

Giới thiệu Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc

Giang nghĩa là sông, Sơn nghĩa là núi. Giang sơn nghĩa là sông núi, có thể hiểu với nghĩa là đất nước, thường được dùng bởi vua chúa ngày xưa để chỉ lãnh thổ, đất nước của mình. Vậy dưới ngòi bút của tác giả có thể vẽ lên được đất nước hay không?

Truyện Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc là một trong những minh chứng, với ngòi bút hiện thực của tác giả khung cảnh thiên nhiên mọi thứ sẽ được gọi hình khắc họa từng chi tiết, người đọc cảm thấy mê mẩn trong thế giới huyền ảo.

Một sinh viên Việt Nam, kế thừa truyền thống văn hóa cha ông để lại, tiếp thu những cái tinh túy nhất trong nền thư pháp Việt đã từng 1 thời vang bóng, nhưng lại sống trong thời kỳ đất nước đổi mới, đang mở mắt về tương lai không biết chọn con đường đời nào để bước đi. Liệu cậu sinh viên này sẽ làm thế nào để hòa nhập vào thế giới kì lạ nhưng cũng quen thuộc này?

Để dễ dàng làm quen với truyện, tác giả đã phân chia cấp độ cho người đọc nắm bắt được

Giai đoạn cơ sở sẽ gồm những cấp độ sau:

Người thường: Về cơ bản thì đây chính là tầng lớp thấp nhất trong việc tu luyện.

Nhập môn: Đây có thể coi là cánh cửa của giới tu luyện.

Tân thủ: Là cảnh giới sau khi tu luyện giả tìm được cho mình chân hồn đầu tiên.

Tu luyện nhân: Là cảnh giới luyện hóa chuyển đổi nguyên lực của mỗi tu luyện giả.

Tu tinh: Là cảnh giới khi nguyên lực của cơ thể đạt đến trạng thái rắn, ngưng kết ra nguyên tinh.

Giai đoạn nâng cao (hay còn gọi là giai đoạn quy chân) bao gồm các cấp bậc:

Bát quái, Ngũ hành, Tứ tượng, Lưỡng nghi, Thái cực, Vô cực, Hỗn độn

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Thanh niên bất đắc chí

Tiền chương: Nhân mệnh thần định

Trong vũ trụ có hàng nghìn tỷ hành tinh, nhưng các hành tinh đều trải qua một quá trình từ xuất hiện đến phát triển, suy yếu và lụi tàn. Mỗi hành tinh đều ẩn chứa trong mình biết bao bí ẩn, mỗi hành tinh lại đem đến cho vũ trụ một câu chuyện đặc biệt. Trong một mảnh không gian nào đó của vũ trụ tồn tại một quần thể các hành tinh được gọi là Thiên Hà. Trong thiên hà, lại có tồn tại một hệ hành tinh nhỏ hơn, được gọi là hệ mặt trời. Tinh từ mặt trời ở trung tâm, hành tinh thứ ba trong hệ mặt trời mang một màu xanh tràn đầy sức sống, được gọi là Trái Đất. Trên hành tinh này, có vô số các dạng tồn tại của sinh mạng, nhỏ thì là các loài vi sinh vật, cho đến lớn thì là các loài động vật như cá voi xanh, cá nhà táng.... Tuy rằng sự đa dạng trong hệ sinh vật của Trái Đất là vô cùng, nhưng trên thực tế, cả Trái Đất đều nằm trong sự thống trị của loài người. Con người về cơ bản cũng là một sinh vật, cũng nằm trong hệ tuần hoàn của giới tự nhiên. Con người đồng thời cũng là một sự tồn tại đặc biệt, “một kiệt tác của chúa”, “sản phẩm thành công nhất của các vị thần”..... Có vô số cụm danh từ hoa mỹ được con người tự đặt ra để gọi mình, cũng có hàng trăm ngàn thuyết lý luận nói về nguồn gốc phát triển của con người, nhưng có một sự thực là loài người lại không biết rõ về sự xuất hiện của bản thân, cũng không thể hiểu được sự phát triển của loài người bắt đầu từ bao giờ. Lần theo những dấu tích lịch sử, ngược dòng thời gian tìm về quá khứ dựa vào những di tích còn sót lại, sự xuất hiện của con người vẫn là một khoảng hư vô mờ mịt. Mặc dù đã có nhà sinh vật học thiên tài Darwin đưa ra thuyết tiến hóa, nêu ra nguồn gốc của loài người và nhận được sự công nhận của giới khoa học, nhưng trên thực tế, thuyết này vẫn còn những điểm không hợp lý, cũng như việc không ai chứng minh được tính đúng đắn của thuyết tiến hóa đối với nguồn gốc của loài người. Chính vì vậy, sự xuất hiện của loài người vẫn còn là một dấu hỏi lớn.

Từ xa xưa, con người vẫn luôn có tín ngưỡng vào thần linh. Theo quan điểm của khoa học ngày nay, sự tín ngưỡng này bắt nguồn từ sự sợ hãi của con người đối với những lực lượng siêu nhiên trên Trái Đất này. Điều này cũng đã nêu rõ được một tâm lý chung của con người, đó là sợ hãi và sùng kính đối với những sức mạnh mà bản thân không thể thấu hiểu. Thế nhưng, sự lý giải này chỉ đúng về mặt tâm lý học, còn trong thực tế, vẫn còn quá nhiều điều không thể lý giải bởi khoa học. Liệu có thần thật hay không? Liệu con người có đạt được sức mạnh siêu nhiên hay không? Ngoài Trái Đất ra, còn có nơi nào có sự tồn tại của loài người hay không? Không ai trả lời được những câu hỏi này, vì khoa học kỹ thuật cũng như lý luận thực tiễn của con người chưa đủ khả năng để giải đáp những vấn đề siêu nhiên này. Dựa theo vô số truyền thuyết bắt nguồn từ các nền văn hóa cũng như tôn giáo khác nhau của con người, đều có một điểm chung có thể rút ra, đó là thần thánh đều không ở trên Trái Đất, mà là ở lại tại ngoài chín tầng trời, cũng chính là vũ trụ theo như quan niệm khoa học ngày nay. Mặc dù những khoa học gia không tin vào những truyền thuyết này, nhưng có một bộ phận không nhỏ người trên Trái Đất vẫn tin vào thánh thần, và thực sự, trên đời này có tồn tại thánh thần!

Tại một khoảng không gian nào đó trong vũ trụ, hay nói đúng hơn, tại một vị diện khác của vũ trụ, có tồn tại một tinh cầu. Trên tinh cầu này tồn tại một cung điện, một cung điện duy nhất chiếm toàn bộ diện tích của tinh cầu, một cung điện nguy nga tráng lệ trôi nổi giữa vũ trụ vô tận mênh mông, không

theo một quy tắc nhất định nào. Trong cung điện, bốn phía xung quanh là tường vàng trụ ngọc, hoa văn điêu khắc đều là rồng tiên hoa lệ quý phái, mạnh mẽ uy nghi. Cả cung điện vô cùng tráng lệ, giữa cung điện là một trường kỷ được khắc điêu khắc tuy không tinh xảo nhưng lại tràn đầy khí thế. Bên trên trường kỷ lúc này đang có một người đàn ông cùng một người đàn bà trò chuyện.

“Long Quân à, đã lâu rồi chúng ta cũng không trở về Trái Đất, thăm thú tình hình loài người. Kể từ lần gần nhất chúng ta trở về lại quê hương, đến nay cũng đã mấy trăm năm, thiếp bây giờ lại muốn trở về quê hương một lần. Lần này nếu có thể, chàng cùng thiếp lại về thăm Trái Đất một lần được không?”

Người phụ nữ lên tiếng trước. Nhìn dáng vẻ của nàng, dường như chỉ mới ngoài ba mươi. Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, mắt phượng mày ngài, đôi con ngươi trong sáng như có thể nhìn thấu thế gian. Khi nàng nhìn về phía người đàn ông, trong ánh mắt lúc này ẩn chứa một tầng hơi nước, dường như bị nỗi nhớ quê hương ảnh hưởng đến tâm tình. Người đàn ông khi nhìn thấy vẻ mặt mong chờ của nàng, trong lòng cũng có chút nhớ về quê hương. Chỉ là khi nghĩ đến những chuyện còn dang dở, không thể bỏ sang một bên, thì người đàn ông lại lo âu vô cùng.

“Âu Cơ à, nàng cũng nên thông cảm cho ta. Hiện giờ ta có quá nhiều việc phải lo lắng, nếu như ta bỏ đi một ngày, không biết liệu sẽ có những sự việc gì xảy ra. Hơn nữa chu kỳ năm nghìn năm đã sắp đến, ác ma từ vũ trụ chuẩn bị tấn công nhân loại, mà mục tiêu đầu tiên của chúng chính là Hồng Bàng đại lục. Ta bây giờ mà trở về thăm lại quê hương, nếu chẳng may kẻ địch thừa cơ tấn công, chúng ta lại không có mặt để bảo vệ nhân loại, tương lai của loài người sẽ ra sao?”

Thì ra, hai người này chính là Lạc Long Quân và Âu Cơ, tổ tiên của dân tộc Việt Nam. Âu Cơ khi nghe được nỗi khổ tâm của Lạc Long Quân, niềm mong muốn được trở về quê cũng vui bất phân nào, thế nhưng lòng dạ con người luôn hướng về quê hương bản quán, dù là thần tiên cũng không ngoại lệ. Sau một hồi suy nghĩ, Âu Cơ đột nhiên nảy ra một ý tưởng có thể giải quyết được cả hai vấn đề.

“Thiếp vừa nghĩ được một cách giải quyết, không biết chàng có muốn nghe không?”

Lạc Long Quân đang sầu não vì có quá nhiều việc phải lo lắng, nay nghe thấy Âu Cơ nói rằng đã có phương pháp, trong lòng cũng vui mừng.

“Nàng có phương pháp xử lý chuyện này sao, hãy nói ra cho ta nghe với nào?”

“Thực ra phương pháp này chúng ta cũng từng mấy lần áp dụng rồi, chỉ là đã lâu không phải ứng phó với tình thế khó khăn, nên cũng không sử dụng đến mà thôi. Theo thiếp thấy, chúng ta có thể trở về Trái Đất một phen, tìm một người có tài năng, tạo điều kiện cho họ phát triển, nhờ vậy mà chúng ta sẽ có thêm một người giúp đỡ trong công cuộc đối kháng lại với kẻ địch. Trước kia chúng ta chẳng phải cũng đã bồi dưỡng ra Sơn Tinh, Gióng cùng bao nhiêu người khác như vậy sao?”

Nghe được ý kiến của Âu Cơ, Lạc Long Quân khuôn mặt lập tức lộ ra sắc thái vui mừng. Thần tiên cũng không phải toàn năng, khi có quá nhiều việc cũng không thể nhanh chóng giải quyết, chính vì vậy nên họ cần phải tìm thêm cho mình những người trợ giúp. Lạc Long Quân lúc này cũng đã đưa ra quyết định, hai tay đưa ra nắm lấy tay của Âu Cơ

“Cảm ơn nàng, nhờ có nàng nhắc nhở, ta mới nghĩ ra phương pháp giải quyết sự tình lần này.”

“Xem chàng vui mừng chưa kia. Việc chọn người giúp đỡ cũng đâu phải đơn giản như vậy. Chúng ta lúc này phải tìm được một người thích hợp ở Trái Đất, sau đó lại phải đưa người này đến Hồng Bàng đại lục để rèn luyện. Dù sao Trái Đất bây giờ cũng không phải là môi trường thích hợp để rèn luyện nhân tài. Con người sử dụng công cụ ngày càng nhiều, tuy rằng điều này là phù hợp với quá trình tiến lên của loài người, nhưng họ lại quá y lại vào những công cụ này mà bỏ quên sức mạnh tiềm tàng trong bản thân. Chúng ta muốn rèn luyện một nhân tài, cũng phải đưa hắn đến nơi thích hợp mới được, mà Hồng Bàng đại lục lại sắp phải trải qua kiếp nạn, đưa người mà chúng ta muốn bồi dưỡng đến đây rèn luyện cũng là hợp tình hợp lý, cũng thuận lợi cho việc bảo vệ nơi này”

“Đúng vậy đúng vậy, nàng nói rất đúng. Theo nàng nghĩ lần này chúng ta nên chọn người như thế nào?”

“Theo thiếp thấy, những lần trước chúng ta chọn bồi dưỡng đều là người luyện võ, tuy rằng có thể bảo vệ được Trái Đất cũng như Hồng Bàng đại lục, nhưng cuộc chiến giữa họ và ác ma ở hai nơi này đều gây ra thiệt hại không nhỏ. Theo sức mạnh của ác ma tăng dần, đạt đến đỉnh điểm mỗi năm nghìn năm, lần này thiếp nghĩ chúng ta cần tìm một người vừa có khả năng chống lại ác ma, lại có thể xây dựng lại những nơi đã bị tàn phá, bằng không thì dù là Trái Đất hay Hồng Bàng đại lục cũng sẽ không chịu được sức mạnh tàn phá mà tan biến mất”

“Một người vừa có thể chiến đấu chống lại ác ma, lại có thể xây dựng lại thế giới ư? Thật là khó tìm nhỉ. .... Đúng rồi, tại sao ta lại quên mất chứ. Chữ viết, chính xác là chữ viết mới có khả năng chiến đấu chống lại kẻ thù cũng như xây dựng lại thế giới. Lần này chúng ta sẽ tìm một người có khả năng viết thư pháp thật tốt, người này phải có đủ cả linh ngộ về thư pháp, cũng như tình yêu đối với thư pháp và các giá trị truyền thống của đất nước. Người biết trân trọng truyền thống thấm đẫm tính nhân văn của tổ tiên, hẳn là hẳn đối với con người cũng sẽ có lòng thương cảm sâu sắc. Có như vậy thì hẳn mới dám vì con người mà chiến đấu chống lại ác ma, vì con người mà kiến tạo lại một thế giới mới tốt hơn cho loài người sinh sống. Âu Cơ, chúng ta cùng trở về Trái Đất tìm một người phù hợp với yêu cầu nào”

Lạc Long Quân cùng Âu Cơ thống nhất một quyết định này, không chỉ gây ảnh hưởng tới cuộc đời của một con người, mà còn là bước ngoặt quan trọng đối với sự phát triển của cả một thế giới. Biết bao người cuộc sống sẽ thay đổi mãi mãi chỉ từ một quyết định của những vị thần này. Thật đúng là nhân mệnh thần định.

*****8

Nguyễn Phong là sinh viên trường đại học Ngoại Thương, một trong những trường đại học danh giá nhất cả nước Việt Nam. Cũng như bao sinh viên khác, hắn có cả 1 tương lai tươi sáng đang chờ đón phía trước. Thế nhưng, hắn lại luôn cảm thấy tương lai của mình thật mờ mịt. Nói đúng hơn thì hắn thấy rằng mình khó hòa nhập được vào cuộc sống xô bồ hiện nay. Nguyễn Phong vốn là con cháu dòng họ Nguyễn, nói đặc biệt cũng không đặc biệt,

bởi vì tuy cùng họ với vương triều cuối cùng của Việt Nam, nhưng dòng họ nhà hấn chưa từng có người làm vua, mà kể cả là làm quan lại bình thường, hấn cũng không quá rõ ràng. Nhưng gia đình hấn lại có truyền thống lưu giữ những nét đẹp cổ truyền của dân tộc, mà một trong những người đáng nhắc đến nhất trong gia đình hấn là ông nội của Nguyễn Phong – Nguyễn Tuấn. Chính vì lẽ đó, ngay từ khi còn bé, Nguyễn Phong mỗi ngày đều được ông nội và cha hấn dạy những thứ mang đậm nét truyền thống Việt Nam, từ chơi cờ tướng, uống trà, cho đến cách ngâm thơ, và quan trọng nhất là thư pháp. Cha hấn từng nói, thư pháp là cái gốc của con người, nét chữ nét người, chữ viết thể hiện ra không chỉ là cái tài mà còn có cái tâm của người viết, bao gồm tính cách và nhân cách. Được hun đúc trong nền giáo dục mang đậm nét truyền thống từ ngày còn bé, Nguyễn Phong cũng từng có thời mơ ước sau này sẽ đỗ trạng nguyên, sẽ đi làm quan để lo việc thiên hạ, vì vậy hấn cũng rất chăm chỉ trong việc rèn luyện. Nhưng càng lớn, hấn mới càng nhận ra rằng cái thời đại mà ông và cha hấn thường kể đến đã thay đổi, đã mãi xa xôi. Trong cái xã hội hiện nay, người ta đặt nặng vấn đề tiền bạc hơn nhiều những thứ khác. Thư pháp có đẹp đến mấy thì cũng chỉ có thể bán chữ kiếm tiền, hoặc coi như một thú vui để luyện tập hàng ngày mà thôi; dù hấn thông thuộc lịch sử Việt Nam thì cũng chỉ có thể đi làm một nhà nghiên cứu sử, cả ngày chìm ngập trong sách vở, lương lậu ba cọc ba đồng khó mà khá hơn được..... Nguyễn Phong thì thoáng cũng nghĩ, hấn mà được sinh ra cách đây vài trăm năm, có lẽ hấn đã có thể đem tài năng của mình đi thi thố. Nhưng mộng tưởng thì vẫn là mộng tưởng, bởi hấn biết đó là chuyện không thể nào xảy ra.

Gia đình Nguyễn Phong tuy không khá giả, nhưng nhà cửa cũng có thể coi là rộng rãi, có vài phòng thừa ra cho sinh viên thuê. Trong số sinh viên thuê nhà, hấn quen và chơi thân với một người bạn tên là Đạt. Tên Đạt này xét ra cũng là một thanh niên chăm chỉ, vượt khó, điều kiện gia đình tuy khó khăn nhưng hấn cũng thi được vào cùng một trường đại học nhưng Nguyễn Phong. Có lẽ vì cảm thông cho hoàn cảnh gia đình nhà Đạt, nên bố Nguyễn Phong cho hấn thuê phòng chỉ lấy 1 nửa giá. Cũng có lẽ vì cảm ân tình của nhà họ Nguyễn, nên Đạt khá thân với Nguyễn Phong. Mặc dù hai người bằng tuổi nhau, nhưng Đạt có vẻ già dặn hơn Nguyễn Phong rất nhiều, và thường hay giúp Nguyễn Phong gỡ rối một vài vấn đề tâm lý tình cảm của thanh niên. Hôm nay cũng như mọi hôm, Đạt đi làm thêm về là vừa lúc 6 giờ tối. Bình thường sinh viên thuê phòng đi làm thêm về cũng thường tự mình ra ngoài đi ăn, nhưng Đạt thì không, bởi hấn ăn chung với gia đình Nguyễn Phong. Thực ra mà nói thì ngày đầu mới thuê phòng, hấn cũng thường đi ăn riêng ở ngoài, nhưng sau này cha mẹ Nguyễn Phong thấy hấn hoàn cảnh khó khăn, mà 2 đứa lại chơi thân, nên họ cũng coi Đạt như một nửa con trai, bảo hấn ăn cơm cùng gia đình. Mới đầu Đạt còn ngại, mấy lần định từ chối ý tốt nhưng cuối cùng vẫn đồng ý, vì hấn thấy nếu từ chối mãi thì cũng là bất kính với cha mẹ Nguyễn Phong. Hôm nay vừa về, Đạt đã nhìn thấy Phong ngăn ra ngồi một mình trên cái ghế gỗ ngoài sân, Đạt tiến lên hỏi: “Hôm nay lại làm sao thế, không có việc gì làm, ngồi ngắm sao trời lại sinh ra tâm sự à?”.

Phong cũng không buồn để ý đến câu hỏi của Đạt, chỉ ậm ừ đáp:”Mí về rồi à, vậy thì chuẩn bị đi, sắp ăn cơm rồi đấy”.

Đạt thầm thấy kì lạ, chẳng lẽ tên này tương tư hay sao mà lại có vẻ lơ đãng thế, bèn hỏi lại: “Hôm nay mí chẳng nhẽ tương tư bạn nữ nào cùng lớp hay sao, có gì thì kể ra ta xem nào”

Phong cũng chẳng giấu giếm mà gật đầu luôn, đáp: “Ừ, ta hôm nay mới giúp Ngọc Thanh cùng lớp viết vài chữ thư pháp để nàng làm quà đem về nhà tặng cha. Hình như nàng cũng để ý ta thì phải, sau khi ta viết xong nàng cảm ơn rồi rít, còn hẹn ta hôm nào cùng nàng về quê thăm cha nàng.”

“Ta xem ngươi lại tự tác đa tình rồi, nàng mời ngươi về thăm cha nàng, quá nửa là muốn cảm ơn ngươi mà thôi. Mà ta nghe nói, cha nàng cũng là một thư pháp gia, thích sưu tầm thư pháp. Vì vậy nên Ngọc Thanh mới nhờ mí viết hộ mấy chữ. Bẵng không mấy ngày tới được nghỉ lễ, mí cùng ta về Bắc Ninh thăm cha mẹ ta, tiện đường đi thăm Ngọc Thanh luôn. Nàng cũng là người Bắc Ninh đó.”

“Vậy quá tốt, ngày kia là bắt đầu nghỉ rồi, ta và mí đi luôn nhé. Nói thật là ta cũng muốn về Bắc Ninh chơi 1 lần cho biết đất trạng nguyên. Cha mẹ ta nghe nói về quê ngươi chơi, chắc là đồng ý thôi”. Phong nghe được lời gợi ý của Đạt, tâm tình vui hơn hấn, nào còn cái vẻ sầu khổ tương tư như vừa nãy.

Đạt thấy vậy cũng chỉ còn cách cười mà thôi. Vừa lúc có tiếng của mẹ Phong gọi:” Hai đứa cùng vào ăn cơm đi, đến giờ cơm rồi đó”.

Trong bữa cơm, Phong cũng có đề cập qua chuyện về quê Đạt chơi, đúng như hấn suy đoán, bố mẹ hấn quả nhiên là đồng ý cho hấn đi chơi. Nguyễn Phong được cha mẹ hấn đồng ý, cũng vui mừng, chỉ mong sớm qua ngày để còn đi chơi. Một phần là háo hức đi thăm thú Bắc Ninh, nơi được truyền là có nhiều trạng nguyên nhất trong lịch sử Việt Nam, phần khác là vì muốn giải nỗi tương tư trong lòng. Quả thật là một công đôi việc. Chỉ là Nguyễn Phong không thể biết rằng, vì quyết định này mà cả cuộc đời hấn hoàn toàn thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Đến thăm nhà

Sáng sớm hai ngày sau, cũng chính là lúc mà Phong và Đạt bắt đầu được nghỉ lễ, 2 người đã chuẩn bị đầy đủ để lên đường đi Bắc Ninh. Mẹ Phong trước khi đi còn nhắc nhở mãi, khuyên hấn đi ra đường phải cẩn thận, luôn luôn dĩ hòa vi quý, nếu có xảy ra và chạm thì cũng nên xin lỗi người ta trước, tránh để xảy ra xô xát..... Mẹ Phong như còn ngân vắn điều muốn dặn con trai, cứ bịn rịn cả nửa tiếng đồng hồ, Đạt thấy vậy chỉ đứng một bên mỉm cười, còn trong lòng Phong thì lại ngao ngán, miệng liên tục nói:

”Mẹ à, con lớn rồi, mấy cái này mẹ cũng không cần phải dặn kỹ đâu, con tự biết làm thế nào mà”.

Trái ngược với mẹ Phong đang rối rít dặn dò, bố Phong lại trầm ngâm không nói gì nhiều, chỉ dặn dò Phong có một câu:

”Con trai cũng có lúc phải rời xa bố mẹ tự lập, đi nhiều một chút để trải nghiệm cũng không sao. Đi lại an toàn, trở về nhà nguyên vẹn là được”.

Tuy chỉ có một câu, nhưng lòng cha mẹ bao la, luôn lo lắng cho con cái cũng đã thể hiện đầy đủ, không khỏi khiến Phong cảm động. Ông dặn dò xong, cũng không muốn níu kéo con trai lâu, bèn kéo mẹ Phong sang một bên, để cho Phong và Đạt khởi hành lên đường.

Thực ra mà nói, đi từ Hà Nội đến Bắc Ninh khoảng cách cũng chẳng xa xôi, tính ra cũng chỉ mấy chục cây số, đối với bất cứ người nào biết sử dụng xe máy, thì đoạn đường này có thể coi là ngắn vô cùng. Đối với Phong cũng không tính là xa, vì hắn từ năm 18 tuổi đã lái xe vì vụ khắp phố phường Hà Nội, coi như vài trăm cây cũng không trở ngại. Chẳng qua là đây là lần đầu tiên Phong đi chơi qua đêm, lại ở nhà người lạ, vì vậy bố mẹ Phong cũng muốn dặn dò con kỹ một chút, hy vọng hắn không gặp phải vấn đề gì.

Đoạn đường này nói ngắn cũng khá ngắn, chỉ khoảng hơn một tiếng đồng hồ đi đường, hai người đã về đến nhà Đạt. Mặc dù Bắc Ninh gần sát Hà Nội, nhưng về đến nhà Đạt lại có chút phong vị thôn quê. Từ cánh cửa gỗ đi vào, trải qua một khoảng sân đất nhỏ, hai bên có trồng vài loại cây ăn quả quen thuộc như cây mít, cây ôi, cây hồng xiêm... đi tiếp sâu vào là đến phòng ở và phòng khách nhà Đạt. Nói là phòng cũng không hẳn đúng, vì đây là kiểu kiến trúc nhà cô ở vùng nông thôn miền Bắc Việt Nam. Nằm hướng tây bắc, cửa quay về phía đông nam, chính là gian nhà chính. Ở chính giữa gian nhà có kê một bộ bàn ghế uống nước, còn có một chiếc tủ gỗ, trên mặt tủ bày đồ thờ cúng trong nhà. Hai bên trái phải gian nhà có bày hai cái giường, là nơi để khách nghỉ chân khi đến chơi. Sang bên phải một chút nữa thông về một căn buồng nhỏ là nơi để bố mẹ Đạt nghỉ ngơi. Bên trái gian nhà chính là phòng bếp, nói đúng hơn là buồng bếp vì không gian của căn bếp này cũng không lấy gì làm rộng rãi lắm. Ngoài tường bếp có treo đủ các loại mẹt thúng, nong sang.... Đằng sau bếp là một cái ao nhỏ, có chút cá bơi qua bơi lại, nhìn cũng vui mắt, còn có thể thi thoảng thay đổi bữa ăn. Cá tự nuôi không có chút hóa chất hay thức ăn công nghiệp nào, thật ra cũng là yên tâm đối với người ăn.

Bố mẹ Đạt chắc đã nhận được tin báo của Đạt, nên khi thấy Phong cũng không ngạc nhiên, thậm chí còn thân mật hỏi han tình hình của Đạt ở trên thành phố. Mẹ Đạt còn nhờ Phong khi chơi với Đạt thì bạn bè giúp đỡ nhau cùng tiến bộ, Phong nghe vậy chỉ tự nhủ trong lòng “thực ra là Đạt giúp đỡ cháu mới đúng”. Trong lúc đó, Đạt đã tranh thủ đi thăm vài người họ hàng thân quen trong xóm, đến lúc trở về thì lại rủ Phong ra vườn hái chút trái cây để thưởng thức hương vị cây nhà lá vườn. Buổi trưa đến cũng nhanh, hai người vừa mới nghỉ ngơi một lúc, cảm tưởng thời gian chẳng qua được bao lâu thì mẹ Đạt đã dọn xong bữa cơm trưa. Mâm cơm gia đình nhìn qua cũng không tính là nhiều, nhưng lại đủ vị quê hương với những món ăn quen thuộc như canh rau muống, cà dầm tương, thịt lợn luộc, cá kho me. Phong lần đầu tiên được thưởng thức một mâm cơm mà mọi đồ ăn đều là tự nuôi tự trồng, hương vị cũng cảm thấy thật tươi ngon, lại được bố mẹ Đạt nhiệt tình chiêu đãi, trong sự thanh thản của vùng nông thôn lại có sự ấm áp của tình người. Bữa cơm này Phong tự nhận xét là còn ngon hơn cả ăn cơm nhà hàng năm sao.

Chiều đến, Phong và Đạt cùng ngồi từ trên giường ngắm nhìn vài tia nắng mới đầu hè đang rọi xuống sân nhà. Đạt lên tiếng hỏi:

“Bao giờ thì mi định đi thăm nhà Ngọc Thanh? Hay là mi định đi thăm danh thắng đất Bắc Ninh này trước?”.

“Ta định ngày mai thì sang nhà Ngọc Thanh. Ngày nghỉ đi thăm bạn bè trước, thời gian thăm thú danh thắng còn dài mà”. Phong đáp.

“Vậy mi gọi điện hỏi nàng trước đi, ta cũng không rõ lắm nhà nàng ở đâu”.

“Ok, có gì mai nhớ dẫn đường cho ta đó”.

“Chuyện đương nhiên, chứ không nhể để mi đi lạc thì ta làm sao mà trả lời bố mẹ mi đây”.

Đạt nói đùa một chút, cả hai người cùng cười vang, tiếng cười chứa đầy niềm vui và tình bạn.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Nhà Ngọc Thanh

Sáng ngày hôm sau, Phong tỉnh dậy từ rất sớm, có thể coi là sớm nhất từ trước tới giờ. Trời còn chưa sáng hẳn, hắn đã ra khỏi giường, tập một loạt động tác thể dục buổi sáng quen thuộc, rồi ra ngoài vườn đứng ngắm ngó, chờ nghe gà gáy sáng. Nói thật ra hắn còn muốn chạy ra ngoài đường, ngắm nhìn cảnh mặt trời mọc lên sau lũy tre làng, nhưng hắn biết đây là suy nghĩ viển vông, vì ngày hôm qua trên đường về hắn đã để ý thấy khu vực xung quanh không có lũy tre nào. Đó là còn chưa kể đến người dân xung quanh xây nhà lầu hai ba tầng san sát, khó mà ngắm được mặt trời lên. Bố mẹ Đạt thấy Phong dậy sớm vậy, cũng chỉ cười hỏi thăm, thăm nghĩ chắc là sinh viên thành phố lần đầu về nông thôn nên mới dậy sớm vậy. Vốn dĩ Phong đã tưởng mình như vậy là sớm, nhưng so với bố mẹ Đạt xem ra vẫn còn là muộn. Người nhà nông thường phải thức khuya dậy sớm cũng đã thành thói quen, tự mình xem ra dù có cố cũng không thể thức giấc sớm hơn họ được, ngay cả so với Đạt thì Phong cũng chẳng sớm hơn được bao lâu.

Đạt thấy Phong dậy sớm cũng chỉ cười hỏi; “Sao mi không ngủ thêm chút nữa, bình thường có bao giờ ta thấy mi ra khỏi giường sớm thế này đâu. Háo hức đi thăm “nàng” đến thế cơ à”

“Ta... thực ra ta dậy sớm là muốn ngắm mặt trời mọc đó chứ” Phong nói dối thấy cũng có chút ngượng, bởi quả thực là hắn cũng muốn sang thăm Ngọc Thanh sớm một chút.

“Thôi thôi, không cần phải lấy lý do. Ta thừa biết mi dậy sớm vì sao rồi. Ha ha”. Đạt nghe Phong trả lời, cũng thấy buồn cười. Nói rồi hắn cũng đi ra ngoài sân, làm vài việc quen thuộc hàng sáng như tập thể dục, đánh răng rửa mặt. Đẳng nào thì hắn cũng đã nhận dẫn đường cho Phong, đi sớm hay muộn thì cũng phải đi.

8h sáng, bình thường Phong giờ này đang ngồi học ở trường, hiếm khi được dịp nghỉ lại đi thăm bạn bè thế này, mà còn là bạn nữ, cho nên bước chân đi trên đường của hắn cũng có chút lảng lảng. Sang đến cửa nhà Ngọc Thanh (có lẽ là thế, vì theo địa chỉ mà hôm qua hắn hỏi được thì đây đúng là nhà Ngọc Thanh), Phong đã nhìn thấy có một người đàn bà trung tuổi đang quét dọn sân. Theo suy đoán của Phong, đây hẳn là mẹ của Ngọc Thanh, vì vậy hắn hít một hơi thật sâu, cất tiếng chào thật to

”Cháu chào bác ạ, cháu là bạn của Ngọc Thanh, hôm nay sang chơi thăm nhà mình ạ”.

Có lẽ là do hơi hồi hộp, nên Phong nói to hơn bình thường rất nhiều, có chút đã sang thành mức hét. Bác gái đang chăm chú quét sân, lưng quay về phía Phong nên không biết có người đến, bất chợt nghe thấy tiếng chào to như tiếng hét vậy cũng giật mình đánh thót một cái, chổi đang cầm trên tay cũng đánh rơi xuống đất. Bà vội vàng quay lại, nhìn kỹ hai thanh niên đang đứng trước cửa, thấy có vẻ không giống ăn cướp lắm nên cũng an tâm. Sau nhớ lại được thanh niên này tự nhận là bạn của Ngọc Thanh sang thăm nhà, cũng thả lỏng tâm tình, lại cúi xuống nhặt chổi lên quét tiếp. Phong thấy vậy cũng kì lạ, thầm nghĩ chẳng lẽ làm phật lòng bác gái, bèn chào lại một tiếng. Bác gái nghe vậy đáp:

”Tôi chưa già, cũng không có điếc, không cần hét to tướng lên thế”.

Phong nghe vậy sững sốt, rồi lại tự trách mình không biết nãy nghĩ gì mà đi hét lên to tướng như thế, chỉ đành xuống giọng nói:

”Thưa bác, chúng cháu vào nhà có được không ạ”.

Mẹ Ngọc Thanh vẫn có chút tức trong lòng vì vừa nãy bị hai tên này làm giật mình, chỉ nói thân nhiên:

”Cửa nhà không có khóa, các anh muốn thì cứ vào”.

Phong nghe vậy lòng như có kiến bò, chỉ đành đi xách túi hoa quả đã mua đi vào nhà. Lại thấy nhà có chút vắng vẻ, không thấy Ngọc Thanh cùng bố cô ấy đâu, lại bất đắc dĩ quay ra hỏi bác gái:

”Thưa bác, Ngọc Thanh và bác trai đi đâu rồi ạ?”

”Ông nhà tôi và con bé ra thăm mộ ông nội nó, hai anh cứ từ từ ngồi chơi” nghe giọng điệu bác gái đã có chút hòa hoãn, nhưng vẫn thấy chút gì đó không tự nhiên, Phong cũng không muốn đề ý nhiều, đành ngồi ngẩn ngơ ngắm trần nhà. Mái ngói lợp đã có chút cũ kỹ, 4 góc tường cũng giăng đầy mạng nhện, ngôi nhà có lẽ cũng đã trải qua rất nhiều mưa gió rồi. Vừa nghĩ đến đây thì ngoài cửa lại có tiếng người, thì ra là Ngọc Thanh và bố cô ấy đã về.

Vừa bước vào nhà, nhìn thấy Phong và Đạt, Ngọc Thanh thì không bất ngờ lắm, nhưng bác trai thì lại có chút ngạc nhiên, sau đó như nhớ ra cái gì, bèn ngắm nhìn kỹ hai người thanh niên này. Thấy bố có vẻ có chút đề phòng, Ngọc Thanh chỉ đành bất đắc dĩ nói:

”Bố à, đây là bạn con đến thăm nhà, hôm qua con đã kể với bố rồi đó. Cậu ấy cũng chính là người đã viết giúp con bức thư pháp mà hôm nọ con đem về đó”.

Nghe thấy hai chữ “thư pháp”, bố Ngọc Thanh mắt chợt sáng lên, sau đó vui vẻ cười đi vào phòng khách:

”Thì ra là bạn của Ngọc Thanh à, cứ ngồi đi, để bác đi pha nước”

”Dạ vâng, cảm ơn bác ạ”. Phong và Đạt đáp lại lời của bác trai.

Trà qua đôi chén, bác trai nhìn về phía Phong, mở lời nói chuyện:

”Cậu hẳn là Phong phải không, tôi đã xem bức thư pháp của cậu rồi. Đúng là chữ cũng như người, quả thật là tốt lắm”.

Phong nghe cũng có chút mờ mịt, không hiểu bác trai vì sao lại khen vậy, cũng chỉ có thể đáp:

”Cảm ơn bác đã khen, cháu cũng chỉ là kế thừa truyền thống cha ông mà rèn luyện thư pháp thôi ạ”.

”Vậy sao, nói vậy hẳn gia đình cậu cũng có truyền thống. Cậu không ngại kể cho tôi nghe một chút chứ”

”Dạ vâng ạ. Nói thực thì những chuyện xa xưa cháu cũng không rõ lắm, nhưng từ hồi cháu còn bé, thì ông nội cháu vẫn hay dạy cháu về việc viết thư pháp. Ông cháu vẫn nói, nét chữ nét người, vì vậy con người phải rèn luyện chữ viết từ bé, đó cũng là một cách gián tiếp để rèn luyện tâm tính. Ông cháu cả đời cũng thanh cao, quả thực là không bị tiền tài níu kéo, chỉ chuyên tâm nghiên cứu về những truyền thống văn hóa mà cha ông để lại. Quả thật cháu cũng muốn được giống như ông vậy, nhưng mà cuộc sống ngày càng thay đổi, cháu cũng không có thời gian và điều kiện để làm được như ông cháu”.

Nói đến đây Phong cũng có chút cảm khái, như đang hồi tưởng lại về người ông đáng kính của mình.

”Ồ, vậy ông cậu tên gì? Thực ra tôi cũng rất hâm mộ những người như ông nội cậu, không bị tiền tài trói buộc, thật sự là hiếm có hiếm thấy. Đời nay con người khó mà thoát được sự cám dỗ của tiền bạc, cũng không phải là nói con người ta tâm tính kém cỏi, chỉ là xã hội thay đổi, nền kinh tế thị trường xâm nhập cuộc sống của mỗi người, khiến cuộc sống của họ bị gắn kết chặt chẽ với đồng tiền, khó mà dứt ra được.”

”Nói vậy có lẽ bác cũng biết ông cháu. Thực ra ông nội cháu là nhà văn Nguyễn Tuân, cũng có chút tác phẩm để lại cho đời ạ”

“Thì ra là nhà văn Nguyễn Tuấn à, chẳng trách chẳng trách. Tôi ngày trước cũng hâm mộ tuyển tập Vang Bóng Một Thời của ông cậu lắm”.

Nhấp một ngụm trà, bác trai lại nói tiếp:

” Thời gian cũng sắp trưa rồi, trưa nay cậu ở lại ăn cơm với nhà tôi nhé. Ngọc Thanh nấu ăn ngon lắm đấy. Tôi cũng muốn có thêm thời gian để bàn luận với cậu về thư pháp”.

Bác trai nói đến Ngọc Thanh, cũng có chút thâm ý nhìn vào Phong, khiến hắn hơi có chút lo lắng, nhưng lại cũng có chút mừng thầm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 3: Khởi hành

Sáng sớm hôm sau, Nguyễn Phong đã rời khỏi nhà từ sớm. Đối với cha và ông ngoại, hắn cũng không giấu diếm chuyện gì, việc đi tìm chân hồn đều đã nói với họ. Hai người ban đầu rất sững sốt, không dám tin đây là sự thật. Người tư lự có rất nhiều, nhưng có thể đủ điều kiện để tìm kiếm cho bản thân một chân hồn, đều là bậc tinh anh có danh sư chỉ điểm, nếu không cũng phải có gia cảnh mạnh mẽ hỗ trợ thì mới đạt đến được bước này. Xét hoàn cảnh bình dân như bọn họ, muốn đạt được đến bước tìm được chân hồn, không mất mấy chục năm luyện võ thì không thể đạt được. Nào ngờ đâu, chính con cháu mình lại có thể đạt đủ điều kiện, đi tìm được chân hồn đầu tiên khi mới vừa qua tuổi lễ thành niên.

Nếu nói Nguyễn Phong là thiên tài, vậy đối gia đình hắn, đây quả thực là phúc ảm tố tiên phù hộ cho. Sau khi đã bình tâm lại, cả Nguyễn Bảo lẫn cha vợ hắn đều vui mừng thay cho Nguyễn Phong. Biết được Nguyễn Phong sáng sớm hôm nay sẽ khởi hành, Nguyễn Bảo dặn dò người giúp việc chuẩn bị cho con trai mình rất nhiều lương khô cũng như đủ loại công cụ cần thiết. Nguyễn Phong cũng không có phản đối sự nhiệt tình của cha, nhưng đối với hắn cũng như Vũ Ngôn mà nói, hành lý chỉ cần đơn giản gọn nhẹ là đã đủ. Cuộc sống trong rừng rậm núi non, nói là gian khổ cũng không sai, nhưng nói theo cách khác, cũng rất là đầy đủ. Nước uống thì có thể tìm từ trong các dòng suối nhỏ, thức ăn thì có thể săn thú rừng, trên đường mà có bất chợt khát, cũng có thể hái quả dại ăn để giải khát, vô cùng tự do thoải mái. Chưa kể đến, lần đi tìm chân hồn này, còn có một mục đích khác là để rèn luyện bản thân, vì vậy nên hành lý mang theo nhiều, cũng chỉ có thể coi là gánh nặng. Chính vì vậy, trước khi khởi hành, Nguyễn Phong đã giản lược bớt những hành lý mà cha hắn chuẩn bị, chỉ mang theo lương khô đủ ăn, cùng với một cây thương và một bộ quần áo dự trữ, còn những thứ khác đều để lại. Lo lắng cha hắn sẽ bắt hắn mang thêm hành lý đi, Nguyễn Phong sáng nay đã dậy từ rất sớm, chào từ biệt mọi người và lên đường ngay lập tức, không đợi cho Nguyễn Bảo kịp nhắc nhở về vấn đề hành lý.

Theo ước hẹn, Nguyễn Phong đến trước cổng làng, đã thấy Vũ Ngôn đứng đó đợi hắn từ sớm, đi cùng còn có cả Tiểu Yến. Hai người trang bị cũng rất nhẹ nhàng, không hề rườm rà một chút nào. Ngay cả Tiểu Yến, cũng mặc một bộ đồ võ giả có tính phòng hộ tốt, lại quần vải buộc chặt ở chân và tay, làm quần áo bó sát vào người, không vướng víu một chút nào đến cử động. Mặc dù quần áo đơn giản, nhưng vẫn tôn lên vóc dáng của Tiểu Yến, hơn nữa quần áo lại gọn gàng, tạo cho người nhìn một cảm giác nhẹ nhàng nhưng vẫn tràn đầy sức hấp dẫn. Lần này, Tiểu Yến được đi cùng cũng là thành quả của một buổi chiều nắn ni cha nàng. Vũ Ngôn vốn không muốn cho Tiểu Yến đi, bởi nàng còn chưa qua tuổi mười lăm, dù có đi cũng không có tác dụng nhiều, hơn nữa chuyến đi này cũng không phải đi chơi, nguy hiểm trùng trùng, dù Vũ Ngôn tự tin vào bản lãnh của mình, nhưng cũng không dám chắc có thể luôn túc trực bảo vệ bên con gái. Nhưng Tiểu Yến thì lại nhất quyết muốn đi, lý do là đây là một cơ hội rèn luyện tốt hiếm có, trải qua lần này sẽ tích lũy được nhiều kinh nghiệm, thuận lợi cho việc tìm kiếm chân hồn của bản thân sau này. Trải qua một hồi thương lượng, cuối cùng Vũ Ngôn cũng không đành lòng từ chối con gái, đành phải cho nàng đi cùng. Lúc được cha đồng ý, Tiểu Yến vô cùng vui mừng, cũng chuẩn bị chu đáo cho chuyến đi, chỉ là lý do vì sao nàng muốn đi, có lẽ không cần nói cũng biết. Vũ Ngôn nhìn thấy con gái hướng ngoại như vậy, cũng chỉ đành thở dài. Lúc này khi gặp nhau, Tiểu Yến lại có phần bẽn lẽn, chỉ là vì có cha nàng ở ngay bên cạnh, nên cũng không có thể hiện cảm xúc ra ngoài quá nhiều. Vũ Ngôn làm sao không nhìn ra được tâm tư của con gái, háng giọng một tiếng khiến Tiểu Yến giật mình, phải cố gắng bình tâm lại. Nguyễn Phong thấy có Tiểu Yến đi theo, ban đầu là ngạc nhiên, sau thì cũng có chút vui mừng. Ít ra trong quá trình đi tìm chân hồn, thức ăn sẽ được đảm bảo nấu chín và ngon lành. Hắn không giỏi trong việc nấu ăn, cũng nghĩ rằng sự phụ sẽ không giỏi việc này, hai người đi cùng nhau, dù thức ăn được nấu ra có thể ăn được, nhưng chắc chắn hương vị sẽ không thơm ngon rồi. Nguyễn Phong tiến lên chào hai người một tiếng

“Sự phụ, Tiểu Yến, chúng ta lên đường thôi chứ”

“Đúng vậy, con đã đến rồi thì cũng không cần kéo dài thời gian làm gì. Hãy khởi hành ngay bây giờ”

Sau lời nói của Vũ Ngôn, ba người đều bắt đầu tiến bước, mục tiêu chính là Cửu Long sơn mạch.

Cửu Long sơn mạch, được gọi là Cửu Long, cũng không chỉ vì ở đây có chín ngọn núi bao quanh. Nếu chỉ vì chín ngọn núi, sao không gọi là Cửu Hồ, hoặc Cửu Ngư sơn mạch đi cho rồi. Tất nhiên, mọi việc đều có khởi nguồn của nó. Tương truyền ở thời cổ đại, khi Đại Việt quốc còn chưa được thành lập, mọi quốc gia trên Hồng Bàng đại lục cũng còn chưa có phân biệt, con người đã từng trải qua một thời kỳ đen tối. Trong khoảng thời gian này, nhân số của loài người còn chưa có đông đảo như bây giờ, chưa được coi là chủng tộc thống trị trên lục địa này. Xung quanh loài người, yêu mà quỷ quái lại vô số, chúng luôn nhăm nhe muốn tiêu diệt loài người, bởi con người có trí tuệ, có linh hồn, cũng chính là thức ăn ngon nhất đối với bọn ma quỷ này.

Cuộc chiến giữa loài người và ma quỷ nổ ra, một bên là vì bảo vệ đồng loại, duy trì sinh tồn, một bên còn lại vì thỏa mãn dục vọng bản thân. Cuộc chiến giữa hai bên vô cùng thảm khốc, loài người tuy đoàn kết, tuy có trí tuệ mạnh mẽ, nhưng vẫn dần dần lâm vào thế yếu, bởi ma quỷ có sức mạnh vượt trội hơn loài người. Khi đó, tổ tiên của con người, cũng chính là Lạc Long Quân, đã phải chín vò lòng thần xuống, bảo vệ loài người khỏi yêu ma. Tuy rằng

sức mạnh của chín vị long thần rất lớn, nhưng mà số lượng lại quá ít, trong cuộc chiến chống lại bầy đàn ma quỷ, không thể hoàn toàn tiêu diệt được bọn chúng. Ma quỷ vì e ngại sức mạnh của chín vị long thần, cũng dần dần liên kết các tộc đàn với nhau, bày ra âm mưu, hãm hại bọn họ. Chín vị long thần tuy có thể nhìn thấu mưu kế của ma quỷ, nhưng vẫn phải tiến thân vào trong cạm bẫy, vì vấn đề này liên quan trực tiếp đến tồn vong của loài người. Quân ma tuy đã bao vây được bọn họ, nhưng vẫn không thể tiêu diệt được, cho nên lại càng xảo quyết, trực tiếp tấn công vào loài người. Lúc bấy giờ, chín vị long thần vô cùng tức giận, lại cũng vì lo lắng cho loài người, mà thân thể còn đang bị vây khốn trong cạm bẫy, không thể thoát ngay ra được, cho nên họ đã cùng nhau bày ra phép thuật Cửu Long Bảo Hộ, hy sinh tính mạng bản thân, tạo lên chín ngọn núi, ở giữa hình thành một vùng đất chính khí ngập tràn, ma quỷ không thể xâm nhập. Con người sau đó co cụm lại, sinh sống trong mảnh đất này, mãi đến khi vị thần sáng tạo ra chữ viết xuất hiện, mới phản công lại loài ma quỷ, dần dần quét sạch bọn chúng ra khỏi nơi ở của loài người. Để tưởng nhớ công ơn của chín vị long thần, vùng sơn mạch này được loài người gọi là Cửu Long sơn mạch, tên từng ngọn núi cũng được đặt theo tên của vị long thần tương ứng. Có lẽ vì ẩn chứa sức mạnh của chín vị long thần, cho nên trong Cửu Long sơn mạch, linh khí tụ tập, dẫn đến sự phát triển của các loài kỳ hoa dị thảo, trân cầm dị thú. Chính vì vậy, đây chính là một vùng đất tốt cho tất cả tu luyện giả sau này đến tìm chân hồn, hoặc là tìm được vật. Tất nhiên, giữa các tu luyện giả luôn có một quy ước bất thành văn, đó là dù có làm việc gì, cũng không được gây tổn hại đến thiên nhiên, không được đuổi tận giết tuyệt các loài động vật, cũng không được nhổ sạch gốc rễ của các loài thực vật, đặc biệt là ở trong vùng Cửu Long sơn mạch này. Cho nên các loài động thực vật ở đây mới có thể phát triển mạnh, cũng tạo cho con người một nguồn cung cấp vô tận về chân hồn và dược vật. Cũng vì lý do ở nơi này động thực vật đa dạng phong phú, cho nên Vũ Ngôn mới chọn Cửu Long sơn mạch làm nơi rèn luyện cho Nguyễn Phong.

Trong Cửu Long sơn mạch, hoa cỏ mọc tươi tốt khắp nơi, các loài động vật nhỏ như thỏ, hươu, nhím. .... tung tăng chạy nhảy, các loài chim tha hồ bay múa, tiếng chim ca ríu rít vui tai. Tiểu Yên lần đầu được tiến vào đây, bị cảnh đẹp nơi này hấp dẫn, có chút ngây ngất ngắm nhìn các loài động vật, ngắm nhìn hoa cỏ mùa xuân tràn ngập sắc màu. Các loài động vật đối với người dường như cũng không sợ, có vài chú thỏ còn nhảy đến sát Tiểu Yên, giương đôi mắt tò mò lên ngắm nhìn những vị khách xa lạ này. Tiểu Yên nhẹ nhàng cúi xuống, bế lên một chú thỏ trắng muốt, xinh xắn đáng yêu. Bộ lông thỏ mềm mại như nhung, cùng với dáng vẻ mập mạp dễ thương, vuốt ve thật sự rất thích. Chú thỏ dường như cũng bị sự vuốt ve của Tiểu Yên làm cho vui vẻ, đôi mắt khép hờ, hai tai dựng lên khẽ vẩy vẩy, chiếc đuôi ngắn sau lưng rung rung, thể hiện ra vẻ rất khoái chí. Nguyễn Phong thấy cảnh tượng ấy, thầm cảm thán, con người ở thế giới này thật hòa đồng với thiên nhiên, chẳng bù cho thế giới trước kia, rừng thì bị chặt phá vô tội vạ để khai thác gỗ, bầu không khí thì ô nhiễm, biển cả thì bị xả vào đủ loại nước thải công nghiệp gây ra ô nhiễm nặng nề, các loài động vật trong tự nhiên bị con người làm cho mất đi nơi sinh sống, đang dần đi đến bờ tuyệt chủng, không biết có bao nhiêu loài động vật trong sách đỏ bị gạch tên mỗi năm. ... Cảm thán một chút, Nguyễn Phong rất nhanh lấy lại tinh thần, dù sao thế giới kia mới là quê hương chân chính của hắn, ở nơi đó còn có cha mẹ đang chờ mong, còn có họ hàng thân thích, còn có cả những người bạn đáng trân trọng, hắn nhất định phải tìm cách trở về.

Trời dần ngả về trưa, ba người cũng tìm lấy một chỗ nghỉ chân sạch sẽ, Tiểu Yên sau khi chơi đùa vui vẻ với chú thỏ, đã thả cho nó trở về, thỏ cũng như người, cũng có gia đình, cũng có người thân, nàng không thể vì niềm thích thú của bản thân mà chia cách gia đình của người khác được, nói chi là một con thỏ. Thức ăn ngày hôm nay của ba người, chính là lương khô. Gọi là lương khô, thực ra cũng không phải chỉ có lương khô làm từ cơm gạo, mà còn có cả thịt tẩm muối, hun kỹ trên bếp lò, có thể dự trữ và ăn được trong thời gian dài. Ngoài ra còn có cả cơm nắm, muối vừng. .... Tuy rằng không thơm ngon cho lắm, nhưng cũng rất phong phú, vì vậy bữa trưa của ba người khá ngon lành. Nguyễn Phong trên đường đi, đã tiện tay hái một ít quả dại về, vì vậy sau bữa cơm, họ còn có món tráng miệng là hoa quả thơm ngon, bổ dưỡng. Một ngày đầu tiên của công cuộc tìm kiếm chân hồn, cứ như vậy mà nhẹ nhàng trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 4: Thư cảnh – Tâm cảnh

Nhà Ngọc Thanh quy mô cũng khá giống với những ngôi nhà kiểu cổ ở nông thôn, chỉ là ngoài nhà chính và phòng bếp ra, còn có thêm một gian phòng nhỏ ở trong góc vườn. Có thể nói vị trí căn phòng được lựa chọn khá tỉ mỉ, bởi ở góc vườn có trồng một vài loại cây khi nở hoa thơm ngát, như cây bưởi, cây phong lan, cây hoa sữa. .... Gần như bốn mùa đều có hoa nở, hương hoa thoang thoảng thơm, lại khiến không gian trở nên thanh thuần, u nhã. Gian phòng ở góc vườn cũng không có tiếp xúc với bất cứ gia đình hàng xóm nào, vị trí khá yên tĩnh, phù hợp cho việc tĩnh tâm đọc sách cũng như nghiên cứu.

Trong phòng có một cái bàn gỗ có vẻ khá cũ kỹ, bên cạnh là các giá tre bày một ít sách vở và cuộn giấy, có lẽ là các bức thư pháp của bác trai. Trên bàn bày một giá bút lông, bên trên treo các loại bút từ to đến nhỏ, chuyên dùng để viết các loại nét chữ khác nhau. Bên cạnh là một cái nghiên mực khá tinh xảo, nhưng có vẻ cũ kỹ, năm tháng lâu dài khiến người ta không rõ được chất liệu tạo nên nghiên mực, chỉ thấy cả cái nghiên mực tràn một màu tím đen. Trên cái nghiên cũng có khắc một ít họa tiết, nhưng năm tháng mài mòn khiến người ta nhìn không ra họa tiết này là hình thù gì, nhưng chắc chắn là khi xưa, những họa tiết này cũng đòi hỏi trình độ điêu khắc phi thường công phu. Còn có một tập giấy để viết chữ, nhìn cũng phi thường cổ kính, tuy rằng chủ nhân cố công bảo quản, nhưng giấy cũng đã có chỗ ố vàng. Chỉ là giấy này chắc chắn không phải muốn mua là có thể mua được. Thỏi mực tàu để cạnh cái nghiên, tuy nhỏ bé nhưng vẫn khiến người ta để ý bởi sự cổ xưa của nó. Thật sự mà nói, bây giờ người viết thư pháp thường dùng mực nước cho tiện lợi, chữ cũng không còn mấy người dùng mực thỏi. Chưa nói đến là thỏi mực còn bị dùng gần hết, nhưng từ màu sắc nhợt nhạt bên ngoài và độ đen mịn của lớp mực còn dính ở đáy nghiên, thỏi mực này chắc chắn là đồ tốt đã trải qua năm tháng. Là người tập luyện thư pháp, nhìn thấy bộ văn phòng tứ bảo này, Phong cũng ao ước không thôi.

“Cậu tập thư pháp được bao nhiêu năm rồi?” Bác trai lên tiếng hỏi.

“Cũng được gần 18 năm rồi bác ạ, từ hồi cháu 5 tuổi thì ông nội cháu đã bắt đầu hướng dẫn cháu cách viết chữ, chỉ là sau này cháu cũng có chút sao nhãng” Phong thành thật đáp

“Ồ, cũng tính là có kinh nghiệm, đi bán chữ cũng tính là không tệ, tiền kiếm được không lo chuyện cơm áo. Cậu nghĩ sao?” Bác trai nói đến đây, ánh mắt chăm chú nhìn vào Phong, có chút ý dò hỏi, lại như mong đợi điều gì đó.

“Thưa bác, cháu xin phép được nói thực. Chữ cháu viết ra, cháu sẽ không bán. Chữ tuy không thể hiện toàn diện con người, nhưng ít nhất, cũng chứng minh được tu dưỡng văn hóa của mình. Chữ viết bây giờ, có thể thấy được bầy khắp đầu đường, cùng là nghệ thuật, nhưng thật sự khác nhau quá xa”. Phong đáp lời, có chút gì đó như muốn bộc bạch cõi lòng.

“Ha ha, nói rất hay. Chữ đúng là không nên đem bán. Chữ để biểu hiện nhân cách con người, chữ chỉ nên tặng cho người tri kỷ, đem bán ra thật sự là làm mất ý nghĩa của chữ”.

“Cũng không hẳn thưa bác. Nghệ thuật dù sao cũng phải gắn liền với cuộc sống, có thể biểu đạt nghệ thuật thông qua cuộc sống mới là cảnh giới cao nhất. Chỉ là điều này cháu không làm được, vì vậy cháu sẽ không làm”.

“Ha ha, biết lượng sức mình, thanh niên giờ hiếm người được như thế lắm. Nói vậy cậu cũng có lí giải về cảnh giới thư pháp. Không ngại nói ra cho ta nghe thử” Bác trai có vẻ rất tán thành với câu trả lời của Phong.

“Thưa bác, theo như ông cháu dạy, thư pháp có nhiều cách để phân cảnh giới. Nhưng thư pháp là để thể hiện cốt cách con người, vì vậy cháu mạn phép đề ra cách phân cảnh giới theo Linh-khí-thần. Linh là khi chữ viết thuần thực, có thể từ nét chữ mà nhìn được ý nghĩa biểu đạt, ví dụ như khi viết chữ mã, có thể làm người xem nhìn thấy được một con ngựa thực, đó gọi là linh”

“Kiến giải rất hay” Bác trai nghe vậy, vỗ tay khen ngợi 1 tiếng “Mời cậu nói tiếp về hai mức cảnh giới sau”.

“Vâng thưa bác, cảnh giới tiếp theo là khí, đó là khi người viết không chỉ truyền được cho chữ viết linh tính, mà còn truyền vào đó là khí chất. Nói theo cách khác, linh là tạo ra được thể xác sống của chữ, còn khí chính là truyền vào cho chữ tính cách, đường ra khí chất của chữ. Ví dụ như cùng là chữ mã, nhưng hai chữ lại làm người ta liên tưởng đến hai con ngựa khác nhau, khí chất khác nhau, đó gọi là khí. Còn về cảnh giới thần, đó đã không còn là thư pháp nữa, mà là tinh hoa nghệ thuật. Thần là sự phối hợp hài hòa giữa linh và khí, là sự hòa hợp của thể xác và tâm hồn, từ đó mới sinh ra nguyên thần. Truyền được cho chữ cái thần, không chỉ khiến người xem thấy được hình dáng và khí chất của chữ, mà còn thấy thư cảnh của chữ. Đó mới là cảnh giới chân chính trong viết chữ”.

“Hay lắm, đây là lần đầu tiên ta nghe có người phân biệt cảnh giới thư pháp như vậy. Nhưng quả thực là ta cũng bị cậu thuyết phục. Cảnh giới này, là cậu tự nghĩ ra hả?”

“Dạ thưa bác, đây là do ông nội cháu chỉ dạy ạ”. Phong cũng không chút dấu giếm mà đáp lời của bác trai.

“Vậy chắc cậu cũng rõ, trong thư pháp, không chỉ có cảnh giới về chữ, còn có cảnh giới về tâm, bởi chữ là thể hiện của tâm mà. Cậu có rõ về tâm cảnh này không?”.

“Thưa bác, cháu mặc dù được ông nội chỉ dạy về viết chữ, cũng có chút chăm chỉ tập luyện, chỉ là cho đến giờ cũng không hiểu rõ lắm về tâm cảnh này, mong bác giải thích cho cháu”.

“Thanh niên bây giờ, tự biết đúng sai thừa thiếu, quả thật cũng hiếm. Ta cũng không ngại nhiều lời đôi chút, mong cậu chớ chê cười. Tâm cảnh thực ra cũng có thể phân làm bốn loại. Đầu tiên là cảnh giới tự viết tự thưởng thức, tự tiêu khiển tự vui mừng. Người như vậy thế gian cũng không có mấy, gần như có thể bỏ qua, bởi họ đã đạt tới mức không tham vọng, không mưu cầu. Tác phẩm của họ hiếm có người ngoài có thể xem, chỉ có tri kỷ mới được thưởng thức. Họ viết không quan trọng tốt xấu, chỉ cần chính mình vui vẻ. Đương nhiên, đây chỉ là nói về tâm cảnh của họ mà thôi, còn tác phẩm thì cũng không tiện bình phẩm, vì hiếm có ai từng thấy được tác phẩm của họ”. Nói đến đây, bác trai cũng có chút cảm khái, dường như bác cũng muốn hướng đến cảnh giới này.

“Người như vậy có thể coi như thần tiên, quả thật là khó tìm. Vậy còn loại tâm cảnh thứ hai thì sao ạ?” Phong nghe bác trai nói, cũng có chút hướng đến mục tiêu này, chỉ là sợ tò mò rất nhanh lại chiếm lấy tâm trí hẳn.

“Thứ hai, chính là thích cho người ta nhìn, nhưng lại không quan tâm đến cảm nhận của người khác. Người như vậy, thường thích phù phiếm hư vinh, lại không biết quan tâm đến tâm tình người thưởng thức, cho nên đây coi như là một sự thất bại. Chỉ có điều, loại người này, đạt đến một trình độ nào đó cũng có thể coi là bậc thầy. Ví dụ như nhà thư pháp Mễ Phát của thời Tống, tranh của ông, chữ của ông, chỉ người nào hiểu mới thấy được cái tinh túy, bằng không thì cũng chỉ coi như là thứ phế phẩm”.

“Loại thứ ba, chính là viết chỉ để cho người xem. Thư pháp của hắn có thể khiến người ta rung động, khiến người ta thích thú, nhưng bản thân kẻ viết lại không tìm được chút hứng thú nào từ thư pháp của mình. Đơn giản mà nói, thư pháp đối với hắn chỉ là công cụ mà thôi. Một ví dụ tiêu biểu chính là gian thần Sái Kinh, chữ viết của hắn dùng để tạo niềm vui cho người khác, quả thật đã đạt tới mức đăng phong tạo cực, chỉ riêng mình hắn lại không thể lĩnh hội được khoái lạc của thư pháp, không thể biểu đạt tâm tình của chính mình trên thư pháp. Xét ra thì đây cũng là một loại thất bại”.

“Loại cuối cùng, cũng giống cảnh giới đầu tiên, nhưng chữ viết chúng ta lại có thể xem được. Loại cảnh giới này, dùng nét chữ để biểu đạt tâm tình, chữ viết khi cao hứng thì cũng khiến người xem thấy cao hứng, chữ viết khi đau buồn thì khiến người xem muốn rơi lệ. Một người gần đây nhất mà ta biết chính là Cao Bá Quát, các tác phẩm mà ông để lại cho đời tuy rất hiếm, nhưng đều là những thần tác, khiến cho tâm tình người xem cũng bị đánh động. Đây quả thực mới là cảnh giới tối cao của thư pháp, cũng là sự theo đuổi cả đời của một thư pháp gia. Ta cũng luôn hướng tới cảnh giới này...” Nói đến đây, cả hai người cùng im lặng, không khí có chút trầm mặc, dường như mỗi người đang theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Mãi cho đến khi có tiếng của Ngọc Thanh vọng vào, sự trầm mặc mới kết thúc: “Đến giờ ăn cơm rồi, con mời bố đi ăn cơm. Phong cũng xuống ăn cơm cùng gia đình tởn luôn nhé”.

Bữa cơm gia đình Ngọc Thanh, chủ đề chính lại được chuyển lên người của hai người trẻ tuổi. Đạt không biết đã xin phép về từ bao giờ, cho nên bữa

com chỉ có bốn người. Cha Ngọc Thanh dường như có ý muốn nhận Phong làm con rể, thì thoảng lại nói đùa đôi câu, khiến cho Ngọc Thanh mặt cứ đỏ ửng lên vì ngượng, còn Phong thì chỉ đành cúi đầu ăn com, tránh cho mọi người thấy sự ngượng ngùng trong mắt.

Đầu giờ chiều, Phong cũng xin phép hai bác để đi về, Ngọc Thanh tiễn hân ra đến cửa, bèn mở lời nói:

”Cảm ơn Phong hôm nay đã đến thăm nhà, bố tớ có vẻ cũng thích cậu sang chơi, cho nên,,, khi nào rảnh,,,,, cậu lại sang đây chơi nhé”. Nói đến đây, Ngọc Thanh dường như cũng có chút ngại ngùng.

Phong nghe được vậy, lại thấy vui mừng, liền đáp:

”Tất nhiên rồi, tớ sau này mỗi khi có thời gian, đều sẽ sang thăm bác trai, chỉ mong cậu đừng thấy tớ sang nhiều mà phiền, lại đuổi tớ về, a ha ha. Ngày mai cậu có rảnh không, tớ định đi thăm mấy chỗ danh thắng ở Bắc Ninh, nếu cậu không bận gì thì đi với tớ nhé” Phong nhân cơ hội, bèn mở lời mời Ngọc Thanh đi chơi.

“Ồ, mai tớ cũng không bận gì, nếu vậy tớ cũng có thể làm hướng dẫn viên cho cậu một hôm”.

Ngọc Thanh gật đầu đồng ý, hai người lại im lặng. Mãi một lúc sau, Phong mới nói:

”Nếu vậy, tớ về trước, hẹn mai gặp lại cậu nhé”.

Nói rồi Phong cũng quay lưng bước vội đi, còn Ngọc Thanh thì ánh mắt nhìn theo, cũng có chút chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Ngũ Lô

Sáng ngày hôm sau, Phong và Ngọc Thanh cùng nhau đi thăm các danh thắng Bắc Ninh. Lần này, Đạt cũng không có đi cùng Phong, đơn giản theo như lời hân nói thì hân không muốn làm “kì đà cản mũi”. Phong cũng biết đây là do thằng bạn thân suy nghĩ cho mình, nên cũng không có dị nghị gì, thậm chí còn có chút vui vẻ vì rốt cuộc cũng có cơ hội đi chơi riêng với người trong mộng.

Nói đến danh thắng Bắc Ninh, cũng có thể liệt kê ra một số nơi nổi tiếng như chùa Pháp Vân, chùa Phật Tích, chùa Bút Tháp, làng tranh Đông Hồ..... Phong và Ngọc Thanh đi du lãm qua hầu hết các ngôi chùa nổi tiếng, rồi lại đi thăm làng tranh Đông Hồ. Do tập luyện thư pháp từ bé, nên dù không quá quen thuộc với việc vẽ tranh, Phong cũng miễn cưỡng có thể vẽ được những bức tranh đơn giản. Còn Ngọc Thanh thì chủ yếu là ngồi ngắm Phong vẽ, không biết từ lúc nào, Ngọc Thanh đã bị cuốn hút bởi vẻ tập trung của Phong.

Địa điểm cuối cùng mà hai người định đến thăm là đền Đô, thuộc huyện Tiên Sơn. Đất Tiên Sơn vốn được xưng là nơi địa linh nhân kiệt, từ trước đến nay đã dưỡng dục ra biết bao anh tài. Nổi bật nhất trong số đó phải kể đến Lý Công Uẩn, cũng chính là Lý Thái Tổ, vị vua đã sáng lập ra thịnh thế Lý triều của Việt Nam. Lý triều kéo dài 200 năm, không tính là quá lâu dài, nhưng đã đủ để lưu lại trong lịch sử của Việt Nam một mốc son chói lọi. Nổi bật phải kể đến là sự phát triển mạnh mẽ của tôn giáo, chủ yếu là Phật giáo, ở Việt Nam. Hầu hết các vị vua triều Lý đều chú trọng vào việc tuyên truyền Phật giáo, khuyến con người làm việc thiện, tu thân dưỡng tính. Rất nhiều các chùa, tháp nổi tiếng còn lưu giữ được đến ngày nay đều là do các vị vua nhà Lý ra lệnh xây dựng. Đồng thời với phát triển Phật giáo, còn có Nho giáo và Đạo giáo. Đến thời Lý Cao Tông, nhà Lý chính thức tổ chức các kỳ thi Tam giáo. Việc thi cử bằng tam giáo phản ánh tam giáo đồng nguyên vào thời Lý; trong đó Nho giáo là hệ tư tưởng dùng để quản lý xã hội, Phật giáo là quốc giáo, còn Đạo giáo có ảnh hưởng nhất định trong các tầng lớp dân cư. Một điểm sáng nữa trong triều đại Lý là sự phát triển về nền giáo dục. Lý Thái Tổ, vị vua đầu tiên của Lý Triều, đã cho xây dựng Văn Miếu Quốc Tử Giám – trường đại học đầu tiên của Việt Nam, và cũng là một trong những trường đại học ra đời sớm nhất trên thế giới. Lý triều cũng là triều đại đầu tiên trong lịch sử Việt Nam đã xác lập nên một nền giáo dục khoa cử có hệ thống.

Đền Đô, là một quần thể kiến trúc bao gồm nhiều hạng mục công trình như: đền thờ, nhà tiền tế, bia đá, văn chỉ, võ chỉ..... Tuy rằng đa phần đều đã trải qua năm tháng lâu dài, nhiều kiến trúc chỉ còn lại tàn dư, nhưng mỗi khi Phong đi xem một kiến trúc, lại càng cảm nhận rõ hơn về một thời đại thịnh trị ở Việt Nam. Trong lòng hân lại càng dâng lên một niềm cảm khái, cả một triều đại huy hoàng như vậy, trải qua năm tháng cũng còn lại được gì, có chăng chỉ là một chút dấu ấn dần bị mai một theo thời gian. Có lẽ cái quan trọng nhất mà tiền nhân để lại cho con cháu, đã không phải là giá trị vật chất, mà chính là giá trị tinh thần, là chữ viết, ngôn ngữ, là một ít cốt khí phẩm cách truyền lưu theo đạo đức cho con cháu đến tận đời nay. Nhưng đứng trước sự thay đổi của thời đại, liệu còn bao nhiêu giá trị tinh thần sẽ trụ vững với thời gian, lớp trẻ ngày nay, còn mấy người chịu nhìn về quá khứ, nhìn về lịch sử huy hoàng và truyền thống tốt đẹp của dân tộc để học hỏi và phát huy. Ấu đó cũng là một nỗi buồn cho những thanh niên trẻ tuổi!

Trong khi tâm trí đang ngổn ngang với bao suy nghĩ về tiền nhân hậu thế, Phong chẳng biết từ khi nào đã bước đến trước một mái hiên đầy vẻ cổ kính, bước cùng hân còn có Ngọc Thanh. Từ khi Phong đắm chìm vào những suy tư, Ngọc Thanh vẫn luôn im lặng bước bên hân. Trước mái hiên, có một ông lão đang đi những chiếc lá rụng xuống sân. Tiếng chổi tre quét trên đất, càng làm cho không gian nhuốm thêm vẻ cổ kính tang thương. Thấy có người bước đến, ông lão cũng dừng tay, nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt. Người đến thăm đền Đô có nhiều, người đi vào đây cũng nhiều, nhưng những người mang theo vẻ hoài niệm xót xa như cậu thanh niên này thì cũng không có mấy. Khách đến thăm đền, đa số là đi thăm quan cho biết, chứ có mấy ai chịu hòa tâm sự vào trong dòng chảy lịch sử nơi đây, để cảm nhận lấy sự huy hoàng của một triều đại đã chỉ còn ghi dấu trong sách sử. Tiếng chổi tre dừng lại một lúc lâu, Phong cũng hồi tỉnh lại từ trong dòng suy nghĩ. Nhìn thấy ông lão quét sân, Phong bèn cất tiếng hỏi:

”Thưa ông, tòa kiến trúc này có cho khách tham quan vào xem không ạ?”

“À, quần thể kiến trúc ở đây đều cho khách vào xem, bao gồm cả tòa nhà này cũng vậy. Chỉ là bên trong cũng chẳng có gì nhiều, chỉ có vài bức thư pháp cổ mà thôi. Nghe nói những bức thư pháp này đều được viết từ thời nhà Lý, bảo quản được đến giờ cũng có thể coi là tồn khá nhiều tâm huyết của những bậc tiền nhân”. Ông lão giải thích cho Phong, đồng thời cũng tránh sang một bên.

“Cảm ơn ông, vậy cháu cũng không làm phiền ông nữa, cháu xin phép đi vào trong”.

Phong cũng không nói chuyện cùng ông lão lâu, liền bước vào trong gian nhà cũ kỹ. Bên trong nhà, cũng không có bày biện gì nhiều, chủ yếu là treo các bức hoành phi, câu đối. Hai bên tường là hai bức hoành phi, trên có điêu khắc hình núi sông, còn có cả những cánh hạc bay giữa trời xanh. Trên hai cây cột nhà, có treo một đôi câu đối. Mặc dù được bảo quản tốt, nhưng cũng không kháng lại được sự bào mòn của thời gian. Nét chữ điêu khắc như rồng bay phượng múa ngày nào, giờ đã phai nhạt đi nhiều, khó mà đọc rõ được trên đó có khắc những gì. Phong tập trung một hồi, cũng chỉ nhận ra được một vài mặt chữ. Chỉ là khi Phong đã nghĩ rằng chữ này không thể nhận biết thêm được nữa, thì hần lại cảm thấy như trước mắt lóe sáng. Các chữ viết trên đôi câu đối đã không còn là chữ nữa, mà đã hóa thành núi sông khí thế hào hùng, hóa thành muôn vạn tinh binh chiến thuyền đang chiến đấu chống ngoại xâm bảo vệ đất nước, hóa thành những người dân đang ca múa vui mừng vì sự ấm no hạnh phúc..... Chỉ trong chốc lát, Phong như thấy được cả một triều đại nhà Lý huy hoàng hiện ra trước mắt mình. Tiếng chổi tre ngoài sân, không biết cũng đã dừng lại từ bao giờ.

Phong vẫn đắm chìm trong mộng cảnh, mãi cho đến khi một tiếng sấm đánh thức hần dậy. Trời vốn đang trong xanh, chẳng biết từ khi nào đã kéo mây đen giăng kín. Tiếng sấm đi đùng, ánh sét chớp nhoáng, có vẻ như trời sắp nổi cơn mưa to. Phong nhìn trời kéo con, cũng đoán được phải một lúc lâu nữa mới mưa xuống.

“Chúng ta nên về sớm thôi, trời mặc dù đã muốn đổ mưa, nhưng nhìn dấu hiệu này thì cũng phải một lúc nữa mới bắt đầu trút xuống. Có lẽ kịp cho tó và cậu về đến nhà”

Phong nói với Ngọc Thanh, rồi bước ra ngoài gian phòng, có chút vội vàng để tránh mưa. Ngọc Thanh cũng bước theo sát Phong, nghe hần nói, nàng cũng muốn về nhà sớm để tránh mưa, nhìn cơn mưa như vậy, chắc chắn là mưa sẽ kéo dài.

“Đừng... ỳnh”

Hai người vừa bước ra khỏi gian nhà, đi chưa được bao xa thì một tia sét bổ thẳng xuống đất, rơi ngay trước mặt Phong. Phong giật mình đứng yên tại chỗ, còn Ngọc Thanh thì hét to một tiếng, rồi đứng nép ngay sau lưng Phong. Tiếp theo đó, lại là bốn tiếng sấm đi đùng nữa, bốn ánh sét lóe lên, bổ trúng xuống đất bao quanh vị trí của hai người, mơ hồ tạo thành hình ngôi sao năm cánh. Chẳng biết từ khi nào, hai tay Ngọc Thanh đã không tự chủ được mà ôm chặt lấy Phong, hần chỉ đánh vỗ nhẹ vào tay Ngọc Thanh, ý bảo nàng yên tâm. Tiếng sấm vẫn còn nổ vang trên bầu trời, nhưng sét đã không còn bổ xuống đất. Phong có vẻ yên tâm, bèn quay lại nói với Ngọc Thanh:

”Sét có lẽ sẽ không đánh xuống nữa đâu. Chúng ta tranh thủ về nhanh thôi”.

Hần vừa dứt lời, thì một tia sét cực lớn phóng thẳng từ trên trời xuống, bổ trúng ngay chỗ hai người đang đứng. Tất cả trời đất dường như chói lòa trong mắt Phong, sau đó chỉ còn một màu tối đen.....

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Nhà họ Nguyễn có người nổi dôi

Nơi đây là Hồng Bàng đại lục, một đại lục khác biệt hoàn toàn với các châu lục trên trái đất, đơn giản vì lục địa này không nằm trên bề mặt trái đất. Mặc dù khoa học kỹ thuật của con người rất phát triển, và họ cũng tin rằng còn tồn tại sự sống ngoài trái đất, chỉ là cho đến nay cũng chưa có ai tìm được chứng cứ xác thực về điều này. Có lẽ với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, phải tốn hàng trăm, nghìn năm nữa con người mới có thể vươn xa ra vũ trụ. Thế nhưng hiện thực không thể bị thay đổi chỉ bởi ý chí của con người. Ngoài trái đất, còn có ba nghìn thế giới khác đang đồng thời tồn tại và phát triển. Thậm chí có những thế giới cũng rất gần với trái đất, chỉ là khác nhau về vị diện tồn tại mà thôi, chỉ một ranh giới mỏng manh nhỏ nhoi, thậm chí là vô hình, nhưng lại tạo thành trở ngại lớn bằng trời, khiến con người khó mà liên lạc được với thế giới bên kia. Và Hồng Bàng đại lục chính là thuộc về một thế giới ở gần trái đất như vậy.

Có lẽ vì sự khác nhau về vật chất giữa các vị diện, nhân loại giữa các vị diện cũng có những bước phát triển khác nhau. Nếu như trên trái đất chủ yếu phát triển về vật chất, về khoa học công nghệ, thì ở Hồng Bàng đại lục, con người lại phát triển khả năng về sức mạnh bản thân, về tinh thần. Nói một cách khác thì nhân loại ở Hồng Bàng đại lục ai cũng chú trọng vào việc rèn luyện thân thể, tu dưỡng tinh thần, từ đó mà khai thác những tiềm năng của cơ thể con người. Hồng Bàng đại lục chủ yếu chia làm ba khu vực chính, phân biệt là Bắc-Trung-Nam.

Bắc địa tiếp xúc với băng nguyên đại lục ở cực Bắc, quanh năm tuyết trắng bao phủ, gió rét gào thét. Nơi đây hoàn cảnh sinh sống khó khăn, nhưng lại bồi dưỡng lên những con người mạnh mẽ, chống lại sự khắc nghiệt của thiên nhiên. Bắc địa có hai con sông lớn, bắt nguồn từ những đỉnh núi cao quanh năm tuyết phủ, kéo dài về phía nam, quanh co uốn lượn cho đến gần vùng Trung địa mới đổ ra Đông hải. Nước sông chảy siết mang nặng phù sa, bồi đắp lên hai bên sông những mảnh đồng bằng đất đai màu mỡ tươi tốt, thích hợp để phát triển nông nghiệp. Theo sự thay đổi thời tiết dần từ bắc xuống

nam, các loại sản vật được trồng trọt ở vùng đồng bằng ven sông cũng càng lúc càng phong phú đa dạng, đủ để nuôi sống con người Bắc địa.

Tiếp giáp Bắc địa là Trung địa. Nơi đây là vùng có khí hậu ôn hòa nhất Hồng Bàng đại lục, thời tiết phân chia bốn mùa xuân-hạ-thu-đông, nhưng nhiệt độ quanh năm luôn giữ ở mức vừa phải, không mấy khi tăng quá cao hay giảm xuống quá thấp. Chính nhờ khí hậu ôn hòa, thuận lợi sinh sống nên nơi đây là tập trung dân cư đông nhất Hồng Bàng đại lục. Đa số các quốc gia lớn cũng tập trung ở nơi Trung địa phồn hoa này. Người dân Trung địa đa phần hòa nhả dễ gần, lại chuyên tâm học hỏi khám phá, vì vậy nơi đây cũng là nơi khởi nguồn của các đạo học và tôn giáo lớn.

Nam địa nằm ở phía Nam của Hồng Bàng đại lục, tiếp giáp với vành đai lửa cực Nam lục địa, thời tiết đa phần là nóng bức, chủ yếu phân làm hai mùa là mùa mưa và mùa khô. Mùa khô thì đất đai nứt nẻ, vạn vật khô héo, cảnh sắc trần ngập vẻ hoang vu. Nhưng ẩn tàng bên dưới vẻ ngoài hoang vu là sức sống vô hạn đang súc tích, chờ đợi khi những hạt mưa rơi xuống thì sẽ bùng phát, sinh sôi mạnh mẽ. Con người nơi đây cũng vậy, luôn tràn đầy sức sống và rất nhiệt tình, hào phóng.

Đông nam đại lục Hồng Bàng có một vương quốc tên là Đại Việt. Phía bắc Đại Việt, có trấn Kinh Bắc, bên cạnh có dãy núi Thiên Thai, hay còn gọi là Cửu Long sơn mạch. Cái tên Cửu Long sơn mạch, vốn được đặt dựa vào thế núi. Nơi đây có chín ngọn núi nối liền nhau, giống như chín con rồng hội chung một chỗ, khiến cho thiên địa linh khí tụ mà không tán, nồng đậm dư thừa. Chính vì vậy vùng đất này đã dưỡng dục ra vô số anh kiệt, tiêu biểu nhất chính là vị vua đầu tiên của vương triều Đại Việt hiện nay. Dưới chân núi Thanh Long, một trong chính ngọc núi của Cửu Long sơn mạch, có một thôn làng nhỏ, bên ngoài thôn có một hàng rào bằng gỗ lớn bao bọc, cao khoảng 6 thước (tức khoảng 2.5m hiện nay). Có hàng rào này bao bọc, dù cho dã thú trên núi có tràn xuống cũng khó mà vào được trong thôn. Thôn tên Vĩnh Thái, do họ Nguyễn bao đời nay làm trưởng thôn. Gia chủ nhà họ Nguyễn hiện nay là Nguyễn Bảo, cũng đã ngoài tam tuần, chỉ là từ khi thành gia lập thất đến nay vẫn hiếm muộn, mãi chưa sinh được một người con trai nào. Lần này vợ Nguyễn Bảo lại mang thai, đã đến ngày sinh nở, Nguyễn Bảo đứng bên ngoài phòng, lo lắng bồn chồn, cứ đi đi lại lại không ngừng.

“Bảo à, con cũng không cần phải lo lắng quá như thế”. Một thanh âm già dặn vang lên, người nói chính là một ông lão, tuy nhìn tuổi cũng phải lục tuần, nhưng tinh thần vô cùng minh mẫn, quắc thước.

“Nhưng mà sư phụ, vợ con.....” Nguyễn Bảo muốn nói lại thôi, có lẽ hẳn cũng không biết nên nói gì cho phù hợp. Vợ hẳn cũng đã gần ba mươi, đây lại là lần đầu sinh nở, hẳn không thể không lo lắng được sao!

“Vậy con đã nghĩ ra tên gì cho đứa nhỏ chưa?” Ông lão cũng không muốn nhìn thấy Nguyễn Bảo cứ đi đi lại lại như vậy, bèn tìm cách chuyển hướng suy nghĩ của hắn, để làm giảm đi sự lo lắng.

“Dòng họ Nguyễn từ trước đến giờ, tên cũng chỉ có hai từ, vì vậy ta không thể phá lệ đặt tên dài được. Ta tên là Bảo, cả đời này chỉ cầu bảo toàn an ổn, sống yên vui qua ngày. Con ta, nếu là con trai, thì nhất định phải đi khắp đó đây cho thỏa chí tang bồng. Đã vậy tên nó sẽ là Phong, phong khởi vân dững, phong quyền tàn vân. Đúng thế, tên nó sẽ là Phong, giống như con gió đi khắp muôn phương. Còn nếu là con gái, ta sẽ đặt tên là Ngọc, hy vọng con gái ta sau này lớn lên, sẽ xinh đẹp như hoa như ngọc.” Sau một hồi cân nhắc, cuối cùng Nguyễn Bảo cũng nghĩ ra một cái tên cho đứa con sắp ra đời. Ông lão nghe hắn đặt tên, cũng chỉ ngồi gật gù, vuốt chòm râu dài dưới cằm.

Ngoài trời chẳng biết từ lúc nào đã kéo con mưa, mây đen mờ mịt, những tia chớp rạch ngang bầu trời, đan vào nhau chẳng chịt như mạng nhện. Một tia sét từ trên cao bổ mạnh xuống đỉnh núi Thanh Long, trời đất như rung chuyển. Một loạt tiếng ầm ầm vang lên, không chỉ đỉnh Thanh Long, mà tất cả các đỉnh núi còn lại trong dãy Cửu Long đều bị thiên uy giáng xuống. Tất cả mọi người trong thôn Vĩnh thái ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt tràn đầy sự sùng kính đối với uy năng tự nhiên. Vừa lúc đó, trong nhà họ Nguyễn, một thanh âm vui mừng vang lên.

“Sinh rồi, sinh rồi. Là con trai”

Tiếng của bà đỡ từ trong phòng vọng ra, khiến mọi người đều quay đầu lại nhìn về cửa phòng. Bà đỡ từ trong phòng bước ra, bế theo một đứa trẻ còn đỏ hỏn được quấn trong tấm vải bông mềm. Nhìn thấy đứa bé, ai cũng lộ ra vẻ vui mừng.

“Bà đỡ, vợ ta thế nào rồi?” Nguyễn Bảo gấp giọng hỏi.

“Không có việc gì hết, mẹ tròn con vuông” Bà đỡ cười vui vẻ, đáp lời. Lúc này Nguyễn Bảo đã tiếp lấy đứa bé, bế lên ngắm nghía.

“Ha ha, con trai, thật sự là con trai. Nhà họ Nguyễn đã có người nối dõi rồi”.

Ngay sau đó, sư phụ hắn cũng tiếp nhận đứa bé từ tay Nguyễn Bảo.

“Sư phụ, người trông đứa nhỏ nhé, con vào thăm Lan một chút”

Nguyễn Bảo lập tức chạy vào trong phòng, còn ông lão sau khi bế đứa bé lên, cũng ngắm nhìn nó thật kỹ. Đứa bé này, mới sinh mà không khóc, thật là kì lạ. Ông lão thử cẩu vào miệng đứa bé để nó khóc, trẻ con mới sinh, phải khóc to mới là khỏe mạnh dễ nuôi. Nào ngờ đứa bé bị cẩu không khóc mà còn cười. Tiếng cười trẻ con vang như tiếng chuông bạc, làm cho mọi người đứng quanh đều vui mừng.

“Sư phụ, đứa nhóc này đang nhìn người kia” một đám người bên cạnh đều cười nói:

“Người xem, mới sinh mà đã biết cười, lại có đôi mắt nhỏ đen láy nhìn thật đáng yêu, ha ha”

Ông già đứng ngắm đứa trẻ, cũng vui mừng ra mặt, chỉ là trong miệng lại lẩm bẩm gì đó

“Thiên giáng dị tượng, đứa trẻ này vừa sinh lại biết cười, quả thật không phải người phàm. Thiên nhân, người trời a”.

Q.1 - Chương 7: Không thể tập võ

Kể từ khi Nguyễn Phong ra đời đến nay cũng đã gần một tháng. Gia đình họ Nguyễn lúc này đang tất bật chuẩn bị tổ chức lễ đầy tháng cho hắn. Khắp cả thôn xóm, ai ai cũng được mời đến dự lễ. Mọi người hân hoan chúc mừng Nguyễn Bảo có con trai, chúc cho đứa trẻ những điều tốt đẹp nhất.

Một năm trôi qua. Lại đến sinh nhật một tuổi của Nguyễn Phong. Theo tập tục truyền thống, trong ngày sinh nhật đầu tiên của đứa nhỏ, gia đình sẽ bày ra các loại đồ chơi cho đứa trẻ chọn lựa. Tuy nói là đồ chơi, nhưng chủ yếu lại là các loại biến thể của mười tám ban binh khí. Đứa trẻ khi lựa chọn loại đồ chơi nào, đại biểu sau này hắn lớn lên, sẽ tu tập võ nghệ theo con đường đó. Trong buổi lễ, đặc biệt sẽ có một vị sư phụ của địa phương đến chúc mừng, cũng là để sớm nhận đồ đệ, hoặc giúp gia đình đứa trẻ liên lạc với những vị sư phụ khác, tạo điều kiện cho đứa trẻ sau này khi lớn có thể dễ dàng tìm được sư phụ chỉ dạy. Đại Việt lập quốc dựa trên võ lực, trải qua thời kì dài chống lại ngoại xâm, lại bình nội loạn, đất nước mới chính thức được hình thành. Chính vì vậy, tinh thần thượng võ đã thấm nhuần vào mỗi con người Đại Việt.

Nhà họ Nguyễn theo lý mà nói thì cũng phải cất công một phen đi mời một vị danh sư địa phương tới để chủ trì nghi thức quan trọng này trong sinh nhật của Nguyễn Phong, chỉ có điều trong gia đình họ vốn đã có một vị danh sư, chính là sư phụ, đồng thời cũng là cha vợ của Nguyễn Bảo. Con người luôn dành sự quan tâm lớn nhất cho những người mà mình yêu quý, ông ngoại của Nguyễn Phong cũng không ngoại lệ. Để chuẩn bị cho đứa cháu ngoại này, ông đã tự mình đi lên núi, tuyển chọn cây gỗ tốt nhất, tự tay đẽo gọt làm lên những món đồ chơi cho cháu mình. Ông thật hy vọng đứa cháu của ông có thể toàn tài, chọn hết tất cả những món đồ chơi mà mình làm ra.

Sinh nhật của Nguyễn Phong diễn ra, tuy không xa hoa long trọng như những gia đình phú quý, nhưng cũng đầy đủ các loại nghi thức. Không như lễ đầy tháng mời tất cả thôn đến, buổi sinh nhật này chủ yếu được tổ chức trong quy mô gia đình, những người đến dự đều là người thân của Nguyễn Bảo. Đến giờ khắc quan trọng nhất của buổi lễ, mười tám món đồ chơi được bày đều trước mặt Nguyễn Phong. Mọi người đều mong chờ sự lựa chọn của Nguyễn Phong, người thì đoán là đao kiếm, kẻ lại cho là thương bổng, mỗi người một ý, thậm chí có người giống như ông ngoại Nguyễn Phong còn cho rằng cháu mình sẽ tinh thông cả mười tám ban võ nghệ. Trong sự mong chờ của mọi người, Nguyễn Phong nhìn qua một lượt tất cả đồ chơi, rồi sau đó chỉ lắc đầu. Mọi người đều ngẩn ra, có người thì mặt lại lộ vẻ thất vọng. Chỉ là còn không chờ cho mọi người kịp bình tâm lại, Nguyễn Phong đã đưa tay lên chỉ về một phía, miệng bập bẹ vài tiếng như muốn đi về phía đó. Nguyễn Phong chấp chững bước đi, đến trước một cái bàn thì dừng lại. Trên bàn chỉ bày một bộ văn phòng tứ bảo, một vài món đồ chặn giấy, hai ba quyển sách các loại, còn lại cơ hồ không có gì khác. Nguyễn Phong muốn với lên trên cái bàn, nhưng hắn chỉ mới được một tuổi, còn quá thấp, mà cái bàn thì lại cao không thể với nổi. Bất đắc dĩ, cha hắn đành phải bế hắn lên. Vừa được bế lên, Nguyễn Phong ngay lập tức vơ lấy một cây bút lông. Cây bút chuyên dùng để viết nét to, thân bút có chút thô to, nằm trong bàn tay bé nhỏ của một đứa bé một tuổi, nhìn cũng có chút buồn cười. Thế nhưng tất cả mọi người không có mấy người cười, trên mặt họ chỉ lộ vẻ ngạc nhiên, vài người mặt có chút thất vọng. Họ không cho rằng bút là một loại vũ khí, và quả thực cũng chẳng có mấy người dùng bút làm vũ khí.

“Phong nhi lại chọn một cây bút lông, phải chăng hắn muốn làm một thư sinh, không muốn luyện võ?” Có người lên tiếng nói.

“Cũng không hẳn là vậy. Ta cũng từng nghe nói có vài cao thủ thành danh trên thiên hạ sử dụng vũ khí là bút. Chỉ là bút của họ là phán quan bút chứ không phải bút lông. Nói vậy cháu ngoại ta sau này có lẽ còn tài giỏi hơn những cao thủ này, ha ha”. Ông ngoại Nguyễn Phong lên tiếng, tuy rằng có chút khiên cưỡng, nhưng cũng xuất phát từ niềm hy vọng của ông dành cho cháu ngoại, chẳng ai lại lên tiếng phản đối niềm hy vọng của một người cả.

“Không bằng chúng ta lại cho hắn lựa chọn thêm một lần nữa. Biết đâu Phong nhi văn võ song toàn, trước lấy bút lông, sau mới cầm binh khí thì sao?” Có người lên tiếng đề nghị, thì ra chính là Nguyễn Bảo. Hắn cũng hy vọng con mình lớn lên mạnh mẽ, cho nên mới đưa ra đề nghị như vậy.

Chỉ là Nguyễn Phong lại làm cho cha hắn thất vọng thêm một lần. Đồng đồ chơi bày trước mắt, Nguyễn Phong nhìn cũng chẳng nhìn lại, chỉ ôm lấy cây bút lông xem như bảo bối. Mọi người thấy vậy cũng không nói gì đến việc lựa chọn binh khí nữa, chỉ tiếp tục bữa tiệc sinh nhật của Nguyễn Phong. Có lẽ vì không khí đã chùng xuống, hoặc là gia chủ đã tâm tình đã giảm, nên bữa tiệc cũng không kéo dài lâu.

Hơn 2 năm sau, Nguyễn Phong đã ba tuổi. So với những đứa trẻ bình thường khác, thì biểu hiện của hắn thành thực hơn nhiều. Súc ăn của Nguyễn Phong cũng tốt hơn những đứa trẻ khác. Thế nhưng thân thể của Nguyễn Phong lại gầy gò ốm yếu. Đối với việc này, tất cả người nhà của Nguyễn Phong cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu, nhưng dù đã mời thầy thuốc đến, họ cũng không tìm được nguyên nhân. Nguyên nhân không tìm được, nhưng lại có được một kết luận, đó là Nguyễn Phong không thể tập võ, bởi cơ thể hắn quá mức gầy gò, kinh mạch toàn thân lại nhỏ yếu do không được hấp thu đủ dinh dưỡng. Nếu như hắn tập luyện võ công, chỉ sợ gân mạch sẽ bị đứt đoạn. Ông ngoại và cha hắn khi biết được kết quả này, cũng cảm thấy rất buồn, nhưng cũng không có biện pháp gì, chỉ đành thở dài. Có lẽ Nguyễn Phong đã được định sẵn là cả đời làm thư sinh. Mặc dù không thể chinh chiến xa trường, báo đền nợ nước, nhưng làm thư sinh cũng tốt, học nhiều hiểu rộng, nếu đỗ khoa cử thì ra làm quan, lo lắng cho dân, còn không thì về làm một thầy đồ trong làng, dạy chữ cho trẻ con. Cuộc đời tuy không hùng tráng, nhưng cũng có thể thoải mái yên ổn. Chỉ là không ai biết được suy nghĩ trong lòng Nguyễn Phong. Hắn kế thừa được trí nhớ từ kiếp trước, đối với võ thuật cũng không phải là không có niềm đam mê, nhưng vẫn không bằng chữ viết. Chính vì vậy, hắn nguyện làm một thư sinh, để theo đuổi đỉnh cao của nghệ thuật thư pháp.

Q.1 - Chương 8: Chữ viết – Thầy đồ

Nguyễn Phong bây giờ cũng đã năm tuổi. Thời gian trôi qua cũng quá nhanh, nhưng vẫn kịp để hắn làm quen được phần nào với cái thế giới xa lạ này. Về cơ bản, nơi đây cũng không khác nhiều với trái đất, hoặc nên nói là những gì hắn tiếp xúc cũng không khác nhiều với trái đất. Từ khi hắn bắt đầu nghe hiểu được những gì người khác nói, hắn nhận ra rằng người ở vương triều Đại Việt cũng sử dụng tiếng Việt. Mặc dù có một số từ có cách phát âm lệch đi, và vốn từ cũng không phong phú như tiếng Việt ở thế giới hắn, nhưng theo Nguyễn Phong suy đoán, có lẽ đây là tiếng Việt từ thời xa xưa. Hắn dám chắc là mình đã xuyên việt, nhưng hắn không thể xác định được mình đã bị chuyển đến đâu. Dựa vào những gì mà hắn nghĩ, có lẽ hắn đã xuyên qua thời gian, trở lại thời phong kiến ở Việt Nam, cụ thể mà nói thì đây là khoảng thời gian tương đương với triều Lý. Việc này liệu có liên quan gì đến những di tích đền Đô mà hắn đã tham quan không? Liệu có cách nào để hắn trở lại hay không? Ngọc Thanh liệu có xuyên việt cùng hắn đến thế giới này hay không? Vô vàn nghi vấn được đặt ra trong đầu Nguyễn Phong. Mặc dù là trí nhớ của hắn được kế thừa nguyên vẹn từ “kiếp trước”, nhưng với trí óc của một đứa bé mới năm tuổi, mà thân thể lại có phần yếu đuối, những suy nghĩ này hiện tại thật sự là quá sức đối với Nguyễn Phong. Đã không suy nghĩ được, thì cũng không cần phải cố suy nghĩ nữa. Nguyễn Phong quyết định để những vấn đề này sang một bên, đợi sau này khi hắn có đủ khả năng thì sẽ tiếp tục tìm lời giải đáp.

Sau khi đã tiếp xúc với ngôn ngữ ở vương triều Đại Việt, việc tiếp theo Nguyễn Phong muốn làm là tìm hiểu về chữ viết. Hắn vẫn nhớ rõ những chữ khắc trên bức thư pháp ở đền Đô kia. Có lẽ đó chính là cảnh giới “thần” trong thư pháp mà ông nội hắn trước đây từng nhắc đến. Nếu điều này là thực sự, thì chẳng đường để bước đến đỉnh cao thư pháp quả thực là rất khó khăn. Nguyễn Phong rõ ràng một điều, với trình độ của mình ở tiền thế, có lẽ chẳng thể nào đạt đến cảnh giới đỉnh cao này. Nguyên nhân có lẽ do bản thân đã không chuyên tâm rèn giũa từ bé, hay tại vì sau này trong cuộc sống có những lúc xao nhãng việc luyện tập. Nguyễn Phong cũng không rõ ràng. Việc hắn có thể làm bây giờ là bắt tay vào việc tập viết ngay từ sớm. Nhưng muốn viết được thì cũng phải biết rõ chữ viết của thế giới này đã!

Khi Nguyễn Phong nói với cha mình về việc muốn học chữ, cha hắn rất ngạc nhiên. Trẻ con bình thường, đều phải sáu tuổi mới bắt đầu học vỡ lòng, vậy mà con mình mới năm tuổi đã muốn học chữ, đây là biểu hiện của thiên tài, hay chỉ là mong muốn nhất thời của trẻ con? Nguyễn Bảo cũng không rõ lắm, chỉ là nhìn vẻ kiên định trong mắt Nguyễn Phong, hắn vẫn gật đầu đồng ý cho con mình đi học chữ. Mẹ Nguyễn Phong thì lại không được như chồng mình, thấy con còn nhỏ tuổi mà đã phải đi học, bà cũng xót con, mấy lần đã khuyên chồng cho con đợi sang năm sau mới đi học chữ. Chỉ là Nguyễn Phong đã quyết, mẹ hắn khuyên mấy cũng không được, cuối cùng vẫn phải để hắn đi học.

Đại Việt vương triều sùng võ, trọng võ, vì vậy võ sư ở các làng đều có ít nhất ba vị. Thế nhưng thầy đồ thì lại không được nhiều như vậy. Thầy đồ chủ yếu xuất thân từ thư sinh trượt khoa cử, hoặc những vị quan về hưu mở lớp dạy chữ cho con cháu. Nhưng số lượng thầy đồ cũng không tính là nhiều, không phải mỗi làng đều có. Thứ nhất là vì hầu hết mọi thư sinh đều ôm giấc mộng khoa cử, cố gắng đèn sách nhiều năm để đi thi, chứ chẳng mấy ai muốn suốt đời làm một thầy đồ gõ đầu trẻ ở làng. Thứ hai là các vị quan già về quê dưỡng lão cũng thường muốn an hưởng tuổi già, ở nhà chăm lo con cháu, cho nên cũng chẳng mấy ai bỏ thời gian, công sức mở lớp để dạy chữ cho trẻ con. Chỉ những người thực sự có tâm bồi đắp cho lớp trẻ, hoặc những người đã không còn hy vọng khoa cử, mới mở lớp dạy chữ. Chính vì vậy số lượng thầy đồ đã ít lại càng thêm ít.

Làng Vĩnh Thái võ sư cũng có đến năm vị, trong nhà họ Nguyễn cũng có một vị võ sư chính là ông ngoại của Nguyễn Phong. Thế nhưng cả làng lại chỉ có một vị thầy đồ. Thực ra trước đây cũng có đến hai vị thầy đồ, chỉ là một vị đã tuổi cao sức yếu, cho nên đóng cửa lớp, an hưởng tuổi già bên con cháu. Một vị còn lại vốn không phải dân bản xứ, khoảng hơn mười năm trước thì đến làng này, rồi sau đó yêu thích khung cảnh thiên nhiên tươi đẹp xung quanh, lại quý mến người dân làng lương thiện chất phác, cho nên quyết định ở lại làng để dạy chữ cho trẻ nhỏ, âu cũng là góp một phần sức lực giúp đỡ cho làng. Vị thầy đồ này họ Vũ tên Ngôn, tự là Trường Quý, tuổi cũng đã tứ tuần. Gia cảnh, quê quán của thầy không có ai trong làng biết rõ, chỉ biết là thầy trước khi đến đây thì chưa lập gia đình. Sau khi đi đến làng này, được một vị hương thân phụ lão mến tài, gả con gái mình cho thầy, đến nay cũng đã thành thân được gần chục năm, nhưng chỉ mới có một mụn con gái đầu lòng, kém Nguyễn Phong một tuổi.

Một buổi sáng, theo lịch là thuận cho việc khai trương, tế lễ, bái sư, Nguyễn Bảo tự thân dẫn con trai là Nguyễn Phong đến nhà thầy đồ, muốn cho con mình bái thầy học chữ. Hôm nay cũng là ngày thầy đồ nhận học trò, mỗi năm một lần, các học trò đến tuổi đều đến nhà thầy xin học. Lễ vật bái sư cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một mâm xôi, một con gà luộc, một cút rượi gạo. Năm nay, số người đến cho con xin học chữ cũng không nhiều lắm, chỉ khoảng trên dưới mười nhà, bao gồm cả Nguyễn Phong. Giờ lành đến, thầy Vũ Ngôn cho các học sinh xếp hàng trước sân. Sân nhà thầy đã được quét sạch bong từ bao giờ, giữa sân bày một án thờ, trên bày hương đèn hoa quả, xung quanh bày lễ vật của học sinh. Thầy tiến lên trước, thấp hương khấn trời đất, xong xuôi thầy gói lễ 4 lễ 4 vái, sau đó mới cho học sinh lần lượt tiến lên. Tất cả học trò mới, đều lễ bàn thờ 4 lễ 4 vái, sau đó lại quay sang, lễ thầy 4 lễ 2 vái, coi như hoàn thành thủ tục xin nhập học. Sau khi lễ xong, tất cả học sinh đều đi vào thăm quan phòng học một lượt.

Phòng học cũng không tính là cũ nát tồi tàn, nhưng cũng khá đơn sơ, bên trong chỉ bày một loạt bàn cho học sinh ngồi học. Số bàn học cũng không nhiều lắm, chỉ có khoảng hơn hai mươi cái, đa số làm bằng tre, khá thấp, vừa vặn để học sinh ngồi xếp bằng trên nền mà vẫn có thể đọc được sách trên bàn. Bên cạnh phòng học cũng chính là nhà thầy, cả khuôn viên bao được bao quanh bởi một hàng rào tre thấp, bên trên có một vài loại dây leo quấn quanh. Hàng rào rẽ sang hai bên một khoảng vừa đủ sánh vai đi qua, chính là lối vào nhà thầy, hai bên lối vào là hai cây tre cao ngang đầu người, to cỡ hai nắm tay ôm vừa, bên trên có treo một tấm bảng đề bốn chữ “Trường Quý Thư Ốc”, cũng chính là tên của “trường học” này.

Lễ bái sư kết thúc, thầy đồ cho học sinh về nhà nghỉ ngơi, hẹn sang ngày hôm sau bắt đầu dạy chữ cho học sinh. Tất cả trẻ nhỏ đều vui vẻ chạy về nhà, lưu luyến ba bốn, trong làng cũng chẳng có bao nhiêu gia đình, trẻ con coi như đều quen thân với nhau cả. Chỉ có duy nhất một đứa trẻ còn đứng lại ngấm tẩm biển đề tên trường, trong mắt có chữ mơ hồ. Những chữ đề trên đó hắn cảm thấy rất quen, nhưng lại cũng có chút xa lạ, kích thích lên sự tò mò của Nguyễn Phong, khiến hắn càng mong chờ hơn vào buổi học ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 9: Học lễ, học văn

Trong sự mong chờ của Nguyễn Phong, một ngày trôi qua nhanh chóng. Sáng ngày hôm sau, Nguyễn Phong đi đến Trường Quý Thư Ốc từ rất sớm. Lúc hắn đến, vẫn còn chưa có một học sinh nào đến.

Nguyễn Phong đứng một mình trước cửa thư ố, lặng yên ngắm nhìn những chữ viết trên tấm bảng. Hắn vẫn luôn hoài nghi, những chữ viết này có quan hệ với chữ viết ở thế giới của mình, chỉ là dù hắn cố nhìn kiểu gì đi chăng nữa, cũng không nhận ra được trên bảng đề những chữ gì. Cho đến khi mặt trời đã lên khỏi ngọn tre, những tia nắng đầu tiên cũng chiếu rọi lên tấm bảng. Chỉ trong một khắc, Nguyễn Phong lại cảm giác như mình nhìn thấy hình ảnh của thầy đồ, rồi lại như nhìn thấy khi hắn vui mừng treo tấm bảng đề tên trường lên, người dân xung quanh vui vẻ chúc mừng. Cả một phen tâm huyết cố gắng của một thầy đồ, như đều được gửi gắm vào trong những chữ viết kia. Chỉ là lần này, hắn không có thất thần quá lâu, mọi hình ảnh chỉ lướt qua mắt hắn trong một khoảnh khắc, và cũng không để lại trong lòng hắn quá nhiều cảm xúc như bức thư pháp ở đền Đô kia. Rõ ràng, hắn đọc không hiểu những chữ trên tấm bảng, nhưng tại sao hắn lại vẫn nhìn thấy ý niệm của người viết truyền vào trong đó? Và vì lý do gì, mà lần này cảm xúc trong lòng hắn lại không trào dâng mãnh liệt như trước đây? Nguyễn Phong suy nghĩ muốn vỡ đầu cũng không tìm ra được lời giải đáp. Nhưng không đợi hắn suy nghĩ thêm, từ phía đường làng đã truyền đến tiếng ríu rít của trẻ con, chắc là những học sinh đang đến lớp.

Buổi học bắt đầu với không khí hồ hởi của đám học trò, trong mắt đứa nào cũng có sự háo hức được học chữ. Thầy đồ cũng không để cho những học sinh của mình chờ lâu, đã bắt đầu lên tiếng giảng bài

“Cổ nhân có câu, tiên học lễ, hậu học văn. Đó chính là khuyên răn con người phải rèn luyện lễ nghi, đạo đức trước khi bắt đầu học văn hóa. Đạo đức chính là cái gốc của con người. Người không rèn luyện đạo đức, khó mà trưởng thành. Nói một cách hình tượng, đạo đức giống như gốc rễ của cây, ngọn nguồn của sông suối. Gốc rễ có chắc, mạnh thì cây mới phát triển được cao. Nguồn nước có dồi dào, thì sông mới kéo dài, bền vững. Đạo đức có được rèn luyện, con người mới biết phân biệt đúng sai. Sự khác biệt giữa con người và con vật, chính là ở chỗ người biết suy xét, còn con vật thì chỉ làm theo bản năng. Có đạo đức tốt, con người mới có thể trưởng thành, bằng không, chỉ thích làm theo ý mình, làm theo bản năng thì con người cũng không khác con vật là bao” Nói đến đây, Vũ Ngôn dừng lại một chút, như để cho học sinh thời gian thấu hiểu những lời mình vừa nói.

“Chính vì vậy, việc đầu tiên thầy muốn dạy cho các trò, chính là lễ nghi, đạo đức. Các trò có thể bắt đầu rèn luyện đạo đức từ những việc đơn giản nhất. Đó là trung với vua, hiếu thuận với cha mẹ, gần bó hòa thuận với anh em. Lại phải biết thương người như thể thương thân, biết duy trì đạo lý, lễ phải. Trước khi làm việc phải biết suy xét, nói phải đi đôi với làm, đã hứa thì phải thực hiện. Làm được những điều này, có thể nói các trò đã giữ vững được đạo đức cơ bản. Sống trên đời, mọi việc luôn có đúng sai, giữ vững bốn tâm, làm việc đúng với lương tâm, thì các trò đã có thể coi là một con người có đạo đức tốt”.

“Được rồi, bây giờ thầy sẽ nói đến các quy định trong lớp học. Bước vào lớp học, trước tiên các trò phải chào thầy, đây là truyền thống tôn sư trọng đạo. Tiếp theo là các trò phải tôn trọng bạn học, xưng hô phải phép với bạn bè. Trong lớp không được làm việc riêng, phải giữ trật tự, tập trung nghe giảng, có gì không hiểu thì phải giơ tay phát biểu. Thầy chỉ yêu cầu những điều đơn giản này, các trò có làm được không?” Vũ Ngôn hỏi học trò, ngôn ngữ rất nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo ý chí sắt đá, dường như có trò nào mà trả lời không, thì chắc chắn sẽ bị cho nghỉ học.

“Dạ thưa thầy, trò làm được ạ” Tất cả học sinh đều đồng thanh đáp lại.

“Tốt lắm. Bây giờ thầy sẽ giới thiệu cho các trò về những kiến thức mà thầy sẽ dạy”

Nguyễn Phong chăm chú lắng nghe, cảm thấy rất bất ngờ khi những kiến thức được dạy lại không hề xa lạ với hắn. Tam tự kinh, tứ thư ngũ kinh, hắn đều đã đọc qua, hoặc ít nhất cũng là được nghe ông nội hắn nhắc đến. Nguyễn Phong càng thêm chắc chắn với suy luận rằng mình đã ngược dòng thời gian về lại thời cổ đại.

Bài học vỡ lòng với các học trò, vẫn là Tam tự kinh đơn giản. Nguyễn Phong trước đây từng bị ông nội hắn bắt học thuộc lòng Tam tự kinh, vì vậy bây giờ hắn có nhắm mắt cũng đọc ra được. Sau bài học về tam tự kinh, thầy đồ bắt đầu hướng dẫn học trò cách viết chữ. Khởi đầu với những nét cơ bản nhất là nét ngang, nét sổ, nét phẩy, nét chấm. Mỗi nét chữ, thầy đều yêu cầu các trò về nhà luyện tập. Đối với Nguyễn Phong, hắn dù đã biết hết các nét này, nhưng vẫn chăm chú nghe giảng một lần. Hắn muốn tìm hiểu thật sâu về thư pháp, bắt đầu từ những nét chữ cơ bản nhất này.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Hồi ức

Buổi học chỉ kéo dài đến trưa, các học sinh sau đó đều được cho ra về. Đa số học trò ở độ tuổi này đều mang tâm lý ham chơi, cho dù về nhà cũng chưa chắc đã chịu luyện viết. Nhưng Nguyễn Phong vốn không chỉ là một đứa trẻ, thậm chí hắn còn có quyết tâm nghiên cứu thư pháp hơn rất nhiều người khác, chính vì vậy, hắn đã tự đặt ra mục tiêu rèn luyện cho mình. Trọng sinh vào thân xác mới, dù ít ức cơ bản vẫn còn, nhưng những ký ức thân thể thì đã mất hoàn toàn, phải tập luyện lại từ đầu. Sau bữa cơm trưa, Nguyễn Phong cũng không có nghỉ trưa, mà bắt đầu công cuộc luyện chữ của mình. Nguyễn gia cũng rất rộng rãi, ngoại trừ phòng ở của gia chủ và người giúp việc, thì còn có một bãi tập võ lớn, thế nhưng mục tiêu của Nguyễn

Phong là thư phòng thì lại không tìm thấy, hay nói đúng hơn là khó mà tìm thấy. Khuôn viên Nguyễn gia bao gồm cả một vườn cây khá lớn, bên trong mặc dù cây cối được trồng theo sắp xếp của chủ nhân, nhưng cỏ dại thì lại mọc không theo ý muốn của ai. Đất đai màu mỡ, khí hậu lại thuận lợi, vì vậy cỏ mọc khá cao, đến ngang bắp chân của người lớn, còn đối với một đứa trẻ năm tuổi như Nguyễn Phong thì cỏ cao gần đến bụng hẳn. Tuy rằng cỏ dại mọc cao, nhưng nhà họ Nguyễn cũng không mấy ai để ý cắt tỉa, một phần là vì cắt tỉa cỏ dại rất mất công, lại phải làm đều đặn, không ai nguyên ý đi làm công việc nặng nhọc này, một phần nữa là vì cỏ mọc chủ yếu ở trong vườn, cũng không hay có người đi qua, cho nên cỏ mọc cũng không gây trở ngại gì đến mọi người, không cần phải cắt tỉa. Chỉ là cỏ dại lần này lại trở ngại rất nhiều đến Nguyễn Phong, bởi vì thư phòng được đặt trong góc vườn, tuy rằng mục đích ban đầu là để tìm sự yên tĩnh khi đọc sách, nhưng lại đặt cách khá xa khu nhà ở, đường xa lại có cỏ dại ngăn trở, nên Nguyễn Phong cũng mất khá nhiều thời gian và sức lực mới đến được thư phòng.

Thư phòng nhà họ Nguyễn có lẽ nên gọi là nhà kho đựng sách thì đúng hơn. Mặc dù diện tích khá rộng rãi, xung quanh lại có cỏ cây sinh tình, khu vực xa cách nhà ở nên rất yên tĩnh, nhưng cả căn phòng đã rất cũ kỹ. Trên mái nhà phủ đầy lá vàng, phần lớn đã bị mưa gió làm cho biến chất, nhìn trông giống như một lớp bùn đất vàng xanh lẫn lộn. Dưới mái hiên, mạng nhện giăng kín, đôi chỗ còn nhìn thấy những con nhện đen xì với tám chân khẳng khiu bò qua lại trên mạng nhện. Gạt đám mạng nhện sang một bên, Nguyễn Phong đẩy cửa thư phòng ra. Một con gió thổi quét qua thư phòng, cuốn theo vô số bụi bặm phả thẳng vào mặt Nguyễn Phong, khiến hắn không thể không hắt hơi vài cái. Dù tâm trí Nguyễn Phong không phải là một đứa trẻ năm tuổi như bề ngoài, nhưng hắn vẫn cảm thấy lạnh gáy. Mặc cho ngoài trời đang có ánh nắng chiếu rọi, trong thư phòng thực sự quá âm u. Có lẽ do lâu ngày không có hơi người, nên bầu không khí trong thư phòng khiến người ta cảm giác lạnh lẽo, trông thâm thâm không khỏi nổi lên chút cảm giác kì quái. Chỉ là, rất nhanh sau đó, sự âm u đã bị ánh dương quang từ bên ngoài rọi vào quét sạch. Ánh sáng, luôn khiến con người có cảm giác an tâm hơn. Nguyễn Phong bước vào trong thư phòng, đứng yên một hồi đánh giá cả căn phòng này. Nhìn từ bên ngoài vào, thư phòng có vẻ khá cũ kỹ, nhưng bên trong cũng không đến nỗi nào, có chăng chỉ là một lớp bụi dày phủ trên nền, trên bàn và trên các giá sách khiến người ta biết được căn phòng này đã lâu không quét dọn. Bốn vách tường xung quanh có bày bốn giá sách thật lớn, bên trên sắp đầy những loại sách mà Nguyễn Phong không rõ nội dung. Ở giữa phòng cũng có bày một bộ bàn ghế, trên mặt bàn là một bộ văn phòng tứ bảo. Bên cạnh có một cái ghế tựa làm bằng tre, ngồi lên có thể dung đưa, mục đích chắc là để người đọc sách nghỉ ngơi khi mỏi mệt.

Nguyễn Phong tìm trên giá sách được một tập giấy, cho dù hơi có chút ố vàng, nhưng để luyện tập thì vẫn rất thoải mái. Mùi mực, chuẩn bị đầy đủ, Nguyễn Phong rất nhanh nhập tâm vào việc tập viết. Mục tiêu của hắn là viết một nghìn lần mỗi loại nét chữ trong buổi chiều này, mặc dù hơi có chút quá sức với thân thể gầy yếu của mình, nhưng Nguyễn Phong vẫn cố gắng. Cả quá trình này, hắn như thấy lại thời thơ ấu của mình trước kia, khi mà ông nội hắn hướng dẫn cho Nguyễn Phong viết từng nét chữ đầu tiên. Cảm giác cầm bút lần đầu có chút ngượng nghịu, một nét sổ đơn giản cũng phải tập trung tinh thần, có hết sức đề không bị lệch. .... Đã có lúc Nguyễn Phong khóc khi tưởng nhớ đến ông nội nghiêm khắc nhưng cũng rất hiền từ của mình. Dần dần, dòng tâm chí của Nguyễn Phong nhập vào những kí ức của kiếp trước, bóng hình từng người thân cứ dần hiện ra, hình ảnh cha ít lời nhưng yêu thương mình hết mực, hình ảnh mẹ luôn luôn quan tâm lo lắng cho bản thân, rồi còn cả tên Đạt rất thấu hiểu tâm lý của mình. ....

Tay hắn vẫn cứ tập viết, nhưng tâm trí thì đã không còn ở trên những nét chữ, mà là đang hướng về thân nhân ở một nơi xa xôi. Kì lạ thay, những đường nét hắn viết ra lại rất chuẩn mực, không chút xiên xẹo. Mãi cho đến khi bóng hình Ngọc Thanh hiện lên trong tâm trí Nguyễn Phong, hắn mới dừng tay. Cảm xúc của hắn đối với Ngọc Thanh hiện giờ rất phức tạp, không chỉ có ái mộ yêu mến như lúc ban đầu, mà còn có chút chua xót, áy náy, lại còn cả chút lo lắng. Chỉ vì hắn mà Ngọc Thanh cũng bị sét đánh, không biết sống chết ra sao. Liệu nàng có xuyên việt đến thế giới này, hay là đến một nơi xa xôi hơn. Hoặc có lẽ nàng không được may mắn như bản thân, đã mãi mãi ra đi..... Giọt nước mắt của Nguyễn Phong rơi xuống bàn, quện vào chút bụi bặm còn sót lại, kết lại thành một khối u buồn nặng trĩu trong lòng hắn. Ngoài trời đã bắt đầu tối!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Chân-giả thư hồn

Khi trời vừa tờ mờ sáng, Nguyễn Phong đã thức giấc. Từ khi bắt đầu đi học, Nguyễn Phong đã tự tạo cho mình thói quen dậy sớm này. Rạng sáng, là lúc bắt đầu một ngày mới, cũng là lúc không khí trong lành nhất trong một ngày. Khi Nguyễn Phong thức giấc, mọi người trong nhà vẫn còn chưa dậy hết, không gian rất yên tĩnh, thuận lợi cho việc luyện chữ. Đây là lí do mà Nguyễn Phong rất thích dậy sớm, mà có lẽ cũng là lí do để Nguyễn Phong buộc phải dậy sớm. Hắn không muốn mình ngủ quá nhiều, bởi mỗi khi ngủ, hắn lại nằm mộng về thế giới trước đây, mộng về những người thân đã xa cách. Nỗi nhớ da diết khiến hắn không thể nào yên lòng. Nguyễn Phong vẫn luôn nhớ về người thân trước đây, nhưng hắn muốn lưu giữ chỉ trong kí ức mà thôi. Hắn không muốn mỗi ngày đều nằm mơ về họ, để rồi một ngày khi tỉnh giấc, hắn lại nhận ra những người thân ấy có lẽ chỉ là một giấc mộng. Nếu thực có ngày này, hắn là hắn đã quên họ mất rồi. Và điều này không phải là thứ mà Nguyễn Phong mong muốn.

Đoạn thời gian này, Nguyễn Phong rất nỗ lực luyện tập chữ viết, nỗ lực gấp mười lần khi còn ở thế giới trước đây. Hắn muốn truy cầu đỉnh cao thư pháp, nhưng có lẽ hắn càng muốn gặp được người thân ở thế giới kia, thư pháp tuy không có khả năng giúp hắn tìm được đường về nhà, nhưng lại giúp tâm trí hắn được trở về những kỉ niệm mà hắn luôn cố gắng lưu giữ. Có lẽ vì những nguyên do này, mà chữ viết của Nguyễn Phong tiến bộ rất nhanh, nét chữ viết ra ngày càng đẹp, khiến cho thầy hắn cũng phải cảm thán. Có lẽ cảm mến tài năng của Nguyễn Phong, cũng có lẽ là vì yêu quý cái sự kiên trì, chăm chỉ của hắn, nên thầy Vũ Ngôn rất thường xuyên lưu hắn lại sau giờ học, để dạy cho hắn thêm những điều hay của thư pháp. Rất nhanh, Nguyễn Phong đã thuộc được gần hết chữ viết ở thế giới này. Đây cũng là một bước quan trọng trên con đường rèn luyện thư pháp của hắn, bởi có hiểu được ý nghĩa của chữ, thì người viết mới có thể cảm thụ, truyền linh khí cho chữ. Bằng không, dù có cố gắng bắt chước y nguyên nét chữ, thì cũng chỉ là vẽ chữ mà không phải viết, chữ viết ra sẽ không có cái hồn cần có, đó quả thực là một thất bại.

Chuyện Nguyễn Phong hay được thầy lưu lại để giảng dạy thêm, cha hắn cũng biết. Mừng vì con mình học giỏi, lại cảm cái ơn dạy dỗ của thầy đồ, Nguyễn Bảo cũng đã có mấy lần đến tặng lễ cho thầy, coi như bày tỏ tấm lòng. Chỉ là lễ vật sang quý thì thầy không nhận lấy, chỉ lấy mấy chục đồng tiền, coi như là tiền cơm trưa của Nguyễn Phong. Thế mới thấy, Vũ Ngôn cũng là một lương sư, không tham tiền tài, lại biết quý tài.

Một buổi chiều, Nguyễn Phong lưu lại nghe thầy giảng dạy. Hắn rất hứng thú mỗi khi nghe thầy hấn giảng về thư pháp, bởi vì những lý luận thư pháp của Vũ Ngôn rất khác với ông nội Nguyễn Phong, nhưng về mặt tổng quát thì lại giống nhau. Có thể nói, lý luận của hai người bổ xung cho nhau rất tốt.

“Hôm nay, thầy sẽ giảng cho trò về nguồn gốc của chữ viết. Chữ viết như trò thấy bây giờ, đều là do cổ nhân sáng tạo ra. Khi xưa, thế gian còn chưa có chữ viết, con người muốn nhắn nhủ điều gì cho hậu nhân đều rất khó khăn, chỉ có thể thông qua truyền miệng mới đem những kiến thức quý giá để lại cho đời sau. Nhưng truyền miệng thì rất dễ có sai sót, chính vì vậy, con người mới nghĩ ra cách sử dụng hình vẽ để lưu lại. Tuy hình vẽ có phần trực quan, giúp người đời sau dễ thấu hiểu ý nghĩ của tiên tổ hơn, nhưng hình vẽ lại đòi hỏi rất nhiều công sức, mà ý nghĩa để biểu đạt không cao. Chính vì vậy, cổ nhân đã nghĩ ra phương pháp sử dụng chữ để truyền lưu. Chữ viết ban đầu rất đơn sơ, cũng rất phức tạp, bởi chữ lúc ấy đa phần là hình vẽ thu gọn lại. Nhưng trải qua sự phát triển lâu dài của con người, dần dần tiên nhân cũng nghĩ ra cách sử dụng chữ viết kí hiệu lại hình dáng của sự vật, hay còn gọi là chữ tượng hình” Nói đến đây, Vũ Ngôn ngừng lại một chút, để cho Nguyễn Phong ghi nhớ và tiếp thu những gì mình vừa nói.

“Chính vì chữ viết của chúng ta là chữ tượng hình, cho nên khi viết ra, người viết có thể dễ dàng thể hiện được cái hồn của chữ. Nhưng vì từ trước đến nay, chữ viết được lưu truyền không kèm theo một phương pháp viết chữ cố định, cho nên rất nhiều người viết chữ chỉ là sao chép lại hình vẽ, mà không phải là sao chép lại cái hồn của chữ. Dù cho có những quy tắc viết chữ được giảng dạy, nhưng chữ viết thì có rất nhiều, ý nghĩa vô cùng, quy tắc không thể áp dụng cho toàn bộ các chữ. Chính vì vậy nên đa số người viết chữ ngày nay đều không thể xuất ra được cái hồn của chữ. Chỉ có các bậc kì tài thư pháp, mới có thể truyền được linh khí cho chữ, tạo nên cho chữ một cái hồn”

“Nhưng hồn của chữ, cũng có phân ra thật giả. Cái hồn mà được con người truyền vào cho chữ, chỉ có thể gọi là giả hồn. Bởi hồn này không phải là hồn vốn có của chữ, thậm chí còn lấn át chân hồn của chữ. Tuy nhiên, giả hồn cũng có ưu điểm, đó là có thể biểu hiện được tâm tình cá nhân của người viết. Những bậc đại tài thư pháp, có thể khiến người xem chữ của họ vui buồn theo cảm xúc của bản thân truyền vào trong chữ. Thật sự là đại tài. Khuyết điểm duy nhất của giả hồn, có lẽ là tính không chân thực của nó. Một sự vật hiện tượng, trong mắt mỗi người đều có cách nhìn nhận khác nhau. Không thể dựa vào cảm giác của người khác để nhìn sự vật trên đời. Mà giả hồn, lại mang nặng cảm giác của tác giả về sự vật, dễ khiến cho cái nhìn của người xem bị lệch lạc”

“Chân hồn của chữ, chỉ được thể hiện ra khi mà chữ được viết theo đúng quy cách. Mọi sự vật trong đời, đều là một quá trình phát triển, từ khi xuất hiện cho đến khi biến mất, trải qua bao nhiêu thăng trầm. Chữ viết lại là kí hiệu của sự vật, vì vậy chữ chỉ có thể biểu hiện ra cái hồn của sự vật, khi chữ cũng hòa nhập vào quá trình phát triển của sự vật. Mọi sự vật tuy khác mà giống, bắt đầu từ khi xuất hiện đến khi biến mất, đều trải qua sinh lão bệnh tử. Dù là cây cối, núi sông cũng vậy. Chỉ có cảm nhận được cái quá trình phát triển của sự vật, cảm nhận được cái hồn của sự vật, thì người viết mới có thể làm cho chữ xuất ra chân hồn. Chân hồn này, đến một mức độ nào đó thì sẽ trở thành thống nhất với sự vật. Chữ viết ứng với sự vật nào, thì chân hồn sẽ đồng nhất với sự vật đó, người xem có thể nhìn thấy được cái hồn của sự vật, cũng giống như nhìn thấy sự vật trước mắt vậy. Tuy nhiên, chân hồn này có ưu cũng có khuyết, ưu là tính chân thực, khiến người xem rõ ràng được điều mà thư pháp gia truyền đạt. Còn khuyết là vì chân hồn xuất phát từ chính sự vật, nên không thể truyền tải được cảm xúc của người viết”.

“Cảnh giới cao nhất của thư pháp, là khi người viết có thể khiến cho chân hồn và giả hồn hòa hợp với nhau. Chữ viết lúc này, không chỉ biểu hiện một cách rõ nét sự vật, mà còn biểu hiện cả cảm xúc của người viết. Người xem chữ, sẽ được nhìn thấy một khung cảnh chân thực, nhưng lại vẫn cảm nhận được cảm xúc của tác giả khi viết chữ. Sự vật, đặt trong hoàn cảnh độc lập thì vẫn chỉ là sự vật. Nhưng trong thế giới tự nhiên, mọi sự vật luôn vận động và phát triển, chính vì vậy, một sự vật được biểu hiện trong chữ, chính là nó mà cũng không phải là nó. Chữ viết, cũng phải có tình cảm và cuộc sống. Chữ viết, cũng là cuộc đời vậy”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 12: Thư pháp mạnh mẽ

Nguyễn Phong nghe đến nhập tâm, hắn chợt cảm thấy trong trí óc có một ý tưởng vụt qua, như ánh sáng rẽ mây mù, mở ra một chân trời mới trước mắt hắn. Thư hồn, thư thần. ... Đường như đây chính là điểm mấu chốt để đạt đến cảnh giới đỉnh cao của thư pháp. Chỉ là Nguyễn Phong vẫn cảm thấy thiếu chút gì đó, giống như một người đi lạc trong rừng rậm, đã nhìn thấy được ánh sáng đô thị văn minh, nhưng vẫn chưa thể đi đến thế giới tiên tiến. Rốt cuộc là thiếu ở đâu? Nguyễn Phong cau mày suy nghĩ, không hề hay biết Vũ Ngôn đã ngừng nói, đang lẳng lặng nhìn hắn. Đô thị văn minh, những tòa nhà cao chọc trời, ánh sáng rực rỡ, xe cộ qua lại tấp nập. ... Xe cộ! Đúng vậy, xe cộ đi được thì phải cần có đường xá tốt, người bị lạc muốn ra khỏi rừng, cũng phải tìm được đường đi. Nguyễn Phong thiếu chính là con đường. Chỉ là con đường này có chút mờ mịt, hắn không biết nên bắt đầu từ đâu, đi như thế nào để đến được đích. Chợt ngẩng đầu lên, Nguyễn Phong đã thấy Vũ Ngôn đang nhìn mình. Đúng vậy, hắn có thấy cơ mà, tại sao không trực tiếp hỏi thấy. Có lẽ thấy hắn sẽ chỉ ra con đường đi cho hắn.

“Thưa thầy, làm sao để có thể tìm được chân hồn, giả hồn của chữ?” Nguyễn Phong ngay lập tức đặt ra câu hỏi.

“Hỏi rất tốt. Chữ cũng có hồn, vậy làm sao để tìm được hồn của chữ. Giả hồn, không phải là cái hồn vốn có của chữ. Giả hồn là do người viết truyền vào cho chữ. Chính vì vậy, để có thể làm cho chữ xuất ra được cái giả hồn, thì người viết phải đem cảm xúc của mình, nhập vào trong quá trình viết chữ, dùng hết tâm ý để viết chữ. Có vậy, cảm xúc của người viết mới dễ dàng thấm thấu vào chữ, hình thành nên giả hồn. Như trò có thể thấy, chữ viết ở trên tấm bảng ngoài cổng kia cũng có giả hồn. Những chữ này là ta viết sau khi được dân làng giúp dựng lên ngôi trường này, trong đó có sự cảm kích đối với ân tình của dân làng, cũng có sự hy vọng vào một thế hệ học trò được ta dạy dỗ sẽ đạt thành công danh. Người đọc dù có hiểu hay không, ít nhiều cũng sẽ bị cảm xúc của ta ở trong chữ ảnh hưởng, hay chính là bị giả hồn của chữ làm ảnh hưởng” Vũ Ngôn khi nói đến đây, trong mắt lại ánh lên chút ánh sáng hy vọng, có lẽ là đang chờ mong học trò của mình sẽ thành đạt hiển hách.

“Chân hồn, cũng chính là cái hồn đại biểu cho bản thân chữ viết. Mỗi chữ đều có chân hồn, chỉ là nó sẽ không tự hiện ra, mà đòi hỏi người viết phải phát hiện chân hồn của chữ và đánh thức nó. Để phát hiện được chân hồn của chữ, người viết phải quan sát được cái hồn của sự vật mà chữ biểu đạt, từ đó hình thành trong tâm trí người viết một sự liên hệ với sự vật. Khi đã nắm được chân hồn của sự vật, mỗi khi viết một chữ biểu đạt sự vật đó, người viết sẽ vận dụng mối liên kết của bản thân với sự vật, để đưa một phần hồn khí của sự vật vào chữ, từ đó làm thức tỉnh chân hồn của chữ”

“Vậy thầy có thể kích khởi được chân hồn của chữ không ạ, có thể cho trò xem thử được không ạ?” Nguyễn Phong rất quan tâm đến vấn đề này, hẳn muốn được tận mắt chứng kiến chân hồn. Chỉ có chính mắt trông thấy, mới dễ dàng hiểu được cách làm, từ đó tìm được con đường đi đến đỉnh cao.

“Ha ha, chân hồn này, không phải là tùy ý thì có thể xuất ra được đâu. Nếu như người viết tùy tiện kích khởi chân hồn của chữ, rất có thể sẽ bị cản trở. Mọi sự vật đều có linh hồn, chân hồn lại là mối liên kết giữa thư pháp gia và linh hồn của sự vật. Nếu như tùy tiện kích khởi, sẽ làm kích động linh hồn của sự vật. Năng lượng mà những linh hồn này phát ra rất mạnh, còn khả năng chịu đựng của con người lại quá yếu, trừ một số ít cao thủ võ công đã luyện đến đỉnh cao, hoặc những bậc thần tiên trong truyền thuyết, thì không có mấy ai chịu được sự bùng phát của linh hồn sự vật. Người bị cản trở, nhẹ thì bị tổn thương linh hồn, thần kinh tâm trí sẽ bị ảnh hưởng, cả ngày ngủ ngời. Nặng thì linh hồn trực tiếp bị đánh tan, từ vong tại chỗ. Chính vì vậy, từ xưa đến nay, thư pháp gia viết được giả hồn thì có nhiều, nhưng người xuất ra được chân hồn của chữ thì lại gần như không có”. Vũ Ngôn nói đến đoạn sau, sắc mặt cũng nghiêm túc hẳn lên. Đường như chỉ nhắc đến chân hồn cũng làm hắn phải cẩn thận.

“Oa, chân hồn nguy hiểm như vậy sao? Nếu vậy thì chúng ta cần gì phải viết ra chân hồn? Viết được một chữ có chân hồn, người xem cũng chỉ đơn giản là cảm nhận được sự vật hiện tượng, còn người viết thì lại chịu nguy hiểm tính mạng. Làm vậy chẳng khác nào đùa với sinh mệnh cả” Nguyễn Phong nghe đến đây, có chút giật mình. Hắn chưa từng nghĩ đến, chân hồn lại nguy hiểm như vậy. Xem ra con đường theo đuổi đến đỉnh cao thư pháp này, cũng gần như là con đường tự sát rồi.

“Chuyện cũng không phải như trò nói. Chân hồn này uy năng đâu chỉ nằm ở chỗ làm chữ viết trở nên sống động chân thực. Nếu như chỉ làm cho chữ sống động hơn mà lại phải mạo hiểm tính mạng, thì tất cả những bậc tiền nhân cũng chẳng mất công đi tìm phương pháp kích khởi chân hồn làm gì. Làm vậy không phải là tự đâm đầu vào chỗ chết sao, trí tuệ của tiền nhân rất bao la, sao lại chịu đi làm chuyện tự sát đó”

“Nói đến chân hồn, cũng phải kể đến một truyền thuyết từ xưa kia. Theo truyền thuyết, ngày xưa con người luôn phải đối mặt với những nguy hiểm từ thiên nhiên, từ các loài yêu ma quỷ quái, từ cả các loài động vật ăn thịt hùng mạnh. Khi đó con người chỉ có thể dựa vào sự đoàn kết và trí tuệ để chống lại kẻ thù từ bên ngoài. Dựa vào sự tích lũy kinh nghiệm, loài người ngày càng trở nên thuần thục hơn trong việc đối phó kẻ địch. Nhưng tuổi thọ của loài người thì lại quá ngắn, còn kẻ địch thì sinh mệnh kéo dài, chính vì vậy nên con người mới phải truyền thụ lại kinh nghiệm cho con cháu để bảo trì nói giống. Như con đã biết, việc truyền lưu bằng miệng rất dễ dẫn đến sự sai sót, cũng như rất dễ bị mai một. Khi ấy, một vị thiên tài trong loài người đã tìm ra được linh hồn của sự vật, từ đó tạo ra mối liên kết với sự vật, vận dụng sức mạnh của sự vật trong tự nhiên để chống lại kẻ thù. Sức mạnh của tự nhiên là vô cùng tận, kẻ thù của loài người đứng trước sức mạnh tự nhiên hoàn toàn không có sức chống cự, dễ dàng bị quét sạch. Từ đó quần tộc loài người mới ngày càng phát triển, trở thành sinh vật thống trị mặt đất. Vị thiên tài kia sau khi trừ đi mối họa của loài người, công đức cũng viên mãn, sớm muộn sẽ phi thăng. Nhưng nghĩ đến việc loài người vẫn yếu đuối, mà hiểm họa thì luôn rình rập, vị thiên tài ấy vì giúp đỡ loài người, đã nghĩ ra phương pháp vận dụng linh hồn của sự vật, hình tượng hóa chúng, tạo nên chữ viết cho con người. Chữ viết ra đời, không chỉ làm cho con người có công cụ để lưu truyền kiến thức, mà còn giúp con người có năng lực vận dụng linh hồn của sự vật, chốn lại các hiểm họa từ bên ngoài. Đây mới là uy năng chân chính của chữ viết”.

“Theo sự phát triển của con người, những mối nguy hiểm từ bên ngoài cũng bị con người xóa sổ dần. Sau này, cuộc sống con người đã không còn phải suốt ngày lo nghĩ đối phó với kẻ địch từ bên ngoài, con người chỉ chuyên tâm lo nghĩ về việc đảm bảo cuộc sống ấm no. Chữ viết tuy được lưu truyền rộng rãi, nhưng cách viết đã không còn chính thống, con người cũng quên mất nguồn gốc ban đầu của chữ viết, cho nên sức mạnh của thư pháp ngày càng mai một. Đến ngày nay, thư pháp nguyên bản đã gần như không có ai biết. Còn truyền lưu cho đến nay, chỉ có một vài phiên bản của phương pháp vận dụng linh hồn, tuy vẫn có thể xuất ra được một phần uy năng tự nhiên, nhưng sức mạnh so với thư pháp nguyên gốc thì thua kém quá xa. Âu cũng là điều đáng tiếc” Vũ Ngôn trên mặt mang theo vẻ tiếc nuối vô cùng đối với sự mai một của thư pháp, ảnh hưởng cả đến Nguyễn Phong đang ngồi nghe giảng.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13: Thư pháp gia - Sư đồ

Trong căn phòng, sự tĩnh lặng bao trùm cả bầu không khí, Vũ Ngôn ánh mắt nhìn ra xa xăm, giống như đang cố gắng nhìn lại thời kì huy hoàng của thư pháp gia. Chỉ là khoảng tĩnh lặng này rất nhanh đã bị Nguyễn Phong phá tan.

“Nếu so sánh giữa võ thuật và thư pháp thì thứ nào mạnh hơn thưa thầy?”

“Không có bên nào mạnh hơn hết. Trò phải thấu hiểu một điều, trên đời này không có pháp môn mạnh nhất, mà chỉ có pháp môn phù hợp nhất với người dùng. Võ công là rèn luyện con người từ ngoài vào trong, trước luyện cơ thể, sau rèn tâm trí. Tu luyện đến đỉnh phong thì thân thể mạnh mẽ vô bì, có thể trực tiếp xé rách không gian, đi lại trong hư vô. Như trong truyền thuyết Thánh Gióng, sau khi đại phá quân thù, Thánh Gióng cưỡi ngựa bay lên trời. Người đời chỉ nhìn thấy ngài bay về trời, mà không biết điểm đến của ngài là ở đâu. Nhưng những người tu luyện đến đỉnh cao đều biết, ngài không chỉ bay lên trời, mà đã xé rách không gian, đi vào hư vô vô tận. Trong hư vô, cũng không phải là không có gì như tên gọi, mà trái ngược lại, trong hư vô có vô số thế giới, mỗi thế giới đều có những nền văn minh khác nhau, cũng có vô số cao thủ đỉnh cao. Hầu hết những người có thể xé rách không gian, đều

sẽ đi đến các thế giới khác để tìm cao thủ giao đấu, qua đó càng tôi luyện thêm sức mạnh bản thân. Cũng có cao thủ sẽ tìm một nơi yên tĩnh để tĩnh tâm tu luyện, truy cầu chân lý”

Nói đến đây, có lẽ là nhận thấy mình đã nói quá xa chủ đề chính, Vũ Ngôn cũng dừng lại một chút để điều chỉnh lại dòng suy nghĩ. Về phần Nguyễn Phong, hẳn đã bị những khái niệm như trong truyền thuyết này làm cho ngẩn ngơ. Con người lại có thể xé rách không gian, đi lại trong vũ trụ thoải mái sao? Bên ngoài trái đất lại còn vô vàn thế giới khác có chứa sự sống nữa ư? Tất cả những điều này làm cho những kiến thức, khái niệm của từ trước đến nay của Nguyễn Phong hoàn toàn thay đổi.

Trong khi Nguyễn Phong còn đang ngây ngất với những khái niệm mới, Vũ Ngôn đã đưa hắn đi tiếp trong biển tri thức mới này. “Thư pháp, cũng là một loại rèn luyện của con người. Nếu như võ công là rèn luyện từ ngoài vào, thì thư pháp là rèn luyện trong ra. Thư pháp rèn luyện trước là tâm tính, linh hồn của con người, từ sự phát triển về linh hồn mà thay đổi thể xác, khiến cho cơ thể của thư pháp gia cũng trở nên mạnh mẽ hơn. Tất nhiên, thân thể của các thư pháp gia sẽ không thể mạnh mẽ như võ gia. Nhưng hiệu quả đề cao tuổi thọ, giúp thân thể hồi phục nhanh chóng cũng không thua kém. Thư pháp gia đến một trình độ nhất định, khi linh hồn đã được cường hóa đạt yêu cầu, thì chỉ cần linh hồn không bị tiêu biến, dù thể xác có bị thương tổn nặng đến mức nào cũng vẫn có thể khôi phục. Thậm chí sau này, thư pháp gia còn có thể xuất ra linh hồn, từ đó giảm bớt gánh nặng mà thân thể chịu đựng, vận dụng sức mạnh tự nhiên cũng thoải mái hơn”

“Nói vậy chẳng phải là thư pháp gia sẽ đạt được bất tử hay sao? Thầy có thể dạy trò thành một thư pháp gia hay không ạ?” Nguyễn Phong đã bị sức mạnh của thư pháp gia hấp dẫn. Hắn nóng lòng muốn trở thành thư pháp gia ngay lập tức, không chỉ vì đạt đến đỉnh cao của thư pháp, mà còn vì khả năng tìm lại đường về thế giới của hắn. Không cần biết là mình đã bị xuyên đến thế giới khác, hẳn là xuyên qua thời gian về lại quá khứ. Chỉ cần bản thân có khả năng xé rách không gian đi ra ngoài vũ trụ, Nguyễn Phong tin tưởng hẳn sẽ tìm được đường về nhà.

“Muốn làm thư pháp gia sao, được thôi. Nhưng trò phải biết được những nguy hiểm khi trở thành một thư pháp gia. Như trò đã biết, kẻ địch của loài người vẫn luôn rình rập trong bóng tối. Mặc dù chúng không dám lộ hành như trước đây, nhưng chúng vẫn luôn mưu đồ tiêu diệt loài người. Các võ gia đỉnh cấp của loài người có sức mạnh rất to lớn, có thể dễ dàng tiêu diệt yêu ma quỷ quái, nhưng số lượng lại quá ít, giống như thuyền độc mộc giữa dòng nước lũ, khó mà chèo chống được. Thứ duy nhất có thể đánh bại hoàn toàn lũ ma quỷ, chính là chữ viết. Chữ viết có thể vận dụng được sức mạnh tự nhiên, lại mang trong mình trí tuệ muôn đời của loài người, chữ viết chính là thứ duy nhất khiến kẻ thù của loài người sợ hãi. Chính vì vậy, chúng luôn cố gắng tiêu diệt các thư pháp gia ngay từ khi chúng ta còn yếu đuối, không để cho thư pháp gia có khả năng phát triển. Không chỉ vậy, thư pháp gia còn phải đối mặt với nguy cơ bị cản trở trong khi chiến đấu. Hầu hết thư pháp gia từ vong, không phải là bị đối phương giết chết, mà là bị bức phải vận dụng sức mạnh của thư pháp đến mức thân thể không thể tiếp nhận được mà từ vong. Tuy nguyên nhân cũng là do kẻ địch mưu đồ tiêu diệt, nhưng sự cản trở của thư pháp mới là nguyên nhân chính dẫn đến từ vong. Dù sao thì mọi vật đều cân bằng, sức mạnh luôn đi đôi với nguy hiểm”. Nói đến đây, ánh mắt Vũ Ngôn đột nhiên sáng quắc, nhìn chằm chằm vào Nguyễn Phong

“Nguy hiểm của thư pháp gia trò cũng đã hiểu rõ, vậy giờ trò còn muốn trở thành một thư pháp gia nữa hay không? Hãy nhớ, một khi đã quyết định bước lên con đường này, thì trò sẽ phải gánh trọng trách bảo vệ loài người, không thể từ bỏ, cũng không thể quay đầu lại. Trò hãy suy nghĩ cho kĩ đi”

“Thưa thầy, không cần suy nghĩ đâu ạ. Trò đã quyết định, nhất định phải trở thành một thư pháp gia. Làm người không thể ích kỷ, đặt biệt là khi đứng trước hiểm họa của loài người, chúng ta lại càng phải làm hết sức mình. Trò chấp nhận đương đầu nguy hiểm, mong thầy hãy dạy cho trò làm thế nào để trở thành một thư pháp gia” Nguyễn Phong lời nói tràn đầy chính khí, hào tình vô cùng, nhưng trong lòng hắn lại đang suy nghĩ, chỉ cần có thể đạt đến cảnh giới xé rách được không gian, hẳn sẽ ngay lập tức tìm đường trở về nhà. Còn trọng trách cứu vớt nhân loại gì đó, hẳn sẽ có người khác đảm đương. Hắn không tin một mình hắn có thể cứu cả nhân loại, và hắn cũng chẳng muốn trở thành đấng cứu thế. Chỉ là chuyện trên đời, mười chuyện thì không được như ý đến tám chín. Hắn có thể trốn tránh trách nhiệm này sao? Câu trả lời chỉ có thời gian mới biết được.

“Ha ha, tốt, rất tốt. Từ giờ trở đi ta sẽ chính thức trở thành sư phụ của trò. Hãy làm lễ bái sư đi nào”. Vũ Ngôn nghe được câu trả lời của Nguyễn Phong, tâm tình rất vui mừng, tiếng cười sang sảng quanh quẩn cả gian phòng. Nguyễn Phong nghe lời thầy, quỳ xuống đất dập đầu ba cái, kêu một tiếng “sư phụ” thật rõ ràng. Hắn từ giờ đã chính thức bước lên con đường của một thư pháp gia đỉnh cao. Một truyền kì đã được bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Lưu phái

Sáng sớm ngày hôm sau, Nguyễn Phong đã cùng Vũ Ngôn đi ra khỏi làng. Mục tiêu của họ chính là leo lên đỉnh núi Thanh Long. Theo như Vũ Ngôn nói, đỉnh núi là nơi tập trung linh khí của cả ngọn núi, lại ít có bóng người, vẫn giữ được hoàn cảnh nguyên thủy. Lên đỉnh núi tu luyện, hiệu quả rèn luyện sẽ tốt hơn rất nhiều so với ở chân núi. Hơn nữa, hoàn cảnh càng nguyên thủy thì càng dễ dàng cho thư pháp gia cảm ứng được chân hồn của sự vật. Chính vì vậy, việc leo lên đỉnh núi lần này là bắt buộc.

Thân thể Nguyễn Phong vốn đã không được khỏe mạnh, hơn nữa độ tuổi lại khá nhỏ, cho nên việc leo núi cũng khá vất vả. Từ sáng sớm đến tận khi mặt trời đã gần đến đỉnh đầu, hai người mới leo được tới đỉnh núi. Thời gian kéo dài, đa phần là vì Nguyễn Phong phải dừng lại nghỉ lấy hơi giữa đường. Đến đỉnh núi, Nguyễn Phong lần đầu tiên biết thế nào là cảm giác ngắm nhìn sự vật từ trên cao. Đây không giống như đứng từ tầng cao của một tòa nhà cao tầng nhìn xuống đường phố. Tầm nhìn không bị hạn chế như trong thành phố, Nguyễn Phong phóng tầm mắt ra khắp đất trời. Nhìn rừng cây xanh mướt một màu, trải dài như vô cùng bao quanh thôn làng Vĩnh Thái, lại nhìn từng đám mây trắng lơ lửng trôi trên bầu trời, cảm giác gần trong khoảng cách, tưởng như gió tay mà với được mây. Con người đứng trên đỉnh núi, đứng giữa đất trời, cảm giác như làm chủ được cả thiên địa rộng lớn bao la. Trong lòng Nguyễn Phong, tâm tính sôi trào kịch liệt, kích động như muốn trào ra khỏi cơ thể mà hòa cùng mây trắng gió xanh, hòa cùng trời trong đất rộng.

Một lúc lâu sau, đợi cho tâm tình Nguyễn Phong đã ổn định lại, Vũ Ngôn mới lên tiếng: “Cảm giác đứng trên đỉnh núi không tệ chứ! Lần đầu tiên ta đến nơi này, tâm tình cũng kích động như con vậy, cái cảm giác đỉnh thiên lập địa ấy thật dễ khiến người ta xúc động. Quay lại chuyện chính của chúng ta hôm nay. Đầu tiên ta muốn giới thiệu cho con về những lưu phái cơ bản của thư pháp gia”

“Đầu tiên phải kể đến hệ phái thư pháp truyền thống. Nói cách khác chính là những thư pháp gia sử dụng chân hồn để điều động sức mạnh thiên nhiên. Lưu phái này đã tồn tại từ rất lâu, bắt đầu từ khi chữ viết được sáng lập đã xuất hiện như thư pháp gia truyền thống này. Điểm mạnh của thư pháp gia truyền thống là sự tinh thuần trong thư pháp, chân hồn của họ thường thuần khiết hơn so với những thư pháp gia khác, cho nên khả năng điều động sức mạnh tự nhiên, cũng như cấp độ sức mạnh cũng cao hơn rất nhiều so với các thư pháp gia khác. Đây là điểm mạnh, nhưng cũng là điểm yếu của bọn họ. Nói đúng hơn, sự cố chấp với truyền thống chính là điểm yếu của các thư pháp gia này. Họ dành cả đời để nghiên cứu chữ viết, cũng dành cả đời để liên lạc với chân hồn, chính vì vậy, dù cho sức mạnh của thư pháp họ viết ra rất to lớn, nhưng lại thiếu khuyết sự sáng tạo, rất dễ bị đối phương khai thác vào những điểm yếu cố hữu của họ”

“Lưu phái thứ hai của thư pháp gia là lưu phái ảo thư. Nói là ảo thư, thực ra chính là sử dụng giả hồn của chữ, kết hợp với chân hồn, từ đó vận dụng sức mạnh thiên nhiên để tạo nên ảo mộng, vậy khôn kẻ địch. Có thể nói người sáng chế ra ảo thư phái chính là một thiên tài, hắn đã phát huy giả hồn của thư pháp đến mức tối đa. Tuy rằng ảo thư phái chú trọng vào việc sử dụng ảo cảnh để vây khôn kẻ địch, nhưng điều đó không có nghĩa là sức mạnh của họ thấp kém. Ngược lại, ảo cảnh được phát huy đến cao độ, có thể khiến cho kẻ địch bị tấn công tinh thần mạnh mẽ, từ đó tàn phá linh hồn kẻ địch, nhẹ thì trở thành kẻ ngu ngốc, nặng thì linh hồn trực tiếp vỡ nát mà chết. Khuyết điểm duy nhất của ảo thư phái là sức mạnh của ảo cảnh phụ thuộc vào sự chênh lệch sức mạnh linh hồn giữa thư pháp gia và kẻ địch. Nếu tinh thần lực của kẻ địch mạnh mẽ thì ảo cảnh khó lòng làm tổn thương đến kẻ địch, chỉ có thể vây không chúng kéo dài thời gian. Thậm chí thư pháp gia còn có thể bị ảo cảnh cản trở khi kẻ địch có tinh thần lực vượt hơn bản thân”

“Thứ ba chính là trận thư pháp. Nói cách khác chính là dùng thư pháp để kết hợp thành trận pháp, nhằm gia tăng thêm sức mạnh của thư pháp. Người sáng lập ra trận thư pháp này cũng là một kẻ thiên tài. Hắn vốn xuất thân từ truyền thống thư pháp, nhưng linh hồn của bản thân lại bị tổn thương do di chứng bệnh tật từ bé, chính vì vậy liên kết linh hồn giữa hắn và sự vật rất lỏng lẻo, uy lực của thư pháp cũng yếu. Tuy nhiên hắn lại không cam chịu với số phận, luôn muốn vượt lên trên bệnh tật của bản thân. Bằng quyết tâm và nỗ lực trong hơn năm mươi năm, hắn đã nghiên cứu ra cách để kết hợp thư pháp lại với nhau, tạo thành trận pháp dựa theo các thuyết ngũ hành bát quái, khiến lực sát thương của thư pháp nhảy vọt. Trận thư pháp trải qua sự phát triển của hắn và đệ tử, đã đạt đến đỉnh cao, mà thành quả chính là phù lục thường thấy. Tuy rằng về sau có một bộ phận phù lục sư đã rời xa thư pháp, sử dụng phù lục để lừa gạt dân chúng, khiến cho uy danh của trận thư pháp bị suy giảm. Nhưng không thể không công nhận, những đóng góp của tổ sư trận thư pháp đã giúp giới thư pháp có một bước tiến rõ rệt”

“Một lưu phái khác của thư pháp giới là khí thư phái. Những người thuộc lưu phái này, kiêm tu cả võ công và thư pháp. Họ sử dụng thư pháp để đưa sức mạnh của tự nhiên vào binh khí, từ đó khiến cho binh khí mạnh mẽ hơn, mang theo uy thế của thiên nhiên để tiêu diệt kẻ thù. Người thuộc trận thư pháp cũng khá nổi tiếng, không chỉ có võ công xuất chúng, họ còn là những luyện khí sư đại tài. Cao Lỗ thời An Dương Vương là một ví dụ điển hình. Hắn ta đã chế tạo ra nỏ thần uy chấn tám phương, đánh cho quân của Triệu Đà tan tác, nghe đến uy danh là phải sợ hãi. Nếu không phải vua An Dương Vương cả tin, để cho gian tế xâm nhập vào nội bộ, phá hoại nỏ thần, thì cũng không thể nào thất bại được. Truyền thuyết nói thần Kim Quy tặng cho An Dương Vương một chiếc móng rùa làm nẩy của nỏ, từ đó chế ra nỏ thần một lần bắn được cả nghìn mũi tên. Nhưng truyền thuyết không có nhắc đến, nỏ thần có khả năng mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn là do tài năng của Cao Lỗ. Một chiếc móng rùa, làm sao đủ khả năng đối kháng vạn quân địch. Chính Cao Lỗ, bằng tài năng luyện khí của bản thân đã chế tạo ra chiếc nỏ thần, còn móng rùa, cũng chỉ là một loại tài liệu quý giá để chế nỏ mà thôi”.

“Lưu phái cuối cùng, cũng là lưu phái bí ẩn nhất của thư pháp giới, chính là cấm thư phái. Tương truyền chữ viết ban đầu được sáng tạo ra có uy lực vô cùng tận, nhưng khi được truyền lại cho con người, đã có một số chữ bị lược bỏ đi. Theo khảo cứu từ vô số tư liệu cổ, giới thư pháp hiện nay ước lượng số lượng chữ không được lưu truyền là tám chữ. Những chữ này có uy lực vô cùng, có khả năng làm điên đảo càn khôn, hủy thiên diệt địa. Chính vì sức mạnh của những chữ này, nên vị thần sáng tạo ra chữ viết chỉ truyền cho con người hình chữ, mà không truyền nghĩa của chữ. Mục đích của việc truyền chữ mà không giảng nghĩa này, có lẽ là để con người không thể lạm dụng chúng tự tuyệt đường sống của bản thân, nhưng vẫn đủ khả năng chống chọi nguy cơ từ kẻ địch. Tương truyền đến khi sự tồn vong của loài người lâm nguy, ý nghĩa của tám chữ này sẽ dần lộ ra để cứu vớt chúng sinh. Ngày nay, sự phát triển của các lưu phái thư pháp khác đã làm sức mạnh chung của loài người tăng lên, trong khi cấm thư lại quá mờ mịt xa vời, cho nên số người nghiên cứu cấm thư còn lại rất ít, có thể đếm trên đầu ngón tay. Vì sư cũng đã từng thử nghiên cứu cấm thư, nhưng quả thật là thu hoạch chẳng được bao nhiêu, cho nên ta cũng không cường cầu. Nói thật, ta cũng không hy vọng ý nghĩa của tám chữ cấm thư được tìm ra, bởi khi đó loài người sẽ phải đối mặt với nguy cơ chưa từng có”

“Sư phụ, vậy ngài thuộc lưu phái nào trong số những lưu phái kể trên? Con thấy cả năm lưu phái đều rất mạnh, nếu là con, con sẽ học cả năm lưu phái, sau đó sử dụng ưu điểm của từng loại để bù đắp cho khuyết điểm của chúng, tạo ra một lưu phái thư pháp thống nhất, mạnh nhất” Nguyễn Phong nói ra ý tưởng kinh người, tràn đầy nhiệt huyết.

“Ha ha, ý tưởng rất hay, ta hy vọng học trò của ta sẽ đạt được mục tiêu của mình, giúp sư phụ cũng được thom lây, danh lưu sử sách. Ta bây giờ, cũng đã không có ước vọng xa xôi gì nữa, chỉ làm một thầy đồ dạy chữ ở trong làng đã là tốt lắm rồi. Một người vô lưu vô phái như ta, có thể mong ước xa xôi gì chứ!” Nhắc đến vấn đề này, giọng điệu Vũ Ngôn có chút chua xót, dường như câu hỏi của Nguyễn Phong đã động đến vết thương lòng của hắn, một vết thương có lẽ sẽ chẳng bao giờ khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 15: Thư pháp căn bản (1)

Trong vòng một tháng tiếp theo, Vũ Ngồn đều dẫn Nguyễn Phong leo núi vào mỗi buổi sáng sớm. Vì bồi dưỡng cho tên đệ tử này, hắn đã phải chuyển cả lịch học của mọi học sinh sang buổi chiều. Lí do Vũ Ngồn giải thích với các học trò là trời đã vào cuối thu, thời tiết bắt đầu trở lạnh, đi học sớm sẽ không có lợi cho sức khỏe của học trò, vì vậy hắn chuyển lịch học sang buổi chiều. Chỉ có Nguyễn Phong được hưởng ưu đãi mà lại không biết, cứ hay than thở tại sao lịch học thì đổi sang buổi chiều, mà hắn vẫn phải dậy sớm để đi leo núi. Tuy rằng ngoài miệng thì không thích, nhưng Nguyễn Phong cũng nhận ra, cơ thể hắn đã có sự thay đổi rõ rệt. Trước đây hắn leo núi, nhanh thì cũng phải đến gần trưa mới tới đỉnh, nhưng bây giờ, khoảng thời gian này đã được rút ngắn đi rất nhiều, chỉ còn tồn một phần ba thời gian. Thân thể hắn mặc dù vẫn gầy gò, nhưng da thịt đã hồng hào hơn trước, khí huyết lưu thông đều đặn, mặc dù trong không khí đã mang theo hơi lạnh mùa đông nhưng hắn lại vẫn có thể hít thở đều đặn, không bị hàn khí xâm nhập.

Mặc dù nói Nam địa nằm chủ yếu có hai mùa mưa và không, thời tiết ẩm áp quanh năm. Nhưng Đại Việt quốc lại là một ngoại lệ. Đại Việt quốc phía đông, nam giáp với biển, phía bắc tiếp giáp Trung địa, thời tiết mùa đông đến, gió đông bắc thổi từ ngoài biển vào, mang theo hơi nước và khí lạnh của các khối áp cao ngoài biển, khiến cho Đại Việt quốc vào mùa đông nhiệt độ cũng giảm thấp. Hơn nữa gió từ phương Bắc tràn về, mang theo khí lạnh và khô cũng làm cho phía Bắc của Đại Việt quốc có mùa đông.

Lại một tháng trôi qua, trời đã vào đông, trên đỉnh núi đã bắt đầu có tuyết phủ. Từ phía đường núi, có hai bóng người đang bước đến, chính là Nguyễn Phong và Vũ Ngồn. Nguyễn Phong lúc này đã khoác thêm một chiếc áo bông bên ngoài, trông rất ấm áp. Hắn mặc dù đã có thể kháng lạnh, nhưng thân thể tiên thiên yếu nhược, cho nên vẫn phải mặc áo bông để đề phòng. Một phần nguyên do khác cũng là vì mẹ hắn thương con, tự tay may cho hắn chiếc áo bông này, hắn không thể không mặc. Trái ngược với Nguyễn Phong trong yên ngoài ấm, Vũ Ngồn vẫn một bộ dáng giản dị như cũ, chiếc áo vải mỏng manh nhìn như không chịu được con gió lạnh mùa đông, dính sát vào thân thể hắn, nhưng trên mặt Vũ Ngồn, không có một chút nào khó chịu, thời tiết đã không thể ảnh hưởng đến hắn.

Một cơn gió lạnh thổi qua, mang theo vài bông tuyết trắng động lại trên áo Vũ Ngồn, hắn không buồn để ý đến, chỉ quay lại nói với Nguyễn Phong

“Phong, cho đến hôm nay cũng đã là hai tháng thời gian kể từ khi con bắt đầu leo núi. Sở dĩ trong khoảng thời gian này vì sư không dạy con thư pháp, chỉ vì thân thể con quá yếu đuối. Một thư pháp gia, tuy chú trọng vào rèn luyện tinh thần, nhưng thân thể cũng không thể quá yếu đuối, bằng không khi con liên kết với linh hồn của sự vật, thân thể mà không chịu nổi sức mạnh thì hậu quả thật khó lường. Theo vì sư thấy, thân thể của con hôm nay đã đạt đến yêu cầu tối thiểu của một thư pháp gia, vì vậy ta sẽ bắt đầu truyền thụ cho con thư pháp căn bản nhất”.

Rốt cuộc cũng đến, Nguyễn Phong nghe đến được truyền thụ thư pháp, tinh thần chợt rung lên. Hắn so với bất cứ ai càng khát khao hơn trong việc được trở thành một thư pháp gia, bởi hắn muốn tìm đường về nhà. Tinh thần Nguyễn Phong tập trung đến mức tối đa, hắn vận dụng toàn bộ khả năng để ghi nhớ những điều mà sư phụ hắn chuẩn bị nói.

“Thư pháp gia, lấy tinh thần làm gốc, dùng chữ viết để điều động sức mạnh tự nhiên, liên kết với vạn vật trong tự nhiên. Một thư pháp gia yêu cầu phải thường xuyên rèn luyện tâm trí, tu dưỡng linh hồn, từ đó gia tăng tinh thần lực. Tinh thần lực càng cao, liên kết linh hồn càng được củng cố, sức mạnh điều động được sẽ càng mạnh, khả năng vận dụng càng linh hoạt thuận lợi”

“Trò hắn đã biết, đối với một người học trò, văn phòng tứ bảo là không thể thiếu. Đối với một thư pháp gia, văn phòng tứ bảo càng thêm quan trọng, bởi đây chính là vũ khí của chúng ta trong khi chiến đấu. Muốn viết chữ, trước tiên cần có giấy, hay nói đúng hơn là phải có nền để viết. Nền có bao la, chữ mới viết được càng nhiều, nền có mạnh mẽ mới thừa nhận được càng nhiều sức mạnh của chữ. Nói cách khác, có nền tốt, chữ viết ra mới phát huy hết được sức mạnh của mình. Ban đầu con người thường khắc chữ lên thẻ tre, mai rùa, xương cốt các loài động vật, nhưng kể từ khi giấy ra đời, chúng ta đã có loại tài liệu phù hợp nhất để viết chữ. Giấy vừa nhẹ, mềm, lại có tính thấm hút tốt, dễ bám mực, vì thế chữ viết trên giấy tồn tại càng ít sức so với thẻ tre hay các vật liệu cứng, mà lại dễ dàng uốn nắn nét chữ, chữ viết ra càng đẹp hơn. Đối với thư pháp gia, viết chữ lên giấy tốn ít thời gian hơn so với việc viết chữ lên các vật liệu cứng, trong chiến đấu, chỉ cần nhanh hơn một chút là đã tăng lên rất nhiều khả năng chiến thắng. Chính vì vai trò quan trọng của giấy trong chiến đấu, nên việc nghiên cứu và phát triển giấy rất được giới thư pháp chú trọng. Từ các loại tài liệu luyện chế giấy, cho đến phương pháp luyện chế đều đa dạng phong phú vô cùng. Mỗi một loại lại có những tính năng cũng như yêu cầu khác nhau. Một thư pháp gia, bắt buộc phải biết phương pháp luyện chế giấy, chỉ có như vậy, mới chế tạo ra được loại giấy phù hợp nhất với mình”.

“Bút, cũng là một nhân tố quan trọng không kém. Giống như võ giả luôn tìm cho mình một thứ vũ khí phù hợp, bút đối với thư pháp gia cũng yêu cầu trình độ phù hợp rất cao. Một cây bút vừa tay sẽ giúp thư pháp gia viết được những nét chữ chuẩn hơn, đẹp hơn, từ đó kích khởi lên được chân hồn của chữ càng thuận lợi hơn. Một cây bút không vừa tay, sẽ khiến chữ viết ra không đạt yêu cầu như mong muốn, nếu kích khởi chân hồn của chữ, rất có thể sẽ bị cản trở, dẫn đến hậu quả vô cùng. Chính vì vậy, mỗi một thư pháp sư, đều phải tìm cho mình một bộ bút phù hợp nhất”

“Mực và nghiên là hai thứ luôn song hành với nhau, tác dụng cũng là vô cùng quan trọng. Mực càng thuần chất, khả năng thành công khi kích khởi chân hồn càng mạnh, sức mạnh điều động được cũng càng lớn. Mực cũng đa dạng phong phú, mỗi loại lại có hiệu quả khác nhau. Ví dụ như mực làm từ tinh huyết thạch xà, khi sử dụng để viết các chữ thuộc hệ thổ sẽ gia tăng sức mạnh của chữ viết. Nghiên mực, tác dụng chính là để lưu giữ cho mực luôn là hoạt mực, khi chiến đấu càng thuận tiện hơn cho việc viết chữ. Nếu như mỗi lần chiến đấu đều phải mài mực để viết, thì chỉ sợ thư pháp gia còn chưa kịp ra chiêu, đối phương đã tiêu diệt chúng ta hoàn toàn rồi. Ngoài ra, nghiên mực cũng có tác dụng phụ trợ, giúp thư pháp gia bình tâm tĩnh khí, điều hòa tâm trạng, từ đó đạt đến trạng thái chiến đấu tốt nhất”.

“Làm một thư pháp gia, nhất thiết phải biết luyện chế văn phòng tứ bảo, chỉ có tự tay luyện chế mới có thể làm ra được một bộ văn phòng tứ bảo phù hợp nhất với bản thân. Phương pháp luyện chế, khi trở về ta sẽ dạy cho con. Nhưng con phải nhớ, dù là việc gì, cũng phải chăm chỉ rèn luyện mới đạt đến đỉnh cao. Phương pháp luyện chế cũng phải chăm chỉ thực hành, mới có thể tự tay làm ra một bộ văn phòng tứ bảo như ý muốn. Đừng bao giờ mang theo tâm lý ỷ lại vào người khác, hoặc trông cậy dùng tiền là có thể mua được. Trong thời điểm nguy cấp, chỉ có thể tin tưởng vào bản thân mình, và cũng chỉ có những gì mà tự tay con làm ra mới mang lại cho con niềm tin lớn nhất, ta hy vọng con sẽ nhớ kỹ điều này”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 16: Thư pháp căn bản (2)

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vũ Ngôn khi nói đến những lời cuối cùng, Nguyễn Phong không dám lơ đãng một chút nào, đem những lời nhắc nhở ấy ghi nhớ thật kỹ. Dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến tính mạng cơ mà, không có mạng thì làm sao mà tìm được đường về nhà, vì vậy tốt hơn hết là vẫn nên cẩn thận. Chẳng phải người xưa vẫn có câu cẩn thận dùng được thuyền vạn năm đầy thôi.

“Sau đây, ta sẽ dạy cho con những pháp môn cơ bản của một thư pháp gia. Thư pháp gia chính là vận dụng sức mạnh tự nhiên. Mà sức mạnh tự nhiên hình thành từ đâu? Câu hỏi này có rất nhiều đáp án, mỗi đáp án tương ứng với một thuyết pháp của các bậc tiền nhân. Ngày nay, giới thư pháp thống nhất rằng hai thuyết pháp bát quái, ngũ hành là chuẩn xác nhất. Ngũ hành bao gồm kim, mộc, thủy, hỏa, thổ nắm đại nguyên tố. Mọi sự vật trên thế giới này đều được hình thành từ sự tổ hợp của năm nguyên tố này. Ví dụ như cuộc sống của con người, sử dụng kim loại để làm công cụ, sử dụng gỗ, đất đá để dựng nhà, sử dụng lúa gạo làm thức ăn, lại phải uống nước để duy trì sự sống, khi đói thì phải dùng lửa để nấu chín thức ăn. Con người tuy là một động vật, nhưng cuộc sống vẫn liên hệ mật thiết với ngũ hành. Tất cả các sự vật hiện tượng trên đời này cũng như vậy, đều phải gắn liền với ngũ hành. Đây là một cách giải thích rất thực tế, trực quan, vì vậy thuyết ngũ hành có thể coi như thuyết bản nguyên về sức mạnh tự nhiên”

Dừng lại một chút để Nguyễn Phong ghi nhớ những điều vừa nghe, Vũ Ngôn tranh thủ điều chỉnh lại tư tưởng, tiếp tục thuyết giáo:

“Thuyết bát quái, lại giải thích về nguồn gốc của sự vật hiện tượng. Toàn bộ hư vô, trước đây là một khoảng hỗn độn, chỉ bao gồm các dạng vật chất mà không có sự sống, hay còn gọi là vô cực. Trải qua các quá trình thay đổi, mặc dù hỗn độn vẫn không có sự sống, nhưng lại tiềm ẩn sinh cơ vô cùng tận, chính vì vậy đã tạo thành thái cực. Trong thái cực tồn tại sự lưu chuyển, động tạo ra dương, khi dương đạt đến cực hạn thì sẽ biến đổi thành tĩnh, trong tĩnh lại sinh ra âm, khi âm đã đạt đến cực hạn thì sẽ lại chuyển đổi thành động. Quá trình này sinh ra âm, dương là các mặt đối lập, nhưng lại bổ sung cho nhau, tương hỗ giao hòa, đó chính là lưỡng nghi. Lưỡng nghi trải qua quá trình diễn hóa, lại hình thành lên tứ tượng, biểu thị cho sự sinh sôi, phát triển, suy thoái, lui tụt, tương ứng là thái dương, thiếu dương, thiếu âm, thái âm. Tứ tượng tuần hoàn, sinh ra bát quái, lần lượt là càn, khôn,坎, chấn, tốn, ly, khảm, đoài đại biểu cho các lực lượng tự nhiên. Từ bát quái diễn hóa ra 64 quẻ, đại biểu cho mọi sự trên đời. Đây chính là nguồn gốc của tất cả mọi sự vật theo thuyết bát quái”

Nguyễn Phong tuy đã biết đến sự tồn tại của hai đại thuyết pháp này từ trước, nhưng hẳn chưa bao giờ khiên cứu. Đây là lần đầu tiên hắn được nghe giảng giải kỹ lưỡng đến như vậy, không khỏi thâm bội phục trí tuệ của người xưa, từ các sự vật hiện tượng trong tự nhiên mà tìm ra được những triết lý sâu xa như vậy.

“Thực ra mà nói, thuyết âm dương ngũ hành, tuy hai mà một. Giữa chúng luôn có sự liên hệ nhất định. Âm dương phân chia, chuyển hóa lẫn nhau, từ đó hình thành lên ngũ hành. Trong ngũ hành có tồn tại sự tương sinh, tương khắc. Khi ngũ hành phân hóa, hình thành lên sự hài hòa. Khi đã có sự hài hòa, âm dương sẽ tạo ra vạn vật. Từ vạn vật này, sự sống sinh sôi tiếp diễn, luân chuyển không dứt, chính là vòng tuần hoàn của mọi vật trên đời này. Hai thuyết này bổ sung cho nhau, giúp người ta càng hiểu sâu hơn về đạo. Đây chính là điều người xưa vẫn nói: đại đạo phi thường, vạn pháp quy nhất”.

“Vì hai thuyết này tuy hai mà một, nên thư pháp gia khi bắt đầu, thường lựa chọn thuyết ngũ hành để tu tập. Ngũ hành tương sinh tương khắc, luân chuyển vô cùng, đại biểu cho sự sinh sôi và ức chế lẫn nhau, duy trì sự cân bằng của vạn vật. Thư pháp gia học đạo ngũ hành, chính là vận dụng mối quan hệ giữa các nguyên tố, từ đó đảm bảo sự cân bằng của giới tự nhiên. Trong tự nhiên bao quanh chúng ta, nguyên tố ngũ hành luôn tồn tại và vận động. Chỉ là mắt thường của con người không thể nhìn thấy sự tồn tại của các nguyên tố này, vì vậy thư pháp gia mới cần phải khai mở tâm nhãn để cảm nhận chúng. Tâm nhãn này, chính là sử dụng tâm thần để cảm ứng thay cho mắt nhìn, vì vậy mỗi người đều có thể tự mình khai mở tâm nhãn. Nhưng tùy vào tính thần lực mạnh yếu khác nhau, cho nên thời gian để khai mở tâm nhãn của mỗi người cũng khác nhau, và khả năng cảm ứng nguyên tố tự nhiên cũng có sự chênh lệch. Có người dùng cả đời mới có thể khai mở được tâm nhãn, cũng có người từ khi sinh ra đã có khai mở được tâm nhãn. Con người tự khai mở được tâm nhãn, cũng có thể tiếp nhận sự giúp đỡ của người khác để khai mở tâm nhãn, từ đó đẩy nhanh quá trình, giúp người ta sớm cảm thụ được nguyên tố tự nhiên”

“Bây giờ con hãy làm theo ta bảo, kiểm tra thử xem đã có tâm nhãn hay chưa. Nếu chưa có thì ta sẽ giúp con khai mở tâm nhãn. Đầu tiên là hãy nhắm mắt vào, bình tâm tĩnh khí, sau đó sử dụng tâm thần để cảm ứng tự nhiên. Hãy coi tâm thần giống như là đôi mắt, thông qua đôi mắt đó con hãy nhìn ra thế giới bên ngoài. Hãy cho ta biết con có thể thấy gì?”

Nguyễn Phong hít sâu một hơi, thả lỏng tâm thần, từ từ nhắm mắt lại. Trong đầu hắn dường như hiện ra một đôi mắt tâm hồn vẫn đang nhắm chặt. Hắn muốn mở đôi mắt này, dùng nó để nhìn nhận sự vật xung quanh. Nhưng dù bản thân cố gắng thế nào, đôi mắt ấy vẫn nhắm chặt. Nguyễn Phong cố gắng lấy lại bình tĩnh, từ từ khuếch tán tâm thần của bản thân, dùng chúng để đánh động đến đôi mắt kia. Đôi mắt từ từ động đậy, dần dần mở ra, cho dù tốc độ rất chậm, nhưng đôi mắt thực sự đã mở ra. Trong thế giới tinh thần của Nguyễn Phong đột nhiên sáng bừng lên. Khung cảnh xung quanh ngọn Thanh Long sơn toàn bộ đều hiện lên trong lòng hắn. Đồng thời, Nguyễn Phong còn thấy được những đám mây nhỏ nhẹ nhàng trôi nổi trong không trung, có cái lại nhập vào lòng đất, chui vào thân cây....

Những đám mây này màu sắc sặc sỡ, nhưng lại chỉ có năm màu, luân phiên lưu chuyển. Tâm thần Nguyễn Phong như lạc vào kì cảnh, thỏa thích ngắm nhìn những đám mây này. Có mấy đám mây ngũ sắc ở gần Nguyễn Phong, như bị tâm thần của hắn hấp dẫn, nhẹ nhàng trôi về phía Nguyễn Phong, sau đó nhập vào cơ thể hắn. Một cảm giác khoan khoái tràn ngập cơ thể Nguyễn Phong, khiến hắn càng muốn hấp thu nhiều đám mây hơn nữa. Nhưng chẳng được bao lâu sau, cảm giác này đã thay đổi thành khó chịu vô cùng. Thân thể khi thì nóng rực như chui vào lò lửa, khi thì lạnh lẽo như ở trong hầm băng, có lúc lại nặng nề vô cùng, hoặc cứng nhắc như mộc rễ, hoặc là đau đớn như bị kim châm. Năm loại cảm giác thống khổ liên tục thay đổi, tra tấn thân thể và tâm thần của Nguyễn Phong, khiến cho hắn lập tức ngất đi. Vũ Ngôn đứng một bên thấy vậy, chỉ có thể lắc đầu cười khổ:

“Đứa nhóc này, thật là chưa học bò đã lo học chạy, quá vội vàng hấp tấp rồi. Cũng may nguyên tố quanh đây đã chịu sự khống chế của ta, nếu không thì hậu quả khó mà lường được. Coi như là một lần kinh nghiệm đau khổ, cho hắn sau này chừa cái tính hấp tấp đi vậy”.

Thầm nhủ trong lòng như vậy, Vũ Ngôn lại cõng Nguyễn Phong lên lưng, đưa hấn xuống núi. Mặt trời chẳng biết đã ngã về hướng tây từ lúc nào, đang dần dần chìm xuống sau đường chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 17: Tiểu sư muội

Khi Nguyễn Phong tỉnh lại, toàn thân hấn có cảm giác khó chịu vô cùng. Sức lực trong cơ thể giống như đã hoàn toàn biến mất, cả người vô lực, cử động cũng khó khăn. Vũ Ngôn vẫn luôn chú ý quan sát Nguyễn Phong, thấy hấn đã mở mắt cũng không trách mắng gì, chỉ đưa cho hấn một bát canh

“Mau uống bát canh này vào đi, đây là do sư mẫu của con nấu đó. Tuy rằng chỉ nấu từ các loại thực vật dân dã, nhưng khả năng hồi phục sức lực rất tốt. Đừng phụ một phen tâm ý của bà ấy”

Nguyễn Phong cũng không giả bộ thanh cao gì cả, thậm chí uống bát canh có chút vội vàng. Bụng hấn hiện giờ rất đói, lại gặp được bát canh này, thật chẳng khác nào nắng hạn gặp mưa rào. Sau khi đã uống hết bát canh, Nguyễn Phong liếm môi như để tận hưởng nốt chút hương vị còn đọng lại, có vẻ như vẫn còn thòm thèm. Vũ Ngôn thấy vậy cũng chỉ cười, nhẹ nhàng bảo hấn

“Không cần phải vội vàng như vậy chứ, dưới nhà vẫn còn cả một nồi canh, nếu con muốn uống thêm, để ta bảo Tiểu Yến đi lấy. Con cứ nằm nghỉ đi, có gì cần thì nhờ Tiểu Yến. Đến khi nào con đã hồi phục sức khỏe, ta sẽ tiếp tục dạy con cách khống chế các nguyên tố”

Nói rồi, Vũ Ngôn cầm cái bát quay ra ngoài, Nguyễn Phong nằm trên giường, ngẩn ngơ nhìn trần nhà. Một cảnh lúc trước hấn nhìn được bằng tâm nhãn thật sự rung động. Con người không ngờ có thể tiếp xúc trực tiếp và gần gũi với các nguyên tố đến thế. Không biết nếu các nhà khoa học gia ở thế giới của hấn biết được điều này, thì họ sẽ có phản ứng như thế nào. Điều đó không ai đoán biết được, nhưng chắc chắn rằng nếu phương pháp tâm nhãn này được công bố ra ngoài, toàn thế giới khi ấy sẽ rung động mạnh mẽ. Suy nghĩ vẩn vơ một hồi, Nguyễn Phong lại quyết định thử sử dụng tâm nhãn một lần nữa. Thế nhưng lần này, dù hấn cố gắng thế nào cũng không vào lại được không gian tâm thần kia. Có chút thất vọng, Nguyễn Phong đành để việc này lại, chờ khi đã hồi phục thì lại thỉnh giáo sư phụ.

Khi hấn mở mắt ra, thì đã thấy bên giường có một cô bé đang chăm chú quan sát hấn. Cô bé này khoảng bốn năm tuổi, khuôn mặt ngây thơ khá ái, đôi mắt to tròn đen láy, trong veo, có chút tính nghịch. Hai lúm đồng tiền trên má cô bé tạo cho người khác cảm giác thật đáng yêu, chỉ muốn tiến lên véo má một cái. Cái mũi thẳng tắp, đôi môi hồng hào, thật sự là một tiểu mỹ nhân. Dám chắc khi cô bé lớn lên, sẽ trở thành một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Nguyễn Phong đã nhận ra, cô bé này chính là Vũ Tiểu Yến, con gái của sư phụ Vũ Ngôn.

Trong khi hấn đang ngắm nhìn Tiểu Yến, thì cô bé đã lên tiếng trước:

“Đại ca, đây là canh mà cha bảo em đưa lên cho anh, em để trên bàn nhé. Có gì cần thì anh cứ gọi, em sẽ giúp anh”

Giọng nói của cô bé tuy có vẻ non nớt, nhưng lại rất chân thành, khiến người nghe không thể không sinh ra cảm giác quý mến. Nguyễn Phong cũng không thể thoát khỏi “nội lực” của cô bé, chỉ cười hiền hòa, gật đầu nói một tiếng cảm ơn.

Uống hết bát canh thứ hai, thể lực của Nguyễn Phong cũng đã khôi phục lại được năm, sáu phần. Không thể không nói tác dụng của bát canh quả thực rất tốt, hương vị lại rất ngon, người nấu quả thực là một đầu bếp giỏi. Nguyễn Phong ra khỏi giường, vận động chân tay một chút. Cảm giác khó chịu trong người đã tiêu tan từ lâu, lúc này hấn mới cảm thấy tinh thần phấn chấn lạ thường. Có lẽ là do tác dụng của việc hấp thụ những đám mây nguyên tố kia. Nhưng nghĩ đến cảm giác thống khổ phải chịu đựng khi hấp thụ chúng, Nguyễn Phong không khỏi rung mình. Nếu lần nào hấp thụ nguyên tố cũng phải trải qua quá trình thống khổ như vậy, không bị loạn trí thì cũng thành vô cảm mất.

Bước ra khỏi phòng, Nguyễn Phong thấy được Tiểu Yến đang ngồi ngẩn ngơ trên cái ghế mây ngoài cửa. Nhìn vẻ mặt có vẻ cô đơn của cô bé, Nguyễn Phong không khỏi mỉm cười, lên tiếng hỏi han

“Tiểu muội à, sao em lại ngồi đây một mình vậy?”

Có chút bất ngờ khi nghe thấy câu hỏi của Nguyễn Phong, Tiểu Yến ngẩng đầu lên, khuôn mặt ngây thơ có chút buồn rầu

“Em không có bạn chơi cùng, cho nên chỉ có thể ở nhà suốt ngày. Bọn con trai trong làng thì không thích chơi với con gái, chúng nó bảo con gái chỉ vướng tay vướng chân, không chơi được các trò của con trai. Mà mấy bạn nữ khác, lại ít chịu ra ngoài chơi, vì bố mẹ họ không cho. Em chẳng có ai chơi cùng, buồn lắm”.

Nghe cô bé kể ra hoàn cảnh của mình, Nguyễn Phong không khỏi cảm thấy buồn thay cho cô bé. Tuổi nhi đồng đáng nhẽ phải được thoải mái chơi đùa với bạn bè, nhưng sự phân biệt trọng nam khinh nữ, cùng với tư tưởng bảo thủ ở nơi này lại làm cho cô bé không có bạn chơi cùng, thật đáng buồn. Nghĩ vậy, Nguyễn Phong lại quyết định sẽ làm bạn cùng cô bé, giúp cho Tiểu Yến có thể vui vẻ hơn.

“Vậy nếu anh chơi làm bạn với em, em có đồng ý không?”

Tiểu Yến nghe được câu hỏi của Nguyễn Phong, đầu tiên là ngây ra, tưởng như mình nghe nhầm, sau đó là sự vui vẻ dâng trào trong lòng. Cô bé gật mạnh đầu, cười vui đồng ý

“Thật sao. Nếu vậy thì tốt quá, cảm ơn anh nha”

“Tất nhiên là thật rồi. Từ giờ trở đi, mỗi buổi chiều sau khi học xong, anh sẽ bày trò chơi cho em. Đảm bảo là sau này em sẽ có thể có càng nhiều bạn hơn nữa. Giờ anh đi vào gặp sư phụ đã. Hẹn em chiều nay nhé”

Nguyễn Phong quay đi, tiến đến phòng học, Tiểu Yến vẫn dõi theo bóng lưng hắn, ánh mắt tràn đầy vẻ vui mừng và cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Không chế nguyên tố

Trong phòng học, Vũ Ngôn đang ngồi lặng yên chờ Nguyễn Phong. Nhưng, hai hàng lông mày của hắn đang cau chặt lại, khiến cho người ta biết được, tâm của hắn không hề yên ổn. Chỉ là chẳng ai có thể nhìn ra được, nội tâm của hắn đang suy nghĩ về điều gì. Tiếng cửa phòng mở đã đánh thức Vũ Ngôn từ thế giới nội tâm của mình, khuôn mặt hắn rất nhanh trở lại vẻ bình tĩnh như thường ngày.

“Thưa sư phụ, con đã đến”

Nguyễn Phong bước vào phòng, lên tiếng chào sư phụ hắn. Đây là một thói quen từ trước của Nguyễn Phong, cũng đồng thời là một yêu cầu của Vũ Ngôn đối với học trò mình. Tôn sư trọng đạo, vốn là một truyền thống cao quý của nhân dân Đại Việt.

“Con ngồi xuống đi. Hôm nay ta muốn dạy con về phép không chế nguyên tố. Khi con khai mở tâm nhãn lần trước, hẳn là con đã có thể nhìn thấy nguyên tố tồn tại xung quanh chúng ta. Những nguyên tố này, trong mắt mỗi người sẽ có hình dạng khác nhau, tuy nhiên sức mạnh của chúng, thì không thay đổi bởi hình dạng. Nguyên tố ngũ hành, sẽ luân phiên chuyển hóa, biểu hiện cho sự tuần hoàn của thiên nhiên. Một thư pháp gia, hấp thu nguyên tố để cường thân kiện thể, rèn giữa tâm trí. Nhưng việc hấp thu, không phải càng nhiều càng tốt, cũng không phải hấp thu tất cả mọi thứ có thể là tốt. Cơ thể con người, luôn có một giới hạn nhất định. Sức mạnh tăng trưởng, con người sẽ dần đột phá giới hạn của bản thân, tiến lên một tầm cao hơn. Nhưng sự đột phá này, đòi hỏi phải tích lũy từ từ, từ sự biến đổi về lượng, dẫn đến sự biến đổi về chất. Vội vã đột phá, sẽ khiến cho cơ thể phải chịu áp lực mạnh mẽ. Áp lực này có lúc đối với thân thể rất có tác dụng, sẽ thúc đẩy tiềm năng của thân thể. Nhưng áp lực này không phải lúc nào cũng mang lại lợi ích, mà thường là lợi bất cập hại. Nếu thân thể không thể thừa nhận được áp lực, sẽ dẫn đến hậu quả vô cùng, nhẹ thì khí huyết rối loạn, kinh mạch đảo lộn, cơ thể bị suy yếu phải điều trị rất lâu mới khỏi. Nặng thì kinh mạch lập tức đứt đoạn, tim bị áp lực quá lớn dẫn đến việc ngừng đột xuất, con người từ vong ngay tại chỗ. Chính vì vậy, thư pháp gia phải học cách trung hòa, không chế nguyên tố hấp thu. Ngày hôm qua, con đã quá hấp tấp trong việc hấp thu, hậu quả là thân thể không chịu nổi áp lực mà ngắt đi. Tuy nhiên, lần này hậu quả con phải chịu là rất nhẹ, vì vì sư trước đó đã không chế các nguyên tố trong toàn ngọn núi, nhưng nếu như con tu luyện một mình, không có sự hỗ trợ của vi sư thì hậu quả thật không thể tưởng tượng. Vì vậy ta hy vọng sau này, khi con tu tập cũng như làm bất cứ việc gì, đều phải bình tĩnh, hãy ghi nhớ lấy, dục tốc bất đạt”

Nguyễn Phong nghe sư phụ phê bình, chỉ có thể hồ thẹn cúi đầu xuống. Hắn tuy đã trải qua hai kiếp, nhưng kinh nghiệm từng trải quả thực là quá ít. Vì vậy, hắn rất dễ bị xúc động bởi những sự vật mới lạ, huống chi là việc thân kỳ như tiếp xúc trực tiếp với nguyên tố. Dù sao cũng đã có bài học lần này, Nguyễn Phong đảm bảo sẽ không bao giờ hấp tấp trong việc hấp thu nguyên tố nữa.

“Phương pháp không chế, trung hòa nguyên tố chính là tiền đề để sau này hình thành lên sự liên kết giữa con và linh hồn của vạn vật. Chính vì vậy, con không được cầu thả trong việc không chế. Nguyên tố khi hấp thu vào cơ thể, thông qua các đường kinh mạch sẽ được vận chuyển đến cơ quan chứa đựng, đối với võ giả thì là đan điền, còn đối với thư pháp gia chúng ta, đó là nê hoàn cung. Đan điền hay nê hoàn cung, về cơ bản đều chỉ có một mục đích duy nhất, đó là chứa đựng năng lượng. Vì vậy cả hai đều có những điểm chung nhất định, đó là kích cỡ có giới hạn, khả năng chịu đựng năng lượng có giới hạn, và khả năng nén ép năng lượng. Giới hạn chứa đựng năng lượng đại biểu cho dung lượng sức mạnh của một người, đồng thời cũng thể hiện sự cách biệt về sức mạnh giữa hai người cùng một giai cấp. Nhưng dung lượng sức mạnh không phải là tất cả trong việc chiến đấu, vì vậy con cũng không nên quá chú trọng vào việc đề cao dung lượng mà bỏ qua sự rèn luyện về kỹ xảo chiến đấu. Khả năng chịu đựng sức mạnh là một điểm đáng lưu ý khi hấp thu năng lượng. Nếu như con hấp thu năng lượng ôn hòa, vậy thì sẽ không có chuyện gì xảy ra. Nhưng một khi con hấp thu năng lượng mạnh mẽ, ví dụ như hỏa nguyên tố ở núi lửa, thủy nguyên tố ở những vùng biển hay có bão... khả năng chịu đựng này sẽ có tính quyết định. Nếu khả năng chịu đựng tốt, con sẽ có thể hấp thu được những năng lượng mạnh mẽ này, từ đó nhanh chóng gia tăng sức mạnh hơn so với hấp thu năng lượng ôn hòa. Nhưng nếu sức mạnh vượt quá khả năng chịu đựng, rất có thể chúng sẽ gây tổn thương đến nê hoàn cung, thậm chí là phá vỡ nê hoàn cung. Hậu quả nặng nề là điều không cần bàn cãi”

“Khả năng nén ép năng lượng, hay còn gọi là ngưng kết năng lượng, chính là điều mấu chốt để một người tu luyện gia tăng sức mạnh của mình. Lấy một ví dụ đơn giản, chính là nước. Một bình nước ở thể lỏng, khối lượng luôn nhẹ hơn một bình nước đã đông cứng. Dung lượng của nê hoàn cung, tuy rằng sẽ tăng theo cấp bậc, nhưng giới hạn tăng lên cũng chỉ có một mức nhất định. Sẽ có lúc, năng lượng đạt đến cực hạn chứa đựng, nhưng bản thân người tu luyện lại chưa thể đột phá, đây chính là điểm nút của quá trình tu luyện. Khi đó, tu luyện giả sẽ phải ngưng kết năng lượng, nén ép chúng lại để tạo ra sự thay đổi về chất, từ đó đạt đến một trình độ mới trong việc tu luyện. Tất cả tu luyện giả đều phải trải qua quá trình này, nếu thành công, đương nhiên là sẽ đột phá. Nhưng nếu thất bại, thì cũng không có hậu quả gì nghiêm trọng lắm, chỉ là toàn bộ năng lượng tu luyện được sẽ bị tiêu tán, lại phải tu luyện lại từ đầu mà thôi”

Vũ Ngôn nói đến việc toàn bộ công sức tu luyện bị tiêu biến, mặt cứ dửng dưng như chẳng có vấn đề gì vậy. Nhưng Nguyễn Phong thì không thể bình tĩnh như sư phụ, nghĩ đến việc lại phải bắt đầu tu luyện lại từ đầu khi thất bại, không khỏi chán nản, lạnh giá trong lòng.

“Sư phụ, liệu chúng ta có cách nào đạt được mười phần khả năng thành công trong việc đột phá không?”

Đây là vấn đề mà Nguyễn Phong lo lắng nhất hiện nay. Đòi người có hạn, nếu cứ thất bại vài lần như vậy, chẳng phải là hấn đến hết đời cũng không thể tìm được đường về nhà sao.

“Có chứ. Luôn có thể đạt đến mười phần khả năng thành công nếu con chịu nỗ lực tu luyện. Chỉ có nỗ lực của bản thân mới đem lại thành quả lớn nhất”

Vũ Ngôn nói ra những lời thiên kinh địa nghĩa, hoàn toàn đem giá trị của ngoại vật gạt bỏ sang một bên. Nguyễn Phong nghe sư phụ nói, không khỏi tiu nghỉu, nói vậy chẳng khác nào không nói. Nhìn về mặt tiu nghỉu của Nguyễn Phong, Vũ Ngôn cũng không biểu hiện ra ngoài mặt chút cảm giác nào, chỉ nghiêm khắc dạy bảo

“Ta đã nói với con, một người chỉ có thể tin tưởng vào chính những nỗ lực của bản thân. Con không thể suốt ngày mang tâm lý may mắn hoặc ỷ lại, bởi ngoại vật không thể giúp con được trong những thời khắc khẩn yếu. Chỉ có bản thân mới là đáng tin tưởng nhất, vì vậy hãy tự tin vào bản thân và dẹp bỏ hết những suy nghĩ may mắn trong lòng đi”

“Dạ, sư phụ. Con đã nhớ kỹ rồi”.

Nguyễn Phong ngẩng cao đầu, ưỡn thẳng lưng, làm ra bộ dáng tự tin hết sức trả lời sư phụ mình.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 19: Hấp thu

Thực lòng mà nói, Vũ Ngôn đối với Nguyễn Phong rất là tán thưởng. Theo đánh giá của Vũ Ngôn, đứa học trò này của ông rất thông minh, ngộ tính cao, tuy tính tình còn có chút hấp tấp, nhưng dù sao đây cũng chỉ mới là một đứa trẻ năm tuổi, không thể nào trách cứ được. Nếu Vũ Ngôn mà biết thực sự tuổi hai kiếp của Nguyễn Phong cộng lại cũng đã gần ba mươi, hẳn là người thầy này sẽ không đưa ra những nhận xét như vậy. Nhưng dù sao cũng phải kể đến, sự khác biệt giữa hai thế giới đối với bất cứ ai cũng đều có thể khơi gợi lên sự tò mò chí mạng, chính vì vậy Nguyễn Phong dù đã trải qua hai kiếp người, nhưng nhận thức của hắn đối với thế giới này cũng không hơn một đứa trẻ năm tuổi là bao, có chăng chỉ là tâm tính hắn so với những đứa trẻ khác thành thực hơn một chút mà thôi. Vũ Ngôn đối với biểu hiện tò mò quyết tâm của Nguyễn Phong, dù biết hắn đang làm bộ cho mình xem nhưng cũng không có chút nào là phật ý, trái lại còn cảm thấy vui lòng. Một người thầy thu được cho mình một học trò biết nghe lời, cũng là một điều đáng để vui mừng.

“Được rồi, không cần phải làm bộ cho ta nhìn. Giờ ta sẽ dạy con cách khống chế hấp thu nguyên tố. Cơ thể con người, vốn là một bộ phận của thiên địa, chính vì vậy, cơ thể sẽ sản sinh ra lực hấp dẫn với các nguyên tố trong thiên địa. Bình thường con không nhìn thấy các nguyên tố, không có nghĩa là cơ thể con sẽ không hấp thụ chúng. Chỉ là sự hấp thụ này không được điều khiển, bởi vậy có thể dẫn đến các hậu quả không tốt. Ví dụ như khi hấp thụ quá nhiều nguyên tố hệ thủy, cơ thể có thể sẽ bị phù ứng, hoặc là bị nhiễm các bệnh có tính lạnh như phong hàn, cảm mạo. Nếu hấp thụ quá nhiều nguyên tố hệ hỏa, cơ thể sẽ có cảm giác nóng nực khó chịu, có thể bị sốt cao.... Chính vì vậy, bất cứ tu luyện giả nào, đều phải khống chế được sự hấp thụ nguyên tố của bản thân, từ đó gia tăng sức mạnh, cũng như phòng ngừa các loại bệnh tật. Vì cơ thể đã có sẵn tính hấp dẫn với các nguyên tố, vì vậy điều một người cần làm, không phải là khống chế nguyên tố ở bên ngoài, mà là khống chế nguyên tố ở bên trong cơ thể, sau đó tán phát chúng ra ngoài, dẫn đến sự liên kết với các nguyên tố tương ứng từ bên ngoài thân thể để hấp thụ chúng. Quá trình vận dụng sức mạnh tự nhiên cũng như vậy, người tu luyện từ thấp đến cao, khi vận dụng sức mạnh tự nhiên, đều cần phải tạo ra sự liên kết với các nguyên tố, từ đó khu động chúng theo ý mình”

“Bây giờ, con hãy làm theo lời ta nói, thử hấp thụ ngũ hành nguyên tố theo thứ tự tương sinh, bắt đầu từ kim. Nên nhớ, phải luôn duy trì sự cân bằng của ngũ hành, mỗi loại nguyên tố phải hấp thụ một lượng bằng nhau. Hãy nhắm mắt lại, khai mở tâm nhãn, điều động nguyên tố trong cơ thể được lưu trữ ở ngũ tạng, tương ứng là can trữ mộc, tâm trữ hỏa, tỳ trữ thổ, phế trữ kim, thận trữ thủy. Sau khi đã điều động được nguyên tố trong cơ thể, thông qua tâm thần mà tán phát ra ngoài, liên kết với nguyên tố tương ứng ở trong tự nhiên, sau đó hấp thụ chúng vào trong cơ thể. Khi đã hấp thụ đủ một loại nguyên tố thì hãy chuyển sang loại nguyên tố tiếp theo. Quá trình này phải thực hiện liên tục và liên mạch, luôn giữ cho cơ thể liên kết với tự nhiên, bằng không, một khi sự liên kết với tự nhiên bị ngắt quãng, ngũ hành trong cơ thể bị mất sự cân bằng, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Lần này ta sẽ hộ pháp cho con, nhưng đừng mang tâm ỷ lại, hãy cố gắng hết sức mình đi” Vũ Ngôn giảng qua một lượt phương pháp khống chế hấp thụ nguyên tố, sau đó đứng yên một bên hộ pháp cho Nguyễn Phong.

Nguyễn Phong nhắm mắt lại, cố gắng khai mở tâm nhãn. Sau khi tĩnh dấy, hắn đã thử một lần nhưng không được. Cho nên lần này, tâm trạng có chút thấp thòm bất an. Cả một tiếng đồng hồ, Nguyễn Phong cũng không thể tiến vào trạng thái không minh, khuôn mặt có chút lo lắng, từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu lăn từ trên trán xuống.

“Tâm vô tạp niệm, tập trung tinh thần, tiến vào thế giới tinh thần, khai mở tâm nhãn”

Đúng vào lúc hấn định từ bỏ, thì một âm thanh như tiếng chuông ngân, vang vọng trong tâm thần hắn, tựa như từ trên trời vọng vào, lại như từ chính trong

nội tâm phát ra, nhắc nhở cảnh tỉnh hần. Nguyễn Phong hít một hơi dài, bình tâm tĩnh khí, dần dần dứt bỏ tất cả tạp niệm. Tâm nhân lại hiện ra trong tâm tưởng của Nguyễn Phong, lần này khai mở tâm nhân, hoàn toàn dễ dàng, không tốn thời gian và công sức như lần đầu tiên. Thế giới xung quanh từ từ hiện ra trong tâm tưởng của Nguyễn Phong. Phòng học tràn đầy những đám mây nguyên tố, từ vách tường, nền đất toát ra những đám mây màu vàng, đại biểu cho thổ nguyên tố; từ những ngọn nến thấp ở trong phòng toát ra những đám mây hỏa nguyên tố đỏ rực; đám mây kim nguyên tố trắng ngà từ các đồ dùng bằng sắt bèn bồng trôi; đám mây thủy nguyên tố màu lam nhạt thanh mát lướt qua bên người Nguyễn Phong, khiến cả thân thể thư thái nhẹ nhàng; lại có vài đám mây mộc nguyên tố màu xanh lục nhẹ nhàng bay ra từ đám bàn ghế gỗ, mang theo mùi thơm nhẹ của cỏ cây, tràn đầy sinh cơ. Nguyễn Phong đã là lần thứ hai quan sát thế giới qua tâm nhân, nhưng vẫn ngất ngây vì những kỳ cảnh trước mặt. Nhưng lần này, trong lòng đã có quyết định, rất nhanh Nguyễn Phong lại tập trung vào mục đích chính.

Tâm thần thu hẹp phạm vi, co rút lại vào trong cơ thể. Các đường kinh mạch trên cơ thể hiện rõ trong tâm trí Nguyễn Phong, bên trong lưu chuyển từng dòng máu đỏ tươi, đôi chỗ có thêm chút màu sắc khác biệt, đỏ rực, vàng đậm, trắng bạch, xanh sẫm, xanh tươi, đại biểu cho ngũ hành nguyên tố trong cơ thể của Nguyễn Phong. Dần dần, Nguyễn Phong cảm nhận được từng luồng ánh sáng màu sắc khác nhau tỏa ra từ trong cơ thể. Theo sự thâm nhập của tâm nhân, Nguyễn Phong thấy rõ, vị trí phát ra ánh sáng chính là ngũ tạng của hần. Nguyễn Phong đưa tâm trí lên lõi vào từng bộ phận trong ngũ tạng, cảm nhận được nồng độ nguyên tố đậm đặc hơn rất nhiều so với các vị trí trên cơ thể. Thử dùng tâm trí kích thích một chút, nguyên tố trong ngũ tạng đều sôi động lên, như hưởng ứng lời kêu gọi của Nguyễn Phong. Hần bắt đầu dẫn ra một luồng nguyên tố kim hệ từ trong phổi, theo sự lưu chuyển của khí huyết đi đến các huyết vị trên cơ thể, sau đó thẩm thấu ra bên ngoài. Luồng nguyên tố kim hệ này khi ở tại phế quản thì có vẻ rất đậm đặc, nhưng sau khi trải đều ra toàn cơ thể, lại trở nên mỏng manh vô cùng, chỉ có một tia nhỏ xuyên qua các huyết vị thâm nhập vào thế giới tự nhiên. Một vài đám mây màu trắng ngà ở gần Nguyễn Phong, như bị hấp dẫn, đều bay nhanh đến, dần dần hòa chung vào với những luồng nguyên tố kim hệ do bản thân Nguyễn Phong phát ra. Sau khi cảm ứng được bản thân đã có sự liên kết với những nguyên tố kim hệ ở ngoại giới, Nguyễn Phong dần dần thu từng luồng kim hệ nguyên tố về, trải qua một vòng luân chuyển trong kinh mạch, sau đó tích tụ ở tại phổi. Cảm giác được việc này không tốn quá nhiều sức lực, hần dần dần chuyển sang các nguyên tố tiếp theo.

Quá trình hấp thu tiếp theo cũng không có sự ngoài ý muốn nào xảy ra. Mỗi khi sắp hấp thu hết nguyên khí đã được liên kết của một nguyên tố, Nguyễn Phong lại nhanh chóng điều động nguyên tố tiếp theo chuyển lưu ra ngoài, đảm bảo cho nội thể luôn liên kết với ngoại giới, duy trì sự cân bằng của nguyên tố. Một vòng tuần hoàn hấp thu qua đi, Nguyễn Phong cảm giác ngũ tạng trở nên chắc chắn, mạnh mẽ hơn rất nhiều. Cơ thể cũng sáng khoái vô cùng, lại không có cảm giác khó chịu chút nào. Tự thấy bản thân vẫn còn có thể hấp thụ rất nhiều nguyên tố, Nguyễn Phong bèn bắt đầu một vòng hấp thu tiếp theo. Đã được hưởng qua cảm giác lực lượng tăng lên, Nguyễn Phong lần này quyết định hấp thu càng nhiều hơn trước.

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Di biến - Ngọc Thanh

Một vòng nối tiếp một vòng, Nguyễn Phong đều đều hấp thu nguyên tố từ ngoại giới, tốc độ càng lúc càng nhanh. Vũ Ngôn đứng bên cạnh thấy vậy, đầu mày khê cau lại, ngưng thần đề phòng, nếu như có chuyện gì cũng sẽ trợ giúp một cách nhanh nhất. Bất chợt, tốc độ hấp thu của Nguyễn Phong tăng vọt, nguyên khí xung quanh cuộn cuộn chảy vào cơ thể hần, từ một dòng suối nhỏ đều đặn đã biến đổi thành một dòng sông cuộn cuộn. Dòng nguyên khí càng ngày càng nhanh, ma sát vào không khí tạo lên những tiếng “u u” kéo dài.

Khuôn mặt Nguyễn Phong bắt đầu trở lên đau đớn, thống khổ. Cơ thể hần cũng liên tục biến đổi. Lúc thì cả cơ thể xanh xao như kẻ ốm kinh niên, khi thì lại vàng vọt như bị bệnh gan, có lúc lại đỏ bừng lên giống như đang lên cơn sốt cao.... Xung quanh cơ thể hần, các dị trạng xuất hiện liên tục. Không khí lúc thì nóng rực, lúc lại lạnh lẽo, có lúc tràn đầy cuồng phong sắc bén như dao, khi thì tỏa mùi hương khiến người ngửi vào đầu óc mê muội. Vũ Ngôn vội vàng vận dụng sức mạnh trong cơ thể, phong tỏa các nguyên tố trong khu vực căn phòng nhằm làm giảm tốc độ hấp thu của Nguyễn Phong. Nhưng hiệu quả lại khiến hần cũng phải trợn mắt kinh ngạc. Xung quanh Nguyễn Phong khoáng một thước, các nguyên tố vẫn cuộn cuộn chảy vào cơ thể hần; ra ngoài phạm vi đó, không gian lại tĩnh lặng vô cùng, các nguyên tố hoàn toàn bị Vũ Ngôn kiềm chế không thể di động một chút nào. Vũ Ngôn liên tục thử mấy lần, nhưng phạm vi phong tỏa cũng chỉ tiến thêm được nửa thước đến gần với thân thể Nguyễn Phong.

Lúc này Vũ Ngôn cũng lo lắng vô cùng, biện pháp duy nhất là đánh thức Nguyễn Phong ra khỏi trạng thái minh tường. Nhưng nếu làm vậy, nhẹ thì thân thể hần sẽ bị tổn thương do mất cân bằng ngũ hành, tâm trí cũng sẽ bị ảnh hưởng. Nặng thì có thể sẽ bị hôn mê bất tỉnh, sống cuộc sống người thực vật. Vũ Ngôn lúc này cũng vô cùng khó xử, không thể quyết định ngay lập tức.

Ngay khi Vũ Ngôn đã quyết định bất chấp tất cả để đánh thức Nguyễn Phong, sau đó sẽ dùng hết khả năng để chữa trị di chứng cho hần, thì dị biến lại tiếp tục phát sinh. Lực hút quanh thân thể Nguyễn Phong tăng mạnh, một hơi hấp thụ toàn bộ nguyên tố xung quanh người hần. Sau đó cả cơ thể Nguyễn Phong bất động, hơi thở cũng như ngừng lại. Khoảng thời gian này tuy chỉ kéo dài một phút, nhưng trong lòng Vũ Ngôn lại như trải qua cả mười năm. Mãi cho đến khi Nguyễn Phong đã bắt đầu có nhịp thở, Vũ Ngôn mới thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất thì đứa nhóc này cũng có thể chữa trị được. Dùng thần niệm thử tiến vào cơ thể Nguyễn Phong dò xét, Vũ Ngôn giật mình phát hiện, kinh mạch toàn thân Nguyễn Phong đã xơ xác đến mức tột cùng, chỉ cần chạm nhẹ một chút cũng có thể sụp đổ. Nhưng sự ngạc nhiên chưa dừng lại ở đây. Vũ Ngôn phát hiện, kinh mạch trong cơ thể của Nguyễn Phong đang dần được các nguyên tố ngũ hành thâm nhập vào, từ từ chữa trị hồi phục. Sau khi được chữa trị hoàn toàn, kinh mạch của Nguyễn Phong càng thêm bền chắc, mạnh mẽ hơn trước. Phá rồi lại lập, Vũ Ngôn lẩm nhẩm trong lòng mấy từ này.

Nguyễn Phong coi như nhân họa đắc phúc, còn Vũ Ngôn lại trải qua một phen lo lắng hiểm có. May mà đứa học trò này cuối cùng lại hoàn hảo không có việc gì. Từ thế giới tinh thần hồi phục lại, Vũ Ngôn đã nghe thấy tiếng thở đều đều của Nguyễn Phong. Xem ra đứa nhỏ này đã ngủ rồi. Nhìn bầu trời cũng đã tối, Vũ Ngôn quyết định đưa Nguyễn Phong vào phòng ngủ, tránh cho hần bị cảm lạnh trong lúc vô thức. Phất tay một cái, Vũ Ngôn lấy ra một cây bút lông từ ống tay áo. Chỉ thấy cây bút lông tỏa ra một màu sáng ngọc nhu hòa, làm cả căn phòng như trở nên yên tĩnh lại. Lấy một tờ giấy ở trên

bàn, Vũ Ngồn viết lên đó một chữ phong, nét chữ mềm mại, nhưng lại ẩn chứa sự cương trực, mạnh mẽ. Một con gió nhẹ cuốn qua căn phòng, đem Nguyễn Phong lơ lửng giữa không trung, đưa hắn vào trong phòng ngủ một cách yên lặng.

Trong giấc mộng, Nguyễn Phong lại nhìn thấy hình dáng của Ngọc Thanh. Tưởng như gần trong gang tấc, mà lại xa cách muôn trùng. Giống như mọi lần, Nguyễn Phong chỉ nhìn thấy bóng lưng Ngọc Thanh một cách mờ ảo. Trùng trùng sương khói bao phủ, Nguyễn Phong vẫn đứng lặng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng của Ngọc Thanh. Nhưng không giống bao lần khác, lớp sương khói bao phủ từ từ tan đi. Hình bóng Ngọc Thanh ngày càng rõ ràng trong mắt Nguyễn Phong. Hắn gọi tên Ngọc Thanh, một lần, hai lần, rồi lại thêm một lần nữa. Lần này Ngọc Thanh thật sự đã quay lại nhìn Nguyễn Phong. Vẫn là khuôn mặt thanh thoát nhẹ nhàng, vẫn là đôi mắt trong suốt quyến rũ ấy. Ngọc Thanh không thay đổi bao nhiêu so với trước đây, Nguyễn Phong lại đã thay đổi rất nhiều. Một cảm giác man mác buồn xâm chiếm tâm trí Nguyễn Phong. Được gặp lại người mình yêu trong mộng, đáng lẽ phải là vui mừng, hoặc ít nhất cũng thỏa nỗi nhớ nhung, nhưng Nguyễn Phong lại chỉ cảm thấy chua xót, đắng cay. Một bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên má Nguyễn Phong, cảm giác chân thực vô cùng. Nguyễn Phong vô thức đưa tay lên, nắm lấy bàn tay mềm mại kia, không muốn để tuột mất một lần nữa. Ngọc Thanh nhìn sâu vào mắt Nguyễn Phong, tiếng nói nhẹ nhàng, mờ ảo từ từ xâm nhập tâm trí hắn

“Phong à, anh đừng buồn. Dù đã có nhiều chuyện xảy ra, chúng ta cũng không còn được như trước đây, nhưng em sẽ mãi đi theo bên cạnh anh, không rời xa. Đừng buồn nữa, trời sẽ không phụ người có lòng, chúng ta sẽ có ngày được đoàn tụ. Anh hãy cố gắng lên, hãy sống thật tốt nhé. Em hy vọng khi chúng ta gặp lại, em lại có thể nhìn thấy một Nguyễn Phong tràn đầy nhiệt huyết như trước đây”

"Ngọc Thanh, em hiện giờ đang ở nơi nào? Hãy nói cho anh biết, dù có phải vượt chân trời góc bể, anh cũng nhất định sẽ tìm ra em. Ở thế giới xa lạ này, em chính là người thân cận nhất với anh. Anh tuyệt đối sẽ không buông tay, sẽ không để em tuột khỏi tay anh một lần nào nữa. Hãy nói cho anh biết đi, Ngọc Thanh"

Nguyễn Phong thương tâm, giọng nói nghẹn ngào, hai mắt vô thức đã chảy ra hai dòng lệ nóng. Nam nhi đồ máu không rơi lệ, chỉ vì chưa đủ thương tâm mà thôi. Một con người đã trải qua sinh ly tử biệt, cảm giác được người mình thương yêu ngay gần trong gang tấc, nhưng lại mãi xa xôi, ai mà có thể chịu nổi nỗi đau đớn xót xa này. Một lần nhìn thấy, lại một lần phải ly biệt xa xôi, dù chỉ là trong mộng cảnh, nhưng nỗi đau lại thấu tận tâm can, khiến cho ngay cả người kiên cường nhất cũng không thể kìm lại nỗi lòng.

"Anh Phong, anh đừng thương tâm như vậy. Nhìn thấy anh thương tâm, lòng em cũng vô cùng đau đớn. Ở nơi xa lạ này, anh là chỗ dựa duy nhất của em, vì vậy anh hãy cố gắng kiên cường lên. Khi thời cơ đến, chúng ta sẽ lại được đoàn tụ. Giờ đã đến lúc em phải đi rồi, hy vọng anh sẽ sớm trở thành một người đàn ông chân chính để em nương tựa vào. Cố lên nhé anh Phong"

"Không, Ngọc Thanh, đừng đi..... Hãy chờ anh, anh nhất định sẽ tìm được em, anh nhất định sẽ là chỗ dựa vững chắc cho em"

Tiếng nói của Ngọc Thanh vẫn quanh quẩn trong tâm trí Nguyễn Phong, nhưng hình bóng thì đã từ từ xa dần, mờ ảo dần rồi biến mất. Nguyễn Phong đưa tay ra, cố gắng níu giữ bóng hình người yêu, nhưng khoảng cách giữa hai người như còn xa vô cùng, cánh tay nhỏ bé của hắn chẳng thể nào với tới được. Vừa lúc này, một bàn tay nhỏ bé khác đã nắm lấy tay Nguyễn Phong, đánh thức hắn khỏi giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Chong chóng bay cao

Khi Nguyễn Phong mở mắt ra, đã thấy mình đang nằm trong căn phòng lần trước. Mặc dù đã tỉnh dậy, nhưng Nguyễn Phong vẫn nằm yên trên giường. Đôi mắt hắn nhìn lên trần nhà, như muốn xuyên thấu qua mái nhà, xuyên thấu cả không gian này để tìm lấy hình bóng Ngọc Thanh. Giấc mơ đêm qua quá chân thực, chân thực đến nỗi không thể phân biệt nổi với hiện thực. Nguyễn Phong tin rằng, linh hồn hắn trong giấc mơ đã gặp được linh hồn Ngọc Thanh. Hắn vẫn nhớ rõ những gì Ngọc Thanh đã nói, hai người sẽ sớm được đoàn tụ. Quyết tâm tu luyện của hắn càng thêm kiên định, không chỉ vì trở về nhà, mà còn để bản thân trở nên thật tốt khi gặp lại Ngọc Thanh. Bàn tay Nguyễn Phong khẽ nắm chặt, biểu hiện cho quyết tâm sắt đá trong lòng hắn. Chợt có một tiếng kêu khe khẽ truyền đến bên tai, Nguyễn Phong giật mình quay lại nhìn, đã thấy Tiểu Yến đứng cạnh giường từ bao giờ. Khuôn mặt Tiểu Yến lúc này đang đỏ bừng, lại có chút nhẩn mặt như đang chịu đau. Nguyễn Phong nhìn lại mình, bàn tay hắn đang nắm lấy tay Tiểu Yến, tay hắn lại nắm chặt, không khỏi khiến cô bé bị đau. Trong khi Nguyễn Phong còn đang suy nghĩ, Tiểu Yến đã lên tiếng, giọng nói có chút xấu hổ.

“Anh Phong, buông tay em ra đi. Anh nắm chặt quá”

Nguyễn Phong giật mình, lúc này mới nhớ ra mình vẫn đang nắm tay cô bé. Hắn vội vàng buông tay, Tiểu Yến rút bàn tay nhỏ bé đã bị nắm đến đỏ ửng lại, khe khẽ xoa để giảm bớt cảm giác đau. Nguyễn Phong cũng vô cùng xấu hổ vì đã nắm tay cô bé quá chặt, lại có chút khó hiểu trong lòng vì sao mình lại nắm tay cô bé trong khi đang ngủ, không kiềm được chỉ có thể hỏi người duy nhất biết rõ đáp án là Tiểu Yến

“Tiểu Yến à, tại sao anh lại nắm tay em trong khi đang ngủ vậy?”

Cô bé nghe được câu hỏi của Nguyễn Phong, khuôn mặt đã có chút dịu xuống lại đỏ bừng lên. Trong sự ngượng ngùng còn có chút giận dỗi.

“Em cũng không biết. Sáng nay cha em bảo em đem cho anh bát canh bồi bổ sức khỏe, bồi dưỡng tinh thần. Em bê xuống phòng anh thì thấy anh vẫn đang ngủ, nên em chỉ đặt bát canh bên bàn. Vốn em đã định quay ra, chợt nghe thấy tiếng anh gọi ai đó trong mơ. Em quay lại định đánh thức anh dậy, nào ngờ vừa đưa tay ra thì đã bị anh nắm lấy”. Tiểu Yến nói đến đây thì cũng ngừng lại, không nói gì nữa.

Mọi chuyện tiếp theo Nguyễn Phong cũng có thể suy đoán ra được. Biết rõ tiền nhân hậu quả, Nguyễn Phong cảm thấy có chút áy náy với Tiểu Yến. Thời nay tư tưởng phân biệt nam nữ rất nặng, “nam nữ thụ thụ bất tương thân”, vậy mà mình lại nắm tay Tiểu Yến như vậy, thật sự là không phải. Dù cả hai vẫn còn nhỏ, nhưng điều này không có nghĩa là sai lầm có thể bỏ qua. Ở thời đại này, người ta thành gia lập thất rất sớm, nam thì mười năm, nữ thì mười ba là đã có thể dựng vợ gả chồng. Hơn nữa, tư tưởng của Nguyễn Phong cũng không phải là một đứa trẻ năm tuổi, vì vậy nên hắn cũng có tinh thần trách nhiệm cao hơn rất nhiều. Lỗi đã gây ra thì phải được sửa, Nguyễn Phong quyết định sẽ bồi đắp tinh thần cho Tiểu Yến một chút.

“Nói vậy là anh sai, anh không nên trong giấc mơ mà lại nắm tay một cô bé. Vì vậy nên anh quyết định, hôm nay sẽ làm ra một món đồ chơi thật hay tặng cho em. Bỏ qua cho anh nhé” Nguyễn Phong cười thật tươi, nói ra lời xin lỗi, có chút như dụ dỗ trẻ em vậy. Nói xong hắn không khỏi đỏ mặt, không ngờ mình lại có năng khiếu lừa trẻ em như vậy. Tiểu Yến nào biết trong lòng hắn nghĩ gì, chỉ là nghe thấy hai chữ đồ chơi thì cũng rất vui vẻ, vội vã gật đầu thay cho lời đồng ý tha lỗi cho Nguyễn Phong.

Buổi sáng hôm ấy, Vũ Ngôn cho Nguyễn Phong nghỉ ngơi một hôm. Tu luyện cũng giống như ăn cơm, không thể quá vội vàng, ăn nhiều quá có thể bị bội thực, mà ăn nhanh quá cũng có thể bị nghẹn. Tu luyện cũng vậy, phải từ từ tiến từng bước, tiến bước nào chắc bước đó. Cho nên Vũ Ngôn cho Nguyễn Phong nghỉ ngơi một hôm, để hắn có thể củng cố và thích ứng toàn bộ số năng lượng hấp thu, hơn nữa Nguyễn Phong cũng còn nhỏ, cũng cần phải có thời gian để chơi đùa với bạn bè. Nguyễn Phong nào biết dụng ý của sư phụ lại thâm sâu như thế, hắn chỉ biết được nghỉ thì nghỉ rồi, càng có thời gian suy nghĩ xem nên chuẩn bị cho Tiểu Yến món đồ chơi nào.

Nói đến các món đồ chơi dân gian, thật ra Nguyễn Phong cũng có chút am hiểu. Trước đây ông nội hắn cũng thường hay làm cho hắn mấy món đồ chơi này, dù hắn không làm bao giờ, nhưng các bước chế tạo thì hắn cũng nắm rõ. Chỉ là đồ chơi dân gian tuy đơn giản dễ làm, nhưng cũng phải tốn một phen công phu chuẩn bị, chẳng có mấy cái làm được ngay trong một ngày. Mấy loại như đèn kéo quân, đèn ông sao, đèn cù... các loại đồ chơi chơi vào buổi tối tuy rằng lung linh đẹp mắt, nhưng chuẩn bị nguyên liệu lại phải tốn rất lâu. Mấy loại như mặt nạ, tò he cũng vậy, tuy rằng công chế tạo cũng rất nhẹ nhàng, nhưng nguyên liệu làm ra để đẹp thì lại phải trải qua tuyển lựa cũng như sơ chế cẩn thận. Nguyễn Phong kế thừa ở ông nội hắn, không chỉ có nền văn hóa truyền thống, mà còn có cái tâm tính thích sự hoàn hảo, đã làm việc gì đều phải làm tốt nhất, đây cũng là cái tâm chung của các nghệ thuật gia.

Sau một hồi suy nghĩ, Nguyễn Phong rốt cục cũng nghĩ ra một món đồ chơi rất hay, dễ làm, lại dễ chuẩn bị nguyên liệu, chính là chong chóng. Chong chóng vốn là một món đồ chơi vận dụng nguyên lý vật lý, người chơi chỉ cần xoay nhẹ một cái là có thể khiến chong chóng bay cao, rất thích hợp cho trẻ em chơi. Hơn nữa chong chóng chế tạo rất dễ dàng, chỉ cần một con dao sắc, một thanh tre là tạo được một chiếc chong chóng. Trong nhà họ Nguyễn không thiếu nhất là hai thứ này, rất nhanh Nguyễn Phong đã tạo ra một loạt chong chóng. Vốn dĩ chỉ cần làm hai cái đã là đủ để cho hắn và Tiểu Yến chơi, nhưng nghĩ đến cảnh Tiểu Yến ngồi ở nhà một mình, cô đơn không có bạn bè, Nguyễn Phong quyết định giúp cô bé có thêm thật nhiều bạn.

Buổi chiều, học sinh trong làng sau khi đã học xong, thường tụ tập lại ở gần giếng làng, cùng nhau bày ra trò chơi. Nguyễn Phong dẫn theo Tiểu Yến đến, mục đích là để giúp cho cô bé có thêm bạn bè. Tuy rằng hắn là con trai của trưởng làng, nhưng từ bé thân thể yếu ớt, cũng ít khi ra ngoài chơi với bạn bè cùng lứa, hơn nữa hắn cũng không có tâm tính của một đứa trẻ, vì vậy cho nên hắn cũng không quen trẻ con trong làng nhiều lắm. Khi nhìn thấy Nguyễn Phong vào Tiểu Yến, bọn trẻ trong làng đa phần là không buồn để ý đến. Một đứa thì yếu ớt, gầy gò, một đứa thì là con gái, trong suy nghĩ của bọn chúng, hai đứa trẻ này chẳng thể cùng bọn chúng chơi chung được. Nguyễn Phong nhìn một cái, liền biết được tâm lý của bọn trẻ, cũng chẳng quan tâm lắm. Mục đích hắn đến đây là để giúp Tiểu Yến kết bạn cơ mà, chính vì vậy, hắn lên tiếng trước

“Này, tao có trò chơi mới hay lắm. Chúng mày có muốn chơi chung không?”

Bọn trẻ nghe thấy có trò chơi mới, ngay lập tức đều xúm lại, nhao nhao hỏi xem trò chơi mới là gì. Nguyễn Phong lại ra điều kiện.

“Chúng mày muốn chơi cũng được thôi, nhưng từ giờ trở đi, phải cho tao và em gái tao chơi cùng, được chứ”.

Có mấy đứa trẻ nghe vậy thì đều lên tiếng phản đối. Nguyễn Phong bọn chúng còn có thể đồng ý, vì dù sao cũng là con trai. Nhưng Tiểu Yến là con gái, bọn chúng không muốn chơi cùng con gái. Nhưng đa phần trẻ con xung quanh, thì lại gật đầu đồng ý, dù sao có thêm trò chơi mới cũng rất tốt, mà chơi với mấy đứa con gái cũng chả có vấn đề gì cả. Ý kiến số đông luôn chiếm được lợi thế, rất nhanh Tiểu Yến và Nguyễn Phong đã được bọn trẻ kết nạp vào hội. Nguyễn Phong lấy chong chóng ra, bày cho bọn trẻ xung quanh cách chơi, rồi phân cho chúng đa số chong chóng, hắn chỉ giữ lại một cái cho Tiểu Yến, cũng là cái hắn chế tạo đẹp nhất, kì công nhất. Mấy đứa con trai khác chẳng buồn quan tâm đến bên trên chong chóng có vẽ cái gì, hay là hình dáng ra sao, chúng bị hấp dẫn bởi khả năng bay cao của chong chóng. Còn Tiểu Yến, lại rất quan tâm đến mấy thứ trang trí này, thấy Nguyễn Phong để dành cho mình chong chóng đẹp nhất thì rất vui mừng. Trời vốn đã là cuối đông, không khí cũng đã bớt đi sự lạnh lẽo. Một chút hơi ấm mùa xuân đã bắt đầu len lỏi trong không gian, vài làn gió mát nhẹ thổi, cuốn theo vô số chong chóng đang bay lên cao, cùng với những tiếng cười ngây thơ hồn nhiên của trẻ nhỏ. Bầu trời như cũng rạng rỡ theo từng tiếng cười.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: Mười năm

Cổ nhân có câu, thời gian như bóng câu qua cửa sổ, ý muốn nói thời gian trôi qua rất nhanh. Điều này quả thật chẳng sai chút nào, năm tháng vô cùng, đời người ngắn ngủi, trước sự thay đổi của thời gian, trước chiều dài lịch sử vô cùng, sinh mệnh một con người liệu sẽ tỏa sáng được bao lâu. Đời người thường thường chỉ bảy, tám chục năm, dài cũng chỉ đến một trăm năm, so với thiên nhiên tạo hóa tồn tại đã hàng tỉ năm, thật chẳng đáng kể. Cổ nhân lại có câu, đời người chỉ như giấc chiêm bao, thế nhưng khi cổ nhân tỉnh mộng, liệu sẽ vui hay buồn; khi thế nhân tỉnh mộng, liệu là buồn hay vui. Chẳng ai

biết câu trả lời, nhưng chắc chắn một điều, trong thế giới này vẫn có hàng trăm triệu người nguyện trăm mê trong giấc mộng. Võ giả kia tu luyện để làm gì, chẳng phải cũng là để kéo dài sinh mệnh, gia tăng tuổi thọ sao. Tu chân giả kia lại tu luyện làm gì, không phải cũng vì giấc mộng trường sinh hay sao. Thư pháp giả liệu có khác hay không, mục đích của họ tu luyện là gì. Câu hỏi này cũng khó có đáp án, thậm chí ngay cả các thư pháp giả cũng chưa chắc đã rõ ràng họ tu luyện để làm gì. Vì danh ư, danh tiếng lưu truyền thiên cổ, cũng chẳng chịu nổi sự mài dũa của thời gian. Vì lợi ư, đời người chẳng được bao lâu, khi chết cũng chẳng đem theo được gì? Vì lo cho con cháu sao, thế sự xoay vần, họa phúc khó lường, ai dám chắc gia tộc mình sẽ trường tồn? Hay đơn giản như cầu cho cõi lòng một sự an tâm, nhưng làm sao để tâm thanh thản? Bao nhiêu bậc trí giả vô song, đến tận khi tinh mộng vẫn mãi đầu đầu đi tìm mục đích của chính bản thân, để rồi cuối cùng vẫn ôm nỗi niềm luyến tiếc mà ra đi. Thế nhưng một thiếu niên, lại rõ ràng hơn bọn họ rất nhiều. Hắn tu luyện chẳng phải vì trường sinh, cũng chẳng vì danh lợi, mục đích tu luyện hiện giờ của hắn, chính là trở nên mạnh mẽ để tìm đường về nhà, để tìm lại người thân đã mất. Chỉ có về nhà hắn mới an tâm, chỉ có tìm lại được người thân đã mất, hắn mới thực sự vui vẻ. Thiếu niên này, chính là Nguyễn Phong.

Mười năm trôi qua nhanh chóng, đưa trẻ ngày gầy yếu ngày nào, giờ đã trở thành một thiếu niên mạnh khỏe. Mái tóc dài không cắt, được buộc lại một cách cầu thả tạo cho Nguyễn Phong một cảm giác tự do thoải mái. Đôi mắt sáng trong, con ngươi đen tuyền, lại ẩn chứa quang mang trí tuệ. Đôi mắt vẫn được cho là cửa sổ tâm hồn, thông qua đôi mắt của Nguyễn Phong, người ta thấy được sự chín chắn, thông minh, còn có cả một bầu nhiệt huyết tuổi trẻ. Làn da vốn xanh xao vì bệnh tật, giờ đã trở thành màu bánh mật khỏe khoắn. Thân thể cao lớn, tuy không quá cơ bắp, nhưng ẩn chứa đầy sức mạnh bộc phát. Có thể nói, hình thể Nguyễn Phong là điển hình cho vóc người phương nam, cao lớn, mạnh khỏe.

Trong vòng mười năm này, Nguyễn Phong đã được Vũ Ngôn truyền thụ rất nhiều về thư pháp gia. Từ phương pháp chế tạo văn phòng tứ bảo, cho đến kiến thức về các loại tài nguyên vật liệu để quý hiếm, từ kiến thức cơ bản trong thư pháp tu luyện, cho đến những cảm ngộ của riêng bản thân Vũ Ngôn về thư pháp. Có thể nói, dưới sự chỉ bảo của Vũ Ngôn, Nguyễn Phong đã có được nền tảng thực lực và kiến thức vô cùng vững chắc. Thứ duy nhất mà hắn còn thiếu, đó là sự mài giũa trong thực tế. Có trải qua thử thách, con người mới càng trưởng thành hơn, và thư pháp gia cũng không ngoại lệ. Một nhà thư pháp gia, không chỉ đòi hỏi có cơ sở vững chắc, còn phải có khả năng thích ứng và ứng biến tốt, kỹ xảo chiến đấu và kinh nghiệm thực tiễn phải song hành, có như vậy mới đạt đủ tiêu chuẩn trên con đường chống lại cái ác, bảo vệ con người.

Tính đến lúc này, Nguyễn Phong đã sắp bước qua tuổi mười bốn, bước vào tuổi mười lăm. Đến mười lăm tuổi, tất cả thiếu niên trong làng đều sẽ trải qua lễ trưởng thành, đại biểu cho việc hắn đã có khả năng tự quyết định, cũng như tự chịu trách nhiệm cho mọi hành vi của mình. Mười lăm tuổi, đối với một tu luyện giả cũng là một mốc thời gian quan trọng. Đạt đến mười lăm tuổi, linh hồn cùng cơ thể con người cũng được tính là trưởng thành. Mười lăm tuổi, sức sống dồi dào, linh hồn tươi trẻ, tu luyện giả sẽ bắt đầu tìm cho mình một bản mệnh chân hồn, quyết định đến tương lai tu luyện của bản thân. Bản mệnh chân hồn, có những người sinh ra đã có, lại có những người phải trải qua khổ luyện, tìm kiếm từ trong tự nhiên. Chân hồn vốn bắt nguồn từ thư pháp, chân hồn là cách mà các thư pháp gia liên kết với linh hồn vạn vật, từ đó điều động sức mạnh tự nhiên. Chân hồn tuy có muôn hình vạn trạng, nhưng về cơ bản cũng được phân chia theo các sức mạnh tự nhiên. Từ cơ bản thì có ngũ hành nguyên tố, tiến thêm một tầng thì từ ngũ hành sẽ phát triển thành bát quái. Từ bát quái lúc này mới diễn hóa ra muôn hình vạn trạng, các loại chân hồn cũng vì vậy mà đa dạng vô cùng, từ hình thái đến tính chất, cấp bậc cũng như sức mạnh đặc trưng đều vô cùng phong phú.

Theo một cách hiểu nào đó, chân hồn cũng đại biểu cho khả năng hấp thụ và vận dụng các nguyên tố tự nhiên. Ngũ hành nguyên tố, vốn đã có sẵn trong cơ thể con người, con người cũng có thể vận dụng chúng để hấp thụ nguyên tố thuộc ngũ hành từ ngoại giới, cường thân kiện thể, gia tăng sức mạnh, nhưng con người không có sẵn ngũ hành chân hồn. Muốn thu được chân hồn của bất cứ loại nguyên tố nào, đều phải trải qua quá trình tìm kiếm và tạo được mối liên kết linh hồn, từ đó mới có thể khống chế được sức mạnh tự nhiên. Chân hồn có cấp bậc, và cũng có thể tiến hóa. Càng tiến hóa đến cấp bậc cao, chân hồn càng gần với bản nguyên của sức mạnh. Chân hồn đạt đến cấp cao, sẽ quy về các sức mạnh tự nhiên được biểu diễn trong bát quái, sau đó là ngũ hành, tứ tượng, lưỡng nghi, thái cực, cuối cùng là vô cực. Khi đạt đến thái cực, chân hồn sẽ hòa làm một thể với bản thân tu luyện giả, cơ thể sẽ dung nhập vào thiên địa, trường tồn cùng thiên địa, có thể tự do điều động sức mạnh trong thiên địa. Sau khi đạt đến vô cực, tu luyện giả có thể hình thành trong cơ thể một tiểu thiên địa mới. Tu luyện giả ở trong tiểu thiên địa này, có thể chế định quy tắc theo ý muốn, từ đó tạo ra lĩnh vực của bản thân, khi chiến đấu cùng đối phương, có thể vận dụng lĩnh vực này để tạo ra lợi thế cho bản thân, ức chế sức mạnh của kẻ địch. Sau vô cực, tất sẽ trở về hỗn độn, là cảnh giới cao nhất của tu luyện giả. Khi sức mạnh trong cơ thể đạt đến cấp bậc hỗn độn, có thể nói tu luyện giả đã tiếp cận trực tiếp với đạo, hòa vào với đạo, trở thành đạo. Từ khi thiên địa xuất hiện, đã trải qua vô vàn năm tháng, cũng xuất hiện vô số dạng sinh vật, nhưng có thể đạt đến cấp bậc hỗn độn, thì vẫn chưa nghe nói đến, hoặc là chưa từng có ai có thể nhận biết đến sự tồn tại của hắn.

Trong từng cấp bậc, lại cũng có phân chia thứ bậc sức mạnh. Bắt đầu từ khi tu luyện, người tu luyện sẽ được tính là nhập môn, quá trình này có thể rất lâu, cũng có thể nhanh chóng nếu có được sự trợ giúp từ bên ngoài. Nhập môn về cơ bản, chính là quá trình khai mở tâm nhãn, hấp thụ ngũ hành nguyên tố để cường hóa thân thể, giúp thân thể đạt đủ yêu cầu tiếp nhận chân hồn. Sau khi đã đạt được chân hồn bản mệnh đầu tiên, người tu luyện sẽ được gọi là tân thủ. Giai đoạn tân thủ sẽ có tổng cộng mười cấp bậc, mỗi lần gia tăng một cấp, là một lần mở rộng bản diện hoặc nề hoàn cung. Đạt đến cấp mười, tân thủ sẽ phải trải qua quá trình nén ép năng lượng, đem toàn bộ lượng nguyên tố đã hấp thụ được, từ thể khí ngưng tụ thành thể lỏng. Năng lượng trong cơ thể đạt thành thể lỏng, tân thủ sẽ trở thành tu luyện nhân. Giai đoạn này không được phân rõ cấp bậc, bởi mục đích chính của tu luyện nhân là cố gắng gia tăng sức mạnh, hấp thụ nguyên tố ngưng kết thành dạng lỏng đến mức tối đa có thể, sau đó lại một lần nữa nén ép năng lượng lỏng thành thể rắn. Năng lượng ở thể rắn được gọi là nguyên tinh, cũng đại là đại biểu cho cấp bậc tu luyện. Trong cấp bậc tu luyện, một lần nữa cấp bậc lại được phân chia thành mười cấp, tương ứng với số lượng nguyên tinh một người ngưng kết được. Khi năng lượng đạt đến mười nguyên tinh, chân hồn sẽ tiến hóa, trở về với bản nguyên tương ứng trong bát quái. Người đã có thể đạt đến cấp bát quái, hầu hết đều hùng bá một phương, sức mạnh to lớn vô cùng đáng sợ.

Tạm không nói đến quá trình tu luyện sau này, chỉ riêng việc trở thành tân thủ Nguyễn Phong vẫn chưa đạt được, bởi hắn vẫn chưa có được chân hồn đầu tiên. Tuy nhiên, hắn đã chuẩn bị cho việc này từ rất lâu. Mười năm vừa qua, hắn không chỉ nghiên cứu thư pháp, theo học Vũ Ngôn, mà dựa theo sự cải thiện của sức khỏe, Nguyễn Phong cũng dần tiếp xúc với võ thuật. Mặc dù khởi điểm của Nguyễn Phong chậm hơn so với những đứa trẻ cùng tuổi, nhưng dựa vào sự khổ luyện chăm chỉ, cùng với sự tận tình chỉ dạy của ông ngoại và sư phụ Vũ Ngôn, hắn đã có những bước tiến bộ rất nhanh. Vũ Ngôn tuy là một thư pháp gia, nhưng đừng xem thường khả năng võ thuật của hắn. Không có một thư pháp gia nào yếu, và cũng không có một thư pháp gia nào không biết võ thuật. Võ thuật và thư pháp, đều có điểm chung, đó chính là sự thể ngộ của bản thân với đạo được ẩn dấu bên trong võ công hoặc thư pháp. Chính vì vậy, người luyện thư pháp, võ công cũng không thể kém, và điều ngược lại cũng luôn đúng. Vũ khí Nguyễn Phong chọn là thương, bởi thương luôn thẳng tắp, giống như bản tính cương trực của một người quân tử. Điều khiển thương lại có phần giống như khi sử dụng bút để viết chữ, lực cánh tay và lực cổ tay đều phải vận dụng nhuần nhuyễn. Thương chiêu đều dứt khoát gọn gàng, cũng như nét chữ của người quân tử, luôn sắc bén, rõ ràng. .... Vì rất nhiều lý do, Nguyễn Phong đã lựa chọn thương làm binh khí, cũng chính thức bước trên con đường kiếm tu võ công và thư pháp.

Q.1 - Chương 23: Lễ trưởng thành

Đầu tháng mười, trời đã bắt đầu chuyển lạnh. Gió đông thổi về, kéo theo từng đám mây xám xịt, khiến bầu trời trở nên nặng nề hơn. Thế nhưng, dưới vòm trời dường như đang sà xuống thấp kia, người dân Đại Việt quốc lại đang cao hứng, chuẩn bị cho lễ trưởng thành của hàng vạn thiếu niên. Mỗi năm, cứ đến đầu tháng mười, từ khắp mọi thôn làng, thành thị trên đất nước Đại Việt, những lễ đài lại được con người dựng lên. Trong lễ trưởng thành, các thiếu niên sẽ đứng trên lễ đài này, thi thố tài năng, thể hiện bản lĩnh, qua đó đạt được chứng nhận thành niên của bản thân. Đây là một truyền thống đã được truyền lưu lâu đời ở Đại Việt quốc, mục đích chính là để tạo cho các thiếu niên một động lực tinh thần, gia tăng sự tự tin cũng như nhiệt huyết của họ khi bước sang một ngưỡng cửa mới của cuộc đời. Chính vì vậy, lễ thành niên rất được nhân dân Đại Việt coi trọng, bởi những thiếu niên tham gia nghi lễ này, chính là thế hệ tương lai của nước nhà.

Ở làng Vĩnh Thái, không khí cũng tung bừng vô cùng, người người đều chung tay góp sức, xây dựng lên một lễ đài hợp cách và hoành tráng. Đây cũng là một cách thể hiện cho sức mạnh của thôn làng, đồng thời cũng là lời cầu chúc cho các thiếu niên tham gia lễ thành niên, sau này sẽ đạt được thành tựu to lớn. Người dân làng Vĩnh Thái, trên mặt ai cũng thấy sự vui mừng, bởi tham gia lễ thành niên này chính là con cháu của họ, ai cũng mong con cháu mình sẽ đạt được thành tích tốt nhất trong buổi lễ. Nguyễn Bảo, thân là trưởng làng, vì vậy góp công sức càng nhiều. Mỗi ngày đều đi đến sân đình từ sáng sớm, đốc thúc công việc, cũng tham gia vào quá trình xây dựng lễ đài. Thường những việc nặng nhọc nhất, đều được vị trưởng làng này đảm nhận. Năm nay, Nguyễn Bảo thậm chí còn hăng hái hơn những năm trước nhiều, bởi năm nay con trai hắn là Nguyễn Phong cũng tham dự lễ thành niên. Tính cho đến nay, nhà họ Nguyễn cũng đã có hai đứa con trai, Nguyễn Phong là con cả, hiện giờ đã sắp bước sang tuổi mười lăm. Khi Nguyễn Phong bảy tuổi thì mẹ hắn lại sinh thêm một đứa con trai, đặt tên là Nguyễn Vũ. Tuy rằng tuổi tác cách biệt không nhỏ, nhưng tình cảm anh em của hai người cũng không bị ảnh hưởng. Nguyễn Phong kế thừa trí nhớ từ kiếp trước, tinh thần trách nhiệm cũng như quan niệm tình cảm ruột thịt đều rất được đề cao, vì vậy hắn đối xử với em trai mình rất tốt. Cho đi ắt được nhận lại, Nguyễn Vũ từ khi hiểu chuyện, đối với anh trai cũng hết mực yêu quý. Nguyễn Bảo đối với điều này hết sức hài lòng, đi ra ngoài thường tự hào khi gia đình có hai đứa con trai hòa thuận.

Trong khi người lớn đang hào hứng xây dựng lễ đài, thì đám thiếu niên lại đang tụ tập lại với nhau. Trong đám thiếu niên hiện giờ, Nguyễn Phong đã trở thành thủ lĩnh của chúng, không phải vì sức mạnh hay vì gia thế, mà căn bản là vì Nguyễn Phong thường hay có những ý tưởng mới lạ, làm ra những trò chơi khiến bọn trẻ mê mẩn. Vì vậy chúng đề bạt Nguyễn Phong làm thủ lĩnh của cả nhóm, còn Tiểu Yên thì hay bị bọn trẻ trêu là thủ lĩnh phụ nhân, khiến nàng luôn xấu hổ. Nhắc đến Tiểu Yên, không thể không nói nàng hiện giờ quả thực là một mỹ nhân. Tuy rằng mới mười bốn tuổi, cơ thể chưa hoàn toàn phát triển hết, nhưng những nét đẹp của một mỹ nhân đã bộc lộ ra dần. Đôi mắt hiền dịu như nước, nụ cười hồn nhiên trong veo, hai má lúm đồng tiền hay ửng hồng vì ngượng ngùng, dáng người mảnh mai, có chút yếu đuối. Tiểu Yên xinh đẹp, chính là ở nét nhu hòa mềm mại ấy, khiến cho nam nhân nhìn thấy không khỏi sinh ra tâm ý muốn bảo vệ. Nguyễn Phong đối với nàng vẫn quan tâm như em gái, những còn đám thiếu niên xung quanh, không biết đã có bao nhiêu tên ôm tâm mơ mộng rước nàng về làm dâu. Chỉ là cha Tiểu Yên, cũng chính là thầy đồ Vũ Ngôn đối với đám trẻ này luôn rất nghiêm khắc, vì vậy bọn trẻ cũng tự nhiên sinh ra tâm lý kính sợ đối với thầy, chưa dám bày tỏ tình cảm với Tiểu Yên. Nguyễn Phong làm sao lại không biết bọn trẻ này mang tâm gì, cho nên mỗi khi Tiểu Yên bị chúng trêu đùa, lại đứng ra làm anh hùng một phen, giúp nàng giải nguy. Chẳng biết từ bao giờ, Tiểu Yên luôn thích đứng sau tấm lưng vững trãi của Nguyễn Phong, hưởng thụ sự bảo vệ của người “anh trai” này.

Đám trẻ lần này tụ tập lại, đề tài chính là về buổi lễ thành niên. Lễ thành niên mỗi lần tổ chức, đều là một cuộc khảo thí đối với khả năng của đám thiếu niên. Đề tài khảo thí mỗi năm một khác, nhưng chung quy cũng không ngoài bốn hạng mục, tốc độ, sức mạnh, trí tuệ và chiến đấu. Dù kết quả có thế nào, thì thiếu niên đã tham dự lễ thành niên đều sẽ được công nhận trưởng thành. Nhưng kết quả cao thấp khác nhau, cũng có ảnh hưởng đến tiền đồ của thiếu niên. Kết quả sẽ được lưu giữ bằng thư tịch, sau này khi đăng ký làm việc gì, người ta cũng sẽ kiểm tra kết quả một lần. Nếu kết quả quá kém, tiền đồ của người đó cũng sẽ không khá hơn được bao nhiêu, cả đời đều chỉ có thể làm những công việc ở trình độ thấp, muốn tiến thêm một bước đều đòi hỏi nỗ lực gấp người khác trăm lần. Nếu kết quả cao, tiền đồ tự nhiên sẽ rộng rãi, công việc được nhận cũng sẽ dễ dàng đạt cấp cao. Tuy nhiên mọi kết quả kiểm tra đều không thể đại biểu hoàn toàn cho cuộc sống, một người có đủ nghị lực và nỗ lực, thì dù kết quả khảo thí có thấp, sau này vẫn sẽ đạt được thành tựu to lớn.

“Thủ lĩnh, lần này người nghĩ các hạng mục kiểm tra sẽ là gì?”

Một thiếu niên lên tiếng hỏi trước. Hắn tên là Phạm Văn Thái, vốn là hàng xóm của Nguyễn Phong. Quan hệ giữa hắn và Nguyễn Phong cũng không tệ, chính hắn là người đầu tiên đề bạt Nguyễn Phong làm thủ lĩnh của đám trẻ con.

“Ta đâu có khả năng tiên tri, làm sao biết trước đề mục kiểm tra chứ”

Nguyễn Phong đáp lại, trong giọng điệu mang theo một sự bình thản vô cùng. Giống như kiểm tra gì đối với hắn cũng không đáng lo lắng. Thực sự mà nói thì hắn cũng có đủ điều kiện đề tự tin như vậy. Mười năm rèn luyện hấp thu ngũ hành nguyên tố, sức lực của hắn đã được đề cao rất nhiều, so với đám trẻ cùng tuổi thì hắn mạnh hơn hẳn. Tốc độ cũng gắn liền với sức lực của cơ thể, một người có thể lực tốt, mới có thể phát huy được tốc độ cao nhất, bằng không chỉ sợ mới chạy được vài bước, người ta đã ngã vật ra đất vì cạn kiệt thể lực rồi. Tất nhiên, thực lực của Nguyễn Phong bọn trẻ xung quanh không thể biết được, vì Nguyễn Phong không phải một người thích thể hiện. Con người chỉ nên thể hiện khi cần thiết, còn bình thường nên sống khiêm tốn một chút, nếu không rất dễ tạo ra cho mình những kẻ địch không cần thiết.

“Nghe giọng người bình thản như vậy, dám chắc là biết trước đề. Ít nhất cũng phải biết được một phần đề thi về trí tuệ chứ. Người ra đề về phần thi này là thầy Vũ Ngôn, mà người lại là học trò cưng của thầy, thế nào chẳng được thầy tiết lộ cho một ít bí mật”

Một tên khác lại hỏi Nguyễn Phong. Tên này vóc người có chút nhỏ bé, đôi mắt cũng nhỏ, luôn xoay chuyển xung quanh, có chút gian xảo. Hắn tên là Trần Duy, là con trai của ông thợ mộc trong làng. Trần Duy này, bản tính quả thực cũng có chút xảo trá, nhưng đối với Nguyễn Phong rất tốt, vì hắn thường xuyên được Nguyễn Phong giúp đỡ trong học tập. Trong nhóm trẻ con, hắn cùng Văn Thái chính là hai đứa chơi thân với Nguyễn Phong nhất, hầu hết khi Nguyễn Phong làm ra đồ chơi gì mới, bọn chúng cũng là những kẻ được chơi thử sớm nhất.

“Người nói vậy là sai rồi. Thầy tuy quý trọng ta, nhưng thầy đối với ta lại càng nghiêm khắc hơn các người. Chính vì vậy, thầy sẽ không bao giờ tiết lộ bí mật đề thi cho ta. Mà các người, cũng đừng có mang cái tâm lý ý lại đó nữa. Biết trước đề thi cũng không giúp các người đạt được thành tích cao hơn đâu. Không bằng rèn luyện thêm một ít đề mà gia tăng điểm số đạt được”

Nguyễn Phong đối với việc kiểm tra này, tuy không coi nhẹ, nhưng cũng không đặt nặng trong lòng. Thấy đám thiếu niên xung quanh đều lo lắng như muốn phát sốt nên, trong lòng cũng thay bọn hắn mà lo lắng. Đám thiếu niên này mà cứ có tâm lý ý lại, thì chẳng biết liệu sẽ có mấy tên đạt thành tích cao.

“Thủ lĩnh, nói vậy cũng không đúng. Thời gian còn lại có mấy ngày, làm sao mà gia tăng thành tích dễ thế được. Không bằng chúng ta thỏa thuận một chút nhé. Đến mục thi tỷ thí, nếu như bắt thăm phải đấu với nhau, chúng ta sẽ ra về đấu ngang cơ, cố gắng biểu diễn đẹp mắt một chút. Khi đã qua một nửa thời gian thi đấu, thì sẽ ra chiêu toàn lực, lúc này dù ai thắng bại đều phải dựa vào năng lực bản thân. Tuy nhiên thắng hay bại, thì đều sẽ được đánh giá cao hơn là bị đánh bại ngay từ đầu trận. Thế có được không?”

Trần Duy lại đưa ra kiến nghị, hắn tuy có chút khôn vặt, học hành cũng không đến nỗi, nhưng thân thể gầy gò, sức lực cũng không mạnh, cho nên đối với việc phải thi các hạng mục liên quan đến tỷ thí hay thể lực, hắn đều khó đạt được thành tích tốt. Đã vậy không bằng thỏa thuận với bọn bè một chút, ít ra dù thua trong mục tỷ thí, nhưng điểm cũng sẽ không thấp.

Mấy thiếu niên xung quanh, nghe được kiến nghị của Trần Duy, đều gật đầu cho là phải. Dù sao cũng quen biết nhau cả, việc gì có thể thương lượng thì cũng nên thương lượng. Nguyễn Phong đối với ý kiến này, tuy không quan tâm lắm, nhưng cũng không từ chối. Dù sao cũng là bạn bè, giúp đỡ bọn chúng một chút cũng được. Hy vọng đến ngày thi, tất cả mọi người đều đạt được kết quả không tệ. Nguyễn Phong ánh mắt nhìn ra chân trời, trong lòng mong chờ lễ thành niên này sớm tới.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: Kiểm tra

Trong sự chờ mong của mọi người, ngày lễ thành niên cuối cùng cũng đến.

Buổi sáng hôm ấy, tất cả mọi người trong làng, bất kể nam nữ già trẻ, đều tụ tập ở sân đình từ sớm. Xung quanh lễ đài, được phân thành ba khu vực. Khu vực đầu tiên, cũng là khu vực lớn nhất, chính là nơi dành cho khán giả. Tuy rằng một làng như làng Vĩnh Thái, diện tích không phải là lớn, dân số cũng không quá đông, nhưng hơn hai nghìn người thì chắc chắn là có. Sân đình mặc dù rất rộng, lại còn mở rộng thêm ra khu vực bên ngoài, nhưng vẫn không thể chứa nổi toàn bộ số người đến xem. Chính vì vậy, hầu hết nam nữ độ tuổi từ hai mươi đến ngoài ngũ tuần đều đứng ven hai bên đường, cầu mong nhìn mặt của những tuyển thủ sắp tham gia một lần, để khi về nghe người già kể lại còn biết được các thiếu niên biểu hiện xuất sắc có bộ dáng như thế nào. Trong sân đình, chỗ ngồi hầu hết đều được dành cho các vị phụ lão cao tuổi, hoặc dành cho thiếu niên nhi đồng. Người cao tuổi kiến thức sâu rộng, kinh nghiệm già dặn, đi xem về sẽ kể lại cho con cháu nghe, còn thiếu niên nhi đồng đi xem, mục đích chính là học tập biểu hiện của các bậc đàn anh đi trước, lấy đó làm mục tiêu để phấn đấu sau này. Khu vực thứ hai là khu vực dành cho ban giám khảo, được xếp đặt rất gần với lễ đài để có thể xem xét kỹ lưỡng quá trình thi đấu, đánh giá từng thí sinh tham gia. Khu vực thứ ba, có đường đi thông trực tiếp lên lễ đài, chính là khu vực dành cho các thí sinh. Đây là khu vực tập trung của các thiếu niên đã đạt đến mười lăm tuổi, chỉ có thí sinh và phụ huynh mới có thể đi vào đây. Trước giờ khai mạc, sau mỗi vòng kiểm tra, các thí sinh đều sẽ tập trung tại đây để nghỉ ngơi, cũng như giao lưu với nhau.

Trong khu vực của thí sinh, Nguyễn Phong đang lắng nghe những lời động viên, chỉ bảo từ phụ thân và ông ngoại. Sư phụ Vũ Ngôn của hắn được mời làm giám khảo, vì thế đã sớm đi đến khu vực giám khảo. Tất nhiên, là sư phụ thì không thể bỏ mặc đệ tử của mình, vì vậy trước ngày thi, Vũ Ngôn cũng đã khuyến khích tinh thần của Nguyễn Phong. Tuy lời không nhiều, nhưng lại có tác dụng kích thích斗志 của người khác, vì vậy hôm nay, Nguyễn Phong tinh thần rất hăng hái. Tiểu Yên nhờ có cha là giám khảo, nên cũng được đặc quyền ngồi trong khu vực giám khảo, nhưng trước giờ thi, nàng cũng không chịu ngồi yên, chạy sang bên khu vực của thí sinh tìm Nguyễn Phong. Cha và ông ngoại của Nguyễn Phong thấy Tiểu Yên đến, đều cười ra mặt, trong ánh mắt nhìn qua dường như có ý tử tế thấu hiểu. Sau khi nói mấy lời động viên với Nguyễn Phong xong, hai người cũng đi sang một bên, ngồi chờ đợi xem vòng khảo thí, để lại không gian riêng cho những người trẻ tuổi. Nguyễn Phong khuôn mặt mang theo nụ cười, nhìn Tiểu Yên đến cổ vũ thì càng cảm thấy vui vẻ trong lòng. Còn Tiểu Yên thì lại có chút ngượng ngùng, ban đầu chạy sang đây là vì lo lắng cho Nguyễn Phong, nhưng hiện giờ khi gặp mặt thì lại không biết nên nói gì cho phải. Một hồi lâu sau, Tiểu Yên mới nói được một câu đơn giản: “Anh Phong, cố lên nhé. Em tin là anh sẽ đạt được thành tích cao”. Nói xong, khuôn mặt nàng đã đỏ ửng lên, lại vội vã chạy về phía khu vực giám khảo. Nguyễn Phong được lời động viên, tâm tình lại càng tăng cao, vừa lúc lễ khai mạc đã bắt đầu, tất cả thí sinh đều đi ra ngoài lễ đài, bước đi của Nguyễn Phong tràn đầy khí thế.

Tiết mục khai mạc diễn ra rất ngắn gọn và nhanh chóng. Nguyễn Bảo với thân phận trưởng thôn đi lên lễ đài, không có diễn văn dài dòng, cũng không có những nghi lễ rườm rà, chỉ nói những lời động viên đến các thí sinh tham dự lễ thành niên, sau đó là tuyên bố quy tắc kiểm tra. Tổng cộng có bốn hạng mục kiểm tra, bao gồm kiểm tra về sức mạnh, tốc độ và thể lực, trí tuệ và cuối cùng là giao đấu tỉ thí. Các quy tắc cụ thể cũng như đề thi sẽ được tuyên bố khi bắt đầu mỗi vòng thi. Cơ chế tính điểm cũng vô cùng đơn giản. Ở vòng thi sức mạnh, sẽ có mười mức cân nặng khác nhau, thí sinh chỉ cần vượt qua các mức cân nặng từ thấp đến cao, dừng ở mức nào thì sẽ được điểm tương ứng. Vòng thi tốc độ và thể lực, điểm sẽ tính bằng thời gian hoàn thành

bài thi. Thời gian càng ngắn, thì điểm càng cao. Thời gian yêu cầu để đạt điểm tối đa là phải hoàn thành bài thi trong vòng nửa canh giờ. Sau nửa canh giờ, cứ tăng thêm mười phút thì điểm sẽ giảm xuống một. Ở vòng thi trí tuệ, đề sẽ được ra và chấm bởi thầy đồ của làng là Vũ Ngôn. Các câu hỏi sẽ ở dạng hỏi đáp kiến thức, tổng cộng có mười câu hỏi. Trả lời đúng một câu thì được một điểm. Vượt qua ba vòng thi đầu tiên, chỉ cần đạt được mười lăm điểm tổng thì sẽ được cấp chứng nhận thành niên ở mức trung bình, được hai mươi lăm điểm tổng thì sẽ được cấp chứng nhận mức khá, ba mươi điểm sẽ được cấp chứng nhận mức giỏi. Vòng thi đấu trực tiếp cuối cùng, sẽ cho các thí sinh cơ hội để gia tăng thành tích, cũng như đạt được thứ hạng xuất sắc. Thí sinh đạt được hạng nhất trong thi đấu, sẽ được hai mươi điểm thành tích, đạt từ hạng nhì đến hạng năm, sẽ được mười lăm điểm, từ hạng sáu đến hạng mười sẽ được mười điểm, từ hạng mười một đến hai mươi sẽ đạt năm điểm. Sau hạng hai mươi, thí sinh sẽ không đạt được bất cứ điểm nào. Quy tắc tuyên bố xong, chính là lúc buổi kiểm tra chính thức bắt đầu.

Vòng thi đấu đầu tiên, đề mục là nâng tạ, cũng giống như hầu hết mọi năm. Mười hạng cân được đưa ra, bắt đầu từ hai mươi cân, mỗi một hạng tiếp theo đều tăng mười cân. Đặc biệt hạng mười, mức cân nặng được nâng lên một trăm năm mươi cân, là một thử thách khó khăn đối với bất kỳ thiếu niên mười năm tuổi nào. Số thứ tự của Nguyễn Phong là hai mươi, cũng có nghĩa là còn mười chính người thi nữa mới đến lượt hắn. Trong lúc chờ đợi đến lượt, Nguyễn Phong làm một vài động tác khởi động cơ bản trước khi nâng tạ như khởi động cánh tay, vai, ngực, eo hông. ... Một loạt động tác khởi động tân kì cũng rất hấp dẫn ánh mắt của các thí sinh cũng như khán giả. Khởi động xong, cũng không cần phải chờ lâu thì đã đến lượt của Nguyễn Phong. Hắn bước ra giữa lễ đài, cung tay làm lễ chào giám khảo, sau đó lại quay ra chào khán giả một lượt. Tất cả khán giả đều vỗ tay, biểu hiện ra rất hoan nghênh đối với cử chỉ của hắn. Đối mặt với các mức cân nặng của tạ, Nguyễn Phong lần lượt nâng từng mức một. Mười năm liên tiếp hấp thu nguyên tố ngũ hành, đồng thời trải qua sự chỉ đạo rèn luyện của ông ngoại và sư phụ, sức lực của Nguyễn Phong được đề thăng mạnh mẽ. Hắn dễ dàng vượt qua hạng cân thứ 9 trước ánh mắt trầm trồ của mọi người. Từ đầu buổi thi đến giờ, chưa có một thí sinh nào đạt được đến mức này, huống chi hành động lại nhẹ nhàng thoải mái như của Nguyễn Phong. Tất cả mọi người lúc này đều chú tâm quan sát hành động tiếp theo của hắn, ở đâu đó vọng ra một tiếng cổ vũ: “Cố lên chàng trai trẻ, nâng nốt mức cân thứ mười đi nào”. Sau khi có người mở đầu, toàn bộ khán giả đều hô to cổ vũ cho Nguyễn Phong, tiếng hô rào rào, vang vọng khắp thôn làng. Nguyễn Bảo ngồi trong khu vực giám khảo, ánh mắt cũng mong chờ, hy vọng con trai mình sẽ đạt được điểm tuyệt đối. Không chờ cho mọi sự sôi động giảm xuống, Nguyễn Phong đã nắm hai tay vào khối tạ cuối cùng. Hắn làm ra một tư thế nâng tạ tiêu chuẩn của thể giới mình. Tạ nâng lên ngang ngực, một chân chỗi ra sau, hít sâu một hơi, Nguyễn Phong hét lớn một tiếng, nâng tạ lên cao quá đầu. Tuy rằng sức lực của hắn có thể nâng được mức một trăm năm mươi cân này mà không cần cố sức, nhưng làm người cũng không nên thể hiện quá nhiều, vì vậy Nguyễn Phong vẫn làm đầy đủ các động tác. Tiếng hét cuối cùng, vừa là để bộc phát sức lực, nhưng cũng là lời đáp lại của hắn đối với sự nhiệt tình của khán giả. Mọi người khi thấy hắn nâng cao khối tạ, đều vỗ tay rào rào hoan hô, ban giám khảo cũng không ngoại lệ. Một điểm mười thật chói lọi được đánh dấu vào trong bản ghi chép thành tích của Nguyễn Phong. Sau hắn, cũng có vài người nâng được hạng cân thứ mười, ai cũng nhận được sự ủng hộ nhiệt tình của khán giả xung quanh.

Vòng thi thứ hai, đề mục cũng vô cùng đơn giản, tất cả thí sinh phải chạy lên đỉnh Thanh Long Sơn đem về tín vật chứng nhận đã hoàn thành vòng thi. Dọc đường đi cũng như trên đỉnh núi đều có giám khảo, đề phòng trường hợp thí sinh cậy mạnh hiếp yếu, không chịu chạy lên núi mà chờ sẵn dưới chân núi, cướp đoạt tín vật của các thí sinh khác. Đối với Nguyễn Phong, bài kiểm tra này cũng không có gì khó khăn. Nhớ khi mới bắt đầu bài Vũ Ngôn làm sư phụ, hắn ngày nào cũng phải leo lên đỉnh Thanh Long Sơn để rèn luyện sức khỏe. Đến sau này, dù không phải do sư phụ yêu cầu, nhưng Nguyễn Phong đã hình thành thói quen, mỗi buổi sáng đều leo lên đỉnh Thanh Long Sơn rèn luyện. Theo năm tháng tập luyện, thời gian Nguyễn Phong tiêu tốn để leo được lên đỉnh núi đã được rút ngắn rất nhiều, vì vậy điểm mười ở hạng mục này đối với hắn không hề khó khăn. Ngay khi có hiệu lệnh xuất phát, Nguyễn Phong đã vọt đi như theo tuyến đường được ban giám khảo vạch ra. Trên đường chạy, hắn còn có lúc dừng giảm tốc độ một chút, tán gẫu đôi câu với Trần Duy và Văn Thái. Khi hắn hoàn thành vòng chạy, thời gian vẫn còn khoảng một chén trà mới đến mức yêu cầu tối thiểu. Lại thêm một điểm mười nữa được đánh dấu vào bản ghi chép thành tích của hắn. Hai tên Trần Duy và Văn Thái đạt được thành tích cũng không kém. Thành tích của Văn Thái là hết năm mươi phút, tương đương với tám điểm, còn Trần Duy chỉ kém Văn Thái ba phút, nhận được điểm bảy. Sau hai vòng thi đầu tiên, trời đã chuyển sang trưa, mọi thí sinh đều được nghỉ trong vòng hai tiếng đồng hồ, vừa là để ăn cơm trưa, cũng có thêm chút thời gian cho các thiếu niên này ôn lại một chút kiến thức trước khi tham gia vào bài thi trí tuệ.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 25: Tỷ thí

Đầu giờ chiều, tất cả các thí sinh lại nhận được hiệu lệnh tập trung. Vòng thi thứ ba, quy tắc thi năm nay có sự thay đổi. Không như những năm trước, tất cả thí sinh đều làm chung một đề bài, thường là một bài văn về chủ đề cho trước. Năm nay, để đảm bảo tính công bằng trong khi thi, đề thi được phân thành bốn đề, thí sinh cũng được sắp xếp ngồi thành các hàng, bốn người một hàng. Đề thi được phát ra không theo thứ tự nhất định, vì vậy các thí sinh sẽ không có điều kiện để trao đổi đáp án. Một điểm khác biệt nữa là, năm nay các bài thi sẽ không phải về văn học như trước, thay vào đó là giải các đề bài khó. Tổng cộng đề thi sẽ có mười câu hỏi, mỗi câu tương ứng với một điểm. Người đề xuất ra sự thay đổi này chính là Vũ Ngôn, mọi người cũng không rõ tại sao năm nay thầy đồ lại ra đề đặc biệt như vậy. Chỉ có một vài người biết được, kẻ làm ảnh hưởng đến quyết định ra đề của Vũ Ngôn không phải ai khác mà chính là Nguyễn Phong. Hắn đã từng có lần đề xuất ý kiến về phương thức kiểm tra trong lớp học với sư phụ, phương thức chính là mô hình kiểm tra quen thuộc ở trường đại học của hắn trước đây. Vũ Ngôn sau khi nghe được phương thức này, cũng rất tán đồng với khả năng đảm bảo sự độc lập cũng như tính công bằng của các học trò khi làm bài kiểm tra. Mặc dù vậy, nhưng cũng phải đến năm nay Vũ Ngôn mới áp dụng thử nghiệm phương thức kiểm tra này.

Sau khi các thí sinh đã được sắp xếp vị trí ngồi yên ổn, đã thấy trên mặt bàn đều đã có một đề thi được phong kín lại. Đợi cho giám khảo ra hiệu lệnh bắt đầu bài kiểm tra, các thí sinh đều mở đề thi ra, tiếng xé mở niêm phong sột soạt, tiếng lật giấy đọc đều rào rào, tất cả càng làm cho thí sinh trên trường thi thêm lo lắng. Nguyễn Phong cũng bị tâm trạng xung quanh ảnh hưởng, lại nhớ khi còn đi học ở thế giới kia, mỗi lần kiểm tra tâm trạng đều hồi hộp, lo lắng. Giờ đây ngồi ở giữa phòng thi trong một thế giới mới, bất chợt gặp lại cảm giác quen thuộc khi xưa, không khỏi có chút xuất thần. Rất nhanh, Nguyễn Phong đã bình ổn lại được tâm tình, bắt đầu đọc đề thi và làm bài. Mười câu hỏi trong đề, bao gồm đủ mọi loại vấn đề, đơn giản thì có những

vấn đề tính toán nhẹ nhàng như tổng số hàng bán được của một người thương nhân nếu biết giá tiền mỗi mặt hàng, phức tạp hơn một chút thì là các câu hỏi mẹo, đòi hỏi người trả lời phải có quan sát thực tiễn, ví dụ như làm thế nào để phân biệt gà mẹ gà con tương ứng, câu hỏi cuối cùng lại là đề toán kinh điển trong toán học cổ đại- bài toán số chân của gà và thỏ. Mấy câu hỏi này, đối với người thời cổ đại thì có chút khó khăn, đòi hỏi kinh nghiệm thực tiễn và vận dụng trí tuệ mới giải được. Nhưng với Nguyễn Phong, đa phần hẳn đều đã từng gặp hoặc nghe qua đáp án, vì vậy giống như ngựa quen đường cũ, một mạch trả lời đầy đủ các câu hỏi. Mặc dù sớm làm xong bài thi, nhưng Nguyễn Phong vẫn ngồi yên tại vị trí, chưa có ý định nộp bài. Đột nhiên Nguyễn Phong nghe thấy có tiếng gọi rất nhỏ, quay lại thì thấy Trần Duy đang nhìn về phía mình. Không chờ Nguyễn Phong lên tiếng, Trần Duy đã đặt câu hỏi trước:

“Thủ lĩnh, làm sao để phân biệt được gà con nào ứng với gà mẹ nào khi tất cả gà được xếp chung một lồng vậy?”

“Đơn giản thôi, người già tiếng điều hâu dọa bọn chúng, gà con sẽ tự động núp dưới cánh của gà mẹ, từ đó mà phân biệt được gà con tương ứng với gà mẹ nào”.

“Vậy làm thế nào để xâu được chỉ vào vỏ ốc?”

“Để xâu chỉ vào vỏ ốc, người hãy kiểm. ...”

Nguyễn Phong còn chưa kịp nói xong, thì đã cảm thấy sau lưng có người, quay lại thì thấy một vị giám khảo đã đứng đó từ bao giờ. Vị giám khảo này cũng là một vị sư phụ trong làng, khuôn mặt chữ điền vuông vắn, tạo cho người ta cảm giác đôn hậu, nhưng lại xen lẫn nghiêm khắc. Hắn cũng không nói nhiều, chỉ đánh dấu một cái vào bài Nguyễn Phong và Trần Duy, điều này đồng nghĩa với việc mỗi người bị trừ hai điểm. Nguyễn Phong đã hoàn thành bài thi, cũng không có vấn đề gì nhiều, nhưng còn Trần Duy thì mặt méo xeo. Đề năm nay đòi hỏi phải trải qua quan sát thực tiễn nhiều mới giải đáp được, hẳn là không hay quan sát thực tiễn, ngoài đọc kiến thức trong sách ra thì cũng chỉ đi chơi với nhóm thiếu niên, còn chưa giải đáp được mấy câu đã bị trừ mất hai điểm, thật là đáng buồn bực. Tình trạng của Trần Duy cũng giống với một phần lớn thiếu niên trong làng, đa số chỉ đọc sách là chính, chứ cũng không có mấy tên chịu đi quan sát thực tiễn, may mắn lắm mới gặp được một vài hiện tượng cần thiết để trả lời câu hỏi. Trần Duy sau khi bị đánh dấu bài, cũng không có tâm trạng mà đi hỏi thêm ai khác, nhờ bị đánh dấu lần nữa thì thật sự là bị trừ hết điểm, coi như bỏ đi, vì vậy chỉ đành ngồi cắn bút, cố vớt ọc tìm đáp án. Phạm Văn Thái ngồi ở đầu bên kia phòng thi, làm bài lại có vẻ thoải mái. Hắn ở nhà, ngoài đọc sách và đi chơi với bạn bè, thì thường xuyên làm việc phụ giúp gia đình, cũng hay quan sát tiếp xúc với các hiện tượng như thế này, nên cũng trả lời được đa số câu hỏi.

Hết giờ làm bài, tất cả thí sinh đều nộp bài cho giám khảo. Có kẻ tâm trạng uể oải vì không trả lời được mấy câu hỏi, có kẻ lại vui sướng khi đưa ra được nhiều đáp án. Nhưng bất kể tâm trạng thế nào, tất cả đám thiếu niên tâm lý đều rất nhanh trở lên hăng hái, vì sau vòng thi trí tuệ, chính là vòng tỷ thí. Đối với đa phần thiếu niên, tuổi trẻ khí thịnh, vòng tỷ thí này mới là điều mà bọn hắn mong chờ nhất. Mà không chỉ thiếu niên, ngay cả các bậc hương thân phụ lão, các bậc phụ huynh đều mong chờ đến vòng tỷ thí. Đại Việt quốc sùng võ, hầu như tất cả các nam tử đều tu luyện võ công, vì vậy nên ai cũng mong chờ xem biểu hiện của các thí sinh trong vòng thi này.

Nguyễn Bảo một lần nữa bước lên lễ đài, cũng chính là nơi các thí sinh sẽ tỷ thí với nhau. Hắng giọng một tiếng, Nguyễn Bảo giơ cao hai tay, ý bảo mọi người giữ trật tự. Chờ cho toàn trường đã yên lặng xuống, Nguyễn Bảo mới lên tiếng

“Kính thưa các vị hương thân phụ lão, kính thưa toàn thể nhân dân làng Vĩnh Thái, buổi lễ thành niên hôm nay đã tiến hành rất thuận lợi. Hiện giờ cũng đã là vòng thi cuối cùng, cũng là vòng mà mọi người mong chờ nhất. Không để làm giảm tinh thần của quý vị khán giả, Nguyễn Bảo tôi cũng sẽ không nói nhiều, chỉ tuyên bố quy tắc tỷ thí mà thôi, kính mong quý vị chịu khó chờ đợi trong ít phút” Nguyễn Bảo vừa dứt lời, tiếng vỗ tay lại rào rào vang lên, mọi người đều rất ủng hộ cho vị trưởng làng này.

“Quy tắc vòng tỷ thí cũng rất đơn giản. Hôm nay chúng ta có tất cả hai mươi tư thí sinh, mỗi người sẽ tiến lên bốc thăm, bắt cặp đấu với nhau. Người thắng sẽ tiếp tục tiến sâu vào vòng trong, còn người bại thì cũng không bị loại, mà sẽ thi đấu để sắp xếp thứ hạng. Các trận thi đấu có thời gian giới hạn là mười phút, thí sinh tỷ thí, điểm đến là dừng, không được cố ý gây thương tổn cho đối thủ. Tất nhiên, trong quá trình tỷ thí sẽ có ngộ thương, điều này tuy không ai mong muốn, nhưng cũng không thể tránh được, ban giám khảo sẽ làm hết sức mình để đảm bảo sự công bằng. Để chiến thắng trong vòng thi tỷ thí này có hai cách, thứ nhất là đánh rút vũ khí của đối phương, khiến cho họ phải nhận thua, hoặc nếu thí sinh không chịu nhận thua, ban giám khảo sẽ căn cứ vào tình hình để phân định kết quả. Cách thứ hai để dành chiến thắng là đánh cho đối phương rơi xuống đài, cách này là trực quan nhất, cũng là chắc chắn nhất. Thí sinh một khi hai chân đã chạm đất bên ngoài phạm vi lễ đài, tất sẽ bị tính là thua cuộc. Đương nhiên, dù có thua cuộc, nhưng dựa vào biểu hiện của bản thân, thí sinh cũng sẽ được ban giám khảo đánh giá xem xét, vì vậy nếu thua cuộc cũng không cần quá thất vọng, chỉ cần cố gắng hết sức mình trong khi thi đấu là được. Quy tắc tôi đã trình bày xong, hy vọng các thí sinh lên thi đấu đều đề cao tinh thần thượng võ. Chúc cho các thí sinh đều đạt được thành tích cao. Sau đây tôi xin tuyên bố, vòng tỷ thí chính thức bắt đầu, xin mời các thí sinh lên bốc thăm để chọn cặp đấu” Mọi người lại rào rào vỗ tay một lần nữa, háo hức nhìn lên lễ đài, chờ mong biểu hiện của các thí sinh.

Thí sinh lần lượt lên bốc thăm, nhận lấy số thứ tự tương ứng của mình. Vòng đầu tiên, có tổng cộng mười hai cặp bốc thăm, người chiến thắng đi vào vòng tiếp theo, sẽ tỷ thí với đối thủ có lá thăm sao cho tổng số của hai người là mười ba. Qua vòng thứ ba, lại rút thăm một lần nữa để phân vòng đấu. Ba thí sinh còn lại cuối cùng, sẽ cùng nhau tiến lên lễ đài tỷ thí trong trận chung kết. Người giành được chiến thắng sẽ xếp vị trí thứ nhất, hai người còn lại thì tỷ thí thêm một trận để phân định vị trí thứ hai và thứ ba. Lá thăm bốc được của Nguyễn Phong ở vòng đầu tiên là số một, đồng nghĩa với việc hắn sẽ tham gia trận tỷ thí đầu tiên.

Đối thủ của Nguyễn Phong ở vòng này là Vương Đạt, con trai của một vị sư phụ trong làng. Hai người bước lên đài, khí thế biểu hiện ra đều không kém, hình thể cũng tương đương nhau, vừa nhìn đã biết là một trận kịch đấu. Khán giả bên dưới đều ồ lên một tiếng, hào hứng vì ngay trận đầu tiên đã được xem một màn gay cấn, nhưng lại có chút thất vọng vì hai người này có vẻ đều là hảo thủ, ai bị thua sớm quá đều sẽ là tổn thất không nhỏ. Vương sư phụ thấy con trai mình lên thi đấu vòng đầu, cũng hào hứng vô cùng, hy vọng hắn sẽ biểu hiện thật đẹp mắt. Nhìn sang phía ông ngoại Nguyễn Phong, thấy ông cũng đang kích động, Vương sư phụ cũng đi sang ngồi cạnh, hăm hăm vài câu. Hai người đều là sư phụ trong làng, lại cũng khá thân, vì vậy nhìn con cháu mình lên thi đấu, đều biểu hiện ra vẻ hữu nghị.

Vương Đạt và Nguyễn Phong bước ra lễ đài, vị trọng tài đã đứng ở giữa sân, ra hiệu cho hai người chào đối thủ, sau đó làm kiểm tra một lượt cơ thể hai

người, đề phòng có kẻ mang theo ám khí. Sau khi thủ tục đã hoàn tất, trọng tài ra hiệu cho hai người chọn vũ khí của mình. Vì đây là tỷ thí của các thiếu niên trong lễ trưởng thành, nên vũ khí tất nhiên không thể mang theo lực sát thương. Chính vì vậy, đa số vũ khí đều làm bằng gỗ, được mài tù các vị trí có thể gây thương tổn, để khi đánh lên cơ thể đối phương sẽ không để lại hậu quả nặng nề gì. Nguyễn Phong chọn cho mình một cây thương gỗ, gọi là thương nhưng thực ra không có mũi nhọn, đầu được bao lại bằng vải, làm giảm sát thương, cũng đại biểu cho vị trí mũi thương. Vũ khí của Vương Đạt là một thanh mộc đao, cạnh đã bị mài tù đi. Sau khi hai người đã chọn được vũ khí cho mình, trọng tài cũng ra hiệu trận tỷ thí bắt đầu.

Vương Đạt và Nguyễn Phong không vội vàng lao vào tấn công nhau ngay lập tức, mà đi vòng quanh lễ đài, mắt nhìn chăm chăm vào đối thủ, mong tìm ra được sơ hở của đối thủ để tấn công. Đây không chỉ là quá trình thăm dò đối phương, mà còn là một cuộc đấu trí, đấu cả tâm tính. Nếu không thể tìm được điểm yếu của đối phương mà đã vội vàng tấn công, đó chính là tự đưa sơ hở của mình cho đối phương, nếu bị đối thủ tận dụng sơ hở này, rất có thể sẽ một chiêu phân thắng bại. Đồng dạng, nếu không thể tính chuẩn thời điểm xuất kích, bị đối phương chiếm trước tiên cơ, vậy thì cũng sẽ bị áp đảo về mặt khí thế, rất dễ bị đối phương đánh bại. Ai cũng hiểu đạo lý này, vì vậy nhìn thấy hai người đang thăm dò nhau, cũng không có ai biểu hiện nôn nóng sốt ruột. Đột nhiên, Nguyễn Phong xông lên trước, thế tiến tới dừng hẳn, như mảnh long quá giang, dường như không thể ngăn cản. Vương Đạt thấy vậy, cũng không bối rối, hai chân đứng tẩn, làm ra một bộ thế phòng thủ phản kích, sẵn sàng đánh trả lại đối phương, thanh mộc đao được hất hoành ngang, tạo thành một lớp phòng thủ kiên cố. Nguyễn Phong khi tiến đến phạm vi tấn công của thương gỗ, cũng thế đến đột nhiên chuyển đổi, hất không tấn công trực diện, mà xoay người một lượt sang bên phải, thương gỗ cũng được hất xoay chuyển theo, lấy lực xoay làm tăng sức mạnh. Xoay hết một vòng, tay Nguyễn Phong nắm chặt thương gỗ, quật vào ngang eo Vương Đạt, bỏ qua lớp phòng thủ trực diện của thanh mộc đao. Vương Đạt biến chiêu rất nhanh, tiến lên một bước tránh tầm sát thương mạnh nhất của mộc thương, đao gỗ chém sang ngang theo chiều từ dưới lên, đánh bật thanh mộc thương của Nguyễn Phong ra. Tuy đón đỡ được một chiêu, nhưng Vương Đạt cũng âm thầm cả kinh, sức lực của Nguyễn Phong trong một chiêu vừa rồi thực rất lớn, lại thêm lực xoay tác động vào, khiến cho cánh tay của Vương Đạt sau khi đón đỡ một chiêu này tê rần. Thuận đà đao đang vung lên, Vương Đạt chuyển hướng đao, bổ thẳng chính diện Nguyễn Phong, tranh thủ khả năng cận chiến mạnh mẽ của đao. Nguyễn Phong không né tránh, lại trực tiếp tiến lên đối chiêu. Thương vốn dài, lại như ngắn lại trong tay hất, giống như đã trở thành một cây bút lớn vậy. Nếu để ý sẽ phát hiện ra, thân thương vẫn dài như cũ, chỉ là Nguyễn Phong đã cảm sát lên gần ngọn thương, phần còn lại của cán thương như dính chặt lên người hất, làm giảm đi sự vướng víu không cần thiết. Một tay không chế thương, Nguyễn Phong giống như đang viết thư pháp trong không trung. Nét bút tung hoành, bá đạo mạnh mẽ, cương mãnh vô cùng, nhưng lại rất gọn gàng sắc bén, không có một nét thừa nào. Vương Đạt nào đã gặp qua cách sử dụng thương đặc biệt như vậy, nhất thời bị thương pháp quý dị của Nguyễn Phong làm cho bối rối, đao thế đánh đến tuy chưa loạn, nhưng tâm lại đã có loạn, vì vậy biến chiêu cũng không linh hoạt, chủ yếu sử dụng sức để đâm chém là chính. Vương sư phụ nhìn biểu hiện của con mình, biết hất đã để mất tiên cơ, sớm muộn sẽ bị đánh bại, chỉ có thể thở dài. Nhưng trong lòng cũng không mang theo sự ganh tỵ nào, quay sang chúc mừng cho ông ngoại Nguyễn Phong vì đã đào tạo được một đứa cháu thật tài giỏi. Nào ngờ ông ngoại Nguyễn Phong về mặt cũng đầy kinh ngạc, không hiểu thương pháp của thằng cháu mình học từ đâu ra. Vương sư phụ lùi ra đến miệng lại đành nuốt trở lại. Xem ra trong làng có một vị cao nhân ẩn thế, hoặc Nguyễn Phong này thật sự là thiên tài, âu cũng là điều đáng mừng của làng Vĩnh Thái.

Vương Đạt sau một hồi đâm chém liên hồi, sức cũng đã có chút suy giảm. Trong khi đó, Nguyễn Phong bộ dáng vẫn thong dong. Nét bút viết trong không khí tuy mạnh mẽ, lại có ẩn chứa trong đó nguyên lý mượn lực đẩy lực, vì vậy nên cũng không tốn nhiều sức như khi trực tiếp va chạm. Vương Đạt biết đại thế đã qua, hét lớn một tiếng, dùng hết sức tung ra một đao mạnh nhất của mình:

“Nguyễn Phong, hãy tiếp một chiêu Phách sơn đao của ta”.

Đao bổ xuống vận dụng tất cả sức lực bình sinh của Vương Đạt, khí thế mạnh mẽ vô cùng, dường như có thể bổ núi rẽ sông. Một đao chém ra, toàn trường đều trầm trồ kinh ngạc, ai cũng lo lắng không biết Nguyễn Phong sẽ tiếp chiêu thế nào. Đao này mạnh mẽ vô cùng, nhưng đã bổ ra thì khó mà thu lại được, chẳng may mà ngộ thương Nguyễn Phong, cũng coi như làm ảnh hưởng đến tiền đồ của một nhân tài. Nguyễn Phong là người trực đối đầu với Vương Đạt, lại có vẻ còn bình tĩnh hơn khán giả. Liên tiếp đâm liên bảy thương, mỗi lần mũi thương đều không va chạm trực tiếp với lưỡi đao, mà là mang theo lực xoay của cổ tay, va chạm vào sống đao, triệt tiêu lực của đao pháp này. Đến khi thương cuối cùng đâm ra, lực trong đao sớm đã bị triệt tiêu hết, thanh đao va chạm với thương, bị lực xoay của thương đánh bật khỏi tay Vương Đạt, còn mũi thương thì đã dừng lại trước mặt hất. Vương Đạt ừ xiu thờ ra một hồi, lên tiếng nhận thua

“Nguyễn Phong, ta thua rồi. Thương pháp của ngươi cũng thật ảo diệu, đặc biệt là chiêu cuối cùng kia. Ngươi có thể nói cho ta biết tên của chiêu thức đó không?”

Nguyễn Phong nghe Vương Đạt hỏi, cũng trầm ngâm một lúc mới trả lời. Không phải là hất làm bộ cao ngạo gì, chỉ là chiêu vừa rồi do hất tùy tiện sử dụng theo phương pháp viết chữ, vẫn chưa có tên, may sao trong lúc cấp bách, cũng nghĩ ra được một cái tên thích hợp

“Chiêu vừa rồi của ta có tên là Thất tinh điểm dạ. Vương Đạt, ngươi cũng đừng nên quá buồn rầu. Lần này ngươi thua không phải vì sức mạnh hay đao pháp kém hơn ta, mà là do tâm cảnh của mi bị rối loạn khi giao đấu với ta. Cố gắng rèn luyện cho tốt, hẹn ngày tái đấu”

Nguyễn Phong động viên Vương Đạt trước khi xuống đài, lời hất nói to rõ đầy đủ, người toàn trường đều thấy. Ai ai cũng vỗ tay ủng hộ hai thiếu niên này. Người thua không nản chí, lại rất có dũng khí biết nhận thua; người thắng cũng không kiêu ngạo, lại động viên đối thủ. Thật đúng là những thiếu niên vừa đức vừa tài.

Sau vòng đấu của Nguyễn Phong, các vòng thi đấu khác cũng tiếp tục được tiến hành. Trần Duy và Phạm Văn Thái đều đạt được chiến thắng của mình, tuy nhiên cách chiến thắng thì thật sự là quá khác nhau. Phạm Văn Thái thật thà chất phác, trực tiếp cứng đối cứng cùng đối thủ, cuối cùng đánh bại đối phương, còn Trần Duy thì lại sử dụng mưu mẹo, liên tục trốn đông né tây, lại còn buông lời khích bác đối thủ, lợi dụng đối thủ tâm tính nổi nóng mà lộ ra sơ hở, từ đó giành chiến thắng. Sau khi loạt trận đấu đầu tiên của vòng một hoàn thành, trời cũng đã chuyển tối. Vì vậy vòng tỷ thí được tạm dừng, chờ đến sáng hôm sau sẽ tiếp tục thi đấu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Tỉ thí (2)

Một đêm rất nhanh đã trôi qua, sáng sớm ngày hôm sau, sân đình lại tụ tập đông nghịt người. Tất cả khán giả, bất kể nam nữ già trẻ, đều háo hức chờ mong những trận tỉ thí của ngày hôm nay. Có thể nói, vào được vòng trong đều là những thiếu niên có tiềm năng, trận đấu giữa bọn họ chắc chắn là sẽ rất hấp dẫn.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi thoải mái, đến sáng nay, Nguyễn Phong đã hồi phục hoàn toàn thể lực, vô cùng sung sức. Theo thứ tự xếp thăm lần trước, Nguyễn Phong hôm nay sẽ tiếp tục thi đấu trận đầu tiên, đối thủ của hắn là người thắng cuộc trong cặp đấu số mười hai. Hai người bước lên giữa sân, cung tay chào đối thủ theo hiệu lệnh của trọng tài. Sau khi đã lựa chọn vũ khí của mình, hai người nhận được tín hiệu thông báo bắt đầu trận đấu. Vũ khí mà Nguyễn Phong chọn không có gì thay đổi, vẫn là mộc thương, và đối thủ của hắn cũng lựa chọn loại vũ khí này. Trận thi đấu này có thể nói là diễn biến như sấm rưng chớp giật, không có trải qua quá trình thăm dò đối phương, ngay sau khi nhận được hiệu lệnh bắt đầu, đối thủ của Nguyễn Phong đã lao lên tấn công ngay lập tức.

“Nguyễn Phong, ta hôm nay sẽ sử dụng Toàn Phong Độc Vũ Thương để đánh bại ngươi. Tiếp chiêu”

Sau một tiếng hét to, đối thủ của Nguyễn Phong liền triển khai thế tấn công dày đặc. Thương pháp của hắn đều chỉ bao hàm trong một chữ nhanh, chiêu thức không rườm rà hoa lá, hầu hết đều là những nhát đâm cực mạnh, cực nhanh, cực độc. Nguyễn Phong tuy ra tay sau, nhưng cũng không để lỡ thời cơ, ngay lập tức xoay tròn thương lên đỡ, gạt đi đa phần các đòn đánh của đối phương. Lần này, hắn không sử dụng thương pháp kì quái như trong trận đấu trước, mà hoàn toàn sử dụng chiêu số của thương như xoay, gạt, đâm, bô để căn phá và phản công đối thủ. Tuy rằng thể lực, và sức mạnh của Nguyễn Phong rất tốt, tốc độ cũng không hề kém, nhưng so sánh chỉ đơn thuần về tốc độ thì đối thủ của hắn đã nhanh hơn một chút. Trong cơn mưa thương ảnh dày đặc của địch thủ, Nguyễn Phong dùng toàn bộ khả năng để gạt đỡ, nhưng sự chênh lệch về tốc độ cuối cùng cũng đã được thể hiện ra. Một đạo thương ảnh nhanh, hiểm của đối phương lọt qua lớp phòng ngự chắc chắn của Nguyễn Phong, trực chỉ đâm lên trên ngực hắn. Tuy rằng thương không có mũi nhọn, đầu thương lại được bị kín bằng vải, nhưng nếu đâm trực tiếp lên ngực như vậy, nhẹ cũng phải học máu mồm, nặng thì có thể trực tiếp bị đánh gãy vài đoạn xương. Nhưng vào khoảng khắc mũi thương sắp đâm lên ngực Nguyễn Phong, hắn đột nhiên làm ra một động tác ngoài dự đoán của mọi người. Chân trái bước lên một bước, Nguyễn Phong xoay lưng lại phía đối thủ, vừa kịp né qua mũi thương. Tay hắn cũng không cố gắng giữ lấy ngọn mộc thương, mà tranh thủ lúc đang xoay, đã ném cây thương gỗ ra, va vào cán thương đã hết đà đâm của đối thủ. Lực va chạm tuy không quá mạnh, nhưng cũng khiến đối phương mất khả năng khống chế thương trong một khoảng thời gian rất ngắn. Cũng chính trong khi đối phương chưa kịp rút thương về phòng ngự, Nguyễn Phong hoàn thành nốt vòng xoay còn dang dở, cùi trỏ tay phải đánh lên cánh tay của đối phương, làm hắn bị té liệt nhất thời, buông rơi ngọn thương trên tay. Năm tay trái cũng theo sát sau tay phải, dừng lại ngay trước ngực đối thủ. Mọi người đều ồ lên tán thán. Thì ra thương cũng có thể ném đi như vậy. Vài vị võ sư trong làng nhìn thấy sự ứng biến của Nguyễn Phong, đều gật đầu khen ngợi, võ công cũng như cuộc sống, không thể máy móc dập khuôn, phải luôn biết ứng biến cho phù hợp với hoàn cảnh. Nguyễn Phong đã thực hiện rất tốt điều này, chính vì vậy hắn đã giành được thắng lợi. Trận đấu này tuy gay cấn, nguy hiểm trùng trùng, nhưng lại không kéo dài bao lâu, từ lúc bắt đầu cho đến khi nắm tay của Nguyễn Phong dừng trước ngực đối phương, bất quá mới chỉ hai phút mà thôi. Đối phương tuy thua nhưng cũng không chỉ đành chấp nhận, bởi hắn biết mình đã chiếm được thời cơ tấn công, nhưng vẫn không đánh bại được Nguyễn Phong, dù có thua cũng đáng. Hai đấu thủ sau khi nói vài lời khách sáo với nhau, đều nhanh chóng bước xuống sân. Vòng thi đấu vẫn còn tiếp tục, hai người cạnh tranh thủ thời gian để khôi phục thể lực.

Những trận đấu tiếp theo đều rất đặc sắc, các đối thủ đều thi thố hết tài năng của mình, các loại các dạng chiêu thức đều được thể hiện ra một cách xuất sắc. Một vài loại chiêu thức độc môn gia truyền cũng được thể hiện ra, khiến cho dân làng đều trầm trồ thêm một phen, các nhà có võ công gia truyền đều không phải là hạng kém cỏi, con cháu của họ cũng vậy, đều là các hảo thủ. Lượt thi đấu thứ hai cuối cùng cũng kết thúc, các thí sinh được tiến vào vòng trong đã không còn bất cứ người yếu nào cả. Hai tên Trần Duy và Phạm Văn Thái, cũng đều chiến thắng được đối thủ của mình, vào được vòng trong. Sau một canh giờ nghỉ ngơi, tất cả thí sinh lại bước lên bốc thăm một lượt nữa, lựa chọn đối thủ ở vòng ba cho mình. Lần này, Nguyễn Phong đã không rút phải là thăm số một nữa, thay vào đó là lá thăm số ba. Đối thủ của hắn không ngờ lại là Trần Duy, tên này vừa biết mình phải thi đấu với Nguyễn Phong, liền chán nản ỉu xiu. Hắn đã xem qua hai trận thi đấu trước đây của Nguyễn Phong, biết rõ rằng hắn bất kể võ công, tốc độ hay sức mạnh đều tốt hơn mình rất nhiều, đầu trực diện chắc chắn thắng không được, mà sử dụng phương pháp né tránh khiêu khích để tranh thủ sơ hở của đối phương lại càng không được. Không nói đến tốc độ của Nguyễn Phong nhanh hơn Trần Duy khá nhiều, mà tâm tính của Nguyễn Phong cũng được rèn luyện rất tốt. Trong đám thiếu niên chơi với nhau, đã nhiều lần xảy ra xích mích, Nguyễn Phong cũng không tránh được điều này. Tuy nhiên, hắn chẳng bao giờ tức giận với những thiếu niên khác, tất cả đều sử dụng lý lẽ để phân giải. Ban đầu đám thiếu niên còn tưởng rằng hắn ta võ công không cao, nên mới chọn biện pháp dĩ hòa vi quý này, nhưng bây giờ chẳng ai dám nói võ công của Nguyễn Phong không cao, ít nhất là trong đám thiếu niên cùng chơi chung, không có được mấy tên tự tin làm đối thủ của Nguyễn Phong bây giờ. Chính vì thế, Trần Duy lại vận dụng đến sách lược thương lượng từ lúc trước. Hắn ra hiệu gọi Nguyễn Phong theo cách mà đám thiếu niên đã ước định sẵn, sau đó hướng đến Nguyễn Phong cung tay một cái, mắt lại nháy nháy mấy lần, ý bảo là hắn đã chịu thua rồi, nhưng hy vọng Nguyễn Phong nhớ đến thương lượng lúc trước, kéo dài thời gian, biểu diễn một chút để cho hắn vẫn được điểm cao. Nguyễn Phong nhìn những ám hiệu này, cũng không nói gì, chỉ mỉm cười gật nhẹ đầu một cái. Thấy Nguyễn Phong đã đồng ý, Trần Duy cũng thờ phào một cái, ít ra thì hắn cũng sẽ không thất bại một cách quá xấu hổ.

Trận đấu tiên của vòng thi đấu, chính là trận đấu của Phạm Văn Thái. Đối thủ của hắn tên là Lý Ngu, là con trai của ông chủ lò mổ trong làng. Có lẽ do hoàn cảnh sinh sống từ bé suốt ngày tiếp xúc với máu me, giết chóc, vì vậy tính tình của tên Lý Ngu này có chút vấn đề. Nói từ tế thì là hắn thích bạo lực, chuyên dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, lại hay ý lớn bắt nạt nhỏ. Nói không từ tế thì chính là hắn bị thần kinh, bởi người bình thường sẽ chẳng ai thích bạo lực cả. Cha hắn suốt ngày bận bịu, tối đến lại uống rượu say mèm. Mẹ hắn thì đã mất bởi khó sinh khi Lý Ngu chào đời. Thiếu thốn tình thương cha mẹ, nên Lý Ngu có vấn đề về tâm lý cũng là chuyện bình thường, nói một cách khác thì hắn cũng là một đứa trẻ đáng thương. Thế nhưng điều đó không có nghĩa là hắn được phép bắt nạt người khác. Chính vì hành vi bắt nạt này, Lý Ngu cũng không chơi chung được với đám thiếu niên mà Nguyễn Phong làm thủ lĩnh. Chơi cùng hắn chỉ có mấy tên tính cách cũng có phần côn đồ, ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc mà thôi. Tuy rằng có chút vấn đề về thần kinh, nhưng Lý Ngu lại là một nhân tài luyện võ. Nói đúng hơn thì hắn cũng thuộc loại võ si, hoặc vì luyện võ để giải tỏa tâm lý, nên Lý Ngu rất chăm chỉ luyện tập. Trong đám bạn bè cùng trang lứa, có thể so đầu sức lực với Lý Ngu cũng chỉ có một vài tên, Nguyễn Phong thì có thể, nhưng Phạm Văn Thái thì còn kém một chút. Nói về võ công của Văn Thái, hắn cũng xứng đáng xếp trong bảy người đứng đầu của đám thiếu niên. Hắn từ bé

đã chăm chỉ tập luyện, lại có sự chỉ bảo tận tình của ông ngoại Nguyễn Phong, nên tiến bộ cũng rất mau. Tuy nhiên, võ công của hắn chú trọng vào sự cân bằng, cũng như sự ổn định, vì vậy nên không có điểm mạnh nổi bật, khi so đấu với đối phương lại thường xuyên dùng cứng đối cứng, nếu đấu với Lý Ngu, có lẽ Văn Thái sẽ chịu thiệt thòi.

Sau khi hai tuyển thủ đã chào nhau, hai người cũng lựa chọn vũ khí cho riêng mình. Vũ khí mà Văn Thái sử dụng là một thanh đại đao, nhìn hắn hoành ngang thanh đao rất có phong phạm tướng quân. Lý Ngu lại chọn sử dụng một cặp chùy gỗ khá to và nặng. Xét ra, trong các loại binh khí được sử dụng để thi đấu trong lễ thành niên của đám thiếu niên này, những thứ vũ khí nổi tiếng về sự sắc bén lại bị sức mạnh đáng kể khi mà các cạnh sắc đều đã bị mài tù đi. Trong khi đó, những loại vũ khí như roi, gậy, chùy, khiên lại không bị giảm đi bao nhiêu sức mạnh, vì vậy nên sát thương lực cũng mạnh hơn so với các loại vũ khí sắc bén kia. Lý Ngu vốn đã có sức lực mạnh mẽ, lại sử dụng song chùy, đối với Văn Thái cũng là một sự uy hiếp đáng kể. Khi có hiệu lệnh bắt đầu, hai người đều tiến lên vài bước, ánh mắt nhìn nhau gườm gườm hồng tìm ra sơ hở của địch thủ. Văn Thái ôn trọng, cẩn thận, nhìn không ra sơ hở, nhưng cũng không chủ động tấn công trước. Lý Ngu đứng mãnh, cuồng bạo, nhưng xem ra cơ sở võ học cũng vững chắc, không thấy được sơ hở trong lối phòng ngự của Văn Thái, hắn không tiện chiếm lấy tiên cơ. Năm phút nhanh chóng trôi qua, hai người vẫn chưa có xuất thủ, khán giả ngồi xem cũng nóng ruột thay cho các thiếu niên đang ở trên đài. Ánh mặt trời bắt đầu chếch xuống, chiếu rọi lên lễ đài, dần dần chiếu lên đến vị trí của Văn Thái. Đối với Văn Thái, ánh sáng cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng đến thể thủ của hắn, vẫn trầm trọng ổn định, khó mà tấn công vào được. Nhưng trời không chiều theo ý người, ánh nắng trong thời khắc lướt qua vị trí của Văn Thái, chiếu vào mắt hắn rất chói mắt. Ngay thời điểm này, Lý Ngu lựa chọn xuất thủ. Văn Thái vì chói mắt, so với Lý Ngu đã bị chậm một nhịp, đại đao chỉ đành múa lên ngăn cản song chùy đang đập tới của Lý Ngu. Một chùy này, sức mạnh to lớn, thế tới như cuồng phong sấm chớp, Văn Thái dù đỡ được, hai tay cũng ê ẩm. Lý Ngu một chùy tiếp một chùy, nhịp tấn công tuy không nhanh, nhưng lại khiến cho Văn Thái không thể tranh thủ cơ hội được, chỉ có thể liên tục cản phá các đòn tấn công của đối phương. Dần dần, thế thủ của Văn Thái bị Lý Ngu đánh cho xuất hiện sơ hở. Cơ hội tất nhiên không thể bỏ qua, Lý Ngu nhằm chuẩn thời cơ, hai chùy trước sau đập xuống. Một chùy đầu tiên đã đánh bay đại đao của Văn Thái ra ngoài, chùy tiếp theo lại không có chút ý tứ dừng lại, đập thẳng lên ngực của Văn Thái, khiến hắn ngã ngửa ra sau, hộc máu mồm, mấy người đứng gần khán đài hình như còn nghe thấy tiếng răng rắc của xương gãy. Trọng tài ngay lập tức chạy lên lễ đài, ra hiệu cho Lý Ngu dừng lại, đề phòng hắn thuận thế tiếp tục tấn công. Lý Ngu cũng không làm ra hành động gì thiếu sáng suốt, nhưng ánh mắt nhìn Văn Thái lại có chút hả hê, như vừa thỏa mãn được tâm tính cuồng bạo của mình. Nguyễn Phong nhìn thấy ánh mắt đó, biết rõ một chùy vừa rồi là do hắn hoàn toàn cố ý, không khỏi cảm thấy tức giận trong lòng. Dù gì cũng là người một làng, tuy không quan hệ hữu hảo, thì cũng không cần xuống tay độc ác như thế. Đây dù sao cũng là một cuộc tỷ thí, thắng bại đều có ban giám khảo, hạ độc thủ như vậy cũng thật là quá tàn nhẫn. Nguyễn Phong thấy được ánh mắt của Lý Ngu, Trần Duy cũng thấy. Hắn cùng Nguyễn Phong và Văn Thái dù sao cũng là bạn thân, nay thấy Văn Thái bị đánh trọng thương, cũng không kiềm được cơn tức giận. Tranh thủ lúc mọi người đang để ý đến Văn Thái bị thương trên đài, Trần Duy chạy sang bên cạnh Nguyễn Phong, nhỏ giọng nói:

“Thủ lĩnh, tên Lý Ngu kia thật đáng ghét, lại dám xuống tay độc ác như thế trong lễ thành niên. Trận tiếp theo, ta biết ta không thể thắng được người, nhưng cũng không cần phải biểu diễn nữa, lên đài người cứ trực tiếp đánh cho ta rớt xuống, giữ sức vào vòng trong đánh bại tên Lý Ngu kia, đánh cho hắn bị gãy một chân hoặc một tay gì đó, báo thù cho Văn Thái”.

Nguyễn Phong thấy Trần Duy có vẻ căm thù nhìn Lý Ngu, cũng không đồng ý với cách làm của hắn. Tuy nhiên Văn Thái bị Lý Ngu đánh trọng thương, cũng không thể bỏ qua dễ dàng như thế được. Sau khi đã có quyết định của mình, Nguyễn Phong vỗ vỗ vai Trần Duy, ý bảo hắn cứ an tâm. Hai người nhìn nhau, không cần nói cũng có một sự ăn ý nhất định. Trần Duy từ ánh mắt của Nguyễn Phong, thấy được quyết tâm đòi lại món nợ của Văn Thái, cũng yên tâm gật đầu.

Sau khi Văn Thái được đưa xuống chữa trị, trọng tài tuyên bố Lý Ngu tiếp tục được tiến vào vòng trong, thương thế của Văn Thái cũng được nhận định là tai nạn vì Lý Ngu không thể thu lực sau khi xuất chiêu, cho nên hắn không bị tước đoạt quyền tham gia thi đấu. Hai trận đấu tiếp theo diễn ra không có gì đặc biệt, trận đấu thứ hai là một trận cân tài cân sức, hai tuyển thủ thi đấu cố gắng, phân ra thắng bại. Còn trận của Nguyễn Phong, Trần Duy ngay từ đầu đã lao lên tấn công một cách cầu thả, để lộ sơ hở rất nhiều, chỉ sau vài chiêu đã bị Nguyễn Phong cho rớt đài. Ba tuyển thủ của vòng chung kết đều đã được xác định, sang buổi chiều, trận chung kết sẽ diễn ra, ba tuyển thủ đều có một khoảng thời gian đầy đủ để nghỉ ngơi phục hồi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 27: Tỷ thí (3)

Tranh thủ khoảng thời gian được nghỉ, Nguyễn Phong cùng Trần Duy đi thăm Văn Thái. Sau trận đấu, Văn Thái đã được đưa đến nhà thầy thuốc để chữa trị. Trong làng chỉ có duy nhất một vị y sư, cho nên hai người cũng không mất công hỏi thăm, một mạch đi thẳng đến nơi. Vị thầy thuốc này tên là Phạm Lương, xét về quan hệ họ hàng thì cũng có thể coi như là chú họ xa của Phạm Văn Thái, tuy nhiên tuổi tác của hắn lại khá cao, tính đến năm nay cũng đã ngoài sáu mươi. Nhà của Phạm Lương cũng ở gần đình, thế nhưng lại khá khó tìm vì nhà dân xung quanh cũng dày đặc, đường đi quanh co khúc khuỷu. Cũng may trong làng cũng chẳng có quá nhiều người, nên dù hơi khó tìm một chút, mọi người vẫn nhớ rõ đường vào nhà thầy thuốc, bằng không khi cần cầu thuốc, khám bệnh mà không biết đường thì thật sự là tai họa.

Nguyễn Phong và Trần Duy cũng biết đường vào nhà Phạm Lương, hay nói đúng hơn là hầu hết thiếu niên trong làng đều biết đường vào nhà Phạm Lương, bởi vì vị thầy thuốc này rất hay cho bọn chúng mấy vị thuốc như táo tàu, cam thảo..... Trong làng Vĩnh Thái cũng không có mấy người bán bánh kẹo, quà vặt cho trẻ con, vì vậy cam thảo hay táo tàu đã có thể coi như một loại quà vặt được trẻ con ưa thích. Mà muốn có được loại quà vặt này, ngoại trừ đi xin ở nhà thầy thuốc ra thì cũng không kiếm được từ nơi nào khác. Chính vì vậy, đường vào nhà Phạm Lương được bọn trẻ ghi nhớ rất rõ ràng. Khi hai người vừa bước đến cửa nhà, đã ngửi thấy mùi thuốc bốc lên nồng nặc. Ngoài cửa nhà còn có đứng hai người, một là vị giám khảo khi nãy đưa Văn Thái đi chữa trị, một người khác chính là cha của Văn Thái, tên là Phạm Văn Hùng. Nguyễn Phong cùng Trần Duy đều lên tiếng chào Văn Hùng, đồng thời hỏi thăm tình hình của Văn Thái

“Chú Hùng, Văn Thái hiện giờ ra sao rồi ạ?”

Văn Hùng nghe được tiếng chào, cũng quay lại nhìn. Về mặt hẳn lúc này đang rất lo lắng, nhưng khi thấy Nguyễn Phong và Trần Duy thì cũng bình tĩnh lại đôi chút, gật đầu với hai người.

“Hai cháu đến thăm Văn Thái thật tốt quá. Hiện giờ nó vẫn đang được chữa trị bên trong, nghe nói là thương thế bên ngoài không nặng lắm, nhưng nó còn bị cả nội thương. Hy vọng sau khi chữa trị cũng không ảnh hưởng gì đến khả năng luyện võ của nó”. Vừa lúc Văn Hùng nói đến đây, thì Phạm Lương đã bước ra ngoài. Thấy thầy thuốc đã ra, Văn Hùng vội vàng tiến lên hỏi

“Thế nào rồi chú Lương, Văn Thái nhà anh được chữa trị xong rồi chứ?”

“Chữa trị thì cũng xong rồi, không có nguy hiểm gì hết, nhưng tim phổi đã bị ngoại lực ảnh hưởng, từ giờ trở đi không dụng võ. Anh cũng không nên buồn rầu làm gì, tuy không tập luyện võ công được nữa, nhưng Văn Thái vẫn có thể làm các công việc khác, cuộc sống sau này cũng vẫn rất tốt mà”

Phạm Lương thấy Văn Hùng cuống quýt hỏi, cũng biết người anh họ xa này rất quan tâm đến con trai, chỉ lựa lời mà nói để tránh làm cho hắn buồn rầu quá mức. Văn Hùng nghe được con trai mình không thể tập võ nữa, tinh thần tự nhiên ủ rũ. Qua một hồi suy nghĩ, Văn Hùng cũng bình ổn lại được tâm tình đang rối loạn, tự nhủ trong lòng dù sao người còn vẫn là tốt nhất. Tuy không thể tập võ, nhưng cuộc sống đâu phải chỉ có võ công, Văn Thái sau này vẫn có thể sống tốt được thì mình buồn làm gì chứ.

Nguyễn Phong cùng Trần Duy thì lại khác với Văn Hùng. Trần Duy nghe được Văn Thái không thể tập luyện võ công, vô cùng phẫn nộ, bộ dáng như hận không thể đánh tàn phế Lý Ngu ngay lập tức. Nguyễn Phong thì lại đang nghĩ đến, khai mở tâm nhãn, hấp thu nguyên tố có thể bồi bổ ngũ tạng, không biết mình có thể hướng dẫn cho Văn Thái khai mở tâm nhãn được không. Mỗi người theo đuổi một suy nghĩ khác nhau, Văn Hùng lại lên tiếng trước.

“Nguyễn Phong, cháu chiều nay còn trận chung kết quan trọng, cũng nên tranh thủ nghỉ ngơi. Chúc cháu giành được hạng đầu trong bảng tổng kết”

Nguyễn Phong nghe ra ý muốn tiễn khách, cũng không dị nghị gì, dù sao Văn Thái vừa mới được chữa trị, còn cần phải nghỉ ngơi, giờ vào thăm cũng không phải là lúc thích hợp. Cảm ơn lời động viên của Văn Hùng, Nguyễn Phong kéo tay Trần Duy đi, quay lại sân đình chuẩn bị cho trận đấu buổi chiều. Trần Duy định giã ra, quay lại thăm Văn Thái, Nguyễn Phong lựa lời khuyên bảo, làm hắn từ bỏ ý định này, chờ đến lúc khác sẽ quay lại thăm.

Chiều, trời nắng vô cùng. Ngày hôm nay thời tiết thật lạ lùng. Tuy rằng đã đầu tháng mười, nhưng trời lại nắng, không phù hợp chút nào với thời tiết đầu đông. Tất nhiên cũng không có ai nói gì được về thời tiết, nắng mưa là việc của trời, người đâu thể nào dự đoán được. Dưới ánh nắng chói chang của mùa đông, mọi người đều chờ mong trận chung kết sắp đến. Ba thiếu niên tài giỏi nhất sẽ cùng nhau thi đấu trong trận chung kết này, nhằm xác định ra người đứng đầu của lớp thiếu niên. Lần lượt theo thứ tự, Nguyễn Phong, Lý Ngu, Hoàng Phái đều đi ra lễ đài. Hoàng Phái, chính là người đã thắng trận đấu thứ hai của vòng ba. Cha hắn cũng là một vị sư phụ trong làng, vì vậy thành tích hắn đạt được cũng không có gì lạ. Nếu Vương Đạt không gặp phải Nguyễn Phong quá sớm, có lẽ hắn cũng sẽ cạnh tranh vào được tới thiếu là vòng ba.

Vì đây là trận đấu ba người, nên nguy cơ cũng cao hơn hẳn khi thi đấu một đối một, vì vậy, ngoài lựa chọn vũ khí, ba người đều được mang lên mình một bộ trang bị bảo hộ. Sau khi thấy cả ba đã chuẩn bị đầy đủ, trọng tài liền ra hiệu cho họ bắt đầu thi đấu. Ba người đứng thành thế tam giác, mắt nhìn nhau gườm gườm, cảnh giác cả hai đối thủ còn lại. Trong một trận loạn chiến như vậy, ai cũng không biết được mình sẽ bị đánh bất ngờ lúc nào, vì vậy phải kiểm soát được mọi đối thủ trong tầm mắt, tránh cho thua mà không biết tại sao. Hoàng Phái bước lên một bước, tạo áp lực cho hai người còn lại. Vũ khí hắn chọn là kiếm, là vua của các loại binh khí, thuận lợi cho việc chiến đấu cận thân, chính vì vậy nên hắn phải áp sát được đối phương để ra chiêu. Một bước của Hoàng Phái nhìn như bình thường, nhưng trong đó ẩn chứa ý tứ uy hiếp mãnh liệt. Luận về vũ khí, người xưa đã đúc kết ra được, một tác dài là một tác mạnh, một tác ngắn là một tác hiểm. Kiếm tuy không phải là vũ khí chỉ chuyên đánh lên, ám sát như dao găm, nhưng cũng vẫn rất hiểm. Vừa công vừa thủ được, lại có thể linh hoạt biến chiêu, đa đoan quý dị, chỉ cần áp sát được sẽ khiến đối phương khó mà phát huy ra lực công kích. Nguyễn Phong đối với một bước của Hoàng Phái, tâm đề phòng tăng cao, một thương nắm chắc trong tay, mũi thương luôn chỉ vào giữa Hoàng Phái và Lý Ngu, nắm chắc khả năng phòng thủ đối với đòn tấn công của hai người. Lý Ngu thì lại tùy tiện hơn rất nhiều. Hẳn sức lớn lực mạnh, hai quả chùy gỗ được giờ lên, tạo thành hai tầng trái phải phòng thủ cho bản thân, cũng không có gì phải ngại đối phương giáp công. Hoàng Phái thấy hai người đều thủ vững, cũng không có chút sơ hở nào, liền quyết định trước tiên phát động tấn công, chiếm lấy lợi thế bằng tốc độ của bản thân. Nếu có thể khiến cho đối thủ tấn công lẫn nhau, mình đứng một bên khống chế thế cục thì lại càng hoàn hảo. Thoạt nhìn thì thấy phòng thủ của Nguyễn Phong có vẻ không chắc chắn bằng Lý Ngu, thương mà bị áp sát lại càng khó sử dụng hơn chùy, vì vậy Hoàng Phái nhắm về phía Nguyễn Phong mà phát động tấn công. Thân thể hắn vọt về phía trước, bước chân lại liên tục chuyển đổi, lúc bên phải, lúc bên trái, khi nhanh khi chậm, khiến đối thủ nhìn thấy cũng muốn hoa mắt. Nguyễn Phong thấy bộ pháp kì dị của Hoàng Phái, cảnh giác càng thêm cao, một thương trong tay hươu nhẹ trong không khí, vẽ ra một vòng tròn hư ảo. Hoàng Phái thấy vậy, chỉ cười thầm, Nguyễn Phong chưa đánh đã bị Địch sa bộ của mình làm cho rối loạn, làm ra động tác vô nghĩa như vậy, tầm mắt thật sự quá kém. Nào ngờ miệng cười chưa dứt, bước chân vừa đến tầm thương của Nguyễn Phong thì đã phải dừng lại. Một vòng nối tiếp một vòng, thương ảnh cứ như mây dày che phủ không gian, không có lối tiến lên cho Hoàng Phái. Lúc này hắn mới biết mình đã bị đối phương lừa, tự tạo ra tâm lý kinh dị để rồi bị sơ hở. Ngay khi bước chân của Hoàng Phái vừa dừng lại, thì từ bên hông đã đánh tới một ngọc chùy gỗ, lực mạnh vô cùng, kéo theo từng tiếng xé gió vun vút. Một chiêu này của Lý Ngu được gọi là Hoành Thiên Quân, mang theo thế quét sạch kẻ thù trước mắt, uy hiếp cả Hoàng Phái lẫn Nguyễn Phong. Hoàng Phái võ công cũng không kém, vì vậy hắn liền lấy xảo phá lực, dùng kiếm tiếp xúc với chùy của Lý Ngu, cổ tay khẽ rung, đã làm cho chùy lệch sang bên Nguyễn Phong. Lý Ngu thấy vậy, cũng không cố sức kim lực, thậm chí còn tăng thêm lực vào chùy. Dù sao mục đích của hắn cũng là loại bỏ đối thủ, tên nào bị đánh bại trước cũng vậy mà thôi. Trong khi Hoàng Phái đang đắc ý vì đã mượn tay Lý Ngu làm khó dễ cho Nguyễn Phong, bản thân Nguyễn Phong lại không có để việc này ở trong lòng, vẫn miệt mài vẽ trong không trung những vòng thương ảnh. Chùy của Lý Ngu khi đập đến, không ngờ lại như bị cuốn vào trong mây mù, có lực mà không phát được, cứ thế bị các vòng thương ảnh va chạm, đẩy qua đẩy lại, tiêu hao dần sức lực của Lý Ngu. Cảm giác khó chịu này khiến huyết tính của Lý Ngu bộc phát, hắn gầm mạnh một tiếng, gạt ngọn chùy đang bị mất lực lại, nào ngờ Nguyễn Phong đâm mạnh thương vào ngọn chùy, lại khiến cho chùy này bị mất lực khống chế một lần nữa. Lực được tích súc trong chùy rất to lớn, lại Nguyễn Phong đẩy thêm một cái, văng mạnh sang phía Hoàng Phái, khiến hắn bối rối đón đỡ. Kiếm tuy có thể dùng để phòng thủ, nhưng cũng phải dựa vào năng lực của người sử dụng. Một chùy này không chỉ có chứa sức lực của Lý Ngu, còn chứa cả lực đạo mà

Nguyễn Phong đâm vào, Hoàng Phái dù có hết sức cũng không thể cản lại được, cuối cùng bị đánh cho lùi ra sau liên tục. Đến khi dừng lại thì đã đứng dưới đài, mất tư cách tiếp tục chiến đấu. Tuy rằng không phục, nhưng Hoàng Phái cũng không thể tiến lên đài nữa, vì vậy chỉ có thể ủ rũ bước vào trong khu vực khán đài, ngồi xem trận đấu được tiếp diễn giữa Lý Ngu và Nguyễn Phong.

Sau khi đã loại bỏ được một đối thủ, trận đấu lúc này đã quay lại với thể thức một đấu một truyền thống. Lý Ngu lúc này trong lòng đã nóng giận đến cực điểm, vừa nãy khi tấn công Nguyễn Phong thì bị thương pháp quái đản của hắn làm cho không thể phát lực, lúc sau lại bị hắn lợi dụng, dù loại được Hoàng Phái nhưng Lý Ngu không cảm thấy thoải mái chút nào. Gầm to một tiếng, Lý Ngu cũng không thèm dò xét đối phương, lao thẳng lên tấn công Nguyễn Phong. Cặp chùy liên tục bổ xuống, tầng tầng lớp lớp giống như cuồng phong bạo vũ đánh thẳng vào lớp phòng ngự được Nguyễn Phong tạo lên từ những vòng thương ảnh. Trong thiên hạ không có phòng ngự nào mà không bị phá, dù cho Nguyễn Phong vận dụng thương pháp rất xảo diệu, nhưng vẫn bị Lý Ngu đang cuồng loạn kia đập cho xuất hiện kẽ hở, thương lại cũng không phải là làm từ kim loại, mà chỉ là một thanh mộc thương bình thường, trên thân thương dần xuất hiện những vết nứt, đặc biệt là ở vị trí giữa cán thương. Sau vài lần đập nữa của Lý Ngu, thế thủ của Nguyễn Phong cũng đã bị phá vỡ. Lý Ngu thấy vậy càng thêm hưng hỷ, tiến lên ép cho Nguyễn Phong lùi liên tục về cạnh lễ đài. Khi gần đến sát cạnh lễ đài, Lý Ngu không tiến nữa, mà dồn toàn lực vào hai chùy, bổ mạnh về Nguyễn Phong. Thấy thế đến không thể đỡ của Lý Ngu, Nguyễn Phong không lùi mà tiến, hai chân lấy sức nhảy lên, mũi chân đá ra, tiếp xúc với chùy của Lý Ngu, mượn lực từ đó mà bật lại phía sau. Chỉ là chùy của Lý Ngu quá mạnh, Nguyễn Phong không dự đoán được lực lượng trong đó, vì vậy bật lại khá xa, đã có xu thế rơi ra khỏi lễ đài. Nguyễn Phong đang ở giữa không trung, sử dụng chút dư lực còn lại từ lúc va chạm với Lý Ngu, lộn một vòng để lấy lại thăng bằng, sau đó dùng chuôi thương chống xuống đất, mượn lực từ đó mà bật lại lên võ đài. Không ngờ đến ngọn mộc thương không chịu nổi sức mạnh, lại trước đó bị Lý Ngu đánh cho rạn nứt, vì vậy lúc này, mộc thương liền gãy thành hai nửa. Mắt đài, Nguyễn Phong chới với giữa không trung, sắp ngã xuống đất đến nơi. Mọi người đều nghĩ rằng Nguyễn Phong đã thua, đều thầm thở dài, thua vì vũ khí gãy cũng thật là đen đủi. Nào ngờ Nguyễn Phong lại làm ra một động tác kinh người, hắn dùng chút dư lực còn lại, nắm lấy hai khúc thương gãy chống mạnh xuống đất, làm thành tư thế trồng cây chuối, sau đó cứ thế dùng khúc thương gãy tiến dần về phía võ đài. Lý Ngu vốn đã quay lưng đi, nhưng ngay khi thấy có tiếng xôn xao từ phía khán giả, lại vội nhìn lại, chỉ tiếc là lúc hắn nhìn lại thì đã muộn, Nguyễn Phong dựa vào hai đoạn thương gãy, đã lên lại trên võ đài. Hai tay Nguyễn Phong lúc này ướt đầm máu, những mảnh vụn gỗ đâm vào da thịt đau nhức vô cùng, nhưng vì giúp Văn Thái đòi lại nợ, hắn coi như không có chút cảm giác nào. Nắm khúc thương gãy lên, chỉ về phía Lý Ngu, Nguyễn Phong làm ra tư thế thách thức, khiến cho Lý Ngu tức giận vô cùng. Gầm to một tiếng, Lý Ngu lại vác song chùy lao về phía Nguyễn Phong. Khi còn cách nửa đường, hắn ném ngay một chùy ra, nhằm thẳng hướng đầu Nguyễn Phong. Chiêu này đã động đến sát khí, vô cùng hiểm ác. Nguyễn Phong thấy vậy, làm ra một tư thế ngửa người, né tránh chùy đang bay đến. Lý Ngu đã theo sát sau, bổ mạnh một chùy từ trên xuống, thế như muốn đánh Nguyễn Phong thành hai khúc. Đang trong tư thế ngửa ra sau, Nguyễn Phong đảo hai chân trụ, người xoay tròn rẽ ngang sang một bên, hai khúc gỗ trên tay liên tục điểm xuống đất để giữ không ngã. Sau khi đã né qua một chiêu của Lý Ngu, Nguyễn Phong tung hai chân lên, đá liên tiếp hai phát vào bụng đối phương. Lý Ngu không kịp phòng bị, lĩnh trọn hai cước, bị đá cho lùi lại liên tiếp, cảm giác khó chịu như muốn nôn cả dạ dày ra. Còn chưa kịp hồi phục, Nguyễn Phong đã lại xông đến, hai đoạn gỗ trên tay liên tục điểm lên thân thể Lý Ngu, không gây ra lực sát thương mạnh như tưởng tượng, nhưng ám kinh lại cứ thế xâm nhập vào các huyết, khiến cơ thể Lý Ngu nóng rất khó chịu. Sau khi điểm liên tục gần hai chục cái, Nguyễn Phong quay người tung ra một đòn đá hậu, đá Lý Ngu trực tiếp bay xuống đài. Từ đang thắng thành thua ngược, tất cả xảy ra với Lý Ngu chỉ trong không đầy một phút. Lý Ngu nằm trên nền đất, dường như vì thua quá nhanh mà suy sụp, không thể gượng dậy. Giám khảo lên kiểm tra, thấy Lý Ngu thân thể vẫn bình thường, không có thương thế gì nặng nề, liền cho người đưa hắn đi nghỉ ngơi, sau đó tiến lên đài, tuyên bố Nguyễn Phong chiến thắng. Toàn trường rung động, vỗ tay rào rào, một trận chiến này, người xem đã được nấn nhá một phen, không ngăn ngại gì mà tặng cho kẻ thắng một tràng pháo tay thật lớn. Nguyễn Phong đứng trên đài, hưởng thụ một chút cảm giác được cả nghìn người hoan hô, hai tay lúc này mới đau nhức kịch liệt, khiến cho hắn không thể không đi xuống, nếu như mà chậm trễ để nhiễm trùng, uốn ván thì đúng là tai họa. Cha và ông ngoại Nguyễn Phong đã đứng chờ hắn sẵn dưới đài, đều tiến lên chúc mừng Nguyễn Phong đạt được hạng nhất. Đối với bậc cha ông như họ, thành tựu của con cháu cũng chính là niềm vui của bản thân, không còn gì vui mừng hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 28: Dịu dàng

Khi Nguyễn Phong vào phòng nghỉ của thí sinh, đã thấy Tiểu Yến ngồi đợi sẵn, vẻ mặt đầy lo lắng. Thấy Nguyễn Phong bước vào, Tiểu Yến cũng không để ý đến xung quanh có người, tiến lên nắm lấy tay Nguyễn Phong, hỏi han ân cần

“Anh Phong, tay anh bị thương có đau lắm không? Ngồi xuống đây, để em băng bó cho”

Nguyễn Phong bị Tiểu Yến nắm lấy hai tay, dù đang đau nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười, ôn hòa gật đầu nói

“Vết thương cũng không đáng kể gì mà, chỉ là chút thương tích ngoài da thôi, em cũng không cần phải lo lắng quá như thế. Bên kia có người nhìn đó” Nghe thấy Nguyễn Phong nhắc nhở, Tiểu Yến lúc này mới nhớ ra vẫn còn có người ở xung quanh, khuôn mặt trái xoan ửng đỏ lên, nhìn càng thêm xinh đẹp. Tuy ngưng ngừng, nhưng hai tay Tiểu Yến vẫn không buông tay của Nguyễn Phong ra, chỉ kéo hắn đến ngồi xuống một chiếc ghế, nhẹ nhàng nắm lấy hai tay hắn bắt đầu chữa trị. Lấy một chiếc khăn sạch sẽ đã được chuẩn bị sẵn ra, Tiểu Yến nhẹ nhàng nhúng vào chậu nước ấm bên cạnh, chậu nước này cũng là do nàng pha sẵn đợi Nguyễn Phong, tuy rằng nước đã nguội đi phần nào, nhưng vẫn thể hiện rõ tâm ý của người chuẩn bị. Vắt chiếc khăn một lượt, Tiểu Yến lau đi những vết máu trên tay Nguyễn Phong, động tác nhẹ nhàng vô cùng, như sợ rằng chỉ mạnh tay một chút sẽ làm cho Nguyễn Phong đau đớn vậy. Quá trình này là một phần của việc sát trùng, sau khi làm sạch sẽ hết vết máu cũng như bụi cát dính trên tay của Nguyễn Phong, Tiểu Yến dùng một chiếc kẹp sắt đã được ngâm trong nước sôi, nhẹ nhàng gắp các mảnh vụn gỗ găm trên tay Nguyễn Phong ra. Mỗi một động tác của Tiểu Yến đều vô cùng tỉ mỉ, cẩn thận, lại chan chứa sự dịu dàng ôn nhu. Các thí sinh xung quanh thấy Nguyễn Phong được chăm sóc tỉ mỉ như vậy, đều lộ ra ánh mắt ghen tỵ, nhưng trong lòng thì cũng chỉ biết cam chịu, ai bảo bản thân mình không bằng người, dù là ngoại hình, võ công, trí tuệ đều kém Nguyễn Phong không ít. Nguyễn Bảo cùng cha vợ hắn bước vào phòng, nhìn thấy Tiểu Yến dịu dàng chăm sóc Nguyễn Phong như vậy, trên khuôn

mặt đều xuất hiện nụ cười mỉm, ánh mắt hai người nhìn nhau, ý tứ thấu hiểu càng sâu đậm hơn lần trước. Hai vị nam nhân này dường như cùng đi đến một quyết định nào đó, trên khuôn mặt nét cười càng thêm đậm, đã không phải là nụ cười kiểu thấu hiểu bọn trẻ, mà là nụ cười vui mừng cùng quyết định.

Một loạt động tác được Tiểu Yến thực hiện, sau khi đã rút mảnh vụn gỗ cuối cùng ra khỏi tay Nguyễn Phong, nàng thối nhẹ lên bàn tay hắn, như để làm dịu đi nỗi đau do vết thương gây ra vậy, động tác của nàng ôn nhu không khác gì một người vợ hiền, Nguyễn Phong là nhân vật chính nhưng dường như lại không hiểu cảm giác của nàng bằng người xung quanh, vẫn mỉm cười ôn hòa giống một người anh trai vậy. Ông ngoại cùng cha hắn thấy cái điệu cười đó, trong lòng thầm mắng tên nhóc này thật không hiểu tình cảm, về nhà đúng là phải dạy dỗ lại mới được. Khi đã cảm thấy trên bàn tay Nguyễn Phong không còn nước đọng lại, Tiểu Yến mới lấy từ trong chiếc túi nhỏ bên hông ra một lọ thuốc nhỏ, chiếc túi này được nàng đeo bên hông, dây đeo chéo từ vai qua, nhìn tinh xảo, lại có vẻ dễ thương, rất hợp với những cô gái như Tiểu Yến. Chiếc túi này thực ra là do Nguyễn Phong thiết kế, từ hình dáng đến kiểu cách, đều là do hắn bắt chước mấy chiếc túi ở thời thế giới trước kia mà vẽ ra, chỉ có khâu may vá là phải để cho Tiểu Yến tự làm, tuy vậy chiếc túi này vẫn là độc nhất vô nhị. Tiểu Yến rất thích chiếc túi này, bởi vì chính Nguyễn Phong đã thiết kế dành riêng cho nàng. Nói đúng hơn thì tất cả các đồ vật Nguyễn Phong tặng nàng từ trước đến giờ, Tiểu Yến đều luôn trân trọng chúng, lưu giữ và bảo quản rất cẩn thận. Đây chính là kho báu riêng mà nàng trân quý nhất.

Lọ thuốc được Tiểu Yến lấy ra chính là thuốc đặc trị các vết thương ngoài da do Vũ Ngôn điều chế. Tuy nói làng Vĩnh Thái chỉ có một vị thầy thuốc duy nhất là Phạm Lương, nhưng đó là thầy thuốc của người bình thường mà thôi. Vũ Ngôn về cơ bản chính là một thư pháp gia, tuy rằng hắn không thừa nhận mình thuộc về bất cứ lưu phái nào, cũng không nói ra xuất thân của hắn, nhưng điều này không ảnh hưởng chút nào đến việc sử dụng sức mạnh thư pháp gia của Vũ Ngôn. Là một thư pháp gia, không những phải tinh thông thư pháp, nắm giữ khả năng điều khiển chân hồn, mà còn phải biết luyện chế những đồ vật cần thiết, từ văn phòng tứ bảo, đến các loại dược phẩm, thậm chí những thư pháp gia thuộc khí lưu phái còn có thể luyện chế cả vũ khí, mà vũ khí họ luyện chế ra đều là loại cực phẩm. Lọ thuốc này cũng vậy, chính là do Vũ Ngôn sử dụng khả năng của thư pháp gia luyện chế ra, các loại nguyên liệu đều không phải thứ mà người bình thường có thể nhận biết được, nhưng tác dụng của thuốc lại không thể chế vào đâu được. Vũ Ngôn chỉ có một đứa con gái là Tiểu Yến, vì vậy hắn dành hết sự thương yêu của mình cho con gái, một lọ thuốc trị thương như vậy, tiện tay trang bị cho con gái cũng là chuyện bình thường. Trong mắt của người thường, đây đã có thể coi là thần dược trị khỏi mọi loại thương thế, nhưng trong mắt Vũ Ngôn, một lọ thuốc chẳng đáng là gì so với tầm quan trọng của Tiểu Yến. Còn đối với Tiểu Yến, một lọ thuốc này, có lẽ cũng không đáng gì so với mấy vết thương trên tay của Nguyễn Phong, chính vì vậy nàng mới lấy ra để chữa thương cho Nguyễn Phong. Bàn tay nhỏ bé của Tiểu Yến nhẹ nhàng rắc thuốc lên đôi tay thô ráp của Nguyễn Phong, dịu dàng xoa nhẹ lên những miếng vết thương còn chưa khép hẳn lại. Thuốc công hiệu thật sự rất tốt, chỉ mới bôi lên đã làm cho vết thương khép miệng, dù những vết thương này khá nhỏ, nhưng lại rất sâu, bởi những mảnh vụn gỗ trên hai đoạn thương gây đều vì Nguyễn Phong nắm chặt mà đâm sâu vào da thịt hắn, không ngờ thuốc chỉ vừa chạm vào đã làm vết thương khép miệng. Có lẽ là vì cảm giác thoải mái, mát dịu của thuốc tạo lên, hoặc có lẽ là cảm giác mềm mại từ đôi tay của Tiểu Yến đang xoa thuốc cho mình, Nguyễn Phong cảm thấy thật sáng khoái, mọi sự mệt nhọc khó chịu đều tan biến tự lúc nào.

Khi đã xoa thuốc lên tất cả mọi vết thương trên tay Nguyễn Phong, Tiểu Yến lúc này mới dừng tay, khuôn mặt đã đỏ tới tận mang tai, hồng rực rỡ, càng cuốn hút ánh mắt người nhìn. Một tiểu mỹ nhân mười bốn tuổi, ngượng ngùng khi xoa thuốc cho người trong lòng, thật sự là một hình ảnh đẹp, gợi cho tất cả mọi người một cảm giác tình yêu tuổi trẻ thật thuần khiết. Ông ngoại và cha Nguyễn Phong lúc này mới bước đến, cất tiếng cười ha hả, nói đùa vài câu

“Nguyễn Phong à, ông thật không ngờ cháu lại đào hoa như vậy đấy. Tiểu Yến đáng yêu như vậy, không ngờ lại đem lòng trao gửi cho cháu rồi”

“Phong à, cha thật rất vui mừng khi đã sinh ra được một đứa con trai tài giỏi như con đấy. Không chỉ võ công cao cường, tâm trí thông minh, lại còn giỏi cả khả năng hấp dẫn các cô gái. Nhớ hồi bằng tuổi con, cha còn chưa có khiến cho cô gái nào chịu bôi thuốc cho cha đâu. Ha ha ha”.

Nghe tiếng cười đùa của hai người, Nguyễn Phong cũng bị làm cho xấu hổ, lại có cảm giác khó xử vì cha và ông ngoại nói đùa ngay trước mặt Tiểu Yến, không biết Tiểu Yến sẽ phản ứng ra sao nữa. Tiểu Yến thì không có lo nghĩ nhiều như Nguyễn Phong, bị hai vị tiền bối trêu đùa, khuôn mặt càng thêm đỏ, hai tai cũng đỏ bừng cả lên. Nàng vội vội vàng vàng thu lại mấy thứ đồ đã chuẩn bị, đứng lên chào ông ngoại và cha của Nguyễn Phong, sau đó vội chạy ra ngoài. Nguyễn Phong thấy vậy, cũng chỉ có thể thờ dài.

“Cha, ông ngoại, hai người nói đùa quá mức, làm cho Tiểu Yến nổi giận bỏ đi rồi kia. Con còn chưa kịp cảm ơn Tiểu Yến đã giúp con trị thương nữa”

“Con trai ngốc của ta, con không thấy là Tiểu Yến nó rất thích con sao. Nó bỏ đi, chẳng qua là vì xấu hổ mà thôi, chứ cũng không có giận dữ chút gì đâu. Con không thấy trước khi Tiểu Yến chạy ra ngoài, trên mặt còn mang theo một nụ cười mỉm sao”

Nguyễn Bảo lên tiếng đáp lại lời của Nguyễn Phong, chỉ điểm cho hắn một phen về tình cảm nam nữ.

“Cháu ngoại à, Tiểu Yến thực sự là một cô gái tốt đó. Ta thấy nó rất dịu dàng, đảm đang, lại rất thích cháu. Có lẽ cũng nên đặt quan hệ với gia đình bên đó sớm thôi. Không thể để một cô gái tốt như vậy tuột khỏi tay được”

Ông ngoại Nguyễn Phong nói rất quả quyết, dường như việc hỏi cưới Tiểu Yến đã chắc chắn trong lòng bàn tay

“Đúng vậy, sư phụ nói rất đúng, con cũng đồng ý với ý kiến này. Năm nay Nguyễn Phong mười năm, Tiểu Yến cũng mười bốn rồi, xét tuổi tác thật sự là hợp nhau, đúng như các cụ ngày xưa vẫn nói, gái hơn hai trai hơn một mà. Đợi sang tháng, con sẽ chọn ngày tốt, sang nhà thầy đồ Vũ, hỏi cưới Tiểu Yến cho Nguyễn Phong”

“Hai người lo xa quá rồi đó, con thấy có sang hỏi cũng chưa chắc đã được đồng ý. Thầy Vũ Ngôn yêu cầu con rể có lẽ cao lắm”

Nguyễn Phong nghe cha và ông ngoại nói về chuyện hỏi cưới, chỉ có thể tìm lí do để tránh né. Hắn vẫn luôn nhớ đến Ngọc Thanh, đối với Tiểu Yến tuy có tình cảm, nhưng lại nghiêng phần nhiều về quan hệ anh em hơn, ít nhất là Nguyễn Phong cho rằng như vậy.

“Không đồng ý là thế nào, Nguyễn Phong con trai ta, vừa thông minh lại giỏi võ, chữ viết cũng rất đẹp, kinh sử cũng thuộc lâu, quá tốt rồi còn gì nữa.

Đợi vài năm nữa triều đình mở khoa thi, con đi thi cố gắng lấy cái giải trạng nguyên, lúc đó về làng còn không phải tha hồ có đám đến dạm hỏi hay sao.

"Thầy con chắc chắn là người nhìn xa trông rộng, trao gửi con gái cho con cũng là hợp lẽ rồi. Nói chi đến con còn là học trò cưng của thầy Vũ, nếu làm con rể thì quan hệ đã gần lại càng thêm gần. Thôi, ý cha đã quyết, chuyện này không nói nữa. Con hãy chuẩn bị đi, sắp đến lúc trao chứng nhận thành niên rồi đây!"

Nguyễn Phong thấy ý cha đã quyết, không thể ngăn cản, biết có nói thêm cũng không có ý nghĩa gì, chỉ đành đứng dậy đi ra ngoài lễ đài. Thời đại này nam nhân tam thê tứ thiếp cũng là bình thường, chỉ là hắn vẫn không thích nắm cái quan niệm này. Hy vọng sự phụ hắn sẽ không đồng ý, Tiểu Yến xứng đáng được một người khác dành toàn tâm thương yêu, chứ không nên làm vợ của Nguyễn Phong tâm vẫn mang nặng hình bóng Ngọc Thanh. Chỉ là hắn đã quên rằng, thế giới này chính vì đàn ông có thể có tam thê tứ thiếp, Tiểu Yến đến với người khác chắc gì đã tốt bằng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29: Khoa cử

Nghi thức trao chứng nhận diễn ra vô cùng nhanh chóng. Các thí sinh sau khi được tổng kết điểm, đã có thể phân loại chứng nhận. Tính thêm điểm ở vòng cuối cùng, đạt được tổng hai mươi điểm sẽ được loại trung bình, ba mươi điểm sẽ là loại khá, bốn mươi điểm là loại giỏi và bốn mươi lăm điểm sẽ là loại xuất sắc. Nguyễn Phong đạt thành tích cao trong tất cả các bài kiểm tra, điểm thi đạt đến bốn mươi tám điểm, nếu không phải vì nhắc bài cho Trần Duy mà bị trừ mất hai điểm, hắn đã đạt điểm tuyệt đối. Trần Duy điểm không được tốt như vậy, tổng của bốn vòng mới được có ba mươi điểm, cũng nhờ vòng cuối cùng mà may mắn vượt lên, đạt đến thành tích khá. Văn Thái lần này bị Lý Ngưu đã thương, ở vòng thi cuối cùng cũng không thể tiếp tục hết, chỉ được xếp hạng sáu, vì vậy tổng điểm bốn vòng của hắn là ba mươi lăm, cũng có thể coi là không được như ý. Sau phần trao chứng nhận, Nguyễn Bảo lại lên lễ đài, diễn thuyết một lần nữa.

"Kính thưa các vị hương thân phụ lão cùng toàn thể dân làng Vĩnh Thái, lần này tôi lên đây, cũng chỉ có hai việc muốn nói. Đầu tiên là chúc mừng các thiếu niên của làng ta đã hoàn thành lễ thành niên mà cách tốt đẹp, đây là điều đáng mừng với tất cả mọi người, vì thanh thiếu niên đều là tương lai của chúng ta, là những người sẽ đảm đương vai trò bảo vệ và xây dựng tổ quốc trong nay mai. Xin mời tất cả mọi người tặng cho những thiếu niên tài giỏi này một tràng pháo tay để ủng hộ cho thành tích mà họ đã đạt được". Hưởng ứng lời của Nguyễn Bảo, tiếng vỗ tay rào rào vang lên, dân làng đều vui mừng vì các thiếu niên. Chờ cho tiếng hoan hô đã lắng xuống, Nguyễn Bảo lại tiếp tục nói về vấn đề thứ hai.

"Tiếp theo, tôi muốn nói về một việc rất quan trọng. Tôi mới nhận được công văn của triều đình gửi xuống tất cả các địa phương, thông báo về việc hai năm sau triều đình sẽ mở khoa thi tuyển chọn nhân tài. Tất cả mọi người, độ tuổi từ mười lăm trở lên, đều có thể đi đến kinh đô, tham dự kỳ thi này. Nếu đạt được thành tích tốt, có thể ra làm quan, vinh quy bái tổ, cũng là một điều hiển hách trong đời người. Ngoài ra, kỳ thi có phân hai bên là thi văn và thi võ. Mỗi người đều có thể tham gia một trong hai kỳ thi, hoặc là tham gia cùng lúc cả hai đều được. Văn, võ đều có phân trạng nguyên, người nào đạt được thành tích này, sẽ được gặp mặt trực tiếp hoàng thượng, có cơ hội được phong cho chức quan lớn. Vì vậy nếu như ai có mong muốn ra làm quan, thì nên cố gắng rèn luyện ngay lập tức, cơ hội luôn có cho mọi người".

Nghe được tin triều đình mở khoa thi, dân làng xôn xao hẳn lên, mọi người đều bàn luận về việc đi tham gia khoa cử lần này. Hai khoa thi văn võ đều là truyền thống khoa cử từ trước đến giờ của Đại Việt quốc, cứ mỗi ba năm đều tổ chức một lần. Văn võ đệ nhất, võ đệ nhị, tuy nói như vậy nhưng sự thực thì mỗi khoa thi đều phân ra trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa ba vị trí đứng đầu, chính vì vậy ai cũng hào hứng thảo luận, liệu năm nay người ở vùng nào sẽ đạt được ba vị trí này. Đại Việt quốc nằm ở phía đông nam của Nam địa, phía bắc giáp với vùng Trung địa, phía đông và nam giáp với biển, cả quốc gia trải dài hơn bảy nghìn cây số từ bắc xuống nam, hình dáng lãnh thổ uốn lượn, như một con rồng nằm ở nơi tiếp giáp giữa đất liền và biển khơi. Từ bắc xuống nam, Đại Việt quốc cũng chia là ba miền là bắc, trung, nam. Kinh đô của Đại Việt quốc, trấn Kinh Bắc, có đô đều nằm ở miền Bắc. Miền Trung là vùng tiếp giáp với biển nhiều nhất, vì vậy cũng hứng chịu thiên tai hàng năm nhiều nhất. Cứ mỗi năm và khoảng cuối hè sang thu, bão từ ngoài biển lại đổ bộ vào miền Trung, gây ra rất nhiều thiệt hại. Ở miền Trung cũng có rất nhiều vùng nổi tiếng, tiêu biểu như vùng An Tĩnh, nổi tiếng về những tấm gương vượt khó học tập, đạt thành tích cao trong các khoa thi của triều đình. Miền Nam, khí hậu quanh năm nóng bức, thời tiết phân biệt thành hai mùa rõ rệt là mùa mưa và mùa khô. Nam bộ Đại Việt nổi tiếng là kho gạo của quốc gia, với sản lượng lúa gạo hàng năm đều lớn kinh người. Nam bộ cũng gắn liền với thành tích khai phá quốc gia của các vị tiên đế, mở ra lãnh thổ rộng lớn của Đại Việt quốc ngày nay. Ở vùng nam bộ, có tỉnh Bình Phú, nổi tiếng về truyền thống võ thuật, không chỉ nam giới luyện võ mà ngay cả nữ giới cũng luyện võ, được mệnh danh là cái nôi của võ thuật Nam bộ. Mỗi vùng miền lại có đặc trưng khác nhau, nhưng anh tài thì không đâu không có, chỉ cần có cơ hội là sẽ hiện lộ tài năng, mà khoa thi mỗi ba năm này chính là cơ hội tốt nhất đối với họ, không ai đoán trước được liệu nhân tài vùng nào sẽ tỏa sáng trong mỗi khoa thi.

Nguyễn Phong nghe được thông báo về khoa thi, trong lòng cũng kích động vô cùng. Hắn trước đây vẫn luôn mơ ước được trở về thời cổ đại, tham dự khảo thí của triều đình, hiển lộ tài năng, làm quan giúp nước. Nay đã có cơ hội, không có lý do gì mà không thực hiện điều mong ước của bản thân. Trong đầu đã có quyết định, Nguyễn Phong dự định sẽ đề nghị với sự phụ và cha về chuyện đi thi, tin chắc là họ sẽ đồng ý cho Nguyễn Phong đi dự thi. Buổi tối hôm ấy, trong nhà họ Nguyễn tổ chức bữa tiệc lớn, mừng cho Nguyễn Phong đạt thành tích cao trong buổi khảo thí thành niên. Không khí trong bữa tiệc vô cùng sôi nổi, họ hàng thân thích, cô di chú bác đều chúc mừng Nguyễn Phong. Tối hôm nay, Nguyễn Phong đã bắt đầu uống rượu, tiếp rượu với mọi người. Sang tuổi mười lăm, đã trải qua lễ thành niên, đàn ông con trai đều phải biết uống rượu, chính vì vậy, ai ai cũng chúc rượu cho Nguyễn Phong. Đợi sau khi bữa tiệc kết thúc, mọi người đã ra về hết, Nguyễn Phong lúc này mới tìm đến Nguyễn Bảo và ông ngoại.

Trong căn phòng khách, chỉ có ba nam nhân, một người về mặt đồ đạc, có vẻ như đã say rượu, ngồi ở vị trí chính chủ. Một người thì bộ dáng đã già lão nhưng tinh thần vẫn minh mẫn, ánh mắt chứa niềm vui vô hạn, đang ngồi bên ở ghế đầu bên phải. Một người còn lại bộ dáng thanh niên, khuôn mặt anh tuấn, trên mặt còn mang chút sắc đỏ, có lẽ là đã uống rượu nhưng vẫn chưa say. Ba người này chính là Nguyễn Phong cùng cha và ông ngoại hắn. Lúc

này Nguyễn Phong tiến lên, thưa chuyện với hai bậc tiền bối của mình.

“Cha, ông ngoại, con dự định sẽ tham gia và khoa thi hai năm sau. Đây là cơ hội hiếm có, mỗi ba năm mới có một lần, cũng là cơ hội tốt để con thi thố tài năng. Hy vọng cha và ông ngoại ủng hộ con đi thi”

Nguyễn Bảo nghe thấy con trai nói chuyện chính sự, khuôn mặt đỏ ửng có vẻ say đột nhiên tỉnh táo hẳn lên, hơi rượu dường như đã bay đi đâu hết. Vô giả luyện tập đến trình độ cao, đã có thể điều khiển cơ thể một cách tùy ý, các loại tác nhân bên ngoài, như hơi men, hoàn toàn có thể bị ép ra ngoài trong tích tắc. Nguyễn Bảo sau khi đã tỉnh táo hơn, câu đầu tiên nói ra chính là đồng ý cho Nguyễn Phong đi thi.

“Phong à, quyết định của con rất đúng đắn. Đời người ngắn ngủi, chẳng biết được mấy chục cái ba năm, cơ hội ngay trước mặt, không tranh thủ thì đợi đến khi nào. Làm nam nhi, chí tại bốn phương, phải biết quyết đoán nắm lấy cơ hội, không thể suốt ngày ru rú ở nhà được. Cha trước đây, vì lo cho hương hỏa của dòng họ Nguyễn, nên mới phải ở lại làng Vĩnh Thái này cả đời. Con là con trai cha, ta hy vọng con có thể thay cha đạt thành công danh, làm rạng rỡ dòng họ Nguyễn”

Lời Nguyễn Bảo nói ra tràn đầy chờ mong và hy vọng. Hắn cũng từng một phen muốn thỏa chí tang bồng, nhưng lại bị gia sự gò bó, làm lãng phí gần nửa đời người. Giờ đây con trai hắn cũng đã có hai, vấn đề hương hỏa không cần phải lo lắng. Hắn đặt niềm hy vọng lên người Nguyễn Phong, mong sao đứa con trai này có thể giúp mình đạt thành chí hướng khi xưa. Ông ngoại Nguyễn Phong ngồi một bên, nghe được quyết định của đứa cháu này, cũng gật gù đồng ý. Đời người ngắn ngủi, ông cũng đã ngoài bảy mươi, không còn cơ hội vùng vẫy xông pha, nhưng đứa cháu này thì mới chỉ bắt đầu cuộc đời, cơ hội còn rất nhiều. Trước mắt cũng là một cơ hội tốt, ủng hộ cho nó nắm lấy cơ hội này, cũng coi như thỏa được phần nào chí nam nhi của mình.

Nhận được sự ủng hộ của cha và ông ngoại, Nguyễn Phong cảm động vô cùng. Biết rõ trên vai mang theo niềm hy vọng của các bậc tiền bối, Nguyễn Phong càng thêm quyết tâm, đặt ra mục tiêu giành lấy thành tích cao nhất trong cuộc thi sắp tới, báo đáp một phen mong mỏi của cha, ông.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 30: Chân hồn đầu tiên

Sáng sớm, khi mặt trời vẫn còn chưa lên sau rừng tre, từng tia sáng dịu dàng đầu ngày mới đang lan tỏa trên mặt đất, mon man từng phiến lá cây rừng, nhẹ nhàng hòa cùng gió reo vui mừng ngày mới. Trên cành cây, từng chú chim như vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, khẽ rung mình vung nhẹ đôi cánh, thả rơi những giọt sương đêm tự do bay múa giữa bầu trời quang đãng. Dưới ánh sáng tươi mới của mùa xuân, từng tiếng chim ca theo gió bay vút lên trời cao, yén anh riu rít, hoan lạc cất lên khúc tình si đối với mùa xuân. Cây cối như chung vui cùng tiếng chim ca, cành tơ phơ phất, nhẹ nhàng rung động theo nhịp điệu của làn gió, theo từng tiếng hát vang của đàn chim.

Trời đã vào xuân, đúng vậy, trời đã sang xuân. Đã ba tháng trôi qua kể từ khi lễ trưởng thành kết thúc, mùa xuân đã đến trên đất nước Đại Việt, trên trấn Kinh Bắc cổ kính, trên vùng Cửu Long son mạch mang đậm màu sắc truyền kì này. Trong thôn làng Vĩnh Thái, từng làn khói trắng nhẹ nhàng bay lên từ các mái nhà. Trời sang xuân, dù ngày mới vẫn còn chút bóng tối sót lại từ mùa đông trước, nhưng tất cả mọi người đều tỉnh dậy từ rất sớm, hân hoan chuẩn bị cho một vụ mùa đầu năm mới. Làng Vĩnh Thái tuy nằm trong Cửu Long son mạch, bao quanh bởi núi non trùng điệp, nhưng điều đó không cản người dân trong làng tự nuôi trồng lấy thực vật. Trong Cửu Long son mạch, linh khí hội tụ, đất đai màu mỡ tốt tươi, con người muốn trồng trọt cũng dễ, chỉ cần mất công khai khẩn là có thể kiến tạo lên những thửa ruộng hợp cách để trồng trọt. Từ những khoảng đất trống giữa núi non hùng vĩ, con người tự tạo cho mình một nơi để nuôi trồng thực vật, tự cung cấp cho cuộc sống của bản thân. Người dân ở Đại Việt quốc, cuộc sống dường như hòa chung với thiên nhiên. Từ trong thiên nhiên, họ tìm được những sản vật phong phú, những tài vật cần thiết để phục vụ cuộc sống. Nhờ thiên nhiên, cuộc sống của dân chúng Đại Việt được đảm bảo ấm no, hạnh phúc. Chính vì vậy, nhân dân Đại Việt lại chung tay góp sức, bảo vệ thiên nhiên, bảo vệ môi trường sống của chính họ. Những mảnh rừng tốt tươi, những con sông quanh năm nước chảy xiết, những hồ nước phẳng lặng như gương, nước trong có thể thấy tận đáy, núi đồi hùng vĩ chập chùng ..... Thiên nhiên nơi nơi đều tươi đẹp, đều trong lành một cảm giác ban sơ, nhưng lại cũng rất hòa hợp với cuộc sống của con người.

Tại một ngôi nhà có quy mô khá lớn trong làng Vĩnh Thái, một thiếu niên đang mài miết luyện võ trên sân tập. Võ công hắn luyện chính là thương pháp, nhưng lại dường như là hắn đang luyện bút pháp vậy. Một ngọn thương dài, lại được hắn cầm bằng một tay, từng đường thương đâm ra gọn gàng chuẩn xác, từng nhát chém, nhát quét đều sắc bén vô cùng. Trong tay người thiếu niên này, thương chính là bút, mà bút cũng chính là thương. Thiếu niên chính là Nguyễn Phong, người đã đạt thành tích cao nhất trong lễ thành niên năm trước ở làng Vĩnh Thái. Có lẽ, nên gọi Nguyễn Phong là một thanh niên thì đúng hơn, vì hắn đã trải qua lễ thành niên, và thân thể hắn cũng đã đủ cao lớn để được là một thanh niên. Lúc này, người thanh niên ấy đang cố gắng luyện tập võ công thật tốt, để chuẩn bị cho một sự việc trọng đại trong cuộc đời mỗi tu luyện giả: đi tìm kiếm chân hồn đầu tiên cho bản thân. Chân hồn, được diễn hóa từ linh hồn của vạn vật, đa dạng và phong phú vô cùng. Theo cách phân loại về bản thể chân hồn, có thể chia thành hai loại, một loại là sinh vật, và một loại là sự vật. Thực tế mà nói, tất cả mọi thứ trong thế giới này, đều luôn vận động và phát triển, luôn luôn thay đổi, chính vì vậy nên chúng đều có sinh mệnh. Chỉ là theo quan niệm của con người, thì chỉ những vật nào có thể di động, có thể trao đổi mới được gọi là sinh vật, còn những vật mà con người không thể trao đổi cùng, thì đều gọi chung là sự vật. Cũng vì sự phân loại như vậy, mà phương pháp để đạt được chân hồn cũng khá giới hạn. Hầu hết tu luyện giả, chân hồn đều là đạt được từ sinh vật. Bằng phương pháp trấn áp hoặc thuần hóa nuôi dưỡng một loại sinh vật có sức mạnh linh hồn mạnh mẽ, tu luyện giả có thể tạo được mối liên kết với linh hồn của các loài sinh vật này, hình thành nên chân hồn của bản thân. Tất nhiên, hai phương pháp đều có những điểm lợi và hại khác nhau. Một chân hồn đạt được qua sự trấn áp, thường sẽ bị giảm đi sức mạnh do bản thể đã bị con người đã thương, bị tiêu diệt hoặc bị phong ấn lại. Bất cứ cách nào kể trên, đều sẽ khiến linh hồn của sinh vật tổn thương, bởi linh hồn và thể xác vốn luôn quan hệ mật thiết. Hơn nữa, linh hồn của sinh vật bị trấn áp, thường sẽ mang theo những cảm xúc xấu, trong quá trình tu luyện sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến chủ nhân của chân hồn. Tác hại thông thường là khiến cho tâm trí của chủ nhân bị rối loạn, nếu không đủ nghị lực để kiềm chế cảm xúc, điều hòa tâm tình, thì

rất dễ sẽ làm ra những hành động sai trái. Đặc biệt trong quá trình tấn cấp, nếu tâm trí bị rối loạn, rất có thể sẽ khiến cho tu luyện gia không khống chế được sức mạnh, dẫn đến cơ thể bị sức mạnh phá hoại, trở thành tàn phế hoặc tử vong. Đương nhiên, tu luyện gia đã trải qua quá trình phát triển đủ lâu, cũng tìm được những phương pháp để kiểm soát tình huống này, đó là nhờ những người có cấp bậc cao hơn giúp đỡ, hộ vệ cho bản thân trong khi tấn cấp, hoặc kiềm chế hành vi cảm xúc của bản thân khi bị tâm ma quấy nhiễu. Tuy nhiên, nhờ người không bằng tự thân lo, chính vì người ngoài không thể luôn túc trực bên cạnh tu luyện gia, nếu tâm ma phát tác trong lúc này, ngoài bản thân thì không thể trông cậy vào ai, chẳng may mà không kiểm soát nổi, đương nhiên là phải gánh chịu hậu quả. Chính vì phương pháp đầu tiên có tính nguy hiểm cao, nên giới tu luyện đã tìm ra một phương pháp khác để thu thập chân hồn, đó là thuần dưỡng và nuôi dưỡng các loài sinh vật có lực lượng linh hồn đạt tiêu chuẩn, trong quá trình nuôi dưỡng, cố gắng tạo nên cảm tình giữa chủ nhân và sinh vật, từ đó liên kết linh hồn với sinh vật, đạt được chân hồn của bản thân. Một sinh vật khi liên kết linh hồn với chủ nhân, hoặc là chia sẻ một phần sức mạnh, hoặc trực tiếp giải thể, đầu nhập vào thân thể của chủ nhân, gia tăng sức mạnh cho chủ nhân. Nếu là liên kết chia sẻ, sức mạnh của sinh vật sẽ bị giảm xuống trong một khoảng thời gian nhất định, cho đến khi tu luyện gia đạt đến đẳng cấp cao, chân hồn quy về bản nguyên, khi đó sức mạnh của cả hai bên mới trở lại bình thường, thậm chí là tiến hóa lên thêm một cấp. Sinh vật được chọn để liên kết linh hồn, sẽ được gọi là hồn thú. Người chọn cách này, chủ nhân sẽ phải gắn liền với hồn thú cả đời, cho đến khi đạt đến cấp độ lưỡng nghi mới có thể tách ra, nếu một trong hai bên chết đi, vậy bên còn lại cũng sẽ chịu tổn thất đáng kể đối với linh hồn. Tuy nhiên, trong quá trình chiến đấu cũng như tu luyện, cả tu luyện gia và hồn thú đều có thể hỗ trợ cho nhau, gia tăng sức chiến đấu hoặc đẩy nhanh tốc độ tu luyện. Loại hình thứ hai, sinh vật được chọn sẽ giải thể, bồi đắp sức mạnh cho chủ nhân, tạo ra một căn cơ vững chắc cũng như khởi đầu nhanh chóng đối với chủ nhân, lại không bị giảm đi sức mạnh do chia sẻ, nhưng chủ nhân trong quá trình tu luyện, khi đạt đến bình cảnh khó đột phá cũng sẽ không nhận được sự trợ giúp của hồn thú, cũng như không có đồng đội tác chiến trong khi chiến đấu. Mỗi phương án đều có lợi và hại khác nhau, vì vậy con đường tu luyện của các tu luyện gia cũng đa dạng vô cùng.

Đối với linh hồn của sự vật, thường chỉ có một loại tu luyện gia duy nhất có thể liên kết được, đó chính là thư pháp gia. Thư pháp gia, có thể thông qua sự quan sát, gắn bó với sự vật, từ đó lý giải được về nguồn gốc của sự vật, lại thông qua thư pháp, truyền cảm xúc của mình vào chữ, tạo ra giả hồn cho chữ miêu tả sự vật, từ đó kích khởi tâm tình của sự vật, tìm được đường liên kết với linh hồn của sự vật. Phương pháp này tốn thời gian vô cùng, cũng không phải là có thể chắc chắn thành công, bởi giả hồn chỉ là cảm xúc của người viết truyền vào, nếu không thể tạo được sự đồng cảm ở mức độ nhất định với sự vật, kích khởi được tâm tình của sự vật, thì đó chính là thất bại. Đương nhiên, khi thành công, thành quả cũng sẽ xứng đáng với sự cố gắng bỏ ra. Linh hồn của sự vật trong trời đất, thường rất gần với sức mạnh bản nguyên, bởi sự vật ẩn chứa một lượng rất lớn nguyên tố bản nguyên, lấy ví dụ như một ngọn núi, nguyên tố hết thảy ẩn chứa trong đó vô cùng khổng lồ, nếu có thể liên kết được với linh hồn của núi, tạo ra chân hồn cho bản thân, tốc độ tu luyện sẽ vô cùng mau chóng, rất nhanh đạt đến cấp độ bát quái hoặc ngũ hành. Chính vì vậy, đa số các thư pháp gia thường dành rất nhiều thời gian để gắn bó với một sự vật, tìm cách liên kết chân hồn với chúng. Quá trình này không chỉ giúp họ tìm được cho bản thân một chân hồn mạnh mẽ, đồng thời cũng là rèn luyện cảm xúc, tâm tính cũng như thư pháp của bản thân.

Khi Nguyễn Phong nói với Vũ Ngôn về ý định lên kinh dự thi, Vũ Ngôn hoàn toàn đồng ý, không hề có chút phản đối nào. Dù sao, một người thầy đều mong cho học trò của mình đạt được công danh khoa bảng, có ai lại phản đối việc này. Vũ Ngôn ủng hộ ý định của Nguyễn Phong, nhưng lại khuyên hẳn không vội vã. Trước khi lên kinh, còn một việc rất quan trọng mà Nguyễn Phong cần làm, chính là tìm cho mình một chân hồn. Khi thi có hai phần văn võ, văn thì không có gì đặc biệt, đều phải dựa vào tài năng của bản thân để đạt được thành tích tốt, nhưng võ thì lại có sự chênh lệch rất lớn. Võ giả chính là tu luyện gia, nhưng không bắt đầu tu luyện từ tinh thần, tâm tính như thư pháp gia, các võ giả bắt đầu từ tu luyện thân thể, đề cao tố chất của bản thân, đạt đến mức nhất định thì sẽ kích khởi được nội nhân của mình, nhìn thấu được nguyên tố năng lượng trong trời đất này, qua đó có thể liên kết được linh hồn với các sinh vật, tạo thành chân hồn của bản thân. Nội nhân và tâm nhân tuy có công dụng tương đương, nhưng bản chất lại hoàn toàn khác biệt. Nội nhân là trải qua rèn luyện thân thể, gia tăng khả năng cảm giác của bản thân, từ đó mới cảm ứng được nguyên tố năng lượng; còn tâm nhân lại là rèn luyện tâm thần để khai mở ra, giúp cho người có tâm nhân thông qua tâm thần cảm ứng mà hình thành nên trong trí não một nhận thức về năng lượng xung quanh bản thân. Nói một cách khác, nội nhân chính là dùng thân thể trực tiếp tiếp xúc với năng lượng, từ đó mà cảm giác được năng lượng, còn tâm nhân thì dùng tâm thần để vẽ lại hình ảnh của năng lượng xung quanh, truyền tín hiệu đến trí não, giống như là dùng mắt để nhìn sự vật vậy. Chính vì bản chất khác nhau, cho nên khả năng cũng có điểm khác nhau. Nội nhân chỉ có thể cảm nhận được những năng lượng tiếp xúc trực tiếp với cơ thể, vì vậy nên khả năng điều động năng lượng cũng như nhận biết năng lượng kém hơn tâm nhân rất nhiều, nhưng cũng vì là tiếp xúc trực tiếp với năng lượng, nên tốc độ hấp thu nhanh hơn so với tâm nhân. Tâm nhân thì lại hơn ở khả năng trực tiếp thấy được năng lượng, vì vậy điều động năng lượng cần thiết, cũng như nhận biết nguồn năng lượng tốt hơn nội nhân.

Hầu hết võ giả ra cống hiến cho đất nước, bản thân đều là những tu luyện gia đã tìm được chân hồn của mình. Chính vì vậy, Nguyễn Phong chưa có chân hồn, không thể thi thố được với bọn họ, cho nên, việc Nguyễn Phong cần làm lúc này, chính là tìm kiếm cho mình một chân hồn. Thời gian cấp bách, không phù hợp để liên kết với chân hồn của sự vật, mục tiêu lúc này của Nguyễn Phong, chính là chân hồn của sinh vật. Theo lời dặn dò của Vũ Ngôn, Nguyễn Phong đợi qua mùa đông giá rét, sang đến mùa xuân khi vạn vật sinh sôi, cũng là lúc các loài sinh vật phát triển mạnh nhất thì sẽ đi tìm chân hồn đầu tiên. Ba tháng thời gian chờ đợi, Nguyễn Phong dành để rèn luyện thư pháp, rèn luyện võ công và nghiên cứu thông tin về các loài hồn thú. Điều này cũng là một quá trình chuẩn bị cần thiết cho việc tìm kiếm chân hồn.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 31: Lựa chọn

Trong không trung nổi lên từng tiếng xé gió vun vút, từng đạo thương ánh chuẩn xác, gọn gàng, dưới tia nắng buổi ban mai chiếu vào, phản chiếu lại một tầng hào quang màu vàng nhạt, từ xa nhìn lại giống như trên đầu thương có một mặt trời nhỏ, chỉ là mặt trời này không tỏa ra hơi ấm của sinh mệnh, mà lại vô cùng lạnh lẽo và sắc bén, sẵn sàng đoạt mệnh. Một nhát đâm cuối cùng, mũi thương dừng giữa không trung, lay động trong gió một với biên độ nhỏ nhưng tần suất lại rất cao, phát ra tiếng vù vù, có phần giống như tiếng gầm gừ của mãnh thú muốn xô lồng. Thương pháp của Nguyễn Phong, trải qua sự chỉ giáo của Vũ Ngôn và ông ngoại hẳn, đã đạt đến trình độ cao của con người. Tất nhiên, chỉ là so với người bình thường mà thôi, bởi vì so với tu luyện gia vận dụng được sức mạnh của tự nhiên, uy lực của một thương này thật chẳng thấm vào đâu. Đây cũng là lí do tại sao, mọi võ giả đều cố gắng tu

luyện, để trở thành được một tu luyện giả chân chính. Nguyễn Phong đã có được tiền đề để trở thành một thư pháp gia tiêu chuẩn, đó là hần đã khai mở được tâm nhãn của bản thân. Bây giờ chỉ cần Nguyễn Phong tìm được cho mình một chân hồn, là hần sẽ trở thành một thư pháp gia thực thụ, chính thức đặt chân lên con đường tu luyện.

Nói tới con đường tu luyện, tuy mỗi người đều có lối đi của riêng mình, nhưng về cơ bản vẫn phân thành hai tuyến đường chính, tu luyện võ công và tu luyện thư pháp. Con đường đầu tiên, đối với đa số người đều rất dễ dàng để tiến lên, bởi võ công chính là rèn luyện thân thể, chỉ cần có sự chăm chỉ, nghị lực, có một thân thể bình thường, mọi người đều có thể luyện võ, đều có cơ hội thành tu luyện giả chính thức. Tuy rằng dễ tiến vào, nhưng con đường luyện võ này, cũng có rất nhiều chông gai và thử thách đang chờ đợi người tu luyện. Đầu tiên chính là yếu tố thân thể. Tuy nói một người thân thể bình thường đều có thể luyện võ, nhưng để đạt được thành tựu cao trên con đường võ thuật, đạt tới những cảnh giới cuối cùng của con đường tu luyện, yếu tố thân thể lại đòi hỏi vô cùng khắt khe. Thường một người khi gặp bình cảnh trên đường luyện võ, một là do linh ngộ không đủ, hai là do thân thể không đáp ứng được yêu cầu. Trong trường hợp này, có một phương pháp có thể giúp giải quyết cả hai vấn đề, đó là dựa vào được vật quý hiếm, trải qua quá trình thay xương đổi thịt, nâng cao tổ chất thân thể, tôi luyện tâm chí, nâng cao hiểu biết đối với thân thể, từ đó đạt được nhận thức về võ thuật. .... Tóm lại, nâng cao tổ chất thân thể bằng được vật có thể giúp một người luyện võ vượt qua bình cảnh. Nhưng có một vấn đề nảy sinh, đó là tìm được vật ở đâu. Thông thường được vật trân quý đều sinh trưởng ở nơi có nhiều linh khí, nhưng trải qua sự khai thác của con người để phục vụ tu luyện, cũng như thời gian và yêu cầu phát triển của được vật rất khó khăn, vì vậy mà đối với loại tài liệu quý hiếm này thường là cung không đủ cầu. Cho nên cơ hội đối với một võ giả để đột phá khi gặp bình cảnh cũng bị giảm thấp đi rất nhiều. Có những người phải bỏ cả đời để linh ngộ cảnh giới, từ trong sự tranh đấu với thời gian, với số mệnh mà vượt qua bình cảnh, chỉ là số này rất ít, hơn nữa trải qua được một bình cảnh, không có nghĩa là sẽ không còn chướng ngại nào nữa, con người không đạt đến cảnh giới lưỡng nghi, tuổi thọ dù được kéo dài ra, nhưng vẫn bị hạn chế, không thể tồn tại mãi được, cũng không thể có nhiều thời gian để giải phá bí mật, vượt qua chướng ngại được. Chính điều này đã khiến cho giới võ giả tuy nhân số đông đảo, nhưng cao thủ thật sự cũng không được bao nhiêu.

Con đường thứ hai, là trở thành một thư pháp gia. Đây là một con đường khó đi ngay từ những bước đầu tiên. Yêu cầu để trở thành một thư pháp gia, chính là phải khai thông được tâm nhãn, lại phải tinh thông thư pháp. Khai mở tâm nhãn tuy là khó khăn, nhưng con người vẫn có thể dùng thời gian và nghị lực để thành công. Thế nhưng tinh thông thư pháp lại đòi hỏi không chỉ sự chăm chỉ rèn luyện, nghiên cứu mà còn phải có thiên phú rất cao, bằng không sẽ không thể hoàn toàn lĩnh hội được ý nghĩa, tâm cảnh của thư pháp. Một người viết chữ đẹp, chưa chắc đã là một thư pháp gia, bởi người đó chỉ có khả năng viết chữ, còn thấu hiểu chữ, truyền cảm tình cho chữ, phân biệt tình cảm trong chữ lại không chắc đã làm được. Tất cả những việc trên, đều đòi hỏi trí tuệ cao thâm, cũng như khả năng thêm bảm mới có thể thực hiện được. Tuy nhiên, thư pháp gia một khi đã bước chân vào con đường tu luyện, thì tốc độ tiến bộ sẽ rất mau. Thứ gì khó khăn đạt được, thì thành quả sẽ càng hấp dẫn. Một thư pháp gia, khó để đạt thành hơn một võ giả, nhưng thư pháp gia đối với chân hồn sẽ có nhận thức rõ ràng hơn võ giả, từ đó đạt được khả năng điều động nhiều chân hồn hơn, sức mạnh cũng sẽ lớn hơn, tinh thuần hơn.

Nguyễn Phong lúc này đang phải đối mặt, chính là một câu hỏi quan trọng đối với mỗi một thư pháp gia: nên lựa chọn chân hồn thuộc nguyên tố nào để bắt đầu tu luyện. Mỗi một nguyên tố trong tự nhiên đều có đặc điểm cũng như yêu cầu khác nhau. Chỉ có lựa chọn được một nguyên tố phù hợp với bản thân để bắt đầu tu luyện, con đường thăng cấp sau này mới trở nên thông thoáng hơn, ít gặp trở ngại hơn. Thư pháp gia tuy có thể điều động nhiều chân hồn, nhưng muốn gia tăng thêm một chân hồn, cũng có những yêu cầu nhất định về năng lực của bản thân. Nếu như chân hồn đầu tiên đạt được lại không phù hợp với bản thân, vậy thì muốn tiến thêm một bước trên con đường tu luyện cũng sẽ khó khăn vô cùng, cũng sẽ không bao giờ đạt được điều kiện để có thêm chân hồn thứ hai. Chính vì vậy, để bắt đầu tu luyện, một thư pháp gia cần phải lựa chọn một chân hồn phù hợp. Để xác nhận một chân hồn có phù hợp hay không, quan hệ rất nhiều đến tính cách của một người. Nếu như người dễ bốc đồng, hay bị cảm xúc chi phối, hoặc là có tham vọng mãnh liệt thì nên chọn thuộc tính của lửa, nếu một người trầm lặng, mềm mại, lại có xu hướng nhu hòa, thì nên chọn thuộc tính của nước. Một người mà trải qua nhiều chuyện, tâm tính có xu hướng muốn tự do, muốn đạt được điều mình mong muốn, hoặc là có chí hướng đi khắp thiên hạ, thì nên chọn thuộc tính gió. Một người bề ngoài ôn hòa, lại hay suy nghĩ, khi có chuyện thì đều có thể giải quyết một cách nhanh chóng, tính cách thường có vẻ ngoài trầm ổn nhưng nhiệt huyết ẩn dấu bên dưới không thua kém ai thì có thể chọn thuộc tính của sét. .... Tâm tính một người, ảnh hưởng rất lớn đến sự phù hợp với chân hồn của bản thân, nhưng một người khó mà tự đưa ra được nhận xét chính xác về bản thân, vì vậy cần phải có một người già dặn kinh nghiệm hướng dẫn, để tìm được một chân hồn phù hợp với bản thân. Đối với Nguyễn Phong, người hần cần phải thỉnh giáo chắc chắn là Vũ Ngôn. Chính vì vậy, sau khi tập thương pháp buổi sáng xong, Nguyễn Phong chuẩn bị cẩn thận một lượt, vệ sinh thân thể, ăn sáng. ....sau đó hần đến phòng học của Vũ Ngôn để xin sự chỉ dẫn.

Vũ Ngôn đoạn thời gian này đối với lớp học tuy vẫn tận tâm, nhưng lại không dành toàn bộ sự quan tâm của bản thân cho lớp học. Đối với Vũ Ngôn lúc này mà nói, bồi dưỡng đệ tử hần là Nguyễn Phong mới thật sự là chuyện quan trọng. Con người Vũ Ngôn, đối với công việc luôn cố gắng hết sức, chính vì vậy, hần đối với lớp học cũng không có gì đáng trách. Thời gian học được hần sắp xếp cụ thể, để tránh cho vướng vào thời gian chỉ giáo Nguyễn Phong, đồng thời, Vũ Ngôn cũng soạn cho học sinh một bộ sách hướng dẫn tự học, chính vì vậy, những học sinh đối với việc hần thay đổi giờ học cũng không có gì bất mãn. Dù sao được nghe thầy giảng, lại có sách hướng dẫn của thầy khi tự học, kiến thức của các học sinh tăng tiến đều đều. Đối với sự cố gắng của Vũ Ngôn, Nguyễn Phong rất khâm phục, chính vì vậy hần cũng luôn cố gắng tự mình rèn luyện, ít làm phiền sư phụ, để tránh làm cho sư phụ có thêm việc, những lần đến thỉnh giáo trực tiếp như thế này là rất ít.

Vừa bước qua cổng trường học, cũng là nhà Vũ Ngôn, Nguyễn Phong đã nhìn thấy Tiểu Yến đang luyện tập. Vũ Ngôn đối với con gái rất cưng chiều, cũng không ngại hướng dẫn cho nàng khai mở tâm nhãn, hấp thu năng lượng ngũ hành, đề cao thân thể. Lúc này Tiểu Yến ngồi trên một chiến ghế đá trong khu vườn nhà Vũ Ngôn, tĩnh tâm hấp thụ năng lượng xung quanh. Đường như cảm giác được Nguyễn Phong đến, khuôn mặt Tiểu Yến dù đang tu luyện cũng có chút đỏ. Từ sau lần bị cha và ông ngoại Nguyễn Phong nói đùa, mỗi lần Tiểu Yến gặp Nguyễn Phong, đều cảm thấy ngượng ngùng, đúng là tâm trạng của một tiểu cô nương khi gặp được người mình thích. Chỉ là lúc này đang tu luyện, không thể phân tâm quá nhiều, cũng không thể bỏ dở giữa chừng, vì vậy Tiểu Yến rất nhanh đã bình tĩnh lại, chuyển tâm tu luyện. Nguyễn Phong cũng không quấy rầy nàng, chỉ đi qua bên cạnh chiếc ghế đá, để lại trên đó một mô hình xếp từ những mảnh gỗ được chuẩn bị rất kì công, bên trong là có một vài cơ quan nhỏ, chỉ cần tác động lên đó, sẽ có những con búp bê từ trong mô hình đi ra, thực hiện vài động tác đơn giản. Đây là kiểu đồ chơi hiện đại, nhưng trước đây Nguyễn Phong cũng từng nghiên cứu qua, cũng đã sử dụng kỹ thuật chế tạo đồ chơi cổ truyền của dân tộc chế tác lại. Chính vì vậy, hần hoàn toàn có thể từ những vật dụng đơn giản mà tạo ra một món đồ chơi tinh xảo như vậy. Tuy đã hơn mười năm kể từ khi hần làm quen với Tiểu Yến, nhưng thói quen tặng đồ chơi cho nàng, hần chưa bao giờ thay đổi. Dù sao đây cũng là một lời hứa của hần, và Nguyễn Phong thì rất trọng lời hứa.

Trong phòng khách, Vũ Ngôn đang nhàn nhã uống nước trà, bộ dáng giống như biết rõ Nguyễn Phong sẽ tới, nên ngồi chờ sẵn vậy, hoặc là nói, Vũ

Ngôn luôn biết tận hưởng thời gian rảnh rỗi bằng những thú vui đơn giản nhất. Lần nào Nguyễn Phong tới gặp sư phụ, cũng đều là bộ dáng này, vì vậy hắn đã đưa ra kết luận như trên. Vũ Ngôn không chờ Nguyễn Phong nói ra điều muốn hỏi, đã lên tiếng trước

“Phong à, ta đã nhận con làm đồ đệ cũng mười năm rồi. Trong khoảng thời gian này, ta quan sát con rất nhiều, và cũng nhận thấy rằng con là một đứa trẻ rất tốt. Tâm tính thiện lương, lại rất trọng lời hứa, đối với bạn bè luôn hòa đồng, vui vẻ, làm việc luôn suy nghĩ cẩn thận, không dễ bị kích thích, lại biết phân biệt rõ đúng sai. Ta biết hiện giờ con đang đứng trước một sự lựa chọn khó khăn, thế nhưng ta lại không muốn khuyên con, cũng không muốn gượng ép con chọn bất kỳ đáp án nào. Hãy nghe theo trái tim mình, và đưa ra sự lựa chọn mà con cho là phù hợp nhất”

Lời của Vũ Ngôn, rất rõ ràng, cũng rất đơn giản, ý của hắn chính là để Nguyễn Phong tự quyết định tương lai của mình, Vũ Ngôn sẽ hoàn toàn tin tưởng vào quyết định của học trò. Nguyễn Phong được thầy ủng hộ và tin tưởng như vậy, cũng rất cảm động. Thực hiện một lễ của học trò đối với sư phụ, Nguyễn Phong liền nói một cách rất rõ ràng:

“Thưa sư phụ, nhờ lời nhắc nhở của thầy, con đã chọn được cho mình một đáp án hợp lý nhất. Chân hồn đầu tiên của con, sẽ là một chân hồn có nguyên tố thuộc tính phong. Kính mong sư phụ giúp đỡ con đạt được ý nguyện”

Nghe câu trả lời đầy chắc chắn của Nguyễn Phong, ánh mắt Vũ Ngôn cũng sáng rực lên, tràn đầy sự chờ mong và hy vọng, lời nói ra tuy không có chút nào gấp gáp, nhưng giọng điệu lại rất quyết đoán:

“Được, nếu con đã chọn cho mình được thuộc tính nguyên tố, vậy ngày mai chúng ta sẽ lên đường, tìm kiếm chân hồn cho con. Phạm vi tìm kiếm lần này, ta quyết định giới hạn trong khu vực Cửu Long sơn mạch. Con hãy về chuẩn bị đi, sáng mai chúng ta sẽ khởi hành”.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 33: Núi rừng không yên tĩnh

Ngày thứ hai, ngay khi trời còn tờ mờ sáng, ba người đã tiếp tục đi tìm chân hồn. Bọn họ đi từ sáng sớm, đến chiều tối lại nghỉ chân trong rừng, tuy không có lều trại gì, nhưng cũng rất tự nhiên hòa đồng với thiên nhiên. Nguyễn Phong còn kiểm về một ít dây leo, cành cây khô cùng lá cây, dựng hẳn cho Tiểu Yên một căn lều nhỏ để ngủ qua đêm. Dù sao nam nữ cũng khác nhau, đàn ông có thể thoải mái ngủ ngoài trời, nhưng cũng không nên để một cô gái chịu khổ theo mình. Tiểu Yên được Nguyễn Phong quan tâm, thăm hỏi rất đôi vui mừng, cũng không có tỏ vẻ tranh hơn thua với cánh mày râu như những cô gái cá tính khác, chỉ ngoan ngoãn vào trong lều nghỉ qua đêm, tranh thủ thời gian hồi phục sức lực để còn tiếp tục cuộc hành trình.

Thời tiết mùa xuân ấm áp, nhưng cũng rất mát mẻ dễ chịu. Ấm áp là vì người ta vừa trải qua mùa đông lạnh giá, đối với mùa xuân dịu dàng cũng tràn ngập chờ mong. Ấm áp, có lẽ cũng vì sinh cơ bừng bừng của mùa xuân, khiến con người không thể nào không chế được nhiệt huyết trào dâng mà tạo ra cảm giác ấm áp. Mà mùa xuân mát mẻ, lại vì những cơn gió xuân mang theo hơi nước, mang theo từng hạt mưa phùn tưới tắm cho cây cối, tưới tắm cả cho cuộc sống của con người, tạo cho người ta một cảm giác sảng khoái mát mẻ trước khi bước sang mùa hè nóng bỏng. Trong thời tiết mùa xuân tươi mới, ba người bước đi trong rừng rậm, vượt qua núi đồi, cùng nhau tìm kiếm một chân hồn thích hợp cho Nguyễn Phong.

Theo sự lựa chọn của Nguyễn Phong, mục tiêu của cuộc tìm kiếm lần này chính là một chân hồn mang thuộc tính phong. Theo kiến thức của những tu luyện giả, trong khu vực Cửu Long sơn mạch này, các loài động vật mang thuộc tính phong chủ yếu đều tụ tập ở Phong Long sơn, cũng là ngọn núi cao thứ hai trong Cửu Long sơn mạch. Tính từ thôn làng Vĩnh Thái, cũng tức là từ dưới chân Thanh Long sơn mà đi, thì ít nhất cũng phải năm ngày mới đi được đến Phong Long sơn. Khoảng cách tuy không phải quá xa, nhưng đường núi chập chùng, lại gặp ghềnh khúc khuỷu, hơn nữa còn phải leo núi vượt dốc, nên tốc độ cũng bị giảm đi đáng kể, thời gian tốn cũng không ít. Ba người Nguyễn Phong mới khởi hành từ hôm qua, tính đến lúc này, nhiều nhất cũng chỉ mới đi được một phần năm hành trình, vì vậy họ cũng không nóng vội. Trên đường đi vừa trò chuyện, lại ngắm nhìn cảnh sắc núi non, rừng rập rần đầy sức sống mùa xuân, đối với con người cũng là một loại hưởng thụ.

Nguyễn Phong trong quá trình leo núi, lại nhớ tới trước đây từ có lần leo lên đỉnh Fanxipan ở phía Bắc Việt Nam, tuy cùng là rừng núi hoang sơ, nhưng so cảnh sắc thì Fanxipan tuyệt không thể so được với núi rừng nơi này. Giá mà có máy ảnh, chụp lại vài kiểu làm kỷ niệm thì tốt biết mấy. Đáng tiếc ở đây con người chuyên tâm vào nghiên cứu và phát triển khả năng của bản thân, lại không quá đề ý đến sự trợ giúp từ bên ngoài, cho nên công nghệ khoa học cũng không phát triển lắm. Hoặc nói cách khác, công nghệ của thế giới này, liên quan trực tiếp đến sức mạnh bản thân nhiều hơn là các nguồn năng lượng từ bên ngoài. Theo như sách vở mà Vũ Ngôn đưa cho Nguyễn Phong đọc, cũng có miêu tả đến vài loại đồ vật công nghệ cao ở thế giới này. Ví dụ như những quả cầu nước có thể lưu giữ hình ảnh bên trong, hoặc những mầm cây có thể trực tiếp mọc thành nhà gỗ, hoặc là một vài loại phù chú khắc lên trên ngọc, vàng hoặc các tài liệu quý hiếm, tạo thành các loại trang sức có thể giữ cho con người luôn thơm tho, không bị bụi bẩn bám vào. Nghe miêu tả qua, Nguyễn Phong cứ tưởng như mình đang được nhìn thấy phép thuật một cách gián tiếp, nhưng ngẫm nghĩ lại theo suy luận logic, thì đây cũng là một điều bình thường. Người ở thế giới này, tận dụng sức mạnh bản thân là chính, sử dụng những khả năng điều động sức mạnh tự nhiên, truyền vào trong đồ vật, hoặc trực tiếp tạo nên đồ vật cũng có thể tính là một loại công nghệ khoa học khác. Dù sao vẫn là điều khiển năng lượng và vật chất mà thôi.

Từ thôn làng bắt đầu khởi hành cho đến nay, Nguyễn Phong đã gặp rất nhiều loài động vật, nhưng không có những loài thú ăn thịt nguy hiểm, cũng không gặp cảnh các loài động vật săn mồi. Có lẽ người dân trong làng đã xua đuổi những loài động vật nguy hiểm ra xa làng xóm, đuổi chúng vào trong núi rừng sâu thẳm để bảo đảm an toàn của bản thân. Tiểu Yên có lẽ từ trước tới giờ luôn ở trong làng, cũng chưa từng trải qua bao nhiêu chuyện, nên tâm lý cũng có chút buồng lỏng, đi trên đường giống như đi chơi nhiều hơn là đi rèn luyện. Dù đã được cha nhắc nhở về tính nguy hiểm của chuyến đi, nhưng Tiểu Yên suốt từ đầu tới giờ chưa gặp phải chuyện gì nguy hiểm, lại luôn có hai người Nguyễn Phong bảo vệ xung quanh, nên cũng rất thoải mái. Nguyễn

Phong tuy cũng là lần đầu đi đến rừng nguyên sơ như thế này, nhưng do đã xem nhiều trên truyền hình, cho nên cũng hiểu được, cảnh sắc rừng bình tĩnh nhưng không có nghĩa là an ổn, vì vậy vẫn luôn mang tâm lý đề phòng. Vũ Ngôn thấy Nguyễn Phong cẩn thận như vậy thì rất tán thưởng, lại nhìn sang con gái mình có vẻ thả lỏng, chỉ có thể lắc đầu. Dù sao con gái cũng không giống con trai, tâm tư cẩn thận không thể được như con trai. Đây là kết luận của Vũ Ngôn lúc này.

Ba người vượt qua một đoạn đất đai nhô cao, gần giống như một cái đồi. Lên đến đỉnh đồi, nhìn ra xa mới phát hiện, càng đi rừng cây càng thêm rậm rạp. Sau bữa trưa, ba người tiếp tục tiến bước, đã bắt đầu bước vào khu vực rừng rậm. Trong rừng rậm, cây cối mọc um tùm, có nhiều cây cổ thụ cao đến cả chục mét, thân cây hai ba người ôm không xuể, cành lá xum xuê rậm rạp, che kín khoảng không, tạo cho rừng rậm một cảm giác hơi âm u. Mặt trời trên cao dù vẫn đang tỏa sáng, nhưng bước đến khu vực rừng này, giống như bước vào một toàn cung điện làm bằng gỗ vậy, ánh sáng bị mái nhà che bớt đi, khiến cho bên dưới luôn mát mẻ thoải mái. Thỉnh lình trong rừng cây có tiếng động xột xoạt, giống như có loài thú đang qua lại vậy.

Dù trong rừng, việc có các sinh vật chạy qua chạy lại là rất bình thường, nhưng lần này, tiếng cành lá va chạm lao xao lại khiến cho Nguyễn Phong cùng Tiểu Yến trong lòng có chút lo lắng. Nguyễn Phong càng thêm nâng cao cảnh giác, còn Tiểu Yến thì hai tay đã nắm chặt vũ khí. Vũ khí của nàng là một sợi roi da, cán được làm từ một loại gỗ đặc biệt, tuy cầm vào có rất nhẹ, nhưng lại vô cùng chắc chắn, không phải lo roi sẽ bị tuột tay khi đang đánh nhau. Ngọn roi làm từ đuôi một loài động vật thuộc họ bò sát, thẳng tắp, mềm dẻo. Trên ngọn roi lại có nhữn đường nét như khắc vào, lại như dấu da của một loài động vật nào đó, có thể gia tăng ma sát khi tấn công kẻ địch, làm thương tích gây ra cho đối phương càng thêm mạnh, cũng có thể gia tăng độ chắc chắn khi không chế đối phương. Vũ khí thuộc loại roi, thường thiên về khả năng không chế đối phương, yêu cầu kỹ năng sử dụng tốt, năng lực không chế cao, tính toán tỉ mỉ, nhưng lại không cần quá nhiều sức mạnh, vì vậy rất phù hợp dành cho phụ nữ sử dụng. Ngọn roi trên tay Tiểu Yến, chính là do Vũ Ngôn cẩn thận chế tạo, dành riêng cho nàng.

Sau một loạt tiếng loạt xoạt, một tiếng gầm gừ vang lên trong không trung. Một bóng hình to lớn vọt ra từ trong rừng cây, nhìn kỹ lại thì ra là một con hổ. Con hổ này so với loài hổ mà Nguyễn Phong thường thấy, thật sự khác biệt. Toàn thân con hổ có màu xanh lá, lại có những vằn màu nâu, rất phù hợp để ẩn tàng nguy trang trong tán lá cây, rình rập săn mồi. Mục tiêu của con hổ này, không phải là ba người Nguyễn Phong, mà là một con hươu ở đang ăn lá cây ở gần đó. Tiếng hô gầm vang lên giữa không trung, mạnh mẽ hung bạo, khiến cho con hươu giật mình, hoảng sợ vô cùng, không còn đủ sức mà bỏ chạy. Sau một nhát vô mạnh mẽ, con hổ tiếp tục bằng một nhát cắn mạnh vào cổ con hươu khiến máu tươi rùng rùng chảy ra. Đây chắc chắn là một đòn trí mạng, bởi chú hươu đang già yếu, sau khi trúng đòn này đã hoàn toàn im lặng, không còn động tĩnh gì nữa. Con hổ ánh mắt gườm gườm, hăm he nhìn về phía ba người Nguyễn Phong, trong đôi mắt có ý đe dọa và xua đuổi. Dường như nó sợ ba người Nguyễn Phong sẽ tranh con mồi với nó vậy. Tiểu Yến nhìn cảnh con hổ cắn chết chú hươu, vô cùng xúc động, dường như muốn tiến lên giải cứu chú hươu đáng thương kia.

Chỉ là Nguyễn Phong đã sớm giữ tay nàng lại. Trải qua một hồi khuyên bảo của Nguyễn Phong, Tiểu Yến cũng nguôi ngoai đi phần nào. Dù sao đây cũng là giới tự nhiên, động vật ăn thịt săn mồi là hoàn toàn bình thường, hơn nữa con hươu cũng đã chết rồi, có muốn giải cứu cũng chẳng được nữa. Ba người lặng lẽ quay đi, con hổ thấy vậy cũng lặng lẽ tha con hươu đi, dù sao ba kẻ đáng gờm kia cũng không gây ảnh hưởng đến bữa ăn của nó. Tiểu Yến lần đầu tiên biết được, giới tự nhiên cũng tàn nhẫn vô cùng. Cả quãng đường buổi chiều, nàng thi thoảng lại chảy nước mắt, thương tâm vì một chú hươu đáng yêu như vậy lại trở thành bữa trưa cho con hổ. Nguyễn Phong khuyên bảo cũng đã nhiều, nên cũng để mặc nàng như vậy. Một người con gái, lần đầu tiên chứng kiến sự vô tình của thiên nhiên, có chút buồn rầu cũng là bình thường, mặc cho cô gái ấy có phải là tu luyện giả hay không. Hành trình của ba người, cũng sẽ không vì chút chuyện này mà gián đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 34: Phong sí hổ

Năm ngày trong rừng rậm, giữa núi non hùng vĩ, đối với hai thiếu niên đều không dễ dàng gì. Nguyễn Phong thì còn đỡ, dù sao hắn cũng là một nam nhi, cũng đã từng đi du lịch rừng rậm núi đồi, cho nên việc đi giữa rừng núi lâu ngày như vậy, hắn cũng không có dị nghị gì nhiều. Hắn vẫn nhớ rõ mục đích chính của mình trong chuyến đi này, đó chính là tìm kiếm một chân hồn phù hợp với bản thân. Chính vì vậy, nên dù cho hành trình rất buồn chán, những cảm xúc mới lạ khi lần đầu tiếp xúc với rừng rậm của thế giới này đã biến mất, nhưng Nguyễn Phong vẫn kiên trì đi tiếp. Dù sao, đây cũng là một cuộc hành trình nằm trong một chuỗi dài hành trình tìm đường về nhà của hắn. Tiểu Yến thì không được thoải mái như Nguyễn Phong. Sau khi đã đi qua khu vực cảnh sắc tươi đẹp, đã đi qua khu vực mà các loài thú ăn cỏ nhỏ bé dễ thương tồn tại, Tiểu Yến phải đối mặt chính là sự tàn khốc nguyên thủy của tự nhiên. Trong rừng rậm, có đôi khi bất ngờ nhìn thấy một xác thú rừng bị ăn thịt còn dang dở, máu me nhầy nhụa lẫn lộn, nhìn vô cùng kinh khủng; cũng có những lúc lại bắt gặp cảnh săn mồi của các loài động vật, những cú vỗ mạnh mẽ của hổ báo, những trận quần chiến khùng khiếp giữa một đàn đông đảo chó sói cùng với một bầy hươu, hoặc là đôi khi lại gặp cảnh một con mãng xà to lớn nuốt chửng một con thỏ một cách nhẹ nhàng. Trong mắt nhiều người, đây là một cơ hội rèn luyện rất tốt, từ những động tác của các loài động vật trong thiên nhiên, các võ giả hoàn toàn có thể bắt chước để tạo ra các thế võ mạnh mẽ, cũng có thể học tập cái khi thế hoặc hung tợn, hoặc xảo quyệt, hoặc bá đạo của những loài động vật này. Thế nhưng, đối với Tiểu Yến, đây lại là một khung cảnh đáng ghét, bởi vì nó đã hoàn toàn phá vỡ mộng đẹp của nàng về một thế giới tươi đẹp, tràn đầy hoa tươi cỏ thơm, cùng những loài động vật nhỏ bé dễ thương. Vũ Ngôn đối với tâm tình của con gái, cũng không có gì khuyên bảo hay không. Dù sao đây cũng là do chính Tiểu Yến đòi đi cùng, hơn nữa, đối với một tu luyện giả, sớm muộn gì cũng phải tiếp xúc với những hoàn cảnh còn ác liệt và thảm khốc hơn. Chính vì vậy, cho Tiểu Yến tôi luyện tâm tính sớm một chút, cũng là một hành động sáng suốt.

Sau năm ngày, và hơn năm canh giờ hành trình, ba người cuối cùng cũng đặt chân đến khu vực của Phong Long sơn. Giữa Cửu Long sơn mạch, tuy rằng vẫn có con người sống, nhưng thôn làng của loài người cũng không tiến vào sâu, mà chỉ dựng dưới chân những ngọn núi ở phía bên ngoài, gần gũi và thuận lợi để đi đến thành thị. Phong Long sơn, nằm khá sâu trong quần thể núi non thuộc Cửu Long sơn mạch, chính vì vậy cũng không có người ở gần. Động thực vật ở đây phát triển vô cùng mạnh mẽ, các cây đại thụ to lớn, mọc thẳng tắp hướng lên trời, cành lá xum xuê rậm rạp, tạo thành một mái ô tự nhiên, che chắn nắng mưa rơi xuống Phong Long sơn. Dưới chân núi, từng đàn động vật sống vô cùng thoải mái nhờ vào nguồn thức ăn và nước uống

thuận lợi cho sự phát triển của chúng. Từ xa nhìn lại, cả ngọn Phong Long sơn giống như một tòa tháp cao lớn, dựng thẳng chọc trời. Một dòng suối nhỏ, uốn lượn quanh núi, giống như một dải lụa vắt trên vai người con gái, nhẹ nhàng mềm mại kéo dài đến tận chân núi. Đây chính là nguồn cung cấp nước cho các loài động vật. Suối được hình thành từ bao giờ, không ai biết rõ, nhưng chắc chắn một điều là con suối này đã tồn tại rất lâu rồi. Từ những vết tích để lại cho thấy, suối này chính là do nước mưa chảy trên núi, mài mòn đất đá mà tạo thành dòng chảy. Vì nước trong suối đều là nước mưa hoặc băng tuyết tích tụ trên đỉnh núi tan ra, cho nên nước rất trong và mát. Đứng trên bờ có thể nhìn thấy cả đáy nước. Nguyễn Phong tiến đến bên bờ suối, lấy ra một cái bầu, mức nước suối lên dự trữ. Gọi là cái bầu, nhưng nhìn giống với cái ống hơn. Chính xác mà nói, đây vốn là một ống tre dùng để đựng nước. Dân làng các loại tài nguyên khác không có, nhưng tre trúc thì không bao giờ thiếu. Trải qua gia công, sơ chế, ngâm rửa tẩy mùi, người ta có thể từ các đốt tre, luống tre chế tạo thành những ống đựng nước tiện dụng này. Sau khi đã mức đầy ba ống đựng nước, dự trữ cho cả ba người, Nguyễn Phong mới lấy nước suối rửa mặt một lượt. Dù sao đi trong rừng đã lâu, không có điều kiện tắm rửa thoải mái, dù cam chịu hoàn cảnh, nhưng nếu có cơ hội thì rửa mặt một chút cũng đã là rất tốt.

Rửa mặt xong, nhìn xuống đáy nước một lần nữa, Nguyễn Phong như cảm thấy mắt mình bị hoa. Trong đáy nước dường như có một đôi con người đang nhìn chăm chăm vào Nguyễn Phong. Định thần nhìn lại, Nguyễn Phong phát hiện ra, đôi mắt kia không phải là từ trong đáy nước, mà là từ phía bên kia bờ suối nhìn sang hắn. Một đôi mắt xanh biếc, trong suốt nhìn như thủy tinh bảo thạch, vô cùng đẹp để đang chăm chú nhìn vào Nguyễn Phong, khiến cho hắn không khỏi nổi da gà. Nguyễn Phong từ khi đến thế giới này, đọc sách đã nhiều, cũng biết rõ trong thế giới này có rất nhiều loài động vật kì quái, khác biệt với trái đất, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy một loài động vật kì dị đến vậy, chỉ có hai mắt trôi nổi giữa không trung. Chăm chú quan sát hồi lâu, Nguyễn Phong mới phát hiện ra, thì ra con vật ở phía đối diện kia, không chỉ có đôi mắt trong suốt, mà thân thể nó cũng gần như trong suốt. Nếu không phải là dựa vào sự gấp khúc của ánh sáng khi chiếu qua thân thể con vật, Nguyễn Phong cũng chưa chắc đã có thể phát hiện ra thân thể thực sự của nó. Con vật này nhìn qua thì thấy hình thể của nó khá giống một con hổ, thân thể to lớn, bốn chân trắng kiện, cái đuôi dài ve vẩy sau lưng, tất cả càng tôn lên vẻ bề ngỗ uy nghiêm của một vị chúa tể sơn lâm. Đặc biệt, trên lưng con hổ dường như còn xếp một đôi cánh giống như cánh dơi, thì thoảng lại nhẹ vỗ một cái, khiến cho không khí xung quanh nổi gió phàn phật.

Con hổ và Nguyễn Phong đối mắt nhìn nhau, hai bên đều không chịu nhường đối phương dù chỉ một bước, dường như giữa hai bên đang có một cuộc thi về tinh kiên nhẫn vậy. Con hổ có vẻ đã không chịu nổi khi bị một con người nhỏ bé khinh thị, đối nhãn, vì vậy đã nổi giận xông lên trước. Đôi cánh nhẹ vỗ một cái, quanh người nó nổi lên từng tầng gió xoáy, khiến thân thể con hổ bay lên giữa không trung, sau đó theo đà lao mà vọt về phía Nguyễn Phong, không cho hắn chút thời gian suy nghĩ. Nguyễn Phong cũng chẳng cần suy nghĩ nhiều, tay theo bản năng với lấy cây thương vẫn mang theo bên mình, vung thương lên quật về phía con hổ. Dù sao đây là lần đầu đối mặt, Nguyễn Phong cũng muốn thăm dò một chút về đối phương. Con hổ này, có lẽ sẽ là một ứng cử viên sáng giá để trở thành chân hồn của Nguyễn Phong. Ngọn thương xé gió vùn vút, sắc bén quật lên đầu con hổ, khiến nó phải vòng mình né tránh. Vừa lúc đó, Vũ Ngôn và Tiểu Yến đã nhận ra động tĩnh bên này, cũng chạy vội sang. Con hổ thấy phía đối phương có thêm người, cũng không ham chiến, mà lặng lẽ quay đầu rút lui. Trước khi đi còn ngoảnh lại, nhìn Nguyễn Phong một cái, ánh mắt sắc bén tập trung như muốn nhớ kỹ bộ mặt của con người này, nếu có ngày gặp lại hắn con hổ sẽ không ngần ngại mà lao lên muốn xé xác kẻ đã phạm hổ uy này.

Vũ Ngôn sau khi chạy đến, cũng không có tiến lên bắt giữ lấy con hổ, mà chỉ đứng từ xa ngắm nó. Nhiệm vụ lần này của hắn, không phải là giúp đệ tử thu phục chân hồn, mà chỉ là đi theo hướng dẫn và bảo vệ học trò khi cần thiết, còn mọi việc hắn đều để cho Nguyễn Phong tự làm, vì đây dù sao cũng là một quá trình rèn luyện cho Nguyễn Phong. Thấy Nguyễn Phong quay trở về, Vũ Ngôn đã lên tiếng trước

“Phong à, con có nhận ra đây là loài vật gì không?”

“Thưa sư phụ, theo tư liệu mà người cấp cho con, thì đây hắn là loài Phong sí hổ, thường sống ở xung quanh Phong Long sơn. Theo kích cỡ của con hổ này, có lẽ cũng đã bốn trăm đến năm trăm năm tuổi, sức mạnh phong hệ của nó hắc là rất lớn. Con hổ này, quả thật đủ điều kiện để trở thành một chân hồn mạnh mẽ”.

Nguyễn Phong bình tĩnh đáp lại câu hỏi của sư phụ. Hắn biết đây là một cách khảo nghiệm kiến thức đột xuất của Vũ Ngôn, vì vậy nên dù sư phụ không hỏi, hắn cũng nói thêm những thông tin quan trọng khác về con Phong sí hổ này. Vũ Ngôn nghe câu trả lời của Nguyễn Phong, gật đầu tán thưởng, lại nói thêm vài câu chỉ giáo “Theo ta thấy, con phong sí hổ này có lẽ sống một mình. Phong sí hổ thường sống theo cặp, một con hổ đực và một con hổ cái sống chung với nhau, gắn bó vô cùng mật thiết. Con hổ này lại chỉ độc lai độc vãng, hắc là cô độc một mình. Điều này càng thuận lợi cho việc tìm kiếm chân hồn của chúng ta. Trong Phong Long sơn, tuy không thiếu những loài động vật phong hệ mạnh mẽ hơn con phong sí hổ này, nhưng theo ta thấy, đây chính là con vật phù hợp nhất để trở thành chân hồn của con. Chúng ta bây giờ sẽ theo dõi con Phong sí hổ này, các con hãy chuẩn bị tinh thần đi”

Sau khi Vũ Ngôn dứt lời, ba người đều tự mình chuẩn bị một chút. Bữa trưa diễn ra rất nhanh chóng, sau đó ba người nghỉ ngơi khoảng chừng một canh giờ. Đầu giờ chiều, nhóm người Nguyễn Phong lại khởi hành, bám theo dấu vết con phong sí hổ để lại. Theo lý mà nói, những con vật bay trên không thường khó tìm dấu vết, nhưng đối với loài phong sí hổ lại khác hoàn toàn. Chúng loại hổ này khi bay trên không trung, luôn có bốn luồng gió xoáy đỡ dưới chân để nâng đỡ thân thể. Theo đường di chuyển của chúng, bốn luồng gió xoáy sẽ để lại trên mặt đất những dấu vết nhỏ, nếu không chú tâm sẽ không thấy được. Nhưng Nguyễn Phong hiện nay lại đang rất chú tâm, vì vậy những dấu vết nhỏ này trong mắt hắc lại không khác nào một con đường chỉ dẫn. Chính vì vậy, hắc cùng Vũ Ngôn và Tiểu Yến đều kiên trì bám theo dấu vết, lần theo tung tích của con Phong sí hổ này.

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 35: Người lạ - Sắc tâm..

Quá trình truy tìm Phong sí hổ, tuy đều có dấu vết rõ ràng, nhưng lại ko dễ để tiếp cận được con mồi, bởi tốc độ của Phong sí hổ thật sự rất nhanh. Với cấu tạo của đôi cánh trên lưng, cũng như năng lực điều khiển gió để tăng tốc, khi Phong sí hổ vận dụng toàn lực, theo ghi chép của thế giới này mà quy

đòi về hệ thống đo lường của trái đất, tốc độ của nó hoàn toàn có thể đạt đến gần một trăm cây số giờ, so với tốc độ của người khi chạy toàn lực thật sự là vượt xa quá nhiều. Ba người Nguyễn Phong tuy đều là người tu luyện, thân thể khỏe mạnh, tốc độ hơn xa người thường, lại có thể lực dẻo dai, nhưng dù sao đây cũng là địa hình rừng rậm, núi non nên tốc độ bị hạn chế rất nhiều, chưa kể đến là Nguyễn Phong và Tiểu Yến đều chỉ mới mười bốn mười năm tuổi, cũng chưa từng tìm được cho mình một chân hồn, vì vậy nên tốc độ không thể so sánh với Phong sĩ hồ có khả năng bay lượn tự do kia. Vũ Ngôn tuy hoàn toàn có thể sử dụng thư pháp để giúp tăng tốc độ của ba người, nhưng đây vốn là một cuộc thử thách, rèn luyện đối với hai thiếu niên này, cho nên hẳn không hề có ý định ra tay trợ giúp. Tiểu Yến và Nguyễn Phong cũng hiểu rõ mục đích của chuyến đi, nên cũng chỉ có thể cố gắng hết sức mình. Mục tiêu hiện giờ của họ chính là tìm được nơi ở của con Phong sĩ hồ này. Tuy rằng loài hồ ở trong chốn sơn lâm luôn tùy ý đi lại, không cố định ở một chỗ, nhưng hồ lại là một loài có tính bá vương, con nào cũng tự chiếm cho mình một lãnh địa trong rừng rậm. Diện tích các lãnh địa này tuy có khác nhau, nhưng chỉ cần xác định được giới hạn của lãnh địa, thì có thể đảm bảo tìm được vị trí của con hồ làm chủ lãnh địa đó. Chính vì vậy, ba người vẫn luôn lần theo dấu vết của con hồ, cũng dần dần xác định được một ranh giới rõ ràng về lãnh địa của nó.

Sáng ngày thứ ba kể từ khi nhóm Nguyễn Phong lần theo dấu vết của con hồ. Qua một đêm dừng chân tại dưới một tán cây cổ thụ, ba người lại chuẩn bị lên đường tiếp tục cuộc hành trình. Nguyễn Phong dậy từ sớm, tranh thủ đi hái chút quả rừng làm điểm tâm sáng cho mọi người. Trong rừng tuy có nhiều loại cây, cũng có vô số quả dại, nhưng không phải loại nào con người cũng có thể ăn được. Chính vì vậy, quá trình đi tìm quả dại này cũng không đơn giản. Lần này, Nguyễn Phong dù đã tìm trong phạm vi mấy chục mét quanh địa điểm ba người dừng chân, nhưng vẫn không phát hiện được loại quả nào có thể ăn được. Trời đã sáng dần, cảnh vật trong rừng ngày càng rõ ràng, cũng có nghĩa là nhóm ba người chuẩn bị tiếp tục cuộc hành trình. Nguyễn Phong thấy còn một chút thời gian, quyết tâm mở rộng phạm vi tìm kiếm. Vọt nhanh về phía nam, thường là nơi cây cối phát triển tốt nhất, Nguyễn Phong rất nhanh đã phát hiện được mục tiêu. Trên một tán cây lớn xanh mướt, có điểm những chùm lựu đỏ tươi, nhìn kỹ lại mới phát hiện ra, đây là một loại quả dại có lớp vỏ ngoài màu đỏ. Loại quả này, đối với con người cũng không xa lạ, vì đây là một loại cây thường được con người trồng để hái quả. Nguyễn Phong nhanh tay hái xuống hơn chục quả, nhét vào một cái túi vải sau lưng. Khi định quay trở về vị trí tập kết, Nguyễn Phong chợt phát hiện, ở một khu vực đất trống xa xa, có một nhóm người cũng đang tụ tập. Quan sát họ một hồi, Nguyễn Phong đánh giá đây hẳn là một nhóm tu luyện giả cũng đi tìm chân hồn. Nhóm người này có hơn hai chục võ giả, theo trang phục từ trên người, thì đa số trong đó là người hầu hoặc là bảo vệ, chỉ có hai thiếu niên ở chính giữa nhóm người, trang phục hoa lệ, nhìn tràn đầy vẻ giàu sang phú quý, có lẽ là con cháu của một gia đình quyền quý nào đó. Bên cạnh hai thiếu niên này, còn có một người trung niên ăn mặc gọn gàng, nhưng cũng tràn đầy khí thế. Có lẽ người trung niên này chính là sư phụ, hoặc là trưởng bối của hai vị thiếu gia con nhà quyền quý kia. Nguyễn Phong chỉ quan sát lướt qua, rồi rất nhanh bỏ đi, trở về vị trí tập kết của nhóm người bọn họ.

“Chú à, có chuyện gì sao” Một thiếu niên lên tiếng hỏi người trung niên, đám người bọn họ vốn đã chuẩn bị khởi hành, nhưng đột nhiên hẳn lại thấy người trung niên cau mày lại, cho nên trong lòng cũng sinh ra cảnh giác. Dù sao trước khi đi, cha hẳn đã dặn dò hai anh em hẳn phải luôn nghe lời của người chú này.

“Không sao, hẳn là không có chuyện gì. Chẳng qua là ta vừa cảm nhận được có người ở xung quanh đây, nhưng cũng không rõ ràng. Đối phương dường như không có địch ý, hơn nữa lại chỉ có một người. Chắc là một đệ tử bình dân nào đó đi vào rừng muốn tìm kiếm một chân hồn. Không cần thiết phải quá để ý đến hắn. Chúng ta nên tiếp tục cuộc hành trình thôi. Lần này mục đích của chúng ta là tìm cho được hai chân hồn hệ phong cho các cháu. Gia tộc họ Lâm ở kinh đô bao lâu nay, luôn nổi tiếng về khả năng sử dụng nguyên tố phong hệ, ta hy vọng các cháu sẽ cố gắng tập luyện, phát dương quang đại truyền thống của tổ tiên” Người trung niên này cũng không quá để tâm đến hành tung của Nguyễn Phong, chỉ dặn dò hai cháu mình nên chuyên tâm rèn luyện. Dù sao ở kinh đô Đại Việt quốc, gia tộc họ Lâm danh tiếng cũng vang xa, nhiều đời làm quan chức cao vọng trọng, gia thế hiển hách, hẳn là không có kẻ nào ngu ngốc mà trêu chọc bọn họ.

“Dạ, chúng cháu biết rồi ạ. Bọn cháu sẽ cố gắng đạt thành tích cao trong kì thi sắp tới, làm rạng danh cho dòng họ Lâm” Hai thiếu niên đồng thanh đáp lời, có chứa sự tự tin cùng một ít khí chất kiêu ngạo của danh gia vọng tộc. Chú của bọn họ thấy vậy, cũng gật đầu tán thưởng, sau đó hẳn liền ra lệnh cho đoàn người tiếp tục cuộc hành trình.

Khi Nguyễn Phong trở về vị trí tập kết, thời gian đã trôi qua ước định xuất phát một chút. Vũ Ngôn có vẻ cũng không định chờ đợi, vì bọn họ đã có kí hiệu đánh dấu riêng để nhận biết phương hướng của nhau. Nguyễn Phong lần theo kí hiệu, cũng rất nhanh tìm được Vũ Ngôn và Tiểu Yến, hai người vẫn chưa đi quá xa.

“Sư phụ, Tiểu Yến, con vừa gặp được một nhóm người lạ, có lẽ là đệ tử gia tộc nào đó đi tìm chân hồn” Nguyễn Phong liền đem chuyện vừa thấy kể lại với sư phụ hẳn

“Không cần quan tâm đến bọn họ, Phong Long sơn rộng lớn, lại có nhiều loài thú sinh sống, dù có thêm vài nhóm người đi tìm chân hồn, hẳn là sẽ không gây ảnh hưởng đến chúng ta. Chúng ta chỉ cần tập trung vào mục đích của mình thôi”.

Vũ Ngôn cũng không quan tâm lắm đến đám người kia, chỉ nhắc nhở Nguyễn Phong tập trung vào mục tiêu.

“Dạ, con biết rồi”.

Nguyễn Phong thấy sư phụ không quan tâm lắm, hơi có chút thất vọng. Cứ tưởng phát hiện được nhóm người kia, có thể coi là một tin tình báo quan trọng, hóa ra lại chẳng có tác dụng gì mấy. Nguyễn Phong liền chuyển mục tiêu sang Tiểu Yến

“Tiểu Yến à, đồ em biết hôm nay anh tìm được loại quả gì”

Nguyễn Phong đặt ra câu hỏi mở đầu, dẫn dụ sự chú ý của Tiểu Yến

“Đề em đoán nhé, anh là tìm được vài quả dâu rừng phải không? Mấy hôm nay anh đều tìm ra dâu rừng mà”

Tiểu Yến đáp lời Nguyễn Phong, cũng có chút hứng thú. Có vẻ như nàng rất thích ăn hoa quả tìm được trong rừng, đặc biệt là dâu.

“Không phải, hôm nay anh tìm được, là..... quả này”

Nguyễn Phong trả lời Tiểu Yến, lời nói có chút ngắt quãng, tạo ra sự mong đợi cần thiết, sau đó làm một động tác ảo thuật đơn giản mà hẳn trước kia từng xem được, tay đưa ra bên tai Tiểu Yến, nhẹ vẩy một cái liền xuất hiện một trái cây có màu đỏ tươi. Người ở thế giới này gọi đây là trái hồng, nhưng Nguyễn Phong lại gọi nó là quả táo, vì hương vị của trái cây này rất giống quả táo trên trái đất.

“Oa, anh làm sao làm được như thế? Thật hay quá, anh biến ra vài quả nữa được không?”

Tiểu Yến lần đầu tiên thấy trò ảo thuật như vậy, rất là ngạc nhiên, sau đó là thích thú, yêu cầu Nguyễn Phong biểu diễn thêm vài lần nữa. Nguyễn Phong đối với yêu cầu của vị khán giả này, cũng rất hưởng ứng, liền vẩy tay vài lần, lại ra thêm vài trái hồng táo nữa. Tiểu Yến thấy vậy, vỗ tay khen ngợi, sau đó lại năn nỉ Nguyễn Phong dạy cho mình cách làm. Nguyễn Phong ra vẻ bí ẩn, chỉ nói một câu

“Thiên cơ bất khả lộ. Chờ sau khi trở về, anh mới dạy cho em được”

Tiểu Yến nghe được vẻ đầu, hơi có vẻ thất vọng, nhưng nghe được lời hứa của Nguyễn Phong, thì lại vô cùng vui mừng, tiếng cười lanh lảnh vang lên trong không trung, theo gió lan xa.

“Này em trai, em có nghe thấy tiếng cười của nữ nhân ở đâu đó quanh đây không?”

Một trong hai vị thiếu gia của gia đình quyền quý chợt lên tiếng hỏi người còn lại. Tên kia có chút mờ mịt, lắng nghe một hồi đột nhiên hai mắt cũng sáng lên.

“Đúng vậy, dường như có tiếng thiếu nữ cười ở gần đây, nghe tiếng cười thanh thoát nhẹ nhàng như vậy, hẳn là một mỹ nhân. Không biết là con gái nhà ai mà lại đi vào sâu trong rừng rậm như vậy”

Tên có vẻ ít tuổi hơn một chút lên tiếng đáp lại. Hai vị thiếu gia này ở kinh đô tuy gia cảnh giàu sang, nhưng lại bị quản giáo khá nghiêm, cho nên cũng không ăn chơi quậy phá bao nhiêu. Đối với nữ nhân, họ vẫn có mong muốn được thưởng thức một lần, nhưng lại sợ gia quy nghiêm khắc, không dám làm càn. Lần này ở giữa rừng rậm, lại nghe được một tiếng cười của mỹ nữ, có lẽ nào bỏ qua cho được, về nhà chắc cũng không ai biết mà trị tội bọn họ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 36: Đối mặt

Nhóm người Nguyễn Phong trong quá trình truy lùng dấu vết Phong sí hổ, lại không hề biết rằng chính họ đã trở thành mục tiêu của kẻ khác. Nhóm người Lâm gia với nhân số đông đảo, giữa núi rừng rậm rạp cũng không tốn bao nhiêu công sức, đã xác định được tung tích của đối tượng. Hành động này, hoàn toàn là do sự chỉ đạo của hai vị thiếu gia họ Lâm. Tất nhiên, họ không thể nào để cho chủ mình biết được mục đích thực sự, vì vậy đã lấy lý do là thăm dò các tình hình các nhóm thám hiểm xung quanh để có thể điều động nhân thủ truy tìm tung tích của mục tiêu. Và mục tiêu của bọn họ không phải ai khác mà chính là thiếu nữ đã phát ra tiếng cười thánh thót nọ, cũng chính là Tiểu Yến.

Sau khi đã xác định rõ nhân số nhóm người Nguyễn Phong, hai vị thiếu gia họ Lâm cũng tự tin hơn rất nhiều. Dù sao thì một nhóm ba người, với hai kẻ mới là thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi, ngay cả cấp bậc tân thủ cũng chưa đạt đến, thật không đáng để cho nhóm người Lâm gia đặt vào trong mắt. Trong nhóm người nhà họ Lâm, vị trưởng bối kia là cường giả đã tu luyện đến cảnh giới Tu tinh cấp mười, chỉ cần tiến thêm một bước, sẽ bước vào hàng ngũ cường giả Bát Quái cấp, cũng là cấp bậc cường giả đứng đầu Đại Việt quốc hiện nay. Ngoài ra, còn có ba tên, cấp bậc đều đã đạt đến mức tu luyện nhân, cũng có thể kết thành trận pháp để chiến đấu chống địch. Số người còn lại, hầu hết đều không có căn cơ tu luyện, đều chỉ là võ giả bình thường, nhưng người ta vẫn có câu, lượng đôi thì chất đôi, chính vì vậy, cũng không thể coi thường đám võ giả này. Có thể nói, trận hình lần này Lâm gia phái ra, quả thực là quá mạnh mẽ, nguyên nhân cũng chính là vì hai vị thiếu gia kia. Nếu có ai ở kinh thành, hẳn sẽ biết đến, gia chủ Lâm gia đời này có hai người con trai, con cả tên là Lâm Chính, con thứ tên là Lâm Thuận, cũng chính là hai vị thiếu gia họ Lâm đang ở trong Phong Long sơn này. Tuy là anh em, nhưng hai người cùng cha khác mẹ, đều sinh cùng một năm nhưng lại chênh nhau vài tháng tuổi. Năm nay cả hai anh em đều đã bước qua tuổi mười lăm, cũng chính là lúc đi tìm chân hồn cho bản thân, vì vậy mới có đoàn hộ tống mạnh mẽ như vậy đi theo bảo vệ và nghe hai người sai khiến. Trong rừng rậm trên Phong Long sơn, một đoàn đội hai mươi người vẫn đang đều đều tiến lên. Theo như dự kiến ban đầu, bọn họ sẽ tiến lên khu vực gần đỉnh núi để tìm kiếm chân hồn. Mặc dù trên đỉnh Phong Long sơn mới là nơi có nhiều loài hồn thú mạnh mẽ sinh sống, nhưng theo như truyền thuyết kể lại, ở nơi này còn có một tồn tại với sức mạnh khủng khiếp đang sinh sống. Chính vì vậy, dù cho có một cường giả Tu tinh mười cấp đi theo hộ tống, đoàn người Lâm gia vẫn không dám tiến lên đến đỉnh núi. Lúc này đây, lộ trình của bọn họ đã có một chút thay đổi, dần dần khớp với lộ trình của nhóm Nguyễn Phong. Sự thay đổi này, chính là ý kiến của Lâm Chính và Lâm Thuận, mặc dù bề ngoài nhìn như không có gì đặc biệt, nhưng chẳng ai biết rõ được ý tưởng đen tối nào đó đã nảy sinh trong lòng hai vị thiếu gia này.

Trong rừng cây tĩnh lặng, hành trình của hơn hai mươi người tất sẽ gây ra sự xao động không nhỏ. Tuy khoảng cách giữa nhóm người Lâm gia và ba người Nguyễn Phong là khá lớn, nhưng những động tĩnh này vẫn không thể thoát được cảm giác của Vũ Ngôn. Mặc dù vậy, Vũ Ngôn cũng không có bất cứ hành động nào đối với đám người Lâm gia. Nguyên nhân thứ nhất là vì Cửu Long sơn mạch vốn là nơi để tìm kiếm chân hồn cho các tu luyện giả, có người tiến vào đây tìm kiếm cũng là chuyện bình thường, nếu chỉ vì một nhóm người đi cùng đường với mình mà ra tay xua đuổi thì cũng quá vô lý rồi. Thứ hai là bên đối phương nhân số đông hơn, nếu thật sự động thủ, Vũ Ngôn tự tin có thể đánh bại toàn bộ đối phương, kể cả là tên tu tinh mười cấp kia, nhưng điều này không có nghĩa là Vũ Ngôn có thể đảm bảo an toàn cho Nguyễn Phong và Tiểu Yến, vì vậy nên hắn vẫn yên tĩnh chờ xem mục đích

của đối phương. Nếu thực sự chỉ là trùng hợp mà cùng đường thì cũng sẽ không có chuyện gì, còn như đối phương mà có mưu đồ bất chính, thì hẳn cũng sẽ không dễ cho đối phương được yên ổn.

Tình thế vì diệu giữa hai nhóm người cứ thế tiếp tục. Một bên vẫn tập trung vào việc truy tìm tung tích của Phong sí hổ, bên kia thì thuận đường đi tìm chân hồn, bám theo nhóm người phía trước vì mục đích nào đó mà không mấy người biết rõ. Mãi cho đến ba ngày sau, hai nhóm người mới chính thức chạm mặt. Nếu xét về tốc độ, đương nhiên nhóm người Nguyễn Phong sẽ nhanh hơn, vì dù sao bọn họ cũng không có những võ giả tầm thường thiếu căn cơ. Nhưng vì vừa đi lại phải vừa truy tìm dấu vết của Phong sí hổ, tốc độ của ba người bị tụt xuống, khiến cho nhóm người Lâm gia dần dần đuổi kịp. Một buổi chiều, ba người Nguyễn Phong quyết định nghỉ ngơi. Sau bữa cơm chiều đơn giản, Vũ Ngôn rất nhanh đã nhập tâm vào những suy nghĩ của bản thân, đầu mảy cau lại, hần sâu như vết dao khắc, rõ ràng là trong lòng hần có những nỗi lo lắng vô cùng lớn. Đối với Nguyễn Phong và Tiểu Yến, đây cũng là một cảnh tượng quen thuộc. từ khi bắt đầu hành trình đến nay, chưa có ngày nào mà họ thấy sự phụ mình không suy nghĩ đến xuất thần như thế. Hai người cũng không có hỏi một lần nào, vì dù sao đây cũng là chuyện riêng của Vũ Ngôn, đối với bọn họ dù có muốn biết cũng chưa chắc đã được Vũ Ngôn nói cho nghe. Trái ngược với Vũ Ngôn đang tỉnh lặng vô cùng, Nguyễn Phong lại lấy thương pháp ra tập. Đây cũng là một thói quen của Nguyễn Phong, từ trước tới nay chưa có ngày nào nghỉ ngơi. Cũng không thể nói rõ, Nguyễn Phong lúc này đang luyện thương pháp, hay là luyện thư pháp nữa, bởi vì thương trong tay hần linh động xảo diệu vô cùng, giống như là đang viết chữ chứ không phải đang múa thương. Tiểu Yến thì khác hẳn với hai người đàn ông, nàng luôn thích sạch sẽ, vì vậy mỗi lần hạ trại đều kiến nghị trợn chỗ gần bờ suối, tranh thủ khi xung quanh không có ai, nàng có thể dùng nước suối để tắm rửa, giúp giải trừ cảm giác mệt mỏi cũng như tẩy sạch đi mồ hôi và bùn đất dính trên người sau một ngày đi đường. Đang khi Tiểu Yến thoải mái ngâm mình trong nước suối mát rượi, để mặc cho dòng nước xoa dịu cơ thể, thì một tiếng cười âm thầm vang lên ngay cạnh đó. Từ trong rừng cây, đi ra hai bóng người, đúng là hai vị thiếu gia nhà họ Lâm. Trên khuôn mặt bọn chúng lúc này, đang ẩn hiện nụ cười âm thầm, ánh mắt giống như sói đói, nhìn chằm chằm vào thân thể mảnh mai của Tiểu Yến ở dưới dòng nước. Thấy có người lạ đến, Tiểu Yến phản ứng đầu tiên là vợ ngay lấy quần áo để trên bờ, che đi những chỗ nhạy cảm. Sau đó nàng trừng mắt nhìn hai tên nam nhân xấu xa kia, giọng nói mang đầy ý tức giận

“Các ngươi ở đâu tới đây, dám nhìn trộm ta tắm rửa. Mau cút ngay đi, nếu không ta gọi một tiếng thì sẽ có người cho các ngươi một bài học nhớ đời đó”

“Ha ha, đại ca, người nghe con nhỏ này nói có buồn cười không. Trước giờ chỉ mới có chúng ta đuổi người khác đi, làm sao lại có kẻ nào dám đuổi chúng ta. Con nhỏ kia, khôn hồn thì ngoan ngoãn ngâm mồm vào, để cho hai vị thiếu gia đây đùa vui một lát. Chúng ta mà thoải mái, còn có thể thưởng thêm cho người, bằng không bọn ta mà tức giận, thì người cứ liệu hồn”.

Lâm Thuận cất giọng khinh bạc Tiểu Yến, trong lời nói tràn đầy ý tứ đe dọa uy hiếp, anh trai hần là Lâm Chính đứng một bên, cũng chỉ cười khẩy trước lời đe dọa của Tiểu Yến, chân cũng chẳng dừng bước, cứ thế bước về phía nàng. Tiểu Yến lúc này đang hoảng loạn vô cùng, nàng không thể tin được lại có kẻ dám ngang nhiên làm trò đồi bại như thế. Không thể làm gì khác hơn, nàng chỉ có thể cầu cứu đến cha và sư huynh.

“Anh Phong, anh đang ở đâu, mau đến cứu em với”.

Tiếng của Tiểu Yến vang vọng giữa rừng sâu, rất nhanh truyền đến tai Nguyễn Phong đang luyện thương ở gần đó. Nghe thấy Tiểu Yến cầu cứu, Nguyễn Phong không dám chậm trễ, lao ngay về phía dòng suối. Hai tên thiếu gia cũng không dám chậm trễ, vội vã vọt về phía Tiểu Yến, mục đích đánh ngất nàng trước tiên, đem đến nơi không người biết rồi sau đó mới từ từ xử lý. Tiểu Yến chỉ có thể quàng một cái áo dài qua người, che vội đi những chỗ nhạy cảm, sau đó rút con dao nhỏ trong cái túi ra, giơ lên để tự vệ. Hai tên thiếu gia thấy nàng có vũ khí, cũng không dám khinh thường, đều đề phòng cẩn thận, áp sát về phía Tiểu Yến, một tên vòng ra sau, một tên tiến sát đến trước mặt nàng, tạo thành thế tiền hậu giáp công. Tiểu Yến vung con dao nhỏ lên, bảo vệ xung quanh thân thể, khiến cho hai tên nam nhân xấu xa kia trong nhất thời cũng không làm gì được nàng. Vì muốn nhanh chóng hoàn thành mục đích, Lâm Thuận rút từ trong ngực áo ra một cây quạt bằng sắt, vung lên giao đầu trực diện với con dao nhỏ trên tay Tiểu Yến. Rất nhanh hần đã đánh bay con dao nhỏ ra ngoài, vì dù sao Tiểu Yến cũng là phận nữ nhi, sức lực không thể bằng được một nam nhân như hần. Lâm Chính thừa cơ này, áp sát Tiểu Yến từ phía sau, tay vung lên tạo thành thủ đao, muốn chặt mạnh vào sau gáy khiến Tiểu Yến ngất đi. Vừa lúc tay hần hạ xuống, một vật thể từ xa phóng tới, đánh trúng tay Lâm Chính, khiến hần như bị điện giật, nhanh chóng rút tay lại. Trên tay Lâm Chính lúc này, đã găm chặt một hòn đá nhỏ có cạnh rất sắc, máu tươi chảy ra đầm đìa. Lâm Thuận nhìn thấy tình thế không ổn, ngưng thần cảnh giác, vừa lúc có tiếng gió rít vang lên. Lâm Chính thất thanh kêu lên một tiếng

“Em trai, cẩn thận”.

Lời hần vừa ra, thì một ngọn thương cũng đã đánh lên ngực Lâm Thuận, sau đó quay ngược lại, quật lên ngực Lâm Chính. Vì quá bất ngờ, hai tên đều không kịp đề phòng, bị đánh cho bay ngược ra sau. Tiểu Yến nhìn thấy người đến cứu là Nguyễn Phong, cũng vui mừng khôn xiết, vội vã chạy lên bờ, núp vào sau lưng Nguyễn Phong. Nhìn thấy tình cảnh của Tiểu Yến, Nguyễn Phong cũng không quay đầu lại, chỉ bảo nàng núp ra sau một bụi cây, mặc quần áo vào cho từ từ trước đã. Tiểu Yến mặt mày đỏ hồng, vừa ngượng ngùng, vừa vui mừng vì được Nguyễn Phong tới cứu, lại tức giận vì bị hai tên đâm tặc kia quấy nhiễu, vội vàng chạy đi thay quần áo. Nguyễn Phong lúc này mới ngưng thần quan sát hai tên đâm tặc, nhìn thấy bọn chúng bộ dáng cũng là con nhà quyền quý, lại chính là hai tên thiếu gia trong nhóm người lần trước mà mình đã bắt gặp, trong lòng cũng dâng lên sự tức giận. Không ngờ cũng là kẻ được ăn học từ tử, lại dám làm trò đồi bại như vậy giữa thanh thiên bạch nhật. Nguyễn Phong chẳng quản bọn chúng có phải công tử quyền quý hay không, lại bước nhanh về phía trước, vung thương lên, nhắm vào bọn chúng mà đánh tới. Lâm Thuận biết tình thế không ổn, vội kêu to một tiếng, kêu gọi đám người dưới đến giúp mình. Lâm Chính lúc này tay đã chảy máu đầm đìa, cũng vô cùng tức giận, gào lên một tiếng, rút ra một thanh nhuyễn kiếm vẫn quấn ở thắt lưng, lao lên trực tiếp tấn công về phía Nguyễn Phong. Nhưng tay hần đã bị thương, lại bị trúng một gậy vào ngực, khí huyết đảo lộn chưa bình tĩnh lại được, làm sao có thể là đối thủ của Nguyễn Phong. Rất nhanh hần đã bị Nguyễn Phong đánh rớt kiếm, sau đó là một thương xia thẳng vào đùi, đánh cho hần ngã vật ra đất lăn lộn kêu khóc. Lâm Thuận đứng một bên thấy vậy, lòng cũng vô cùng căm tức, nhưng hần biết hiện giờ bản thân không phải đối thủ của Nguyễn Phong, nên chỉ có thể chờ người đến giúp đỡ. Lúc này trong rừng chạy vọt ra một đám hơn mười tên, đúng là hạ nhân của Lâm gia đi theo bảo vệ hai vị thiếu gia. Lâm Thuận mừng rỡ, chỉ thẳng vào Nguyễn Phong, ra lệnh cho đám hạ nhân:

“Các ngươi, mau tiến lên, đánh hần cho ta. Bắt trói hần lại càng tốt, dám đã thương đến người của Lâm gia, tuyệt không thể bỏ qua hần một cách nhẹ nhàng được.”

Lâm Chính nằm lăn lộn dưới đất, cũng lên tiếng, giọng rít lên đầy căm phẫn:

“Đúng thế, nhất định phải bắt được hắn, chặt chân của hắn ra mới làm ta hả được cơn giận này”

Đám hạ nhân cùng hung cực ác lao lên, bao vây Nguyễn Phong vào giữa. Nguyễn Phong thấy tình thế bất lợi, cũng không bối rối, đôi mày nhíu lại tìm sơ hở của bọn chúng, hồng đột kích thoát ra. Đúng lúc này, một giọng trung niên gầm lên đầy dữ tợn, giống như tiếng sấm nổi giữa trời quang, chấn nhiếp mọi người

“Kẻ nào dám dẫm thương người của Lâm gia ta hả?”

Lâm Thành, cũng chính là vị trung niên quyền uy trong đoàn người Lâm gia đã đi đến hiện trường, khuôn mặt bùng bùng tức giận. Lâm Chính là cháu hắn, đường đường là thiếu gia của Lâm gia, lại bị người dẫm thương ở giữa rừng rậm thế này, làm sao hắn có thể bỏ qua cho được. Hai tay Lâm Thành vung lên, nguyên khí trong không trung sôi động, một cơn gió xoáy mạnh mẽ quét qua, bao vây Nguyễn Phong lại, từ từ ép chặt thành một cuộn, trời Nguyễn Phong ở chính giữa. Chiều này được gọi là Phong hệ Giam Cầm, một kỹ năng không chế nổi tiếng của Lâm gia. Nguyễn Phong bị đối phương vây chặt, không thể cự quấy, vốn tưởng rằng khó thoát, nào ngờ lại có một đạo gió xoáy khác nổi lên, xoáy tròn như một mũi khoan, đục thủng lớp trời buộc quanh thân hắn, khiến cho hắn thoát ra được. Đám người xung quanh còn đang ngỡ ngàng vì sức mạnh của những tu luyện giả, thì Nguyễn Phong đã vọt qua bọn chúng, thoát ra ngoài. Tiếng của Vũ Ngôn vang lên, quanh quẩn khắp núi rừng, uy thế còn hơn cả của Lâm Thành:

“Đám động đến đệ tử của ta, các ngươi cũng to gan lắm. Khôn hồn thì rút ngay khỏi tầm mắt của ta, bằng không đừng trách ta ra tay tàn nhẫn”

Lâm Thành nghe tiếng đoán người, biết được đối phương cũng là một cường giả cấp cao, chắc chắn là mạnh hơn hắn, lúc này mới kinh hãi, vội ra hiệu cho người khiêng Lâm Chính đang nằm trên đất lên, vội quay người rời đi. Lâm Thuận cũng bị chủ hấn lùi đi, nhưng vẫn quay lại, ánh mắt độc ác nhìn về phía Nguyễn Phong:

“Các ngươi đợi đấy, mọi chuyện còn chưa xong đâu”

Bỏ lại một câu, đám người Lâm gia đã vội vã rời thẳng đi, Tiểu Yến lúc này mới từ trong rừng cây đi ra.

“Anh Phong, anh không sao chứ. Cũng may em kịp chạy về gọi cha em đến đây, bằng không anh thật sự bị bọn họ bắt mất rồi”

Tiểu Yến quan tâm hỏi thăm Nguyễn Phong, lại xem xét trên người hắn có vết thương nào không. Nguyễn Phong cười nói:

“Còn chưa có vấn đề gì. Cũng may em nhanh trí, gọi sư phụ đến giải vây giúp anh. Sư phụ, đa tạ người đã giúp con thoát khốn”

“Không có gì, đệ tử của ta, cũng không thể để kẻ khác tùy tiện khinh thị như vậy. Thôi mau thu dọn nghỉ ngơi, sáng mai còn phải lên đường tiếp”.

Ba người lại quay về điểm tập kết, dọn chỗ nghỉ ngơi qua đêm. Một đêm yên tĩnh, nhẹ nhàng trôi qua, khiến người ta tâm tình cũng bình yên lại. Nhóm người Nguyễn Phong trong quá trình truy lùng dấu vết Phong sí hổ, lại không hề biết rằng chính họ đã trở thành mục tiêu của kẻ khác. Nhóm người Lâm gia với nhân số đông đảo, giữa núi rừng rậm rạp cũng không tốn bao nhiêu công sức, đã xác định được tung tích của đối tượng. Hành động này, hoàn toàn là do sự chỉ đạo của hai vị thiếu gia họ Lâm. Tất nhiên, họ không thể nào để cho chủ mình biết được mục đích thực sự, vì vậy đã lấy lý do là thăm dò các tình hình các nhóm thám hiểm xung quanh để có thể điều động nhân thủ truy tìm tung tích của mục tiêu. Và mục tiêu của bọn họ không phải ai khác mà chính là thiếu nữ đã phát ra tiếng cười thánh thót nọ, cũng chính là Tiểu Yến.

Sau khi đã xác định rõ nhân số nhóm người Nguyễn Phong, hai vị thiếu gia họ Lâm cũng tự tin hơn rất nhiều. Dù sao thì một nhóm ba người, với hai kẻ mới là thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi, ngay cả cấp bậc tấn thủ cũng chưa đạt đến, thật không đáng để cho nhóm người Lâm gia đặt vào trong mắt. Trong nhóm người nhà họ Lâm, vị trưởng bối kia là cường giả đã tu luyện đến cảnh giới Tu tinh cấp mười, chỉ cần tiến thêm một bước, sẽ bước vào hàng ngũ cường giả Bát Quái cấp, cũng là cấp bậc cường giả đứng đầu Đại Việt quốc hiện nay. Ngoài ra, còn có ba tên, cấp bậc đều đã đạt đến mức tu luyện nhân, cũng có thể kết thành trận pháp để chiến đấu chống địch. Số người còn lại, hầu hết đều không có căn cơ tu luyện, đều chỉ là võ giả bình thường, nhưng người ta vẫn có câu, lượng đôi thì chất đôi, chính vì vậy, cũng không thể coi thường đám võ giả này. Có thể nói, trận hình lần này Lâm gia phái ra, quả thực là quá mạnh mẽ, nguyên nhân cũng chính là vì hai vị thiếu gia kia. Nếu có ai ở kinh thành, hẳn sẽ biết đến, gia chủ Lâm gia đời này có hai người con trai, con cả tên là Lâm Chính, con thứ tên là Lâm Thuận, cũng chính là hai vị thiếu gia họ Lâm đang ở trong Phong Long sơn này. Tuy là anh em, nhưng hai người cùng cha khác mẹ, đều sinh cùng một năm nhưng lại chênh nhau vài tháng tuổi. Năm nay cả hai anh em đều đã bước qua tuổi mười lăm, cũng chính là lúc đi tìm chân hồn cho bản thân, vì vậy mới có đoàn hộ tống mạnh mẽ như vậy đi theo bảo vệ và nghe hai người sai khiến. Trong rừng rậm trên Phong Long sơn, một đoàn đội hai mươi người vẫn đang đều đều tiến lên. Theo như dự kiến ban đầu, bọn họ sẽ tiến lên khu vực gần đỉnh núi để tìm kiếm chân hồn. Mặc dù trên đỉnh Phong Long sơn mới là nơi có nhiều loài hồn thú mạnh mẽ sinh sống, nhưng theo như truyền thuyết kể lại, ở nơi này còn có một tồn tại với sức mạnh khủng khiếp đang sinh sống. Chính vì vậy, dù cho có một cường giả Tu tinh mười cấp đi theo hộ tống, đoàn người Lâm gia vẫn không dám tiến lên đến đỉnh núi. Lúc này đây, lộ trình của bọn họ đã có một chút thay đổi, dần dần khớp với lộ trình của nhóm Nguyễn Phong. Sự thay đổi này, chính là ý kiến của Lâm Chính và Lâm Thuận, mặc dù bề ngoài nhìn như không có gì đặc biệt, nhưng chẳng ai biết rõ được ý tưởng đen tối nào đó đã nảy sinh trong lòng hai vị thiếu gia này.

Trong rừng cây tĩnh lặng, hành trình của hơn hai mươi người tất sẽ gây ra sự xao động không nhỏ. Tuy khoảng cách giữa nhóm người Lâm gia và ba người Nguyễn Phong là khá lớn, nhưng những động tĩnh này vẫn không thể thoát được cảm giác của Vũ Ngôn. Mặc dù vậy, Vũ Ngôn cũng không có bất cứ hành động nào đối với đám người Lâm gia. Nguyên nhân thứ nhất là vì Cửu Long sơn mạch vốn là nơi để tìm kiếm chân hồn cho các tu luyện giả, có người tiến vào đây tìm kiếm cũng là chuyện bình thường, nếu chỉ vì một nhóm người đi cùng đường với mình mà ra tay xua đuổi thì cũng quá vô lý rồi. Thứ hai là bên đối phương nhân số đông hơn, nếu thật sự động thủ, Vũ Ngôn tự tin có thể đánh bại toàn bộ đối phương, kể cả là tên tu tinh mười cấp kia, nhưng điều này không có nghĩa là Vũ Ngôn có thể đảm bảo an toàn cho Nguyễn Phong và Tiểu Yến, vì vậy nên hắn vẫn yên tĩnh chờ xem mục đích của đối phương. Nếu thực sự chỉ là trùng hợp mà cùng đường thì cũng sẽ không có chuyện gì, còn như đối phương mà có mưu đồ bất chính, thì hắn cũng sẽ không để cho đối phương được yên ổn.

Tình thế vi diệu giữa hai nhóm người cứ thế tiếp tục. Một bên vẫn tập trung vào việc truy tìm tung tích của Phong sí hổ, bên kia thì thuận đường đi tìm

chân hồn, bám theo nhóm người phía trước vì mục đích nào đó mà không mấy người biết rõ. Mãi cho đến ba ngày sau, hai nhóm người mới chính thức chạm mặt. Nếu xét về tốc độ, đương nhiên nhóm người Nguyễn Phong sẽ nhanh hơn, vì dù sao bọn họ cũng không có những võ giả tầm thường thiếu căn cơ. Nhưng vì vừa đi lại phải vừa truy tìm dấu vết của Phong sí hổ, tốc độ của ba người bị tụt xuống, khiến cho nhóm người Lâm gia dần dần đuổi kịp. Một buổi chiều, ba người Nguyễn Phong quyết định nghỉ sớm. Sau bữa cơm chiều đơn giản, Vũ Ngôn rất nhanh đã nhập tâm vào những suy nghĩ của bản thân, đầu mày cau lại, hằn sâu như vết dao khắc, rõ ràng là trong lòng hắn có những nỗi lo lắng vô cùng lớn. Đối với Nguyễn Phong và Tiểu Yến, đây cũng là một cảnh tượng quen thuộc. từ khi bắt đầu hành trình đến nay, chưa có ngày nào mà họ thấy sự phụ mình không suy nghĩ đến xuất thần như thế. Hai người cũng không có hỏi một lần nào, vì dù sao đây cũng là chuyện riêng của Vũ Ngôn, đối với bọn họ dù có muốn biết cũng chưa chắc đã được Vũ Ngôn nói cho nghe. Trái ngược với Vũ Ngôn đang tỉnh lặng vô cùng, Nguyễn Phong lại lấy thương pháp ra tập. Đây cũng là một thói quen của Nguyễn Phong, từ trước tới nay chưa có ngày nào nghỉ ngơi. Cũng không thể nói rõ, Nguyễn Phong lúc này đang luyện thương pháp, hay là luyện thư pháp nữa, bởi vì thương trong tay hắn linh động xảo diệu vô cùng, giống như là đang viết chữ chứ không phải đang múa thương. Tiểu Yến thì khác hẳn với hai người đàn ông, nàng luôn thích sạch sẽ, vì vậy mỗi lần hạ trại đều kiên nghị dọn chỗ gần bờ suối, tranh thủ khi xung quanh không có ai, nàng có thể dùng nước suối để tắm rửa, giúp giải trừ cảm giác mệt mỏi cũng như tẩy sạch đi mồ hôi và bùn đất dính trên người sau một ngày đi đường. Đang khi Tiểu Yến thoải mái ngâm mình trong nước suối mát rượi, để mặc cho dòng nước xoa dịu cơ thể, thì một tiếng cười dâm dăng vang lên ngay cạnh đó. Từ trong rừng cây, đi ra hai bóng người, đúng là hai vị thiếu gia nhà họ Lâm. Trên khuôn mặt bọn chúng lúc này, đang ẩn hiện nụ cười dâm dăng, ánh mắt giống như sói đói, nhìn chằm chằm vào thân thể mảnh mai của Tiểu Yến ở dưới dòng nước. Thấy có người lạ đến, Tiểu Yến phản ứng đầu tiên là vội ngay lấy quần áo để trên bờ, che đi những chỗ nhạy cảm. Sau đó nàng trừng mắt nhìn hai tên nam nhân xấu xa kia, giọng nói mang đầy ý tức giận

“Các ngươi ở đâu tới đây, dám nhìn trộm ta tắm rửa. Mau rút ngay đi, nếu không ta gọi một tiếng thì sẽ có người cho các ngươi một bài học nhớ đời đó”

“Ha ha, đại ca, ngươi nghe con nhỏ này nói có buồn cười không. Trước giờ chỉ mới có chúng ta đuổi người khác đi, làm sao lại có kẻ nào dám đuổi chúng ta. Con nhỏ kia, khôn hồn thì ngoan ngoãn ngâm mồm vào, để cho hai vị thiếu gia đây đùa vui một lát. Chúng ta mà thoải mái, còn có thể thưởng thêm cho ngươi, bằng không bọn ta mà tức giận, thì ngươi cứ liệu hồn”.

Lâm Thuận cất giọng khinh bạc Tiểu Yến, trong lời nói tràn đầy ý tứ đe dọa uy hiếp, anh trai hắn là Lâm Chính đứng một bên, cũng chỉ cười khẩy trước lời đe dọa của Tiểu Yến, chân cũng chẳng dừng bước, cứ thế bước về phía nàng. Tiểu Yến lúc này đang hoảng loạn vô cùng, nàng không thể tin được lại có kẻ dám ngang nhiên làm trò đồi bại như thế. Không thể làm gì khác hơn, nàng chỉ có thể cầu cứu đến cha và sư huynh.

“Anh Phong, anh đang ở đâu, mau đến cứu em với”.

Tiếng của Tiểu Yến vang vọng giữa rừng sâu, rất nhanh truyền đến tai Nguyễn Phong đang luyện thương ở gần đó. Nghe thấy Tiểu Yến cầu cứu, Nguyễn Phong không dám chậm trễ, lao ngay về phía dòng suối. Hai tên thiếu gia cũng không dám chậm trễ, vội vã vọt về phía Tiểu Yến, mục đích đánh ngất nàng trước tiên, đem đến nơi không người biết rồi sau đó mới từ từ xử lý. Tiểu Yến chỉ có thể quàng một cái áo dài qua người, che vội đi những chỗ nhạy cảm, sau đó rút con dao nhỏ trong cái túi ra, giờ lên để tự vệ. Hai tên thiếu gia thấy nàng có vũ khí, cũng không dám khinh thường, đều đề phòng cẩn thận, áp sát về phía Tiểu Yến, một tên vòng ra sau, một tên tiến sát đến trước mặt nàng, tạo thành thế tiền hậu giáp công. Tiểu Yến vùng con dao nhỏ lên, bảo vệ xung quanh thân thể, khiến cho hai tên nam nhân xấu xa kia trong nhất thời cũng không làm gì được nàng. Vì muốn nhanh chóng hoàn thành mục đích, Lâm Thuận rút từ trong ngực áo ra một cây quạt bằng sắt, vung lên giao đấu trực diện với con dao nhỏ trên tay Tiểu Yến. Rất nhanh hắn đã đánh bay con dao nhỏ ra ngoài, vì dù sao Tiểu Yến cũng là phận nữ nhi, sức lực không thể bằng được một nam nhân như hắn. Lâm Chính thừa cơ này, áp sát Tiểu Yến từ phía sau, tay vung lên tạo thành thủ đao, muốn chặt mạnh vào sau gáy khiến Tiểu Yến ngất đi. Vừa lúc tay hắn hạ xuống, một vật thể từ xa phóng tới, đánh trúng tay Lâm Chính, khiến hắn như bị điện giật, nhanh chóng rút tay lại. Trên tay Lâm Chính lúc này, đã nắm chặt một hòn đá nhỏ có cạnh rất sắc, máu tươi chảy ra đầm đìa. Lâm Thuận nhìn thấy tình thế không ổn, ngưng thần cảnh giác, vừa lúc có tiếng gió rít vang lên. Lâm Chính thất thanh kêu lên một tiếng

“Em trai, cẩn thận”.

Lời hắn vừa ra, thì một ngọn thương cũng đã đánh lên ngực Lâm Thuận, sau đó quay ngược lại, quật lên ngực Lâm Chính. Vì quá bất ngờ, hai tên đều không kịp đề phòng, bị đánh cho bay ngược ra sau. Tiểu Yến nhìn thấy người đến cứu là Nguyễn Phong, cũng vui mừng khôn xiết, vội vã chạy lên bờ, núp vào sau lưng Nguyễn Phong. Nhìn thấy tình cảnh của Tiểu Yến, Nguyễn Phong cũng không quay đầu lại, chỉ bảo nàng núp ra sau một bụi cây, mặc quần áo vào cho từ từ trước đã. Tiểu Yến mặt mày đỏ hồng, vừa ngượng ngùng, vừa vui mừng vì được Nguyễn Phong tới cứu, lại tức giận vì bị hai tên dâm tặc kia quấy nhiễu, lại chính là hai tên thiếu gia trong nhóm người này trước mặt mình đã bắt gặp, trong lòng cũng dâng lên sự tức giận. Không ngờ cũng là kẻ được ăn học từ tế, lại dám làm trò đồi bại như vậy giữa thanh thiên bạch nhật. Nguyễn Phong chẳng quản bọn chúng có phải công tử quyền quý hay không, lại bước nhanh về phía trước, vung thương lên, nhắm vào bọn chúng mà đánh tới. Lâm Thuận biết tình thế không ổn, vội kêu to một tiếng, kêu gọi đám người dưới đến giúp mình. Lâm Chính lúc này tay đã chảy máu đầm đìa, cũng vô cùng tức giận, gào lên một tiếng, rút ra một thanh nhuyễn kiếm vẫn quấn ở thắt lưng, lao lên trực tiếp tấn công về phía Nguyễn Phong. Nhưng tay hắn đã bị thương, lại bị trúng một gậy vào ngực, khí huyết đảo lộn chưa bình tĩnh lại được, làm sao có thể là đối thủ của Nguyễn Phong. Rất nhanh hắn đã bị Nguyễn Phong đánh rớt kiếm, sau đó là một thương xia thẳng vào đùi, đánh cho hắn ngã vật ra đất lăn lộn kêu khóc. Lâm Thuận đứng một bên thấy vậy, lòng cũng vô cùng căm tức, nhưng hắn biết hiện giờ bản thân không phải đối thủ của Nguyễn Phong, nên chỉ có thể chờ người đến giúp đỡ. Lúc này trong rừng chạy vọt ra một đám hơn mười tên, đúng là hạ nhân của Lâm gia đi theo bảo vệ hai vị thiếu gia. Lâm Thuận mừng rỡ, chỉ thẳng vào Nguyễn Phong, ra lệnh cho đám hạ nhân:

“Các ngươi, mau tiến lên, đánh hắn cho ta. Bất trối hắn lại càng tốt, dám dâm thương đến người của Lâm gia, tuyệt không thể bỏ qua hắn một cách nhẹ nhàng được.”

Lâm Chính nằm lăn lộn dưới đất, cũng lên tiếng, giọng rít lên đầy căm phẫn:

“Đừng thế, nhất định phải bắt được hắn, chặt chân của hắn ra mới làm ta hả được cơn giận này”

Đám hạ nhân cùng hung cực ác lao lên, bao vây Nguyễn Phong vào giữa. Nguyễn Phong thấy tình thế bất lợi, cũng không bối rối, đôi mày nhíu lại tìm sơ hở của bọn chúng, hồng đột kích thoát ra. Đúng lúc này, một giọng trung niên gầm lên đầy dữ tợn, giống như tiếng sấm nổi giữa trời quang, chấn nhiếp

mọi người

“Kẻ nào dám đã thương người của Lâm gia ta hả?”

Lâm Thành, cũng chính là vị trung niên quyền uy trong đoàn người Lâm gia đã đi đến hiện trường, khuôn mặt bùng bùng tức giận. Lâm Chính là cháu hần, đường đường là thiếu gia của Lâm gia, lại bị người đã thương ở giữa rừng rậm thế này, làm sao hần có thể bỏ qua cho được. Hai tay Lâm Thành vung lên, nguyên khí trong không trung sôi động, một cơn gió xoáy mạnh mẽ quét qua, bao vây Nguyễn Phong lại, từ từ ép chặt thành một cuộn, trói Nguyễn Phong ở chính giữa. Chiều này được gọi là Phong hệ Giam Cầm, một kỹ năng khổng chế nổi tiếng của Lâm gia. Nguyễn Phong bị đối phương vây chặt, không thể cự quấy, vốn tưởng rằng khó thoát, nào ngờ lại có một đạo gió xoáy khác nổi lên, xoáy tròn như một mũi khoan, đục thủng lớp trói buộc quanh thân hần, khiến cho hần thoát ra được. Đám người xung quanh còn đang ngỡ ngàng vì sức mạnh của những tu luyện giả, thì Nguyễn Phong đã vọt qua bọn chúng, thoát ra ngoài. Tiếng của Vũ Ngôn vang lên, quanh quẩn khắp núi rừng, uy thế còn hơn cả của Lâm Thành:

“Đám động đến đệ tử của ta, các ngươi cũng to gan lắm. Khôn hồn thì rút ngay khỏi tầm mắt của ta, bằng không đừng trách ta tay tàn nhẫn”

Lâm Thành nghe tiếng đoán người, biết được đối phương cũng là một cường giả cấp cao, chắc chắn là mạnh hơn hần, lúc này mới kinh hãi, vội ra hiệu cho người khiêng Lâm Chính đang nằm trên đất lên, vội quay người rời đi. Lâm Thuận cũng bị chú hần lôi đi, nhưng vẫn quay lại, ánh mắt độc ác nhìn về phía Nguyễn Phong:

“Các ngươi đợi đấy, mọi chuyện còn chưa xong đâu”

Bỏ lại một câu, đám người Lâm gia đã vội vã rời thẳng đi, Tiểu Yến lúc này mới từ trong rừng cây đi ra.

“Anh Phong, anh không sao chứ. Cũng may em kịp chạy về gọi cha em đến đây, bằng không anh thật sự bị bọn họ bắt mất rồi”

Tiểu Yến quan tâm hỏi thăm Nguyễn Phong, lại xem xét trên người hần có vết thương nào không. Nguyễn Phong cười nói:

“Còn chưa có vấn đề gì. Cũng may em nhanh trí, gọi sư phụ đến giải vây giúp anh. Sư phụ, đa tạ người đã giúp con thoát khốn”

“Không có gì, đệ tử của ta, cũng không thể để kẻ khác tùy tiện khinh thị như vậy. Thôi mau thu dọn nghỉ ngơi, sáng mai còn phải lên đường tiếp”.

Ba người lại quay về điểm tập kết, dọn chỗ nghỉ ngơi qua đêm. Một đêm yên tĩnh, nhẹ nhàng trôi qua, khiến người ta tâm tình cũng bình yên lại.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 37: Âm mưu

Trong một khoảng rừng rậm yên tĩnh trống trải, có một nhóm người đang nghỉ ngơi quanh đồng lửa, xung quanh dựng lên vài căn lều vải, đều là đồ dùng quen thuộc của người đi thám hiểm trong rừng. Trên ba căn lều ở chính giữa, đều có in một chữ Lâm thật to, nét chữ như rồng bay phượng múa, nhưng dường như bị thiếu mất một phần. Nếu Nguyễn Phong đang ở đây, nhìn thấy chữ Lâm trên ba căn lều này, hần là hần sẽ biết rõ, đây chỉ là chữ in theo khuôn mẫu, bởi dù cho nét chữ rất đẹp, nhưng lại không thể hiện được cái hồn của chữ, không thể làm nổi bật lên chí khí của người viết chữ. Ở trong một căn lều, một người thiếu niên đang nằm dưỡng thương, trên tay phải cũng như đùi phải đều được quấn vải, đắp thuốc. Người này chính là Lâm Chính lúc chiều đã bị Nguyễn Phong đã thương. Bên cạnh hần lúc này là Lâm Thành và Lâm Thuận đang xem xét thương thế của hần. Lâm Thành sau khi đã bắt mạch cho Lâm Chính, nét mặt cũng bớt lo lắng đi nhiều, lúc này mới lên tiếng an ủi Lâm Chính

“Chính à, thương thế của cháu cũng không có gì đáng lo ngại lắm, chỉ cần dưỡng thương từ từ, kết hợp với việc hấp thu nguyên khí trong thiên nhiên để bồi đắp thân thể thì sẽ nhanh chóng khôi phục. Tuy nhiên, cháu cũng không nên vận sức trong khoảng thời gian này, bằng không sẽ lại động tới thương thế, có thể để lại di chứng ảnh hưởng đến mai sau. Có lẽ lần này cháu không thể tìm kiếm chân hồn được nữa, nhưng cũng đừng buồn phiền, cháu có đủ điều kiện để thăng tiến trên con đường tu luyện, một chút thời gian dưỡng thương cũng không đáng kể gì cả.”

Lâm Chính nghe thấy chú mình nói lần này không thể thu được chân hồn, trong lòng dâng lên một nỗi buồn bực. Từ bé đến lớn, hần và Lâm Thuận luôn ganh đua với nhau, mặc dù tình cảm anh em giữa hai người rất tốt, nhưng ai cũng không chịu thua người còn lại. Cha hần cũng đồng ý với sự cạnh tranh giữa hai anh em, vì dù sao thì có cạnh tranh mới đẩy nhanh tốc độ phát triển. Lần này hần vốn đã chuẩn bị rất kỹ càng, thật không ngờ giữa đường lại bị thương, không thể tiếp tục tìm kiếm chân hồn, so với Lâm Thuận vậy là đã thua một bậc. Lâm Thuận thấy sắc mặt đại ca có chút buồn rầu, cũng hiểu rõ tâm tư trong lòng hần, mặc dù lần này thắng được một chút, nhưng anh trai bị người ta đã thương cũng làm hần khó chịu trong lòng.

“Chú à, chúng ta tại sao lúc đó lại bỏ đi. Bên phía đối phương chỉ có hai người, mà chúng ta lại có hơn hai mươi người, chú lại còn là cường giả tu tình mười cấp, lần này bỏ qua cho những kẻ đã đã thương đại ca, sau này muốn tìm chúng đòi lại nợ thì biết tìm ở đâu?”

“Cháu không hiểu rõ sự tình lúc đó, nói vậy ta cũng không trách. Nhưng mà cháu phải biết, kẻ đã phá vỡ Phong hệ Giam Cầm của ta sức mạnh không thể khinh thường được đâu. Ngay cả ta cũng nhìn không thấu hần, hơn nữa từ trong lời nói của hần, ta cảm thấy được nguyên lực của hần rất mạnh mẽ, nếu thực sự động thủ, ta không dám chắc đoàn người ở đây liệu có bao nhiêu người thoát được. Các cháu là tương lai của Lâm gia, không thể vì một chút xúc động nhất thời mà phụ lại sự kỳ vọng của cả gia tộc được”

Lâm Thành giọng điệu nhẹ nhàng, phân tích cho hai đứa cháu hiểu được tình thế, cũng khuyên bảo bọn chúng cố gắng giữ bình tĩnh. Lâm Chính lúc này cũng đã không có buồn rầu vì chuyện ganh đua, hiểu được sức mạnh của đối phương, cũng chỉ có thể cắn răng bỏ qua. Lâm Thuận thì lại không chịu bỏ qua dễ dàng như vậy

“Chẳng nhẽ cứ như vậy mà bỏ qua cho bọn chúng sao. Đả thương người của Lâm gia chúng ta, lại còn bắt chúng ta phải nhẫn nhịn, sao có đạo lý như vậy chứ?”

“Cũng không phải là bỏ qua dễ dàng như vậy được. Ta lúc đó dẫn các cháu quay về, là vì muốn tránh nặng tìm nhẹ mà thôi. Tình thế lúc đó, nếu trực tiếp giao chiến chúng ta chắc chắn sẽ không được lợi gì, hơn nữa Chính nhi đang bị thương, cũng phải chữa trị kịp thời. Vì vậy chúng ta rút về, cũng là để có thời gian để bình tâm tìm ra đối sách đối lại món nợ này”

Nghe được lời của Lâm Thành nói, cả Lâm Chính và Lâm Thuận mắt đều sáng lên. Lâm Chính vội vàng hỏi:

“Vậy chú đã có cao kế nào chưa ạ?”

“Nói về kế sách, thật ra ta cũng đã nghĩ được vài kế. Nếu không muốn đối đầu chính diện, thì chúng ta hoàn toàn có thể mượn dao giết người. Trên Phong Long sơn này, cái gì có thể thiếu, chứ hồn thú cuồng mãnh thì không bao giờ thiếu. Chỉ cần biết cách sử dụng lực lượng này, lo gì không đối phó được bọn người kia”.

“Hay, quả thật là hay. Chiêu mượn dao giết người của chú quả thật quá tuyệt diệu” Cả hai huynh đệ Lâm gia lúc này nghe được mưu kế của Lâm Thành, đều vỗ tay tán thưởng. Lâm Chính tuy chẳng may động vào vết thương, làm cho đau nhức vô cùng, nhưng nghĩ đến việc sắp trả thù được kẻ đã gây ra những thương thế này, trong lòng lại vui sướng mà quên đi nỗi đau thể xác.

“Ở đây ta có một bình Dụ Thú Hương, được đặc chế bởi chính phụ thân của các cháu. Chỉ cần rắc bột phấn Dụ Thú Hương này ra xung quanh chỗ bọn chúng nghỉ ngơi, mùi hương sẽ dần dần động lại trên cơ thể bọn chúng, muốn tẩu đi cũng là vô cùng khó khăn. Lúc này chúng ta chỉ cần chờ đợi bọn chúng bị muốn thú cắn xé, lại tranh thủ mà săn lấy một vài con hồn thú từ trong cuộc hỗn chiến, một công đôi việc thật tiện lợi”

Lâm Thành từ trong túi áo lấy ra một bình sứ, khẽ mở nắp ra, bên trong đã tỏa ra mùi hương rất thơm, nhưng lại có chút nồng đậm. Dụ Thú Hương này, chỉ cần là người tu luyện, hẳn đều đã nghe danh đến. Đây là một loại dược phấn được đặc chế từ các loại cây cỏ trong thiên nhiên, lại có trộn lẫn máu huyết của một vài loại hồn thú, tạo ra một mùi hương đặc biệt, rất có tác dụng hấp dẫn đối với các loại thú vật. Những người đi tìm chân hồn, chỉ cần sử dụng một chút loại phấn hương này là đã có thể dụ được hồn thú đến, thuận lợi hơn rất nhiều so với việc phải tự mình đi tìm hồn thú. Một âm mưu hiểm độc đã được dựng lên một cách nhanh chóng, mà đối tượng của âm mưu lúc này lại chẳng hề hay biết chút gì.

Trong lúc ba người Lâm gia đang bàn mưu kế đối phó với đám người Vũ Phong, thì chính chủ lại đang bận giao chiến. Trong một khoảng rừng cây gần bờ suối ở trên Phong Long sơn, Nguyễn Phong lúc này đang quần đầu với con Phong sí hổ lần trước. Kể từ lần đầu gặp mặt, đã trải qua gần mười ngày truy đuổi theo dấu vết của con hổ, lúc này đây Nguyễn Phong mới may mắn gặp lại được con Phong sí hổ này đang uống nước ở bên bờ suối. Con hổ dường như vẫn nhớ rõ kẻ đã phạm hổ uy, không chút ngần ngại lập tức lao về phía Nguyễn Phong, hai cánh vung mạnh tạo ra lực đẩy vô cùng lớn, gia tăng thêm tốc độ và sức mạnh cho cú vỗ của con hổ. Nguyễn Phong cũng không chút chần chừ, lập tức lộn người nhảy tránh sang một bên, ngọn thương trong tay vụt mạnh vào eo của đối phương. Con hổ lần này không thêm tránh né, chỉ xoay mình một cái giữa không trung, một trào đánh ra đã gạt được đòn công kích của Nguyễn Phong, cái đuôi thô to theo đà xoay, quét mạnh về phía con người nhỏ bé đang đối chiến với nó. Nguyễn Phong một thương bị gạt đỡ, cũng không hề dùng sức để giữ lại, mà thuận đà lại nhảy theo chiều vung của thương, tránh qua một quạt của con hổ. Sức mạnh và khả năng chịu đòn của con người không thể bằng được loài động vật hung mãnh kia, nên Nguyễn Phong không thể nào cứng đối cứng được với nó, chính vì vậy hắn mới lựa chọn phương pháp tránh né, tìm thời cơ để phản kích. Con hổ sau khi hết đà, cũng đáp xuống đất, bốn chân cuống phi, lao thẳng về phía Nguyễn Phong. Cái mồm thật to của nó được há ra, nhắm thẳng vào vị trí cổ của Nguyễn Phong mà cắn tới. Đây chính là một chiêu sát thủ của con hổ, mỗi lần săn mồi mà dùng đến chiêu này, con mồi chắc chắn không thể thoát khỏi cái chết. Nguyễn Phong đối với thể công của con hổ, cũng phản ứng vô cùng nhanh, ngọn thương được đặt ngang hông, cả thân thể xoay một vòng sau đó vụt mạnh thương ra, mục tiêu chính là giữa mồm con hổ. Ngọn thiết thương vụt mạnh vào mồm con hổ, khiến nó đau đớn mà găm lên, đôi mắt đã đỏ lừ, tràn đầy thú tính. Con hổ vung mạnh hai cánh, tạo ra vô số luồng gió xoáy sắc bén như dao, vây kín xung quanh Nguyễn Phong. Thấy đòn tấn công bao trùm dữ tợn của con hổ, Nguyễn Phong chợt lạnh trong lòng, hai tay nắm chặt thiết thương, múa tít quanh người, ngăn cản những luồng gió xoáy đang bao phủ bản thân. Trải qua gần năm phút đồng hồ, con hổ thấy thể công không hiệu quả, gầm gừ vài tiếng, lại quay người bỏ đi. Loài thú nào cũng vậy, nếu không đánh thắng được đối phương, tốt nhất là nhanh chóng bỏ đi. Nguyễn Phong thấy con hổ bỏ chạy, cũng không lao lên ngăn cản, chỉ gọi to một tiếng

“Này hổ, ta sẽ còn gặp lại mi, trước lúc đó đừng có để kẻ nào bắt được mi đấy. Đây là một món quà ta tặng cho mi, hẹn lần sau gặp lại”

Nói rồi Nguyễn Phong ném cho con hổ một cái đuôi lợn rừng thật to. Con lợn rừng này lần trước không có mất, lao ra tấn công ba người Nguyễn Phong, cuối cùng bị bọn họ tiêu diệt, trở thành thức ăn dự trữ trong hành lý của ba người. Nguyễn Phong đi tìm chân hồn, vốn muốn thu phục con Phong sí hổ này, để nó tự nguyện trở thành chân hồn của bản thân, vì vậy mới ném cho nó một cái đuôi lợn để tạo ra cảm tình giữa hai bên. Con Phong sí hổ thấy tên nhân loại kia tự dung ném cho mình một cái đuôi lợn, cũng không thêm cân nhắc bên trong có độc không, lập tức ngoạm lấy cái đuôi, xoay người đi thẳng. Nguyễn Phong thấy con hổ cũng chẳng thêm nhìn lại mình, trong lòng chỉ cười khò, cho rằng lần này đã thất bại trong việc tạo ra mối liên hệ giữa người và vật. Buồn bực một hồi, Nguyễn Phong cũng đi xuống bờ suối, lấy nước sạch tẩy rửa những vết bùn đất dính trên thân thể, sau đó quay về điểm tập kết, nghỉ ngơi hồi sức để còn tiếp tục công cuộc tìm kiếm chân hồn, truy lùng dấu vết Phong sí hổ.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 38: Bao vây

Thời gian đã là nửa đêm, giữa không trung, ánh trăng sáng vàng vạc vẫn đang chiếu rọi xuống đại ngàn rừng rậm trong Cửu Long sơn mạch, dưới sự che phủ dày đặc của tán lá cây rừng, ánh trăng cũng bị ngăn cản không thể chạm đến mặt đất, khiến cho cả không gian như bị bao phủ bởi một màu đen. Điều kiện như vậy, thật đúng là tối phù hợp để làm những việc xấu xa, lén lút, và trên đỉnh Phong Long sơn lúc này, quả thực là đang có kẻ làm chuyện lén lút. Một bóng đen nhẹ nhàng di động giữa rừng cây, bước chân vô cùng cẩn thận, hết sức tránh không dẫm lên các cành lá khô để không tạo ra tiếng động. Khuôn mặt của kẻ này đã được bịt kín bằng vải đen, trên thân cũng mặc một bộ đồ đi đêm kín mít toàn một màu đen.

Cả người hẳn chỉ lộ ra duy nhất đôi mắt, giữa rừng đêm yên tĩnh cũng phản chiếu lại chút ánh sáng mờ mờ, thâm độc vô cùng khiến người ta phải sợ hãi. Sau một hồi lần mò trong bóng đêm, bóng đen nọ cũng tìm được mục tiêu của mình. Sau khi đã xác định rõ mục tiêu không phát hiện ra sự tồn tại của bản thân, bóng đen nhẹ nhàng rút từ trong ngực áo ra một bình sứ, khe khẽ rải đều xung quanh khu vực của những kẻ xấu số kia. Một mùi hương thơm nồng lan tỏa theo gió, quện vào trong không khí, khiến cho người người phải đều có chút cảm giác mê muội, có lẽ bên trong hương thơm này đã được trộn thuốc mê. Đợi cho mùi hương trong gió đã tán dần đi, bóng đen mới quay người rời khỏi hiện trường, bỏ lại đằng sau một nhóm người không hề hay biết nguy hiểm đang cận kề bọn họ.

Vũ Ngôn mặc dù hai mắt đã nhắm chặt, nhưng tâm trí của hắn chưa có một lúc nào nghỉ ngơi, vẫn luôn bao phủ không gian xung quanh nơi ba người nghỉ lại, không chế mọi động tĩnh trong phạm vi hơn năm mươi bước chân. Hành tung của bóng đen kia cũng không thể thoát khỏi tâm trí của Vũ Ngôn, nhưng hẳn cho đến lúc này vẫn không động thủ, chính là vì muốn tìm hiểu rõ mục đích của đối phương. Sau khi bóng đen rắc đều Dụ Thú Hương quanh chỗ ba người ở, Vũ Ngôn về cơ bản đã có thể đảm bảo, đây chính là người nhà Lâm gia muốn hãm hại ba người. Giữa rừng rậm mênh mông, tỉ lệ ngẫu nhiên chạm mặt với kẻ thù có thể nói là thấp vô cùng, hơn nữa một thầy đồ ẩn cư và hai thiếu niên thì có thể gây thù chuốc oán được với ai để bị hãm hại giữa rừng sâu như vậy. Từ đó có thể dễ dàng suy đoán được, kẻ muốn hãm hại bọn họ chính là những kẻ đã bị ba người cho ăn thiệt thòi vào chiều nay. Xác định được điểm này, Vũ Ngôn lúc này mới ra tay.

Phất tay một cái, không khí xung quanh Vũ Ngôn rung lên, hình thành một trận gió cuốn hết đi mùi hương còn đọng lại trong không trung. Theo thần niệm của Vũ Ngôn điều khiển, cơn gió mang mùi Dụ Thú Hương bám theo bóng đen, sau đó ám vào trong lều trại của nhóm người Lâm gia. Chưa đến một canh giờ, một đàn thú bị mùi hương hấp dẫn đã bao vây lấy doanh địa của đám người Lâm gia. Tiếng thú gào rống thô bạo, đầy vẻ cuồng dã và đói khát đã đánh thức những kẻ thuộc Lâm gia dậy, khiến cho chúng hoảng loạn, vội vã nghênh đón đàn thú đang nổi loạn này. Lâm Thành sau khi bước ra khỏi lều trưởng, khuôn mặt bừng bừng tức giận, trách mắng tên nào làm việc cẩu thả, để cho dục thú hương bám vào lều trại, khiến cho đàn thú bao vây bọn họ lại. Tên vừa rồi hóa thành bóng đen đi làm việc xấu, giờ này đang thanh minh khảm cả giọng với Lâm Thành, thực sự mà nói, lỗi hoàn toàn không phải tại hắn. Chẳng ai có thể ngờ đến giữa rừng lại gặp phải một cao thủ, cũng chẳng ai ngu ngốc đến độ đi treu chọc vào một cao thủ như vậy, thế nhưng đám người Lâm gia lần này, thật đúng là đen đủi chọc phải tổ kiến lửa, không còn gì để có thể nói được. Trong màn đêm, từng cơn thú điên cuồng gào rống, dạn dày chúng đã bị cơn đói hành hạ, nay lại bị kích thích bởi Dụ Thú Hương, đôi mắt sớm đã lộ ra vẻ điên cuồng, không còn khả năng kiềm chế bản thân. Sau một tiếng gầm thật to của hổ, cả đàn thú như nhận được hiệu lệnh tấn công, điên cuồng ồ ạt lao lên công kích đám người Lâm gia. Lâm Thành thấy tình thế nguy cấp, cũng không còn tâm trạng trách mắng kẻ dưới, vội vận hết toàn lực thì triển ra Phong Bích Thủ Vệ, hình thành lên trong không trung một bức tường gió thật lớn, bao quanh đám người Lâm gia lại, ngăn cản toàn bộ đàn thú ở bên ngoài.

Dựa theo tính toán của Lâm Thành, chỉ cần có thể phòng thủ trong hai canh giờ, Dụ Thú Hương sẽ dần mất đi hiệu lực, đàn thú không còn bị kích thích, cũng sẽ mất đi trạng thái tấn công điên cuồng này, đến lúc đó, Lâm Thành hẳn có thể dễ dàng đánh đuổi đám thú này đi, giải trừ thế bị bao vây của đoàn người. Thế nhưng người tính thường không bằng trời tính, hoặc nói đúng hơn là không bằng kẻ cao tay hơn tính, trong khi Lâm Thành đang gắng sức phòng ngự chống chọi với đàn thú, Vũ Ngôn ở bên ngoài lại chỉ cần phẩy nhẹ tay đã có thể đem công sức của Lâm Thành đổ sông đổ biển. Một đạo Phong Thủ được Vũ Ngôn tiện tay vẽ ra, lao thẳng xuống đất, khoan thủng một đường đến dưới Phong Bích của Lâm Thành, sau đó theo thần niệm của Vũ Ngôn chỉ đạo mà đâm thẳng lên trên, tạo ra trên bức tường gió một vết nứt khá nhẹ. Nhìn từ bên ngoài, tưởng như tường gió dù có vài vết nứt như vậy vẫn có thể thoải mái đứng vững, nhưng không ngờ đến chỉ một chút dẫu vết nhỏ như vậy cũng đã có thể khiến cho Lâm Thành biến sắc.

Vết nứt tuy không to, không kéo dài, nhưng lại đã phá hỏng kết cấu hạ tầng của bức tường gió, chặn đứt đường lưu chuyển liên mạch của gió, gió mà không có sự lưu chuyển, thì đã không còn được gọi là gió nữa. Bức tường gió của Lâm Thành từ từ tiêu tán, mặc cho hắn đã dùng rất nhiều nguyên lực để bồi đắp, bức tường gió vẫn mờ dần, đến cuối cùng chỉ còn một lớp mỏng như tờ giấy vẫn kiên cường chống cự với đàn thú đang điên cuồng cắn xé. Trên trán Lâm Thành toát ra từng hạt mồ hôi to như hạt đậu, hai tay hắn run lên bần bật vì có sức, da mặt trắng bệch, thiếu hẳn đi màu hồng nhuận sung sức như mọi khi. May cho Lâm Thành là Vũ Ngôn không muốn ra tay đuổi tận giết tuyệt, cho nên sau khi thi triển một đạo Phong Thủ phá vỡ kết cấu của tường gió, Vũ Ngôn đã quay lưng rời đi, trở về nơi nghỉ ngơi của ba người. Trong khi Lâm Thành đang cố hết sức vì phòng hộ, thì ba tên tu luyện nhân đã kịp thời chạy đến giúp đỡ. Ba người kết thành trận hình Tam Tài trận, sắp xếp theo thứ tự tăng dần về thực lực, sau đó đồng thời vận khởi nguyên lực, thi triển ra từng lớp tường gió ở bên trong cái khung do Lâm Thành dựng lên. Đến khi thấy bốn phía xung quanh đều bao bọc bằng tường gió của ba người thi triển ra, Lâm Thành mới thở phào một hơi, thu tay lại nghỉ ngơi hồi phục nguyên lực. Bị kẻ khác phá hoại trong khi thi triển đạo pháp đã khiến cho nguyên lực của Lâm Thành bị tiêu hao rất nhiều, chút nữa thì bị ngắt xiêu do sự thất thoát quá độ của nguyên lực. Sau khi đã hồi phục được khoảng ba bốn thành, Lâm Thành lại tạo ra thêm các bức tường gió bảo vệ xung quanh, luân phiên thay đổi với ba tên tu luyện nhân. Mãi cho đến khi gần sáng, dục thú hương mới tan hết hiệu lực, đàn thú mất đi sự kích thích, lập tức đều ỉu xiu xuống, tất cả đều như bị thoát lực. May mắn cho bọn chúng là đám người ở trong lòng gió kia, sau một đêm liên tục lo lắng và cố gắng, lúc này cũng đã hoàn toàn kiệt sức, không thể làm gì được đám thú xung quanh. Trời sáng dần, đám thú đều đã tán đi, đoàn người Lâm gia giờ mới được thoải mái nghỉ ngơi. Lâm Thành dường như nằm gục luôn xuống đất, mệt mỏi thở hồng hộc. Hai gò má lúc này cũng bị móp lại, miệng không mở ra lời, chỉ có thể tự trách bản thân quá đen đủi, lại bị gây ổng đập lưng ổng khi sử dụng ám chiêu, quả thật là không thể đổ lỗi cho ai khác được.

Cách nhau một mảnh rừng cây khoảng hơn hai trăm bước chân, Nguyễn Phong và Tiểu Yến lúc này đã tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngon, cảm giác được trong gió sớm như có chút hương thơm, đều thấy sáng khoái vô cùng.

“Tiểu Yến, chào buổi sáng. Đêm qua em ngủ ngon chứ?”

Nguyễn Phong theo thói quen của thế giới kia, chào buổi sáng Tiểu Yến một câu. Tiểu Yến có vẻ như cũng đã quen với hành động này của Nguyễn Phong, đôi môi mỉm cười đáp lại

“Chào buổi sáng anh Phong, đêm qua em ngủ rất ngon. Anh có ngủ ngon không?”

“Ha ha, đêm qua anh quả thật là ngủ rất ngon. Sáng sớm tỉnh dậy thật sáng khoái biết bao. Sư phụ, tối qua người ngủ ngon chứ?”

“Cũng bình thường như mọi hôm, nhưng ta biết đêm qua có kẻ ngủ không được ngon”

Giọng Vũ Ngôn đáp lại đều đều, khiến người nghe không khỏi cảm thấy chán nản. Chỉ là lời hán nói lại khơi gợi trong lòng hai thiếu niên kia một sự tò mò vô cùng. Nhưng biết tính sư phụ, Nguyễn Phong cũng không gắng hỏi. Sư phụ hán một khi đã muốn nói, thì chắc chắn sẽ tự nói ra, bằng không cho dù gắng hỏi cũng không thể biết thêm điều gì, tất nhiên là trừ khi hỏi về học thức thì Vũ Ngôn mới giảng giải cho học sinh nghe.

Trong nắng sớm, ba bóng người bước đi giữa rừng cây, tràn đầy hy vọng đối với một ngày mới.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 39: Lạc

Trong một khoảng không gian nhỏ hẹp, giống như một cái hang núi, Nguyễn Phong đang từ từ tỉnh lại. Đầu hán lúc này vô cùng đau nhức, giống như là bị vật gì đánh vào vậy. Xoa xoa đầu một chút, Nguyễn Phong mới hồi tưởng lại những gì đã xảy ra. Hán không rõ ràng lắm tại sao mình lại ở trong hang núi này, chỉ nhớ là trước khi hán bất tỉnh, hán đã từng giao đấu với con phong sí hổ.

Sáng hôm ấy, ba người nhóm Nguyễn Phong lần theo dấu vết của Phong sí hổ, cuối cùng cũng tìm ra được vị trí cụ thể của con hổ. Dựa theo những dấu vết xung quanh, có lẽ con hổ hiện tại không ở lại nơi này, chắc là đang đi kiếm mồi. Ba người đợi từ sáng đến chiều tối, vẫn không thấy con hổ xuất hiện, lúc này mới tìm một chỗ rộng rãi cách đó không xa để nghỉ ngơi, lại luân phiên bố trí người theo dõi, nếu con hổ quay về thì phát ra tín hiệu để thông báo cho hai người còn lại. Nguyễn Phong theo dõi là ca thứ hai, cũng là khoảng thời gian từ đêm đến sáng hôm sau. Khoảng nửa đêm, Nguyễn Phong đã phát hiện con Phong sí hổ đã trở về, còn mang theo một con lợn rừng không nhỏ, có lẽ là con mồi mà nó săn được hôm nay. Chờ cho con hổ đã ăn ổn trong vị trí của nó, Nguyễn Phong lúc này mới phát ra âm hiệu, thông báo cho Vũ Ngôn và Tiểu Yến. Tất nhiên, ba người đã có ước định, động thủ với con hổ chỉ có mình Nguyễn Phong, hai người còn lại chỉ là đứng canh chừng, không cho kẻ khác đến quấy rối. Không chờ Vũ Ngôn và Tiểu Yến chạy đến, Nguyễn Phong đã hét to một tiếng, lao ra tấn công Phong sí hổ. Con hổ vốn đang yên ổn hưởng thụ bữa tối, lại bị tiếng hét của Nguyễn Phong làm cho kinh động, lúc này mới gầm lên một tiếng tức giận, đôi cánh gang rộng quạt ra một loạt gió xoáy sắc bén tấn công đối thủ. Nguyễn Phong cũng không bối rối, bước chân vẫn tiến lên đều đều, mũi thương trên tay luân phiên xoay múa, khi thì gạt ngang, đâm thẳng, lúc này xoay tròn, gạt lên, thương ảnh trùng trùng, cản phá từng đạo phong đao của con hổ. Theo bước chân tiến lên của hán, khoảng cách giữa Nguyễn Phong cùng con Phong sí hổ ngày càng gần, khi đã vào phạm vi chiến đấu tay đôi, cả hai xông thẳng vào nhau như hai cực nam châm hút nhau vậy. Con hổ vẫn sử dụng những đòn chiến đấu cũ, không có nhiều thay đổi lắm, nhưng Nguyễn Phong thì lại thay đổi hoàn toàn. Hán nhận ra rằng, chỉ tránh né phản công cũng không phải là cách tốt khi giao đấu với con hổ. Đối với loài vật hung mãnh này, có thể hiện được rằng mình càng mạnh mẽ hơn nó, thì mới có thể khuất phục được đối phương. Nguyễn Phong lúc này sử dụng thương pháp, hoàn toàn là cứng đối cứng với con hổ, thiết thương va chạm cùng móng vuốt sắc bén, tạo ra những đóm hoa lửa lấp lánh giữa trời đêm. Con hổ tuy vẫn chiếm được lợi thế về sức mạnh, nhưng tần số công kích của nó ngày càng chậm dần, hoặc nói đúng hơn là tốc độ công kích của Nguyễn Phong ngày càng nhanh dần. Dần dần, tình thế chiến đấu đã trở thành Nguyễn Phong liên tục công kích, còn con hổ thì chỉ có thể vung trao, quật đuôi để ngăn cản đòn tấn công của Nguyễn Phong. Vốn tưởng rằng sắp khuất phục được con hổ đến nơi, nào ngờ đầu có một đạo Phong hệ Giam Cầm bắt ngờ được sử dụng, bao phủ lấy Nguyễn Phong, khiến cho hán không thể tiếp tục công kích. Một tiếng cười lớn vang lên giữa đêm khuya:

“Ha ha, trời giúp ta rồi, thật không ngờ lại may mắn gặp được một con Phong sí hổ tu vi đến năm trăm năm, đúng là hồn thú thích hợp nhất để trở thành chân hồn của Thuận nhi. Tiểu tử kia, người đã đã thương người nhà Lâm gia, giờ ta thu phục con hổ này, cũng coi như là lấy lại tiền bù đắp thương tổn cho Chính nhi, người cũng không còn gì phải oán trách nữa nhé”.

Lâm Thành không biết đến từ lúc nào, đang cười một cách vô cùng vui mừng, hai tay vung vẩy trong không trung, tạo ra từng đạo thương ảnh từ phong nguyên tố, đâm vào thân thể con Phong sí hổ, khóa chặt không cho nó chạy thoát. Lâm Thuận cũng đứng bên cạnh hán, trên môi nở ra một nụ cười đắc ý cùng tàn độc, ánh mắt hung ác nhìn về phía Nguyễn Phong đang bị trói ở một bên, liền lên tiếng đề nghị với Lâm Thành:

“Chú, tên này đã đã thương đại ca, vẫn còn nợ chúng ta một món không nhỏ, cháu thấy chúng ta lúc này, nên đòi lại của hán một luôn một thể, không phải là càng tiện sao?”

“Đúng vậy, cháu nói rất đúng. Thương thế của Chính nhi không thể nào bỏ qua dễ dàng như vậy được. Con Phong sí hổ này mới chỉ là trả nợ cho việc Chính nhi không thể tìm kiếm chân hồn trong lần này, còn vết thương của nó, giờ chúng ta đòi luôn một thể”

Nói đến đây, Lâm Thành lại vung tay lên, giữa không trung xuất hiện một đạo kiếm ảnh hình thành từ gió, lao thẳng về phía đuôi Nguyễn Phong. Vốn hai chú cháu nhà họ Lâm trên khuôn mặt đều mang nụ cười đắc ý, nhưng rất nhanh về mặt của bọn chúng đã đại biến. Thanh Phong kiếm đang bay trong không trung với tốc độ rất nhanh, nào ngờ lại từ từ chậm lại, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Vũ Ngôn khuôn mặt hăm hăm tức giận bước đến, lời nói của

hắn lúc này tràn đầy sự lạnh lẽo:

“Đám người kia, ta đã tha cho các ngươi một lần mà còn không biết điều, lại vẫn cố gắng hãm hại chúng ta, thật đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Đã vậy ta sẽ hoàn toàn xóa sổ ngọn gió này, từ giờ trở đi không cần phải phiền muộn vì sự quấy rầy của các ngươi nữa”

Trong không trung, theo từng lời của Vũ Ngôn, vô vàn ngọn gió nổi lên, đan xen vào nhau, quây lại với nhau, dần dần tập hợp thành một cơn lốc xoáy vô cùng bá đạo. Phạm vi của cơn lốc xoáy vốn nên tăng dần theo sự tụ tập của phong nguyên tố, nhưng thật không ngờ, cơn lốc xoáy lại đang từ thu nhỏ lại, giống như bị một lực lượng vô cùng lớn nén ép lại vậy. Nhìn thấy cảnh này, con ngươi của Lâm Thành không khỏi co rút lại, trong lòng hắn lúc này vô cùng sợ hãi và hồi hộp. Hắn làm người vốn luôn cẩn thận, nhưng thật không ngờ lần này lại vô tình mà trêu chọc đến một tuyệt đỉnh cao thủ như Vũ Ngôn. Tu luyện giả có khả năng khống chế nguyên tố trong một phạm vi không gian nhất định, lại có thể nén ép nguyên tố với cường độ dày đặc như vậy, cấp độ ít nhất cũng đã phải đạt đến Tứ Tượng cấp, thậm chí là Lưỡng Nghi cấp. Đại Việt quốc cao thủ nổi danh nhất cũng chỉ mới là Bát Quái cấp, không biết sao lại mọc ra một cường giả mạnh mẽ như vậy. Lâm Thành không thể không trách số mình đen đủi, chỉ có thể quỳ rạp xuống, vái lạy Vũ Ngôn:

“Đại nhân, chúng ta có mắt như mù, thật không biết ngài là cường giả cao cấp. Lần này vô tình mạo phạm, xin ngài tha thứ, chúng ta tuyệt đối sau này sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt ngài nữa. Cầu mong đại nhân lượng thứ cho chúng ta!”

“Hừ, nói vậy có nghĩa là, nếu ta không phải cường giả thì mi chắc chắn sẽ khi dễ chúng ta, đúng không? Cơ hội chỉ đến một lần thôi, ngươi đã lãng phí nó thì cũng đừng trách ta ra tay vô tình”

Vũ Ngôn đối với lời cầu xin của Lâm Thành, hoàn toàn bỏ ngoài tai. Hắn đã cho đối phương một lần cơ hội, nhưng đối phương lại không biết quý trọng nó, vậy thì chỉ có thể trách đối phương quá ngu ngốc mà thôi. Lâm Thành thấy lời cầu xin của mình không có hiệu quả, trong lòng vô cùng tức giận, thâm tâm liền nổi lên một ý niệm tàn độc. Hắn lao thẳng về phía Nguyễn Phong vẫn đang bị Phong hệ Giam Cầm trói lại, túm lấy tay hắn, giơ ra trước mặt làm bia thịt.

“Nếu ngươi đã không muốn tha cho chúng ta, vậy thì cũng nên chuẩn bị tâm lý mà mai táng đệ tử của ngươi đi. Chúng ta có chết thì ngươi cũng chẳng được vui mừng gì đâu, ha ha ha”

Vũ Ngôn vốn đã xuất ra đạo lốc xoáy, lại nhìn thấy hành vi bi ối của Lâm Thành, trong lòng vô cùng tức giận, hai tay làm một thủ ấn, vẽ ra một chữ “Thấu” ở giữa đất trời, sau đó nhẹ nhàng đẩy tay, chữ Thấu này liền hòa vào trong cơn lốc. Lâm Thành thấy được cảnh này, trong lòng lạnh lẽo, thật không ngờ đối phương lại là một thư pháp gia, chẳng trách sao khả năng điều khiển nguyên tố của hắn lại mạnh mẽ như vậy. Chẳng kịp suy nghĩ nhiều, Lâm Thành ở trước người vội dựng lên liên tục hơn mười lớp Phong Bích hòng ngăn cản cơn lốc xoáy kia. Thế nhưng, mặc cho cơn lốc xoáy có thể tích rất nhỏ, hơn mười đạo Phong Bích của hắn vẫn chẳng thể ngăn cản được, chỉ có thể nhanh chóng bị phá vỡ, hóa thành từng cơn cuồng phong rạch xé không trung. Cơn lốc xoáy nhỏ bé kia, khi bay đến gần Nguyễn Phong, đột nhiên trở nên vô cùng nhu hòa, xuyên thấu qua thân thể hắn, nhưng chỉ một giây sau đó, Nguyễn Phong đã nghe được một tiếng kêu gào thảm thiết. Lâm Thành bị cơn lốc đánh lên người, bùng nổ thành vô cùng vô tận những đạo gió xiết, cắt xé vào da thịt hắn, khiến cho Lâm Thành đau đớn không muốn sống. May mắn là hắn được gia chủ giao cho một kiện luyện khí nội giáp, vẫn mặc trên cơ thể, lúc này mới có thể ngăn trở được phần nào lực sát thương, giúp hắn thoát được tử vong. Sự va chạm giữa cơn lốc và nội giáp của Lâm Thành khiến cho trời đất xung quanh nổi lên từng cơn cuồng phong mạnh mẽ, cuốn bay tất cả mọi thứ rơi xuống vách núi, bao gồm cả Lâm Thành, Nguyễn Phong cùng con Phong sí hổ đang bị chế trụ kia. Lâm Thuận đứng một bên, chỉ có thể kêu gào thảm thiết.....

Nguyễn Phong chỉ có thể hồi tưởng đến đây, sau đó không thể nhớ thêm gì nữa, có lẽ là bị cuồng phong thổi bay xuống vách núi khiến cho đầu hắn va đập vào đầu đá mà bất tỉnh nhân sự. Nguyễn Phong không rõ ràng, tại sao mình lại tỉnh dậy ở trong hang núi này, nhưng có một điều chắc chắn là hắn đã lạc mất hai người Vũ Ngôn và Tiểu Yên. Cuộc hành trình lúc này, tất cả chỉ có thể dựa vào bản thân hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.1 - Chương 40: Người và thú

Trong hang động tràn ngập một màu đen thăm thẳm, tối tăm và u ám khiến người ta không thể nhìn rõ được cảnh vật xung quanh. Nguyễn Phong sau khi hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra, lúc này mới chú ý tới hoàn cảnh xung quanh mình. Dựa theo cảm giác của hắn, hắn biết bản thân đang ngồi trên nền đá, theo suy đoán của Nguyễn Phong, có lẽ đây là một hang động tự nhiên, do tháng năm xâm thực tạo thành, ăn sâu vào vách núi.

Có lẽ đã trải qua quá nhiều năm tháng, nền đá trong hang cũng bị ăn mòn đến bằng phẳng, Nguyễn Phong trong bóng tối tuy không thấy rõ, nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được vị trí hắn đang ngồi rõ ràng trong bóng tối. Đứng dậy lần mò theo vách đá, chợt cảm thấy sau lưng đau đớn, có lẽ là do Nguyễn Phong trong lúc rơi xuống vách núi đã va đập vào đầu đá mà tạo thành thương thế. Cẩn rằng chịu đau, Nguyễn Phong thử dò xét một hồi cái không gian hang động này, chỉ là dò dẫm trong bóng tối thật sự quá khó khăn, trong hang động cũng có rất nhiều vật cản, vì vậy ý định này của Nguyễn Phong không thể thực hiện được trọn vẹn. Trong lúc suy tư, Nguyễn Phong đột nhiên nhớ đến những lần sử dụng tâm nhãn để quan sát thế giới xung quanh, mặc cho đêm tối vẫn có thể cảm ứng được năng lượng trong thiên địa, mà bất cứ sự vật gì trên thế giới này, cũng được hình thành từ các dạng vật chất năng lượng trong thiên nhiên, cho nên tâm nhãn hoàn toàn có thể cảm ứng được. Nhắm mắt tĩnh tâm, khai mở tâm nhãn của bản thân, khung cảnh của hang động từ từ hiện ra trong tâm trí Nguyễn Phong. Hang động này rộng chừng hai mươi thước vuông, ba bề đều là vách đá thô ráp, gồ ghề, hướng còn lại là một lối đi trống trải, có thể cho hai người cùng lúc đi qua. Theo sự dò xét xa dần của thần thức, Nguyễn Phong phát hiện ra hang động này thực khá sâu, lối đi kia kéo dài đến gần 50 mét mới ra đến ngoài vách núi. Bên ngoài lúc này vẫn là buổi đêm, chỉ không biết được là vẫn cùng một buổi đêm sự

việc xảy ra, hay đã trải qua mấy ngày kể từ khi Nguyễn Phong rơi xuống vách núi. Đem phạm vi tâm nhân thu hẹp lại, Nguyễn Phong dò xét kỹ càng bên trong hang động, chỉ thấy hang động toàn đá là đá, ngoài vài sợi dây leo trên vách tường, còn lại cũng không có bất cứ thứ gì khác. Chợt Nguyễn Phong phát hiện ra, một luồng năng lượng phong hệ vô cùng lớn đang ở ngay đằng sau mình, chỉ là cách qua một lớp chắn bằng đá, cho nên Nguyễn Phong vừa nãy không có để ý đến.

Theo hình dạng của khối năng lượng này, có thể đoán được ra nó chính là con Phong sí hổ mà Nguyễn Phong vẫn luôn đuổi theo, nhưng thân thể con hổ lúc này đã đầm đìa máu, hai mắt không còn mở ra được, hơi thở yếu ớt, có lẽ là vì thương thế do Lâm Thành gây ra làm mất quá nhiều máu mới khiến cho con hổ lâm vào trạng thái này. Con hổ ở cùng một chỗ với bản thân, khiến cho Nguyễn Phong có cái suy nghĩ kỳ quái là con hổ đã cứu mình một mạng, mặc kệ nguyên nhân là do miếng thịt lần trước mà Nguyễn Phong cho con hổ, hay là vì nó định đem mình về làm thức ăn dự trữ, lúc này Nguyễn Phong vẫn cần phải cứu con hổ, bởi đây chính là hồn thú tương lai của bản thân. Nguyễn Phong mở mắt ra, thò tay vào trong túi áo lần tìm một hồi, cuối cùng rút ra một cái bình, bên trong đựng thuốc trị thương do chính hắn điều chế ra, tất nhiên phương pháp là do Vũ Ngồn cấp cho hắn. Nhẹ mở nắp bình thuốc, Nguyễn Phong định bôi lên vết thương của mình trước, nhưng nghĩ lại thấy vết thương của con hổ quá nhiều, mà số thuốc lại chẳng dư giả, nếu mình sử dụng lúc này thì sẽ không đủ để trị thương cho con hổ, hơn nữa những vết thương trên lưng Nguyễn Phong đã ngừng chảy máu, có lẽ cũng không đáng lo ngại. Sau khi đã có quyết định, Nguyễn Phong liền đem số thuốc trong bình, bôi lên miệng các vết thương của con hổ. Rất nhanh, thuốc đã có công hiệu, có lẽ là do hiệu quả của thuốc phi thường tốt, hoặc là do thân thể của thú vật mạnh mẽ hơn con người nên khả năng trị thương cũng cao hơn, nhưng dù vì bất cứ lý do nào thì các vết thương của con hổ cũng đã thực sự khép miệng. Chỉ có điều, con hổ vẫn chưa thể mở mắt, có lẽ là vì đã mất máu quá nhiều khiến cho nó kiệt sức. Nguyễn Phong lúc này cũng không thể làm gì hơn, chỉ đành chờ cho trời sáng mới có thể làm được những việc khác.

Đêm lần này có vẻ đặc biệt kéo dài, hoặc là vì trong hang động nên ánh sáng khó len lỏi vào hơn, Nguyễn Phong cảm giác như mình đã chờ đợi đến bảy tám tiếng đồng hồ mới thấy được chút ánh sáng le lói chiếu vào trong hang động. Đứng dậy, lần theo vách đá của hang động, Nguyễn Phong đi ra khỏi hang. Bên ngoài hang động lúc này trời đã sáng tỏ, xung quanh khu vực này, cây cối um tùm, lại có vài loài cây ra quả rất nhiều, xa xa còn có tiếng nước chảy róc rách. Nguyễn Phong tiện tay hái vài quả cây dại ăn lót dạ, sau đó lần theo tiếng nước chảy đi tới, phát hiện cách hang động không quá xa có một khúc suối chảy qua.

Nguyễn Phong vốc nước lên uống một ngụm, cảm giác được dòng nước mát rượi chảy vào cổ, xoa dịu đi tất cả cảm giác khô khát khó chịu. Sau khi đã thỏa mãn được cơn khát của bản thân, Nguyễn Phong lúc này mới nghĩ đến con hổ còn đang trọng thương nằm lại trong hang đó. Dò xét một lượt qua toàn bộ các túi áo túi quần nhưng không tìm được một dụng cụ chứa nước nào, Nguyễn Phong quyết định tự tạo ra một cái ống đựng nước từ những tài liệu trong thiên nhiên. Dạo quanh khu vực xung quanh hang động một vòng, Nguyễn Phong cũng tìm được vài khóm tre rừng mọc rải rác. Không có dao hay các dụng cụ sắc bén trong tay, Nguyễn Phong nhặt ngay một tảng đá lên, đập vỡ nó để tạo thành một cạnh sắc, từ từ chặt đứt một thân tre. Công việc này cũng tốn khá nhiều thời gian, mãi cho đến gần trưa Nguyễn Phong mới tạo ra được hai cái ống đựng nước tiêu chuẩn. Múc đầy nước vào trong ống, Nguyễn Phong quay lại hang động, đặt một ống ngay trước mặt con hổ. Nhưng có lẽ là do quá mệt mỏi, con hổ vẫn không thể mở mắt ra, Nguyễn Phong chỉ còn cách đổ nước vào mõm con hổ, giúp nó duy trì sự sống.

“Ơc ơc ơc.....”

Tiếng sôi bụng vang lên, thân thể cũng đã lên tiếng yêu cầu Nguyễn Phong bù đắp lại năng lượng cho bản thân. Nguyễn Phong lúc này mới đi ra ngoài, tạo ra vài cái bẫy đơn giản từ dây leo cùng cành cây khô, chỉ một lúc sau hắn đã bắt được hai con thỏ rừng, lại trải qua một quá trình chế biến cẩn thận, hai con thỏ rừng đã trở thành món thịt nướng vàng rộm, tuy hương vị không quá thơm ngon, nhưng có thể làm đầy cái dạ dày, đối với Nguyễn Phong lúc này đã là rất tốt.

Giải quyết sạch sẽ một con thỏ nướng, Nguyễn Phong sách con thỏ còn lại vào trong hang động, bắt gặp con Phong sí hổ lúc này đã mở mắt ra, đang gầm gừ vài tiếng với Nguyễn Phong. Đặt con thỏ nướng trước mặt con hổ, Nguyễn Phong lúc này mới lùi sang một bên nghỉ ngơi, còn con hổ thì không có chút nào ngần ngại, ngấu nghiến chén sạch con thỏ rừng mà Nguyễn Phong đã chuẩn bị cho nó. Sau khi đã ăn no nê, con hổ lại nằm gục xuống, thi thoảng tự liếm vài vết thương trên chân và eo, đôi mắt nó vẫn luôn nhìn chằm chằm về phía Nguyễn Phong. Đừng nghĩ con hổ chỉ là một động vật vô tri không biết gì, thực ra hồn thú đã sống đến bốn năm trăm năm, linh trí cũng đã bắt đầu được khai mở, đã có thể phân biệt được cách đối xử của đối phương với mình ra sao, từ đó mà biết cách đối xử lại. Con hổ tuy không quá thông minh, nhưng lúc này cũng hiểu được, nhờ có Nguyễn Phong nên nó mới giữ lại được mạng sống. Ánh mắt nó nhìn Nguyễn Phong, mang theo một chút khó hiểu, một chút cảnh giác và cả một chút cảm kích. Còn Nguyễn Phong, ánh mắt hắn nhìn con hổ lúc này ẩn chứa sự quan tâm, giống như đã xem đối phương là bằng hữu.

Hai ngày tiếp theo, con hổ vẫn từ từ khôi phục sức lực, còn Nguyễn Phong ngày nào cũng đi săn thú rừng và nướng lên làm thức ăn cho cả hai. Đến ngày thứ ba, vết thương của Nguyễn Phong lại phát tác, khiến cho hắn lên cơn sốt cao. Con hổ lúc này đã khôi phục được hoàn toàn sức lực, cho nên cũng không còn nằm yên một chỗ. Có lẽ cũng nhận ra được tình hình không ổn của Nguyễn Phong, con hổ lúc này mới đi đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng dụi dụi đầu vào thân thể Nguyễn Phong, chỉ thấy hắn nóng bừng bừng, khác hẳn mọi hôm. Con hổ này có vẻ cũng thông minh, nhận ra được nhu cầu bức thiết về nước của Nguyễn Phong trong lúc này, vì vậy cũng bắt chước hắn, mang ống đựng nước ra ngoài, lấy về một ống đầy nước.

Nguyễn Phong tuy sốt cao, nhưng thần trí vẫn còn nhận biết được sự việc xung quanh, thấy con hổ tha về một ống nước, liền đỡ lấy ống nước uống một hơi cạn sạch. Sau khi được uống một ngụm nước, cảm giác nóng bỏng trong thân thể Nguyễn Phong cũng từ từ giảm bớt, nhưng không có tắt lị hoàn toàn, mà giống như lửa cháy liu riu, âm ỷ thiêu đốt trong cơ thể hắn. Con hổ lại dụi đầu vào người Nguyễn Phong, cảm giác được nhiệt độ cơ thể hắn đã giảm đi một chút, cũng biết cách này có hiệu quả, bèn chạy ra ngoài lấy về thêm một ống nước nữa. Lần này Nguyễn Phong không có uống nước, mà chỉ dùng ống nước này rắc đều ra xung quanh cơ thể, tạo ra một lượng thủy nguyên tố trong không khí. Vận dụng phương pháp hấp thu nguyên tố, Nguyễn Phong hấp thu hết chỗ thủy nguyên tố này, theo từng vòng vận chuyển quanh kinh mạch, từ từ làm dịu đi huyết nhục đang nóng bỏng, cân bằng lại trạng thái của cơ thể, sau đó ngủ thiếp đi. Con hổ lúc này vẫn túc trực cạnh chỗ Nguyễn Phong nằm, cẩn thận canh gác cho hắn ngủ yên.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 41: Liên kết

Nguyễn Phong từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, cảm giác cơ thể nhẹ nhàng khoan khoái hơn hẳn lúc trước. Vận động nhẹ một hồi làm giãn gân cốt, Nguyễn Phong đưa tay ra sau lưng, kiểm tra lại vết thương trên lưng, có thể thấy được vết thương đã lên da non, sắp lành lại hoàn toàn. Nhìn quanh một chút, xác nhận lúc này đã là nửa đêm, điều này đồng nghĩa với việc hắn đã ngủ thiếp đi gần một ngày. Nguyễn Phong vừa muốn đứng lên, đã phát hiện gần chỗ mình nằm có đặt một con hươu rừng mới săn, có lẽ là do con hổ đem về cho hắn. Ánh mắt Nguyễn Phong dò tìm trong bóng đêm, rất nhanh đã bắt gặp một đôi mắt xanh biếc, trong suốt cũng đang nhìn về phía hắn. Gật đầu với con hổ một cái, Nguyễn Phong liền đứng dậy, xách con hươu ra ngoài làm bữa tối, dù sao đối với hắn lúc này cũng cần phải có thức ăn vào bụng để hồi phục lại sức lực. Chỉ một lúc sau đó, mùi thịt nướng thơm phức đã lan tỏa trong gió, trải qua mấy một khoảng thời gian dài đi trong rừng, lại thêm mấy hôm vừa rồi liên tục nướng thịt, tay nghề nấu ăn của Nguyễn Phong cũng đã tiến thêm một bậc, dù không phải là đại sư đầu bếp gì cả, nhưng thức ăn hắn nấu ra đã có hương có vị, hấp dẫn người khác vô cùng. Đường như con hổ cũng bị mùi thịt nướng thơm phức làm cho đói bụng, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Nguyễn Phong, ánh mắt nhìn chăm chăm vào con hươu đang nướng trên đồng lửa. Nguyễn Phong thấy vậy, liền tiện tay xé xuống một cái đùi hươu cho con hổ, còn bản thân hắn cũng lấy cho mình một khúc thịt, từ từ thưởng thức. Con hổ thì không có từ từ như Nguyễn Phong, ngấu nghiến cắn nuốt cái đùi hươu, trong mấy ngày gần đây, được thưởng thức thịt do Nguyễn Phong nướng, con hổ đã dần nghiện món thịt nướng này. Nhìn thấy con hổ có vẻ rất thích thú đối với món thịt nướng do chính tay mình làm ra, Nguyễn Phong trong lòng cũng vui mừng, điều này đồng nghĩa với việc bản thân hắn đã có lực hấp dẫn với con hổ, sau này càng dễ dàng hơn trong việc liên kết với nó để hình thành chân hồn.

Giữa đêm khuya, một người một hổ ngồi quanh đồng lửa, từ từ thưởng thức món thịt hươu nướng thơm phức. Hương thịt nướng dần lan ra xa, đánh động đến một vài loài động vật ăn thịt ở xung quanh, nhưng không có con nào dám tiến vào địa bàn của Phong sí hổ, điều này cũng cho thấy hổ uy của con hổ này thật mạnh mẽ. Chỉ có điều, tuy rằng động vật thì không dám tiến vào, nhưng con người thì lại dám. Một bóng người tà toại - đúng là tà toại vì quần áo trên người hắn đã rách nát vô cùng, thân thể cũng bị thương vô số chỗ, thậm chí trước ngực còn bị lồm vào một vết lớn, giống như là bị ai đó dùng búa nện vào vậy - đang từ từ bước đến chỗ này. Theo mỗi bước chân của hắn, các loài động vật đều bị sợ hãi mà thối lui ra xa, cây cỏ dường như cũng bị khí tức độc ác trên người hắn làm cho sợ hãi run rẩy. Trên khuôn mặt của người này, tuy bùn đất, máu tươi lẫn lộn trộn với nhau và đã khô dính lại nhìn vô cùng đáng sợ, nhưng hắn vẫn nở ra một nụ cười tàn ác không kém, nếu nhìn kỹ thêm một chút nữa, có thể nhận ra đây chính là Lâm Thành, kẻ đã bị Vũ Ngôn đánh bay xuống vách núi, cũng là kẻ đã kéo theo Nguyễn Phong rơi xuống vách núi. Tiếng bước chân đến gần không thể thoát khỏi nhĩ lực cực thính của con hổ cũng như Nguyễn Phong, cả hai đều ngưng thần cảnh giác, nhìn về phía kẻ đang bước đến. Lâm Thành gặp lại bọn họ, nụ cười tà ác trên mặt càng đậm, dần dần biến thành cuồng tiếu

“Ha ha, tên nhóc kia, xem ra đến trời cũng định cho ngươi số chết rồi, lần này không có sư phụ ngươi ở đây, để ta xem có ai có thể cứu mi. Còn cả con hổ chết tiệt kia nữa, lần này ngươi cũng đừng hòng thoát được tay ta, ngoan ngoãn mà trở thành chân hồn của Thuận nhi đi!”

Ánh mắt của Lâm Thành quét qua cả người lẫn thú, dường như muốn nhìn rõ xem liệu còn biến số nào có thể thay đổi đến kết quả đã định sẵn hay không. Sau khi đã chắc chắn rằng sẽ không có ai có thể giúp đỡ hai kẻ này, Lâm Thành lúc này mới bắt đầu ra tay. Trong không trung, theo sự điều khiển của Lâm Thành, từng đạo thương ảnh từ gió bắt đầu xuất hiện, chỉ có điều, tốc độ lần này chậm hơn trước quá nhiều, có lẽ là do thương tích nặng nề đã khiến cho nguyên lực của hắn không thể khôi phục. Nguyễn Phong thấy được Lâm Thành lúc này so với trước đây đã suy yếu đi nhiều, biết rằng chỉ có toàn lực chống cự mới may mắn tìm được con đường sống nên cũng không chần chừ, hai chân điểm nhanh trên mặt đất, thân thể lao vút về hướng Lâm Thành. Phong sí hổ giống như đã cùng Nguyễn Phong tâm ý tương thông, cũng ngay lập tức lao lên tấn công. Một người một thú tạo thành thế gọng kìm, tấn công vào hai bên trái phải của Lâm Thành, đòn tấn công vô cùng mạnh mẽ.

“Cút ngay, bọn ruồi bọ các ngươi đừng hòng đến chạm được một cái gót chân của ta!”

Lâm Thành gầm lên, hay tay phẩy mạnh ra hai bên, những đạo thương ảnh trên không trung cũng bay mạnh ra, tấn công hay kẻ không biết điều kia, kèm theo còn có từng trận cuồng phong rít gào thổi đến. Nguyễn Phong nhanh chóng tránh né những mũi thương, nhưng bị cuồng phong thổi đến làm cho tốc độ giảm lại, vô cùng chật vật. Con hổ cũng không khá hơn là bao, thậm chí còn khó khăn hơn vì thân thể của nó quá to, khó mà tránh né được hết các đạo thương ảnh.

Chỉ sau một đòn giao kích đầu tiên, cả người lẫn thú đều đã bị đánh bay, trên thân thể cũng bị thương không ít. Lâm Thành cất tiếng cười to, vang vọng cả rừng rậm, ánh mắt nhìn về Nguyễn Phong và con hổ tràn đầy khinh thường. Một cường giả tu tình mười cấp như hắn, bọn ruồi bọ này sao có thể động tới. Con hổ tuy bị thương rất nhiều, nhưng vẫn vùng dậy nhanh chóng, gầm lên một tiếng đầy giận dữ rồi lại lao thẳng lên tấn công Lâm Thành. Nguyễn Phong thấy vậy cũng theo sát sau nó, hình thành thế tấn công hai cấp, nhắm thẳng vào những chỗ hiểm yếu của Lâm Thành. Hừ nhẹ một tiếng, Lâm Thành giơ tay lên, quét qua không trung, kéo theo một luồng gió rất mạnh, hình thành một tấm chắn trước mặt hắn, phong bế toàn bộ thế tiến công của đối phương. Sau khi đã tạo được bức chắn phòng thủ thật tốt, Lâm Thành lúc này mới bắt đầu vận chuyển lượng nguyên lực ít ỏi còn sót lại trong cơ thể, tụ tập nguyên tố phong hệ trong không trung lại ngày càng nhiều, dường như chuẩn bị tung ra một chiêu tấn công mạnh nhất.

Thực ra Lâm Thành cũng rõ ràng, hiện trạng thân thể của hắn bây giờ không tốt, không thể kéo dài thời gian chiến đấu, vì vậy mới cố gắng kết thúc trận chiến càng nhanh càng tốt. Đường như cảm nhận được nguy hiểm từ đòn công kích sắp tới của Lâm Thành, con hổ cũng lập tức lùi ra sau, Nguyễn Phong càng không cần phải nói, đã sớm tránh lui về sau suy nghĩ đối sách. Chỉ có điều, cả khoảng rừng rậm này dường như đã bị chiêu công kích của Lâm Thành khóa kín lại, một vách tường gió bao quanh được dựng lên, ngăn trở không cho người bên trong chạy thoát. Lâm vào tình thế nguy hiểm, Nguyễn Phong cố gắng giữ cho bản thân bình tĩnh, suy nghĩ ra một đối sách hợp lý nhất. Lúc này mà muốn giữ được mạng, chỉ có tranh thủ thời gian Lâm Thành đang tụ lực để tấn công tiêu diệt hắn, nhưng hắn lại được bảo vệ bởi bức tường gió kia, sức lực hiện tại của Nguyễn Phong không thể nào đột kích vào được. Nếu muốn chạy trốn, thì giờ cũng đã không còn kịp nữa, bởi khoảng rừng rậm này đã hoàn toàn bị Lâm Thành khóa kín, hoàn toàn không thể xông ra ngoài.

Phương pháp duy nhất có thể cứu được tính mạng bản thân lúc này, đó là có thể liên kết với Phong sí hổ, khiến nó trở thành hồn thú của bản thân, từ đó

giã tăng lực lượng cho bản thân mới có thể phá hủy được bức tường gió, muốn chạy trốn hay tấn công đều được. Nguyễn Phong nhìn sang phía con hổ, thấy trong ánh mắt nó lúc này cũng dần hiện lên sự hoảng sợ, còn có cả sự điên cuồng, Nguyễn Phong bước đến gần, từ từ đưa tay xoa nhẹ lên đầu nó. Con hổ ban đầu còn không chịu để Nguyễn Phong xoa lên đầu, nhưng theo sự tăng dần về sức mạnh của chiêu thức mà Lâm Thành đang thi triển, con hổ càng ngày tâm tình càng xuống thấp, cũng không còn giãy ra nữa. Nguyễn Phong đặt tay lên đầu con hổ, từ từ vuốt ve làm nó trấn tĩnh lại. Thông qua sự tiếp xúc về thể xác giữa bản thân và con hổ, Nguyễn Phong từ từ đưa linh hồn thâm nhập vào trong cơ thể con hổ, bắt đầu tiếp xúc với linh hồn của nó.

Đây là lần đầu tiên Nguyễn Phong tiến vào không gian linh hồn của một sinh vật khác, tâm tình cũng vô cùng lo lắng. Theo sự tiến sâu vào của linh hồn Nguyễn Phong, dần dần thấy cảnh sắc biến đổi, ban đầu vốn là một mảnh đen tối, nhưng giờ đã trở thành một khoảng rừng rậm cây cối xanh rì, còn có một hang đá và một dòng suối nhỏ chảy quanh.

Trước miệng hang đá lúc này, đang có một con hổ nằm ở đó, ánh mắt sắc bén quan sát xung quanh. Nguyễn Phong từ từ tiến về phía con hổ, hai tay để sẵn trước người, đề phòng con hổ có hành động gì khác thường. Liên kết linh hồn là một chuyện vô cùng nguy hiểm, nếu trong lúc liên kết mà bị đối phương phá bỏ, rất có thể linh hồn của tu luyện giả sẽ bị cản trở, dẫn đến những hậu quả nặng nề. Nhưng may mắn cho Nguyễn Phong, lần này linh hồn của con hổ không hề có ý niệm phản kích hắn, vẫn nằm yên tại chỗ. Nguyễn Phong tiến sát đến bên người con hổ, bàn tay đặt nhẹ lên đầu nó, một phần linh hồn của Nguyễn Phong truyền sang bên phía con hổ, và ngược lại cũng có một phần linh hồn của con hổ truyền sang phía Nguyễn Phong. Sau khi quá trình này kết thúc, Nguyễn Phong cảm nhận được trong tâm trí một sự liên kết mật thiết với con hổ, điều này cũng đồng nghĩa với việc Phong sí hổ đã trở thành hồn thú của bản thân hắn.

Trở lại với thế giới hiện thực, lúc này Nguyễn Phong đã có thể thông qua ý nghĩ, liên lạc với con hổ, cũng có thể cảm nhận được ý muốn của con hổ. Thử khai mở tâm nhãn, điều động nguyên lực trong cơ thể, Nguyễn Phong phát hiện ra, ngoài không gian đã xuất hiện một loại nguyên tố mới là những đám mây có màu xanh lục, hơi trong suốt. Không ngăn ngại gì, Nguyễn Phong một mạch hấp thụ những đám mây năng lượng đó, lưu trữ chúng trong nê hoàn cung của bản thân. Sau khi cảm giác được nê hoàn cung đã chứa đựng rất nhiều nguyên tố Phong hệ, Nguyễn Phong mới dừng lại quá trình hấp thụ, chuyển sang điều động nguồn năng lượng mới có này. Không trung nổi lên từng trận gió xoáy, dần ngưng tụ lại trong tay Nguyễn Phong, hóa thành một cây bút lông xanh biếc, ngòi bút nhọn hoắt, như có thể đâm thủng cả không gian.

Lại một lần nữa ngưng tụ giữa không trung một tờ giấy được hình thành từ gió, mỏng manh trong suốt, nhưng lại bền chắc vô cùng, Nguyễn Phong vận dụng toàn bộ Phong hệ nguyên tố còn dư lại trong nê hoàn cung, cố hết sức viết lên trên tờ giấy gió kia hai chữ cuồng phong. Nét bút như rồng bay phượng múa, khiến cho chữ viết sinh động vô cùng. Từ trong chữ, người ta như có thể thấy được một cơn gió xoáy mạnh mẽ, đang từ từ hình thành lên lốc xoáy. Lốc xoáy ảo giác này, dần hóa thành hiện thực, theo sự điều động của tâm thần Nguyễn Phong, cuốn mạnh về phía Lâm Thành. Bức tường gió ngăn trở trước mặt Lâm Thành, đối với cơn lốc xoáy này dường như không có chút ý nghĩa ngăn trở nào, chỉ thoáng qua đã bị cơn lốc xoáy đánh tan. Lâm Thành hai mắt trợn trừng, không tin vào mắt mình. Hắn làm sao có thể nghĩ được, chính nhờ áp lực do hắn tạo ra, Nguyễn Phong mới thành công liên kết chân hồn với Phong sí hổ, lại làm sao hắn có thể nghĩ được, Nguyễn Phong không phải một võ giả, mà là một thư pháp gia với khả năng điều động nguyên tố mạnh mẽ. Chiêu thức còn chưa kịp ngưng tụ xong, Lâm Thành đã vội vàng phát ra, bất chấp hậu quả bị cản trở bởi vì hấp tấp sử dụng. Trên không trung, Phong nguyên tố được Lâm Thành tụ tập đã ngưng tụ thành hình một cây cự kiếm sắc bén vô cùng, lúc này theo sự điều động của Lâm Thành liên phóng mạnh ra, chém ngang cơn lốc xoáy, như muốn phân nó thành hai nửa vậy.

Cự kiếm phong hệ cùng cơn lốc xoáy giằng co, từng cơn cuồng phong từ đó phóng ra xung quanh, tiếng rít chói tai, mặt đất cũng bị cây xói vô cùng thâm, cây xung quanh cành lá bị chém rã rời, rụng xuống đầy mặt đất. Cự kiếm và lốc xoáy không bên nào nhường bên nào, cứ thế triệt tiêu lẫn nhau, cuối cùng biến mất trong trời đất. Trời êm gió lặng, khung cảnh lại có vẻ còn quang đãng hơn trước, bởi vì cành cây tán lá che phủ đã bị sự va chạm giữa lốc xoáy và cự kiếm làm cho tiêu tan đi hơn nửa, trên mặt đất lúc này có hai người đang ngồi, hay nói đúng hơn là nửa quỳ nửa ngồi. Lâm Thành do sử dụng chiêu thức vội vàng, đã bị cản trở không nhẹ, máu tươi từ trong mồm chảy ra, hai tay cũng đang run rẩy vô cùng, Nguyễn Phong thì lại bị kiệt sức do đã sử dụng toàn bộ nguyên lực trong cơ thể để viết ra một chữ vừa rồi, không thể tránh né được gió cắt phát ra do sự va chạm, thân thể cũng thâm vô cùng, không khá hơn Lâm Thành là bao. Cả hai người đều đối mặt nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy hận ý, nhưng lại không thể làm gì hơn được. Tuy nhiên, người thì không thể động, thú lại có thể động. Không chờ Nguyễn Phong phản phó, Phong sí hổ đã lao lên tấn công về phía Lâm Thành, hàm răng mở rộng, nhắm thẳng về phía cổ hắn mà cắn. Lâm Thành biết hắn đã không thể thoát chết, ánh mắt lúc này cũng không còn ẩn chứa sự giận dữ, chỉ có sự không cam lòng và lo lắng mà thôi. Không cam lòng, là bởi vì hắn đường đường là một tu sĩ mười cấp, lại bị một con hồn thú mới năm trăm tuổi cắn chết, nếu như hắn có nhiều hơn một chút nguyên lực, khả năng điều động nguyên tố nhanh hơn một chút, thì kẻ chết hôm nay, tuyệt đối không phải là hắn. Lo lắng, lại là vì hai đứa cháu của mình là Lâm Chính và Lâm Thuần, hắn lần này có trách nhiệm giúp hai đứa cháu này tìm được chân hồn, bảo vệ cho bọn chúng trong quá trình tìm kiếm, thế nhưng hắn đã không bảo vệ được Lâm Chính, khiến cho đứa cháu này không thể tiếp tục tìm kiếm chân hồn, lại còn để cho mình và đoàn người bị thất lạc, không biết tình hình của hai đứa cháu giờ ra sao. Những suy nghĩ này quanh quẩn trong lòng hắn, rất nhanh rồi vụt tắt, bởi hắn đã không còn có thể suy nghĩ được nữa. Phong sí hổ sau khi kết liễu Lâm Thành, thì quay lại phía Nguyễn Phong, nhẹ nhàng cõng hắn lên lưng, đưa trở về trong sơn động. Kiệt sức, lại bị thương nhiều chỗ khiến cho thần trí Nguyễn Phong từ từ trở nên mơ hồ, cuối cùng là chìm vào giấc ngủ sâu, không còn để ý gì đến tình thế nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 42: Phong sâm ngàn năm

Trong cơn mơ, một lần nữa Nguyễn Phong tiến vào mộng cảnh. Vẫn là sương khói mờ mịt, nhưng lúc này đã nhạt đi ít nhiều, tạo điều kiện cho Nguyễn Phong quan sát cảnh vật xung quanh. Mặc dù là mộng cảnh, nhưng Nguyễn Phong cảm giác tất cả mọi thứ lại chân thật vô cùng. Một mái đình cổ kính, với mái ngói đỏ tươi, chóp mái nhọn hoắt, bốn phía lại vuông thành sắc cạnh, từng hàng gạch xếp đều tăm tắp. Ở bốn góc của mái đình có điêu khắc bốn

con rồng đá cổ kính, theo quan sát của Nguyễn Phong, đây đúng là loại rồng thường được điêu khắc thời Lý, thân rồng uốn lượn, bốn chân ba móng, tuy nhìn vô cùng mộc mạc, nhưng lại vẫn tràn đầy khí thế, uy nghiêm.

Nếu xét về hình tượng con rồng, mặc dù Việt Nam cũng như nhiều nước châu Á khác đều bị ảnh hưởng từ văn hóa Trung Quốc, thế nhưng rồng của Việt Nam lại khác biệt hẳn so với những nước còn lại. Rồng của Việt Nam, gần gũi với người, với đời, vô cùng mộc mạc giản dị, nhưng lại đồng thời tôn lên những nét cao quý của bản thân, đại biểu cho cả nền văn hóa của một dân tộc yêu chuộng hòa bình, yêu quý những điều tốt đẹp như dân tộc Việt. Nhớ đến quê hương đã xa xôi không biết bao nhiêu kia, Nguyễn Phong lại cảm khái thở dài. Trong đình lúc này không có một bóng người, hay nói đúng hơn là cả mộng cảnh đều không có một bóng người. Dáng hình Ngọc Thanh quen thuộc mà Nguyễn Phong trước kia vẫn nhìn thấy ở nơi này, cũng đã hơn mười năm rồi Nguyễn Phong chưa được gặp lại. Cảnh vẫn còn đây, mà người nay đã xa, ngồi giữa mái đình cổ kính, ngắm nhìn mặt trăng cao vút, tròn đầy, sáng lạnh, tâm tình Nguyễn Phong chợt cảm thấy cô đơn, dường như muốn hướng đến mặt trăng xa xôi kia mà kết bạn. Trong khi cảm hứng đang trào dâng, Nguyễn Phong chợt nhớ đến một bài thơ được Bác Hồ sáng tác khi Người còn đang bị giam trong nhà tù ở Trung Quốc

“Ngục trung vô tửu diệc vô hoa
Đối thử lương tiêu nại nhược hà
Nhân đối song tiền khán minh nguyệt
Nguyệt tòng song khích khán thi gia”

Mặc dù đây không phải là trong tù, nhưng đối với Nguyễn Phong, nơi này cũng không khác nhà tù là bao. Một mộng cảnh hiu quạnh lạnh lẽo, dù có đẹp đến mấy cũng vẫn khiến người trong mộng cô đơn. Đã có lúc Nguyễn Phong tưởng như cả cuộc đời này, cũng cùng với mộng cảnh này đều là một giấc mơ, chỉ chờ hân tình dậy để lại nhìn thấy khuôn mặt những người thân yêu.

Thế nhưng, đời thường không được như mong muốn của con người, và thế giới mà Nguyễn Phong đang sống đây, cũng hoàn toàn không phải mơ. Chính vì vậy, Nguyễn Phong lại càng phải cố gắng để tiến xa hơn trên con đường tu đạo, để tìm lại đường về nhà. Ngắm nhìn cảnh đẹp giữa đêm, Nguyễn Phong tuy không dám tự xưng mình là thi gia, nhưng lại tự tin rằng mình có thể thấu hiểu được cõi lòng của Bác. Giữa một nơi cô đơn lạnh lẽo, chỉ có một mình ta đối diện với trăng sáng, đối diện với cả đất trời vô tình, thử hỏi làm sao con người không cảm thấy cô đơn, không cảm thấy muốn kết bạn với trăng. Nguyễn Phong từ từ đưa tay lên, hướng về phía ánh trăng sáng kia, dường như muốn với lấy trăng, ôm trăng vào lòng, trong ánh trăng tròn đêm nay, dường như hẳn đã thấy được hình bóng của Ngọc Thanh. Cả người Nguyễn Phong cứ từ từ bay lên giữa không trung, đôi tay thô ráp đã trải qua bao năm tháng rèn luyện võ công, giờ cũng biết mềm mại nhẹ nhàng, từ từ ôm lấy vầng trăng sáng ấy. Trong cõi lòng Nguyễn Phong, chợt như nghe thấy một tiếng tan vỡ, phải chăng là bản thân đã ôm quá chặt, hay tại trăng quá mong manh? Nguyễn Phong vội mở mắt ra, chỉ thấy bản thân đã rời khỏi mộng cảnh từ bao giờ, vẫn đang nằm trong son động tối tăm, bên cạnh cũng chỉ có một mình con Phong sí hổ. Đột nhiên trong lòng Nguyễn Phong có một niềm xúc động, hai tay hân vòng ôm lấy con hổ, như muốn giải tỏa nỗi cô đơn trong lòng, như tìm được một người bạn chí thân, một tri kỷ để giải tỏa cõi lòng. Con hổ cũng bị hành động của Nguyễn Phong làm bất ngờ, nhưng tâm ý của người và hổ đã tương thông, nó cũng hiểu được sự cô đơn trong cõi lòng Nguyễn Phong lúc này, vì vậy mà chỉ im lặng không động đậy, mặc cho Nguyễn Phong đang ôm chầm lấy nó. Chờ đến khi Nguyễn Phong đã buông tay, việc đầu tiên mà hẳn làm, không phải là ăn hay xem xét vết thương, mà chính là tìm cho Phong sí hổ một cái tên:

“Ta và ngươi lúc này đã không còn là những người xa lạ, lại càng không phải là chủ tớ, đối với ta, ngươi là một người bạn, một người anh em, chính vì vậy, ta phải nghĩ cho ngươi một cái tên mới được. Phong sí hổ, phong sí hổ.... Không thể gọi ngươi là Đại Phong hay Đại Hổ được, những cái tên này thật không phù hợp, không thể hiện được sự uy mãnh của ngươi. Nếu gọi ngươi là Cuồng Phong hay Bão Tố, cũng thật sự buồn cười, chẳng ai lại đặt tên như vậy cả. Ừm, ta nghĩ ra rồi, ngươi thân thể vốn là gió, luôn phiêu lãng bất định, người lại mang hai canh, mang cả tâm ý tự do tự tại, không bằng gọi ngươi là Phong Thiên đi, một con gió đi lại giữa trời đất này, mang theo cả một cõi lòng tràn đầy hoài bão tự do, rất hợp với ngươi đó. Phong Thiên, từ giờ đây chính thức trở thành tên của ngươi, bằng hữu à”

Nguyễn Phong sau khi nghĩ ra được cái tên cho Phong sí hổ, lòng rất cao hứng, tay liền đưa lên xoa xoa đầu của con hổ. Phong Thiên đối với việc Nguyễn Phong đặt cái tên này cho nó, cũng không có ý phản đối gì cả, thậm chí ngay cả khi Nguyễn Phong xoa đầu nó, nó vẫn để yên. Đôi mắt hổ lúc này nhìn về phía Nguyễn Phong tràn đầy cảm kích, bởi Nguyễn Phong tuy đã liên kết linh hồn với nó, nhưng lại không coi nó như một tay sai, một công cụ hỗ trợ, mà lại cùng nó quan hệ như bằng hữu, đối với một con hổ vẫn luôn cô đơn trong suốt năm trăm năm, đây quả thực là một điều đáng để nó vui sướng. Một người một hổ, lúc này chính thức trở thành bằng hữu sinh tử không rời, cùng nhau bước trên con đường tu luyện đầy gian khổ và hiểm nguy.

Nguyễn Phong sau khi đã bình tĩnh tâm tình mới phát hiện ra, thì ra thân thể hẳn đã lành lặn hoàn toàn. Rõ ràng lúc trước hẳn cũng đã chịu không ít thương tổn do sự va chạm giữa hai chiều thức mạnh mẽ gây ra, nhưng lúc này thân thể hẳn lại hoàn toàn hồi phục, chỉ có thể lý giải chính là do việc thăng tiến lên cảnh giới tân thủ đã đẩy nhanh tốc độ hồi phục của hẳn. Nguyễn Phong hoàn toàn không biết, việc thân thể hẳn nhanh chóng hồi phục như vậy cũng là một điều kì quái, không phù hợp với trình độ của bản thân hẳn hiện tại, chỉ là lúc này chẳng có ai có thể nói cho hẳn biết điều này. Sau quá trình kiểm tra thân thể, Nguyễn Phong lúc này mới bắt đầu từ bỏ giao tiếp linh hồn với Phong Thiên. Linh hồn của Phong sí hổ, không chỉ bao gồm sức mạnh và khả năng điều động nguyên tố, mà còn có cả ký ức tích lũy năm trăm năm của bản thân nó. Tuy rằng Nguyễn Phong không thể hoàn toàn dò xét trí nhớ của Phong Thiên, nhưng hẳn lại có thể trực tiếp hỏi con hổ một vài điều cần thiết.

Nhớ đến trong rừng rậm ở Cửu Long sơn mạch nổi tiếng có nhiều dược vật quý giá, Nguyễn Phong ôm tâm lý cầu may hỏi thử Phong Thiên một lần, nào ngờ con hổ này lại thật sự kiến thức rất phong phú. Trên đỉnh Phong Long sơn có những loại dược liệu nào, vị trí ở đâu hẳn đều biết hết. Chỉ có điều, đa phần các loại dược liệu quý hiếm đều có hồn thú mạnh mẽ canh giữ, với trình độ hiện nay của hai kẻ bọn hẳn hoàn toàn không thể mơ tới. Sau khi tra xét một hồi, Nguyễn Phong phát hiện ra chỉ còn có ba loại dược vật là không có hồn thú canh giữ. Hai loại đầu là Phong Quế và Hồ Văn Quả hiện giờ đều chưa chín, chưa thể thu thập được. Loại thứ ba chính là Phong sâm ngàn năm, lúc này đã có thể thu hoạch được rồi. Chỉ có điều, loại Phong sâm này lại mọc gần đỉnh núi, nằm trong vùng lãnh địa của tồn tại kinh khủng kia, vì vậy nên không có hồn thú nào dám bén mảng vào đó. Nguyễn Phong sau một hồi cân nhắc, cũng quyết định thử một phen, chẳng phải vẫn có câu không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con đó thôi, nếu không chịu mạo hiểm thì sẽ không thể thu được thành quả cao. Hơn nữa, theo trí nhớ của Phong Thiên, loại phong sâm ngàn năm này tuy mọc trên đỉnh núi, nhưng cũng không có mọc vào quá sâu, mà thường là ở khu vực vách đá cheo leo, dễ đón gió. Sau khi đã có quyết định, một người một thú liền lập tức rời khỏi hang, bắt đầu hành trình đi lên đỉnh núi, mạo hiểm tìm kiếm Phong sâm ngàn năm.

Thực tế mà nói, gọi là hành trình nhưng quãng đường này trong mắt Phong sí hổ cũng không có gì xa xôi. Bằng đôi cánh to rộng cùng khả năng sử dụng những lốc xoáy nhỏ để nâng thân thể bay lên giữa không trung, Phong Thiên mang theo Nguyễn Phong trên lưng, dễ dàng vượt qua cây rừng rậm rạp cũng như những chướng ngại vật tự nhiên, chỉ mất khoảng một ngày đã bay đến gần đỉnh núi. Trên đường đi, Nguyễn Phong vẫn chú ý tìm kiếm ám hiệu mà Vũ Ngôn để lại, cuối cùng cũng phát hiện ra dược tại một khu vực gần bờ suối có ám hiệu còn mới. Quyết định nghỉ ngơi lại một đêm trước khi xâm

nhập khu vực đỉnh núi, Nguyễn Phong tranh thủ lần theo ám hiệu, cuối cùng tìm được đến nơi Vũ Ngôn và Tiểu Yến đang nghỉ chân. Kể từ khi Nguyễn Phong bị thất lạc đến nay cũng đã năm ngày, mặc dù không rõ tung tích của Nguyễn Phong, nhưng Vũ Ngôn vẫn quyết định đi đến đỉnh núi tìm một lượt. Mặc dù nhìn có vẻ như là đi ngược đường, nhưng kỳ thực lại không ai biết được trong đầu Vũ Ngôn đang có ý tưởng gì, Tiểu Yến lại chỉ có thể nghe theo lời cha, nên cuối cùng hai người mới đi đến gần đỉnh núi. Gặp lại được Nguyễn Phong, Tiểu Yến lúc này vô cùng vui mừng, liền lao đến ôm chầm lấy hắn. Nguyễn Phong bị biểu hiện của Tiểu Yến làm cho bất ngờ, khuôn mặt lại đột nhiên đổi sắc nhìn về phía sư phụ, chỉ là thấy sư phụ vẫn bình thản, giống như không có chuyện gì xảy ra, Nguyễn Phong lúc này mới thở phào một hơi. Tiểu Yến lại chỉ quan tâm duy nhất đến những việc Nguyễn Phong đã gặp trong mấy ngày qua, nên liên tục đặt ra câu hỏi. Vũ Ngôn ngồi một bên, tuy rằng ngoài mặt thì như không có chuyện gì, nhưng tâm vẫn luôn để ý lắng nghe câu chuyện của Nguyễn Phong. Sau khi nghe hắn kể lại một lượt sự việc đã diễn ra, Vũ Ngôn âm thầm gật đầu, miệng lại lầm nhảm:

“Cũng may còn có thể tự tìm đường trở về, chậm một chút có lẽ ta đã phải đến tìm hắn rồi”

“Sư phụ, đệ tử tình cờ biết được vị trí của một loại dược vật quý hiếm là Phong sâm ngàn năm là ở trên đỉnh núi. Tuy rằng có chút nguy hiểm, nhưng đệ tử đã quyết định sáng mai sẽ cùng với Phong sư huynh lên đó tìm kiếm. Kính mong sư phụ đồng ý cho đệ tử đi tìm”

Nguyễn Phong đem quyết định của mình báo lại với sư phụ, một mặt là để thông báo, ngoài ra cũng là muốn nghe một chút chỉ giáo của sư phụ. Nào ngờ khi nghe đến việc hắn định lên đỉnh núi tìm Phong sâm, khuôn mặt Vũ Ngôn lại có sự thay đổi rõ rệt, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là dăm chiêu, cuối cùng lại trở về với vẻ mặt bình thường, gật nhẹ đầu nói với Nguyễn Phong

“Cũng được, con cứ đi lên đỉnh núi hái thuốc đi. Ở đây ta có một đạo phù, con hãy cầm lấy. Nếu có nguy hiểm gì, con cứ sử dụng nguyên lực để kích hoạt đạo phù, nó sẽ tạo ra một vòng bảo vệ giúp con tránh được mọi sát thương dưới mức Lưỡng Nghi cấp trong mười phút đồng hồ, đồng thời ta cũng sẽ nhận được tín hiệu nguy hiểm từ phía con, khi đó ta sẽ lập tức đến giúp đỡ cho con. Nhớ là không đến lúc nguy hiểm, thì không được dùng bùa bài đạo phù này”

Nói rồi Vũ Ngôn lấy từ trong ống tay áo ra một đạo phù được chuẩn bị sẵn, bên trên có viết một loạt chữ thư pháp, nhưng cách bày bố sắp xếp lại khiến cho những chữ này trở nên có vẻ ảo diệu, khiến cho Nguyễn Phong không thể đọc rõ được trên đó viết gì. Mặc kệ trên bùa chú có viết gì, Nguyễn Phong biết rõ đây là đồ tốt hiếm có, liền đưa hai tay tiếp nhận lấy đạo phù, cẩn thận cất vào trong ngực áo

“Đa tạ sư phụ đã giúp đỡ, con sẽ cố gắng hết sức để không phải sử dụng đến đạo phù này”

Nói lời cảm tạ với Vũ Ngôn xong, Nguyễn Phong nói chuyện cùng Tiểu Yến một chút, sau đó quay liền sử dụng tâm ý gọi Phong sư huynh, nghỉ ngơi hồi phục sức lực, chuẩn bị cho việc hái thuốc ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 43: Hái thuốc

Sáng sớm hôm sau, trong khi trời đất còn đang tắm tối âm u, phương Đông mới chỉ le lói một vài tia sáng của ngày mới, Nguyễn Phong đã thức dậy và đang chuẩn bị cho công việc hái thuốc. Ngọn thiết thương của hắn, lần trước không bị cuồng phong cuốn bay xuống núi, đã được Vũ Ngôn thu lại, giờ đây lại nằm trong tay Nguyễn Phong, phô bày ra sự sắc bén cũng như mạnh mẽ của bản thân. Sau một bài múa thương quen thuộc hàng sáng, Nguyễn Phong cảm thấy thân thể sáng khoái vô cùng. Từ khi tiến lên cảnh giới mới, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng vũ khí, động tác hay chiêu thức không có gì thay đổi, nhưng cảm giác về lực lượng cũng như uy thế của chiêu đã hoàn toàn khác đi.

Mỗi khi Nguyễn Phong vùng thương đã không còn tiếng xé gió vù vù như trước, toàn bộ lực đạo đã được thu vào trong mũi thương, ẩn giấu kiên nhẫn, chờ đợi để bùng phát trong một đòn, gây ra lực sát thương vô cùng lớn. Mũi thương tuy chiều dài vẫn vậy, nhưng tầm tấn công đã không còn bị hạn chế bởi chiều dài, Nguyễn Phong bây giờ đã có thể điều động phong hệ nguyên tố trong không trung, tạo ra từng luồng ảnh ảo của mũi thương, tấn công kẻ địch ở rất xa. Trên con đường tu luyện, chỉ một bước tiến này đã giúp Nguyễn Phong phát triển một cách mạnh mẽ.

Mặt trời lúc này đã xuất hiện, muôn vạn tia sáng ban mai khiến cả không gian chợt sáng bừng lên, khiến cho cả khoảng rừng âm u cũng như được vén đi bức rèm tối tăm của mình. Nguyễn Phong tạm biệt sư phụ cùng Tiểu Yến, cười lên lưng Phong Thiên, cùng nhau bay lên đỉnh núi. Tiểu Yến quả thực muốn đi theo giúp Nguyễn Phong, nhưng không được Vũ Ngôn cho phép, hơn nữa nàng cũng biết việc này khá nguy hiểm, nếu bản thân đi theo có khi còn làm vướng tay vướng chân Nguyễn Phong, vì vậy chỉ đành ở lại cùng Vũ Ngôn. Phong sư huynh bay một mạch thẳng hướng đỉnh núi, thời gian chỉ tốn chừng hai tiếng thì Nguyễn Phong đã có thể thấy được khung cảnh trên đỉnh Phong Long sơn. Có lẽ vì càng lên cao, không khí càng loãng, các loài cây to càng khó sinh sôi, chính vì vậy trên đỉnh Phong Long sơn thoạt nhìn chỉ toàn một mảnh cỏ xanh vàng lẫn lộn. Đỉnh Phong Long sơn diện tích cũng khá rộng, lại khá bằng phẳng, giống như một khoảng đồng cỏ hơn là một đỉnh núi. Mặc dù đa số núi non phía bắc Đại Việt quốc, ở độ cao như vậy đều có tuyết phủ, nhưng riêng khu vực Cửu Long sơn mạch lại khác hoàn toàn, trên đỉnh núi ngoại trừ mùa đông, còn lại đều không bị tuyết che phủ. Không ai rõ tại sao lại có hiện tượng này, nhưng theo nhiều người suy đoán, Cửu Long sơn mạch là nơi yên nghỉ của chín vị long thần, linh khí thiên địa quanh năm sung túc, chính khí mạnh mẽ khiến cho tuyết không thể che phủ đỉnh núi được. Mặc kệ vì nguyên nhân nào, Nguyễn Phong đều không cần biết rõ, hắn chỉ biết là trên đỉnh Phong Long sơn có một tồn tại kinh khủng, ngoài ra còn có rất nhiều dược thảo quý hiếm.

Lên đến đỉnh Phong Long sơn, Nguyễn Phong ra hiệu cho Phong Thiên đáp xuống đất, không bay trên cao nữa tránh kinh động đến tồn tại đáng sợ kia. Một người một thú, đi lại trên đỉnh núi một cách nhẹ nhàng, tận lực tránh gây ra tiếng động lớn. Nguyễn Phong vốn là con người, đi lại nhẹ nhàng rất bình thường, nhưng nhìn Phong sư huynh uy mãnh lại nhón chân đi từng bước thật nhẹ nhàng, khiến cho người ta không khỏi có cảm giác buồn cười. Lần tìm một

vòng, hai người rất nhanh phát hiện được vị trí của Phong sâm. Ở khu vực vách núi cheo leo, một loạt phong sâm mọc lên, thân sâm chìm sâu trong đất, chỉ nhô lên một phần đầu sâm cùng với hai chiếc lá. Lá Phong sâm bản rất to, phải ngang với bàn tay người, lại có vẻ ngoài cứng rắn vô cùng, có lẽ là để có thể hứng gió mạnh mà không bị gió làm gãy. Theo một số tư liệu mà Nguyễn Phong từng đọc, lá Phong sâm có một đường gân chính giữa, xung quanh là rất nhiều đường gân nhỏ, mỗi một đường gân này đại biểu cho một năm tuổi của Phong sâm.

Càng đặc biệt hơn, nếu lá Phong sâm vạn năm, trên lá sâm sẽ không còn gân lá nữa, thay vào đó lá sẽ chuyển sang màu vàng hơi xỉn, giống như là được đúc từ vàng nhưng đã chôn xuống đất lâu năm nên mới ngả màu vậy. Thế nhưng người không biết, thường hay lẫn lộn lá Phong sâm trên vạn năm tuổi với lá của Phong sâm héo, vì màu sắc khá giống nhau, chỉ có một điểm khác duy nhất là trên lá phong sâm héo vẫn còn những đường gân mạch, còn Phong sâm vạn năm thì không. Nguyễn Phong dò xét một lượt các cây phong sâm đã tìm thấy, nhưng thường đều là loại ba bốn trăm tuổi, thậm chí có những cây còn chưa đến một trăm tuổi. Phong sâm ngàn năm có lẽ không nằm ở chỗ này. Đi dần theo vách núi, Nguyễn Phong phát hiện, theo khu vực đón tiếp gió càng lớn, số lượng Phong sâm càng ít đi, nhưng chất lượng lại ngày càng tăng, bảy tám trăm tuổi Nguyễn Phong cũng đã gặp vài cây. Xác định được quy luật mọc của Phong sâm, Nguyễn Phong cũng không cần tìm tòi kỹ nữa, cứ vậy đi theo vách núi càng lúc càng vào sâu.

Đỉnh núi tuy có hình dạng gần giống tròn, nhưng xét theo từ đường đi lên chỉ có một phía, đi càng sang gần phía bên kia lại càng tiếp cận với tồn tại đáng sợ, đồng thời gió cũng càng lúc càng lớn. Nguyễn Phong đi đến men theo vách núi, đến khoảng giữa đỉnh núi mới tìm thấy một cây Phong sâm ngàn năm. Vui mừng vô cùng, Nguyễn Phong cũng không vội vã ngắt cây phong sâm này, mà nhẹ nhàng lấy ra một cái xẻng đào thuốc làm từ hàn thiết tinh luyện. Phong sâm vốn thích gió, tiếp xúc nhiều với gió trên đỉnh núi có nhiệt độ rất thấp, vì vậy khả năng thừa nhận nhiệt độ cũng rất thấp, nếu sử dụng những loại công cụ đào thuốc thông thường sẽ khiến phong sâm khi được đào nên bị héo đi nhanh chóng, vì vậy phải sử dụng hàn thiết tinh luyện mới đảm bảo giữ được nhiệt độ thấp vừa phải, khiến cho Phong sâm không bị héo đi. Sau khi đào lên được Phong sâm, Nguyễn Phong cũng không trực tiếp sử dụng tay nắm vào, vì nhiệt độ cơ thể người quá cao so với khả năng tiếp nhận của Phong sâm, nắm trực tiếp vào không khác gì tàn phá loại dược liệu này. Nhẹ nhàng điều động phong nguyên tố hóa thành một cơn gió nhẹ, nâng cây phong sâm lên, Nguyễn Phong lúc này mới lấy ra từ trong lồng ngực một chiếc hộp được đúc từ đá tuyết để đựng Phong sâm. Loại đá tuyết này, thực ra cũng không phải là khó tìm, chỉ là vị trí tồn tại của loại đá này rất khó để người bình thường tiếp xúc được, cho nên thường chỉ có tu luyện giả mới có thể tìm được loại đá này. Cái hộp này của Nguyễn Phong cũng không phải do hắn tự làm ra, mà là được Vũ Ngôn cấp cho trước khi bắt đầu tìm kiếm chân hồn, mục đích là để cất giữ những loại dược thảo có tính lạnh may mắn tìm được trên đường hành trình, chỉ là đến bây giờ Nguyễn Phong mới có cơ hội sử dụng nó. Cần thận điều khiển từng cơn gió đưa cây phong sâm vào trong hộp, đóng nắp lại cẩn thận, Nguyễn Phong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm chuẩn bị xuống núi. Chỉ là ngay khi hắn đứng dậy, đã thấy sau lưng có cảm giác lạnh lạnh, quay lại chỉ thấy một người xa lạ đang đứng ngay ở đó. Nguyễn Phong giật mình kinh hãi, kẻ này có thể đứng đó mà không gây ra một tiếng động, lại không làm cho Phong Thiên cảnh báo được cho mình, thực lực quả thực đáng sợ. Trong lòng Nguyễn Phong đột nhiên dâng lên một ý niệm, người này rất có thể chính là tồn tại đáng sợ trong truyền thuyết kia. Ý niệm này vốn không phải tự Nguyễn Phong sinh ra, mà là do tâm ý của Phong Thiên truyền sang, điều này càng khiến Nguyễn Phong khẳng định, kẻ đang đứng trước mặt đây chính là tồn tại nọ. Thường nói các loại hồn thú, thậm chí là hồn thú khi tu luyện đến trình độ cao, đều có thể hóa thành hình người, giữa khu vực núi non hiểm trở này, tự dung lại xuất hiện một người xa lạ, quá nửa chính là do hồn thú hóa thành. Nguyễn Phong cố giữ bản thân bình tĩnh, tiến lên chấp hai tay nói:

“Tiền bối, không biết người cao danh quý tính là gì, tại sao lại đứng sau lưng văn bối như vậy. Không lẽ ta đã làm sai điều gì sao?”

“Sai? Người không làm sai điều gì cả, chỉ có điều người lại dám leo lên đỉnh núi, vi phạm vào lãnh địa của ta, đây chính là tội chết”

Nguyễn Phong nghe đến đây, sắc mặt khẽ biến, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh đáp lại:

“Tiền bối, người nói vậy là không phải, Cửu Long sơn mạch vốn là do chín vị long thần hy sinh tính mệnh tạo nên, là nơi dành cho loài người sinh sôi, tránh khỏi độc thủ của ma quỷ. Nay tuy ma quỷ đã bị đánh đuổi, nhưng Cửu Long sơn mạch vẫn là tâm huyết của chín vị Long Thần dành cho loài người, không ai có thể chiếm làm lãnh địa riêng cả. Tại hạ có đến đây hái thuốc, cũng là điều hoàn toàn bình thường, không hề có gì sai trái”

“Hừ, ngụy biện rất giỏi. Người có biết rằng ta ở đây, chính là do Phong Long thần chỉ định, bảo vệ nơi yên nghỉ của ngài. Người đã vi phạm vào nơi yên nghỉ của ngài, chẳng nhẽ còn muốn chối tội nữa sao”.

“Ta nghĩ, tiền bối lại nói sai rồi. Phong Long thần hy sinh vì nhân loại, mặc dù không nơi này không có ai đến cúng bái, nhưng dân tộc Đại Việt hàng năm vẫn có lễ hội được tổ chức để tưởng nhớ công lao của chín vị long thần. Vì vậy nên nếu có người tiến vào nơi đây, hẳn Phong Long thần cũng sẽ không trách tội.”

“Người có thể không trách tội, nhưng ta sẽ trách tội, bởi nhiệm vụ của ta là canh gác nơi đây, bảo đảm sự an nghỉ của Người. Không cần nói nhiều nữa, người hãy chuẩn bị chịu chết đi”

Dứt lời, người thủ hộ kia đã vung tay lên, mang theo Phong hệ nguyên tố mạnh mẽ hình thành lên một bộ vuốt rồng, nhằm hướng Nguyễn Phong mà chụp đến. Nhìn thấy thế công mãnh liệt của đối phương, Nguyễn Phong biết mình và Phong Thiên có liên thủ thì cũng không thể chống đỡ được, chỉ còn cách sử dụng đến đạo phù mà Vũ Ngôn đưa cho. Không chút chần chừ, Nguyễn Phong ngay lập tức kích hoạt đạo phù, quanh thân thể hắn đột nhiên xuất hiện hai điểm sáng tối, xoay tròn một vòng, tạo nên một âm dương cầu bảo vệ quanh thân thể hắn. Đòn tấn công của người thủ hộ va chạm mạnh lên âm dương cầu nhưng vẫn không thể phá vỡ được nó. Người thủ hộ ngạc nhiên, kinh ngạc kêu to

“Lưỡng nghi hộ trảo? Đây là do Lưỡng nghi hộ phù xuất ra. Nói mau, người từ đâu mà có được thứ này?”

“Người muốn giết ta, tại sao ta phải nói ra?”

Nguyễn Phong ương ngạnh đáp lại. Nhìn vẻ ngạc nhiên của đối phương, hắn biết điều này tất có liên hệ trọng yếu đến sự phụ hắn, vì vậy không thể nào nói cho đối phương biết được.

“Hừ, còn cứng đầu sao, để ta đập nát cái vòng bảo hộ này, sau đó ta sẽ bắt mi nói ra”

Người thủ hộ lại xông lên, điên cuồng tấn công, tay đâm chân đá, trào chương cùi trỏ đầu gối đều được sử dụng, mỗi đòn tấn công đều mang theo phong nguyên tố nồng đậm, tạo lên lực sát thương mạnh mẽ. Chỉ có điều, mặc cho hấn công kích thế nào, cũng không thể phá vỡ được chiến vòng bảo hộ đang bao quanh thân thể Nguyễn Phong. Có vẻ như đã thấm mệt, hoặc là do biết rõ bản thân không có năng lực phá vỡ cái vòng bảo hộ này, cho nên người thủ hộ cũng không tiếp tục tấn công. Đường như nghĩ ra điều gì, ánh mắt người thủ hộ nhìn về phía Nguyễn Phong mang theo sự đặc ý hả hê:

“Ha ha, ta chợt nhớ ra, loại lưỡng nghi hộ tráo này, cũng chỉ có thể tồn tại trong một thời gian ngắn. Đã vậy ta sẽ ở đây chờ đến khi hộ tráo của ngươi mất tác dụng, lúc đó xem xem ngươi có thoát khỏi lòng bàn tay ta được hay không”

Nghe vậy, Nguyễn Phong chợt biến sắc, không ngờ đối phương đối với loại lưỡng nghi hộ phù này lại thông hiểu đến vậy. Suy nghĩ một hồi, Nguyễn Phong lập tức nghĩ ra một kế

“A sư phụ, người đã tới rồi, mau cứu con với”

Nguyễn Phong nhìn về phía sau người thủ hộ, lên tiếng kêu to. Người thủ hộ giật mình quay lại, muốn xem xem kẻ có thể cấp cho đồ đệ một cái lưỡng nghi hộ phù rốt cuộc lại là ai. Nào ngờ chỉ nghe thấy một tiếng xoạt, Nguyễn Phong đã cùng Phong thiên nhảy xuống vách núi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 44: Bằng hữu

Khi người thủ hộ quay lại, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Nguyễn Phong. Hấn ta vô cùng tức giận, nhưng cũng không có bộc phát, mà lại cười gằn, điệu bộ có chút gian ác.

“Hừ, muốn trốn sao, đâu có dễ như vậy. Ta không có khả năng phá vỡ cái mai rùa này, nhưng muốn giữ lại ngươi thì đơn giản lắm”

Tay hấn vẫy nhẹ một cái, từ dưới vách núi chợt bay lên một con lốc xoáy, cuốn lấy cả Nguyễn Phong lẫn Phong sí hồ.

“Ha ha, muốn chạy sao, chạy nữa đi, ta xem ngươi làm sao có thể chạy thoát”

Người thủ hộ cười một cách đắc chí, có chút hơi trẻ con. Xem ra dù cho hồn thú có tiến hóa thành hình người, thì tính cách cũng không thể trưởng thành như con người được. Vừa lúc người thủ hộ đang vô cùng đắc ý, thì một tiếng nói cũng từ phía vách núi vang lên:

“Lão bất tử, ngươi cũng đã hơn nghìn tuổi rồi, chẳng lẽ không thể trưởng thành hơn được sao? Thà đệ tử của ta xuống đi, coi như mi đền đáp ta một lần thiếu nợ”

“Ngươi, là ngươi sao? Làm sao có thể chứ? Chẳng phải ngươi đã bị gia tộc phế hết nguyên lực rồi sao?”

Người thủ hộ nhìn thấy Vũ Ngôn đang cười gió bay đến, không khỏi giật mình vô cùng. Vũ Ngôn lại chỉ cười nhạt, có chút chua chát đập lại lời hấn

“Chỉ một chút nguyên lực, phế đi thì tu luyện lại, có gì đáng kể sao? Thế nào, ngươi thấy ta đã bị gia tộc phế đi nguyên lực, định quên luôn số nợ mi vẫn thiếu ta à? Mau mau thà đệ tử của ta xuống đi nào”

“Được rồi, được rồi, ta thà là được chứ gì. Ngươi nhớ phải xóa một lần nợ cho ta đấy”

Nói xong, người thủ hộ nhẹ nhàng phát tay, thu hồi lại con lốc xoáy. Nguyễn Phong từ trên cao rơi xuống, được Phong Thiên đón đỡ, nhẹ nhàng tiếp đất. Nguyễn Phong đến trước mặt sư phụ, làm lễ vái chào:

“Sư phụ, con đã làm người thất vọng, lại phải sử dụng đến đạo phù người cấp cho”

“Không sao, người quan trọng hơn, chỉ một đạo phù ta muốn về ra lúc nào chẳng được”

Vũ Ngôn cũng không có quá để ý đến việc này, lại quay sang cười nói với người thủ hộ

“Lão bất tử, đã lâu lắm rồi không gặp lại ngươi, nếu có điều kiện rảnh rỗi, thì đến nhà ta uống rượu một hôm. Ta ở ngay làng Vĩnh Thái dưới chân Thanh Long sơn mà thôi”

“Thanh Long sơn sao, nếu ta mà biết ngươi ở đó, ta đã sớm đến uống hết rượu của ngươi rồi. Lão bất tử trên Thanh Long sơn thế nào rồi, ngươi còn gặp hấn chứ?”

Nghe nhắc đến người kia, Vũ Ngôn bất giác trầm mặc, sau đó giọng khàn khàn nói:

“Hấn đã chết rồi. Lần trước hấn giúp ta thoát khỏi sự truy đuổi của đám yêu ma, chẳng may đã hy sinh. Ta hiện giờ ở dưới chân Thanh Long sơn, cũng là

vì thay hẳn thủ hộ Thanh Long sơn, tranh thủ bồi dưỡng con trai hẳn trưởng thành. Có lẽ sang năm, ta sẽ giao lại việc bảo hộ ngọn núi cho tên nhóc đó”

Hai người lúc này đều lâm vào trầm mặc, chỉ có mình Nguyễn Phong đang đứng ngây ngô ở một bên, hoàn toàn không hiểu sự phụ và người thủ hộ kia đang nói chuyện gì. Chợt một tiếng hô vang lên, đánh động đến tất cả mọi người đang đứng ở đây

“Cha, anh Phong, hai người cứ chờ ở đó, con sắp lên đến nơi rồi.”

Tiểu Yến xuất hiện ở bên kia vách núi, đang cười trên một đám mây bay nhẹ lên, chỉ có điều đám mây bay rất lộn xộn, lảo đảo, có lẽ là do Tiểu Yến chưa quen với cách điều khiển. Theo Nguyễn Phong suy đoán, có lẽ đám mây này cũng là do Vũ Ngôn tạo ra để đưa Tiểu Yến bay lên đỉnh núi nhanh chóng. Nhìn cách mà Tiểu Yến cười đám mây, Nguyễn Phong không khỏi buồn cười, nhưng cũng lo lắng nhờ nàng chẳng may mà ngã xuống dưới thì làm sao. Vũ Ngôn khẽ vẫy tay, đám mây đang trôi trềnh đột nhiên thẳng băng lại, bay thẳng đến phía mấy người. Nhìn tốc độ của đám mây dưới sự điều khiển của Vũ Ngôn, Nguyễn Phong chợt nhớ đến Căn Đầu Vân của Tôn Ngộ Không trong bộ phim Tây Du Ký mà hồi bé hẳn hay xem, một lần bay là được mười vạn tám ngàn dặm, không biết đám mây của sư phụ có thể bay được như vậy hay không. Tiểu Yến sau khi đáp xuống đất, liền vỗ vỗ ngực, giống như vừa trải qua lo lắng vô cùng. Đợi đến lúc bình tâm lại, nàng mới hồn dỗi nhìn về phía Vũ Ngôn:

“Cha, người sao không nói điều khiển đám mây rất khó, làm con ngồi trên đó cứ trềnh trềnh, mấy lần suýt rơi xuống núi rồi”

“Chẳng phải cha đã nói rồi sao, tại con không chịu nghe lời ta, cứ thích tự làm theo ý mình. Lần này con đã rút ra bài học rồi chứ, từ giờ bớt tính tình đi một chút đi nhé”

“Cha, người thật xấu, từ sau con sẽ không ngồi lên đám mây của người nữa”

Tiểu Yến bị cha trách mắng, chỉ có thể xụ mặt ra, có chút giống như tiểu cô nương vậy. Nguyễn Phong thấy nàng làm ra bộ mặt như vậy cũng bật cười:

“Tiểu Yến, lần sau em đi cùng với anh. Phong Thiên bay cũng nhanh, thân thể lại rộng rãi, có thừa chỗ ngồi cho hai người mà”

“Thật sao, vậy chút nữa khi nào đi xuống, anh cho em đi chung với nha”

Tiểu Yến nghe được Nguyễn Phong hứa hẹn, rất vui mừng, nụ cười tươi trên mặt nở rộ, nào còn đáng vẻ buồn rầu khi bị cha trách mắng. Phong Thiên ánh mắt nhìn về phía Nguyễn Phong, không khỏi có chút khinh bỉ. Lúc cô đơn thì gọi ta là bằng hữu, giờ đến lúc thấy gái, là lại đem ta thành vật cười luôn. Nguyễn Phong tâm ý tương thông, cảm giác được ý niệm trong đầu Phong Thiên, chợt thấy ngứa ngứa trong lòng, chỉ có thể quay sang vỗ vỗ đầu con hổ, xoa nhẹ an ủi nó.

Ở một bên, Vũ Ngôn và người thủ hộ đang đứng nói chuyện cùng nhau, ánh mắt nhìn về phía hai người trẻ lại có chút khác biệt. Vũ Ngôn nhìn về phía Nguyễn Phong, ánh mắt rất tán thưởng, nhưng lại có chút lo lắng cân nhắc.

“Ha ha, đó là con gái của ngươi sao. Xinh xắn thật đấy. Lúc ngươi lập gia đình, sao không báo cho ta một tiếng để ta đến uống rượu mừng”

“Cũng không phải ta không muốn báo cho ngươi, mà chỉ là lúc đó ta không báo được. Hơn nữa, ta mà báo cho ngươi, chẳng phải tất cả rượu mừng đều bị ngươi uống hết sao”

“Hừ, ngươi cũng thật keo kiệt. Ta đã không uống được rượu mừng của ngươi, vậy ta sẽ đến uống rượu mừng của con gái ngươi. Nhìn nàng cùng tên nhóc kia quần quýt, ta dám đảm bảo hai đứa sớm muộn cũng sẽ thành thân. Ta nói thật nhé, đứa nhóc này cũng tốt lắm đấy, đối mặt với ta mà không hoảng sợ, lại còn lấy lý lẽ ra nói chuyện, cũng xứng đáng là một nhân tài. Đừng có cân nhắc nhiều thế nữa, con gái mi cũng thích hẳn kia, sớm mà gả đi thôi”

Người thủ hộ nhìn về phía hai kẻ trẻ tuổi, tâm tình cũng cảm giác có chút vui vẻ, lời thật lòng cũng nói ra, đánh giá Nguyễn Phong rất cao. Vũ Ngôn cũng không muốn đề cập chuyện này quá sớm, vì vậy nên chỉ có thể nói tránh đi:

“Chuyện của bọn trẻ, cứ để chúng tự giải quyết đi. Ta bây giờ cũng không muốn quản chuyện của bọn chúng, chỉ muốn thành thoi mà sống qua ngày thôi. Đệ tử của ta cũng tốt, mà bất cứ kẻ nào khác cũng được, chỉ cần hẳn có thể đem lại hạnh phúc cho Tiểu Yến, ta đều có thể đồng ý.”

“Ngươi quyết định cũng đúng đấy, chuyện của những kẻ trẻ tuổi, mấy lão già chúng ta không tham dự được. Ha ha, không nói chuyện này nữa, đi đến chỗ ở của ta nào. Ta có mấy bình rượu ngon lâu năm mà trước giờ không dám uống, lần này gặp được ngươi, cũng coi như là chuyện vui, không bỏ ra uống thì thật quá phí.”

Nói rồi người thủ hộ liền đi trước, Vũ Ngôn cũng không chần chừ, liền gọi Nguyễn Phong và Tiểu Yến cùng đi. Mấy người bước đi đều đều, nhẹ nhàng qua lại giữa đồng cỏ mênh mông, ngắm nhìn cảnh vật thiên nhiên tươi đẹp trên đỉnh núi, trong lòng đều có những cảm xúc khác nhau. Rất nhanh, bọn họ đã đến nơi ở của người bảo vệ. Tuy gọi là nơi ở, nhưng thực ra nên gọi là một cung điện được hình thành từ cây cối mới đúng. Cây cối trong khu vực này, mọc quện vào nhau, hình thành lên những bức tường, những mái nhà xanh tươi, khiến cho người ta bước vào có một cảm giác vô cùng thư thái.

Chủ nhà là người thủ hộ, sau khi dẫn khách tham quan một vòng, liền đưa mọi người vào phòng ăn. Tất cả bàn ghế ở đây, đều là cây cối mọc tự nhiên mà thành. Bên cạnh còn có một khoảng trống, chuyên dụng để nấu nướng thức ăn. Theo sự đề nghị của Vũ Ngôn, Tiểu Yến liền đi chuẩn bị nấu thức ăn cho mọi người, Nguyễn Phong cũng đi theo trợ giúp, để lại khoảng không gian cho hai người bằng hữu lâu năm nói chuyện với nhau. Tất cả nguyên liệu cần thiết đều có, hơn nữa còn có rất nhiều những loại thực vật quý hiếm cũng được cất giữ trong kho. Rất nhanh Tiểu Yến đã dọn lên một bàn thức ăn thịnh soạn, thơm ngon.

Trong bữa cơm, mọi người nói chuyện rất vui vẻ, riêng Phong Thiên được cho một vị trí riêng không nói chuyện với ai, nhưng con hổ này cũng rất biết

hương thụ, các loại thực phẩm quý hiếm mà bình thường nó không thể ăn, giờ đều được nó chọn ăn ngon lành. Vũ Ngôn cùng người thủ hộ lại đối ẩm với nhau rất hăng say, uống cạn hết mấy bình rượu ngon mới say túy lúy, chỉ còn lại hai người trẻ tuổi cùng một con hổ là còn đang ăn đang dở.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 45: Chữa trị

Trải qua một đêm nghỉ tại nơi ở của người thủ hộ, sáng sớm hôm sau, nhóm người Nguyễn Phong đã sớm chuẩn bị trở về.

“Người trở về thật sớm quá, sao không ở lại đây thêm vài ngày. Ta quanh năm suốt tháng cô độc trên đỉnh núi này, không có người uống rượu cùng thật quá buồn chán.”

“Người cũng không cần ủ rũ như vậy, giờ người đã biết được địa chỉ của ta, nếu có rảnh rỗi thì cứ đến nhà ta uống rượu vài hôm. Người ta vẫn nói “gặp được bạn hiền nghìn chén vẫn là ít”, cuộc vui nào chẳng có lúc phải tàn, chúng ta hôm nay tạm chia tay ở đây, hẹn ngày gặp lại”

“Được, một lời đã định, ta nếu rảnh rỗi mà đến nhà người uống rượu, người không được trốn đâu đấy. Còn nữa, lúc nào con gái mi lập gia đình, nhớ mời ta đến uống rượu mừng đó”

“Được, hẹn ngày gặp lại”.

Khi chia tay, Người thủ hộ vẫn cứ quyến luyến muốn giữ Vũ Ngôn lại uống rượu, chỉ có điều mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình, ai cũng không tiện xen vào, vì vậy chỉ đành hẹn nhau sẽ gặp lại vào ngày khác. Gặp lại được bằng hữu, người thủ hộ tâm tình quả thực rất vui, vì vậy trong kho có chứa bao nhiêu loại thuốc quý, đều lấy ra mỗi loại một cây đem tặng cho Tiểu Yên và Nguyễn Phong, coi như quà gặp mặt. Vũ Ngôn thấy vậy chỉ có thể lắc đầu, đồ quý giá trong mắt người thường, đối với lão bát tử này chẳng khác nào cây cỏ. Nguyễn Phong và Tiểu Yên nhận được chỗ tốt lớn như vậy, không quên tạ ơn, hơn nữa cũng chỉ chọn lấy vài loại dược liệu phù hợp để dùng, còn lại hầu hết đều gửi trả, không tiện nhận lễ vật quá lớn của người thủ hộ. Bịn rịn một lúc lâu, hai bên mới chia tay nhau, nhóm người Nguyễn Phong liền rời đi, trở về lại thôn làng Vĩnh Thái thân thuộc. Lần này quay về, không còn phải gian khổ trèo đèo lội suối như trước. Vũ Ngôn trực tiếp cười gió mà đi, còn Tiểu Yên thì cười Phong sí hồ chung với Nguyễn Phong, trên đường đi thuận lợi vô cùng, xét theo tốc độ này thì chỉ bốn năm ngày là về được đến làng Vĩnh Thái.

“Sư phụ, con có một chuyện muốn hỏi, xin sư phụ chỉ điểm”

“Có chuyện gì con đều có thể nói ra, không cần ấp úng như thế”

“Sư phụ, người hẳn là biết Văn Thái trong lễ thành niên đã bị đả thương, tổn hại đến tâm tạng, không thể nào tu luyện võ công được nữa. Con cảm thấy phương pháp khai mở tâm nhãn, hấp thu nguyên tố thiên nhiên để bồi bổ ngũ tạng có thể giúp hắn giải quyết được vấn đề này, xin sư phụ giúp hắn khai mở tâm nhãn”

“Ồ, thì ra là chuyện này à. Thực ra mà nói, ta cũng rất coi trọng Văn Thái. Hắn tâm tính thiện lương, cương trực thẳng thắn, yêu thích sự công bình, hơn nữa lại rất chăm chỉ, biết quan sát sự vật hiện tượng để đúc rút kinh nghiệm. Tuy nhiên hắn lại không có thiên phú làm một thư pháp gia, chỉ có thể trở thành võ giả mà thôi, vì vậy phương pháp khai mở tâm nhãn đối với hắn là vô dụng. Hơn nữa, hiện giờ thân thể hắn bị tổn thương, nguyên khí trong cơ thể không ở trong trạng thái cân bằng tuần hoàn, nếu cưỡng ép khai mở tâm nhãn, rất có thể sẽ khiến cho ngũ tạng của hắn bị tổn thương càng nặng, khiến hắn trực tiếp trở thành người tàn phế, hoặc là mất mạng tại chỗ”

“Nguy hiểm như vậy sao ạ? Vậy có cách nào để giúp hắn khôi phục lại được khả năng luyện võ không thưa sư phụ?”

“Cách thì đơn giản thôi. Trong số dược liệu con thu được từ chỗ lão bát tử kia, có vài loại có thể bồi bổ ngũ tạng, điều hòa nguyên khí, giúp thể chất con người tăng cường, cực kì quý giá đối với võ giả. Nếu cho Văn Thái sử dụng đúng loại, thì hoàn toàn có thể trị khỏi thương thể của hắn, hơn nữa còn có thể kích phát tiềm năng, khiến hắn tiến nhanh hơn trên con đường tu luyện. Chỉ là, con không cảm thấy sử dụng dược liệu cho người khác là rất lãng phí hay sao, huống chi dược liệu này còn là con phải trải qua nguy hiểm mới có được?”

“Không, con không cảm thấy lãng phí chút nào. Vốn dĩ mục đích ban đầu của con khi đi tìm dược liệu, cũng là vì muốn giúp Văn Thái chữa bệnh. Hắn đối với con không khác gì anh em, nay hắn gặp nạn, con sao có thể trơ mắt đứng nhìn. Kính xin sư phụ chỉ giáo cho con phương pháp chữa trị thương thể của Văn Thái”

“Ha ha, rất tốt. Trọng tình trọng nghĩa, vậy mới xứng là học trò của ta. Trong số dược liệu mà con thu được, có ba loại có thể giúp Văn Thái trị được thương thể. Loại đầu tiên là Hỏa Huyết Quả, hình dáng đúng như tên gọi, màu đỏ như máu, có chứa nguyên tố hệ hỏa rất nồng đậm, khi sử dụng có thể giúp võ giả được bồi dưỡng máu huyết, củng cố tâm tạng, tăng mạnh khả năng sử dụng hỏa nguyên tố của bản thân. Loại thứ hai là Long Tâm Quả, hình dáng giống như trái tim, lại có hoa văn hình rồng ở trên tác dụng chính là giúp người ta tăng cường tâm tạng, bồi bổ thể chất, khiến cơ thể người trở nên mạnh mẽ hơn. Loại cuối cùng là Ngũ Linh Hoa, cánh hoa năm màu đại biểu cho ngũ hành nguyên tố, khi sử dụng vào có thể giúp cân bằng nguyên tố ngũ hành trong cơ thể, gia tăng khả năng hấp thu và chuyển hóa nguyên tố. Ba loại này tuy đều có thể giúp Văn Thái chữa bệnh, nhưng lại có tác dụng khác nhau.”

“Tác dụng khác nhau? Xin sư phụ chỉ điểm cho học trò”

“Khác nhau, chính là ở nguyên lý chữa trị của từng loại. Hỏa Huyết Quả chỉ chuyên bồi dưỡng tâm tạng, tăng mạnh khả năng sử dụng hỏa nguyên tố. Đối với một võ giả chuyên về hệ hỏa, đây quả thực là trân bảo. Nhưng đối với Văn Thái, khi sử dụng quả này, mặc dù có thể hồi phục lại tâm tạng hần, khiến hần có thể tiếp tục luyện tập võ công, nhưng lại khiến hần có hỏa nguyên tố trong cơ thể rất vượng, lấn át các loại nguyên tố khác. Nếu như hần chọn con đường tu luyện hỏa hệ thuộc tính, thì đây đương nhiên là điều tốt. Nhưng với tính cách của Văn Thái, hỏa hệ nguyên tố hoàn toàn không phù hợp với hần, chính vì vậy, đây sẽ trở thành cản trở đối với khả năng tăng tiến của hần sau này”

“Long Tâm Quả, chuyên về điều trị tâm tạng, bồi bổ cơ thể, đối với bất kỳ võ giả nào cũng là điều tốt. Thế nhưng Long Tâm Quả trị bệnh cho Văn Thái, lại là trị ngọn mà không trị gốc. Tuy rằng bồi bổ tâm tạng, giúp hần có được khả năng luyện võ, hơn nữa tổ chất thân thể tăng mạnh, giúp hần có thể tiến nhanh trên con đường tu luyện, thế nhưng việc mất cân bằng nguyên tố trong cơ thể lại không được trị dứt điểm, khiến cho căn cơ của Văn Thái xuất hiện yếu điểm. Càng đạt lên cấp cao, yếu điểm này càng thể hiện ra sự nguy hại của nó, một khi ngũ hành nguyên tố bị đảo lộn, cũng đồng nghĩa với việc con người sẽ tử vong. Vì vậy việc sử dụng Long Tâm Quả, không khác nào cung cấp cho Văn Thái một cỗ xe ngựa chạy nhanh trên con đường dẫn đến tử vong cả”

“Loại cuối cùng là Ngũ Linh hoa sẽ giúp Văn Thái điều hòa lại ngũ hành nguyên tố trong cơ thể, trị dứt tận gốc bệnh của hần. Thế nhưng, thân thể Văn Thái vốn đang bị mất cân bằng nguyên tố, mà loại hoa này chỉ có thể điều động chuyển hóa nguyên tố trong nội thể để cân bằng, vì vậy nên năng lực của Văn Thái sau khi sử dụng loại hoa này sẽ bị giảm đi ít nhất là một bậc. Tất nhiên, nếu hần có đủ nghị lực để vượt lên gian khổ, thì sau này con đường tu luyện của hần sẽ vô cùng rộng rãi, với khả năng điều hòa nguyên tố của Ngũ Linh hoa, căn cơ của Văn Thái sẽ không bao giờ bị dao động, cũng có thể nói, trừ khi trúng đòn trí mạng, còn lại các loại thương tổn khác đều không thể để lại di chứng đối với việc tu luyện sau này của hần. Hơn nữa, nhờ có khả năng điều hòa ngũ hành nguyên tố, nếu Văn Thái sau này gặp được kì ngộ, nguyên tố trong cơ thể tăng vọt, hần cũng sẽ không cần tốn nhiều thời gian để ổn định lại, tốc độ tăng tiến vì vậy sẽ nhanh hơn hần so với người khác”.

“Tạ ơn sư phụ đã chỉ điểm, con đã hiểu được sẽ phải giúp Văn Thái như thế nào”

“Được rồi, giúp người là một chuyện tốt, nhưng con cũng đừng nên xao nhãng việc luyện tập của bản thân”

“Dạ, sư phụ”

Sau khi được Vũ Ngôn chỉ điểm, Nguyễn Phong trong lòng vô cùng phấn khởi. Việc Văn Thái bị trọng thương, mất đi khả năng tập võ vốn vẫn là điều mà hần lo lắng. Nhưng lần này, nhờ có sự chỉ điểm của sư phụ, cũng nhờ vào quan hệ của sư phụ với người thủ hộ kia, hần đã có đủ điều kiện để giúp cho Văn Thái khôi phục. Thả lỏng tâm tình, Nguyễn Phong bắt đầu nhắm mắt tu luyện. Kể từ khi hần thu được chân hồn đến đây, chưa có một lần nào hần thực sự tu luyện cả, việc cần thiết bây giờ của hần, là tu luyện để cơ thể thích ứng với nguồn nguyên tố mới, từ đó mà củng cố lại cảnh giới, chính thức bước vào hàng ngũ thư pháp gia thực thụ. Theo sự tĩnh tâm của Nguyễn Phong, tâm thần từ từ mở ra. Thế giới xung quanh, theo sự lan tỏa của tâm thần, từ từ hiện rõ trong trí óc Nguyễn Phong. Từng đám mây nguyên tố trôi nổi trong không khí, trên trời, dưới mặt đất. .... Không biết đã bao lần khai mở tâm thần để tu luyện, nhưng Nguyễn Phong vẫn luôn bị kỳ cảnh này hấp dẫn. Tâm thần hần khẽ động, từ từ phân loại rõ rệt các nguyên tố trong thiên nhiên.

Theo thói quen trước đây, việc đầu tiên Nguyễn Phong làm là hấp thu ngũ hành nguyên tố trong thiên địa. Hết một vòng hấp thu, cảm giác được trong ngũ tạng chứa đựng ngũ hành nguyên tố nhiều hơn hẳn trước kia, Nguyễn Phong vô cùng vui mừng. Điều này đại biểu cho việc tổ chất thân thể của Nguyễn Phong đã tăng lên theo sự tiến bộ của cấp bậc. Tiếp theo, Nguyễn Phong bắt đầu hấp thu Phong hệ nguyên tố trong thiên địa. Từng đám mây xanh trong bay thẳng đến thân thể Nguyễn Phong theo sự điều động của hần, thẩm thấu qua da thịt, tiến vào kinh mạch, hòa cùng máu vận chuyển đi khắp cơ thể, cuối cùng tập trung tại trong nê hoàn cung của Nguyễn Phong.

Theo một lần hấp thu này, nê hoàn cung của hần đã chứa đầy phong hệ nguyên tố, trong thân thể còn thừa lại một lượng không nhỏ phong hệ nguyên tố, không thể nào hấp thu được nữa. Nguyên tố đã vào cơ thể, chỉ có thể thông qua chuyển sang cho người khác, hoặc là trực tiếp điều động hóa thành đòn tấn công mới có thể giải tỏa, mà hiện nay không có mục tiêu để tấn công, vì vậy lựa chọn duy nhất của Nguyễn Phong là chuyển sang cho người khác, và đối tượng của hần chính là Phong sĩ hồ.

Phong Thiên bất ngờ nhận được một lượng lớn phong hệ nguyên tố, khẽ gầm lên một tiếng, tràn đầy sự sáng khoái và sung sướng. Thân thể của con hồ vốn hoàn toàn được cấu tạo từ phong hệ nguyên tố, chính vì vậy nó có khả năng chứa đựng phong hệ nguyên tố vô cùng, nếu có nguồn cung cấp đều đặn thì việc tiến giai đến cảnh giới cao nhất của hồn thú là điều tất nhiên. Chỉ có điều, thân thể hồn thú đối với việc cảm ứng nguyên tố và hấp thu đều kém hơn so với con người, vì vậy tốc độ tu luyện của bọn chúng mới bị hạn chế, bằng không thì thế giới này cũng đã không phải do nhân loại thống trị. Sau khi hấp thu được một lượng phong hệ nguyên tố không nhỏ do Nguyễn Phong truyền sang, con hồ dường như cũng có chút biến hóa. Hai cánh của nó to lên một chút, bốn chân móng vuốt cũng sắc bén hơn không ít, từng đạo lốc xoáy nâng thân thể của con hồ cũng phình ra, tốc độ càng nhanh hơn rất nhiều. Nguyễn Phong thấy vậy vô cùng vui mừng, có lẽ nhờ vào lượng nguyên tố của hần vừa truyền sang, con hồ đã trưởng thành thêm một chút, vậy nếu cứ đều đều hàng ngày chuyển nguyên tố phong hệ sang, có lẽ con hồ sớm muộn sẽ tấn cấp đến cảnh giới cực cao, nói vậy sau này đi ra ngoài hần cũng sẽ chẳng còn gì lo lắng.

Thử điều động thêm một lượng nguyên tố phong hệ tương tự như vừa nãy chuyển sang, chỉ có điều con hồ lần này chẳng thấy có biến hóa gì, Nguyễn Phong cảm thấy có chút buồn bực. Hóa ra vừa nãy là mèo mù vớ cá rán, phong hệ nguyên tố chuyển sang vừa đủ lượng cần thiết để con hồ tiến hóa, cho nên nó mới có sự thay đổi như vậy. Nhận ra được điểm này, sự hứng thú vừa mới tìm được của Nguyễn Phong lại tan biến đi không ít, chỉ đành tập trung ngồi tu luyện, không có hành động gì khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 46: Trở về

Trải qua năm ngày cuối gió vượt rừng, nhóm người Nguyễn Phong đã trở về đến chân núi Thanh Long, khi về đến nơi cũng đã đến giờ nấu cơm chiều. Từ trên không trung, ngắm nhìn cảnh thôn làng yên bình, từng làn khói lam chiều bốc lên từ mỗi mái nhà trong làng, không khói khiến người ta có cảm giác được về lại với quê hương bản quán, thân thuộc vô cùng. Dưới ánh chiều tà, Nguyễn Phong cùng Tiểu Yến tĩnh lặng ngắm nhìn nơi thân thuộc này, cảm giác vô cùng bình an, quả thực không đâu bằng với nhà mình. Ánh mắt Nguyễn Phong nhìn về thôn làng, có chút xa xăm mông lung, tâm trí hẳn dường như đã hòa cùng từng làn khói trắng kia, bay về một nơi xa xôi, nơi có mái nhà cổ kính, có những lớp gạch lát nền phủ đầy rêu phong, có mẹ hẳn bận rộn nấu cơm sau một ngày đi làm, tuy mệt mỏi nhưng vẫn rất tận tâm, có cha hẳn ngồi trên chiếc chõng tre ngoài hiên nhà, lật đều từng trang báo mới, theo dõi tin tức mỗi ngày. Trong mắt Nguyễn Phong, bất chợt có chút nước mắt, theo từng kỉ niệm ủa về, nỗi nhớ nhà da diết trong lòng hẳn càng thêm mãnh liệt, chỉ có điều, hẳn rõ ràng rằng mình sẽ không thể quay lại ngôi nhà thân thương kia nếu không đạt đến cấp độ thật cao, trong lòng Nguyễn Phong, quyết tâm tu luyện càng được hun đúc mạnh mẽ thêm bằng nỗi nhớ nhà.

Ba người đáp xuống sau một gốc cây cổ thụ, sau đó mới đi bộ vào làng. Tuy rằng năng lực cao có thể bay lượn là một điều tốt, nhưng đối với những người dân làng thân quen thì bản thân cũng không cần phải phô diễn, chưa kể điều đó còn có thể gây ra sự xáo trộn không nhỏ trong quan hệ của bọn họ với dân làng, vì vậy nên ba người mới chọn cách đi bộ. Theo đường vào làng, bọn họ gặp được không ít thiếu niên đang tụ tập chơi trò chơi, đa số các trò chơi đều là do Nguyễn Phong “phát minh” ra, một vài thiếu niên nhận ra Nguyễn Phong, đều rủ hẳn vào chơi cùng, chỉ có điều bản thân Nguyễn Phong lúc này lại không có tâm tình chơi, vì vậy chỉ có thể từ chối. Khi ba người về đến nhà Vũ Ngôn, trời cũng đã xẩm tối, theo lời đề nghị của Vũ Ngôn, Nguyễn Phong cũng vui vẻ ở lại ăn chung bữa cơm chiều với sự phụ. Bữa cơm diễn ra rất bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng chính cái sự bình thường này, lại làm cho Nguyễn Phong càng cảm nhận sâu sắc hơn niềm hạnh phúc của một người bình thường. Trải qua hơn một tháng sinh hoạt trong rừng, ngày ngày đều là lương khô, thịt nướng, thậm chí có lúc còn phải ăn quả dại tạm qua bữa, bây giờ được một bữa cơm tối đơn giản với trứng kho, thịt luộc, một bát canh rau muống dầm sấu chua lại khiến Nguyễn Phong thấy như được ăn các loại sơn hào hải vị. Mà không chỉ có Nguyễn Phong, ngay cả Tiểu Yến cũng cảm giác như vậy, chỉ có Vũ Ngôn vẫn là vẻ mặt bình thường, giống như đã trải qua mọi sự nên không có quá nhiều cảm xúc như hai người trẻ tuổi. Sau bữa ăn, Nguyễn Phong tạm biệt Vũ Ngôn và Tiểu Yến, lần theo từng con đường làng quen thuộc tìm về ngôi nhà của dòng họ Nguyễn, nơi hẳn được một lần nữa sinh ra và lớn lên. Phong Thiên từ lúc trở về đến giờ, đều đi sát theo sau hẳn, thế nhưng cảm xúc của nó lại khác hoàn toàn với Nguyễn Phong. Mặc dù đã liên kết với nhau, nhưng Phong Thiên vẫn không thể nào thích ứng ngay được với hoàn cảnh sống trong thôn làng, cho dù Nguyễn Phong không hạn chế sự tự do của nó, nhưng con hổ tự biết phải che giấu bản thân, không để cho dân làng bình thường nhận ra được sự tồn tại của nó. Cả một ngày phải giấu diếm, lại không thể thoải mái tự do săn bắt thú rừng như khi còn ở Phong Long sơn, đối với bất cứ một động vật nào đều là sự tra tấn không hề nhẹ. Cảm giác được suy nghĩ trong lòng con hổ, Nguyễn Phong nhẹ xoa đầu nó, chỉ tay về hướng Thanh Long sơn:

“Phong Thiên à, ta biết ngươi đi theo ta tất có sự khó chịu, ta cũng không có cách nào tốt đối với việc này, vì làng Vĩnh Thái và Phong Long sơn cách quá xa, thế nhưng ta cũng sẽ không để cho ngươi phải thiệt thòi. Hãy đi vào Thanh Long sơn đi, tuy rằng không có hoàn cảnh giống như ngôi nhà tự nhiên của ngươi, nhưng ít ra ngươi có thể ở nơi đó tự do hoạt động, không phải chịu sự gò bó. Nếu có điều gì cần thiết, ta sẽ sử dụng tâm thần thông báo cho ngươi. Hãy đi đi, trở về với tự nhiên của ngươi đi”

Phong Thiên ánh mắt nhìn về Nguyễn Phong tràn ngập sự cảm kích. Trở thành hồn thú của một người, đối với bất kì con thú nào đều là một sự bị tước đoạt về quyền tự do, nếu may mắn tìm được một người chủ tốt biết lo lắng cho bản thân, đó đã là điều may mắn của hồn thú. Phong thiên so với bọn chúng, còn may mắn hơn rất nhiều, bởi nó tìm được một Nguyễn Phong luôn đối xử với nó như bạn bè, lại có thể quan tâm đến tâm tình của bản thân nó. Con hổ nhẹ gầm một tiếng, giống như nói lời tạm biệt, sau đó liền phóng về phía Thanh Long sơn, trở lại với thiên nhiên tự do. Nguyễn Phong đối với sự ra đi của Phong Thiên, hoàn toàn không có một chút lo lắng nào, bởi giữa hai kẻ bọn họ đã hình thành lên một liên kết linh hồn. Loại liên kết này vô cùng thần kỳ, không chỉ có thể giúp cho người và thú hiểu được ý nghĩ của nhau, còn có thể giúp hai bên cảm nhận được vị trí của đối phương trong một khoảng cách nhất định, chính vì vậy, chỉ cần Phong Thiên còn ở trên Thanh Long sơn, Nguyễn Phong khi cần thiết đều có thể gọi nó trở về.

Bước đến trước cửa chính nhà họ Nguyễn, Nguyễn Phong dừng chân một chút, ngắm nhìn lại khung cảnh quen thuộc với hẳn suốt mười sáu năm nay, hai cánh cửa gỗ dày chắc, bên cạnh đang có hai người hầu đứng canh gác, bao năm qua vẫn không thay đổi. Hai người hầu dường như đã nhận ra có người đến, chỉ có điều bộ dáng Nguyễn Phong sau một tháng sống trong rừng đã thay đổi quá nhiều, khiến cho họ tạm thời không thể xác nhận. Nguyễn Phong tiến lên một bước, khẽ cười nói:

“Chú Sơn, mới có một tháng không gặp, chú đã không nhận ra cháu rồi sao?”

“Giọng nói này... là của cậu Phong. Cậu thật sự đã trở về sao? Cậu chờ một chút, để tôi vào báo với ông chủ”

Người gác cửa có chút già nua nghe được tiếng nói của Nguyễn Phong, vẻ mặt vô cùng vui mừng. Hẳn làm người hầu ở nhà họ Nguyễn cũng đã bốn mươi năm, đối với sự lớn lên của Nguyễn Phong cũng coi như là thân thuộc, lại đặc biệt có quý mến cậu chủ nhỏ này vì hẳn rất ngoan ngoãn lễ phép, lại không coi thường người hầu trong gia đình. Nguyễn Phong mỉm cười cảm ơn, đứng chờ một chút, đợi khi Nguyễn Sơn quay lại, đã dẫn theo Nguyễn Bảo ra tận cửa đón, còn có cả ông ngoại của Nguyễn Phong nữa. Nguyễn Bảo tiến lên ôm chặt lấy Nguyễn Phong, vỗ vỗ lưng hẳn, nhẹ giọng nói:

“Tên nhóc này, cuối cùng con cũng đã trở về. Hơn một tháng vừa rồi con đi, cha cùng ông ngoại con ở nhà ngày ngày đều lo lắng cho con. Mẹ con thì cứ hai ba hôm lại một lần hỏi thăm xem con đã về chưa, ngày nào cũng nấu cơm để phần chờ con về. Nào, vào nhà đi, ăn cơm tối cho mẹ con vui lòng đi nào”

“Vâng, con tối nay cũng chưa ăn cơm, giờ bụng đang đói meo đây. Có cơm mẹ nấu để phần, thật là quá tốt rồi”

“Cháu ngoại, ra ngoài rèn luyện một tháng, giờ quả thực là đã trưởng thành hơn nhiều rồi, đối với người khác lại càng thêm biết quan tâm hẳn ra. Chưa ăn

com mà trên cầm vẫn còn dính hạt com kia sao. Ha ha, vào nhà đi, ăn một chút com cho mẹ cháu vui lòng cũng là rất tốt rồi!”

Nguyễn Phong nghe ông ngoại nói, cũng chỉ biết cười trừ. Hắn sức ăn rất tốt, vì vậy có ăn thêm một bữa nữa cũng không sao, quan trọng là có thể làm cho mọi người yên tâm, vậy mới là điều tốt nhất. Mẹ Nguyễn Phong nghe tin con trai về, vui mừng xuống bếp, làm nóng lại toàn bộ đồ ăn cho con trai. Trong bữa com này, cả cha, mẹ và ông ngoại đều gấp cho Nguyễn Phong rất nhiều thức ăn, khiến hắn thực cảm động. Mặc dù mọi người đều biết hắn đi vào núi tìm chân hồn, nhưng khi hắn trở về lại chẳng ai quan tâm đến việc đó, mà chỉ lo cho hắn có bình yên hay không, đã ăn com hay chưa. ... Cảm nhận được tình yêu của cha, mẹ, ông ngoại dành cho mình, Nguyễn Phong xúc động dâng trào, cuối cùng hắn cũng đã thực sự hòa nhập vào thế giới này, vào gia đình này, coi những người thân trước mặt đây thực sự trở thành máu mủ ruột thịt của mình. Chưa bao giờ, Nguyễn Phong lại cảm thấy về nhà sung sướng như vậy, rút cục hắn đã có một mái nhà thực sự để trở về.

Sau bữa com, Nguyễn Phong cùng cha và ông ngoại hắn đều đi đến phòng khách. Trong không khí vui mừng khi Nguyễn Phong trở về, Nguyễn Bảo đã lên tiếng hỏi trước:

“Con trai, lần này con đi vào Cửu Long sơn mạch, đã tìm được chân hồn ưng ý cho bản thân chưa?”

“Dạ thưa cha, thưa ông ngoại, con lần này không phụ kỳ vọng của mọi người, đã tìm được chân hồn thích hợp rồi ạ”

Nghe Nguyễn Phong đáp vậy, cả hai người lớn tuổi ánh mắt đều sáng rực lên. Họ cả đời ở lại trong làng Vĩnh Thái, thành tựu cũng không đạt được bao nhiêu, chỉ cầu cuộc sống cả đời được yên bình, thân nhân không phải lo lắng về cái ăn cái mặc. Nay nghe thấy con cháu của mình đạt được thành tựu cao, hai người trong lòng không khỏi vui vẻ thay cho Nguyễn Phong. Ông ngoại Nguyễn Phong nóng lòng lên tiếng trước:

“Cháu trai, cháu đã tìm được võ hồn thuộc hệ gì, không ngại thì biểu diễn ra cho ông cùng cha cháu xem một chút nào”

“Dạ, được thôi ạ” Nguyễn Phong từ từ điều động phong nguyên tố trong cơ thể, dẫn dắt theo kinh mạch, tập trung chuyển đến tay trái. Trên tay hắn từ từ hình thành một lớp khí màu xanh nhạt, theo sự dao động của lớp khí này, cả bầu không khí trong căn phòng cũng nhẹ nhàng lay động, tạo thành những cơn gió mát rượi thổi tan đi cái nóng của mùa hè sắp tới. Hai người Nguyễn Bảo cùng cha vợ hắn đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm giác vô cùng mới lạ. Theo sự điều khiển của Nguyễn Phong, từng cơn gió trong không khí từ từ quấn lại với nhau, hình thành lên một ảnh ảo của cha và ông ngoại hắn. Hai người lớn tuổi khi thấy cảnh này, không khỏi cảm thán trong lòng, đứa con, đứa cháu này của họ thật sự rất có tiền đồ.

“Con trai, chúc mừng con đã tìm được võ hồn phù hợp. Kỳ thi của triều đình tổ chức cũng sắp đến rồi, cha thật mong đợi được nhìn thấy con đạt thành tích cao, vinh quy bái tổ”

“Con sẽ cố gắng hết sức để không phụ lòng mong đợi của cha”

“Tốt lắm, đi nghỉ ngơi đi. Đi đường cả ngày rồi, giờ con cũng nên sớm nghỉ ngơi để hồi phục sức khỏe.”

“Vâng, thưa cha”.

Theo sự phân phó của Nguyễn Bảo, Nguyễn Phong lui về phòng, nghỉ ngơi dưỡng sức. Dù sao ngày mai hắn còn có việc quan trọng cần làm.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 47: Loa tiễn xạ nhật

Sáng sớm hôm sau, Nguyễn Phong theo thói quen lại dậy sớm tập luyện. Hơn một tháng sống trong rừng, lúc nào cũng phải cảnh giác, không thể ngủ quá lâu, Nguyễn Phong đã tự tạo thành một thói quen thức dậy từ rất sớm, hiện giờ xem ra cũng không phải là không tốt. Trong sân tập nhà họ Nguyễn lúc này, ngoại trừ Nguyễn Phong ra thì chưa có một ai đến tập. Nguyễn Phong tranh thủ luyện một lượt những động tác khởi động, làm nóng thân thể, sau đó liền cầm lấy một cây thương sắt mùa lên một loạt chiêu thức. Theo mỗi động tác của Nguyễn Phong, bóng ảnh của ngọn thương cứ dần dần mờ nhạt đi, cuối cùng trở lên mờ mịt thành một loạt, khiến người ngoài không thể nhìn rõ được đâu mới là ngọn thương thật sự.

Không chỉ tốc độ nhanh hơn, tầm công kích của Nguyễn Phong cũng xa hơn rất nhiều, sức mạnh ẩn chứa trong mỗi đòn công kích cũng càng ngày càng nhiều. Mũi thương cứ thế mùa lên, như đang vẽ ra giữa không trung một bức tranh động lòng người, mặc dù tốc độ rất nhanh, nhưng lại không ai nghe thấy tiếng xé gió vùn vụt. Dần dần, ngọn thương lại hiện ra, cảm giác bóng thương di chuyển thực sự rất chậm, nhưng nếu là người có mắt quan sát tốt, sẽ biết được bóng thương kia chỉ là ảo ảnh còn lại do sự di động quá nhanh của ngọn thương. Kết thúc một loạt động tác, Nguyễn Phong đâm mạnh một thương ra phía trước, không khí giống trước đầu mũi thương như bị nén ép lại, sau đó có một tiếng xé rách vang lên, giống như một tầng vách cần bị đánh xuyên qua, từ đầu mũi thương bắn mạnh ra một đạo lốc xoáy được ngưng tụ thật chặt, nhọn hoắt giống như mũi thương.

Con lốc xoáy bay thẳng một đường, cuối cùng đâm xuyên qua một loạt bảy tảng đá dày chắc được dùng làm bia tập công kích, sự ngưng kết lúc này mới bị phá vỡ, bùng nổ thành một loạt cơn gió, cuốn bụi mù bay tứ tán. Đồng thời với sự tan rã của con lốc xoáy, mũi thương trên tay Nguyễn Phong cũng phát ra tiếng rầm rầm, cuối cùng vỡ tan ra thành những mảnh vụn, xem ra ngọn thương làm từ vật liệu bình thường, không thể chịu được uy lực của sức mạnh tự nhiên rồi. Cảm thán trong lòng, Nguyễn Phong cũng chợt thấy kinh mạch trong cơ thể có chút mỏi, có lẽ là hậu quả của việc sử dụng ra chiêu thức vừa rồi, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống tại chỗ hấp thu nguyên tố tự nhiên, điều hòa lại trạng thái của thân thể, bồi bổ lại kinh mạch.

Theo Nguyễn Phong suy đoán, có lẽ là do bản thân hắn tu luyện theo con đường của thư pháp gia, thân thể tuy cường tráng hơn không ít, nhưng vẫn không thể so được với võ giả, không thể chịu đựng được việc sử dụng các chiêu thức cương mãnh như vừa rồi, có lẽ chờ khi thân thể mạnh mẽ hơn, mới có thể thoải mái sử dụng chiêu thức đó.

Ngẫm nghĩ một hồi, Nguyễn Phong quyết định đặt cho chiêu thức mới này một cái tên. Nhớ lại một vài chiêu thức nổi tiếng trong võ cổ truyền Việt Nam, có Hùng kê quyền của phái Tây Sơn Bình Định, lại có Bạch Mã Yến Đề thông dụng trong các phái, còn vô số chiêu thức khác nữa, tên nào nghe cũng thật kêu, thật uy mãnh, Nguyễn Phong cảm thấy trong lòng cũng rạo rực khi nghĩ ra được hẳn một chiêu thức mới. Hồi tưởng lại hình dáng của đòn tấn công vừa rồi, nguyên tố phong hệ sau khi được ngưng kết phóng ra ngoài, có hình dáng giống một mũi thương nhưng lại cũng giống như là một mũi tên, cơ bản lại là do lốc xoáy tạo thành, lực xuyên thấu cực mạnh, cuối cùng còn bùng nổ ra vô số luồng gió thổi xiết. Nguyễn Phong ngẫm nghĩ một chút, nhớ đến một câu đối nổi tiếng của Mạc Đĩnh Chi khi bái kiến vua Nguyên:

“Nhật hỏa vân yên, bạch đán thiêu tàn ngọc thổ Nguyệt cung tinh đạn, hoàng hôn xạ lạc kim ô”(*)

Câu đối toát lên cái chí khí cương quyết, mạnh mẽ, không chịu khuất phục của kẻ yếu đối với kẻ mạnh, khiến cho Nguyễn Phong mỗi lần đọc lên đều cảm thấy tự hào về truyền thống của cha ông. Lấy ý từ câu đối này, Nguyễn Phong quyết định đặt tên cho chiêu thức của mình là Loa Tiễn Xạ Nhật, hy vọng sau này cũng có thể như Mạc Đĩnh Chi, luôn cương quyết, mạnh mẽ, không bao giờ phải khuất phục trước kẻ thù.

Sau bữa ăn sáng, Nguyễn Phong liền mời cha và ông ngoại lưu lại tại phòng khách. Lăn tìm trong hành lý một lát, Nguyễn Phong lúc này mới lôi ra vài loại dược thảo quý hiếm, khiến cho cả cha và ông ngoại hẳn khi nhìn thấy đều không khỏi giật mình. Chọn ra mấy loại có thể phù hợp với hai người, Nguyễn Phong lúc này mới lên tiếng:

“Cha, ông ngoại. Lần này con đi vào Cửu Long sơn mạch, ngoài việc tìm được chân hồn cho bản thân ra, còn tìm được không ít cây thuốc quý hiếm, có lẽ đối với hai người đều có tác dụng tốt, vì vậy con muốn đưa lên đây, để cho cha và ông ngoại sử dụng”

“Thằng nhóc này, con biết nghĩ đến chúng ta là cha đã mừng lắm rồi, cần gì phải bày đặt như thế. Mấy loại thuốc này quá quý hiếm, con hãy giữ lại đi, để dành riêng cho bản thân sử dụng thì tốt hơn”

“Cha cháu nói đúng đấy, chúng ta đều đã lớn tuổi cả rồi, có ăn vào cũng không thể bỏ được là bao, không bằng để mà bồi đắp cho các cháu. Các cháu chính là tương lai của gia đình này, là niềm hy vọng của tất cả chúng ta.”

“Hai người cứ nhận đi mà, con đi rừng lần này, tìm được nhiều dược thảo lắm, đối với người thân trong nhà, ai cũng sẽ có phần hết. Cha và ông ngoại hãy nhận phần dược thảo này, coi như là hiếu cho tấm lòng hiếu thảo của con có được không”

“Thôi được rồi, con đã nói thế, ta cũng không từ chối nữa”

“Vậy là tốt rồi, trong này có mấy loại thuốc quý, để con giới thiệu cho hai người nhé.”

Nguyễn Phong lần lượt chỉ vào từng cây thuốc, giới thiệu một mạch:

“Đầu tiên là Long Tâm quả, chính là loại quả hình dạng như trái tim này, bên trên còn có hoa văn hình rồng. Quả này có tác dụng bồi bổ tim mạch, cường tráng thân thể của võ giả, đối với việc gia tăng tuổi thọ cũng có ích lợi không nhỏ. Con muốn tặng quả này cho ông ngoại, để cho người được thọ lâu trăm tuổi, càng có điều kiện tiến vào những cấp độ cao hơn”

“Tiếp theo đây là Hùng Mật Thảo, là một loại cỏ có màu vàng nâu, vị như mật gấu, ăn vào có tác dụng bồi bổ cơ thể, tăng cường sức mạnh, giúp con người có được sức lực không thua gì loài gấu. Cha à, con thấy người luyện võ đều là loại võ công cần sức mạnh, con thấy loại cỏ này rất thích hợp để người sử dụng, giúp cho võ công của cha tiến nhanh, có điều kiện để bước vào cảnh giới tu luyện chân chính.”

“Còn đây là Trường Xuân Hoa, cánh hoa màu vàng nhạt, có vài tia vàng kim lấp lánh, nhụy hoa có cách sắp xếp giống như hình dạng một cô gái. Loại hoa này có tác dụng lưu giữ vẻ đẹp, gia tăng tuổi thọ, ngoài ra còn có thể kích phát tiềm năng, giúp cho người không tu luyện cũng có thể nhanh chóng tiến vào cấp độ tân thủ, thành quả tu luyện sau này cũng nhẹ nhàng hơn. Có điều loại hoa này chỉ tác dụng với phụ nữ, vì vậy con định dành tặng cho mẹ. Cha giúp con chuyển loại dược liệu này cho mẹ nhé”

“Còn đây nữa, đây là Mật Ong Hoàng Kim, dùng vào có thể đề cao đều tố chất thân thể, tăng mạnh sự dẻo dai của bản thân. Con định để thứ này cho em Vũ, cha cũng chuyển giúp con nhé”

“Thằng nhóc này, con rút cục kiếm được bao nhiêu thứ quý giá như vậy hử. Đi vào rừng hơn một tháng mà đem về từng này thứ, tặng cho cả gia đình được, con mà vào rừng một năm, có lẽ cả Cửu Long sơn mạch cũng chẳng còn gì nữa mất. Ha ha, tốt lắm, mấy thứ này ta sẽ đem chuyển cho mẹ và em con. Nhưng mà bản thân con cũng không được lợi là đâu đấy, đừng vì lo nghĩ cho người thân mà quên đi chính mình”

“Con không quên đâu cha à, con có chuẩn bị cho bản thân Phong sâm ngàn năm này rồi. Cha và ông cứ yên tâm”

“Tốt, tốt lắm. Con biết lo nghĩ chu toàn thế là tốt”

“Giờ con xin phép đi làm chút việc riêng, hai người nhớ dùng dược liệu sớm đi nhé.”

Nói rồi Nguyễn Phong chạy đi ra ngoài, để lại cha và ông ngoại hẳn đang ngồi trong phòng, nhìn ngắm đồng thuốc quý trước mắt này mà cảm thán

“Bảo à, ta xem ra con và Lan đã sinh được một đứa con trai thật tốt đó”

“Điều này là tất nhiên mà sự phụ. Ha ha, con còn phải cảm ơn người đã gả Lan cho con, nếu không thì sao con có thể sinh ra được một đứa con trai tốt như vậy chứ”

Hai người nói đùa vui vài câu, sau đó cùng cười to, nét vui mừng trong lòng không chút ngại ngùng mà biểu hiện ra bên ngoài. Người ta vẫn nói, con hơn cha là nhà có phúc, đối với Nguyễn Bảo lúc này, hẳn đang cảm thấy gia đình mình đã nhận được phúc âm tổ truyền không biết bao đời mới giúp cho nhà họ Nguyễn có được một nhân tài như Nguyễn Phong, có lẽ ước vọng đạt thành công danh, làm rạng danh dòng họ, mát mặt tổ tiên mà bao đời này người nhà họ Nguyễn luôn cố gắng sẽ được Nguyễn Phong hoàn thành. Nghĩ đến đây, tiếng cười của Nguyễn Bảo càng vang, sang sảng quanh quẩn khắp phòng khách nhà họ Nguyễn. *****Chú thích(*) Câu đối này bắt nguồn từ truyện đi sứ của Mạc Đĩnh Chi. Nguyên Mông vốn là một cường quốc, đã từng dẫn quân đánh chiếm khắp châu Á và châu Âu, thế nhưng ba lần thúc quân xâm lược Đại Việt là một quốc gia nhỏ bé lại thất bại cả 3. Ý định xâm chiếm Đại Việt làm bàn đạp của vua Nguyên cũng từ đó bị dập tắt. Tuy vậy, vương triều nhà Trần khi đó đối với sức mạnh quân sự của Nguyên Mông vẫn không dám khinh thường, phải cử trạng nguyên là Mạc Đĩnh Chi đi sứ sang Nguyên Mông, bày tỏ thành ý và sự hòa hảo.

Khi vào triều đình nhà Nguyên, vua Nguyên Mông muốn thử tài văn chương của Trạng và cũng muốn dò khí tiết bề tôi của một nước chư hầu bằng một câu đối. Vua Nguyên đọc:

“Nhật hỏa vân yên, bạch đán thiêu tàn ngọc thổ”.

Nghĩa là: Mặt trời là lửa, mây là khói, giữa ban ngày đốt cháy vầng trăng.

Mạc Đĩnh Chi biết vua Nguyên kiêu hãnh, tự xem mình là mặt trời và coi Việt Nam như mặt trăng, ban ngày phải bị mặt trời thôn tính. Ông bèn ứng khẩu đối ngay:

“Nguyệt cung tinh đạn, hoàng hôn xạ lạc kim ô”

Nghĩa là: Trăng là cung, sao là đạn, buổi hoàng hôn bắn rụng mặt trời.

Câu ra đã giỏi mà câu đối lại tài hơn. Vua Nguyên nghe đối biết là mình bị trả miếng rất đau, nhưng cũng hết sức kính phục Mạc Đĩnh Chi, bèn thưởng cho Trạng Việt Nam rượu ngon và nhiều vàng bạc”.

Mặc dù đã có rất nhiều sách sử với những ý kiến khác nhau về nguồn gốc của câu đối, nhưng tất cả đều không phủ nhận cái ý chí mạnh mẽ, bất khuất, không chịu thua kém nước lớn của vị sử thần Việt Nam khi ứng đối với vua phương Bắc. Nhìn theo dòng lịch sử kéo dài đằng đẵng, đây cũng có thể coi là một trong những điểm sáng về tinh thần bất khuất của dân tộc Việt Nam, thể hiện cho một truyền thống lịch sử bất diệt của dân tộc con rồng cháu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 48: Kết nghĩa

Sau khi đã đưa những cây thuốc quý cho cha và ông ngoại, Nguyễn Phong liền chạy thẳng sang nhà Văn Thái. Vốn lần này hắn đi vào Cửu Long sơn mạch, việc tìm thuốc cũng chỉ là câu may, hy vọng có thể giúp Văn Thái chữa lành vết thương. May mắn có được số thuốc quý của người bảo hộ tặng cho, Nguyễn Phong cũng không ngại mà đưa cho người thân của mình sử dụng, tuy nhiên mục đích chính trong việc tìm thuốc là chữa thương cho Văn Thái thì hắn không quên. Khi đến nơi, Nguyễn Phong phát hiện Trần Duy cũng đã đến từ lúc nào. Từ sau lễ thành niên, Trần Duy vẫn hay sang thăm Văn Thái, động viên giúp đỡ hắn vượt qua đoạn thời gian khó khăn này. Nhìn thấy Nguyễn Phong đến, Trần Duy vui mừng gọi to một tiếng:

“A, thủ lĩnh, người đến thăm Văn Thái à? Hơn một tháng nay người đi đâu thế, mấy lần ta muốn tìm người mà không được. Giờ người trở về thì đúng là tốt rồi”

Văn Hùng, cha của Văn Thái đang ở trong phòng khách, nghe thấy Nguyễn Phong đến cũng ra ngoài đón tiếp.

“Cháu đã trở về rồi à, ta nghe nói lần này cháu vào Cửu Long sơn mạch tìm chân hồn, thế nào, có thành công không?”

“Cảm ơn chú đã quan tâm, cháu lần này vào Cửu Long sơn mạch, cũng tìm được chân hồn như ý. Không những vậy, cháu còn tìm được một số thứ khác nữa cơ à”

“Ha ha, thằng nhóc này, nói chuyện với chúng ta thì cứ nói thẳng ra đi, úp úp mở mở vậy thật khiến người khác hồi hộp. Thế rút cục cháu tìm được gì nào?”

“Cũng không có gì quá đặc biệt đâu chú, cháu may mắn tìm được một loại dược liệu có thể giúp Văn Thái chữa lành thương thế, khôi phục khả năng luyện võ”

“Tìm được dược liệu à, ha ha, đúng là hậu sinh khả úy, chú cũng từng đi vào Cửu Long sơn mạch mấy lần mà chưa tìm được loại thuốc nào đây.....

Khoan đã, cháu vừa nói là tìm được được liệu giúp Văn Thái khôi phục khả năng luyện võ? Chú không nghe nhầm chứ?”

“Chắc là không nghe nhầm đâu ạ”

“Cái thằng nhóc này, còn chắc là cái gì, đúng là ta không nghe nhầm rồi. Cháu đối với Văn Thái nhà ta quả thực tốt quá, ta tự thấy may mắn thay cho Văn Thái. Ân đức này của cháu, ta thật không biết lấy gì để báo đáp”

“Chú Hùng, cháu và Văn Thái, Trần Duy tình thân như anh em, đâu cần nói chuyện báo đáp gì chứ. Thôi, chúng ta vào nhà đi, nhanh nhanh chữa khỏi cho Văn Thái mới là chuyện tốt”

“Được, được, chúng ta vào nhà thôi”

Phạm Văn Hùng lúc này đang hưng phấn vô cùng, thật không ngờ con trai hần lại có phúc từ trên trời rơi xuống. Một người bạn này, quả thực phải là phúc âm tổ truyền ba đời mới kiếm được. Trần Duy đứng một bên, nghe nói Văn Thái có thể được chữa khỏi, cũng kinh ngạc há hốc mồm, sau đó là vui mừng ra mặt. Ba người Nguyễn Phong, Trần Duy, Văn Thái vốn là bạn thân, tình cảm không khác gì anh em, một người bị nạn thì hai người còn lại cũng không vui về gì. Ba người sau khi bước vào phòng, đã thấy Văn Thái đang nằm trên giường dưỡng thương. Đã bốn tháng kể từ sau lễ thành niên, nhưng thương thế của Văn Thái vẫn chưa khỏi hẳn, thậm chí cả đời cũng chưa chắc đã khỏi được hẳn, chỉ có thể lành lại vết thương ngoài da, mà vết thương trong ngũ tạng thì không thể khỏi. Nhìn khuôn mặt Văn Thái rầu rĩ, ủ rũ, Nguyễn Phong cũng cảm thấy thương tâm thay cho hắn, may mà lần này kiếm được thuốc quý, có thể chữa khỏi vết thương cho Văn Thái, bằng không có lẽ cả đời này Nguyễn Phong cũng sẽ không thể yên tâm được.

“Văn Thái, sao nhìn mặt ngươi ủ rũ thế hả. Làm nam nhi phải có chí tang bồng, chỉ một chút thương thế sao có thể làm ngươi sa sút như vậy chứ. Cố gắng lên, vượt qua khó khăn này đi Văn Thái”

Nghe thấy tiếng Nguyễn Phong động viên, Văn Thái cũng ngẩng mặt lên nhìn hắn, khuôn mặt ủ rũ cũng có nặn ra nụ cười, nhưng nhìn càng giống như là khóc.

“Thủ lĩnh, ngươi đi đâu mà cả tháng rồi ta không thấy ngươi. Chờ được ngươi sang thăm cũng thật khó khăn nha”

“Ngươi nói vậy là có ý gì? Chẳng nhẽ mới có một tháng ta không sang thăm, ngươi đã đem lòng ôm hận với người anh em này sao? Đúng là lòng dạ nhỏ nhen, uống công ta đi vào Cửu Long sơn mạch vất vả tìm thuốc trị thương cho ngươi”

Nguyễn Phong giả bộ tức giận, nhưng trên vẻ mặt không có chút nào khó chịu. Trần Duy ở bên cạnh cũng thay hắn nói ra lời

“Văn Thái, lần này thủ lĩnh thật sự là vì ngươi mà lo lắng đó. Hắn đi vào Cửu Long sơn mạch hơn một tháng, ta không biết hắn đã phải trải qua bao nhiêu nguy hiểm mới có thể tìm được thuốc quý giúp ngươi chữa khỏi vết thương. Ngươi nên cảm ơn hắn đi”

“Thủ lĩnh, điều này là thật chứ. Ngươi sao phải lo lắng cho ta đến như vậy. Sau này ta biết lấy cái gì để báo đáp ân tình này của mi”

“Anh em với nhau, nói gì đến việc báo đáp. Nào, mi hãy mau sử dụng thuốc này đi. Đây là Ngũ Linh hoa, có tác dụng điều hòa cân bằng nguyên tố ngũ hành trong cơ thể. Sử dụng loại thuốc này, mặc dù công phu hiện tại của ngươi có thể giảm đi một bậc, nhưng thương thế của ngươi chắc chắn sẽ được chữa trị hoàn toàn, hơn nữa sau này con đường tu luyện của ngươi cũng sẽ thoải mái hơn, không cần phải lo lắng về sự mất cân bằng nguyên tố trong cơ thể. Ta hy vọng ngươi có thể cố gắng lên, vượt qua chút cản trở này đạt được thành tựu thật cao trong tương lai”

Văn Thái nghe được lời của Trần Duy và Nguyễn Phong, cảm động đến rơi lệ. Có được hai người bạn tốt như vậy, thật đúng là một điều may mắn trong đời hắn

“Đại ca, cảm ơn ngươi”

Cách xưng hô của Văn Thái đối với Nguyễn Phong cũng thay đổi hoàn toàn, không còn là “thủ lĩnh” có chút cách biệt như trước, mà đã đổi thành “Đại ca” thân thuộc, gần gũi. Sau khi được lời động viên của mọi người, Văn Thái cũng cố gắng ngồi dậy, đưa Ngũ Linh hoa vào mồm, một hơi nuốt gọn. Sau khi Ngũ Linh hoa tiến vào trong thân thể Văn Thái liền bắt đầu phát huy ra tác dụng của bản thân. Văn Thái ngồi xếp bằng ngay ngắn trên giường, hai mắt nhắm lại, hai tay để lên đùi, cả người tiến vào trạng thái nghiêm trang. Dần dần, theo được lực của Ngũ Linh hoa phát ra, cả người Văn Thái cũng dần có biến đổi. Năm quang sáng màu sắc khác nhau từ trên người hắn phát ra, độ mạnh yếu cũng có sự khác biệt rõ rệt, đặc biệt là luồng sáng màu đỏ ở vị trí tim của Văn Thái có vẻ tối nhất trong năm luồng sáng. Dần dần, ánh sáng năm màu trên cơ thể Văn Thái có chút nhấp nháy, sau đó lần lượt sáng lên rồi lại tối đi. Quá trình này kéo dài hết một buổi sáng, đến tận trưa thì mới có dấu hiệu ngừng lại. Khi các quang sáng không còn nhấp nháy nữa, độ sáng của từng loại đều đã có chút giảm đi, nhưng năm màu ánh sáng lại cân bằng, không có một màu nào nổi trội hay bị yếu kém cả. Văn Thái cũng từ từ mở mắt ra, nhìn thấy mọi người xung quanh đang yên lặng nhìn mình thì khẽ thở nhẹ ra một hơi, sau đó vui mừng đứng lên

“Thành công chứ?” Trần Duy sốt sắng hỏi

“Chắc là thành công rồi, lúc cuối quang sáng năm màu kia đã hoàn toàn cân bằng lại mà” Nguyễn Phong trả lời Trần Duy

“Muốn biết thành công hay không, chỉ cần Văn Thái ra ngoài thử một chút là được mà” Văn Hùng lúc này cũng lên tiếng

“Được, vậy mọi người cùng ra ngoài sân đi nào”

Cả bốn người cùng đi ra ngoài sân, Văn Thái vận động chân tay một chút, cảm giác được ở vị trí tim đã không còn đau nhức như trước, trong lòng vui mừng. Cầm lấy một thanh đại đao, Văn Thái bắt đầu múa đao. Từng ánh đao loang loáng, dưới ánh mặt trời phản chiếu lại càng thêm sáng chói, tốc độ

ánh đao ngày càng nhanh, cuối cùng từ động chuyển sang tĩnh một cách hoàn hảo, lưỡi đao dừng lại ngay trước một tảng đá, tuy chưa chạm vào nhưng vẫn để lại một vết hằn nhỏ trên tảng đá kia. Văn Thái sau khi múa đao, cảm giác cả thân thể hoàn toàn bình thường, thậm chí có chút khoan khoái được vận động gân cốt sau một thời gian dài nằm trên giường.

“Ta thật sự khỏi hẳn rồi. Ha ha, cha, Nguyễn Phong, Trần Duy, ta thật sự khỏi hẳn rồi”

Văn Thái vui mừng cười vang, lời nói phát ra khiến tất cả mọi người đều vui lây. Nguyễn Phong sau khi chúc mừng Văn Thái vài câu, liền đặt ra câu hỏi:

“Văn Thái, cảm giác của ngươi khi múa đao thế nào, có chút gì khác thường không?”

“Ngươi nói ta mới nhớ, đúng là có chút khác biệt. Lần này múa đao, ta có cảm giác sức lực yếu hơn trước kia, nhưng vận dụng đao pháp lại càng thêm thoải mái, như ý. Có phải là do hiệu quả của Ngũ Linh hoa kia không?”

“Chắc là đúng rồi, ngươi cảm giác sức lực yếu hơn, là vì ngũ hành nguyên tố trong cơ thể ngươi tự điều hòa, san sẻ cân bằng nhau, mà ngươi lại bị thiếu hụt hòa nguyên tố do tim bị thương, cho nên khi cân bằng thì trình độ sẽ bị giảm đi một ít. Còn việc ngươi múa đao càng thêm thoải mái, chắc là vì ngũ hành nguyên tố được cân bằng, cho nên khả năng vận dụng cũng tự nhiên hơn. Dù sao cũng chúc mừng ngươi vì đã trị khỏi thương thế”

“Ngươi cần gì nói lời khách sáo, ta cảm ơn ngươi còn chưa đủ nữa là. Tiện hôm nay ta vừa khỏi bệnh, lại có cả ba người chúng ta ở đây, không bằng chúng ta kết nghĩa một phen, sau này chân chính trở thành anh em. Nguyễn Phong, Trần Duy, ý của các ngươi thế nào?”

“Được, ta đồng ý. Chúng ta vốn đã tình như anh em, giờ kết bái thì thân lại càng thân, có gì mà không được” Trần Duy không chút chần chừ, ngay lập tức gật đầu đồng ý

“Ta cũng không có ý kiến gì hết, lập bàn thờ kết bái thôi nào” Nguyễn Phong cũng đồng ý với ý kiến này

Văn Hùng đứng một bên, thấy được con trai mình khỏi bệnh, lại thấy ba đứa trẻ thân thiết gắn bó, trong lòng vui lại càng vui. Hắn tự tay đi chuẩn bị, rất nhanh ngoài sân đã dựng lên một cái bàn, bên trên bày một án hương, một con gà luộc, một khẩu thịt cùng ba chén rượu. Nguyễn Phong, Trần Duy, Văn Thái lần lượt châm hương, sau đó cắm vào trong án hương kia. Ba người quỳ trước bàn, đồng thanh hô to:

“Ta Nguyễn Phong, Trần Duy, Văn Thái, hôm nay trước sự chứng kiến của trời đất, xin được kết làm anh em. Dù không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. Nếu có ai phản bội, tất bị trời tru đất diệt. Một tấm lòng thành, cúi xin trời đất chứng giám” Nói xong, ba người cúi đầu lạy trước bàn thờ, sau đó cầm chén rượu được đặt trên bàn thờ, cộng ly một cái thật mạnh, rồi đều một hơi uống cạn. Sau chén rượu, ba người đứng lên ôm chặt lấy nhau, tình cảm chưa bao giờ lại thấm thiết như lúc này.

“Nguyễn Phong, ngươi mặc dù cùng tuổi với chúng ta, nhưng ngươi thông minh, giỏi võ, lại còn biết lo nghĩ quan tâm vì người khác, chúng ta thống nhất đề nghị làm đại ca”

“Được, nếu các ngươi đã đồng ý, ta cũng sẽ không từ chối. Ta làm đại ca, sẽ dẫn dắt các ngươi đi đến vinh quang”

“Ha ha, vinh quang chúng ta không cần, chỉ cầu vinh hoa phú quý, làm rạng danh tổ tiên là được rồi. Văn Thái, ngươi chính trực công bình, ta nguyện ý để ngươi làm nhị ca, còn ta chấp nhận làm em út. Một lễ này, kính mong hai vị đại ca nhận của ta”

Trần Duy cười thân nhiên, chấp nhận làm em út trong ba người, lại làm một lễ đối với hai người anh kết nghĩa này. Sau lễ này, ba người lại cùng nhìn nhau cười. Tiếng cười vang xa, mang đầy tình anh em thân thiết. Một bộ ba mãnh tướng của Đại Việt quốc, truyền kỳ của cả giới tu luyện chính từ nơi này mà bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 49: Sử dụng Phong sâm ngàn năm

Sau khi ba người Nguyễn Phong, Trần Duy, Phạm Văn Thái kết nghĩa, bọn họ đã có một bữa tiệc mừng vui vẻ vô cùng. Trong bữa tiệc, không chỉ có ba anh em chúc rượu cho nhau, thậm chí ngay cả cha của Văn Thái là Văn Hùng cũng tham gia vô cùng nhiệt tình. Bữa tiệc kéo dài tới tận đêm, rượu uống nhiều vô cùng, chủ yếu là ba người Nguyễn Phong uống, dường như là họ muốn uống để bù đắp lại cho toàn bộ những năm tháng chưa thể gọi nhau là anh em kia.

Trời đã tối muộn, mặc dù đều đã say, nhưng chẳng ai muốn ngừng lại, chỉ có điều cuộc vui nào cũng phải tàn, cho nên ba người mới phải dừng cuộc vui lại, lưu luyến chia tay nhau. Nguyễn Phong trên đường về nhà đã sớm vận dụng nguyên lực trong cơ thể để làm tan hơi rượu, khuôn mặt chẳng mấy chốc mà thanh tỉnh. Đoạn đường về nhà này không quá xa, nhưng dưới ánh trăng sáng, Nguyễn Phong lại đi vô cùng thông thả, để mặc cho tâm trí theo gió bay xa. Nguyễn Phong lại nhớ đến thế giới kia, nhớ đến một người bạn thân tên là Đạt, một người mà hắn cũng vô cùng tin tưởng và yêu quý. Nếu có thể sống mười bảy năm nữa ở thế giới ấy, có lẽ Nguyễn Phong thật sự đã cùng Đạt trở nên thân thiết như anh em. Nhớ đến mỗi khi có vấn đề về tình cảm, lại có một người quân sư ngay bên cạnh giúp giải khúc mắc, Nguyễn Phong trên miệng vô ý thức nở nụ cười. Không biết tên Đạt ấy giờ thế nào, cuộc sống của hắn sau này phát triển ra sao..... Nghĩ một hồi, Nguyễn Phong cũng cảm thấy hơi áy náy, mình đi chơi ở nhà tên Đạt, lại chẳng may bị sét đánh

chuyển kiếp đến thế giới này, không biết hẳn sẽ làm sao để giải thích với cha mẹ mình nữa.

Vu vơ nghĩ đến cha mẹ, Nguyễn Phong lại thấy lòng trầm xuống, tất cả niềm vui của ngày hôm nay, dường như bị một chút ý nghĩ này của hắn làm cho vơi nhạt đi hoàn toàn. Trong khi lòng Nguyễn Phong đang trống rỗng, chẳng biết từ khi nào hắn đã dừng lại trước cửa nhà họ Nguyễn. Dừng lại trước cánh cửa, từng hình ảnh về cha, về mẹ hắn trong kiếp này lại hiện rõ ra, lướt qua đầu Nguyễn Phong như một cuốn phim. Tình cảm thương yêu của cha mẹ, dù ở thế giới nào cũng mãi không thay đổi. Vì sớm ra đi mà bất hiểu với cha mẹ ở thế giới kia, Nguyễn Phong đối với những đấng sinh thành ra mình trong kiếp này càng thêm kính trọng, thương yêu. Đòi người có được bao lâu, cha mẹ sinh ra bản thân, nhưng họ liệu có cùng mình đi mãi được trên con đường đời, tại sao lại vì quá khứ mà bỏ mặc hiện tại chứ? Nghĩ tới đây, trong lòng Nguyễn Phong đã tiêu tan đi rất nhiều nỗi buồn, chỉ còn lại một thứ tình cảm ấm áp mang tên gia đình!

Ngồi xếp bằng trên giường, Nguyễn Phong ổn định tâm tình, bắt đầu hấp thu nguyên tố trong trời đất. Tâm nhãn khai mở, từng đám mây nguyên tố nhiều màu sắc lại hiện ra. Sau một vòng tuần hoàn hấp thu đầy đủ nguyên tố, Nguyễn Phong phát hiện nê hoàn cung của bản thân đã chứa đầy nguyên tố. Trong nê hoàn cung của Nguyễn Phong lúc này đang có cảm giác căng phồng, chặt cứng, lại có chút như muốn xé toạc ra, đây chính là dấu hiệu của việc đột phá cấp độ. Nguyễn Phong vui mừng, thật không ngờ bản thân mới chỉ liên kết chân hồn đầu tiên trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã lại có dấu hiệu tăng cấp. Thử hấp thu thêm nguyên tố phong hệ trong không khí, nhưng lúc này, nê hoàn cung của Nguyễn Phong đã không còn chút chỗ trống nào, dù có cố gắng thế nào cũng không thể đưa thêm nguyên tố vào đó.

Nguyễn Phong thấy vậy, cũng không vội vàng, lại từ từ giải tán chỗ nguyên tố còn dư thừa trong cơ thể, sau đó đóng tâm nhãn lại, ngừng quá trình hấp thu. Đạo lý của việc tu luyện quan trọng ở chỗ phải tiến chắc chắn, không thể vội vàng hấp tấp, cũng giống như xây nhà, phải tạo dựng được nền móng tốt, không thể tùy tiện xây cao, nếu không tòa nhà sẽ bị đổ sập. Nhớ rõ lời dạy của Vũ Ngôn, Nguyễn Phong cũng an tâm hiểu được rằng, tốc độ tu luyện hiện giờ của hắn đã rất nhanh, không cần vì nóng nảy nhất thời mà gây ra họa ngầm với quá trình tăng tiến của bản thân.

Thế nhưng, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, hôm nay tâm tình Nguyễn Phong lại có chút không bình thường, ngồi giữa căn phòng trống trải, một mình trong đêm đen tối tăm, nỗi nhớ đối với thế giới kia của Nguyễn Phong càng thêm rõ ràng. Nhẹ sờ tay vào đầu giường, đó là nơi mà hắn cất giấu Phong sâm ngàn năm, Nguyễn Phong trong lòng do dự chần chờ, nhưng rồi cuối cùng, ánh mắt hắn lại lóe lên vẻ quyết tâm. Nguyễn Phong khe khẽ lúi từ dưới gối ra một chiếc hộp được làm từ đá tuyết, bên trong có lưu giữ một cây phong sâm ngàn năm quý hiếm vô cùng.

Thân cây phong sâm này có chút khẳng khiu, tron tuột, rễ cây màu vàng nâu lơ lửng vài sợi như râu tóc gắn vào thân cây, có chút già nua cổ hủ, thế nhưng nếu nhìn kỹ, lại phát hiện hai phiến lá trên ngọn của cây phong sâm này vô cùng tươi tốt, xanh rì, bên trên có từng chùm gân thô to, căng tràn nhựa sống. Không hổ là phong sâm ngàn năm, ngay cả về bên ngoài cũng khiến người ta thấy được sức sống mãnh liệt của loại cây bám vào đá để sinh tồn, hứng gió mạnh để phát triển này. Vận dụng phong nguyên tố hình thành lên một lớp gió nhẹ bao quanh cây phong sâm, theo sự điều khiển của Nguyễn Phong, cây phong sâm từ từ được đưa lên trước mặt hắn. Cẩn thận cảm nhận một lượt, Nguyễn Phong phát hiện ra bên trong cái cây nhỏ bé khẳng khiu này, lại ẩn chứa một luồng phong hệ nguyên tố vô cùng bao la. Không khỏi thán phục với năng lượng to lớn của cây phong sâm ngàn năm, Nguyễn Phong từ từ suy nghĩ cách sử dụng loại thuốc quý này để phục vụ cho việc tu luyện của bản thân.

Đối với một người luyện võ, một nhà thư pháp, hay bất cứ một thể loại tu luyện giả nào khác trên Hồng Bảng đại lục này, cách sử dụng một loại thuốc quý để phục vụ việc tu luyện có thể nói là nhiều vô số kể. Bởi vì đặc tính mỗi loại thuốc khác nhau, yêu cầu cũng khác nhau, hơn nữa lại có mục đích sử dụng khác nhau, chính vì vậy nên đã hình thành lên một môn khoa học được gọi là dược học, hay còn gọi là nghề thuốc. Tạm thời loại bỏ ra ngoài những trường hợp đặc thù, có thể nói các phương pháp sử dụng thuốc quý trên Hồng Bảng đại lục chủ yếu có ba loại. Loại thứ nhất, cũng là cách thông thuộc nhất với bất kì người nào, đó là trực tiếp ăn hoặc uống vào. Phương pháp này có thể nói là tốn ít công sức chuẩn bị nhất, cũng có thể để cơ thể tiêu hóa thuốc nhanh nhất, thế nhưng lại có một nhược điểm vô cùng to lớn đó là cơ thể hấp thu thuốc thường sẽ đào thải ra một phần không nhỏ dược lực. Chính vì vậy mà phương pháp này bị các nhà nghiên cứu thuốc lên án rất kịch liệt, vì nó không khác nào là trực tiếp vứt bỏ tài nguyên quý giá qua cửa sổ.

Thường chỉ có khi cần thiết cấp bách, hoặc là trong trường hợp điều kiện thấp kém thì người ta mới sử dụng loại phương pháp này. Một phương pháp thứ hai trong việc sử dụng thuốc là vận dụng các loại thuốc khác nhau để giúp kích phát ra toàn bộ dược tính hữu dụng của thuốc, cũng như kiềm chế các loại hiệu quả không mong muốn. Phương pháp này xét về tính kinh tế thì có thể coi là hiệu quả nhất, vì các loại thuốc được sử dụng hợp lý sẽ làm kích phát ra dược lực tối đa, không bị lãng phí một chút nào. Thế nhưng nhược điểm của phương pháp thứ hai này lại nằm ở chỗ đòi hỏi điều kiện kinh tế quá cao, bởi không phải ai cũng có khả năng mua được đủ một thang thuốc quý như vậy để sử dụng. Còn một phương pháp cuối cùng, đó là đem thuốc quý bảo quản cẩn thận, thường xuyên mang theo cạnh người để hấp thu từ từ năng lượng mạnh mẽ của thuốc. Phương pháp này cũng có tính hiệu quả cao, nhưng thời gian tồn tại khá lâu, hơn nữa cũng không phải là có thể hấp thu được toàn bộ dược tính. Cách này thường thích hợp để những người bệnh nặng sử dụng thuốc điều trị từ từ, tránh cho việc do dược tính thuốc quá mạnh mà thân thể không thừa nhận nổi, dẫn tới đột tử.

Sau một hồi suy nghĩ, Nguyễn Phong quyết định lãng phí một phen, trực tiếp ăn vào phong sâm ngàn năm. Một phần là vì tâm tình Nguyễn Phong lúc này đang mong muốn sớm đạt thành tựu, có thể tìm lại Ngọc Thanh, tìm đường trở về nhà. Một phần khác là vì hắn không có đủ thuốc quý để hình thành một thang thuốc đầy đủ, hơn nữa hắn cũng không có phương thuốc đầy đủ để sử dụng. Phong sâm ngàn năm sau khi được Nguyễn Phong nuốt vào miệng, theo quá trình nhai nuốt của hắn, dược lực từ từ được triển khai. Nguyễn Phong cảm thấy trong miệng lúc này như bùng lên một cơn gió mát, sau đó theo cuồng hòng xuống dạ dày, đều từ từ có từng luồng gió qua lại. Hiểu rõ đây là cảm giác do phong nguyên tố gây ra, Nguyễn Phong cũng không chút chần chờ, lại một lần nữa nhắm mắt lại, từ từ theo dõi quá trình bên trong thân thể. Phong nguyên tố từ phong sâm cứ thế tích tụ ngày càng nhiều trong cơ thể hắn, theo sự vận chuyển của kinh mạch, dần dần cường hóa tổ chất thân thể của Nguyễn Phong, sau đó tụ tập về phía nê hoàn cung.

Mặc dù nê hoàn cung của hắn đã chật kín phong nguyên tố, giống như một căn phòng đã không còn chỗ trống, nhưng dưới sự thúc động liên tục của lượng lớn phong nguyên tố từ phong sâm, dần dần nê hoàn cung của Nguyễn Phong cũng bị mở lớn, kích cỡ cứ thế tăng dần lên, đón nhận thêm càng nhiều phong nguyên tố đi vào. Nguyễn Phong quan sát diễn biến trong thân thể, lòng khẽ vui mừng, theo diện tích tăng lên của nê hoàn cung, Nguyễn Phong dám chắc là bản thân đã đột phá qua cấp độ tân thủ một cấp, tiến vào cấp độ tân thủ hai cấp. Nhưng không đợi sự vui mừng của Nguyễn Phong lắng xuống, một lượng lớn phong nguyên tố lại từ phong sâm ngàn năm phát ra, theo kinh mạch vận chuyển nhanh chóng lấp đầy nê hoàn cung vừa mới được mở rộng của hắn. Cảm giác căng tràn lại một lần nữa xuất hiện, sau đó lại là cảm giác đột phá. Nguyễn Phong không ngờ được, chỉ nuốt vào một cây phong sâm ngàn năm, lại có thể khiến bản thân nhanh chóng đột phá liền hai cấp, thật đúng là một niềm vui lớn.

Nét vui mừng trên mặt Nguyễn Phong rất nhanh đã tiêu tan, bởi hần một lần nữa phát hiện ra một lượng lớn phong nguyên tố từ trong cây phong sâm ngàn năm kia lại xuất hiện, nhanh chóng di chuyển theo kinh mạch mà dồn vào nê hoàn cung của hắn. Cảm xúc của Nguyễn Phong lần này không còn là sự vui mừng nữa, mà thay vào đó là lo lắng vô cùng. Sử dụng một cây thuốc có thể tăng một cấp là bình thường, tăng hai cấp thì cũng hay xuất hiện, nhưng tăng liền ba cấp lại là một điều hiếm hoi vô cùng. Hơn nữa tăng cấp nhanh như vậy, cũng không hẳn đã là chuyện tốt, bởi việc tăng cấp nhanh dễ khiến cho căn cơ của một tu luyện giả trở nên bất ổn, nếu không cẩn thận ổn định lại thì sau này càng tiến lên cấp cao càng khó khăn, thậm chí có thể bị cản trở bất kỳ lúc nào, dẫn đến thương tổn đáng sợ. Cũng may sau lượt thứ ba kia, có lẽ phong sâm đã hết năng lượng, không thể kích thích Nguyễn Phong tấn cấp thêm nữa. Thở phào một hơi, Nguyễn Phong vừa định thu công thì lại phát hiện, một luồng nguyên tố phong hệ cực lớn đang từ trong bụng phát ra, giống như cây phong sâm ngàn năm kia vừa dừng lại để tụ tập lực lượng, sau đó xuất ra một đòn cuối cùng tấn công Nguyễn Phong vậy.

Cảm giác được năng lượng trong nê hoàn cung sau khi liên tục đột phá ba lần đã có chút bất ổn, Nguyễn Phong vội vàng vận dụng tâm thần, cố gắng ngăn trở luồng năng lượng kia, hy vọng có thể chờ đến lúc tình trạng bất ổn trong nê hoàn cung ổn định lại thì mới để cho những nguyên tố phong hệ này tiến vào. Nào ngờ sức lực của đám phong hệ nguyên tố này lại thật quá mạnh, Nguyễn Phong dù cố dùng tâm thần ngăn trở nhưng vẫn không được. Không còn cách nào khác, Nguyễn Phong đành phải áp dụng kế cũ, thông qua liên kết linh hồn mà chuyển những năng lượng này sang cho Phong Thiên. Nhưng không biết là vì năng lượng quá cuồng bạo, hay vì Phong Thiên ở quá xa, những năng lượng này lại nhất quyết không chịu nghe theo sự điều khiển của Nguyễn Phong, quấy phá tứ tung trong cơ thể hắn, sau đó dồn thẳng đến nê hoàn cung. Nguyễn Phong bị số nguyên tố phong hệ kia quấy phá, khiến cho thân thể cực kỳ bất ổn, cả người đau đớn, cảm giác giống như kinh mạch bị nứt ra, thần trí do bị đau đớn quá độ cũng trở nên mơ hồ.

Tưởng như lần này Nguyễn Phong sẽ gặp họa lớn, không ngờ vừa lúc Nguyễn Phong chuẩn bị bất tỉnh thì linh hồn liên kết giữa hắn và Phong Thiên lóe sáng, một đôi cánh linh hồn từ từ hiện rõ, sau đó thâm thấu vào linh hồn Nguyễn Phong, trên lưng hắn cũng từ từ hiện ra những đường tơ máu, hình thành một đồ án hình hai cánh. Nguyễn Phong đầu vốn đang đau nhức, chợt cảm thấy nhẹ đi rất nhiều, sau lưng lúc nóng lúc mát, nhưng mỗi lần như vậy thì cảm giác đau đớn ở đầu lại được giải tỏa một chút. Sau khi trong đầu đã không còn đau đớn, cảm giác trên lưng cũng đã bình ổn trở lại, Nguyễn Phong giống như thoát lực, gục xuống giường ngủ thiếp đi, không nhận ra rằng trên lưng hắn đã mọc hồ xuất hiện hai cái cánh hình thành từ giờ.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 50: Chuẩn bị

Thời gian thấm thoát thoi đưa, từ xuân qua hạ, từ thu sang đông, một năm rất nhanh đã sắp trôi qua. Trong đoạn thời gian này, những người thân của Nguyễn Phong cũng từ từ tiến vào cánh giới tân thủ, tất cả đều là nhờ vào số thuốc quý mà Nguyễn Phong mang về.

Ngoại trừ Nguyễn Vũ còn quá bé, thời gian rèn luyện chưa đủ lâu, còn lại những người như Nguyễn Bảo, ông ngoại Nguyễn Phong, Văn Thái, Trần Duy đều là nhờ vào được vật mà bước vào cánh cửa tu luyện. Trải qua mấy lần đi vào Cửu Long sơn mạch, những người này đều đã tự tìm cho mình được một chân hồn phù hợp, Nguyễn Bảo tìm được chân hồn là một con lân báo; ông ngoại của Nguyễn Phong thì tìm cho mình một chân hồn thổ hùng; Văn Thái tính tình vốn cẩn thận, công bình thì thu phục được một con hồn thú là cá chép, mang trong mình sức mạnh hệ thủy; còn Trần Duy vốn có chút xảo trá, nham hiểm khi đối mặt với địch thủ, vì vậy nên đã chọn cho bản thân một con mộc xà làm chân hồn. Đối với thành tựu của những người này, Nguyễn Phong rất vui vẻ, ông ngoại và cha hắn đã lớn tuổi nhưng vẫn có thể tiến bước trên con đường tu luyện, tuổi thọ càng được tăng cao, thân thể càng thêm dẻo dai. Còn riêng Văn Thái và Trần Duy thì càng không phải nói, tuổi còn trẻ đã bước vào cánh cửa tu luyện, thành tựu ngày sau khó mà đoán biết được, hơn nữa thực lực tăng cao cũng càng thuận lợi đối với bọn họ trong kì thi sắp tới. Ba anh em Nguyễn Phong đã hứa hẹn với nhau sẽ cùng đi thi và giành được thành tích cao trong kì thi của triều đình, làm rạng danh cho dòng họ tổ tiên, cho cả thôn làng Vĩnh Thái nơi bọn họ sinh ra và lớn lên.

Một ngày cuối đông, từng cơn gió rít gào mãnh liệt, cuốn theo vô số bông tuyết trắng bay lượn khắp trời. Tuy đã cuối đông, nhưng năm nay thời tiết có vẻ khắc nghiệt hơn năm ngoái, nhiệt độ không vì mùa xuân sắp tới mà ấm lên, thậm chí còn có chút lạnh đi, tuyết trắng rơi càng thêm nhiều. Trong một khoảnh khắc, hai bóng người đang qua lại giao chiều, một bóng người nam nhân cường tráng khỏe mạnh, đối diện với hắn là một bóng nữ nhân mềm mại yếu điệu, nhu hòa như nước.

Một cao to một nhỏ nhắn, một cương trực một ôn hòa, hai sự đối lập hoàn toàn lại đang hòa quyện dần vào nhau theo mỗi lần giao chiều, dần hòa làm một. Hai người này đúng là Nguyễn Phong và Tiểu Yến. Tiểu Yến năm nay cũng đặc biệt tham dự lễ thành niên, đạt được thành tích tốt vô cùng, lại vì đã khai mở được tâm nhãn, nên cũng được cha nàng giúp thu phục một chân hồn, sớm đã bước vào cánh giới tân thủ. Nguyễn Phong trải qua gần một năm, kể từ ngày nuốt vào Phong sâm ngàn năm kia thì cánh giới không có tăng thêm chút nào nữa, vẫn dừng lại ở tân thủ cấp bốn. Tuy nhiên, dừng lại cũng không phải là điều xấu, mà đối với Nguyễn Phong, đây lại là một khoảng thời gian để hắn ổn định lại sức mạnh trong cơ thể, xóa bỏ đi những mối nguy hại ngầm, dần dần nắm vững được năng lực của một tân thủ cấp bốn.

Tuy rằng hai người có sự chênh lệch nhất định về cấp độ cũng như nguyên lực, nhưng lúc này giao chiến chỉ là sử dụng chiêu thức, mục đích chính là luyện tập, chính vì vậy cũng không cần động đến nguyên lực làm gì. Một tiếng xé gió rít lên, ngọn roi của Tiểu Yến đã hình thành một đường cong tuyệt đẹp trong không trung, cuốn theo vô số bông tuyết, hình thành lên những ảo ảnh trắng xóa. Nguyễn Phong ngưng thần, cẩn thận phân tích chiêu thức của Tiểu Yến, vì không phạm dụng đến nguyên lực, cho nên hắn chỉ có thể sử dụng chiêu thức để phá giải chiêu thức, mà thương vốn là vật cứng, roi là vật mềm, chiều dài của ngọn thương lại không bằng roi, không có được khả năng khổng chế tốt như roi, vì vậy nên hắn đã bị đặt ở thế hạ phong. Sau một hồi ngưng thần quan sát, Nguyễn Phong đã xác định được quỹ tích di chuyển của ngọn roi, lại dễ dàng phân biệt được đâu là thật, đâu là ảo ảnh. Nguyễn Phong giờ ngang cây thương trước mặt, bắt đầu múa tít xoay tròn, tạo thành một cái bánh xe gió cản đường đi của roi. Hành động của Nguyễn Phong nhìn không một chút sơ hở, nhưng lại chỉ toàn là phòng thủ, Tiểu Yến thấy vậy cũng không thu chiêu hay biến chiêu, mà cứ thế quất thẳng lên bánh xe gió kia, muốn mượn lực lượng của roi làm giảm tốc độ của bánh xe gió, từ đó tạo thành sơ hở trong phòng ngự của Nguyễn Phong. Thật không ngờ, ngay khi ngọn roi sắp va chạm với bánh xe gió, Nguyễn Phong lại hoàn toàn dừng động tác không một chút báo trước, khiến ngọn roi quất vào không khí.

Mất đà, Tiểu Yến cả cơ thể lao về đằng trước, vừa lúc có một vòng tay ấm áp quán ngang hông, giữ chặt nàng lại.

“Anh Phong, anh thật đáng ghét nha, lại tranh thủ chiếm tiện nghi như vậy của người ta”

“Ha ha, đều tại em không cẩn thận mà thôi. Được rồi, anh thả tay đây, đứng cẩn thận nhé”

Nói xong, Nguyễn Phong liền buông tay ra, để cho Tiểu Yến khuôn mặt đã đỏ bừng bước đi ra ngoài. Từ sau lần ba người đi vào Cửu Long sơn mạch trở về, quan hệ giữa hần và Tiểu Yến đã có chút thay đổi. Dường như Nguyễn Phong cũng không còn quá lo lắng khi đối mặt với nàng. Không phải vì hần vô tình, quên đi Ngọc Thanh, mà càng là vì hần trọng tình, không thể bỏ mặc tình cảm của Tiểu Yến, vì vậy nên hần chỉ đành đón nhận tình cảm của nàng. Trong lòng Nguyễn Phong kỳ thực chưa từng có một giây phút quên đi Ngọc Thanh, nhưng bây giờ, trong trái tim hần còn có thêm vị trí cho một người con gái nữa là Tiểu Yến. Thực ra mà nói, sự thay đổi này cũng không phải là ngay lập tức, mà là do quá trình lâu dài Nguyễn Phong bị tình cảm của Tiểu Yến đã động, hơn nữa còn bởi vì sau khi trở về từ Cửu Long sơn mạch không lâu, cha hần đã đem lễ vật đến tận nhà Vũ Ngôn hỏi cưới, và thật không ngờ là Vũ Ngôn lại đồng ý. Chính vì nguyên nhân sau nên Nguyễn Phong mới phải thay đổi tư tưởng, dần tiếp nhận tình cảm của Tiểu Yến, bởi vì quan niệm cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy ở thế giới này rất nặng, Tiểu Yến không thể và không muốn làm trái lời cha nàng, hơn nữa Nguyễn Phong cũng không thể cự tuyệt hôn ước này, vì như vậy đồng nghĩa với việc trực tiếp tước bỏ đi danh dự của Tiểu Yến, khiến nàng sau này không thể lấy được chồng. Vì rất nhiều lí do phức tạp, giờ phút này Tiểu Yến đã trở thành vợ tương lai của Nguyễn Phong. Gọi là vợ tương lai, bởi vì hai gia đình đã định ước với nhau, chờ cho Nguyễn Phong đi thi đạt thành tích tốt trở về mới thực hiện lễ cưới, tránh cho tiểu sự làm hấn xao nhãng đại sự.

“E hèm”

Một tiếng háng giọng vang lên, khiến cho Tiểu Yến giật nảy mình, còn Nguyễn Phong thì chỉ biết cười trừ, vì Vũ Ngôn không biết đã đến sân tập từ lúc nào.

“Sur phụ, người tới từ lúc nào vậy?”

“Ta tới vừa kịp lúc, để muộn một chút thật không biết xảy ra chuyện gì”

“Ha ha, sur phụ cứ thích nói đùa, sao có thể xảy ra chuyện gì được chứ. Con đảm bảo sẽ bảo vệ cẩn thận cho Tiểu Yến, người cứ yên tâm đi”

“Hừ, không nói lời thôi rông dài nữa. Hôm nay ta tới đây là muốn bàn chuyện quan trọng”

“Sur phụ, có việc gì quan trọng, xin người tận tình chỉ điểm. Con sẽ cố gắng hết sức để tiếp thu”

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vũ Ngôn, Nguyễn Phong cũng thu hồi bộ dáng đùa cợt, nghiêm nghị lắng nghe lời của sur phụ

“Phong à, còn một năm nữa là đến lúc triều đình mở khoa thi. Trong một năm này, ta muốn đem con đi rèn luyện, cũng là thuận đường đi đến kinh đô, chuẩn bị cho kì thi sắp tới. Quá trình rèn luyện này sẽ rất gian khổ, con có nguyện ý đi cùng ta không?”

“Sur phụ, con biết người cũng là vì lo nghĩ cho con nên mới đề ra quá trình luyện tập này. Đã vậy con không thể phụ lòng quan tâm của người, hơn nữa vì sự kỳ vọng của cha, của ông ngoại, của rất nhiều người dân làng Vĩnh Thái, con nguyện ý tham gia đợt rèn luyện này. Kính mong sur phụ tận tình chỉ điểm”

“Ha ha, tốt lắm, ta biết con sẽ lựa chọn tham gia mà. Tất nhiên, quá trình rèn luyện tuy gian khổ, những chỗ tốt mà nó đem lại cũng không ít. Mùa xuân sắp đến rồi, ta cũng định khởi hành sớm. Sau khi ăn tết cổ truyền mừng năm mới hai ngày, cũng chính là mồng năm tháng giêng, ta sẽ cùng con bắt đầu khởi hành”

“Sur phụ, hai người Văn Thái và Trần Duy thì sao ạ. Con và bọn họ đã hẹn sẽ cùng đi lên kinh tham dự kì thi, nay con tham gia vào hành trình này, có lên cho họ tham gia không ạ?”

“Nếu hai đứa nó muốn tham gia, ta cũng sẽ không ngăn cản. Dù sao rèn luyện cũng là một quá trình cần thiết để hai đứa nó trưởng thành. Ừm, nếu con có thể rủ bọn chúng đi, ta cũng không ngại quản nhiều”

“Đa tạ sur phụ, con nhất định có thể rủ được bọn chúng đi”

“Cha à, còn con thì sao? Cha cho con đi chung được không?”

Tiểu Yến thấy Nguyễn Phong và Vũ Ngôn chuẩn bị lên đường đi xa liền lên tiếng đề nghị. Dù sao nàng từ bé đến giờ vẫn ở lại trong thôn làng Vĩnh Thái, ngoại trừ lần vào Cửu Long sơn mạch thì còn lại cũng chưa có đi xa bao giờ, lại càng chưa được đến các thành thị lớn, chính vì vậy nàng rất muốn được tham gia chuyến hành trình này

“Hừ, con gái thì nên an phận ở nhà đi, đây là chuyến hành trình rèn luyện nguy hiểm, không phải là đi chơi đâu. Con nên ở nhà chờ đợi, phụ giúp mẹ con chăm lo việc nhà. Chờ sau này khi có điều kiện, ta nhất định sẽ cho con đi ra ngoài thăm thú, nhưng lần này thì không được”

Vũ Ngôn hiểu rõ tình nguy hiểm của chuyến đi, hơn nữa lại không muốn chuyện tình cảm nam nữ làm vướng bận đến Nguyễn Phong trong lúc rèn luyện, vì vậy cương quyết để Tiểu Yến ở nhà. Tiểu Yến cũng định len lén trốn đi, nhưng nhìn thấy ánh mắt cương quyết của cha, ý niệm này chỉ có thể nhanh chóng bỏ qua. Dù sao thì vẫn còn cơ hội, cho nên Tiểu Yến cũng không vội vàng, chờ sau này khi có điều kiện, Vũ Ngôn đã hứa nhất định sẽ đưa nàng đi, vì vậy Tiểu Yến cũng yên tâm.

“Thưa sư phụ, vậy con về chuẩn bị trước. Ngày mồng năm tháng giêng, con nhất định sẽ đến đúng hẹn”

Nói xong Nguyễn Phong liền quay mình rời đi, muốn nhanh chóng đem tin tức báo cho Văn Thái và Trần Duy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 51: Hứa hẹn

Những ngày cuối năm trôi qua thật nhanh, giống như ngay cả thời gian cũng hào hứng muốn đón năm mới. Trên khắp đất nước Đại Việt, nhà đều vui vàng dọn dẹp, tất bật chuẩn bị cho dịp tết cổ truyền hàng năm. Nhìn khắp các thôn xóm, nơi nào bầu không khí cũng vô cùng rộn ràng, người lớn cố gắng hoàn tất những công việc của năm cũ để chào đón một năm mới vui vẻ, trẻ em thì đứa nào cũng háo hức phụ giúp ông bà cha mẹ, hy vọng năm mới nhanh qua để được nhận những phong bao lì xì đỏ thắm, được diện những bộ quần áo mới xúng xính, được ăn những món quà vật chất có đặc biệt trong ngày Tết như bánh chưng, bánh dày, mứt trái cây. .... Có thể nói, cả đất nước Đại Việt đều được mang một bầu không khí náo nhiệt chỉ dịp cuối năm mới có.

Tại thôn làng Vĩnh Thái, bầu không khí chuẩn bị đón Tết cũng vô cùng tất bật, nơi nơi đều thấy được những gương mặt tươi cười của dân làng hy vọng vào một năm mới an lành hạnh phúc. Tại nhà họ Nguyễn, mọi người cũng rộn ràng chuẩn bị cho năm mới sắp đến. Những căn phòng đều được quét dọn sạch sẽ một lượt, trên các cánh cửa đều có dán những hình giấy màu đỏ, hoặc treo các câu đối hay mừng năm mới. Việc xin câu đối tết này cũng không phải tùy tiện, mỗi người muốn xin câu đối đều phải đến tận nhà thầy đồ, biểu lễ cho thầy để xin câu đối về treo trong mấy ngày tết. Đây vốn là một tập tục truyền lưu từ xa xưa của nhân loại trên Hồng Bàng đại lục, bởi chữ viết chính là tri thức, là nguồn gốc cho sự phát triển mạnh mẽ như hiện giờ của loài người, xin chữ về nhà đón tết, không chỉ là xin kiến thức cho con cháu, mà còn hy vọng những câu đối này sẽ xua đuổi tà ma, đem lại bình an cả năm cho gia đình. Cũng chính vì lý do này, nên cứ mỗi dịp cuối năm, nhà của các thầy đồ đều sẽ đông nghịt người đến xin chữ. Ở làng Vĩnh Thái, chỉ có một thầy đồ duy nhất là Vũ Ngôn, vì vậy nên mỗi dịp cuối năm như thế này, hẵn đều phải bận rộn vô cùng, không chỉ chuẩn bị việc trong nhà, còn phải giúp đỡ bà con trong làng viết chữ mừng năm mới. Tuy rằng có chút vất vả, nhưng cả năm mới có một dịp như vậy, hơn nữa bà con cũng rất nhiệt tình, lại rất kính yêu thầy đồ, cho nên Vũ Ngôn cũng cố hết sức để giúp đỡ cho mọi người. Cũng may, từ ngày thu Nguyễn Phong làm đệ tử, công việc viết chữ này Vũ Ngôn cũng có thể chuyển bớt phần nào cho đệ tử, thế nên một phần lớn câu đối và chữ treo chúc tết trong làng hiện nay đều là do Nguyễn Phong viết, bao gồm cả những câu đối treo tại nhà hẵn. Nhà họ Nguyễn trong dịp đón tết này, không chỉ có phòng ở được trang trí cẩn thận, ngay cả vườn cây cũng được cắt tỉa gọn gàng lại một lần. Nguyễn Bảo với vai trò là trưởng làng, mỗi dịp tất niên đều sẽ đứng ra chủ trì một bữa liên hoan của cả làng, và địa điểm được chọn thường là tại trong khu vườn nhà họ Nguyễn, chính vì vậy nên cứ mỗi dịp cuối năm khu vườn lại được chăm sóc cẩn thận. Mặc dù đã sống ở thế giới này mười bảy năm, cũng đã trải qua mười bảy cái tết, nhưng cứ mỗi dịp đón tết như thế này, nhìn những tập tục quen thuộc giống như ở trên địa cầu, Nguyễn Phong lại một lần nữa nhớ đến quê hương, nhớ đến đất nước Việt Nam thân thuộc. Chỉ là tâm tình của Nguyễn Phong lần này, đã xảy ra biến hóa rất lớn so với những năm trước, bởi vì Nguyễn Phong lúc này đã chân chính hòa mình vào với gia đình họ Nguyễn, hòa nhập với thế giới mới này, cho nên cảm giác nhớ nhung về quê hương kia, đã không còn mang theo một nỗi u buồn như những năm trước mà chỉ càng khiến Nguyễn Phong có thêm động lực để tu luyện.

Đêm giao thừa, ánh lửa thấp nên từ từng nhà đều sáng rõ vô cùng, giống như là mọi người đều cố gắng xua đi cái u ám của năm cũ, trông chờ một năm mới tươi sáng và tốt đẹp hơn. Trong không khí rạo rực sắp bước qua một năm, từng đoàn người dân làng nối nhau đi đến đình làng, vừa là để bái lạy thành hoàng thổ địa đã bảo hộ cả làng yên ổn suốt năm qua, lại cũng là đi hái lộc đầu năm, rước về nhà những điều may mắn. Từng cảnh lộc non đã được chuẩn bị sẵn rất nhanh được phân phát hết cho người dân trong làng, mỗi người trên mặt đều mang vẻ vui tươi, rước lộc về xông nhà, đem đến luồng không khí tươi mới, hòa hợp cho căn nhà trong đầu năm mới, hy vọng vào một năm hòa thuận ấm no, sung túc hạnh phúc.

Ba ngày tết qua đi nhanh chóng, mồng một tết cha, mồng hai tết mẹ mồng ba tết thầy. Nguyễn Phong trong mỗi ngày này đều thực hiện đầy đủ những phong tục đầu năm, bao gồm cả xuất hành đầu năm, lễ đình đón lộc, lại đi thăm họ hàng hai bên nội ngoại, đến thăm sư phụ Vũ Ngôn. Mãi cho đến tận mồng bốn tết, hẵn mới có thời gian rảnh rỗi để đi chơi tết. Thực ra mà nói, cũng phải đến mồng bốn tết, các trò chơi mới bắt đầu nhộn nhịp. Từ sáng sớm ngày này, dân làng đã rủ nhau tụ tập, hình thành nên một phiên chợ đầu năm, cũng là chỗ vui chơi chính của mọi người trong dịp năm mới. Trong phiên chợ này, đa số bày bán là một số loại đặc sản chỉ có trong ngày tết, cũng như các loại trò chơi đặc biệt như rồng rắn lên mây, đập niêu đất, thi nhảy dây, đánh đu, cờ người. .... Nguyễn Phong vốn cũng tranh thủ vào ngày này, bày ra một cái quầy nhỏ, giúp mọi người viết vài chữ thư pháp đầu năm, đem đến lộc xuân cho mọi người. Sở dĩ gọi là giúp, bởi Nguyễn Phong vốn từ trước tới giờ đối với thư pháp luôn có một tâm thái kính trọng đặc biệt, dù đã trải qua hai kiếp nhưng tâm tính này của hẵn không hề thay đổi, hẵn thà cho không chữ, tặng chữ cho những người quen biết chứ không chịu đem chữ của mình đi bán, vì việc buôn bán này theo hẵn chính là hạ thấp giá trị của thư pháp. Chỉ có điều, dự định trong ngày hôm nay của Nguyễn Phong rất nhanh đã thay đổi, bởi vì Tiểu Yên đã sớm đến rủ hẵn đi chơi. Xếp lại cái quầy chữ của mình, Nguyễn Phong cùng Tiểu Yên rất nhanh đã hòa vào dòng người đi thăm thú trong chợ. Thi thoảng có lúc đi ngang qua một quầy hàng đồ chơi nào đó, Tiểu Yên lại vui vẻ tiến vào xem, bước chân linh động như một chú chim nhỏ vui mừng bay múa buổi sớm mai vậy. Nguyễn Phong đi theo cạnh nàng, cũng không có chút cảm giác nào khó chịu hay phiền hà, chỉ cảm thấy rất vui vẻ và thanh thản. Nếu như ngày nào cũng có thể đi dạo cùng người mình quý mến, cùng nhau đi đến tận cuối cuộc đời thì thật là một niềm hạnh phúc biết bao. Bàn tay của Nguyễn Phong chẳng biết từ bao giờ đã nắm chặt bàn tay bé nhỏ của Tiểu Yên, chắc chắn mà lại nâng niu vô cùng. Lần đầu tiên hai người nắm tay nhau, là khi Nguyễn Phong chỉ mới năm tuổi. Trải qua mười hai năm cho đến tận bây giờ, đây mới là lần thứ hai Nguyễn Phong nắm lấy đôi tay của Tiểu Yên, nhưng không phải là nắm một cách vô ý thức như lúc trước, mà là hoàn toàn chủ động, giống như muốn biểu hiện tình cảm của mình một cách chân thành nhất vậy. Tiểu Yên được Nguyễn Phong nắm tay, cũng không có giấy ra, bàn tay nhỏ bé của nàng nhu thuận nắm chặt lấy bàn tay của Nguyễn Phong, gắn kết bền vững như tình cảm mà nàng dành cho Nguyễn Phong bao nhiêu năm nay. Khuôn mặt Tiểu Yên khẽ đỏ lên, nhưng là một màu đỏ rạng rỡ vô cùng, một màu đỏ của vui sướng pha lẫn chút thẹn thùng của thiếu nữ, nhìn vào càng khiến người ta ngây ngất. Đôi mắt Nguyễn Phong vô tình lướt qua khuôn mặt đỏ kiêu diễm ấy, nhanh chóng đã bị hút mất hồn, không thể tự động ngắt ra được. Đường như ý thức được Nguyễn Phong đang ngắm mình, Tiểu Yên lại càng thêm thẹn thùng, khẽ cúi mặt xuống một chút, nhỏ giọng nói:

“Anh Phong, đây cũng không phải lần đầu tiên anh nhìn em mà, đừng giấu kỹ thế chứ, xung quanh còn có người đó”

“Ha ha, đúng là không phải lần đầu tiên anh ngắm em, nhưng là lần đầu tiên anh nhận ra em xinh đẹp như vậy. Tiểu Yến à, anh muốn nói cho cả thế giới này biết, anh thích em. Mặc kệ người ngoài có nhìn ra sao, tình cảm của anh dành cho em sẽ không bao giờ giấu diếm”

Nguyễn Phong áp dụng mấy lời bày tỏ tình cảm trong những bộ phim hân từng xem trên truyền hình lúc trước. Tuy rằng lời lẽ có chút hơi bị lãng mạn quá mức cần thiết, nhưng tình cảm hân dành cho Tiểu Yến là thật hoàn toàn, chính vì vậy lời hân nói ra vô cùng chân thành, không có chút ngại ngùng. Tiểu Yến nghe được lời bày tỏ của Nguyễn Phong, trong lòng mừng rỡ cảm động vô cùng, đã bao lâu nàng vẫn luôn chờ đợi để nghe được một lời bày tỏ tình cảm từ Nguyễn Phong, nay rút cục cũng đã được thỏa lòng mong đợi. Đôi môi xinh như nụ đào đầu xuân của Tiểu Yến khẽ cười, mang theo chút e ấp, lại thêm vào chút hương vị tình yêu thiếu nữ, trong sáng, chân thành, tha thiết, khiến cho bất cứ ai nhìn thấy cũng ngất ngây:

“Anh Phong à, anh chỉ cần nói với mình em những lời này, em cũng đã vui vẻ lắm rồi, không cần phải nói cho cả thế giới biết đâu. Nếu sau này mỗi ngày đều được nghe những lời như vậy từ anh, em thấy mình đúng là cô gái sung sướng nhất trên đời này”

“Được, anh hứa, từ nay trở đi, mỗi buổi sáng khi thức dậy, anh sẽ nhờ con gió mang những lời này đến với em”

Nguyễn Phong vỗ ngực cam đoan, những điều hân muốn làm cho cô gái đáng yêu này, sẽ không chỉ dừng lại ở việc nói lời ngọt ngào. Hai người nắm tay nhau cùng bước trên con đường, dường như đã sớm quên đi tất cả mọi người xung quanh, đi vào một thế giới riêng chỉ dành cho hai người. Dừng lại cạnh giếng làng đã được trang hoàng đẹp đẽ, hai người cùng nhau ngồi xuống, ngắm nhìn bầu không khí ngày tết vui vẻ. Tiểu Yến khẽ lấy từ trong chiếc túi vẫn đeo bên người ra một cái khăn tay, bên trên được thêu rất cẩn thận, thoáng thoáng tán mát ra một mùi thơm dịu dàng vô cùng, giống như chính bản thân nàng vậy. Dem chiếc khăn trao cho Nguyễn Phong, Tiểu Yến khẽ nói:

“Anh Phong à, em biết anh chuẩn bị phải đi đến kinh đô để tham gia kì thi của triều đình. Có lẽ một thời gian dài chúng ta sẽ không gặp được nhau. Đây là chiếc khăn tay em tự mình thêu, tuy không có gì quý giá cho lắm, nhưng em hy vọng anh sẽ luôn mang bên mình. Trên đường đi nếu có lúc nào nhớ đến em, chiếc khăn này sẽ thay em ở bên anh, cùng anh bước tiếp trên hành trình này.”

Nguyễn Phong tiếp nhận chiếc khăn, cảm động vô cùng. Hai tay hân nhẹ nhàng nâng niu chiếc khăn, đưa lên mũi ngửi một chút, sau đó cẩn thận gấp kỹ càng lại, cất vào trong túi áo ngay trước ngực, ý muốn nói với Tiểu Yến rằng hình bóng nàng sẽ luôn được hân lưu giữ trong tim. Cẩn thận tìm kiếm một chút, Nguyễn Phong lôi từ trong túi áo ra một chiếc kẹp tóc. Chiếc kẹp tóc này hình dáng đặc biệt vô cùng, hoàn toàn bất đồng với bất kỳ chiếc kẹp tóc nào khác ở thế giới này, bởi vì mô hình của nó chính là do Nguyễn Phong bắt chước từ thế giới trước kia mà chế tạo ra. Trên chiếc kẹp tóc được khắc hình vô cùng đẹp, lại tỉ mỉ tinh xảo vô cùng, chỉ cần nhìn cũng có thể thấy được người chế tạo đã dồn vào đây bao nhiêu tâm ý. Nhẹ nhàng chiếc kẹp tóc, đặt vào trong bàn tay nhỏ bé của Tiểu Yến, Nguyễn Phong cũng nói:

“Tiểu Yến à, sắp tới anh sẽ phải đi xa, anh biết em ở lại nơi này chắc cô đơn lắm. Chiếc kẹp tóc này, là anh đặc ý chế tạo riêng cho em. Hy vọng em luôn mang nó trên đầu, mỗi khi nhớ tới anh, hãy coi chiếc kẹp tóc này như hình bóng của anh, sẽ luôn luôn ở bên cạnh em không rời”.

Nói rồi, Nguyễn Phong nhẹ đưa chiếc kẹp lên mái tóc của Tiểu Yến, giúp nàng kẹp lại mái tóc dài đen nhánh của mình. Tiểu Yến cảm động vô cùng, nhẹ dựa đầu vào vai Nguyễn Phong. Thời gian nhẹ nhàng trôi qua, chẳng biết ánh sáng ban ngày đã sớm biến đi đâu, buổi tối đến, phiên chợ cũng từ từ tan đi. Hai người Tiểu Yến và Nguyễn Phong lưu luyến chia tay nhau, ánh mắt như không muốn rời xa, bởi chỉ qua đêm nay thôi, Nguyễn Phong sẽ bắt đầu hành trình đi lên kinh ứng thí, có lẽ trong một khoảng thời gian dài sắp tới, hai người sẽ không gặp được nhau. Đưa Tiểu Yến về đến nhà, Nguyễn Phong cười một tiếng, đôi mắt ánh lên niềm hy vọng và chờ mong:

“Tiểu Yến à, hãy chờ anh nhé. Anh nhất định sẽ đạt được thành tích cao trong cuộc thi này, sau đó sẽ quang minh chính đại vinh quy bái tổ, đồng thời đến rước em về làm vợ”

Nói xong lời hứa hẹn của mình, Nguyễn Phong vẫy tay chào Tiểu Yến rồi quay người chạy đi nhanh, giống như nếu còn ở lại thì hân sẽ không thể quyết tâm rời đi được vậy. Tiểu Yến nhìn theo bóng lưng Nguyễn Phong, ánh mắt không có chút cô đơn, mà chỉ chứa đầy sự mong chờ và hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 52: Xuất phát

Sáng sớm mùng năm Tết, bầu trời hơi có chút âm u, phía đằng xa kia, mặt trời vẫn chưa nhô lên khỏi đường chân trời. Trong không khí, dường như vẫn còn chút hơi lạnh sót lại từ mùa đông trước, theo từng cơn gió thổi phả vào thân cây, phả vào mặt nước, phả cả vào những người dân thôn làng Vĩnh Thái đã đứng ở cổng làng từ sớm. Ngày hôm nay, đối với nhân dân Đại Việt cũng không có gì quá đặc biệt, nhưng dân làng Vĩnh Thái vẫn tụ tập lại, bởi hôm nay là ngày mà con cháu họ sẽ khởi hành đi lên kinh dự thi. Khoa thi triều đình, mỗi ba năm mới tổ chức một lần, mà những người thanh niên sắp lên kinh dự thi này, lại chính là niềm hy vọng và tự hào của dân làng, chính vì vậy nên mọi người đều muốn đưa tiễn họ, cầu chúc cho những thí sinh này đạt được thành tích cao trong kì thi, làm rạng danh cho thôn làng. Ở một góc nào đó trong vòng người dày đặc này, cũng như bao bậc phụ huynh khác đều bịn rịn khi tiễn con đi thi, Nguyễn Bảo cũng ân cần dặn dò Nguyễn Phong:

“Con trai, ta biết con có tài, cũng có chí lớn trong lòng, nhưng đường đi thi không phải là yên bình, lòng người cũng không nhất định là tốt đẹp, bất cứ ai

cũng có thể vì ích kỷ, vì thành tích cao mà hãm hại những đối thủ xung quanh. Con lần đầu mới đi ra khỏi làng, cần phải đề phòng lòng người, không nên quá tin tưởng những kẻ xa lạ, cũng không nên gây xích mích với bất cứ ai. Hãy nhớ kỹ lời cha nói, và cố gắng lên nhé con trai, ta biết con sẽ đạt được thành tích cao trong kỳ thi.”

Ông ngoại Nguyễn Phong cũng đứng một bên đưa tiễn cháu trai, nghe Nguyễn Bảo nói vậy thì hơi cau mày:

“Bảo à, ta biết con quan tâm tới Phong, nhưng cũng không cần phải lo lắng quá như vậy. Đời người mấy phen được xông pha, đã là nam nhi thì cứ làm thỏa thích một lần đi, có gì mà phải lo trước lo sau như đàn bà vậy. Sống trên đời, không thể lúc nào cũng làm vừa lòng người khác được, đôi khi phải biết tranh lấy những thứ nên thuộc về mình, như vậy mới không uổng phí đời trai. Cháu ngoại, ta cũng hy vọng cháu sẽ đạt được thành tích cao trong cuộc thi này. Cố gắng lên nhé, cháu là niềm hy vọng của cả hai họ nội ngoại đấy”

“Cha, ông ngoại, con đã nhớ kỹ lời dặn dò của hai người rồi. Cha và ông cứ yên tâm, con sẽ đạt lấy thành tích cao trong kỳ thi này”

“Ha ha, vậy là tốt rồi. Lên đường thuận buồm xuôi gió nhé”

Trời dần sáng, tất cả sĩ tử muốn lên kinh dự thi đều đã tập trung đông đủ, cũng đã nhận được những lời dặn dò của gia đình. Vũ Ngôn xem xét giờ một chút, nhận thấy giờ lành đã đến, thuận lợi cho việc khởi hành, cũng không chậm trễ, ra hiệu cho tất cả thanh niên tập trung lại.

“Các vị, Vũ Ngôn tôi đây tuy không có tài đức gì nhưng vẫn được dân làng thương yêu, quý mến, khiến cho tôi thật sự lấy làm vinh hạnh. Ân nghĩa của mọi người, tôi luôn khắc ghi trong lòng, chính vì vậy, tôi xin hứa với tất cả mọi người, những sĩ tử này đi thi, tôi sẽ đảm bảo an toàn cho họ, chắc chắn bọn họ sẽ toàn vẹn trở về. Giờ lành đã đến, xin phép các vị hương thân phụ lão, xin phép anh em láng giềng trong làng, tôi xin được đưa những sĩ tử này lên kinh dự thi.”

Dân làng sau khi nghe lời phát biểu của Vũ Ngôn, ai cũng vỗ tay nhiệt liệt. Đi thi đạt thành công danh đúng là một chuyện tốt, nhưng đường đi vốn không bằng phẳng, ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra, chính vì vậy, ngoài việc đạt thành tích tốt, mọi người còn mong muốn con cháu mình có thể an toàn trở về. Vũ Ngôn tuy không ai rõ xuất thân của hắn, nhưng hơn mười năm sống ở đây, hắn cũng đã dẫn sĩ tử đi thi vài lần, lần nào cũng có thể đảm bảo cho bọn họ bình an trở về, vì vậy nên mọi người rất tin tưởng lời hứa của hắn. Đoàn sĩ tử theo sự dẫn đầu của Vũ Ngôn, bắt đầu tiến bước, rời khỏi thôn làng, hướng đến cơ hội hiếm có trong đời, hy vọng đạt được một chân lên con đường công danh. Nhân dân làng Vĩnh Thái ở lại, ai cũng vỗ tay đưa tiễn đoàn sĩ tử đi thi, trong số trăm nghìn cánh tay kia, có một cánh tay nhỏ nhắn, mềm mại cũng đang vỗ lên, hướng tới một người đặc biệt nào đó mà đưa tiễn.

“Tiểu Yến à, cháu rõ ràng đến đưa tiễn từ sớm, tại sao lại không ra gặp mặt Nguyễn Phong”

Tiếng của ông ngoại Nguyễn Phong vang lên đột ngột, khiến cánh tay kia cũng hơi khựng lại trong giây lát. Giọng nói của Tiểu Yến nhẹ nhàng vang lên, có chút lưu luyến, lại có chút hy vọng:

“Ông à, cháu và anh Phong đã sớm nói lời tạm biệt, giờ lại gặp lại chỉ sợ sẽ làm cho anh ấy lưu luyến, không muốn rời đi thi. Cháu mặc dù là phận nữ nhi, nhưng cũng biết được đạo lý này, vì vậy cháu mới không gặp mặt anh Phong”

“Ha ha, cháu dâu tốt của ta, cháu không biết là Phong đã sớm nhận ra cháu rồi sao. Nhìn xem, nó cũng đang vỗ tay chào cháu kia”

Tiểu Yến nhìn lại theo hướng ông ngoại Nguyễn Phong chỉ, quả thật nhìn thấy một cánh tay cường tráng đang cầm một chiếc khăn thêu, giơ lên thật cao, vỗ chào tạm biệt. Tiểu Yến chỉ cần nhìn đã rõ ràng, cánh tay kia là của Nguyễn Phong, vào giờ phút này, cánh tay ấy chính là đại biểu cho lời tạm biệt của Nguyễn Phong đối với mình. Cảm động vô cùng, Tiểu Yến đôi mắt dâng lên một tầng hơi nước, nhưng nàng cố gắng kìm không cho mình khóc, trên môi còn nở ra một nụ cười, hướng đến cánh tay đang xa kia mà vỗ nhiệt liệt. Ông ngoại Nguyễn Phong đứng một bên, thấy hết toàn bộ biến hóa trên khuôn mặt Tiểu Yến, trên môi cũng nở nụ cười, như nhớ lại một đoạn tuổi trẻ của bản thân vậy. Bóng dáng đoàn sĩ tử đi xa dần, khuất sau những tán cây rậm rạp, đoàn người tiễn đưa cũng từ từ giải tán, ai về nhà nấy. Trên khoảng sân rộng trước cổng làng, chỉ còn lại ba bóng người vẫn đứng đó, ánh mắt vẫn nhìn về phương xa nơi đoàn sĩ tử vừa khuất bóng.

“Tiểu Yến, bọn họ đã đi xa rồi, chúng ta cũng nên trở về thôi.”

“Trưởng làng, ngài cứ về trước đi, con còn muốn ở lại đây thêm một chút”

“Ha ha, giờ con còn gọi ta là trưởng làng sao. Sớm muộn gì cũng phải thay đổi cách xưng hô, không bằng đổi luôn từ bây giờ đi”

Tiếng cười của Nguyễn Bảo sang sảng, vang vọng khắp không gian trống trải nơi này. Tiểu Yến nghe được câu nói đùa của Nguyễn Bảo, khuôn mặt ngượng ngùng đỏ bừng lên, nhưng trên mặt nàng không có chút không vui nào, chỉ đơn thuần là sự ngượng ngùng.

“Thôi được rồi, con cứ từ từ thay đổi cũng được. Trời đầu xuân, gió vẫn còn lạnh, con cũng không nên đứng đây lâu quá. Ta không muốn tên nhóc Nguyễn Phong kia sau khi trở về lại trách ta đã không quan tâm đến sức khỏe của con dâu tương lai đâu.”

Tiếng nói vẫn còn vang vọng đâu đây, bóng người Nguyễn Bảo cùng ông ngoại Nguyễn Phong đã đi xa dần, chỉ còn lại mình Tiểu Yến vẫn đứng lại đây ngóng trông.

Đoàn người Vũ Ngôn lúc này đã đi khá xa, không còn nhìn thấy được bóng dáng của ngôi làng Vĩnh Thái thân thuộc. Trần Duy vốn đi cạnh Nguyễn Phong, lúc này mới lên tiếng:

“Đại ca, vừa nãy khi chia tay, rõ ràng là người biết Tiểu Yến cũng đến tiễn đưa, tại sao lại không ra gặp nàng một lần?”

“Người thật ngốc, vậy cũng tự xưng là hiểu thấu tâm tình người khác sao? Tiểu Yến cố tình không ra gặp đại ca, bởi vì nàng không muốn làm đại ca bị lưu luyến. Có vậy mà cũng không hiểu sao, thật quá ngốc?”

Văn Thái lên tiếng trả lời câu hỏi của Trần Duy, có vẻ như rất am hiểu chuyện tình yêu nam nữ vậy. Vốn trong ba người, Trần Duy có vẻ lâu lành khôn khéo, Văn Thái thì thẳng thắn công bình, không ngờ lần này lại là Văn Thái dạy cho Trần Duy về tình cảm. Nguyễn Phong đi ở giữa hai người, chỉ cười mà không nói gì.

“Đại ca, chiếc khăn vừa này người giờ lên, có phải là của Tiểu Yến tặng riêng cho người không? Thì ra hai người đã sớm trao đổi tín vật rồi hả”

“Ngốc, vậy cũng hỏi nữa hả, điều này là đương nhiên rồi. Hai người bọn họ đã kết thành hôn ước, chỉ còn chờ đại ca đi thi đỗ đạt, vinh quy bái tổ là sẽ làm lễ cưới, có trao đổi tín vật cũng là bình thường”

Lại một lần nữa Văn Thái lên tiếng chỉ bảo Trần Duy về chuyện tình cảm, khiến cho Trần Duy vô cùng áy náy. Đầu phải là hắn không hiểu chuyện, chẳng qua là muốn hỏi để cho Nguyễn Phong tự mình nói ra mà thôi, không ngờ toàn bị tên chẳng hiểu chuyện này phá đám

“Hừ, nhị ca, ta cũng không phải không hiểu được tình cảm nam nữ, người đâu cần suốt ngày nói ta ngốc như vậy chứ”

“Ngốc chính là ngốc, cần gì phải biện hộ vậy chứ. Trong ba anh em chúng ta, người chính là người xếp thứ ba, đương nhiên cũng là kém hiểu chuyện nhất rồi”

Thật không ngờ, Văn Thái vốn vẫn hay nói lý mà lần này lại cố tình vô lý như vậy. Trần Duy bị câu nói của Văn Thái làm cho tức muốn học máu, vừa định lên tiếng tranh cãi thì Nguyễn Phong đã giơ tay ra cản lại:

“Các người ngừng tranh cãi đi, để ta giới thiệu cho các người thêm một bằng hữu nữa”

Nói rồi Nguyễn Phong huýt sáo một tiếng thật lớn, vang vọng khắp núi rừng Thanh Long sơn. Đoàn sĩ tử ngơ ngác quay đầu lại, không kịp hiểu chuyện gì thì Vũ Ngôn đã lên tiếng:

“Không cần để ý bọn họ, các người đi theo ta là được rồi”

Từ trong rừng rậm, vang lên một tiếng hô gầm thật to, khiến cho đoàn sĩ tử cũng run rẩy cả người, chỉ là Vũ Ngôn đã căn dặn, nên bọn họ cũng không có tò mò nữa. Theo từng tiếng gió rít mạnh mẽ, một cái bóng mờ mịt từ trong rừng lao ra, vui vẻ hướng về phía Nguyễn Phong mà gầm nhẹ vài tiếng, sau đó dụi đầu vào lòng bàn tay hắn một cách rất hướng thụ.

“Phong Thiên, dạo này thế nào rồi. Lại đây ta giới thiệu cho người hai người huynh đệ của ta.”

Nguyễn Phong chỉ vào Văn Thái và Trần Duy, giới thiệu một lượt với con hổ. Hai huynh đệ nhìn cái bóng này, đầu tiên là có chút ngỡ ngàng, sau đó là tò mò cùng với vui vẻ. Bọn họ đã sớm nghe nói đến việc Nguyễn Phong thu phục được hổ thú là Phong sí hổ, lần này mới được gặp mặt, quả thực không sai chút nào. Trần Duy tiến lên, đưa tay ra khe khẽ xoa bộ lông mượt mà nhưng trong suốt của phong sí hổ, con hổ cũng không có vẻ gì là phản đối, thậm chí còn gật đầu về phía Trần Duy. Văn Thái thì chỉ ngắm nhìn con hổ một lượt, cũng không có tiến lên vuốt ve như Trần Duy. Sau một hồi làm quen, Nguyễn Phong lúc này mới lên tiếng:

“Chúng ta cũng nên mau chóng lên đường thôi, đoàn người sư phụ dẫn đi đã bỏ xa chúng ta rồi kìa.”

“Được, chúng ta khởi hành nào”

“Gầm”

Theo lời kêu gọi của Nguyễn Phong, ba kẻ còn lại đều hưởng ứng vô cùng, bước chân trên đường bỗng chốc tăng nhanh, nháy mắt đã theo sát sau đoàn sĩ tử. Hành trình lên kinh của bọn họ, chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 53: Thành Kinh Bắc

Đầu mùa xuân, không khí tươi mát, từng cơn gió xuân khẽ thổi qua, như vòng tay tình nhân ôm ấp, vuốt ve tất cả mọi sự vật, bao gồm cả con người. Đoàn sĩ tử của thôn làng Vĩnh Thái khởi hành trong bầu không khí tươi tốt thế này, lòng người cũng vô cùng sáng khoái, đoạn đường dài dường như cũng ngắn lại. Trên mặt các sĩ tử, ai cũng mang theo một vẻ hào hứng mong đợi, mấy ngày liền đi đường nhưng không có lấy một lời ca thán, chỉ trông mong sớm ngày lên kinh, tham gia dự thi, đạt lấy thành tích tốt trên bảng vàng.

Từ thôn làng Vĩnh Thái khởi hành, ước chừng phải mất bốn ngày đi đường băng rừng vượt núi mới có thể đi ra khỏi phạm vi núi rừng. Tuy rằng Cửu Long sơn mạch hoàn toàn thuộc trong phạm vi trấn Kinh Bắc, nhưng thực ra con người có thể tiến vào cũng không sâu lắm, xa nhất cũng chỉ đến dưới

chân núi Thanh Long. Khu vực còn lại, mặc dù theo truyền thuyết đã từng là nơi ở của con người, nhưng hiện nay đã thú nhiều vô cùng, chỉ có người tu luyện mới có thể tiến đến để săn bắt hồn thú, tìm kiếm được thảo. Cũng chính vì lý do này cho nên đường xá ở nơi đây cũng không được chú trọng, vô cùng gập ghềnh khó đi. Một đoạn đường từ thôn làng Vĩnh Thái đi ra, hoàn toàn là đi giữa núi rừng hoang vu heo lánh, tuy rằng không có dã thú hoành hành, nhưng cũng bị cây cối rậm rạp che phủ, gần như không có mấy người sinh sống.

Đoàn sĩ tử trải qua bốn ngày màn trời chiếu đất, rút cục cũng đã đi ra được đến đường cái do triều đình mở, bắt đầu nhìn thấy bóng dáng con người. Trên đường cái lúc này vẫn còn khá hiếm người đi lại, chủ yếu là vì mới sang năm mới, đa phần người dân đều ở tại nhà, quây quần bên gia đình hưởng không khí ấm cúng ngày tết. Tuy rằng số lượng sĩ tử trên toàn quốc là không ít, nhưng so với tổng số dân cư của Đại Việt thì thật sự là không đáng kể, chưa kể còn phân bố trải rộng khắp cả đất nước. Chính vì vậy nên dù cho đa số sĩ tử cũng giống như những người ở làng Vĩnh Thái, sớm đã khởi hành lên kinh, nhưng trên đường vẫn hiếm người đi lại vô cùng. Đoàn người Vũ Ngôn cũng không có vì việc này mà dừng lại, thậm chí còn tranh thủ tăng tốc độ, đi nhanh đến thành thị gần nhất là thành Kinh Bắc. Lại thêm hai ngày hành trình nữa, rút cục đoàn người cũng đã đến được mục tiêu đầu tiên trong chuyến hành trình, chính là thành Kinh Bắc – thành thị trung tâm của cả trấn Kinh Bắc.

Thành Kinh Bắc nếu xét về quy mô, hoàn toàn có thể sánh ngang với một ngọn núi lớn. Từ khi còn cách một ngày đường, đoàn người Vũ Ngôn đã có thể lờ mờ thấy được ở phương xa một bóng đen mờ ảo, to lớn vô cùng. Khi đến tận nơi, sự hoành tráng của tòa thành này lại một lần nữa khiến cho những sĩ tử thôn quê này choáng ngợp. Thậm chí cả Nguyễn Phong là người trải qua hai kiếp cũng không khỏi bị quy mô hùng vĩ của tòa thành này làm cho tán thán. Xét về diện tích, Thành Kinh Bắc có thể ngang ngửa với tổng diện tích của bốn quận lớn nhất Hà Nội. Từ ngoài nhìn vào, hoàn toàn không thể thấy rõ được hoàn cảnh bên trong, bởi xung quanh tòa thành này được bao kín bởi một bức tường lớn vô cùng. Tường thành cao khoảng năm mét, được xây chủ yếu từ những tảng đá nguyên khối to, dày, có vẻ cứng rắn vô cùng.

Đứng trước tòa thành mà nhìn sang hai bên, sẽ thấy bức tường thành này trải dài đến ngút tầm mắt, bao kín cả tòa thành vào trong, hình thành một lớp bảo vệ vô cùng cứng chắc. Nguyễn Phong trước kia cũng đã không ít lần đi thăm di tích thành cổ Thăng Long, mặc dù tường thành ở nơi đó được điều khắc tinh xảo, thể hiện lên khí chất của một kinh đô nghìn năm văn hiến, nhưng nếu chỉ xét riêng về quy mô thì tường thành Thăng Long cổ xưa đã hoàn toàn thua kém so với bức tường thành Kinh Bắc này. Trên tường thành cao chót vót, có thể thấy được từng ô vuông cách đều nhau, bên trên dựng lên tinh kỳ pháp phối, còn có lính canh nghiêm nghị đứng thủ vệ. Người nào tinh mắt một chút có thể thấy được, trên bức tường thành kia còn có từng tốp lính tuần tra đều đều đi tuần, mặc dù đang là thời bình, nhưng tần suất đi tuần của lính canh vẫn không hề thấp chút nào, không biết khi chiến tranh nổ ra, mức độ canh phòng nghiêm ngặt còn có thể tăng lên tới đâu.

Đoàn sĩ tử thôn làng Vĩnh Thái theo hiệu lệnh của Vũ Ngôn, từ từ tiến đến trước cổng thành. Có lẽ vì bị choáng ngợp bởi khí thế hùng vĩ thâm nghiêm của tòa thành Kinh Bắc, những thanh niên này trong lúc vô thức đã tự động xếp thành hàng lối, tiến lên rất đều đặn, chầm mực. Trước cửa thành Kinh Bắc lúc này, tuy không tính là ngựa xe tấp nập, nhưng cũng có không ít người đang xếp hàng tiến vào. Theo sự giới thiệu của Vũ Ngôn, thành Kinh Bắc này có tổng cộng bốn cửa, phân biệt nằm ở bốn hướng đông, tây, nam, bắc, mỗi cửa lại phân thành hai làn đường, một bên dành cho người muốn tiến vào thành, bên còn lại dành cho những người muốn ra khỏi thành. Ra vào thành đều phải trải qua kiểm tra cẩn thận, mặc dù hoàn cảnh đất nước đang rất thanh bình, nhưng thủ tục này vẫn phải thực hiện nghiêm túc để đảm bảo an toàn cho nhân dân. Sau một thời gian xếp hàng, rút cục cũng đến lượt đoàn người Vũ Ngôn đi vào. Lính canh nhìn thấy một đám lớn sĩ tử khăn gói đi thi cũng không có gì ngạc nhiên, thế nhưng thủ tục vẫn được thực hiện:

“Các người là người ở đâu, có bao nhiêu người, đi đến đây có mục đích gì?”

Một binh sĩ khuôn mặt cương nghị, trên người mặc quân phục dành cho quân lính bình thường, tay cầm một ngọn giáo sắt sáng choang đứng chắn trước cửa thành lên tiếng hỏi. Vũ Ngôn dường như có kinh nghiệm vào thành nhiều lần, cũng không bối rối chút nào tiến lên trả lời:

“Bẩm quan, chúng ta là người làng Vĩnh Thái ở dưới chân Thanh Long sơn, lần này nhận được thông tin triều đình mở khoa thi nên mới khăn gói lên đường, cũng muốn một phen khảo thí đạt lấy công danh. Đoàn người chúng ta ở đây có tổng cộng bốn mươi ba người, mời ngài xem xét”

Giọng nói của Vũ Ngôn không chút siểm nịnh, cũng không có chút kiêu ngạo nào, hoàn toàn ung dung tự nhiên. Nhìn thấy thần thái của Vũ Ngôn như vậy, binh lính kia cũng có chút bất ngờ, sau đó thâm nhủ trong lòng, chắc hẳn đây là một vị sư phụ nào đó ở thôn làng, có bản lĩnh cao cường nên mới dẫn dắt học trò đi thi. Nghĩ vậy, về mặt của binh lính này cũng hòa nhã hơn một chút, sau khi cẩn thận tra xét một lượt thì thấy tình hình đúng như những gì Vũ Ngôn khai báo, vì vậy cũng không làm khó, chỉ thu của mỗi người hai đồng lệ phỉ vào thành.

Thực ra mà nói, đoàn người Vũ Ngôn đúng là chỉ có bốn mươi ba người, nhưng còn có thêm một con hổ là Phong Thiên, chỉ là bản lĩnh của binh lính này thấp kém, không chạm được đến trình độ nhập môn của một tu luyện giả, vì vậy không thể nhận ra được sự tồn tại của Phong Thiên, đặc biệt là khi con hổ này đã cố tình giấu diếm. Sau khi bước qua cánh cửa, một lần nữa Nguyễn Phong phải trầm trồ về sự vững chắc của bức tường thành. Chỉ là đi qua cửa thành, cũng đã khiến đoàn người Nguyễn Phong mất gần một phút. Mặc dù có một phần nguyên nhân là do phải xếp hàng từ từ tiến vào, nhưng điều này cũng đã thể hiện lên được độ dày của bức tường thành, chính vì vậy càng khiến cho Nguyễn Phong kinh ngạc với khả năng cũng như công sức của người dân nơi đây khi xây dựng tường thành.

Bước qua cánh cửa thành vững vàng kia, khung cảnh bên trong thành lập tức trải rộng trước ánh mắt ngạc nhiên của đoàn sĩ tử làng Vĩnh Thái. Mặc dù vẫn còn là ở khu vực bên ngoài, nhưng sự phát triển ở đây thật không phải làng Vĩnh Thái có thể so sánh được. Từng dãy nhà kéo dài, san sát nhau, xếp thành hàng lối rõ ràng. Giữa mỗi một dãy nhà lại là một con phố nhỏ, đường đi thừa sức cho bảy tám người dàn hàng ngang cùng đi. Trên mặt đất được nện bằng phẳng có lát gạch, mặc dù không phải là loại xa hoa đắt tiền như gạch lát trong nhà, nhưng cũng tạo nên một vẻ sung túc của thành thị lớn.

Có lẽ là vì đầu năm, trên đường lúc này bày đầy hàng quán, bán đủ các loại quả vật, đồ chơi, các loại đồ tượng trưng mang ý nghĩa đặc biệt trong ngày tết. Trên đường phố rộng rãi, có thể thấy được dòng người đi lại rộn ràng, người lớn ai cũng vui vẻ tươi cười, chúc mừng nhau một năm mới hạnh phúc, trẻ em thì xúng xính trong những bộ đồ mới, khuôn mặt mang đầy niềm vui, nô đùa chạy nhảy thỏa thích trên đường. Những sĩ tử của làng Vĩnh Thái lần đầu tiên vào thành, cũng là lần đầu tiên được ngắm một khung cảnh phồn hoa tấp nập như vậy, trong lòng ai cũng không khỏi dâng lên một nỗi niềm muốn được thỏa thích mà hòa vào khung cảnh kia. Chỉ có điều những thanh thiếu niên này cũng đã hiểu chuyện, biết kiềm chế cảm xúc của bản thân, vì vậy mà vẫn giữ được bình tĩnh, đứng chính tề trong hàng ngũ.

Vũ Ngồn nhìn lướt qua một lượt, lập tức hiểu rõ cảm xúc của những đứa trẻ này, dù sao bọn họ từ bé đến lớn đều sống ở làng Vĩnh Thái, cũng chưa từng được đi ra ngoài, lần đầu đối mặt với hoàn cảnh tấp nập trong thành trong lòng không có cảm xúc đặc biệt mới lạ. Chỉ có mình Nguyễn Phong là khác với những thanh thiếu niên khác, bởi vì dù hoàn cảnh khác biệt, nhưng sự phồn hoa tấp nập thế này cũng không phải lần đầu lần gặp được, cho nên cũng không có nỗi xúc động muốn hòa nhập kia. Trong mắt Vũ Ngồn, biểu hiện của hắn lại là sự thể hiện xuất sắc của tâm tính thanh cao, không bị sự phồn hoa trước mắt hấp dẫn, chính vì vậy mà Vũ Ngồn rất hài lòng, trên môi khẽ nở nụ cười. Nhận định phương hướng một lát, Vũ Ngồn lên tiếng:

“Chúng ta trước tiên sẽ đến trường học trong thành, làm thủ tục xin được rèn luyện khảo thí trong trường. Sau đó ta sẽ cho các trò đi chơi thoải mái một lượt, coi như làm quen với hoàn cảnh trong thành thị. Giờ thì chúng ta đến trường học trước đã”

Đoàn sĩ tử vừa nghe được thầy cho phép đi tham quan thành Kinh Bắc, trong lòng đều dâng lên một niềm vui mừng. Ngay cả Nguyễn Phong đã quen thuộc với sự phồn hoa của thành thị, cũng không tránh được có tâm niệm muốn tham quan một vòng. Dù sao hoàn cảnh ở đây cũng bất đồng với nơi mà hắn sống ở kiếp trước, thậm chí còn là một hoàn cảnh mà hắn từng ước ao được đến thăm một lần, vì vậy trong lòng hắn không khỏi sinh ra một cảm giác chờ mong. Chỉ là trước khi được đi thăm quan, thì tất cả những thí sinh này còn phải đi đến trường học để đăng ký thủ tục đã, có lẽ vì nỗi xúc động trong lòng thúc giục, ai cũng vội vã bước theo Vũ Ngồn, dường như muốn ngay lập tức hoàn thành những thủ tục rườm rà để còn tranh thủ tham quan thành Kinh Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 54: Giáo trường Kinh Bắc

Đại Việt quốc từ khi thành lập đến nay cũng đã trải qua mấy nghìn năm, hệ thống hành chính, quân sự, giáo dục cũng theo thời gian mà được hoàn thiện. Hành chính Đại Việt quốc phân làm hai cấp chính là cấp Trung ương và cấp địa phương. Cấp Trung ương chủ yếu gồm các cơ quan đầu não của đất nước, có thể phân làm ba bộ phận chính, lần lượt là cơ quan trực tiếp giúp hoàng đế xử lý các công việc, cơ quan đầu não của triều đình và cơ quan trực thuộc triều đình. Mặc dù quyền lợi của mỗi cơ quan đều rất to lớn, nhưng chính vì hệ thống phân cấp chi tiết phức tạp, mặc dù vừa qua lại hỗ trợ lẫn nhau nhưng cũng đồng thời kiềm chế lẫn nhau, cho nên quyền hạn của hoàng đế không bao giờ bị lấn át, các quan lại cũng khó có cơ hội chiếm quyền đoạt lợi soán ngai vàng. Đây cũng là lí do tại sao trải qua hàng nghìn năm nhưng hệ thống quyền lực của Đại Việt vẫn nằm trong tay một dòng họ duy nhất.

Dưới cấp trung ương là cấp địa phương, được phân chia theo quy mô hành chính từ lớn đến nhỏ, lần lượt là: phủ, lộ, châu, trại, huyện, hương, giáp, phường, sách, động. Mặc dù phân chia ra nhiều cấp hành chính, nhưng trên thực tế thì những tên gọi hành chính này cũng chỉ sử dụng trên sách vở công văn là chính, còn nhân dân thường vẫn gọi theo cách quen thuộc từ xa xưa như làng, xã, thôn, ấp hoặc thành, trấn, tỉnh..... Cách gọi tuy khác nhau nhưng chỉ cần quy đổi một chút là có thể hiểu được, về cơ bản thì một trấn tương đương với một châu, ví dụ như trấn Kinh Bắc còn có tên gọi khác là Kinh Châu. Mà thành Kinh Bắc lại chính là tòa thành trung tâm của cả trấn Kinh Bắc này, chính vì vậy ở đây tập trung rất nhiều cơ sở chính trị, kinh tế, văn hóa đại biểu cho cả một vùng rộng lớn, bao gồm cả trường học lớn nhất trong toàn trấn Kinh Bắc.

Đám sĩ tử làng Vĩnh Thái dưới sự dẫn đường của Vũ Ngồn, sau hơn hai tiếng đồng hồ đi lòng vòng qua các con phố, đoạn đường giao nhau rối rắm, rút cục cũng đến được mục đích của họ. Giáo trường Kinh Bắc, không hổ danh là trường học lớn nhất trong toàn trấn Kinh Bắc này, từ xa nhìn lại cũng có thể thấy được quy mô vô cùng rộng lớn của cả trường học. Nếu chỉ xét riêng về diện tích, giáo trường Kinh Bắc đã chiếm diện tích tương đương với ba con phố lớn trong thành. Từ xa nhìn lại, có thể thấy được từng dãy nhà san sát nhau được dựng lên bên trong giáo trường, mái ngói đỏ tươi, tường trắng vôi trắng bạch, tất cả đều cùng một kiểu dáng, hình thức, màu sắc tạo nên cho người nhìn một cảm giác nhất quán, đồng bộ, không phân biệt giàu nghèo sang hèn. Có lẽ đây cũng là cái ý tưởng chung của tất cả những người trong hệ thống giáo dục ở nơi này, muốn tạo lên một môi trường bình đẳng cho tất cả học sinh học tập trong trường.

Nguyễn Phong ngắm nhìn cả tòa giáo trường, không hiểu tại sao lại có chút cảm giác thân quen, dường như đã nhìn thấy ở đâu đó. Suy ngẫm một hồi, Nguyễn Phong mới nhận ra thì ra là giáo trường này xây dựng theo cùng một phong cách với Văn Miếu Quốc Tử Giám. Một suy nghĩ kỳ quái chợt nảy ra trong đầu Nguyễn Phong: lẽ nào hắn không phải người duy nhất xuyên việt đến nơi này. Từ khi bắt đầu tiếp xúc với nền văn hóa ở thế giới này, Nguyễn Phong đã tìm thấy rất nhiều điểm chung trong các điển tích, cổ văn. Những truyền thuyết về Lạc Long Quân, Âu Cơ, về bọc trăm trứng, về Thánh Gióng, Sơn Tinh Thủy Tinh..... Tất cả đều tạo nên một cảm giác quen thuộc, giống hệt như những gì hắn đã từng tiếp thu tại kiếp trước. Chính vì những điểm chung này mới tạo thành suy nghĩ lầm tưởng của Nguyễn Phong lúc đầu là hắn đã xuyên qua thời gian về thời phong kiến.

Chỉ là càng tiếp xúc nhiều với thế giới này, Nguyễn Phong càng cảm thấy nơi đây không giống với những gì lịch sử trên Trái Đất ghi chép. Chỉ đơn giản như cái tên Đại Việt vương triều, mặc dù nó đã từng xuất hiện rất nhiều trong sử sách Việt Nam, nhưng lại không có một triều đại nào trong lịch sử Việt tồn tại được hơn một nghìn năm chứ đừng nói là mấy nghìn năm như vương triều Đại Việt này. Hay như Phong Thiên, một con Phong sĩ hồ bằng xương bằng thịt được Nguyễn Phong thuần hóa, thế nhưng nếu tra xét trong toàn bộ tư liệu về động vật học ở Trái Đất, chắc chắn sẽ chẳng thể tìm được một mảnh mồi nào về loài hồ có cánh này cả. Toàn bộ kiến thức tiếp thu được từ Trái Đất dường như đều sai lệch so với thế giới này, chính vì vậy mà nhận thức của Nguyễn Phong đối với thế giới này càng thêm có phần mù mờ khó hiểu. Chỉ là Nguyễn Phong biết rõ một điều: nếu hắn có thể đạt đến đẳng cấp cao trong việc tu luyện, hắn sẽ có thể xé rách không gian, đi tìm câu trả lời cho bản thân mình, chính vì vậy nên những điều khó hiểu kia đều đã được Nguyễn Phong tạm gác sang một bên.

Quay lại với kiến trúc của tòa Giáo trường này, ngay từ ngoài nhìn vào đã thấy trước Giáo trường có một hồ nước nhân tạo được xây dựng kì công, hình dạng tròn trịa viên mãn giống như mặt trăng đêm rằm. Giữa hồ được đắp nổi một gò đất rộng rãi vô cùng, bên trên có xây dựng một toà văn đường thoáng mát, ngoài cửa có trên biển đề ba chữ Phán Nguyệt Đường. Từ bên bờ đi ra gò đất có bốn cây cầu, được xây dựng ở bốn phía đông tây nam bắc, chiều rộng đủ cho ba người sống vai cùng đi, thành cầu đều sơn một màu đỏ, bên trên còn phân ra từng ô đề chữ, tạo thành đôi câu đối hai bên

thành cầu.

Theo giải thích của Vũ Ngôn, tòa thủy đường này được xây dựng, mục đích là để cho học sinh mỗi đêm trăng thanh đều đến đây bình luận văn thơ, trao đổi thi từ, trau dồi kiến thức. Đi qua hồ nước sẽ đến trước cổng chính của Giáo trường. Trước cổng có tứ trụ nghi môn, cùng hai tấm bia “Hạ mã” phân định ranh giới chiều ngang của cổng. Theo truyền thống tôn trọng giáo dục của Đại Việt, bất cứ ai khi đi qua trước cửa giáo trường đều phải xuống ngựa đi bộ, ít nhất là cho đến hết khoảng cách ranh giới của hai tấm bia thì mới có thể lên ngựa đi tiếp. Điều này phần nào cho thấy tư tưởng trọng đạo của người dân Đại Việt. Tứ trụ được gọt đẽo trực tiếp từ những tảng đá nguyên khối mà tạo thành, trên hai trụ giữa có dựng tượng hai con nghê đá châu phục, hai trụ bên ngoài có đắp nổi hình bốn con không tước xòe cánh chấp đuôi vào nhau. Cổng Giáo trường bao gồm ba kiến trúc xây thành một hàng tạo thành, kiến trúc hai bên là hai cánh cửa nhỏ hơn, chính giữa là một cánh cửa gỗ đỏ to, được xây hai tầng, bên trên còn đề ba chữ thật to “Giáo trường môn”.

Bước qua cổng chính của Giáo trường sẽ tiến vào khu “Nhập đạo”, kỳ thực chính là một con đường trải dài, hai bên có trồng các loại cây xanh mát, tạo nên khung cảnh tĩnh lặng, thanh bình, khiến cho người ta khi bước qua tâm tình cũng từ từ mà bình lặng lại. Nhập đạo kéo dài, nối thẳng đến Đại Trung môn, hai bên còn có Thánh Đức môn và Đạt Tài môn, tiếp theo kéo dài nối thẳng đến Khuê Văn Các, chính là nơi bình phẩm những bài văn hay của sĩ tử trong trường.

Kiến trúc của Khuê Văn Các cũng vô cùng độc đáo, bên dưới bao gồm bốn trụ đá cao chừng một mét, được trạm trổ điêu khắc vô cùng tinh xảo nâng đỡ cả tầng lầu bên trên, cũng chính là nơi mà thầy giáo trong trường ngồi để bình phẩm văn thơ của sĩ tử. Lầu bên trên được dựng từ gỗ quý, sơn son thếp vàng, mái lầu được lợp ngói đỏ tươi, bốn góc được điêu khắc tạo hình như đuôi rồng uốn lượn, vô cùng kì công. Bốn phía tường lầu có bốn cửa sổ hình tròn, khung viền cũng một màu đỏ tươi, sát cạnh lầu lại có giếng Thiên Quang vuông vức, nước giếng trong xanh tươi mát, trong giếng lại trồng hoa sen gần gũi mà thanh nhã. Tất cả những chi tiết kiến trúc này đều ẩn chứa dụng tâm của người xây dựng, cửa sổ tròn đỏ đại biểu cho mặt trời, giếng Thiên Quang vuông đại biểu cho mặt đất, tất cả tổng hợp lại tạo thành khung cảnh trời cao đất rộng, linh khí tụ tập, càng thêm đề cao ý nghĩa của văn chương thư pháp.

Đoàn sĩ tử theo sự dẫn dắt của Vũ Ngôn, cảm xúc cũng thay đổi vô cùng, càng ngày càng hòa nhập vào khung cảnh mang đậm tính sư phạm của giáo trường. Đi qua Khuê Văn Các, đoàn người tiến vào một khoảng sân rộng, bốn phía được xây dựng những tòa sảnh đường thật to, bên trong có bày các tấm bia đề tên những người đỗ công danh khoa cử từ khi triều đình bắt đầu chiêu mộ hiền tài, bên phải là khoa văn, bên trái là khoa võ, mục đích chính là để vinh danh những người đỗ đạt, đồng thời cũng khơi dậy ý chí phấn đấu của những sĩ tử khác. Hơn bốn mươi sĩ tử của làng Vĩnh Thái, ai cũng chăm chú đọc một lượt những cái tên được lưu trên bảng kia, trong lòng vừa ngưỡng mộ các bậc hiền tài này, lại có một ham muốn gắng sức rèn luyện, hy vọng một ngày được lưu tên trên bia đá kia, làm rạng danh dòng họ.

Sau khu vực giếng Thiên Quang, kiến trúc trong Giáo trường đã bắt đầu có sự đổi khác so với Văn Miếu, nối tiếp không phải là khu vực thờ phụng những vị thánh hiền, mà lại là một quảng trường dạy học rất rộng lớn, bên cạnh là một sân luyện võ cũng rộng không kém. Đây chính là nơi mà sĩ tử thường đến để nghe giảng bài, cũng để rèn luyện bản thân, trao đổi với đồng bạn. Sau khu vực học tập này là một dãy kiến trúc phòng ốc xây dựng đồng đều, chính là nơi ở của sĩ tử khi nhập học trong trường. Ở cuối cùng trong khuôn viên của Giáo trường chính là nơi ở của các vị giáo viên, đồng thời cũng là nơi làm thủ tục nhập học. Vũ Ngôn sau khi dẫn các học trò đi đến khu vực cuối cùng này, thì liền ra hiệu cho bọn họ chờ đợi, còn bản thân thì trực tiếp đi vào căn phòng lớn nhất, chuẩn bị làm thủ tục đăng kí cho các sĩ tử.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 55: Ý đồ

Sau hơn một giờ chờ đợi, cuối cùng đoàn sĩ tử cũng thấy Vũ Ngôn đi ra khỏi căn phòng, đi cùng hắn còn có một người trung niên nữa, bộ dáng tươi cười nói chuyện như đã quen từ lâu. Hai người sóng vai đi đến trước đoàn sĩ tử mới dừng lại, Vũ Ngôn lúc này mới quay sang nói với các sĩ tử:

“Các trò, đây là thầy Trần Cường, là một người bạn cũ của ta. Từ hôm nay trở đi, việc ăn ở học hành của các trò tại giáo trường sẽ do thầy Cường phụ trách. Các trò mau đến chào thầy Cường đi”

Nghe được lời giới thiệu của Vũ Ngôn, các sĩ tử đều biết được vai trò quan trọng của vị sư phụ Trần Cường này, vì vậy những thanh niên này đều lần lượt tiến lên chào hỏi. Khi đến lượt ba người Nguyễn Phong tiến lên chào hỏi, ánh mắt của Trần Cường đột nhiên sáng ngời lên, trên miệng cũng khẽ mỉm cười:

“Anh Ngôn, chẳng phải anh đến đăng ký cho ba mươi chín sĩ tử trọ học tại trường sao, ba sĩ tử này hình như không nằm trong số được đăng ký thì phải? Nếu không ngại thì anh hãy giới thiệu cho tôi đi nào”

“Ha ha, anh cũng thật tinh mắt đấy, ba tên nhóc này là đệ tử riêng của tôi, lần này tôi muốn dẫn chúng đi rèn luyện một chuyến, sau đó mới lên kinh dự thi, vì vậy sẽ không trọ lại đây học tập”

“Thì ra là thế, chẳng trách được ba vị đây còn trẻ như vậy mà đều đã là tân thủ, đúng là danh sư xuất cao đồ mà. Kỳ thi lần này, bọn họ không muốn giành giải cũng khó, ha ha”

“Ồ, anh quá khen rồi, những tên nhóc này là lần đầu đi thi, quy củ không hiểu, kinh nghiệm còn thiếu nhiều, tôi cũng không quá trông chờ chúng đạt được

thành tích cao đầu. Các trò, lại đẩy ra mắt thầy Cường đi nào”

Ba người Nguyễn Phong nghe được cuộc nói chuyện giữa hai vị sư phụ, trong lòng khẽ động, từ cuộc nói chuyện cũng có thể nhận ra được vị Trần Cường này tuyệt không phải người thường. Chỉ riêng việc nhìn qua một lượt đã có thể phát hiện tu vi của bọn họ thì người thường tuyệt đối không làm được. Nguyễn Phong dẫn đầu, bước đến trước mặt hai vị sư phụ, kính trọng chào hỏi một tiếng

“Lần đầu ra mắt thầy Cường, trò tên là Nguyễn Phong”

“Trò là Phạm Văn Thái”

“Trò là Trần Duy”

Ba người theo thứ tự chào hỏi một lượt, giọng điệu đều thể hiện lên sự tự tin nhưng cũng không kém phần tôn trọng đối với người trên. Vũ Ngôn thấy biểu hiện của ba đứa học trò, khẽ gật gù mỉm cười, mà Trần Cường thì càng là cười to, thế nhưng trong lòng lại thầm nghĩ phục Vũ Ngôn có thể dạy dỗ ra học trò tốt như vậy.

“Ha ha, các trò kính lễ ta, vậy ta cũng không thể thiếu tôn trọng được rồi. Lần đầu gặp mặt, xin tự giới thiệu ta là Trần Cường. Mặc dù mới gặp mặt không lâu, nhưng ta có thể đảm bảo thành tựu của các trò sau này tuyệt đối không thấp, đến lúc đó đừng quên bậc tiền bối ở nơi hẻo lánh này nhé”

Trần Cường cười đùa tự nhiên, không hề có chút nào xa lạ, điều này cũng khiến ba người Nguyễn Phong cảm thấy gần gũi hơn với vị giáo viên lần đầu gặp mặt này. Sau một hồi nói chuyện phiếm, Vũ Ngôn từ biệt Trần Cường, sau đó dẫn theo các học trò đi tham quan thành Kinh Bắc một lượt như đã hứa. Một vòng tham quan này, thì thoảng lại có vài nhóm sĩ tử tách riêng ra tham quan những nơi họ thích, Vũ Ngôn đối với việc này cũng không ngăn cản, bởi dù sao những sĩ tử này cũng đã biết vị trí của Giáo trưởng, hoàn toàn không sợ bị lạc. Còn về vấn đề an toàn, Vũ Ngôn cũng chẳng cần lo cho họ, sẽ chẳng có ai lại đi gây sự với vài sĩ tử đi thi làm gì, mà đạo đức của đám sĩ tử này cũng tốt, sẽ chẳng đi gây chuyện với những người lạ. Rốt cục sau một hồi dạo phố, chỉ còn lại có ba người Nguyễn Phong cùng với con hổ Phong Thiên là vẫn đi theo Vũ Ngôn. Đường đi càng vào sâu trong thành càng đông đúc, nhân tài lẫn lộn, chính vì vậy việc một con hổ đi nghênh ngang giữa đường cũng không phải là chuyện hay ho gì. Suy nghĩ đến điểm này, Vũ Ngôn quyết định nhắc nhở Nguyễn Phong một chút, mặc dù Phong Thiên đã có tính giấu diếm tung tích, nhưng nếu gặp phải cao thủ thì sẽ không thể giấu được ánh mắt của họ:

“Phong à, ta nghĩ con nên thu Phong Thiên lại đi, dù sao hiện tại đi giữa phố phường đông người, chẳng ai biết được liệu trong những người qua đường kia có lẫn vào một vị cao thủ nào không. Mà việc dẫn theo một hồn thú đi lại nghênh ngang giữa đường quả thực không tốt, nếu bị phát hiện rất dễ dẫn đến một số kẻ muốn sinh sự, vì vậy nên con tốt nhất là thu lại Phong Thiên đi.”

“Dạ, đệ tử đã hiểu, con sẽ thu lại Phong Thiên ngay lập tức”

Nguyễn Phong nghe lời Vũ Ngôn căn dặn, sử dụng liên kết linh hồn định thu lại Phong Thiên. Bất cứ một tu luyện giả nào có hồn thú đều có thể làm được việc này, bởi liên kết linh hồn giữa người và thú sẽ tự tạo ra một khoảng không gian độc lập khác, có thể tạm thời cho hồn thú tiến vào, chỉ là khoảng không gian độc lập này rất hoang vu, có thể nói là chẳng có một thứ gì, cho nên Nguyễn Phong mới không muốn đưa Phong Thiên vào đó. Tất nhiên, nếu trình độ tu luyện của Nguyễn Phong tăng lên, khoảng không gian này sẽ được mở rộng dần ra, cũng có thể sử dụng nguyên lực để cải tạo lại, hình thành một nơi thích hợp cho hồn thú của mình sinh sống, nhưng hiện giờ thì Nguyễn Phong chưa làm được điều này, vì vậy nên tạm thời hắn vẫn phải để Phong Thiên ở ngoài. Lần này là lần đầu tiên Nguyễn Phong muốn đưa Phong Thiên vào trong không gian này, nhưng không ngờ con hổ lại một mực không muốn vào, cố tình vẫn ở lại bên ngoài.

Nguyễn Phong không muốn gượng ép con hổ, nhưng để nó đi nghênh ngang ngoài đường thì cũng không tiện, đang lúc khó suy nghĩ thì hắn nhìn thấy con hổ làm một việc khó tin. Thân thể của Phong Thiên từ từ co rút lại, cuối cùng hóa nhỏ như một con mèo, chỉ là khí thể của con mèo này thực sự có chút quá mạnh mẽ, khiến người ta không thể liên tưởng nó với bất cứ con mèo nào khác. Nhìn thấy sự kinh ngạc của Nguyễn Phong, con hổ khẽ vênh mặt vênh đuôi, có chút kiêu ngạo, thân thể nó vốn hình thành từ gió, hơn nữa hiện này lại có liên kết linh hồn với Nguyễn Phong, nếu muốn biến to hóa nhỏ nó đều có thể tùy ý mà làm, chỉ cần chuyển bớt một phần nguyên tố trong cơ thể sang phía Nguyễn Phong là được. Cũng may không gian độc lập kia cũng có khả năng tích trữ nguyên tố, nếu không thân thể Nguyễn Phong đột nhiên thừa nhận một lượng lớn nguyên tố từ con hổ như vậy, chỉ sợ đã lập tức bị nổ tung ra rồi. Con hổ, hay nói đúng hơn là con mèo Phong Thiên nhảy tốt một cái lên vai Nguyễn Phong, cái đuôi nó khẽ quất qua cổ Nguyễn Phong, sau đó yên vị nằm ở đó, đôi mắt ngược lên ngắm nhìn đường phố. Có vẻ như tò mò với sự vật mới lạ là một phần thiên tính của bất cứ động vật nào, bất kể là người hay hổ, chính vì vậy nên con mèo Phong Thiên kia mới cố tình không chịu vào không gian độc lập, mà lại tình nguyện thu nhỏ lại để được ngắm nhìn đường phố. Cảm nhận được sự tò mò của con hổ, Nguyễn Phong cũng chẳng bắt nó chui vào trong cái không gian buồn tẻ kia, cứ thế để nó an vị trên vai mình mà tiếp tục đi tham quan. Chỉ là Nguyễn Phong không hề biết, ở một góc khuất nào đó, trong một con ngõ nhỏ nối liền với đoạn đường này, đang có một kẻ có ý đồ xấu xa nhìn chằm chằm vào hắn:

“Hừ hừ, một tên thầy đồ vô hại, ba tên võ giả cấp tân thủ, vậy mà lại tìm được một chân hồn Phong sí hổ. Để cho bọn chúng nắm giữ chân hồn này thật là đáng tiếc, không bằng ta cướp lấy để sử dụng, vừa lúc ta đang cần tìm thêm một chân hồn phong hệ để tu luyện”

Nhóm Nguyễn Phong không hề hay biết đang có kẻ xấu xa nhắm vào mình, chỉ là Nguyễn Phong đột ngột cảm thấy có chút lạnh lạnh sống lưng, giống như bị một kẻ tà ác nào đó theo dõi vậy. Dừng lại một chút, hắn quay đầu nhìn khó xung quanh một lượt, chỉ là không thể phát hiện được bất cứ kẻ khả nghi nào từ trong dòng người đông nghịt này, cuối cùng Nguyễn Phong chỉ đành bỏ qua tìm kiếm, tiếp tục đi theo Vũ Ngôn.

“Đại ca, có chuyện gì vậy?” Trần Duy nhìn thấy hành động khác lạ của Nguyễn Phong, cảnh giác hỏi nhỏ

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là đột nhiên ta có cảm giác bị theo dõi, nhưng mà cảm giác này chỉ lướt qua mà thôi, có lẽ là trong dòng người có vài kẻ phát hiện ra cấp độ của chúng ta, cho nên quan sát kỹ càng mà thôi”

“Ồ, vậy thì cũng không có việc gì, dù sao số lượng sĩ tử đi thi cũng không ít, có vài kẻ tài giỏi nhận ra tu vi của chúng ta cũng là việc bình thường. Nếu đã vậy chúng ta cũng không cần để ý nhiều”

Vũ Ngôn đi đằng trước, nghe được cuộc nói chuyện của ba tên học trò thì lông mày cũng khẽ cau lại, chỉ là suy nghĩ một chút thì lại bỏ qua, không tiếp tục để ý nữa. Dù sao thì đây cũng là một cuộc rèn luyện cho bọn chúng, nếu có thể vượt qua được thì tốt, mà nếu gặp phải nguy hiểm quá lớn thì bản thân Vũ Ngôn lúc nào cũng có thể ra tay cứu trợ, vì vậy nên cũng không cần quá lo lắng làm gì. Đi dạo quanh một vòng, mấy người cũng có chút môi chân khát nước, hơn nữa từ sáng đến giờ cũng chưa ăn gì, vì vậy nên bốn người nhất quyết dừng lại, tìm một chỗ để ăn uống một bữa thật ngon. Dù sao mấy hôm liền rồi đều phải ăn lương khô và đồ chuẩn bị sẵn từ nhà, tuy có thể lấp đầy cái bụng, nhưng không thể nào nói là ngon miệng được, chính vì thế hôm nay phải làm một bữa thỏa thích, bù lại cho vài hôm trước. Vũ Ngôn có lẽ khá quen thuộc với hoàn cảnh trong thành Kinh Bắc, vì thế nên cũng không tốn nhiều thời gian tìm kiếm, rất nhanh đã dẫn ba tên đệ tử đi đến một nhà hàng, chuẩn bị ăn một bữa ngon miệng.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 56: Hạ độc

Trên một cung đường nhỏ của thành Kinh Bắc, trong một đoạn ngõ hẻm tối tăm vắng vẻ, mặc cho bầu trời đang là giữa trưa, nhưng bầu không khí nơi này vẫn khó có thể khiến cho người ta thấy được chút liên hệ nào với sự ấm áp. Trên đoạn đường nhỏ hẹp này, người ta có thể gặp được đa phần đều là những bức tường phía sau các toàn nhà, san sát nhau chặt kín, khiến cho cả con hẻm càng trở nên vắng vẻ và tĩnh mịch.

Có lẽ con hẻm này sẽ chẳng có ai chú ý đến, cũng chẳng có ai thèm quan tâm nếu như hoàn cảnh của nó chỉ đơn điệu như vậy. Nhưng may thay, trong con hẻm toàn là các bức tường kéo dài này, lại có một quán ăn được mở ra thu hút đến một vài vị khách có khẩu vị đặc biệt. Thực ra mà nói, thức ăn trong quán rất ngon, thậm chí còn ngon hơn một vài nhà hàng lớn nằm trên các trục đường chính của thành Kinh Bắc, chỉ có điều chủ quán không thông hiểu về việc kinh doanh, hoặc cũng có thể là vì không đủ vốn, cho nên ngoại trừ việc mở quán bán hàng ăn ở trong một con ngõ nhỏ thế này, hẳn cũng không thể làm gì hơn được để quảng bá tài nghệ của bản thân. Chính vì vậy, mặc cho thức ăn chủ quán làm ra rất ngon, nhưng quán vẫn luôn vắng vẻ, thường thường cũng chỉ có một ít khách quen là ghé vào quán để thưởng thức tài nghệ của chủ quán. Những vị khách này cũng đã không ít lần giúp chủ quán quảng bá tài nghệ, thu hút khách đến, chỉ là cố gắng của họ thường thường đều trôi sông, bởi vị trí quán quá đặc biệt, khó mà giữ được khách. Trải qua năm tháng gió mưa, quán cũng không thường xuyên được sửa sang, vì vậy từ xa nhìn lại, bề ngoài của quán tơi tàn vô cùng, khiến cho người không biết chỉ mới nhìn thôi đã không muốn vào ăn rồi. Người ta thường nói, làm việc muốn thành công thì phải có đủ ba yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Quán ăn này chỉ riêng địa thế bất lợi cũng đã khiến quán ăn khó có thể phát triển được, huống chi bề ngoài tơi tàn còn khiến cho lòng người chán ghét ngay từ cái nhìn đầu tiên. Địa lợi nhân hòa đều không có thì làm sao có thể thành công.

Ngày hôm nay, quán cũng làm ăn bết bát như mọi hôm. Mặc cho thời gian đang là lúc giữa trưa, cũng là lúc dễ làm ăn nhất trong ngày, nhưng quán vẫn vắng teo, khách khứa thưa thớt mấy mống. Cũng may, từ ngoài đầu ngõ còn đang có bốn bóng người đi đến, có vẻ là hướng đến quán ăn này tìm chút gì đó lót dạ. Bốn người kia chính là nhóm người Nguyễn Phong đang tìm một chỗ để ăn trưa. Theo sự chỉ dẫn của Vũ Ngôn, bọn họ đã tìm đến quán ăn này, chỉ có điều bọn họ cũng như bao người khác, ngay từ ấn tượng đầu tiên về quán ăn đã vô cùng kém vì ngoại hình tơi tàn.

“Sư phụ, đây là quán ăn mà người định dẫn chúng con đến sao? Con thấy chỗ này nên gọi là nhà kho thì đúng hơn. Bề ngoài tơi tàn, vị trí thì vắng vẻ, quán thế này chẳng sớm thì muộn cũng sập tiệm mà thôi” Trần Duy vừa đi vừa lau đầu, có vẻ rất bất mãn vì địa chỉ mà Vũ Ngôn giới thiệu. Theo quan niệm của hắn, món ăn mà ngon thì ngay từ ngoại hình đã phải hấp dẫn, quán ăn mà tốt thì bề ngoài cũng phải sáng sủa sạch sẽ. Cái quán này vừa tơi tàn cũ kỹ, xung quanh lại còn âm u vắng vẻ. Chỉ riêng điều kiện bên ngoài như thế đã đủ để khách mất hết cảm giác thèm ăn, làm sao còn buồn ghé vào nữa chứ.

“Trần Duy, mọi sự đều không thể đánh giá theo vẻ bề ngoài. Con nên học tập thói quen này đi, trên đời này không phải cái gì đẹp cũng là tốt đâu” Vũ Ngôn khẽ nhắc nhở tên học trò này, cũng không nói thêm gì nữa, dường như muốn để cho sự thực tự chứng minh.

“Sư phụ nói đúng đấy, người cũng không nên vội vàng hấp tấp kết luận như vậy. Mọi việc đều phải trải qua mới biết được bản chất bên trong, đến người còn thế nữa là” Văn Thái cũng lên tiếng phụ họa lời của Vũ Ngôn, rất có khí thế bênh vực lẽ phải.

Bọn họ mới nói được mấy câu thì đã đi đến trước cửa quán ăn. Vũ Ngôn có vẻ rất quen thuộc nơi đây, cũng không có chần chừ chút nào, chủ động dẫn đầu bước vào quán. Ba tên học trò thấy vậy đều chỉ có thể bước theo, dù sao đến sư phụ bọn họ cũng không ngại, vậy ba người còn gì để ngại. Bốn người rất nhanh đã chọn được một chỗ thoáng đãng sạch sẽ ở gần cửa sổ, đều yên tĩnh ngồi xuống. Có thể nói, bọn họ chọn được vị trí này dễ dàng như vậy cũng là do quán quá vắng khách, bằng không chỉ cần bước ra bất cứ quán ăn nào ngoài đường kia, đều có thể thấy được vị trí này đã sớm bị chiếm sạch. Bốn người vừa yên vị chưa lâu thì chủ quán đã tiến tới. Chủ quán là một ông lão, nhìn tuổi có lẽ chỉ mới hơn sáu mươi, thế nhưng mái đầu bạc trắng lại nói cho người ta biết tuổi của chủ quán tuyệt đối phải cao hơn thế. Mặc dù quán ăn bên ngoài có vẻ tơi tàn, nhưng nội thất cũng như chính chủ quán đều có vẻ rất gọn gàng ngăn nắp, thật không hiểu tại sao một người như vậy lại có thể dễ mặc cho diện mạo quán ăn của mình tơi tàn thế kia. Vũ Ngôn nhìn thấy chủ quán bước đến, cũng không có ngồi yên mà lập tức đứng lên chào hỏi

“Bác Lâm, lâu lắm rồi không gặp bác, bác còn nhận ra cháu không?”

Nhìn cử chỉ của Vũ Ngôn, có thể nhận ra được hắn hoàn toàn không xa lạ gì vị chủ quán này. Chủ quán nghe được lời chào hỏi của hắn, đầu tiên là có chút ngần ra, sau đó trong ánh mắt ánh lên một vẻ quen thuộc, nhưng hơi mơ hồ. Một lúc lâu lục tìm trong trí nhớ già của mình, chủ quán mới “à” lên một tiếng thật to, sau đó vui vẻ cười nói:

“Cậu là Vũ Ngôn đúng không. Lâu lắm rồi không gặp lại cậu, cũng hơn ba năm rồi chứ đâu có ít ỏi gì. Cậu cũng biết đấy, trí nhớ của người già thật không thể tốt được như mấy người các cậu, tôi cũng phải mất một lúc mới nhận được cậu đấy.”

“Ha ha, bác nhận ra cháu là quý hóa quá rồi. Đạo này bác sống vẫn tốt chứ. Nói thật là ba năm không gặp lại, cháu vẫn nhớ rõ tay nghề của bác đấy.”

“Ồ, vẫn tốt, vẫn tốt. Tôi đạo này làm ăn cũng không tệ, ha ha, tay nghề cũng không có bị tụt lùi chút nào đâu. Cậu muốn ăn gì, nói đi, để tôi thể hiện tay nghề cho cậu xem một lượt”

“Vây thì tốt quá, bác làm cho cháu bốn suất cơm, một đĩa thịt bò xào, một đĩa thị luộc, một đĩa cá kho tộ cùng với một bát canh chua nhé. Lâu rồi không được thưởng thức tay nghề của bác, giờ cháu muốn thưởng thức nhất chính là mấy món này. Nói thật là cháu vẫn thấy tiếc thay cho bác đấy. Mặc dù bác mở quán ăn chỉ để tìm chút việc làm cho khuấy khỏa lúc tuổi già, nhưng lãng phí tay nghề như vậy thật quá đáng tiếc. Bác mà chuyển quán ăn ra ngoài đường lớn, có lẽ đã sớm nổi tiếng cả cái thành này rồi”

“Ha ha, cậu không cần khuyên tôi làm gì, dù sao tôi cũng già rồi, không còn đủ sức để lo nhiều chuyện như vậy, làm cái quán ăn nho nhỏ này cũng coi như thoải mái. Thôi cậu ngồi chờ một lúc nhé, tôi đi làm thức ăn ngay đây”

Ông chủ quán tuy già nhưng tay chân vẫn nhanh nhẹn, chỉ một loáng đã làm xong toàn bộ những món theo yêu cầu của Vũ Ngôn. Lúc thức ăn được bày lên bàn, đến cả Trần Duy cũng phải cảm thấy bụng sôi cồn cào, những lời nhận xét lúc đầu đã sớm quên đi đâu không biết. Thức ăn bày trên bàn này, tuy không có gì đặc biệt, nhưng qua tay nghề của vị đầu bếp già đã trở nên rất thơm ngon. Thức ăn vừa được làm xong, mùi hương bốc lên ngào ngạt, tạo nên một sự quyến rũ chết người đối với khứu giác của những người đang đói. Trong hương thơm thức ăn, dường như còn mang theo cả một phần vị ngon của món ăn, khiến cho người ta chỉ mới ngửi qua cũng đã thấy trong miệng tràn đầy hương vị, nước miếng không kiềm được mà ứa ra. Sau một lượt mời qua lại, bốn thầy trò rất nhanh đã động đũa. Trần Duy và Văn Thái thì không cần phải nói, đưa gắp thức ăn liên tục.

Thậm chí ngay cả Nguyễn Phong cũng khó cưỡng lại được sự hấp dẫn này, đưa ngay lập tức gắp xuống thức ăn, chỉ là khi hân đưa thức ăn lên gần đến miệng, chợt thấy Phong Thiên trên vai khẽ gầm gừ vài tiếng, có vẻ như cảnh báo hắn điều gì đó. Khứu giác của động vật vốn linh mẫn hơn con người, mặc dù Phong sí hồ không phải là một loài động vật nổi tiếng về khứu giác, nhưng nó vẫn có thể ngửi ra được một tia mùi vị bất thường từ thức ăn. Nguyễn Phong thấy vậy, ngay lập tức bỏ đũa xuống, đồng thời cũng cảnh báo với mọi người. Vũ Ngôn vốn còn chưa kịp ăn, thấy vậy cũng bỏ đũa xuống. Nhẹ nhàng lấy từ trong túi áo ra một cái châm bằng bạc, Vũ Ngôn đâm mũi châm lên một miếng cá, đến khi rút ra thì toàn bộ mũi châm đã đổi thành màu đen. Sắc mặt hai người Văn Thái, Trần Duy đều thay đổi, vội vàng móc cổ họng cố gắng nhổ hết chỗ thức ăn vừa nuốt vào ra. Nguyễn Phong thấy vậy rất tức giận, vừa định đứng lên tra hỏi chủ quán thì đã bị Vũ Ngôn giữ lại. Ánh mắt tràn đầy sự khó hiểu, Nguyễn Phong lên tiếng trước:

“Sư phụ, tại sao người lại giữ con lại. Thức ăn của chúng ta bị hạ độc, suýt chút nữa thì nguy hiểm đến tính mạng của mọi người. Nếu không phải Phong Thiên sớm phát hiện thì giờ này chúng ta đâu thể ngồi yên ở đây được nữa. Đối tượng đáng nghi nhất lúc này chính là người đã làm ra mấy món ăn này, chúng ta không tìm chủ quán để tra hỏi thì còn tìm ai?”

“Hừ, con thật hồ đồ. Con không cảm nhận được sao, thức ăn này bị nhiễm độc là hoàn toàn mới, không phải do quá trình chế biến. Con thử cẩn thận dùng tâm thần kiểm tra xem, xung quanh chúng ta đã bị kẻ khác hạ độc rồi đấy”

Nguyễn Phong nghe vậy cũng kinh hãi, khẽ dùng tâm thần kiểm tra một lượt. Thông qua tâm nhãn, hắn đã thấy được xung quanh bản thân không chỉ có những đám mây nguyên tố, mà còn có một đám vật chất màu đen khác biệt, nếu không nhầm thì chính là chất độc. Sắc mặt Nguyễn Phong đại biến, lập tức ngừng hít thở cũng như trao đổi nguyên tố với ngoại giới, sắc mặt nghiêm trọng hỏi Vũ Ngôn:

“Sư phụ, trong không gian đã hoàn toàn bị hạ độc, chúng ta mau ngừng thở lại, nhanh chóng rời khỏi chỗ này thôi.”

“Không cần phải nghiêm trọng như vậy. Nếu ta không nhầm, loại độc này tên là Tàng Châm Hương, vốn không màu không mùi không vị, con người hít vào hoàn toàn không sao, nhưng nếu để chúng tiếp xúc với thức ăn hoặc nước uống, sau đó nuốt vào dạ dày, loại độc này sẽ phối hợp với dịch chứa trong dạ dày, biến thành chất kịch độc. Cơ thể người trúng độc sẽ khó chịu vô cùng, dạ dày đau đớn như bị hàng nghìn cây châm đâm phá, cuối cùng bị thủng dạ dày mà chết. Cũng may Văn Thái cùng Trần Duy còn chưa kịp nuốt thức ăn xuống đến dạ dày thì đã nhổ ra, bằng không hai đứa cũng đã sớm trúng độc”

Nghe thấy vậy, cả ba tên học trò mới thở phào một hơi, dù sao loại độc này cơ bản coi như không gây hại đến người, cũng không cần quá lo lắng. Lúc này Nguyễn Phong mới khẽ cau mày lại, trong lòng nghĩ vẫn trùng trùng:

“Rút cục thì ai là kẻ đã hạ độc chúng ta. Từ khi đến đây chúng ta chưa từng đắc tội với bất cứ kẻ nào, hơn nữa chúng ta vốn cũng không gây thù chuốc oán với ai, sao lại bị người ta hãm hại như vậy chứ?”

“Hừm, kẻ đầu độc tạm thời chúng ta chưa thể biết, nhưng sớm muộn hắn cũng sẽ lộ mặt. Về mặt nguyên nhân thì ta cũng đoán được bảy tám phần, chắc chắn là có kẻ đã nhìn thấy Phong sí hồ của con, vì vậy mới nổi lòng tham, muốn chiếm đoạt làm chân hồn của mình”

“Thì ra là vậy, nhưng tại sao hắn không trực tiếp cướp đoạt, mà lại phải bày trò hạ độc thế này. Nếu kẻ địch nhắm vào chúng ta, chắc chắn hắn không thể nhận ra được cấp bậc của sư phụ. Mà nếu vậy thì trong mắt hắn, nhóm chúng ta sẽ chỉ có một thầy đồ yếu ớt cùng ba tên học trò cấp bậc tân thủ, vậy thì việc cướp đoạt cũng không quá khó khăn, lại nhanh chóng và dễ dàng hơn việc hạ độc này chứ”

“Nếu ta đoán không nhầm, thì hẳn là sẽ có ba nguyên do. Thứ nhất là do kẻ địch cố kỵ chúng ta ở trong thành, nếu hắn ra tay cướp đoạt thì sẽ dễ đánh động đến quan binh, có thể đại sự không thành, mà thậm chí còn bị bắt lại. Thứ hai là kẻ này rất tự tin vào khả năng sử dụng độc của bản thân, chính vì vậy hắn mới chọn dùng độc để hãm hại chúng ta. Loại độc Tàng Châm Hương này cũng là một loại độc cấp cao, không chỉ cách luyện chế khó khăn, mà phương pháp sử dụng cũng đòi hỏi thời cơ phải chuẩn, chỉ có điều nếu hắn thành công hạ độc, quan phủ sẽ khó mà tra xét được nguyên nhân từ vong,

không thể tìm ra manh mối về thủ phạm. Càng có một điều quan trọng hơn hết đó là loại độc này tuy gây tử vong với người, nhưng lại không ảnh hưởng đến hồn thú, chính vì vậy nếu hần muốn thu thập được Phong si hổ của con, nhất định phải sử dụng loại độc này.”

“Hừ, thật là một kẻ độc ác, chỉ vì một chân hồn mà làm ra chuyện hạ độc giết người thế này, con mà bắt được hần thì sẽ không để cho hần được tử tế”

“Ha ha, sớm muộn sẽ bắt được mà thôi”

Nói đến đây, trên khuôn mặt Vũ Ngôn đã nở ra một nụ cười mỉm, bí hiểm vô cùng, dường như hần đã sớm liệu định được việc này vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 57: Mê hoặc

Trên Hồng Bàng đại lục, tu luyện giả có thể coi là một bộ phận nhân tố cấp bậc cao trong xã hội. Mỗi tu luyện giả trong mình đều mang khả năng điều động chân hồn, sử dụng sức mạnh tự nhiên, bất kể sức mạnh này lớn nhỏ thế nào thì cũng đã vượt quá tầm vóc người thường, chính vì vậy nên tu luyện giả sẽ được hưởng những ưu đãi lớn hơn rất nhiều so với người khác.

Tuy nhiên điều này không đồng nghĩa với việc tu luyện giả có một cuộc sống thoải mái. Sức mạnh càng cao, yêu cầu cũng càng lớn, để thỏa mãn được yêu cầu của bản thân, tu luyện giả càng phải bỏ ra công sức lớn hơn rất nhiều so với người thường. Chính vì điều này, một bộ phận tu luyện giả đã thoái hóa biến chất, tâm tính không còn giữ được sự trong sạch, thay vào đó là những mưu mô gian xảo hòng chiếm đoạt thành quả của người khác làm lợi cho mình. Bộ phận tu luyện giả này dần tách ra, thành lập một cộng đồng tối tăm xấu xa, trở thành một mặt tối của giới tu luyện. Trịnh Tùng cũng là một tu luyện giả biến chất, trong cái cộng đồng kẻ xấu ở Đại Việt quốc thì hần cũng khá nổi danh. Công phu lớn nhất của hần chính là khả năng sử dụng độc để ám sát người khác, và hần đã từng nhiều lần thực hiện thành công các phi vụ ám sát những nhân vật cấp cao, chính vì vậy mới gây dựng lên được thương hiệu của bản thân.

Thực chất mà nói, Trịnh Tùng cũng chỉ là một tu luyện giả thất bại. Mặc dù cấp bậc của hần hiện nay cũng đã là tu luyện nhân đỉnh cấp, nhưng muốn tiến thêm một bước nữa trở thành tu tinh thì hoàn toàn không có khả năng. Nguyên nhân chính của vấn đề này chính là vì khi xưa hần đã lựa chọn một chân hồn quá kém, hay nói đúng hơn là điều kiện bản thân chỉ cho phép hần lựa chọn một chân hồn kém cỏi.

Trịnh Tùng đối với xã hội này trong lòng đã sớm sinh ra vô cùng bất mãn, đặc biệt là khi nhìn thấy những vị công tử tiểu thư con nhà quyền quý chẳng cần tốn nhiều công sức cố gắng cũng dễ dàng đạt được một thành tích cao hơn bản thân rất nhiều lần càng khiến cho Trịnh Tùng nảy sinh lòng ghen ghét mãnh liệt đối với bọn họ. Chính vì điều này, Trịnh Tùng đã hoàn toàn bỏ qua công việc tu luyện chính thống, thay vào đó hần lại tập trung đi nghiên cứu về độc dược, mượn năng lực điều khiển phong hệ nguyên tố của chân hồn mà càng phát huy khả năng sử dụng độc dược của bản thân, hãm hại không ít nhân vật quyền quý. Một khi đã bước chân vào con đường tội lỗi thường rất khó mà quay đầu. Trịnh Tùng đã lún quá sâu, không còn khả năng quay đầu lại, mà bản thân hần cũng chẳng muốn quay đầu, bởi con đường tội lỗi này thực sự quá hấp dẫn đối với hần, công sức bỏ ra chẳng cần quá nhiều, mà những thứ hần chiếm đoạt được lại nhiều gấp hàng chục lần so với khi tu luyện chính thống, cho nên hần càng muốn dấn thân vào tội lỗi. Trải qua nhiều năm nghiên cứu, Trịnh Tùng đối với việc sử dụng độc cũng ngày càng thành thục, trình độ đã đạt đến một đẳng cấp rất cao, hoàn toàn lấn át cấp độ tu luyện của bản thân.

Vốn hần chỉ cần dựa vào tài năng sử dụng độc của bản thân thì cũng đã có thể thoải mái sống, nhưng lòng tham vốn là vô đáy, càng đạt được nhiều lại càng muốn nhiều hơn, thế cho nên khi đã có được một cuộc sống hưởng thụ, Trịnh Tùng lại muốn gia tăng cấp độ tu luyện của bản thân, chỉ có vậy mới càng khiến hần chiếm đoạt được nhiều hơn nữa, hướng chỉ đời người vốn là ngắn ngủi, chỉ có gia tăng cấp độ tu luyện mới khiến hần kéo dài tuổi thọ, tận tình trải nghiệm lạc thú trong cuộc đời. Mấy năm gần đây, Trịnh Tùng đã bỏ ra rất nhiều công sức để tìm cách tăng tiến cấp độ, cũng đã tìm được một vài phương pháp, chỉ có điều tính khả thi không lớn, điều này khiến cho hần luôn canh cánh trong lòng. Mãi cho đến khi được một kẻ đồng đạo tặng cho một phương pháp cướp lấy chân hồn của người khác, cải tạo chân hồn bản thân thì Trịnh Tùng mới cảm thấy thật mỹ mãn.

Nghề nghiệp của hần là gì? Chính là sát thủ. Mà việc giết người đối với sát thủ thì quá là đơn giản, thế cho nên phương pháp này không khác nào sinh ra là để cho hần. Trịnh Tùng cũng đã nhiều lần thử nghiệm, cũng đã đạt được một chút thành tựu, ít nhất là hần đã cảm thấy chân hồn trong cơ thể đang ngày càng mạnh lên, bản thân cũng có dấu hiệu muốn đột phá cấp độ. Điều này đối với Trịnh Tùng thật sự quá tốt rồi, chỉ là tốc độ tiến bộ thật chậm, khiến cho một kẻ thiếu lòng kiên nhẫn như hần không thể nào đợi được. Vừa hay, ngay lúc hần đang nóng lòng muốn tăng tiến, thì lại bắt gặp được mấy kẻ sĩ tử đi thi mang trong mình chân hồn quý hiếm. Ngay lập tức, Trịnh Tùng đã nghĩ đến việc phải giết kẻ này, cướp đoạt lấy chân hồn của hần để bồi dưỡng bản thân. Trong lòng Trịnh Tùng không hiểu sao lại dâng lên một cảm xúc mãnh liệt, dường như chỉ cần cướp đoạt chân hồn kia, con đường tu luyện của hần lập tức sẽ được mở rộng vô cùng. Tâm lý như ma xui quỷ khiến này càng thúc giục những ý niệm độc ác trong đầu Trịnh Tùng được thực hiện.

Lúc này mới là quá trưa, thậm chí còn chưa chuyển sang chiều, Trịnh Tùng đang nấp ở một mái nhà, từ từ theo dõi hành tung của mục tiêu. Trịnh Tùng tự cảm thấy bản thân may mắn, bởi vì vừa bám theo đối tượng không được bao lâu thì đã xuất hiện cơ hội cho hần ra tay. Lấy ra loại độc dược ưng ý nhất của bản thân là Tàng Châm Hương, kết hợp với khả năng điều khiển phong hệ nguyên tố của mình, Trịnh Tùng thần không biết quỷ không hay đã sớm hạ độc vào thức ăn của những kẻ xấu số kia, việc duy nhất hần phải làm lúc này chính là chờ đợi, chờ cho đối tượng trúng độc thì kế hoạch của hần coi như đã thành công.

Trịnh Tùng ngồi lặng yên trên nóc nhà, tâm tình lúc này lại kiên nhẫn hơn bao giờ hết, thậm chí ánh nắng chói chang chiếu lên người cũng không thể khiến

hắn phân tâm. Một giọt mồ hôi từ trên trán khê rơi vào khóe mắt, Trịnh Tùng đưa tay lên, dụi mắt một chút, sau đó lại tiếp tục chăm chú quan sát đối tượng. Đã hơn mười lăm phút kể từ khi bọn người kia ăn vào những thứ thức ăn bị nhiễm độc, chỉ còn ít phút nữa là độc sẽ phát tác, cũng chính là lúc để Trịnh Tùng hành động bước tiếp theo. Trong lòng Trịnh Tùng, đột nhiên dâng lên một niềm mong chờ khó hiểu, dường như cái chết của những kẻ kia cũng chính là một sự bắt đầu mới cho bản thân. Khóe miệng nở ra một nụ cười, một nụ cười bày tỏ toàn bộ niềm vui mừng trong lòng. Trịnh Tùng dần dần mơ tưởng về tương lai. Nếu như cấp độ có thể tăng lên, việc đầu tiên mà bản thân hắn nên làm sẽ là gì nhỉ? Có lẽ là bắt đầu xây dựng cho mình một thế lực, phát triển nó lên thành một trong những lực lượng đứng đầu cái đất nước Đại Việt này.

Nếu thực làm được vậy thì những ham muốn của bản thân còn gì mà không thể đạt được nữa. Mỹ nữ, tiền tài, danh vọng, quyền lực, tất cả đều sẽ chảy vào tay hắn một cách đơn giản, Trịnh Tùng hắn sẽ không còn phải mạo hiểm tính mạng, dãi nắng dầm sương, bỏ công bỏ sức thực hiện những phi vụ ám sát nguy hiểm nữa, ngày ngày chỉ cần suy nghĩ duy nhất một việc là làm sao để hưởng thụ mà thôi. Trịnh Tùng chìm đắm trong mộng tưởng, lại bắt đầu nghĩ về thân nhân. Khuôn mặt của hắn chợt biến đổi, trên đôi môi hiện lên một vẻ sầu khổ vô cùng. Hắn vốn là một đứa trẻ mồ côi, cha mẹ còn không biết là ai thì lấy đâu ra thân nhân chứ? Tính đến lúc này, bản thân hắn cũng đã gần năm mươi tuổi, cũng đã hưởng thụ chuyện trai gái nhiều rồi, nhưng thật tình mà nói thì hắn cũng chưa tìm được một người phụ nữ làm vợ, càng không cần kể đến con cái.

Nỗi cô đơn dâng tràn trong lòng, khiến cho Trịnh Tùng từ mê đắm trong niềm vui, dần chuyển thành một nỗi buồn vô cùng tận. Trong lòng Trịnh Tùng mạnh mẽ muốn hét gào để giải tỏa nỗi phần hận này, nhưng hắn vẫn còn đủ tỉnh táo để kìm nén lại bản thân. Chỉ là một khi trong lòng con người đã có tâm sự, càng kìm nén lại chỉ càng khiến cho bản thân bị đắm chìm sâu vào đó. Trịnh Tùng muốn, hắn muốn tìm được một người thân, bất kể là ai đi chăng nữa, chỉ cần là người thân của hắn, vậy đã tốt lắm rồi. Ít ra thì hắn cũng sẽ bớt được đi phần nào cái cảm giác lạc lõng cô đơn trong lòng, sẽ không còn cảm thấy bản thân chỉ là loi giữa dòng đời này nữa. Nếu quả thực tìm được một người thân như vậy, đánh đổi giá nào Trịnh Tùng cũng sẽ chấp nhận. Nghĩ đến đây, trong lòng hắn lại đột nhiên dâng lên một suy nghĩ đáng sợ: bản thân hắn muốn người thân thì những kẻ kia chẳng lẽ không hay sao? Bọn họ cũng là người, cũng có thân nhân, nếu mình giết chết họ lúc này, chẳng phải những thân nhân của họ sẽ vô cùng đau lòng, vô cùng thống khổ sao?

Ý nghĩ này quay quẩn trong đầu Trịnh Tùng, khiến cho lòng hắn như lâm vào một mảnh sương mù. Một cơn gió thổi qua, mang theo chút lạnh lẽo của mùa đông cũ, vừa hay đánh thức Trịnh Tùng từ trạng thái bản thân kia dậy. Khẽ rung mình lắc đầu một cái, Trịnh Tùng ngay lập tức xóa sạch cái ý nghĩ hoang đường kia ra khỏi đầu. Làm sát thủ nhiều năm, hắn cũng hiểu được một điều, đó là tuyệt đối không được để tình cảm chi phối, bằng không hắn sẽ không thể xuống tay với mục tiêu. Hít sâu một hơi, Trịnh Tùng cố gắng bình ổn lại tâm tình trong lòng, tập trung quan sát về phía quán ăn tối tàn kia. Nếu như hắn không đoán nhầm, hắn là thời gian độc phát đã cận kề. Quả nhiên, Trịnh Tùng không cần chờ lâu, đã thấy được những kẻ kia từ từ quần quai, cuối cùng là đổ gục xuống bàn. Thời cơ của hắn, cuối cùng cũng đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 58: Quái sự

Trời đầu xuân, gió nhẹ hây hây thổi, bầu trời nắng dịu nhẹ càng làm cho lòng người thêm say đắm cảnh sắc thiên nhiên. Trong một ngày thời tiết đẹp như thế này, việc mà người ta muốn làm thường chỉ có hai việc, một là ở nhà hưởng thụ thời tiết thoải mái, lười biếng ngồi trên một chiếc ghế mây, đọc một quyển sách yêu thích, hoặc thưởng thức một tách trà thơm vừa ngắm nghĩ lại về cuộc đời; hai là cùng người thân đi dạo chơi phố phường, hòa mình vào với thiên nhiên tươi đẹp, sung sướng ngắm nhìn cảnh thiên nhiên. Tất nhiên, đó chỉ là việc người ta thường muốn làm mà thôi, còn thực tế thì lại không hoàn toàn được như mong muốn. Trong cái thời tiết tươi đẹp như vậy, thế nhưng vẫn có người làm những việc không bình thường chút nào, ít nhất thì trong một con hẻm nhỏ vắng vẻ đang có một người như vậy.

Trịnh Tùng vừa thấy mục tiêu của mình đổ gục xuống bàn, bản thân hắn không chút chần chừ ngay lập tức phóng thân lao đi. Mặc dù chỉ là một tu luyện nhân đình cấp, nhưng thân pháp của hắn cũng không thể chê vào đâu được. Cả người Trịnh Tùng theo đà lao đi mà hóa thành một bóng đen, nhẹ nhàng lượn giữa khoảng không gian không hề nhỏ của con hẻm, thân hình phiêu du theo từng cơn gió, tốc độ cực nhanh nhưng vẫn nhẹ nhàng không gây ra một tiếng động, cuối cùng chuẩn xác bay qua khung cửa sổ của quán ăn đối diện, đáp một cách nhẹ nhàng lên trên mặt bàn.

Trong quán ăn vốn đã yên tĩnh vắng vẻ này, lúc này lại là một mảnh lặng ngắt như tờ. Vài khách nhân lèo tèo trong quán đa phần đều đã đổ gục xuống bàn ăn, một hai người có vẻ cường tráng hơn những người khác thì còn đang quần quai, nhưng rất nhanh rồi cũng sẽ chịu chung số phận với những kẻ kia. Trịnh Tùng nhìn hoàn cảnh như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác hoàn mỹ. Hắn vốn nổi danh trong giới sát thủ về việc dùng độc, từ trước đến nay hành động hiếm khi thất bại, hơn nữa lại càng nổi danh vì một khi hắn đã ra tay, không chỉ đối tượng ám sát mà toàn bộ nhân chứng xung quanh cũng đều không thoát khỏi cái chết. Chính vì vậy mà trong giới sát thủ, hắn còn có một biệt danh là Độc Toàn Sát, khiến cho người ta vừa nghe đã sợ. Trịnh Tùng cảm nhận niềm khoái cảm hoàn mỹ một chút, sau đó khẽ đứng dậy, đi một vòng xung quanh kiểm tra toàn bộ quán ăn một lượt. Cái danh hiệu của hắn cũng không phải chỉ để cho vui, một khi hắn đã hành động thì sẽ không để sót bất cứ nhân chứng nào, bất kể có trúng độc hay không, chỉ cần còn một hơi thở thì hắn đều không ngần ngại mà tận tay hạ thủ, tiền đưa kẻ xấu số đi gặp tổ tiên.

Dạo quanh một lượt quán ăn, Trịnh Tùng càng thêm yên tâm khi phát hiện ra không có một kẻ nào còn sống sót. Lúc này hắn mới quay trở lại chiếc bàn bên cửa sổ, nhẹ lật thân thể của bốn kẻ xấu số lên. Hắn muốn tìm ra đối tượng của mình, tranh thủ đoạt lấy chân hồn của kẻ kia, bồi dưỡng cho bản thân. Động tác của Trịnh Tùng rất dứt khoát, thể hiện rõ tác phong của một sát thủ, hắn lật ngửa cả bốn thầy trò Nguyễn Phong lên, sau khi đánh giá một lượt, hắn xác nhận rõ ràng kẻ mà mình muốn tìm chính là Nguyễn Phong, lúc này mới lôi cái xác của Nguyễn Phong ra một chỗ riêng. Lấy từ trong túi áo ra một vài thứ đồ vật lạ mắt, Trịnh Tùng dựa theo một bản mẫu có sẵn, chuyên chú vẽ lên giữa mặt đất một cái đồ hình kì lạ. Cả cái đồ hình được bao quanh bởi một đường viền hình tròn, bên trong có một ít hình vẽ nhân loại cùng các loài thú vật, còn có một vài loại văn tự cổ xưa, ý nghĩa có chút gì đó liên quan đến chân hồn, con người, hiến tế.....

Tất cả những hình vẽ này đều được Trịnh Tùng vẽ bằng một loại máu động vật đặc biệt, và càng đặc biệt hơn là loại máu này khi lấy từ trong bình chứa ra thì vẫn còn tươi nguyên, không hề có dấu hiệu vón cục hay đông đặc, có lẽ là đã được pha thêm một vài chất liệu đặc biệt để luôn giữ cho máu tươi. Trải qua gần một tiếng đồng hồ, rút cục Trịnh Tùng cũng hoàn thành đồ án kia. Thờ phào một hơi, Trịnh Tùng khẽ lau đi những giọt mồ hôi rịn ra từ trên trán, đối với hắn mà nói, việc vẽ cái đồ hình này rõ ràng còn tốn sức hơn so với hạ độc giết người. Lại lấy từ trong túi áo ra vài lá phù, bên trên có viết loằng ngoằng mấy chữ, chủ yếu là đại biểu cho sức mạnh của các hệ nguyên tố, Trịnh Tùng cẩn thận dán những lá phù này vào các vị trí đặc biệt trên đồ hình. Sau khi lá phù cuối cùng được dán xuống, cả cái đồ hình khe khẽ rung động, sau đó bắt đầu có một tia ánh sáng len lỏi từ các vị trí dán phù, nhanh chóng chạy theo các nét vẽ trên đồ hình khiến cho chúng phát sáng lên.

Trịnh Tùng lúc này mới bê cái xác của Nguyễn Phong, đặt vào giữa đồ hình kia, sau đó lẩm nhẩm vài câu thần chú, cả cái đồ hình rực sáng hẳn lên, soi rọi lên toàn thân thể Nguyễn Phong. Từ từ, thân thể chuyển sang thành trong suốt, để lộ ra bên trong một cái đường rãnh nhỏ. Đường rãnh này tuy chỉ bé bằng một vết sẹo nhỏ, nhưng lại như vô cùng vô tận, tất cả ánh sáng chiếu vào đều không thể soi rõ được hình thù bên trong. Trên phù trận từ từ hiện ra vài tia sáng nhỏ nhỏ, len lỏi theo cơ thể Nguyễn Phong mà đi vào trong đường rãnh, dần dần mở rộng đường rãnh ra.

Từ trong đường rãnh, một con Phong sí hổ thân thể trong suốt, kích thước nhỏ như con mèo từ từ bị vài tia sáng quán quanh kéo ra khỏi khe rãnh. Trịnh Tùng đứng một bên thấy vậy, trong lòng mừng như điên, bởi hắn biết rằng thời cơ để cuộc đời hắn thay đổi rốt cục cũng đã đến. Cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân, Trịnh Tùng bước lên phía trước mấy bước, đứng vào một khu vực trống trong cái đồ hình thần bí kia, hai tay giơ lên tiếp xúc với hình dáng của con Phong sí hổ, miệng khẽ lẩm nhẩm vài câu thần chú, rốt cuộc cả đồ hình lại một lần nữa sáng lên, con Phong sí hổ kia từ từ bị cưỡng ép đưa vào thân thể Trịnh Tùng. Quá trình này tuy có vẻ rất chậm chạp, nhưng cũng chỉ kéo dài nửa tiếng. Đến khi ánh sáng của đồ hình hoàn toàn tan biến, giữa trận pháp đã chỉ còn lại một mình Trịnh Tùng. Ánh mắt hắn lúc này không có vẻ mừng rỡ như điên, mà lại là một loại cảm xúc rung động, giống như bất ngờ nhận được một niềm vui lớn nhất trong đời, khiến cho nước mắt không kiềm được mà tự động chảy ra. Trịnh Tùng rất nhanh đã hồi phục lại tâm tình, đưa tay lên quệt đi nước mắt, suy nghĩ một chút về phương hướng tương lai, Trịnh Tùng rút cục bước ra khỏi cửa quán ăn, nghênh ngang đi ra đường, giống như bước qua cánh cửa này cũng là bước sang một trang mới trong cuộc đời hắn. Chỉ có điều, vừa bước ra khỏi cánh cửa này, về vui mừng trên khuôn mặt Trịnh Tùng đã hoàn toàn tắt ngúm.

Phía bên kia cánh cửa, đập vào mắt Trịnh Tùng không phải con hẻm vắng tanh vắng ngắt, không phải những bức tường cũ kỹ đã mọc đầy rêu phong, mà lại vẫn là không gian quán ăn với vài xác người còn đang đồ gục trên bàn. Dụi mắt một chút như để xác nhận lại mình không có nhìn nhầm, Trịnh Tùng nghi hoặc bước qua cánh cửa một lần nữa. Nhưng lần này, tình cảnh vẫn không có gì thay đổi, vẫn là trong không gian quán ăn, vẫn là vài xác người. Trịnh Tùng trong lòng bắt đầu hoang mang, dùng hết sức bình sinh chạy vọt qua cửa. Thế nhưng, bất kể hắn có chạy nhanh thế nào, khung cảnh vẫn không có gì thay đổi, khiến cho lòng Trịnh Tùng càng lúc càng thấy lạnh. Quái sự này rốt cuộc là tại sao, phải chăng trong quá trình thực hiện phép thuật chiếm đoạt chân hồn kia, hắn đã sai sót ở bước nào mới khiến cho tình cảnh trở nên như vậy.

Toàn thân Trịnh Tùng bắt đầu đổ mồ hôi, càng lúc càng nhiều, chỉ trong chốc lát đã khiến cho bản thân hắn ướt sũng như tắm. Một mối thờ dài một hơi, Trịnh Tùng ảo não ngồi bệt xuống sàn nhà, đầu hắn nhanh chóng suy nghĩ tìm biện pháp thoát ra khỏi cái nơi quỷ quái này. Chỉ là hắn ngồi còn chưa ấm chỗ, thì trong lòng hắn đã càng lạnh đi rất nhiều, bởi vì trước mắt hắn lúc này đang diễn ra một chuyện hết sức ghê rợn, khiến cho bất cứ ai nhìn thấy cũng phải ớn lạnh. Những cái xác vừa rồi còn yên lặng gục trên bàn, giờ phút này lại đang từ từ đứng lên, đôi mắt trắng dã mở ra, nhìn chằm chằm về phía Trịnh Tùng. Vài tiếng kêu gào dữ tợn, đau đớn, không cam lòng phát ra từ trong miệng những cái xác này, khiến Trịnh Tùng kinh hãi không thối:

“Tại sao? Tại sao ngươi lại giết hại chúng ta? Cả nhà ta còn mẹ già con nhỏ, giờ biết trông vào ai để nuôi sống bọn họ? Ngươi hãy mau trả lời cho ta đi!”

“Tên khốn, tại sao ngươi lại phải tàn nhẫn diệt tuyệt tất cả mọi người? Chỉ cần ngươi giết chết những kẻ kia là được rồi, tại sao còn phải kéo cả chúng ta chết theo chúng?”

“Ta chết oan uổng, ngươi cũng sẽ không được yên ổn đâu. Dù có thành quỷ ta cũng nhất định sẽ tìm ngươi đòi mạng!”

Từng câu từng chữ từ trong miệng mấy cái xác phát ra, chất vấn Trịnh Tùng một cách gắt gao, khiến cho hắn lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi vì những việc mình đã làm. Nếu như hắn giết ít đi một chút, nếu như không quá theo đuổi sự hoàn mỹ, thả cho người vô tội một mạng, có lẽ hiện giờ hắn đã không phải chịu cảnh tra tấn dày vò thế này. Gầm lên một tiếng dữ tợn, hai mắt Trịnh Tùng cũng trợn trừng đỏ lù, hắn thô bạo xô những cái xác đang cản đường hắn sang một bên, sau đó phóng vọt ra qua cánh cửa. Bất kể hắn có phải tốn sức bao nhiêu, chỉ cần có thể chạy ra được khỏi cái nơi quỷ quái này, hắn đều không ngại. Thậm chí chỉ cần tránh thoát được những cái xác kia một lúc, hắn cũng đã thoải mái lắm rồi. Bước chân Trịnh Tùng chạy điên cuồng, dường như chạy chính là để duy trì sinh mạng của hắn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 59: Chân Tướng

Nếu được phép quay ngược thời gian, thay đổi quá khứ, liệu chúng ta sẽ có lựa chọn như thế nào? Có lẽ câu trả lời của mỗi người đều khác nhau, bởi cuộc đời mỗi con người đều không đồng nhất với bất cứ ai khác. Tuy nhiên, có một điều có thể chắc chắn là, mọi người khi quay ngược thời gian đều muốn sửa lại những sai lầm trong đời. Đúng vậy, chúng ta sẽ lựa chọn sửa lại những lầm lỡ trong quá khứ, mà không phải là đi hưởng thụ lại niềm vui hay bất cứ điều bình thường nào cả. Lí do rất đơn giản, con người ai cũng muốn sướng nhiều khổ ít, chẳng ai nguyện ý đi thay đổi niềm vui, thành tựu đã đạt được, mà cái mỗi người muốn thay đổi, có lẽ chỉ là những ký ức đau buồn mà thôi.

Trịnh Tùng lúc này cũng không ngoại lệ, điều duy nhất hắn muốn làm lúc này, đó chính là quay ngược thời gian, dù chỉ một giờ thôi cũng là rất tốt rồi, bởi

như vậy, hẳn có thể thoát ra được khỏi cái hoàn cảnh đáng sợ lúc này. Chỉ có điều, hẳn không có năng lực thay đổi thời gian, và có lẽ cũng chẳng có ai đủ khả năng để thay đổi thời gian cả. Trịnh Tùng tâm lý lúc này đang đau đớn, tuyệt vọng, hoang mang, hồi hận vô cùng. Tất cả những tâm lý tiêu cực đều xuất hiện trên người hắn, khiến cho sức lực của một tu luyện nhân như hắn nhanh chóng suy giảm. Bước chân của Trịnh Tùng càng lúc càng nặng nề, tốc độ chạy của hắn cũng từ từ suy giảm, đến cuối cùng, chân hắn dường như đã bị ghim chặt trên mặt đất, muốn bước một bước cũng gian nan vô cùng.

Trịnh Tùng ngã vật ra đất, tâm lý hắn lúc này đã chỉ còn một mảnh u ám. Lần đầu tiên trong đời, Trịnh Tùng lại xuất hiện cái loại tâm lý muốn buông tha sự sống này. Trước đây, cho dù có trong hoàn cảnh nguy hiểm cỡ nào, hắn cũng vẫn cố gắng hết sức để vượt qua, tìm lấy một con đường sống dù cho nó có nhỏ bé vô cùng. Trước đây, cho dù cuộc đời có cực kỳ bất công với hắn, nhưng Trịnh Tùng cũng chưa một lần cảm thấy chán nản, vẫn cố gắng vượt lên, mang theo một niềm cố chấp muốn thay đổi số phận.

Thế nhưng, ngay lúc này đây, Trịnh Tùng lại cảm thấy không cần sống nữa, nếu có thể buông bỏ tất cả, nhắm mắt xuôi tay, có lẽ cũng là một sự giải thoát tốt nhất đối với hắn. Đôi mắt Trịnh Tùng nhắm lại, cả người vô lực dựa vào cánh cửa, chờ đợi phán quyết của cuộc đời đến với mình. Trong não hắn, cả cuộc đời như biến thành những khung hình, từ từ chạy nhanh qua. Đa số người khi sắp chết đều như vậy, tưởng nhớ lại cả cuộc đời mình, tưởng nhớ lại những kỷ niệm vui nhất, và cả những kỷ niệm buồn nhất. Có lẽ cuộc đời cũng không quá bạc đãi với Trịnh Tùng, trong một khoảnh khắc cuối cùng này, rút cục hắn cũng biết được cha mẹ mình là ai. Từng thước phim cuộc đời của Trịnh Tùng nhanh chóng lướt qua, thậm chí ngay cả những kỉ niệm từ khi hắn mới sinh ra cũng được tái hiện. Trịnh Tùng nhìn thấy, một người phụ nữ xinh đẹp nhưng gương mặt phủ đầy nỗi buồn. Hắn thấy được đôi môi của người phụ nữ khẽ mấp máy, dường như muốn nhả ra điều gì đó đến đứa bé.

“Con trai, mẹ xin lỗi con, mặc dù sinh ra con nhưng mẹ không thể chăm sóc cho con. Cha con bị kẻ thù đuổi giết, gia đình ta đã không thể êm ấm được nữa, mẹ dù đau lòng vô cùng, nhưng chỉ có thể để con ra đi, hy vọng sau này con có thể có được một cuộc sống yên bình”

Hai mắt Trịnh Tùng chảy ra hai dòng nước mắt trong suốt, những giọt nước mắt có lẽ là cuối cùng của hắn. Thì ra cha mẹ không phải là vô tình mà vứt bỏ hắn, thì ra mẹ hắn khổ tâm như vậy chỉ vì cuộc sống của hắn. Chỉ trong một ngày hôm nay, Trịnh Tùng đã trải qua quá nhiều cảm giác lần đầu tiên, lần đầu tiên hắn có thể cảm nhận được tình thương cha mẹ. Gió lạnh đầu xuân khẽ lùa qua khung cửa, phả vào người Trịnh Tùng từng đợt lạnh lẽo. Thế nhưng, Trịnh Tùng lại không hề thấy lạnh lẽo chút nào, dù cho ánh lửa cuộc đời của hắn sắp tắt, thế nhưng trong lòng Trịnh Tùng lúc này lại bùng lên một thứ tình cảm ấm áp, thứ tình cảm được gọi là tình thân. Trịnh Tùng dùng chút sức lực cuối cùng, đặt tay phải lên trái tim, cố gắng cảm nhận từng nhịp đập cuối cùng của trái tim, cảm nhận lấy một chút hơi ấm cuộc sống mà cha mẹ đã trao cho hắn.

Có lẽ trời cũng buồn thương cho số phận bất hạnh của Trịnh Tùng, từng cơn gió vẫn cứ lùa qua, giống như xoa dịu an ủi cõi lòng hắn trước khi ra đi. Trịnh Tùng hai mắt từ đầu đến giờ vẫn nhắm chặt, khuôn mặt hắn lúc này lại có vẻ an bình, tường hòa, giống như cõi lòng đã thanh thản của hắn. Chỉ là, Trịnh Tùng chờ đợi mãi mà vẫn không cảm thấy chút đau đớn nào. Trong lòng lấy làm kì lạ, Trịnh Tùng thử tập trung lắng nghe một chút, không ngờ lại không nghe thấy tiếng kêu gào nào. Đôi mắt đã khép chặt của Trịnh Tùng khẽ nhúc nhích, cuối cùng cũng mở ra. Trịnh Tùng ngạc nhiên phát hiện, mặc dù hắn vẫn còn ở trong quán ăn, nhưng những xác chết kia đã hoàn toàn biến mất. Sức lực đã khôi phục được một chút, Trịnh Tùng cố gắng ngồi thẳng dậy, nhìn quanh một lượt, ngờ ngạc không biết chuyện gì đã xảy ra. Lúc này mới có một tiếng nói từ đằng sau hắn truyền đến:

“Ha ha, không cần phải ngạc nhiên, tất cả những gì ngươi vừa thấy chỉ là ảo giác mà thôi”

“Ngươi... các ngươi.... Các người là ai, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì với ta?”

Trịnh Tùng nhận ra, người vừa nói chính là thầy đồ trong nhóm bốn người kia, cũng chính là kẻ mà hắn nhận định là vô hại. Thật không ngờ, một thầy đồ nhìn quá đối bình thường như Vũ Ngôn lại là một cao thủ, hóa ra tầm nhìn của hắn cũng thật hạn hẹp.

“Ta ư, ta chỉ là một thầy đồ vô hại mà thôi, còn ngươi, người vừa lâm vào ảo cảnh do tâm tình của ngươi sinh ra”

Trịnh Tùng nghe thấy Vũ Ngôn nói, trong lòng càng giật mình, không ngờ kẻ kia lại có thể đọc được ý nghĩ của mình. Còn nữa, cái mà hắn gọi là ảo cảnh, phải chăng chính là ảo trận? Nếu vậy thì kẻ này chắc chắn là một thư pháp gia, một cao thủ thư pháp gia chân chính. Trịnh Tùng hoàn toàn không phải là kẻ ngu ngốc, một kẻ có thể phát huy được đọc được đến trình độ cao thì không thể là kẻ ngu ngốc được. Chính vì vậy mà Trịnh Tùng chỉ cần suy nghĩ một chút đã đoán ra được phần nào chân tướng.

“Ngươi là một thư pháp gia, một thư pháp gia thuộc ảo thư phái?”

“Ta đã nói rồi, ta chỉ là một thầy đồ vô hại mà thôi”

“Ngài đã không nhận, ta cũng không thể nào ép được. Nhưng ngài hãy nói cho ta biết, ta đã lâm vào ảo trận của ngài từ lúc nào?”

Trịnh Tùng biết không thể gượng ép hỏi vị tiên bối này, vì vậy chỉ có thể hạ giọng, hỏi ra nghi hoặc trong lòng. Hẳn tuy không phải một tu luyện giả thành công, cấp độ không cao, nhưng hắn tự tin mình rất cẩn thận, vậy mà lần này lại lâm vào ảo cảnh của đối phương từ lúc nào mà không biết. Trịnh Tùng đã từng nghe nói, ảo cảnh muốn thành công, trước tiên phải khiến cho tâm trí của kẻ địch rối loạn, rồi sau đó mới dẫn kẻ địch vào ảo cảnh. Thế nhưng Trịnh Tùng cũng biết, tuy thư pháp gia thuộc ảo thư phái có thể ảnh hưởng đến tâm tình của người khác, nhưng cũng có một số điều kiện ràng buộc nhất định. Ít ra thì cũng phải thi triển ra thư pháp và khiến cho kẻ địch nhìn vào bị đánh động tâm tính, lúc đó mới có thể đưa được đối phương vào ảo cảnh. Thế nhưng rõ ràng hắn chưa từng nhìn vào thư pháp, cũng chưa từng thấy đối phương thi triển thư pháp, vậy thì làm sao hắn lại bị đưa vào ảo cảnh chứ.

“Ngươi không cần suy nghĩ nhiều, ta đã nói rồi, tất cả ảo cảnh này đều do tâm tình của ngươi sinh ra. Vốn dĩ ngươi rất cẩn thận, ta chắc chắn sẽ không có cơ hội sử dụng thư pháp để đánh động tâm tính ngươi. Thế nhưng lần này tự bản thân ngươi đã sinh ra rối loạn, tâm tính ngươi bị những thứ xấu xa làm lu mờ, ta chỉ cần tác động một chút đã có thể đưa ngươi vào ảo cảnh rồi”

Trịnh Tùng nghe mà há hốc mồm. Hắn cũng hiểu được lần này bị mắc vào ảo cảnh là do tự bản thân mình, nhưng không thể không phủ nhận tác động mà đối phương gây ra cũng vô cùng quan trọng. Mặc dù Vũ Ngôn nói có vẻ nhẹ nhàng, nhưng chỉ cần là kẻ có hiểu biết thì sẽ rõ ràng được quá trình đó

phức tạp thế nào. Có thể từ khoảng cách xa như vậy, lại không cần sử dụng đến thủ pháp mà vẫn tác động được đến tâm tình đối phương, dẫn dụ hẳn vào ảo cảnh thì cảnh giới phải cao đến mức nào. Trịnh Tùng trong lòng kính hãi, nhưng rất nhanh đã lại bình tĩnh lại. Dù cho không bị vậy hãm trong ảo cảnh đến chết, nhưng mà rơi vào tay những kẻ này thì sớm muộn gì cũng sẽ chết mà thôi

“Các người định lúc nào thì xử lý ta. Nếu được thì ta hy vọng các người có thể dứt khoát một chút, khiến cho ta ra đi không phải chịu giày vò”

“Ta không nói là sẽ giết người. Người đã có thể tự mình thoát khỏi ảo cảnh, chứng tỏ là người không hoàn toàn mất đi nhân tính. Ta hy vọng người sau này có thể thay đổi, ra sức giúp đời”

“Người sẽ không giết ta? Thật sự?”

“Đúng, đó là sự thật. Hy vọng người biết quý trọng cuộc sống, không chỉ của bản thân người, mà còn của cả những người khác”

Trịnh Tùng ngậy ngẩng cả người, nghe được những lời của Vũ Ngôn mà như đang mơ. Mỗi một lúc sau, Trịnh Tùng mới bừng tỉnh, vội vàng dùng hết sức bình sinh mà quỳ xuống, vái lạy Vũ Ngôn

“Cảm ơn, cảm ơn ngài. Ân này của ngài tôi sẽ nhớ mãi không quên. Từ nay về sau tôi sẽ sửa đổi, sẽ biết trân trọng cuộc sống, sẽ không làm những chuyện xấu xa nữa”

“Được rồi, đứng lên đi, đừng quỳ lạy như vậy, ta không nhận nổi đâu. Hãy đi đi, ta hy vọng từ nay về sau người sẽ trở thành một người tốt hơn”

Vũ Ngôn đỡ Trịnh Tùng dậy, dặn dò vài câu, sau đó từ tốn rời đi. Trịnh Tùng nhìn theo bóng lưng của Vũ Ngôn, đôi mắt ánh lên một vẻ cảm kích vô cùng. Hắn quyết tâm, từ nay về sau sẽ thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 60: Đạo thư pháp

Bốn người Nguyễn Phong sau khi ra khỏi quán cũng không có nhiều tâm trạng đi tham quan thành Kinh Bắc nữa. Mới vừa bước vào thành chưa được một ngày đã bị người ám sát, dù là ai cũng không thể cao hứng được, chính vì vậy nên lựa chọn tốt nhất của họ bây giờ chính là trở về Giáo trường nghỉ ngơi. Trên đường đi, Vũ Ngôn vẫn ung dung tự nhiên, nhưng ba tên học trò thì không thể nào giữ được tâm tình như hắn. Trần Duy cùng Văn Thái kéo theo Nguyễn Phong, cố tình đi tụt lại sau Vũ Ngôn một đoạn, tiếng bàn luận khe khẽ vang lên.

“Đại ca, Văn Thái, hai người có biết tại sao sư phụ lại thả hắn đi không?” Trần Duy vốn thiếu tính kiên nhẫn, cho nên hắn luôn là người lên tiếng trước tiên

“Thả ai cơ?” Nguyễn Phong hỏi lại, vẻ mặt cũng có chút bất chước Vũ Ngôn, tâm tình bình thản vô cùng.

“Đại ca, người cũng biết ta đang nói đến ai mà. Chính là cái kẻ đã hạ độc chúng ta ấy. Thật không hiểu sư phụ nghĩ gì, rõ ràng hắn hạ độc suýt hại chết chúng ta, thế nhưng sư phụ lại dễ dàng thả hắn đi như vậy, thật không công bằng mà”

“Đúng đó đại ca, ta với Trần Duy suýt chút nữa đã đi gặp ông bà tổ tiên rồi, may mà người cảnh báo kịp thời, nếu không thì chúng ta giờ này chắc cũng đã không còn đứng đây nữa”

“Sư phụ tự khắc sẽ có suy nghĩ của người, các người cần gì phải quan tâm quá như vậy”

“Đại ca, người nói cứ như người hiểu rõ được sư phụ suy nghĩ gì vậy. Người thử nói cho chúng ta nghe xem nào”

“Sư phụ suy nghĩ cao thâm, tầm nhìn của người các người sao có thể sánh được. Mà ngay cả ta, cũng không hiểu được người suy nghĩ gì nữa”

“Xi, vậy cũng bày đặt ra vẻ cao thâm. Đại ca người muốn bắt chước sư phụ cũng còn xa lắm”

Văn Thái, Trần Duy hai người nghe câu trả lời của Nguyễn Phong cũng biết rõ là hắn đang nói đùa, mặc dù ngoài miệng thì vẫn nói lại một câu, nhưng trong lòng thì tâm trạng cũng đã tốt hơn nhiều, ít ra cũng không còn vì quyết định của sư phụ mà thấy khó chịu. Nguyễn Phong thấy hai tên anh em kết nghĩa này trong lòng đã hết bức tức, cũng vui vẻ mà cười. Thực ra không phải là hắn không rõ được tâm ý của sư phụ, nhưng mà sư phụ đã không muốn giải thích, thì hắn cũng chẳng muốn nói ra.

Ba người đã cố tình đi tụt lại một đoạn, mà xung quanh lại đông người đi lại, tiếng huyên náo ồn ào vô cùng, át hẳn đi giọng điệu của ba người, chính vì vậy bọn họ không lo bị sư phụ nghe thấy được. Nào ngờ Vũ Ngôn tai thính vô cùng, đi phía trước vẫn nghe rõ ràng những gì ba tên học trò bàn luận bàn luận, thế nhưng từ đầu đến giờ vẫn cố tình lặng yên, muốn thử nghe xem mấy đứa nhóc này có lý giải như thế nào đối với hành động của bản thân. Chỉ cần nghe qua một lượt, Vũ Ngôn đã biết được trong lòng mấy đệ tử suy nghĩ gì, khỏe miệng cũng khẽ mỉm cười. Ba người Nguyễn Phong đi đằng sau vốn còn tưởng rằng mình nói chuyện không thể bị sư phụ nghe được, bất ngờ lại nghe thấy tiếng Vũ Ngôn truyền lại:

“Nguyễn Phong, con không ngại thì thử nói ra lý giải của bản thân với cách làm của ta xem nào”

“Đạ sư phụ. Theo con hiểu, ngay từ lúc phát hiện ra có kẻ hạ độc, người đã âm thầm thi triển ra thủ đoạn của ảo thư pháp gia, khiến cho đối phương bị lâm vào ảo cảnh, một là vừa che mắt kẻ địch, hai là dẫn dụ hấn ra khỏi chỗ ẩn nấp. Sau khi đối phương đã lâm vào ảo cảnh, tất cả mọi hành động của hấn đều sớm đã bị tâm tính khống chế. Nếu như trong lòng hấn chỉ có những ý nghĩ xấu xa, vậy thì hấn vĩnh viễn sẽ chìm đắm trong ảo mộng cho đến chết. Thế nhưng kẻ này trong lòng lại vẫn còn một khoảng tâm tính thiện lương, vẫn biết coi trọng tình cảm gia đình, tình thân máu mủ ruột thịt. Chính điều này đã giúp cho hấn thoát được ảo cảnh. Sư phụ lại thả hấn đi, bởi vì con người kẻ này không hoàn toàn xấu, người muốn dùng hành động này để tạo lên trong lòng hấn một hạt giống tốt đẹp, giúp hấn có cơ hội quay đầu. Tâm trí của sư phụ, thật sự khiến cho học trò nể phục. Chỉ là có điều con vẫn chưa hiểu, mặc dù kẻ này tâm tính đã tự loạn, nhưng sư phụ hoàn toàn không sử dụng một chút thư pháp nào, làm sao có thể ảnh hưởng được đến kẻ địch?”

Nguyễn Phong không phải kiến thức hạn hẹp, hấn đã từng đọc qua tư liệu về ảo thư pháp, cũng biết được các thư pháp gia thuộc trường phái này khi chiến đấu sẽ thông qua thư pháp, tạo ra ảo cảnh, dẫn dụ địch nhân tiến vào, thậm chí một số cao thủ của lưu phái này còn có thể khiến kẻ địch tự sinh loạn trong lòng mà không cần phải dùng đến thư pháp. Nhưng kẻ cả là như vậy thì việc muốn kẻ địch lâm vào ảo trận cũng không đơn giản, bởi vì ảo thư pháp phải khống chế được tâm tính đối phương, khiến cho tâm tính kẻ địch biến hóa theo ý mình, như vậy mới có thể dẫn dụ được địch nhân tiến vào ảo trận.

Nếu kẻ địch chỉ bị nhiễu loạn tâm thần, mà chưa phải là bị khống chế tâm thần thì hoàn toàn không thể đưa được chúng vào ảo trận. Mặc dù Nguyễn Phong tu luyện không phải là lâu, nhưng kiến thức chuyên môn về thư pháp của hấn còn cao hơn Trịnh Tùng nhiều, vì vậy hấn đối với vấn đề này càng thêm nghi hoặc. Từ trước đến nay, sư phụ Vũ Ngôn của hấn thể hiện ra vẫn là một thư pháp gia truyền thống, không ngờ hôm nay hấn mới biết được sư phụ còn là một ảo thư pháp gia. Sự tình khó hiểu xảy ra trên người Vũ Ngôn hôm nay còn nhiều hơn cả mấy năm trước cộng lại khiến cho Nguyễn Phong cũng như lâm vào mây mù, không hiểu được rõ ràng mọi chuyện.

Vũ Ngôn đối với câu trả lời của Nguyễn Phong khá là ưng ý, trong mắt hấn, tên đệ tử này quả thật là có thiên phú rất cao, không chỉ tài năng thư pháp, khả năng ứng biến, mà ngay cả tâm tính cũng rất tốt. Trong lòng cao hứng, Vũ Ngôn cũng không tiếc lời, tận tình chỉ bảo cho Nguyễn Phong:

“Con hấn là cảm thấy kì quái khi vì sư vốn là một thư pháp gia truyền thống mà lại có thể thi triển ra ảo cảnh. Điều này cũng không lạ, bởi thực ra mà nói, ta vốn nghiên cứu cả hai trường phái thư pháp này. Mặc dù thành tựu đạt được cũng không có gì đặc biệt, nhưng ít ra đối với việc vận dụng sức mạnh của thư pháp và thi triển ảo cảnh cũng có được chút tâm đắc. Bất kể trường phái nào cũng có điểm mạnh và điểm yếu, ảo thư pháp cũng không ngoại lệ. Con cũng đã biết, thư pháp gia thuộc trường phái này muốn thi triển được ảo trận thì trước tiên phải khống chế được tâm tính đối thủ, sau đó mới dẫn dụ chúng vào trong ảo trận của bản thân. Ảo trận là điểm mạnh của ảo thư pháp gia, nhưng quá trình dẫn dắt kẻ địch vào ảo trận quá phức tạp, chính vì vậy mà trở thành điểm yếu của bọn họ.

Theo ta thấy, thay vì bản thân phải khống chế tâm tính của kẻ địch, không bằng chúng ta lợi dụng chính tâm tính của kẻ địch để tạo ra ảo trận tương ứng từ đó mà đưa kẻ địch vào ảo trận. Hơn nữa, ảo trận dù cần phải có thư pháp làm xúc tác để kích phát, nhưng thư pháp không nhất thiết phải viết trên giấy, không nhất thiết phải viết bằng bút. Thư pháp gia đến cảnh giới cao thâm, phải tự lấy bản thân làm thư pháp, biến bản thân thành thư pháp, có vậy mới kích phát được hết sức mạnh của thư pháp gia. Điều này nghe thì có vẻ cao thâm, nhưng thực ra lại cũng rất đơn giản. Ví dụ như con có thể sử dụng các ngón tay tạo hình, hình thành nên các mẫu chữ, đó đã có thể coi là bước đầu của việc lấy thân thể làm thư pháp rồi. Chỉ cần con cố gắng luyện tập, hấn sẽ có một ngày làm được những điều mà ta đã nói”

Lời nói của Vũ Ngôn đối với Nguyễn Phong giống như một chiếc chìa khóa, giúp hấn mở ra cánh cửa tri thức mới. Nguyễn Phong chợt hiểu ra một điều, thư pháp không nhất thiết phải cứng nhắc, phải theo khuôn khổ. Thư pháp vốn đại biểu cho vạn vật, đại biểu cho cả cuộc sống, vậy thì thư pháp phải thiên biến vạn hóa mới đúng. Chỉ là cách suy nghĩ nê lồi, cứng nhắc của đa số thư pháp gia từ trước đến nay đã hấn sâu vào lòng Nguyễn Phong, khiến cho hấn không thể nghĩ ra những cách vận dụng sáng tạo của thư pháp. Hôm nay được nghe Vũ Ngôn giảng giải, không chỉ giúp hấn hiểu ra một vấn đề, mà còn giúp cho Nguyễn Phong vén màn mây mù, nhìn thấy một chân trời kiến thức mới. Trong lòng sung sướng vô cùng, Nguyễn Phong cúi đầu thi lễ với Vũ Ngôn:

“Đạ tạ sư phụ chỉ dạy. Nhờ những lời giảng giải của sư phụ, đệ tử đã thấu hiểu càng sâu về thư pháp rồi ạ”

Vũ Ngôn tuy không quay lại, nhưng chỉ cần từ biểu hiện của Nguyễn Phong, hấn cũng hiểu được tên học trò này thật sự là tài giỏi, nói một hiểu mười. Tâm tính Vũ Ngôn càng lúc càng vui vẻ, không kìm được mà cũng cười to mấy tiếng, biểu lộ ra sự thoải mái trong lòng:

“Ha ha, đệ tử của ta quả nhiên là tự chất hơn người, nói một hiểu mười. Không ngờ ta lại có thể may mắn thu được một đệ tử tốt như con. Nào, đứng thẳng lên đi, không cần hành lễ như vậy”

Nâng Nguyễn Phong dậy, Vũ Ngôn ánh mắt nhìn vào đệ tử này càng thêm sâu sắc, giống như muốn nhìn thấu được người đệ tử mà hấn ưng ý vô cùng này. Chỉ là trong vài giây ngắn ngủi, Nguyễn Phong đã thu hồi lại ánh mắt, bước chân vẫn đều đều đi trước, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa giáo trường.

“Các trò, mặc dù ta không đăng kí cho các trò trợ học tại đây, nhưng việc tìm hiểu quy chế thi cũng như tình hình sĩ tử vẫn rất quan trọng. Vì vậy nên ta quyết định chúng ta sẽ tạm ở lại giáo trường bảy ngày, thuận tiện cho các trò tìm hiểu. Bảy ngày này không dài, nhưng cũng không quá ngắn, hy vọng các trò có thể tranh thủ để hiểu sâu về quy chế thi cử.”

“Đạ tạ sư phụ đã quan tâm, chúng đệ tử nhất định sẽ cố gắng hết sức”

Mấy người Nguyễn Phong đều đồng thanh hô, thể hiện rõ quyết tâm đối với kì thi sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 61: Tri Âm

Bảy ngày, cũng chính là một tuần, một khoảng thời gian không ngắn, nhưng cũng không hề dài. Đối với những người tu luyện mà nói, bảy ngày, bảy tháng, bảy năm hay thậm chí là bảy mươi năm, đôi khi cũng chỉ như một cái chớp mắt. Tương truyền những người đã đạt đến cảnh giới từ ngũ hành trở lên, tuổi thọ được kéo dài rất nhiều, một lần tính tu là vài chục năm cũng không có vấn đề gì, nói chỉ tới bảy ngày ngắn ngủi. Thế nhưng đối với những người trong lòng mang ước vọng, hoài bão, mang một niềm nhiệt huyết sôi trào, có khi chỉ một canh giờ chờ đợi để được làm điều mình mong muốn cũng đã thấy vô cùng dài, nói gì tới bảy ngày chờ đợi dài đằng đẵng. Đã từng có một nhà khoa học nói, không gian và thời gian chỉ mang tính chất tương đối, nếu áp dụng trong trường hợp kể trên thì câu nói này quả thực là chính xác vô cùng.

Đối với nhóm người Nguyễn Phong hiện tại cũng vậy, bảy ngày mặc dù rất ngắn, nhưng lại cũng rất dài. Đối với Trần Duy, một người luôn thích nhanh chóng, một khi đã muốn làm chuyện gì thì chỉ cố gắng nhanh nhanh chóng chóng để hoàn thành, bảy ngày chờ đợi để lên đường này quả thực là quá dài, mỗi ngày không khác gì một năm. Đối với Văn Thái, một người luôn ôn định, cân bằng, cẩn thận thì bảy ngày này cũng không quá dài, thậm chí là hơi ngắn, bởi vì hắn muốn dùng hết khả năng để tìm hiểu về các quy tắc thi cử, cẩn thận chuẩn bị cho kì thi sắp tới, trong lòng hắn, câu tục ngữ cẩn tắc vô áy náy giống như đã trở thành chân lý sống của hắn vậy.

Còn đối với Nguyễn Phong, bảy ngày này chẳng ngắn cũng chẳng dài, bảy ngày vừa đủ cho hắn tìm hiểu quy chế thi, hơn nữa còn có thời gian rảnh rỗi để đi kết giao với bạn bè, đi thăm thú cảnh sắc một tòa thành theo phong cách cổ xưa, điều mà kiếp trước hắn không có khả năng thực hiện được. Đối với một người có ý thức bảo tồn những truyền thống văn hóa sâu sắc như Nguyễn Phong, điều này quả thực là một quá trình trải nghiệm thú vị nhất, vui vẻ nhất, chính vì vậy mà hắn không hề vội vàng chút nào, ngày ngày vẫn dành ra một phần lớn thời gian để thỏa mãn sở thích của bản thân.

Trong bảy ngày này, cũng có vài lần Nguyễn Phong được tham gia vào những buổi bình văn tại Phán Nguyệt Đường. Thực tâm mà nói, Nguyễn Phong trước kia mỗi lần đi thăm Văn Miếu Quốc Tử Giám cũng đã từng ao ước không thôi cái cảnh sĩ tử tụ tập tại mái đình giữa hồ nước, cùng nhau bình văn ngâm thơ, trao đổi thi từ tâm đắc. Vốn đó chỉ là mộng tưởng của một kẻ mãi đeo bám vào những giá trị truyền thống đã xa, không ngờ sự tình bất ngờ xảy ra, lại giúp cho Nguyễn Phong có được cơ hội thực hiện niềm ước ao của mình. Nếu đã có cơ hội, ngại gì mà không nắm lấy. Nguyễn Phong vẫn thâm nhủ trong lòng như vậy, chính vì thế mỗi buổi bình văn tại Phán Nguyệt Đường hắn đều đến tham dự một cách chăm chỉ. Quả thực không phụ sự yêu thích của Nguyễn Phong, cái không khí của mỗi buổi bình văn thật sự quá đổi mê hoặc, đặc biệt là đối với một kẻ yêu văn chương cổ như Nguyễn Phong mà nói, nó lại càng khiến hắn thêm say mê.

Mỗi buổi bình thơ thường được diễn ra vào buổi chiều tối, khi mà không gian dường như cũng bình lặng lại, cảm xúc con người càng dễ được kích phát ra, bởi khung cảnh, bởi thơ, bởi người. Giữa hồ nước trong xanh, đập dịu từng cơn gió nhẹ thổi, lay động mặt nước tạo lên vài con sóng nhỏ dập dờn, khiến cho tâm tình của người ở trên Phán Nguyệt Đường, cũng lay động nhẹ nhàng theo sóng kia, theo gió kia mà càng phát huy ra được những cung bậc cảm xúc tuyệt vời. Đặc biệt là vào đêm rằm, khi mà ánh trăng sáng tròn đầy viên mãn rọi tỏa khắp không gian, phản chiếu qua mặt nước, khiến cho cả tòa Phán Nguyệt Đường như cũng được dát lên một tầng ánh trắng sáng bạc, mê hoặc lòng người. Nguyễn Phong mỗi lần đến đây, đều không kìm được cảm xúc dâng trào, văn chương trong đầu cũng có thể thoải mái xuất ra, mỗi một sĩ tử dường như không cần phải đi tìm cho mình một cung bậc cảm xúc riêng, mà là cảm xúc tự tìm đến với sĩ tử, tìm đến với cái hồn văn, hồn thơ của một người yêu văn chương. Nguyễn Phong cũng không ít lần phải cảm thán, thật không biết vị thiên tài nào đã nghĩ ra cách thiết kế Phán Nguyệt Đường như vậy, quả thực là nơi tốt nhất để cho các văn nhân thi sĩ bộc lộ hết được cõi lòng mình.

Mỗi lần tham dự bình văn ở Phán Nguyệt Đường, Nguyễn Phong lại một lần được trải rộng lòng mình, tìm được những người có chung sở thích, chung tiếng nói với bản thân. Chính vì vậy, trong mấy lần đi bình văn, Nguyễn Phong cũng đã làm quen được không ít sĩ tử đến từ các nơi trong trấn Kinh Bắc. Quả thật, người tri âm thì luôn dễ tìm được nhau, ở một nơi đậm thi cảm như Phán Nguyệt Đường, tìm được cho bản thân một tri âm cũng thật dễ dàng. Nguyễn Phong lần này cũng tìm được một tri âm như vậy. Người này tên là Lý Nguyên Kiệt, là người bản địa ở thành Kinh Bắc này. Dòng họ nhà hắn cũng là một trong những thế gia ở nơi này, nghe nói cũng có chút quan hệ họ hàng với hoàng tộc.

Nếu lần theo gia phả, thì tổ tiên của Lý Nguyên Kiệt là anh họ của Lý Thái Tổ, vị vua sáng lập lên vương triều Đại Việt này. Chính vì chút quan hệ họ hàng này cho nên nhiều đời nay, dòng họ của Lý Nguyên Kiệt cũng được hưởng không ít lợi lộc, từ đó mới có thể trường tồn mấy ngàn năm, trở thành một trong những thế gia nắm quyền chủ đạo ở thành Kinh Bắc. Tuy nhiên, gia quy của dòng họ này cũng rất nghiêm khắc, chính vì vậy mà con cháu trong họ không bao giờ ý thức ức hiếp dân thường. Mặc dù cũng có vài trường hợp cá biệt, nhưng thường đều bị xử lý nghiêm minh, làm gương cho tất cả mọi người, vì thế nên nề nếp gia phong của dòng họ Lý vẫn luôn được đảm bảo, mà bọn họ cũng nhận được sự quý trọng của nhân dân trong thành.

Sáng ngày thứ bảy, cũng là ngày cuối cùng mà nhóm Nguyễn Phong ở lại trong thành. Mặc dù chỉ còn một ngày nữa là sẽ rời đi, nhưng Nguyễn Phong vẫn không chút trễ nải việc đến Giáo trường tham gia học tập, dù sao thì biết nhiều thêm một chút cũng tốt hơn. Mặc dù đối với Nguyễn Phong thì đây là buổi cuối cùng hắn ở lại thành Kinh Bắc, nhưng đối với đa số sĩ tử mà nói, buổi học hôm nay vẫn là một ngày bình thường, vì vậy cho nên cũng không có chút gì đặc biệt xảy ra. Sau buổi học, cũng đã là gần trưa, Nguyễn Phong đang định đi tìm hai người Văn Thái, Trần Duy để cùng đi ăn, thì bất ngờ nghe được có người vội vã gọi tên mình

“Nguyễn Phong, cậu chờ tôi một chút”

Nguyễn Phong quay đầu nhìn lại, nhận ra người đến gọi mình thì không phải ai khác mà chính là Lý Nguyên Kiệt.

“Nguyên Kiệt, cậu gấp gáp tìm tôi như vậy là có việc gì?”

“Tôi nghe nói ngày mai cậu sẽ rời đi, mà sau này không biết bao giờ mới gặp lại, vì thế tôi muốn mời cậu ăn một bữa cơm, coi như tiệc đưa tiễn. Nếu cậu từ chối là không nể mặt tôi đâu đấy nhé”

“Cậu đã nói vậy thì tôi sao dám từ chối. Đợi tôi gọi thêm hai người anh em rồi chúng ta cùng đi, được chứ?”

“Không vấn đề gì, càng đông càng vui mà”

Nguyễn Phong nhận lời mời của Lý Nguyệt Kiệt, cũng không chần chừ mà đi tìm ngay hai người Trần Duy, Văn Thái, sau đó cả bốn người cùng đi đến một nhà hàng trong thành Kinh Bắc. Bởi vì đây là bữa tiệc do Lý Nguyên Kiệt mời, cho nên nhà hàng mà hắn chọn cũng là nhà hàng xa hoa nhất trong thành. Nguyễn Phong quả thực không muốn làm người bạn này phải tốn nhiều tiền, những nhìn về mặt nhiệt tình của hắn, cuối cùng cũng đành bước vào trong nhà hàng.

Lý Nguyên Kiệt có vẻ rất thông thuộc với thực đơn của nhà hàng này, một hơi gọi liền bảy món, toàn là sơn hào hải vị. Ba người Nguyễn Phong nhìn thấy cách gọi món của hắn cũng không khỏi than thở, quả nhiên là người giàu thì cách sống cũng khác, mấy kẻ sống trong núi như bọn họ không thể so sánh được. Kể cả là Nguyễn Phong đã sống qua hai kiếp, cũng vẫn bị sự hào phóng của Lý Nguyên Kiệt làm cho tán thán không thôi. Trong bữa cơm, bốn người bọn họ nói chuyện rất vui vẻ. Đề tài mặc dù chủ yếu là thơ văn, nhưng đối với những sĩ tử đi thi, nói chuyện này mới càng hợp ý. Kể cả Trần Duy lẫn Văn Thái cũng rất vui vẻ khi bàn luận văn học. Sau bữa cơm, Lý Nguyên Kiệt tạm biệt ba người Nguyễn Phong, có vẻ lưu luyến vô cùng, nhưng mà nam nhi thì tác phong không thể lè mề, vì vậy nên bọn họ cũng sáng khoái mà tạm biệt nhau, hẹn ngày gặp lại tại kinh thành, cùng nhau đạt thành tích cao trong kỳ thi.

Sau bữa trưa, ba người Nguyễn Phong cũng tranh thủ tản bộ, đi thăm thú thành Kinh Bắc một lần cuối cùng. Thực lòng mà nói, đối với những kẻ sống trong núi rừng như bọn họ, hoàn cảnh ở thành thị quả thực là một niềm hấp dẫn vô cùng. Mặc dù đã sống tại đây bảy ngày, nhưng thành Kinh Bắc này cũng rộng lớn vô biên, bọn họ dù bỏ ra thời gian đi thăm thú, cũng không thể tìm hiểu hết được tòa thành này. Tuy nói có mấy cảnh đẹp trong thành bọn họ cũng đã đi xem, nhưng muốn khám phá một tòa thành, đâu phải chỉ đi xem cảnh đẹp là có thể hiểu được. Còn rất nhiều nơi trong thành mà bọn họ chưa từng đặt chân đến, ví dụ như những nơi ăn chơi nổi tiếng như Phong Nguyệt Lâu, hoa thuyền trên sông, lại có cả những nơi chuyên phục vụ thi nhân như các tòa thủy đình, nguyệt đình chuyên dùng để thả thơ, đánh thơ, thi thơ thư pháp.

Tất nhiên bọn họ không đến mấy nơi đó đa phần là vì không có tiền, nhưng một nguyên nhân khác cũng là vì họ không muốn tham gia vào mấy nơi ăn chơi này để giữ bản thân thanh cao. Ngoài ra còn có một nơi mà bọn họ cũng chưa từng đến, chính là chợ ở trong thành. Dịp đầu xuân như thế này, trong các khu chợ thường sẽ có những trò chơi dân gian rất vui, cũng có nhiều thứ đặc biệt mỗi năm xuất hiện một lần, chính vì vậy mà lúc này ba người mới quyết định đi đến chợ dạo chơi một lần trước khi rời khỏi thành Kinh Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 62: Bối chữ

Nếu có người muốn tìm một nơi để hưởng thụ đầy đủ nhất cái không khí ngày Tết, vậy bất luận bạn ở thế giới phong kiến, hay thế giới hiện đại, câu trả lời cũng chỉ có một, đó chính là đi chợ Tết. Mặc dù mỗi thời kì đều có những quan điểm riêng biệt, phong tục tập quán cũng có thể thay đổi, nhưng có một điều mà ngàn năm qua vẫn không chút đổi thay, đó chính là bầu không khí vui mừng, hoan hỉ, hòa hợp của tất cả mọi người khi tham gia một khu chợ Tết. Ngày Tết, vốn là ngày để con người ta xả hơi sau một năm dài làm việc, để người xa nhà có điều kiện về thăm quê hương, để gia đình có thể quây quần bên nhau, cũng là thời gian để con người ta mở rộng lòng mình, chia sẻ niềm vui với những người chung quanh. Đi vào một khu chợ Tết, bạn sẽ không còn thấy cái nhộn nhạo, đầy tiếng tranh cãi, ồn ào của ngày thường. Đi vào một khu chợ Tết, bạn sẽ cảm nhận được một bầu không khí nhộn nhịp mà vẫn hòa hợp, vui vẻ và tràn đầy tình người, đó chính là cái mà ngoại trừ Tết ra, không một thời điểm nào khác mà bạn có thể tìm được.

Thành Kinh Bắc rộng lớn vô cùng, chính vì vậy những điểm tập trung công cộng cũng không thể nào đơn lẻ, hiếm hoi được. Cả tòa thành này có đến bốn khu chợ, phân biệt nằm ở bốn phương đông, tây, nam, bắc của thành. Chợ phía bắc được gọi là chợ Bắc Xuân, chuyên buôn bán các loại quần áo, vải vóc cũng như những mặt hàng thủ thuật khác. Ở nơi này có đủ các loại quần áo, kiểu dáng phong phú, mẫu mã đa dạng, chất lượng cũng nhiều chủng loại vô cùng, bất kể là dân thường hay thế gia quý tộc đều có thể tìm cho mình những bộ quần áo vừa ý ở nơi này.

Nói không ngoa, có đến chín phần quần áo người dân sử dụng trong thành Kinh Bắc đều được mua từ khu chợ này. Phía nam có chợ Nam Đông, chuyên bán các loại dược liệu, từ những loại quý hiếm, đặc sản của vùng Kinh Bắc cho đến những cây thuốc thông dụng mà đâu đâu cũng có thể tìm được. Chính vì chuyên về dược liệu, chợ Nam Đông còn được nhân dân gọi bằng cái tên khác là chợ Thuốc. Phía Tây là chợ Tây Thu, chuyên bán các loại thực phẩm, thông thường thì có thịt lợn, thịt bò, thịt dê, thịt gà... mà nếu kể đến quý hiếm thì cũng không thiếu, từ gan hổ, tay gấu, thịt chim công cho đến cả những loại thịt hèn thú cũng đều có. Tất nhiên, muốn thưởng thức những loại thức ăn hiếm có thì cái giá phải bỏ ra cũng không nhỏ, nhưng trên thế giới này không thiếu người muốn thử những đồ hiếm lạ, cho nên thực phẩm ở đây không bao giờ lo bị ế.

Ba chợ nói trên là những chợ chuyên hóa của thành Kinh Bắc, mục đích phục vụ vô cùng rõ rệt, tiện lợi cho người dân tìm mua những thứ vừa ý. Tuy nhiên, nếu đã đến thành Kinh Bắc, thì không thể không đến thăm chợ Đông Hạ. Đây là khu chợ lớn nhất trong cả tòa thành, cũng là khu chợ buôn bán đa dạng nhất trong thành. Có thể nói, trong khu chợ này, người mua có thể tìm được tất cả những thứ kì dị nhất, quý hiếm nhất, hoặc cũng có thể là vớ vẩn nhất. Nói đơn giản thì đây chính là khu chợ chuyên bán sản vật của vùng Kinh Bắc, từ khoáng thạch, thú vật, cho đến các loại đá quý, các loại nguyên liệu hiếm có, thậm chí cả hồn thú cũng có người đem đến đây bán. Chính vì vậy, bất kể bạn cần loại sản vật nào của Kinh Bắc, đều có thể đến chợ Đông

Hạ tìm mua.

Ba người Nguyễn Phong, sau khi rời đi từ quán ăn, mục tiêu mà bọn họ hướng đến chính là khu chợ Đông Hạ. Nguyên nhân chủ yếu là vì nơi này có tập hợp đủ mọi thứ, nghìn kỷ trăm lạ, cho nên nếu muốn đi chơi chợ thì nên tìm đến đây là tốt nhất. Một phần nguyên nhân khác cũng là vì khu chợ này gần với Giáo trường, cho nên ba người mới tiện đi đến đó. Ngày Tết, không khí trong chợ cũng khác hẳn bình thường. Nơi nơi đều có thể thấy được những quầy hàng đậm chất Tết, như quầy hàng cho chữ, quầy hàng bói toán, còn có cả các loại quầy hàng chuyên bán quà tết. Có lẽ hôm nay là một ngày đẹp, hoặc cũng có lẽ là vì chủ nhân của một số quầy hàng cảm thấy hôm nay là ngày đẹp để khai trương, vì vậy nên thi thoảng đám người Nguyễn Phong cũng thấy được một quầy hàng nào đó pháo mở hàng. Tiếng pháo nổ rang, xác pháo đỏ tươi phủ đầy đường, người người qua đường đều tập trung lại vui vẻ mở hàng cho người bán, cái không khí này vốn Nguyễn Phong tưởng chỉ có thể gặp trong mơ, không ngờ nay lại có thể thật sự thấy. Nguyễn Phong ngơ ngác ngắm nhìn, cảm thụ bầu không khí đậm chất truyền thống này, nhập tâm đến nỗi quên cả đề ý đường đi. Bước chân tiến lên đều đều, Nguyễn Phong không cẩn thận đụng phải một ông lão già nua đang mang theo chút đồ đạc ra quầy hàng. Mặc dù cú đụng không mạnh, nhưng ông lão cũng đã tuổi cao sức yếu, bị Nguyễn Phong va phải như vậy cũng không giữ được thăng bằng mà ngã ra đất. Một tiếng “ái ư” vang lên mới hoàn toàn đánh thức Nguyễn Phong từ trạng thái nửa tỉnh nửa mê kia lại.

“Ông à, cháu xin lỗi, tại cháu không đề ý nên mới va vào ông. Đề cháu nâng ông dậy nhé”

Nguyễn Phong vội rút xin lỗi, cúi xuống đỡ ông già đứng dậy, trong khi đó hai người Trần Duy và Văn Thái lại đang giúp ông lão thu dọn lại đồ đạc bị đổ ra đất. Dìu ông lão vào quầy hàng, Nguyễn Phong cũng giúp ông lão bày chút đồ đạc ra. Nhìn những đồ đạc mà ông lão mang theo, cũng có thể đoán ra ông ta là một thầy đồ, hoặc ít nhất cũng là một người chữ đẹp, muốn tranh thủ ngày Tết mà đi cho chữ, tăng niềm vui cho mọi người.

“Ông à, ông cứ ngồi nghỉ ngơi đi. Bọn cháu cũng là sĩ tử đi thi, có lẽ chữ viết không xuất chúng, nhưng nếu viết chữ chuẩn mực thì cũng có thể làm được. Có gì để bọn cháu giúp ông viết chữ cho khách một lúc”

Nguyễn Phong đề nghị giúp ông lão, cũng không chờ ông ta chấp nhận đã bắt đầu bày giấy mực ra, viết vài chữ quen thuộc trong những ngày này như Phúc, Lộc, Thọ, An Khang Thịnh Vượng. .... Dù sao thì một quầy cho chữ cũng phải có vài tác phẩm bày ra để người đi đường nhìn vào biết được tác giả chữ tốt hay không, nếu không mà ngày Tết đã xin phải chữ xấu, thì thật là xui xẻo cả năm, ai cũng không được vui vẻ. Trong lúc Nguyễn Phong chăm chú viết, hoàn toàn không đề ý đến ông lão ngồi đằng sau ánh mắt đang sáng ngời, chăm chú nhìn vào những chữ mà hắn viết ra.

Mỗi khi Nguyễn Phong hoàn thành một chữ, đôi mắt ông lão lại sáng thêm một chút, thi thoảng lại gật gù có vẻ như đã thấu hiểu điều gì đó. Chỉ là tất cả những điều này đều diễn ra trong sự im lặng, không ai đề ý đến biểu tình của ông lão, ngay cả Trần Duy và Văn Thái đứng hai bên ông lão cũng không nhận ra. Chữ của Nguyễn Phong thực sự có thể xưng là thư pháp, bởi vì nét chữ viết ra rất có hồn, mang đậm dấu ấn phong cách của tác giả. Hơn nữa chữ nào cũng như rồng bay phượng múa, lại biểu đạt được rõ cái ý ẩn ở trong chữ, khiến cho người ta nhìn vào đều cảm thấy tâm tình bị kích động vô cùng, khi thì vui vẻ, khi thì yên bình, lúc lại tươi sáng. .... Muôn vạn trạng thái cảm xúc, theo từng chữ của Nguyễn Phong mà biểu hiện ra, khiến cho bất cứ vị khách nào đi nhìn thấy đều không khỏi dừng lại, trầm trồ ngắm nghía. Hai người Trần Duy và Văn Thái tuy biết đại ca của mình văn hay chữ tốt, rất được thầy Vũ Ngôn ưng thuận, chỉ là không ngờ đến chữ viết của Nguyễn Phong lại đẹp như vậy. Lần đầu tiên nhìn vào thư pháp Nguyễn Phong viết ra, hai tên này cũng không khỏi bị hấp dẫn, ngắm nhìn như bị hút mất hồn vậy. Có điều đã quen với Nguyễn Phong từ lâu, Văn Thái cùng Trần Duy cũng rất nhanh có thể từ trạng thái ngây ngẩn này mà phục hồi lại.

“Đại ca, chữ của người thật xứng với hai từ thư pháp. Không hổ là đệ tử cưng của sư phụ”

“Đúng vậy, đại ca, khi nào rảnh thì cũng dạy cho ta cách viết thư pháp đi. Mặc dù ta từ bé đến giờ đều cố gắng luyện chữ, nhưng chữ viết cũng chỉ có thể đạt đến tiêu chuẩn, không thể đẹp như của người viết được”

“Ha ha, hai người cũng không cần quá gượng ép. Chữ viết phải dùng tâm mà viết thì mới đạt được như ý, còn nếu chỉ cố bắt chước khuôn mẫu thì không thể để lại dấu ấn của bản thân được. Chỉ cần hai người các người dùng tâm mà viết chữ, ta tin có ngày chữ của hai người cũng sẽ xứng với hai từ thư pháp”

“Ha ha ha, chàng trai trẻ, cậu nói rất hay. Chỉ có dùng tâm viết chữ, mới được như ý nguyện, đúng vậy, đúng vậy, ha ha ha”

Bất ngờ, tiếng nói của ông lão ở phía sau vang lên, khiến cho cả ba người Nguyễn Phong đều ngừng lại cuộc nói chuyện của mình. Nguyễn Phong tâm ý nhanh nhạy, vừa nghe giọng điệu của ông lão, đã biết đây là một người có trí tuệ thâm sâu, được nghe một lời của ông ta cũng có thể giúp bản thân hiểu được nhiều thứ.

“Ông có gì muốn chỉ dạy, bọn cháu xin được lắng nghe”

“Ha ha, chỉ dạy thì không dám. Các cậu có lẽ chưa biết, ta là một thầy bói, từ trước đến giờ ta chỉ chuyên bói chữ. Chữ, chính là hình ảnh phản chiếu của tâm tính con người, từ chữ viết của một người, ta có thể nhìn ra được một phần cuộc đời của họ. Hôm nay nghe được đạo lý viết chữ của cậu, ta quả thực cảm thấy rất tâm đắc. Nếu cậu không ngại, mời lắng nghe ông lão này nói vài lời”

“Thực ra mà nói, từ đầu tiên khi nhìn thấy chữ viết của cậu, ta đã biết cậu là một người có tâm tính rất phong phú. Cậu có thể thấy, chữ “gia đình” mà cậu viết kia, bên trong ẩn chứa tâm sự vô cùng. Nét khởi chữ có vẻ đầy đặn, lưu loát, chứng tỏ cậu trước đây có một cuộc sống gia đình vô cùng êm ấm, hoàn thuận. Nhưng nếu nhìn vào phần giữa của chữ, mặc dù nét chữ vẫn đầy đặn, nhưng lại chỉ còn nét đơn giữa một tổ hợp các nét bút khác, điều này đại biểu cho việc cậu cảm thấy lạc lõng, cô đơn dù cho vẫn sống giữa sự đùm bọc của những người thân. Cũng may, nét kết của chữ lại trở lại với vẻ hòa hợp, đại biểu cho việc cậu đã có thể hòa nhập được vào trong cuộc sống gia đình. Thế nào, tôi nói không sai chứ?”

Nguyễn Phong nghe ông lão nói, trong lòng không khỏi kinh ngạc, thật không ngờ lại có bậc đại trí chỉ cần nhìn chữ viết mà vẫn có thể đoán được đời sống tâm tính một người. Chỉ có hai người Trần Duy và Văn Thái đứng hai bên lắng nghe mà hoàn toàn không hiểu được nội dung cuộc nói chuyện.

Q.2 - Chương 63: Long tu thảo

“Đại ca, ông ta nói lung tung gì vậy? Ta thấy gia đình người từ trước đến giờ vẫn luôn hòa thuận êm ấm mà”

Văn Thái lên tiếng hỏi Nguyễn Phong nhưng giọng điệu lại tràn đầy vẻ cảnh giác và ý tứ nhắc nhở, dường như muốn nói cho Nguyễn Phong biết rằng ông lão bói chữ kia có vẻ giống kẻ lừa đảo. Trần Duy cũng nhìn về phía Nguyễn Phong, gật đầu ra hiệu, ý bảo Văn Thái nói rất đúng. Trong ba người, chỉ có duy nhất Nguyễn Phong mới biết rõ, tất cả những điều ông lão nói không sai một chút nào, có thể nói đây là một bậc kỳ nhân, khó có cơ hội mà gặp được. Gật đầu ra hiệu cho hai người anh em của mình yên tâm, Nguyễn Phong lại quay sang tiếp tục nói chuyện với ông lão

“Thật không ngờ, ông lại là một người có trí tuệ uyên bác như vậy. Cháu nguyện ý lắng nghe ông giảng giải thêm ạ”

Trần Duy thấy Nguyễn Phong chẳng buồn để ý đến lời nhắc nhở của mình, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu, hóa ra tình cảm giữa ba người lại không bằng cả mấy lời mê hoặc của một tay thầy bói ngồi ngoài chợ. Chỉ có Văn Thái, tuy bề ngoài có vẻ cứng nhắc, nhưng tâm tư lại tinh tế, nhanh chóng nhận ra điểm khác lạ trong cách hành xử của Nguyễn Phong, vì vậy hẳn kẻ kéo áo Trần Duy, không để cho tên nhanh nhẩu này làm ra chuyện gì xấu hổ. Hai người đi ra một chỗ khá xa, Trần Duy lúc này mới giăng tay ra khỏi Văn Thái:

“Văn Thái, mặc dù ta tôn trọng người nên để người đứng thứ hai trong ba anh em, nhưng người cũng không thể ngăn cản ta khuyên can đại ca tránh bị mê hoặc chứ”

“Người nóng nảy quá rồi đó. Ta nghĩ đại ca hành xử tự khắc sẽ có chuẩn mực của bản thân, không cần hai người chúng ta nhắc nhở. Hơn nữa, lời ông lão nói chưa chắc đã sai. Người có nhớ trước kia khi chúng ta còn bé không. Hồi đó mặc dù đại ca rất hay tạo ra các loại đồ chơi mới lạ, khiến cho bọn trẻ con trong làng như chúng ta có thêm nhiều niềm vui, nhưng đã bao giờ người thấy đại ca chơi chung với chúng ta mà cười thật sự vui vẻ chưa. Hồi đó ta còn không rõ, nhưng giờ nghĩ lại mới thấy, đại ca khi đó khiến người ta cảm thấy thật cô đơn lạc lõng. Trong lòng đại ca chắc chắn là có tâm sự khó nói, nay gặp được người có thể nhận ra tâm sự, để đại ca cùng ông lão ấy nói chuyện, có lẽ cũng là một chuyện tốt”

“Đây là người nói thế, chứ đại ca có thật sự nghĩ thế không? Người không phải đại ca, làm sao người biết đại ca nghĩ gì?”

“Thế nhưng Trần Duy người cũng đâu phải đại ca, sao biết đại ca nghĩ gì? Ta nghĩ chúng ta nên để cho đại ca làm theo ý mình đi. Dù sao chúng ta cũng không ngăn cản được hẳn mà”

“Được, vậy chúng ta chờ xem. Nếu đại ca mà bị lão thầy bói kia mê hoặc, người đừng hòng được yên ổn”

Trong khi hai người Trần Duy và Văn Thái còn đang lo lắng bàn luận về Nguyễn Phong, thì nhân vật chính của câu chuyện lại đang im lặng lắng nghe những điều mà vị thầy bói già giảng giải

“Vừa rồi ta mới chỉ giảng cho cậu về vấn đề tình cảm gia đình. Còn một chữ ‘tình’ nữa, giờ ta sẽ tiếp tục giải thích. Chữ ‘tình’ này cậu viết, nếu nói về vẻ ngoài thì nhìn rất đẹp, giống như cái vẻ hào nhoáng bên ngoài của tình yêu vậy, nhưng bên trong đó có ẩn chứa bao nhiêu nỗi đau, liệu có mấy người hiểu được. Cậu là người viết chữ, cũng là người trong cuộc, chỉ có cậu mới hiểu rõ nhất nỗi đau trong một tình yêu, điều này chỉ cần nhìn lướt qua chữ tình của cậu cũng có thể thấy. Chữ Tình vốn có hai phần, trên và dưới, nhưng nhìn khoảng cách khá xa giữa hai phần trong chữ tình của cậu, cũng thấy được cậu đã phải trải qua cảm giác chia ly cách biệt đau khổ, cũng đã từng trải qua nỗi đau tương tư, lo nhớ về người mà cậu yêu. Phần trên cậu viết rất chăm chút, nét chữ rất đẹp nhưng lại có chút mất mát, phần sau cũng rất đẹp, nhưng lại có chút miễn cưỡng, qua đó có thể thấy hiện giờ tình duyên của cậu hiện giờ không chỉ gắn với một người. Có lẽ người đầu tiên mới là người cậu yêu nhất, nhưng mà lại không thể ở cạnh. Người thứ hai mặc dù trong lòng cậu cũng chiếm vị trí quan trọng, nhưng có vẻ như tình cảm cậu dành cho người ấy chưa phải hoàn toàn là yêu. Hơn nữa, chỉ cần nhìn vào nét kết của chữ kéo dài, lại có chút khúc khuỷu, ta có thể cam đoan cậu sau này chắc chắn là một người rất đào hoa, chỉ là đường tình duyên của cậu sẽ không được yên ổn mà thôi. Có vượt qua được hay không, tất cả chỉ có thể dựa vào bản thân cậu”

Nguyễn Phong một lần nữa phải thán phục vị thầy bói trước mắt này. Không ngờ ông ta có thể đoán chính xác được về tình duyên của bản thân đến thế. Kiếp trước có Ngọc Thanh, nhưng còn chưa thể cùng nàng chính thức trải nghiệm tình yêu thì đã phải lìa xa. Mặc dù Nguyễn Phong tin rằng nhất định sẽ gặp lại được nàng, nhưng mà nỗi sầu tương tư thì khó tránh được. Kiếp này lại có Tiểu Yến nguyện cùng mình đi đến trọn đời, nhưng Nguyễn Phong vẫn luôn cảm thấy có lỗi với nàng khi mà không thể dành cho Tiểu Yến một tình yêu trọn vẹn nhất. Tự cảm thán tình duyên của bản thân thật sự có chút gặp ghềnh, Nguyễn Phong lại không tin lắm vào điều mà ông lão nói về tương lai. Bản thân chỉ cần có hai người con gái mà mình yêu thương là Ngọc Thanh cùng Tiểu Yến là hẳn đã thấy mãn nguyện, sao còn có thể không biết quý trọng mà yêu thêm những người khác. Vốn là người sống trong xã hội văn minh, chế độ một vợ một chồng, cho nên Nguyễn Phong đối với việc yêu nhiều người cũng không quá thích thú, thậm chí còn có một chút chán ghét, bởi khi dành tình yêu cho nhiều người, thì cũng có nghĩa là không chung thủy với bất cứ ai cả. Chính vì vậy Nguyễn Phong đã từng nghĩ, cả đời này chỉ yêu hai người con gái mà thôi. Có điều, tương lai liệu có mấy ai biết rõ, Nguyễn Phong hiển nhiên không phải là một trong số đó rồi.

Đàm luận với vị thầy bói về công danh, cuộc sống cũng như một vài vấn đề khác mà người ta thường hay đi xem bói. Nguyễn Phong càng lắng nghe càng cảm thấy thán phục với trí tuệ của vị thầy bói này. Thời gian một buổi chiều, giống như nháy mắt đã qua, cuối cùng hai người cũng phải chia tay. Nguyễn Phong đối với ông lão thì cảm kích vô cùng, bởi ông lão giảng giải một buổi chiều, giúp Nguyễn Phong đối với cuộc sống của bản thân càng nhận thức rõ ràng hơn, cũng xác định được rõ ràng mục tiêu và mong muốn của mình.

“Ông à, cháu sắp tới sẽ lên kinh dự thi, không biết bao giờ mới có thể gặp lại ông. Hy vọng ngày sau cháu lại có thể được nghe ông chỉ dạy như hôm nay”

“Sĩ tử đi thi vốn là chuyện tốt, cần gì phải lưu luyến như thế. Lão đây đã già, cũng không biết còn sống được mấy ngày, ở đây có chút quà muốn tặng cho cậu, coi như để lại cho người trẻ tuổi chút lộc vậy. Hy vọng cậu có thể sử dụng nó thật tốt”

Ông lão lấy từ trong chiếc giỏ đồ của mình ra một nhúm cỏ, tặng cho Nguyễn Phong. Loại cỏ này hình thù rất kì lạ, phần gốc không khác nhiều so với cỏ bình thường, nhưng trên ngọn lại chia thành nhiều sợi nhỏ, màu vàng kim, uốn lượn mềm mại vô cùng. Nhìn thấy loại cỏ này, Nguyễn Phong cũng phải kinh ngạc mà “à” lên một tiếng

“Long tu thảo, ông tặng quà quý như vậy, cháu làm sao nhận được”

“Có gì mà không nhận được chứ, cậu viết chữ đẹp như vậy, thứ cỏ này tặng cho cậu, không phải là rất thích hợp sao. Hơn nữa lão giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì, ngoài việc đem đi bán kiếm tiền thì cũng không thể sử dụng hết tác dụng của loại cỏ này, vậy chẳng phải uổng phí lắm sao? Cậu nên nhận lấy đi, coi như nhận lấy tấm lòng của lão đây cũng được.”

“Ông đã nói vậy, cháu cũng không dám từ chối nữa. Ân tình của ông, cháu xin được ghi nhớ. Sau này cháu nhất định sẽ báo đáp thật tốt”

“Ha ha, chúng ta có duyên gặp mặt, vậy đã đủ lý do để lão tặng cậu thứ này rồi, còn nói chi đến báo đáp chứ. Thôi tạm biệt cậu, lão đi đây”

Nói xong ông lão khoác chiếc giỏ lên sau vai, nhẹ nhàng bước vào dòng người tập nập, chỉ chốc lát đã hoàn toàn biến mất giữa phố thị nhộn nhịp. Nguyễn Phong vẫn đứng tần ngần tại chỗ, cảm thấy cả chiều này như là mơ vậy. Gặp được một vị thầy bói tài giỏi, lại được ông ta tặng cho thứ quý giá như Long tu thảo, thật không biết phải nói gì về vận may của bản thân đây. Loại Long tu thảo này, nếu như nói có giá trị thì quả thật rất quý, nhưng nếu nói vô giá trị thì cũng không khác gì cỏ rác, bởi vì loại cỏ này chỉ có những người thuộc giới thư pháp mới hiểu rõ và biết cách sử dụng. Long tu thảo ngọn cỏ chia làm nhiều sợi, mỗi sợi bền chắc vô cùng, lại mềm mại uyển chuyển, hơn nữa cũng có khả năng thẩm hút tốt, rất thích hợp làm ngòi bút. Chi có điều Long tu thảo cũng có độc tố, người không nhận biết mà ăn phải thì có thể bị trúng độc mà tử vong, mà các loại thú vật cũng không bao giờ ăn loại cỏ này, thế nên mới nói nó vừa có giá trị lại vừa không có giá trị.

Nguyễn Phong cẩn thận cất kỹ Long Tu thảo vào túi áo, chỗ cỏ hắt được tặng ít ra cũng phải có đến bốn năm cây, đủ để làm một chiếc bút thật tốt cho bản thân sử dụng. Trần Duy và Văn Thái thấy trời đã tối, cũng sớm trở lại bên cạnh hẻm. Ba người nhìn nhau một hồi, cuối cùng cũng không ai nói gì, bởi chỉ cần dựa vào ánh mắt, bọn họ đã có thể nhận ra được tâm tình của hai người còn lại. Hai người Trần Duy và Văn Thái thấy Nguyễn Phong vẫn bình thường, thậm chí có chút vui vẻ thì cũng yên tâm. Mà Nguyễn Phong thấy hai người kia lo lắng cho mình, thì cũng vô cùng cảm động. Ba người thân mật khoác vai nhau, cùng trở về giáo trường.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 64: Chia tay

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời còn chưa xuất hiện, bốn thầy trò Vũ Ngồn đã chuẩn bị lên đường. Thời hạn bảy ngày, đủ để cho nhóm Nguyễn Phong tiếp thu được những kiến thức cần thiết, cũng đủ để Vũ Ngồn chuẩn bị một số thứ quan trọng trong cuộc hành trình rèn luyện các học trò của mình. Lúc này đây, ngoại trừ Vũ Ngồn vẫn bình đạm như thường ngày, ba người trẻ tuổi trên mặt đều đang mang những biểu tình khác nhau. Trần Duy thì hào hứng vô cùng, vì rốt cục cũng đến lúc lên đường.

Bản tính hắn vốn nhanh nhẹn, lại thích phiêu lưu, nên việc chờ đợi bảy ngày vừa rồi đối với Trần Duy cũng không có chút hứng thú, hiện tại chuẩn bị lên đường, không khỏi khiến hắn vui mừng. Văn Thái lúc này lại đang cẩn thận cân nhắc, có vẻ như đang lo lắng về hành trình sắp tới. Nguyễn Phong về mặt lại mang chút tiếc nuối, nhưng cũng không thiếu phần chờ mong, trông đợi vào hành trình sắp tới. Tiếc nuối là vì thời gian hắn ở lại thành Kinh Bắc quá ngắn, không thể tham gia được thêm nhiều buổi bình văn ở Phán Nguyệt Đường, và còn chưa kịp ngồi dưới Khuê Văn Các lắng nghe các vị giáo viên giảng văn. Thế nhưng trong con người Nguyễn Phong không chỉ có một khía cạnh văn nhã, mà còn một mặt nhiệt tình thích phiêu lưu khám phá, muốn trải nghiệm, từng giây từng phút vẫn đang rực cháy thúc đẩy Nguyễn Phong, chính vì vậy mà hắn càng mong đợi nhiều hơn vào cuộc hành trình sắp tới.

Khi bốn người đi đến ngoài cổng thành, thật không ngờ đã sớm có mấy chục người chờ đợi. Đa phần đều là sĩ tử của làng Vĩnh Thái đến chia tay tiễn biệt bọn họ. Ngoài ra còn có hai người không ngờ đến, chính là Trần Cường cùng Lý Nguyên Kiệt. Trần Cường tiến lên trước, chấp tay chào Vũ Ngồn

“Anh Ngồn, anh đi mà chẳng tạm biệt một tiếng, làm cho tôi suýt nữa thì không kịp đưa tiễn anh rồi. Lần này tôi cũng biết anh thu được mấy học trò ưng ý, muốn rèn luyện bọn chúng thật tốt. Tôi còn bận việc ở giáo trường, không thể phụ giúp anh một tay, chỉ có thể chúc anh thuận lợi bình an, rèn luyện ra những học trò thật giỏi giang”

Nói đến đây, Trần Cường lại quay sang phía ba người Nguyễn Phong, cẩn thận dặn dò bọn họ:

“Các trò, ta biết hành trình sắp tới của các trò hẳn sẽ rất vất vả, nhưng các trò nên cố gắng vượt qua, rèn luyện thật tốt, không nên phụ lòng mong đợi của thầy Ngồn. Ta chúc các trò sớm ngày đạt thành công danh, vinh quy bái tổ, làm rạng danh cho cả vùng Kinh Bắc này”

“Cảm ơn thầy đã quan tâm, chúng học trò nhất định sẽ cố gắng hết sức”

Ba người Nguyễn Phong đồng thanh trả lời, trong lòng đối với vị giáo viên Trần Cường này càng thêm cảm kích.

“Ha ha, anh Ngôn, chúng ta ra chỗ khác nói chuyện một lúc, để cho mấy người trẻ tuổi bọn chúng tiễn biệt nhau đi”

Trần Cường cùng Vũ Ngôn nhanh chóng đi sang một bên, để lại khoảng trống cho đám sĩ tử. Các sĩ tử trong làng Vĩnh Thái đến đây, đa phần đều cùng nhóm thiếu niên ngày xưa hay chơi cùng mấy người Nguyễn Phong, vì vậy tình cảm cũng không xa lạ chút nào, lần lượt lên chúc nhau những câu chúc tốt đẹp nhất. Đến tận khi đám sĩ tử làng Vĩnh Thái đã chúc xong hết, Lý Nguyên Kiệt mới tiến lên tạm biệt mấy người Nguyễn Phong

“Nguyễn Phong, tôi và cậu tuy rằng chỉ gặp nhau mấy lần trong các buổi bình văn, nhưng chúng ta giống như đã sớm quen từ lâu vậy. Đối với tài văn chương của cậu, tôi rất là cảm phục, tôi cũng biết cậu nhất định sẽ đạt thành tích cao trong kì thi sắp tới. Chính vì vậy, tôi sẽ không chúc cậu những lời khách sáo đó, dù sao chúng cũng đã là điều tất nhiên rồi. Chúc cậu lên đường thuận lợi bình an, sớm ngày đến kinh đô. Hy vọng chúng ta có thể sớm gặp lại”

“Được, chúng ta nhất định sẽ sớm gặp lại. Khi đó tôi sẽ mời cậu ăn cơm”

“Ha ha, vậy thì quá tốt rồi. Trần Duy, Văn Thái, hai cậu là anh em của Nguyễn Phong, cũng chính là những người bạn tốt của tôi. Tôi cũng chúc các cậu lên đường thuận lợi bình an, hẹn ngày gặp lại”

“Tốt, bọn tôi nhất định sẽ gặp lại cậu ở kinh thành. Đến lúc đó, chúng ta sẽ cùng thi thố tài năng, nhưng không phải trong quán ăn nữa, mà là ở trên trường thi của triều đình. Tạm biệt”

Cả bốn người không hẹn một lời mà cùng vươn tay ra, nắm chặt lấy bàn tay của ba người còn lại. Tình bạn chỉ đơn giản như vậy thôi, vài câu văn, một bữa cơm, người tri âm đã có thể trở thành bạn bè, cùng nhau chung chí tiến thủ, mặc cho có cách bao xa, tâm hồn của họ vẫn sẽ hướng về nhau, cùng hòa quyện với nhau mà tạo nên một cầu nối đặc biệt giữa những người tri âm.

Bốn thầy trò sau khi đã tạm biệt tất cả bằng hữu thân thuộc, cũng không dừng lại lâu mà lập tức lên đường, đặt chân lên hành trình của riêng bọn họ. Không ai biết trước hành trình này liệu có bao nhiêu khó khăn, cũng không ai biết liệu bốn người bọn họ sẽ phải tốn bao nhiêu công sức để vượt qua những khó khăn này, nhưng bất kể là người ra đi, hay là người ở lại, lúc này đều biết rằng, bốn người kia chắc chắn đã tiến xa hơn trên con đường dẫn đến vinh quang, dẫn đến thành công.

Trong toàn vương triều Đại Việt, nếu nói thứ gì bị cho là thiếu nhất, thì đa phần mọi người sẽ cười mà trả lời là đường đi. Thật vậy, hệ thống đường xá trong đất nước Đại Việt có thể nói là thiếu, bởi vì ngoại trừ những tuyến đường chính nối liền các khu vực quan trọng là bắt buộc, được xây dựng cực kỳ cẩn thận, còn lại không có một đoạn đường nào khác để đi thông giữa các thôn làng, các địa phương nhỏ.

Điều này tuy khá bất tiện, nhưng cũng không có ai lên tiếng chỉ trích, bởi người dân Đại Việt từ trước đến giờ luôn sống hòa hợp với thiên nhiên. Tuy rằng xây dựng đường xá có vẻ sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, nhưng sẽ phải phá hủy một phần của thiên nhiên, mà điều này thì không được nhiều người dân chấp nhận, cho nên không mang tính khả thi. Trên thực tế thì nhân dân ở Đại Việt còn có một phương pháp thuận tiện hơn là đi đường, đó chính là bay.

Ở bất cứ thành thị, thôn làng nào trong Đại Việt đều sẽ có ít nhất một người chịu trách nhiệm huấn luyện thú cưỡi có thể bay để làm phương tiện giao thông cũng như lưu chuyển thông tin, ngay như ở làng Vĩnh Thái, cũng có một vị huấn luyện sư chuyên phụ trách về việc này. Các loài chim, thú được huấn luyện hầu hết đều là loài sống theo đàn, huấn luyện sư chỉ cần có thể thu phục con đầu đàn làm hồn thú của bản thân, vậy cả đàn cũng sẽ chịu sự khống chế của huấn luyện sư. Mà bởi vì đặc tính hồn thú có thể kế thừa, cho nên công việc huấn luyện này thường được thực hiện theo phương pháp cha truyền con nối. Lần trước Vũ Ngôn dẫn sĩ tử đi thi, lại không sử dụng phương pháp bay này mà chấp nhận đi đường rừng, tất nhiên là có nguyên nhân nhất định, chủ yếu là vì muốn rèn luyện cho các sĩ tử, giúp bọn họ dày dạn hơn trong cuộc sống, tiếp xúc nhiều hơn với thế giới bên ngoài. Mà lần này, Vũ Ngôn dẫn mấy học trò của mình đi rèn luyện, lại càng không chọn phương án bay. Chính vì thế, con đường duy nhất họ có thể đi chính là xuyên ra rừng núi.

Tu luyện giả muốn đề thăng cấp độ bản thân, thông thường có ba phương pháp. Một là chuyên tâm tu luyện, hấp thu linh khí từ thiên nhiên để bồi đắp tu vi bản thân. Đây là phương pháp phổ biến nhất, quen thuộc nhất, dễ dàng nhất đối với bất kì tu luyện giả nào, thế nhưng tốc độ thì lại không được khả quan cho lắm. Một phương pháp thứ hai đó là đi thu thập các loại dược vật, bồi bổ bản thân, nhanh chóng gia tăng cấp độ. Phương pháp thứ hai này tốc độ rất nhanh, thế nhưng lại tốn cực nhiều tiền của, hơn nữa dược vật cũng khó tìm, cho nên tính khả thi không cao, chỉ có các gia đình nhiều tiền, hoặc các dòng họ tu luyện lâu đời mới có thể giúp cho con cháu mình được hưởng dụng loại ưu đãi này.

Còn một phương pháp cuối cùng, vừa không tốn nhiều tiền, mà tốc độ lại cũng khá nhanh, đó chính là đi săn giết các loại hồn thú, yêu tinh, quái vật... để bồi đắp chân hồn. Tu luyện giả một khi đã đạt được chân hồn, việc tu luyện cũng như năng lực điều khiển nguyên tố tự nhiên đều sẽ được tăng cao. Lợi ích chân hồn mang lại cho tu luyện giả là không thể phủ nhận, thế nhưng lợi ích này còn có thể tăng cao hơn nhiều lần, bởi chân hồn cũng có thể tăng cấp độ. Chân hồn, về cơ bản là một loại liên kết linh hồn giữa tu luyện giả và hồn thú, hoặc cũng có thể là sự vật bất kỳ. Chính vì vậy, con người có thể thông qua việc thu thập năng lượng nguyên tố tương ứng, hoặc là năng lượng linh hồn để bồi đắp cho chân hồn của mình. Đây là một quá trình bắt buộc nếu muốn tiến lên một bước cao hơn trong con đường tu luyện, bởi chân hồn chỉ khi hấp thu đủ năng lượng, mới có thể tiến hóa lên cấp cao hơn. Mặc dù giới tu luyện có những quy định thống nhất về việc bảo tồn tự nhiên, nhưng mục tiêu để tu luyện giả thu thập năng lượng thì không thiếu, bởi luôn có những loài hồn thú có tốc độ sinh sôi quá cao, cần phải tiêu diệt bớt để đảm bảo cân bằng sinh thái.

Một ví dụ điển hình là các loài hồn thú thuộc loài chuột. Mặc dù sức mạnh của một cá thể thường là nhỏ bé, nhưng tốc độ sinh trưởng quá nhanh, hơn nữa số lượng cũng quá nhiều, nếu không tiêu diệt kịp thời, bọn chúng chỉ cần dựa vào số lượng khổng lồ cũng có thể gây ra sự phá hoại nặng nề đối với môi trường sinh thái. Cho nên, việc tu luyện giả săn giết những đối tượng như vậy thường được khuyến khích chứ không hề bị giới tu luyện cấm đoán, lại

ích đạt được không chỉ cho một mình tu luyện giả, mà còn cho cả giới tự nhiên. Mà nhóm người Nguyễn Phong chọn đi đường rừng, một phần cũng là vì lý do này.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 65: Thụ Yêu

Giữa trưa, mặt trời đã sớm lên đến đỉnh đầu, ánh nắng chiếu rọi mang theo nhiệt lượng hùng hực, hun nóng cả bầu không khí, khiến cho nhiệt độ tăng đến đỉnh điểm trong một ngày. Tháng giêng đã sớm trôi qua, đem đi cả năng xuân xinh tươi, dịu dàng, để lại cho tháng hai một bầu không khí cứ nóng dần lên theo từng ngày. Tuy nói một năm mười hai tháng, phân thành bốn mùa cân bằng, mỗi mùa đều phải kéo dài ba tháng, nhưng trên thực tế, càng đi dần về hai cực Bắc và Nam của đại lục Hồng Bàng thì thời tiết lại càng có xu hướng biến đổi cực đoan, bốn mùa cũng khó mà được đảm bảo như ở vùng Trung địa.

Trong một ngày, thời điểm giữa trưa là lúc nóng nhất, nhưng cũng là lúc mà các loài thú săn mồi hoạt động dữ dội nhất. Dừng nhìn vào cái vẻ im lặng, yên bình bề ngoài mà đánh mất sự cảnh giác của bản thân, bởi chỉ cần lơ đãng một giây, bất cứ người hay động vật nào đều đã có thể trở thành thức ăn trong miệng các loài thú săn mồi đáng sợ. Lấy ví dụ điển hình như con hươu sao đang thoải mái uống nước bên suối này, nhìn tâm tình vui vẻ của nó, liệu có ai nghĩ đến một sinh mạng hiền hòa như vậy lại sắp sửa trở thành thức ăn trong miệng của một con thú săn mồi. Giữa khoảng rừng rậm vô cùng, một con suối nhỏ vắt ngang rừng, chia màu xanh thành hai nửa giống hệt nhau. Ven bờ suối, cây cối có vẻ yên tĩnh vô cùng, một con hươu non đang từ tốn uống nước bên bờ suối, cái lưỡi nho nhỏ, đỏ hồng thì thoảng lại liếm xuống dòng nước trong mát, thu vào trong miệng vị tinh khiết, mát lạnh của nước suối, lại có chút ngọt ngào của hương vị thiên nhiên. Con hươu hồn nhiên không biết rằng, sau lưng mình đang có vài đôi mắt vẫn chăm chú dõi theo từng động tác của nó.

“Gừ ràooooooooo...”

Một tiếng hô gầm vang lên, kéo theo vô cùng uy nghiêm của chúa tể sơn lâm, còn có cả sự thèm khát, sự hoang dã và cả sự hung tợn. Từ trong bụi cỏ, một con hổ to lớn mạnh mẽ lao ra, hai chân trước giơ cao lên, móng vuốt sắc bén loang loáng phản chiếu lại ánh mặt trời chiếu vào. Cái mồm con hổ mở to, hàm răng sắc bén dữ tợn không chút ngại ngần hướng thẳng đến cổ con hươu non mà ngoạm lấy. Con hươu có lẽ đã bị tiếng hô gầm uy nghiêm kia làm cho hoảng sợ, ngay cả động tác bỏ chạy cũng không có, chỉ có thể đứng yên tại chỗ, lãnh trọn cú vỗ của con hổ. Hậu quả tất nhiên không cần nói đến, con hươu đã hoàn toàn không còn khả năng chạy nhảy nữa, trở thành một bữa trưa ngon miệng cho vị chúa tể sơn lâm hung dữ kia.

“Bặc, xoẹt....”

Đúng lúc này, một tiếng dây cung vang lên, gây cho người nghe cảm giác như dây thần kinh của bản thân bị kéo căng trong thời gian dài, giờ mới được thả ra vậy. Từ một bụi cỏ phía bên kia dòng suối, hai mũi tên giống như đã hẹn trước, cùng nhau bay vút ra, về lên trên không trung hai đường thẳng song song thẳng tắp, nối tiếp bởi hai đóa hoa đỏ tươi tung bay giữa không trung. Hai mũi tên găm lên người con hổ, cắm sâu đến tận cán, chỉ cần nhìn qua cũng biết được người bắn tên lực tay mạnh cỡ nào, cung tên cứng ra sao mới có thể bắn ra được hai mũi tên mạnh mẽ như vậy.

Con hổ bị hai mũi tên găm vào người, nhanh chóng đổ gục ra đất. Mặc dù hai mũi tên không bắn vào chỗ hiểm yếu, nhưng mỗi mũi tên đều mang theo lực lượng lớn vô cùng, khi xuyên qua thân thể con hổ cũng đã gây lên tác động không nhỏ, khiến cho nội tạng con hổ cũng bị chấn động, đau đớn vô cùng. Hơn nữa, hai mũi tên lại trực tiếp xuyên qua da thịt, cắm thẳng vào khớp xương của con hổ, khiến cho nó cử động cũng khó khăn, không thể giữ vững thăng bằng mà đổ gục xuống. Từ trong bụi cỏ, ba người nhanh nhẹn nhanh chóng bước ra, trong tay hai người chính là hai bộ cung tên thô to, cứng rắn vô cùng, mà người còn lại trong tay cầm một thanh đao không nhỏ, có vẻ như sẵn sàng tặng cho con hổ một nhát cuối cùng, tiễn đưa nó lên bếp lửa. Sau khi giải quyết xong xuôi chiến lợi phẩm mới săn được, ba thanh niên mới dừng tay nói chuyện với nhau.

“Đại ca, chúng ta đi trong rừng cũng hơn một tháng rồi. Tuy nói săn giết các loài hồn thú, bồi đắp cho chân hồn là một việc bắt buộc, ta làm cũng không thấy ngại ngần gì, nhưng hoàn cảnh trong rừng cũng thật là chán đi, đến bao giờ chúng ta mới có thể tiến vào được nơi có người ở đây?”

“Trần Duy, chúng ta đây là đi rèn luyện cơ mà, mới trải qua một chút khó khăn thế này mà ngại đã không chịu được rồi sao?”

“Rèn luyện thì cũng phải hợp lý chứ. Chúng ta là rèn luyện để đi thi khoa cử, để ra làm quan cho triều đình, chứ có phải rèn luyện để trở thành người rừng đâu?”

“Không trải qua khó khăn thì làm sao thành tài. Ngươi mới chịu khổ cực có một tháng đã kêu than, vậy làm sao so được với những kẻ tài năng cao siêu, lại có gia thế hiển hách hậu thuẫn? Chúng ta xuất thân bình thường, không có điều kiện tốt như bọn họ, nếu không dựa vào cố gắng nỗ lực của bản thân, thì làm sao mà giành được thành tích cao trong khoa cử?”

“Nhưng mà....”

“Thôi, hai người các ngươi không cần cãi nhau nữa. Văn Thái nói rất đúng, chúng ta phải nỗ lực nhiều hơn những con cháu thế gia rất nhiều thì mới cạnh tranh được với bọn họ. Thế nhưng Trần Duy ngươi cũng không cần lo lắng, nếu ta không nhầm, thì chúng ta sắp đi tới một nơi có người ở rồi. Có lẽ là một ngôi làng xây dựng trong núi giống như làng chúng ta. Các ngươi bây giờ nên bớt tranh cãi, giành sức mà đi tiếp đi. Sự phụ vẫn đang chờ chúng ta đi kiếm thức ăn về đây”

Ba người thanh niên này chính là Nguyễn Phong, Văn Thái và Trần Duy. Từ ngày ra đi ở Kinh Bắc thành, bọn họ đã lặn lội trong rừng hơn một tháng. Một tháng này đối với bọn họ cũng có ích lợi rất nhiều, chân hồn của mỗi người đều được bồi đắp cẩn thận, tạo nên một nền tảng vô cùng vững chắc. Nếu như so sánh với trước kia, mặc dù nguyên lực không tăng lên bao nhiêu, nhưng khả năng vận dụng nguyên tố của mỗi người đều đã tăng lên mạnh mẽ, hơn nữa kỹ năng chiến đấu cũng được tôi luyện trở nên mạnh mẽ hơn trước kia rất nhiều. Chỉ cần nhìn từ hai mũi tên mới vừa được bắn ra, có thể thấy được trên đó ẩn chứa nguyên tố đã được điều khiển một cách hoàn hảo, giúp cho hai mũi tên đạt đến sức mạnh lớn nhất mà nó có thể chịu đựng. Điều này cũng đòi hỏi trình độ vận dụng nguyên tố vô cùng cao thâm, bởi nếu thiếu một chút nguyên tố, thì sức mạnh của mũi tên sẽ bị giảm đi đáng kể, mà nếu thừa một chút nguyên tố, thì mũi tên sẽ không chịu nổi mà bị tàn phá, cái mốc tối đa thật sự rất khó đạt được, cho nên để có thể vận dụng mũi tên như vậy cũng khó khăn vô cùng. Rất nhanh, ba người Nguyễn Phong đã về đến điểm tập kết. Sư phụ bọn họ là Vũ Ngôn đã ngồi chờ sẵn ở nơi đó, đôi mắt khép kín, hai tay để lên đùi, hai chân xếp bằng, nhìn qua có vẻ như đang tu luyện, chỉ có ba người là học trò của Vũ Ngôn mới biết, sư phụ bọn họ thực ra đang tĩnh tâm suy nghĩ, thế nhưng vẫn có thể nắm rõ mọi động tĩnh trong hoàn cảnh xung quanh. Vũ Ngôn thấy ba đệ tử vừa trở về, liền mở mắt ra quan sát một lượt. Ba đệ tử này, tính cách tuy khác nhau, nhưng quan hệ lại rất thân thiết, trên con đường tu luyện cũng giúp đỡ nhau rất nhiều, đạt được thành tựu không nhỏ. Một tháng rèn luyện, khí chất của cả ba đã sớm thay đổi, cũng đã đạt được một bước tiến lớn trên con đường tu luyện gian nan vất vả. Gật đầu một cái, Vũ Ngôn lên tiếng nói:

“Các trò, một tháng vừa rồi rèn luyện tuy khổ cực, nhưng đối với các trò thật sự có tác dụng rất lớn. Hiện tại ta thấy các trò đều có tiến bộ nhất định trên con đường tu luyện, chúng ta cũng đã có thể sang bước tiếp theo của hành trình rèn luyện được rồi. Chiều nay, chúng ta sẽ cùng nhau tiến vào thôn xóm gần nhất, chuẩn bị cho hành trình sắp tới”

“Dạ, thưa sư phụ”

Trần Duy nhanh chóng trả lời, biểu tình vô cùng vui vẻ. Có thể thoát khỏi cảnh màn trời chiếu đất, thoát khỏi cuộc sống người rừng, đối với hắn lúc này quả thực là niềm vui lớn nhất. Nguyễn Phong và Văn Thái lại có vẻ chững chạc hơn nhiều, đối với quyết định của sư phụ cũng không có biểu hiện thái quá như Trần Duy. Bốn người nhanh chóng hoàn thành bữa ăn trưa, sau đó lên đường đi đến thôn xóm gần nhất.

Sau bốn tiếng đồng hồ đi liên tục trong rừng, cuối cùng nhóm người Nguyễn Phong cũng tìm được một thôn làng sinh sống trong rừng. Bước vào trong thôn, thu vào mắt bọn họ không phải là cảnh tượng vui vẻ náo nhiệt của một thôn làng trong dịp đầu năm mới, mà lại là vẻ tiêu điều xác xơ, tang thương vô cùng. Người dân Đại Việt vốn rất chú trọng dịp đầu năm, chỉ riêng ba tháng đầu năm đã có vô số ngày lễ, hội theo truyền thống từ ngàn xưa để lại. Chính vì vậy, trong khoảng thời gian này, dù có bước đến bất cứ nơi nào trong Đại Việt quốc cũng đều có thể nhìn thấy cảnh nhân dân vui vẻ ca múa mừng lễ hội. Thế nhưng, nơi này lại tràn ngập một vẻ tang tóc tiêu điều như vậy, không khỏi khiến người ta cảm thấy hoài nghi, liệu có phải bọn họ không biết tính thời gian hay không. May mắn tìm được một người đi lại ngoài đường, Nguyễn Phong liền hỏi hắn về tình cảnh kì lạ này

“Bác ơi, cho cháu hỏi, tại sao làng mình lại có vẻ buồn bã như vậy?”

“Các cậu hẳn là người mới từ bên ngoài đến phải không, vậy thì không biết cũng là phải. Tôi khuyên các cậu nên nhanh chóng rời khỏi đây đi thôi, nếu còn ở lại lâu dài, có lẽ sẽ mang họa vào thân đấy”

“Sao vậy bác, đã có chuyện gì xảy ra thế ạ?”

“Nói thật cho các cậu biết, khu rừng quanh đây mới xuất hiện một con thú yêu, ngày ngày nó đều bắt dân làng xung quanh phải hiến tế người để cho nó ăn, bằng không nó sẽ tiêu diệt cả ngôi làng. Hơn một tháng nay, mấy làng quanh đây đã phải hiến tế cho nó không biết bao nhiêu người, cứ thế này sớm muộn gì mọi người cũng bị nó ăn thịt hết mất”

“Cái gì, không ngờ lại có loài yêu quái hung tàn bạo ngược như vậy? Tại sao mọi người lại không cùng nhau hợp sức lại, tiêu diệt nó đi để cuộc sống được bình yên?”

“Cũng không phải là chúng ta không nghĩ đến chuyện đó, chỉ là con quái vật này thực sự mạnh lắm, chúng ta đã cử dũng sĩ các làng hợp thành một đội, cùng đi tiêu diệt nó, chỉ là đến nay vẫn chưa có một ai trở về cả. Chính vì vậy chúng ta mới phải hiến tế dân làng để duy trì cuộc sống chứ”

Nghe đến đây, bốn thầy trò Vũ Ngôn trên khuôn mặt đều mang theo vẻ nghiêm trọng, không ngờ một con yêu quái lại có thể mạnh mẽ như vậy, tiêu diệt tất cả dũng sĩ của các làng, khiến cho bọn họ không thể không hiến tế. Vũ Ngôn trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng:

“Nguyễn Phong, Trần Duy, Văn Thái. Các trò đều là đệ tử của ta, cũng phải kế thừa tinh thần chính nghĩa, bảo vệ con người, chống lại các loài yêu ma quỷ quái. Hiện nay có một con yêu quái đang hoành hành như vậy, các trò cảm thấy thế nào?”

“Thưa sư phụ, tất nhiên là chúng ta phải đi tiêu diệt con yêu quái này rồi ạ”

“Tốt, vậy chúng ta sẽ nghỉ qua đêm tại đây, chuẩn bị mọi thứ cần thiết, sáng ngày mai chúng ta sẽ lên đường đi tiêu diệt con yêu quái này”

“Rõ, thưa sư phụ”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 66: Chém treo ngành

Giữa trưa ngày hôm sau, cũng là lúc mà chính khí trong trời đất nồng đậm nhất, bốn thầy trò Vũ Ngôn quyết định lên đường hành thiện trừ ác, tiêu diệt con yêu quái đang hoành hành gây hại cho nhân dân quanh đây. Trải qua một đêm nghỉ ngơi từ từ, đối với ba người Nguyễn Phong đều có tác dụng cùng cổ rõ rệt, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều. Hơn một tháng hành trình trong rừng, không ngày nào được ngủ ngon giấc, lại thường xuyên phải vật lộn với hồn thú, săn bắt các loại thú rừng, cho nên thân thể cũng như tinh thần của bọn họ đã sớm uể oải, nếu tiếp tục kéo dài sẽ gây ra hậu quả xấu đối với quá trình tu luyện. Dù sao việc tu luyện cũng là một quá trình lâu dài, không thể gấp rút vội vàng, Vũ Ngôn có lẽ đã tính kỹ điểm này, cho nên đã lựa chọn cho các đệ tử được nghỉ ngơi tại làng, giúp bọn họ có thời gian lấy lại hơi sau khi trường kỳ rèn luyện. Lúc này đây, nhìn vào thần sắc ba người Nguyễn Phong, có thể dễ dàng thấy được tinh thần hăng hái đối với công việc sắp tới, mà trên thân thể mỗi người cũng đều toát lên một loại khí chất chính nghĩa vô cùng.

Vũ khí của ba người đã sớm được chuẩn bị kỹ càng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, những vũ khí này càng phản chiếu ra từng tầng sáng loáng, mức độ sắc bén không hỏi cũng biết. Vũ Ngôn dẫn đầu, cùng ba học trò từ biệt dân làng một lượt rồi mới tiến vào rừng rậm. Dân làng vốn đang tuyệt vọng vì bị yêu quái hoành hành, nay nghe được tin có dũng sĩ quyết tâm đi diệt yêu quái, đều vui mừng phấn khởi vô cùng, không chỉ tiếp đón bốn người chu đáo, hơn nữa lúc này còn tụ tập rất đông người tiễn đưa bọn họ. Mặc dù cũng có vài người quá mức bi quan, không tin vào việc bốn người có thể tiêu diệt yêu quái, nhưng phần lớn dân làng lại đặt niềm tin tuyệt đối vào bọn họ, thậm chí có chút mù quáng. Dù sao vào lúc này, có thể tìm được người nguyện ý đi tiêu diệt yêu quái, đối với dân làng không khác nào tìm được cứu tinh, cho nên bọn họ thà đặt niềm tin vào những người này, còn hơn là tiếp tục sống trong đau khổ và tuyệt vọng.

Trở lại rừng rậm, tâm tình hứng khởi của ba người Nguyễn Phong ngay lập tức tắt xuống, thay vào đó là sự cảnh giác triệt để. Ba người trong lúc đi lại, cũng đã sớm hình thành thể trận tam giác, sẵn sàng ứng phó với mọi tình huống có thể xảy ra. Vũ Ngôn đi trước dẫn đường, đối với biểu hiện của ba người cũng phải tán thưởng trong lòng. Bốn người nhanh chóng tiến sâu vào rừng, trên đường đi tới không ngừng quan sát cẩn thận các loại dấu vết. Mỗi một loại yêu quái đều có những tập tính thói quen khác nhau, cũng có những đặc điểm nhận biết khác nhau, vì vậy chỉ cần có thể nắm được dấu vết của bọn chúng, muốn lần ra tung tích cũng không phải là vấn đề quá khó khăn.

Đi từ sáng đến chiều, bốn người Nguyễn Phong cũng không tìm được một dấu vết cụ thể nào của thụ yêu, giống như vòng ngoài của rừng vốn chưa từng có sự xuất hiện của loài yêu quái này vậy. Nguyễn Phong trong đầu cảm thấy nghi hoặc vô cùng, dường như vấn đề liên quan đến thụ yêu này có chút phức tạp, không hề đơn giản một chút nào. Nếu chỉ có một con thụ yêu bình thường, vậy tuyệt đối sẽ dễ dàng tìm được dấu vết mà nó để lại, bởi thụ yêu vốn là một loài yêu quái to lớn công kênh, chỉ cần nó di chuyển chắc chắn sẽ có dấu vết rõ ràng. Thế nhưng cho đến tận lúc này, bốn người Nguyễn Phong vẫn chưa tìm được dấu vết của thụ yêu, vậy thật sự là một điều kì lạ. Trong lòng Nguyễn Phong dâng lên một chút cảm xúc bất an, nếu hần suy đoán không sai, vậy con thụ yêu này hẳn là loại có trí tuệ lâu năm, đã không chút thua kém loài người, chỉ có như vậy nó mới có thể tác oai tác quái mà vẫn không để lại một chút dấu vết nào như vậy.

Vừa lúc này, đôi tai Nguyễn Phong chợt động. Nhờ vào Phong Thiên, Nguyễn Phong đã có được khả năng cảm ứng đối với phong hệ nguyên tố. Trải qua một tháng rèn luyện vừa rồi, chân hồn phong hệ của hần cũng được củng cố và phát triển, khả năng cảm ứng của Nguyễn Phong cũng càng tăng mạnh, đặc biệt có thể nghe tiếng gió để đoán tình hình. Hiện giờ hần chỉ cần yên tĩnh lắng nghe là có thể thu được tất cả động tĩnh trong vòng bán kính trăm mét vào tâm thần, từ tiếng lá cây rung do gió thổi, tiếng dòng nước chảy róc rách ở phía xa, tiếng côn trùng kêu rả rích trong rừng. Mà vừa mới đây thôi, hần còn nghe được tiếng la hét, tiếng vung đao kiếm, còn có cả những tiếng gầm gừ không giống với bất cứ loài động vật nào khác, rất đặc biệt, khác thường. Trong đầu Nguyễn Phong dần hình thành lên một bức tranh mô tả hoàn cảnh trong rừng trong bán kính hơn một trăm mét. Bức tranh này tuy không quá rõ nét, nhưng về vị trí đại khái, cũng như tình huống bao quát thì Nguyễn Phong đều đã nắm được rõ ràng.

“Sư phụ, con vừa mới nghe thấy ở phương xa có tiếng đánh nhau, nếu không nhầm thì hẳn là có người đánh nhau với quái vật. Chúng ta có nên đi xem thử không sư phụ?”

“Tốt, chúng ta cũng đi xem sao. Nếu may mắn còn có thể tìm được dấu vết của con thụ yêu để lại, hoặc cũng có thể hỏi được một chút thông tin từ những người ở đó”

Quyết định xong, mọi người đều không chần chừ mà ngay lập tức lao đi, nhằm thẳng hướng có tiếng đánh nhau mà tìm đến. Trong rừng, cây cối rậm rạp cản tầm nhìn, dùng mắt có đôi khi còn không hiệu quả bằng tai, Nguyễn Phong lúc này đang nhắm chặt hai mắt lại, lắng nghe từng chút âm thanh vọng lại theo từng cơn gió, nhanh chóng tìm đến địa điểm diễn ra cuộc chiến. Mặc dù tốc độ của bốn người rất nhanh, nhưng khi bọn họ tìm được đến nơi, thì chiến đấu đã kết thúc. Trong mảnh rừng hoang vu vắng vẻ này, cảnh vật đã sớm trở lại vẻ yên tĩnh vốn có, khiến người ta có cái cảm giác như nơi đây vốn chẳng có gì khác lạ. Nếu không phải trên mặt đất vẫn còn xác quái vật, những mảnh binh khí gãy, những vết máu đỏ tươi còn chưa khô hẳn làm chứng thì ai mà biết được nơi đây mới vừa xảy ra một cuộc chiến dữ dội.

Bốn người Nguyễn Phong đến hiện trường, không cần nói một lời nhưng vẫn rất ấn ý tàn ra, xem xét dấu vết để lại sau cuộc chiến. Máu đỏ tươi thấm đầy lên đất, văng cả lên những thân cây, tảng đá ở xung quanh, chứng tỏ số người thương vong trong trận chiến này cũng không ít. Chỉ cần dựa vào số binh khí gãy trên mặt đất cũng có thể đoán được đại khái số người tử vong, bởi đối với bất kỳ võ giả nào, binh khí cũng chính là tính mạng thứ hai của bọn họ, nếu như binh khí của bản thân đã gãy, chứng tỏ võ giả đó cũng lâm vào tình trạng lãnh lỳ dữ dội. Mà quả thực, xung quanh hiện trường cũng không thiếu những xác người, đếm sơ qua không ngờ đã có hơn mười người tử vong trong cuộc chiến với yêu quái này.

Mặc dù bọn họ đều chỉ là những võ giả thông thường mà không phải tu luyện giả, nhưng điều này cũng cho thấy yêu quái rất hung hãn và mạnh mẽ. Nguyễn Phong lại quan sát những cái xác yêu quái còn lại kia, không ngờ khi nhìn vào lại khiến cho hần có một cảm giác rung động vô cùng. Tất cả những yêu quái này, đều là loại thụ yêu, nhưng thân thể chúng không hề to lớn công kênh, mà lại có chút nhỏ bé khảnh khiu. Theo tư liệu về các loại yêu quái, những con thụ yêu này, kỳ thực đều là do một con thụ yêu lớn hóa phép mà ra, cho nên cả về hình thể lẫn sức mạnh đều trở nên nhỏ yếu hơn nhiều. Thế nhưng, khiến cho Nguyễn Phong rung động cũng không phải là do loại thụ yêu nhỏ này, mà là do cách chết của bọn chúng. Tất cả những con thụ yêu này đều chết trong cùng một tư thế, hai chân quỳ xuống, đầu ngửa ra sau, lưng lẳng như có thể rơi ra bất kì lúc nào. Giữa đầu và thân của thụ yêu, chỉ còn được gắn kết bằng một tảng vỏ cây đã dập nát. Trong tâm trí Nguyễn Phong chợt hiện lên hình ảnh, một tay đao phủ chém đầu mười hai tử tù,

lưỡi dao ngọt sắc lướt qua, chỉ để lại từng cột máu tươi phun ra. Trên mặt đất, không một cái đầu nào rơi xuống, tất cả những cái đầu từ từ kia, vẫn dính liền với thân thể chỉ bằng một lớp da.

Chém treo ngành! Thật không ngờ lại là chém treo ngành (*). Nguyễn Phong vốn vẫn tưởng câu truyện mà ông nội hắn sáng tác ra, chỉ là một tác phẩm hư cấu, một tác phẩm thuần túy mang tính nghệ thuật, vậy mà giờ đây hắn lại tận mắt được chứng kiến những gì miêu tả bên trong câu chuyện ấy. Ngay lúc này, trong tâm trí Nguyễn Phong xuất hiện một sự rối loạn khó tả, hắn dường như muốn trực tiếp mở tung cánh cửa bí mật, tìm hiểu rõ ngọn nguồn sự tình kì quái của bản thân. Chỉ có điều, hắn chẳng có đủ khả năng để làm như vậy.

Vũ Ngôn nhìn lướt qua những thi thể thụ yêu kia, trong mắt cũng hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng chỉ là một chút thôi. Lối chém treo ngành này, kì thực hắn cũng đã nghe danh, đó là phương pháp tiêu diệt yêu quái độc môn của một dòng họ tu luyện giả, chỉ là danh tiếng của dòng họ này cũng không quá nổi bật đối với người thường mà thôi. Vừa lúc này, chợt hắn cảm ứng được trong mảnh rừng phía xa có chút động tĩnh, Vũ Ngôn đề cao cảnh giác, nhắc nhở mấy học trò một lượt. Dưới sự dẫn đầu của Vũ Ngôn, bốn người từ từ tiến tới, nhắm thẳng nơi có động tĩnh mà đi đến. Ở phương hướng kia, không ngờ động tĩnh ngày càng lớn, khi bốn người bọn họ đến nơi thì phát hiện ra, nơi này lại là một mảnh chiến đấu ác liệt. *****(*): "Chém treo ngành" là tên một tác phẩm trong tuyển tập "vang bóng một thời" của nhà văn Nguyễn Tuân, cũng đồng thời là tên một lối chém đầu người của một viên quan xử trảm.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 67: Hợp sức

Vàng mặt trời đỏ ối cứ đi xa dần về phía tây, ngày càng tiếp xúc gần với đường chân trời. Dưới chút ánh nắng cuối cùng của một ngày tàn, rừng cây như cũng chìm dần vào trong nỗi tương tư vô bờ. Tiếng gió xuyên qua tán cây xào xạc, rì rào. Mặc kệ, từng phiến lá cây cứ lâm vào nỗi tâm sự nặng nề, cũng chẳng nhiệt tình hưởng ứng con gió kia. Cả một phiến rừng cây, có lẽ sẽ theo mặt trời lặn tàn mà cứ như vậy chìm vào giấc ngủ sâu thẳm, chìm vào trong đêm đen u tối. Có lẽ, một ngày sẽ nhanh chóng trôi qua theo giấc chiêm bao đến sớm của cả khu rừng. Có lẽ.....

Tất cả vẫn chỉ là có lẽ, mà không phải là sự thật. Sự thật đang hiển hiện trong thời khắc này, tại phiến rừng cây này, lại hoàn toàn trái ngược với cái tính từ yên tĩnh. Giữa một khoảng đất trống trải trong rừng, đang có một cuộc chiến đấu vô cùng ác liệt. Một bên là hơn mười nhân loại đang cố gắng hết sức mình, vùng lên những thanh vũ khí sắc bén, né tránh những đòn tấn công hiểm ác, bảo vệ cho nhau giữa muôn trùng nguy hiểm. Mà bên kia, lại là hơn hai chục con yêu quái cây đang bao vây bọn họ lại, có con há hê sung sướng, nhìn những tên loài người kia gầy dựa trước khi chết, có con lại đang gặm gừ gào thét, như ra hiệu cho đồng bọn cùng nhau tấn công, nhanh chóng giải quyết mấy kẻ nhân loại ngoan cố này, mà hơn một chục con yêu quái, lại đang cùng nhau tấn công những con người khốn khổ kia, động tác cuồng bạo dữ tợn vô cùng. Nhìn vào tình thế này, có lẽ số phận của đoàn người kia cũng giống như ánh mặt trời ngày hôm nay, sắp đi đến chặng cuối của cuộc đời. Thế nhưng, một lần nữa, có lẽ lại vẫn chỉ là có lẽ. Giữa đoàn người đang gồng hết sức mình để tìm lấy cơ hội sống sót kia, lại có một kẻ nổi bật hơn tất cả, chống đỡ cho tất cả mọi người.

Đây là một người đàn ông, có thể coi là đúng tiêu chuẩn. Thân thể hắn nổi bật lên những bó cơ bắp mạnh mẽ, tràn đầy sức mạnh cũng như khả năng bùng nổ. Khuôn mặt hắn khá góc cạnh, có lẽ đã trải qua nhiều sóng gió trong cuộc đời. Mái tóc cắt ngắn, khiến cho hắn càng thêm phần khỏe mạnh, đôi mắt đen sâu thẳm, thi thoảng ánh lên một ngọn lửa sức sống mãnh liệt, khiến cho bất cứ ai nhìn vào đều sẽ cảm thấy hắn đang “sống”, chính xác là đang sống, chứ không chỉ đơn thuần là tồn tại. Cặp lông mày đen đậm, sắc như dao khiến cho vẻ mặt hắn thêm vào một phần quyết liệt. Tổng thể mà nói, có lẽ hắn sẽ là một người có vẻ ngoài xuất sắc, nếu không phải chiều cao của hắn hơi khiêm tốn.

Lúc này đây, trong muôn trùng công kích của đám quái vật, hắn vẫn mạnh mẽ, hiên ngang tiến bước. Từng bước chân dài mà vững trãi, chuẩn xác bước đến vị trí trống giữa đám yêu quái kia. Đôi tay hắn mãnh liệt vùng lên, mỗi đòn tấn công giống như đều mang theo tất cả cảm xúc, tất cả khát vọng, hoài bão, và cả “bản thân” hắn. Ánh dao loang loáng, phản chiếu lại từng tia nắng cuối ngày, khiến cho chúng càng thêm sáng ngời, càng thêm sinh động. Dường như ngọn lửa sức sống trong con người kia cũng lây nhiễm cả sang ánh nắng, tiếp thêm hơi ấm cho từng tia nắng đã sắp lụi tàn.

Mặc cho lũ yêu quái vây kín xung quanh, thanh đao trong tay hắn vẫn mạnh mẽ lướt đi, không hề có một chút ngập ngừng hay bất cứ cản trở nào cả. Nếu như có thể nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra thanh đao trong tay hắn cũng không phải là một thanh đao bình thường. Chuôi đao dài gấp đôi chuôi những thanh đao khác, mà lưỡi đao cũng dài gấp rưỡi những thanh đao bình thường. Trên thân đao có khắc những đường vân rất mảnh, rất mờ, nhưng theo sự phản chiếu của ánh sáng, những đường vân này lại trở nên sống động lạ thường, giống như đây là nơi tụ tập linh hồn của cả thanh đao. Một thanh đao tràn đầy linh tính, kết hợp với một con người cũng tràn đầy linh tính, vững vàng, bất khuất tung hoành giữa vòng vây của yêu quái. Người và đao như đã hòa hợp thành một, bất kể phía trước có bao nhiêu hiểm nguy cũng không ngăn ngại mà xông lên. Sau lưng hắn, từng con yêu quái đổ gục xuống, hai chân quỳ trên mặt đất, mà đầu thì ngửa ra sau, lưng lẳng dính với thân thể bằng một tầng vỏ cây dập nát. Từ miệng vết thương của lũ yêu quái, từng dòng chất lỏng màu xám phun ra, thế nhưng mặc cho chúng có phun ra mãnh liệt thế nào cũng không thể chạm được vào một người một đao kia. Có lẽ đám yêu quái cũng nhận ra sự nguy hiểm của người này, vì vậy càng lúc càng có nhiều thêm những con yêu quái bao vây lấy hắn. Đám người bình thường kia cũng nhờ vậy mà được giảm bớt áp lực, tình trạng chật vật khổ sở chống đỡ cũng dần được hóa giải. Chỉ là bọn họ còn chưa kịp thở phào, thì từ bốn phía rừng cây xung quanh lại tràn ra gần hai chục con yêu quái nữa, khiến cho áp lực nhanh chóng tăng vọt trở lại.

“Sư phụ, người kia đao pháp thật mạnh mẽ, hơn nữa ý chí cũng thật bất khuất, đáng nể. Chúng ta có nên giúp hắn một tay hay không ạ?”

Bốn người Nguyễn Phong đã sớm đến nơi này, chỉ là họ vẫn đang quan sát tình hình, cẩn thận xem xét dấu vết xung quanh, chờ đợi thời cơ thích hợp. Lúc này nhìn thấy hoàn cảnh của đoàn người kia không quá khả quan, Nguyễn Phong mới lên tiếng. Vũ Ngôn quan sát tình hình xung quanh một lượt nữa, lại cẩn thận cảm ứng hoàn cảnh trong phạm vi mấy trăm mét xung quanh, không phát hiện ra bất cứ con thụ yêu nào nữa mới yên tâm gật đầu một cái. Ba

người Nguyễn Phong nhận được hiệu lệnh của sư phụ, tinh thần liền trở lên hăng hái, vũ khí mang theo đã sớm lấy ra khỏi vỏ.

Ba người kết hợp thành hình tam giác, nhanh chóng tiến vào trong tràng chiến đấu, tấn công lũ thụ yêu đang bao vây đoàn người kia lại. Ba người bọn họ hỗ trợ cho nhau vô cùng ăn ý, dễ dàng bù đắp lại khuyết điểm về cấp bậc thấp kém của bản thân. Văn Thái sử dụng đại đao, công thủ toàn diện, trở thành tấm lá chắn ngăn cản những đòn tấn công của đối phương vào ba người. Trần Duy sử dụng nhuyễn kiếm, chiêu thức biến hóa quỷ dị, tinh tế, dễ dàng ngăn chặn những đòn đánh bất ngờ của đối phương, cũng như tấn công vào chỗ yếu hại của bọn chúng. Mà Nguyễn Phong, lại càng trở thành mũi nhọn tấn công trong ba người. Ngọn thiết thương sắc bén của hắn chỉ cần đâm tới, là y như rằng trên thân thể đám yêu quái sẽ xuất hiện thêm một lỗ thủng. Từng dòng chất lỏng xám đục phun ra, thế nhưng lại bị cản lại hoàn toàn ở bên ngoài phạm vi ba người đang đứng, giống như một phép màu vậy. Thực ra, chỉ cần cẩn thận quan sát cũng có thể nhận ra, ánh sáng trong không khí xung quanh ba người như phải trải qua một tầng gấp khúc, khiến cho hình dáng của ba người cũng có chút mờ ảo. Đây hoàn toàn là hiệu quả do Nguyễn Phong sử dụng phong bích bảo vệ xung quanh mà gây lên. Sau một thời gian luyện tập, Nguyễn Phong đã có thể khống chế phong nguyên tố hình thành lên những tấm chắn bằng gió, có tác dụng phòng hộ nhất định, lúc này phát huy hoàn toàn hợp lý.

Những dòng chất lỏng màu xám đục kia cũng không thể nào coi thường, bởi chúng hoàn toàn là độc tố sản sinh trong thân thể thụ yêu, nếu để chúng dính vào cơ thể, da thịt tại chỗ đó sẽ nhanh chóng thối rữa, lan dần đến các khu vực khác, cuối cùng khiến con người tử vong.

Số lượng đám yêu quái kể từ khi nhóm ba người Nguyễn Phong tham gia vòng chiến đấu đã tụt giảm mãnh liệt. Chẳng mấy chốc, số yêu quái còn sót lại đã chỉ còn năm con. Bọn yêu quái đến lúc này mới nhận ra, thì ra chúng đã gặp phải cao thủ của loài người. Chỉ có điều, khi nhận ra thì đã muộn, số yêu quái này sẽ rất nhanh chịu chung số phận với đồng bạn. Năm con yêu quái gầm gừ dữ tợn, không ngờ chúng không hoảng sợ chút nào. Từ thân thể mỗi con yêu quái mọc ra vô số sợi dây leo, những sợi dây leo này lại liên kết với nhau, nhanh chóng kết hợp thân thể năm con yêu quái vào làm một. Năm con thụ yêu loại nhỏ hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một con thụ yêu tầm trung, to lớn hơn số thụ yêu kia mấy lần, mà cũng mạnh mẽ hơn bọn chúng rất nhiều lần.

Con thụ yêu này gầm lớn một tiếng, giống như đang thị uy đối với mấy tên nhân loại kia. Đám võ giả bình thường lúc này đều bị dọa cho khiếp sợ, sắc mặt chuyển thành một màu trắng bệch. Mà ba người Nguyễn Phong cùng với người sử dụng đao kia sắc mặt đều trở lên nghiêm trọng. Trong khi mọi người còn đang lâm vào suy tư, thì Nguyễn Phong đã ra tay trước. Mũi thương xoáy tròn, nhanh chóng đâm ra bảy thương. Phong nguyên tố ngưng tụ trên thân thương, theo thể đâm mà hình thành lên trong không trung bảy thương ảnh được tạo thành bởi gió xoáy. Theo sự huy động của Nguyễn Phong, bảy mũi thương ảnh kia đồng loạt lao thẳng đến con thụ yêu.

Một chiêu Thất tinh điểm dạ này, kết hợp với khả năng điều động phong hệ nguyên tố, uy lực đã được gia tăng mạnh mẽ. Thế nhưng, kết quả của một đòn tấn công này lại khiến mọi người đều phải thay đổi sắc mặt. Con thụ yêu mặc dù chậm chạp, không thể tránh né hay cản lại những thương ảnh kia, nhưng không ngờ thương ảnh đâm lên thân thể nó lại cũng không thể gây ra được bao nhiêu sát thương, tối đa chỉ để lại một cái lỗ nhỏ. Nguyễn Phong đôi lông mày cau chặt lại, đối với con yêu quái này càng thêm phần đề phòng. Có lẽ là bị đòn tấn công của Nguyễn Phong kích động, con yêu quái nổi giận gầm gừ, tiến thẳng đến chỗ bọn họ. Hai cánh tay thô ráp, gai góc của con yêu quái giờ cao, như muốn nghiền nát toàn bộ những kẻ nhân loại đang đứng trước mặt nó. Ba người Nguyễn Phong nhanh chóng tách ra, vây xung quanh con yêu quái. Lúc này tình thế đã hoàn toàn đổi ngược lại, không còn phải là yêu quái vây công con người, mà đã là tu luyện giả vây công yêu quái.

“Các vị, cảm ơn đã trợ giúp. Tôi là Nguyễn Đức Minh, cũng là một tu luyện giả trên đường thấy việc bất bình chẳng tha. Hiện tại chúng ta đối với mặt với con yêu quái này, nếu chỉ dựa vào sức lực một người, sẽ không thể tiêu diệt được nó. Tôi mạo muội đề nghị, chúng ta nên cùng nhau hợp sức công kích cùng lúc, có lẽ sẽ tiêu diệt được con quái vật này”

“Được, ba người chúng tôi đối với việc này cũng hoàn toàn đồng ý. Tôi sẽ ra hiệu đếm từ một tới ba, sau tiếng đếm thứ ba chúng ta sẽ đồng loạt công kích con yêu quái này. Anh hãy chuẩn bị đi. Một... hai... ba, tấn công”

Nguyễn Phong đáp lại lời của đối phương, đồng thời điều động lượng lớn nguyên lực trong cơ thể, ngưng tụ phong nguyên tố trên đầu mũi thương. Mà ba người còn lại cũng không ngoại lệ, đều chuẩn bị tung ra đòn tấn công mạnh mẽ của bản thân. Tiếng đếm thứ ba vừa dứt, cả bốn người đồng loạt tấn công. Đào ảnh màu vàng của Văn Thái, kiếm ảnh xanh lục của Trần Duy, thương ảnh ngưng tụ từ gió xoáy của Nguyễn Phong, và còn cả ánh đao sáng loáng như tia chớp của Nguyễn Đức Minh. Bốn đòn công kích đồng loạt phủ xuống người con thụ yêu, gây ra sát thương mãnh liệt vô cùng.

Con thụ yêu sau một loạt công kích này của mọi người, cả cơ thể xuất hiện vô số vết dập nát, còn có cả những vết cắt sắc bén, còn cả một vết thương trí mạng sâu hoắm ở giữa đỉnh đầu cùng một vết chém sắc lẹm ở cổ. Lung lay một chút, có vẻ như con thụ yêu vẫn không cam lòng, muốn tấn công lại bốn người kia, chỉ là sức sống của nó đã tiêu tan, con thụ yêu cuối cùng cũng đổ sập xuống trong ánh mắt vui mừng của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 68: Cạm bẫy

Gió đêm hiu hiu thổi, lay động không khí, lay động cỏ cây, lay động cả tâm tình những người vừa mới bước một vòng quanh ranh giới sinh tử. Đám võ giả bình thường sau khi biết được bản thân vẫn còn sống, không khỏi vui mừng đến phát khóc, một số kẻ còn quỳ lại ông bà tổ tiên để lại phúc ả, phù hộ cho con cháu.

Mà mấy người Nguyễn Phong, dù biểu hiện không có quá khích như những võ giả bình thường kia, nhưng tâm tình cũng nhẹ nhõm đi hẳn, đều không

khỏi thở phào một cái. Ai mà biết được, đám yêu quái kia trước khi chết lại có thể bộc phát ra khả năng đáng sợ như thế. Nghĩ đến cảnh những công kích mạnh mẽ của Nguyễn Phong đánh lên người con thụ yêu trung cấp kia mà cũng chỉ để lại vài lỗ nhỏ, cả bốn người đều không khỏi cảm thấy kinh hãi. Nếu như bọn thụ yêu có trí tuệ cao hơn một chút, chỉ cần thấy tình hình không ổn là ngay lập tức tập hợp lại, thì chỉ cần khoảng mười con thụ yêu loại nhỏ hợp thể biến thành một con thụ yêu to hơn, có lẽ bốn người bọn họ cũng đã không có khả năng tiêu diệt yêu quái.

Hoặc giả như, bọn yêu quái biến được thành hai, ba con thụ yêu tầm trung như vừa nãy, có lẽ bọn họ cũng chỉ có thể bỏ chạy trốn chết, hoàn toàn không thể chống lại những yêu quái khủng bố như vậy. Càng nghĩ, mỗi người trong số những tu luyện giả có mặt ở đây lại càng cảm thấy bản thân quá may mắn. Nguyễn Phong cũng không lo nghĩ quá nhiều về chuyện này, dù sao con thụ yêu kia cũng đã bị bọn họ tiêu diệt, và bây giờ tất cả mọi người vẫn còn sống mạnh khỏe, vậy đã là rất tốt rồi. Nhìn sang phía người thanh niên tự xưng là Nguyễn Đức Minh kia, Nguyễn Phong trong lòng cũng thầm giật mình. Người này bề ngoài nhìn có vẻ từng trải, dày dặn kinh nghiệm, nhưng nhìn kỹ lại thì cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, vẫn còn rất trẻ. Tuổi tác như vậy mà có thể rèn luyện được công phụ đao pháp mãnh liệt chuẩn xác đến thế, cũng có thể nói là kì tài. Nguyễn Phong nghĩ đến đây, không khỏi nổi lên tâm tư kính trọng người tài, hai tay chấp lại chào hỏi đối phương:

“Vị dũng sĩ này, lúc nãy chiến đấu kịch liệt, tôi còn chưa kịp giới thiệu bản thân, giờ xin được tự giới thiệu lại một lượt. Tôi là Nguyễn Phong, vốn là sĩ tử lên kinh dự thi, đi qua vùng này nghe nói có yêu quái hoành hành, cũng muốn ra tay trừ ác một phen. Đây là anh em kết nghĩa của tôi, Văn Thái và Trần Duy. Vừa nãy trông thấy anh mạnh mẽ chém giết đám yêu quái, mấy anh em chúng tôi cũng rất khâm phục, muốn cùng anh kết làm bạn bè, không biết ý anh thế nào?”

“Ha ha, hóa ra các cậu cũng là những người vì chính nghĩa mà trừ gian diệt ác, vậy thì cũng chính là bạn của Đức Minh tôi rồi. Dòng họ tôi nhiều đời nay vẫn luôn đặt mục tiêu trừ gian diệt ác, bảo vệ nhân loại làm mục tiêu. Tôi đời này cũng chỉ có một mục tiêu duy nhất, đó là tiêu diệt cái ác, đem lại cuộc sống bình yên cho người dân. Có thể được kết bạn với những người tài giỏi như các cậu, đó chính là điều may mắn của tôi. Ở đây không có cao lương mỹ vị gì, chỉ có một bình rượu trắng, hy vọng các cậu không chê. Chúng ta phải uống một chén để kỉ niệm cho tình bạn này chứ nhỉ!”

“Được, anh đã mời thì tôi cũng không khách khí. Nào, cạn chén vì tình bạn của chúng ta. Cạn chén vì lí tưởng trừ gian diệt ác, bảo vệ lẽ phải của chúng ta”

“Cạn”

Bốn người vui vẻ uống rượu, một bầu đầy rượu cứ như vậy bị bốn người uống hết sạch. Rượu trắng không làm người ta say, mà chính bầu không khí hùng tráng, sự vui mừng của những người có chung ý tưởng lớn gặp nhau lại khiến cho bốn người rạo rực trong lòng. Nguyễn Phong có vẻ tỉnh táo nhất, lên tiếng trước:

“Đức Minh, giờ anh có ý định gì? Tôi xem bọn thụ yêu chúng ta vừa giết cũng chỉ là lũ sâu bọ, kẻ đứng đằng sau bọn chúng cho đến giờ vẫn còn chưa có chút tung tích nào. Nếu chúng ta không thể giết được con yêu quái này, vậy thì dân làng quanh đây hẳn sẽ không thể nào có được cuộc sống bình yên.”

“Tôi cũng biết vậy, nhưng chúng ta hiện giờ không thể vội được. Mấy võ giả bình thường kia, tôi định đưa bọn họ về lại thôn làng. Để bọn họ đi cùng chúng ta, thật sự tác dụng không nhiều, mà hơn nữa lại dễ trở thành mục tiêu cho lũ yêu quái tấn công. Chúng ta không đủ sức để bảo vệ toàn bộ bọn họ được”

“Anh nói đúng, chúng ta có lẽ nên tranh thủ thời gian, đưa bọn họ về thôn làng dưỡng thương, còn chúng ta sẽ tiếp tục tìm kiếm tung tích của lũ yêu quái”

“Vậy chúng ta cũng nên đi ngay thôi. Để bọn họ ở trong rừng thêm một giây phút nào thì tính mạng của họ đều sẽ có thể bị đe dọa”

Mấy tu luyện giả bọn họ thống nhất được ý kiến, liền ngay lập tức chuẩn bị, dẫn dắt những võ giả bình thường kia trở về làng. Vũ Ngôn từ đầu đến cuối cũng không nói một tiếng, vẫn lặng lẽ suy tư đi theo sau mấy người Nguyễn Phong. Nguyễn Đức Minh thấy người này cứ trầm tư như vậy, trong lòng cũng âm thầm suy đoán, chỉ là nghĩ mãi cũng không cho ra được một đáp án chính xác về thân phận của Vũ Ngôn. Đoàn người đi xa dần, nhắm theo hướng ngược lại với lộ trình ban đầu của nhóm Nguyễn Phong, tìm đường trở lại thôn làng. Đến khi bọn họ đã hoàn toàn đi xa, trong rừng cây chợt nổi gió.

Khi gió ngừng lại, giữa khoảng rừng vừa rồi đã xuất hiện thêm một bóng người. Đêm tối u ám, lại có tán cây che phủ rậm rạp, ánh trăng cũng không thể xuyên thấu xuống rừng cây, bóng tối cứ thế phủ lên thân hình người mới đến, tạo ra cho kẻ này một vẻ bí ẩn, ma quái. Đôi mắt hắt trong đêm tối vậy mà lại sáng lên, tỏa ra chút ánh sáng xanh thẫm, quý dị vô cùng. Ánh sáng không đủ, khiến người ta không thể thấy rõ toàn bộ khuôn mặt hắn, chỉ là kẻ này cũng không dừng lại tại mảnh rừng rậm này quá lâu, sau khi xem xét tình trạng của lũ yêu, hắn lại biến mất một cách quý dị. Kẻ này đến đi vội vã, nhanh chóng trả lại cho rừng cây một vẻ yên tĩnh nên có, chỉ là trong không trung vẫn vang vọng một âm thanh quý dị:

“Các ngươi đã muốn dấu vết, vậy ta sẽ cho các ngươi dấu vết”

Nhóm người Nguyễn Phong đi xuyên đêm, đến khi trời rạng sáng thì đã về đến thôn làng mà bọn họ từng ở lại. Thực ra mà nói, quãng đường cũng không quá xa, cũng chỉ tốn khoảng ba, bốn tiếng đồng hồ là có thể đến nơi, chỉ là lúc ban ngày bốn người Nguyễn Phong vừa đi vừa tìm kiếm tung tích của thụ yêu, cho nên mới tốn nhiều thời gian như vậy. Sau khi bọn họ trở lại, dân làng biết tin đều vây quanh bọn họ, hỏi han tình hình. Khi biết đã có những võ giả hy sinh, trong lòng dân làng ai cũng dâng lên một cảm xúc bi thương, cũng có mấy người cảm thấy may mắn, bởi vì người thân của họ đã may mắn trở lại được.

Để cho mấy võ giả bình thường trở về nghỉ ngơi, năm người Nguyễn Phong cũng đi vào làng, chuẩn bị cẩn thận một phen. Những thứ cần thiết cho hành trình săn giết thụ yêu như lương thực, vũ khí, các loại thuốc trị thương, phòng độc.... đều được mấy người bọn họ chuẩn bị đầy đủ. Đang khi năm người định cáo biệt dân làng để đi tiêu diệt thụ yêu, đột nhiên có một người dân làng hốt hoảng chạy đến. Nhìn vẻ mặt kinh hãi hoảng sợ của hắn, mọi người đều biết đã có chuyện nghiêm trọng xảy ra. Người nọ cũng không chần chừ, hít sâu một hơi liền đem mọi chuyện kể ra. Không ngờ bọn thụ yêu lại tấn công làng. Năm người còn đang muốn truy tìm thụ yêu đầu sỏ, không ngờ đối phương đã dẫn xác đến trước, bọn họ ngay lập tức phóng ra ngoài làng.

Lúc này ngoài làng, thụ yêu lúc nhúc bao vây, chặn tất cả đường ra vào làng. Hầu hết đều là lũ thụ yêu nhỏ, xen lẫn cũng có vài con thụ yêu trung cấp. Đằng sau lũ thụ yêu này, còn có một con thụ yêu rất to lớn, trên thân nó cành lá rậm rạp, còn có những chỗ vỏ cây sần sùi, bấu cây nổi cục rất to. Chỉ cần nhìn cũng biết, con thụ yêu to kia chính là chỉ huy của lũ yêu quái xung quanh. Ánh mắt đám người Nguyễn Phong không hẹn mà cùng trở nên cẩn trọng, vũ khí nhanh chóng được tuốt ra khỏi vỏ.

Bọn thụ yêu nhỏ hoàn toàn không gây được uy hiếp gì đối với năm người, chân chính nguy hiểm chính là mấy con thụ yêu trung cấp và một con thụ yêu cổ thụ kia. Ba người Nguyễn Phong cùng với Nguyễn Đức Minh nhanh chóng kết thành trận hình thoi, nhanh chóng càn quét một lượt lũ thụ yêu nhỏ. Mấy con thụ yêu trung cấp thấy vậy cũng gầm gừ liên hồi, sau đó tiến lên muốn bao vây bốn người bọn họ lại. Không ngờ Vũ Ngôn từ đầu đến giờ vốn vẫn bình thản lại đột ngột xuất chiêu. Chỉ thấy tay hắn vung lên trong không trung, các ngón tay linh hoạt kết hợp lại với nhau, tạo thành các hình thù kì lạ, chỉ có Nguyễn Phong mới nhận ra được sự phụ mình đang muốn làm gì. Nguyên lực trong không trung bị cấp tốc điều động, tất cả hòa nguyên lực tụ tập lại, hình thành lên một con hỏa long cuồng mãnh vô cùng, chỉ lướt qua trong không trung một vòng đã thiêu rụi toàn bộ lũ thụ yêu nhỏ và trung cấp. Vũ Ngôn lúc này mới nghiêm nghị lên tiếng:

“Nguyễn Phong, sự phụ đã dọn đường cho con rồi. Giờ chỉ còn con thụ yêu đầu sỏ kia, nó chính là thử thách mà các con phải đối mặt. Hãy tiêu diệt nó đi, đây chính là một bước rèn luyện quan trọng của các con. Nếu có bất kì nguy hiểm gì, hãy kêu lên một tiếng, ta sẽ ra tay trợ giúp các con”

“Dạ, sự phụ. Chúng con tuyệt đối sẽ không khiến người thất vọng”

Nguyễn Minh Đức chứng kiến một màn hỏa long công kích vừa rồi, lúc này lại nghe thấy lời đối đáp của thầy trò Vũ Ngôn, hấn giật mình hiểu ra, người nhìn có vẻ bình thường kia không ngờ lại là cao thủ, là sự phụ của mấy vị bằng hữu hắn mới làm quen này. Lắc lắc đầu cảm thán, hắn cũng tăng tốc độ, cùng ba người Nguyễn Phong vọt lên, nhắm thẳng tới con thụ yêu kia. Trong khi cả bốn người đang tập trung toàn lực vào con thụ yêu, không ngờ nó lại quay lưng bỏ trốn. Tốc độ của nó hoàn toàn tương phản với hình thể công kênh của bản thân, nhanh chóng bỏ trốn vào rừng rậm. Đức Minh sững sốt một chút, sau đó nhìn ba người còn lại, nhanh chóng hét to:

“Chúng ta mau đuổi theo nó, không được để con yêu quái này thoát”

Cả bốn người đều vọt nhanh vào rừng rậm, chỉ có Nguyễn Phong dường như cảm thấy điều gì đó không ổn, đôi lông mày cau chặt lại. Cùng lúc đó, Vũ Ngôn cũng đang nhăn tít hai đầu lông mày, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 69: Bao vây

Giữa trưa, ánh mặt trời chói chang soi sáng mặt đất, soi sáng từng ngọn núi, đỉnh đồi, thế nhưng dưới tán lá cây rậm rạp, rừng cây vẫn khoác lên mình một vẻ âm u khó hiểu. Trong rừng, cành lá đan xen vào nhau, quấn quýt lấy nhau, chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng dễ dàng lay động cả một mảnh rừng cây. Gió, nơi đâu mà không có gió? Từng cơn gió vẫn cứ thổi, vẫn cứ lay động rừng cây, thế nhưng mặc cho tiếng gió lao xao, tiếng lá cây rì rào, tất cả âm thanh trong rừng lúc này dường như đều không che dấu được những động tĩnh truy đuổi dồn dập. Ở phía trước không xa, một con thụ yêu cổ thụ đang cuống cuồng bỏ chạy.

Nếu nhìn vào hình thể công kênh của con thụ yêu, chẳng ai lại có thể liên tưởng đến tốc độ cả. Thế nhưng lúc này đây, mặc cho một thân cành lá rậm rạp nặng nề, con thụ yêu lại đang chạy trốn bằng một tốc độ cực nhanh, nhanh đến chóng mặt. Phía sau thụ yêu, bốn tu luyện giả đang đuổi sát không tha. Vũ khí của họ đã sớm ra khỏi vỏ, trong điều kiện rừng cây âm u này, ánh sáng phản chiếu trên vũ khí lại có vẻ sáng chói mắt một cách lạ kỳ, cứ như những vũ khí này đã được thần linh phù phép, chuyên dùng để diệt yêu quái vậy.

Bốn người truy đuổi kia không phải ai khác chính là nhóm người Nguyễn Phong. Lúc này họ cũng đang dốc sức truy đuổi con thụ yêu kia, chỉ cần tiêu diệt được nó là sẽ đem lại được bình yên cho thôn làng. Chỉ là, tiêu diệt được nó thì thôn làng sẽ thật sự bình yên sao? Nguyễn Phong trong lúc truy đuổi lại bị tụt lại đằng sau khá nhiều, có vẻ như tốc độ của hắn không bằng ba người còn lại. Thế nhưng, nếu nhìn kỹ biểu tình trên mặt hắn, không khó để biết được lý do tại sao tốc độ của hắn lại chậm lại. Đơn giản là vì trong lòng Nguyễn Phong lúc này đang có nghi hoặc vô cùng lớn.

Theo lý mà nói, khi những con thụ yêu nhỏ kia bị bọn họ tiêu diệt, ắt hẳn sẽ đánh động đến con thụ yêu đầu sỏ. Nếu nó đã biết có mối đe dọa lớn đối với bản thân, tại sao con thụ yêu cổ thụ này vẫn còn liêu lĩnh dẫn theo thủ hạ đi tấn công thôn làng? Hơn nữa, hành động của con thụ yêu này cũng vô cùng kì lạ. Ngay khi đám thủ hạ bị tiêu diệt thì nó liền quay lưng bỏ chạy, giống như đã sớm tính đến khả năng bỏ chạy vậy. Nếu đã không muốn dẫn thân vào chỗ chết, vậy tại sao còn phải đến khiêu khích những tu luyện giả bọn họ? Càng suy nghĩ thì Nguyễn Phong càng cảm thấy lo lắng bất an, mùi vị âm mưu trong này quá rõ ràng. Ngay khi hắn định cảnh báo cho những người xung quanh, Nguyễn Phong chợt nhận ra bọn họ đã tự động dừng lại.

“Mọi người, tôi nghĩ chúng ta nên cẩn thận một chút, trọng chuyện này dường như có ẩn dấu âm mưu gì đó. Tôi mặc dù chưa rõ ràng âm mưu này như thế nào, nhưng mục tiêu mà chúng nhắm vào chắc chắn là nhóm tu luyện giả chúng ta. Nếu đã vậy thì kẻ đứng sau chắc chắn sẽ có thực lực đáng sợ, chúng ta chưa chắc đã có thể là đối thủ của hắn”

Nguyễn Phong cảnh báo mọi người một lượt, chợt cảm thấy vẻ mặt mọi người như có chút gì đó kì lạ, trong lòng Nguyễn Phong không khỏi nổi lên nghi hoặc. Hắn vốn đang ở vị trí cuối cùng trong đoàn truy đuổi, vì vậy nên cũng không thể nhìn thấy phía trước có chuyện gì xảy ra, đặc biệt là trong hoàn

cảnh rừng cây rậm rạp như thế này. Bước lên vài bước, nhanh chóng tiến đến vị trí của mấy người Văn Thái, Nguyễn Phong sau khi nhìn rõ tình hình, sắc mặt không kiềm chế được mà biến đổi.

Phía trước nhóm người bọn họ, con thụ yêu kia đã dừng lại, không buồn chạy trốn nữa. Hoặc có lẽ nên nói, nó không thèm chạy trốn nữa, bởi xung quanh nó lúc này, số lượng thụ yêu loại nhỏ và loại trung nhiều vô số kể. Cả một khoảng rừng rậm mênh mông trước mắt nhóm Nguyễn Phong, không chỗ nào không có thụ yêu. Lũ thụ yêu nhung nhúc, chen chặt kín như nêm. Dù mọi màu sắc, dù mọi hình dáng, tất cả những vẻ những sắc kì dị mà quái nhất, lúc này đều được lũ thụ yêu trước mặt thể hiện ra một cách triệt để. Mấy người Nguyễn Phong từ từ lùi lại, chỉ là chưa bước được mấy bước, đã nghe thấy sau lưng tràn đến âm thanh ồn ào, giống như tiếng cành cây bị bẻ gãy, hoặc như tiếng gỗ va đập vào nhau, vô cùng vô tận. Không cần quay đầu lại nhìn, mấy người Nguyễn Phong cũng biết được phía sau bọn họ là những thứ gì. Thụ yêu, thụ yêu ở khắp mọi nơi, thụ yêu giăng kín rừng rậm. Trong rừng rậm này, thụ yêu đã trở thành kẻ thống trị, trong rừng rậm này, thụ yêu đạt được lợi thế lớn nhất của mình. Cả một quân đoàn thụ yêu, lúc này đây, đã đem nhóm người Nguyễn Phong bao vây kín lại. Thế nhưng, lũ thụ yêu lại không lao lên tấn công bọn họ ngay lập tức, tất cả đều nghiêm chỉnh đứng tại vị trí, giống như đang chờ đợi một mệnh lệnh nào đó.

Từ chỗ con thụ yêu cổ thụ đang đứng, đám thụ yêu loại nhỏ từ từ tách sang hai bên, lộ ra một con đường rộng rãi. Một “người”, hoặc nên gọi là một “con” mới đứng, đang từ từ bước tới. Thân hình kẻ này cũng không cao lớn, thậm chí còn có vẻ gầy yếu, già nua. Khuôn mặt hần nhẩn nhúm, chỉ lộ ra hai cái khe mắt xanh thẳm, quái dị. Khuôn mặt hần không hề có đầy đủ các bộ phận như người bình thường, đôi tai chỉ là hai cái lỗ lõm sâu vào trên lớp da xanh xao vàng vọt; ở vị trí cái mũi, người ta cũng chỉ có thể thấy được một cái hõm nông, bên trong tràn đầy những thứ khủng khiếp gì thì không ai biết được; mà cái miệng của kẻ này, thật đúng với những từ đáng sợ, xấu xa, kinh tởm, bởi miệng hần hoàn toàn không có vành môi, cũng không có răng, chỉ có những cái gai lồi chồm, đen ngòm, sâu hoắm. Khi kẻ này bước đến, không ngờ trong không khí cũng bốc lên một thứ mùi hôi thối khó chịu. Hần ta nhìn chăm chăm vào mấy người Nguyễn Phong, sau đó cái lỗ “miệng” kinh tởm kia mới mở rộng ra, phát ra tiếng kìa chối tai.

“Thế nào, lũ nhân loại ngu ngốc kia, tại sao các ngươi không đuổi giết nữa đi? Ha ha, các ngươi tưởng bản thân tài giỏi lắm sao, các ngươi nghĩ giống loài các ngươi thông minh lắm sao? Nếu thông minh thì sao các ngươi giờ này lại đứng tại đây, chờ đợi số phận làm mồi cho con dân của ta? Ha ha ha, loài người ngu ngốc, các ngươi đã phạm một sai lầm trí mạng, các ngươi đã đánh giá quá thấp giống loài thụ yêu chúng ta, và giờ đây, các ngươi sẽ phải trả giá bằng chính tính mạng của mình. Các con, hãy chuẩn bị đi, những kẻ này chính là thức ăn của các ngươi hôm nay. Và đừng có lo lắng, bởi sớm muộn gì thì cả nhân loại cũng sẽ trở thành thức ăn của chúng ta. Ha ha ha”

Kẻ vừa nói thì ra mới là thụ yêu đầu xỏ, nhìn hần cười một cách điên cuồng, bốn người bọn Nguyễn Phong trong lòng chợt lạnh lại. Không ngờ tham vọng của con thụ yêu này lại lớn như thế, nếu để hần thật sự bành trướng được thế lực của mình, liệu nhân loại sẽ gặp tai ương to lớn đến mức nào. Bốn người Nguyễn Phong lúc này cũng không muốn nghĩ về hậu quả xa xôi như vậy, bởi tính mạng bọn họ đang trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, sao có thể quản được nhiều chuyện chứ.

Nguyễn Phong nhìn ba người còn lại đều có vẻ bất lực, không có biện pháp để đối phó với số lượng thụ yêu lớn như vậy. Trong lòng quyết định, Nguyễn Phong gật đầu ra hiệu với Trần Duy và Văn Thái. Ba người bọn họ vốn đã phối hợp lâu năm, lúc này chỉ cần nhìn hành động cũng đoán được ý đồ của nhau. Trần Duy và Văn Thái mỗi người đi đến một bên của Nguyễn Phong, vũ khí giờ lên cần thận phòng vệ, cố gắng tranh thủ cho Nguyễn Phong thật nhiều thời gian. Nguyễn Đức Minh đứng một bên nhìn thấy hành động của ba người, cũng nhanh chóng hiểu thấu ý tứ của bọn họ, biết rõ lúc này cũng chỉ có thể trông chờ vào biện pháp của Nguyễn Phong, có lẽ đó là cách duy nhất để giữ được mạng sống. Lũ thụ yêu nhỏ theo hiệu lệnh của tên đầu xỏ, cũng bắt đầu xông lên tấn công nhóm tu luyện giả nhân loại. Ba người Văn Thái đứng thành hình tam giác vây xung quanh Nguyễn Phong, cật lực chống đỡ công kích của đám thụ yêu.

Mà Nguyễn Phong thì cũng không nhàn rồi, hần móc từ trong người ra một tập giấy và một cây bút, bắt đầu chấm vào mực để viết chữ. Nguyên lực phong hệ trong người Nguyễn Phong nhanh chóng kết nối với thế giới bên ngoài, điều động từng đám nguyên lực phong hệ trong tự nhiên tụ tập lên ngòi bút của Nguyễn Phong, thấm thấu vào từng giọt mực, hòa cùng với mực biến thành từng nét chữ trên giấy. Nguyễn Phong tập trung toàn bộ tinh thần, liên tục viết ra các chữ thư pháp. Một loạt chữ hần viết ra, giống nhau y như đúc, đều chỉ có một chữ “phong”, một chữ cơ bản nhất trong phong hệ thư pháp. Có lẽ, chữ hần viết ra rất cơ bản, rất đơn giản, thế nhưng tuyệt đối không thể khinh thường, bởi nguyên lực nồng đậm trong mỗi chữ đã vượt xa mức bình thường. Từng chữ phong được Nguyễn Phong sắp xếp lên mặt đất, theo các phương hướng nhất định, nhanh chóng hình thành lên một đồ án cổ xưa. Theo một chữ cuối cùng được Nguyễn Phong hạ xuống, một loạt chữ phong nhanh chóng sáng lên, sau đó từng tờ giấy đều vỡ tan, trong không trung xuất hiện từng chữ phong được tạo thành từ gió. Một loạt chữ phong này, nhanh chóng tụ tập lại với nhau, hòa trộn vào nhau, biến lớn dần dần, cuối cùng đạt đến kích cỡ to bằng một ngôi đình thì mới dừng lại.

Con thụ yêu đầu xỏ đứng từ xa quan sát cảnh tượng này, trong lòng cũng âm thầm kinh hãi, không ngờ trong số tu luyện giả kia, lại có một tên thư pháp gia. Còn chưa kịp ra thêm mệnh lệnh mới, con thụ yêu đầu xỏ lại kinh ngạc chứng kiến cái chữ phong kia biến đổi. Chữ phong to lớn kia từ từ rạn nứt, nhưng không giống như kiểu có thứ gì đó yếu ớt tan vỡ, mà giống như có một sức mạnh to lớn đang bộc phát mạnh mẽ, phá tan đi lớp vỏ bọc cản trở. Một tiếng gió rít vang lên, kéo theo là hàng loạt tiếng gào thét của lũ thụ yêu. Từ trong chữ phong cực lớn kia, từng cơn gió sắc bén tuôn ra, càn quét khắp toàn bộ lũ thụ yêu, mà bốn người Nguyễn Phong đứng ngay bên dưới chữ phong thì lại không phải chịu bất cứ tổn thương nào.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 70: Bùng nổ - Đường cùng

Vô cùng vô tận những cơn gió sắc bén quần quanh, mãnh liệt cắt, xé, quăng quật lũ thụ yêu đang bao vây bốn người Nguyễn Phong. Chữ phong cực lớn lơ lửng trên không trung cũng sáng dần lên theo từng cơn gió cuốn ra, kéo theo đó là từng vết rạn nứt chằng chịt xuất hiện. Năng lượng phong hệ ẩn chứa

trong đó ngày cứ thế sục sôi, ngày càng trở lên bất ổn. Cuối cùng, chữ phong kia có lẽ đã đến giới hạn chịu đựng, hoặc là sứ mệnh của nó cũng đã đến hồi kết, cứ thế vỡ vụn ra, sụp đổ xuống. Trong mảnh rừng hoang vắng, bên cạnh từng tiếng gió rít điên cuồng, người ta còn nghe thấy những tiếng nổ âm ầm. Mặc dù từng tiếng nổ không hề to, nhưng lại đánh cực kỳ, mà tần suất tiếng nổ vang lên cũng vô cùng dồn dập, khiến cho người nghe cũng cảm nhận được sự run rẩy trong lòng, theo bản năng mà muốn tránh xa khu vực phát ra tiếng nổ.

Đứng tại chính giữa vòng xoáy mãnh liệt của gió, xung quanh vang lên những tiếng nổ mạnh liên tiếp, thế nhưng Nguyễn Phong vẫn bình tĩnh vô cùng, trong đôi mắt đen thẳm thẳm của hắn không hề ánh lên chút sợ hãi nào, thậm chí còn có phần chờ mong và một thứ cảm xúc gì đó khó hiểu, dường như là sự cuồng nhiệt, mà cũng có lẽ là sự tự tin, không ai có thể diễn tả rõ được thứ cảm xúc ấy là gì, thậm chí ngay chính bản thân Nguyễn Phong cũng không diễn tả được. Chữ phong cực lớn kia cho đến khi sụp đổ hoàn toàn vẫn không quên để lại dấu ấn của bản thân. Ở vị trí đã từng tồn tại của chữ phong, dường như vẫn còn lưu lại một cái ảo ảnh, ảo ảnh một con lốc mạnh mẽ vô cùng, thể hiện ra những nét thô bạo nhất, điên cuồng nhất của gió.

Tất cả những cơn gió sắc đang tàn phá trong khu vực này, không ngờ lại bị ảo ảnh kia hấp dẫn, cứ thế cuốn đến, tụ tập lại với nhau, hòa vào nhau thành một thể. Con lốc kia theo từng cơn gió tụ lại càng thêm chân thật hơn, dần dần hóa thành một con lốc xoáy thực chất. Trong phạm vi mấy chục mét xung quanh con lốc, gió bụi mù mịt, cây cỏ cũng bị gió cuốn lung lay, chỉ trực bật gốc lên mà gia nhập vào trong đoàn lốc xoáy điên cuồng kia. Bụi tung đầy trời, hình thành lên hai khu vực cách biệt hoàn toàn. Một khu vực là vị trí của bốn người Nguyễn Phong, hoàn toàn quang đãng, không có một chút bụi nào xâm phạm. Mà khu vực còn lại, cũng chính là vị trí của lũ thụ yêu, lúc này đây bụi cuốn cuộn cuộn, che phủ hoàn toàn tầm mắt của lũ thụ yêu, giả như có hai con thụ yêu đứng cách nhau vài bước chân, lúc này đây có lẽ cũng không thể nhìn rõ được đồng bạn của mình. Thụ yêu thủ lĩnh nhìn vào tình hình hỗn loạn đang diễn ra, trong ý nghĩ ngay lập tức dấy lên một nỗi cảnh giác vô cùng lớn. Mấy kẻ nhân loại kia đẳng cấp chẳng cao, nói khó nghe thì bọn họ chỉ mới bước chân lên con đường tu luyện. Ấy vậy mà lúc này bọn chúng đã có thể điều động được sức mạnh thiên nhiên to lớn đến bậc này, thật đúng là đáng kinh hãi. Nếu hôm nay mà những kẻ này không bị tiêu diệt, ngày sau ắt sẽ trở thành trở ngại lớn đối với kế hoạch bành trướng của bản thân, mà đây là điều con thụ yêu quyết không cho phép xảy ra. Gầm gừ mấy tiếng, con thụ yêu nhanh chóng vận dụng sức mạnh của bản thân, bày ra một tầng rào chắn bao vây toàn bộ khu vực này lại. Lúc này đây nó mới yên tâm, những kẻ nhân loại kia cho dù có mọc cánh cũng khó mà thoát ra được lòng bàn tay của nó.

Gió, vẫn cuốn cuộn thổi, vẫn không ngừng tụ tập, vẫn đều đều gia tăng sức mạnh cho con lốc. Chợt, cả không gian lặng yên xuống, người ta không còn nghe thấy bất kỳ một tiếng gió rít nào nữa. Biến chuyển từ động sang tĩnh cực nhanh, khiến cho người ta khó mà theo kịp được tốc độ thay đổi. Nếu có người thấy được cảnh này, trong lòng bất cứ ai cũng sẽ không thể bình yên lại được, bởi họ biết, đây chỉ là sự im lặng trước cơn bão. Bất cứ thứ gì muốn bùng phát, đều cần một khoảng thời gian yên lặng tích tụ, để sau đó bộc phát ra một sức mạnh càng to lớn hơn, càng mạnh mẽ cuồng bạo hơn.

Tiếng hít thở nhẹ nhàng vang lên, trong cái không gian yên tĩnh lúc này, lại có vẻ âm vang một cách kì lạ.

Tỉ tách. .... một giọt mồ hôi từ trên trán ai đó rơi xuống đất, vỡ tan thanh thúy, giống như một hiệu lệnh bắt đầu.

Rì. ....rào. .... Từng tiếng gió thổi chậm chậm, từ từ, giống như tiếng bánh răng của một động cơ bắt đầu chuyển động.

Ầm ầm. ... Một tiếng bùng phát mạnh mẽ vang lên, con lốc vốn vẫn im lặng suốt khoảng thời gian vừa qua, lúc này đã bắt đầu lên tiếng.

Grào. .... xoát. .... phịch. .... Một loạt âm thanh trộn lẫn vang lên, tiếng gầm gừ của yêu quái, tiếng xé rách, cắt nát, tiếng quăng quật va đập.... Tất cả hòa hợp lại với nhau, xen lẫn vào trong tiếng gió cuồng bạo, hình thành lên một bản giao hưởng tràn đầy sự điên cuồng và dữ dội. Sức mạnh của gió, của lốc, trong lúc này đây lại được thể hiện ra một cách rõ rệt. Tất cả những kẻ dám thách thức uy năng của gió, lúc này đây đều phải gánh chịu những hậu quả nặng nề. Bất chợt, một tiếng quát, một khẩu lệnh, ngắn gọn rõ ràng phát ra từ vị trí trung tâm của con lốc.

“Mọi người, nhanh lên, mau đột phá!”

Nguyễn Phong kêu gọi, cả bốn người đồng loạt triển khai hết tốc độ của bản thân, phóng mạnh ra ngoài. Bọn họ hiểu rõ, giữa tình thế muôn trùng bao vây này, đây có lẽ là cơ hội duy nhất của bọn họ. Nếu không thể tận dụng cơ hội này, có lẽ bọn họ sẽ không bao giờ có thêm một cơ hội nào khác. Trong thời khắc sống còn, con người ta thường có thể bộc phát ra những sức mạnh vô cùng đáng sợ. Bốn người Nguyễn Phong lúc này cũng vậy, tốc độ mà họ thể hiện ra, đã sớm vượt qua mức tối đa mà lúc bình thường họ có thể đạt được. Trong giờ khắc quyết định, bốn bóng người như những cơn gió cuốn qua rừng rậm, nhanh chóng lướt đi, vượt qua tất cả chướng ngại, hoàn toàn bỏ qua sự cản trở của lũ thụ yêu. Từng vòng vây thụ yêu cứ thế bị bọn họ đột phá, không một thụ yêu nào có thể ngăn cản bốn nhân loại bé nhỏ kia. Tất cả mọi chuyện đang diễn ra, hoàn toàn đúng như ý định ban đầu của Nguyễn Phong. Cứ tiếp tục như vậy, bọn họ chắc chắn có thể thoát được khỏi vòng vây của lũ yêu quái ghê tởm này.

Rừng rậm, trải qua sự cản quét của gió, lúc này đây đã quang đãng hơn rất nhiều. Từng tia nắng mặt trời buổi chiều xiên xuống, xuyên qua tán lá thủng lỗ chỗ, soi rọi lên mặt đất một mảnh vàng ươm. Ánh mặt trời khiến cho cả không gian nơi này nhu cũng ấm lên, ánh mặt trời như tiếp thêm sức mạnh cho bốn người Nguyễn Phong, ánh mặt trời như đưa đường dẫn lối cho họ, ánh mặt trời. ....

Ánh mặt trời đột ngột biến mất, cả không gian nhanh chóng lâm vào tình trạng âm u lạnh lẽo. Từ khắp bốn phương tám hướng, từng chùm rễ cây thô cứng, xấu xí nhanh chóng xuyên phá mặt đất, bao trùm cả một mảnh rừng cây này lại, khiến cho ánh mặt trời cũng không thể xuyên thấu. Bước chân mạnh mẽ của bốn người Nguyễn Phong rút cục cũng phải dừng lại. Bọn họ nhìn vào những cái rễ cây kia, trong lòng không khỏi lạnh lẽo. Thật không ngờ bao nhiêu công sức bỏ ra, đến lúc này vẫn không thể đưa bọn họ thoát khỏi vòng vây. Con thụ yêu thủ lĩnh không biết từ đâu bước đến, cất vang tiếng kia mà quỷ của nó.

“Ha ha, con người, các ngươi thật khiến cho ta lo lắng một phen. Không ngờ chỉ bằng vào mấy tên tân thủ non nớt như các ngươi, vậy mà cũng có thể gây ra động tĩnh lớn đến như vậy. Nếu không phải ta lo lắng chu toàn, sớm bố trí vòng vây cẩn thận, có lẽ các ngươi hôm nay thật sự đã thoát được. Sao, có cảm thấy đáng tiếc không? Có thấy tuyệt vọng không? Có thấy căm hận không? Ha ha, cứ tiếp tục tiếc nuối đi, tiếp tục tuyệt vọng đi. Các ngươi càng giãy dụa trong đau khổ, ta lại càng vui vẻ ngắm nhìn. Ha ha ha ha”

Bốn người Nguyễn Phong nghe thấy tiếng cười của con yêu quái kia, trong lòng không khỏi bùng lên một cảm giác giận dữ không tên. Tất cả đều tại con

yêu quái này, chính vì nó mà bọn họ mới lâm vào tình cảnh bị bao vây, cũng chính nó đã chặn đứt con đường thoát thân của bọn họ. Tâm trí cả bốn người nhanh chóng bị sự giận dữ bao phủ, hoàn toàn che mờ đi lý trí, khiến bọn họ không nhận ra được, trong không khí đang có một tia nguyên lực đen tối thẩm thấu vào cơ thể bọn họ. Lý trí bị che mờ, khiến cho bốn người điên cuồng muốn phát tiết ngọn lửa giận dữ không tên, mà mục tiêu của bốn người lúc này, chỉ có một tầng rễ cây đang bao vây bọn họ lại. Trần Duy vốn tình tình nóng nảy, trong bốn người cũng chính là kẻ đầu tiên mất đi khống chế.

Thanh kiếm sắc trong tay Trần Duy nhanh chóng được bao phủ bởi một tầng nguyên lực màu xanh lục, điên cuồng chém vào lớp rễ cây. Từng đường kiếm sắc bén, mạnh mẽ, cuồng bạo được xuất ra, thế nhưng lớp rễ cây kia lại dẻo dai vô cùng, mặc cho Trần Duy có gây ra thương tổn lớn thế nào, từng nhánh rễ cây vẫn nhanh chóng liền lại. Nối tiếp theo kiếm quang màu xanh lục của Trần Duy, từng nhát đao được bao phủ trong màu vàng đất của Văn Thái cũng nối tiếp bổ lên vách chắn hình thành từ rễ cây. Thổ nguyên tố và mộc nguyên tố vốn tương khắc, sức lực mạnh mẽ của Văn Thái chém lên tầng rễ cây, không ngờ lại hoàn toàn bị hấp thụ, mà lớp rễ cây kia lại chẳng tổn hại một chút nào. Theo mỗi một đòn đánh ra, sức lực của hai người cũng nhanh chóng tiêu hao, và có lẽ, sinh mệnh của bọn họ sớm muộn cũng sẽ tiêu hao không còn lại gì.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 71: Phá vây

Trong giới tu luyện, tu luyện giả có thể được phân thành nhiều kiểu tu luyện khác nhau, nhưng về cơ bản vẫn chỉ có hai loại. Loại thứ nhất chú trọng vào rèn luyện thân thể, mà điển hình là những võ giả. Những tu luyện giả loại này coi thân thể là nguồn gốc của sức mạnh, họ thường chấp nhận đau khổ và khó khăn để đề cao lên tố chất thân thể, từ đó liên kết với sức mạnh trong tự nhiên. Mặc dù quá trình tu luyện có rất nhiều trở ngại, phải trải qua vô số đau đớn, thế nhưng khó khăn rồi cũng sẽ được đền đáp bằng những thành tựu ngọt ngào, tu luyện giả chú trọng rèn luyện thân thể tuổi thọ có thể kéo dài cực kì lâu, hơn nữa khả năng hấp thụ sức mạnh tự nhiên cũng cực kỳ mạnh mẽ. Còn một loại tu luyện giả thứ hai nữa, đó là những tu luyện giả chuyên rèn luyện tâm trí, mà tiêu biểu chính là những thư pháp gia.

Nếu đem ra so sánh với những tu luyện giả rèn luyện thân thể, thì tu luyện giả loại sau có vẻ dễ dàng hơn rất nhiều trong việc tu luyện. Họ không cần trải qua nỗi khổ sở như tra tấn bản thân để rèn luyện thân thể, cũng không phải liều mình chém giết cùng quái thú để gia tăng khả năng chiến đấu của bản thân, quả thật mà nói thì việc tu luyện của họ quả thật là đơn giản cực kỳ. Thế nhưng đó chỉ là cái vỏ bề ngoài mà thôi, những khổ sở của tu luyện giả rèn luyện tâm trí, không phải ai cũng có thể thấu hiểu, và không phải ai cũng có thể vượt qua. Cái mà những tu luyện giả này phải đối mặt, không phải là trở ngại về thân thể, mà là trở ngại về mặt tâm tính.

Con người ta, khi mới sinh ra ai cũng lương thiện, giống như một tờ giấy trắng, thế nhưng trong quá trình lớn lên, hoàn cảnh xô đẩy, tâm tính con người cũng vì thế mà thay đổi. Mà một trong những thứ dễ khiến con người ta thay đổi nhất chính là sức mạnh. Một tu luyện giả, mang trong mình khả năng điều động nguyên tố cũng như vận dụng sức mạnh tự nhiên, năng lực của bản thân đã vượt xa người bình thường. Trong tay nắm được sức mạnh to lớn, rất dễ khiến con người ta chủ quan, đường thành bản tính kiêu ngạo, làm việc tự theo ý mình. ....

Vô số các tính cách xấu xa luôn chầu trực, chỉ cần tu luyện giả có một giây phút không kiểm chế được bản thân, bọn chúng sẽ không ngại ngần mà xâm nhập vào trong tâm trí của tu luyện giả, gieo lại những hạt mầm đen tối, dần dần khiến tu luyện giả sa ngã. Mà các tu luyện giả rèn luyện tâm trí, lại thường xuyên phải đối mặt với những loại tính cách xấu xa này, bởi sức mạnh họ có thể nắm được càng to lớn hơn so với những tu luyện giả khác. Nhưng, như người ta thường nói, càng va chạm nhiều, khả năng miễn dịch của bản thân cũng càng lớn. Những tu luyện giả rèn luyện tâm trí tuy rằng phải tự thân đối mặt với những mặt trái trong tâm tính của con người thường xuyên, nhưng cũng nhờ vậy mà đề cao khả năng miễn dịch với những tác động từ bên ngoài. Ví dụ như lúc này đây, trong khi ba người khác đã bắt đầu điên cuồng tấn công vào vách chắn rễ cây, Nguyễn Phong lại vẫn có thể duy trì được tỉnh táo, cẩn thận quan sát tình huống.

Cẩn thận nhắm mắt lại, điều hòa tâm tính của bản thân, Nguyễn Phong tiến vào trạng thái khai mở tâm nhãn. Từ trong thế giới tâm thần, Nguyễn Phong quan sát một lượt cả không gian xung quanh, mong muốn tìm ra một lối thoát khả thi cho mọi người. Thế nhưng, lối thoát khả thi tạm thời chưa tìm thấy, Nguyễn Phong lại tìm ra được nguyên nhân khiến tâm trí của mọi người trở nên bất ổn. Một tia nguyên lực đen tối, mỏng manh, nhỏ bé, thế mà lúc này lại có thể tác oai tác quái, gây ra hậu quả nghiêm trọng đối với mọi người. Nguyễn Phong điều động phong nguyên tố, thử tấn công vào tia nguyên lực màu đen kia, thế nhưng hiệu quả mà hắn đạt được, lại có vẻ rất không khả quan.

Mặc cho từng đợt phong nguyên tố hình thành các dạng công kích mạnh mẽ, tia nguyên lực màu đen vẫn cứ tồn tại, dai dẳng chống đỡ, không khác gì đám rễ cây đang bao vây xung quanh bọn họ. Nguyễn Phong lâm vào suy tư, hẳn biết lúc này mọi người cần phải bình tĩnh lại mới có thể tìm ra được lối thoát, mà để mọi người bình tĩnh lại, chỉ có cắt đứt sợi nguyên lực đen tối này. Đang trong lúc Nguyễn Phong mải miết suy nghĩ, một tiếng nổ thật mạnh, thật to bộc phát ra, đem mấy người Văn Thái hất tung về phía sau, đồng thời cũng khiến cho bọn họ ngừng lại hành động điên cuồng. Vách chắn rễ cây vốn chắc chắn dẻo dai vô cùng, không ngờ lúc này lại xuất hiện một lỗ hổng lớn bằng nửa thân người. Mặc dù vách chắn nhanh chóng hồi phục lại, nhưng Nguyễn Phong đang trong trạng thái khai mở tâm nhãn vẫn có thể nhìn ra được một chút manh mối. Tốc độ hồi phục của vách chắn trong lúc vừa rồi rõ ràng đã chậm đi trông thấy, so với những vết thương nho nhỏ lúc trước thì tốc độ hồi phục lần này ít nhất cũng đã giảm đi hai lần. Nguyễn Phong vui mừng, hẳn rút cục cũng tìm ra được một phương pháp có thể cứu được bọn họ. Chỉ cần có thể gây ra sát thương đủ lớn, tốc độ hồi phục của vách chắn sẽ bị giảm mạnh, thậm chí là không thể hồi phục được nữa, khi đó bọn họ sẽ có thể chạy thoát được. Nhanh chóng hồi tưởng lại tình cảnh vừa rồi, Nguyễn Phong rút cục cũng hiểu rõ được nguyên nhân. Ba người Văn Thái lúc này đã tỉnh táo lại một chút, vừa thuận lợi để cho Nguyễn Phong thực hiện kế hoạch của mình:

“Văn Thái, Trần Duy, Đức Minh. Ba người các ngươi có nghe rõ ta nói không? Ta đã tìm được phương pháp để thoát thân rồi, nhưng ta cần cả ba người phải giữ vững tỉnh táo thì mới có thể thực hiện được”

Văn Thái khẽ vỗ vỗ đầu, dường như là để làm cho bản thân tỉnh táo hơn, mà hai người còn lại cũng cố gắng kiềm chế lại tâm tình đang bị kích động của bản thân. Văn Thái gượng cười hỏi Nguyễn Phong:

“Đại ca, người nghĩ ra biện pháp thoát thân gì vậy, mau nói ra đi, chúng ta đang tỉnh táo lắm đây”

“Biện pháp thoát ra cũng không khó khăn lắm, nhưng tất cả chúng ta phải đồng tâm hiệp lực mới được. Cái vách chắn bằng rễ cây này, chỉ cần chúng ta có thể gây ra sát thương đủ lớn thì nó sẽ không kịp khôi phục, chúng ta sẽ có đủ thời gian để chạy thoát”

“Vậy phải làm sao mới gây khiến cho nó không thể hồi phục đây. Bây giờ chúng ta công kích bao nhiêu như vậy mà nó vẫn cứ trơ trơ ra đấy thôi”

“Tất nhiên, các người này giờ tấn công đơn lẻ thì nó sẽ không suy chuyển gì được rồi. Ta đã quan sát kỹ, lúc các người tấn công lần cuối cùng, đòn tấn công của cả ba vừa vặn đánh lên vách chắn cùng một chỗ, khiến cho vách chắn không chịu nổi mà nổ tung. Có lẽ là do nguyên lực mộc hệ và thổ hệ của hai người các người tương khắc với nhau, lại thêm nguyên lực của Đức Minh kích khởi, khiến cho lực bộc phát ra càng to lớn hơn. Nếu bây giờ cả bốn chúng ta hợp sức tấn công cùng một chỗ, có lẽ sẽ phá được vách chắn này”

“Thật vậy sao? Nếu thế thì chúng ta làm ngay thôi” Trần Duy nghe được phương pháp thoát thân, trong lòng mừng rỡ vô cùng, thúc giục mọi người mau chóng tiến hành.

“Được, vậy mọi người nghe hiệu lệnh của ta, ta đếm từ một đến ba, sau đó chúng ta sẽ cùng lúc tấn công. Nhưng mọi người phải nhớ là, chúng ta phải tấn công vào cùng một chỗ, có như vậy mới phá được lớp vách chắn này”

“Được, chúng ta sẵn sàng rồi đây”

“Tốt, vậy thì hãy tung ra đòn công kích mạnh nhất của bản thân nhé. Chuẩn bị này. Một... hai... ba”

Theo mỗi tiếng đếm của Nguyễn Phong, nguyên lực tích súc trong đòn tấn công của ba người cũng ngày càng lớn. Ánh sáng bốn màu lóe lên, theo tiếng đếm thứ ba vừa dứt liền bùng nổ. Văn Thái một đao chém mạnh xuống đất, mặt đất nứt ra thành một cái khe, kéo dài thẳng đến vách chắn. Trần Duy cũng không chịu kém cạnh, trên không trung lóe lên một đường kiếm ánh màu xanh lục, trên thân kiếm dường như còn quán từng mảnh rễ cây khô cứng.

Hai đòn công kích đồng thời đánh mạnh lên vách cây, vang lên một tiếng nổ mạnh. Vách chắn bị xé rách một khoảng lớn, đồng thời nguyên lực tại khu vực đó cũng vô cùng hỗn loạn, bất ổn. Một mảnh đao ảnh của Đức Minh sáng rực, lóe lên từng tia chớp xanh trắng, chém thẳng vào vị trí vừa bị xé rách ra trên vách chắn. Lại một tiếng nổ vang lên, vết rách càng bị xé rộng ra, to gần bằng một thân người, mà tại vị trí đó, ba loại nguyên tố thổ, mộc, lôi liên tục bùng nổ, khiến cho vết rách càng khó khôi phục.

Liên tiếp mấy tiếng nổ vang lên đã thu hút sự chú ý của thụ yêu thủ lĩnh. Cảm giác được vách chắn do mình dựng lên lúc này đã bị xé toang ra một vết rách lớn, con yêu quái này không khỏi cảm thấy kinh hãi. Gầm rống một tiếng thật lớn, thụ yêu thủ lĩnh lại dồn thêm yêu lực của bản thân vào đám rễ cây, muốn đẩy nhanh hơn tốc độ khôi phục của vách chắn.

Thế nhưng, càng thúc giục nhiều yêu lực, con thụ yêu lại càng kinh hãi trong lòng. Khu vực vết rách lúc này đã hỗn loạn vô cùng, nguyên tố liên tục bùng nổ khiến cho vách chắn hồi phục cực kì chậm chạp, mặc cho yêu lực của con thụ yêu dồn vào rất nhiều nhưng hiệu quả thu được lại rất mờ nhạt. Mà càng đáng giận hơn là, mặc cho hấn có triển khai thêm rễ cây đến gia cố cho vách chắn, vị trí bị rách kia vẫn không thể gia cố, bất cứ rễ cây nào đến gần khu vực hỗn loạn đều bị các nguyên tố bùng nổ phá hủy. Tình trạng giằng co giữa một bên khôi phục và một bên phá hủy có lẽ sẽ tiếp diễn như vậy, nếu như không có bất kỳ nhân tố bên ngoài nào tác động vào. Đáng tiếc, bên phe nhân loại vẫn còn một người chưa xuất chiêu, là Nguyễn Phong.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 72: Cảm thụ

Gió, bỗng ngừng thổi.

Bụi, cũng tĩnh lặng xuống.

Âm thanh, dường như biến mất.

Không gian, cũng đông đặc lại.

Thời gian, dường như ngừng trôi.

Trong thời khắc này, tất cả mọi sự vật trên thế giới đều đã hoàn toàn biến mất khỏi tâm trí của Nguyễn Phong. Thứ duy nhất còn sót lại, chính là một chiều thức đang được hấn thi triển. Mũi thương sáng loáng, chĩa thẳng vào khu vực nguyên tố hỗn loạn. Thân thương thẳng tắp, vững vàng vô cùng, dường như không có bất cứ lực lượng nào có thể khiến nó suy chuyển. Một mảnh lụa hồng buộc tại đầu thương, trong giây lát này cũng yên lặng rũ

xuống, giống như đang chờ đợi một điều gì đó. Đôi mắt Nguyễn Phong nhắm chặt, tâm thần cũng không được khai mở. Tất cả các giác quan của Nguyễn Phong dường như cũng tự động đóng kín, hoàn toàn ngừng lại việc trao đổi với ngoại giới, có chăng cũng chỉ có duy nhất đôi tai Nguyễn Phong còn hoạt động. Hần lắng nghe! Nguyễn Phong lắng nghe, không phải âm thanh bùng nổ của nguyên tố, không phải tiếng gào thét ghê rợn của bảy yêu quái. Nguyễn Phong lắng nghe, là gió, mà nói đúng hơn phải là hồn của gió.

Tâm thần Nguyễn Phong, hoàn toàn chìm đắm vào một thế giới xa lạ, thế giới của linh hồn. Nguyễn Phong thông qua chân hồn của bản thân, trực tiếp giao lưu với những nguyên tố Phong hệ. Rút cuộc hắn đã biết được, thì ra nguyên tố cũng có linh hồn. Vô số phong hệ nguyên tố, nhỏ bé vô cùng, xinh xắn như những thiên thần, đang trực tiếp nói chuyện cùng Nguyễn Phong. Lần đầu tiên, Nguyễn Phong cảm giác bản thân lại gần gũi với gió đến như vậy. Một ý nghĩ xoay chuyển trong tâm trí Nguyễn Phong, vô số nguyên tố phong hệ tụ tập lên mũi thương, lên thân thương, lên cả cơ thể Nguyễn Phong.

Những nguyên tố này vui vẻ nhảy múa, tha hồ bay lượn, biến hóa thành muôn hình vạn trạng, không hề cố định, hoàn toàn tự do, thật đúng với bản chất của gió. Tâm thần Nguyễn Phong, dường như muốn gia nhập cùng với những nguyên tố phong hệ kia, hòa mình vào sự tự do vô tận, thế nhưng một ý niệm kịp thời xuất hiện, níu giữ Nguyễn Phong về với thực tại. Hiện giờ còn chưa phải lúc để tự do, bản thân vẫn còn đang ở trong vòng vây khốn, hơn nữa anh em kết nghĩa, còn cả vị bằng hữu mới quen, bọn họ cũng đang trông chờ vào Nguyễn Phong, hy vọng Nguyễn Phong có thể đưa bọn họ ra khỏi vây khốn.

Tâm trí Nguyễn Phong nhanh chóng trở về với thực tại, không ngờ, cái cảm giác thân thuộc kia vẫn còn tồn tại trong lòng. Đối mặt với tình huống trọng yếu lúc này, tâm trí Nguyễn Phong yêu cầu, yêu cầu những nguyên tố kia làm theo ý hắn. Vô vàn nguyên tố vốn đã tụ tập tại trên thân thương, theo ý nghĩ của Nguyễn Phong, dần dần ngưng kết lại, chuyển thành một luồng gió xoáy cuốn quanh mũi thương. Gió xoáy không hề tàn mát, cũng không phát tán sức mạnh đáng sợ của mình. Gió xoáy cứ thế nén ép lại, dần dần ngưng tụ vào trong ngọn thương, hình thành lên một đạo thương ảnh trong suốt. Nguyễn Phong không ngờ được, tốc độ ngưng kết nguyên tố của bản thân trong lúc này lại nhanh đến như vậy, phải chăng là do cái trạng thái kì diệu vừa rồi, hay là do cảm giác thân thuộc vừa thoáng qua trong tâm trí? Không đợi cho Nguyễn Phong lí giải, nguyên tố Phong hệ đã hoàn thành ngưng kết, hóa thành một mũi thương sắc bén trong suốt, liên tục xoay tròn. Nguyễn Phong nhắm chuẩn vào khu vực hỗn loạn, một thương mạnh mẽ đâm ra. Thương ảnh ngưng tụ từ gió xoáy mạnh mẽ đâm thẳng đến chính giữa vết rách, tốc độ nhanh chóng vô cùng, để lại trong không khí từng đạo tàn ảnh. Mũi thương va chạm với những vụ nổ, không hề có tiếng gió rít vang lên, cũng không có bất cứ âm thanh ma sát nào, một mực xuyên thẳng qua những vụ nổ, đâm vào khu vực mà nguyên tố hỗn loạn nhất.

Cả khu vực hỗn loạn đột nhiên dừng lại, giống như đã bị một mũi thương này của Nguyễn Phong dẹp yên. Thế nhưng, bình yên chỉ là cái vỏ bọc hào nhoáng của hỗn loạn, không đợi cho bất cứ ai kịp phản ứng, một tiếng nổ to đột ngột vang lên, giống như muốn nổ tung cả cái vách chắn này ra, nổ tung cả màng nhĩ của những người đang đứng xung quanh. Bốn người Nguyễn Phong nhanh chóng bịt tai, thậm chí còn dùng nguyên lực che kín lỗ tai, thế nhưng sự trùng kích của sóng âm vẫn mãnh liệt tấn công, khiến lỗ tai bọn họ cũng rỉ ra một dòng máu đỏ tươi. Mà con thụ yêu thủ lĩnh, có lẽ vì không kịp phản ứng, hoàn toàn bị sóng âm thanh công kích cho điên đảo, cả thân thể nó cũng bị đẩy lui lại một khoảng, mà nguyên lực đang đều đặn cung cấp cho đám rễ cây cũng bị gián đoạn. Mà tại vị trí vết rách, trong sự mong đợi của nhóm người Nguyễn Phong, nguyên tố rốt cuộc cũng bùng nổ toàn diện.

Bốn loại nguyên tố giao hòa vào nhau, nối tiếp nhau, cạnh tranh nhau mà bùng nổ. Một cái xoáy hình thành tại vị trí vết nứt, từ xa nhìn vào có phần giống với miệng lỗ đen, lúc này đây đang không ngừng tán phát ra từng đợt sóng năng lượng mãnh liệt, tàn phá cái vách chắn rễ cây. Mà xung quanh cái xoáy này, hàng chục tia chớp không ngừng lóe sáng, nổ vang, mạnh mẽ xung kích, thiêu đốt đám rễ cây khô héo. Từng cái rễ cây vốn thô to, lúc này nhanh chóng héo rũ lại, quắt queo đi, giống như bị một thứ gì đó hút hết sức sống. Mà một phần không nhỏ rễ cây, lại bị nghiền nát, xé rách toạc ra, giống như bị một lực lượng thật lớn đánh vào. Một bản giao hưởng của sự phá hoại được tấu lên, đánh tan đi lớp vách chắn đang bao vây nhóm Nguyễn Phong, cuối cùng kết thúc bằng một tiếng nổ vang mạnh mẽ, cuốn bay tất cả mọi thứ xung quanh, hất tung chúng ra xa.

Bốn người Nguyễn Phong mạnh mẽ sử dụng nguyên lực hình thành lên từng bức chắn, chống đỡ lại sự trùng kích cuối cùng. Không đợi cho lũ thụ yêu kịp hồi tỉnh, cũng không đợi cho đám rễ cây có khả năng hồi phục, sau khi tiếng nổ kết thúc, cả bốn người nhanh chóng đột phá qua khu vực trồng trái vừa được xé ra, chạy thoát khỏi vòng vây của lũ yêu quái.

Nguyễn Phong trong lúc thoát thân, trí tuệ vẫn không ngừng hoạt động, không quên để lại cho lũ thụ yêu một món quà nho nhỏ. Chỉ thấy khi bốn người vừa ra khỏi phạm vi năm mươi mét, tại vị trí vách chắn bị xé rách lại lần nữa xuất hiện một lớp xoáy mạnh mẽ, ngăn cản lũ thụ yêu không thể đuổi theo bọn họ. Nguyên lực trong thân thể mỗi người lúc này cũng đã cạn kiệt, chỉ còn đủ để duy trì tốc độ chạy của họ. Nguyễn Phong thông qua liên kết linh hồn, nhanh chóng gọi Phong Thiên ra ngoài. Phong sí hồ vừa xuất hiện lập tức hóa to, đôi cánh mạnh mẽ giang rộng, chở cả bốn người bay lên không trung.

Bọn Trần Duy, Văn Thái thờ phào một tiếng, dường như vừa được giải thoát khỏi một phiền toái lớn lao, mà thực sự thì hai người cũng vừa thoát khỏi phiền toái lớn vậy. Đức Minh lần đầu tiên nhìn thấy hồn thú của Nguyễn Phong, trong ánh mắt không khỏi hiện lên một vẻ ngưỡng mộ và mong muốn. Nguyễn Phong điều khiển Phong Thiên, nhằm theo hướng quay thôn làng lúc trước mà quay trở về. Với tốc độ bay của phong sí hồ, có lẽ bọn họ đã thật sự thoát khỏi con thụ yêu ghê tởm kia. Chỉ là suy nghĩ này trong tâm trí bọn họ còn chưa tồn tại được bao lâu, đã nhanh chóng bị sự thật xóa bỏ.

“Lũ nhân loại kia, các người khá lắm, không ngờ có thể xuyên thủng vách chắn, tàn phá lớp rễ cây của ta. Nếu ta hôm nay mà không xé xác bọn người, thì thật không thể hà được mối giận này!”

Theo tiếng gầm rú của thụ yêu, từng nhánh rễ cây mạnh mẽ xuyên phá mặt đất, đâm lên không trung, truy đuổi tấn công Phong sí hồ. Lớp lớp rễ cây bao phủ, giăng kín như mạng nhện, không để lại cho nhóm Nguyễn Phong một lối thoát nào. Theo sự chỉ huy của Nguyễn Phong, phong sí hồ nhanh chóng tăng độ cao, vượt qua được lớp ngăn cản kín đặc của thụ yêu. Thế nhưng thụ yêu cũng không phải tay mơ, mấy vạn năm tồn tại cũng đã khiến cho nó đúc rút được không ít kinh nghiệm.

Rễ cây nhanh chóng thu lại, sau đó lại mạnh mẽ phóng ra. Số lượng rễ cây lần này đã giảm đi đáng kể, nhưng mỗi cái lại dài hơn gấp mấy lần, giống như những xúc tu của con bạch tuộc, vờn quanh phong sí hồ, trực chờ tấn công bọn họ. Trong tình trạng nguyên lực cạn kiệt như lúc này, bốn người Nguyễn Phong hoàn toàn không có cách nào để chống lại những công kích từ đám rễ cây của thụ yêu, chỉ có thể dựa vào sự linh hoạt của phong sí hồ mong có thể tránh thoát. Thế nhưng, thụ yêu lại không để cho nguyện vọng của nhóm người trở thành hiện thực, rễ cây dần dần đan xen vào nhau, công kích một

cách có tổ chức, đã mấy lần vọt qua sát người phong sí hổ. Tránh né không thể giải quyết được vấn đề, rút cục cũng có lúc phong sí hổ không kịp phản ứng, chẳng may bị rễ cây đánh trúng một bên cánh. Tuy không thể tiếp tục bay lượn, nhưng phong sí hổ vẫn có thể dựa vào bốn lốt xoáy dưới chân, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Ngay khi phong sí hổ vừa chạm vào mặt đất, tám cái rễ cây thô to đã nhanh chóng bao vây nhóm người Nguyễn Phong lại. Từng cái rễ cây đen xì, cứng ngắt, thế nhưng lại đóng đưa một cách mềm mại uyển chuyển, đẹp mắt tựa như vũ điệu của những con độc xà vậy. Theo một hiệu lệnh của thụ yêu, đám rễ cây mạnh mẽ bổ xuống, vọt thẳng đến đỉnh đầu của nhóm người Nguyễn Phong. Thế tới của rễ cây dừng mãnh vô cùng, nếu như đập lên thân thể con người thì cho dù là võ giả cảnh giới bát quái cũng sẽ bị tan xương nát thịt. Ánh mắt của Trần Duy ánh lên vẻ tuyệt vọng, mà Đức Minh thì lại rất không cam tâm. Văn Thái nhìn chăm chăm vào đám rễ cây, ánh mắt đầy sự kiên cường bất khuất. Mà trong bốn người, có lẽ chỉ có Nguyễn Phong trong lúc này vẫn còn cố gắng nghĩ cách thoát thân. Hắn, còn tâm nguyện phải làm. Hắn, nhất định phải sống!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 73: Mượn nguyên tố

Mặt trời, đã xa dần về phía tây. Gần một ngày, nhóm bốn người Nguyễn Phong liên tục phải chiến đấu, chống đỡ yêu quái, phá vây thoát thân. Thế nhưng, lúc này đây, con đường thoát thân của bọn họ lại trở nên xa vời hơn bao giờ hết. Trong không gian, từng cái rễ cây thô to, đen xì, không khác gì xúc tu của bạch tuộc đang vờn múa bay lượn, bao vây nhóm người Nguyễn Phong vào chính giữa. Trong ánh mắt của bọn họ, những xúc tu kia thật chẳng khác nào lưỡi hái tử thần, chỉ trực chờ chém xuống, đoạt đi sinh mạng quý giá của nhân loại. Ở vào hoàn cảnh chắc chắn phải chết này, con người ta thường sẽ có hai loại phản ứng, một là cam chịu số phận, từ bỏ ý chí chiến đấu; mà loại thứ hai chính là bất chấp tất cả, kích khởi ra tiềm năng lớn nhất của bản thân để tìm đường sống. Mà Nguyễn Phong, lại chính là loại người thứ hai này.

Trong thân thể Nguyễn Phong lúc này, nguyên lực đã sớm cạn kiệt. Hai lần liên tiếp thi triển ra những chiêu thức mạnh mẽ, Cuồng Phong Bạo Sát trận cùng với Loa Tiễn Xạ Nhật đã sớm rút cạn hết nguyên lực của Nguyễn Phong. Ngay bây giờ, cho dù Nguyễn Phong có muốn thiêu đốt tính mạng đổi thành nguyên lực để chống lại sát chiêu sắp đến của thụ yêu cũng là vô vọng, bởi nguyên lực để kích phát thiêu đốt còn chẳng đủ. Trơ mắt nhìn một cái rễ cây đang vung vẩy trên đỉnh đầu, Nguyễn Phong trong lòng suy tính đủ mọi phương pháp mong tìm được một con đường thoát thân, đồng thời, hắn cũng điều động tất cả số nguyên lực còn lại trong cơ thể, toàn lực hấp thu khôi phục nguyên lực bản thân. Trong lúc mãi suy nghĩ tìm cách thoát thân, Nguyễn Phong hoàn toàn không nhận ra, tốc độ khôi phục nguyên lực của hắn đã tăng nhanh hơn trước kia rất nhiều.

Ngẩn ngui trong vòng vài phút đồng hồ, nguyên lực trong cơ thể Nguyễn Phong đã hấp thụ được đầy một nửa, mà phong hệ nguyên tố từ bên ngoài tiến vào vẫn cuộn cuộn không dứt, hơn nữa còn có xu thế tăng nhanh dần lên. Kinh mạch trong cơ thể Nguyễn Phong theo sự tràn vào của nguyên tố phong hệ cũng bắt đầu căng phồng lên, dần dần có vẻ không chịu nổi tốc độ hấp thu này.

Cảm giác đau nhức từ trong kinh mạch khiến cho Nguyễn Phong không khỏi chú ý, lúc này hắn mới nhận ra nguyên lực trong thân thể đã khôi phục đến bảy tám phần. Chỉ có điều, số nguyên lực này hiện tại không thể điều hòa chuyển hóa, tích tụ dễ tăng trình độ tu luyện của Nguyễn Phong. Số nguyên lực này, giống như được Nguyễn Phong vay mượn từ ngoại giới, chỉ có thể trực tiếp sử dụng, không thể tính là nguyên lực của bản thân. Thế nhưng, như vậy cũng đã là quá tốt rồi. Nguyễn Phong không suy nghĩ nhiều nữa, nguyên lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, phóng ra xung quanh mọi người, hình thành một lớp phong bích dày dặn, chống đỡ lại những đòn công kích sắp đến của thụ yêu.

Đám rễ cây cũng bắt đầu phát động công kích. Từ ban đầu là từng đôn nện xuống phong bích đang che chắn cho đám nhân loại kia, dần dần tốc độ tấn công càng tăng nhanh, hai cái, ba cái rễ cây cùng nện xuống là việc bình thường. Nguyễn Phong kiệt lực chống đỡ lại những công kích kia, hẳn lúc này đã vận dụng đến mười hai phần lực lượng so với bình thường. Nguyễn Phong hiểu rõ, tính mạng của tất cả những người ở đây lúc này chỉ có thể trông cậy vào hắn, vì vậy mà Nguyễn Phong càng phải cố gắng hơn nữa. Nguyên lực mới hấp thu đầy đủ, theo sự tấn công của đám rễ cây mà nhanh chóng cạn kiệt. Nguyễn Phong hiện tại không thể dừng tay để hấp thu nguyên lực, chỉ có thể cắn răng chống cự, cố gắng thúc giục nguyên lực trong cơ thể hấp dẫn thêm càng nhiều nguyên tố từ bên ngoài, mong có thể hồi phục được phần nào nguyên lực.

Không ngờ rằng, cố gắng của Nguyễn Phong lại đạt được thành quả vô cùng to lớn, nguyên tố từ bên ngoài lại ồ ạt tràn vào cơ thể Nguyễn Phong, tốc độ không kém gì vừa nãy. Nguyễn Phong chưa kịp vui mừng thì cảm giác đau đớn đã lại lan tỏa khắp thân thể, so với lúc trước còn đau gấp mấy lần, giống như bị hàng ngàn ngọn gió cắt lên từng tế bào trên cơ thể vậy. Từ mọi lỗ chân lông trên cơ thể Nguyễn Phong, từng giọt máu cứ thế trào ra, hơn nữa còn nhanh chóng ngưng kết lại, hóa thành một lớp bao phủ quanh thân thể hắn. Tâm trí Nguyễn Phong dần dần mất tỉnh táo, đôi mắt càng lúc càng mờ, chỉ muốn chìm vào giấc ngủ. Trong ý nghĩ của Nguyễn Phong lúc này, tất cả mọi thứ dường như đã loạn thành một đoàn, xoắn vào nhau, xoay tròn, xoay tròn. Xoay tròn! Một ý tưởng nổi lên trong óc Nguyễn Phong. Gió lốc mạnh mẽ cũng là xoay tròn, gió xoáy sắc bén cũng là xoay tròn, vậy tại sao phong bích không thể áp dụng kết cấu xoay tròn này. Nguyễn Phong cố gắng giữ cho bản thân tỉnh táo, đôi mắt nặng trĩu lại một lần nữa mở to, nhìn thẳng vào đám rễ cây đang nện xuống tầng phong bích. Tất cả nguyên lực vừa hấp thụ được, theo một ý niệm của Nguyễn Phong tràn hết ra, hòa vào trong phong bích kia. Nguyên lực mới dần chia làm hai luồng, từ từ chuyển động theo một quỹ tích hình tròn.

Theo tốc độ tăng nhanh của hai luồng nguyên lực này, cả lớp phong bích cũng từ từ xoáy tròn, hình thành trên không trung một tấm chắn xoáy. Tất cả rễ cây như nhận ra có điểm khác thường, không hện mà cùng vung cao hết cỡ, sau đó giáng thẳng xuống tấm chắn kia. Lực lượng tổng hợp của tám cái rễ cây thô cứng này thật không phải chuyện đùa, thế nhưng khi nện lên trên tấm chắn lại vẫn không thể phá được nó. Mà dường như, tấm chắn sau khi nhận được lực lượng của đám rễ cây lại càng xoay nhanh hơn. Nguyễn Phong nhìn thấy cảnh tượng như vậy, rút cục cũng thở phào một hơi, đôi mắt nặng trĩu lúc này cũng khép kín lại, chìm vào giấc ngủ sâu. Tất cả những gì hắn có thể làm được, cho đến lúc này Nguyễn Phong đều đã làm hết sức, bây giờ chỉ hy vọng sự phụ Vũ Ngôn của hắn có thể đến kịp, cứu thoát bọn họ.

Trời, thường không chặt đứt đường sống của con người. Hoặc có lẽ, Vũ Ngôn không phụ sự mong đợi của đệ tử. Ngay khi Nguyễn Phong chìm vào giấc ngủ sâu, một loạt tiếng chiêng trống từ phương hướng ngôi làng kia liên tục vang lên. Đám rễ cây như bị tiếng chiêng trống làm cho hoảng sợ, tất cả run rẩy một hồi, sau đó toàn bộ kéo vào lòng đất. Dưới lòng đất như vừa xuất hiện một bầy giun khổng lồ, theo sự di chuyển của chúng mà để lại trên mặt đất từng đường lồi lõm kinh người. Đúng lúc này, tiếng của Vũ Ngôn vang lên, sang sảng mạnh mẽ, giữa rừng cây mà vẫn vang vọng không dứt, không hề bị cản trở một chút nào.

“Lũ thụ yêu các ngươi, hành vi ác độc, mưu đồ xấu xa, lại dám làm hại đến đệ tử của ta. Hôm nay ta ở đây, nhất quyết tiêu diệt sạch lũ các ngươi, một tên cũng đừng hòng chạy thoát”

Theo từng câu từng chữ của Vũ Ngôn, không ngờ trong không trung như xuất hiện tiếng sấm nổ, âm vang liên tục. Đám thụ yêu ở đằng xa giống như bị tiếng nổ làm cho khiếp sợ, hoặc là bị áp lực của Vũ Ngôn làm cho kinh hãi, một loạt thụ yêu không ngờ đều ngã lăn ra đất, không còn động đậy gì nữa. Mà mấy con thụ yêu trung cấp trở lên, tuy không phải chịu hậu quả nặng nề như lũ thụ yêu cấp thấp kia, thế nhưng con nào con nấy cũng đều quay cuồng điên đảo, hoàn toàn không thể đối kháng lại với uy thế của Vũ Ngôn. Duy nhất chỉ có mấy con thụ yêu cổ thụ là còn tỉnh táo, tuy nhiên lúc này bọn chúng cũng run sợ không thôi.

Vũ Ngôn quả thực không phải người chỉ nói miệng. Lũ thụ yêu sau khi phải chịu hậu quả nặng nề từ những âm thanh như tiếng trời của Vũ Ngôn, đợi chờ bọn chúng lại là một loạt những công kích đáng sợ. Giữa không trung, từng vụn lửa nhỏ nhỏ xuất hiện nhanh chóng.

Không gian cũng như tĩnh lặng xuống, ngoại trừ hỏa nguyên tố còn đang mạnh mẽ ngưng tụ ra, những nguyên tố khác dường như đều đã biến mất. Theo một tiếng quát vang của Vũ Ngôn, những vụn lửa đang bay tán loạn trong không trung nhanh chóng ngưng tụ lại, bùng phát mãnh liệt, hóa thành cả một biển lửa rừng rực cháy. Trong biển lửa nóng hừng hực, một con hỏa long dần ngưng tụ. Hỏa long tuy hoàn toàn được cấu tạo từ hỏa nguyên tố, thế nhưng lại linh động vô cùng, giống như là có thần trí của riêng bản thân chứ không còn là một chiêu công kích đơn thuần nữa. Hỏa long há to cái miệng rộng của nó, mạnh mẽ hút một hơi, hấp thụ toàn bộ hỏa nguyên tố còn đang cháy hừng hực trên không trung vào trong cơ thể.

Cả thân thể của hỏa long lập tức bành trướng, dài hàng chục mét, mà chiều rộng cũng phải lên đến bảy tám mét. Theo sự chỉ huy của Vũ Ngôn, hỏa long uốn lượn một vòng giữa không trung, sau đó nhanh chóng lao thẳng vào đám thụ yêu, mãnh liệt tiêu diệt lũ yêu quái ghê tởm này. Dưới sự công kích điên cuồng của hỏa long, lại phải chịu lửa giận của Vũ Ngôn thiêu đốt, lũ thụ yêu nhanh chóng biến mất, hoặc nói đúng hơn là hóa thành tro bụi.

“Nhân loại đáng chết, ta và ngươi vốn không thù không oán, tại sao ngươi lại phải dồn bọn ta vào chỗ chết?”

Một tiếng gầm điên cuồng vang lên, thụ yêu thủ lĩnh rút cục cũng ra tay, ngăn chặn hỏa long không cho nó tiếp tục tàn sát đám thụ yêu kia.

“Hừ, không thù không oán? Vậy tại sao ngươi lại muốn hãm hại học trò của ta? Hơn nữa, dù cho chúng ta không có xích mích gì, nhưng ngươi là yêu quái, lại làm nhiều chuyện độc ác như vậy cũng đã đủ lý do để ta tiêu diệt ngươi rồi”

“Đồ giả dối, nhân loại các ngươi toàn một lũ giả dối. Các ngươi có thể săn giết những loài động vật khác làm thức ăn, các ngươi có thể chặt phá cây cối làm dụng cụ, vậy yêu quái chúng ta tại sao không thể coi nhân loại các ngươi là thức ăn, là công cụ? Xương Cuồng ta không thể chấp nhận chuyện này, ta phải thay đổi thế giới này. Mà ngươi, ngươi sẽ là bước thang đầu tiên trên con đường thay đổi thế giới của ta”

“Thật là loại không biết điều. Ngươi vốn dĩ có thể sống một cuộc sống bình yên trong thế giới tự nhiên của ngươi, thế nhưng ngươi lại chọn con đường tà ác, hơn nữa còn muốn mượn lý luận ma quỷ của mình để lừa người dối lòng. Đã vậy hôm nay ta sẽ tiêu diệt ngươi, để ngươi không còn làm được việc ác nữa”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.2 - Chương 74: Kháng lửa

Trong một mảnh rừng rậm hoang vu trên đất nước Đại Việt, một cuộc chiến giữa hai kẻ mạnh đã nổ ra. Một bên là tu luyện giả của nhân loại, với lý tưởng bảo vệ lẽ phải, bảo vệ nhân loại mà chiến đấu. Và bên còn lại, chính là một con thụ yêu, chiến đấu vì những lý lẽ, tham vọng của bản thân. Bất kể là ai trong bọn họ, đều quyết tâm chiến đấu đến cùng, theo đuổi đến cùng những quan điểm của bản thân. Mà xung quanh khu vực họ chiến đấu, cảnh sắc sớm đã phải thay đổi vì sức mạnh của bọn họ.

Trong lòng Xương Cuồng lúc này đang bị thiêu đốt bởi một ngọn lửa mang tên giận dữ. Tất cả kế hoạch mà hắn sắp đặt, những lý tưởng cao cả của bản thân, còn cả đội quân mà hắn tốn rất nhiều sức lực để gây dựng, không ngờ lúc này đều có nguy cơ đổ bể. Mà nguyên nhân lại xuất phát từ một nhóm những tu luyện giả nhân loại nhỏ bé. Đầu tiên là mấy tên tân thủ, không ngờ chỉ dựa vào chút sức mạnh nhỏ bé của bọn chúng lại có thể khiến cho kế hoạch của hắn phải dừng bước.

Vốn dĩ lũ nhân loại trong những thôn làng xung quanh đây sớm muộn đều sẽ trở thành thức ăn, công cụ của thụ yêu, chỉ cần hắn tiêu diệt toàn bộ những kẻ có khả năng chống cự, lũ người nhỏ bé kia làm sao còn có ý tưởng phản kháng trong đầu. Nào ngờ mấy tên tu luyện giả nhỏ bé này lại cứu thoát đám võ giả, hơn nữa còn mang đến niềm hy vọng cho đám dân làng.

Kế hoạch của hắn thay đổi, vốn tưởng sẽ vây giết thành công đám tu luyện giả, đập tắt hoàn toàn niềm hy vọng mới manh nha của lũ dân làng, thậm chí khiến bọn chúng càng chìm sâu hơn vào vực sâu tuyệt vọng. Thế nhưng, sự việc lại không đi theo mong muốn của hắn, lũ tân thủ nhỏ bé này vậy mà lại có thể phá vỡ vòng vây của thụ yêu, chạy thoát được ra bên ngoài. Và giờ lại còn xuất hiện cả một tên tu luyện giả cấp cao kia nữa, sức mạnh của hắn có lẽ cũng đã đạt đến tứ tượng cấp, thậm chí là lưỡng nghi cấp. Thụ yêu càng nghĩ càng thấy tức giận trong lòng. Hôm nay hắn đã bắt kẻ mọi việc, chỉ muốn dốc toàn lực ra tiêu diệt những kẻ ngáng đường này.

Vứt bỏ hình dáng nhân loại, thụ yêu biến thân trở về nguyên dạng, tiện nghi vận dụng toàn bộ sức mạnh của bản thân. Vốn hình dạng nhân loại của hắn đã đủ ghê tởm, không ngờ hình dạng nguyên bản của thụ yêu còn đáng sợ hơn gấp trăm ngàn lần. Thân thể hắn dường như phân thành hai phần đối lập, một bên là vẻ nguyên sơ, cổ kính của một gốc cổ thụ đã trải qua hàng vạn năm

Mà bên kia lại mang một dáng vẻ tang thương, tiêu điều, xác xơ của một cái cây đã héo rũ, hơn nữa còn có vô số vết tích của sự phân hủy, cùng với đó là những loại dịch nhờn chảy ra từ những cái lỗ trên thân cây, khiến cho người ta nhìn vào càng thêm phần khiếp hãi. Mà tại vị trí đáng ra là khuôn mặt của thụ yêu, người ta lại chẳng tìm thấy chút dấu tích nào của một khuôn mặt, chỉ thấy những mảnh vụn gỗ, những cái bướu lồi lõm, cùng với lỗ chỗ những vết sâu mọt, trộn lẫn thành một đoàn, tạo nên một cái hình tượng có thể đem hù dọa bất cứ ai.

Thụ yêu gầm lên một tiếng thật lớn, tiếng gầm như của dã thú bị thương, lại như những tiếng ma sát của một đồng gỗ vụn lôm chôm, còn có vài phần kễnh kệt như tiếng của một cái cây sắp đổ. Theo sau tiếng gầm, trên thân thể thụ yêu, trên từng cái cành lá khẳng khiu, thậm chí trên cả những cái rễ cây đen xì thô to kia, từ tất cả mọi ngóc ngách nhanh chóng tràn ra một tầng dịch nhờn đen xì, mang theo mùi hôi thối khó ngửi, bao trùm toàn bộ lên phần thân thể héo rũ, mục rỗng của hắn. Mà ở nửa còn lại của thân thể cũng có một lớp dịch thể xanh lục, thom ngát, mê hoặc lòng người nhanh chóng bao phủ. Trên cùng một thân thể không ngờ lại xuất hiện hai trạng thái đối lập như vậy, có lẽ con thụ yêu này cũng sắp tu luyện thành cấp bậc lưỡng nghi rồi, chỉ tiếc là vẫn còn thiếu một chút.

Vũ Ngôn đang cười gió bay lơ lửng trên không, nhìn thấy tình trạng biến hóa của con thụ yêu cũng khẽ cau mày lại. Hắn vốn là tu luyện giả cấp bậc lưỡng nghi, thậm chí còn tu luyện tại cấp bậc này một thời gian đã lâu, chỉ cần hiểu thấu đạo lý sẽ lập tức tiến lên cấp bậc tiếp theo. Chỉ có điều, thân thể nhân loại vốn yếu nhược, sức mạnh cũng không thể to lớn như lũ yêu quái, chỉ có thể thông qua chân hồn mà điều khiển các loại nguyên tố trong tự nhiên để chiến đấu, cho nên dù hắn hơn hẳn đối phương một cấp bậc nhưng cũng không dám câu thả, bằng không kẻ bị hủy diệt sẽ là hắn, và còn cả những đệ tử của hắn nữa.

Trong lòng Vũ Ngôn, trách nhiệm của một người sư phụ đáng cao, hắn quyết tâm bảo vệ cho những đệ tử của mình, mà việc này đồng nghĩa với đánh bại tên yêu quái trước mặt. Đã có suy nghĩ như vậy, Vũ Ngôn cũng không chậm trễ, hai tay phát lên không trung, hóa nguyên tố nhanh chóng tụ tập lại tại thân thể con hỏa long, khiến cho vây rồng càng sáng rực lên, mà những móng vuốt ngưng tụ từ lửa lúc này cũng càng đỏ rực, tràn đầy tính sát thương và bộc phá. Hỏa long uốn lượn trong không trung một vòng, cái đuôi mạnh mẽ quẫy, nhanh chóng đẩy cao tốc độ của bản thân. Tiếng xé gió rít lên trong không trung, mà thân thể hỏa long đã bay đến sát thụ yêu, móng vuốt sắc bén vung lên, để lại trong không trung năm ảnh lửa đỏ rực. Vốn mộc sinh hỏa, nếu như sử dụng hóa nguyên tố để chiến đấu với lũ yêu quái mang trong mình thuộc tính mộc, sát thương của hỏa nguyên tố sẽ càng được đề cao, một chiêu móng vuốt này của hỏa long, nếu chạm vào thụ yêu có lẽ sẽ dễ dàng xé rách đối phương, để lại những vết thương rực cháy, thiêu đốt sinh mạng của kẻ địch.

“Keng. .... choang. ....”

Một âm thanh kim loại va chạm vang lên. Không ngờ thụ yêu lại dám trực tiếp sử dụng cành lá để cản lại móng vuốt của hỏa long. Mà càng đáng ngạc nhiên hơn là thân thể thụ yêu lại không bị móng vuốt gây ra vết thương gì cả, có chăng chỉ là năm vết xước mờ nhạt trên thân cây. Tiếng cười điên cuồng của Xương Cuồng lúc này vang lên, như muốn xé rách màng nhĩ của tất cả mọi người:

“Khục khục khục, ngươi quả thật rất mạnh, hỏa long của ngươi cũng rất mạnh, nhưng đáng tiếc, thân thể của ta sớm đã tu luyện đến mức kháng lại được lửa, mà nếu nói về độ cứng thì chỉ một cái móng vuốt nhỏ nhỏ kia tuyệt không thể để lại thương tích gì đáng kể. Chính vì thế, ngươi hãy chịu chết đi, khách khách khách!”

Tiếng cười của Xương Cuồng càng lúc càng điên cuồng, thật đúng với cái tên của hắn. Theo từng tiếng cười điên cuồng phát ra, thụ yêu cũng mạnh mẽ cầm từng cái rễ cây xuống mặt đất. Mặt đất ở chỗ bị cầm xuống vốn là một màu nâu vàng, không ngờ nhanh chóng biến thành đen xì, đất cũng trở nên mịn hơn, dần dần vỡ tan ra, tụt dần xuống dưới. Trên mặt đất, từng khe rãnh nhanh ngang dọc xuất hiện, mà từ những khe rãnh này, tám cái rễ cây thô to đen xì, so với lúc trước còn to hơn, nhanh chóng phá đất chui ra. Đám rễ cây này không nhằm vào Vũ Ngôn, mà trực tiếp hướng đến hỏa long trên không trung, quấn chặt nó lại.

Rễ cây theo sự điều động của Xương Cuồng, càng lúc càng xiết mạnh, dường như muốn bóp vỡ thân hình hỏa long. Hóa nguyên tố vốn cuồng bạo, bùng nổ, thế nhưng cũng vì vậy mà kết cấu của chúng không bền vững, lúc này dù đã được ngưng tụ thành thân thể hỏa long, nhưng dưới sức ép mạnh mẽ của rễ cây cũng đã có xu hướng rạn nứt, sắp sửa đổ vỡ hoàn toàn. Vũ Ngôn nhìn thấy thế, cũng không có chút lo lắng, hai tay nhanh chóng hợp lại, biến đổi ra các loại hình thái khác nhau. Trong không trung, hóa nguyên tố theo tay Vũ Ngôn biến đổi cũng càng lúc càng tụ tập nhiều hơn, nhanh chóng bổ xung vào thân thể hỏa long.

Hỏa long vốn đang có xu hướng bị những cái rễ cây của thụ yêu nghiền nát, ngay khi được tiếp thêm nguyên tố hỏa hệ ngay lập tức trở nên sinh động, mạnh mẽ vùng quẫy, sức mạnh cũng lớn hơn rất nhiều. Mà màu sắc trên thân thể hỏa long, màu sắc của ngọn lửa cũng từ từ thay đổi, vốn là màu đỏ rực quen thuộc, ngọn lửa nhanh chóng chuyển thành màu cam, rồi tiếp theo là màu vàng, lục, lam. .... Theo màu sắc của ngọn lửa thay đổi, nhiệt độ tỏa ra cũng ngày càng mạnh mẽ, những rễ cây của Xương Cuồng quấn quanh thân hỏa long cũng có xu thế không chịu nổi nhiệt, lực lượng ngày càng yếu đi, vòng tròn cũng ngày càng lồi lõm. Ngay khi hỏa long sắp gãy thoát ra khỏi trời buộc, tiếng cười của Xương Cuồng đột ngột vang lên.

“Khắc khắc, tên nhân loại kia, ngươi nghĩ ta sắp không chịu được ngọn lửa mà mi điều khiển sao. Vậy thì thành thật xin lỗi khi phải khiến ngươi thất vọng, nhưng ngọn lửa thể này còn yếu lắm. Giờ thì hãy chống mắt lên mà xem ta bóp nát con rồng lửa nhỏ nhỏ mà mi ngưng tụ được này. .... Gầm!”

Theo một tiếng gầm vang của Xương Cuồng, những rễ cây đang cuốn trên thân thể hỏa long một lần nữa siết chặt lại, mà lực lượng so với lúc trước còn mạnh hơn gấp mấy lần. Hỏa long vừa mới rồi còn đang mạnh mẽ vùng vẫy, ngay lập tức bị khóa chặt cứng, muốn động đậy cũng khó. Vũ Ngôn hai đầu lông mày khẽ nhíu lên, thế nhưng ánh mắt vẫn chăm chú vô cùng, không có chút nào ngạc nhiên:

“Người đã muốn chơi với lửa, vậy để ta cho người biết thế nào là uy lực của lửa.”

Đôi tay của Vũ Ngôn lại một lần nữa biến hóa, ngọn lửa trên thân thể hỏa long cũng nhanh chóng đổi màu, vốn đang là màu xanh lam, ngay lập tức biến thành màu tím, mà màu tím càng lúc càng đậm hơn. Ngọn lửa bùng phát lên, mạnh mẽ thiêu đốt trên thân thể hỏa long, thiêu đốt cả những cái rễ cây đang quấn chặt lấy thân rồng.

“Người có thể kháng lửa sao, vậy giờ hãy cô mà kháng ngọn lửa này đi”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 75: Gỗ Chiên Đàn

Lửa, mãnh liệt cháy. Một màu tím sâu thẳm soi rọi khắp phiến rừng rậm này, chiếu lên nét mặt hy vọng của những tu luyện giả nhân loại, chiếu cả lên vẻ khiếp sợ của lũ thú yêu. Ánh lửa màu tím không quá huy hoàng, cũng không chói lóa. Ánh lửa màu tím không cháy mãnh liệt, cũng không bùng nổ. Một màu tím thẳm thẳm, theo ánh lửa bập bùng trên thân thể hỏa long mà soi rọi ra xung quanh.

Trên thân thể hỏa long lúc này, đã không còn bất cứ trói buộc nào. Đám rễ cây vốn quấn chặt lấy thân rồng, lúc này đều đã rút lui. Nếu để ý kỹ, còn có thể thấy được, trên mặt đất lưu lại từng dấu lửa tím, cùng với vài vết tro tàn, hẳn là do đám rễ cây bị lửa đốt mà để lại. Xương Cuồng tức giận gầm rú. Thân thể hắn kể từ khi đạt đến cấp bậc tứ tượng đã có thể sử dụng một nguyên tố kết hợp với thủy nguyên tố, tạo thành khả năng kháng lửa mạnh mẽ. Đây vốn chính là điều hắn vẫn tự hào, cũng là phương tiện để hắn dương oai, để hắn bước trên con đường tham vọng của bản thân.

Vậy mà lúc này đây, khả năng kháng lửa của hắn lại bị một tu luyện giả nhân loại đánh bại. Ngọn lửa màu tím kia, không ngờ lại có thể xuyên qua lớp phòng ngự kháng lửa của hắn, trực tiếp thiêu đốt lên thân thể Xương Cuồng. Thu lại toàn bộ đám rễ cây, Xương Cuồng ngay lập tức đâm chúng xuống lòng đất. Trải qua một lượt hấp thu vội vã, đám rễ cây bị thiêu đốt đã khôi phục được không ít. Mạnh mẽ điều khiển một nguyên tố và thủy nguyên tố trong cơ thể, Xương Cuồng một lần nữa phủ lên thân thể một lớp phòng ngự kháng lửa, hơn nữa còn là một lớp phòng ngự rất dày, rất chắc chắn. Xương Cuồng tin rằng, chỉ cần hắn có thể tạo thành lớp phòng ngự đủ dày, vậy thử lửa màu tím kia sẽ không còn đủ khả năng để tác động lên thân thể hắn nữa.

Trong khi Xương Cuồng còn đang bận gia tăng thêm cho bản thân một lớp phòng ngự, Vũ Ngôn cũng không rảnh rỗi một chút nào. Hỏa long sau khi bùng phát lên ngọn lửa màu tím, phá tan vòng vây của Xương Cuồng thì cũng đã tiêu hao hầu hết năng lượng tích tụ trong thân thể nó, nếu không được bổ xung thì hỏa long rất nhanh sẽ tan biến. Vũ Ngôn đối với việc sử dụng hỏa long lúc này cũng cảm thấy không còn hiệu quả nữa, vì vậy dứt khoát thay đổi chiến thuật. Hỏa long nhanh chóng cuộn tròn lại, những đường nét bên ngoài cũng mờ nhạt dần, cuối cùng hóa thành một ngọn lửa tím cháy hừng hực trên không trung.

Ngọn lửa dưới sự nén ép của Vũ Ngôn, không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng tất cả năng lượng hỏa hệ đều được ngưng tụ, biến thành một viên cầu màu tím lơ lửng trên không trung. Quả cầu này tuy kích thước nhỏ bé, chỉ bằng một nắm tay của người bình thường, thế nhưng nếu có thể cảm nhận được mức độ nguyên tố ẩn chứa bên trong quả cầu, không một ai có thể khinh thường sức mạnh của nó nữa. Sau khi quả cầu hình thành, không khí xung quanh nó không ngừng dao động nhẹ nhàng, từng làn sóng nhiệt hình tròn cứ thế lan dần ra xung quanh, khiến cho bất cứ ai cũng phải cảm thấy nóng bỏng. Vũ Ngôn điểm ngón tay về phía Xương Cuồng, quả cầu cũng từ từ bay về phía đối phương. Theo sự di chuyển của quả cầu, cả một vùng mặt đất phía dưới vốn đã hóa thành màu đen vì thú yêu làm ô nhiễm, lúc này lại không ngừng khô quắt lại, màu sắc càng chuyển sang đen tối hơn bao giờ hết.

Xương Cuồng khi đã ngưng tụ được lớp phòng ngự trên thân thể, nhìn thấy quả cầu màu tím kia về mặt cũng trở nên cẩn trọng vô cùng. Hắn biết rõ, sức mạnh bùng phát của quả cầu nho nhỏ đó tuyệt đối không nhỏ chút nào, cho dù là hắn cũng phải vận dụng đến bảy tám phần sức lực mới có thể chống đỡ được. Nhanh chóng thiết lập thêm mấy tầng phòng ngự từ rễ cây xung quanh thân thể, Xương Cuồng gồng mình vận chuyển một nguyên tố, nhanh chóng lưu động khắp mọi nơi trong thân thể hắn.

Cả thân thể Xương Cuồng không ngờ bắt đầu có sự biến đổi. Một tầng ánh sáng nhẹ nhàng bao trùm quanh thân thể hắn, ở những nơi thối rữa thì ánh lên sắc đen huyền ảo, mà ở vùng tươi tốt thì ánh lên màu xanh lục rực rỡ. Ngay khi tầng ánh sáng này lóe lên cũng là lúc quả cầu màu tím tấn công lên lớp phòng ngự của Xương Cuồng. Không có tiếng nổ phát ra, cũng không có bất cứ sóng xung kích nào lan ra xung quanh. Quả cầu vừa tiếp xúc với lớp phòng ngự, không ngờ bắt đầu bốc cháy, cháy hừng hực, cháy dữ dội. Nhiệt lượng mạnh mẽ tỏa ra, bao vây cả thân thể Xương Cuồng vào trong. Mặc cho lửa cháy, mặc cho sức nóng mãnh liệt trùng kích vào cơ thể, Xương Cuồng vẫn cẩn thận chống đỡ, thân thể hắn cho đến lúc này vẫn vẹn nguyên, không bị thiêu hủy chút nào.

“Ha ha, chỉ bằng đám lửa yếu ớt này mà người cũng muốn thiêu ta sao, thật là mơ mộng hão huyền. Người cứ chờ đó, chỉ cần lửa này vừa tắt, cũng sẽ là lúc người rời khỏi thế gian này”

Tiếng cười cuồng vọng của Xương Cuồng lại bắt đầu vang lên. Đối với ngọn lửa tím đang thiêu đốt, Xương Cuồng đến lúc này đã hiểu thấu được bản chất của nó. Mặc cho nhiệt độ mãnh liệt cũng như khả năng xuyên thấu của ngọn lửa màu tím, thân thể hắn dưới tầng phòng hộ dày đặc kia hoàn toàn

không cảm nhận thấy một chút sức nóng nào. Nếu đòn công kích của đối phương mà chỉ đến vậy thì Xương Cuồng chắc chắn có thể tiêu diệt được tên nhân loại đáng ghét này.

Ngay lúc Xương Cuồng còn đang hào hứng vô cùng, trong không gian lại vang lên một tiếng sấm. Tiếng sấm này lúc bắt đầu thì rất nhỏ, khó mà nghe rõ, thế nhưng âm thanh nổ vang lại càng lúc càng lớn, cho đến khi xuyên qua được tầng lửa cháy, truyền vào tai Xương Cuồng thì đã mạnh mẽ nhưng tiếng chuông chùa, âm vang kéo dài mãi không dứt. Xương Cuồng trong lòng chợt cảm thấy lạnh lẽo, một dự cảm bất an không ngừng chiếm cứ lấy tâm trí hắn. Mạnh mẽ thúc giục mộc nguyên tố trong thân thể, Xương Cuồng nhanh chóng tiêu hao hết năng lượng của đám lửa màu tím kia.

Ngay khi ngọn lửa dập tắt, khói mù đã bị xua tan, đập vào mắt Xương Cuồng là một mảnh dày đặc những tia sét. Từng tia sét xanh trắng, chằng chịt trong không trung, đan lại với nhau thành một tấm lưới sét bao vây Xương Cuồng vào chính giữa. Tiếng sấm không ngừng nổ vang bên tai, khiến cho tâm trí của Xương Cuồng bị công kích mãnh liệt, đau nhức không thôi. Gầm thét một tiếng như muốn thi cùng tiếng sấm, Xương Cuồng điên loạn vung vẩy đám rễ cây chém mạnh vào tấm lưới sét dày đặc này, mong tìm ra được một con đường thoát thân. Thế nhưng, mặc cho hắn có cố gắng thế nào cũng không thể xé rách được tấm lưới sét này, chỉ hại cho thân thể hắn bị sét đánh lên, bốc lên mùi khét lẹt.

“Người đã muốn kiêu ngạo, vậy ta cho người được kiêu ngạo. Ngọn lửa màu tím kia, rút cục người cũng đã triệt tiêu được nó rồi đấy. Nhưng bây giờ, liệu người có thể phá hủy được tấm lưới sét này không. Ta thật mong chờ kết quả này đấy”

Tiếng Vũ Ngôn vang vọng trong không trung, âm vang như tiếng sấm, không ngờ trực tiếp vượt qua rào cản tâm thần, truyền vào tâm trí Xương Cuồng, khiến cho hắn càng thêm đau đớn khó chịu. Xương Cuồng vội vã tiêu hao nguyên lực để hình thành lớp phòng ngự chống lại ngọn lửa tím, sau đó lại nhanh chóng thúc giục lực lượng để triệt tiêu từ hòa, giờ khắc này sức lực của hắn còn lại thật sự không đủ để phá vỡ tấm lưới sét này. Đắn đo một hồi, cuối cùng Xương Cuồng cắn răng, quyết tâm thi triển bí thuật chạy trốn của hắn.

“Tên nhân loại kia, người hãy nhớ kỹ mối thù lần này. Ta, Xương Cuồng, sau này nhất định sẽ tìm người để đòi lại”

Sau tiếng gầm thét của Xương Cuồng, không ngờ cả thân thể của hắn lại chui toàn bộ xuống đất. Vũ Ngôn thấy vậy, vội điều động sấm sét đánh lên phần thân thể vẫn còn chưa kịp trốn đi của Xương Cuồng. Liên tiếp một loạt tia sét đánh lên cùng một vị trí trên thân thể Xương Cuồng, cuối cùng đánh gãy một cành cây tươi tốt nhất của hắn. Từ dưới lòng đất, một tiếng gào rít dữ tợn vang lên

“Đồ khốn, người lại dám chặt đứt cành tươi của ta. Sau này ta nhất định phải xé xác người ra mới có thể hả mối giận này được”

Tiếng gào thét phát ra từ lòng đất, nhưng lại vang vọng trong khắp không trung, khiến cho người ta không thể nhận biết rõ được phương hướng bỏ chạy của Xương Cuồng. Vũ Ngôn vẻ mặt tiếc nuối, hôm nay không tiêu diệt được Xương Cuồng, ngày sau hắn nhất định sẽ tiếp tục tác oai tác quái, không biết sẽ có thêm bao nhiêu dân thường phải chịu khổ sở nữa đây?

Thờ dãi một tiếng, Vũ Ngôn đi đến nơi Xương Cuồng vừa chui xuống. Trên mặt đất lúc này đã không còn lại bao nhiêu dấu vết, nhưng may mắn vẫn còn được một khúc cành cây của Xương Cuồng bị Vũ Ngôn đánh gãy. Nhặt khúc gỗ lên, Vũ Ngôn sắc mặt khế biến. Không ngờ chỉ một cành cây vậy mà đã nặng kinh người. Vũ Ngôn là cấp bậc Lưỡng Nghi, dù hắn là thư pháp giả nhưng thân thể đến cấp bậc này cũng đã sớm được tôi luyện hơn xa người thường, vậy mà khi cầm khúc gỗ này cũng bị sức nặng của nó làm cho giật mình. Trên thân gỗ còn có một mùi hương thơm nhẹ, hơn nữa lại có những đường vân tươi sáng rõ ràng, liên kết hoàn chỉnh thành một thể. Vũ Ngôn cẩn thận xem xét một lúc, sau đó kết luận loại gỗ này chính là gỗ Chiên Đàn, một tài liệu luyện chế vũ khí, bút viết vô cùng quý giá.

Đưa một tia tinh thần vào trong khúc gỗ, cảm thụ năng lượng lưu lại trên đó, vẻ mặt Vũ Ngôn không ngờ lại xuất hiện một nụ cười mỉm. Trong khúc gỗ này, vậy mà lại ẩn chứa một lượng nguyên tố vô cùng lớn, hơn nữa lại còn đa dạng vô cùng, bao gồm cả phong nguyên tố, thổ nguyên tố, mộc nguyên tố.... Chẳng những thế, tốc độ lưu chuyển của tinh thần trong khúc gỗ này cũng nhanh chóng vô cùng. Nếu đem khúc gỗ này làm thành thân bút, vậy thư pháp gia tuyệt đối có thể phát huy ra được sức chiến đấu kinh người, lại nghĩ đến Nguyễn Phong cho đến giờ vẫn chưa có một cây bút của riêng bản thân, Vũ Ngôn gật đầu thu lại khúc gỗ.

“Khúc gỗ tốt như vậy, coi như quà tặng cho Phong nhi vậy. Hy vọng hắn sẽ biết trân trọng thứ tài liệu quý giá này, tự thân luyện ra được một cây bút phù hợp nhất với bản thân”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 76: Mộng

Gió, lúc này đã ngừng.

Lửa, cũng đã tàn lụi.

Sau khi Xương Cuồng sử dụng bí pháp bỏ chạy, cả khu vực chiến đấu cũng nhanh chóng tĩnh lặng xuống. Lũ thụ yêu nhỏ và trung cấp may mắn sống sót sau mấy lần chiến đấu, lúc này cũng đã rối loạn vô cùng. Mất đi sự chỉ huy của thủ lĩnh, đám thụ yêu được Xương Cuồng tạo ra này hoàn toàn không có một chút nhận thức hay phương hướng nào. Nhìn tình cảnh đám thụ yêu rối loạn, sợ hãi, người ta cũng phải thấy thương cảm thay cho chúng.

Vốn có thể sống một cuộc sống yên bình, giống như vô vàn những cái cây khác trên thế giới, thế nhưng đám thụ yêu này lại bị Xương Cuồng sử dụng phép thuật tà ác để biến thành tay sai của mình, cướp đi sự yên ổn trong cuộc đời của chúng. Kể từ đó đã sớm bỏ chạy, lũ thụ yêu vốn không có lỗi lầm nay lại phải chịu cảnh khổ sở tồn tại, ai cũng không đành lòng thấy chúng sống như vậy. Vũ Ngôn cũng là người, hơn nữa lại rất công bình, lũ thụ yêu này vốn không có tội, hẳn cũng không muốn để cho bọn chúng tiếp tục sống mà chịu tội. Hơn nữa, ai mà biết được, liệu trong những con thụ yêu ở đây sẽ có kẻ nào tâm lý sinh ra sự ác độc, trở thành một Xương Cuồng thứ hai? Đôi tay Vũ Ngôn nhanh chóng biến hóa, kết thành những ký hiệu đặc biệt.

Một làn sóng sinh cơ mạnh mẽ từ trong cơ thể hân tràn ra, mang theo vô tận đạo lý huyền ảo của cuộc sống. Vòng sóng này lan đến đâu, lũ thụ yêu ở nơi đó nhanh chóng biến hóa. Bộ dáng xấu xí độc ác của chúng bị từng đợt năng lượng sinh mệnh xâm nhập, thay đổi dần dần. Một bầy thụ yêu vốn đang hoảng loạn, dưới năng lượng tinh thuần của làn sóng sinh mệnh này, nhanh chóng bình ổn lại. Cuối cùng, tất cả lũ thụ yêu đều trở lại với bộ dáng nguyên bản trước kia. Chỉ là, rất nhanh sau đó, những cái cây này lại nhanh chóng phân giải, hóa thành một lượng lớn nguyên tố, thấm sâu vào lòng đất. Vùng đất đen tối, cằn cỗi do bị Xương Cuồng hấp thụ hết năng lượng, nay một lần nữa trở lên màu mỡ tươi tốt.

“Các ngươi vốn không có tội, nhưng lại phải chịu tội. Nay ta giúp các ngươi giải thoát khỏi kiếp sống tội lỗi này, lại lấy năng lượng trong thân thể các ngươi bồi đắp lại cho mặt đất, coi như giúp cuộc đời các ngươi có được một ý nghĩa. .... Ài, đã giúp thì sẽ giúp đến cùng, ta sẽ cho các ngươi cơ hội sinh sôi phát triển một lần nữa, cố gắng mà sống cho thật tốt nhé”

Vũ Ngôn nhìn đám thụ yêu hóa thành từng đám nguyên tố thấm thấu lên mặt đất, trong lòng khẽ thở dài một tiếng. Phẩy tay một cái, Vũ Ngôn lấy ra cây bút ngọc của mình. Hai tay hân không ngừng kết ấn, trên ngọn bút không ngừng tập trung mộc nguyên tố và thủy nguyên tố, cả cây bút cũng bay lượn trong không trung, viết lên từng chữ mềm mại, uyển chuyển, bùng bùng sinh lực. Một dòng chữ “Thụ mộc tái sinh” hình thành, lơ lửng trên không trung, nhanh chóng hóa lớn, thấm xuống mặt đất từ từ như nước. Mặt đất dường như cũng bị những chữ này tác động, khe khẽ rung chuyển.

Cả một khoảng đất hoang tàn sau trận chiến, nhanh chóng lại tràn ngập sinh cơ. Từng mầm cây non không ngừng trỗi lên khỏi mặt đất, tưới tắm trong gió, hưởng thụ ánh trăng nhu hòa soi rọi khắp thân thể, nhanh chóng phát triển bằng một tốc độ kinh người. Không đầy mười phút, những cái cây này đã trưởng thành, cành lá sum suê, tươi tốt. Vũ Ngôn sau khi thực hiện phép thuật tái tạo lại mảnh rừng này cũng đứng lặng một hồi, ngắm nhìn cả một khoảng đất trời xanh tươi, sinh sôi phát triển. Thật không ngờ trong khoảnh khắc này, Vũ Ngôn lại có thể nắm được một dòng ý tưởng mới xuất hiện, mặc dù còn chút mơ hồ, nhưng Vũ Ngôn dám khẳng định, chỉ cần hân có thể thấu hiểu ý tưởng mới này thì cấp độ của hân sẽ tiến lên một tầm cao mới. Sơ bộ cảm nhận được mạch ý tưởng mới này, Vũ Ngôn hài lòng gật đầu, sau đó liền quay lại, xem xét tình hình của các học trò.

Nhóm bốn người cấp bậc tân thủ lúc này cũng đã hoàn toàn bình tĩnh lại. Sau khi biết rõ bản thân đã được cứu thoát khỏi vận mệnh diệt vong, những người này đều vui mừng vô cùng. Người ta thường nói, khổ tận cam lai, đối với tu luyện giả bọn họ, trải qua một lần rèn luyện sinh tử như vậy, tâm trí từng người đều được rèn luyện cứng cỏi hơn rất nhiều, mà trên con đường tu luyện sau này cũng sẽ có những lợi ích nhất định.

Trong số bốn người, chỉ có duy nhất Nguyễn Phong lúc này đang hôn mê, hoàn toàn không biết gì. Lúc chống cự với đòn tấn công tập trung của đám rễ cây, Nguyễn Phong đã liều mình hấp thụ nguyên tố từ tự nhiên trong lúc chiến đấu, kinh mạch của hân bị áp lực nguyên tố khổng lồ đè ép, đau đớn vô cùng, khiến cho Nguyễn Phong khó giữ được tỉnh táo mà chìm vào hôn mê. Mà thân thể hân dưới áp lực lớn như vậy cũng bị đè ép đến xuất huyết, máu tươi chảy ra bao trùm cả thân thể lại, hình thành một cái huyết kén thật lớn. Vũ Ngôn đến bên cái huyết kén, cẩn thận kiểm tra một lượt.

Tâm thần theo sự điều khiển của Vũ Ngôn, nhanh chóng thăm thấu qua lớp vỏ bọc hình thành từ máu, thăm thấu qua cả da thịt Nguyễn Phong, quan sát toàn bộ biến hóa xảy ra trong cơ thể hân. Trong thân thể Nguyễn Phong lúc này, một lượng lớn nguyên tố phong hệ không ngừng lưu động qua lại các đường kinh mạch, qua lại khắp mọi ngõ ngách trên cơ thể hân. Cả cơ thể Nguyễn Phong dưới sự tối luyện của nguyên tố phong hệ, không ngừng trở lên chắc chắn, mạnh mẽ hơn. Mà kinh mạch của Nguyễn Phong cũng dần dần được nở rộng ra, thuận lợi cho một lượng lớn nguyên lực lưu động. Thở phào một hơi, Vũ Ngôn trên khóe miệng mỉm cười:

“Đứa nhỏ này, thật là hay khiến người khác phải lo lắng. Lần này lại là nhân họa được phúc, quả thật là quá may mắn rồi. Sau này con đường tu luyện của nó hẳn sẽ rất rộng rãi đây.”

“Sư phụ, đại ca hân thế nào rồi ạ?”

Trần Duy lo lắng nhìn Nguyễn Phong bị bao bọc trong huyết kén, ngay khi thấy Vũ Ngôn kiểm tra xong liền cất tiếng hỏi

“Ha ha, không cần quá lo lắng. Phong nhi chỉ là vận dụng nguyên lực quá độ, mệt mỏi mà ngất đi thôi. Chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng vài ngày là sẽ khỏe lại, hơn nữa còn có thể tiến bộ trên con đường tu luyện nữa”

“Vậy thì tốt quá rồi. Đại ca lúc này vì chống đỡ cho chúng đệ tử cho nên mới lâm vào hôn mê. Giờ biết đại ca không sao thì con cũng yên tâm rồi.”

“Sư phụ, chúng ta có phải là nên trở về thôn làng kia nghỉ ngơi vài ngày, chờ cho đại ca bình phục mới tiếp tục hành trình hay không?”

Văn Thái đề ra chủ ý, ngay lập tức nhận được sự hưởng ứng của Trần Duy. Vũ Ngôn đối với ý kiến này cũng đồng tình, mấy người bọn họ liền nhanh chóng quay về thôn làng nghỉ ngơi.

Nguyễn Phong lâm vào trong hôn mê, hoàn toàn không biết đến những chuyện đang xảy ra. Hân lúc này dường như đã đi vào thế giới trong mơ. Đã quen thuộc với việc này, Nguyễn Phong cũng không có chút cảm giác xa lạ nào. Giữa mộng cảnh, vẫn một mái đình cổ kính, lặng yên sừng sững, giống như nhân chứng cho những giấc mơ của Nguyễn Phong. Cũng mái đình ấy, cô độc, lẻ loi, vẫn một mình đứng đó, giống như chờ đợi một bóng hình ai, Phải chăng, mái đình kia cũng đại biểu cho tâm hồn Nguyễn Phong, vẫn khao khát mong chờ hình bóng người trong mộng. Trên không trung, sương khói lượn lờ, một vầng trăng sáng nhu hòa, dịu dàng soi rọi xuống mái đình, soi rọi vào người cô đơn đang ngồi ngẩn ngơ. Mỗi lần tiến vào mộng cảnh, Nguyễn Phong lại một lần vô cớ buồn, lại một lần thả lỏng tâm tình, mặc cho nỗi cô đơn gặm nhấm. Nhìn vào ánh trăng sáng, Nguyễn Phong bất chợt nhớ đến một bài thơ Đường nổi tiếng của thi tiên Lý Bạch:

“Sàng tiền minh nguyệt quang
Nghe thị địa thượng sương
Cử đầu vọng minh nguyệt
Đề đầu tư cố hương”

Lúc này đây, Nguyễn Phong chẳng nằm ngủ, nhưng thực ra lại là đã ngủ. Hắn chẳng giật mình tỉnh giấc giữa đêm, nhưng tâm thần lại đã sớm đi vào cõi mộng, còn rõ ràng hơn cả tỉnh giấc. Ánh trăng, không rọi lên đầu giường, mà lại đang rọi trực tiếp vào cõi lòng cô đơn của hắn. Mặt đất, vốn vẫn phủ khói sương, chẳng phải thực, mà cũng chẳng phải ảo. Lặng ngẫm trong sáng, theo từng câu thơ lướt qua trong lòng, Nguyễn Phong lại nhớ đến quê hương.

Quê hương! Hẳn lúc này đã có đến hai quê hương. Một quê hương đã xa xôi vô cùng, vẫn luôn chờ đợi hắn tìm đường quay về. Mà một quê hương thứ hai, hẳn chỉ vừa mới rời xa, lên đường tìm kiếm công danh để có một ngày vinh quy bái tổ. Bất kể quê hương nào, dù gần hay xa, đều để lại trong cõi lòng Nguyễn Phong vô tận tình cảm. Nhớ đến quê hương, Nguyễn Phong lại bất giác thở dài một tiếng, bao hàm biết bao cảm xúc phức tạp. Đúng lúc này, một tiếng nói trong trẻo, ngân thơ bất ngờ vang lên, kéo Nguyễn Phong ra khỏi dòng cảm xúc:

“Đại ca, anh có chuyện gì mà ảo não vậy?”

Nguyễn Phong giật mình, quay đầu lại nhìn. Không biết từ bao giờ, trong mộng cảnh đã xuất hiện thêm một cậu bé kháu khỉnh đáng yêu vô cùng. Nguyễn Phong nhìn vào đứa bé, trong lòng không khỏi nổi lên vô số niềm nghi hoặc. Rõ ràng đây là mộng cảnh của bản thân hắn, vậy làm sao lại xuất hiện một đứa bé xa lạ như vậy. Còn nữa, trước kia trong mộng cảnh của hắn chẳng phải Ngọc Thanh cũng từng xuất hiện hay sao? Tại sao nàng vào được nơi này? Nghĩ đến đây, Nguyễn Phong lại càng cảm thấy khó hiểu. Nếu đây là mộng cảnh của hắn, đứng ra hẳn phải không chế được chứ, tại sao người khác chưa có sự đồng ý của hắn lại có thể tự do tiến vào như vậy? Những suy nghĩ này quanh quẩn trong đầu, khiến cho suy nghĩ của Nguyễn Phong càng thêm rối loạn. Đúng lúc này, tiếng nói của đứa bé kia lại vang lên:

“Đại ca.....”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 77: Lục Phong – Tăng tiến

“Đại ca, anh có chuyện gì buồn bã sao?”

Giọng nói ngây thơ của đứa bé lại vang lên, quanh quẩn trong không gian mộng cảnh. Nguyễn Phong trải qua một hồi kinh ngạc và nghi hoặc, lúc này lại không biết nên làm gì, cứ thế đứng yên nhìn chăm chăm vào đứa bé. Và thế là, trong cõi mộng cảnh cô đơn, ngay lúc này lại xảy ra một sự việc kì quái. Hai “con người”, một lớn một bé, cứ như vậy đứng yên ngắm nhìn nhau. Trong đôi mắt của người lớn chứa đầy sự khó hiểu, cùng với lo lắng, lại thêm một phần khó xử. Mà đôi mắt của đứa bé kia, lại cứ trong veo, ngây thơ nhìn về phía người lớn, mang đầy sự quan tâm và chia sẻ. Tình cảnh này cứ thế kéo dài đến mười phút đồng hồ, cho đến khi Nguyễn Phong cảm thấy không thể giữ im lặng mãi được, rút cục lên tiếng trước.

“Này nhóc, tại sao em lại ở đây?”

“Em không biết”

“Vậy em tên gì?”

“Em cũng không rõ nữa”

“Thế em có cha mẹ hay không?”

“Cha, mẹ? Em có cha mẹ hay không?”

“.....”

Nguyễn Phong một lần nữa chìm vào im lặng. Không ngờ những câu hỏi cơ bản như vậy mà đứa bé này đều không thể trả lời. Không thể khai thác được chút thông tin hữu ích nào, Nguyễn Phong càng lúc càng cảm thấy đau đầu. Tự dưng trong mộng cảnh của bản thân lại xuất hiện một người xa lạ, dù là ai cũng không thể nào bình thân được. Suy nghĩ một lúc lâu mà vẫn không thể có được kết quả gì, Nguyễn Phong chỉ có thể thở dài một tiếng, lại bắt đầu vòng xoay câu hỏi, hy vọng có thể tìm ra được một chút tin tức có giá trị.

“Này nhóc, em xuất hiện ở đây từ lúc nào thế?”

“Em cũng không rõ nữa. Em chỉ biết, ngay từ khi mở mắt ra thì em đã ở đây rồi. Mà sau đó một lúc không lâu lắm thì anh cũng xuất hiện ở nơi này”

Cuối cùng cũng có một câu trả lời có ích. Nguyễn Phong dám khẳng định, đứa nhóc này trước kia tuyệt đối không có mặt trong mộng cảnh của hắn. Từ khi hắn có thể tiến vào mộng cảnh đến giờ cũng đã hơn mười năm, cảnh vật trong này tuy luôn mang một màu sắc huyền bí, nhưng hắn cũng đã quá quen thuộc với từng cảnh vật ở nơi đây. Chính vì vậy, sự xuất hiện của đứa nhóc này đối với mộng cảnh mà nói thì đó là sự việc hoàn toàn mới. Nếu xét theo thời gian, có lẽ đứa nhóc này xuất hiện trước khi hắn chìm vào hôn mê không lâu. Mà khoảng thời gian đó, hắn còn đang bận chiến đấu với thụ yêu. Sự

xuất hiện của đứa bé này, liệu có liên quan đến thụ yêu hay không? Phải chăng đây là mầm mống phép thuật mà đối phương cấy vào tâm trí của mình? Nghĩ đến đây Nguyễn Phong không khỏi rung mình.

“Đại ca, sao tự dưng anh lại rung mình vậy? Có phải là bị bệnh rồi không?”

“Này nhóc, sao em lại quan tâm đến anh thế?”

“Em cũng không biết, chỉ là khi nhìn thấy anh, em có một cảm giác rất thân thuộc mà thôi.”

“Thân thuộc.....”

Nghe thấy hai chữ này, trong lòng Nguyễn Phong mơ hồ nổi lên một niềm cảm xúc thân thiết. Dường như, từ một nơi xa xăm nào đó, đang có những tiếng gọi thân thương đến Nguyễn Phong, mà dường như, tiếng gọi ấy lại chỉ gần ngay trước mắt. Trong mơ hồ, Nguyễn Phong dường như tìm thấy đáp án về sự xuất hiện của đứa bé. Chỉ là Nguyễn Phong vẫn không thể phân biệt rõ ràng câu trả lời, dường như nó chỉ là một cảm giác mà thôi, khó có thể diễn tả được bằng lời. Trong tiềm thức Nguyễn Phong, không ngờ đã bắt đầu chấp nhận sự tồn tại của đứa bé, thậm chí còn có một phần tình cảm quan tâm dành cho nó.

Nguyễn Phong lúc này đã dừng truy hỏi đứa bé, bàn tay nhẹ nhàng giờ lên, xoa xoa cái đầu tròn tròn chỉ có vài chòm tóc của cậu nhóc. Được Nguyễn Phong xoa đầu, cậu bé dường như rất vui vẻ, đôi mắt trong suốt hơi lim dim lại, khóe miệng khe khẽ mỉm cười. Trong mộng cảnh vốn quanh năm suốt tháng êm đềm tĩnh lặng, vào giờ phút này không ngờ lại có mấy trận gió nhẹ cuốn qua. Gió, vốn mạnh mẽ, lúc này lại trở nên êm đềm dịu dàng, nhẹ nhàng thổi qua không trung, chẳng gây ra mấy chút dao động đến khung cảnh. Chỉ là, cả cõi mộng cảnh này vốn quá tĩnh mịch, cho nên dù chỉ một chút dao động rất nhỏ cũng không thể thoát qua cảm giác nhạy bén của Nguyễn Phong. Ngay ngẩn ngẩn nhìn vài con gió nhẹ bay, Nguyễn Phong không khỏi cảm thấy ngạc nhiên vô cùng. Từ lúc nào mà cõi mộng cảnh này đã có gió?

Đôi tay đang xoa đầu đứa bé của Nguyễn Phong lúc này cũng dần chậm lại. Động tác chậm chậm của Nguyễn Phong không khiến đứa bé sinh ra cảm giác buồn cười. Tiếng cười trẻ con khúc khích vang lên, theo từng cơn gió cuốn đi khắp không gian mộng cảnh. Nguyễn Phong kinh ngạc nhìn đứa bé, không nghĩ đến tiếng cười của cậu nhóc lại có thể khiến cho không gian vốn tĩnh lặng nơi đây nổi lên từng cơn gió.

Gió! Chính là gió! Kể từ khi chiến đấu cùng thụ yêu, trong tâm trí Nguyễn Phong đã hình thành lên một mối liên hệ thân thiết với phong nguyên tố. Vốn Nguyễn Phong không hiểu rõ nguyên nhân tại sao, nhưng hẳn dám chắc việc này có liên quan đến đứa bé kì lạ này.

“Nhóc, em vốn không có tên, vậy anh đặt tên cho em nhé”

“Ồ, anh đặt tên cho em sao? Vậy thì quá tốt rồi, anh mau đặt tên cho em đi”

“Ừm, để anh nghĩ xem nào. Một cậu nhóc thì nên đặt tên gì cho phù hợp nhỉ.”

Nguyễn Phong nhìn quanh một vòng, chợt phát hiện bộ quần áo mà đứa bé đang mặc có màu xanh lục. Lại nghĩ đến đứa bé có khả năng điều khiển được gió, Nguyễn Phong nhanh chóng quyết định cho nó một cái tên.

“Anh nghĩ ra rồi. Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, em mặc bộ quần áo màu xanh này, vậy không bằng đặt cho em họ Lục đi. Còn nữa, em lúc cười khiến cho trong không gian cũng xuất hiện gió, vậy nên tên của em sẽ là Phong. Từ giờ anh sẽ gọi em là Lục Phong nhé”

“A ha ha, em có tên rồi. Từ giờ tên của em sẽ là Lục Phong”

Đứa bé vui sướng nhảy cẫng lên, không ngờ lại có thể cười gió mà đứng, lơ lửng giữa không trung. Theo tiếng cười của đứa bé, từng cơn gió cứ thế thổi qua một mảnh không gian trong mộng này. Nguyễn Phong nhìn biểu hiện của đứa bé, khóe miệng cũng mỉm cười. Một cơn gió nhẹ phả vào người, mang theo hơi ấm của nước, khiến cho tâm tình Nguyễn Phong không khỏi cảm thấy sáng khoái. Nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, Nguyễn Phong tận tình cảm nhận làn gió mát rượi.

Khi mở mắt ra, Nguyễn Phong không ngờ đã tỉnh giấc, trở lại với thực tại. Lặng yên nằm nhìn mái nhà, Nguyễn Phong hồi tưởng lại một loạt sự kiện vừa qua, không ngờ lại cảm thấy tất cả giống như một cuốn truyện phiêu lưu vậy. Dẹp bỏ những suy nghĩ vẩn vơ qua một bên, Nguyễn Phong muốn ngồi dậy, nhưng không ngờ trên thân thể lại có cảm giác bị gò bó trói buộc, khó có thể cử động theo ý muốn. Cựa quậy vài cái, lớp huyết kén bên ngoài thân thể Nguyễn Phong nhanh chóng xuất hiện những khe nứt, cuối cùng bị Nguyễn Phong phá kén mà ra. Một cơn sâu nếu có thể phá kén thì sẽ trở thành một cơn bướm xinh đẹp, rực rỡ, mà Nguyễn Phong lúc này cũng phá kén, không biết liệu sau này cuộc đời hẳn có rực rỡ, nổi bật hay không!

Thân thể Nguyễn Phong lúc này cảm giác nhẹ nhàng vô cùng. Vận động tay chân một chút, khởi động làm nóng cơ thể, Nguyễn Phong chợt phát hiện ra, thân thể hẳn lúc này cảm giác vô cùng nhẹ nhàng. Vận sức vào một cánh tay, Nguyễn Phong đưa tay nâng một cái đòn làm từ đá lên, không ngờ lại cảm thấy nhẹ nhàng vô cùng, so với trước kia càng thoải mái hơn mấy lần. Hạ cái đòn xuống, Nguyễn Phong lại khoanh chân ngồi lên giường. Tâm thần khai mở, nhanh chóng thâm thấu vào trong cơ thể, quan sát một lượt toàn bộ kết cấu thân thể mình.

Thân thể Nguyễn Phong sau khi được phong nguyên tố bồi đắp, tẩy rửa, lúc này đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều lần. Từng sợi gân, cơ, cho đến máu huyết, da dẻ đều tạo cho người ta một cảm giác căng tràn nhựa sống. Mà các đường kinh mạch của Nguyễn Phong lúc này cũng đã được mở rộng ra hơn ba lần so với trước kia, khiến cho Nguyễn Phong một phen giặt mình cùng vui sướng. Nguyễn Phong vận chuyển nguyên lực trong cơ thể với cường độ lúc trước, hấp thu phong nguyên tố từ bên ngoài, qua một vòng chuyển hóa trong kinh mạch, đến khi tụ tập lại tại nê hoàn cung không ngờ lại giống như ném đá xuống biển, quả thực nhỏ bé không đáng kể. Cẩn thận cảm ứng, Nguyễn Phong lại càng kinh hãi phát hiện nê hoàn cung của hắn đã được mở rộng gấp đôi so với trước kia.

Vui sướng qua đi, Nguyễn Phong lúc này lại bắt đầu lo lắng. Thân thể người vốn phải trải qua tu luyện từ từ mới có thể vững trãi tiến về phía trước. Nếu vội vàng để thăng trình độ mà không cẩn thận củng cố, rất có thể sẽ để lại những lỗ hổng trong con đường tu luyện, sau này sẽ gây ra tác hại khó lường. Lần này nê hoàn cung của Nguyễn Phong đột ngột mở rộng ra gấp đôi, so với nguyên lý thông thường vốn đã là khác biệt, hơn nữa mức độ gia tăng lại lớn đến như vậy, nếu mà không cẩn thận có lẽ sẽ để lại những tai họa ngầm. Nguyễn Phong tập trung vận chuyển nguyên lực trong cơ thể, khi thì hấp thụ một lượng lớn nguyên tố ở ạt tiến vào nê hoàn cung, khi thì lại tập trung ngưng luyện một khối lượng lớn nguyên lực.....

Thực hiện một loạt các phương pháp khác nhau để kiểm tra, lúc này Nguyễn Phong mới yên tâm, căn bản tu luyện của hắn vẫn rất là vững vàng. Chỉ có điều, Nguyễn Phong thật sự không biết, với tình trạng của bản thân như hiện tại liệu có thể xếp vào cấp bậc nào, bởi trình độ tu luyện của hắn đã không thể sử dụng lẽ thường để so sánh. Suy ngẫm một lát, cuối cùng Nguyễn Phong vẫn quyết định đem vấn đề này đi hỏi sư phụ, dù sao sư phụ hắn cũng có kiến thức rộng rãi, có lẽ sẽ giải đáp được thắc mắc này của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 78: Bát quái ?

Thời gian lúc này đã là quá trưa, Nguyễn Phong sau khi tỉnh lại cũng không biết mình đã hôn mê bao lâu, chỉ là lúc này trong lòng hắn còn có rất nhiều việc nghi vấn, cho nên mặc kệ là đã hôn mê bao lâu, trước tiên Nguyễn Phong vẫn cần phải giải đáp nghi vấn này đã. Mà người có thể giúp hắn giải đáp, tất nhiên chỉ có thể là Vũ Ngôn.

Nguyễn Phong đi dạo một lượt, bất ngờ phát hiện ra mình đã lạc. Nơi hắn đang ở hiện tại quy mô thực không kém gì nhà hắn tại làng Vĩnh Thái. Khuôn viên rộng rãi, đường lối quanh co, lại có nhiều khu vực như vườn hoa, hồ nước, nhà bếp, nhà ở của người hầu. .... Nguyễn Phong không thuộc đường, cho nên đi lạc cũng là một chuyện dễ hiểu. Đang suy nghĩ có nên tìm một người để hỏi đường hay không, Nguyễn Phong chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc

“Vân Thái, người thử nói xem, đại ca đã tỉnh hay chưa?”

“Chắc là cũng sắp tỉnh rồi. Vết thương của đại ca không nặng, lại đã điều dưỡng liên tục năm ngày, có lẽ cũng khỏi hẳn rồi. Không bằng chúng ta cùng đi thăm đại ca, biết đâu hắn đã tỉnh rồi cũng nên.”

Giọng nói quen thuộc của Vân Thái và Trần Duy vang lên, khiến cho Nguyễn Phong không khỏi cảm động. Có hai người anh em luôn quan tâm đến hắn như vậy, Nguyễn Phong cũng cảm thấy bản thân thật may mắn. Bước nhanh về phía trước, vừa lúc Nguyễn Phong đi đến thì hai người Vân Thái cũng bước ra. Ba người gặp nhau, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là vui mừng khôn xiết.

“Đại ca, người thật đã tỉnh lại rồi, thật là tốt quá”

“Đúng thế, người tỉnh lại là tốt rồi. Vết thương của người đã khỏi hẳn chưa đại ca?”

“Ha ha, khỏi rồi, khỏi cả rồi. Hai người các người vẫn luôn lo lắng cho ta, thật khiến ta cảm kích.”

“Đại ca, người nói gì vậy, chúng ta là anh em, tất nhiên là phải lo lắng cho nhau rồi”

“Đúng, chúng ta là anh em”

Trong lòng ba người bọn họ lúc này tràn đầy tình cảm ấm áp, thật không khác gì anh em ruột thịt, thân thiết vô cùng. Vân Thái mạnh mẽ giang hai tay, khoác lên vai cả hai người anh em của mình, hắn là người bộc trực thẳng thắn, tình cảm rõ ràng, cho nên hành động này cũng hoàn toàn tự nhiên, không có chút gượng ép nào. Hai người Nguyễn Phong cũng thoải mái khoác vai Vân Thái. Ba người bọn họ cùng nhau trải qua hiểm nguy, lúc này đã thân thiết vô cùng, đã dám giao trọn niềm tin cho nhau.

“Đại ca, xin lỗi. Lần trước là tại chúng ta quá yếu, khiến cho người phải một mình chống đỡ thụ yếu mới lâm vào cảnh hôn mê. Sau này chúng ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện, không trở thành gánh nặng của người nữa”

“Lỗi phải cái gì chứ, các người lúc đó đã làm hết sức rồi. Hơn nữa, ta là đại ca, tất nhiên phải có trách nhiệm bảo vệ anh em của mình rồi” “Ha ha, được rồi, người là đại ca, từ giờ cứ chống đỡ giữ chúng ta đi nhé. Đại ca, đỡ này”

Vân Thái cười to một tiếng, cánh tay của hắn mạnh mẽ vỗ vào vai Nguyễn Phong. Nguyễn Phong thấy vậy, cũng không tránh, vui vẻ nhận cái vỗ vai này của Vân Thái. Nào ngờ, ngay khi Vân Thái sắp vỗ lên vai Nguyễn Phong, chợt lại cảm thấy phía trước trống rỗng. Rõ ràng Nguyễn Phong vẫn đứng đó, thế nhưng Vân Thái chỉ có thể nhìn thấy, cảm thấy, mà lại không thể thật sự vỗ lên người hắn. Giống như khi đưa tay túm lấy một con gió vậy, rõ ràng người ta có thể cảm nhận được gió thổi qua kẽ tay, nhưng lại chẳng thể nào nắm lấy con gió. Vân Thái nghi hoặc, thử lại hai ba lần vẫn không có cách nào vỗ được lên vai Nguyễn Phong, cuối cùng chỉ có thể thở dài bỏ qua.

“Đúng rồi, ta vốn định đi gặp sư phụ, nhưng lại không biết sư phụ đang ở nơi nào. Các người có thể dẫn ta đi gặp sư phụ không?”

“Ồ, chuyện này thì đơn giản thôi”

Nguyễn Phong theo sự dẫn đường của Văn Thái, nhanh chóng đi đến chỗ sư phụ hắn. Căn phòng của Vũ Ngôn nếu xét trong khuôn viên tòa nhà này thì thật sự có chút đơn sơ, giản dị, thế nhưng được cái khung cảnh xung quanh rất yên tĩnh, thanh nhàn.

“Đại ca, người cứ vào gặp sư phụ đi nhé. Ta lại đi tìm Trần Duy nói chuyện tiếp, không làm phiền đến người nữa”

Văn Thái nói xong liền rời đi, để lại không gian cho Nguyễn Phong và sư phụ bàn chuyện. Nguyễn Phong tiến lên, gõ cửa ba lần, giọng nói của Vũ Ngôn từ trong phòng truyền ra:

“Phong nhi à, vào đi”

Một con gió nhẹ thổi qua, tự động mở ra hai cánh cửa, Nguyễn Phong lặng yên bước vào phòng, cúi đầu làm lễ chào sư phụ hắn.

“Cảm giác của con giờ như thế nào? Sau khi tỉnh lại có thấy chút gì khó chịu không?”

“Dạ thưa sư phụ, con cảm thấy hoàn toàn bình thường, không có chút nào khó chịu”

“Vậy thì tốt. Lần trước con lâm vào hôn mê, kỳ thực là nhân họa đắc phúc. Thân thể con hấp thu quá nhiều phong nguyên tố từ bên ngoài, trong lúc hôn mê thì các phong nguyên tố này lại lần lượt tẩy rửa thân thể, mở rộng kinh mạch của con. Chuyện này đối với con đường tu luyện của con sau này cũng có thể coi là một chuyện tốt”

“Dạ, sư phụ. Thực ra hôm nay con cũng có chuyện muốn thỉnh giáo. Sau khi con tỉnh dậy, cảm thấy thân thể rất tốt, trình độ tu luyện cũng có bước tiến đáng kể, thế nhưng con lại không rõ ràng hiện tại con đang ở cấp bậc nào? Hy vọng sư phụ có thể giúp con lý giải vấn đề này”

“Ồ, lại có chuyện lạ vậy sao? Không rõ bản thân thuộc cấp độ nào? Để ta kiểm tra xem sao?”

Tâm thần Vũ Ngôn nhanh chóng thâm thấu vào thân thể Nguyễn Phong, kiểm tra một lượt khắp các đường gân mạch, lục phủ ngũ tạng, sau đó mới chuyển đến nê hoàn cung. Lúc này, ngay cả Vũ Ngôn cũng có chút kinh ngạc. Nê hoàn cung của Nguyễn Phong, không ngờ lại lớn hơn rất nhiều so với những người tu hành khác. Một tu luyện giả sau khi trải qua mười cấp trong giai đoạn tân thủ thì nê hoàn cung sẽ ngưng mở rộng.

Dung lượng của nê hoàn cung sau mười lần khai mở, nếu không có gì đặc biệt thì sẽ lớn gấp khoảng bốn đến năm lần so với ban đầu. Hầu hết người tu luyện, nê hoàn cung cũng không chênh lệch nhau nhiều lắm, vì vậy trải qua mười lần mở rộng thì cũng chỉ hơn kém nhau một chút, trừ khi là một vài kẻ có tư chất đặc biệt thì nê hoàn cung mới có thể mở rộng hơn nhiều so với người khác. Mà Nguyễn Phong rõ ràng không có tư chất đặc biệt đó, trước kia Vũ Ngôn cũng đã từng kiểm tra, thế nên lúc này nhìn thấy nê hoàn cung lớn hơn bình thường của Nguyễn Phong thì hắn mới kinh ngạc. Tuy nhiên sau khi kiểm tra cẩn thận, Vũ Ngôn cũng yên tâm. Nê hoàn cung của Nguyễn Phong rất chắc chắn, không có chút dấu hiệu nào vì mở rộng mà sinh ra khiếm khuyết. Thu hồi lại tâm thần, Vũ Ngôn nhìn Nguyễn Phong một lượt, sau đó mới nói:

“Ta đã kiểm tra qua kinh mạch và nê hoàn cung của con. Về cơ bản thì không có gì bất ổn, chỉ là nê hoàn cung của con đã mở rộng ra rất nhiều, sớm đã vượt xa cấp bậc tân thủ. Thế nhưng dung lượng nê hoàn cung cũng chỉ là một bộ phận để đánh giá về cấp độ của một tu luyện giả. Bây giờ ta muốn kiểm tra xem sức mạnh của con đã đạt đến cấp độ nào rồi. Con hãy ngưng tụ nguyên lực đến mức tối đa rồi tấn công vi sư xem nào”

Nguyễn Phong theo lời chỉ đạo của Vũ Ngôn, liền điều động toàn bộ nguyên lực trong cơ thể, tập trung lại tại vị trí nắm đấm. Theo sự điều động của Nguyễn Phong, phong nguyên tố trong không khí cũng từ từ ngưng tụ tại trên nắm tay hắn, hình thành nên một vòng gió xoáy bao phủ lấy nắm đấm của Nguyễn Phong. Vũ Ngôn cẩn thận quan sát, trong lòng cũng ngạc nhiên không thôi. Những nguyên tố kia giống như đều mang theo một phần tâm tình vui sướng mà tụ tập lại, tự do nhảy nhót trên nắm tay của Nguyễn Phong. Có thể khiến cho nguyên tố sinh ra tâm tình, điều này vốn không nằm trong khả năng của một tân thủ nhỏ bé. Nói cho đúng ra, chỉ khi nào đạt đến cấp độ Bát Quái, tu luyện giả mới có thể khiến cho nguyên tố dưới sự điều khiển của bản thân sinh ra cảm tình. Chẳng nhẽ, Nguyễn Phong một mạch đã thăng lên đến cấp bậc Bát Quái?

Nói về cấp bậc Bát Quái, người ta thường gọi đây là một ngưỡng cửa quan trọng trong quá trình tu luyện của mỗi tu luyện giả. Khi một tu luyện giả có thể bước vào cấp bậc Bát Quái, chân hồn của hắn sẽ tiến hóa, trở thành một chân hồn thực sự. Ở những cấp bậc ban đầu, chân hồn của một người tu luyện hầu hết đều phải tìm kiếm từ ngoại giới. Dù cho có sử dụng phương pháp nào, thì chân hồn đó vẫn chỉ là một cầu nối, giúp cho tu luyện giả có thể mượn sức mạnh của những linh hồn khác, từ đó có thể điều động nguyên tố trong tự nhiên. Thế nhưng một khi tiến vào cấp bậc Bát Quái, chân hồn sẽ dung hòa với bản thân tu luyện giả, thừa hưởng một phần ý chí của chủ nhân, trở thành một chân hồn của riêng bản thân kẻ đó mà thôi.

So sánh hai loại chân hồn, thì loại trước giống như là khách mời từ ngoài về để giúp bản thân làm việc, mà loại sau thì lại giống như tay chân của bản thân, tự do điều khiển và nắm giữ. Chính vì vậy, chân hồn của tu luyện giả ở cấp bậc Bát Quái sẽ có khả năng hấp thu và điều động nguyên tố vượt xa so với những tu luyện giả ở cấp bậc Tu Tinh. Mà còn có một điều quan trọng nữa, đó là chân hồn sau khi kế thừa ý chí của chủ nhân, sinh ra linh trí nhất định thì có thể ảnh hưởng đến các nguyên tố trong tự nhiên, khiến chúng nảy sinh ra cảm tình.

Cảm tình hoàn toàn không thể xem thường, bởi nguyên tố mang theo cảm tình sẽ ảnh hưởng đến khí thế của chiêu thức, có thể tác động tới tâm tình của kẻ địch. Trong chiến đấu, tâm tình cũng là một phần quan trọng không thể bỏ qua, nếu có thể điều khiển được tâm tình của kẻ địch, vậy cũng tương đương với việc nắm được lợi thế quan trọng trong cuộc chiến. Đây cũng là lí do tại sao cường giả Bát Quái cấp lại có thể dễ dàng đánh bại đối thủ yếu hơn mình, dù cho sức mạnh sử dụng ra tương đương nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 79: Ngưng tụ nguyên lực – Nghĩa thầy trò

“Sư phụ, con chuẩn bị xong rồi, người hãy cẩn thận nhé”

Nguyễn Phong lúc này đã ngưng tụ nguyên lực đến mức tối đa trên nắm tay, hình thành lên một đòn công kích mạnh mẽ. Vũ Ngôn tập trung cảm nhận năng lượng trên tay Nguyễn Phong, sau đó gật đầu nói:

“Được, xuất chiêu đi. Để ta kiểm tra xem thực lực con ra sao”

Nguyễn Phong vừa dứt lời liền tiến vào trạng thái cảm quan, tất cả mọi biến động trong phạm vi mấy trăm mét hẳn đều nắm bắt rõ ràng. Thu hẹp phạm vi của thần thức, Vũ Ngôn tăng mạnh mức độ cảm quan trong khu vực cái sân này, tập trung chủ yếu lên Nguyễn Phong. Mà Nguyễn Phong lúc này đã nhanh chóng phóng tới, nắm đấm vung mạnh ra, tấn công thẳng về phía Vũ Ngôn. Chiêu thức của hắn lúc này thuần túy là phóng xuất lực lượng của bản thân, không hề có một chút kỹ xảo hay biến hóa nào. Đối với đòn tấn công sắp tới của Nguyễn Phong, Vũ Ngôn vẫn đứng yên, cẩn thận cảm nhận năng lượng biến đổi trong đó. Theo nắm tay của Nguyễn Phong vung ra, không ngờ trong không khí cũng dao động một hồi, hình thành lên từng cơn gió mạnh mẽ ập về phía Vũ Ngôn. Chỉ là chút gió này còn chưa đủ mức để Vũ Ngôn phải quan tâm, cho nên hắn cứ để mặc cho gió thổi lên cơ thể. Vũ Ngôn vốn đang cẩn thận cảm nhận năng lượng dao động trên nắm tay Nguyễn Phong, bất chợt trong lòng lại sinh ra cảm giác mờ ảo, huyền hoặc. Nắm tay của Nguyễn Phong không ngờ lại không thể cảm nhận, biến hóa vô cùng, giống như những cơn gió tự do đi khắp thế gian, không gì có thể giữ được chúng. Vũ Ngôn thậm chí giật mình, nguyên tố dưới sự điều động của Nguyễn Phong, không ngờ lại có thể sinh ra cảm giác mãnh liệt như thế, dường như còn mạnh mẽ hơn cả những tu luyện giả Bát Quái cấp thi triển. Chỉ là tâm thần Vũ Ngôn kiên định vô cùng, hơn nữa cấp bậc của Nguyễn Phong cũng thua kém hắn quá xa, cho nên chút ảnh hưởng tâm tình này rất nhanh liền bị Vũ Ngôn xua tan.

Tất cả cảm nhận cũng như suy nghĩ vừa rồi của Vũ Ngôn, thực ra lại chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt. Nắm quyền của Nguyễn Phong lúc này đã đến gần sát Vũ Ngôn, rất nhanh sẽ tấn công lên thân thể hắn. Vũ Ngôn cũng không chần chờ, một tay giơ lên, trực tiếp đón đỡ nắm quyền của Nguyễn Phong. Quyền chưởng giao nhau, không ngờ lại không kích phát ra bất cứ phản lực hay xung kích nào. Nguyên tố phong hệ vốn ngưng tụ trên nắm tay Nguyễn Phong theo dạng vòng xoáy, lúc này điên cuồng bùng phát, hình thành lên từng lớp gió xoáy mạnh mẽ cửa xiết vào lòng bàn tay Vũ Ngôn. Thế nhưng, Vũ Ngôn thần sắc vẫn bình thản tự nhiên vô cùng, giống như nguyên lực bùng nổ kia chỉ là một cơn gió mát thoảng qua vậy.

Nguyên lực trong chiêu thức của Nguyễn Phong cuối cùng cũng tiêu hao hết, Vũ Ngôn nhẹ nhàng thu tay lại, sắc mặt bình thản như không:

“Phong nhi, ta đã kiểm tra qua thực lực của con, bây giờ cũng đã có một vài kết luận nhất định”

“Mong sư phụ chỉ giáo, giúp con sáng tỏ vấn đề này”

“Được rồi, vậy con hãy nghe cho kỹ. Nếu chỉ xét riêng về dung lượng nguyên lực, con đã sớm vượt qua cấp tân thủ rồi, chỉ là mức độ cô đọng nguyên lực của con vẫn còn thấp, mới chỉ dừng lại ở mức khí, cho nên sức mạnh của nguyên lực cũng không khác biệt so với tân thủ. Ngoài ra, ta còn phát hiện ra một điều đặc biệt khác, đó là cảnh giới chân hồn của con đặc biệt cao. Nếu so sánh thì chân hồn của con có lẽ đã đạt đến trình độ ngang với cấp bậc Bát Quái. Đây là một lợi thế rất lớn của con trên con đường tu luyện, sau này con chỉ cần ngưng luyện đủ nguyên lực thì sẽ có thể tăng cấp. Trước cấp Ngũ Hành, con đường tu luyện của con hẳn là sẽ thoải mái vô cùng.”

“Dạ, sư phụ. Nhờ người chỉ dạy, con cuối cùng cũng sáng tỏ được vấn đề này”

“Chỉ dạy con là chuyện tất nhiên thôi, dù sao ta cũng là sư phụ của con, nếu chút chuyện này cũng không thể giúp con thì vì sư cũng tự thấy hổ thẹn. Bây giờ ta nghĩ con nên cô đọng nguyên lực, ngưng tụ thành dạng lỏng để gia tăng sức mạnh của nguyên lực. Ta sẽ truyền cho con phương pháp ngưng tụ nguyên lực, hãy cố gắng ghi nhớ thật tốt”

Ngừng lại một chút, Vũ Ngôn thần sắc trang nghiêm, giống như đang sắp xếp lại ý tưởng, sau đó liền bắt đầu truyền cho Nguyễn Phong phương pháp ngưng tụ nguyên lực.

“Đan điền hay nê hoàn cung của tu luyện giả, về cơ bản đều giống như một cái bình, dùng để chứa nguyên lực. Cái bình này tuy có thể mở rộng, nhưng cũng không phải là vô hạn, một khi không thể tiếp tục mở rộng thì sẽ trở thành chật chội, không đủ để chứa đựng thêm nguyên lực được nữa. Mà lúc này, muốn gia tăng lượng nguyên lực có thể sử dụng, người tu luyện chỉ có thể ngưng tụ nguyên lực lại. Về cơ bản, việc ngưng tụ nguyên lực chính là một quá trình nén ép và cô đọng. Nguyên lực vốn dĩ chỉ là những nguyên tố rời rạc, thông qua sự ngưng luyện của con người mà hình thành lên mối liên kết nhất định.

Chính vì vậy, muốn gia tăng sức mạnh của nguyên lực, chúng ta phải làm cho mối liên kết giữa các nguyên lực càng thêm bền chặt. Mà việc nén ép nguyên lực, chính là nhằm gia tăng áp lực lên nguyên lực, khiến cho các nguyên tố càng trở lên gắn kết hơn. Thực ra, còn có rất nhiều phương pháp để có thể cô đọng nguyên lực, khiến chúng biến đổi về chất, giống như sử dụng nhiệt độ, nhiệt độ càng thấp thì nguyên lực càng cô đọng lại, cũng dễ dàng biến đổi thành các trạng thái cao hơn. Tuy nhiên, những phương pháp khác không phải tu luyện giả bình thường có thể làm được, cho nên ta sẽ chỉ dạy con một phương pháp cơ bản nhất là nén ép nguyên lực.”

“Để nén ép nguyên lực, thực ra cũng rất đơn giản. Chỉ cần con không chế nguyên lực trong nê hoàn cung không ngừng dồn ép lại, thì tự nhiên sẽ có thể nén ép được nguyên lực. Thế nhưng nén ép nguyên lực lại cũng không đơn giản, bởi nén ép làm sao để có hiệu quả mới là điều quan trọng. Nếu nguyên lực bị nén ép bừa bãi, rất có thể xảy ra tình trạng rối loạn nguyên lực, nhẹ thì thất bại trong việc tăng cấp, nguyên lực sụt giảm, phải tu luyện lại từ đầu,

mà nặng thì có thể khiến cho nê hoàn cung hoặc đan điền bị phá vỡ, trực tiếp trở thành phế nhân. Thế nên việc nén nguyên lực phải có một phương pháp hợp lý. Ta sẽ nói cho con hai cách nén ép nguyên lực hiệu quả mà ta đã từng sử dụng, con có thể lựa chọn làm theo bất kỳ cách nào cũng được.” Vũ Ngôn cố ý dừng lại một chút, để cho Nguyễn Phong có thời gian chuẩn bị. Nguyễn Phong khi nghe đến hai phương pháp nén ép nguyên lực, biết rõ đây là phần quan trọng, tâm thần cũng tập trung cẩn thận, lắng nghe kỹ sư phụ chỉ dạy.

“Phương pháp thứ nhất, đó chính là con chia nguyên lực làm hai phần bằng nhau, rồi trực tiếp ép chúng lại với nhau từ hai phía. Nguyên lực ở khu vực tiếp xúc sẽ được nén ép liên tục, cuối cùng sẽ biến đổi thành trạng thái cao hơn. Phương pháp này tốc độ nén ép khá nhanh, phù hợp cho những ai muốn nhanh chóng thăng cấp. Còn phương pháp thứ hai, đó chính là con nén ép nguyên lực theo dạng hình tròn. Nguyên lực ở khu vực trung tâm sẽ chịu áp lực từ khắp mọi phía, vì vậy sẽ được nén ép kỹ lưỡng hơn. Phương pháp này phù hợp với những ai muốn tinh luyện nguyên lực, tạo ra nền tảng càng vững chắc. Ta đã truyền cho con hai phương pháp nén ép, giờ con có thể bắt đầu nén ép nguyên lực của mình, ta sẽ giúp con hộ pháp”

Theo sự chỉ dẫn của Vũ Ngôn, Nguyễn Phong bắt đầu khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt tập trung, rất nhanh đã tiến vào trạng thái tâm nhãn. Theo ý niệm đi sâu vào trong cơ thể, Nguyễn Phong nhìn thấy rõ ràng một lượng lớn nguyên tố phong hệ trong suốt đang xoay chuyển, lấp đầy nê hoàn cung của hắn.

Tâm thần của Nguyễn Phong khẽ động, tập trung tại khu vực trung tâm của nê hoàn cung, bắt đầu nén ép nguyên lực theo dạng hình tròn. Nguyên lực phong hệ từ bốn phương tám hướng nhanh chóng đổ dồn về khu vực trung tâm, cứ thế dồn nén lại, gia tăng áp lực lên một khối nguyên lực ở chính giữa. Dần dần đám nguyên lực phong hệ ở trung tâm dưới áp lực từ bốn phía cũng bắt đầu hòa vào nhau, liên kết lại một cách chặt chẽ. Rất nhanh, ở khu vực chính giữa nê hoàn cung, từng giọt nguyên lực màu xanh nhạt, trong suốt bắt đầu xuất hiện, tụ lại với nhau cùng một chỗ. Nguyễn Phong nhìn thấy hiệu quả như vậy, biết được bản thân đã làm đúng phương pháp, liền tiếp tục nén ép càng nhiều nguyên lực.

Trong trạng thái tập trung, Nguyễn Phong hoàn toàn không biết thời gian ở bên ngoài đang nhanh chóng trôi qua, từ lúc Nguyễn Phong bắt đầu ngưng tụ nguyên lực là gần trưa, cho đến hiện tại bầu trời đã sớm chuyển thành một màu tối đen. Gần nửa ngày trôi qua, Vũ Ngôn vẫn lặng lẽ hộ pháp cho Nguyễn Phong, trong ánh mắt tràn ngập một niềm kỳ vọng mãnh liệt. Nửa ngày này, Nguyễn Phong đã ngưng tụ được một phần ba nguyên lực trong nê hoàn cung thành thể lỏng, tốc độ ngưng tụ cũng càng lúc càng nhanh hơn, cứ theo tiến độ này có lẽ đến sáng sớm ngày mai hắn sẽ ngưng luyện được toàn bộ nguyên lực thành thể lỏng. Đúng lúc này, trong nê hoàn cung của Nguyễn Phong chợt xảy ra một chút biến cố.

Trong đám nguyên lực đang nén ép của Nguyễn Phong, chợt có vài tia đi chệch khỏi quỹ đạo nén ép. Cả đám nguyên lực đang nén ép theo dạng hình tròn, dưới tác động của một tia nguyên lực này liền bị thay đổi quỹ đạo, chuyển thành dạng vòng xoáy. Nguyễn Phong nhanh chóng sử dụng tâm thần điều khiển nguyên lực, khiến cho chúng trở về lại quỹ tích ban đầu. Phản ứng của Nguyễn Phong rất nhanh, chỉ là không ngờ tới, một chút thời gian như vậy mà vòng xoáy nguyên lực đã thành công nén ép đám nguyên lực ở trung tâm thành dạng lỏng.

Nguyễn Phong cũng bất ngờ không thôi, tâm tình chợt nổi lên một tia hứng thú, giống như đã khám phá ra thứ gì đó mới lạ. Lần này Nguyễn Phong chủ động điều khiển, khiến cho đám nguyên lực ở bên ngoài chuyển động theo hình dạng vòng xoáy. Kết quả thu được khiến hắn không khỏi vui mừng, đám nguyên lực ở trong tâm nhanh chóng bị ngưng tụ thành chất lỏng, tốc độ rõ ràng hơn xa so với phương pháp ngưng tụ dạng vòng tròn, mà độ tinh luyện của từng giọt nguyên lực lại không hề thua kém chút nào. Có được kết quả khả quan vượt xa sự mong đợi, Nguyễn Phong nhanh chóng áp dụng phương pháp mới này để ngưng tụ nguyên lực.

Thời gian buổi đêm rất nhanh trôi qua, chỉ còn hai tiếng đồng hồ nữa thì trời sẽ sáng. Nguyễn Phong vốn vẫn ngồi ngưng tụ nguyên lực ở trên giường, đôi mắt lúc này chợt nhúc nhích. Vũ Ngôn vốn vẫn ở một bên quan sát, chút dao động này ngay lập tức bị hắn nắm bắt. Trong lòng Vũ Ngôn không khỏi nghi hoặc, không lẽ Nguyễn Phong đã ngưng luyện nguyên lực thành công? Đúng lúc này, đôi mắt Nguyễn Phong mở ra, trong con ngươi lóe lên chút ánh sáng màu xanh nhạt, trong suốt. Cả căn phòng vốn kín đáo, không ngờ lại nổi lên một trận gió mãnh liệt. Đến khi cơn gió tan đi, Nguyễn Phong mới từ trên giường bước xuống, hành lễ với Vũ Ngôn:

“Sư phụ, cảm ơn người đã truyền thụ cho con phương pháp ngưng tụ nguyên lực. Nhờ có sư phụ chỉ dạy, con lúc này đã thành công ngưng tụ nguyên lực thành dạng lỏng”

“Nếu vậy thì tốt. Chúc mừng con đã thành công thăng cấp. Chỉ là, tốc độ ngưng tụ của con thật ra lại nhanh hơn sư phụ tính toán khá nhiều”

“Thực ra đây cũng là do con may mắn mà thôi. Trong lúc ngưng tụ nguyên lực tình cờ con phát hiện ra một phương pháp ngưng tụ mới, hiệu quả thật sự rất tốt”

“Vậy thì càng phải chúc mừng con rồi. Từ nay về sau, con đường tu luyện của con hẳn là sẽ càng thêm rộng rãi”

Vũ Ngôn không ngờ lại không hỏi một chút nào về phương pháp ngưng tụ nguyên lực mà Nguyễn Phong ngộ ra, chỉ thật lòng chúc mừng cho thành tựu của Nguyễn Phong. Nguyễn Phong biết rõ đây là vì lòng quan tâm của sư phụ đối với mình thật sự rất lớn, vì vậy càng thêm cảm động. Nguyễn Phong thành tâm quỳ xuống, vái lạy Vũ Ngôn một cái.

“Sư phụ, cảm ơn người đã dạy dỗ con. Một ngày làm thầy, cả đời làm cha, ân này của sư phụ, con sẽ ghi nhớ trọn đời”

“Ha ha, học trò tốt. Được nhận con làm học trò, đối với ta thật ra cũng là một điều may mắn. Ha ha ha”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 80: Kim quy hóa rồng

Tháng năm, ánh nắng chói chang từ mặt trời bao phủ khắp mặt đất, phả xuống từng đợt nhiệt lượng nóng bức, khiến cho cả không gian cũng chìm đắm vào một loại trạng thái hừng hực. Tháng năm, mùa hè. Ở Đại Việt quốc lúc này, đã sớm là giữa hè, thời tiết không còn cái cảm giác phoi phới tươi mát như của mùa xuân, cũng ít đi những cơn mưa phùn dịu dàng êm ái tưới tắm cho mặt đất, cho cây cối, cho động vật và cho cả con người. Mùa hè, bầu trời cao vợi mà trong xanh, từng rặng mây trắng lơ lửng trôi, nhẹ nhàng tô điểm lên bức tranh nền trời một chút di động, càng làm rõ nét hơn cái sinh khí bùng bùng của trời đất tháng năm. Trên nền đất, trong rừng cây, trên sông, trên biển, đâu đâu cũng có thể thấy được sự hào hứng của cuộc sống.

Rừng cây đã sớm qua rồi cái mùa đâm chồi nảy lộc, bây giờ đây là lúc mà từng ngọn cây xanh tươi đơm hoa kết trái, hun đúc tạo nên tinh túy của sự sống. Trên dòng sông, xuyên thấu qua làn nước trong xanh, có thể dễ dàng thấy được từng đàn cá tung tăng bơi lội, phong phú đa dạng vô cùng. Mà trên mặt đất, ở những nơi thành thị, nông thôn, đều có thể thấy được bóng người qua lại tấp nập. Người làm nông thì hằng hái ra đồng, cấy cấy chăm sóc từng mảnh ruộng lúa vàng óng, hào hứng chờ đến ngày gặt lúa, hy vọng vào một vụ mùa bội thu. Người buôn bán thì tấp nập qua lại, đến đến đi đi không ngớt, từng loại mặt hàng không ngừng được trao đổi, hình thành nên một khung cảnh buôn bán tấp nập vô cùng. Ở khắp nơi trên đất Đại Việt, từng nhóm từng nhóm sĩ tử vẫn đều đặn ôn luyện, nhiệt huyết càng lúc càng dâng trào, mà không khí cũng càng lúc càng rạo rức khẩn trương, chuẩn bị cho một mùa khoa cử sắp tới. Đường như, trong tâm khảm tất cả mọi sĩ tử lúc này, đều có một đích đến duy nhất, đó chính là kinh đô Đại Việt quốc.

Ấy thế nhưng, vẫn có không ít sĩ tử lại không hướng về kinh đô, mà chọn lựa một hướng đi khác, càng lúc càng xa. Trong một mảnh rừng núi tươi tốt, đang có bốn người không ngừng đi tới. Từ bộ dáng mà nhìn, có lẽ là một nhóm ba sĩ tử được thầy giáo dẫn đi rèn luyện. Nếu chỉ nhìn sơ qua, có lẽ ai cũng sẽ thấy họ chỉ là những người rất bình thường, thể nhưng khi quan sát kỹ, lại có thể nhận ra bốn người bọn họ đều toát lên một thứ khí sắc nổi trội độc đáo. Người sĩ tử đi cuối cùng trong hàng, thân thể cường tráng, vẻ mặt điềm đạm bình tĩnh, cả thân thể không ngừng toát lên một thứ khí thế cân bằng, ổn định, lại không giấu đi vẻ oai phong hùng dũng, nếu người này đi theo nghiệp binh đao, có lẽ sau này sẽ trở thành một vị tướng quân danh chấn sa trường, khiến cho quân địch vừa nghe danh đã sợ hãi. Người sĩ tử ở vị trí thứ ba trong hàng, khuôn mặt sáng sủa, mày rộng trán cao, đôi mắt linh động tinh anh, lại ẩn chứa lên một vẻ trí tuệ sắc sảo, dù sau này đi theo nghề văn hay nghề võ, nhất định đều sẽ trở thành một bậc kì tài, mang nhiều mưu lược.

Mà đi trước hai người bọn họ, lại là một sĩ tử có vẻ mặt thuần phác, dáng người cao lớn cân đối, trông không khác gì một vị thư sinh thông thường, chỉ là ánh mắt người này lại mang một vẻ sâu sắc lạ thường, thi thoảng còn lóe lên một vài tia sáng trí tuệ, luôn luôn nắm bắt tình hình cẩn thận, chưa bao giờ để sót bất cứ điều gì. Một người còn trẻ như vậy, lại đã có tâm tư cẩn thận, tinh tế đến thế, thì dù cho về ngoài có bình thường đến đâu, sau này chắc chắn cũng sẽ đạt được thành tựu khó mà hạn lượng. Mà vị thầy giáo dẫn đường lại càng không tầm thường, chỉ cần nhìn vào vẻ mặt đậm bạc, đối mặt với bất cứ chuyện gì cũng bình tĩnh nhẹ nhàng là có thể biết được tâm trí của người này vững vàng đến mức nào. Điểm này tuyệt đối không phải tính cách tự nhiên có được, mà phải thông qua từng trải và kinh nghiệm xương máu mới có thể dưỡng thành. Bốn người có dáng vẻ không tầm thường này, chính là bốn thầy trò Vũ Ngôn đang trên hành trình rèn luyện.

Xét theo thời gian, kể từ khi thầy trò Vũ Ngôn đánh đuổi Xương Cuồng, giúp cho các thôn làng chịu đựng sự hoành hành của thụ yêu tìm lại được yên bình, cho đến nay cũng đã gần ba tháng. Trong bốn tháng này, nhóm Nguyễn Phong dưới sự chỉ dẫn của Vũ Ngôn cũng đã rèn luyện được không ít. Bất kể là thể lực, kỹ năng chiến đấu, chiêu thức hay là sự phối hợp đều đã được đề thăng lên một tầm cao mới. Lần này theo yêu cầu của Vũ Ngôn, cả bốn người lại tiếp tục đi về phía Nam, vừa để trải nghiệm cảnh vật các vùng khác nhau trên đất nước Đại Việt, đồng thời cũng là để rèn luyện kinh nghiệm cho ba anh em Nguyễn Phong. Vùng Trung bộ Đại Việt thế đất kéo dài, phía đông tiếp giáp trực tiếp với biển, mà cả dải đất lại thuộc vào vùng khí hậu nhiệt đới, hai loại nguyên tố thủy hỏa cũng vì vậy mà cực kì nồng đậm, khiến cho đám hỗn thú thuộc hai hệ này đều phát triển mạnh mẽ. Mà đây cũng chính là nguyên nhân Vũ Ngôn lựa chọn Trung bộ Đại Việt làm địa điểm rèn luyện.

Bốn người đi từ sáng đến tối, cuối cùng cũng dừng lại nghỉ chân. Trời về đêm nhiệt độ cũng dần dịu xuống, những cơn gió từ biển thổi vào mang theo hơi nước mát rượi, cùng một chút vị muối mặn chát, khiến cho người ta không khỏi liên tưởng đến biển rộng với những con sóng rì rào vỗ bờ, xua tan đi cái nóng ngày hè. Đêm, cũng là lúc mà con người ta dễ sinh ra cảm xúc nhất, trong lòng những người thanh niên như Nguyễn Phong, vào lúc này không khỏi trôi dạt những thứ tình cảm mãnh liệt.

Có khi là nhớ nhà, nhớ gia đình đã xa cách bấy lâu, nhớ về những sợi khói lam chiều vất vương trên mái nhà, nhớ đến bữa cơm gia đình ấm áp. Cũng có khi, trong lòng lại hiện lên một bóng hình thân thương nào đó, nụ cười dịu dàng đáng yêu, đôi má lúm đồng tiền đỏ ửng mỗi khi ngượng ngùng, khiến cho tim ai không khỏi xao xuyến, cùng với ánh mắt trong veo tươi sáng, hồn nhiên vô cùng, còn có đôi bàn tay khéo léo, êm ái khi bôi thuốc cho ai. Ánh mắt Nguyễn Phong nhìn lên trời đêm, nhìn về phía ngôi sao xa xăm, bất chợt nhìn thấy hình bóng của Tiểu Yên, còn có, một hình bóng nào đó đã cách xa vô cùng. Nguyễn Phong chợt nghĩ đến, nếu như có thể đỗ đạt thành danh, có lẽ nên làm lễ cưới thật long trọng để rước Tiểu Yên về. Hẳn là cha mẹ hắn sẽ rất vui khi con trai mình đỗ đạt công danh, thành gia lập thất. Đột nhiên, Nguyễn Phong lại cảm thấy buồn cười, còn có chút chua xót.

Không biết từ khi nào mà suy nghĩ của hắn đã giống với những người thời xưa, lại có những ý tưởng bình dị như vậy. Hắn vốn không phải một người bình thường, hắn còn có quê hương xa xôi chưa thể tìm về, còn có Ngọc Thanh vẫn đang chờ đợi hắn, còn có ước mơ tu luyện xa xôi. Hắn sao có thể để những ý nghĩ tầm thường như vậy trôi buộc. Nghĩ đến đây, mục tiêu trong lòng Nguyễn Phong lại càng trở lên rõ ràng, kiên định, suy nghĩ của hắn cũng dường như đã có những chuyển biến nhất định. Nguyễn Phong nghĩ thông suốt vấn đề này, trong lòng lại yên tâm bình thản trở lại.

Người xưa vẫn nói:

“Đêm tháng năm chưa nằm đã sáng Ngày tháng mười chưa cười đã tối”

Điều này quả thực không sai chút nào, tháng năm, giữa mùa hè, ngày thì dài mà đêm thì ngắn. Nguyễn Phong chỉ vừa chớp mắt không lâu, chân trời phía đông đã dần dần hừng lên một vài tia sáng của ngày mới. Đúng lúc này, từ phía biển xa lại truyền đến một tiếng gầm thét mạnh mẽ. Ánh sáng ngày mới vừa mới le lói, ngay lập tức đã bị mây đen che phủ. Trên trời, mây đen cuộn cuộn tụ tập, xoay vần liên tiếp, nặng nề vô cùng. Từng tia sét trắng xanh rạch ngang bầu trời, âm ầm nổ vang, rừng rực lưu chuyển trong tầng mây đen. Mà gió cũng bắt đầu điên cuồng rít gào, không ngừng tụ tập lại, hình thành lên một cái vòi rồng tho to ở chính giữa đám mây đen. Biến đổi đột ngột này nhanh chóng đánh thức bốn người Nguyễn Phong, thu hút sự chú ý của bọn

họ.

Cả bốn người nhanh chóng chạy về hướng đông, nhằm khu vực biển mà tiến tới, muốn quan sát rõ ràng là chuyện gì đang xảy ra. Người ta thường nói tài cao gan lớn, chút thời tiết biến đổi này, đối với những người tu luyện như bọn họ cũng không phải là uy hiếp quá lớn, chưa kể còn có một tu luyện giả cấp bậc lưỡng nghi ở đây. Khi bốn người tiến đến một khu vực quang đăng, gần với bờ biển thì liền dừng lại. Từ vị trí hiện tại, họ đã có thể nhìn thấy những chuyện đang diễn ra trên mặt biển.

Trên mặt biển lúc này, sóng dữ liên tục gào thét. Từng con sóng điên cuồng trời dậy, mạnh mẽ vuron cao, cuối cùng đổ ụp xuống, bao phủ lấy một vùng biển nhất định, giống như muốn nhấn chìm một thứ gì đó đang sắp nổi dậy. Vũ Ngôn ánh mắt tinh tường, từ xa đã có thể thấy rõ, đang bị sóng dữ nhấn chìm dưới biển kia, không ngờ lại là một con rùa thật lớn. Con rùa này, hình thể có thể so với một con thuyền cỡ trung, trên lớp mai rùa không ngờ trơn bóng nhẵn nhụi, không hề có một chút lỗi lồi nào, nhìn kỹ còn có thể thấy, dưới lớp vỏ ngoài màu nâu đất kia, thì thoáng lại lóe lên từng tia sáng màu vàng kim chói mắt.

Cổ con rùa này khá dài, trên cổ còn có mọc lên một lớp vảy màu bạc sáng chói, rực rỡ, phản xạ lại từng tia sáng chiếu lên. Mà trên đầu rùa, không ngờ lại có một cặp bướu nổi lên, nhìn có chút giống như hai cái sừng, chỉ là vẫn chưa thật sự thành hình mà thôi. Kinh nghiệm của Vũ Ngôn phong phú vô cùng, thế nhưng cũng vì vậy mà lại càng kinh ngạc hơn ba người học trò. Trong khi ba người Nguyễn Phong còn chưa rõ ràng chuyện gì xảy ra, Vũ Ngôn đã kinh ngạc hô to:

“Kim quy hóa rồng. Thật không ngờ lại có thể gặp được kim quy hóa rồng ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 81: Lột xác – cảm ngộ

Bầu trời, mây đen vần vũ, từng đám mây đen không ngừng tụ lại, xoay tròn, hình thành lên một tầng dày đặc đen kịt trên bầu trời, tạo ra một thứ cảm giác áp bách nặng nề đối với vạn vật. Trong tầng mây, ánh chớp lóe sáng liên tục, từng tia sét trắng xanh ngoằn ngoèo, không khác gì một đám rắn độc, ẩn núp trong tầng mây đen, chỉ trực chờ lao ra tấn công kẻ dám nổi dậy. Trên bầu trời đã dữ dội vô cùng, dưới mặt biển cũng không kém phần quyết liệt. Sóng lớn ỹ ầm, liên tục nổi lên mạnh mẽ, sau đó lại dứt khoát vỡ xuống, khiến cho cả một vùng biển rộng trắng xóa bọt nước.

Theo từng con sóng dữ liên tục đập vào nhau, cùng với sự kích thích của gió rít đầy trời, mặt biển cũng dần xuất hiện từng cái xoáy nước dữ tợn, nhanh chóng bao vây kẻ nổi dậy vào giữa. Từ những xoáy nước đen ngòm, sâu thẳm kia, từng cột nước dày đặc, nặng nề không ngừng vọt lên, giống như một đàn thủy long phá biển bay lên, vây khốn kẻ nổi dậy. Cả đất trời lúc này, dường như đều hình thành lên một thế cục liên kết dày đặc, mà mục tiêu duy nhất là để nhấn chìm kẻ nổi dậy.

Mà kẻ nổi dậy lúc này, cũng chính là con kim quy đang muốn hóa rồng kia, lại vẫn ương ngạnh chống chịu uy thế của trời đất, không có chút vẻ khuất phục nào. Mặc cho mây đen che trời, mặt cho sấm sét dọa dữ, mặc kệ cả từng tầng sóng nước điên cuồng đánh đến, kim quy vẫn kiên trì với một ý niệm trong lòng, không ngừng đập lên sóng nước, vượt lên mặt biển, hướng về bầu trời mà ngửa đầu gầm thét. Theo từng đợt sóng nước đánh lên người kim quy, lớp mai rùa của nó cũng càng ngày càng trơn bóng nhẵn nhụi, mà từng tia sáng vàng kim cũng càng ngày càng lóe lên nhiều hơn, soi rọi cả một vùng đất trời tối tăm. Sóng nước cũng không chỉ đánh bóng lớp vỏ bên ngoài của kim quy, mà đồng thời còn mài nhẵn hai khối bướu trên đầu nó, dần dần hình thành lên dáng vẻ của một cặp sừng rồng, uy nghi mà sắc bén, tràn đầy sức mạnh. Đối với sự tôi luyện của sóng nước, con kim quy dường như không có chút sợ sệt, mà còn mạnh mẽ ngênh đón, cái miệng thì thoáng lại găm lên từng tiếng trần đầy vẻ hưng phấn.

Bốn người Nguyễn Phong đứng trên bờ, ngắm nhìn cảnh tượng trước mắt kia, trong lòng không khỏi chấn động không thôi. Cho dù là người hiểu nhiều biết rộng như Vũ Ngôn, lúc này cũng chăm chú ngắm nhìn cảnh tượng trước mắt. Đòi người ngăn ngại, cho dù là tu luyện giả cũng có thể sống được bao lâu, đạt đến cảnh giới càng cao, lại càng sa đà vào con đường tu luyện, có mấy ai dứt ra được để đi chiêm ngưỡng cảnh vật, ngắm nhìn thế giới, mà lại có mấy ai chịu đi khắp nơi để truy tìm một cảnh kim quy hóa rồng.

Vì vậy có thể nói, cảnh tượng này chỉ có thể gặp mà không thể tìm, mà cũng chỉ có người may mắn mới có thể được nhìn thấy mà thôi. Vũ Ngôn còn chăm chú như vậy, ba người Nguyễn Phong càng không cần phải nói. Ánh mắt bọn họ dán chặt lên hình dáng kim quy ở giữa vùng sóng biển kia, tâm tình cũng theo từng con sóng vỗ mà nhấp nhô lo lắng. Ai cũng hy vọng có thể được thấy cảnh kim quy lột xác, hóa thành rồng vàng bay lên trời cao, cho nên chẳng ai lại hy vọng kim quy bị uy thế trời đất nhấn chìm, thất bại không thể lột xác cả.

Lúc này đây, không chỉ bốn thầy trò Nguyễn Phong đang mãi mê ngắm nhìn cảnh tượng trăm năm khó gặp này, mà ngay cả dân thường cũng như vô số tu luyện giả đều bị động tĩnh ở nơi đây thu hút đến. Trên một mảnh bờ biển trải dài mấy trăm cây số, dùng mắt thường cũng có thể thấy một lượng lớn người không ngừng tiến tới, chăm chú quan sát kì cảnh trên biển. Mà có lẽ, kim quy cũng biết được đang có vô số người ngắm nhìn nó, cho nên biểu tình của kim quy lại càng mạnh mẽ hưng phấn, tiếng gầm thét cũng vang vọng liên tục. Gió rít mài luyện, sóng nước tẩy rửa, vẻ ngoài của kim quy càng lúc càng sáng bóng, ánh vàng kim lóe sáng liên tục, hình thành lên cả một vùng trời rực rỡ màu vàng. Cặp sừng trên đầu kim quy đến lúc này cũng đã thành hình, không khác gì một cặp sừng rồng thật sự. Từ ngoài nhìn vào, con kim quy đã có mấy phần giống với loài rồng cao quý.

Đúng lúc này, sóng nước ngừng lại, gió cũng thôi không thổi nữa. Cả một mảnh không gian vốn tràn ngập tiếng rít gào, chợt im bất lại. Trong không gian im lặng, ngay cả một tiếng cỏ bọt nước vỡ tan cũng có thể nghe rõ, cả một đám người đứng trên bờ, lúc này cũng chậm rãi hít thở, cẩn thận vô cùng, giống như sợ một tiếng động hơi to do mình gây ra sẽ phá vỡ khung cảnh này.

Không ai dám thả lỏng tâm tình vào lúc này, bởi họ biết rõ, đây chỉ là sự im lặng trước cơn bão, một màn càng thêm ác liệt còn đang đợi phía sau. Kim quy ngoài biển kia lại không như con người, không có lo lắng sợ sệt chút nào, mà thay vào đó là một vẻ cương quyết bất khuất. Một tiếng gầm rít vang lên, kim quy không ngờ cười lên sóng nước mà bay lên trời, vọt thẳng đến mảnh mây đen dày đặc kia. Mây đen nặng nề vốn đã sà xuống thấp, dường như nổi liền với mặt biển, lúc này đây lại đón nhận sự khiêu khích của kim quy, có vẻ như đã bị kích động, ngay lập tức bùng nổ, vỡ òa trong tiếng sét.

Theo khoảng cách ngày càng ngắn lại giữa kim quy và mây đen, từng tia sét trong tầng mây cũng bắt đầu lưu chuyển mạnh mẽ. Một tia lại một tia, không ngừng có sét từ trên trời giáng xuống mặt biển, đánh cho sóng nước vỡ tan ra, bắn lên tung tóe. Kim quy vốn đang cười sóng bay lên, cũng bị không ít tia sét nhằm đến, ngăn cản, khiến cho tốc độ bay lên cũng dần dần chậm lại.

Rút cục, kim quy cũng bị lưới sét dày đặc ngăn lại giữa không trung, dần dần bị đàn áp trở lại mặt biển. Trên bốn chân lộ ra bên ngoài của kim quy, từng vệt cháy xém không ngừng xuất hiện, mà da thịt vốn thô dày của kim quy cũng không ngừng bị sét xé rách. Có lẽ là theo bản năng, hoặc là phương pháp bảo hộ cuối cùng, kim quy thu lại bốn chân vào trong mai rùa, chỉ còn lại cái đầu cùng với cặp sừng mới hình thành là vẫn nhô ra ngoài, mạnh mẽ đối chọi lại sấm sét. Sét đánh mạnh lên cặp sừng mới hình thành, khiến chúng không ngừng lóc sáng lên, mà sét đánh lên lớp mai rùa, lại không ngừng để lại từng vệt lõm lõm khác thường, kèm theo là những vết rạn nứt không ngừng lan rộng. Uy thế của sét đánh xuống mạnh lên theo từng tia, cho đến lúc một tia sét thô to mang theo uy lực khủng khiếp đánh xuống, lớp mai rùa vàng kim cuối cùng cũng không chịu nổi uy lực, mạnh mẽ bị đánh cho nổ tung. Một tiếng gầm gừ điên cuồng theo sau tiếng ầm ầm nổ tung vang lên. Trên thân kim quy lúc này đã thiếu đi một tầng phòng ngự kiên cố, còn lại chỉ là một lớp mai rùa mỏng manh màu vàng nhạt, dường như trong suốt. Kim quy điên cuồng vùng vẫy, đẩy mạnh tốc độ của sóng nước, một lần nữa vọt lên trên, dường như muốn xuyên qua đám mây đen dày đặc kia mà chạm đến bầu trời. Tốc độ dâng lên của nước dần dần bị lưới sét dày đặc làm chậm lại, chỉ là lần này kim quy quyết tâm vô cùng, mặc cho lưới sét cắt xé thân thể vẫn không ngừng thúc giục sóng nước vọt lên. Theo sự quyết tâm của kim quy, sóng nước dù rằng rất chậm chạp, nhưng vẫn đều đều tiến lên, vọt sâu vào trong tầng mây đen.

Có lẽ đất trời cũng nhận ra được quyết tâm của kim quy, cho nên uy lực tấn công lại càng lúc càng mạnh. Sét đã không còn hình thành lên một tấm lưới dày đặc nữa, mà là trực tiếp bổ lên thân thể kim quy, mà hai vị trí bị sét đánh nhiều nhất lại chính là cặp sừng rồng cùng với lớp giáp mỏng manh kia. Chỉ là không ngờ tới, mặc cho sét đánh mạnh mẽ thế nào, cũng không thể công phá qua lớp mai rùa gần như trong suốt kia, mà trên đầu rùa, cặp sừng rồng lại giống như đang hấp thu năng lượng của sét, càng lúc càng sáng rực lên, chói lóa cả tầng mây đen.

Có lẽ, năng lượng đã được tích đủ, hoặc cũng có thể vì lớp mai rùa còn lại gây cản trở cho bản thân, không ngờ kim quy lại trực tiếp từ bỏ lớp mai rùa, thân thể trần trụi vọt lên giữa không trung, mặc cho sét không ngừng đánh xuống. Theo từng tia sét đánh lên thân thể kim quy, chiều dài của thân thể cũng dần dần tăng lên. Cả cơ thể kim quy vốn to bệ, ngắn ngủn, lúc này không ngờ lại trở lên thon dài mà vẫn cường tráng. Lớp vảy bạc trên cổ rùa, dần dần lan ra khắp thân thể, ánh lên một màu bạc lấp lánh. Bốn chân rùa vốn thô to, tròn trịa, lúc này dưới sự tôi luyện của sấm sét lại dần thon gọn lại, lộ ra những đường nét gấp khúc sắc bén, mạnh mẽ. Bốn móng rùa cũng dần dần dài ra, càng thêm sắc nhọn, hình dáng không khác gì vuốt ưng sắc bén. Một con kim quy, lúc này đã dần dần thay da đổi thịt, mang lên mình hình dáng cao quý của loài rồng. Một tiếng thét gào hùng phấn vang lên, vọng ra khắp bốn phương tám hướng, khiến cho tinh thần của tất cả những nhân loại đang đứng phía dưới đều bị rung động.

Nguyễn Phong từ đầu đến giờ vẫn chăm chú ngắm nhìn quá trình lột xác của kim quy, tâm trí cũng dần lâm vào một loại trạng thái đặc biệt. Trong lòng hẳn, có một thứ cảm xúc không tên đang sục sôi, không ngừng kích động, không ngừng thúc giục Nguyễn Phong. Mà theo một tiếng gầm kinh động lòng người của kim quy, cái cảm giác này lại càng nổi lên mãnh liệt. Cả thân thể Nguyễn Phong chợt xuất hiện một thứ cảm giác thôi thúc. Đôi tay hẳn muốn nắm lấy ngọn thương mà múa lên, đôi chân hẳn muốn bước đi những bộ pháp mạnh mẽ huyền ảo, mà trong mắt hẳn, lại rừng rực cháy lên một loại cảm xúc mãnh liệt lạ thường. Nguyễn Phong, cũng muốn giống như kim quy kia, mặc kệ muôn trùng khó khăn thử thách, không ngừng tiến bước về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 82: Thăng Long Quyết

Trên bờ biển lúc này đã tụ tập khá nhiều người, ai cũng chăm chú ngắm nhìn kì cảnh trước mắt. Đối với người bình thường mà nói, đây chính là chuyện trăm năm khó gặp, có thể tận mắt thấy một lần cũng coi như là cơ may hiếm có, sau này trở về đã có thêm một câu chuyện để bàn luận những lúc rảnh rỗi. Mà đối với người tu luyện, đây cũng là một dịp may vô cùng khó gặp, bởi linh thú như kim quy sau khi tiến hóa thành rồng chắc chắn sẽ để lại những thứ quý giá. Ví dụ như lớp mai rùa chắc chắn đã bị đánh vỡ kia, nếu có thể tìm được những mảnh vỡ ấy luyện chế một lần ắt có thể tạo ra giáp phòng ngự cứng rắn bền chắc vô cùng. Còn cả tầng mai mỏng manh trong suốt được kim quy bỏ lại nữa, người có kiến thức chắc chắn có thể nhìn ra đó chính là linh giáp bản mệnh của kim quy, độ chắc chắn so với lớp vỏ ngoài còn cứng rắn hơn gấp hàng chục lần. Chính vì những điều này, đám tu luyện giả so với người thường lại còn chăm chú hơn, chỉ chờ mong quá trình này kết thúc thì sẽ tranh nhau lao đến cướp đoạt những thứ tài liệu quý giá kia.

Thậm chí, có một vài kẻ còn thề cầu nguyện, hy vọng kim quy đã hóa thành hình rồng sẽ thất bại, không thể hoàn thành quá trình biến đổi, đến khi đó bọn chúng chắc chắn sẽ không ngần ngại mà lao tới cướp đoạt. Thân thể cao quý của loài rồng có thể nói đều là tài liệu quý giá, nếu may mắn có thể chiếm được một chút da lông cũng đã có thể phát tài được rồi. Tất nhiên, trong số những người đứng ở đây, vẫn có tu luyện giả không màng đến những thứ vật chất ấy. Ví dụ như Vũ Ngôn, hẳn đã đạt đến cảnh giới cao thâm, chút tài liệu kia đối với hẳn cũng chẳng đáng là gì, cái mà hẳn cần chính là có thể từ trong quá trình biến hóa thu được cảm ngộ, tiến thêm một bước trên đường tu luyện. Mà trong lúc này, đang cố gắng cảm ngộ còn có một người nữa, chính là Nguyễn Phong.

Theo dõi quá trình biến hóa của kim quy, trong đầu Nguyễn Phong mơ hồ hiện lên một tia linh cảm. Tia linh cảm này mới bắt đầu thì nhỏ nhoi, mờ mờ,

như có như không. Nhưng theo biến hóa ngày càng rõ rệt của kim quy, tia linh cảm của Nguyễn Phong cũng ngày càng trở lên rõ ràng hơn, dường như hình thành lên trong đầu hần một lộ tuyến vận chuyển kì dị. Nguyễn Phong cả thân thể run lên, giống như vừa phát hiện ra một thứ gì cực kỳ quý giá, khiến cho hần kích động vô cùng. Trần Duy và Văn Thái ở ngay bên cạnh hần lúc này vẫn đang chăm chú ngắm nhìn kim quy tiến hóa, cho nên không nhận biết được sự biến đổi của Nguyễn Phong.

Mà ngay cả Vũ Ngôn cảm quan sắc bén cũng đã bị kì cảnh trước mắt thu hút tâm trí, không phát hiện ra đệ tử cưng của mình đang có thay đổi rõ rệt. Rút cục, khi kim quy hoàn toàn lột xác, vứt bỏ lớp mai rùa để trở thành một con rồng, linh cảm trong đầu Nguyễn Phong liền bùng nổ, rõ ràng hình thành lên một sơ đồ kinh mạch kì lạ, cùng với cái tên Thăng Long Quyết.

Tâm thần Nguyễn Phong vào giờ phút này, trở nên tập trung đến tận cùng. Tất cả những sự vật bên ngoài đều bị hần gạt bỏ, trong đôi mắt hần chỉ còn lại một sơ đồ kinh mạch kì dị, cùng với thân ảnh kim quy hóa rồng đang bay lượn giữa không trung. Nguyên lực trong cơ thể Nguyễn Phong bất ngờ thay đổi quỹ đạo, từ từ đi theo những đường kinh mạch xa lạ trên sơ đồ. Bắt đầu từ nê hoàn cung, một luồng nguyên lực tinh thuần chảy nhẹ theo một trong các đường kinh mạch chính trên cơ thể, chỉ là luồng nguyên lực này hoàn toàn không vận động theo quỹ tích thông thường, mà nhanh chóng rẽ sang một đường kinh mạch nhỏ ở bên phải. Nguyên lực vốn chậm rãi lưu chuyển, khi đi đến đường kinh mạch này thì bất ngờ tăng nhanh tốc độ, lấy thế tới ô ạt mà vận chuyển, phá bỏ mọi thứ ngăn cách trên đường kinh mạch.

Nguyễn Phong khẽ run rẩy một chút vì cảm giác đau đớn, chỉ là rất nhanh sau đó trên mặt hần lại lộ ra vẻ thoải mái, sảng khoái. Không ít đường kinh mạch nhỏ bé kì lạ trong thân thể Nguyễn Phong giờ phút này được khai thông, khiến cho nguyên lực trong cơ thể hần vận chuyển càng lúc càng nhanh chóng thuận lợi. Một luồng nguyên lực tinh thuần này, cứ vậy thẳng tiến tới, phá tan từng tầng vách ngăn, cuối cùng dung nhập vào một đường kinh mạch chính khác, trở lại trong nê hoàn cung. Nguyễn Phong cẩn thận cảm thụ một chút, bất ngờ phát hiện ra luồng nguyên lực mới trở lại trong nê hoàn cung so ra còn tinh khiết, mạnh mẽ hơn so với số nguyên lực do hần ngưng tụ. Nguyễn Phong như mở cờ trong bụng, vui mừng điều động số nguyên lực còn dư lại trong nê hoàn cung vận chuyển theo quỹ tích huyền ảo vừa rồi.

Trong sự tập trung vô hạn của Nguyễn Phong, thời gian dường như cũng thông thả chậm lại. Nguyễn Phong điều động nguyên lực trong cơ thể, lần lượt hoàn thành từng vòng quỹ tích kì ảo. Đôi mắt hần trong lúc này cũng tập trung chăm chú nhìn kỹ lên thân ảnh ngân long đang tung bay trên trời cao kia. Trước đây, Nguyễn Phong cũng đã từng được nhìn thấy rồng, nhưng đó chỉ là hóa long do sự phụ hần ngưng tụ ra mà thôi. Mặc dù Vũ Ngôn pháp lực cao thâm, hóa long hần biến hóa ra cũng vô cùng sống động, chân thực, thế nhưng dù sao đó cũng chỉ là vật biến ảo ra, mà không phải là một con rồng chân chính. Lần này có cơ hội, Nguyễn Phong tận tình ngắm nhìn vào hình dáng loài rồng chân chính ở trước mắt. Ngân long do kim quy hóa thành, mặc dù còn chưa vượt qua được kiếp nạn, chân chính trở thành loài rồng, thế nhưng cái uy thế bề ngoài cũng đã không kém loài rồng là bao. Thân thể ngân long dài đến hơn hai mươi mét, mạnh mẽ cường tráng, tràn đầy sức lực. Lớp vảy rồng màu bạc phủ kín thân thể, sắp xếp san sát nhau, hình thành lên một bộ áo giáp tự nhiên chắc chắn vô cùng. Trên đầu, cặp sừng rồng sắc bén uy nghiêm sừng sừng tồn tại, mạnh mẽ nghênh đón từng đợt sấm sét phủ xuống mà vẫn không có chút nào khiếp sợ. Bốn chân rồng bước trong không trung từng bước vững trãi, cứng cáp, giống như bước trên đất bằng, thân nhiên vô cùng.

Trên mỗi bàn chân rồng có bốn móng, thon dài sắc bén như vuốt ưng, dưới ánh sáng phản chiếu của sấm sét còn loe loe ánh lên vẻ sắc lạnh đáng sợ. Toàn bộ thân thể ngân long, dưới sự bao phủ dày đặc của mây đen và sấm sét, không ngờ lại lộ lên một vẻ kiên cường bất khuất, mạnh mẽ cố chấp đương cự lại với sức mạnh của trời đất. Trong mắt Nguyễn Phong phản chiếu lại, chính là một hình hài loài rồng với khí thế phá núi dời sông, vượt lên tất cả để tiến tới mục tiêu. Hóa long của Vũ Ngôn biến thành, dù mạnh mẽ vô cùng nhưng lại không có được cái khí thế bất khuất này, so ra lại càng kém hơn so với ngân long đang bay trên trời.

Cảm tưởng trong lòng Nguyễn Phong dâng trào, hoàn toàn không nhận ra nguyên lực trong cơ thể đã hoàn toàn hoàn thành vòng quỹ tích kì ảo kia. Sau lưng Nguyễn Phong, cách một lớp quần áo nhưng vẫn mơ hồ thấy được từng tia ánh sáng kì dị màu vàng kim lóe lên, hình thành lên một đồ án hình mai rùa trên lưng hần, ở giữa còn có hoa văn hình rồng mạnh mẽ uốn lượn.

Mà đúng lúc này, trên lưng hần còn hiện lên hai đường hoa văn đặc biệt, lóe lên từng tia sáng màu xanh lá cây, hình thành lên một cặp cánh tinh xảo vô cùng, mang theo chút hơi thở mát rượi của gió. Hai lực lượng này cùng lúc xuất hiện, không ngờ lại bắt đầu đối nghịch lẫn nhau. Trong đầu Nguyễn Phong bất chợt “boong” một tiếng, âm vang như tiếng chuông chùa, lại thanh thúy như tiếng gió thổi, khiến cho tâm thần hần xuất hiện một tia bối rối không tên.

Chỉ là rất nhanh cái cảm xúc này liền bị gạt bỏ, hai cỗ lực lượng khác biệt đang tranh giành trong cơ thể hần, bất chợt lại dung hợp với nhau, hình thành lên một cỗ lực lượng mới, mạnh mẽ bất khuất mà lại tự do, bao dung vô cùng. Nguyễn Phong trong một giây phút này bất chợt cảm giác được bản thân hần dường như đã chạm đến một thứ chân lý nào đó, chỉ là hần hiện tại lại không thể nắm bắt được, chỉ có thể không cam lòng mà để linh cảm này biến mất. Đôi mắt vốn đang chìm vào khung cảnh mờ ảo của Nguyễn Phong lại trở lên trong sáng rõ ràng, có chút tiếu nhố, rồi lại như đã hiểu ra được gì đó, lại càng thêm sáng rõ. Mà trong khi mọi người còn đang chăm chú ngắm nhìn kì cảnh, Nguyễn Phong lại bất chợt làm ra một hành động khác hẳn người thường.

Trong cảm giác của Nguyễn Phong, thân thể hần lúc này đã trở nên nhẹ nhàng vô cùng, giống như có thể tự do bay lượn trong gió. Nguyễn Phong bước đi, nhắm thẳng hướng bờ biển mà bước tới. Từng bước của hần nhìn vô cùng thông thả, nhưng khoảng cách một bước lại xa vô cùng, kéo dài đến bốn năm mét. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Nguyễn Phong đã bước ra tới bờ biển, thế nhưng hần dường như không có ý định dừng lại. Bàn chân Nguyễn Phong dẫm lên bờ cát, dẫm lên làn nước biển mát rượi, dẫm lên từng con sóng bạc đầu đang xô vào bờ biển. Cả người hần không ngờ lại không chìm vào mặt biển bao la, mà cứ thế bước ra giữa mặt biển, bề ngạnh đập lên từng con sóng bập bênh.

Trong tay Nguyễn Phong lúc này, không biết từ bao giờ đã xuất hiện một ngọn thiết thương. Mũi thương sắc bén, dưới ánh sét chiếu rọi lại càng lộ ra vài phần bén nhọn đáng sợ. Xung quanh gió vẫn thổi, sóng vẫn lay, thế nhưng thân hình Nguyễn Phong cùng với ngọn thương trong tay vẫn vững vàng thẳng tắp, không hề có chút lay động nào. Nguyễn Phong từ từ nhắm hai mắt lại, mũi thương trong tay cũng bắt đầu chuyển động. Trong tâm trí Nguyễn Phong lúc này, nhanh chóng hồi tưởng lại quá trình biến hóa của kim quy, còn có cả khí thế bất khuất kia của nó. Đôi tay Nguyễn Phong bắt đầu múa lên, ngọn thương trong tay cũng không ngừng biến ảo, đánh ra vô số mũi nhọn, chỉ là nhìn qua dường như có chút rời rạc, giống như không có bất kỳ chiều thức nào vậy, duy chỉ có một cỗ khí thế ngạo nghễ bất khuất lại càng lúc càng rõ ràng.

Trên bầu trời mây đen vẫn bao phủ mù mịt, ngân long vẫn cường ngạnh chống cự lại sấm sét. Một tia sét sáng chói lòa bất chợt phủ xuống, đánh lên thân thể của ngân long. Một tiếng rỗng gầm vang vọng trong không gian, mạnh mẽ đối chọi lại với uy thế trời đất. Tiếng rỗng gầm vang vọng không thôi, ẩn chứa ý chí kiên cường bất khuất, không gì có thể khuất phục nổi. Đúng lúc này, Nguyễn Phong đứng trên mặt biển đột nhiên đình chỉ động tác, đôi mắt nhắm chặt của hắn lại mở ra, dường như lóe ra một tia sáng hai màu xanh, vàng, soi rọi thẳng lên tầng mây đen, mang theo khí thế không gì cản nổi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 83: Hóa long thương

Trong không trung mây đen che phủ, bất chợt lóe lên hai luồng sáng xanh vàng, tuy rằng rất nhỏ bé, không bắt mắt, nhưng lại mang theo một khí thế bất chấp sóng gió, vượt qua mọi khó khăn, xuyên thấu trùng trùng ngăn cản. Trong đôi mắt đen thăm thẳm thùy của Nguyễn Phong giờ phút này lại ánh lên một vẻ tự tin vô hạn, cùng với đó là một cảm giác thông suốt hiểu thấu, giống như vừa lĩnh ngộ được điều gì đó. Sự thay đổi này ở Nguyễn Phong, người ngoài hoàn toàn không thể nhận biết, bởi tất cả đều đang bị cảnh tượng trăm năm khó gặp trên bầu trời hấp dẫn. Mà bản thân Nguyễn Phong cũng không nhận ra được sự thay đổi này, bởi lúc này đây hắn đang chìm đắm trong một loại cảm giác kì diệu vô cùng.

Nếu nói trong phiên trời biển mênh mông này, có thể nhận ra được sự thay đổi của Nguyễn Phong, có lẽ chỉ có một mình ngân long đang bay lượn trong tầng mây đen kia là cảm nhận được. Trong khoảnh khắc hai luồng ánh sáng từ mắt Nguyễn Phong bắn ra, vừa vặn lại bay vút qua trước mặt ngân long, khiến cho nó không khỏi kinh ngạc, lại cũng bị ảnh hưởng bởi tâm tình ẩn chứa trong đó mà khí thế toàn thân mạnh mẽ tăng lên, càng thêm cố chấp bất khuất chống cự lại uy thế trời đất.

Trong tay Nguyễn Phong, ngọn thương sắt giờ này chợt khẽ rung động. Đây là một loại rung động kì dị vô cùng, tu luyện giả bình thường từ ngoài nhìn vào hoàn toàn không thể cảm giác thấy, cả ngọn thương dường như vẫn bất động. Chỉ có những người ánh mắt cao thâm tinh tế mới có thể nhận ra được trong bề ngoài tĩnh lặng vô cùng kia lại là một thứ rung động đến cực điểm, tần suất rung động cực cao mà biên độ rung động lại thấp đến mức khó thể nhận biết. Mà loại rung động này, lại càng lúc càng tăng lên, giống như một thứ sức mạnh đáng sợ đang không ngừng tích tụ, chờ đến thời điểm bộc phát ra.

Phía trước mũi thương sắc bén, cả một mảnh không khí cũng như trở nên tĩnh mịch, dường như đã bị dao động từ ngọn thương phát ra ảnh hưởng, hình thành một khu vực chân không tuyệt đối. Cả một mảnh không gian khoảng nửa mét trước mặt Nguyễn Phong, vậy mà lại không có lấy một con gió, tĩnh lặng quỷ dị vô cùng. Thi thoảng có chút bọt nước bắn lên, chẳng may lạc vào trong khu vực này liền ngay lập tức biến mất, không còn chút dấu vết nào. Cảnh tượng kì dị này cứ thế duy trì, kéo dài đến mười phút đồng hồ mới bắt đầu biến chuyển. Có lẽ là vì Nguyễn Phong cảm thấy lực lượng tích tụ đã đủ, hoặc cũng có thể là vì lực lượng đó đã tiến dần đến mức độ Nguyễn Phong không thể kiểm soát cho nên hắn bắt buộc phải động.

Sấm chớp trên trời vẫn điên cuồng thét gào, mạnh mẽ bá đạo vô cùng, mang theo uy thế trời đất không sợ hãi có thể phá tan tất cả. Mà trong khoảnh khắc trời biển mênh mông này, còn một người cũng mạnh mẽ vô cùng, hoàn toàn không thua kém sấm sét. Nguyễn Phong động, động một cách tuyệt đối. Ngọn thương trong tay hắn liên tục bay múa, trong không trung vẽ lên vô số tia sáng màu bạc loang loáng lấp lánh.

Từng đường thương ảnh như ảo như thật, lóe lên không theo một quy luật nào cả, nhưng dường như lại mang trên mình một quy luật huyền ảo nhất. Dần dần, cả thân thể Nguyễn Phong cũng được bao phủ trong tầng tầng lớp lớp thương ảnh. Ánh sáng màu bạc hình thành lên trong không trung một cái kén, che phủ toàn bộ hình dáng của Nguyễn Phong. Theo từng tia sét rạch ngang bầu trời, cái kén màu bạc cũng ngày càng rõ nét, cuối cùng hoàn toàn hóa thành một viên cầu màu bạc lơ lửng trên mặt biển.

Trong vô số người đang tụ tập trên bờ biển, rất nhanh có người phát hiện ra dị tượng mới xuất hiện. Một truyền mười, mười truyền trăm, đoàn người tụ tập trên bờ biển nhanh chóng nhận biết được sự tồn tại của một cái kén màu bạc. Dường như trời xanh cũng bị lây nhiễm bầu không khí của đoàn người, không ngờ bắt đầu có những con sóng lấp lóe về phía cái kén.

Thế nhưng mặc cho sóng có to hơn nữa, gió có lớn hơn nữa, cái kén màu bạc vẫn sừng sững vững vàng trên mặt biển. Con người có thiên tính thích giao tiếp, chỉ cần có một đề tài là họ có thể bắt đầu nói chuyện. Mà lúc này đây, có đến hai cái đề tài hấp dẫn mặc cho họ bàn tán. Rất nhanh, đoàn người trên bờ biển liền xôn xao đàm luận về những dị sự xảy ra trong ngày hôm nay. Bất kể là kim quy hóa rồng, hay là cái kén màu bạc mới xuất hiện kia, đều không phải là chuyện tầm thường có thể gặp hàng ngày. Trong câu chuyện của bọn họ, mối quan hệ của cái kén màu bạc và việc kim quy lột xác thành rồng cũng trở thành một vấn đề mới đáng để bàn tán.

Có người thì nói cái kén kia là do lớp mai rùa sau cùng rơi xuống mà hình thành. Có người lại nói kim quy hóa rồng, dẫn đến uy áp của trời đất, làm cho vùng biển này bị khuấy đảo mà lộ ra bảo vật ẩn tàng. Thậm chí có người trí tưởng tượng phong phú, còn suy đoán rất có thể cái kén kia chính là một con kim quy nữa đang chuẩn bị hóa rồng. Bất kể là cách nói nào, đều không thể thỏa mãn được sự nghi vấn của tất cả mọi người, cho nên bọn họ chỉ còn cách chờ đợi kết quả rõ ràng mà thôi.

“Này Văn Thái, người nghĩ cái kén màu bạc kia là cái gì? Ta nhìn tình cảnh sóng nước đè ép nó như vậy, ta nghĩ đây hẳn là một bảo vật quá mức mạnh mẽ sắp xuất hiện, cho nên mới bị trời đất đè ép”

“Người tưởng tượng quá nhiều rồi, một kim quy hóa rồng đã đủ hiếm có, giờ mà lại có bảo vật xuất hiện nữa thì chẳng phải quá mức trùng hợp sao? Ta nghĩ cái kén kia chắc chắn là do kim quy hóa rồng mà tạo thành. Đại ca, người hay có cái nhìn mới lạ, không biết có nghĩ ra ý tưởng gì không?”

Văn Thái vẫn nhìn chăm chăm vào cảnh tượng trước mặt, thuận miệng lên tiếng hỏi Nguyễn Phong. Chỉ là sau một lúc lâu mà vẫn không thấy đối phương trả lời, Văn Thái không khỏi có chút kì quặc. Dứt khoát dời mắt khỏi kì cảnh, Văn Thái nhìn chung quanh một lượt, nhưng khiến hắn kinh ngạc là Nguyễn Phong lại không thấy bóng dáng đâu cả. Trong lòng Văn Thái chợt nảy sinh ra một tia nghi ngờ, chỉ là vẫn chưa dám xác định.

“Này Trần Duy, người có thấy đại ca đâu không?”

“Đại ca chẳng phải vẫn đứng đây sao. Ủa, đại ca đi đâu rồi? Kì quái!”

Trần Duy bị Văn Thái hỏi, cũng phát hiện ra sự biến mất kì lạ của Nguyễn Phong. Hai người nhìn nhau một hồi, rồi không ai nói gì, đều nhanh chóng quay lại nhìn ngắm cái kén màu bạc phía xa kia. Đại ca Nguyễn Phong của bọn họ, vốn hay tạo ra những điều không tưởng, lần này chẳng nhẽ cái kén bạc kia cũng là do hắn mà ra?

Đúng lúc này, trên bầu trời chợt xuất hiện một tia sét chói lòa. Tia sét này không nhằm vào ngân long đang điên cuồng vùng vẫy trong tầng mây đen, mà mục tiêu của nó lại chính là cái kén màu bạc mới xuất hiện kia. Từ trên trời cao thăm thẳm một màu đen, một tia sét to cứng, cuồng bạo, mạnh mẽ bổ thẳng xuống cái kén màu bạc. Tốc độ của sấm chớp vốn rất nhanh, nhưng không ngờ lần này tia sét lại giáng xuống rất từ từ. Trong không gian, theo sự xuất hiện của tia sét, từng mảng không khí cũng bị đánh cho bốc khói, đủ biết năng lượng trong tia sét mạnh mẽ đến mức nào. Còn cách một khoảng không nhỏ với cái kén, không ngờ tia sét bắt đầu phân tán, hình thành lên một lưới sét bao phủ phạm vi rộng lớn đến gần trăm mét vuông, từ từ áp xuống dưới.

Ngay vào thời điểm tia sét phân tán ra, trên cái kén màu bạc không ngờ xuất hiện một vết nứt. Rất nhanh, vết nứt dùng một tốc độ chóng mặt lan tràn khắp cả lớp vỏ kén. Một tiếng rỗng ngân kinh hồn chợt vang lên, phát ra từ trong cái kén màu bạc. Đồng thời, còn có một tiếng oanh minh trong trẻo, giống như âm thanh rút một thanh bảo kiếm cực kì sắc bén ra khỏi vỏ.

Lớp vỏ kén màu bạc nhanh chóng sụp đổ, tiêu tán đi trong không gian. Gió vốn điên cuồng gào rít, chợt ngưng lại, im lặng hoàn toàn. Sóng vốn mạnh mẽ cuộn cuộn, trong nháy mắt cũng lặng yên xuống, êm ả vô cùng. Một đạo ánh sáng chói mắt chợt bùng nổ, lao thẳng lên trong không trung, cuốn theo gió, mang theo sóng, hình thành lên một ảo ảnh của loài rồng, mạnh mẽ bất khuất đâm thẳng vào lưới điện, cuối cùng xé rách toang nó ra, vọt thẳng lên tầng không. Tại vị trí đầu rồng, sừng sừng một bóng người cứng cỏi, thẳng tắp, đang không ngừng giờ thương nhằm thẳng lên trời. Chỉ là bóng hình rồng này mới xuất hiện, còn chưa kịp tung hoành nơi trời cao thì đã tan rã hoàn toàn, để lại một mình Nguyễn Phong lơ lửng giữa không trung.

“Kì quái, ta rõ ràng đã nắm vững Thăng Long quyết, cũng từ đó mà linh ngộ ra được một chiêu Hóa Long thương này, thế nhưng tại sao lại chỉ có thể thi triển được một nửa? Rút cục ta còn thiếu sót ở đâu?”

Nguyễn Phong không ngừng tự hỏi, trong đầu ra soát lại quá trình thực hiện một chiêu vừa rồi, hàng chục hàng trăm lượt. Chỉ là Nguyễn Phong dù có nghĩ đến mức nào đi nữa thì cũng không thể tìm ra được sai sót của mình. Đôi mắt Nguyễn Phong trong ưu tư bất chợt nhìn lên tầng mây đen, ở đó vẫn còn một bóng hình ngân long đang không ngừng chống chọi với uy thế thiên nhiên.

Chỉ là, vào giờ phút này, ngay cả ngân long kia cũng vẻ như đã kiệt sức, uy thế cuồng bạo bất khuất lúc đầu, giờ đây cũng uể oải vô cùng. Giác mộng phi thăng hóa rồng của nó, có lẽ sớm muộn sẽ bị nhấn chìm vào biển sâu. Một con rồng mà không thể trở về với bầu trời, tìm lấy tự do của bản thân, còn có thể gọi là rồng sao? Nghĩ đến đây, trong mắt Nguyễn Phong chợt lóe sáng, rút cục hắn đã tìm được một phương pháp khả thi. Mang theo một ý nghĩ không tưởng trong đầu, Nguyễn Phong trực tiếp hướng về trời cao, đi tìm lấy đáp án mà bản thân mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 84: Kim quy linh giáp

Trong không gian vô tận bão táp, một bóng người nhẹ nhàng phóng đi giữa không trung, mang theo một loại cảm giác phiêu đảng xuất trần, thế nhưng lại không làm giảm đi phần quyết tâm và kiên trì vô cùng. Cả thân người hắn, giống như một ngọn thương, thẳng tắp, kiên định, luôn nhằm về mục tiêu, tiến thẳng lên phía trước.

Nguyễn Phong lúc này đây, trong tâm trí chỉ có một ý nghĩ duy nhất, một đáp án duy nhất cho cảm ngộ của hắn. Và trong khi tâm trí đang vô cùng tập trung, Nguyễn Phong lại không nhận ra rằng, hắn đã làm được một điều vô cùng huyền ảo. Bản thân Nguyễn Phong lúc này, lại có thể sử dụng hai từ “thông dong” để hình dung. Thân thể hắn mặc dù ở giữa không trung, nhưng lại không tạo ra cảm giác bồng bềnh không chắc chắn, cũng không có cảm giác nhanh chóng vội vã để giữ bản thân trôi nổi. Nguyễn Phong đang bước đi trên không trung.

Đúng thế, chính xác là bước đi, từng bước thông thả mà vững trãi, giống như đang đạp lên đất bằng chứ không phải là không khí. Trong một giây phút này, Nguyễn Phong đã thể hiện một cách rõ ràng nhất đạo tu luyện, từ từ tiến lên từng bước, chắc chắn, cẩn thận mà không vội vã. Từ hành động của Nguyễn Phong, rất nhiều tu luyện giả phía dưới dường như đã cảm nhận được một ý tưởng nào đó, không khỏi đắm chìm vào một bầu không khí thể ngộ thâm sâu mà huyền bí.

Ở trên trời cao, ngân long vốn đã có xu thế kiệt sức, thân thể cũng mang theo không ít vết thương bỏng cháy, ngay khi nhìn thấy hành động của Nguyễn Phong, không ngờ lại mạnh mẽ gầm thét lên. Dường như nó cũng bị cái cảm giác chắc chắn vững trãi của Nguyễn Phong ảnh hưởng, tinh thần trong phút chốc trở lên kiên trì bền bỉ vô cùng. Giữa tầng mây đen, ngân long đã dần dần chậm lại, không còn vùng vẫy một cách điên cuồng như lúc trước, nhưng

uy thế mà nó tạo ra lại ngày càng trầm trọng, vững chắc, giống như một ngọn núi sừng sững hàng triệu năm, mặc cho gió bão sấm sét quét lên thân thể mình.

Một người, một thú, trong vô hình dường như đã hình thành lên một mối liên hệ thần bí. Không có lời nói, không có hành động, chỉ có một bầu khí thể nối liền, khiến cho hai bên trở nên tương thông, không còn ngăn cách. Thời gian lặng lẽ trôi qua, Nguyễn Phong không biết từ lúc nào đã bước đến giữa tầng mây đen, lặng lẽ đứng trên lưng ngân long. Mà trong lúc này, ngân long cũng đã hoàn toàn dừng lại, yên lặng trôi nổi giữa không trung, lặng lẽ hứng chịu từng đợt sấm sét. Bầu không khí nhất thời trở nên cực kỳ yên tĩnh, cực kỳ nặng nề. Trăm nghìn người đứng phía dưới, cũng nín thở tập trung, dõi theo từng hành động của một người một thú trên không trung. Rút cuộc, trải qua gần năm phút đồng hồ giằng co trong im lặng, Nguyễn Phong cuối cùng cũng hành động. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy hần nhẹ nhàng ngồi xuống, một tay đặt lên thân thể ngân long, dường như muốn truyền đạt điều gì:

“Ta biết, ngươi đã có trí tuệ, cũng đã có thể hiểu được ngôn ngữ nhân loại. Hôm nay ngươi lột xác biến hóa, là thành quả trăm ngàn năm cố gắng mới đạt được, tuyệt đối không thể vì một cửa ải khó khăn trước mắt mà thất bại. Chính vì thế, ta muốn giúp ngươi một tay, cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này, ngươi thấy thế nào?”

Giọng nói của Nguyễn Phong cũng không lớn, âm thanh chỉ vừa đủ nghe, thế nhưng trong một giây phút này, từng tiếng nói ấy lại như vang vọng khắp không gian, từ từ truyền đến lưng ngân long đang bay giữa không trung. Ngân long có trí tuệ, thực sự có thể hiểu được từng câu từng chữ của Nguyễn Phong. Đầu rồng hùng vĩ liên tục gật, trong miệng cũng phát ra từng tràng tiếng rống gầm tràn đầy sự hưng phấn, giống như biểu đạt sự đồng ý của bản thân.

Nguyễn Phong đối với điều này giống như đã nằm trong dự đoán, cũng không có chút bất ngờ nào. Một người một thú, trong khoảnh khắc này giống như liền thành một thể, khí thể phát ra không ngờ có thể đè ép cuồng phong đang gào thét xung quanh. Nguyễn Phong vẫn đứng lặng trên lưng rồng, giống như đang chờ đợi một điều gì đó.

“Đùng, đoàng....”

1 tia sét trắng xanh sáng lóa rách ngang trời, mang theo một uy thế vô cùng vô tận. Đúng lúc này, Nguyễn Phong bắt đầu múa ngọn thương lên, vờ lên trong không trung từng luồng hào quang sáng bạc. Trong nháy mắt khi ngọn thương vừa động, gió cũng bắt đầu gào thét. Từng trận gió vũ vũ điên cuồng thổi quét, hòa vào cùng với thương ảnh sáng bạc nổi bật giữa không trung, hình thành lên một khung cảnh hùng vĩ vô cùng. Một người một rồng, đối chọi lại với cả trời đất, bất chấp tất cả gian khổ khó khăn cũng muốn vượt lên, đi đến một chân trời của riêng mình.

“Xoẹt.... rẹt.... Đoàng”

Từng tia sét xé rách không khí, ma sát lên tầng hào quang sáng bạc quanh thân Nguyễn Phong. Một cái kén bạc lại hình thành giữa không trung, chỉ là lần này hào quang càng thêm sáng chói, mê người. Ngân long mang theo cái kén bạc, chậm rãi tiến lên, từng bước xuyên qua tầng mây đen dày đặc. Mỗi một bước tiến lên, lại thêm gian nan khó khăn gấp trăm lần. Trong tầng mây sét cuộn dày đặc, ngăn cản bước tiến của ngân long, dần dần hình thành lên một quả cầu sét cực lớn giữa không trung.

Tại trung tâm quả cầu sét, tầng tầng lớp lớp tia sét trắng xanh không ngừng quyện lại, hình thành lên một loại kết cấu vững chắc vô cùng, lại không kém phần bùng nổ bạo phát. Thế nhưng, mặc cho uy áp của trời đất có khủng bố đến mức nào, một người một rồng kia vẫn mạnh mẽ tiến lên, không chút ngừng nghỉ.

Thời gian trong khoảnh khắc này dường như cũng muốn ngừng lại, ngăn cản không để xảy ra sự va chạm đáng sợ giữa hai phía. Chỉ là thứ gì đến cuối cùng cũng phải đến, va chạm cuồng bạo giữa sức mạnh của ý chí cùng sức mạnh của trời đất rốt cục cũng xảy ra. Ngay tại thời khắc va chạm này, cái kén màu bạc được hình thành từ thương ảnh lập tức ầm ầm bùng nổ, phá vỡ tan lớp kết cấu chắc chắn phía ngoài của quả cầu sét. Có lẽ là vì tính chất dây chuyền, cũng có lẽ là vì uy nghiêm của đất trời không thể vi phạm, quả cầu sét cũng lập tức bùng nổ, giải phóng ra tầng tầng năng lượng điên cuồng mang đầy sức phá hoại. Trong không trung, tại nơi va chạm nhanh chóng hình thành lên một khu vực cuồng bạo hỗn loạn. Sức mạnh sấm sét vùng vãi khắp nơi, tiếng nổ vang lên liên tiếp, xen lẫn với tiếng gầm thét mạnh mẽ của loài rồng.

Còn có, một tiếng hét vang đầy sức mạnh ý chí của nhân loại, vang vọng giữa đất trời bao la, kích khởi lên một bầu nhiệt huyết của cả đám người đang đứng quan sát phía dưới. Từng tiếng hò hét, tiếng cổ động không ngừng vang lên, còn có cả tiếng binh khí vỗ mạnh vào nhau, hình thành lên một tầng ừng hô náo nức, dường như có thể đối kháng lại cả uy thế trời đất. Mà có lẽ, cũng nhờ có sự cổ động của hàng nghìn người đang đứng phía dưới, tiếng hét vang kia càng kéo dài, vang vọng không thôi, dường như muốn thi sức bền với sấm sét.

“Bùm....”

Một tiếng nổ mạnh mẽ vang lên, rút cục cũng ngăn cản toàn bộ tầng âm thanh hỗn loạn kia lại. Nháy mắt, cả một mảnh đất trời lại lâm vào im lặng. Sự cổ vũ của đoàn người đứng phía dưới cũng nhanh chóng im lặng lại, từng hơi thở nặng nề kéo dài, từng ánh mắt sáng rực chờ mong, tất cả đều chờ đợi một kết quả cuối cùng.

“Xoạt”

Một tiếng gió thổi vang lên, xé rách sự im lặng nặng nề. Trong ánh mắt mong đợi của những người đang đứng quan sát, lớp bụi mù năng lượng cũng dần dần tiêu tán. Chỉ là tốc độ tiêu tán rất chậm, khiến cho người ta không khỏi sốt ruột vô cùng. Mãi cho đến khi đám bụi đã tiêu đi hơn phân nửa, hình bóng bên trong đã có thể mơ hồ nhìn thấy, đoàn người lại không khỏi “ồ” lên một tiếng, sau đó đồng loạt thở dài. Nơi bụi mù trên bầu trời kia, không ngờ lại vẫn một mảnh yên tĩnh, dường như tất cả dấu hiệu của sự kháng cự đều đã bị một vụ nổ quét sạch.

Mọi người không khỏi nuối tiếc cho sự kiên trì bất khuất của một người một rồng kia, thế nhưng uy năng của trời đất có lẽ là quá lớn lao, khiến cho sức người không thể kháng cự lại, kể cả loài rồng mạnh mẽ cũng không ngoại lệ. Tất nhiên, trong số người đang đứng đây, vẫn có vài người mang trong mình một niềm hy vọng lớn lao.

“Đại ca, hẳn nhất định sẽ không chết dễ dàng như vậy. Hẳn nhất định sẽ thành công, người nói có đúng không Văn Thái?”

“Đúng vậy, hẳn là đại ca của chúng ta, một khi đã làm chuyện gì, chắc chắn sẽ không dễ dàng từ bỏ, hẳn tuyệt đối sẽ không bị đánh bại như vậy”

Hai người Văn Thái và Trần Duy trong lòng vẫn kiên định một sự tin tưởng, dường như có phần mù quáng, vào người thanh niên xứng đáng để cả hai gọi một tiếng đại ca. Có lẽ, sự tin tưởng của họ là cố chấp, nhưng sự tin tưởng ấy lại không hề sai lầm.

“Gừ rào..... Rống”

Một tiếng rống ngân kinh động trời đất mạnh mẽ vang lên từ trên trời cao, vang vọng kéo dài giữa trời đất này. Mảnh bụi mù năng lượng kia, cùng với cả một tầng mây đen dày đặc, nhanh chóng bị tiếng gầm này xua tan, để lộ ra một thân ảnh loài rồng kiều ngạo bay lượn giữa không trung. Mà trên lưng rồng lúc này, lại sừng sững một thanh niên, kiên định, vững vàng, bất khuất. Tất cả đoàn người phía dưới một lần nữa lâm vào im lặng, sau đó là một sự bùng nổ mạnh mẽ. Hàng trăm tiếng vỗ tay, tiếng hò hét của nhân loại không ngừng vang lên, giống như là đang ủng hộ cho ngân long đã thành công vượt kiếp, cũng có lẽ là ủng hộ cho người thanh niên nhìn như nhỏ bé nhưng lại quật cường chống cự lại với uy thế của cả đất trời. Tất cả mọi người, trong giờ phút này lại cùng chung vui, dường như vừa được tham gia vào một lễ hội vui vẻ nhất vậy.

“Loài người các ngươi thật kỳ quái, rõ ràng chuyện chẳng liên quan đến bản thân, lại vẫn có thể hưởng thụ như vậy. Ha ha, ta mặc dù không thể hiểu được hành động của các ngươi, nhưng ta lại thật lòng cảm ơn sự kỳ quái này. Nếu không phải vậy, có lẽ đã không có một kẻ kì quái như ngươi giúp ta vượt kiếp”

“Ha ha, chúc mừng ngươi đã vượt kiếp thành công, cuối cùng trở thành dòng tộc loài rồng cao quý mạnh mẽ.”

“Vậy thật phải cảm ơn ngươi, vì đã giúp ta đạt được ước nguyện. Ở chỗ này của ta cũng chẳng có gì để bày tỏ lòng biết ơn, chỉ có một bộ kim quy linh giáp này, hy vọng ngươi có thể nhận lấy, coi như lòng cảm ơn của ta đối với ngươi”

“Ngươi đã nói vậy, ta cũng không thể chối từ. Cảm ơn nhé!”

“Nói lời cảm ơn phải là ta chứ, ha ha. Hiện giờ ta cảm nhận được một âm thanh kêu gọi từ sâu trong trái tim, không ngừng thúc ta đi tìm một chân trời mới. Sau này nếu có duyên, chúng ta sẽ còn gặp lại. Tạm biệt”

Ngân long sau khi tặng cho Nguyễn Phong một bộ kim quy linh giáp, cuối cùng lại nhanh chóng bay đi. Trên không trung, chỉ có một mình Nguyễn Phong đứng yên lặng, nhìn theo bóng dáng của ngân long bay xa dần, trong lòng hẳn không biết đang mang theo cảm xúc gì lạ gì.

“Hẹn gặp lại”.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 85: Lòng tham

Người ta thường nói “tiếng lành đồn xa, tiếng dữ đồn xa” quả thật không sai chút nào. Tin tức về kì cảnh trăm năm khó gặp như kim quy hóa rồng, rất nhanh đã lưu truyền khắp cả đất nước Đại Việt. Không biết ai là người khởi xướng, cũng không rõ bằng phương thức nào, thế nhưng tốc độ lan truyền của tin tức này lại cực kì nhanh, chỉ trong vòng không đến nửa tháng, tất cả người dân ở Đại Việt, bất kể già trẻ nam nữ, tu luyện giả hay người thường, ai cũng biết đến sự tích thần kỳ như trong truyền thuyết này.

Và càng khiến người ta bàn tán nhiều hơn, đó chính là sự xuất hiện của một thanh niên thần bí, người đã giúp đỡ ngân long vượt qua thiên kiếp, thành công hóa rồng. Có người nói, đây là con cháu của Lạc Long Quân, bắt gặp được cảnh kim quy hóa rồng nên ra tay giúp đỡ. Cũng có người cho rằng, đây là một vị tu luyện giả trình độ cao siêu, giúp đỡ cho ngân long vì muốn thu lấy kim quy linh giáp. Con người, thật sự là một loại sinh vật có trí tưởng tượng phong phú. Vô số giả thuyết được đặt ra để phỏng đoán về lai lịch của người thanh niên thần bí kia, chỉ là đến cuối cùng vẫn không có ai tìm được một đáp án chính xác nhất. Duy chỉ có một điều mà ai cũng biết, đó là người thanh niên này đã thu được kim quy linh giáp – kì bảo hiếm có trên thế gian này.

Lại nói về kim quy linh giáp, hầu như tất cả tu luyện giả đều đã từng được nghe truyền thuyết về loại linh bảo này. Trong truyền thuyết từ xưa truyền lại, kim quy nổi tiếng về sức phòng ngự và sự bền bỉ. Lớp mai tròn trên lưng kim quy chính là đại biểu cho bầu trời, mà tầng mai phẳng bên dưới lại là mặt đất. Kim quy theo lệnh của Lạc Long Quân, mang trên mình cả trời và đất, bảo đảm cho sự bình ổn của thế giới, giúp cho nhân loại có được một nơi yên bình ổn định để sinh sôi phát triển. Trên thực tế, lớp mai rùa bên ngoài này có thể coi là gánh nặng trách nhiệm mà kim quy phải nâng đỡ, hoàn toàn không phải là bộ giáp bảo hộ của kim quy. Mà chân chính kẻ đến tầng phòng ngự của kim quy, chính là một lớp mai rùa mỏng manh bám sát thân thể linh vật này. Lớp mai này còn được gọi là kim quy linh giáp, tuy nhìn qua có vẻ mỏng manh nhưng thực tế lại rất chắc chắn bền vững, có khả năng chịu lực cực kỳ tốt. Chính nhờ lớp mai này, kim quy mới có thể nâng đỡ được cả trời đất, đảm bảo sự bình yên cho cả một thế giới.

Tất nhiên, truyền thuyết có bao nhiêu tính xác thực thì không mấy ai rõ ràng, nhưng sự bền bỉ của kim quy linh giáp lại đã được chứng thực trong suốt chiều dài lịch sử. Chính vì vậy, đối với bất cứ tu luyện giả nào, có được một bộ kim quy linh giáp bảo hộ thân thể có thể coi là một niềm mơ ước cao xa.

Không chỉ có lực phòng ngự mạnh mẽ, kim quy linh giáp còn nổi tiếng về khả năng kháng lại các loại phép thuật mê ảo, có thể giúp người ta nhìn được rõ ràng chân tướng. Tương truyền kim quy chính là thù hạ của Lạc Long Quân, trong mình mang thần thông phép thuật cao thâm, có thể nhìn thấu bản thể của sự vật, cũng có thể kháng lại mọi loại tà ma ảo thuật, mà kim quy linh giáp lại là bảo vật gắn liền với kim quy, vì vậy cũng được thừa hưởng một phần khả năng phép thuật này, nổi danh là vật chuyên dùng để đối phó với tà ma.

Mặc dù trải qua hàng nghìn năm phát triển, nhân loại đã đánh đuổi được loài ma quỷ, trở thành chủ nhân chân chính của thế giới này, thế nhưng trong những nơi hoang vu không người, mảnh rừng rậm sâu thẳm vẫn còn có không ít tà ma trú ẩn. Tu luyện giả trong lúc đi thám hiểm tìm các loại tài liệu quý hiếm, nếu có thể có một bộ kim quy linh giáp thì quả thật là vô cùng an toàn, lũ tà ma ẩn nấp cũng sẽ không dám lộ hành. Chính vì những khả năng mạnh mẽ của mình, kim quy linh giáp càng trở thành một trong những loại bảo vật mà tu luyện giả cầu mong có được nhất.

****Thành An Tĩnh Là thành trì trung tâm của cả vùng An Tĩnh rộng lớn, tòa thành này quy mô cũng vô cùng lớn, so ra không chút nào kém thành Kinh Bắc. Từ xa nhìn lại, cả tòa thành này sừng sững hùng vĩ, lại đồng thời mang một vẻ mộc mạc đơn sơ thăm lòng người. Thành trì cũng giống như bản tính người dân vậy, giản dị, mộc mạc mà thân thiện vô cùng. Bốn bức tường thành cao vút, xây dựng từ một loại đá đen tuyền, rất dày, lại rất đơn giản, không hề có hoa văn thiết kế, cũng không có những trang trí tinh xảo như thành Kinh Bắc, nhưng hiệu quả phòng ngự lại chắc chắn vô cùng, không thể dễ dàng công phá được.

Đi vào trong thành, có thể dễ dàng thấy được những tòa nhà san sát nhau, những dòng người nối liền đi lại tấp nập, kéo dài không dứt. Một tòa thành thị tấp nập, nhưng lại vẫn rất bình dị, không có cảm giác cao sang khó với tới, mà lại có phần thân thiện, quen thuộc với mọi người. Tất nhiên, trong thành cũng không thiếu những tòa kiến trúc quý phái, xa hoa, nhưng hầu hết đều là những công trình được quốc gia xây dựng, chủ yếu phục vụ mục đích hành chính, hoặc một vài mục đích quan trọng khác như giáo dục, ngoại giao.... Đặc biệt, có một tòa kiến trúc nổi bật, cực kỳ quen thuộc đối với mọi sĩ tử trên khắp cả nước, đó chính là giáo trường. Có thể nói, tất cả các giáo trường trên Đại Việt quốc đều được xây dựng theo một mô hình thống nhất. Điều này cũng phần nào thể hiện lên một tinh thần thống nhất, đoàn kết, bình đẳng trong giáo dục của đất nước Đại Việt. Từ đó có thể thấy được, giáo dục quả thật là một trong những mục tiêu được nhà nước coi trọng nhất.

Trong một tòa kiến trúc xa hoa, quý phái nhất thành An Tĩnh, lúc này đây lại đang diễn ra một cuộc nói chuyện bí mật. Tại một gian phòng nằm ở vị trí vắng vẻ, bí mật trong tòa kiến trúc này, một trung niên cùng một thanh niên đang bàn bạc với nhau một âm mưu không thể để người ngoài biết. Trung niên nhìn qua dáng vẻ có chút béo mập, trên người lại khoác lên bộ đồ gấm lụa dày vẻ giàu có, cao quý. Chỉ là mặc cho “người đẹp vì lụa”, nhưng bộ trang phục này vẫn không thể giúp trung niên kia giấu bớt đi vẻ hèn mọn bí ối trên mặt. Một đôi râu mép cá trê ngắn cũn cỡn, dính trên hai bầu má phệ phịch béo ú. Một cặp mắt ti hí, liên tục lão liên, nhìn qua đầy vẻ gian xảo. Bất cứ ai nhìn qua một lần, đều sẽ không tự chủ mà sinh ra cảm giác muốn tránh xa người này, bởi người ta có thể dễ dàng thấy được sự xấu xa ménh khốe của hắn. Mà ngồi đối diện với hắn lúc này, lại là một thanh niên nhìn qua có vẻ cao ngạo vô cùng. Trên thân người thanh niên này lại mặc một bộ đồ màu đen có hoa văn viền vàng làm nổi bật lên sự quý phái sang trọng. Khuôn mặt thanh niên này có vẻ sáng sủa vô cùng, vàng trăn cao rộng, đôi mắt thâm thúy, mang đầy vẻ tri thức. Chỉ là trên mặt hắn còn mang theo một vẻ kiêu ngạo giống như từ khi sinh ra đã có, khiến cho vẻ tri thức kia cũng bị phai nhạt đi không ít.

“Cháu trai, cháu nghĩ thế nào về đề nghị của ta?”

“Ý cậu hỏi là về việc kim quy linh giáp?”

“Đúng vậy, chẳng nhẽ còn có việc gì đáng quan tâm hơn hay sao?”

“Kim quy linh giáp, quả thật là kì bảo hiếm có. Chỉ là hiện nay nó đã có chủ, chúng ta còn mơ tưởng làm gì nữa?”

“Có chủ thì sao chứ, chúng ta chỉ cần điều động người là có thể cướp đoạt được thoải mái mà?”

“Cướp đoạt đồ của người khác? Việc này xưa nay cháu không làm bao giờ!”

“Thế nhưng đối phương chỉ có ba tên tu luyện giả cấp bậc tân thủ, cùng với một tên thầy đồ không có sức phản kháng. Cơ hội tốt như vậy, làm sao có thể bỏ qua?”

“Nguồn thông tin này cậu lấy ở đâu? Có chính xác hay không?”

“Tất nhiên là chính xác rồi. Thù hạ của cậu hôm đó tận mắt nhìn thấy sự kiện kim quy hóa rồng, cũng từng được thấy mặt của thanh niên kia. Từ đó đến giờ hắn vẫn luôn bám theo bọn họ, làm sao có thể nhầm lẫn được? Lần này bọn chúng lại đi đến thành An Tĩnh, thật đúng là tự đưa dê vào miệng cọp mà!”

“Thế nhưng thanh niên kia có thể giúp kim quy vượt qua thiên kiếp, thực sự hóa rồng, thực lực của hắn sao có thể tầm thường được? Thù hạ của cậu có lẽ đã phán đoán sai lầm rồi!”

“Cháu yên tâm đi, cũng không phải chỉ một mình chúng ta muốn cướp kim quy linh giáp. Cậu đã liên hệ được với không ít thế lực khác, nếu thực sự hành động thì có đến chín phần năm chắc sẽ cướp được kim quy linh giáp!”

“Chín phần? Làm sao cậu có thể chắc chắn như vậy? Hơn nữa những thế lực kia cũng không phải là thù hạ của chúng ta, đến lúc đó làm sao có thể đảm bảo chúng không trở mặt?”

Thanh niên áo đen khẽ nhún mày lại, có vẻ suy tư khá sâu sắc

“Ha ha, tất nhiên là có chỗ đảm bảo thì cậu mới dám nói như vậy chứ. Trong số các thế lực mà cậu liên hệ, có một nhóm người của Thiết Luyện Môn. Cơ quan bọn họ chế tạo ra, thực sự đáng xưng danh là số một trong cả vùng An Tĩnh này. Chúng ta bày sẵn bẫy rập chờ đợi, chỉ cần nhóm người kia

bước vào thì đúng là cửu tử nhất sinh, lúc đó kim quy linh giáp còn không phải đến tay chúng ta hay sao? Hơn nữa, tất cả các thế lực mà cậu liên hệ, đều không có tu luyện giả cấp Bát Quái, cao nhất cũng chỉ mới là Tu Tinh cấp năm, so với thế lực của chúng ta thì có đáng là gì? Nếu muốn, chúng ta có thể điều động vài cường giả Tu Tinh cấp cao, hoàn toàn nắm quyền điều khiển trong tay, còn có gì đáng lo ngại nữa? Huống chi cháu cũng là võ giả tu tinh cơ mà, dù chỉ là nhất cấp nhưng các loại chiêu thức, bí kỹ cha cháu tìm cho cháu cũng đâu phải loại bình thường, hoàn toàn có thể đè ép các tu luyện giả khác.”

“Việc này cũng có phần nắm chắc. Được rồi, lần này chúng ta cũng tham gia hành động vậy. Chỉ là vẫn nên bố trí cẩn thận, cho thêm một đội ngũ bọc hậu, không chế toàn cục từ phía sau. Như vậy mới càng thêm nắm chắc”

“Ha ha, vẫn là cháu suy nghĩ kỹ càng. Được rồi, cậu đi điều động người đây. Nếu không nhầm thì đến tối ngày mai, bọn người mang kim quy linh giáp kia sẽ đi đến phụ cận thành An Tĩnh. Lúc đó chúng ta sẽ động thủ tóm gọn bọn chúng”

“Cháu biết rồi. Cậu đi điều động nhân thủ đi, cậu nhớ làm việc im lặng một chút, cha cháu không thích mấy việc cướp bóc này đâu”

“Được, vậy cậu đi đây”

Trung niên béo mập nhanh chóng chạy ra ngoài điều động nhân thủ, trong phòng chỉ còn lại thanh niên áo đen vẫn đang lặng yên suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 86: Nguy hiểm

An Tĩnh, mỗi khi nhắc đến hai tiếng này, nhân dân Đại Việt đều không khỏi liên tưởng đến một vùng đất đầy dã tính, khắc nghiệt vô cùng, nhưng lại không thiếu người tài. Địa hình vùng An Tĩnh này, theo một cách nào đó mà nói, thì vô cùng hòa hợp với thiên nhiên; mà nếu cẩn thận suy xét thì người ta sẽ không khỏi trầm trồ vì vẻ ban sơ của nơi này. Người ta vẫn hay lưu truyền câu nói “rừng vàng biển bạc”, ngụ ý chính là để nói về đặc điểm của vùng An Tĩnh này. Phía tây vùng An Tĩnh tiếp giáp với nước láng giềng, là một vùng rừng rậm nhiệt đới đầy vẻ nguyên sơ và dã tính. Rừng cây nơi này nổi tiếng khắp cả nước Đại Việt bởi những loại cổ thụ trân quý, đồng thời cũng là những loại tài liệu quý giá vô cùng.

Đồng thời, rừng cây ở đây cũng nổi tiếng bởi sự tồn tại của một số lượng lớn hồn thú mạnh mẽ và táo bạo vô cùng. Có lẽ vì ảnh hưởng do nồng độ hỏa nguyên tố cao ở nơi đây, các loài hồn thú cũng vô cùng hung mãnh, hoàn toàn không kiêng kỵ tu luyện giả nhân loại, thậm chí còn có những loài liễu lĩnh tấn công cả vào khu vực dân cư để kiếm ăn. Chính vì vậy mà lân cận rừng rậm cũng không có nhiều thôn làng của nhân dân, chủ yếu chỉ có một vài khu vực dân cư do các tu luyện giả xây dựng thành, mục đích chính là để thuận tiện vào rừng tìm kiếm bảo vật.

Phía đông vùng An Tĩnh tiếp giáp với biển, được hưởng những ưu đãi vô cùng lớn lao, nhưng đồng thời cũng phải đối mặt với không ít thách thức đến từ thiên nhiên. Vùng biển tiếp giáp với An Tĩnh, có khá nhiều dòng hải lưu chảy qua, cũng tập trung không ít các loài tôm cá hải sản. Đối với dân vùng biển ở nơi này, đây quả thực là một ưu đãi đặc biệt của thiên nhiên, cung cấp cho họ một nguồn sinh sống phong phú.

Mà đồng thời, vùng biển nơi này cũng có không ít các loại bảo vật quý giá như san hô, trân châu, các loài thảo dược mọc dưới biển. ... Tất nhiên, đi kèm với ưu đãi còn có không ít thách thức. Vùng An Tĩnh hàng năm đều phải gánh chịu không ít bão tố đến từ biển, còn có cả những cơn sóng dữ cao hàng chục mét ập vào bờ, đe dọa không nhỏ đến cuộc sống của nhân dân vùng biển. Chỉ là trải qua hàng nghìn năm thích ứng và chung sống với thiên tai, nhân dân nơi này cũng đã thích ứng được với sự khắc nghiệt của thiên nhiên, không còn bị hạn chế quá nhiều nữa.

Lúc này, tại một mảnh rừng cách thành An Tĩnh không đến một trăm cây số, một nhóm người đang không ngừng tiến tới. Bốn người này bao gồm ba sĩ tử chuẩn bị đi thi, cùng với một vị thầy đồ dẫn đầu, chính là nhóm người Nguyễn Phong. Đã hơn nửa tháng kể từ khi Nguyễn Phong giúp đỡ cho ngân long thành công vượt qua thiên kiếp, đồng thời cũng thu được kim quy linh giáp.

Trong vòng nửa tháng này, hành trình của bốn người Nguyễn Phong có thể nói là khá náo nhiệt. Không ít lần bốn người bọn họ đã gặp phải những kẻ tham tài đến chặn đường cướp bóc, chỉ là chưa có một kẻ nào có thể thành công. Người ta vẫn nói, thực tiễn là phương pháp rèn luyện tốt nhất, điều này quả không sai. Ba người Nguyễn Phong, Văn Thái và Trần Duy trong hơn nửa tháng liên tục chiến đấu này, không ngờ trình độ tăng nhanh đến chóng mặt. Bất kể là khả năng ứng biến, phối hợp chiến đấu, hay là trình độ tu luyện đều có những bước tăng tiến ổn định. Văn Thái và Trần Duy trải qua nửa tháng này, không ngờ cấp bậc tăng vọt. Vốn hai người đã có căn bản rất ổn định, lại trải qua thời gian dài tích lũy rèn luyện, nay có cơ hội chiến đấu thực tế liền kích phát hết tiềm năng của bản thân, cấp bậc vốn chỉ là tân thủ cấp năm, liền tiếp đột phát thăng cấp đến tân thủ cấp bảy, tám.

Mà Nguyễn Phong so với hai người bọn họ cũng không hề thua kém. Trình độ của hắn vốn không thể dùng lẽ thường để hình dung, cảnh giới chân hồn có lẽ đã đạt đến cấp bậc bát quái, mà nguyên lực cô đọng thành dạng lỏng, tương đương với cấp bậc thư nhân, lúc này đây trải qua chiến đấu thực tế không ít, lại phát hiện ra rằng nề hoàn cung của hắn vẫn có thể mở rộng, mà nguyên lực lại càng lúc càng cô đọng hơn. Vũ Ngôn sau khi biết được điều này, cũng không khỏi kỳ quái bó tay, thật không biết dùng cách nào để đánh giá trình độ tu luyện của Nguyễn Phong. Mà bản thân Nguyễn Phong đối với việc này, cũng không có thái độ lo lắng hay chán ghét gì cả, dù sao hắn từ khi tái sinh ở thế giới này, đã gặp quá nhiều việc kì lạ rồi, huống chi thêm một việc lạ nữa cũng không phải là quá bất thường.

“Sư phụ, chúng ta còn bao lâu nữa thì đến thành An Tĩnh”

“Ừm, nếu duy trì tốc độ như bây giờ, và không gặp phải bất cứ ngăn cản nào, thì có lẽ chúng ta đến tối nay sẽ đến được ngoại ô thành An Tĩnh”

“Ha ha, sư phụ còn nói đến những thứ ngăn trở kia sao? Chỉ cần ba người chúng con phối hợp thì dù kẻ địch có là tu luyện giả cấp bậc tu tình cũng chỉ có thể bỏ chạy mà thôi. Mà nếu có cường giả cấp bậc cao hơn thì đã sao? Có sư phụ đi cùng, còn có kẻ nào có thể uy hiếp đến chúng ta nữa”

Trần Duy về mặt đắc chí nói. Hơn nửa tháng nay liên tiếp đánh lui những tu luyện giả hơn cấp, hẳn không khỏi có chút kiêu ngạo.

“Dù vậy thì cũng không thể bất cẩn được. Lòng người hiểm ác, thực lực cao siêu cũng không nhất định có thể thắng được mưu kế âm hiểm, chúng ta hiện giờ còn chưa thể noi lòng cảnh giác được”

“Sư phụ chỉ dạy chí phải, đệ tử đã nhận ra được sai lầm của bản thân rồi ạ”

Trần Duy nghe Vũ Ngôn nói, trong lòng cũng không khỏi lo lắng một phen. Lòng người hiểm ác, ai biết được liệu có hay không âm mưu quỷ kế chờ bọn họ bước vào.

“Sư phụ, chúng ta từ lúc khởi hành đến nay cũng đã nửa năm rồi, mà ngày triều đình mở khoa thi cũng không xa nữa. Chúng ta cứ đi về phương nam thế này, liệu có kịp quay lại đúng dịp khoa thi hay không?”

Văn Thái suy nghĩ chu đáo, lại có chút lo lắng hỏi. Nếu cứ đi theo xu thế hiện giờ, có lẽ bọn họ sẽ không kịp quay về kinh đô đúng dịp khoa thi, như vậy thì cũng thật là đáng tiếc.

“Không vội. Lần này ta dẫn các con đi đến vùng An Tĩnh này, cũng là có mục tiêu cụ thể. Sau đó chúng ta sẽ lên đường quay về kinh thành để kịp khoa thi. Mà nếu thời gian gấp gáp, ta cũng có thể cho các con sử dụng hồn thú phi hành để nhanh chóng đến được mục tiêu cơ mà”

“Thì ra sư phụ đã suy nghĩ chu toàn cả rồi, vậy con cũng không có gì phải lo lắng. Sư phụ, lần này mục tiêu của chúng ta là gì vậy?”

“Thực ra thì mục tiêu lần này của ta chủ yếu nhằm vào Phong nhi. Cảnh giới của hắn có sự đột biến bất ngờ, vì vậy ta muốn cho Phong nhi tranh thủ thời gian đi tìm thêm một chân hồn, đạt được ưu thế càng lớn hơn trong kì thi sắp tới”

Nguyễn Phong nghe thấy vậy, trong lòng khẽ động. Thì ra sư phụ lần này kéo dài hành trình là vì lo lắng cho hắn.

“Sư phụ, lần này người muốn con tìm chân hồn gì? Bất kể là loại nào con cũng sẽ cố gắng hết sức để không phụ sự kỳ vọng của sư phụ”

“Ha ha, không cần nghiêm trọng như vậy. Lần này ta đến vùng An Tĩnh, chính là muốn giúp con tìm một chân hồn hệ Hỏa hoặc hệ Thủy. Chân hồn đầu tiên của con là Phong hệ, nếu kết hợp với Hỏa hệ thì có thể gia tăng uy lực của các chiêu thức thêm mạnh. Mà nếu con kết hợp với Thủy hệ, vậy chiêu thức của con còn có thể hình thành lên bảo tổ, có khả năng dẫn động cả sáu sát tấn công địch nhân. Bất kể là hệ nào trong hai hệ kể trên, đều có thể kết hợp hiệu quả với Phong hệ chân hồn của con. Tất nhiên, nếu muốn triển khai được chiêu thức mạnh mẽ thì con còn cần phải tu luyện nhiều hơn nữa”

“Đa tạ sư phụ chỉ điểm, con nhất định sẽ cố gắng rèn luyện hết sức”

“Ha ha, vậy con đã có quyết định lựa chọn chân hồn tiếp theo là hệ nào chưa?”

“Dạ, sư phụ. Chân hồn tiếp theo con muốn lựa chọn là chân hồn...”

Nguyễn Phong còn chưa dứt lời, chợt trong túi hắn xuất hiện một trận rung động. Chiếc túi này vốn là sư phụ Vũ Ngôn của hắn sử dụng thần thông cấp cao, hình thành lên một khoảng không gian bên trong chiếc túi, có khả năng cất chứa đồ rất tốt, hơn nữa còn bảo quản được đồ đặc ở nguyên trạng. Về lý mà nói, đồ vật để ở trong túi tuyệt đối không thể rung động được, vì vậy trận rung động này không khỏi thu hút sự chú ý của Nguyễn Phong.

“Phong nhi, có chuyện gì vậy?”

“Thưa sư phụ, cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ là trong túi của con đột nhiên có một trận rung động”

“Cái gì? Làm sao có thể? Con mau mở ra xem là thứ gì gây ra rung động. Vật có thể ở trong túi không gian mà vẫn rung động được, tuyệt đối không thể xem thường”

Vũ Ngôn nhanh chóng thúc giục Nguyễn Phong kiểm tra, chỉ là trong lòng hắn cũng lơ mơ đoán được phần nào về sự việc này. Nguyễn Phong mở túi ra kiểm tra, phát hiện ra thứ rung động chính là bộ kim quy linh giáp mà hắn đoạt được.

“Sư phụ, chính là do bộ kim quy linh giáp rung động”

“Ồ, quả nhiên là vậy. Chuyện này tuyệt đối không thể coi thường được, các con hãy đề cao cảnh giác, cẩn thận lưu ý xung quanh”

Vũ Ngôn nghe được đáp án, không khỏi ồ lên một tiếng, giống như đã đoán trước được điều gì đó. Ba người Nguyễn Phong nghe vậy, về mặt có chút khó hiểu, nhưng vẫn cẩn thận đề cao cảnh giác, không dám lơ là.

“Sư phụ, chỉ là một trận rung động của cái mai rùa thôi mà, có cần phải nghiêm trọng như vậy không ạ?”

“Không được coi thường. Kim quy linh giáp là bảo vật cận thân của kim quy, có khả năng nhìn thấu bản thể sự vật, cũng có thể giúp cho chủ nhân dự

báo trước được nguy hiểm cận kề. Nay bộ giáp này tự nhiên rung động, vậy có nghĩa là gần đây có nguy hiểm, các con phải cẩn thận đó”

“Hừ, đúng là bảo vật trân quý, không ngờ lại phát hiện ra được manh mối của chúng ta. Nhưng kể cả thế thì các ngươi cũng không thoát được vận mệnh đâu. Nếu khôn hồn để lại bộ kim quy lĩnh giáp kia thì ta còn có thể tha cho một đường sống”

Đúng lúc này một giọng nói lạnh lùng dữ tợn truyền ra từ trong rừng cây, không hề che dấu mục đích cũng như ý niệm tham lam của bản thân hẳn.

“Kẻ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 87: Liên tiền nổ

“Kẻ nào”

Nguyễn Phong quát vang một tiếng, âm thanh vang vọng trong mảnh rừng rậm, mang theo khí thế mãnh liệt, khiến cho cả một mảnh rừng cây cũng âm ỉ rung động. Chim chóc thú rừng bị một tiếng quát này dọa cho sợ hãi, bỏ chạy tán loạn. Mà đám người thần bí ẩn núp trong rừng, dường như cũng bị một tiếng quát này của Nguyễn Phong dọa cho ngây sợ. Nhất thời, cả một mảnh rừng cây lại lâm vào tĩnh lặng, không khí trong phút chốc trở nên căng thẳng tới cực điểm.

“Trường lão, tên này như thế nào có thể lợi hại đến vậy? Một tiếng quát của hắn không ngờ có thể khiến cho cả một mảnh rừng cây rung chuyển. Đây nào có phải điều mà một tên tu luyện nhân có khả năng làm được. Cử động của bản thân cũng ảnh hưởng đến môi trường xung quanh, đây phải là cấp bậc Bát quái mới có thể làm được đó”

“Đúng vậy, chuyện này quả thực là kì quái đó, phải chăng là nguồn tin tình báo đã có sai sót? Nếu đối phương là võ giả cấp bậc Bát quái, chúng ta chỉ sợ khó mà hoàn thành được nhiệm vụ”

“Hừ, các ngươi sợ cái gì. Chân hồn của tên này là thuộc Phong hệ, vừa nãy khi hắn quát nhất định đã ngầm sử dụng nguyên lực, hư trương thanh thế để dọa chúng ta. Nếu bây giờ chúng ta mà lùi lại, chẳng phải là đã trúng kế của hắn rồi sao? Hơn nữa, với bố trí của chúng ta hôm nay, cho dù là võ giả cấp bậc Bát quái đến đây, cũng không nhất định có thể bảo toàn được mạng sống. Chỉ là ta thật hy vọng hắn không phải võ giả cấp Bát quái, bằng không thương vong mà hắn gây ra chỉ sợ chúng ta không thể gánh chịu nổi”

Trong một lùm cây ở vị trí khá bí ẩn, ba tên nam nhân mặc đồ đen đang bàn luận với nhau. Xung quanh bọn chúng, còn có đến hơn hai mươi tên mặc đồ đen khác, tất cả đều đang cẩn thận ẩn nấp, mai phục nhóm người Nguyễn Phong. Nếu để ý kỹ hơn một chút, còn có thể phát hiện ra xung quanh đám người mặc đồ đen này có bố trí không ít cơ quan máy móc, về ngoài có chút tinh xảo, nhưng lại mang theo một cỗ nguy hiểm chết người. Ba kẻ vừa bàn bạc, có lẽ là thủ lĩnh của nhóm người này, mà kẻ được gọi là trường lão kia, dưới lớp vải che mặt đen tuyền không ngờ còn lộ ra một hàng lông mày bạc trắng.

Có lẽ tuổi của hắn cũng không còn trẻ nữa, chỉ là thân thể hắn nhìn qua lại trắng kiện vô cùng. Bộ quần áo đen bao phủ bên ngoài thân thể, thế nhưng lại không thể che giấu được những cơ bắp trắng kiện trên người lão già này. Đặc biệt hơn là hai cánh tay của hắn, thô to cực kỳ, có lẽ là quanh năm làm việc nặng mới hình thành lên một thể hình như vậy. Mà không chỉ có một mình lão già này, toàn bộ đám người mặc áo đen, kẻ nào kẻ nấy đều thân thể trắng kiện, hai tay thô to. Nếu có bất cứ tu luyện giả nào thuộc vùng An Tĩnh nhìn thấy đám người này, chắc chắn sẽ ngay lập tức nhận ra bọn chúng chính là người thuộc Thiết Luyện Môn, một môn phái chuyên về chế tạo vũ khí cơ quan rất có danh tiếng trong vùng An Tĩnh. Tất nhiên, danh tiếng ở đây chỉ là sự nổi tiếng của môn phái này mà thôi, hoàn toàn không bao gồm ý nghĩa tốt hay xấu, bởi Thiết Luyện Môn là một môn phái không chính không tà, chỉ truy cầu theo lợi ích. Chỉ cần là việc có lợi ích, bọn họ chắc chắn sẽ làm, bất chấp mọi thủ đoạn để thành công.

“Thế nào, tại sao các ngươi còn chưa phát động công kích?”

Một bóng đen khác xuyên qua tầng bụi cây rậm rạp, nhanh chóng tiến vào khu vực mai phục của đám người Thiết Luyện Môn. Giọng nói của bóng đen này sang sảng mạnh mẽ, tuy rằng đã cố đè thấp âm thanh nhưng vẫn không thể che giấu được cái khí chất kiêu ngạo trong giọng nói. Mấy người Thiết Luyện Môn sau khi nghe thấy giọng nói này, trong lòng không ngờ đều run rẩy một chút. Mặc dù xét về trình độ tu luyện, trong số mấy người Thiết Luyện Môn ở đây cũng có vài kẻ cao thâm hơn so với người vừa đến, chỉ là xét về khí chất thì ở đây lại không kẻ nào có thể so bì với hắn.

“Từ công tử, chúng ta có chút chậm trễ, cũng là có nguyên nhân. Ta nghi ngờ nguồn thông tin của công tử không chính xác, tên thanh niên kia tuyệt đối không phải là một tu luyện nhân tầm thường, rất có thể là võ giả cấp Bát quái ẩn giấu cấp độ.”

“Hừ, cho dù hắn có là võ giả cấp Bát quái đi nữa, với bố cục mà chúng ta bày ra vẫn có thể tiêu diệt được hắn. Huống chi các ngươi cũng có thể nhìn ra kẻ này trình độ nguyên lực không cao, chỉ mới ở mức tu luyện nhân mà thôi. Có lẽ là hắn gặp được may mắn, cho nên cảnh giới chân hồn có bước đột phá, nhưng ta dám đảm bảo khả năng chiến đấu của hắn tuyệt đối không thể so sánh được với cấp bậc Bát quái chân chính, nhiều nhất là ngang với tu tinh mà thôi. Chẳng lẽ Thiết Luyện Môn các ngươi lại sợ một tên tu luyện giả cấp bậc tu tinh sao?”

“Thôi được rồi, chúng ta sẽ phát động công kích ngay đây, phiền Từ công tử lui lại phía sau, tránh cho bị tên bay loạn gây thương tích”

Giọng điệu của trưởng lão Thiết Luyện môn có chút tức giận, dường như đã bị tên Từ công tử kia chọc giận.

“Toàn bộ chú ý, khởi động Liên tiễn nổ, mục tiêu là bốn tên võ giả kia, đợt đầu tiên bắn theo ba lớp liên tiếp”

“Rõ, trưởng lão”

Toàn bộ hơn hai mươi tên mặc đồ đen của Thiết Luyện môn đồng loạt hô to, sau đó nhanh chóng khởi động những cỗ máy được bố trí ở xung quanh. Tổng cộng có hai mươi một cỗ máy, bộ dáng giống nhau y hệt, thuộc cùng một loại cơ quan máy móc được gọi là “Liên tiễn nổ”. Đám Liên tiễn nổ này, chỉ cần nghe tên cũng đã có thể hiểu được phần nào đặc tính của chúng.

Mà nếu nhìn từ hình dạng, lại càng hiểu rõ hơn được đặc tính của đám Liên tiễn nổ này. Đặc tính của chúng có thể tổng kết lại ở một chữ “Liên”. Những cỗ Liên tiễn nổ này, có thân nổ to bản, rất già, bên trên có đến năm khe rãnh lắp tên, cũng có nghĩa là mỗi một bộ nổ có thể bắn được cùng lúc năm mũi tên.

Mà càng đặc biệt hơn, đó là ở phần đuôi nổ lại có một bánh xe được điều khiển bằng trục quay. Bên trên bánh xe này được khắc nổi lên bốn nấc cao hơn bình thường, mỗi nấc có năm khe rãnh, mục đích là để liên tục lưu chuyển tên nấp lên thân nổ, rút ngắn đến tối đa thời gian hay tên, gần như không có khoảng ngừng trong lúc bắn. Toàn bộ thân nổ được đặt trên một hòm gỗ, bên trong đựng đầy tên, phía cuối có 5 khe rãnh tiếp xúc với bánh xe ở trên, liên tục đẩy tên ra theo mỗi vòng xoay của bánh xe. Tổng hợp lại chính thể, cả một cỗ Liên tiễn nổ này hình thành lên một vòng xoay chiến đấu liên tục, có thể không ngừng bắn tên, mỗi đợt năm mũi tên, khiến cho kẻ địch không thể chống đỡ.

“Tặc, tặc...”

Liên tục có tiếng tên phóng ra, đám người Nguyễn Phong đang đứng giữa rừng rậm, bốn phía bị cây cối bao phủ, lúc này lại bị thêm một tầng mưa tên dày đặc phủ xuống, khiến cho đám Nguyễn Phong luống cuống chống đỡ. Mưa tên dường như không bao giờ ngừng, phủ xuống từng đợt liên tiếp, mà ba người Nguyễn Phong, Trần Duy, Văn Thái cũng liên tục múa lên vũ khí, không ngừng gạt đỡ tên bay đến. Mặc dù tạm thời có thể chống đỡ được mưa tên bắn tới tấp, thế nhưng nếu tình trạng này tiếp tục, cũng sẽ có lúc thể lực của ba người cạn kiệt, cuối cùng bị tên loạn bắn chết.

Thế nhưng, Nguyễn Phong lại không chỉ là một võ giả, hắn đồng thời còn là một thư pháp gia rất có tiềm năng, hơn nữa bọn họ còn có một vị sư phụ cao tay là Vũ Ngôn, cho nên chuyện này chắc chắn sẽ không xảy ra. Rốt cục Nguyễn Phong cũng không còn kiên nhẫn tiếp tục tình trạng chống đỡ chật vật này, hắn rất nhanh từ bỏ phòng ngự của bản thân, mà hai người Trần Duy và Văn Thái giống như có mối liên hệ tâm thần với Nguyễn Phong, nhanh chóng chống đỡ làn mưa tên dày đặc, tạo cho Nguyễn Phong một khoảng trống nhất định. Nguyễn Phong một tay lấy ra một tập giấy trắng, chất liệu cực kì trơn mịn, nhìn qua có phần giống với lụa trắng, mà trên tay kia của hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cây bút lông tinh xảo.

Nguyễn Phong tung tập giấy trắng lên không trung, tổng cộng có mười tám tờ, phân thành ba tầng, mỗi tầng có sáu tờ. Ngọn bút trong tay Nguyễn Phong giống như trở thành vật sống, uốn lượn bay múa giữa tầng tầng giấy trắng, mỗi lần ngọn bút lướt qua, một chữ phong đầy tự do lại được viết ra, mang theo một khí thế không gì ngăn cản được. Rất nhanh, toàn bộ mười tám tờ giấy trắng đều được viết lên một chữ phong, theo sự điều động của Nguyễn Phong, mười tám tờ giấy này phân ra ba hướng khác nhau, hình thành lên một tam giác không ngừng xoay tròn trên đỉnh đầu bọn họ. Từng chữ phong trên tờ giấy vốn đã sống động vô cùng, lúc này lại lóe sáng, tỏa ra một thứ ánh sáng màu xanh nhạt gần như trong suốt, dịu mát vô cùng. Từng tia sáng lóe lên trên mỗi tờ giấy, lại nhanh chóng liên kết với một chữ phong ở bên cạnh, giữa không trung xuất hiện một tam giác hình thành từ ánh sáng xanh nhạt, mang theo hơi thở mát rượi, lại có chút ngạo nghễ tự do.

“Cái gì? Không ngờ trong số bọn chúng lại có một tên thư pháp gia. Nhanh, mau đổi lại, tên bắn đồng loạt một lần, tăng tốc độ bắn nhanh hơn hai phần so với lúc trước. Hy vọng có thể phá tan được quá trình thi pháp của đối phương trước khi hắn hoàn thành”

Trưởng lão Thiết Luyện Môn nhìn thấy hành động của Nguyễn Phong, không khỏi kinh hãi kêu lên một tiếng, ngay lập tức ra lệnh cho đám thủ hạ tăng tốc độ bắn lên. Thư pháp gia thi triển chiêu thức, luôn cần có một khoảng thời gian nhất định trước khi chiêu thức được hoàn thành. Nếu có thể trong khoảng thời gian này gây ảnh hưởng lên thư pháp gia, khiến cho chiêu thức của hắn bị gián đoạn, vậy hoàn toàn có thể phá tan chiêu thức của đối phương, còn có thể khiến thư pháp gia bị cản trở, mất đi sức chiến đấu. Chỉ là, ý định này của trưởng lão Thiết Luyện môn có thể thành hiện thực sao?

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 88: Từ Hồng

Từng loạt tên bắn ra liên tiếp, tất cả có hai mươi một bộ Liên tiễn nổ, mỗi bộ có thể bắn năm mũi tên cùng lúc, tổng cộng lại là một trăm linh năm mũi tên một lần, dùng để mai phục đối phó bốn người quả thực là một con số không nhỏ. Chưa kể đến, tốc độ bắn của Liên tiễn nổ rất nhanh, thời gian dẫn cách giữa mỗi loạt tên rất nhỏ, dường như mỗi giây đều có thể bắn một đợt vậy, hơn nữa hộp tên cũng có thể thay thế nhanh chóng, không mất quá nhiều công sức. Có thể nói, với tốc độ bắn tên liên tiếp, lực bắn mạnh mẽ vượt xa người thường, số lượng lại dày đặc như vậy, Liên tiễn nổ quả thực là một loại vũ khí thích hợp nhất để sử dụng trong chiến trang và mai phục, đối phương đã bước vào vòng vây gần như là xác định cái chết. Tất nhiên, đây chỉ là đối với võ giả thông thường mà thôi, còn đối với tu luyện giả, ít ra cũng có thể chống đỡ trong một khoảng thời gian nhất định, khả năng sống sót cũng càng lớn hơn so với người thường.

Lúc này đây, nhóm người Nguyễn Phong đang bị bao vây trong làn mưa tên của liên tiễn nổ, tình hình quả thực không được tốt cho lắm, ngoại trừ Vũ Ngôn có vẻ thông dong thoải mái vô cùng ra, bất kể là Nguyễn Phong đang điều động nguyên lực hình thành trận pháp, hay là hai người Trần Duy, Văn Thái cố gắng tranh thủ thời gian cho hãn đều cực kỳ chật vật, giống như là một cuộc chạy đua với thời gian vậy. Chỉ là, nhìn theo tình hình hiện tại, muốn giết bọn họ thì làn mưa tên này nhất thời vẫn chưa thể thành công. Mà bên phía mai phục, đám người Thiết Luyện môn cũng vất vả và không kém gì so với bọn họ, quả thực là một cuộc chạy đua giữa hai bên, mà phía Nguyễn Phong chỉ cần kiên trì là có thể thắng lợi, trong khi nhóm người Thiết Luyện môn thì phải tận dụng thời gian đến mức tối đa, tập trung toàn bộ sức mạnh của Liên Tiễn nổ để phá tan quá trình hình thành trận pháp của Nguyễn Phong. Theo thời gian trôi qua, hy vọng thắng của nhóm người Thiết Luyện môn ngày càng ít ỏi, gã trưởng lão trên khuôn mặt cũng căng thẳng vô cùng, không khỏi cắn chặt răng đưa ra quyết định cuối cùng.

“Nhanh, tất cả mau chuyển đổi Liên Tiễn nổ sang trạng thái cuối cùng, tập trung lực lượng tấn công phá vỡ trận pháp đang hình thành của bọn chúng”

“Trưởng lão, trạng thái cuối cùng của Liên Tiễn nổ vẫn còn chưa hoàn thiện, nếu miễn cưỡng sử dụng thì chỉ có thể bắn tối đa bảy lần, sau đó cả một bộ liên tiễn nổ sẽ hoàn toàn hỏng mất”

“Các ngươi lo lắng cái gì, hỏng thì chúng ta lại sửa chữa lại, chỉ tốn thêm một chút nguyên liệu và công sức mà thôi. Mau lên, nhanh tấn công bọn chúng đi, đừng để tên thư pháp gia kia hoàn thành trận pháp. Bằng không nhiệm vụ của chúng ta sẽ hoàn toàn thất bại, đến lúc đó chường môn trách tội thì không ai chịu được đâu”

Kỳ thực, tên trưởng lão này còn giấu diếm một câu chưa nói “nếu không thể phá vỡ được trận pháp kia, thì đám người Thiết Luyện môn có lẽ khó mà bảo toàn được sinh mạng”.

Bọn thủ hạ mặc đồ đen kín mít của Thiết Luyện môn nghe lệnh gã trưởng lão, nhanh chóng thao tác đối với Liên Tiễn nổ. Bọn chúng làm việc quả thực rất có trình tự, không phải đồng loạt thay đổi, mà chia thành ba đợt, mỗi đợt bảy cái thay đổi, số liên tiễn nổ còn lại vẫn bắn tên đều đặn để gây cản trở đến đám người Nguyễn Phong. Rút cục sau khi hai mươi một cái nổ được thao tác xong, bộ dáng đã hoàn toàn thay đổi, khác hẳn so với lúc trước, hoặc nên nói là dữ tợn độc ác hơn so với lúc trước. Cảnh nổ lúc này đã được kéo dài ra, hơn nữa lại chia thành tổng cộng ba tầng trên dưới, mỗi tầng dưới lại càng rộng hơn so với tầng trên. Ba tầng cánh nổ, mỗi tầng có thể bắn được đến mười mũi tên, tổng cộng là ba mươi mũi tên một lần, so với năm mũi tên lúc đầu đã tăng lên đến sáu lần, uy lực chênh lệch hoàn toàn không thể so sánh được. Mà thân nổ lúc này, cũng được kéo dài ra không ít, so với lúc trước thì bộ liên tiễn nổ hiện giờ nhìn có vẻ nhỏ đi một tầng, nhưng lại càng thêm hung tợn đáng sợ. Dây nổ lúc này cũng bị kéo căng đến hết cỡ, cùng lúc chịu tải cho ba tầng tên, quả thực là đã đến giới hạn cuối cùng, chỉ sợ nếu kéo thêm một chút nữa thì dây nổ sẽ không chịu nổi mà đứt đoạn.

“Tất cả, bắn tên”

Theo một tiếng hô của gã trưởng lão Thiết Luyện môn, hai mươi một cái nổ, sáu trăm ba mươi mũi tên, rào rào cùng một lúc bắn ra, nhằm đến đám người Nguyễn Phong mà đổ ập xuống. Đám mưa tên, không, mật độ tên bắn lúc này dùng mưa đã không đủ hình dung nữa, mà có lẽ nên gọi là một ngọn thác tên, cuộn cuộn không ngừng từ trên trời rơi xuống, đổ xuống, nện mạnh xuống đám người Nguyễn Phong. Hai người Trần Duy và Văn Thái vốn đang chống cự lại đám tên bay đến, nhìn thấy cảnh tượng này khuôn mặt cũng không khỏi đại ra, sau đó là một vẻ kinh hoàng vô cùng, giống như trên trời cao ập xuống không phải là tên nữa, mà là ngày tận thế của bọn họ vậy.

“Giữ vững tâm thần, không cần hoảng sợ”

Đúng lúc này, một âm thanh bình tĩnh, kiên cường truyền tới tai của hai người, nhanh chóng đánh thức bọn họ từ trong cơn hoảng sợ. Hai người không khỏi quay đầu nhìn lại sự phụ Vũ Ngôn một cái, ánh mắt chứa đầy vẻ cảm kích và có một chút gì đó như là hối lỗi. Mắt thấy chỉ trong một cái chớp mắt nữa thôi là dòng thác tên sẽ đổ ập xuống đầu bọn họ, hai người Trần Duy và Văn Thái cũng không tiếp tục đứng yên nữa. Văn Thái ra tay trước tiên, đại đao trong tay hãn vung lên, động tác gãy gọn vô cùng, mang theo khí thế quyết liệt, không chút hoa mỹ trực tiếp bổ xuống mặt đất rộng lớn. Một đao này của hãn, khí thế vô cùng, nếu có bổ xuống mặt đất hãn là sẽ hình thành lên một cái khe sâu hoắm. Chỉ là, sự tình đôi khi không theo lẽ thường. Một đao của Văn Thái bổ xuống đất, không ngờ khi tiếp xúc lại nhẹ nhàng vô cùng, giống như tất cả sức mạnh trong đao đó nháy mắt đã tan biến, hoặc là đã bị một thứ gì đó hấp thu hết vậy. Thế nhưng, nãy người Nguyễn Phong dường như lại không kỳ lạ với sự tình này, thậm chí ánh mắt Vũ Ngôn nhìn đệ tử còn có chút tán thưởng. Không để mọi người đợi lâu, hiệu quả của một đao này nhanh chóng được triển khai, từng cột đất mang theo hào quang màu nâu vàng trong tích tắc mọc lên từ mặt đất, nhanh chóng dâng lên tận trời cao, sao đó hội tụ lại một điểm, nhanh chóng hình thành lên một cái mái che rộng lớn từ đất vung, chắn lại dòng thác tên đang đổ xuống. Một chiêu này của Văn Thái hiệu quả thực không tệ, trong nhất thời đã chặn lại cả một dòng thác tên dày đặc từ trời cao, chỉ là hào quang màu nâu đất bên ngoài dưới dòng thác tên cũng nhanh chóng âm đạm, mái che bằng đất kia dần xuất hiện từng vết rạn nứt, có vẻ như không thể chống đỡ được bao lâu.

“Văn Thái, ngươi đã biểu diễn rồi, giờ thì đến lượt ta”

Đúng lúc này, Trần Duy quát to một tiếng, thanh kiếm của hãn vốn luôn được đâm rễ cây bao quanh, giờ phút này chợt phát ra ánh sáng màu xanh lá cây, đâm rễ cây trên thân kiếm cũng nhanh chóng sinh sôi, quán quýt càng chặt chẽ, biến thanh kiếm hoàn toàn trở thành một thanh mộc kiếm chân chính. Thanh mộc kiếm trong tay Trần Duy múa lên trong không trung, sau đó giống như một cái rễ cây thực thụ, từ từ vươn dài ra, cuối cùng cắm vào chính giữa cái mái vòm bằng đất do Văn Thái tạo thành. Theo thanh kiếm cắm vào trong tầng đất dày đặc cấu tạo nên mái che, từng khe nứt trên mái vòm cũng từ từ ngừng hãn lại, không còn lan tràn nữa. Mà theo những khe nứt này, người ta còn dần thấy được một tầng hào quang màu xanh lá từ trong mái vòm chiếu ra ngoài, dần dần tỏa sáng khắp cả mái vòm. Nếu đứng từ ngoài nhìn vào, sẽ phát hiện ra, trên mái vòm lúc này đã sinh sôi một tầng dày đặc dây leo, thân dài ngoằn ngoèo, mềm mại uốn lượn nhưng cũng bền chắc vô cùng. Dòng thác tên vẫn không ngừng đổ xuống, nhưng khi gặp phải đám dây leo này, đa phần mũi tên đều bị cản lại, không thể tiếp tục tiến lên được nữa, mà còn có không ít mũi tên, bị dây leo cản lại làm mất lực, cuối cùng rơi xuống đất, không thể tạo thành thương tổn gì.

“Trưởng lão, Liên tiễn nổ của chúng ta không thể công phá được tầng phòng hộ của bọn chúng, có nên tiếp tục bắn nữa không ạ? Nếu ngừng lại bây giờ thì chúng ta có lẽ sẽ bảo tồn được số Liên tiễn nổ này, không đến mức bị hủy toàn bộ”

Gã trưởng lão của Thiết Luyện môn mặc dù cố chấp, nhưng cũng không ngu ngốc, hẳn đã nhìn ra được đám cơ quan của phe mình không còn khả năng gây tổn hại đến đối phương nữa, nếu cố bắt tiếp thì chỉ có tự tổn hại cho phe mình mà thôi. Chỉ là trong lòng hắn vô cùng tức giận, Thiết Luyện môn lần này không thể chiếm được kim quy linh giáp, không biết đến bao giờ mới có thể hoàn thành ước mơ của tổ sư thành lập môn phái? Đến bao giờ, nó thần bắn được ngàn vạn mũi tên mới có thể một lần nữa huy hoàng xuất hiện trên Hồng Bảng đại lục này chứ? Càng nghĩ, trong lòng gã trưởng lão của Thiết Luyện môn lại càng tức giận cùng cực. Cuối cùng lão chỉ đành bất lực thở dài, hạ lệnh cho đám thủ hạ ngừng bắn tên.

“Hừ, Thiết Luyện môn các ngươi vốn vẫn tự hào về cơ quan của mình lắm cơ mà, sao lần này cũng phải bó tay trước mấy tên tu luyện giả bé nhỏ sao?”

“Từ công tử, chúng ta thật xin lỗi, nhưng bọn chúng kết hợp lực lượng quá cao minh, Liên tiễn nổ của chúng ta không thể công phá được, chỉ đành ngậm ngùi rút lui mà thôi”

“Nếu đã vậy, một khi chúng ta chiếm được kim quy linh giáp, các ngươi sẽ không được chia phần nữa đâu”

“Điều này chúng ta đã biết rõ, thật không dám đòi hỏi nhiều”

“Vậy thì, bây giờ sẽ đến phiên Từ Hồng ta ra tay”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 89: Không phải gió?

“...Đến phiên Từ Hồng ta ra tay”

Giọng nói kiêu ngạo của Từ Hồng vang vọng trong phiên rừng rậm, tràn ngập một giọng điệu cao cao tại thượng, coi thường những kẻ khác. Bản thân hắn cũng không chỉ nói xuông, một thân áo đen theo gió bay bay, Từ Hồng bước từng bước, đạp lên không khí, vững vàng đứng giữa không trung nhìn xuống đám người Nguyễn Phong.

“Các ngươi quả thật cũng có chút bản lĩnh, không ngờ lại có thể đối phó với Liên tiễn nổ một cách dễ dàng như vậy. Nếu bây giờ các ngươi chịu giao ra kim quy linh giáp, rồi sau đó bái làm thủ hạ của ta, thì ta có thể tha cho các ngươi một mạng, thậm chí còn cho các ngươi một con đường sáng để đi. Đề nghị này không tệ chứ hả?”

Từ Hồng không chút khách khí đưa ra một đề nghị cực kỳ ngạo mạn, hoàn toàn coi thường thực lực của đám người Nguyễn Phong. Hai người Trần Duy và Văn Thái nghe thấy lời này, trong lòng không khỏi tức giận vô cùng.

“Ha ha, đề nghị của ngươi quả thật rất hay, nhưng ta còn có một đề nghị hay hơn. Nếu bây giờ ngươi quỳ xuống gọi chúng ta ba tiếng ông nội, ta còn có thể bỏ qua không ra tay trừng trị một đứa cháu hư đốn như ngươi đấy?”

Trần Duy vốn nhanh mồm nhanh miệng, ngay lập tức đáp lại lời của Từ Hồng, giọng điệu cũng tuyệt đối kẻ cả, không thêm đề ý đối phương vào đâu. Từ Hồng vốn cho rằng mình có ý tốt đưa ra một con đường sáng, đối phương nên cảm ơn mới phải, nào ngờ lại nhận được sự đáp trả như vậy, không khác nào là nhò vào mặt hắn. Vốn được sinh ra trong gia đình quyền thế, từ bé đến giờ lại được người ta gán cho cái mác thiên tài, mới hơn hai mươi tuổi đã tu luyện đến cấp bậc Tu tinh, Từ Hồng nào đã bao giờ phải chịu sự sỉ nhục như vậy. Ngay lập tức, khuôn mặt Từ Hồng đỏ rực lên, hai mắt trừng trừng nhìn về đám người Nguyễn Phong, không hề che dấu chút nào ý muốn giết người. Đúng thế, hẳn phải giết hết đám người này, có vậy mới lấy lại được thể diện của mình, bằng không thì hẳn tuyệt đối không chấp nhận được.

“Các ngươi đã muốn chết, vậy ta cũng không ngại tiễn các ngươi một đoạn. Đi chịu chết hết đi!”

Gầm lên một tiếng dữ dội, Từ Hồng đứng giữa không trung hai tay vung mạnh hướng lên trời. Ngay lập tức, một luồng gió mạnh rít gào tụ tập, xoáy tròn tại trên đỉnh đầu Từ Hồng, hình thành lên một cái đĩa tròn bằng gió, không ngừng ma sát với không khí tạo ra những tiếng rít chói tai

“Phong viên nhận”

Theo từng tiếng hô của Từ Hồng, cái đĩa tròn càng ngày càng thu nhỏ lại, càng ngày càng xoay nhanh hơn, rút cục đến mức cực hạn mà hắn có thể chịu đựng được, Từ Hồng hét lớn một tiếng, ném mạnh cái đĩa gió này về phía đám người Nguyễn Phong. Đứng dưới mái che, về mặt của hai người Trần Duy và Văn Thái trong nháy mắt trở nên tập trung vô cùng. Văn Thái thu hồi lại thanh đại đao của mình, hai tay trực tiếp đặt lên nền đất, theo đó không ngừng sử dụng thổ nguyên lực thúc giục, khiến cho mái vòm bằng đất đá vốn đang tràn ngập ánh sáng xanh lá nhanh chóng được bao phủ thêm một tầng ánh sáng vàng có vẻ nặng nề mà kiên cố. Trần Duy cũng tuyệt không chịu kém, hai tay hắn làm một vài động tác kỳ quái, sau đó thúc giục một lượng lớn mộc nguyên tố vào sợi rễ cây nối liền với thanh mộc kiếm. Cả một đám dây leo vốn nằm chằng chịt trên mái vòm, lúc này đây chợt như có linh tính, nhanh chóng mọc dài ra, sau đó kết lại với nhau thành một tầng võng dày đặc. Trải qua sự gia tăng của hai người bọn họ, tầng phòng ngự trên đỉnh đầu bốn người đã trở nên kiên cố chắc chắn vô cùng.

Theo từng tiếng rít chói tai vang lên, cái đĩa tròn hình thành từ gió cuối cùng cũng va chạm với lớp phòng ngự dày đặc kia. Hai người Trần Duy và Văn Thái vốn tự tin rằng lớp phòng ngự của bản thân là rất kiên cố, nhưng lúc này sắc mặt bọn họ cũng không ngừng được mà biến đổi. Tầng phòng ngự

được cho là kiên cố của bọn họ, đối mặt với một chiêu của đối phương đã ngay lập tức trở nên rời rạc vô cùng. Cái đĩa gió kia, có lẽ nên gọi là lưới dao gió mới đúng, không ngờ lại sắc bén đến cực điểm. Chỉ vừa va chạm với nhau, lưới dao gió kia đã dễ dàng xé rách đám dây leo của Trần Duy. Đường như, cả một lưới dây chẳng chặt dây leo, đứng trước mặt lưới dao gió này cũng không khác tờ giấy mỏng là bao, hiệu quả phòng ngự đạt được thấp đến đáng sợ. Cũng may mộc nguyên tố còn có khả năng kéo dài bên bị vô cùng, từng đám dây leo bị cắt đứt liên tục nhưng lại ngay lập tức có thể mọc dài ra, quấn vào cùng một chỗ làm tiêu hao không ít năng lượng của lưới dao gió. Chỉ là loại hiệu quả này cũng không thể kéo dài mãi, nguyên lực của Trần Duy mới chỉ ở trình độ tân thủ cấp bảy, cũng không thể chịu đựng lâu được, cuối cùng cũng không thể ngăn chặn được lưới dao gió kia lại. Mà lưới dao gió trải qua một tầng dây leo này, năng lượng bên trong cũng đã tiêu tốn hơn một nửa, tuy nhiên vẫn sắc bén vô cùng, tiếp tục va chạm cùng với mái hiên hình thành từ thổ nguyên tố dày đặc. Lớp hào quang màu vàng đất bên ngoài mái hiên vừa tiếp xúc với lưới dao gió liền nhanh chóng âm thầm xuống, mà bức tường đất vốn chắc chắn vô cùng lúc này lại xuất hiện thêm vô số khe nứt. Thế nhưng, lực phòng ngự của thổ nguyên tố quả thực không mạnh mẽ, tốc độ tiêu hao năng lượng của lưới dao gió khi va chạm với bức tường này nhanh hơn hẳn lúc trước, chỉ được không đến một phút thì đã mờ nhạt vô cùng, cuối cùng tan biến thành một cơn gió.

Tuy rằng kiên trì chống đỡ được một đợt tấn công của Từ Hồng, nhưng đây mới chỉ là đợt tấn công đầu tiên mà thôi. Mà lúc này, Trần Duy nguyên lực cạn kiệt đã không thể tiếp tục chống đỡ, mà Văn Thái cũng không khá hơn là bao. Bức tường đất trên đầu vốn kiên cố cực kỳ, qua một lượt chống đỡ này cũng đã bị đánh cho rạn nứt liên miên, đặc biệt chỗ tiếp xúc với lưới dao gió còn xuất hiện một cái khe rộng, ánh sáng mặt trời không ngừng xuyên qua đó, soi rọi xuống khu vực đám người Nguyễn Phong đang đứng.

“Ha ha, các ngươi rốt cục cũng chỉ là con sâu cái kiến, đứng trước mặt ta còn dám lớn lối nữa không. Với thực lực như vậy, để ta xem các ngươi còn có thể chống cự được mấy chiêu nữa của ta?”

Từ Hồng liền tiếp cười vang một cách cuồng ngạo. Hai tay hắn một lần nữa vung lên, thế nhưng sau đó lại không có động tác gì khác, hắn cứ giữ nguyên tư thế như vậy, không hề cử động. Đám người Thiết Luyện môn bên dưới nhìn thấy cảnh này, đều có vẻ nghi hoặc khó hiểu, mà hai người Trần Duy và Văn Thái cũng không khác gì bọn họ. Chỉ có Vũ Ngôn, ánh mắt khi nhìn về phía Từ Hồng có một chút kinh ngạc và tán thưởng, ngoài ra còn có không ít ánh mắt trong bóng tối nhìn lại đây, đều mang theo một vẻ trông mong. Rất nhanh, mọi người liền nhận ra dị động. Từng đợt phong nguyên tố, không ngừng tập trung lại về phía Từ Hồng, ngưng tụ lên thân thể hắn. Quần áo Từ Hồng phấp phới bay trong gió, mà giờ phút này, trên thân thể hắn cũng có từng đợt gió cuốn quanh, giống như khoắc lên mình một lớp áo giáp bằng gió vậy. Hai cánh tay Từ Hồng đang dang rộng sang hai bên dần dần khép lại, thế nhưng cảm giác lại nặng nề một cách lạ thường. Trên thân thể hắn, tất cả gió còn đang cuốn quanh nhanh chóng tập trung lại tại vị trí hai cánh tay, dường như hình thành lên một lớp vỏ xoáy bao quanh cánh tay hắn. Khuôn mặt của Từ Hồng vào lúc này lại có vẻ tập trung lạ thường, hai cánh tay giống như đang nâng niu vật gì đó, không dám có một chút cử động mạnh, chỉ có thể từ từ di chuyển theo hình vòng cung. Cuối cùng, hai cánh tay của hắn hợp lại một chỗ, trên hai cánh tay lúc này xuất hiện lên một mũi gió nhọn hoắt, thậm chí còn không ngừng xoay tròn, vang lên từng tiếng “ồ ồ” kỳ dị.

“Chiêu thức này ta mới luyện thành không lâu, chưa từng sử dụng khi chiến đấu bao giờ. Hôm nay coi như các ngươi may mắn, trước khi chết còn được chứng kiến một trong những chiêu thức mạnh nhất của ta. Thế nên, hãy đón nhận cái chết đi. Phong nha!!!”

Vừa dứt lời, hai tay Từ Hồng chợt đẩy mạnh về phía trước một cái. Mũi gió vốn hắn cố công kiềm giữ, nay vừa được thả ra ngay lập tức điên cuồng rít lên, giống như vui mừng sung sướng vậy. Tốc độ của mũi gió này mới đầu cũng không quá nhanh, thế nhưng theo mỗi vòng quay của mũi gió, tốc độ của nó lại tăng thêm một phần. Cái đuôi gió không ngừng xoay tròn, giống như một động cơ phản lực liên tục tăng tốc lên vậy, khiến cho cả mũi gió nhanh chóng đạt đến một tốc độ chóng mặt. Chỉ cần nhìn qua một lượt, cũng có thể nhận ra được mũi gió này mang theo tính xuyên thấu mãnh liệt, đặc biệt nhằm vào việc phá vỡ phòng ngự của đối phương. Và không ngoài dự đoán, với tốc độ tăng nhanh liên tục của mũi gió, chỉ trong nháy mắt nó đã bay đến trước lớp phòng ngự mà Văn Thái dựng lên, rồi nhẹ nhàng xuyên qua giống như xuyên qua một tấm giấy vậy. Đám người Thiết Luyện Môn, Từ Hồng, hay kể cả là đám người còn ẩn mình trong rừng, giờ phút này đều nhẹ thở dài một cái, thần nhiên cho rằng đám người Nguyễn Phong dưới sự công kích mãnh liệt này, không chết thì cũng trọng thương. Chỉ là suy nghĩ này còn chưa tồn tại được trong tâm trí của bọn họ bao lâu, ngay lập tức đã bị một loạt tiếng gió rít gào cùng hàng tràng tiếng nổ vang cắt đứt.

Lớp tường đất bao phủ xung quanh nhóm người Nguyễn Phong ầm ầm sụp đổ, bụi đất bốc lên mù trời, còn có cả một tầng dây leo bị gió cuốn lên quăng quật khắp nơi. Chờ khi gió bụi đã lắng xuống phần nào, từ trong một tầng mờ mịt kia, một giọng nói thanh thoát mà lại cương quyết vô cùng vọng ra:

“Hừ, chút tài mọn cũng dám đem ra lừa người. Gió của ngươi, không phải là gió. Đến đây, để ta cho ngươi biết thế nào mới là gió chính thức”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 90: Gió!! (1)

Âm thanh của Nguyễn Phong không quá to, chỉ vừa đủ nghe, thế nhưng âm thanh này lại vang vọng mãi trong cả phiến rừng cây, quanh quẩn không ngừng bên tai những kẻ ở trong mảnh rừng này. Tiếng nói của Nguyễn Phong giống như những đợt gió, tuy nhẹ nhàng tự nhiên, nhưng lại không ngừng hấn sâu vào tâm trí Từ Hồng, trong nhất thời khiến cho hắn không khỏi bối rối. Chỉ là Từ Hồng cũng không phải là hạng kém cỏi, rất nhanh tâm trí hắn đã khôi phục lại bình thường, thế nhưng trong lòng hắn lại không kìm được mà nổi lên một chút sợ hãi. Chỉ một câu nói đơn thuần, lại có thể ảnh hưởng đến tâm tình của người nghe, khiến cho tâm lý đối phương không tự chủ mà bị hướng theo ý định của người nói, thủ đoạn này cũng chỉ có những tu luyện giả cấp Bát quái mới thực hiện được. Mà điều này cũng có nghĩa là, thực lực của kẻ vừa lên tiếng, ít nhất cảnh giới chân hồn cũng đã đạt đến cấp Bát quái, cao hơn hẳn một bậc so với bản thân Từ Hồng. Mặc dù Từ Hồng tự tin bản thân có thực lực rất mạnh, trong cùng một cấp bậc Tu tình cũng được tính là cao cường, nhưng mà hắn không nghĩ rằng mình có thể chống lại được một kẻ có cảnh giới Bát quái.

Trong quá trình quyết đấu của tu luyện giả, cảnh giới chân hồn có thể coi là một yếu tố quyết định đến thắng thua. Cảnh giới càng cao, khả năng vận dụng nguyên lực, điều động nguyên tố trong thiên địa lại càng mạnh mẽ, sử dụng cùng một lượng nguyên lực lại có thể phát huy ra uy lực càng mạnh hơn so với những kẻ cảnh giới thấp. Mà uy lực của chiêu thức được hình thành từ cái gì? Chính là từ khả năng điều động nguyên lực kia, chứ không phải là số lượng nguyên lực đổ vào. Theo một cách hiểu nào đó, nguyên lực trong cơ thể tu luyện giả, giống như là một chiếc cầu nối mà thông qua đó tu luyện giả mới có thể điều khiển được nguyên tố trong tự nhiên, hình thành lên những chiêu thức mang theo uy lực khủng khiếp. Số lượng nguyên lực nhiều hay ít, cũng chỉ thể hiện lên rằng tu luyện giả so với cùng cấp có thể duy trì được cây cầu này lâu hay ngắn, có thể kết nối được với nhiều hay ít nguyên tố trong tự nhiên, nói một cách tổng quát thì đây chính là chênh lệch về lượng. Mà tất cả những chênh lệch này, đều chỉ được tính trong cùng cấp mà thôi, hay nói cách khác là so sánh trên cùng một hệ quy chiếu. Bởi vì một khi có sự chênh lệch về cấp độ, thì sự chênh lệch về lượng hoàn toàn có thể bỏ qua, thay vào đó người ta càng chú trọng hơn đến sự chênh lệch về chất. Nói đúng hơn, cái gọi là chênh lệch về chất, chính là chênh lệch về cấp độ chân hồn kia. Dù sao đi nữa, nguyên lực trong cơ thể con người cũng chỉ có hạn mà thôi, sau mười lần mở rộng dung lượng về hoàn cung hoặc đan điền ở cấp tân thủ, lại thêm quá trình tinh luyện nguyên lực từ thể khí thành thể lỏng, sau đó là thể rắn ở cấp độ tu tinh, thì về cơ bản, lượng nguyên lực có thể dự trữ trong cơ thể con người sẽ không còn khả năng tăng thêm nữa, chính vì vậy cấp độ của chân hồn mới càng thêm được chú trọng và đề cao. Trừ khi tu luyện giả có thể đạt đến cảnh giới thái cực, nguyên lực trong cơ thể đã dung hòa vào trời đất, vậy thì lượng nguyên lực của một người sẽ là vô cùng vô tận, có thể dùng nguyên lực để đê chết đối phương. Bằng không, số lượng nguyên lực của một tu luyện giả tuyệt đối không thể bù đắp cho sự chênh lệch về cấp độ chân hồn được.

Mà lúc này đây, Từ Hồng phải đối mặt chính là một tu luyện giả có cảnh giới chân hồn đạt đến cấp Bát quái. Mặc dù Từ Hồng đạt cấp độ Tu tinh, còn đối phương nguyên lực chỉ ở mức tu luyện nhân, nhưng chênh lệch về lượng này là không đủ để cho hắn đạt được thắng lợi. Trừ khi Từ Hồng hẳn liên thủ với mấy cường giả cấp Tu tinh của các thế lực khác, nếu không hẳn sẽ khó mà đánh thắng được đối phương. Chỉ là, Từ Hồng hẳn vốn kiêu ngạo, quyết không muốn làm cái chuyện lấy nhiều đánh ít này. Dù sao đi nữa hắn cũng có tự tôn của bản thân, đối phương mặc dù cảnh giới chân hồn cao hơn hắn, nhưng cấp độ nguyên lực lại khá thấp, nếu như vậy còn lấy nhiều đánh ít, thật là mất hết thể diện. Rút cục, Từ Hồng cắn răng quyết định, hắn sẽ tự mình chiến đấu với đối phương, dù thua cũng phải đường đường chính chính.

“Hừ, ngươi thì biết cái gì? Thế nào mới là gió chân chính? Chẳng lẽ gió của ta còn chưa phải là chân chính sao?”

Từ Hồng hét vang một tiếng, vận dụng thêm nguyên lực vào trong, tạo ra khí thế mạnh mẽ vô cùng. Theo tiếng hét của Từ Hồng, một cơn gió lớn quét qua cả khu vực, xua tan đi tầng bụi bặm còn chưa kịp lắng xuống, để lộ ra thân hình của kẻ vừa mới lên tiếng.

Nguyễn Phong giờ phút này đã hoàn thành trận pháp phong hệ của bản thân, hơn nữa còn dùng trận pháp để đối kháng với một chiêu Phong Nha của Từ Hồng. Lốp bụi tán đi, chỉ thấy Nguyễn Phong hẳn đã sớm đứng thẳng, thẳng tắp mà vững vàng, như một thân đại thụ đã vượt qua không ít mưa gió. Lúc này đây, Nguyễn Phong đang đứng ở phía trước hai người Trần Duy và Văn Thái, bộ dáng giống như thay bọn họ chống đỡ tất cả phong ba sắp tới, mà hai người kia ánh mắt nhìn về phía Nguyễn Phong, lại mang theo một vẻ tin tưởng vô hạn, giống như đã đặt trọn niềm tin vào vị đại ca này vậy. Trận pháp phong hệ được hoàn thành, hình thành lên một tam giác gió không ngừng xoay chuyển trên đỉnh đầu Nguyễn Phong, chính là vị trí vừa ngăn cản một chiêu của Từ Hồng. Theo ý nghĩ của Nguyễn Phong thay đổi, tam giác gió được hình thành từ mười tám tụ gió xoáy này, dần dần bay ra sau lưng hắn, vị trí của các tụ gió cũng có sự thay đổi nhất định, tạo thành hình giáng một cái bánh xe không ngừng xoay tròn. Ánh mắt Từ Hồng khi nhìn thấy những tụ gió này, không khỏi sáng lên một chút.

“Tam hợp phong luân trận, không ngờ ngươi lại có thể nắm giữ trận pháp cao thâm này. Ha ha, ta thật chờ mong có thể cùng ngươi chiến đấu, để xem rốt cục là gió của ta mạnh, hay gió của ngươi mạnh”

Từ Hồng, lúc này sớm đã vượt qua nỗi sợ về chênh lệch cấp bậc, nhanh chóng lấy lại thần thái kiêu ngạo vốn có. Nhìn thấy sau lưng Nguyễn Phong là một trận pháp mạnh mẽ của thư pháp gia, nhiệt huyết của Từ Hồng nhanh chóng bị thiêu đốt, muốn được chiến đấu một trận phân cao thấp với đối phương.

“Xem ra ngươi cũng là một người am hiểu về gió, đáng tiếc, gió của ngươi lại không thuần chất. Đã vậy, để ta cho ngươi biết thế nào mới là gió chân chính”

“Nói nhiều, nếu đã muốn đánh thì cứ đánh đi, gió của ta không thuần chất, vẫn có thể xé tan gió của ngươi”

Từ Hồng bị lời nói của Nguyễn Phong làm cho kích động, cũng không nhẫn nại nữa, mà sớm ra tay trước hòng chiếm lấy tiền cơ. Từ Hồng vốn đang đứng lơ lửng giữa không trung, hai chân lại chật thay đổi vị trí, một chân lui lại phía sau, giống như chuẩn bị đá ra. Chân trái của Từ Hồng mặc dù đứng giữa không trung, nhưng lại trụ vững vàng vô cùng, mà chân phải của hắn vốn đã giơ lên, lúc này lại không ngừng tụ tập phong hệ nguyên tố lên đó, hình thành một tầng ảo ảnh mờ hồ bên ngoài. Nguyễn Phong nhìn thấy vậy lại vẫn ung dung tự nhiên, chờ đợi cho đối phương xuất chiêu trước. Rốt cục Từ Hồng cũng xuất chiêu, chân hắn không ngừng đá ra trong không trung, hình thành lên một mảng ảo ảnh không rõ ràng. Mà theo mỗi một lần Từ Hồng đá ra, trong không trung lại hình thành lên một cơn gió cuộn cuộn rít gào phóng về phía Nguyễn Phong. Thế nhưng, mặc cho gió dữ rít gào trước mặt, Nguyễn Phong lại vô cùng nhẹ nhàng giơ tay lên, bánh xe gió sau lưng hắn nhẹ nhàng xoay chuyển một lượt, mười tám tụ gió xoáy đồng thời phóng ra mười tám cơn gió mát thổi qua không trung. Nhìn sơ qua, mấy cơn gió này của Nguyễn Phong chỉ sợ không ngăn nổi một luồng gió xoáy của Từ Hồng, huống chi là mấy chục luồng không ngừng rít gào bổ tới như thế kia. Thế nhưng, trái với suy đoán của mọi người, ngay khi hai bên va chạm, bị tiêu tán đi không ngờ lại không phải là mấy cơn gió mát của Nguyễn Phong, bị tiêu tán đi, lại chính là từng luồng gió dữ không ngừng rít gào của Từ Hồng. Mấy cơn gió mát kia giống như mang theo lực lượng thần bí, dù tiếp xúc với gió rít rất gần gũi, rất nhanh chóng, thế nhưng mười tám cơn gió mát thổi qua, lại giống như quét sạch đi năng lượng trong từng luồng gió rít, khiến cho chúng nhanh chóng tan biến một cách kỳ lạ.

Từ Hồng xuất chiêu vốn muốn thăm dò bản lĩnh đối phương, nào ngờ lại bị sự việc trước mắt làm cho chần chừ. Gió của hắn, không ngờ lại dễ dàng bị quét tan như vậy. Điều này khiến cho Từ Hồng không khỏi sững sờ một phen, sau đó là nghi hoặc khó hiểu vô cùng.

“Ngươi, vừa rồi ngươi đã làm gì? Sao có thể dễ dàng phá vỡ chiêu thức của ta như vậy?”

“Người nên nhớ, hiện giờ chúng ta đang trong chiến đấu, ta và người là địch chứ không phải bạn, người nghĩ rằng ta sẽ nói cho người sao?”

Nguyễn Phong thông thả đáp lại một câu, khiến cho Từ Hồng dù muốn nổi giận cũng không thể phát tác. Đúng thế, bây giờ hai bên còn đang chiến đấu với nhau, đối phương sao có thể đem bí mật chiêu thức ra nói cho mình biết được.

“Ha ha, thật ra, ta hoàn toàn có thể nói cho người biết được nguyên nhân. Điều này cũng chẳng phải là gì bí mật cả, căn bản là vì người không thấu hiểu được bản chất của gió, cho nên mới dễ dàng bị ta phá vỡ chiêu thức mà thôi”

“Cái gì? Bản chất của gió? Bản chất của gió mà người vừa dùng, là cái gì?”

“Bản chất của gió.....”

Nói đến đây, Nguyễn Phong ngừng lại một chút, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Từ Hồng, không ngờ lại khiến cho đối phương trong lòng nổi lên một cảm giác thua kém. Từ Hồng khi nhận ra điều này, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt nhìn về phía Nguyễn Phong càng có thêm một loại biểu tình muốn tranh đua quyết liệt.

“Bản chất của gió là cái gì, người có thể hiểu được sao? Bằng không tại sao người lại ngập ngừng không nói như vậy?”

“Ha ha, bản chất của gió, chính là sự tự do!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 91: Gió!! (2)

“Tự do? Như thế nào là tự do!”

Từ Hồng sau khi nghe được đáp án của Nguyễn Phong, không khỏi trầm ngâm suy nghĩ đến thất thần. Thật sự mà nói, từ khi có được chân hồn, bắt đầu con đường tu luyện giả, Từ Hồng hẳn chưa từng một lần suy nghĩ kỹ càng về bản chất của gió. Gió thì làm sao? Chẳng phải cũng chỉ là một trong những nguồn năng lượng của thiên nhiên thôi sao? Cho dù có mạnh mẽ thế nào, chẳng phải cuối cùng vẫn chịu sự khống chế của con người sao? Vậy cần gì phải tìm hiểu về bản chất của gió, chỉ cần bản thân có thể điều khiển tốt nó, vậy cũng đã đủ mạnh mẽ rồi. Thế nhưng, đến hôm nay, tất cả những suy nghĩ này của Từ Hồng đều đã bị đập vỡ. Rõ ràng, gió của hắn rất mạnh mẽ, rất sắc bén, và cũng rất cuồng bạo. Ấy thế mà, tất cả những đặc tính của chiêu thức phong hệ hắn vẫn luôn tự hào, hôm nay lại bị vài luồng gió mát của Nguyễn Phong đánh bại, đánh tan, phá vỡ hoàn toàn! Chính điều này đã khiến cho Từ Hồng không thể không suy nghĩ lại, để xem rốt cục gió là gì?

“Người! Người đã nói bản chất của gió là tự do, vậy như thế nào mới là tự do? Chẳng phải gió của ta vẫn có thể hùng dũng bay lượn khắp trời đất, gió của ta vẫn mặc sức tung hoành theo ý thích, vậy còn chưa phải tự do sao?”

Từ Hồng quát lớn một tiếng, hỏi ngược lại Nguyễn Phong, giống như muốn dùng tiếng quát này để giữ vững cho những lập trường đã lung lay đổ vỡ của hắn. Thế nhưng, tiếng quát của Từ Hồng giống như chẳng có ý nghĩa gì đối với Nguyễn Phong. Đối mặt với một đối thủ rất mạnh mẽ như Từ Hồng, Nguyễn Phong lại thoải mái tự nhiên mỉm cười, giống như đã nắm rõ mọi tình huống trong tay.

“Người tên là Từ Hồng phải không? Ha ha, Từ Hồng, người thực sự không thấu hiểu về gió rồi? Như thế nào là tự do, liệu một kẻ chỉ biết khống chế gió như người có thể hiểu được sao? Tự do, đơn giản nhất chính là không chịu sự khống chế. Tự do, chính là người đối xử bình đẳng với gió của mình. Tự do, chính là người để cho gió của người được thoải mái làm theo ý muốn. Rốt cục, người đã cho gió của mình sự tự do hay chưa?”

Từng câu từng chữ của Nguyễn Phong giống như những nhát búa, không ngừng nện lên lập trường của Từ Hồng. Sắc mặt của Từ Hồng càng lúc càng tối lại, giống như là sắc mặt của một kẻ bại trận vậy. Tất cả lý tưởng, suy nghĩ, định hướng của hắn từ khi bắt đầu tu luyện, đến hôm nay đều đã bị phá vỡ, điều này khiến cho tâm tính tu luyện của hắn bị đã kích nghiêm trọng. Trên con đường tu luyện mà nói, tâm tính cũng là một trong những nhân tố quyết định thành công của một tu luyện giả. Mà nếu tâm tính của một tu luyện giả bị sụp đổ, vậy cũng nói lên rằng con đường tu luyện của hắn đã gần như khép lại, trừ khi có thể vượt qua thất bại, vượt qua trở ngại để tiếp tục đi lên con đường tu luyện, bằng không thì trình độ của hắn sẽ khó mà thăng tiến, thậm chí còn bị thụt lùi lại. Từ Hồng ngay lúc này đã có chút đứng bên bờ vực sụp đổ. Tuy rằng hắn vẫn tỉnh táo, nhưng lập trường bị kẻ khác bác bỏ mà bản thân lại không thể bảo vệ, điều này đã khiến cho hắn muốn phát điên. Từ Hồng ngay lúc này muốn bùng phát một cách điên cuồng, muốn giải phóng hết nguyên lực trong cơ thể, muốn sử dụng gió của chính bản thân hắn để đánh bại đối phương, chỉ là hắn lại không có tự tin, bởi một lần giao đấu vừa rồi đã tạo ra bức chắn trong tâm tính hắn. Rốt cuộc, Từ Hồng cũng không kiềm chế được bản thân nữa, hắn bắt buộc phải đánh, nếu không hắn sẽ thật sự thua, không bao giờ có thể đứng lên được nữa.

“Đù rồi, người nói rất hay, cái gọi là tự do của gió rất hay. Nhưng, ta không tin. Nguyên tố trong trời đất vốn là vô tri vô giác, làm sao có thể nhận biết cái gì gọi là tự do. Tất cả những thứ người nói, vốn chỉ là một cách công kích tâm lý của ta mà thôi. Đã vậy, ta sẽ sử dụng chính gió của mình, đập tan cái mà người gọi là sự tự do kia. Đờ đòn!”

Vừa dứt lời, Từ Hồng hoàn toàn không có chút nào chần chừ thêm nữa, hai tay hắn nhanh chóng khuấy động trong không gian, điều khiển phong nguyên tố liên tục tụ tập lại. Chỉ trong chớp mắt, hai bên thân thể Từ Hồng đã xuất hiện lớp lớp kiếm ảnh hình thành từ gió, không ngừng bay múa dập dềnh theo

mỗi nhịp tay của Từ Hồng. Bản thân Từ Hồng là tu luyện giả Tu tinh cấp một, nguyên lực trong cơ thể mới chỉ hình thành lên một nguyên tinh, vào lúc bình thường, khả năng tối đa cũng chỉ có thể cùng lúc điều khiển được hơn một chục thanh kiếm hình thành từ gió, thế nhưng lúc này đây, có lẽ là bị lời nói của Nguyễn Phong kích động, Từ Hồng lại đã đột phá qua cái giới hạn này. Quanh thân thể Từ Hồng lúc này, là gần năm mươi thanh kiếm không ngừng trôi nổi, lại vẫn liên tục tụ tập thêm phong nguyên tố lên thân thể chúng. Cuối cùng, mỗi thanh kiếm đều đã hấp thu đến cực hạn, thân kiếm hình thành từ gió, vốn là trong suốt, nhưng lại rõ ràng nổi bật giữa trời đất, giống như một thanh kiếm thực sự, được rèn từ một loại vật chất rắn. Theo một cái phát tay của Từ Hồng, gần năm mươi thanh kiếm này đồng loạt xoáy tròn, sau đó lao vút về phía Nguyễn Phong, giống như một trận mưa kiếm vậy.

“Hừ, ngươi luôn nói về sự tự do của gió, luôn nói về cảm tính của gió, vậy để ta xem, liệu những con gió tự do của ngươi, có thể chống đỡ được những thanh kiếm sắc của ta hay không. Bộ công pháp này, chính là ta tự sáng tạo ra, hôm nay ta sẽ dùng nó để phá tan những lập luận hoang đường của ngươi.”

Từ Hồng này quả thật có thể coi là một thiên tài, lại có thể sáng tạo ra được một bộ công pháp có uy lực cao như vậy, tuyệt đối không phải điều mà ai cũng làm được. Nguyễn Phong trong ánh mắt nhìn về Từ Hồng cũng có chút thay đổi, nhiều hơn vài phần coi trọng, nhưng lại có cả một tia thương hại. Đối phương từ bé đã sống trong cảnh quyền quý xa hoa, kiêu ngạo thành tính, nay gặp phải đã kích lại không thể nhận ra cái sai của bản thân, lần này hẳn thất bại, thì không biết có thể đứng lên được nữa hay không. Chỉ là, Từ Hồng cũng không cho Nguyễn Phong nhiều thời gian để suy nghĩ, cơn mưa kiếm kia đã nhanh chóng vọt đến trước mặt Nguyễn Phong. Ngay khi thanh kiếm đầu tiên còn cách bản thân không đến nửa mét, Nguyễn Phong lúc này mới cử động. Mười tám tụ gió xoáy đằng sau lưng hắn nhanh chóng thổi ra từng cơn gió mát, không ngừng quán quanh khắp thân thể Nguyễn Phong. Cả cơ thể Nguyễn Phong trong nháy mắt trở lên mờ ảo khó lường, nhìn qua không khác gì khi trước Từ Hồng tấn công. Chỉ là Nguyễn Phong cũng không có tấn công cuồng bạo như Từ Hồng, cả thân thể hắn lại nhanh chóng di chuyển, giống như một ngọn gió qua tự nhiên qua lại giữa một rừng kiếm ảnh, lại giống như một cây bút thẳng tắp mà uyển chuyển, không ngừng viết lên những nét bút phá cách trong trời đất. Kiếm ảnh trùng trùng, gần năm mươi thanh kiếm tập trung tấn công vào một vị trí, có thể nói là dày đặc kín mít, thế nhưng vẫn không thể chạm đến một cái chéo áo của Nguyễn Phong. Thân thể hắn vẫn thoải mái vô cùng, vừa đi trong rừng kiếm ảnh, vừa cẩn thận tỉ mỉ quan sát kết cấu của mỗi thanh kiếm. Sau một lát, Từ Hồng dường như đã mất đi sự kiên nhẫn của bản thân, những thanh kiếm hẳn điều khiển không còn theo một đường lối nào nữa, loạn xạ quay cuồng. Nguyễn Phong lòng mảy chột cau lại, loại đánh loạn không theo quy tắc thế này, thật ra lại còn nguy hiểm hơn đội ngũ chỉnh tề, tuy rằng sơ hở quá nhiều, nhưng biến số thay đổi cũng quá nhiều, không ai biết liệu một bước tiếp theo sẽ có hay không một thanh kiếm bất ngờ đâm đến. Rút cục, Nguyễn Phong cũng phải sử dụng đến hai tay. Hai cánh tay của Nguyễn Phong vung lên, nhìn qua thông thả vô cùng, nhưng lại giống như một mảnh áo giắc, chỉ vừa vung lên đã có thể dễ dàng vỗ vào thân kiếm, khiến cho không một thanh kiếm nào có thể áp sát người hắn. Chỉ trong chốc lát, gần năm mươi thanh kiếm đều bị Nguyễn Phong vỗ qua một lượt, thế rồi trong sự ngỡ ngàng của Từ Hồng, tất cả những thanh kiếm này đều rung động lên một cách kì lạ. Phong nguyên tố trong từng thanh kiếm, nhanh chóng ủa ra xung quanh, giống như một đám nô lệ trong nháy mắt được giải phóng, tìm lại sự tự do của bản thân. Cuối cùng, trên không trung, chỉ còn lại một đám bụi màu vàng lơ lửng, rồi nhanh chóng bị gió cuốn bay.

Tâm tình Từ Hồng trong nhất thời trở nên vô cùng chán nản. Hắn ngỡ ngàng nhìn đám bụi phấn màu vàng kia tung bay trong gió, ngỡ ngàng cảm nhận từng cơn gió mát thổi qua thân thể, cuốn đi cái cảm giác nóng bỏng của ngày hè, cuốn cả đi một mảnh nhiệt huyết cùng ý chí của Từ Hồng. Gió trong nháy mắt ngừng thổi, Từ Hồng cũng nhẹ nhàng đáp xuống đất, hắn thần thờ ngồi lặng yên trên đất, ngẩn ngơ nhìn về phía Nguyễn Phong bằng ánh mắt của một kẻ bại trận. Nguyễn Phong nhìn vào mắt hắn, cũng không đành lòng. Rút cục, Nguyễn Phong cũng lặng lẽ tiến đến trước mặt Từ Hồng.

“Đứng lên đi, ngươi còn chưa có thua đâu”

“Như thế nào là chưa thua? Chiêu thức mạnh nhất của ta, rút cục cũng bị ngươi đánh bại, ta còn có gì để nói nữa”

“Ha ha, nếu bây giờ ngươi từ bỏ chính mình, ngươi mới thật sự là thua. Còn có niềm tin, ngươi còn có hy vọng để tiếp tục tiến bước, rồi sẽ có một ngày, ngươi lại có thể cùng ta tranh đấu một trận. Nếu từ bỏ niềm tin, ngươi sẽ chỉ giống như một hòn đá bên đường, vĩnh viễn bị ta dẫm lên và vượt qua mà thôi.”

“Ha ha, lý luận của kẻ thắng ư? Ngươi còn muốn động viên ta làm gì, phải chăng đây là cách mà ngươi cười nhạo ta hay sao? Lập trường của ta, ý tưởng của ta, tất cả đều đã bị ngươi bác bỏ, ta còn có cái gì để tin vào, để đứng lên?”

“Nếu vậy, ta không ngại nói cho ngươi một bí mật. Ngươi, thật sự là một thiên tài đấy. Kết hợp kim nguyên tố và phong nguyên tố, phát huy đến tận cùng cái gọi là sắc bén, ha ha, ngươi đã làm rất tốt. Hôm nay ngươi thua ta, chỉ vì cảnh giới của ngươi thấp hơn ta mà thôi. Nếu ngươi có thể tiến thêm một bước, đạt đến cấp bậc Bát quái, vậy trình độ thấu hiểu của ngươi với nguyên tố, tuyệt đối sẽ không kém hơn ta. Đến khi đó, ai thắng còn chưa thể biết được đâu”

“Ngươi nói là thật sao?”

“Điều đó hoàn toàn là sự thật”

Người lên tiếng lần này lại là Vũ Ngôn.

“Ngươi là con trai của Từ Hải phải không? Ha ha, cha ngươi quả thật là đã dạy dỗ ngươi rất tốt đó. Còn chưa có đạt đến cấp Bát quái mà đã có thể kết hợp được hai loại nguyên tố bất đồng với nhau, không thể không nói ngươi rất thông minh. Đứng lên đi, nếu ngươi có thể vượt qua được thất bại lần này, vậy thì ngươi mới có thể tiến thêm bước nữa, mới không làm phụ lòng mong đợi của cha ngươi.”

“Người... người là ai, sao có thể nhận biết cha ta?”

“Ha ha ha, một màn đoàn tụ quả thật rất cảm động đấy, nhưng mà đáng tiếc, các ngươi lại không thể tiếp tục được nữa rồi. Kim quy linh giáp, hôm nay ta nhất định phải lấy”

Đúng lúc này, một giọng nói ngang tàng vang lên, không kiêng nể ai, áp bức thẳng về phía nhóm người Nguyễn Phong đang đứng.

Q.2 - Chương 92: Tử Nguyên Lan

Từ trong rừng cây, một bóng người từ từ bước đến. Cả thân thể người này giấu trong bộ quần áo màu đen, thậm chí ngay cả khuôn mặt cũng được che giấu bằng một mảnh khăn đen. Thân thể hắn khá cao lớn, đặc biệt là bờ vai rộng cùng với những cơ bắp nổi bật lên sau lớp áo. Mái tóc hắn lộ ra ngoài, không ngờ lại là một mái tóc màu vàng nâu đặc biệt. Theo mỗi bước hắn đi đến, khí thế của người áo đen này càng thêm trầm trọng và lạnh lùng, khiến cho người bị hắn tập trung chú ý không khỏi sinh ra cảm xúc lạnh lẽo khó chịu. Khi kẻ áo đen bước đến trước mặt nhóm người Nguyễn Phong, mọi người lại một lần nữa chấn động vì hình thể cao lớn của hắn. Kẻ này ít nhất cũng phải cao hơn hai mét, chân tay của hắn so với người bình thường đều phải dài hơn ba bốn phần. Từ Hồng vừa nhìn thấy hắn, khuôn mặt không ngờ cũng phải biến sắc.

“Chế Bồng Cồ, ngươi là Chế Bồng Cồ? Ngươi muốn làm gì mà lên lên lút lút che giấu mặt mày như thế này?”

Kẻ được Từ Hồng gọi là Chế Bồng Cồ này bỗng bật cười, sau đó hắn cũng không ngại lột bỏ đi lớp khăn che mặt, để lộ ra một khuôn mặt có vài phần thô lỗ, hai hốc mắt khá sâu, gò mũi tẹt hẳn xuống, xương má nhô cao, hai vành tai to lớn hơn bình thường không ít lần. Đặc biệt, khuôn mặt hắn làn da không phải màu vàng như của nhân dân Đại Việt, mà có một màu cà phê nâu đậm, rất tự nhiên mà không phải là do trải qua năm tháng mới hình thành. Thực ra mà nói, họ Chế cũng không phải là một họ thông dụng ở Đại Việt, chuẩn xác hơn, đây vốn là một họ du nhập vào Đại Việt. Người mang họ chế, vốn xuất thân từ vùng Chiêm Thành xa xôi tận phía nam Đại Việt. Khi các triều vua của Đại Việt khai phá xuống miền Nam, gặp phải sự phản kích dữ dội của vùng Chiêm Thành, quân đội Đại Việt nhiều lần tấn công khiến cho vùng Chiêm Thành này phải chịu thương tổn to lớn, không còn sức phản kháng nữa thì mới thu phục được bọn chúng. Sau này theo thời gian trôi qua, thông thương giữa hai bên dần trở nên thuận lợi, Chiêm Thành chính thức hòa nhập vào Đại Việt, một phần dân cư ở Chiêm Thành cũng di chuyển vào Đại Việt để sinh sống, lúc này mới mang những họ kỳ lạ du nhập vào Đại Việt.

“Ồ, tri phủ thiếu gia, ta đây thực ra cũng không hề lên lút chút nào. Mấy thứ che giấu mặt mày này thật quá vướng víu, ta cũng không định giữ lại nữa, ha ha ha”

Nghe mấy lời này, sắc mặt của Từ Hồng càng thêm xám xịt, hắn vô cùng tức giận nhưng hiện tại lại không thể bộc phát. Lời nói của Chế Bồng Cồ mang theo sự khiêu khích rõ ràng, chỉ là sau khi chiến đấu với Nguyễn Phong, nguyên lực của Từ Hồng đã suy giảm đáng kể, bây giờ mà muốn đánh nhau thì hẳn chắc chắn không thể đánh lại được Chế Bồng Cồ.

“Vậy ngươi muốn làm gì?”

“Ha ha, Từ thiếu gia, người quá vội vàng rồi, chẳng nhẽ ngươi không muốn hỏi tại sao ta lại không cần che giấu khuôn mặt ư?”

“Hừ, tại sao?”

“Ha ha, đơn giản thôi, bởi vì tất cả những người hôm nay nhìn thấy khuôn mặt thật của ta, đều sắp sửa không còn trên cõi đời này nữa rồi”

“Cái gì? Ngươi thật là ngạo mạn, chẳng nhẽ ngươi nghĩ rằng một mình ngươi có thể chiến thắng tất cả người ở chỗ này sao?”

“Ha ha ha, tại sao lại không thể chứ?”

“Ngươi quả thật là quá kiêu ngạo rồi. Đã vậy để ta đánh cho ngươi mất đi sự kiêu ngạo này”

“Chờ đã, trước khi đánh, ta có một câu chuyện, hy vọng Từ thiếu gia có thể lắng nghe cho đến hết chuyện”

“Có gì thì mau nói đi, đừng có lè mề làm mất thời gian của ta”

“Vậy thì ta xin kể cho tất cả mọi người ở đây nghe một câu chuyện, câu chuyện về một loài hoa”

Tiếng nói của Chế Bồng Cồ vang vang trong mảnh rừng rậm, giọng nói của hắn tuy không thuần xác là tiếng Việt, còn có chút lơ lớ của người Chiêm Thành, thế nhưng lại mang theo một âm điệu trầm bổng tự nhiên, cuốn hút người nghe lạ thường.

“Quê ta, ở vùng Chiêm Thành xa xôi kia, có những mảnh rừng rậm vô cùng rộng lớn tươi tốt. Rừng cây ở nơi ấy, có thể nói chính là nhà của người Chiêm Thành, mỗi người chúng ta đối với ngôi nhà này sớm đã quen thuộc từ bé, ba tuổi đã dám vào rừng hái quả, bảy tuổi là có thể đi săn bắt những loài thú nhỏ để làm thức ăn, mười lăm tuổi là có thể cùng cha chú chúng ta đi vào rừng chiến đấu với hồn thú. Đúng vậy, ở nơi Chiêm Thành xa xôi ấy, người dân chúng ta bản tính đã mạnh mẽ kiên cường vô cùng, đối với cuộc sống chiến đấu cùng thiên nhiên đã sớm quen thuộc, không có chút gì xa lạ. Thế nhưng, trong vô số rừng rậm ở xung quanh chúng ta, lại có một mảnh rừng rậm được coi là cấm địa. Bất kể là những chiến sĩ mạnh mẽ nhất của dân tộc chúng ta, hay là những vị trưởng lão thông thái nhất, không một ai dám đi vào trong khu rừng cấm địa đó. Đã từng có không ít người ở Chiêm Thành liều lĩnh tiến vào rừng rậm, nhưng số người có thể trở về được quả thực là quá ít ỏi. Cũng may, nhờ có những người này mà dân chúng Chiêm Thành đối với cấm địa cũng không quá mờ mịt.”

Nói đến đây, Chế Bồng Cô cũng dừng lại một chút, giống như để lấy hơi, hoặc là để thu hút thêm sự chú ý của mọi người.

“Trong mảnh rừng cấm địa kia, quả thực là một nơi tràn đầy nguy hiểm, nhưng cũng không thiếu những phần thưởng hấp dẫn với con người. Nơi rừng cấm địa này, hồn thú hoành hành, bất kể là một loài yếu nhất trong đó, so với tu luyện giả cấp bậc Tu luyện nhân cũng đều không kém hơn. Mà càng đáng sợ là hồn thú ở nơi đó sống thành bầy đàn, nếu chẳng may bị bọn chúng vây giết, vậy cơ hội sống sót của nhân loại có thể coi như bằng không. Chẳng qua, số hồn thú này tuy đông đảo dữ tợn, nhưng bọn chúng cũng là những loại mạnh mẽ vô cùng, trên cơ thể cũng không thiếu những loại tài liệu đáng quý, hơn nữa bọn chúng dường như bị giới hạn trong khu rừng, không dám đi ra ngoài, bằng không những người ở Chiêm Thành đã sớm biến mất. Tuy nhiên, thứ quý giá nhất ở trong khu rừng cấm địa này, lại không phải là hồn thú, mà là thực vật. Nói đúng hơn, thứ quý giá nhất ở nơi này, chính là dược liệu. Trong rừng cấm địa, có thể nói rằng nơi nơi đều có dược liệu quý hiếm. Những loại cây như nhân sâm, linh chi, hay là các loại ngũ hành dược liệu, người có thể bắt gặp ở khắp mọi nơi. Đương nhiên, dược vật nhiều như vậy, độc vật cũng không thể thiếu thốn. Trong khu rừng cấm địa này, chỉ cần con người không cẩn thận chạm vào các loài thực vật, có lẽ đến lúc người chết vì độc cũng không rõ ràng là loại độc vật nào đã giết chết mình.”

“Người nói quá nhiều rồi đó, nếu đã muốn chiến đấu liền chiến đấu đi, tại sao phải kéo dài thời gian như vậy?”

Nguyễn Phong nghe câu chuyện này, đã cảm thấy dường như có vấn đề. Rõ ràng là đang lúc tranh đấu quyết liệt, tại sao lại đem một câu chuyện về một kho tàng thiên nhiên ra kể? Phải chăng kẻ địch muốn kéo dài thời gian, vậy mục đích chân chính của hắn là gì?

“Đừng vội, đừng vội, câu chuyện của ta sắp kết thúc rồi. Trong khu rừng cấm địa này, thực sự mọc lên rất nhiều loại thực vật kỳ lạ, có những loại, ta thậm chí còn chưa từng nghe nói đến trong bất cứ sách dược vật nào trên Đại Việt quốc. Đặc biệt trong đó, có một loại hoa, mùi thơm nó phát ra có thể khiến người ta cảm giác nhẹ nhàng thoải mái vô cùng, mà bản thân cánh hoa, lại mang trên mình rất nhiều phấn hoa, có tác dụng giúp con người đề cao nguyên lực trong cơ thể. Chỉ là, loài hoa này cũng không đơn giản như vậy. Nếu người vừa ngửi hương hoa, vừa bị phấn hoa dính vào cơ thể, vậy nguyên lực của người trong sẽ được đề cao rất nhanh, tốc độ cô đọng cũng phải gấp hai lần so với người khác, nhưng là, trong vòng một ngày đầu tiên khi người chịu loại hiệu ứng này, người sẽ không thể vận chuyển nguyên lực trong cơ thể. Nhân dân Chiêm Thành gọi loại hoa này là hoa của sự tĩnh lặng, nhưng ta, ta nghĩ ra một cái tên phù hợp hơn rất nhiều. Loại hoa này, ta gọi là Từ Nguyên Lan”

Vừa nói đến đây, Chế Bồng Cô đã lấy ra một bông hoa kỳ lạ cầm trên tay. Cuống hoa dài, nhẹ nhàng rủ xuống một vài sợi tơ màu vàng nhạt, cánh hoa màu tím nhỏ bé mềm mại, trong gió nhẹ nhàng bay bay, phát tán ra một loại phấn hoa màu hồng tím kì lạ, cùng với một mùi hương cuốn hút lòng người. Từ Hồng vừa nhìn thấy bông hoa này, trong lòng liền vội vã đề phòng. Xung quanh thân thể sớm đã hình thành lên một luồng gió xoáy bao bọc, cuốn bay đi số bụi phấn muốn dính vào cơ thể. Chế Bồng Cô nhìn thấy vậy, cũng không ngăn cản lại, thậm chí còn tươi cười vui vẻ. Từ Hồng chợt cảm thấy nguyên lực trong cơ thể nhất thời đình trệ lại, có cảm giác ứ tắc khó chịu vô cùng, dù hắn rất cố gắng nhưng nguyên lực điều khiển được cũng chậm chạp vô cùng. Mà phía bên kia, Nguyễn Phong cùng Trần Duy và Văn Thái, đều có vẻ nguyên lực điều khiển không được như ý. Trong khoảng rừng rậm này, lúc này còn có thể bình tĩnh chỉ có hai người, một người là Chế Bồng Cô, mà người còn lại chính là Vũ Ngôn. Chế Bồng Cô thấy đối phương vẫn bình tĩnh tự nhiên như vậy, khuôn mặt chợt trở nên ác vô cùng. Hắn nhìn về phía Vũ Ngôn, hỏi bằng một giọng rất tàn ác.

“Người, nguyên lực của người không thể vận chuyển được, chẳng lẽ người không sợ hay sao?”

“Ha ha, tại sao ta phải sợ, mà ai nói với người là nguyên lực của ta không thể vận chuyển được?”

Câu trả lời của Vũ Ngôn khiến cho Chế Bồng Cô rung mình một cái, trong lòng thầm hoảng sợ, chẳng lẽ hôm nay hắn ra tay lại gặp phải cao thủ đáng sợ có thể kháng lại được tác dụng của Từ Nguyên Lan.

“Người, làm sao có thể? Tại sao nguyên lực trong cơ thể người lại không bị cản trở?”

“Ha ha, ta vốn không có nguyên lực, làm sao có thể bị cản trở vận chuyển nguyên lực nữa chứ”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 93: Niềm tin

“Hóa ra người là một người thường, vậy thì người dù có trúng độc hay không đối với ta cũng chẳng khác gì nhau. Số mệnh của người hôm nay đã được định sẵn rồi, tốt hơn hết là không nên chống cự, đỡ phải chịu thêm đau khổ. Ta thật không có thú vui hành hạ người thường đâu.”

Chế Bồng Cô sau khi nghe được đáp án của Vũ Ngôn, trong lòng thờ phào một tiếng. Hóa ra đối phương cũng chẳng phải là cao thủ gì, chỉ là một người thường không có nguyên lực mà thôi. Người thường, dù có tu luyện võ công cao siêu đến đâu, cuối cùng cũng không thoát khỏi phạm trù của người thường. Sức mạnh của thân thể con người trời sinh đã yếu đuối, không được mạnh mẽ như hồn thú, thậm chí so với dã thú như hổ, sói, gấu. ... đều không mạnh mẽ bằng. Võ công của người thường, trước mắt tu luyện giả cũng chẳng khác nào trò chơi trẻ con, sức mạnh cơ thể đánh ra, so với nguyên lực thật chênh lệch quá xa, nói một cách hình tượng thì đúng là kiến cắn voi, chẳng thấm thía vào đâu. Một nhân tố đặc biệt không trúng độc này, hóa ra lại chẳng có sức uy hiếp gì, Chế Bồng Cô càng thêm yên tâm chắc chắn đối với kế hoạch của mình. Người thường ư, hắn chỉ cần một ngón tay cũng dễ dàng tiêu diệt được đối phương.

Vũ Ngôn vẫn đứng thẳng tắp, ánh mắt vẫn bình tĩnh quan sát nắm bắt tình hình, toàn bộ mọi biến động trong rừng cây, không có thứ gì thoát khỏi cảm

giác của hắn. Đối với sự hiểu nhầm của đối phương, Vũ Ngôn cũng không cần phải giải thích, dù sao hoàn cảnh bây giờ cũng chưa rõ ràng, hắn vẫn cần thời gian để có thể khống chế và phòng ngừa mọi biến cố.

“Chế Bồng Cồ, ngươi đừng có đắc ý quá sớm, chờ ta bài trừ được loại độc này, ta nhất định sẽ khiến ngươi phải hối hận.”

Giọng nói của Từ Hồng trong nganh vang lên, hắn tuyệt đối không khuất phục trước mưu kế của đối phương. Kẻ địch phải sử dụng độc đánh lên mới có thể chiếm được ưu thế, điều này khiến Từ Hồng càng nghĩ càng tức giận. Mặc dù hắn kiêu ngạo, nhưng từ trước đến giờ vẫn luôn thích công bình, dù cho là lúc mai phục đám người Nguyễn Phong thì hắn cũng không hợp tác với thế lực khác đồng thời tấn công đối phương, thậm chí còn thẳng thắn quyết đấu với Nguyễn Phong. Đối với công bình, Từ Hồng có một loại niềm tin đặc biệt, chính vì vậy nên dù hắn thua trước Nguyễn Phong nhưng cũng thật lòng phục tài đối phương, còn như kẻ phải sử dụng thủ đoạn thối tha để dành thắng lợi, trong lòng hắn khinh ghét cực kỳ. Có lẽ cũng vì tính cách này của hắn mà Nguyễn Phong mới muốn giúp hắn đứng lên sau thất bại.

“Ha ha, ngươi cũng nên bớt nói nhảm đi. Ngươi nghĩ ta sẽ cho ngươi thời gian để bài trừ độc tố sao? Ngươi nên biết, ta đây là làm việc, chứ không phải chơi đùa. Mà đã làm việc, thì nên tận dụng tất cả những thủ đoạn có thể để đạt đến thành công. Và càng quan trọng hơn là, ta tuyệt đối sẽ không cho kẻ địch của mình cơ hội để đứng lên, cho nên ngươi hãy yên tâm mà chịu chết đi, ha ha.”

“Vậy ngươi nghĩ ta sẽ không có chuẩn bị gì sao? Ta sớm đã biết trong các thế lực ra tay lần này, sẽ có kẻ lòng mang ý xấu, bất kể là ngươi hay là kẻ khác, đều là một lũ tham lam không từ thủ đoạn để đoạt lấy bảo vật. Đối với người như thế, không cần thận một chút thì sao có thể hợp tác được. Người đâu, xuất hiện đi.”

Mệnh lệnh của Từ Hồng đưa ra đanh gọn vô cùng, hoàn toàn không cho thủ hạ một chút thời gian chậm trễ nào. Thế nhưng, sự đòi thường không được như người tính toán. Sau khi mệnh lệnh của Từ Hồng được đưa ra, hoàn toàn không có một kẻ nào xuất hiện, một phút, hai phút, năm phút... thời gian cứ từ từ trôi qua, mà thủ hạ của Từ Hồng lại chẳng thấy một tên, điều này khiến cho Từ Hồng lo lắng vô cùng, mồ hôi không ngừng toát ra trên trán, không biết là vì lo sợ, hay vì bận bài trừ độc tố. Chế Bồng Cồ từ đầu đến cuối cũng không ngăn cản Từ Hồng, thậm chí còn thản nhiên đứng một bên chờ đợi, vẻ mặt vẫn mỉm cười một kiểu chắc thắng. Mãi cho đến khi Từ Hồng chán chường thờ dãi, Chế Bồng Cồ mới lên tiếng, giọng đầy vẻ chế giễu:

“Thế nào, người mà ngươi chuẩn bị đâu? Có phải hay không bọn chúng cũng như ngươi, kiêu ngạo không thèm hợp tác? Hay là ngươi đối xử với bọn chúng tệ bạc, nên giờ bọn chúng trả thù ngươi, không thèm ra cứu vị thiếu gia là ngươi nữa rồi? Ha ha, chuẩn bị của ngươi cũng thật chu đáo đó.”

Từ Hồng nghe mấy câu chế giễu của Chế Bồng Cồ, trong lòng tức giận vô cùng, nhưng lại không thể phản bác lại một câu nào. Đối phương đang nắm lợi thế trong tay, bản thân thì không thể điều động nguyên lực, lại không có người trợ giúp, chẳng khác nào cá nằm trong lưới chờ chết mà thôi. Cuối cùng Từ Hồng mới nghiêng răng hỏi một câu:

“Thủ hạ của ta đâu, ngươi đã làm gì bọn họ rồi?”

“Ha ha, nhìn ngươi có vẻ đáng thương, ta cũng không ngại nói thật cho ngươi. Thủ hạ của ngươi giờ này, e rằng cũng giống như ngươi, đều là cá nằm trong rọ rồi. Hơn hai mươi thủ hạ của ta điều khiển đã mai phục khắp mảnh rừng này, tất cả các thế lực tham gia lần này đều đã bị bọn chúng sử dụng Từ Nguyên Lan hạ độc, không một kẻ nào có thể sử dụng nguyên lực nữa. Ngươi nên cảm thấy tự hào vì lúc này đây, có lẽ chỉ còn mình ngươi là có thể phần nào chống cự lại tác dụng của Từ Nguyên Lan.”

“Hóa ra là vậy, thủ đoạn của ngươi khá lắm, xem ra ta thật không còn khả năng trông cậy vào ai được nữa rồi!”

“Từ Hồng, ngươi sai rồi. Vào giờ phút này, ngươi, ta, và cả anh em của ta nữa, chúng ta vẫn có thể hợp sức để xông ra ngoài, phá tan âm mưu của hắn. Nguyên lực không điều động được thì sao chứ, chúng ta chỉ cần niềm tin thì vẫn có thể chiến thắng được!”

Đúng vào lúc này, Nguyễn Phong lại lên tiếng, kéo Từ Hồng ra khỏi hố sâu tuyệt vọng.

“Ha ha, ngươi sợ quá hóa đần hay sao thế? Niềm tin, niềm tin là cái thứ gì? Không có sức mạnh, niềm tin của ngươi có thể thành hiện thực hay sao? Vào giờ phút này, ngươi không thể sử dụng nguyên lực, niềm tin liệu sẽ giúp ngươi thoát khỏi cái chết hay sao? Ha ha, đúng là nằm mơ giữa ban ngày rồi, không tưởng được có kẻ tu luyện đến trình độ cao như ngươi, vậy mà vẫn phải bám vào một cái thứ không thực tế là niềm tin để tìm con đường sống. Nếu ngươi đã muốn, vậy hãy cứ tin đi, tin vào cái niềm tin mù quáng của ngươi đi, có lẽ đến khi chết ngươi cũng sẽ giữ vững được niềm tin ấy đấy, ha ha ha”

Chế Bồng Cồ giống như nghe được một câu chuyện cười đáng cười nhất thế giới này, không ngừng ngửa đầu cười vang, giọng cười mang theo sự ngạo mạn, chế giễu, nhạo báng, và cả một phần thương hại nữa. Đúng vậy, hắn chính là thương hại cho một kẻ sắp chết phải bầu vùi vào cái gọi là niềm tin để tự lừa mình dối người. Nếu niềm tin thực sự có tác dụng, vậy giờ này Chế Bồng Cồ hẳn cũng chưa chắc đã có thể đứng ở nơi này. Biết bao nhiêu kẻ đã gục ngã bởi Từ Nguyên Lan trong tay hắn, có kẻ nào chẳng mang theo niềm tin mà chết đi! Chế Bồng Cồ hẳn không tin, cái thứ gọi là niềm tin kia, rút cục cũng chỉ là một ý tưởng của con người mà thôi, chẳng có được bao nhiêu tác dụng thật sự.

Đối mặt với tiếng cười tràn ngập chế giễu và nhạo báng của Chế Bồng Cồ, Nguyễn Phong lại không hề có chút nào khó chịu, trái ngược lại, hắn vẫn bình tĩnh tự nhiên như không, chờ đến khi Chế Bồng Cồ đã dùng hết tiếng cười của mình lại, hắn mới bắt đầu lên tiếng:

“Ngươi thật sự đáng thương, rất đáng thương, bởi ngươi sống trên đời vậy mà lại không có lấy một niềm tin. Ngươi nghĩ rằng sức mạnh là tất cả sao? Vậy ta hỏi ngươi, người tu luyện có nguyên lực, có thể thông qua nguyên lực để điều khiển được nguyên tố trong tự nhiên, tạo lên sức mạnh to lớn, thế nhưng, nguồn gốc của nguyên lực là từ đâu ra? Nguồn gốc của tu luyện giả là từ đâu ra? Tu luyện giả, cuối cùng cũng vẫn là con người mà thôi! Mà ở thời điểm khởi đầu, con người cũng không tự nhiên sinh ra được nguyên lực. Nguyên lực, chính là thành quả của cả một quá trình cố gắng, mà động lực chính của quá trình này chính là niềm tin. Bằng niềm tin, con người đã vượt qua bao khó khăn gian khổ, hoàn thành được khát khao của bản thân, chinh phục được mọi vật cản trên con đường phát triển của họ. Ta không biết, người Chiêm Thành các ngươi có tin ngưỡng như thế nào, nhưng ta biết, từ khi

con người xuất hiện đến giờ, đã phải đối mặt với bao thách thức, và loài người vẫn có thể vượt qua. Nói về sức mạnh, thân thể loài người vốn yếu đuối, có thể so sánh được với dã thú sao, có thể so sánh được với các loài quý quái yếu ma sao? Thế nhưng con người vẫn có thể chiến thắng được bọn chúng, vẫn có thể phát triển lớn mạnh đến như bây giờ, tất cả là vì đâu? Nguyên nhân lớn nhất giúp con người có thể chiến thắng được mọi khó khăn, đó chính là vì con người có niềm tin. Niềm tin tuy không thể nhìn thấy, nghe thấy, sờ thấy, nhưng chúng ta có thể dùng trái tim để cảm thấy nó. Niềm tin tuy không trực tiếp tạo ra sức mạnh, nhưng nó ban cho con người động lực để tạo ra sức mạnh. Và hôm nay, niềm tin cũng chính là thứ cho ta động lực, để ta có thể phá tan âm mưu của các người!”

Giọng nói của Nguyễn Phong bắt đầu rất ôn hòa nhẹ nhàng, nhưng càng lúc càng trở nên mãnh liệt hơn. Lập luận trong lời nói của hắn, giống như được thực thể hóa, hóa thành từng đòn tấn công mãnh liệt vào tâm lý của Chế Bồng Cô, của Từ Hồng, và của tất cả những kẻ có thể nghe thấy lời hắn nói. Theo giọng nói của Nguyễn Phong dẫn dắt, Từ Hồng không ngờ lại dần dần cảm thấy tràn đầy sức lực, nguyên lực vốn vẫn đình trệ như cũ, nhưng hắn lại có thể cảm nhận thấy một tia sức mạnh nguyên tố cực kỳ thuần khiết, cực kỳ thân thiết với bản thân. Mà hai người Trần Duy và Văn Thái, cũng nhanh chóng tìm được một sự cảm nhận riêng biệt của bản thân, không ngờ lại thoát được sự trói buộc của độc tố Từ Nguyên Lan. Bên phía Nguyễn Phong nhận được lợi ích to lớn, còn phía Chế Bồng Cô lại hoảng sợ không thôi. Mỗi câu mỗi chữ của Nguyễn Phong, không ngờ lại khiến cho Chế Bồng Cô hấn sinh ra tâm lý sợ hãi, muốn rút lui, chỉ là Chế Bồng Cô cũng là kẻ quyết đoán, không muốn chịu thêm bất cứ tổn thất về mặt tâm lý nào nữa, hắn trực tiếp ra lệnh cho thủ hạ tiến lên, tấn công về phía nhóm Nguyễn Phong: “Các người, mau xông lên cho ta, tấn công bọn chúng, nhanh chóng tiêu diệt bọn chúng đi, tránh để lâu nảy sinh ra biến cố bất ngờ.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 94: Cứu viện

Một ngày lặng lẽ trôi qua, giống như người qua đường, tự nhiên vô cùng, không ràng buộc, không níu kéo, thoải mái ngắm nhìn vô số chuyện xảy ra trên đời. Vầng mặt trời đỏ ối từ từ trôi về phía tây, nhẹ nhàng buông xuống mặt biển thanh bình, thân mật tiếp xúc cùng bờ nước bao la vô cùng vô tận. Theo tia nắng cuối cùng của một ngày dần tan biến, nhiệt độ trong không khí cũng từ từ hạ xuống, giải tỏa đi cái nóng bức của một ngày hè rực rỡ, mang theo vài cơn gió mát giúp xua tan đi sự mệt nhọc khó chịu trong lòng người. Cảnh trời đất vẫn mang theo cái đáng vẻ thân thuộc tự nhiên ấy, hoàn toàn không có một chút gượng ép nào, và có lẽ cũng sẽ chẳng có một chút sượng sùng nào, nếu lòng người ngắm cảnh không mang theo những tâm trạng và suy nghĩ của riêng mình mà ảnh hưởng tới cả cảnh vật.

Giống như đại thi hào Nguyễn Du đã từng viết trong tác phẩm của mình: “Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ”. Lúc này đây, mặc cho cảnh sắc đất trời vào giây phút hoàng hôn lộng lẫy, lòng người mang tâm sự nặng nề vẫn chẳng thể nào tươi đẹp như cảnh vật được, mà Chế Bồng Cô lại chính là một trong số nhiều những người đang mang tâm sự nặng lòng ấy. Kế hoạch của hắn hôm nay, vốn đã được tính toán kỹ càng, thậm chí còn có nguồn thông tin nội gián cực kỳ đáng tin cậy, tưởng chừng như tất cả mọi việc đều đã nắm trong lòng bàn tay, vậy mà không biết từ đâu lại nảy ra một cái biến số lớn lao có thể thay đổi cả cục diện như thế. Kẻ kia, người thanh niên kia, tu luyện giả kia, tên phá hoại kia. .... lúc này đây, trong lòng Chế Bồng Cô có hàng trăm cách để gọi kẻ đã phá hỏng hoàn toàn kế hoạch của hắn, thế nhưng hắn lại không thể nghĩ ra lấy một cách để không chế cục diện theo ý muốn. Đối phương rõ ràng đã trúng độc, đối phương cũng rõ ràng không thể vận chuyển nguyên lực, toàn bộ năng lực chống cự của hắn đều đã bị Chế Bồng Cô tước đoạt đi, vậy mà không biết vì sao, hắn lại vẫn có thể tự tin đứng thẳng, bình tĩnh nói ra những luận điệu hào hùng của bản thân. Rốt cuộc thì cái gì đã cho kẻ kia sức mạnh? Cái gì đã giúp tâm lý hắn vững vàng kiên cường, dù đối mặt với cả hoàn cảnh chết chắc kia mà vẫn không sờn lòng lùi bước? Chẳng có lẽ lại chính là cái thứ lòng tin vô vắn mà hắn đang nói kia? Chế Bồng Cô rất muốn cười khẩy một cái, lòng tin ư, lòng tin là cái gì, có thể ăn được hay không, có thể biến thành vũ khí để giúp con người chiến đấu hay không, có thể hóa thành sức mạnh để con người thoát khỏi tử vong hay không? Chắc chắn là không, bởi nếu lòng tin có tác dụng lớn lao như vậy, nhân dân Chiêm Thành hẳn giờ này đã không cần phải khuất phục nước Đại Việt, cụ kỵ cha ông em của hắn đã không phải gục ngã dưới sự tấn công của quân đội Đại Việt, mà hắn, một kẻ thuộc dòng dõi hoàng gia của Chiêm Thành, cũng sẽ không lưu lạc đến bước đường này. Từ cái ngày mà Chế Bồng Cô di cư đến sinh sống ở đất Đại Việt, hắn đã không mang trên mình bất cứ một niềm tin nào nữa rồi. Ấy thế mà hôm nay, chính mắt hắn lại thấy, thứ mà hắn đã vứt bỏ lại không ngừng được kẻ khác phát huy đến tận cùng, khiến cho hắn dù muốn cười nhạo đối phương một tiếng mà giờ này lại chẳng thể nhếch môi. Rút cục, Chế Bồng Cô chỉ có thể phát ra hiệu lệnh tấn công cho đám thủ hạ, hắn muốn nhanh chóng hủy diệt đi kẻ đang đứng vững đằng kia, hủy diệt đi cả cái niềm tin mà kẻ kia vẫn luôn hô hào, và hủy diệt đi cả sự nghi hoặc đã bắt đầu xuất hiện trong lòng hắn.

Một đám hơn hai mươi kẻ quần áo kín mít, tuyền một màu đen, mặt mũi cũng được giấu kín sau lớp vải đen, đồng loạt xuất hiện bao vây nhóm người Nguyễn Phong vào giữa. Những kẻ này nhìn qua có cao có thấp, có béo có gầy, dường như rất không phù hợp, thế nhưng hành động của chúng lại đều tằm tắp, không có đến nửa điểm sai lệch. Theo một tiếng hiệu lệnh của Chế Bồng Cô, đám người này đồng loạt rút vũ khí ra, hầu hết đều là loại vũ khí nhìn giống như kiếm, nhưng lưỡi dài ngoằn ngoèo giống như rắn. Thứ vũ khí này vừa nhìn đã biết hiệu quả chuyên dụng để đâm, một khi đâm trúng đối phương, lực sát thương gây ra tuyệt đối là đáng sợ, hơn nữa vết thương cũng vì tạo hình của vũ khí mà càng bị mở rộng ra, khiến cho đối phương mất máu càng nhiều, tỷ lệ tử vong cũng càng cao hơn. Quả thật, nhìn qua thứ vũ khí này, người ta không khỏi thấy được một dáng vẻ dữ tợn cùng tàn ác vô cùng, hơn nữa lại không kém phần liều mạng bởi một khi tấn công thất bại, người sử dụng thứ vũ khí này gần như không có cơ hội để đón đỡ đòn phản công của đối phương. Mặc dù thứ vũ khí này nguy hiểm tàn ác là thế, nhưng trong tay một đám người áo đen này lại tán phát ra một loại cảm giác giết chóc đáng sợ. Đáng sợ bởi đám người này phối hợp cực kỳ đồng đều, đáng sợ vì sự liên kết giữa bọn họ cực kỳ chặt chẽ, thế tấn công một khi đã phát động thì dường như không có điểm dừng, khiến cho đối phương không có lấy một cơ hội phản công. Mà càng đáng sợ hơn nữa, đó là đám người này lại giống như không thiết đến mạng sống nữa, sử dụng loại vũ khí đơn thuần tấn công này lại càng thêm liều mạng, khiến cho kẻ địch không tự chủ được mà sinh ra ý nghĩ muốn chạy trốn, không dám đối mặt.

Vũ Ngôn ánh mắt tinh tường, nhìn thấy loại vũ khí này là có thể nhận ra lai lịch của bọn chúng. Những thứ vũ khí này, xuất xứ đều đến từ quân đội của Chiêm Thành. Ở nơi Chiêm Thành xa xôi kia, vốn không có một thể chế tập trung nào, tuy đã từng được gọi là một đất nước, nhưng dân chúng nơi đó lại

càng đoàn kết theo kiểu làng xã hơn, mà giữa các làng xã thì luôn có sự tách biệt rõ rệt, thậm chí còn không ngừng có tranh đấu cướp đoạt. Ở một nơi như vậy, mạng người có lẽ không được quá coi trọng, bởi sau mỗi cuộc chiến tranh, thứ mà bên thắng đạt được nhiều nhất chính là tù binh, hoặc có lẽ nên gọi là “quân đội” của bọn họ. Những người phải tham gia vào loại “quân đội” này, trên chiến trường chỉ có thể tiến lên, đi ở hàng đầu tiên, thậm chí đến tính mạng của bản thân cũng không được phép lo lắng. Mục đích duy nhất của loại binh lính này, đó chính là tiêu hao, tiêu hao đến mức tối đa sức lực của phe đối phương, giúp cho quân đội của phe mình càng dễ dành chiến thắng. Thật sự mà nói, chiến tranh vốn đã là vô nhân đạo, nhưng thứ chiến tranh mà sử dụng thứ vũ khí kia, thì lại càng vô nhân đạo đến tận cùng.

Năm người bên phía Nguyễn Phong, bao gồm cả Từ Hồng lúc này đều đang bị bao vây kín mít. Nếu trong tình trạng sung sức nhất, bọn họ đương nhiên không sợ hãi gì cả, thế nhưng hoàn cảnh bây giờ, bản thân mỗi người đều đã trúng độc Từ Nguyên Lan, nguyên lực tạm thời không thể vận chuyển như ý, tối đa cũng chỉ có thể sử dụng nguyên lực tương đương với một phần mười khi bình thường. Chính vì vậy mà sự uy hiếp đến từ đối phương lại không ngừng tăng lên gấp mấy lần. Rút cục sau khi hai bên cẩn thận quan sát tình hình, theo một tiếng quát chỉ huy của Chế Bông Cổ, đám người che mặt đã đồng loạt ra tay. Từng mũi nhọn giống như mưa sa không ngừng tấn công tới tấp vào đám người Nguyễn Phong. Mà bên phía Nguyễn Phong cũng quyết không chịu để yên cho đối phương tùy ý tấn công, từng luồng sáng nguyên lực lóe lên, theo đó là những đòn phản kích mãnh liệt tấn công về phía kẻ địch. Thế nhưng, sự phản công của phía Nguyễn Phong dường như không có bao nhiêu tác dụng, trận thế liên kết phía đối phương thực sự quá chặt chẽ, dễ dàng ngăn chặn được đòn phản công của bọn họ. Mà cách ngăn chặn của đối phương cũng tuyệt không đơn giản, thứ vũ khí mà bọn họ sử dụng hoàn toàn không có khả năng phòng thủ, và cách duy nhất để bọn họ có thể phòng thủ chính là phải tấn công triệt để, khiến cho mọi đòn công kích của đối phương đều bị đè bẹp, tấn công mới chính là cách phòng thủ tốt nhất của loại vũ khí này. Có thể nói, bất kể là người sử dụng, hay là người phải ứng phó với loại vũ khí cực đoan như vậy đều rất là đau đầu. Trong lúc phòng thủ, có mấy lần nhóm người Nguyễn Phong đã suýt bị đối phương phá vỡ được trận hình, mà nếu điều này xảy ra cũng có nghĩa là bọn họ sớm muộn cũng sẽ bị những mũi kiếm nhọn hoắt của kẻ địch xuyên phá thân thể, kết quả của việc đội hình bị chia cắt chỉ có thể là sự gục ngã của từng người trong bọn họ. May mắn là trong nhóm Nguyễn Phong còn có một cao thủ mạnh mẽ như Vũ Ngôn, chính nhờ kinh nghiệm chiến đấu cao siêu của bản thân, cùng với khả năng bao quát cục diện tốt cũng như năng lực khó người bì nổi của vị sư phụ này mới có thể giúp cho bọn họ chống đỡ được trước những đợt sóng công kích như thủy triều của đối phương. Chỉ là Vũ Ngôn từ đầu đến cuối cũng không hề ra tay mạnh mẽ phá vỡ trận hình của đối phương. Dù sao đây cũng là một cách rèn luyện tốt đối với những đệ tử này, có trải qua thời khắc nguy hiểm cận kề cái chết thì bọn họ mới càng có động lực trên con đường tu luyện, còn vai trò của sư phụ như hãn, chỉ là đảm bảo cho đệ tử của mình không bị nguy hiểm trí mạng mà thôi.

“Đại ca, cứ kéo dài như thế này cũng không phải là cách tốt, chúng ta đã bị trúng độc của Từ Nguyên Lan, dù hiện giờ hiệu quả ngăn chặn nguyên lực chỉ ở mức bộ phận, nhưng nếu kéo dài hơn nữa thì chúng ta khó mà chống lại với kẻ địch sức lực sung túc. Ta nghĩ không bằng chúng ta cùng nhau hợp sức toàn lực phá vỡ trận hình của kẻ địch, nếu có thương tổn cũng chấp nhận đánh đổi một chút, có vậy mới có thể thắng được kẻ địch.”

Văn Thái chống đỡ vất vả và một hồi, tranh thủ được một chút thời gian khi đòn tấn công của đối phương bị cản lại mà trao đổi với Nguyễn Phong, tên này bình thường có vẻ cẩn thận chắc chắn, không ngờ lần này lại đưa ra một chủ ý táo bạo như vậy. Nguyễn Phong đối với ý kiến của Văn Thái cũng cẩn thận tính toán một chút, chỉ là chưa được bao lâu thì hắn đã nhanh chóng mỉm cười, từ tốn phủ quyết ý tưởng của đối phương.

“Ha ha, ta nghĩ chúng ta không cần phải làm ra hành động liều lĩnh gì đâu. Lần này chúng ta đã có cứu viện rồi”

“Cứu viện ư? Ở đâu vậy đại ca?”

“Các ngươi nhìn xem, kia chẳng phải cứu viện hay sao?”

Vừa nói, Nguyễn Phong vừa chỉ về một hướng trong rừng rậm, chỉ thấy từ phía đó không ngừng truyền đến tiếng gió rít gào kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 95: Từ Hải

Vù..... vút....

Trong mảnh rừng rậm nháy mắt trở nên yên tĩnh vô cùng, chỉ còn tiếng gió rít từ phía xa vọng về, không ngừng gào thét thị uy với tất cả mọi người ở đây, khiến cho bất kể phe nào cũng phải lo nghĩ một hồi. Tất cả tranh đấu, vào giờ phút này đều ngừng cả lại. Bất cứ người nào ở đây cũng là tu luyện giả, và chính vì là tu luyện giả, nên họ đều có thể từ tiếng gió rít mà phán đoán ra tốc độ của kẻ tới. Mà kết quả bọn họ thu được, lại không khỏi khiến cho trong lòng mỗi người đều nảy sinh sự khiếp sợ, kẻ sắp đến kia, tốc độ đã vượt qua giới hạn mà bất cứ người nào ở đây có thể đạt được. Ai cũng biết rõ, người tu luyện muốn bay lên không khó, về cơ bản nguyên tố vốn nhẹ vô cùng, chỉ cần vận dụng nguyên lực điều động, là con người có thể dựa vào sức mạnh của nguyên tố để bay lên không trung. Tốc độ của cách bay này cũng khá nhanh, mặc dù có chút khác biệt khi sử dụng nguyên tố khác nhau, nhưng về cơ bản đều hơn xa so với việc đi bộ. Điều duy nhất ngăn cản người tu luyện lựa chọn phương pháp này để di chuyển, chủ yếu là vì lượng nguyên lực tiêu hao khá lớn, nếu không đạt đến cấp bậc Tu tinh, thời gian duy trì trên không trung cũng ngắn ngủi vô cùng, nhiều nhất cũng chỉ khoảng vài phút. Chỉ khi đạt đến trình độ Tu tinh, nguyên lực đã ngưng kết thành nguyên tinh tại nê hoàn cung, mức độ nén ép cực cao, dung lượng cũng hơn xa so với các cấp bậc trước, như vậy mới có thể đủ để duy trì cho tu luyện giả bay trên không trung. Hơn nữa, khi đạt đến cấp Tu tinh, khả năng điều khiển nguyên lực của người tu luyện cũng tăng lên một trình độ cao hơn, khiến cho việc khống chế nguyên tố càng thêm thuận lợi, mức độ tiêu hao so với các cấp bậc trước cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Về nguyên lý để bay thì ai cũng hiểu, nhưng áp dụng vào thực tế lại là một vấn đề khó khăn, đòi hỏi phải luyện tập khắc khổ mới có thể thành thực được.

Mà kẻ sắp tới kia, không nghi ngờ gì là một kẻ cực kì lão luyện trong việc khống chế nguyên lực để bay lượn. Dựa vào tốc độ hần thể hiện ra, người ta cũng có thể phần nào suy đoán ra được, cấp bậc của hần ít nhất cũng phải là Tu tinh trở lên, hơn nữa nếu có là Tu tinh thì cũng là ở trình độ rất cao so với cùng cấp. Mà còn một điểm quan trọng nữa, đó là kẻ sắp tới sử dụng nguyên lực thuộc loại phong hệ. Trong tất cả các hệ nguyên tố, tốc độ của phong hệ có thể xếp vào hàng thứ nhất, cùng so sánh được với loại nguyên tố này về tốc độ cũng chỉ có lôi hệ mà thôi. Thế nhưng lôi hệ thanh thể vốn to lớn vô cùng, khi di chuyển ở tốc độ cao chắc chắn sẽ dẫn đến tiếng sấm nổ ầm ỹ, mà kẻ sắp đến đây, dù tốc độ rất cao, thanh thể cũng không kém, nhưng tôi đã chỉ giới hạn ở mức gió rít điên cuồng mà thôi, vì vậy hần chắc chắn là một phong hệ tu luyện giả. Phong hệ! Nghĩ đến hệ nguyên tố này, những kẻ mang dụng tâm xấu xa ở đây trong lòng đều giật thót một cái. Phong hệ nguyên tố, lực lượng không lớn như thổ hệ, độ dẻo dai cũng không bằng thủy hệ hay mộc hệ, sắc bén không so nổi với kim hệ, khả năng bùng nổ tuyệt đối kém hơn hỏa hệ và lôi hệ, nhìn qua thì dường như không có gì nổi trội. Thế nhưng phong hệ lại có sự cân bằng giữa tất cả các thuộc tính, cũng vì vậy mà khả năng bao quát và khống chế cực diện là lớn vô cùng. Nếu kẻ đến thật sự muốn tham gia vào chuyện này, vậy dù hần nghiêng về bất kỳ bên nào, hay thậm chí là một mình một phe, thì áp lực mà hần gây ra lên những người còn lại cũng lớn vô cùng.

Vào giây phút này mà còn có thể bình tĩnh tự nhiên, trên khắp toàn trường chỉ có một mình Vũ Ngôn, thậm chí, trên khuôn mặt của hần còn mang một chút ý cười, và thêm một phần hoài niệm, giống như khi gặp lại một người bạn đã xa cách lâu ngày. Ngoại trừ Nguyễn Phong vẫn cố gắng nắm bắt tình hình có thể nhận ra một chút vẻ khác lạ của sư phụ, những người còn lại đều đã bị sự xuất hiện của kẻ mới đến làm thu hút, không còn tâm trí nào để ý đến một người vốn bị cho là người thường nữa.

“Sư phụ, người nhận ra kẻ sắp đến là ai sao? Sự xuất hiện của hần, đối với chúng ta có lợi hay không?”

“Kẻ sắp đến ư? Hần thật ra cũng tính là một người bạn cũ của ta, chỉ là lần này hần đến đây, hần không phải vì chúng ta rồi. Hần đến đây lần này, có lẽ là vì con trai hần”

“Con trai hần ư?”

Nguyễn Phong nghe được câu trả lời của Vũ Ngôn, thoáng sửng sốt kinh ngạc một chút, sau đó giống như nghĩ ra điều gì, ánh mắt liếc qua phía Từ Hồng một cái, rồi lại hỏi lại Vũ Ngôn:

“Chẳng nhẽ con trai hần chính là ....”

“Đúng thế, kẻ sắp đến chính là cha của Từ Hồng.”

“Thì ra là thế. Vậy thì bên ta cũng không cần phải lo lắng nữa rồi”

“Đáng tiếc, ta vốn định để cho các con trui rèn qua khoảnh khắc sống chết, để các con càng củng cố vững chắc tinh thần, sau này trên con đường tu luyện cũng có lợi ích không nhỏ. Nhưng lần này xem ra, hần là không được như ý nguyện rồi”

“Sư phụ, người cũng không nên quá nghiêm khắc như vậy chứ. Bọn con trải qua cả một trường chiến đấu vừa rồi, hần là có thể coi như đã trải qua sinh tử, huống chi bên cạnh vẫn luôn có sư phụ cẩn thận quan sát, cho dù người kia không đến, mấy người bọn con chắc cũng có thể bình an phá vỡ âm mưu của kẻ địch mà.”

“Thoải được rồi, coi như ngươi thông minh, ta lần này cũng không cần nghiêm khắc với các ngươi quá làm gì. Thế nhưng sau này tuyệt đối không nên ý lại vào người khác nữa, ta dù sao cũng không thể đi theo bảo vệ các ngươi cả đời”

“Con biết rồi thưa sư phụ”

Nguyễn Phong vừa dứt lời, tiếng gió rít đang gào thét cũng ngừng hẳn lại. Kẻ kia cuối cùng cũng đã đến! Người mới đến lúc này vẫn lơ lửng giữa không trung, dùng dáng vẻ cao thượng từ trên cao nhìn xuống những kẻ phía dưới. Bất kể là nhóm người áo đen của Chế Bồng Cô, hay là những phương thế lực khác vẫn ẩn giấu trong rừng sâu, còn chưa kịp lộ diện đã bị ám hại bởi âm của kẻ họ Chế.... Tất cả bọn họ khi bị ánh mắt của người mới đến quét qua, trong lòng đều cảm thấy run sợ một trận. Kẻ mới đến kia, không chỉ có thực lực cao hơn hần so với những người thuộc các phương thế lực tham gia vào lần cướp đoạt này, mà khí thế của hần cũng mang theo một vẻ quyền lực đầy lạnh lùng, đúng là khí chất của một kẻ nắm giữ quyền lực to lớn trong tay. Nhìn khắp một lượt toàn trường, đến khi ánh mắt của hần nhìn về phía nhóm người Nguyễn Phong, trên mặt thoáng lộ ra một vẻ kinh ngạc, sau đó cái vẻ ngoài vốn lạnh lùng cao ngạo của hần, nháy mắt đã bị thay thế bởi vẻ mặt kính trọng. Hần nhìn về phía Vũ Ngôn, hai tay chấp lại, khom người làm một lễ kính trọng đối với người trên.

“Vũ sư phụ, đã lâu không gặp, không ngờ hôm nay lại có thể gặp lại ngài ở tại nơi này. Từ Hải ta kể từ khi được Vũ sư phụ trợ giúp lúc trước, trong lòng vẫn luôn mang niềm cảm kích, chỉ là không có cơ hội để báo đáp. Hôm nay có thể gặp lại ngài, thật đúng là một niềm vinh hạnh của ta, hy vọng sau khi chuyện ở đây được giải quyết, ngài có thể đến làm khách ở chỗ của ta mấy ngày, để ta được thịnh tình khoản đãi, bày tỏ lòng hiếu khách cũng như cảm ơn đối với ngài.”

“Ha ha, Từ tri phủ, đã lâu không gặp, không ngờ ngài phong thái vẫn hùng dũng như xưa. Lần này ta đi đến vùng An Tĩnh này, vốn là muốn huấn luyện vài người đệ tử, đồng thời cũng tiện đường đến thăm ngài một lần, chỉ là không ngờ hôm nay lại có thể sớm gặp được con trai của ngài tại nơi đây, thấy được phong thái của hần thật không kém ngài khi xưa, thật đúng là hổ phụ sinh hổ tử”

“Ha ha, Vũ sư phụ lại chê cười rồi, ta lần này đến đây, cũng là vì muốn mang đứa con này về trị tội một trận, không ngờ lại dám trái lời ta làm ra loại chuyện cướp đoạt này. Cũng may hần gặp được Vũ sư phụ ngài, nếu không ta thật không biết chuyện hôm nay sẽ phát sinh thế nào.”

Sau khi khách sáo vài lời với Vũ Ngôn, vị Từ Hải này, lại quay sang trách mắng Từ Hồng mấy câu:

“Ngươi, đưa con bất hiếu này, vậy mà lại dám trái lời ta, làm ra những hành vi xấu xa như vậy? Sau hôm nay về, ngươi cứ liệu hồn, ta nhất định sẽ dạy bảo ngươi một trận cẩn thận.”

Nguyễn Phong tranh thủ thời gian Từ Hải đang nói chuyện, cẩn thận quan sát kỹ người trùng tên với một nhân vật nổi danh trong “Truyện Kiều” của Nguyễn Du ở kiếp trước. Cái gì mà “Râu hùm, hàm én, mày ngài/ Vai năm tấc rộng thân mười thước cao”, thật đúng là viết ra để miêu tả vị trí phù đang đứng trước mặt hắn đây. Từ Hải này, thân hình của hắn cao lớn vô cùng, ít ra cũng phải đạt đến tiêu chuẩn một mét tám (1m80) ở kiếp trước, hai bờ vai của hắn rộng vô cùng, điển hình cho một người luyện võ tiêu chuẩn. Mặc dù trên người Từ Hải khoác lên một chiếc áo bào rộng thùng thình, nhưng vẫn không che dấu được từng thớ cơ bắp săn chắc cuộn cuộn dần đều khắp thân thể hắn. Chưa kể trên người hắn còn có một loại khí chất của người nắm quyền lớn, dù không có ý tỏa ra nhưng vẫn hiển hiện một cách rõ ràng, người ngoài nhìn vào hắn lần đầu, trong lòng không ngờ đều tự nhiên sinh lên một cảm giác kính nể và sợ hãi. Chẳng biết Từ Hải trong truyện nếu ngoài đời thật thì thế nào, nhưng cùng lắm cũng chỉ oai phong đến như vị này là cùng.

Trong khi Nguyễn Phong còn đang cẩn thận đánh giá vị “danh nhân” trước mặt này, Từ Hải đã quay sang nhìn về phía đám người Chế Bồng Cô. Giọng nói của hắn nhanh chóng trở nên lạnh lùng, mang theo một tư vị của quan lớn phán định tội trạng của kẻ phạm tội.

“Các ngươi thật to gan, dưới mí mắt của quan quân mà vẫn dám ngang nhiên thực hiện hành vi cướp bóc trắng trợn, quả thật là không coi luật pháp vào đâu. Dám coi thường luật pháp, lại ngang nhiên cướp bóc, loại tội này đáng chịu tử hình. Hôm nay ta sẽ thực thi luật pháp để răn đe tất cả những kẻ trong lòng còn mang theo ý xấu. Khôn hồn thì bó tay chịu trói, có lẽ còn có thể tha thứ khoan hồng”

“Hừ, lũ quan lại các ngươi đều là một bọn giả dối, đầu hàng thì được khoan hồng ư, so với chết còn khổ hơn. Chúng ta thà rằng chiến đấu, cùng lắm là chết mà thôi, các ngươi mau xông lên, tiêu diệt kẻ nhiều lời này. Có liều mạng thì chúng ta may ra mới tìm được một con đường sống. Mau tấn công”

Chế Bồng Cô đối với lời nói của Từ Hải hiển nhiên là coi thường, không thèm quan tâm đến, lập tức ra lệnh cho đám thủ hạ xông lên. Mà Từ Hải cũng đã biết trước được việc này, cho nên cũng chẳng ngạc nhiên, khỏe miệng còn hiện lên một nụ cười chế diễu, khẽ lâm bâm vài câu:

“Các ngươi đã không muốn được khoan hồng, vậy ta cũng không ngại thi hành luật pháp”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 96: Linh hỏa

Thành An Tĩnh.

Trời lúc này đã về khuya, thế nhưng cái nóng mùa hè dường như cũng không chịu giảm bớt. Đặc biệt, ở một vùng có hỏa nguyên tố nồng đậm như nơi đây, bầu không khí càng trở nên nóng bỏng khó chịu, giống như đang ở trong một lò lửa vậy. Cũng may, người dân ở nơi này quanh năm suốt tháng phải đối mặt với tình trạng này, cho nên cũng đã trở nên quen thuộc, đời sống cũng không bị ảnh hưởng quá lớn. Tất nhiên, trời về đêm không thể thiếu được những cơn gió, gió từ ngoài biển thổi vào, mang theo không ít thủy nguyên tố thuần khiết, giống như một đôi bàn tay của thiếu nữ tự nhiên, mềm mại xoa bóp lên thân thể người, xua tan đi tất cả cảm giác bức bối khó chịu do nóng bức gây ra. Trên bầu trời, vào một đêm rằm như hôm nay, mặt trăng tròn đầy viên mãn đã sớm lơ lửng treo giữa trời, sáng tỏ thanh khiết, nhẹ nhàng soi rọi xuống mặt đất từng tầng ánh sáng, nhẹ nhàng tô điểm lên những đường viền đen của các công trình kiến trúc một lớp màu bạc mát lạnh, mơ hồ như sương khói, càng thêm cô đọng trong lòng người có tâm những cảm xúc đặc biệt.

Thành An Tĩnh, vốn là một thành thị trung tâm của cả một phủ An Tĩnh rộng lớn, tuy chính vì vậy nên mức độ phát triển văn hóa tuyệt đối không thấp. Mặc dù từ ngoài nhìn vào, tòa thành này vẫn mang trên mình một vẻ cổ kính mà nguyên sơ, thân thiết và hiếu khách như lòng người nơi đây, thế nhưng về đêm, khung cảnh nơi đây lại sớm khoác lên một vẻ xa hoa lạ thường, kết hợp cùng với cái khí chất nguyên thủy ban đầu, càng dễ khiến người ta nảy sinh ra những cảm xúc mới lạ. Nếu từ trên cao nhìn xuống, không khó để phát hiện ra, trong tòa thành rộng lớn này, các địa điểm “vui chơi giải trí” đều nổi bật rõ ràng. Một vài con phố đặc biệt náo nhiệt, ánh đèn đường đã sớm thấp lên, soi tỏ rõ ràng, so với ánh trăng trên cao dường như còn sáng hơn vài phần. Mà đặc biệt có một vài kiến trúc càng được xây cao lên hơn so với những tòa nhà xung quanh, kết đèn giăng hoa cực kỳ nổi bật, hấp dẫn ánh nhìn vô cùng. Ở những nơi như vậy, khách khứa ra vào náo nhiệt, đây đó lại thấy được một vài tao nhân gập được tri âm, cùng nhau uống rượu ngâm thơ, mà có khi lại thấy những vị “quan tử” gặp được “thục nữ” của mình, bên nhau vui sướng uống rượu đàn ca. Chỉ là bề ngoài tuy có vẻ hào nhoáng bóng bẩy, nhưng những nơi như vậy lại bị nhiễm một màu sắc trần tục quá nhiều, khiến cho vài người tự xưng là thi nhân chân chính không khỏi chán ghét, chẳng buồn quan tâm đến.

Mà đêm nay, một đêm trăng tròn vành vạnh động lòng người như thế, tại một tòa thành nguyên sơ cổ kính mà lại cũng rất trẻ trung mới mẻ này, lại có một địa điểm càng thêm náo nhiệt hơn so với những địa điểm vui chơi kia. Tại phủ của tri phủ An Tĩnh hôm nay đặc biệt tấp nập rộn ràng, đám người hầu cận chuẩn bị, người qua kẻ lại vô cùng náo nhiệt. Tất cả người hầu trong phủ dường như đều được điều động đi làm việc, kẻ thì chẳng đèn kết hoa, kẻ thì vội vàng đi quét dọn các phòng trong phủ, lại có vài kẻ chặt vật chạy đi khắp nơi hỏi mua các loại đặc sản, sơn hào hải vị của vùng An Tĩnh. Mà ngay cả chủ nhà, cũng chính là vị tri phủ đại nhân đầy quyền uy trong mắt tất cả người dân ở vùng An Tĩnh, ngay lúc này cũng không rảnh rang. Hắn lúc này đang bận tiếp đón những vị khách quý, mà sự tấp nập trong phủ cũng là vì chuẩn bị để tiếp đón những vị khách này. Mà mấy vị khách này, lại cũng không phải ai xa lạ, chính là nhóm người Nguyễn Phong.

Rốt cuộc, sau gần một tiếng đồng hồ tấp nập chuẩn bị, tri phủ đại nhân cuối cùng cũng đã có thể chính thức mời các vị khách quý dự tiệc tẩy trần, vừa là để thể hiện lòng hiếu khách của hắn, cũng là thay mặt con trai hắn bày tỏ ý xin lỗi đến mấy vị khách quý này về sự việc mà Từ Hồng đã gây ra. Nói vậy

cũng có thể hiểu được, bọn họ đã có thể an nhiên ngồi đây dự tiệc, vậy những kẻ có âm mưu xấu xa đều đã phải lãnh nhận hậu quả rồi. Thực sự mà nói, từ khi vị tri phủ Từ Hải này xuất hiện tại một trường cướp đoạt lúc chiều tối, mọi việc đều có thể được giải quyết nhanh chóng. Âm mưu của đám người Chế Bồng Cổ dày công bày ra, cuối cùng lại hoàn toàn vụt vào xọt rác bởi biến số đến từ mấy người Nguyễn Phong. Một âm mưu đen tối, chỉ có thể phát huy hiệu quả tốt nhất khi được che giấu cẩn thận, mà một khi nó đã bại lộ ra ngoài ánh sáng, vậy nó đã không còn đáng được gọi là âm mưu nữa rồi, hiệu quả của nó trước mặt sức mạnh to lớn lại càng là một con số không tròn trĩnh. Dưới sự ra tay thẳng thừng của vị tri phủ đạt đến cấp bậc Bát quái này, đám người Chế Bồng Cổ hoàn toàn không chống đỡ nổi, nhanh chóng bị tiêu diệt hơn phân nửa, mà kẻ chủ mưu là Chế Bồng Cổ cuối cùng lại bị Từ Hải bắt giữ, tống vào nhà giam chờ ngày xét xử.

*****

“Vũ sư phụ, một chén này là ta chúc cho sự may mắn có thể gặp lại ngài. Thật lòng mà nói, gặp được ngài quả là một niềm may mắn lớn lao trong đời ta. Ân tình mà ngài giúp đỡ ta khi xưa, cả đời này ta đều khắc ghi trong lòng. Nào, cạn chén”

“Ha ha, cạn chén!”

Hai người nhanh chóng nâng chén uống cạn. Tình hữu nghị giữa bọn họ được thành lập đã từ lâu rồi, tuy hiếm khi có điều kiện gặp mặt, nhưng lòng nhiệt tình vẫn không hề giảm bớt, huống chi Vũ Ngôn còn là ân nhân đã giúp đỡ cho Từ Hải khi hắn gặp khó khăn, vì thế đối với vị ân nhân này, Từ Hải càng thêm phần kính trọng.

“Ha ha, sáng khoái, đã lâu lắm rồi ta mới có hứng uống rượu đến như vậy. Chén tiếp theo này, là ta thay mặt cho đứa con khó dạy dỗ này xin lỗi các vị vì hiểu lầm lúc trước. Mong các vị bỏ qua cho lỗi lầm của hắn.”

Nói rồi, Từ Hải tự mình rót một chén thật lớn, một hơi uống cạn. Chén rượu này mặc dù mang tiếng là xin lỗi mọi người, nhưng tất cả người ngồi đây đều hiểu được, vị chủ nhà trước mặt này hiện giờ cũng là quan lớn một phương, người ta đã xin lỗi mình, cũng có nghĩa là đã cho mình thể diện, vì vậy bọn họ cũng cần đáp lễ đối với Từ Hải. Nguyễn Phong mặc dù kiếp trước không thích thú lắm với chuyện uống rượu xã giao này, cũng không có nhiều cơ hội tham gia tiệc tùng với nhân vật có vai vế lớn đến thế, nhưng mà về nguyên tắc thì vẫn là thấu hiểu, cho nên hắn cũng không ngần ngại tự rót cho mình một chén lớn, rồi cùng mấy người còn lại nâng chén đáp lễ cho Từ Hải. Vị tri phủ này đối với biểu hiện của mọi người cũng rất vui mừng, lại tự mình uống thêm mấy chén, coi như là bày tỏ lòng hiếu khách.

“Từ Hồng, con là người gây ra lỗi lầm, cũng nên tự mình xin lỗi Vũ sư phụ và mấy người bạn này đi chứ”

Từ Hải mặc dù đã thay mặt con trai mình xin lỗi mọi người, nhưng cũng không quên nhắc nhở hắn thực hiện phần lễ nghi này. Từ Hồng đối với cha mình có vẻ rất kính sợ, hơn nữa hắn cũng có lòng kiêu ngạo của bản thân, cũng dám nhận lỗi mình mắc phải, cho nên liền nâng ly uống cạn liền ba chén, coi như thay lời xin lỗi.

Rượu qua ba tuần, mọi người cũng đã bắt đầu thưởng thức các món ăn cao lương mỹ vị trên bàn. Từ Hải lúc này mới lại lên tiếng:

“Vũ sư phụ, lần này chẳng hay ngài đến vùng An Tĩnh này là có việc gì vậy”

“À, việc này ta cũng muốn nhờ ngài giúp đỡ một phen, cho nên cũng không ngại nói ra. Lần này ta dẫn theo mấy đệ tử là muốn huấn luyện bọn chúng, tạo cho chúng cơ sở vững chắc để chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới.”

“Thì ra là thế. Nếu vậy thì có lẽ ta cũng phải chúc mừng trước mấy người bạn trẻ đang ngồi đây rồi. Có thể nhận được sự chỉ dạy tận tình của Vũ sư phụ, hẳn mỗi người trong số các cậu đều là người có tài, trong khoa thi sắp tới của triều đình, đoạt lấy một cái vị trí cao hẳn là không khó khăn. Đến lúc đó nếu được triều đình cất nhắc, thì cũng nhớ nói giúp ta vài tiếng nhé, ha ha”

Từ Hải vui vẻ cười nói với mấy người Nguyễn Phong, mặc cho tuổi tác cùng thân phận có cách biệt rất lớn. Nguyễn Phong cũng hiểu rõ, Từ Hải đối xử với bọn họ nhiệt tình như vậy, chủ yếu là vì bọn họ là đệ tử của Vũ Ngôn, bằng không thì tuyệt không thể được hưởng đãi ngộ như vậy. Chính vì vậy, mấy người bọn họ cũng tuyệt đối không thể thất lễ với vị quan lớn này được. Nguyễn Phong được Từ Hải chúc mừng, liền vội đứng dậy chấp tay cảm ơn, hai người Trần Duy, Văn Thái cũng đồng loạt làm theo hắn.

“Vũ sư phụ, nếu chỉ là đi rèn luyện, hẳn sẽ không cần nhờ đến một vị quan địa phương như ta chứ. Không biết người có chuyện gì muốn phân phó, xin cứ nói ra, nếu có thể giúp được thì ta tuyệt đối sẽ không từ chối.”

“Chuyện là thế này. Trong số mấy đệ tử của ta, có một người cũng có thể coi là thiên phú xuất chúng, lần này chúng ta đi đến đây, là muốn giúp cho hắn tìm lấy một chân hồn thuộc hệ hỏa hoặc hệ thủy. Mà tình hình ở vùng này, ngài là quan địa phương, hẳn là rất rõ ràng, chính vì thế ta mới muốn đến hỏi thăm từ ngài một chút tin tức”

Từ Hải nghe được mấy lời này, thoáng trầm ngâm suy tư một chút, sau đó trên mặt liền xuất hiện một chút vui mừng, giống như đã nhớ ra được điều gì đó.

“Ha ha, chân hồn hệ thủy thì gần đây cũng không có loại nào xuất sắc quá cả, chỉ là chân hồn hệ hỏa thì vừa hay mới xuất hiện một tin tức khiến cho người ta không khỏi động lòng, hôm nay ta cũng xin phép được nói ra với các vị. Tin tức này cũng mới xuất hiện được vài hôm nay thôi, nội dung cũng không quá đặc biệt, chủ yếu là một tu luyện giả trong lúc đi thám hiểm thì tình cờ phát hiện ra một chút đồ vật thần kỳ mà thôi. Ta nói tới đây, hẳn các vị cũng phần nào đoán được thứ mà hắn tìm ra là gì rồi chứ?”

“Tìm được một chút đồ vật thần kỳ, mà lại là hệ hỏa. ... Chẳng lẽ hắn phát hiện ra được linh thú hỏa hệ cực kỳ trân quý nào hay sao?”

“Ha ha, không phải là linh thú hóa hệ. Thứ mà hần phát hiện được, so với linh thú còn quý giá gấp hàng chục lần. Theo một nguồn tin đáng tin cậy của ta xác nhận, gã tu luyện giả này quả thật may mắn, không ngờ lại có thể phát hiện ra ‘linh hóa’.”

“Cái gì? Linh hóa sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 97: Linh hỏa (2)

“Cái gì? Linh hỏa sao?”

Tin tức mà Từ Hải đưa ra, quả thật là một trái bom nặng kí đối với những người đang ngồi đây. Tất cả mọi người trong nhất thời đều kinh ngạc đến mức ngây người, giống như đã bị ai đó đoạt mất hồn phách vậy. Thậm chí ngay cả Vũ Ngôn, một tu luyện giả cấp bậc Lưỡng Nghi, khi nghe được tin này cũng không khỏi ngạc nhiên đến thất thần. Nhưng dù sao hần cũng là một cao thủ, hơn nữa lại là một cao thủ có kinh nghiệm cùng kiến thức phong phú, vì vậy rất nhanh đã lấy lại được bình tĩnh. Nhìn quanh một vòng, thấy đám đệ tử của mình vẫn còn đang bị sự kinh ngạc chiếm lấy tâm trí, Vũ Ngôn không khỏi lắc đầu một phen. Tuổi trẻ mà, tâm trí thật đúng là không đủ cứng cáp! Chỉ là suy nghĩ một chút, Vũ Ngôn không ngờ trên khóe môi lại xuất hiện một nụ cười mỉm. Ai mà chẳng có lúc trai trẻ, ai mà chẳng có thời gian bông bột nhưng đây nhiệt huyết chứ. Nhìn vào mấy đệ tử được mình bồi dưỡng, Vũ Ngôn lại nhớ đến hình ảnh của mình một thời, cũng là hấp tấp vội vàng, cũng là nhiệt tình nóng nảy, cũng có những người bạn chia ngọt sẻ bùi. ... Thật là một thời đáng nhớ!

Thời gian nhẹ nhàng trôi qua, bữa cơm đón khách vì tin tức kinh người này mà trong nhất thời trở nên yên tĩnh lạ thường. Mãi cho đến khi Vũ Ngôn khẽ hắng giọng một tiếng, mấy người Nguyễn Phong mới tỉnh táo lại. Mấy người trẻ tuổi không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ vì vừa rồi đã quá thất lễ, nhưng rất nhanh sự chú ý lại bị tin tức kia hấp dẫn. Phải biết rằng, tin tức này chỉ cần một khi được công bố ra ngoài, vậy thì cả Đại Việt quốc đều sẽ phải rung động một trận. Dù sao cũng là tin tức về linh hỏa, mà linh hỏa thật sự lại quá quý hiếm, có thể nói là nghìn năm chưa chắc đã xuất hiện một lần, bảo sao không khiến cho người ta vì nó mà động tâm.

“Từ đại nhân, vậy linh hỏa kia hiện tại ở nơi nào ạ?”

Trần Duy hấp tấp không bình tĩnh nổi, ngay lập tức lên tiếng hỏi Từ Hải. Vị tri phủ đại nhân này nghe câu hỏi của hần, cười nhẹ một tiếng, sau đó mới trả lời:

“Vị trí chính xác của nó thì ta không biết rõ, nhưng khu vực đại khái thì cũng có nắm được. Linh hỏa hiện giờ, có lẽ là ở vùng Tương Dương. Có điều, linh hỏa này cũng không cố định ở một chỗ, hơn nữa nghe nói mới ở trạng thái thai nghén sắp sửa hình thành mà thôi, cho nên vẫn thường xuyên ẩn giấu. Chỉ khi nào linh hỏa thực sự sinh ra, khi đó chúng ta mới có thể phát hiện được vị trí cụ thể của nó.”

Nghe đến đây, Trần Duy không khỏi thở dài một tiếng.

“Cả vùng Tương Dương cũng rộng lớn như vậy, nếu không có vị trí chính xác thì làm sao mà đi tìm đây? Chờ đến khi nó thực sự sinh ra mới đi tìm, vậy không biết đã có bao nhiêu kẻ đến trước rồi?”

“Ha ha, điều này thì chưa chắc”

Từ Hải đối với câu hỏi của Trần Duy lần này lại không trả lời, ánh mắt hần nhìn về phía ba người Nguyễn Phong có một chút thâm ý, giống như đang muốn kiểm tra xem kiến thức của mấy đệ tử mà Vũ Ngôn chỉ dạy ra sao. Nguyễn Phong nhìn thấy ý hỏi của Từ Hải, trong lòng suy nghĩ một chút, sau đó mới lên tiếng:

“Trần Duy, người nói có điểm sai rồi. Tương Dương tuy rằng rộng lớn, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một huyện của phủ An Tĩnh. Cả vùng An Tĩnh này đều nằm dưới sự quyền điều khiển của tri phủ đại nhân, vậy thì chỉ cần ngài để ý một chút, ra lệnh cho quân lính địa phương theo dõi, nơi nào có động tĩnh khác lạ liền có thể nhận được tin tức ngay lập tức. Nếu tri phủ đại nhân thật sự ra tay giúp chúng ta, vậy thì lợi thế của chúng ta đã vượt xa so với những kẻ khác rồi. Chỉ không biết là, liệu chúng ta có được tri phủ đại nhân đồng ý giúp đỡ hay không?”

Nói đến đây, Nguyễn Phong lại nhìn về phía Từ Hải, ánh mắt mang theo một chút thăm dò ý tứ của đối phương. Mặc dù làm như vậy rõ ràng là đã thất lễ rất lớn với vị quan lớn điều khiển cả một phủ này, thế nhưng Nguyễn Phong lại kiên quyết không chịu kém thế, giống như là câu trả lời cho sự kiểm tra của đối phương. Vũ Ngôn thấy vậy, đối với đệ tử này của bản thân không khỏi có cái nhìn mới. Từ bé đến giờ hần dạy dỗ Nguyễn Phong, vẫn biết rõ đệ tử mình là một người ôn hòa, thông minh, lại rất trọng tình nghĩa, nhưng không ngờ hần còn có một mặt tính cách thẳng thắn kiên quyết như vậy. Thậm chí đến ngay cả Nguyễn Phong cũng không ngờ được mình lại có lúc làm ra hành vi như vậy, giống như có một thứ gì đó thôi thúc khiến hần luôn có một tâm lý kiên quyết, không chịu kém trước bất kỳ ai. Có lẽ hần không nhận ra, nhưng kể từ sau khi gặp được kì cảnh kim quy hóa rồng, tâm tính hần thực sự đã có một sự chuyển biến lạ thường. Chỉ là hiện tại chuyển biến này còn chưa quá rõ ràng mà thôi.

Từ Hải đối diện với ánh mắt không chịu thua kém của Nguyễn Phong, trong lòng lại sinh ra một điểm thương thức. Hần trước kia vốn là người sáng khoái, làm việc đều thích thẳng thắn, không muốn luồn cúi với bất cứ ai cả, chính vì thế mà hần cũng đã đắc tội với rất nhiều người, thậm chí còn suýt nữa bị mất mạng. Nếu không phải có Vũ Ngôn ra tay trợ giúp, hần chưa chắc đã có ngày hôm nay. Lần này gặp lại Vũ Ngôn, vốn đã có lòng muốn nhiệt tình

báo đáp, nay lại thấy trong mấy đệ tử của ân nhân có kẻ tính cách lại vừa ý mình như vậy, trong lòng càng thêm kiên định muốn giúp đỡ. Về mặt Từ Hải liền nhanh chóng trở thành vui vẻ cười nói:

“Ha ha, tất nhiên là ta phải giúp đỡ rồi. Không chỉ là vì ta muốn báo đáp ân tình của Vũ sư phụ năm xưa, mà nhìn thấy những thanh niên tài giỏi như các cậu ta cũng muốn tận tình giúp đỡ một phen, coi như tạo ra một mối quan hệ. Sau này với thành tựu của các cậu, nói không chừng ta sẽ phải nhờ cậy các cậu nữa ấy chứ. Ha ha, nếu không ngại thì từ nay cứ gọi ta một tiếng “chú” là được rồi.”

“Nếu vậy thì chúng cháu xin được phép cảm ơn chú trước. Nếu sau này chú có bất cứ chuyện gì cần, chúng cháu nhất định sẽ dốc sức giúp đỡ”

“Được rồi, chúng ta cùng nâng chén vì mối quan hệ này nào.”

“Vây chúng cháu xin chúc chú một ly, cảm ơn chú đã đồng ý trợ giúp cho cháu”

Bữa ăn sau đó vui vẻ diễn ra, cho đến tận khi tối muộn thì Từ Hải mới chịu để cho mấy người Nguyễn Phong đi nghỉ. Trong phòng nghỉ được chuẩn bị cẩn thận, Nguyễn Phong lẳng yên ngồi khoanh chân trên giường, bắt đầu vận chuyển nguyên lực, tu luyện một phen. Chỉ là kể từ khi biết được tin tức về linh hoa, Nguyễn Phong trong lòng lại nhấp nhồm không yên. Không biết vì sao, hần đột nhiên nảy sinh ra một cảm giác, linh hoa này đối với hần lại cực kì quan trọng, hơn nữa cũng cực kỳ thân thiết, chính vì vậy mà hần nhất định phải đoạt được linh hoa này. Lòng đã không yên, có cố gắng ngồi tu luyện cũng không đạt được hiệu quả như ý, Nguyễn Phong dứt khoát dừng việc tu luyện lại, lấy ra một vài quyển sách cũ được Vũ Ngôn tặng cho, không ngừng lật dò tra tìm tư liệu về linh hoa.

Linh hoa, tên như ý nghĩa, chính là loại lửa đã có thể sinh ra linh tính, đã trở thành một vật sống, có được ý nghĩ, cảm nhận của riêng mình. Lửa, theo ký ức kiếp trước của Nguyễn Phong, vốn chỉ là một trạng thái tồn tại khác của vật chất, điều này vốn đã được định nghĩa rất nhiều trong các loại sách liên quan đến vật lý rồi. Thế nhưng từ khi được chuyển đến thế giới này, được tiếp xúc với nền văn hóa mang đậm tính triết học phương Đông, cách nhìn nhận của Nguyễn Phong về mọi sự vật trong thế giới này đã sớm có những thay đổi lớn. Đối với những thứ như năng lượng tự nhiên, các thuộc tính năng lượng, cách vận dụng năng lượng... hần đều đã nhận biết qua. Ở thế giới này, những quan điểm lý luận kiến thức trước kia của Nguyễn Phong không thể nào cứng nhắc áp dụng được nữa, mà thay vào đó, hần dần dần dung hòa lý luận của kiếp trước và kiếp này, tạo nên một cách nhìn nhận sự vật độc đáo của riêng hần. Nếu vẫn còn giữ tư tưởng của kiếp trước, Nguyễn Phong hần sẽ không tin cái gọi là linh hoa này có tồn tại, cũng sẽ không tin một ngọn lửa lại có thể hình thành trí tuệ của mình. Nhưng hiện nay hần lại có thể坦然 tiếp nhận việc này, cũng không có quá nhiều sự phản đối, chỉ có sự kinh ngạc là chủ yếu.

Cái gọi là linh hoa này, theo giải thích trong sách, chính là một dạng tồn tại của nguyên tố hỏa hệ thuần khiết nhất, tinh túy nhất, đã trải qua thời gian cực kỳ dài lâu mà dần dần tự mình hình thành lên sinh mệnh riêng. Chính vì vậy, uy lực của loại linh hoa này so với hỏa nguyên tố bình thường phải mạnh hơn gấp trăm ngàn lần, mà hơn nữa nó lại có khả năng tự động công kích cực kỳ đáng sợ. Loại linh hoa này, bình thường đều trải qua mấy giai đoạn mới có thể hình thành được. Ban đầu nó phải tích tụ hỏa nguyên tố trong thời gian cực lớn, trải qua thời gian dài tự nén ép và tinh lọc, hỏa nguyên tố cuối cùng trở nên cực kỳ thuần chất, ngọn lửa này cũng vì trải qua thời gian dài như vậy mà hình thành nên một nhận thức cơ bản; quá trình này gọi chung là quá trình hình thành nguyên bản.

Quá trình đầu tiên này thông thường phải kéo dài hàng trăm, nghìn năm, mà ngọn lửa được hình thành lúc đó vẫn chưa thật sự được gọi là linh hoa. Sau giai đoạn hình thành nguyên bản, ngọn lửa này sẽ một lần nữa tự tập lại thật nhiều hỏa nguyên tố, chỉ là lần này hỏa nguyên tố không được tinh lọc kỹ càng nữa, mà sẽ tích tụ thành một lớp vỏ bọc ngoài, giống như một cái kén để bảo vệ mầm mống linh hoa, đồng thời không ngừng bồi bổ cho linh hoa. Quá trình này gọi chung là quá trình thai nghén, kéo dài trong khoảng vài chục đến một trăm năm. Linh hoa trong quá trình thai nghén đã có linh trí cơ bản, nhưng vẫn chưa đủ sức mạnh, vì thế thông thường nó sẽ tự ẩn giấu đi, thường là dưới lòng đất. Khi quá trình thai nghén đã hoàn thành, linh hoa sẽ cần một khoảng thời gian để phá kén, lúc này linh hoa sẽ thường xuyên xuất hiện hơn, di chuyển liên tục để tìm một vị trí thích hợp, sau đó sẽ xé kén mà ra. Thời gian để phá kén này cũng rất nhanh, chỉ tốn khoảng một tháng, bởi vỏ kén sau khi đã bị hấp thụ gần hết để bồi bổ cho linh hoa thì sẽ mềm yếu vô cùng, rất nhanh sẽ bị tan rã, mà một khi vỏ kén tan rã, linh hoa sẽ có một khoảng thời gian ngắn ngủi trở nên bất động, chính là quá trình để nhận thức và thích ứng với tự nhiên xung quanh. Trải qua quá trình này thì linh hoa sẽ thật sự trở thành một sinh vật, có thể tự do phát triển, mà cũng chỉ có chút thời gian linh hoa bất động này là lúc để tu luyện giả có thể khống chế thu phục nó. Mục tiêu của Nguyễn Phong lần này, chính là tìm được vị trí linh hoa sẽ xuất hiện để phá kén, sau đó thu phục nó thành chân hồn. *****

Vài lời nói thêm: Linh vật trên Hồng Bàng đại lục. Bắt đầu nói từ linh hoa, thực ra mà nói linh hoa cũng có nhiều loại vô cùng, bất cứ một loại nào trong đó cũng là niềm ước mơ đối với tất cả các tu luyện giả chuyên về hỏa hệ trên thế giới này. Mà tất cả các loại linh hoa này, đều được xếp chung vào một bảng gọi là linh vật hỏa hệ bảng, hay còn gọi là linh hỏa bảng. Mà trên Hồng Bàng đại lục rộng lớn này, không chỉ duy nhất hỏa hệ nguyên tố mới xuất hiện linh vật, mà tất cả mọi hệ nguyên tố đều có linh vật riêng. Thổ hệ thì có linh thổ, thủy hệ thì có linh thủy, còn có linh mộc, linh kim.... tất cả đều có uy lực vô cùng lớn, đều là thứ mà các tu luyện giả đều khát khao có thể sở hữu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 98: Bạn bè – Đối thủ

Tin tức về linh hoa, không ai biết thông qua con đường nào, rất nhanh đã lan truyền đi khắp nơi. Cả đất nước Đại Việt trong nhất thời cũng trở nên chấn động vì tin tức này, bất kể là thế lực lớn nhỏ ra sao, đều không khỏi bị sự xuất hiện của linh hoa đánh động. Trên thì có triều đình, dưới thì đến các thế lực quyền quý, mà trong đó đáng kể nhất là bốn dòng họ lớn ở kinh đô, bao gồm nhà họ Lâm, họ Trần, họ Lê và họ Mạc đều có những hành động thanh

thể không nhỏ. Mà ngoài các thể lực quan lại, còn có cả các phương thể lực môn phái dân gian cũng trở nên rục rịch, không ít môn phái đều cấp tốc triệu tập đệ tử tinh anh đang phân tán khắp nơi về. Có thể nói, trong lúc này, có vô vàn ánh mắt đều đang dõi trông về huyện Tương Dương của phủ An Tĩnh, từng ngày đều thấp thòm chờ mong sự xuất hiện của linh hòa. Mà số lượng người đổ về nơi đây mỗi ngày cũng không thể đếm xuể, hầu hết các quán trọ tại nơi này đều đã kín chỗ, thậm chí còn có không ít người cắm trại trong rừng chờ đợi. Bầu không khí tại nơi này, đã bị sự xuất hiện của linh hòa “thieu đốt” đến nóng bỏng, chỉ trực chờ để bùng phát.

Mà trong khi tất cả mọi người đều đang rạo rức và náo nhiệt vì linh hòa, tại dinh thự của tri phủ vùng An Tĩnh lại vẫn bình tĩnh vô cùng. Sau một đêm yến tiệc rộn ràng chào đón khách quý, sáng sớm ngày hôm sau, không khí trong phủ lại trở về vẻ yên bình như thường ngày. Bất kể là từ cảnh vật cho đến con người ở nơi đây, dường như so với ngày thường cũng không có gì đổi khác. Mảnh vườn cây xanh tươi thoáng đãng vẫn căng tràn sức sống, dây cây mận cành lá xum xuê, từng chùm quả nặng trĩu rủ xuống, kia cây hòe đơm từng chùm hoa vàng, tô điểm rực rỡ cho cả mảnh vườn. ... Không chỉ riêng cảnh mà người cũng vẫn bình yên như thế, từng đám người hầu vẫn đều đặn cần mẫn làm những việc thường ngày, không có chút nào vẻ vội vàng hay nóng nảy vì cái tin tức giật gân kia. Cả tòa kiến trúc rộng rãi, lại vẫn tràn ngập một màu sắc bình yên.

Tất nhiên, không phải tất cả mọi người trong phủ tri phủ đều có thể bình yên như thế. Ở một mảnh sân rộng rãi yên tĩnh, căn phòng dành cho khách nghỉ ngơi từ đêm qua đến giờ vẫn lập lờ ánh đèn. Chỉ là khi tia nắng bình minh đầu tiên chiếu qua khung cửa sổ, len lỏi vào gian phòng thì ánh đèn kia cũng nhẹ nhàng tan biến. Cánh cửa phòng nhanh chóng được đẩy ra, người trong phòng cũng theo đó mà bước ra ngoài, tự nhiên đón nhận từng làn không khí tươi mát của ngày mới tràn vào trong phổi, thoải mái tắm mình dưới ánh nắng ban mai rạo rờ ấm áp. Nguyễn Phong trải qua một đêm không ngủ, thế nhưng lúc này nhìn tinh thần của hắn lại vẫn tươi sáng vô cùng. Sau khi làm vài động tác giãn gân cốt, Nguyễn Phong đã hoàn toàn giải phóng những cảm giác mệt mỏi sau một đêm thức trắng đi. Thân nhiên múa một bài quyền khởi động, Nguyễn Phong mặc cho tất cả tâm tình căng thẳng cùng lo nghĩ trôi đi theo từng đường quyền. Lúc này nhìn vào, mỗi quyền của hắn không ngờ lại mang theo khí thế phóng khoáng vô cùng, tự do thoải mái, không chịu bất cứ gọng ép gì. Vẫn chỉ là một bài quyền đơn giản mà ngay cả những người mới nhập môn cũng biết, thế nhưng lại có thể được Nguyễn Phong thể hiện ra tràn đầy thần sắc khí thế như vậy, bất cứ ai cũng không thể không trầm trồ khen ngợi. Quả thật, quyền vẫn là quyền, nhưng cái ý trong quyền thì đã hoàn toàn là của Nguyễn Phong rồi. Đây là điều mà có rất nhiều tu luyện giả đến hết đời vẫn không thể làm được.

Theo một đường quyền cuối cùng kết thúc, trong không khí nhẹ nổi lên một trận gió mát, tự do mà mạnh mẽ lướt qua cả khoảnh sân rộng.

“Bộp bộp bộp...”

Nguyễn Phong vừa mới thu quyền thì đã có một tràng tiếng vỗ tay vang lên. Từ phía ngoài sân, một người thanh niên mặc áo đen tiến vào, đứng là thiếu gia nhà tri phủ, Từ Hồng. Khuôn mặt Từ Hồng vẫn mang theo một vẻ cao ngạo trời sinh, dường như không bao giờ thay đổi, thế nhưng khi ánh mắt hắn nhìn về phía Nguyễn Phong, lại có một sắc thái kính nể rõ ràng. Từ sau lần trước bị Nguyễn Phong đánh bại, Từ Hồng đối với người thanh niên còn kém tuổi mình này không khỏi sinh ra sự nể phục. Mặc dù chính Nguyễn Phong đã đánh bại Từ Hồng, nhưng hắn lại không tỏ vẻ kiêu ngạo hay là buông lời khinh miệt đối phương, thay vào đó Nguyễn Phong còn giúp Từ Hồng nhanh chóng đứng lên sau thất bại, đây rõ ràng là hành động của một cao thủ chân chính.

“Ồ, Từ thiếu gia, không ngờ mới sáng sớm như vậy mà người đã có hứng đi đến nơi này, không biết là có gì muốn chỉ bảo ta?”

“Ha ha, cậu đã nói quá lời rồi, ta đến đây hôm nay, chỉ là muốn nói lời cảm ơn mà thôi”

“Cảm ơn? Người cảm ơn ta vì chuyện gì?”

Nguyễn Phong không khỏi sửng sốt khi biết lí do mà Từ Hồng tìm hắn.

“Có lẽ cậu đã quên rồi, hoặc cơ bản là chuyện đó cậu không để trong lòng, nhưng đối với ta mà nói thì đó lại là một việc vô cùng quan trọng. Cảm ơn cậu, vì đã giúp ta đứng dậy sau thất bại. Cảm ơn vì những lời mà cậu đã nói với ta, có niềm tin thì mới có sức mạnh, ta nhất định sẽ khắc ghi những điều này”

“Thì ra là vì chuyện đó sao. Ha ha, Từ thiếu gia, người cũng không cần phải cảm ơn ta đâu. Thật ra ta biết, người là một người có tài, dù có những lời của ta hay không, cuối cùng thì người cũng sẽ đứng lên được sau thất bại thôi. Chuyện này đâu cần phải cảm ơn ta làm gì.”

“Đúng vậy, ta có lẽ sẽ đứng dậy được sau thất bại, nhưng tất nhiên trong lòng ta sẽ có những dấu vết lưu lại, đối với con đường tu luyện của ta cũng sẽ có những hiệu quả không tốt. Nhưng nhờ có lời mà cậu nói, ta đối với con đường của mình đã càng thêm rõ ràng, cũng càng thêm tin tưởng vào con đường mà ta đã chọn. Đối với ta mà nói thì đây đúng là một ân nghĩa lớn lao, cảm ơn cậu”.

“Nếu người đã kiên quyết như vậy thì ta cũng sẽ không từ chối nữa. Hy vọng sau này ta sẽ có thể thấy được một Từ Hồng cao ngạo tung hoành khắp Đại Việt này”

“Được, ta nhất định sẽ không chịu thua kém cậu một lần nữa đâu. Nếu đã vậy, từ nay về sau cậu có thể coi ta là bạn, cứ thoải mái gọi ta một tiếng Từ Hồng là được rồi”

Từ Hồng đối với Nguyễn Phong càng thêm quý trọng, trong lòng cao ngạo của hắn từ nay về sau đã coi Nguyễn Phong là một người bạn thân thiết, càng là một đối thủ mà hắn nhất định phải so tài. Cánh tay Từ Hồng mạnh mẽ đưa ra, làm ra một dấu hiệu hứa hẹn giữa những người đàn ông. Nguyễn Phong thấy vậy, khoe miệng cũng tươi cười, cánh tay cũng mạnh mẽ đưa ra nắm chặt lấy tay đối phương. Cả hai nhìn nhau bằng một ánh mắt tràn đầy tình hữu nghị, nhưng cũng không thiếu đi phần chiến ý rùng rức cháy, cuối cùng hai người buông tay ra cùng cười to mấy tiếng.

“Đại ca, Từ thiếu gia, hai người có chuyện gì mà mới sáng sớm đã cười to như vậy?”

Đúng lúc này, Trần Duy cùng Văn Thái cũng bước ra khỏi phòng. Khoảng sân rộng này vốn có ba căn phòng, chính là chỗ được chuẩn bị cho ba người

Nguyễn Phong. Từ Hồng nhìn thấy hai người anh em của Nguyễn Phong bước đến, quay lại chào hỏi một tiếng.

“Từ Hồng, người và ta đã trở thành bạn bè, vậy để ta giới thiệu cho người, đây chính là hai người anh em tốt của ta, Trần Duy và Văn Thái.”

“Đã là anh em tốt của người, vậy đối với ta cũng là bạn, từ giờ cứ sáng khoái gọi ta một tiếng Từ Hồng là được rồi. Nguyễn Phong, đêm qua ta đã ngầm nghĩ lại cẩn thận, cũng đã rút ra được một số kinh nghiệm, hôm nay có hai người anh em này chứng kiến, không bằng người và ta tỉ thí lại một trận đi. Ta muốn kiểm tra xem những điều mà ta đúc kết ra có đúng hay không”

“Được, nếu người đã có hứng thú vậy ta cũng không ngại mà bồi tiếp người.”

“Hay, quá hay. Mới sáng ra đã được xem cao thủ chiến đấu, quả thật là một điều sung sướng mà”

Cả bốn người nhanh chóng đi đến sân tập luyện. Trong phủ tri phủ, một sân tập luyện quy mô là không thể thiếu. Bối cảnh của sân tập này thật đúng là đủ tiêu chuẩn, ở chính giữa là một khoảng sân rộng rãi bằng phẳng, xung quanh có bảy mươi tám ban binh khí, phía xa xa còn có không ít dụng cụ để rèn luyện như tạ, bao cát, người gỗ.... Nguyễn Phong và Từ Hồng nhanh chóng chọn cho mình vũ khí thích hợp. Nguyễn Phong sau một hồi lựa chọn, cuối cùng lấy ra một ngọn thương phù hợp với mình, mà vũ khí của Từ Hồng lại là một bộ găng tay sắt cứng rắn mà vẫn không thiếu nét tinh tế.

“Nguyễn Phong, lần này người cứ chiến đấu thật tình nhé, đừng ngại gì cả. Chỉ có chiến đấu thật sự thì ta mới có thể kiểm tra được những điều mà ta đã nghĩ ra là đúng hay sai?”

“Được rồi, ta sẽ chiến đấu hết sức”

“Tốt, vậy ta bắt đầu đây”

Từ Hồng rất nhanh chóng thủ thế thật sự. Khi trước chiến đấu với Nguyễn Phong, Từ Hồng mặc dù có sử dụng đến chiêu thức mạnh nhất, nhưng từ ban đầu hẳn lại có phần khinh địch, cho nên sức chiến đấu cũng không phải là mạnh mẽ nhất. Hôm nay vừa bắt đầu hẳn đã dùng hết sức, hai nắm tay không ngừng bay múa trong không khí, mạnh mẽ cương quyết, lại sắc bén vô cùng. Nguyễn Phong ở phía đối diện cũng không hề giấu diếm chút nào, vừa chiến đấu đã cẩn thận quan sát nắm bắt tình hình, sau đó dùng chiêu thức phù hợp để đấu lại với Từ Hồng. Hai bên qua lại chiến đấu rất nhiệt tình, cũng thực sự đánh dấu cho sự bắt đầu của một tình bạn thân thiết, một tình bạn giữa hai đối thủ!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 99: Linh hỏa xuất hiện

Cuối tháng bảy, tính ra thì cũng đã qua rồi cái ngày đỉnh điểm nắng nóng, thế nhưng năm nay không biết vì sao, trời vẫn nóng bức khó chịu vô cùng. Trong một mảnh rừng cây phía tây Đại Việt quốc, mấy người tiểu phu đi đốn củi về đang ngồi nghỉ chung dưới một mảnh tán cây rậm rạp.

“Ài, thời tiết sao mà nóng thế không biết? Còn có mấy ngày nữa đâu là đã sang thu rồi, thế mà sao trời vẫn nóng như đồ lửa ấy. Nóng thế này thật đúng là không muốn sống nữa mà”

“Ừ, bác nói phải đó. Năm nay thời tiết nóng quá, đúng là không muốn cho người ta sống nữa mà. Con bé nhà em mới hôm qua lại lên cơn sốt rồi, trời nóng thế này không biết nó có qua được không nữa?”

“Sao, con bé nhà chú mới bị sốt à? Sao chú không cho cháu nó đi khám đi. Tòì nghe nói ở trên huyện mấy hôm vừa rồi mới có một vị thầy thuốc đến khám miễn phí cho người dân đây, có gì chú đi xem thử xem, biết đâu cháu nó lại được chữa khỏi ấy chứ?”

“À, bác nói đến vị thầy thuốc mới đến hả? Em cũng thử đưa cháu nó đến khám rồi, nhưng mà phải xếp hàng chờ đông lắm. Không biết năm nay thời tiết giờ chứng gì nữa, trẻ con trong vùng lên cơn sốt cao nhiều lắm. Thầy thuốc kia mặc dù chữa trị tận tình, nhưng mà người ta đưa con đến đông quá, xếp hàng dài cả một con phố ấy chứ. Vợ em hôm nay cũng phải bỏ hết việc nhà để đưa con đến đó khám đấy bác ạ.”

“Ừ, vậy thì được rồi. Mong là con bé nhà chú được chữa trị sớm, nhanh chóng khỏi bệnh. Thôi, anh em mình làm hộp nước cho đỡ khô cổ rồi bê nốt đồng củi này về nào. Trời nóng người mệt mà cây củi nó lại chả chịu một cho, chỉ khổ anh em mình cứ phải nai lưng ra mà bê vác thôi”

“Bác cứ nói thế, chứ cuối cùng thì mình cũng có bỏ nó được đâu bác. Cũng là miếng ăn cả, không đi chặt củi thì anh em mình kiếm cái gì mà bỏ vào miệng đây.”

“Ừ, chú nói cũng phải. Thôi, bê nốt đồng này về là hôm nay anh em ta xong việc rồi.”

Hai người tiểu phu lại lục tục đứng dậy, ghé vai vào khiêng mấy gánh củi nặng trĩu đi về. Chỉ là chưa đi được bao xa, hai người chợt cảm thấy trong người đột nhiên nóng bức khó chịu đến đáng sợ. Người tiểu phu có vẻ lớn tuổi hơn một chút bực mình quăng gánh củi xuống đất:

“Mẹ nó, nóng gì mà nóng thế không biết, mới đi được có vài bước mà cả người đã giống như vừa bước vào lò lửa ấy.”

“Bác cũng thấy thế à? Rõ ràng này giờ trời vẫn bình thường, mà sao tự nhiên giờ lại nóng thế không biết”

Đáp lại câu hỏi của hai người tiểu phu, trong không trung chợt lóe lên từng ánh lửa. Mới ban đầu chỉ nhấp nháy những vụn lửa nhỏ nhòe, mà chẳng mấy chốc, đám vụn lửa ấy đã biến thành từng đóm lửa đỏ rực, hùng hực cháy giữa không trung. Lại là, mặc cho từng đóm lửa vẫn không ngừng lơ lửng cháy, thế nhưng lại chẳng có mấy tia nóng bỏng truyền ra xung quanh, dường như những đóm lửa này cũng chỉ giống vài con đom đóm tỏa ra chút ánh sáng mà thôi. Hai người tiểu phu lặng người đứng ngắm cảnh vật xung quanh mình. Đối với những người như họ mà nói, cả đời chẳng ra khỏi nhà được bao xa, sách vở cũng chẳng có điều kiện để đọc được mấy quyển, những cảnh vật trước mắt này thật đúng là trong mơ cũng chưa từng nghĩ đến. Một người tiểu phu nhẹ nhàng đưa tay ra, thử nắm lấy một đóm lửa giữa không trung. Đóm lửa kia vậy mà lại nhẹ nhàng ngoan ngoãn đậu lên tay hắn, không gây ra một chút thương tổn nào cho người tiểu phu. Đôi tay thô ráp của người tiểu phu nhẹ vuốt ve cái đóm lửa bé nhỏ ấy, cuối cùng lại thả cho nó tự do lơ lửng bay đi. Hai người tiểu phu sau một thoáng ngỡ ngàng bối rối, lúc này mới quay mặt lại nhìn nhau, trong ánh mắt mỗi người đều ánh lên vẻ nghi hoặc khó hiểu, chẳng hề thấy chính là mơ sao? Thế nhưng rất nhanh họ đã nhận được đáp án. Cái đóm lửa vừa mới đáp lên tay người tiểu phu kia, khi chạm vào một đồng cùi không ngờ lại bùng phát lên một cách dữ dội. Một ngọn lửa đỏ rực nhanh chóng nuốt gọn cả một bó cùi, rồi sau đó giống như chưa thỏa mãn, lại tiếp tục lan đến mấy bó cùi còn lại. Hai người tiểu phu đến lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra cái thứ đẹp để đang trôi lơ lửng trước mặt bọn họ kia, lại nguy hiểm đến cùng cực như vậy. Sắc mặt hai người tiểu phu trắng bệch, vội vã quay lưng bỏ chạy khỏi rừng cây, bỏ luôn cả đám cùi khô mất bao công sức mới kiếm được lại, chẳng chút quay đầu mà cứ thế vội vã phóng về hướng thôn làng.

Sau khi hai người tiểu phu đi khuất, ngọn lửa đang cháy rực rỡ kia rất nhanh tắt ngúm, chỉ còn lại vài đóm lửa nhỏ từ từ trôi nổi giữa không trung. Theo thời gian trôi qua, khắp không trung không ngừng xuất hiện những đóm lửa đỏ rực lơ lửng bay. Mãi cho đến khi cả một khoảng rừng rậm to lớn đã lấp đầy bởi những đóm lửa, cái xu thế gia tăng này mới từ từ ngừng lại. Sau một khoảng ngừng ngắn ngủi, đám đóm lửa đang nhẹ nhàng dập dềnh trong không khí kia lại bắt đầu một quá trình mới, một quá trình găm nhấm từ từ mà dữ dội. Cứ vài đóm lửa lại tụ lại cùng một chỗ với nhau, không ngừng nén ép lại để hòa vào làm một. Tiếng nổ lép bép vang vọng khắp một mảnh rừng cây, thì thoảng còn nghe thấy một tiếng đùng đoàng nổi bật, nhưng rất nhanh đã bị hàng trăm dài những tiếng lép bép đè lên.

Sắc trời cứ thế tối dần, thế nhưng một mảnh rừng cây này lại được soi sáng không kém gì ban ngày. Những tràng tiếng động liên miên không dứt, kéo dài vô cùng. Hết quá trình này đến quá trình khác diễn ra, đám đóm lửa nhỏ nhỏ ban đầu giờ đã tan biến gần hết, hoặc là nên nói đã dung hợp gần hết. Giữa không trung chỉ còn lại hai đóm lửa duy nhất, bất kể quy mô kích thước, hay là độ sáng của nó đều hơn xa so với những đóm lửa bé nhỏ trước kia. Hai đóm lửa giữa không trung cứ thế lơ lửng, nhẹ nhàng xoay tròn, hoàn toàn không giống như có ý định dung hợp một lần nữa. Không biết đã trải qua bao lâu, có lẽ là đã gần nửa đêm, hoặc cũng có thể là chỉ còn chút ít thời gian nữa trời sẽ sáng, hai đóm lửa to lớn kia rốt cuộc cũng dừng lại. Vốn là hai đóm lửa không có hình dạng cố định, nhưng sau một thời gian liên tục xoay tròn, cuối cùng cũng hình thành nên một hình dáng cố định. Mỗi một đóm lửa lúc này đây, hình dáng không khác gì một búp hoa chưa nở, e thẹn run rẩy theo từng đợt lửa cháy phập phồng. Hai búp hoa lửa lơ lửng giữa không trung một hồi, cuối cùng cũng nhẹ nhàng hạ xuống. Mà từ dưới đất không ngờ lại trôi lên một quãng lửa xanh biếc rực rỡ, rất nhanh chóng hình thành lên cuống hoa, đài hoa, nghênh đón hai nụ hoa e thẹn chưa nở.

Vào thời khắc đài hoa tiếp xúc với nụ hoa, một tiếng nổ trầm vang vọng giữa không trung, truyền đi xa hàng ngàn cây số. Cả một mảnh vương quốc Đại Việt, lúc này đây đều bị tiếng vang này làm cho rung động. Không ít dân chúng bị đánh thức giữa đêm khuya, vội vàng thấp hương khăn vải ông bà tổ tiên, cúng lạy những vị thần linh phù hộ cho họ. Mà lại có một vài người, đối với tiếng vang này giống như chờ đợi đã lâu, xúc động dâng trào, trong chốc lát không kiểm soát được cảm xúc.*****Hoàng cung Đại Việt quốc.

Trong một gian phòng nguy nga lộng lẫy, tường vàng ngói ngọc, một thanh niên tuổi chỉ hơn hai mươi vẫn đang ngồi đọc sách giữa đêm khuya. Hắn đọc sách rất nhập tâm, giống như tất cả tâm trí hắn đều đã hòa cùng một mảnh với trang sách. Có lẽ, dù có người ở một bên lay gọi, cũng chưa chắc đã có thể kéo tỉnh người thanh niên này. Thế nhưng ngay lúc này đây, một tiếng vang trầm lại lướt qua cả căn phòng, tràn vào trong tâm trí người thanh niên, khiến cho hắn dù đang rất nhập tâm cũng phải giật mình tỉnh lại. Người thanh niên ngồi ngẩn ra một hồi, rồi sau đó chợt trên mặt hắn xuất hiện vẻ mừng rỡ vô cùng, kèm theo đó là một vẻ vội vã không gì sánh được.

“Người đâu, mau vào đây”

Theo một tiếng gọi của hắn, từ phía ngoài phòng rất nhanh đã có một thái giám chạy vào, cung kính cúi đầu đứng một bên chờ lệnh. Người thanh niên kia trầm ngâm suy nghĩ một chút, rồi rất nhanh đã ra lệnh cho thái giám một loạt mệnh lệnh chính tề rõ ràng. Đợi khi thái giám đã chạy đi truyền lệnh, người thanh niên lúc này mới lặng lẽ đứng lên, ánh mắt nhìn về một nơi xa xăm, trong miệng khẽ lầm bầm:

“Đại ca, chờ lần này ta đoạt được linh hỏa, để xem liệu vua cha sẽ trao ngôi vị cho người hay ta?”*****Cùng lúc vị hoàng tử kia trong hoàng cung ban phát từng mệnh lệnh chuẩn bị vì linh hỏa, ở kinh đô cũng có không ít thế lực vội vã chuẩn bị cho sự kiện lớn lần này. Mà đi xuống phía nam của đế đô, tại vùng trung bộ Đại Việt, cũng có người đang vì sự kiện lớn này mà chờ mong.

Huyện Tương Dương

Trong một căn nhà nhỏ ở gần với phủ quan huyện, một người trung niên đang ngồi cẩn thận soạn ra từng loại thuốc, xung quanh hắn là mấy chiếc giường được xếp liền nhau, phía trên là từng đứa trẻ đủ mọi độ tuổi đang nằm mê mị li bì. Khi tiếng nổ trầm vang lướt qua nơi đây, người trung niên này không khỏi ngẩng đầu lên ngược nhìn về phương hướng phát ra tiếng nổ. Vốn ánh mắt hắn có chút chờ mong, nhưng khi nhìn lướt qua từng đứa trẻ còn đang mê mị nằm trên giường, hắn lại không đành lòng dứt bỏ. Thờ dãi một tiếng, hắn nhẹ nhàng để sàng thuốc trên tay xuống, bước đến bên chiếc bàn duy nhất trong phòng, nhẹ nhàng lấy ra một xấp giấy trắng tinh cùng một cây bút xanh nhuận như ngọc.

“Nguyễn Phong à, lần này có lẽ sư phụ không thể cùng con tham gia tìm kiếm linh hỏa rồi, thôi thì để ta chuẩn bị cho con một ít đồ phòng thân vậy.”

Khẽ lầm bầm vài tiếng, người trung niên này rất nhanh bắt đầu viết chữ. Chỉ thấy nét bút của hắn bay múa, hoa lên trong không trung một mảnh ảo ảnh dày đặc. Từng tấm giấy rất nhanh được viết kín, xếp chồng gọn gàng thành mấy chồng khác nhau. Cuối cùng người trung niên cũng hạ bút, bàn tay nhẹ vuốt qua lớp phủ chú kia một lượt, giống như gửi gắm vào đó rất nhiều hy vọng của mình.

Q.2 - Chương 100: Phong vân hội tụ

Chỉ sau một đêm, hàng chục thế lực lớn nhỏ trên Đại Việt quốc đều nhất tề xuất quân, cử ra những đệ tử tinh nhuệ nhất, cùng với những trưởng lão có kinh nghiệm nhất dẫn đội, mục tiêu chính là lĩnh hóa vừa mới xuất hiện trên đất Đại Việt.

Kinh thành, Nam môn.

Một đội nhân mã trang bị tinh chuẩn, khí thế ợp trời đang chỉnh tề xếp hàng dưới cổng thành. Phía xa xa, từng hàng cờ xí tung bay được dựng lên, hình thành một con đường tiễn chân người đi. Đứng trên tường thành, một loạt bá quan văn võ đều mặc quan phục chỉnh tề, sắc mặt nghiêm trang nhìn về phía đoàn người đang ở bên dưới. Ở vị trí cao nhất trên tường thành, một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi, trên mình khoác một bộ áo bào màu vàng, có thêu hình rồng uốn lượn, ánh mắt xa xăm nhìn về phía xa. Đội cho đến khi mặt trời đã lên cao, người này mới thu hồi ánh mắt lại, tập trung nhìn lên hình dáng người dẫn đầu đội ngũ phía dưới. Bên cạnh hắn, một gã thái giám nghiêm túc đi đến bên cạnh, dùng giọng điệu cẩn thận nhắc nhở:

“Muôn tâu hoàng thượng, giờ lành đã đến, kính mong người đứng ra làm lễ, tiễn đưa đại hoàng tử lên đường bình an thuận lợi”

“Đã đến giờ rồi à, vậy thì người hãy ra lệnh cho bắt đầu nghi lễ đi”

“Dạ, thưa hoàng thượng”

Gã thái giám quay lùi về sau một bước, quay lại nhìn xuống phía dưới tường thành, đồng dạc hô to:

“Giờ lành đã đến, nghi lễ bắt đầu”

Tiếng hô của hắn vừa dứt, phía bên dưới tường thành, một hàng binh sĩ mặc áo giáp hoa lệ đều bước tiến ra. Sau khi đội ngũ đã xếp hàng chỉnh tề, những binh sĩ này liền giơ cao lên những chiếc kèn lớn, ra sức thổi vào đó. Tiếng kèn oai nghiêm vang vọng giữa trời đất trời, mang theo một tiết tấu kì diệu khiến cho người nghe không khỏi dấy lên một niềm cảm xúc hào hùng, dường như nhìn thấy cả một chặng đường dài hình thành và phát triển của nước Đại Việt. Trong không khí tràn đầy xúc cảm này, đội nhân mã chỉnh tề kia càng thêm trở nên hùng tráng hơn, từng bóng lưng thẳng tắp nghiêm nghị, từng ánh mắt mang theo khát vọng cùng niềm tin, đồng loạt nhìn về phía xa, khí thế của đội quân này nhất thời tích tụ này, trực chờ một hiệu lệnh để bùng phát, nhằm thẳng đích đến xa xăm. Mà người dẫn đầu đội ngũ, là một thanh niên khoảng gần ba mươi tuổi, trong khốc mắt cũng ánh lên từng tia tự hào vào trách nhiệm, khốc miệng ẩn hiện một nụ cười tự tin, lúc này lại nhẹ nhàng xuống ngựa, quỳ một gối hướng về phía tường thành. Ở trên tường thành, người đàn ông trung niên thân khoác áo bào màu vàng, cũng chính là hoàng đế của Đại Việt quốc, nhìn về phía thanh niên đang quỳ dưới tường thành kia, trong mắt ánh lên một tia hài lòng và tán thưởng. Hắn khẽ tiến lên một bước, cất cao giọng, tiếng nói của hắn vẫn trầm ổn có lực vô cùng, không khác gì còn đang tuổi tráng niên:

“Hiếu nhi, con là con trai trưởng của ta, cũng là người con trai mà ta vừa lòng nhất. Con là một người tự biết chừng mực, làm việc rất cẩn thận, vì vậy ta cũng không có gì cần phải dặn dò nhiều. Đi đi, con trai của ta, ta tin con sẽ đạt được thành quả như ý.”

Nói rồi, hoàng đế Đại Việt quốc khẽ giơ tay lên vẫy chào con trai mình. Tất cả quan viên đang đứng hai bên cũng đều đồng loạt giơ tay lên vẫy chào đội ngũ phía dưới. Hiếu hoàng tử lại hướng về vua cha cúi đầu làm lễ từ biệt, sau đó mới quay người lên ngựa. Thân hình vừa ổn định trên lưng ngựa, hắn liền giơ một tay lên, ra hiệu lệnh:

“Tất cả đội ngũ nghe lệnh. Mục tiêu: Trạm dịch chuyển phi hành. Xuất phát”

Tiếng vó ngựa nhất thời nổi lên dồn dập, cả đội ngũ theo một hiệu lệnh của vị hoàng tử này, liền nhất tề tiến lên. Vó ngựa phi như bay, thế nhưng đội ngũ vẫn chỉnh tề, hàng lối nguyên vẹn không rối loạn chút nào. Hoàng đế Đại Việt đứng trên thành cao, nhìn đội ngũ của đại hoàng tử dần xa khuất phía chân trời, khẽ thở dài một tiếng:

“Hiếu nhi, bình an trở về nhé”*****

Cùng lúc đại hoàng tử xuất phát từ phía thành nam, tại Tây môn cũng có một người một ngựa đang đứng dưới cửa thành, bịn rịn chia tay người thân.

“Nhân nhi, ta biết con trong lòng đối với cha con có khúc mắc, nhưng dù sao ông ấy cũng là cha con, nếu con muốn đi thì cũng nên từ biệt ông ấy một tiếng chứ.”

“Mẹ à, mẹ đừng khuyên con nữa. Giờ này có lẽ cha vẫn còn đang ở Nam môn từ biệt đại ca ấy chứ. Rõ ràng cũng là con trai của người, vậy mà cha đều cho những người khác cơ hội, chỉ riêng mình con là cha chưa bao giờ quan tâm đến. Lần này con đã quyết rồi, con nhất định phải lấy được lĩnh hóa, có như vậy con mới có thể lọt vào mắt cha, mới có cơ hội để được ngồi lên ngôi vua.”

“Ài, con trai, con còn quá trẻ, đối với sự việc vẫn còn chưa hiểu rõ ràng triệt để. Cái ngai vàng ấy, ngồi lên cũng chẳng thoải mái gì đâu. Thôi, nếu ý con

đã quyết, mẹ cũng sẽ không ngăn cản con nữa. Con trai, lên đường bình an, đi đến nơi về đến chốn nhé.”

“Mẹ, con biết con hay làm mẹ phải lo lắng, nhưng chỉ một lần này thôi, sau này con nhất định sẽ để mẹ được sống một cuộc sống thoải mái, không phải chịu cảnh bị người ghê lạnh, không có danh phận như hiện giờ. Mẹ à, con đi đây”

Nói rồi, vị Nhân hoàng tử này xoay người lên ngựa, vội vã phóng đi, giống như sợ rằng nếu lưu lại thêm một lúc thì sẽ bị tình cảm quyến luyến, không còn đủ quyết tâm để ra đi nữa. Dưới cửa thành, một bóng hình người mẹ lặng yên đứng nhìn con trai ra đi, trên khóe mắt nước mắt tuôn rơi, nhẹ nhẹ vẫy tay tiễn biệt con trai.*****Ngoại ô kinh đô, tại một trang viên bề thế, một đội nhân mã cũng đang bận rộn sắp xếp, chuẩn bị xuất phát. Một người đàn ông trung niên khuôn mặt nghiêm nghị đang lặng yên đứng nhìn đội ngũ, đầu lông mày thoáng cau lại, giống như đang suy tư điều gì. Chỉ là rất nhanh hắn đã thu lại vẻ suy tư này, khẽ hắng giọng một tiếng. Đội ngũ kia theo một tiếng hắng giọng của hắn rất nhanh đã yên ổn lại, từ trong hàng ngũ, hai thanh niên cùng lúc bước ra, còn có một cô gái cũng nhẹ nhàng bước theo. Người thanh niên đáng vẻ có chút lớn hơn khuôn mặt rất chững chạc, dáng người cũng khá cao ráo khôi ngô, chỉ là khi bước đi có chút khập khểnh, dường như là chân bị tật. Mà người còn lại, thân thể hắn cũng cường tráng mạnh khỏe, chỉ là vẻ mặt lại khá là lạnh lẽo, còn có một chút gian hiểm nhưng không lộ ra ngoài.

Người trung niên nhìn hai thanh niên này một lượt, hai cánh tay hắn nhẹ nhàng đặt lên vai mỗi người, giọng nói già dặn nhưng vẫn ấm áp:

“Lâm Chính, Lâm Thuận, các con chính là niềm hy vọng trong tương lai của dòng họ Lâm chúng ta. Lần này ta cho các con tham gia vào cuộc truy tìm linh hỏa này, mục đích chính là muốn các con theo chân cao nhân, rèn luyện bản lĩnh, mở mang kiến thức. Nên nhớ rằng, linh hỏa tuy rằng quý giá, nhưng cuộc tranh đoạt này lại là một vùng bùn, không đủ thực lực tuyệt đối không thể dấn thân vào quá sâu, nếu không thì sẽ không rút chân ra được nữa. Các con đều là con trai ta, ta không hy vọng có bất kỳ chuyện gì xảy ra với các con, vì thế lần này hãy làm việc cẩn thận.”

“Dạ, chúng con biết rồi thưa cha. Nhưng nếu có cơ hội, liệu chúng ta có nên cướp lấy linh hỏa không ạ?”

“Không, tuyệt đối không được đoạt lấy linh hỏa. Việc tranh đoạt linh hỏa, hãy để cho những người kia làm, các con lần này mục đích chính là rèn luyện, nếu có nguy hiểm thì nên biết lùi lại. Cũng tuyệt đối không được trêu chọc bất cứ kẻ nào, bởi những thế lực có thể tham gia lần tranh đoạt này, thực lực tuyệt đối không kém hơn chúng ta. Các con còn nhớ bài học lần trước chứ? Nếu vẫn còn ghi nhớ thì tốt nhất là làm mọi việc cẩn thận một chút. Lời cuối cùng, ta hy vọng các con có thể bình an trở về”

Hai người Lâm Chính, Lâm Thuận nghe cha dặn dò, liên tiếp cúi đầu vâng dạ, sau đó liền quay người lên ngựa, thúc giục đội ngũ xuất phát. Lâm gia chủ nhìn theo bóng lưng hai con trai rồi xa, trong lòng lại lo lắng không thôi:

“Hy vọng các con có thể cẩn thận một chút, đừng để bị những kẻ kia lợi dụng. Chuyện tranh đoạt lần này, tốt nhất là không nên dây dưa vào quá nhiều”*****Huyện Tương Dương, Phủ An Tĩnh

Sáng sớm ngày thứ hai kể từ khi linh hỏa xuất hiện.

Chỉ mới hai ngày trôi qua, thế nhưng số lượng người đổ về đây đã tăng lên đến chóng mặt. Tất cả các nhà trọ trong huyện đều đã chật kín chỗ, mà cánh rừng phía tây lúc này đây cũng đã dày đặc bóng người, chỉ là tất cả mọi người lại chưa ai có thể tiến sâu vào rừng, bởi kể từ khi linh hỏa xuất hiện, rừng cây cũng chuyển mình thay đổi, hình thành lên một thành lũy thiên nhiên vững chắc vô cùng, ngăn cản tất cả nhân loại ở phía bên ngoài.

Tại một tiệm thuốc trong huyện, sáng hôm nay lại treo biển đóng cửa nghỉ nửa ngày, cũng may từ khi linh hỏa xuất hiện đến giờ, thời tiết lại trở nên dịu đi không ít, tuy vẫn còn nắng nóng ngày hè, nhưng so với những hôm trước thì đã dễ chịu hơn rất nhiều, vì vậy nên số người mắc bệnh cũng giảm hẳn đi. Trước cửa hiệu thuốc lúc này, mấy người Nguyễn Phong đang chuẩn bị xuất phát.

“Phong nhi, lần này ta không thể cùng các con tham gia tìm kiếm linh hỏa rồi, công việc chữa trị cho đám trẻ trong vùng giờ đang bận rộn, ta tạm thời không thể dứt ra được. Hành trình lần này, coi như là hành trình của riêng những người trẻ tuổi các con. Cố lên nhé, ta tin là con có thể đoạt được chân hỏa. Ở đây có chút đồ ta đã chuẩn bị cho con, lúc cấp bách có lẽ cũng có hiệu quả.”

“Đa tạ sự phụ, bọn con lần này nhất định sẽ đoạt được linh hỏa, không làm phụ lòng sự phụ quan tâm”

“Tốt, vậy hãy xuất phát đi, ta chờ tin tốt lành của các con”

“Sự phụ, chúng con đi nhé”

Mấy người Nguyễn Phong vừa mới xuất phát chưa được bao lâu, phía trước chợt truyền đến một tiếng gió rít, ngẩng đầu lên đã thấy Từ Hồng bay đến trước mặt.

“Từ Hồng, ngươi cũng đến tiễn bọn ta sao?”

“Ha ha, ai nói là ta sẽ tiễn các ngươi chứ. Ta thấy là nhóm các ngươi còn đang thiếu người đấy, ta cũng không ngại đi cùng các ngươi một phen đâu”

“Tốt, vậy thì thật tốt quá. Nhưng mà ngươi lần này đã hỏi qua cha ngươi chưa? Ta nhớ là ngươi lần trước trở về đã bị cha ngươi phạt giam lỏng một tháng cơ mà”

“Suyt, mau khởi hành đi, lần này là ta chôn đến đây đi cùng các ngươi đó. Nhanh xuất phát đi nào, nếu không cha ta mà đến là ta không có cơ hội đi nữa đâu”

“Ha ha, vậy được, chúng ta xuất phát nào”

Bốn người nhanh chóng lên đường, không hề phát hiện ra phía xa xa, ẩn sau một tán cây, một bóng người đang lơ lửng giữa không trung nhìn theo họ.

“Sao, không nỡ để con trai đi vào chỗ nguy hiểm à?”

Vũ Ngôn không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh bóng người kia.

“Hừ, ta làm sao mà có cái loại lòng dạ đàn bà đó chứ”

“Ha ha, vậy ngươi nấp ở đây làm gì?”

“Ta chỉ muốn nhìn nó ra đi mà thôi”

“Ha ha, ta biết trong lòng ngươi nghĩ gì mà. Thôi, cứ để mấy đứa nhỏ tự do đi, dù sao chúng cũng không còn nhỏ nữa rồi. Không ngại thì xuống đây uống với ta vài chén rượu nhạt đi nào”

“Được, uống thì uống”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 101: Người cùng đường

Từ huyện Tương Dương xuất phát đến cánh rừng nơi linh hóa xuất hiện, dù có cưỡi ngựa nhanh cũng mất hai ngày, mà nếu chậm thì có khi phải mất đến bốn năm ngày. Tất nhiên, đó là đối với tốc độ của người thường mà thôi, còn đối với tu luyện giả có sức bền cũng như tốc độ đều hơn xa người thường thì quãng đường này cũng không tốn nhiều thời gian đến thế. Nhóm người Nguyễn Phong xuất phát vào lúc sáng sớm, chỉ đến đầu giờ chiều là đã đến được ngoài bia rừng. Thế nhưng, đến nơi rồi họ lại không khỏi phải sững sốt một trận. Bởi vì đường vào cánh rừng đã bị cây cối bịt kín lại kể từ khi linh hóa xuất hiện, thế nên đa số người vẫn còn phải tụ tập ở phía ngoài bia rừng. Đêm sơ qua, số người tụ tập ở đây chỉ ít cũng đã đạt đến năm sáu nghìn người, trong đó có thể thấy đa phần là người đến từ các thế lực, trên mình đều mang theo dấu hiệu phân biệt rõ ràng. Mà những tu luyện giả không thuộc thế lực nào đến đây cũng không ít, có kẻ độc hành, có người lại kết bạn mà đi, thậm chí có kẻ còn tranh thủ khi chưa tiến vào rừng để giao lưu với những người khác, kết thêm bạn cùng đường. Ngoài bia rừng cây cối còn thưa thớt, lúc này đây đã xếp chặt kín người và lều trại, khiến cho người ta cũng phải lầm tưởng không biết đây nên gọi là rừng cây hay rừng người. Đó là chưa kể đến, đây mới chỉ là một phần bia rừng mà thôi, nếu những nơi khác tình cảnh cũng như ở đây, vậy số người tham gia truy tìm linh hóa lần này quả thực là đáng để người ta kinh thán.

Nhóm người Nguyễn Phong vừa mới đến không được bao lâu, thậm chí đến chỗ dừng chân tạm thời cũng còn chưa tìm được thì đã có người đến mời chào bọn họ.

“Này mấy người anh em, tôi thấy các cậu cũng là người tu luyện bình thường không thuộc bất kỳ thế lực nào phải không? Các cậu cũng biết đấy, những người tu luyện giả đơn độc như chúng ta nếu muốn cạnh tranh với các thế lực kia quả thật là khó khăn vô cùng, thế nên nếu muốn có cơ hội kiếm được chút gì thì chúng ta nhất định phải biết đoàn kết, đúng không nào? Tôi cũng không ngại nói cho các cậu biết, từ khi đến đây tôi cũng đã liên kết được với không ít anh em cùng cảnh ngộ với chúng ta, tính ra thì cũng được đến hơn ba mươi người rồi, trong cuộc tranh đoạt lần này cơ hội để kiếm được lợi ích cũng có thể coi là đáng kể. Thế nhưng chúng tôi vẫn luôn đề cao tính thân đoàn kết, cho nên nếu các cậu không ngại thì cũng có thể tham gia cùng chúng tôi, thêm một người là thêm một phần sức mạnh mà. Các cậu thấy thế nào?”

“Ồ, đề nghị của anh cũng khá hay đó chứ. Chỉ là chúng tôi vừa mới đến, còn chưa hiểu rõ tình hình cho lắm, nếu được thì mong anh chỉ điểm cho phần nào.”

“À, chuyện này thì đơn giản thôi. Theo nguồn thông tin của tôi thì ở mảnh bia rừng này tụ tập hơn sáu ngàn người rồi, trong đó có bảy phần là người của các thế lực lớn. Trong số những thế lực tập trung ở đây, lớn nhất có thể kể đến ba thế lực. Thứ nhất là một phương thế lực của Mạc gia, nhân số của bọn họ lên đến trăm người có dư, hơn nữa toàn bộ đều là tu luyện giả, thấp nhất cũng là cấp tân thủ, mà kẻ mạnh nhất trong bọn họ, cũng chính là nhị công tử nhà họ Mạc thì cấp bậc đã đạt đến Tu tinh. Hơn nữa nghe nói Mạc gia chủ lần này còn cử đi hai gã trưởng lão cấp bậc Tu tinh đi theo phụ giúp cho Mạc công tử, chỉ là hai gã này thường xuyên ở trong lều trại tu luyện, cũng không có xuất hiện nhiều lắm.”

Ngừng một chút lấy hơi, gã tu luyện giả này tiếp tục lên tiếng giới thiệu:

“Phương thế lực thứ hai chính là đám người của Cổ Loa môn. Danh tiếng của Cổ Loa môn thì tôi hẳn không cần giới thiệu chắc các cậu cũng quá rõ rồi. Đám người này truyền thống lâu đời, môn phái phát triển đã qua cả nghìn năm, thế lực tích góp hùng hậu mà lại bền vững, chính vì thế nên đệ tử cũng đều là dạng hơn người. Lần này bọn họ phái đi cũng khoảng tám mươi người, tuy không đông bằng Mạc gia nhưng chất lượng đệ tử lại cao hơn hẳn, thấp nhất cũng là cấp bậc tu luyện nhân rồi. Còn kẻ dẫn đầu thì tôi không rõ lắm, bởi bọn họ làm việc cẩn thận, không để lộ thông tin ra ngoài.”

“Phương thế lực lớn thứ ba chính là người của Trịnh tông. Gọi là một tông nhưng thực ra bọn họ giống với một dòng họ hơn, bởi đệ tử trong tông chủ yếu là con cháu họ Trịnh. Mặc dù thế lực của bọn họ còn kém một chút so với bốn dòng họ lớn ở kinh đô, nhưng xét trên phạm vi toàn quốc thì bọn họ cũng thuộc vào hàng đứng đầu rồi. Lần này đám người Trịnh tông mang đến khoảng chín mươi người, về cơ bản thì cũng giống với người của Mạc gia. Kẻ dẫn

đầu của bọn họ chính là con trai thứ ba của Trịnh tông chủ, nghe nói cũng là cấp bậc Tu tinh rồi. Ài, các phương thế lực này đều có cao thủ cấp tu tinh dẫn đầu, chẳng bù cho đám người đơn độc như chúng ta, tuy có thể liên kết thêm người nhưng cuối cùng vẫn thiếu cao thủ chân chính.”

Mấy người Nguyễn Phong, Từ Hồng nghe đến đây thì đều nhìn nhau rồi cười nhẹ. Cao thủ chân chính trong tu luyện giả đơn độc không thiếu, chỉ là bọn họ tính tình cẩn thận nên không để lộ ra mà thôi. Bốn người nhìn nhau một lượt, cuối cùng đều ba người kia đều biểu thị ý để Nguyễn Phong quyết định. Nguyễn Phong lúc này mới bước lên một bước, chấp tay đáp lễ với vị tu luyện giả kia:

“Vị đại ca này, bọn ta hiện tại còn chưa có quyết định chính xác, vẫn muốn tự mình đi tìm hiểu một lượt rồi mới có thể lựa chọn. Về đề nghị của anh, chúng tôi rất cảm ơn, chờ khi nắm rõ tình hình thì mấy người chúng tôi sẽ cân nhắc nhiều hơn.”

Người tu luyện giả kia nghe thấy vậy thì vẻ mặt không khỏi có chút tiếc nuối. Hắn tuy cấp bậc không cao lắm, chỉ là một tu luyện nhân, nhưng ánh mắt nhìn người thì cũng có phần tinh tế, vừa quan sát đã nhận ra bốn người Nguyễn Phong không phải hạng tầm thường, nếu có thể lôi kéo được thì lần tranh đoạt này có thể đạt được lợi ích to lớn. Hắn suy nghĩ một chút, rồi cũng chấp tay nói:

“Tôi tên là Phùng Thiên, nếu các cậu sau này có ý định gia nhập với bọn tôi thì có thể đến phía tây bìa rừng, người của bọn tôi hiện đang dừng chân ở đó. Các cậu đi tìm hiểu tình hình thì cũng nên cẩn thận một chút, ngoại trừ ba thế lực lớn nhất kia thì các thế lực khác cũng không kém, không dễ dây vào đâu.”

“Cảm ơn anh đã nhắc nhở. Sau khi chúng tôi nắm bắt được tình hình, nếu có quyết định gia nhập một phương thế lực nào thì chắc chắn sẽ lựa chọn đến gặp anh trước tiên.”

Tặng cho Phùng Thiên một lời hứa hẹn, nhóm người Nguyễn Phong liền nhanh chóng rời đi, tiến vào khu vực bìa rừng.

“Đại ca, ta thấy gã Phùng Thiên kia cũng có vẻ khá tốt, hay là chúng ta cũng gia nhập vào thế lực của hắn đi. Có thêm người thì sẽ có thêm sức mạnh mà.”

“Đừng đấy. Lần này ta không mang theo người, nếu chúng ta thực sự là muốn tranh đoạt linh hỏa, vậy nhất thiết phải mượn sức kẻ khác. Nếu không chi với sức của bốn người chúng ta, thật khó để chống lại các thế lực to lớn kia.”

Mấy người bọn họ vừa mới đi đến một chỗ khá vắng, Trần Duy và Từ Hồng liền đưa ra ý kiến của mình.

“Cứ từ từ đã. Chúng ta phải nắm rõ tình hình, rồi mới quyết định được. Mặc dù Phùng Thiên kia có ý tốt, nhưng những tu luyện giả đơn độc mà hắn dẫn dắt chưa chắc đã có ý tốt như vậy. Bọn họ hiện giờ liên kết với nhau, nhưng ai dám nói không có kẻ mang tâm ý riêng. Đến lúc có tìm được lợi ích đi nữa, chỉ sợ sẽ có không ít kẻ quay sang đánh lén đồng bạn để tranh đoạt ý chứ.”

Văn Thái cẩn trọng hơn, lại đưa ra một cách nhìn khác đối với vấn đề này. Nguyễn Phong từ đầu tới giờ không lên tiếng, lúc này mới mỉm cười phân tích:

“Các người nói thực ra đều có ý đúng, nhưng ta thấy việc này không cần phải vội vã. Trước tiên chúng ta cứ nên tìm hiểu tình hình đi đã, sau đó mới có thể quyết định được. Đối với thế lực của Phùng Thiên, ta thấy chúng ta có gia nhập hay không đều được cả. Nếu gia nhập thì chúng ta tự nhiên sẽ có thêm sức người, đến lúc tranh đoạt cũng thuận lợi hơn. Nhưng nếu không gia nhập thì chúng ta đối với linh hỏa kia vẫn không thiếu cơ hội. Linh hỏa dù sao cũng không phải vật thường, làm sao có thể dễ dàng tranh đoạt như vậy. Hiện giờ các thế lực nhìn qua có vẻ đông người, nhưng ta chỉ sợ càng tiến vào sâu, số người của họ cũng khó để đảm bảo còn được nguyên vẹn. Chúng ta nếu làm việc riêng lẻ, lúc tiến vào càng dễ chiếu cố cho nhau hơn, đến khi có cơ hội tiếp cận linh hỏa cũng chưa chắc là không thể tranh đoạt được. Tóm lại, hiện giờ chúng ta vẫn nên nắm bắt tình hình cho tốt đã”

Đúng lúc này, phía trước nhóm người Nguyễn Phong chợt vang lên một tràng tiếng tranh cãi, còn có cả tiếng tuốt binh khí ra khỏi vỏ, từ xa đã cảm nhận được không khí căng thẳng.

“Đại ca, hình như phía trước có chuyện đó. Chúng ta không ngại thì qua xem thử xem sao”

“Được, dù sao chúng ta cũng đang muốn tìm hiểu tình hình, thuận tiện xem xét một chút là có chuyện gì đang xảy ra”

Nói xong, nhóm người Nguyễn Phong liền tiến về phía có tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 102: Tranh chấp

Lúc này đã là sau hoàng hôn, mặt trời đã khuất bóng, khắp không gian dần bị sự u tối xâm chiếm, chỉ còn lại vài tia sáng le lói của một ngày đã qua. Bìa rừng nơi tiếp giáp với huyện Tương Dương, giờ phút này càng thêm trở nên tối tăm hơn, nhưng không vì thế mà trở nên lạnh lẽo cô quạnh. Nơi đây vẫn tràn ngập bóng người, tràn ngập tiếng nói chuyện, tràn ngập ánh lửa trại bập bùng, và còn tràn ngập cả những xích mích tranh cãi. Ở đâu có người, ở đó tất nhiên sẽ có xích mích, nhưng nếu như là một nơi tập trung rất nhiều người, đều vì một mục tiêu duy nhất, vậy xích mích càng dễ dàng xảy ra.

“Ha ha, mấy cô em, xinh đẹp thế này sao không ở nhà lo việc nữ công gia chánh, chờ người đến rước đi, tội gì phải lặn lội đến nơi rừng sâu chịu khổ cực như vậy?”

“Hừ, miệng lưỡi thối tha, chúng ta làm gì có liên quan đến các người sao?”

“Tại sao không chứ? Chính mấy cô em vừa mới tranh miếng ăn với chúng ta đấy thôi. Rõ ràng con cáo kia là chúng ta săn được, vậy mà các cô em chỉ đơn giản nói vài câu đã muốn mang đi hay sao?”

“Chúng ta rõ ràng đã trả giá với các người rồi, thế mà các người cứ khăng khăng không chịu. Ta nói lần cuối, con cáo này chúng ta muốn mua, có thể trả cho các người năm trăm lạng bạc. Đây là giá cuối cùng rồi!”

“Ha ha, ở cái chốn toàn cây với cỏ này, có tiền thì làm được gì chứ. Ta cũng nói lần cuối, con cáo này chúng ta không bán, nó chính là bữa tối của chúng ta.”

“Trong rừng thiếu gì động vật, các người có thể đi săn thêm mà. Các người muốn thế nào mới chịu giao con cáo này cho chúng ta?”

“Ha ha, muốn chúng ta giao con cáo này ư? Đơn giản thôi, chỉ cần mấy cô em chịu theo chúng ta một đêm, vậy con cáo này liền là của các cô em rồi!”

Tại một khoảng rừng nhỏ, lúc này đang diễn ra một cuộc xích mích giữa hai đám người. Một bên là một đám trai tráng mạnh khỏe, mà phía bên kia lại là vài cô gái xinh đẹp. Đám trai tráng kia rõ ràng không có ý tốt, từ đầu đến cuối trong lời nói đều mang theo vẻ trêu chọc, mà ánh mắt của vài tên trong số đó còn dán chặt lên thân thể những cô gái kia. Khi tên dẫn đầu trong bọn chúng, là một gã đầu trọc, buông lời khinh bạc, cả đám liền hô hô cười to, bỉ ổi vô cùng. Mấy cô gái nghe những lời ấy xong, không khỏi dùng dưng tức giận:

“Các người đúng là một đám thối tha, miệng lưỡi không nói ra được lời gì tử tế. Người có tin ta giật lưỡi của người ra cho chó ăn không?”

“Hừ, con khốn chua ngoa, ông đây đã nói chuyện tử tế với chúng mày rồi, thế mà mày còn không biết ý tốt của ông. Đến lúc để ông đây ra tay thì mày đừng có hồng xin xỏ gì hết!”

“Đúng là loại không biết xấu hổ, một đám trai tráng thế nhưng lại định cậy đông người chèn ép mấy cô gái chúng ta ư? Loại người như người thật đúng là vô dụng, chẳng được tích sự gì cả?”

“Cái gì, loại con gái lẳng lơ này, ông nhất định phải bắt mày về hành hạ giày vò cho mày muốn sống không được, muốn chết không xong. Dám buông lời xúc phạm chúng ta ư, anh em đâu, mau bắt lấy mấy con khốn này, tối nay đem về hưởng thụ một phen!”

Một lời không hợp, hai bên liền tuốt kiếm giương cung, không khí ngay lập tức trở nên căng thẳng đến cực điểm. Đúng lúc này, một cô gái có vẻ là thủ lĩnh trong số những cô gái kia liền tiến lên, muốn hòa giải căng thẳng. Dáng người nàng thanh mảnh nhẹ nhàng, bước đi uyển chuyển giống như một cánh bướm, tà áo trắng dài thướt tha, tạo ra cho người ta một cảm giác mềm mại nhu mì. Đám trai tráng vốn đang nổi giận, ngay khi nhìn thấy nàng cũng phải ngây ngất thất thần, sự tức giận trong lòng ngay lập tức tiêu biến đi đâu mất.

“Mấy vị công tử, chúng ta đâu cần phải căng thẳng như thế chứ. Con cáo này dù sao cũng rất nhỏ, nếu đem làm thịt cũng chẳng được bao nhiêu, không bằng các vị bán lại cho chúng ta, chúng ta nguyện ý trả giá cao để mua được nó. Một nghìn lạng bạc có được hay không?”

Giọng nói của cô gái này nhẹ nhàng vô cùng, lại có vẻ mềm mại ngọt ngào, thấm nhuần vào tâm trí người nghe. Gã nam nhân cầm đầu suốt chút nữa đã bị giọng nói của cô gái thuyết phục, chỉ là hắn ta cũng coi như là tỉnh táo, rất nhanh đã lấy lại sự bình tĩnh của mình.

“Không được, chúng ta đã nói không bán là không bán. Con cáo này tuy ít thịt thật, nhưng cũng đủ cho mấy người ăn. Trừ dù sao cũng đã tối, muốn đi săn thêm cũng không phải dễ dàng, vì vậy con cáo này chúng ta không muốn bán.”

“Ài, nếu vậy thì chúng tôi cũng không còn cách nào thuyết phục các vị rồi. Các em, chúng ta đi thôi!”

Cô gái áo trắng này thấy không thể thuyết phục được mấy kẻ kia, cũng không muốn nán lại thêm nữa, liền quyết định cho mọi người bỏ đi. Thế nhưng sự việc lại không theo ý của một mình nàng:

“Đứng lại. Mấy cô em tưởng rồi đi dễ dàng như vậy sao? Vừa nãy là ai đã buông lời xúc phạm chúng ta? Những lời này tuyệt đối không thể tha thứ được, vì vậy mấy cô em chỉ sợ phải lưu lại cùng chúng ta rồi!”

Nói rồi gã trọc đầu kia liền phát tay một cái, đám người phía sau hắn vội vã xông lên, bao vây mấy cô gái lại. Cô gái áo trắng kia nhú mày một cái, sau đó mới quay lại nói:

“Vị đại ca này, chúng ta chẳng qua là vô tình gặp mặt, có cần phải làm khó nhau như thế không? Dù sao đôi bên cũng là lời qua tiếng lại, cả hai đều không ai thua kém ai, cũng đâu cần phải làm căng thẳng đến thế?”

“Ha ha, cô em không muốn căng thẳng, nhưng ta lại thích căng thẳng đấy. Tối nay ta muốn chính là cô em rồi, mau mau theo ta về trại thì sẽ không phải chịu khổ sở đâu!”

“Rút cục vẫn là một lũ háo sắc, ham muốn sắc đẹp của chúng ta. Các chị em, chúng ta cùng liên thủ chống lại chúng, dù chết cũng không thể để chúng làm ô nhục chị em ta.”

“Đúng là không biết điều, nhẹ nhàng không thích lại thích cứng rắn, ạch em đâu, mau để cho lũ con gái này biết sự mạnh mẽ của các anh em đi nào”

Hai bên lúc này đều đã tuốt vũ khí ra khỏi vỏ, nhìn nhau gườm gườm tìm thời cơ để xông lên, thế nhưng bọn họ lại không biết rằng, trong bóng tối lúc này vẫn đang có những ánh mắt chăm chú nhìn vào bọn họ.

“Đại ca, chúng ta có nên xông lên giúp đỡ mấy cô gái kia không? Dù sao bọn họ cũng là phái yếu, lại còn bị đám người kia lấy đông bắt nạt ít, ta thật không đành lòng nhìn bọn họ bị những gã kia làm nhục”

Trần Duy đứng từ xa quan sát, lên tiếng đề nghị với Nguyễn Phong. Nhóm người Nguyễn Phong đã đến đây từ sớm, về cơ bản cũng đã nắm rõ tình hình ở nơi đây.

“Không phải vội. Ta xem mấy cô gái kia bản lĩnh không kém, chưa chắc đã bị bọn người kia khi dễ. Mà người quên rằng chúng ta đến đây làm gì sao? Mục đích chính của chúng ta là đi tìm hiểu tình hình, chứ không phải ra tay hành hiệp. Hiện giờ chúng ta cứ nên quan sát đã.”

“Văn Thái, người làm gì cũng chậm chạp như vậy hết. Chúng ta bây giờ chờ ở đây, vậy chút nữa có kẻ khác nhanh chân đến trước thì sao? Ai biết được bọn chúng có lòng dạ xấu xa nào không?”

“Ồ, Trần Duy, hôm nay không ngờ người lại đề cao tinh thần hiệp nghĩa đến vậy đấy! Từ lúc nào mà một kẻ luôn tính toán lợi ích như người lại có thể chính trực đến thế nhỉ? Ta xem quá nửa là người bị nữ sắc mê hoặc, muốn thể hiện trước mặt mấy cô gái kia mà thôi.”

“Hừ, người... Ta đâu phải loại người như thế chứ”

“Suyt, có biến kia, mau cẩn thận quan sát đi”

Từ Hồng đang theo dõi tình hình, nhanh chóng nhận ra được sự biến đổi, liền báo trước cho mấy người Nguyễn Phong.

Phía bên kia, trường tranh đấu đã bắt đầu được một lúc, tình cảnh thế nhưng lại ngoài ý nghĩ của người ta. Hơn mười cô gái chân yếu tay mềm, lúc này lại kết hợp thành một trận pháp kỳ lạ, công thủ cẩn thận, khiến cho đám trai tráng kia liên tục bị bức lui, khó mà xâm phạm được một bước. Có mấy kẻ liều lĩnh xông bừa lên liền bị trận pháp đánh bật ra ngoài, khắp người bầm dập, thậm chí có kẻ xui xẻo còn gãy chân gãy tay, trở thành tàn phế. Gã đàn ông dẫn đầu kia lúc này vô cùng tức giận, thế nhưng lại không có biện pháp nào để đột phá trận pháp phòng ngự của đối phương, chỉ có thể đứng ngoài trơ mắt nhìn.

“Thế nào, tên trọc đầu kia, không phải các người vừa nãy to mồm lắm hay sao, giờ ta xem các người thật đúng là vô dụng mà. Đã không can được chị em chúng ta, vậy cũng nên biết điều mà rút đi, đừng để đến lúc bọn ta nổi giận thật sự thì e là các người khó toàn mạng.”

“Vô dụng, thật sự là quá vô dụng. Cô nương mắng rất hay, khiến cho ta cũng phải cảm thấy hổ thẹn thay cho bọn hần. Thật không biết trong nhà ta nuôi đám người như vậy để làm gì nữa”

Đúng lúc này, lại có một giọng nói của nam nhân từ trên không vọng xuống. Trong đêm tối, một bóng người áo vàng từ trên không trung từ từ hạ xuống, nhìn qua lại có vẻ chói mắt lạ thường.

“Công tử, thuộc hạ thật vô dụng, nhìn thấy mấy con bé này có vẻ xinh đẹp, định đem về cho công tử giải sầu nhưng không được. Kính xin công tử trách phạt.”

“Người đúng là quá vô dụng mà. Đã vậy tối nay khi ta vui vẻ với mấy cô nương này, người sẽ không có phần nữa. Giờ thì mau chóng đứng sang một bên đi”

Mấy cô gái vừa nghe thấy lời này, liền lập tức nổi giận, trận hình vốn đang ở thế phòng ngự, liền biến đổi thành tấn công, giống như một cơn sóng ập tới phía gã thanh niên áo vàng kia. Hần ta thấy vậy cũng chỉ cười nhạt một tiếng, phe phẩy cái quạt trên tay, giống như không có chuyện gì:

“Chỉ là một cái trận pháp nhỏ, áp dụng theo nguyên tắc lưu chuyển của nước, vậy mà cũng muốn đem ra hù dọa ta ư?”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 103: Anh hùng – Mỹ nhân – Tri giao. (1)

Trời về đêm. Một mảnh rừng rậm vốn yên tĩnh nay lại náo nhiệt vô cùng, ánh lửa trại bập bùng soi rọi, xóa tan đi cái âm u của đêm tối. Nơi nơi vang lên tiếng hò hét, tiếng hò hào, tiếng tụng ca... còn cả những tiếng tranh cãi hỗn loạn.

Một con gió nhẹ lướt qua mảnh rừng, mang theo chút hơi thở mát mẻ, xoa dịu đi cái nóng bức cuối hè. Tiếng gió xào xạc ngang qua, kéo theo một bóng người đang phi nhanh đến. Tiếng vó ngựa rộn ràng nện lên đất, tạo ra một âm điệu nhịp nhàng giữa đêm khuya, gọi lên trong lòng người chút bi tráng mà hào hùng.

“Hiiiiiiii. ....”

Một tiếng ngựa hí gấp gấp vang lên. Vó ngựa đang phi nhanh vội vàng dừng lại, khiến cho con ngựa không kịp được mà lồng lên, cả người dường như dựng thẳng dậy, chỉ còn đứng trên hai chi sau. Người trên ngựa không thể không công nhận là một gã kỵ sĩ giỏi, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng ghì cương một chút, đã có thể khống chế con ngựa bình tĩnh trở lại, thân thể hắn từ đầu đến cuối không hề có chút nào bất ổn, vẫn tự nhiên thẳng băng ngồi trên lưng ngựa.

“Hừ, không ngờ ở đây lại còn xảy ra một chuyện chương tai gai mất như thế. Một đám đàn ông lực lưỡng, lại đi bao vây mấy cô gái chân yếu tay mềm. Thật đúng là làm mất thể diện đàn ông”

Gã kỵ sĩ trên lưng ngựa ánh mắt xuyên qua tầng tầng cành lá, nhìn rõ ràng tình hình phía trước. Ở bên kia, một đám trai tráng đang bao vây mấy cô gái chân yếu tay mềm vào giữa, ngoài ra còn có một gã thanh niên mặc áo vàng, dáng vẻ giống như kẻ cầm đầu của đám người này đang đứng đối diện với mấy cô gái. Các nàng lúc này lại đang kết thành một trận hình tấn công, nhằm thẳng về phía gã thanh niên áo vàng mà đánh tới. Thế nhưng đòn tấn công tổng hợp này dường như chẳng có chút tác dụng nào đối với gã thanh niên áo vàng kia, hắn chỉ cười khẩy một cái, cây quạt trong tay khẽ vung lên, nhẹ nhàng tùy ý nhưng lại có thể chặn lại tất cả mọi phương hướng tấn công của đối phương.

“Chút trận pháp nho nhỏ này chẳng làm gì được ta đâu, các nàng nếu biết điều thì nên ngoan ngoãn theo ta về trại đi, đỡ phải chịu nỗi khổ đau đớn.”

Giọng nói của gã thanh niên mang đầy ý trào phúng vang lên. Đáp lại hắn là một sự yên lặng vô cùng. Trận hình công kích của mấy cô gái kia vẫn liên tục tấn công về phía hắn. Tên thanh niên này có vẻ không còn kiên nhẫn, chiếc quạt đang vung lên có vẻ hồ hởi đột nhiên tăng mạnh tốc độ, mang theo một tia hào quang màu vàng sáng chói, giống như ánh kim loại, đâm mạnh về phía trận hình đang công kích hắn. Một đòn này của hắn xuất ra cực nhanh, chiếc quạt mơ hồ biến thành một mũi nhọn, trong nháy mắt đã xuyên phá trận hình kia. Thế nhưng, khác với suy nghĩ của đa số người ở đây, trận hình tuy bị xuyên phá, nhưng lại không hề tan biến, mà rất nhanh biến đổi. Vốn đang liên kết thành một thể hoàn chỉnh, lúc này đây từng người lại tách ra, công kích gã thanh niên kia từ khắp mọi hướng.

“Ồ, có chút biến hóa. Chỉ là như thế này thì vẫn còn kém quá”

Gã thanh niên đối với trận hình vừa biến đổi thì chỉ sững sờ một chút, sau đó lại nở một nụ cười coi thường. Chiếc quạt trên tay hắn vốn đang gấp lại, lúc này liền mở ra, không ngờ lại là một chiếc quạt hoàn toàn được chế tạo từ kim loại, sắc bén không kém gì một lưỡi đao. Chỉ thấy hắn ta liên tục vung chiếc quạt lên, giống như vung một thanh đao sắc bén, không ngừng chém ra. Từng đường đao nhìn có vẻ rời rạc, mỗi chỗ một nhát, nhưng chính thể lại hình thành lên một mạch nối liền, bao phủ xung quanh thân thể hắn, ngăn chặn tất cả các đòn công kích.

“Quá kém, quá kém. Trình độ như vậy cũng xứng múa may trước mặt ta sao?”

Nói rồi, thân thể hắn liền di động. Bước chân của tên thanh niên áo vàng liên tục đạp những bước bộ pháp kỳ lạ, thân thể hắn giống như khiêu vũ, xoay tròn không ngừng. Chiếc quạt kia cũng theo thân thể hắn xoay chuyển liên giống như một phiến lá cây cuốn theo gió, lưỡi sắc cửa vào không khí phát ra từng tiếng rít chói tai. Tất cả đòn tấn công vốn đang nhằm vào hắn, liền dễ dàng bị chặt đứt, một loạt tiếng va chạm vang lên, còn có cả tiếng vỡ nát, gãy vụn. Chỉ thấy những cô gái đang công kích hắn liền bị bắn ngược trở về, vũ khí của các nàng, chính là mấy dải lụa khoắc trên tay, lúc này đã bị chặt đứt thành từng khúc.

“Ha ha, thế nào các cô em, còn lời gì để nói nữa không. Nếu không có thì mau ngoan ngoãn theo ta về đi nào”

Cô gái chưa ngoa từ nãy đến giờ vốn im lặng, lúc này liền lên tiếng:

“Hừ, ta khuyên ngươi một câu”

“Hả, nàng muốn nói gì với ta cơ?”

Gã thanh niên ra vẻ đùa cợt, còn nghiêng đầu về phía cô gái, giống như muốn lắng nghe cho rõ. Cô gái thấy vậy chỉ mỉm cười:

“Hãy nhìn lên trên kia”

Vừa lúc nàng dứt lời, từ phía trên đỉnh đầu gã thanh niên liền truyền đến một tiếng gió rít sắc bén. Gã thanh niên lập tức biến sắc, cả thân thể hắn liền xoay một vòng, né sang một bên, đồng thời vung tay đánh ngược lên. Chỉ là khi hắn phát hiện ra thì đã chậm, một dải lụa trắng tinh đã quấn quanh cổ hắn, nhanh chóng thắt chặt lại. Hắn vội vã đưa hai tay lên nắm chặt lấy dải lụa kia, miệng cũng nói lời đe dọa:

“Ngươi nếu khôn hồn thì nên thả ta ra, ta chính là Trịnh Kim, tam công tử của Trịnh Tông. Nếu giờ ngươi thả ta ra, ta có thể đảm bảo để các ngươi thoải mái ra đi, bằng không đừng trách ta độc ác”

“Hừ, ngươi vẫn còn mạnh miệng hay sao, bây giờ tính mạng của ngươi là nằm trong tay chúng ta, ta nghĩ người có quyền lên tiếng chính là bọn ta mới phải”

“Được, vậy các ngươi muốn điều kiện gì. Chỉ cần các ngươi thả ta ra, ta liền có thể đáp ứng”

“Hừ, chúng ta muốn chính là con cáo kia. Chỉ cần các ngươi đưa con cáo đó ra đây, ta liền có thể thả cho ngươi đi”

“Tốt, người đâu, mau đưa con cáo đó ra cho mấy vị tiểu thư này.”

Hắn vừa ra lệnh cho đám người dưới, vừa cẩn thận giữ chặt lấy dải lụa đang quấn chặt cổ mình. Mấy cô gái mãi để ý đến con cáo kia, không nhận ra trong mắt hắn chợt lóe lên một tia hung ác. Đúng lúc này, cô gái có chút chua ngoa kia đột nhiên nhận ra một ánh mắt hắn có sự thay đổi, liền lên tiếng.

“Chị à, tên này ta thấy tà ác vô cùng, không nên giữ lại, mau tiêu diệt hắn đi!”

“Ha ha, lúc này mới muốn ra tay thì đã muộn rồi!”

Tên thanh niên áo vàng liền hét lớn một tiếng, hai tay hắn toát ra hai luồng nguyên lực kim hệ sắc bén, nhanh chóng chặt đứt dải lụa đang quấn trên cổ hắn. Theo đó, hắn phẩy tay đánh về phía mấy cô gái kia, một làn sóng khí mang theo vô số những mảnh kim loại sắc nhọn được hắn dùng nguyên lực ngưng tụ thành liền tràn về phía những cô gái kia. Cô gái áo trắng dẫn đầu vội vã tung chiêu ngăn cản, chỉ là trong lúc vội vã nguyên lực điều động không đủ, tuy cản lại được một chiêu của Trịnh Kim, nhưng khí huyết cũng cảm thấy nhộn nhạo, không khỏi lùi về sau mấy bước. Vừa gắng gượng dừng lại được, nàng đã lại thấy gã Trịnh Kim kia vọt tới phía trước mặt mình, một vầng sáng vàng kim nhạt theo thể từ trên không bỏ xuống, nhằm thẳng đỉnh đầu của nàng. Một đòn này ra tay cực kỳ tàn độc, xuất chiêu chính là muốn đoạt mạng người, cô gái lúc này còn chưa kịp ổn định nguyên lực, chỉ sợ không thể ngăn lại được chiêu thức ác độc này.

“Dừng tay!”

Đúng lúc này, hai tiếng hét to cùng lúc vang lên. Chỉ thấy, từ trong rừng cây, hai luồng nguyên lực cùng lúc phóng đến, một bên là nguyên lực lôi hệ bùng nổ mạnh mẽ, chặn đứng chiêu thức của Trịnh Kim lại, mà luồng nguyên lực còn lại là phong hệ, tự do, mềm mại, nhẹ nhàng đẩy cô gái lui về sau một khoảng, giúp cho nàng tránh thoát khỏi tầm ảnh hưởng của sự va chạm.

Chờ khi cô gái bình ổn lại, đã thấy trước mặt hai thân ảnh, một người toàn thân áo trắng trông có vài phần tiêu sái, mà người kia thì một thân áo xanh nhìn giản dị vô cùng, nhưng lại mơ hồ hiển lộ tài năng khó mà che giấu. Người áo trắng liền tiến lên một bước, lên tiếng nói:

“Hừ, hay cho một kẻ họ Trịnh, không chỉ lấy đông hiếp ít, còn nhẫn tâm ra tay tàn độc với một cô gái chân yếu tay mềm. Người quả thực là một nỗi si nhục lớn đối với đàn ông!”

“Các người là ai, đã biết rõ ta là người của Trịnh tông mà còn dám xem vào chuyện của ta ư?”

“Trịnh tông? Trịnh tông thì là cái gì? Ở trên phạm vi của Đại Việt quốc, mọi việc đều phải tuân theo pháp luật của Đại Việt quốc. Các người đã làm trái pháp luật, còn dám to tiếng kiêu ngạo sao?”

“Ha ha, pháp luật ư? Pháp luật là cái thứ gì chứ? Ta không cần biết pháp luật là gì, chỉ biết là ai có sức mạnh thì kẻ đó có quyền mà thôi.”

“Người có sức mạnh, càng phải có trách nhiệm cao hơn. Người mang trên mình sức mạnh, thế nhưng lại lạm dụng nó làm điều sai trái, thật uổng cho người có được sức mạnh.”

Người thanh niên áo trắng mở miệng nói toàn lời chính nghĩa, nhưng không ngờ lại khiến cho đám người kia bật cười, thậm chí có tên còn cười đến mức ngã ra đất. Nguyễn Phong nhìn hắn, không khỏi thờ dài một tiếng. Tên này tuy là người tốt, nhưng có lẽ là quá ngây thơ rồi. Hắn ta vậy nhưng lại đem chính nghĩa ra nói với một đám người chỉ tin vào nắm đấm, thật đúng là hết nói nói...

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 104: Anh hùng – Mỹ nhân – Tri giao. (2)

“Vị bằng hữu này, ta biết người tin vào chính nghĩa, ta cũng rất tin vào chính nghĩa. Nhưng đối với đám người này, bọn chúng sẽ không tin vào chính nghĩa đâu, tốt nhất là người nên sử dụng nắm đấm để nói chuyện với bọn chúng.”

Nguyễn Phong liền tiến lên, nói với hắn. “Ồ vậy sao. Cảm ơn người đã nhắc nhở ta.” Nói rồi gã thanh niên áo trắng này liền quay lại nhìn mấy tên thuộc Trịnh Tông, khinh thường nói: “Đối với đám người các người ta cũng không muốn nói nhiều, bây giờ các người muốn tiến lên cùng lúc, hay là từng kẻ lên?”

“Ha ha, các người có nghe thấy gì không? Hắn muốn thách thức tất cả chúng ta kia. Các người, theo ta xông lên dạy cho tên không biết điều này một bài học nào!”

Nói rồi, đám người Trịnh Tông liền nhanh chóng khép chặt vòng vây lại, kẻ nào cũng gườm gườm nhìn về hai người Nguyễn Phong. Đúng lúc này, liền có một giọng nói rần rờ vang lên: “Muốn lấy đông hiếp ít sao, vậy các người phải đối mặt với chúng ta nữa!”

Ba người Từ Hồng, Văn Thái, Trần Duy tuy chậm chân hơn Nguyễn Phong một chút, nhưng lúc này xuất hiện cũng là kịp thời. Năm người liền đứng chung vào một chỗ, đối mặt với toàn bộ đám người Trịnh Tông. “Các người, xông lên!”

Trịnh Kim ra hiệu một tiếng, liền sau đó vận khởi nguyên lực lên, xông tới tấn công năm người Nguyễn Phong. Chỉ thấy thanh niên áo trắng kia liền xông lên đón đầu hấn, lôi nguyên lực bùng nổ ầm ầm, cùng với đôi phương mạnh mẽ va chạm mà không hề yếu thế. Mấy người Nguyễn Phong nhìn nhau một cái, sau đó liền nhắm về phía đám thủ hạ của Trịnh Kim triển khai đòn tấn công. Chỉ thấy nguyên lực liên tục bùng nổ, soi sáng cả một khoảng trời đêm, đủ các loại màu sắc nguyên lực không ngừng phát sáng lên. Mặt đất nhanh chóng bị nguyên lực cây cối, cây cối xung quanh cũng ngã rạp xuống, cũng may đây mới là bên ngoài bia rừng, cây cối còn thưa thớt, cho nên thiệt hại không đáng kể.

“Ha ha, thật là thoải mái. Đã lâu lắm rồi ta mới có thể đánh một trận thỏa thích như vậy. Văn Thái, ngươi ở bên đó vẫn ổn chứ?”

“Tất nhiên là ổn rồi, ta sẽ luôn ổn hơn ngươi là cái chắc. Đại ca, phía ngươi thế nào rồi?” “Vậy mà ngươi cũng phải hỏi sao, trong số mấy người chúng ta đại ca là mạnh nhất, phía hấn còn có thể có chuyện gì sao?”

“Hai người các ngươi, tập trung tinh thần mà chiến đấu đi. Giờ này còn rảnh rỗi nói chuyện phiếm sao?” Bốn người Nguyễn Phong mặc dù đối mặt với hơn ba mươi tên địch, nhưng vẫn mặc sức tung hoành, giống như hổ vào bầy dê, không ai có thể ngăn cản. Từ tình huống lúc này mà nhìn, trận chiến này quả thực là quá dễ dàng đối với bọn họ. Những kẻ kia cấp bậc đều không cao, ngoại trừ tên Trịnh Kim kia, đám còn lại mạnh nhất cũng chỉ là mấy tên tu luyện nhân, ngoài ra thì chỉ toàn cấp bậc tân thủ. Đối mặt với đám người Nguyễn Phong, bọn chúng hoàn toàn không có sức đánh trả, mặc cho là vài tên lao lên cùng lúc lao lên, hay là hình thành tổ đội tấn công, nhưng đều không tạo được hiệu quả đáng kể gì. Trận đánh này có thể nói là kết quả sớm đã được định đoạt, dù cho Trịnh Kim có thắng được người thanh niên áo trắng đi nữa, cũng không có khả năng xoay chuyển tình thế. Mà thực sự lúc này, tình hình của hấn lại không thể coi là khả quan được. “Thế nào, ngươi còn có thể chống cự được nữa hay không?”

Người thanh niên áo trắng đối mặt với Trịnh Kim, lạnh lùng lên tiếng hỏi. Trịnh Kim lúc này nhìn có vẻ chật vật vô cùng. Chiếc áo màu vàng vốn sáng bóng, thậm chí có chút chói mắt, giờ phút này lại rách nhăm nhỡ, một vài chỗ còn bị cháy xém, đang bốc khói đen xì. Mà mái tóc vốn được búi cao của Trịnh Kim, lúc này cũng đã bị đánh cho bung ra toả tãi, tóc rối tán loạn, bết lại cùng với mồ hôi, nhìn cực kỳ mất hình tượng. Trịnh Kim tuy lúc này đang ở thế kém, thế nhưng đối với lời nói của người thanh niên kia vẫn cứng đầu phản bác lại.

“Hừ, ngươi đừng có đắc ý quá sớm. Từ nãy đến giờ ta mới chỉ là khởi động cho ám ngươi mà thôi. Chờ đến lúc ta tung ra tuyệt chiêu, vậy thì ngươi muốn cầu xin ta cũng không có cơ hội đâu”

“Ha ha, buồn cười. Tuyệt chiêu ư? Nếu ngươi có e rằng đã sớm tung ra rồi, nào có chuyện để yên cho ta đánh như vậy sao? Ta xem tuyệt chiêu của ngươi, có lẽ chính là tài năng khoắc lác mà thôi.”

“Đúng là đồ cuồng vọng, mới chỉ chiếm chút lợi thế đã ngạo mạn như vậy. Đã thế để ta cho ngươi biết thế nào là tuyệt chiêu”

Trịnh Kim vừa dứt lời, trong tay hấn đột nhiên tung một đám bụi màu vàng về phía mặt người thanh niên áo trắng, sau đó vội vã quay lưng chạy trốn. Vốn người thanh niên kia đã có chút đề phòng, lúc này lại thấy Trịnh Kim giờ thủ đoạn thấp kém như vậy, không khỏi lắc đầu ngao ngán. Hấn khẽ phẩy tay một cái, tạo ra một luồng sóng khí định quét bay đám bụi kia đi, nhưng không ngờ đám bụi kia lại bám dính bất ngờ, xua đi không nổi, thậm chí chúng còn men theo luồng sóng khí, bám lên thân thể hấn. Gã thanh niên áo trắng lúc này mới nhận ra đám bụi này không đơn giản, thế nhưng lại đã muộn rồi, chỉ nghe thấy Trịnh Kim vốn đã chạy ra xa giờ đột nhiên quay lại, cất giọng cười ngao nghể:

“Ha ha, ngươi đã quá sơ xuất rồi đó. Đám bụi kia của ta cũng không chỉ đơn giản là thủ đoạn đánh lên đầu, chẳng qua ta cố tình làm như vậy để lừa ngươi mà thôi. Giờ thì ngươi cứ yên tâm mà hưởng thụ nhé, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là đau đớn”

Đám bụi kia vừa bám lên thân thể người thanh niên áo trắng, liền sau đó thẩm thấu qua da thịt hấn, tiến vào trong các mạch máu của hấn. Thứ bụi này, không ngờ lại là kim nguyên tố được ngưng tụ cực nhỏ, khi vào trong mạch máu liền theo chu trình vận chuyển của máu, đi khắp nơi trong thân thể người thanh niên áo trắng, khiến cho hấn đau đớn khôn tả. Trịnh Kim đứng một bên há hê nhìn về mặt đau đớn của người thanh niên áo trắng, hai tay hấn lại không ngừng biến đổi, thông qua dấu vết nguyên lực trên những hạt bụi kia mà điều khiển chúng tàn phá khắp thân thể người thanh niên áo trắng. Mấy người Nguyễn Phong đang nhàn nhã chiến đấu cũng chợt nhận ra tình huống không ổn phía này, liền quay lại bao vây lấy Trịnh Kim vào giữa.

“Trịnh Kim, mau dừng tay, nếu không đừng trách chúng ta ra tay độc ác” “Ha ha, ra tay độc ác ư? Nếu các ngươi dám tiến lên một bước, ta đảm bảo kẻ này sẽ chết ngay lập tức” “Ngươi cho là lấy hấn ra đe dọa thì sẽ ngăn cản được chúng ta ư? Ta và hấn vốn chẳng quen biết gì nhau, vì sao ta phải lo cho an nguy của hấn chứ?”

“Ha ha, đây là ngươi nói vậy thôi. Nếu không, ngươi thử tiến lên xem, để ta xem có đủ nhẫn tâm hay không?” “Quả nhiên, Trịnh Kim đe dọa như vậy liền khiến cho mấy người Nguyễn Phong chần chừ không quyết. Đúng lúc này thì gã thanh niên áo trắng kia liền lên tiếng, giọng nói của hấn đã khan cả đi vì đau đớn, nhưng vẫn lăm lết vô cùng.

“Các ngươi không cần lo cho ta, mau xông lên không chế tên khốn này đi.” Vừa nói dứt lời, hấn liền hét to một tiếng, hai chân ngã quỵ xuống đất, nhưng lưng vẫn luôn dựng thẳng. Sau đó chỉ thấy từ người hấn không ngừng toát ra những tia sét ngoằn ngoèo, liên tục chạy quanh khắp thân thể hấn, lẫn trong đó còn có một tia màu vàng kim mờ nhạt khó nhận biết. Theo từng sợi sét quán lấy, dần dần bên ngoài thân thể hấn hình thành lên một lớp bảo phủ bằng sét dày đặc. Trịnh Kim thấy vậy thì trong lòng thầm hồ không ổn, hai tay không ngừng biến đổi động tác, cố gắng điều khiển những bụi phấn màu vàng kia, thế nhưng cảm ứng của hấn đối với đám bụi phấn này lại dần dần biến mất, cuối cùng không còn chút nhận biết nào. Nguyễn Phong cũng nhanh chóng nhận ra tình huống có biến hóa, liền lập tức lao lên, hai tay vờn trong gió một cái, liền kéo ra một luồng nguyên lực giống như một sợi dây, ngay lập tức thông lên người Trịnh Kim. Đúng lúc này, Trịnh Kim liền hô to: “Hai vị trưởng lão, mau cứu mạng ta.”

Theo một tiếng hô này của hấn, chỉ thấy giữa không trung đột nhiên xuất hiện hai bóng đen, rất nhanh đã hiện ra bên cạnh thân thể Trịnh Kim. Nhìn kỹ lại, hóa ra đây chính là hai lão già, một người đen đúa gầy còm, một người lại béo tốt mập mạp. Hai gã trưởng lão này mỗi người một bên, nắm lấy tay Trịnh Kim, rất nhanh đã kéo hấn ra khỏi sợi thông lộng do Nguyễn Phong hình thành từ gió. Trịnh Kim liền chỉ về phía mấy người Nguyễn Phong, hô lớn

“Hai vị, mau tiêu diệt đám người này đi, để bọn chúng tồn tại thì trong lần tranh đoạt này chúng ta liền có thêm những kẻ thù đáng sợ.”

Đáp lại hần lại là sự lặng yên, hai gã trưởng lão kia liếc qua phía mấy người Nguyễn Phong, khi nhìn đến Từ Hồng thì ánh mắt đã có phần kinh ngạc, mà sau khi nhìn thấy cái kén sét kia, trong ánh mắt không khỏi khiếp hải một phen. Liền đó hai gã cùng lúc lui về, mang theo Trịnh Kim chạy đi mất. Đám thù hạ của hần thấy chủ nhân đã chạy, cũng không dám tiếp tục ở lại, liền xoay người lẫn đi. Đúng lúc này, cái kén bằng sét chợt nổ bùng một tiếng, sau đó chỉ thấy gã thanh niên áo trắng lại toàn vẹn bước ra, chỉ là khuôn mặt có hơi tái lại, giống như đã dùng sức quá độ.

“Mấy vị công tử, vừa nãy trượng nghĩa ra tay giúp đỡ, thật khiến ta cảm ơn vô cùng, không biết nên lấy gì báo đáp”

Cô gái áo trắng khi nãy được mấy người cứu mạng, lúc này lại tiến đến nói lời cảm ơn. Gã thanh niên áo trắng kia chỉ khẽ phất phất tay, miệng nhẹ nhàng nói:

“Làm việc nghĩa không cần báo đáp, có thể giúp được cô nương là ta đã vui rồi” “Vị bằng hữu này nói phải, chúng ta ra tay hoàn toàn là vì cảm thấy chướng mắt với hành động của gã họ Trịnh vừa rồi, không phải vì muốn nhận được sự báo đáp gì cả. Gã họ Trịnh kia giờ đã bỏ đi, cô có thể yên tâm rồi đi rồi”

Cô gái vốn còn định nói gì đó, nhưng thấy hai vị ân nhân trượng nghĩa như vậy, rút cục lại thu lại lời vừa rồi “Hai vị công tử, chúng ta sau này nếu có duyên sẽ còn gặp lại. Nếu hai vị có khi nào rảnh rỗi đến kinh thành chơi, khi đi qua Hồ gia trang ở gần kinh thành thì có thể ghé vào thăm, ta nhất định sẽ nhiệt tình khoản đãi hai vị” Nói rồi cô gái lặng lẽ quay người đi, dẫn theo đoàn người của mình rời khỏi hiện trường.

“Vị bằng hữu này, ngươi đến đây hần cũng là vì tìm kiếm linh hỏa phải không? Ta thấy ngươi cũng là người trượng nghĩa, mà tình trạng của ngươi hiện tại không tốt cho lắm, nếu không ngại thì có thể gia nhập với mấy người chúng ta.”

Cô gái mới vừa rồi đi, Nguyễn Phong liền quay sang mời gã thanh niên áo trắng gia nhập vào đội ngũ của mình. “Ồ, cảm ơn. Ta .... đã quen đi lại một mình rồi”

Gã thanh niên áo trắng vốn định nhận lời, nhưng sau đó lại có chút ngập ngừng, có vẻ như là lo sợ bị người khác lợi dụng.

“Ha ha, không cần lo lắng. Nếu ngươi gia nhập với chúng ta, khi khó khăn có thể giúp đỡ lẫn nhau, còn nếu tìm được lợi ích gì thì ai tìm thấy người đó hưởng, thế nào?”

“Vậy..... Vậy cũng được. Ngươi đã nói rõ ràng như thế thì ta liền gia nhập với các ngươi” “Ha ha, vậy thì tốt rồi. Ta tên là Nguyễn Phong, đây là mấy người anh em của ta, Trần Duy và Văn Thái. Còn vị này là Từ Hồng, cũng là bằng hữu của ta. Còn ngươi, ngươi tên là gì?” “Ta tên là Lý Càn Nhân”.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 105: Dây leo – Hồ ly trắng

Đêm đã về khuya, cả không gian cũng trở nên tĩnh lặng hẳn đi, chỉ còn lại vầng trăng sáng tròn vành vạnh, không ngừng chiếu rọi thế gian. Tại một mảnh rừng cây, sự tĩnh mịch đã bị xua tan từ sớm, lúc này mới có cơ hội tụ tập trở lại. Từng đám lửa trại tung bùng giờ cũng đã tàn lụi, chỉ còn lại vài ngọn đuốc le lói của những kẻ gác đêm, không ngừng đi tuần tra xung quanh. Bóng đêm khiến con người phải cảnh giác, nhưng lại cũng dễ dàng đánh gục con người. Thi thoảng lại có thể bắt gặp một kẻ gác đêm đã quá mệt mỏi, lặng yên đứng dựa người vào một thân cây, ngủ gục đi lúc nào không hay.

“Xoạt, xoạt”

Một tiếng xao động nhẹ nhàng vang lên, giữa rừng đêm yên tĩnh cũng chẳng khiến cho bất cứ kẻ nào để ý. Tại một thân cây nào đó, một túm dây leo chợt khẽ nhúc nhích, không ngờ lại linh hoạt vô cùng, giống như vừa được ban cho sinh mạng vậy. Gã gác đêm dựa vào thân cây vẫn yên lành ngủ, dường như không có chút cảm nhận nào đối với động tĩnh vừa rồi. Từng sợi dây leo từ từ trườn xuống theo thân cây, nhẹ nhàng không một tiếng động bò đến bên người gã gác đêm kia. Từng ngọn dây leo mềm mại vô cùng, nhẹ nhàng quấn quanh thân thể gã, khiến cho gã bất chợt có một cảm giác lâng lâng lạ kì, giống như được chìm vào vòng tay của nữ nhân, không muốn tỉnh dậy. Một mùi hương thơm kì lạ thoang thoảng theo dây leo phát ra, thông qua hô hấp thấm nhập vào thân thể gã, khiến cho gã gác đêm này chợt có một giấc mơ đẹp đẽ vô cùng. Hắn đột nhiên mơ thấy, người con gái mà hắn thầm thương lúc này đột nhiên ôm lấy hắn, nhẹ nhàng vuốt ve khắp thân thể hắn, nơi mũi hắn dường như còn cảm nhận thấy mùi hương phụ nữ từ người cô gái kia phát ra, thơm ngát như hoa, khiến hắn không thể rời ra. Thế rồi hắn mơ thấy, mình cùng cô gái ấy thành gia lập thất, cùng nhau chung sống một cuộc sống tràn đầy màu sắc, thi vị vô cùng. Cuộc đời hắn cứ như vậy mà trôi qua, đơn giản mà hạnh phúc, cho đến cuối đời, hắn vẫn có thể cùng nắm tay người hắn yêu, vui vẻ nhìn đàn con cháu, trải qua nốt những ngày cuối đời trong yên bình.

“Rắc... rắc”

Chợt có chút tiếng gầy vỡ vang lên. Những sợi dây leo vốn quấn quanh thân thể gã gác đêm đột nhiên xiết chặt lại, ép cho hắn chết ngay lập tức, xương cốt cũng vỡ vụn thành từng mảnh, thế nhưng kì dị là trên mặt hắn chẳng có chút vết đau đớn nào, chỉ còn đọng lại một nụ cười thỏa mãn. Nếu như có người chứng kiến cảnh này, chắc chắn là sẽ không tìm được mà khắp người nổi da gà. Trong giới tu luyện luôn có tranh đoạt, tính mạng của một con người mất đi cũng chỉ là chuyện thường, thế nhưng lại có thể khiến cho một kẻ dù chết cực kỳ thể thảm nhưng môi vẫn nở nụ cười, vậy đó tuyệt đối không phải là chuyện bình thường nữa rồi. Thủ đoạn quỷ dị như vậy quả thực khiến cho mọi người đều muốn tránh xa, thế nhưng lúc này liệu có mấy

người kịp nhận ra mối nguy hiểm đang kề cận. Chỉ nghe đâu đây thì thoảng vang lên vài tiếng răng rắc là lại có thêm một con người vừa từ giữa cuộc đời. Thân thể những người xấu số này sau khi bị dây leo nghiền bẹp, tiếp đó liền bị chúng cuốn lên trên tán cây, rồi biến mất không còn tung tích.

“Này... Này, mày đang ngủ gật đấy à?”

“Ồ... sao... đâu có. Có chuyện gì thế?”

“Mày có nghe thấy tiếng gì không? Sao tao tự dưng thấy đêm nay có vẻ là lạ, cả người tao nổi hết da gà rồi đây.”

“Làm gì có gì, chắc mày lại thần hồn nát thần tính thôi. Tao vẫn thấy bình thường mà”

“Tao không biết, nhưng mà trước giờ linh cảm của tao chuẩn lắm. Mày đừng có ngủ nữa, đứng gác với tao đi”

“Ừ, được rồi. Thôi thì thức một đêm vậy. Dù sao tao cũng ngủ được một lúc rồi, giờ cũng không mệt lắm”

Ở một góc khác, cũng có hai gã tu luyện giả đang đứng gác đêm. Vốn bọn họ gác đêm không phải lần đầu, nhưng đột nhiên hôm nay một trong hai gã cảm thấy khu rừng đêm này có chuyện, liền gọi đồng bọn dậy cảnh giác cẩn thận. Chỉ là dù cảnh giác thế nào đi nữa, bọn họ cũng tuyệt đối không ngờ đến nguy hiểm rình rập lại đang ở ngay cạnh bọn họ. Dưới mặt đất, mấy sợi dây leo từ từ trườn đến, giống như những con rắn độc săn mồi, mà mục tiêu của bọn chúng chính là hai gã gác đêm kia. Trong hai gã gác đêm, kẻ vừa rồi vẫn còn tỉnh táo đột nhiên cảm giác được điều gì đó, sống lưng hắn đột nhiên thấy lạnh lạnh. Chậm chạp quay đầu nhìn về phía sau, thế nhưng sau lưng hắn lại chẳng có gì cả. Hắn ta lắc lắc đầu mấy cái, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh lại, lúc này tự nhủ trong lòng chỉ là mình quá nhát gan mà thôi. Ngay lúc hắn vừa định quay đi, đột nhiên nghe thấy “xoạt” một tiếng, mấy sợi dây leo vốn đang trườn dưới đất liền vùng dậy, nhắm ngay cổ họng hai gã gác đêm mà quần tới.

“Cứu.....”

Gã gác đêm còn chưa kịp kêu hét câu đã bị sợi dây leo xiết gẫy cổ mà chết. Thế nhưng nỗ lực trước cái chết của hắn lại có thể nói là có tác dụng rất lớn, bởi những người đang ngủ trong lều trại gần đó nghe được một tiếng kêu của hắn, liền ngay lập tức vùng dậy lao ra khỏi lều. Động tĩnh từ một phía này khiến cho tất cả mọi người ở xung quanh đều cảnh giác, không còn một ai dám tiếp tục ngủ nữa. Đám tu luyện giả này vội vã rút binh khí ra, cẩn thận đứng thành từng nhóm, ánh mắt đảo đảo nhìn xung quanh.

“Nguyễn Phong, có chuyện gì vậy?”

“Ta cũng không rõ, nhưng mà vừa rồi ta nghe thấy có người kêu cứu, có lẽ là đã có chuyện không hay xảy ra. Khu rừng này, nhất định là có điều quỷ dị, các người nên cẩn thận một chút”

Năm người nhóm Nguyễn Phong vốn đang ở trong một mái vòm hình thành từ thổ nguyên tố do Văn Thái tạo ra, ngay lúc có động tĩnh đều cẩn thận phóng ra ngoài, đề phòng nhìn khắp bốn phía. Lúc này đây, bóng tối của ban đêm lại một lần nữa bị xua tan, từng ngọn đuốc được thắp lên, ánh lửa soi rọi khắp mọi nơi khiến cho lòng người cũng an tâm hơn phần nào.

“Rút cục là có chuyện gì xảy ra chứ? Tại sao hiện giờ lại không thấy động tĩnh gì?”

“Có lẽ nào là hồn thú săn mồi, sau đó liền rời đi?”

“Không đúng, nếu là hồn thú thì phải có dấu vết để lại chứ, tại sao ở đây ngay cả một chút dấu vết đều không thấy?”

Mọi người sau khi cẩn thận tìm kiếm không phát hiện được gì, liền bắt đầu bàn tán sôi nổi. Các thế lực lúc này đều phái người đi thăm dò cẩn thận, chỉ một lúc đã nhận được hồi báo.

“Báo, môn phái chúng ta đã tổn thất bốn người gác đêm, tất cả đều biến mất không để lại manh mối gì”

“Báo cáo trưởng lão, chúng tôi đã tìm kiếm cẩn thận nhưng không phát hiện ra manh mối nào hết, thế nhưng chúng ta đã tổn thất mất hai người gác đêm”

“Báo.....”

Liên tục có thông báo về tổn thất nhân số được truyền về, nhưng lại không tìm được chút manh mối nào. Mọi người trong lòng đều nghi hoặc, chỉ có thể ra lệnh cho người của mình đề cao cảnh giác hơn nữa.

“Quái lạ, tại sao ở đây lại có nhiều dây leo thế nhỉ? Ta nhớ cái mái vòm này mới được Văn Thái tạo ra lúc tối thôi, sao giờ đã có thể mọc ra nhiều dây leo như thế chứ?”

Ngay lúc mọi người không có chút manh mối nào, vốn định quay trở về, Từ Hồng đột nhiên phát hiện ra trên mái vòm của bọn hắn lúc này đã bao phủ rất nhiều dây leo. Theo sự nhắc nhở của Từ Hồng, mấy người Nguyễn Phong liền nhận ra sự khác lạ này. Từ Hồng khẽ phẩy tay một cái, một con gió mang theo kim nguyên tố sắc bén vô cùng liền chém lên đám dây leo kia. Khiến cho người ta kinh hãi chính là ngay khi đám dây leo này bị chém trúng liền vùng dậy điên cuồng, giống như vừa bị chọc giận vậy. Cùng lúc, tất cả đám dây leo trong rừng đều vùng dậy, giống như những cái xúc tu của ma quỷ, không ngừng vờn động trong không trung, đe dọa tất cả mọi người ở đây. Sau giây phút bất ngờ ban đầu, tất cả tu luyện giả nơi này liền rút vũ khí ra, phóng ra những đòn công kích mạnh mẽ về phía đám dây leo. Mà đám dây leo lúc này cũng chống trả điên cuồng, từng cái dây leo nhìn qua có vẻ mềm mại uốn lượn trong không gian, khi quật xuống lại mang theo sức mạnh đáng sợ. Một vài kẻ không cẩn thận bị dây leo quật trúng, máu thịt liền bị đánh cho nát bét ra, nhìn cực kì khủng khiếp. Mà có vài kẻ tuy tránh được cú đập của dây leo, sau đó lại bị chúng quấn chặt lấy, nhắc bóng lên không

trung rồi quật xuống. Cũng có kẻ bị dây leo xiết chặt đến mức xương cốt toàn thân gãy vụn, sau đó bị kéo đi, biến mất vào trong bóng tối. Sự tồn thất về nhân mạng này lại khiến cho đám tu luyện giả nổi giận, đòn công kích phát ra càng thêm mãnh liệt. Lửa cháy rực trời, từng tia sét màu trắng xanh không ngừng rạch ngang không trung, gió sắc như dao liên tục bắn tới, từng nhát chém mang theo kim nguyên lực sắc bén rạch phá đám dây leo.... Đòn công kích phủ xuống như mưa, khiến cho đám dây leo bị tồn thất thảm trọng. Thế nhưng sự bền bỉ của đám quái vật này thật khiến cho người ta phải kinh ngạc, dù có bị chém đứt thành từng đoạn, đám dây leo này vẫn có thể kéo dài ra tiếp tục tấn công.

“Áuuuuuuuuuuuuu.....”

Một tiếng thú vật kêu đột nhiên vang lên giữa tràng chiến đấu, về cơ bản chẳng thể thu hút sự chú ý mấy người, thế nhưng Nguyễn Phong lại bị thu hút bởi tiếng kêu này. Hắn ngoảnh đầu nhìn lại, giật mình nhận ra kẻ phát ra tiếng kêu ấy lại chính là con cáo lúc này đám người kia tranh giành. Không rõ tại sao nó lại có thể đi lạc tới đây, chỉ thấy con cáo đang bị một sợi dây leo quấn lấy, sắp bị nghiền nát tới nơi. Ánh mắt nó nhìn về phía Nguyễn Phong không ngờ lại mang theo linh tính vô cùng, trong đó có một thứ cảm giác tiếc nuối cùng cầu xin cực kỳ rõ ràng. Nguyễn Phong chợt mũi lòng, liền phát ra một đòn công kích chặt đứt sợi dây leo đang quấn lấy con cáo. Con cáo vừa được giải thoát, liền nhanh nhẹn chạy về phía Nguyễn Phong, sau đó nhảy lên vai hắn. Nhìn kỹ lại, Nguyễn Phong không khỏi giật mình, đây rõ ràng không phải là cáo bình thường, mà là một con hồ ly trắng. Không biết vì sao lại có thể xuất hiện loài hồ ly này ở đây, bởi hồ ly trắng chỉ thường sống ở nơi có nhiều băng tuyết, ví dụ như các đỉnh núi cao ở phía bắc. Đúng lúc này con hồ ly trên vai Nguyễn Phong chợt động.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 106: Khai mở

Đêm đã khuya, đã là thời khắc bình lặng nhất trong một ngày, thế nhưng lúc này đây, tại một mảnh bìa rừng tiếp giáp với huyện Tương Dương, đêm lại không hề bình lặng một chút nào. Cả một khoảng rừng đêm lúc này lại không có một chút nào sự âm u của đêm tối, ánh lửa, ánh sét, ánh sáng từ các loại nguyên lực liên tục bùng phát, chiếu rọi cả một mảnh rừng. Mà không chỉ có ánh sáng, “hiệu ứng âm thanh” quả thực cũng sống động vô cùng, giữa hàng loạt tiếng xé gió vun vút, tiếng bùng nổ chói tai, tiếng hò hét loạn xạ, thì thoảng lại xen lẫn những âm thanh gào thét đau đớn, những âm thanh la hét hoảng loạn, và còn cả từng đợt tiếng nứt gãy, tiếng lửa cháy lách tách.... Một tràng chém giết vô cùng thảm khốc đang diễn ra ngay tại nơi này, rất nhiều người đã ngã xuống, cũng có vô số dây leo đã bị chặt đứt, lửa cháy tung bùng, đây đó xác người nằm la liệt, bên cạnh là từng đoạn từng đoạn dây leo đã héo úa, trên mặt đất còn phủ đầy vết máu và vết nhựa cây.

Nguyễn Phong lúc này cũng đang tham gia tràng chiến đấu thảm liệt ấy. Trên vai hắn là một con hồ ly trắng, chỉ có điều lớp lông mềm mượt và trắng muốt của nó lúc này đã bê bết vết bẩn. Con hồ ly vốn được Nguyễn Phong thuận tay cứu, lúc này lại đột nhiên có hành động lạ thường. Nó khẽ ngửa đầu lên kêu vài tiếng, sau đó cái đầu nho nhỏ liền liên tục cúi về phía trước, giống như muốn chỉ đường. Nguyễn Phong vốn đang bận rộn chiến đấu, nhưng lúc này cũng bị những hành động lạ thường của con hồ ly thu hút sự chú ý. Nhìn theo hướng chỉ của con hồ ly, Nguyễn Phong chỉ thấy phía trước là một mảng rừng rậm đen nhanh, tối tăm mờ mịt.

“Người rút cục là muốn gì? Phải chăng là muốn dẫn ta vào trong đó?”

Nguyễn Phong không quá rõ ràng ý nghĩ của con hồ ly, chỉ có thể hỏi nó. Kỳ lạ là con hồ ly này lại rất có linh tính, dường như nó hiểu được câu hỏi của Nguyễn Phong, liền liên tục gật đầu.

“Ở nơi đó cuối cùng có thứ gì? Tại sao người lại muốn ta đi vào?”

Nguyễn Phong đối với biểu hiện của con hồ ly này có chút kinh ngạc, nhưng hắn rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh. Đối với câu hỏi của Nguyễn Phong, con hồ ly không thể nói nên chỉ có thể khua khoắng hai chi trước để biểu đạt ý nghĩ. Nó khẽ chỉ chỉ vào mấy cái dây leo đang hoành hành trên khắp toàn trường, tiếp đó lại vẽ một vòng tròn thật lớn, sau đó làm ra một động tác cần xé. Nguyễn Phong mơ hồ hiểu được ý của nó, nhưng lại không rõ ràng lắm, chỉ có thể tiếp tục hỏi con hồ ly này:

“Ý người muốn nói là ở nơi đó có thứ gì đó có thể khống chế được cả đám dây leo này ư? Chỉ cần tiêu diệt nó thì đám dây leo này sẽ biến thành vô dụng?”

Con hồ ly lại gật đầu liên tục, biểu tình rất là vui mừng vì có thể trao đổi với Nguyễn Phong. Rồi sau đó không đợi Nguyễn Phong quyết định, nó liền đứng thẳng lên, lao tót vào trong khoảng rừng tối đen kia. Mặc dù rõ ràng là nó bị thương, thế nhưng động tác vẫn nhanh nhẹn vô cùng, dễ dàng lướt lách qua đám dây leo chẳng chặt, tiến sâu vào trong rừng. Nguyễn Phong vốn còn đang cân thận suy tính, chợt thấy con hồ ly trắng đã lao vào rừng sâu, cũng chẳng buồn suy nghĩ nhiều nữa, liền đuổi theo ngay phía sau nó. Dựa vào khả năng điều khiển phong hệ nguyên tố tự nhiên của mình, Nguyễn Phong dễ dàng tránh qua cả đám dây leo, nhanh chóng theo sát phía sau con hồ ly. Một người một hồ cứ thế tiến sâu vào rừng rậm, nhanh chóng rời xa khỏi khu vực chiến đấu hỗn loạn kia. Ánh lửa, ánh chớp, ánh sáng của các loại nguyên tố bùng nổ, rất nhanh đã bị rừng cây che khuất. Càng đi sâu vào, rừng cây lại càng thêm âm u tối tăm, không khỏi khiến cho người ta có cảm giác lạnh lẽo. Nguyễn Phong lúc này trong lòng chợt có chút bồn chồn, bởi lúc này giữa một khoảng rừng rậm tối tăm chỉ có một mình hắn, cùng với một con vật nhỏ bé khó có sức bảo vệ. Đây cũng chỉ là một phản ứng tự nhiên của con người, Nguyễn Phong lại là một thư pháp gia chuyên tu tâm tính, vì vậy rất nhanh đã loại bỏ được cảm giác lo lắng ấy, lấy lại sự bình tĩnh vốn có. Rừng cây trong đêm tối không ngờ lại im lặng đến bất ngờ, khác xa với hoàn cảnh nơi chiến đấu hỗn loạn kia. Đám dây leo nơi này lại im lặng kì lạ, không hề có chút động đậy nào, nói chi đến phản ứng dữ tợn, dễ dàng nghiền nát người ta. Cả một mảng rừng rậm chỉ có tiến bước chân của Nguyễn Phong bước đi, thì thoảng lại va quệt với một vài bụi cây tạo ra tiếng sột soạt. Phía trước vẫn là một bóng trắng nho nhỏ dẫn đường cho Nguyễn Phong,

con vật ấy tuy rằng bé nhỏ, nhưng không ngờ lại can đảm hơn người, vẫn vững vàng tiến bước trong rừng đêm u tối. Trải qua khoảng nửa tiếng đồng hồ lần mò trong rừng, cuối cùng con hồ ly trắng cũng dừng lại. Nguyễn Phong nheo mắt nhìn về phía trước, xa xa trong bóng đêm dường như có một vật gì đó to lớn, giống như một gốc cây cổ thụ già nua. Khẽ phẩy tay một cái, Nguyễn Phong rất nhanh đã tụ tập lại một nắm nhỏ nguyên tố phong hệ, tỏa ra ánh sáng xanh nhạt mờ mờ. Tuy rằng ánh sáng từ chum nguyên tố này phát ra nhạt mờ nhạt, nhưng vẫn đủ giúp cho Nguyễn Phong nhìn rõ ràng vật phía trước là cái gì. Thế nhưng chờ hắn nhìn rõ, trong lòng không khỏi kinh hãi một phen. Phía trước lại chẳng phải là cây đại thụ hay cổ thụ nào hết, mà đó là một đám dây leo quấn quýt chằng chịt, hình thành lên một con quái vật to lớn vô cùng.

“Gào.... Gầm”

Con quái vật đúng lúc này liền gầm thét một tiếng thật lớn, giống như đã bị ánh sáng từ tay Nguyễn Phong chọc tức. Theo tiếng gầm của nó, một loạt dây leo liền vùng dậy, giống như từng con rắn thật lớn nổi giận mà nhào tới. So với đám dây leo mềm mại ngoài kia, đám dây leo ở nơi này lại càng có vẻ rắn chắc cứng cáp, mà vẫn không kém đi độ dẻo dai của loài thực vật.

“Vút..... ầm”

Gần như cùng một lúc, đám dây leo liền nhaim thẳng đầu Nguyễn Phong vút xuống, phong tỏa toàn bộ đường lui của hắn. Con hồ ly trắng nhìn thấy vậy chột kêu lên một tiếng lo lắng, thân thể bé nhỏ của nó liền nhảy lên một sợi dây leo, nhanh chóng cắn đứt đôi sợi dây leo ấy. Chỉ là sức lực của con hồ ly có hạn, chỉ kịp cắn đứt một cái dây leo mà thôi. Thế nhưng đối với Nguyễn Phong, có được một khe hở để thoát thân cũng đã là quá tốt rồi. Hắn liền theo khoảng trống của sợi dây leo bị cắn đứt kia lách ra, ngọn thương trong tay nhanh chóng múa lên. Trong đêm tối, quanh thân thể Nguyễn Phong chột xuất hiện từng điểm sáng bạc chói mắt, sau đó liền kéo dài ra như từng sợi tơ, rất nhanh hình thành lên một cái kén bạc bao quanh người hắn.

Hóa Long Thương!

Trong lúc cả đám dây leo kia còn đang vung lên lấy đà để tiếp tục vút xuống, Nguyễn Phong đã kịp thời sử dụng ra phần đầu tiên của chiêu thức này. Từ khi lĩnh ngộ được nó đến nay, Nguyễn Phong vẫn chưa có cơ hội áp dụng trong thực chiến, lần này đúng là một cơ hội hiếm có đối với hắn để thử nghiệm uy lực của chiêu thức này. Chỉ thấy cả đám rễ cây lại vút xuống một lần nữa, mạnh mẽ vỗ lên cái kén màu sáng bạc, phát ra tiếng nổ ầm ầm. Thế nhưng mặc cho lực lượng đè ép mạnh mẽ vô cùng, cái kén màu bạc kia vẫn vững vàng đứng tại đó, không chút yếu thế trước sức mạnh của đối phương. Ngay khi đám dây leo vừa chuẩn bị vung lên lấy đà lần nữa, cái kén màu sáng bạc kia chột nổ tung ra, hóa thành vô số điểm sáng sắc bén, dễ dàng xuyên thủng đám dây leo thô dày kia.

“Gừ rào.....”

Một tiếng gầm kinh thiên vang lên giữa rừng đêm, vang xa vô cùng, vọng đến cả chiến trường đang chiến đấu kịch liệt ở phía bên rừng.

“Tiếng gì vậy? Chẳng lẽ là có loài hồn thú nào đó bị kinh động mà thức tỉnh?”

“Tiếng gầm này khiến cho ta cảm thấy trong lòng cũng run sợ. Nếu như là của loài hồn thú nào đó thì nó hẳn là phải vô cùng bá đạo, chúng ta tuyệt đối không phải đối thủ của nó.”

“Ta nghe có vẻ không giống lắm, dường như trong tiếng gầm còn ẩn chứa chút âm thanh kim loại va chạm”

Đầu đó trên chiến trường vọng lại tiếng bàn tán. Phía nhân loại thì lo lắng không biết tiếng gầm kia đối với bọn họ là tốt hay xấu, mà đám dây leo đang điên cuồng tấn công, sau khi tiếng gầm này lướt qua liền khiến bọn chúng trở nên ù rũ vô cùng, dường như mất hết sức sống.

Mà cùng lúc này, tại một vị trí khác sâu trong rừng cây, một bóng dáng to lớn màu bạc vừa lao vút lên khỏi khoảng không, mang theo vô tận uy thế oai nghiêm. Con quái vật hình thành từ dây leo vừa nhìn thấy cái bóng ấy chột run rẩy một trận, mà đám dây leo trên thân thể nó có không ít cái đã rã rời rơi xuống, nhanh chóng bị uy thế của cái bóng trắng kia làm cho sợ hãi đến mức héo rũ. Mà bóng trắng kia, chỉ cần vừa nhìn là đã có thể nhận ra, chính là hình dáng của một con rồng bạc, mạnh mẽ kiên cường vô cùng. Chỉ là đây rút cục cũng không phải rồng thật, bởi nhìn thần sắc của nó khá là cứng nhắc, mà ngay phía trên đầu rồng chính là một bóng người cầm thương ngạo nghễ đứng thẳng tắp. Mũi thương trong tay Nguyễn Phong lại hoa lên, sau đó chỉ thẳng về phía con quái vật kia, dưới chân hắn, con rồng uốn lượn một vòng giữa không trung, sau đó liền mạnh mẽ giáng thẳng xuống con quái vật.

“Ầm”

Một tiếng nổ mạnh mẽ vang lên, bóng rồng từ từ biến mất, mà con quái vật kia cũng đã bị xé rách thành vô số mảnh dây leo đứt đoạn. Tại vị trí của con quái vật chỉ còn lại một vật thể giống như trái tim, đỏ rực như lửa, đang không ngừng co bóp. Nguyễn Phong vừa nhìn vào liền biết, chính thứ này đã cung cấp cho đám dây leo trong rừng sinh mệnh, chính vì thế Nguyễn Phong không chút ngần ngại đâm đến một thương, dễ dàng xuyên phá đồ vật này. Đám dây leo trong rừng ngay sau đó liền ù rũ xuống, không còn một chút dữ tợn nào nữa. Đúng lúc này, cả rừng cây khẽ rung chuyển một cái, sau đó đám cây cối vốn đang quấn quýt lại che kín lối vào liền co rút lại, mở ra từng lối đi thông vào trong rừng. Cả đám tu luyện giả ngơ ngác nhìn nhau, sau đó không biết kẻ nào hô lên đầu tiên:

“Lối vào rừng cây rốt cuộc khai mở rồi, mọi người mau tiến lên truy tìm linh hóa”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 107: Gặp gỡ

Theo một tiếng hô hào vội vã, cả đám tu luyện giả vốn đang ngo ngắc nhìn cảnh tượng trước mắt, lúc này giống như bừng tỉnh, điên cuồng hò hét kêu gọi đồng bạn, tụ tập lại thành từng nhóm mà tiến vào trong rừng. Từ khắp mọi phương hướng, bất cứ nơi nào có lối đi thông vào sâu trong rừng rậm, đều có thể dễ dàng nhìn thấy bóng dáng nhân loại đang không ngừng chen chúc nhau tiến lên. Thế nhưng kì lạ là, số người tiến lên đầu tiên này lại chỉ là một phần nhỏ mà thôi, trong khi đó đại bộ phận tu luyện giả thuộc các thế lực vẫn còn đứng ở bên ngoài chờ đợi.

“Hừ, đúng là một lũ tham lam ngu ngốc, không biết tự lượng sức mình. Linh hỏa có thể dễ dàng tìm được đến vậy sao? Nếu mà dễ như vậy thì nó đã chẳng đáng được gọi là linh hỏa rồi?”

Trong số các phương thế lực còn đứng lại đây, thì thoảng lại có vài kẻ lên tiếng khinh thường đám tu luyện giả xông vào trước kia. Chẳng cần ai nói, mọi người còn bình tĩnh đứng lại đây đều có thể tự hiểu được, truy tìm linh hỏa là cả một quá trình gian khó, nguy hiểm tuyệt đối không phải là ít, hấp tấp vội vàng tiến lên trước chỉ có thể trở thành một vật hy sinh, một phiến đá lót đường cho kẻ khác bước lên mà thôi.

“Đại ca đâu rồi? Giờ này lối vào rừng rậm đã khai mở, tại sao hắc lại biến mất chứ?”

“Ta cũng không rõ lắm, vừa rồi lúc chiến đấu với đám dây leo kia, đại ca đột nhiên một mình tiến vào trong rừng. Thật không biết hắc bây giờ ra sao?”

“Hừ, Nguyễn Phong hắc làm chuyện gì cũng có mục đích? Các người rõ ràng là anh em với hắc, vậy mà lại không hiểu rõ về hắc nữa sao?”

“Người thì biết cái gì, sâu trong rừng kia có những thứ gì, người lường trước được hết không? Đại ca tuy thực lực mạnh mẽ, nhưng trong rừng này cũng hung hiểm phi thường, ai mà lường trước được chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Thôi, các người đừng cãi nhau nữa, bây giờ lối đi thông vào rừng rậm cũng đã khai mở, trời cũng sắp sửa sáng rồi, không bằng chúng ta đợi thêm một lúc nữa, nếu đến khi trời sáng mà hắc chưa quay lại thì chúng ta sẽ tiến vào rừng tìm tung tích hắc, được chứ?”

“Giờ cũng chỉ còn cách này thôi, chúng ta đành chờ đợi một lúc nữa vậy”

Mấy người Từ Hồng, Văn Thái lúc này cũng đã tập trung lại, nhưng lại thiếu đi một người dẫn đầu là Nguyễn Phong. Chính vì việc này mà bọn họ đã tranh luận một hồi, thế nhưng nhân vật chính của cuộc tranh luận, giờ này lại đang ở đâu?

Trong một khu vực khác của mảnh rừng rậm này, Nguyễn Phong vừa mới trải qua một trường chiến đấu, mặc dù hơi thở vẫn đều đặn bình thường, cũng không có dáng vẻ như bị thương, nhưng nhìn bộ dạng hắc lại có chút thê thảm. Trên bộ quần áo màu xanh nhạt của hắc lúc này đã thủng lỗ chỗ, lại có vài nơi mang theo cả dấu vết cháy xém. Mà một đầu tóc tai của hắc vốn buộc lại gọn gàng, giờ cũng đã xòa tung ra bay phấp phới, có chút hỗn loạn không theo quy luật. Nguyễn Phong lúc này đang đứng lặng yên nhìn về phía trước. Theo ánh mắt của hắc nhìn đến, chính là vị trí khi trước mà con quái vật hình thành từ đám dây leo tồn tại, lúc này đây chỉ còn là vài mảnh dây leo lưa thưa đã đứt đoạn. Nguyễn Phong quan sát cẩn thận một hồi, nhận thấy không còn động tĩnh gì nữa, liền từ từ tiến lên. Trên một bãi đất trống đủ cho gần hai chục người đứng, lúc này vương vãi đầy những thứ dịch nhờn màu xanh xám, có lẽ là nhựa cây, cùng với vô số đoạn dây leo héo rũ co quắp. Ở chính giữa bãi đất này, lại có một cái hố, khoảng chừng bằng một thân người, lún xuống khá sâu. Bên trên miệng hố hoàn toàn sạch sẽ bằng phẳng, không hề có chút dấu vết đất cát bị đào lên, cũng không có chút dịch nhờn hay dây leo đứt đoạn nào vương vãi ở nơi đây, có chăng chỉ là khoảng đất này có vẻ đen hơn rất nhiều so với đất đai thông thường.

“Thật không ngờ, thứ đó lại có thể phát nổ mạnh mẽ đến vậy. ... Trong khu rừng này đúng là lắm thứ quỷ dị, lần sau cần phải cẩn thận hơn mới được.”

Nguyễn Phong đứng bên miệng hố nhìn một lượt, không khỏi cảm thán. Cái thứ “phát nổ” trong miệng hắc lúc này, chính là đồ vật có hình dáng giống quả tim kia. Nguyễn Phong khi đó vừa đâm xuyên qua nó xong, không ngờ thứ đồ vật này lại bất ngờ co bóp mạnh mẽ, sau đó liền bùng nổ một cách mãnh liệt. May mà lúc đó hắc nhận ra dị biến, kịp thời tạo ra một cái lồng phòng ngự bằng gió bao quanh người, lại còn vận dụng cả Hóa Long thương để che chắn trước mặt, thế mà vẫn không thể hoàn toàn ngăn cản lực lượng của vụ nổ, đủ biết sức bộc phát của thứ này mạnh đến mức nào. Con hồ ly trắng lúc trước vốn đứng không xa Nguyễn Phong, nhưng nhờ linh giác mẫn cảm của thú vật, nhận ra có nguy hiểm nên đã kịp thời lùi lại, tránh khỏi phạm vi của vụ nổ, chỉ là nó vẫn bị dư lực từ vụ nổ ảnh hưởng, làm cho lớp lông trên người càng thêm bết bát. Lúc này sau khi mọi thứ đã yên tĩnh lại, con hồ ly này lại nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Nguyễn Phong, cặp mắt nhỏ nhỏ chăm chú nhìn xuống miệng hố, hòng có thể nhìn ra thứ gì đó. Chỉ là cái miệng hố này tuy không lớn, nhưng lại sâu vô cùng, hơn nữa lúc này trời còn chưa sáng, cho nên càng khó để nhìn rõ được phía dưới là cái gì.

Nguyễn Phong đối với hoàn cảnh này cũng không phải là không có cách. Hắc khẽ nhắm mắt lại, tâm thần từ từ ổn định lại, sau đó liền khai mở tâm nhãn ra, thông qua tâm nhãn mà nhìn xuống phía dưới hố sâu kia. Khi sử dụng mắt thường quan sát thì chẳng thể thấy được gì, thế nhưng khi sử dụng tâm nhãn quan sát, không ngờ lại phát hiện ra dưới hố sâu này hóa nguyên tố tụ tập cực kì nồng đậm. Nguyễn Phong hơi ngạc nhiên một chút, sau đó liền điều khiển phong nguyên tố hình thành lên một cái ốc xoáy cỡ nhỏ, luồn vào miệng hố kia không ngừng mở rộng nó ra. Đến khi miệng hố đã đủ to, lúc này Nguyễn Phong liền nhảy xuống dưới tìm kiếm. Cẩn thận tìm tòi một lúc, Nguyễn Phong rốt cục cũng đào ra được một vật tụ tập rất nhiều hóa nguyên tố. Nhìn kỹ lại thì đây giống như một hòn đá, nhưng cảm giác lại khác xa các loại khoáng thạch bình thường. “Hòn đá” này mang trên tay có cảm giác khá là nhẹ, lại còn hơi có chút bồng bềnh khác thường, cả hòn đá mang một màu đỏ rực trong suốt, đặt lên mắt còn có thể mơ hồ nhìn xuyên qua được. Mà càng đặc biệt ở chỗ, dù hòn đá này tụ tập nồng đậm hóa nguyên tố, nhưng lại không nóng một chút nào, có chăng chỉ là hơi ấm một chút, dường như tất cả hóa nguyên tố đều đã bị ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài bởi một lớp màng trong suốt. Tổng thể hòn đá này nhìn qua hình thù kì quái vô cùng, nhưng không biết vì sao khi vừa nhìn thấy nó, Nguyễn Phong lại liên tưởng đến một loài hoa đặc biệt – hoa sen Tịnh Đế, chỉ là một tia cảm nhận này chỉ thoáng vụt qua đầu Nguyễn Phong mà thôi.

Cầm lấy hòn đá này cẩn thận cất vào trong túi, sau đó không biết vì sao, Nguyễn Phong lại chợt nảy sinh ra một suy nghĩ lạ kì. Hắc lại lấy hòn đá ra khỏi túi, cẩn thận quan sát một lượt bằng mắt thường, sau đó liền lấy ngón tay khe khẽ ấn vào trong hòn đá. Không ngờ, theo động tác của Nguyễn Phong, hòn đá liền từ từ lõm vào. Nguyễn Phong thấy vậy, liền sau đó ngưng tụ gió lại trên đầu ngón tay, hình thành lên một mũi nhọn sắc bén, nhẹ nhàng đâm

vào hòn đá. Thế nhưng “hòn đá” này lại bền bỉ dị thường, dù hấn có cố sức đâm như thế nào cũng chẳng thể chọc thủng hòn đá. Giải tán đám phong hệ nguyên tố vừa tụ tập, Nguyễn Phong một lần nữa cẩn thận quan sát hòn đá này. Quan sát bằng mắt thường không nhận ra điều gì lạ thường, Nguyễn Phong liền sử dụng tâm nhãn để quan sát. Mới bắt đầu dường như cũng không có điều gì đặc biệt, hòn đá dưới sự quan sát của tâm nhãn chẳng qua cũng chỉ là một đám hỏa nguyên tố tích tụ nồng đậm mà thôi. Nhưng sau đó Nguyễn Phong chợt giật mình phát hiện, lớp vỏ ngoài bền chắc của hòn đá dù cho hấn cố hết sức cũng không thể đâm thủng, lại có thể để cho tâm thần hấn thoải mái đi qua. Tập trung tâm thần vào sâu trong hòn đá, Nguyễn Phong đột nhiên thấy khung cảnh biến chuyển. Trước mắt hấn liền xuất hiện một biển lửa ngập trời, ở giữa có một cô gái đang lặng yên ngồi xếp bằng hai chân, tuổi nhìn qua chỉ khoảng mười bốn mười năm, nhưng trên mặt lại mang theo một vẻ bình tĩnh lạ thường. Nguyễn Phong và cô bé ấy yên lặng nhìn nhau một hồi, sau đó cô bé liền nhẹ nhàng nói:

“Ngươi là ai? Đây là lần đầu tiên có người tiến được vào không gian tinh thần này của ta, quả thật là khiến ta ngạc nhiên đó”

“VẬY còn em là ai? Tại sao nơi này lại tràn ngập toàn lửa như vậy? Làm sao anh lại tiến vào đây?”

“Ta làm sao biết được? Nhưng mà ngươi có thể tiến vào đây, lại có thể nói chuyện cùng ta, vậy cũng làm ta rất vui mừng rồi. Bao lâu nay ta vẫn ở nơi này một mình, quả thật là cô đơn quá”

“Ồ, nếu vậy tại sao em không rời khỏi đây?”

“Rời khỏi ư? Ta quả thực cũng rất muốn rời khỏi, nhưng lại không đủ sức để làm việc ấy. Nhưng có lẽ cuộc sống cô đơn này của ta cũng sắp kết thúc rồi. Chỉ vài ngày nữa thôi, có lẽ ta sẽ không còn tồn tại trên cõi đời này nữa”

“Tại sao? Liệu anh có thể giúp gì cho em không?”

“Giúp ta? Có lẽ là có cách, chỉ là ngay cả ta cũng không biết. .... Có lẽ ngươi nên rời khỏi đây ngay đi, kẻo kia chuẩn bị xuất hiện rồi, nàng sẽ không bình tĩnh như ta đâu”

“Kẻ kia? Nàng là ai?”

Đúng lúc này, cô bé kia sắc mặt chợt thay đổi, vốn đang từ bình tĩnh vô cùng, lúc này liền trở nên rất hung bạo. Cả biển lửa vốn đang bình lặng chợt nổi sóng cuộn cuộn, Nguyễn Phong cũng vì vậy mà bị đánh bật ra ngoài. Đến khi hấn tỉnh táo lại thì đã phát hiện khung cảnh xung quanh mình lại là rừng cây, chỉ là lúc này trời đã sáng. Ngắm lại cuộc gặp mặt vừa rồi, Nguyễn Phong mơ hồ cảm thấy gì đó, nhưng tạm thời lại chưa nghĩ ra, vì vậy chỉ có thể gác lại một bên trong lòng. Đứng dậy vươn vai một hồi, Nguyễn Phong liền mang theo hồ ly trắng trên vai, theo đường cũ quay về tìm đám người Văn Thái.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 108: Được vật đầy đất!!

“Trời đã sáng rồi, như thế nào mà đến giờ này vẫn chưa thấy đại ca quay lại nhỉ?”

Tại nơi tập trung của tất cả tu luyện giả khi ở bìa rừng, lúc này chỉ còn lại có khoảng vài trăm người vẫn chưa tiến sâu vào rừng rậm, bao gồm cả mấy người Văn Thái ở đây. Đã ba tiếng đồng hồ trôi qua kể từ khi lối thông vào trong rừng sâu khai mở, bất kể là tu luyện giả đơn độc hấp tấp đi trước, hay là các thế lực to lớn có chuẩn bị đầy đủ rồi mới tiến vào, lúc này đều đã đi sâu vào trong rừng rậm không thấy bóng dáng. Còn ở lại nơi này cũng chỉ có người của vài thế lực nhỏ đang bàn bạc hợp tác với nhau hòng chiếm lợi ích lớn hơn, hoặc là những tu luyện giả đơn độc còn đang bận rộn mai táng cho đồng bạn thân thiết. Mấy người Văn Thái chờ hơn ba tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy Nguyễn Phong quay lại, cho dù là Từ Hồng rất tin tưởng đối với thực lực của gã đối thủ này cũng không khỏi sốt ruột. Đúng như lời Văn Thái đã nói lúc trước, rừng rậm này cũng quá kì dị, dù thực lực có cao cường, nhưng nếu liều mình tiến vào sâu trong rừng rậm cũng không ai biết được sẽ phải đối mặt với những nguy hiểm gì.

“Chúng ta nên tiến vào rừng tìm tung tích của Nguyễn Phong đi. Trời đã sáng rồi, tìm người cũng dễ dàng hơn so với đêm tối, mà ban ngày cũng ít có những loại hồn thú đáng sợ đi săn mồi, cho nên các ngươi cũng an toàn hơn nhiều.”

“Được, vậy chúng ta chia ra ba nhóm đi tìm Nguyễn Phong nhé. Ta và Càn Nhân mỗi người một đường, còn Văn Thái và Trần Duy hai người các ngươi đi chung một đường nhé. Nếu ai tìm thấy Nguyễn Phong trước thì liền quay về đây rồi báo một luồng nguyên tố lên trời làm tín hiệu. Mà nếu sau ba tiếng đồng hồ vẫn không thấy Nguyễn Phong thì chúng ta quay lại đây một lần nữa để bàn bạc lại. Các ngươi thấy thế nào? Nếu không có ý kiến gì thì chúng ta xuất phát thôi.”

Từ Hồng đề ra phương án tìm người rất hợp lý, mọi người đều không có gì để phản đối, nhưng đúng lúc này Trần Duy đột nhiên lại lên tiếng:

“Ta nghĩ, chúng ta có lẽ không cần phải đi tìm nữa đâu. Đại ca đã trở về rồi kìa”

Theo hướng Trần Duy chỉ, mọi người nhìn lại chỉ thấy Nguyễn Phong đang bình thản bước về phía này, chỉ là bộ dáng hấn có chút chật vật mà thôi.

“Đại ca, đêm qua ngươi đi đâu thế? Ngươi tự dung biến mất làm mấy người chúng ta lo lắng quá.”

“Ha ha, có gì mà lo lắng chứ, các người chẳng nhẽ không tin tưởng ta đến vậy sao?”

“Không phải vậy. Chúng ta đối với người đều có lòng tin, nhưng mà rừng rậm này quá mức dị thường, ai mà biết được có những thứ quái quỷ gì ở đây chứ.”

“Ừm, đúng là có không ít thứ quái quỷ thật. Đêm qua ta vừa mới tiêu diệt một thứ quái quỷ xong đấy.”

“Ồ, chuyện rút cục là như thế nào vậy? Là thứ gì mà lại khiến cho bộ dạng người trở nên như thế này?”

Nguyễn Phong lúc này liền vắn tắt đem mọi chuyện trải qua tường thuật lại một lượt. Máy người Văn Thái nghe kể xong trong lòng khê rung động một hồi.

“Thì ra đám dây leo ở đây đột nhiên bị “tiêu diệt” đều là công lao của người.”

“Này, cô gái mà người vừa kể rút cuộc làm sao mà người gặp được. Đi tiêu diệt quái vật mà cũng gặp được mỹ nhân, người quả thực là quá đào hoa nha.”

“À, thực ra mà nói thì cũng không phải gặp nhau ngoài đời thực. Là do ta tiến vào không gian tinh thần của nàng nên mới gặp được nàng.”

“Tiến vào không gian tinh thần? Làm sao để tiến vào chứ, ta cũng muốn gặp nàng một phen, ha ha”

Đối với loại không gian tinh thần này, máy người ở đây ngoại trừ có Nguyễn Phong là thư pháp gia nên khá quen thuộc, còn lại đều là những kẻ võ giả, chuyên tu cơ bắp là chính, đối với tinh thần thì chẳng hiểu được mấy phần. Nguyễn Phong liền lấy trong túi ra viên đá màu đỏ lúc trước hắn tìm được, đưa cho máy người xem qua một lượt. Bốn người Văn Thái lần lượt chuyển tay nhau xem thử, nhưng bọn họ đều là võ giả, chỉ có nội nhãn mà không có tâm nhãn, làm sao có thể nhìn ra được ảo diệu ở đây chứ. Cuối cùng bốn người đều chán nản lắc đầu một phen, trả lại viên đá cho Nguyễn Phong.

“Đại ca, giờ người đã trở lại thì tốt rồi, chúng ta có phải nên tiến vào rừng rậm ngay hay không? Các thế lực khác đều đã vào từ sớm rồi, ta chỉ lo có lợi ích gì thì sẽ không đến lượt chúng ta mất”

“Chờ một chút, ta còn chút chuyện phải làm”

Nguyễn Phong nói rồi liền quay người đi, mang theo con hồ ly trắng nhỏ tìm đến một hồ nước gần đó. Lấy nước trong hồ cẩn thận tẩy rửa vết bẩn trên người, Nguyễn Phong đồng thời làm vệ sinh sạch sẽ cho con hồ ly. Không ngờ là khi Nguyễn Phong muốn tắm rửa cho nó, con hồ ly lại còn có vẻ kháng cự quyết liệt, chỉ là cuối cùng nó cũng không tránh thoát khỏi Nguyễn Phong, đành để mặc cho hắn tùy ý. Thay một bộ quần áo mới sạch sẽ, Nguyễn Phong lúc này liền lấy trong túi ra một bình thuốc nhỏ nhỏ, cẩn thận băng bó mấy vết thương trên cơ thể hồ ly. Làm xong tất cả những việc nhỏ nhỏ ấy, Nguyễn Phong lúc này liền thoải mái tiến lên, cùng máy người Văn Thái tiến sâu vào trong rừng rậm. Chỉ là hắn lại không nhận ra, ánh mắt con hồ ly kia nhìn về phía hắn lại đang mang theo vẻ cảm động sâu sắc.

Càng đi sâu vào rừng, cây cối càng rậm rạp xanh tươi. Nguyễn Phong cẩn thận để ý một phen, phát hiện ra cây cối nơi đây đều xanh tươi mon mẫm, thì thoảng còn ngửi thấy hương thơm của lá mới, ngát một mùi sinh cơ. Vốn trong rừng cây cối xanh tươi cũng là chuyện thường, nhưng giờ đã là cuối hè, vậy mà cây cối nơi đây lại không có chút nào dấu hiệu khô héo theo chu kỳ hàng năm, thật sự là kì lạ.

“Xào xạc”

Một cơn gió khẽ lùa qua tán lá rung động một trận, nhẹ phả lên thân thể người ta, khiến cho người đi trong rừng nhất thời cũng bị khung cảnh ảnh hưởng, cả người chợt thấy thư thái nhẹ nhàng, sinh cơ bừng bừng. Nguyễn Phong cũng hít sâu một hơi, thư thái thở nhẹ ra. Sống ở thế giới này đã lâu, hắn dường như cũng đã quen với khung cảnh nơi đây, lúc này chợt nhớ lại ở thế giới trước kia của mình, muốn có thể thoải mái hít một hơi không khí trong lành như vậy cũng là chuyện muôn ngàn khó khăn. Thế nhưng chưa hồi tưởng được bao nhiêu, Nguyễn Phong chợt giật mình nhận ra, trong gió dường như còn mang theo một mùi hương thơm khác thường. Cẩn thận cảm nhận một chút, trong lòng hắn không khỏi kinh ngạc một phen, đây rõ ràng là mùi của Thanh Phong Lan, một loại dược vật hệ phong trần quý vô cùng.

“Chờ một chút, ta nghĩ chúng ta nên tiến về phía bên này đi. Nếu ta không nhầm, ở bên này hẳn là có một loại dược vật phong hệ, chính là Thanh Phong Lan.”

“Cái gì, người không nhầm chứ?”

“Ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ là vừa rồi cơn gió thổi qua, ta chợt cảm nhận được mùi hương của loại thực vật này phát tán trong gió.”

“Nếu vậy thì hẳn là không nhầm rồi. Ta cũng có đọc qua mấy tư liệu về loại Thanh Phong lan này, mùi hương nó tỏa ra thanh nhã mà đậm đà, có thể tồn tại rất lâu, cũng có thể theo gió mà lan đi rất xa. Xem ra lần này chúng ta vớ bờ rồi”

Theo sự định hướng của Nguyễn Phong, nhóm năm người bọn họ rất nhanh đã đi tới trước một vách đá. Rừng rậm phía Tây huyện Tương Dương chính là tiếp giáp với núi non, vì vậy ở đây có một vách đá cũng không có gì lạ lùng. Chỉ thấy trên vách đá mọc đầy dây leo, ở trên mọc lên chỉ chút những bông hoa trắng muốt. Mỗi một nụ hoa có năm cánh mỏng manh mà kiên cường, mở rộng ra đón từng đợt gió thổi qua. Ở chính giữa là một nhúm nhụy hoa màu vàng nhạt, trên đầu có điểm chút phấn hoa màu xanh, nhẹ nhàng rung rinh theo từng làn gió.

“Trời ạ, cả một mảng Thanh Phong lan dày đặc như vậy! Lần này chúng ta giàu to rồi. Mau, mọi người mau thu hết đám phong lan này lại đi.”

“Hừ, người đừng có tham lam như vậy chứ, Thanh Phong lan này dù sao cũng là dược vật quý hiếm, dù ở đây may mắn thấy nhiều như vậy thì tốt nhất cũng chỉ nên lấy đi một phần mười mà thôi. Số còn lại cứ nên để cho chúng phát triển tự nhiên, sau này chúng ta còn có thể khai thác lâu dài, vậy chẳng phải là tốt hơn lấy hết một lần sao?”

Trần Duy vốn tính ham lợi, vừa thấy một mảnh đầy Thanh Phong lan trước mặt, không khỏi nổi lên lòng tham, chỉ là chưa kịp biến nó thành hành động thì đã bị Văn Thái dạy dỗ cho một bài, đành phải ỉu xiu xuống. Mấy người Nguyễn Phong lúc này liền tiến lên, cẩn thận nhẹ nhàng gỡ xuống mấy sợi dây leo mang theo nhiều hoa, sau đó liền thấy Nguyễn Phong lấy ra một cái hộp to bằng đất nung, bên trong còn có một ít đất tơi xốp, nhẹ nhàng thả những cây phong lan vừa thu hoạch được vào đó. Đúng lúc này chợt thấy bên cạnh Nguyễn Phong xuất hiện một con hổ, chính là Phong Thiên. Nó đối với đám Thanh Phong lan này ánh mắt thích thú không dời, Nguyễn Phong thấy vậy cũng cười, liền ngắt lấy một bông thanh phong lan vừa thu hoạch được cho nó ăn. Phong Thiên được hưởng dụng loại dược vật quý hiếm này, liền thỏa mãn gầm lên một tiếng. Hổ ly nhỏ nằm trên vai Nguyễn Phong thấy vậy liền kêu lên vài tiếng, rồi sau đó phóng vút xuống đất chạy đi trước. Nguyễn Phong không quá hiểu ý tứ của nó, nhưng cũng liền đuổi theo phía sau. Chạy khoảng mười năm phút, rút cục con hổ ly cũng dừng lại. Nguyễn Phong vừa mới quan sát phía trước một chút, trong lòng không khỏi giật mình một trận.

“Trời ạ, dược vật, tất cả đều là dược vật. Ôi, ta có hoa mắt hay không, từ khi nào mà dược vật lại phổ biến như vậy chứ? Đúng là dược vật mọc đầy đất nha”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 109: Loạn!

“Yaaaaa, giàu to rồi, chúng ta giàu to rồi. Ha ha ha, cả đời ta cứ tưởng chỉ được một lần hưởng phúc của đại ca, được sử dụng dược thảo một lần như vậy đã là thỏa mãn rồi, ai mà ngờ được giờ đây trước mặt ta lại có nhiều dược thảo đến thế chứ. Nhiều dược thảo như thế này, có dùng để ăn thay rau qua ngày có lẽ cũng là bình thường ý chứ, ha ha ha.”

Trần Duy lúc này đột nhiên cười lên một cách điên cuồng, lời nói ra cũng không còn lưu loát trôi chảy. Đúng thế, hẳn lúc này chính là điên cuồng, mà không phải là bất cứ một trạng thái tâm lý nào khác. Thử hỏi một người từ bé vốn sống cuộc sống bình đạm thanh cảnh, đột nhiên bây giờ lại phát hiện ra cả một kho báu to lớn, liệu có mấy ai giữ nổi bình tĩnh chứ? Dù cho là người có tâm trí cứng cỏi đến mức nào, khi đột nhiên phát hiện được lợi ích to lớn như vậy thì tâm tình cũng sẽ phải dao động, huống chi Trần Duy vốn là một người ham thích lợi ích, vậy thì càng không thể nào giữ được bình tĩnh vào lúc này. Mà không chỉ có hắn, mấy người còn lại giờ này cũng đều có cảm giác như đang mơ, khó mà tin nổi mọi việc trước mắt lại là sự thực. Sau một lúc lâu ngơ ngác, cuối cùng Nguyễn Phong cũng tỉnh táo lại. Hắn cẩn thận quan sát bốn phía một lượt, đồng thời tiến lên vỗ vai Trần Duy, ra hiệu cho hắn không nên cười nữa:

“Suyt, nơi đây không an toàn, cẩn thận tai vách mạch rừng thì vẫn hơn. Người chẳng nhẽ còn không rõ đạo lý mang ngọc là có tội sao. Tiến vào trong khu rừng này đâu phải chỉ có mình chúng ta, nếu như có thể lực nào ở gần đây phát hiện ra, vậy đối với chúng ta cũng không dễ chịu gì đâu”

“Đúng đấy, đại ca nói phải, chúng ta nên cẩn thận một chút là hơn”

Văn Thái tâm tính vốn cẩn trọng, bình tĩnh, lúc này cũng đã tỉnh táo lại, đối với lời của Nguyễn Phong cũng rất là tán đồng. Bọn họ lúc này đang tham gia vào cuộc truy tìm linh hóa, xung quanh còn có vô số thế lực lớn nhỏ khác nhau, cho nên làm việc gì cũng phải cẩn thận là trên hết.

“Ha ha, các người cứ lo lắng thái quá như vậy làm gì. Cho dù là có thể lực nào phát hiện ra thì đã sao, chẳng nhẽ chúng ta còn phải sợ bọn chúng ư? Vì đám linh thảo này, cho dù có kẻ nào dám đến đây ta cũng quyết đánh cho bọn hắn bỏ chạy.”

“Quả nhiên là một kẻ ngông cuồng. Người cũng không tự nhìn lại xem thực lực của mình ra sao mà dám lớn lối như vậy. Đáng tiếc cho đồng đội của người, lần này đúng là vì một kẻ ngu ngốc như người mà mang họa rồi”

Đúng lúc này, một giọng nói giễu cợt từ phía đối diện vang lên, cắt ngang lời của Trần Duy. Từ trong rừng cây, một đoàn người mặc đồng phục thống nhất đi ra, dẫn đầu là một thanh niên dáng người cao ráo, khuôn mặt sáng sủa, nhưng cặp mắt lại có phần sắc bén lạ thường. Gã thanh niên này nhìn lướt qua mấy người Nguyễn Phong một lượt, sau đó liền chăm chăm nhìn vào đám dược thảo đang mọc đầy đất. Hơi thở của hắn vốn đang đều đặn bình hòa, lúc này lại vội vã gấp gáp hẳn lên, vẻ mặt sùng sốt không có lời nào để diễn tả. Qua một lúc lâu, hắn đột nhiên ngửa đầu lên trời cười vang một tiếng thật to, tiếng cười mang theo một vẻ sung sướng đến điên dại, so với Trần Duy vừa rồi còn điên hơn mấy phần.

“Ha ha ha, đúng là trời giúp ta mà. Vừa hay ta đang cần một chút thảo dược để giúp đột phá bình cảnh, không ngờ lại được tặng cho cả một vườn thảo dược. Ha ha, có số thảo dược này làm hậu thuẫn, con đường của ta sau này còn có kẻ nào cản được.”

Tiếng cười điên cuồng của gã vang vọng khắp khoảng rừng cây thế nhưng lại chỉ tập trung mà không phát ra ngoài, xem ra là gã vẫn còn chưa bị bảo vật trước mắt làm lu mờ sự tỉnh táo. Vẫy tay ra hiệu cho đồng bọn một cái, gã thanh niên từ từ tiến lên đứng đối diện với đám người Nguyễn Phong, đi theo hắn còn có hai lão già đứng hai bên, tác phong giống như là hộ vệ của gã thanh niên này. Đám người còn lại theo sự chỉ huy của gã cũng đã tỏa ra bao vây nhóm người Nguyễn Phong vào giữa, đồng thời còn tiện tay bố trí lên một vòng phong tỏa, ngăn cản mọi động tĩnh truyền ra ngoài, tránh cho có kẻ thứ ba tham gia vào cuộc tranh đoạt này. Nguyễn Phong đối với hành động của đối phương cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Đối với số dược thảo trân quý trước mắt này càng ít người biết thì càng tốt, chính vì vậy nên đối phương có muốn giết người diệt khẩu cũng là chuyện đương nhiên. Hai tay

Nguyễn Phong chấp sau lưng, khẽ làm ra mấy cái thủ ngữ, ra hiệu cho mấy người còn lại đứng co cụm lại với nhau, hình thành nên một trận thế phòng ngự kín kẽ.

“Các người đừng nên ngoan cố chống cự làm gì cho thêm đau khổ, tốt hơn hết là nên bó tay chịu chết đi, chúng ta ít ra cũng có thể nhân từ giúp các người được một cái chết nhẹ nhàng.”

Gã thanh niên kia thấy hành động của nhóm Nguyễn Phong chỉ khẽ cười khẩy một tiếng, giọng nói cũng mang theo mấy phần khinh thường, dường như không hề đặt nặng vấn đề thực lực của đối phương. Nguyễn Phong thấy hấn mắt cảnh giác như vậy, trong lòng cũng yên tâm hơn phần nào. Mặc dù hấn có được cảnh giới chân hôn cấp Bất quá, nhưng sức một người cũng không thể nào kháng cự lại nhiều người, huống chi nếu thực sự chiến đấu, hấn cũng không thể chỉ lo cho mình, hấn còn phải quan tâm đến sự an nguy của đồng đội nữa. Chính vì thế, nếu như có thể làm cho đối phương mất cảnh giác thì cuộc chiến này của bọn hấn cũng sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều. Nhanh chóng suy nghĩ một lượt, Nguyễn Phong liền lựa chọn ra một phương pháp hữu hiệu nhất để đối phó với đối phương. Chỉ thấy hấn dè dặt bước lên trước một bước, hai tay chấp lại làm lễ ra mắt với đối phương.

“Xin ra mắt công tử, chúng tôi ở đây chỉ có năm người, đều là tu luyện giả đơn độc kết nhóm lại mà đi với nhau, thực lực thực chẳng dám so sánh với một thế lực lớn như các vị. Lần này may mắn tìm được đám linh dược này, chúng tôi cũng không dám tham lam, xin nhường lại hết cho các vị, chỉ mong các vị có thể mở ra được một con đường cho chúng tôi rời đi, nếu được như vậy thì chúng tôi đã cảm kích vô cùng.”

Nhìn dáng vẻ của Nguyễn Phong lúc này, quả thực là vô cùng thấp kém, không khác gì một kẻ tham sống sợ chết. Không chỉ gã thanh niên kia cảm thấy khinh thường hành động của Nguyễn Phong, ngay cả đồng đội của hấn là Càn Nhân cũng không thể chấp nhận được loại hành vi đáng xấu hổ này. Trần Duy vốn ham lợi nhưng hấn không phải là kẻ ngu ngốc, đối với Nguyễn Phong đã chơi chung từ bé, hấn rất hiểu tính cách của người anh em kết nghĩa này, một người như Nguyễn Phong chắc chắn sẽ không tham sống sợ chết. Đã như vậy, hành vi của Nguyễn Phong đương nhiên là muốn đánh lừa đối phương. Trần Duy thấy thế liền phối hợp với Nguyễn Phong, giả vờ bộ dáng xót của, vội vàng dậm chân trách móc:

“Đại ca, người thật không có chút cứng cỏi nào của nam nhân. Rõ ràng là chúng ta đã tìm ra đám dược thảo này, vì cớ gì mà phải nhường lại cho bọn chúng. Cùng lắm là chiến một trận, để xem ai sợ ai?”

“Đừng thế, cùng lắm là chiến một trận, chẳng nhẽ chúng ta còn phải sợ đối phương sao?”

Lý Càn Nhân đứng một bên cũng gật đầu đồng ý với ý kiến của Trần Duy, thế nhưng hấn lại không biết đây là do Trần Duy đang giả bộ. Thế nhưng trái ngược với mong đợi của Càn Nhân, Nguyễn Phong lại chỉ gượng cười nói:

“Các người đừng có nhiều chuyện, mạng sống quan trọng hơn hay dược thảo quan trọng hơn? Chúng ta chỉ có năm người, dù cho các người có thực lực mạnh mẽ hơn bọn chúng, nhưng nếu chiến đấu thật thì có đảm bảo được an toàn cho tất cả mọi người hay không? Ta đây là lo nghĩ vì lợi ích chung, không thể tham lam nhất thời được.”

Sau đó, hấn lại quay lại làm ra bộ mặt tươi cười nói chuyện với đối phương:

“Các vị, không cần đề ý đến mấy người anh em của ta, bọn họ chỉ là có chút nóng nảy mà thôi, không hề có ý chống lại các vị đâu, mong các vị mở cho chúng ta một con đường sống.”

“Ha ha, người rất thông minh, nhưng đáng tiếc là lần này ta lại không thể để các người rời đi được. Các anh em, mau bao vây tiêu diệt bọn chúng đi, sau đó thì đám dược thảo này sẽ là của chúng ta, mỗi người đều có phần.”

Vẻ tươi cười giễu cợt trên mặt gã thanh niên dần thu lại, đôi mắt sắc như dao của hấn liếc nhìn qua đám Nguyễn Phong một lượt cuối, giống như đang ngắm nhìn những xác chết vậy. Theo một tiếng ra lệnh của hấn, đám người áo đen liền đồng loạt xông lên, đao quang kiếm ảnh trùng trùng bổ xuống, bủa vây đám người Nguyễn Phong vào giữa. Gã thanh niên và hai lão giả hộ vệ bên cạnh hấn ngay cả động cũng không buồn động, chỉ lặng yên chờ đợi kết quả, đối với đám người tham sống sợ chết thì những kẻ có thực lực như bọn hấn thật chẳng muốn động tay làm gì cho tốn thời gian. Thế nhưng trái ngược với sự chờ mong của bọn họ, ngay lúc bóng đao bóng kiếm đầy trời còn cách nhóm người Nguyễn Phong không đến một mét, vô số luồng gió xoáy sắc bén đột nhiên hình thành, giống như từng lưỡi cưa vô hình lướt ngang qua đám người đang tấn công, dễ dàng chia cắt bọn chúng thành từng mảnh nhỏ.

Máu! Phun trào như suối!

Nội tạng! Phủ đầy đất!

Tay chân! Gãy rời! Đứt đoạn! Rách nát!

Nhất thời, cả một mảnh rừng này đột nhiên biến thành địa ngục trần gian. Cảnh tượng khiếp hãi trước mắt diễn ra quá nhanh, chỉ trong nháy mắt đã có hơn hai chục người gục ngã, biến thành những cái xác không hồn nằm la liệt trên mặt đất. Đám người còn lại bị dọa cho vội vã lui về phía sau, có không ít kẻ ngay lập tức nôn mửa thốc tháo, nôn ra đủ cả mật xanh mật vàng. Mùi máu tanh theo gió bốc lên, kích thích khứu giác của những người đang đứng tại đây.

“Từ Hồng, người điên rồi à? Người làm vậy là vì cái gì? Có nhất thiết phải ra tay tàn nhẫn như thế không?”

Nguyễn Phong tâm tính vốn kiên định, lúc này nhìn thảm trạng trước mắt cũng không chịu nổi, suýt nữa thì đã nôn mửa ra. Hấn đối với hành vi vừa rồi của Từ Hồng cực kỳ phản đối, liền quay lại trách móc gắt gao. Thế nhưng ngay lập tức hấn nhận ra có điều không ổn. Đôi mắt của Từ Hồng vốn thâm thúy sắc sảo, có ẩn chứa chút kiêu ngạo, lúc này đây đã biến thành một màu đỏ rực. Mà không chỉ có hấn, ngay cả Càn Nhân đứng bên cạnh hấn cũng đã bắt đầu có dấu hiệu bất thường, hai tay hấn không ngừng nắm chặt lại, ánh sét lập lòe, tóc tai dựng đứng như muốn bộc phát. Thậm chí ngay cả Trần

Duy và Văn Thái cũng đã có biểu hiện bất thường, đôi mắt lúc này đều trở nên lơ đãng, từng vằn máu dần dần nổi lên.

“Aaaaaa, giết... Giết hết chúng đi anh em”

Một tiếng hét to vang lên, không biết tên nào khởi xướng, nhưng cả đám người đối phương vốn bị dọa cho sợ hãi, lúc này cũng như nổi điên lên, bắt chập tất cả nhất loạt xông về nơi đây.

Loạn! Thật sự là loạn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 110: Bình tĩnh – Điên cuồng

“Ha ha, thật là vui nha. Không ngờ đám ruồi bọ kia lại nổi điên lên lao vào chém giết nhau, đúng là đỡ cho chúng ta một phen công sức.”

Phía xa xa, một đám người ẩn nấp cẩn thận trong những tán cây dày đặc đang chăm chú nhìn về phía cuộc chiến giữa nhóm Nguyễn Phong với đám người Thiên Sát môn. Những kẻ này đều mặc đồng phục áo xanh quần nâu, bên trên áo có thêu hình một đám mây trắng, nếu có người hiểu rõ về các thế lực trên Đại Việt quốc chắc chắn sẽ nhận ra đây chính là đồng phục của Bạch Vân Tông.

Bạch Vân Tông là một môn phái lớn hạng hai trên Đại Việt quốc, chủ trương thanh tịnh tu luyện, thường xuyên không tham dự vào các cuộc tranh đấu giữa các thế lực khác. Đệ tử của Bạch Vân Tông cũng vì chủ trương này mà ít khi xuất hiện, thế nhưng mỗi lần xuất hiện đều tỏ vẻ thanh bạch cao cả, không tranh sự đời, không ham tiền tài phú quý. Thế nhưng, tất cả những điều kể trên lại chỉ là một lớp vỏ bọc nguy trang của môn phái này mà thôi. Đối với những người có kinh nghiệm lâu năm trong giới tu luyện, hoặc là những kẻ thường xuyên đi lại nghe ngóng tin tức nhiều, Bạch Vân Tông trong mắt bọn họ chính là một đám người giả tạo, một lũ xấu xa đội lốt lương thiện. Bạch Vân Tông này có thể nói là không việc ác nào không làm, không việc xấu nào không tham gia. Thế nhưng, bất kể là giết người cướp của, đồ dầu vào lửa, kích động các thế lực khác tranh đấu, hay là những chuyện ý thế hiếp người, cướp đoạt dân nữ, giết người diệt khẩu, và còn vô số chuyện xấu xa khác nữa; tất cả những điều ấy đều không có cách nào truyền đến tai dân chúng. Bạch Vân Tông với cái danh tiếng thanh tu của mình luôn có thể dễ dàng ếm nhèm đi những chuyện xấu xa ấy bằng những phương pháp bản thủ vô cùng. Chỉ có điều, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, việc làm xấu xa của Bạch Vân Tông cũng chẳng thể giấu được những thế lực lớn trên Đại Việt quốc. Tuy nhiên, bất cứ thế lực nào đều có vài đối thủ cạnh tranh, cho nên không có ai tình nguyện chịu tổn thất thực lực để tiêu diệt một môn phái xấu xa như vậy. Rút cục, Bạch Vân Tông vẫn sừng sững tồn tại cho đến ngày nay.

***

“Các người... các người bị làm sao vậy?”

Nguyễn Phong dù có bình tĩnh đến mấy, lúc này đây cũng không thể không cảm thấy rối loạn. Bất kể là kẻ thù hay đồng đội của hắn, vào giờ phút này đều đã trở nên điên loạn, kẻ nào kẻ nấy hai mắt đỏ ngầu, cả người ngập tràn sát khí.

“Giết...”

Không biết là kẻ nào hô hào một tiếng, cả đám người Thiên Sát môn nhất loạt vung đao kiếm chém tới đám người Nguyễn Phong. Từng vầng đao ảnh, kiếm ảnh mang theo đủ mọi màu sắc nguyên tố bao trùm lên đám người Nguyễn Phong, dường như muốn băm nát bọn họ thành thịt vụn. Phía Nguyễn Phong cũng không chịu yếu thế, gió lốc cuộn cuộn mãnh liệt, ma sát với không khí phát ra từng tiếng rít chói tai; từng tia sét rung giật ầm ầm, rạch nát khoảng không gian xung quanh đám người Nguyễn Phong. Trên trời tung bùng gió sét, dưới đất cũng không thua kém là bao, từng luồng sóng đất cuộn cuộn nổi lên, mang theo từng đám rễ cây nhọn hoắt như mũi thương cuốn về phía đám người Thiên Sát môn. Trong phút chốc, tiếng kêu la dậy trời, mùi máu tanh càng thêm nồng nặc, kèm theo đó là thứ mùi thịt nướng cháy khét, tanh tươi gay mũi vô cùng. Một loạt công kích qua đi, đám người Thiên Sát môn gần như bị diệt sạch, chỉ còn lại có vài tên bị thương chưa chết đang lảo đảo đứng lên. Phía Nguyễn Phong cũng không khá khẩm hơn là bao: Trần Duy và Văn Thái có thực lực kém cỏi nhất trong năm người, lúc này trên thân thể đều có mấy vết đao chém, thậm chí có chỗ còn thấy cả xương trắng; mà hai kẻ Từ Hồng và Càn Nhân cũng không ngoại lệ, trên thân thể cũng có vài vết thương, may mắn là bọn họ thực lực mạnh mẽ, cho nên mấy vết thương này đều không thể gây ra hậu quả đáng sợ nào. Bình thường mà nói, đối mặt với loại công kích này thì bọn họ sẽ chẳng thể bị thương được; nhưng lần này kẻ nào cũng chỉ tập trung công kích, bỏ mặc phòng ngự, cho nên mới bị thương nặng như thế. Duy chỉ có Nguyễn Phong là kẻ tinh táo, trong loạt công kích vừa rồi kịp thời tạo ra một lớp bảo vệ cho đồng đội mới có thể hạn chế thương tích xuống mức thấp nhất.

“Một lũ điên, các người đều điên hết rồi. Ta không thể để các người tiếp tục chiến đấu như vậy được.”

Nói rồi Nguyễn Phong liền rút từ trong túi ra một tập phù chú, đúng là thứ mà Vũ Ngôn đã đưa cho hắn trước khi khởi hành. Lấy ra mấy tấm “Thanh Tâm phù”, Nguyễn Phong ngay lập tức dán lên trán đám người Từ Hồng, Văn Thái. Chỉ thấy bùa vừa dán liền lóe sáng một cái, trong mắt bốn người sắc đỏ đều giảm mạnh, sau đó bọn họ đều lăn ra đất ngủ say. Nguyễn Phong vội vã vung tay tạo ra một lồng bảo vệ bằng gió, sau đó lấy ra thuốc trị thương bôi lên vết thương của bọn họ. Kì lạ một điều là trong lúc Nguyễn Phong bận rộn như vậy, ba kẻ dẫn đầu của Thiên Sát môn lại không hề có một động tĩnh gì, vẫn lặng yên đứng một bên quan sát. Nếu quan sát kỹ hơn một chút liền có thể nhận ra, ánh mắt bọn họ tuy vẫn trong sáng bình tĩnh, nhưng lại không hề có chút sức sống nào. Bọn họ có vẻ rất bình tĩnh, nhưng là một sự bình tĩnh đến hoang đường, hoàn toàn không có phản ứng đối với những tác động đến từ bên ngoài.

“Đại sư huynh, bọn chúng đánh nhau đến mức thương vong thảm trọng rồi kia, chúng ta có nên ra tay vào lúc này không?”

“Được, mau thông báo cho các anh em phía sau, chuẩn bị sẵn sàng vũ khí, tỏa ra bao vây bọn chúng lại. Không được để bất cứ kẻ nào chạy thoát.”

Mệnh lệnh của gã đại sư huynh Bạch Vân Tông nhanh chóng được truyền xuống, đám đệ tử còn lại vội vã rút binh khí ra, nhanh chóng bao vây khu vực này lại. Sau khi đã chắc chắn mọi thứ đều được sắp xếp ổn thỏa, gã đại sư huynh kia liền ngạo nghễ đi ra, trên miệng mang theo một nụ cười đắc ý.

“Các vị, ta nghĩ các vị không cần tranh đoạt nữa. Với tình trạng thương vong của hai phía như hiện giờ, các vị đã không còn đủ sức để giữ lấy số linh thảo này rồi. Thôi thì để cho Bạch Vân Tông chúng ta tiếp nhận vậy. Ha ha”

Hắn nói xong một câu, liền cười lên một tiếng thật to, dường như là rất thỏa mãn với kết quả đã đạt được. Thế nhưng đáp lại hắn chỉ là sự yên lặng vô tận, lời nói của hắn giống như hạt muối ném xuống biển sâu, chẳng thể gây lên chút rung động nào cả. Gã đại sư huynh cảm thấy thật xấu hổ và mất mặt, không ngờ đám người kia lại chẳng thèm đem lời nói của hắn để vào ta, gã thật sự hận không thể một tay bóp chết đám người này ngay lập tức. Khuôn mặt của hắn đỏ bừng lên, vẻ tươi cười trên mặt đã không còn sót lại chút nào. Hắn gầm gọng ra lệnh cho đám đệ tử Bạch Vân Tông:

“Các anh em, mau xông lên giết hết mấy kẻ này đi. Số thảo được đầy đất kia là của chúng ta chắc rồi, chỉ cần tiêu diệt bọn chúng thì mỗi người đều sẽ được chia cho một cây được thảo.”

Nghe thấy có thể được chia phần được thảo, đám đệ tử Bạch Vân Tông đều háng hái hẳn lên. Cả đám đệ tử liền chia làm hai, một nửa xông về phía đám người Thiên Sát môn, số còn lại thì nhắm vào đám người Nguyễn Phong. Đối với hành động của bọn họ, không ngờ cả hai phe bị nhắm vào đều chẳng có một chút động tĩnh gì.

Nguyễn Phong lúc này vẫn chăm chú chữa thương cho Văn Thái và Trần Duy, vết thương của bọn họ thật sự rất nặng, nếu không kịp chữa trị có thể để lại hậu quả nặng nề, ảnh hưởng đến con đường tu luyện sau này của hai người. Đối với sự việc phát sinh bên ngoài, hắn mặc dù biết nhưng cũng không buồn quan tâm. Lòng phòng ngự mà hắn dựng lên chính là sử dụng khả năng điều động nguyên tố của cấp bậc Bát quái, mặc dù tiêu hao nguyên lực không nhiều lắm, nhưng kết cấu lại vững chắc cực kỳ, nếu đối phương có cấp bậc thấp hơn Bát quái thì không thể công phá được lòng phòng ngự này trong thời gian ngắn. Mục tiêu của Nguyễn Phong lúc này cũng chỉ là tranh thủ thời gian để chữa thương cho mấy người Văn Thái mà thôi.

Đám người Bạch Vân Tông hăm hở xông lên, thế nhưng bọn chúng lại nhanh chóng nhận ra đây là một quyết định sai lầm. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi không đến mười phút, tất cả những kẻ xông vào khu vực “vườn” linh dược này đều trở lên điên loạn, kẻ nào kẻ nấy hai mắt đỏ rực lên. Một số kẻ tinh thần nhạy bén ngay khi bước vào đã phát hiện ra sự việc không ổn, trong không khí tồn tại một cỗ dao động vô hình, không ngừng kích thích tâm trí người ta trở nên điên loạn. Đám người này liền ngay lập tức thủ vững tâm thần, cố gắng giữ cho bản thân tỉnh táo, thế nhưng bọn chúng lại nhanh chóng lâm vào tuyệt vọng. Một khi tinh thần của bản thân có sự chống cự với sóng dao động vô hình kia sẽ sinh ra một loại cảm giác tê liệt đặc biệt, mặc cho tinh thần có cố gắng chống cự đến mức nào nhưng cuối cùng vẫn bị thứ cảm giác tê liệt ấy ăn mòn. Người có thể giữ cho bản thân không bị điên loạn liền sẽ lâm vào tình trạng “bình tĩnh tuyệt đối” giống như ba kẻ dẫn đầu Thiên Sát môn.

“Đại sư huynh, mau mau chạy... nơi đây... bị bao trùm... bởi năng lực... đặc biệt... của... của... linh...”

Một gã đệ tử Bạch Vân Tông cố gắng thông báo cho đại sư huynh biết tình hình, thế nhưng lời nói của hắn cứ ngày càng cứng ngắt lại, cuối cùng còn chưa kịp nói hết câu thì cả thân thể đã bị “đông cứng”, tinh thần tê liệt không thể làm bất cứ việc gì nữa. Gã đại sư huynh thấy vậy liền hoảng sợ, vội vã bỏ chạy ngay lập tức. Thế nhưng đôi khi sự việc lại nằm ngoài khả năng dự đoán của con người, gã đại sư huynh chưa kịp chạy được bao xa, một ánh đao bất ngờ lóe lên, khiến cho hắn gục ngã ngay tại chỗ. Trước khi chết, trong ấn tượng của hắn chỉ còn lưu lại một đôi mắt đỏ ngầu đầy điên loạn.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 111: Lý Càn Hiếu

Hoàn cảnh của nhóm người Nguyễn Phong lúc này quả thật là không ổn chút nào. Ngoại trừ Nguyễn Phong, bốn người còn lại đều đã bị thương, hơn nữa tinh thần của bọn họ cũng không ổn định. Nguyễn Phong phải dùng đến “Thanh tâm phủ” mà Vũ Ngôn đã tặng cho mới có thể khiến bốn người bọn họ tỉnh táo lại, thế nhưng hậu quả của trạng thái điên cuồng lại rất nặng nề, khiến cho tinh thần của bốn người họ không thể chịu đựng được mà lâm vào hôn mê. Với năng lực của Nguyễn Phong, nếu hắn muốn thoát ly khu vực này thì rất dễ dàng, nhưng nếu hắn muốn mang theo mấy người Văn Thái, Từ Hồng thì lại quá sức. Phương pháp duy nhất mà Nguyễn Phong có thể lựa chọn lúc này là kéo dài thời gian, chờ đến khi bốn người kia tỉnh lại thì mới có thể rời đi được.

Tại mảnh “vườn” linh thảo lúc này, người ta khó có thể tìm ra được thứ cảm giác yên bình, thanh tĩnh của một khu vườn. Thay vào đó, cả khu vườn dường như đã bị bao trùm bởi một bầu không khí điên cuồng chết chóc. Mấy chục tên đệ tử của Bạch Vân Tông sau khi tiến vào đây thì phần lớn đã hóa điên, những kẻ may mắn không hóa điên lại bị biến thành những pho tượng người vô cảm. Nguyễn Phong ngồi trong lòng phòng ngự lặng yên nhìn những cái xác không hồn kia, trong lòng cảm thấy nghi hoặc không thôi. Từ khi tiến vào khu vườn này, hắn hoàn toàn không phát hiện ra điều gì khác thường, thế nhưng, ngoại trừ hắn ra thì những người còn lại đều bị ảnh hưởng nặng nề. Rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà hắn lại có thể miễn nhiễm với thứ tác nhân đáng sợ kia, Nguyễn Phong vắt óc suy nghĩ nhưng mãi vẫn chưa tìm được câu trả lời. Nguyễn Phong cẩn thận quan sát lại hoàn cảnh xung quanh, sau đó lại cẩn thận đánh giá đám linh dược trên mặt đất, nguyên nhân của mọi việc rất có thể xuất phát từ những điểm này. Sau khi đã quan sát kỹ

càng mọi thứ, Nguyễn Phong lại vẫn không phát hiện ra điềm khả nghi, thế nhưng hắn cũng không cảm thấy thất vọng, bởi hắn đã phát hiện ra được một hướng giải quyết tình trạng bế tắc hiện nay.

Bổ Thần thảo, công dụng đúng như tên gọi, chính là dùng để bồi bổ tinh thần, củng cố tâm linh. Thế nhưng, đây lại chính là tác dụng duy nhất của loại linh thảo này, ngoài ra nó không còn một chút công hiệu nào khác, kể cả loại công năng cơ bản nhất là bồi bổ thể chất. Chính vì vậy, loại linh thảo này có thể coi là vô giá, nhưng cũng đồng thời là một thứ linh thảo vô giá trị. Đối với những võ giả thông thường, tác dụng của Bổ Thần thảo thực sự là nhỏ bé không đáng kể, thậm chí còn không bằng một số cây thuốc dân gian dùng để trị thương. Thế nhưng, đối với những người tu luyện tinh thần, hoặc là những tu luyện giả cấp cao cần phải đột phá bình cảnh, Bổ Thần thảo lại có tác dụng lớn vô cùng, có thể giúp gia tăng tinh thần lực của người sử dụng, cũng có thể giúp bình ổn tâm tình, đảm bảo trong quá trình đột phá bình cảnh tâm thần sẽ không bị quấy nhiễu. Mà đối với Nguyễn Phong lúc này, nếu có thể đem bổ thần thảo cho bọn Văn Thái sử dụng thì bốn người bọn họ sẽ nhanh chóng tỉnh lại.

Cẩn thận tính toán đường đi nước bước, Nguyễn Phong nhanh chóng tìm ra một con đường ngắn nhất dẫn đến bổ thần thảo mà lại không phải đối mặt với nhiều “con rối” điên. Cẩn thận gia tăng cường độ của lồng phòng ngự, Nguyễn Phong đồng thời cũng điều động một lượng lớn phong hệ nguyên tố bao quanh thân thể. Sau khi bố trí cho Phong Thiên ở lại bảo vệ bọn Văn Thái, Nguyễn Phong liền nhanh chóng di chuyển theo con đường đã tính sẵn, thân hình hắn trong phút chốc trở nên mờ nhạt cực kì, giống như đã hòa vào cùng với gió, đến đi không để lại chút dấu vết gì, cũng không làm kinh động đến đám “xác sống” đang đi lại một cách vô thức kia. Tiếp cận được mục tiêu, Nguyễn Phong liền lấy ra một chiếc xẻng nhỏ bằng gỗ, cẩn thận nhẹ nhàng vô cùng đào ngọn Bổ Thần thảo kia lên, thậm chí ngay cả gốc rễ hắn cũng đào lên. Thế nhưng mọi chuyện lại không y theo tính toán của Nguyễn Phong, ngay khi hắn vừa đào ngọn Bổ Thần thảo lên khỏi mặt đất, đám “xác sống” giống như nhận được mệnh lệnh, nhất loạt đều nhìn chăm chăm vào hắn. Trong đôi mắt đỏ ngầu của bọn chúng lúc này đã không còn chút sinh khí nào, cả một đám người giống như từng cái máy, đồng loạt vận hành theo một mệnh lệnh đã đặt ra. Tất cả bọn chúng đồng loạt rút kiếm ra, đồng loạt vung lên, nhịp nhàng không một chút sai lệch. Nguyễn Phong nhìn cảnh tượng ấy mà trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi. Hắn sợ không phải là sự uy hiếp đến từ đám “người máy” kia, hắn sợ chính là vì cách mà đám người ấy bị biến thành “máy”. Từ khi nào mà một nhân mạng lại yếu đuối đến thế, thậm chí ngay cả quyền được chết một cách tự do cũng không có!

Giật mình tỉnh táo lại, Nguyễn Phong liền cắt ngọn Bổ Thần thảo ấy vào một chiếc hộp gỗ, sau đó hắn vung thương lên, một mình xông thẳng vào đám người máy đang vung kiếm chém về phía hắn. Con hổ Phong Thiên đang canh gác bên trong lồng phòng ngự, nhìn thấy tình cảnh của Nguyễn Phong lúc này cũng không kìm được lo lắng mà gầm lên một tiếng. Trong phút chốc, Phong Thiên đã bỏ mặc cả nhiệm vụ bảo vệ mà Nguyễn Phong giao cho, đôi cánh bằng gió của nó vung lên mãnh liệt, cả cơ thể to lớn của con hổ giống như một trận cuồng phong cuốn thẳng về phía Nguyễn Phong. Giữa muôn trùng búa vây của đám “người máy”, Nguyễn Phong tả xung hữu đột, dũng mãnh vô cùng. Thế nhưng hai tay khó địch lại bốn tay, hướng chỉ ở đây có đến gần năm mươi tên đệ tử Bạch Vân Tông bị hóa cuồng, Nguyễn Phong dù có cảnh giới Bát Quái nhưng nguyên lực lại không đủ, rất nhanh đã lâm vào thế hạ phong.

“Xoẹt...”

Trong lúc Nguyễn Phong cực lực chống trả lại đòn công kích của đám “người máy”, một tên trong số đó bất ngờ tấn công vào điểm mù của Nguyễn Phong, khiến cho hắn không kịp phòng ngự. Trên sườn trái của Nguyễn Phong bị đâm thủng một vết, để lộ ra cả xương sườn, máu tươi tuôn ra xối xả, khiến cho sức lực của hắn cũng bị tiêu hao nhanh chóng.

“Gầm... gào”

Đúng lúc này, Phong Thiên đã kịp lao đến hất tung đám “người máy” trước mặt Nguyễn Phong ra hai bên. Nguyễn Phong ngay lập tức nhảy lên lưng Phong Thiên, con hổ vỗ mạnh hai cánh định quay về phía lồng phòng ngự, thế nhưng đám người mới bị hất tung ra đã nhanh chóng đứng dậy, lấp kín lối đi. Một người một hổ giữa muôn trùng công kích của những kẻ đã hóa cuồng kia trong nháy mắt lại lâm vào cảnh nguy hiểm. Trên thân thể gần như trong suốt của Phong Thiên lúc này đã có thêm mấy vết thương sâu hoắm, máu màu xanh nhạt cứ thế rỉ ra ngoài. Mà tình trạng của Nguyễn Phong cũng không khá hơn là bao, tuy đã tiêu diệt được một lượng lớn kẻ địch, nhưng thân thể hắn cũng phải chịu thêm ba bốn vết thương nữa, hơn nữa vết nào cũng hiểm ác vô cùng, máu tươi tuôn ra nhuộm đỏ cả chiếc áo màu xanh hắn đang mặc. Đúng lúc này, Nguyễn Phong chợt nghe thấy một tiếng ngựa hí cao vút, cùng với đó là tiếng vỗ ngựa dồn dập nhưng lại đều đặn, dường như là cả một đoàn quân, mà dường như lại chỉ có một người.

“Các anh em, mau xông lên tiêu diệt đám quái vật này đi.”

Một giọng nói bình tĩnh nhưng có lực vang lên, theo sau đó là một trận tiếng vỗ ngựa dồn dập cùng tiếng hô chém giết rung trời. Nguyễn Phong không biết kẻ đến là có ý tốt hay ý xấu, nhưng hắn biết đây có lẽ là viện binh duy nhất hắn có thể nhờ cậy vào lúc này.

“Bằng hữu, xin hãy bảo người của ngươi mau tập trung tinh thần, thủ vững tâm trí. Nơi này có sự tình cổ quái, có thể khiến cho người ta bị phát điên, các ngươi hãy cẩn thận”

Nguyễn Phong thông báo cho kẻ cầm đầu kia một tiếng, ngay sau đó lại tập trung tâm trí chống cự lại đòn công kích của đám người điên đang bao vây hắn. Sau đó Nguyễn Phong liền cảm thấy áp lực của bọn người điên này chợt giảm mạnh. Chẳng bao lâu sau, toàn bộ đám người điên này đều đã bị tiêu diệt. Nguyễn Phong thở phào một tiếng, sau đó cười trên lưng Phong Thiên đi đến trước mặt kẻ cầm đầu đám người này nói lời cảm ơn:

“Bằng hữu, xin cảm ơn vì ngươi đã ra tay hiệp nghĩa giúp đỡ ta trong lúc nguy nan.”

“Chỉ là chút việc nhỏ mà thôi. Nếu so với việc ngươi một mình chiến đấu với đám quái vật kia để bảo vệ bạn bè, hành động của ta thật chẳng đáng kể đến. Thật lòng mà nói, ta thật sự rất muốn kết bạn với người có nghĩa khí như ngươi.”

“Được thôi, chuyện ấy nào có khó gì. Ta là Nguyễn Phong, từ giờ trở đi, ngươi và ta chính là bạn bè rồi”

“Ha ha, tốt. Ta là Lý Càn Hiếu, từ nay trở đi, ta và ngươi chính thức là bạn bè”

“Kết bạn thì không thể thiếu được rước nồng thịt ngon, chờ ta cứu tính mấy người anh em của ta, chúng ta nhất định phải uống một phen mới được.”

“Tốt, ta chờ ngươi”

Nguyễn Phong chỉ mới nói chuyện với Lý Càn Hiếu vài câu nhưng đã cảm thấy giống như thân quen từ lâu, không chút ngại ngùng cùng hân kết bạn. Sau đó Nguyễn Phong quay về chỗ lòng phòng ngự, đem Bồ Thần thảo giã nát lấy nước rồi cho mấy người Văn Thái mỗi người uống một vài giọt. Chỉ chốc lát sau, bọn Văn Thái lần lượt tỉnh lại.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao đầu ta lại đau thế này? Ồ, Nguyễn Phong, tại sao ngươi lại bị thương nặng như vậy?”

Nguyễn Phong lần lượt đem mọi chuyện đã xảy ra kể lại với bốn người Văn Thái. Càng nghe, bọn họ càng cảm thấy sợ hãi không thôi, nếu không phải Nguyễn Phong nhanh trí sử dụng “Thanh tâm phù” giúp bọn họ thanh tỉnh lại thì không biết giờ này bốn người sẽ ra sao, có lẽ cũng đã trở thành một trong những cái xác đang nằm la liệt trên mặt đất kia cũng nên. Hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, Từ Hồng chấp tay hướng về Nguyễn Phong làm một lễ.

“Nguyễn Phong, ta lại một lần nữa chịu ơn của ngươi rồi. Sau này dù có bất cứ chuyện gì, chỉ cần ngươi tìm đến ta nhất định sẽ tận lực giúp đỡ.”

“Nguyễn Phong, ân cứu mạng của ngươi lần này, ta sẽ khắc ghi thật sâu. Sau này chỉ cần ngươi nhờ cậy, ta nhất định sẽ giúp ngươi hết mình.”

Lý Càn Nhân cũng lễ Nguyễn Phong một cái, nói lời cảm tạ ân tình sâu sắc. Nguyễn Phong đối với những lời ấy lại chẳng quan tâm, chỉ cười xòa một cái.

“Các ngươi tỉnh lại là tốt rồi, lại đây ta giới thiệu với các ngươi một người bạn mới quen. Chính nhờ có hắn giúp đỡ ta mới có thể thoát khỏi vòng vây của lũ người điên kia đấy.”

Nói rồi hắn dẫn mấy người Văn Thái đến trước mặt Lý Càn Hiếu, nhưng hắn chưa kịp giới thiệu câu nào thì Lý Càn Nhân đã kinh ngạc hô lên:

“Anh cả!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 112: Gia đình

“Ồ, Càn Nhân, tại sao cậu lại xuất hiện ở đây? Anh vẫn nhớ rằng lần trước cậu lấy lý do bị bệnh không tiện anh xuất hành đấy.”

“Anh có thể đến đây được mà tôi không thể đến sao? Đùng tưởng được vua... được cha thiên vị thì anh có thể lên mặt với tôi.”

“Sao cậu lại nói thế! Cha đối với anh em chúng ta đều rất công bằng, mặc dù cách đối xử của cha đối với mỗi người có điểm khác nhau, nhưng mà thực sự thì tình thương của cha dành cho con cái đều bao la vô cùng.”

“Ha ha, anh tưởng tôi là trẻ con hay sao mà mang những lời ấy ra để lừa tôi. Nếu ông ấy công bằng, vậy tại sao lại chọn anh đi tìm kiếm linh hóa mà không phải là người khác? Rõ ràng ông ta đối với anh thiên vị hơn tất cả những người khác.”

“Cậu nói cha không công bằng, vậy tại sao khi cha hỏi ý kiến của mọi người thì cậu không phản đối. Quyết định của cha đã được tất cả chúng ta chấp nhận, vậy bây giờ cậu nói những lời này là có ý gì?”

“Ha ha, phản đối ư? Anh nghĩ tôi có thể phản đối quyết định của cha sao? Ông ta hoàn toàn không xem tôi là con, vậy ông ta còn có thể quan tâm đến ý kiến của tôi sao?”

“Cậu không nên nói như vậy. Dù sao đi nữa thì chúng ta vẫn là con của cha, huống chi cha đối xử với cậu cũng rất tốt. Anh vẫn còn nhớ khi cậu còn bé, cha dù bận trăm công ngàn việc nhưng vẫn thường xuyên dành thời gian để chơi với cậu. Cậu xem, trong số mấy anh em chúng ta, có ai được cha yêu quý đến như vậy không?”

“Anh lại đem chuyện hồi bé ra để lừa tôi sao? Từ khi tôi có thể nhận thức, tôi đã không cảm nhận được một chút tình thương nào từ ông ấy cả. Ông ta nuôi tôi chỉ vì cái dòng máu đang chảy trong người tôi mà thôi, ông ta hoàn toàn không coi tôi là con đẻ.”

“Bốp...”

Một âm thanh đánh gọn chất chứa vang lên giữa rừng cây. Trong khi Càn Nhân còn gặng cổ lên cãi thì Càn Hiếu đã giáng cho hắn một cái tát nỏ đom đóm mắt. Lý Càn Nhân nhất thời sững sờ, sau đó khuôn mặt đỏ bừng lên giận dữ.

“Anh, tại sao anh đánh tôi?”

“Tôi không cho phép cậu nói những điều như vậy về cha. Dù cho cha có đối xử hà khắc với cậu thế nào đi chăng nữa, tình thương của cha đối với cậu

vẫn là không đổi, cậu không thể chỉ vì việc ấy mà bôi nhọ danh dự của cha.”

“Ha ha, anh bệnh vực cha là phải thôi, bởi vì ông ấy thiên vị anh nhất mà. Còn tôi thì sao? Còn mẹ tôi thì sao? Bà ấy đã làm gì sai để phải chịu đựng sự lạnh nhạt của cha? Ông ta đối xử với mẹ con tôi như thế liệu đã xứng đáng hay chưa?”

Lý Càn Hiếu cảm thấy rất tức giận đối với những lời mà em trai mình nói ra, tay hắn đã giơ lên chuẩn bị giáng xuống một cái tát nữa. Thế nhưng cuối cùng hắn lại thu tay về, ánh mắt nhìn về phía em trai hắn xen lẫn một cảm giác thương xót.

“Thôi, cậu thu xếp cẩn thận đi, sau đó chúng ta sẽ cùng tìm linh hồn.”

“Tôi không cần! Tôi đã tìm được đồng đội cho mình rồi, tôi không cần đến sự giúp đỡ từ anh, tôi không cần đến sự giúp đỡ từ quân đội của cha. Anh mau đi đi, sau này nếu phải đối mặt nhau khi tranh đoạt linh hồn, tôi nhất định sẽ không nương tay đâu.”

Càn Nhân nói lời dứt khoát, sau đó xoay lưng bước đi trước. Lý Càn Hiếu nhìn theo bóng lưng của em trai mình, khe khẽ lắc đầu thở dài một tiếng, sau đó liền chấp tay nói với Nguyễn Phong.

“Anh bạn, xem ra nơi này có người không chào đón tôi rồi, tôi đành phải đi thôi. Nếu sau này cậu có dịp đến kinh đô, vậy hãy tìm đến nhà hàng lớn nhất của kinh đô thông báo với chủ quán một tiếng là muốn gặp tôi. Một khi nhận được tin của cậu, tôi nhất định sẽ đãi cậu một trận ra trò. Hẹn ngày gặp lại”

“Được thôi, sau này khi có dịp đến kinh đô tôi nhất định sẽ đến tìm anh. Hẹn ngày gặp lại”

Lý Càn Hiếu sau khi từ biệt Nguyễn Phong liền xoay ngựa rồi đi, rất nhanh đã xa khuất sau tầng tầng cây cối. Chờ khi Lý Càn Hiếu đã rời xa, Nguyễn Phong liền ngồi xuống đất điều hòa nguyên lực một lượt. Những vết thương trên thân thể hắn đã được bôi thuốc cầm máu tạm thời, lúc này đây theo từng vòng tuần hoàn nguyên lực của Nguyễn Phong liền nhanh chóng kéo da non, chỉ sau gần chục vòng tuần hoàn thì những vết thương này về cơ bản đã lành lại. Đây chính là một trong những hiệu quả của việc tu luyện: tăng nhanh tốc độ chữa lành vết thương. Thực tế mà nói, đây chẳng qua cũng chỉ là phương pháp điều động nguyên tố thuộc ngũ hành tồn tại trong cơ thể một cách tuần hoàn, thúc đẩy nhanh quá trình hồi phục mà thôi. Tất nhiên, mọi việc đều có giới hạn, phương pháp này cũng không thể trị được những vết thương quá nặng, hơn nữa lượng nguyên lực tiêu hao mỗi khi vận dụng phương pháp này cũng rất lớn.

“Đại ca, anh thế nào rồi?”

Văn Thái đang đứng một bên hộ pháp cho Nguyễn Phong, thấy hắn tỉnh lại liền vội vàng hỏi thăm.

“Ồn rồi, không sao nữa rồi. Về cơ bản thì các vết thương của tôi đều đã lành lại, nhưng mà nguyên lực tiêu hao thì tạm thời chưa thể hồi phục. Tôi nghĩ tôi nay chúng ta hãy nghỉ lại đây một đêm, sáng mai mới tiếp tục tiến vào trong rừng rậm.”

“Vậy cũng được, anh cứ ngồi nghỉ đi, để tôi đi chuẩn bị cho.”

Nói rồi Văn Thái nhanh chóng đứng dậy đi làm công việc chuẩn bị. Trong lúc đó, Nguyễn Phong lại đi đến bên cạnh Lý Càn Nhân. Hai người đều lặng yên đứng nhìn về phía xa, mãi một lúc sau Nguyễn Phong mới mở lời:

“Tôi biết trong lòng anh không vui, nhưng tôi vẫn muốn góp ý với anh một câu: gia đình mỗi người chỉ có một, khi còn có thể ở bên người thân thì hãy biết trân trọng niềm hạnh phúc ấy, đừng để đến khi đã mất đi rồi mới thấy hối tiếc.”

“Cảm ơn, nhưng anh không hiểu hoàn cảnh của tôi đâu.”

“Ồ, nếu có chuyện trong lòng thì không nên giữ một mình. Nếu không ngại thì anh cứ xem tôi như là bạn bè, kể ra nỗi lòng của anh đi”

Nguyễn Phong lựa lời nói chuyện với Lý Càn Nhân. Hắn từ biểu hiện của Lý Càn Hiếu có thể nhận ra được người này rất quan tâm đến em trai mình, chính vì vậy hắn không muốn Lý Càn Nhân chỉ vì một vấn đề hiểu lầm nào đó mà đánh mất đi tình cảm gia đình đáng trân quý. Đã một lần phải chịu đựng nỗi đau khi đánh mất đi những người thân yêu nhất của mình, Nguyễn Phong giờ đây không muốn thấy chuyện đó xảy ra với bất cứ người quen nào của hắn.

“Ồi... Nếu kể lại chuyện này, có lẽ phải bắt đầu kể từ khi tôi sinh ra. Cha tôi vốn là người đứng đầu của một dòng dõi quyền quý, chính vì vậy mọi người xung quanh ông đều rất coi trọng chuyện danh dự gia đình. Còn mẹ tôi vốn dĩ chỉ là một người hầu trong dòng dõi ấy, thế nhưng bà lại có sắc đẹp quyến rũ lòng người, chính vì vậy mới khiến cho cha tôi nảy sinh lòng yêu say đắm. Không lâu sau đó, mẹ tôi mang thai tôi, thế nhưng cha tôi lại không thể cho bà bất cứ danh phận gì cả, bởi người trong dòng họ của cha tôi kịch liệt phản đối chuyện này, họ nói mẹ tôi không có xuất thân danh giá, không thể xứng với cha tôi được. Sau khi biết được tin ấy, mẹ tôi đã đau lòng vô cùng. Từ khi tôi có thể nhận thức được mọi chuyện, tôi chưa bao giờ nhìn thấy mẹ tôi nở một nụ cười thật sự. Dù cho tôi cố gắng làm cho bà ấy hài lòng đến mức nào, mẹ tôi vẫn chỉ nở một nụ cười nín mà thôi. Tất cả đều chỉ vì cha tôi, đều vì ông ấy mà mẹ tôi mới không bao giờ có thể cười tươi được nữa. Mà cũng từ khi tôi nhận thức được mọi chuyện, tôi mới phát hiện ra rằng cha tôi đối với hai mẹ con chúng tôi thật sự rất lạnh nhạt. Mặc dù hàng tháng ông vẫn chu cấp đầy đủ cho hai mẹ con chúng tôi, thế nhưng chưa có một lần ông đến thăm chúng tôi, chưa có một lần nào ông ăn cùng chúng tôi một bữa cơm gia đình. Hình bóng của cha trong lòng tôi chỉ là một cái bóng mờ nhạt lạnh lẽo mà thôi.”

Nói đến đây, Càn Nhân ai oán thở dài một tiếng, giống như vừa phải nhắc lại một việc cực kì đau buồn trong đời. Nguyễn Phong đối với hắn rất là thông cảm, đồng thời đối với cái tư tưởng môn đăng hộ đối, nghiêm cấm tình yêu của thời đại này mà cảm thấy cực kỳ chán ghét.

“Tôi rất thông cảm với anh, nhưng tôi nghĩ rằng cha anh cũng có nỗi khổ khó nói cho nên mới không thể gần gũi với mẹ con anh. Tôi tin rằng ông ấy đối

với anh cũng yêu thương hết mực.”

“Cảm ơn anh, có lẽ tôi đối với việc này cũng đã quá cứng nhắc, sau này tôi sẽ cố gắng nhiều hơn để cha tôi có thể hạnh diện. Đây cũng chính là lí do mà tôi tham gia vào cuộc truy tìm linh hỏa lần này.”

Đúng lúc này Văn Thái quay trở về, trên tay hắn còn xách theo rất nhiều củi khô, còn có hai ba con gà rừng cùng với vài con thỏ rừng nữa. Củi khô nhanh chóng được vun lại thành một đồng to, ngọn lửa được đốt lên chẳng bao lâu đã cháy rừng rực. Gà rừng, thỏ rừng sớm đã được lột sạch lông, rửa sạch, lúc này liền được gác lên trên đồng lửa. Mùi thịt nướng thơm phức rất nhanh đã bốc lên ngào ngạt, từng giọt mỡ chảy ra rơi tí tách xuống đồng lửa, khiến cho hương vị càng thêm hấp dẫn. Trần Duy chẳng biết kiếm được ở đâu mấy cái ống trúc, lúc này liền lấy ra sử dụng như chén rượu. Nguyễn Phong lấy ra một túi rượu ngon, nhanh chóng rót đầy vào các ống trúc ấy.

“Nào, anh em, chúng ta cạn chén. Chén này chính là để chúc mừng chúng ta hôm nay đã thuận lợi vượt qua tình huống nguy hiểm. Cạn chén”

“Tốt, cạn chén!”

Cả năm người cùng nhau uống một hơi hết sạch ly rượu. Sau đó Nguyễn Phong liền xé một chiếc đùi thỏ xuống, vừa định đưa lên miệng ăn thì nhìn thấy hồ ly trắng hai mắt long lanh nhìn chằm chằm vào chiếc đùi thỏ ấy. Nguyễn Phong khẽ cười một tiếng, đem đùi thỏ cho con hồ ly ấy ăn. Đúng vào lúc không khí đang tăng cao, cả năm người đều đang nhiệt tình uống rượu nồng, ăn thịt ngon thì từ phía rừng rậm vang lên một tràng âm thanh xào xạc.

“Cứu!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 113: Quái thú

“Cứu tôi với!”

Một tiếng la thảm thiết vang lên giữa đêm tối, theo làn gió đêm vọng đi khắp mảnh rừng rậm. Tiếng kêu cứu ngay lập tức đánh động đến một lượng lớn tu luyện giả ở khu vực lân cận. Trong đêm, từng tràng âm thanh loạt xoạt không ngừng vang lên khiến cho bất kể là các phương thể lực hay là các tu luyện giả tự do vào lúc này đều phải đề cao cảnh giác đến mức tối đa. Vũ khí sớm đã được tuốt ra khỏi vỏ, trận hình đội ngũ nhanh chóng được hình thành, người người ánh mắt đều tập trung về phía rừng rậm nơi phát ra tiếng kêu. Cả khu rừng đều chìm vào trong bầu không khí căng thẳng nặng nề. Không một ai dám phát ra tiếng động, mọi người đều nín thở lại chờ đợi. Bầu không khí im lặng mà trầm trọng ấy tưởng chừng như sẽ kéo dài đến vô tận!

“Gầm...”

Đúng lúc này, từ trong mảnh rừng mà mọi người đang nhìn chằm chằm, một tiếng gầm cuồng bạo vang lên làm chấn động cả khu rừng.

“Rắc rắc...”

Theo sau tiếng gầm, một loạt âm thanh gãy đổ vang lên, từng mảng cây rừng đổ rạp sang hai bên làm dấy lên một trận gió bụi mờ mịt. Trong tầng tầng cát bụi mờ mịt, một bóng ảnh đỏ rực đang lao nhanh về phía đám tu luyện giả, để lại trên mặt đất từng dấu chân hừng hực lửa cháy.

“Quái vật! Mọi người cẩn thận”

Một tu luyện giả nào đó hét lên nhắc nhở tất cả mọi người, bất kể là ai vào lúc này đều nắm chặt hơn vũ khí trong tay, dường như đó là thứ duy nhất họ có thể tin tưởng được.

Tốc độ của con quái vật kia rất nhanh, chỉ trong chớp lát nó đã lao đến trước mặt một đội ngũ tu luyện giả. Đội ngũ này là do hơn mười người tu luyện giả tự do kết hợp thành, ngay khi vừa chạm mặt với quái thú liền tung ra tầng tầng lớp lớp đòn công kích. Chỉ có điều, công kích của bọn họ không theo một trận hình bài bản nào cả, tuy nhiều nhưng hỗn loạn tạp nham, thậm chí còn có những đòn công kích va chạm vào nhau rồi cùng biến mất. Con quái thú đối mặt với những đòn công kích ấy chẳng chút sợ hãi, nó gầm vang một tiếng rồi xoay người, vung cái đuôi to lớn của nó lên quét tan hết thấy những đòn công kích đang nhắm vào nó. Sau khi hoàn thành một động tác xoay người đẹp mắt, con quái vật ấy gầm lên một tiếng khiến cho đám tu luyện giả đang đứng ở phía đối diện đều cảm thấy hoa mắt chóng mặt, hai tai ù ù. Từ trong màn cát bụi dày đặc, hai luồng sáng công kích bất ngờ đánh tới khiến cho đám tu luyện giả kia bối rối chân tay. Vài tên xui xẻo chẳng may bị dính phải đòn công kích của quái thú, cả thân thể bọn hắn ngay lập tức bùng cháy dữ dội, ngọn lửa nóng đến mức vũ khí trên tay bọn chúng cũng bị hòa tan trong giây lát. Chỉ vài giây trôi qua, bóng dáng của những kẻ đen đuôi ấy đã hoàn toàn biến mất, có chăng chỉ còn lại vài vết cháy đen trên mặt đất cho thấy nơi đó đã từng có kẻ bị thiêu chết.

“Gràooooo...”

Con quái thú gầm lên một tiếng ra oai với đám tu luyện giả. Bốn năm tên tu luyện giả còn sống sót sau khi đối mặt với nó lúc này đây đều đã sợ đến vỡ mật, vội vã quay lưng tháo chạy. Con quái thú dường như thích thú khi ngắm nhìn thấy sự hoảng sợ của đám người kia, nó cũng không thèm đuổi theo mà chỉ đứng tại chỗ phun ra mấy quả cầu lửa đỏ rực đuổi theo bọn chúng. Tốc độ của đám cầu lửa ấy không nhanh, thế nhưng bất kể đám người kia

chạy thế nào cũng không thoát khỏi sự truy đuổi của mấy quả cầu này, cuối cùng bọn chúng đều không thể tránh khỏi kết quả bị hỏa thiêu. Tất cả tu luyện giả đang có mặt tại nơi đây vào lúc này đều cảm thấy trong lòng lạnh lẽo. Nhìn cảnh đồng loại của mình bị thiêu chết, ngay cả một chút tro cốt cũng không còn, thử hỏi có ai mà bình tĩnh được? Người dẫn đầu của các phương thế lực ngay lập tức quyết định hợp tác để tiêu diệt con quái thú này. Từng đội ngũ chỉnh tề tiến lên, bao vây con quái thú lại. Theo mệnh lệnh của thủ lĩnh, từng đội ngũ lần lượt xuất kích. Đòn công kích dày đặc như mưa tấn công tới tấp đến con quái thú. Trong chớp lát, thân hình con quái thú đã bị bao phủ bởi đủ thứ ánh sáng hoa lệ của các đòn công kích, chỉ còn lại tiếng gào thét tràn đầy sự đau đớn và phẫn hận của con quái thú vọng lại. Tất cả các phương thế lực đối với con quái thú này không hề nương tay, các đòn công kích phủ tới càng lúc càng dồn dập, ngay cả tiếng gào thét của con quái thú cũng bị nhấn chìm bởi tiếng bùng nổ của nguyên lực.

“Bùm... oành”

Một tiếng nổ vang trời đánh dấu chấm hết cho sự công kích của các phương thế lực. Sau nửa tiếng đồng hồ liên tục công kích, tất cả mọi dấu hiệu tồn tại của con quái thú đều đã bị xóa sạch. Không còn tiếng kêu gào kinh người, không còn đòn công kích chống trả, trên mặt đất chỉ còn lại một cái hố to làm chứng nhân cho cái chết của con quái thú, xung quanh miệng hố lửa cháy rập rờn.

“Chúng ta thành công rồi, con quái thú ấy cuối cùng cũng bị tiêu diệt”

“Mau, mau tiến lên xem có thu hoạch được gì không? Một con quái thú mạnh mẽ như vậy, chắc chắn là đã ngưng kết thành nguyên tủy rồi, nếu có thể lấy được thì đúng là giàu to rồi.”

Vài kẻ tu luyện giả vội vã đề nghị, phần đông tu luyện giả còn lại đều hưởng ứng theo, kẻ nào kẻ nấy hai mắt đều sáng rực lên nhìn chăm chăm về cái hố to trên mặt đất. Nếu có thể lấy được nguyên tủy thì... Chi mới nghĩ đến đây thôi, không ít kẻ đã muốn phát điên lên rồi. Nguyên tủy, đó chính là tiền tài vô tận, là sức mạnh vô cùng, là niềm khao khát của vô số tu luyện giả trên Hồng Bảng đại lục này!

Nguyên tủy là gì? Đơn giản mà nói, đó chính là chân hồn. Tất cả mọi người đều biết thu phục chân hồn tổng cộng ba biện pháp, trong đó có một biện pháp là tiêu diệt hồn thú để cưỡng đoạt linh hồn chúng trở thành chân hồn cho con người. Loại chân hồn này có một nhược điểm là các thuộc tính của chân hồn đều sẽ bị giảm sút đi đáng kể so với nguyên bản, hơn nữa chân hồn còn mang theo niềm oán hận có thể gây tác dụng xấu tới chủ nhân trong quá trình tu luyện. Tuy nhiên vẫn có một ngoại lệ đối với phương pháp này, đó chính là đi săn các loại hồn thú mạnh mẽ để tìm kiếm nguyên tủy. Nếu như hồn thú có thể đạt đến cấp độ Bát quái, trong cơ thể chúng sẽ sinh ra nguyên tủy. Loại nguyên tủy này có thể giúp cho hồn thú tăng nhanh tốc độ tu luyện, đồng thời cũng ẩn chứa trong đó tinh hoa linh hồn và thể xác của hồn thú. Nếu như con người có thể đạt được nguyên tủy này hoàn toàn có thể liên kết với tinh hoa linh hồn của hồn thú, tạo nên một chân hồn thuần khiết nhất. Hơn nữa, một khi có thể hấp thu được nguyên tủy, thể chất của tu luyện giả sẽ được gia tăng mạnh mẽ, không thua kém gì so với các loại hồn thú. Chính vì những lý do này mà bất cứ tu luyện giả nào cũng mong muốn thu được nguyên tủy. Chỉ có điều, hồn thú đã đạt đến cấp bậc Bát quái nào có dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, cho nên nguyên tủy đã quý lại càng thêm quý. Có thể nói, chỉ cần nguyên tủy xuất hiện thì sẽ dấy lên một trận tranh đoạt đáng sợ.

Xong lên tìm kiếm đầu tiên chính là đám tu luyện giả tự do, đối với bọn họ mà nói, chỉ cần có được nguyên tủy thì sẽ đổi được vô số tài liệu quan trọng đối với việc tu luyện, thậm chí bọn họ cũng có thể sử dụng nguyên tủy để một bước lên trời. Trái ngược với đám tu luyện giả tự do, các thế lực lại vẫn giữ nguyên đội hình, không một phe nào có ý định ra tay trước. Thủ lĩnh của bất kì thế lực nào cũng hiểu rõ, ai ra tay trước thì sẽ phải chịu sự công kích của tất cả các thế lực còn lại, huống chi đến lúc này vẫn còn chưa rõ ràng liệu có nguyên tủy thật sự hay không? Không ai muốn phải hy sinh một cách vô ích cả.

“Ta tìm được rồi, ta tìm được rồi! Ha ha ha, quả thật là có nguyên tủy, nguyên tủy này chính là của ta”

Một tên tu luyện giả nào đó đột nhiên hét lên mừng rỡ, trong tay hắn nắm chặt một khối đá trong suốt, ở giữa khối đá dường như còn có một ngọn lửa đang bùng rực cháy. Những kẻ đứng ngoài cuộc lúc này không khỏi lắc đầu cảm thán, không biết là cảm thấy tên tu luyện giả kia quá may mắn hay quá ngu ngốc. Gã tu luyện giả này còn chưa kịp vui mừng bao lâu đột nhiên kêu thảm một tiếng, một thanh kiếm đâm xuyên qua tim khiến hắn chết ngay lập tức. Cái chết của gã tu luyện giả này đã khơi mào cho một trận chém giết tranh đoạt đáng sợ. Đám tu luyện giả lao lên đầu tiên lúc này điên cuồng tấn công những kẻ xung quanh mình, cái hố to nơi vùi thây con quái thú, lúc này lại trở thành nơi vùi thây của hàng chục tu luyện giả. Đến cuối cùng, chỉ còn lại duy nhất một gã tu luyện giả còn sống, thể nhưng thân thể hắn lúc này cũng đã tàn tạ vô cùng, đứng cũng không vững.

Các thế lực lớn vẫn đứng một bên canh chừng, chưa có một kẻ nào đủ can đảm để xông lên cướp đoạt nguyên tủy. Đúng lúc này, khối nguyên tủy trên tay gã tu luyện giả tự do kia đột nhiên nứt ra, ngọn lửa bên trong khối nguyên tủy bùng cháy mạnh mẽ, nuốt gọn gã tu luyện giả. Trong cái hố vốn chất đầy xác người, lúc này đây lại trở thành thức ăn cho ngọn lửa đáng sợ ấy. Thế rồi, trong ánh mắt ngỡ ngàng của tất cả những tu luyện giả đang ở nơi này, con quái thú một lần nữa hồi sinh từ trong đám lửa. Thân hình nó lúc này trở nên rõ ràng hơn hẳn khi trước, bề ngoài của con quái thú nhìn qua có phần giống với loài hổ, thể nhưng trên thân nó lửa bốc cháy rùng rục, và càng đáng sợ hơn là con quái thú này có đến hai cái đầu.

“Gầm...”

Con quái thú một lần nữa cất tiếng gầm vang, ẩn chứa trong đó là sự ngạo nghễ và khinh thường, có lẽ là nó đang khinh thường loài người quá tham lam, chỉ vì một chút lợi ích mà đã tự tàn sát lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 114: Long tranh hổ đấu

Đêm đã khuya, thế nhưng đêm lại không tĩnh lặng. Nơi phía Tây của Đại Việt quốc, một mảnh rừng rộng lớn tiếp giáp với huyện Tương Dương đêm nay bỗng sáng rực rỡ! Ánh lửa cháy rừng rực, sáng chói soi rọi khắp khu rừng. Thi thoảng lại có vài tiếng gầm rống vang lên, không biết là phát ra từ loại thú vật nào nhưng lại mang theo sự ngao ngễ và tự đắc vô cùng. Tại một khoảng rừng gần khu vực trung tâm, hàng trăm người đang đứng thành một vòng lớn, vẻ mặt ai cũng mang theo nét kinh ngạc và sợ hãi. Ở giữa vòng là một con quái thú toàn thân rực lửa, mình hổ đuôi rắn, càng đặc biệt hơn nữa là nó có đến hai cái đầu, mỗi cái đều to lớn dữ tợn nhìn không kém gì đầu sư tử. Tiếng gầm thét vang vọng khắp cả khu rừng chính là do quái thú này phát ra.

Đêm hôm nay, tại khu rừng này đã phát sinh quá nhiều chuyện, khiến cho bất cứ ai chứng kiến đều cảm thấy kinh hoàng. Một con quái thú mang theo sức mạnh phi thường đột nhiên xuất hiện, bằng vào thủ đoạn tàn ác dễ dàng tiêu diệt mấy chục tu luyện giả, sau đó lại sử dụng mưu kế khiến cho người người nổi lòng tham mà tự tàn sát lẫn nhau. Hiện giờ bất cứ ai có mặt tại đây khi nhìn về phía con quái thú đều không tự chủ mà nảy sinh cảm giác kiêng kỵ thật sâu. Sau cùng, một tên thủ lĩnh của phương thế lực nào đó đột nhiên hét to:

“Các vị, chúng ta đã có thể tiêu diệt con quái thú này một lần, không có lý do gì mà không thể tiêu diệt nó thêm một lần nữa. Mong các vị suy nghĩ đến đại cục, cùng nhau hợp sức tiêu diệt con quái thú này trước.”

“Đúng thế, bây giờ chúng ta cần chính là đoàn kết. Chỉ có tiêu diệt được quái thú này chúng ta mới có cơ hội tiếp tục truy tìm linh hóa, bằng không tất cả mọi người đều khó thoát khỏi nanh vuốt của con quái thú này.”

Lời vừa nói ra lập tức dẫn đến sự hưởng ứng của tất cả mọi người ở đây. Đứng trước bạo lực, con người ta dễ dàng đoàn kết với nhau. Các thế lực lại một lần nữa sắp xếp lại đội hình tạo thành trận thế công kích con quái vật. Từng loạt đòn công kích tung ra như mưa, nhanh chóng bao phủ con quái vật lại. Thế nhưng cảnh tượng quái vật bị bao trùm trong hàng loạt đòn tấn công mà chết đã không xảy ra. Chỉ thấy những đòn công kích khi đánh lên con quái thú liền bị ngọn lửa bao trùm thân thể nó nuốt gọn. Con quái thú gầm vang một tiếng, giống như là hưng phấn nhưng đồng thời cũng mang theo cảm giác khinh thường giễu cợt.

“Mọi người, mau mau đổi phương pháp công kích, tất cả những ai có thể sử dụng thủy hệ nguyên tố thì mau tập trung công kích con quái thú, những người khác yểm trợ đội chủ công, tránh để con quái thú tấn công họ.”

Một thủ lĩnh của thế lực lớn nào đó lên tiếng, các thế lực khác thấy lời hắn nói cũng liền hành động theo. Trong phút chốc, số lượng đòn công kích lên mình con quái thú giảm hẳn, chỉ còn lại không đến một phần năm so với lúc trước, thế nhưng toàn bộ số này đều là đòn công kích thủy hệ. Nào là sóng nước, thương băng, kiếm băng, nước độc... hình thành lên một “con mưa” đúng nghĩa đổ ập về phía quái thú. Con quái thú đối với những đòn công kích này hình như rất kiêng kỵ, không dám đón đỡ trực tiếp như trước. Chỉ thấy nó trùng bốn chân xuống, cái đuôi dựng đứng lên, hai cái miệng rộng hoác, đỏ lòm há to ra, phun ra một trận lửa nóng rực. Nước và lửa tranh đấu giữa không trung vang lên những tiếng xèo xèo, hơi nước bốc lên mờ mịt, che phủ cả thân hình con quái thú vào trong.

“Mọi người cẩn thận, mau thành lập trận hình phòng ngự, con quái thú sắp sửa phản kích rồi!”

Tất cả tu luyện giả vội vã di chuyển, nhanh chóng sắp xếp thành đội hình phòng thủ, vũ khí trong tay mỗi người đều được nắm chặt hơn, nguyên lực trong cơ thể cũng được vận chuyển dồn dập hơn. Mỗi người đều thở chậm lại, thậm chí là nín thở chờ đợi đòn phản kích của con quái thú.

“Gầm...”

Đúng lúc này, con quái thú gầm to một tiếng khiến cho trời đất cũng phải quay cuồng. Đám tu luyện giả cấp thấp ở nơi này ngay lập tức cảm thấy đầu váng mắt hoa, có vài kẻ yếu đuối bị tiếng gầm làm chấn động đến mức hai lỗ tai cũng chảy máu, thậm chí là hôn mê ngay tại chỗ. Những kẻ thực lực cao thâm hơn một chút tuy không bị tiếng gầm làm cho xây xẩm mặt mày, nhưng sắc mặt cũng trắng bệch lại, kẻ nào kẻ nấy đều vội vã chỉ đạo đồng đội cố gắng giữ vững trận hình. Trong lúc đám tu luyện giả còn đang bối rối thì con quái thú đột nhiên phóng vọt ra khỏi màn hơi nước. Chỉ thấy nó lao thẳng lên trời cao giống như một mũi tên, kéo theo phía sau một dải dài lửa cháy hừng hực. Trên không trung, con quái thú điên cuồng gào thét khiến cho trời đất cũng biến sắc. Hóa nguyên tố trong không khí bị con quái thú triệu tập lại, hình thành lên cả một vầng mây lửa to lớn trên bầu trời. Đám tu luyện giả phía dưới nhìn thấy vậy đều biến sắc, kẻ nào cũng cảm thấy trái tim run lên một hồi. Đòn công kích của con quái thú mang theo thanh thế thật lớn, chỉ vừa nhìn qua đã đủ biết uy lực sẽ mạnh mẽ đến thế nào. Các đội ngũ tu luyện giả vội vã thúc giục nguyên lực, liền thủ tạo thành một lồng phòng ngự thật lớn. Thế nhưng, đối mặt với đòn công kích của con quái thú, lớp bảo vệ ấy dường như vẫn quá yếu đuối.

“Trần Duy, Văn Thái. Hai người còn nhớ lần chúng ta đối mặt với thụ yêu chứ?”

“Tôi vẫn còn nhớ như in đây, lần đó suýt nữa thì chúng ta trở thành thức ăn cho đám cây mục đấy rồi. Đại ca, anh nhắc lại chuyện này làm gì?”

“Chút nữa Văn Thái hãy dựng lên tường phòng ngự bằng thổ nguyên tố nhé. Hóa sinh thổ, vì vậy tường phòng ngự của cậu sẽ chống chịu được đòn công kích của con quái thú tốt hơn những người khác. Trong lúc đó tôi sẽ tranh thủ thời gian chuẩn bị một đòn tấn công mạnh nhất. Chờ khi đòn công kích của con quái thú vừa dứt, tôi sẽ tấn công nó trước, các cậu hãy liền thủ lại thực hiện đòn công kích phối hợp giống lần chúng ta đối phó với thụ yêu.”

“Cái gì, anh muốn một mình đối mặt với con quái thú đáng sợ đó ư?”

“Không có vấn đề gì đâu, tôi chỉ kéo dài thời gian cho các cậu chuẩn bị thôi!”

“Thế nhưng như thế vẫn là quá nguy hiểm, còn cách nào khác hay không?”

“Không có cách nào khác đâu, nếu các cậu lo cho tôi thì hãy cố gắng thực hiện cho tốt đòn công kích phối hợp ấy. Nhớ là áp dụng nguyên tắc tương

khắc giữa các nguyên tố đấy nhé, Văn Thái sẽ mở đầu, tiếp đến là Trần Duy”

Nhắc nhở hai người anh em của mình xong, Nguyễn Phong lại quay sang nói với Từ Hồng và Càn Nhân.

“Từ Hồng, Càn Nhân, tôi có một việc muốn nhờ hai người”

“Sao, có việc gì thì anh cứ nói thẳng ra, giờ là lúc nào mà còn phải câu nệ khách sáo thế chứ”

“Được, vậy tôi muốn nhờ hai người chút nữa khi con quái thú dừng công kích thì hãy phối hợp với Văn Thái và Trần Duy tấn công nó. Hai người bọn họ sẽ mở đầu công kích, tiếp theo đến lượt Từ Hồng tấn công, nhớ là anh chỉ được sử dụng kim hệ nguyên lực thôi đấy. Sau khi Từ Hồng hoàn thành đòn tấn công thì sẽ đến lượt Càn Nhân, anh hãy tấn công bằng chiêu thức mạnh mẽ nhất của mình nhé.”

“Vậy còn anh thì sao?”

“Yên tâm, tôi đã có tính toán cả rồi”

Nói đến đây, Nguyễn Phong liền lên tiếng nói với tất cả tu luyện giả ở nơi này.

“Các vị, chút nữa khi con quái thú dừng công kích, mấy anh em chúng tôi sẽ mở đầu tấn công nó, các vị hãy cố gắng tấn công vào cùng vị trí với mấy người chúng tôi. Chỉ có đòn tấn công tập trung như vậy mới có khả năng tiêu diệt con quái thú này”

“Được, chúng tôi nhất định sẽ làm theo”

“Tốt lắm người anh em, chúng tôi sẽ làm theo cậu”

Nghe thấy có người chấp nhận nguy hiểm mở đầu công kích, đám tu luyện giả của các thế lực đều cảm thấy vui mừng, dễ dàng chấp nhận lời đề nghị của Nguyễn Phong. Đúng lúc này, đòn công kích của con quái thú bắt đầu phủ xuống. Chỉ thấy từng tầng lửa từ trên trời rơi xuống như mưa, liên miên không ngừng phủ xuống. Nguyễn Phong thấy vậy liền vội vã múa thương, thi triển ra bước đầu tiên của Hóa Long Thương. Quanh người hắn nhanh chóng hình thành lên một cái kén màu bạc, vững vàng đứng dưới đòn công kích của con quái thú. Thế nhưng mưa lửa rơi xuống ngày càng nhiều, tới tập dòn dập, từng tầng lửa to cứ thế đập xuống khiến cho bất cứ lòng phòng ngự nào cũng phải lung lay. Nguyễn Phong đứng trong cái kén màu bạc, hai tay múa thương ngừng ngừng, thế nhưng đôi mắt với áp lực đến từ mưa lửa khiến hắn phải cố gắng hết sức, trên nắm tay hắn đã xuất hiện những tia máu vỡ ra. Máu tươi theo lòng bàn tay hắn chảy xuôi theo cán thương, mỗi lần thương vung lên lại có vài giọt máu bắn ra, hòa nhập vào cái kén màu bạc. Đòn công kích mưa lửa của con quái thú kéo dài đến mười phút đồng hồ, áp lực mà nó gây ra càng ngày càng lớn. Không ít thế lực do không chịu nổi đòn công kích mà lòng phòng ngự bị phá vỡ, người thuộc thế lực đó đều bị mưa lửa hủy diệt trong chớp mắt. Các thế lực khác lúc này cũng đã sắp không chịu nổi, lòng phòng ngự đều đã xuất hiện vết nứt, nếu đòn công kích còn tiếp tục kéo dài thì kết cục bị hủy diệt là không thể nghi ngờ. May mắn cho bọn họ là đòn công kích của con quái thú cuối cùng cũng dừng lại.

“Gừ ràooooo...”

Một tiếng rống gầm bất ngờ vang lên giữa rừng sâu, kéo theo là một loạt tiếng bùng nổ. Tất cả những người có mặt ở đây vào lúc này đều kinh ngạc nhìn về nơi phát ra âm thanh kinh hồn ấy. Chỉ thấy giữa không trung xuất hiện một bóng rùng to lớn uy nghiêm. Trên thân rùng, từng lớp vảy màu bạc đan xen vào nhau, chắc chắn mà tinh xảo. Xen lẫn giữa màu bạc tinh tế, người ta còn thấp thoáng thấy những tia sáng màu đỏ máu đang lưu chuyển trong thân rùng. Trong đôi mắt rùng, người ta dường như thấy được một tia sáng sinh mệnh lóe lên trong thoáng chốc.

Trên thân rùng, Nguyễn Phong lúc này đang nắm chặt ngọn thương trong tay, khuôn mặt hắn đã nhợt nhạt hẳn đi, thế nhưng đôi mắt Nguyễn Phong vẫn nhìn chăm chăm về phía con quái thú. Thế rồi hắn vung thương lên, mũi thương chỉ thẳng về phía con quái thú. Rùng bạc theo sự điều khiển của Nguyễn Phong liền gầm lên một tiếng, thân rùng uốn lượn một vòng trong không trung rồi lao thẳng về phía trước, mục tiêu chính là con quái hồ hai đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 115: Đột biến

Gió! Cuồn cuộn.

Mây! Vùn vù.

Ánh sao đêm vốn đã bị lu mờ bởi ngọn lửa sáng rực rực lúc này đây lại bị che phủ bởi tầng tầng mây đen. Bầu trời đêm bỗng trở nên nặng nề vô cùng! Vòm trời thênh thang trong phút chốc như bị kéo xuống sát mặt đất khiến cho người ta không khỏi lo sợ liệu bầu trời có đổ xuống hay không? Đêm nay, cả trời đất cũng không được ngủ yên!

Trên không trung, ánh lửa rực rực trên thân con quái thú dường như càng tỏa sáng hơn giữa muôn trùng mây gió. Thế nhưng, khi nhìn vào ánh lửa ấy người ta lại không có cảm giác sục sôi hùng hực khí thế, thay vào đó là một loại cảm giác chói với mỏng manh, giống như một ngọn nến đang cố gắng

phát ra những tia sáng cuối cùng trước khi tàn lụi. Đôi mắt với thể tới mạnh mẽ của Nguyễn Phong, con quái thú gầm to một tiếng, bốn chân to lớn đập trên không khí nhanh chóng phóng tới phía Nguyễn Phong. Một rồng một hổ giữa không trung lao thẳng vào nhau, mở màn cho một trận chiến điên cuồng.

“Rồngggg”

Quái hổ gầm to một tiếng, hai cái miệng mở rộng ra cùng lúc nhắm về phía cổ ngân long mà cắn tới. Ngân long dưới sự điều khiển của Nguyễn Phong cũng không chịu kém cạnh, thân rồng mềm dẻo uốn lượn dễ dàng tránh thoát đòn công kích của con quái hổ, đuôi rồng cũng thuận đà quật ngược lên về phía đối phương. Quái thú cắn huyệt liền nhanh chóng lùi về sau, vừa kịp tránh thoát được đuôi rồng đang đánh tới. Một rồng một hổ lại kéo giãn khoảng cách ra, gườm gườm nhìn nhau. Trải qua một lượt chiến đấu, con quái hổ đã nhận ra đối thủ lần này của nó cũng đáng sợ vô cùng. Đôi mắt bốc lửa của con hổ chăm chăm nhìn về phía trước, thể rồi một đầu của nó ngửa lên trời, cái miệng há to dễ dàng nuốt lấy một lượng lớn hỏa nguyên tố. Hỏa nguyên tố tích tụ trong miệng con quái thú nhanh chóng được nén lại thành một quả cầu lửa, thể tích của quả cầu lửa theo thời gian mà nhỏ dần lại. Nguyễn Phong ở phía đối diện thấy vậy trong lòng càng thêm đề cao cảnh giác, nguyên lực trong thân thể được điều động một cách tối đa, quanh thân thể hắn ngày càng tụ lại nhiều phong nguyên tố hơn. Đúng lúc này, bóng rồng bạc đột nhiên chuyển mình, thân rồng bỗng sinh ra lực hấp dẫn đối với phong nguyên tố được Nguyễn Phong triệu tập. Trong lúc hắn còn đang kinh ngạc vì biến cố này, ngân long bất ngờ gầm lên một tiếng đầy hưng phấn, bộc lộ cảm xúc không khác gì một sinh vật thực sự. Theo tiếng gầm của ngân long, phong nguyên tố trong phạm vi mảnh rừng này liền sục sôi, tiếng gió rít gào từng cơn mang theo cái uy thế hủy diệt không gì cản nổi.

“Gràooooooooo”

Quái hổ hai đầu nhận thấy sự uy hiếp đến từ ngân long đã tăng lên rõ rệt thì không khỏi giận dữ, nó gầm rồng một tiếng dữ tợn rồi phun quả cầu lửa về phía đối phương. Ngân long đối mặt với đòn tấn công của đối phương chẳng chút nao núng, phong hệ nguyên tố quanh thân thể nó trong nháy mắt hóa thành mười mấy lớp xoáy cỡ nhỏ, sau đó liền dung nhập làm một. Mặc dù thể tích của lớp xoáy không tăng lên nhưng tiếng gió rít khi ma sát với không khí lại càng lúc càng chói tai, cuối cùng kéo thành một tràng dài khiến cho đám tu luyện giả phía dưới không khỏi bật tai chóng đờ. Thế rồi ngân long dùng đuôi quật một cái, con gió tốc nhanh chóng lao thẳng về phía quả cầu lửa. Giữa không trung hai đòn công kích đáng sợ ấy điên cuồng đâm sầm vào nhau.

Tĩnh lặng!

Trái ngược với dự đoán của mọi người, lớp xoáy và cầu lửa khi va chạm vào nhau lại không hề bùng phát ra bất cứ chấn động đáng sợ nào. Hai đòn công kích ở giữa không trung sau khi tiếp xúc liền bắt đầu giải phóng từng chút một năng lượng được ngưng tụ, không ngừng làm cho đối phương bị suy yếu dần dần. Vụn lửa bay đầy trời bị gió thổi tán loạn khắp nơi, tạo thành một cảnh tượng hoa lệ giữa nền trời đêm, so với pháo hoa cũng không kém chút nào.

Thời gian cứ thế trôi qua. Giữa không trung, hai đòn công kích vẫn không ngừng mài mòn nhau, càng lúc càng gây ra động tĩnh lớn hơn. Trong vầng mây đen dày đặc vang lên từng tiếng sấm nổ đi đùng, kéo theo đó là những ánh lửa chớp sáng liên hồi, khiến cho người ta không biết được liệu đây là kết quả của sự va chạm hay là do biến đổi của trời đất. Gió giật càng lúc càng dữ, một vùng cây cối xung quanh nơi này đều bị gió làm cho nghiêng ngã, lá cây rụng lá tả theo gió cuốn đi mỗi khi đến gần khu vực va chạm liền ngay lập tức hóa thành tro bụi.

“Bùm!”

Một tiếng nổ đáng sợ vang vọng khắp không gian, bất kể là cầu lửa hay lớp xoáy đều cùng lúc nổ tung giữa không trung, giải phóng một luồng năng lượng đáng sợ. Áp lực từ vụ nổ dễ dàng đánh bật cả ngân long và quái hổ về phía sau, đồng thời để lại trên mặt đất một cái miệng hổ rộng vô cùng.

“Văn Thái, mau tấn công con quái vật đi!”

Tiếng Nguyễn Phong vang vọng khắp khoảng rừng rậm, kịp thời ra hiệu cho Văn Thái mở đầu đòn tấn công phối hợp. Văn Thái ở phía dưới theo hiệu lệnh của Nguyễn Phong liền bắt đầu đòn công kích. Chỉ thấy hán vụng thanh đại đao bỏ mạnh xuống đất, nhanh chóng hấp thụ một lượng lớn thổ hệ nguyên tố, hình thành một vầng hào quang màu vàng nâu bên ngoài lưỡi đao. Thế rồi Văn Thái rút thanh đao lên, vung ngang trước người. Hai chân hắn dậm mạnh lên mặt đất, cả người theo đó nhảy lên giữa không trung. Đạp lên những mảnh lá cây đang bay tán loạn giữa trời, Văn Thái nhanh chóng tiếp cận con quái hổ. Lúc này con quái thú vừa mới lấy lại thăng bằng, còn chưa kịp nhận biết rõ tình hình thì đã bị một đao của Văn Thái bổ xuống đầu, đao ánh màu vàng giống như một ngọn núi lớn ép xuống thân mình con thú. Đau đớn khiến con quái hổ nổi lên thù tính, nó gầm lên một tiếng rồi há mồm đón mạnh về phía Văn Thái. Tốc độ của con quái hổ quá nhanh khiến cho Văn Thái không kịp né tránh, chỉ có thể vung đao lên chém về phía miệng hổ. Đúng lúc này, một sợi dây leo đột nhiên quấn lấy thân người Văn Thái, kịp thời kéo hắn về phía sau tránh khỏi đòn tấn công của quái thú. Trần Duy trên mặt đất đã sớm vận lực chuẩn bị đòn tấn công, vừa thấy Văn Thái gặp nguy hiểm đã kịp thời ra tay cứu trợ.

Trên mặt đất không biết từ khi nào đã xuất hiện vô số dây leo kết lại thành một cây cung cực lớn, dây cung đã được Trần Duy kéo căng, mà mũi tên chính là thanh kiếm của hắn. Trần Duy ngắm chuẩn vào vị trí đao ảnh của Văn Thái rồi thả dây cung, thanh kiếm của hắn lao vút đi, tốc độ còn nhanh hơn cả những mũi tên bình thường. Trên thân kiếm lập lòe ánh sáng màu xanh lục nhìn qua có vẻ ôn hòa thể nhưng vẫn khiến cho lòng người nổi lên một cảm giác sợ hãi mơ hồ, giống như một thứ chất độc chết người ẩn sau vẻ ngoài vô hại vậy. Thanh kiếm trong nháy mắt đã bắn trúng đích, xuyên thấu qua mảnh đao ánh vàng nâu của Văn Thái mà găm chặt lên người con hổ. Mộc khắc thổ, nguyên lực mộc hệ của Trần Duy sau khi va chạm với đao ảnh chứa đầy nguyên lực thổ hệ của Văn Thái liền bùng nổ, tạo lên một vùng nguyên tố hỗn loạn ngay trên thân mình con quái hổ.

Theo sắp xếp của Nguyễn Phong, sau Trần Duy sẽ đến lượt Từ Hồng tấn công. Chỉ thấy trước người Từ Hồng đột nhiên xuất hiện hơn năm mươi thanh kiếm thuần một màu vàng kim. Theo sự điều khiển của Từ Hồng, năm mươi thanh kiếm phóng vút về phía trước, nhắm thẳng vào vùng hỗn loạn nguyên tố mà Trần Duy và Văn Thái đã tạo ra. Năm mươi thanh kiếm tốc độ bay cực nhanh, nháy mắt đã oanh tạc lên thân thể con quái hổ năm mươi lần, kéo theo là năm mươi âm thanh bùng nổ vang trời. Vùng giao tranh giữa thổ hệ nguyên tố và mộc hệ nguyên tố vốn đã cực kỳ hỗn loạn, lúc này có thêm sự góp mặt của kim nguyên tố liền trở nên điên cuồng. Con quái hổ thân chịu thương tích nặng nề, lại thêm vùng hỗn loạn nguyên tố kia bám dính lấy thân thể nó khiến cho con quái hổ đau đớn quằn quại. Lửa trên thân thể nó đã mờ nhạt đi trông thấy, con quái hổ từ giữa không trung cũng bị đánh cho rơi xuống

mặt đất, bộ dạng thê thảm vô cùng

“Xoẹt, đi đùng”

Đúng lúc này, đòn tấn công cuối cùng trong tổ hợp công kích của nhóm Nguyễn Phong đã giáng xuống đầu con quái hồ. Chỉ thấy Càn Nhân toàn thân quần đầy những tia sét trắng xanh đang dùng một tốc độ cực nhanh xông đến. Ngay khi tiến vào phạm vi công kích, bóng dáng của hắn bỗng nhiên biến mất, chỉ còn lại một vệt sét dài ngoằng đang không ngừng đan xen qua lại xung quanh con quái hồ. Trên mặt đất bỗng chốc xuất hiện một hình vẽ ngôi sao năm cánh hình thành từ sét, tại vị trí trung tâm ngôi sao, một quả cầu sét nhanh chóng được hình thành, ngay lập tức nuốt gọn thân thể con hồ vào giữa. Thân ảnh của Lý Càn Nhân một lần nữa xuất hiện, vẻ mặt của hắn trông có vẻ mệt mỏi vô cùng nhưng hắn vẫn cố gắng hoàn thành đòn công kích. Trên nắm tay của hắn dần dần tụ tập tất cả những tia sét lại, vón tia sét có màu trắng xanh bây giờ dường như lại xuất hiện thêm màu vàng. Sau khi đã hội tụ toàn bộ sét trên thân thể về vị trí nắm tay, Lý Càn Nhân vung tay đâm một quyền vào chính giữa hình vẽ ngôi sao năm cánh. Cả ngôi sao năm cánh bỗng chốc bùng sáng.

“Roẹt, bùm!”

Quả cầu sét sau khi bị Càn Nhân kích động liền bùng nổ mạnh mẽ, từng tia sét đánh thẳng lên thân thể con hồ, dễ dàng xuyên thấu qua cơ thể nó. Lý Càn Nhân thở phào một hơi, nhanh chóng xoay người tránh qua chỗ khác để tạo khoảng trống cho các thể lực công kích con hồ. Nào ngờ đúng lúc này con hồ lại vùng dậy, dường như nó đã quyết tâm sử dụng toàn bộ sức lực còn sót lại để tiêu diệt kẻ vừa mới tấn công mình.

“Càn Nhân, cẩn thận!”

“Em trai, cẩn thận!”

Hai tiếng gọi cùng lúc vang lên nhắc nhở Lý Càn Nhân, thế nhưng hắn lúc này đã quá mệt mỏi sau khi sử dụng đòn công kích mạnh nhất, hoàn toàn không có sức lực để tránh thoát khỏi con quái thú đã nổi điên. Lý Càn Hiếu đột nhiên tăng mạnh tốc độ, so với Lý Càn Nhân vừa rồi còn nhanh hơn, chỉ thấy một vệt sét kéo dài lao thẳng về phía con quái hồ đang nổi điên. Nguyễn Phong đang cười trên mình rồng cùng vội vã lao thẳng về phía con quái hồ, thân rồng uốn lượn giữa không trung, tốc độ nhanh như gió bão, chỉ trong chốc lát đã bay đến nơi. Hai người cùng lúc ra đòn công kích về phía con hồ, chống đỡ giúp cho Lý Càn Nhân. Thế nhưng không ngờ con hồ đúng lúc này lại nổ tung, hóa thành một luồng lửa vô cùng lớn nuốt trọn cả hai người vào trong, sau đó nhanh chóng bay lên trời rồi biến mất trong bóng đêm.

“Anh cả, Nguyễn Phong!”

“Đại ca!”

Mấy tiếng hô thất thanh cùng lúc vang lên, thế nhưng bóng dáng của hai người Nguyễn Phong và Càn Hiếu thì đã xa tít chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 116: Tịnh Đế Hỏa Liên

Sau khi con quái hồ bị đánh cho bỏ chạy, tất cả các thể lực còn ở lại đây đều mệt mỏi rã rệt. Kiểm tra lại nhân số một lượt, không ít thủ lĩnh đều lắc đầu ngán ngẩm, trong lòng một vài tên còn sinh ra cả ý nghĩ rút lui. Quả thật, tổn thất mà con quái hồ gây ra đối với các thể lực quá lớn! Hơn một nửa số thể lực tham gia vào trận vây bắt này đã bị tiêu diệt toàn bộ, những thể lực còn trụ lại được thì cũng bị thương tích nặng nề. Về cơ bản, những kẻ thực lực dưới cấp tu luyện nhân đều đã bị thương nặng đến nỗi mất đi khả năng chiến đấu, trở thành gánh nặng cho đồng đội. Sau một hồi chỉnh đốn đội hình, các thể lực bắt đầu lục tục rút lui, quay trở về vị trí đóng trại của bọn họ.

“Văn Thái, đại ca đã bị con quái hồ đó mang đi mất rồi, giờ chúng ta phải làm sao đây?”

“Còn làm sao nữa, chúng ta bây giờ phải đi tìm tung tích đại ca”

“Nhưng mà giữa rừng rậm mênh mông thế này thì biết tìm ở đâu? Chúng ta chỉ có mỗi bốn người, giờ mà muốn đi tìm đại ca thì biết phải tìm đến bao giờ?”

“Dù không tìm được cũng phải tìm, đại ca mà có mệnh hệ gì thì làm sao chúng ta ăn nói được với sư phụ, làm sao trả lời được với trưởng làng?”

“Các người quá lo lắng rồi đó, ta thấy việc này cũng không phải quá khó khăn đâu”

“Sao? Từ Hồng, người đã nghĩ ra cách gì rồi?”

“Thực ra đây cũng không phải là một cách hoàn hảo, nhưng mà hiện giờ là lúc cấp bách cho nên cũng chỉ có cách này khả thi. Các người đừng quên, bị con quái hồ mang đi ngoài đại ca còn có cả gã Lý Càn Hiếu kia nữa, chúng ta có thể hợp tác cùng với đội ngũ của hắn để truy tìm tung tích của Nguyễn Phong. Ta tin là với sự hỗ trợ của Càn Nhân thì bọn họ sẽ đồng ý hợp tác mà thôi”

“Vậy thì tốt, nhưng mà dù có thêm bọn họ thì vẫn còn quá ít người, tốc độ tìm kiếm chỉ sợ vẫn không kịp. Đại ca bị con quái hồ đó mang đi có thể sẽ lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, nếu chúng ta không kịp tìm ra hân thì chỉ sợ...”

“Hừ, những điều cậu nói tôi đều biết chứ, nhưng mà bây giờ chúng ta có thể làm gì hơn được chứ, chỉ có thể hy vọng rằng Nguyễn Phong sẽ vượt qua được hoàn cảnh khó khăn này mà thôi.”

Ngừng lại một chút, giọng nói của Từ Hồng đột nhiên nhỏ lại, vẻ mặt cũng trở nên cẩn trọng hơn nhiều:

“Ngoài việc hợp tác cùng người của Lý Càn Hiếu truy tìm tung tích của Nguyễn Phong, chúng ta còn có thể lợi dụng tất cả tu luyện giả ở nơi này để truy tìm họ nữa.”

“Lợi dụng bọn họ ư? Bọn họ đâu phải kẻ ngu, làm sao để chúng ta lợi dụng như vậy chứ?”

“Đúng vậy, bọn họ không phải kẻ ngu, thế nhưng bọn họ đều có lòng tham. Tất cả tu luyện giả tụ tập ở đây để làm gì, chẳng phải là để truy tìm linh hóa sao? Nếu vậy, chúng ta có thể tung ra tin đồn rằng con quái hồ kia là hồn thú bảo vệ linh hóa, chỉ cần tìm được tung tích của nó là có thể tìm ra được linh hóa. Các cậu nghĩ liệu sẽ có bao nhiêu người chống lại được sức hấp dẫn của tin đồn này?”

“Nhưng mà dù sao đây cũng chỉ là tin đồn không có cơ sở, bọn họ chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể phát hiện ra manh mối ngay”

“Ha ha, ai nói với cậu rằng tin đồn này không có cơ sở? Tôi rất tin tưởng rằng đây là một tin tức chuẩn xác. Tôi trước đây cũng đã từng đọc qua các sách cổ có liên quan đến linh vật trong trời đất, rút cục cũng rút ra được một kết luận. Hễ là những linh vật có sức mạnh càng cao thì trong quá trình thai nghén càng được bảo vệ cẩn thận, mà tầng bảo vệ mạnh nhất chính là quái thú được hình thành hoàn toàn từ nguyên tố, giống như con quái hồ vừa này vậy. Chính vì thế nên chỉ cần tìm được vị trí của quái hồ là có thể tìm được linh hóa.”

“Cái gì, đây là sự thực sao? Vậy chúng ta tung tin đồn này ra có khác nào đem linh hóa giao cho bọn họ?”

“Hừ, giờ này mà cậu còn tham tiếc linh hóa sao? Tính mạng của Nguyễn Phong quan trọng hơn hay linh hóa quan trọng hơn? Văn Thái tôi ủng hộ kế sách này, chúng ta nên tung tin đồn ra để lợi dụng đám tu luyện giả ấy truy tìm tung tích của đại ca”

“Hừ, ai nói tôi không quan tâm đến đại ca? Tôi cũng đồng ý với kế sách này, chúng ta phải mau chóng tìm được đại ca”

Sau một hồi bàn bạc, bốn người Văn Thái, Từ Hồng, Trần Duy cùng Càn Nhân rất nhanh đã phân chia công việc. Càn Nhân tìm đến đám cấp dưới của anh trai mình, thuyết phục bọn họ hợp tác cùng nhau truy tìm tung tích của hai người Nguyễn Phong cùng Càn Hiếu. Trong lúc đó, mấy người còn lại đã đem tin đồn lan truyền đến các thể lực, lại có lập luận và chứng cứ rõ ràng mà Từ Hồng nêu ra vì vậy đã dễ dàng kích thích các thể lực sục sôi tìm kiếm tung tích của linh hóa. Những ngày tiếp theo, cả khu rừng trở nên náo nhiệt lạ thường, đám tu luyện giả từng bước tiến sâu vào khu rừng thăm dò tung tích của linh hóa và quái thú thế nhưng vẫn chưa có lấy một kẻ thành công.

*****

Nóng!

Nóng rất!

Nóng cháy da cháy thịt!

Trong một hang động tăm tối, cái nóng cháy bỏng đang không ngừng xâm chiếm từng tấc da thịt của Nguyễn Phong. Ngay cả không khí cũng nóng bỏng vô cùng, khiến cho mỗi khi hít thở đều có cảm giác như có một ngọn lửa đang không ngừng thiêu đốt trong phổi. Rốt cuộc Nguyễn Phong cũng tỉnh lại. Bên cạnh hân, Lý Càn Hiếu đã tỉnh lại từ sớm. Hai người nhìn nhau một lượt, đều nhận ra sự nghi hoặc sâu đậm trong mắt đối phương.

“Càn Hiếu, anh tỉnh lại từ sớm có phát hiện ra điều gì không?”

“Có chứ, tôi phát hiện ra chúng ta đang ở trong hoàn cảnh khó khăn vô cùng”

“Ha ha, lúc này mà anh vẫn còn có thể đùa được sao.”

“Tại sao lại không? Trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế này, có một người chịu cùng mình nói đùa chẳng phải là rất tốt hay sao? Anh có thấy như vậy không?”

“Anh nói cũng đúng”

Hai người nói đùa vài câu, sau đó Nguyễn Phong liền ngồi xếp bằng, cố gắng vận chuyển nguyên lực điều hòa lại trạng thái của thân thể. Lúc trước liên tục phải chống đỡ với chiêu thức của con quái hồ, sau đó lại sử dụng đòn công kích mạnh mẽ là Hóa long thương đã khiến nguyên lực của hân bị tiêu hao rất nhiều, chính vì vậy mà hân cần phải bù đắp lại lượng nguyên lực đã bị hao hụt ấy. Trong hang động tăm tối này mật độ hỏa nguyên tố quá cao, lần át hết các loại nguyên tố khác, Nguyễn Phong vì vậy cũng chỉ có thể khôi phục được hai ba phần nguyên lực. Thu lại nguyên lực, Nguyễn Phong đứng dậy đi dạo một vòng. Hang động tối tăm này thế nhưng lại rộng lớn lạ thường, hơn nữa lại có nhiều lối rẽ ngang dọc, rắc rối giống như một mê cung vậy. Sau một hồi thăm dò, Nguyễn Phong quyết định quay lại vị trí ban đầu để bàn bạc với Càn Hiếu.

“Hang động này thật sự rất rộng lớn, hơn nữa trong hoàn cảnh tâm tối thế này thì khó mà dò xét được, anh hiện giờ có ý định gì không?”

“Tôi nghĩ trước hết chúng ta cần phải tìm cách để soi đường đã. Mặc dù tôi có thể dùng lõi hệ nguyên lực để thắp lửa, thế nhưng ở đây chỉ có toàn đá là đá, không có thứ vật liệu dễ cháy nào cả. Tôi làm sao có thể thắp lửa lên đá được chứ.”

“Ồ, chuyện này thì đơn giản thôi”

Nói rồi Nguyễn Phong liền lục tìm trong túi một lát. Chiếc túi này của hắn chính là do Tiểu Yến may cho, lại được sư phụ Vũ Ngôn thiết lập một trận pháp ở bên trong vì vậy mà không gian của túi được mở rộng ra gấp nhiều lần. Sau một lát tìm kiếm, Nguyễn Phong liền rút ra một khúc gỗ sần sùi to bè đưa cho Càn Hiếu. Khúc gỗ này vốn là trước kia hắn dùng để tập luyện chế tạo nghiền mực, lúc này đã không còn nhiều tác dụng cho lắm, sử dụng làm đuốc cũng không lãng phí. Trong không gian tràn ngập hỏa nguyên tố cho nên việc thắp lửa cũng rất dễ dàng. Càn Hiếu điều động nguyên lực hình thành ra một tia sét nhỏ nhỏ đánh lên khúc gỗ khiến cho nó lập tức bốc cháy. Ánh lửa bập bùng soi rọi cả hang động, tình cảnh hiện ra trước mắt khiến cho hai người không khỏi kinh ngạc. Hang động này không ngờ lại to lớn vô cùng, hơn nữa mặt đất rất bằng phẳng, bốn phía vách đá đều trơn láng không có một chút gồ ghề. Tổng thể hang động so ra không khác gì một quảng trường rộng lớn, có chăng chỉ là thiếu đi bóng người mà thôi. Bốn phía vách tường đều có lối đi thông đèn nơi khác khiến cho Nguyễn Phong và Càn Hiếu cảm thấy lờ mờ, không biết nên chọn lối đi nào. Đúng lúc này, Nguyễn Phong bỗng thấy cảnh vật phía trước thay đổi, tất cả đều chìm đắm trong một màu đỏ rực như lửa. Trong tai hắn chỉ còn lại tiếng lửa cháy bập bùng, kèm theo đó là một giọng nói nữ tính bình tĩnh vô cùng.

“Người lạ, hãy tiến về phía trước.”

Nguyễn Phong giật mình bừng tỉnh, ngơ ngác nhìn quanh một hồi lại phát hiện ra mình vẫn ở tại vị trí cũ. Hắn quay sang hỏi Càn Hiếu:

“Anh có nghe thấy gì không?”

Lý Càn Hiếu nhìn thấy biểu hiện lạ lùng của Nguyễn Phong thì cảm thấy khó hiểu vô cùng, cẩn thận quan sát hắn một hồi rồi mới trả lời:

“Không có, tôi chẳng nghe thấy gì cả.”

“Vậy thì lạ nhỉ. Anh đã chọn được đường đi chưa? Tôi nghĩ bốn phía đối với chúng ta đều xa lạ, không bằng cứ tiến thẳng về phía trước là hay hơn cả. Anh nghĩ sao?”

“Ừm, anh nói cũng hợp lý. Thôi cứ tiến thẳng về phía trước đi”

Hai người sau khi đã thống nhất ý kiến liền chọn lấy con đường trước mặt mà đi. Không ngờ rằng sau khi bước qua cửa thì cảnh vật phía trước vẫn chẳng có gì thay đổi, trước mặt bọn họ lại xuất hiện ba con đường khác biệt. Ngay khi bọn họ định tiến lên phía trước thì trong đầu Nguyễn Phong lại xuất hiện âm thanh nữ tính kia, chỉ dẫn cho hắn chọn một con đường khác. Nguyễn Phong cứ thế bước đi theo sự chỉ dẫn, sau bảy lần lựa chọn như vậy, hai người đột nhiên bước vào một nơi tối tăm không chút ánh sáng, ngay cả lối đi vừa nãy của hai người cũng đã biến mất. Thế rồi trước mắt bọn họ đột nhiên bừng sáng lên một màu đỏ rực. Xung quanh hai người không biết từ bao giờ đã biến thành một biển lửa cháy hừng hực, cảm giác nóng bỏng nhanh chóng ập đến xâm chiếm thân thể mỗi người. Cả hai vội vã vận dụng nguyên lực chống chọi lại với cái nóng kinh người này, đồng thời cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Cả không gian nơi đây chỉ có duy nhất một thứ là lửa, một ngọn lửa điên cuồng nhưng cũng rất bình lặng. Không xa phía trước hai người, hàng nghìn đóm lửa tụ tập lại dày đặc, nhón nháo thiêu đốt nhưng đồng thời cũng trật tự xếp hàng. Ở chính giữa một rừng đóm lửa ấy nổi bật lên một bông hoa hình thành từ lửa. Cuống hoa vô cùng mềm mại tinh tế nhưng không thiếu đi nét dã tính nóng bỏng; đài hoa thuần túy một màu đỏ bình tĩnh tự nhiên thế nhưng lại xen lẫn vào đó từng đóm lửa bập bùng nhảy múa. Trên đài hoa đặc biệt xuất hiện cùng lúc hai nụ hoa hình dáng nhìn qua giống như hoa sen, mỗi nụ hoa lúc này đều đã chớm nở, biểu lộ ra hai vẻ đẹp trái ngược nhau hoàn toàn. Một nụ hoa mang trên mình vẻ đẹp tĩnh lặng bình yên, giống như một nàng công chúa cao quý thanh nhã; mà nụ hoa còn lại lại khiến người ta hình dung đến một thiếu nữ cá tính tràn ngập nóng bỏng, dễ dàng khiến cho người ta lâm đường lạc bước. Nguyễn Phong ngẩng ngẩng nhìn bông hoa trước mắt, thế rồi hắn kinh ngạc kêu lên một tiếng:

“Đây là... Tịnh đế hỏa liên!”

Chương 116: Tịnh Đế Hỏa Liên

Sau khi con quái hổ bị đánh cho bỏ chạy, tất cả các thế lực còn ở lại đây đều mệt mỏi rã rệt. Kiểm tra lại nhân số một lượt, không ít thủ lĩnh đều lắc đầu ngán ngẩm, trong lòng một vài tên còn sinh ra cả ý nghĩ rút lui. Quả thật, tổn thất mà con quái hổ gây ra đối với các thế lực quá lớn! Hơn một nửa số thế lực tham gia vào trận vây bắt này đã bị tiêu diệt toàn bộ, những thế lực còn trụ lại được thì cũng bị thương tích nặng nề. Về cơ bản, những kẻ thực lực dưới cấp tu luyện nhân đều đã bị thương nặng đến nỗi mất đi khả năng chiến đấu, trở thành gánh nặng cho đồng đội. Sau một hồi chỉnh đốn đội hình, các thế lực bắt đầu lục tục rút lui, quay trở về vị trí đóng trại của bọn họ.

“Văn Thái, đại ca đã bị con quái hổ đó mang đi mất rồi, giờ chúng ta phải làm sao đây?”

“Còn làm sao nữa, chúng ta bây giờ phải đi tìm tung tích đại ca”

“Nhưng mà giữa rừng rậm mênh mông thế này thì biết tìm ở đâu? Chúng ta chỉ có mỗi bốn người, giờ mà muốn đi tìm đại ca thì biết phải tìm đến bao giờ?”

“Dù không tìm được cũng phải tìm, đại ca mà có mệnh hệ gì thì làm sao chúng ta ăn nói được với sư phụ, làm sao trả lời được với trưởng làng?”

“Các ngươi quá lo lắng rồi đó, ta thấy việc này cũng không phải quá khó khăn đâu”

“Sao? Từ Hồng, ngươi đã nghĩ ra cách gì rồi?”

“Thực ra đây cũng không phải là một cách hoàn hảo, nhưng mà hiện giờ là lúc cấp bách cho nên cũng chỉ có cách này khả thi. Các ngươi đừng quên, bị con quái hồ mang đi ngoài đại ca còn có cả gã Lý Càn Hiếu kia nữa, chúng ta có thể hợp tác cùng với đội ngũ của hắn để truy tìm tung tích của Nguyễn Phong. Ta tin là với sự hỗ trợ của Càn Nhân thì bọn họ sẽ đồng ý hợp tác mà thôi”

“Vậy thì tốt, nhưng mà dù có thêm bọn họ thì vẫn còn quá ít người, tốc độ tìm kiếm chỉ sợ vẫn không kịp. Đại ca bị con quái hồ đó mang đi có thể sẽ lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, nếu chúng ta không kịp tìm ra hắn thì chỉ sợ...”

“Hừ, những điều cậu nói tôi đều biết chứ, nhưng mà bây giờ chúng ta có thể làm gì hơn được chứ, chỉ có thể hy vọng rằng Nguyễn Phong sẽ vượt qua được hoàn cảnh khó khăn này mà thôi.”

Ngừng lại một chút, giọng nói của Từ Hồng đột nhiên nhỏ lại, vẻ mặt cũng trở nên cẩn trọng hơn nhiều:

“Ngoài việc hợp tác cùng người của Lý Càn Hiếu truy tìm tung tích của Nguyễn Phong, chúng ta còn có thể lợi dụng tất cả tu luyện giả ở nơi này để truy tìm họ nữa.”

“Lợi dụng bọn họ ư? Bọn họ đâu phải kẻ ngu, làm sao dễ để chúng ta lợi dụng như vậy chứ?”

“Đúng vậy, bọn họ không phải kẻ ngu, thế nhưng bọn họ đều có lòng tham. Tất cả tu luyện giả tụ tập ở đây để làm gì, chẳng phải là để truy tìm linh hóa sao? Nếu vậy, chúng ta có thể tung ra tin đồn rằng con quái hồ kia là hồn thú bảo vệ linh hóa, chỉ cần tìm được tung tích của nó là có thể tìm ra được linh hóa. Các cậu nghĩ liệu sẽ có bao nhiêu người chống lại được sức hấp dẫn của tin đồn này?”

“Nhưng mà dù sao đây cũng chỉ là tin đồn không có cơ sở, bọn họ chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể phát hiện ra manh mối ngay”

“Ha ha, ai nói với cậu rằng tin đồn này không có cơ sở? Tôi rất tin tưởng rằng đây là một tin tức chuẩn xác. Tôi trước đây cũng đã từng đọc qua các sách cổ có liên quan đến linh vật trong trời đất, rút cục cũng rút ra được một kết luận. Hễ là những linh vật có sức mạnh càng cao thì trong quá trình thai nghén càng được bảo vệ cẩn thận, mà tầng bảo vệ mạnh nhất chính là quái thú được hình thành hoàn toàn từ nguyên tố, giống như con quái hồ vừa nãy vậy. Chính vì thế nên chỉ cần tìm được vị trí của quái hồ là có thể tìm được linh hóa.”

“Cái gì, đây là sự thực sao? Vậy chúng ta tung tin đồn này ra có khác nào đem linh hóa giao cho bọn họ?”

“Hừ, giờ này mà cậu còn tham tiếc linh hóa sao? Tính mạng của Nguyễn Phong quan trọng hơn hay linh hóa quan trọng hơn? Văn Thái tôi ủng hộ kẻ sách này, chúng ta nên tung tin đồn ra để lợi dụng đám tu luyện giả ấy truy tìm tung tích của đại ca”

“Hừ, ai nói tôi không quan tâm đến đại ca? Tôi cũng đồng ý với kẻ sách này, chúng ta phải mau chóng tìm được đại ca”

Sau một hồi bàn bạc, bốn người Văn Thái, Từ Hồng, Trần Duy cùng Càn Nhân rất nhanh đã phân chia công việc. Càn Nhân tìm đến đám cấp dưới của anh trai mình, thuyết phục bọn họ hợp tác cùng nhau truy tìm tung tích của hai người Nguyễn Phong cùng Càn Hiếu. Trong lúc đó, mấy người còn lại đã đem tin đồn lan truyền đến các thế lực, lại có lập luận và chứng cứ rõ ràng mà Từ Hồng nêu ra vì vậy đã dễ dàng kích thích các thế lực sục sôi tìm kiếm tung tích của linh hóa. Những ngày tiếp theo, cả khu rừng trở nên náo nhiệt lạ thường, đám tu luyện giả từng bước tiến sâu vào khu rừng thăm dò tung tích của linh hóa và quái thú thế nhưng vẫn chưa có lấy một kẻ thành công.

*****

Nóng!

Nóng rất!

Nóng cháy da cháy thịt!

Trong một hang động tăm tối, cái nóng cháy bỏng đang không ngừng xâm chiếm từng tấc da thịt của Nguyễn Phong. Không khí cũng nóng bỏng vô cùng, khiến cho mỗi khi hắn hít thở đều có cảm giác như có một ngọn lửa đang không ngừng thiêu đốt trong phổi. Rốt cuộc Nguyễn Phong cũng tỉnh lại. Bên cạnh hắn, Lý Càn Hiếu đã tỉnh lại từ sớm. Hai người nhìn nhau một lượt, đều nhận ra sự nghi hoặc sâu đậm trong mắt đối phương.

“Càn Hiếu, anh tỉnh lại từ sớm có phát hiện ra điều gì không?”

“Có chứ, tôi phát hiện ra chúng ta đang ở trong hoàn cảnh khó khăn vô cùng.”

“Ha ha, lúc này mà anh vẫn còn có thể đùa được sao.”

“Tại sao lại không? Trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế này, có một người chịu cùng mình nói đùa chẳng phải là rất tốt hay sao? Anh có thấy như vậy không?”

“Anh nói cũng đúng.”

Hai người nói đùa vài câu, sau đó Nguyễn Phong liền ngồi xếp bằng, cố gắng vận chuyển nguyên lực điều hòa lại trạng thái của thân thể. Lúc trước liên tục phải chống đỡ với chiêu thức của con quái hổ, sau đó lại sử dụng đòn công kích mạnh mẽ là Hóa long thương đã khiến nguyên lực của hắn bị tiêu hao rất nhiều, chính vì vậy mà hắn cần phải bù đắp lại lượng nguyên lực đã bị hao hụt ấy. Trong hang động tăm tối này mật độ hỏa nguyên tố quá cao, lấn át hết các loại nguyên tố khác, Nguyễn Phong vì vậy cũng chỉ có thể khôi phục được hai ba phần nguyên lực. Thu lại nguyên lực, Nguyễn Phong đứng dậy đi dạo một vòng. Hang động tối tăm này thể nhưng lại rộng lớn lạ thường, hơn nữa lại có nhiều lối rẽ ngang dọc, rắc rối giống như một mê cung vậy. Sau một hồi thăm dò, Nguyễn Phong quyết định quay lại vị trí ban đầu để bàn bạc với Càn Hiếu.

“Hang động này thật sự rất rộng lớn, hơn nữa trong hoàn cảnh tăm tối thế này thì khó mà dò xét được, anh hiện giờ có ý định gì không?”

“Tôi nghĩ trước hết chúng ta cần phải tìm cách để soi đường đã. Mặc dù tôi có thể dùng lối hệ nguyên lực để thấp lửa, thế nhưng ở đây chỉ có toàn đá là đá, không có thứ vật liệu dễ cháy nào cả. Tôi làm sao có thể thấp lửa lên đá được chứ.”

“Ồ, chuyện này thì đơn giản thôi”

Nói rồi Nguyễn Phong liền lục tìm trong túi một lát. Chiếc túi này của hắn chính là do Tiểu Yến may cho, lại được sư phụ Vũ Ngôn thiết lập một trận pháp ở bên trong vì vậy mà không gian của túi được mở rộng ra gấp nhiều lần. Sau một lát tìm kiếm, Nguyễn Phong liền rút ra một khúc gỗ sần sùi to bè đưa cho Càn Hiếu. Khúc gỗ này vốn là trước kia hắn dùng để tập luyện chế tạo nghiến mực, lúc này đã không còn nhiều tác dụng cho lắm, sử dụng làm đuốc cũng không lãng phí. Trong không gian tràn ngập hỏa nguyên tố cho nên việc thấp lửa cũng rất dễ dàng. Càn Hiếu điều động nguyên lực hình thành ra một tia sét nhỏ nhỏ đánh lên khúc gỗ khiến cho nó lập tức bốc cháy. Ánh lửa bập bùng soi rọi cả hang động, tình cảnh hiện ra trước mắt khiến cho hai người không khỏi kinh ngạc. Hang động này không ngờ lại to lớn vô cùng, hơn nữa mặt đất rất bằng phẳng, bốn phía vách đá đều trơn láng không có một chút gồ ghề. Tổng thể hang động so ra không khác gì một quảng trường rộng lớn, có chăng chỉ là thiếu đi bóng người mà thôi. Bốn phía vách tường đều có lối đi thông đến nơi khác khiến cho Nguyễn Phong và Càn Hiếu cảm thấy lưỡng lự, không biết nên chọn lối đi nào. Đúng lúc này, Nguyễn Phong bỗng thấy cảnh vật phía trước thay đổi, tất cả đều chìm đắm trong một màu đỏ rực như lửa. Trong tai hắn chỉ còn lại tiếng lửa cháy bập bùng, kèm theo đó là một giọng nói nữ tính bình tĩnh vô cùng.

“Người lạ, hãy tiến về phía trước.”

Nguyễn Phong giật mình bừng tỉnh, ngơ ngác nhìn quanh một hồi lại phát hiện ra mình vẫn ở tại vị trí cũ. Hắn quay sang hỏi Càn Hiếu:

“Anh có nghe thấy gì không?”

Lý Càn Hiếu nhìn thấy biểu hiện lạ lùng của Nguyễn Phong thì cảm thấy khó hiểu vô cùng, cẩn thận quan sát hắn một hồi rồi mới trả lời:

“Không có, tôi chẳng nghe thấy gì lạ cả.”

“Vậy thì lạ nhỉ. Anh đã chọn được đường đi chưa? Tôi nghĩ bốn phía đối với chúng ta đều xa lạ, không bằng cứ tiến thẳng về phía trước là hay hơn cả. Anh nghĩ sao?”

“Ừm, anh nói cũng hợp lý. Thôi cứ tiến thẳng về phía trước đi”

Hai người sau khi đã thống nhất ý kiến liền chọn lấy con đường trước mặt mà đi. Không ngờ rằng sau khi bước qua cửa thì cảnh vật phía trước vẫn chẳng có gì thay đổi, trước mặt bọn họ lại xuất hiện ba con đường khác biệt. Ngay khi bọn họ định tiến lên phía trước thì trong đầu Nguyễn Phong lại xuất hiện âm thanh nữ tính kia, chỉ dẫn cho hắn chọn một con đường khác. Nguyễn Phong cứ thế bước đi theo sự chỉ dẫn, sau bảy lần lựa chọn như vậy, hai người đột nhiên bước vào một nơi tối tăm không chút ánh sáng, ngay cả lối đi vừa nãy của hai người cũng đã biến mất. Thế rồi trước mắt bọn họ đột nhiên bừng sáng lên một màu đỏ rực. Xung quanh hai người không biết từ bao giờ đã biến thành một biển lửa cháy hừng hực, cảm giác nóng bỏng nhanh chóng ập đến xâm chiếm thân thể mỗi người. Cả hai vội vã vận dụng nguyên lực chống chọi lại với cái nóng kinh người này, đồng thời cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Cả không gian nơi đây chỉ có duy nhất một thứ là lửa, một ngọn lửa điên cuồng nhưng cũng rất bình lặng. Không xa phía trước hai người, hàng nghìn đóm lửa tụ tập lại dày đặc, nhón nháo thiêu đốt nhưng đồng thời cũng trật tự xếp hàng. Ở chính giữa một rừng đóm lửa ấy nổi bật lên một bông hoa hình thành từ lửa. Cuồng hoa vô cùng mềm mại tinh tế nhưng không thiếu đi nét dã tính nóng bỏng; đài hoa thuần túy một màu đỏ bình tĩnh tự nhiên thế nhưng lại xen lẫn vào đó từng đóm lửa bập bùng nhảy múa. Trên đài hoa đặc biệt xuất hiện cùng lúc hai nụ hoa hình dáng nhìn qua giống như hoa sen, mỗi nụ hoa lúc này đều đã chớm nở, biểu lộ ra hai vẻ đẹp trái ngược nhau hoàn toàn. Một nụ hoa mang trên mình vẻ đẹp tĩnh lặng bình yên, giống như một nàng công chúa cao quý thanh nhã; mà nụ hoa còn lại lại khiến người ta hình dung đến một thiếu nữ cá tính tràn ngập nóng bỏng, dễ dàng khiến cho người ta lầm đường lạc bước. Nguyễn Phong ngẩng ngẩng nhìn bông hoa trước mắt, thế rồi hắn kinh ngạc kêu lên một tiếng:

“Đây là... Tịnh đế hỏa liên!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.2 - Chương 117: Bông sen cô độc

Sen Tịnh Đế!

Mỗi khi nhắc đến cái tên này, người ta không khỏi liên tưởng đến một loài sen độc đáo, độc đáo cả từ tên gọi, hình dáng cho đến ý nghĩa của hoa.

Tịnh Đế, hai chữ này mang trong mình ý nghĩa sâu sắc vô cùng. Đã từng có không ít học giả đưa ra những cách giải thích khác nhau cho cái tên độc đáo của loài sen này, nhưng vẫn không ai có thể làm rõ ràng được nguồn gốc của hai từ ấy. Giải thích theo lối chiết tự, “tịnh” có nghĩa là thanh tịnh, trong sạch; mà “đế” lại có ý nghĩa là đứng đầu. Ghép hai chữ ấy lại, “Tịnh Đế” có thể hiểu là loài hoa đứng đầu về sự thanh tao, thuần khiết. Cũng có người cho rằng, cái tên “Tịnh Đế” ấy bắt nguồn từ đặc trưng của loài hoa, một loài hoa quý hiếm mang trên mình vẻ đẹp thanh tao vô cùng, chỉ được dùng để tiến cống cho vua chúa. Và còn rất nhiều cách giải thích khác nữa về cái tên này, nhưng không một ai có thể phủ nhận, hai chữ “Tịnh Đế” ấy quá đẹp, quá đúng và quá chuẩn xác để miêu tả về loài sen này.

Từ ngàn xưa đến nay, sen Tịnh Đế chưa từng nở riêng lẻ bao giờ. Trên cùng một đế hoa, lúc nào cũng có hai bông hoa, mỗi bông đều có kích thước, màu sắc y hệt nhau, và thậm chí là thời điểm hoa nở cũng cùng nhau. Hương sen Tịnh Đế so với các loài sen khác cũng thơm hơn, dịu hơn, thế nhưng lại vẫn thanh tao vô cùng, khiến cho bất cứ ai cũng bị quyến rũ bởi mùi hương êm dịu ấy.

Sen Tịnh Đế thuần nhũ, thanh khiết, lại luôn mọc thành một đôi, dường như tự thân bông hoa đã mang theo một thứ trân quý nhất trong đời người: Tình. Biết bao đời nay, người ta chỉ dùng hoa sen đi lễ chùa, lễ Phật, hoặc dùng để ướp trà, ủ hương; thế nhưng riêng một mình sen Tịnh Đế được người ta gửi trao vào đó những tình cảm đôi lứa chân thành nhất, nồng thắm nhất, nhưng cũng dịu dàng nhất. Cánh sen hồng như những cung bậc cảm xúc của con người ta khi yêu, bao gồm trọn vẹn niềm hạnh phúc, nỗi đau và cả tình thương mến vô hạn. Hương sen nồng thắm mà dịu dàng, cũng giống như hương vị của tình yêu nồng nàn khiến cho người người say mê chìm đắm trong đó, nhưng lại cũng rất nhẹ nhàng thoảng qua lưu lại trong lòng người biết bao xao xuyến nhớ nhung. Một loài sen độc đáo ấy, lại làm nổi bật lên một cách rõ ràng nhất về chữ “tình”!

Nguyễn Phong lúc này đây đang ngắm nhìn Tịnh Đế hóa liên trước mắt một cách ngây ngốc. Vẫn là một đôi hai bông, vẫn là nụ hoa thanh mảnh thuần khiết, thế nhưng xen lẫn vào đó lại là một thứ cảm giác nồng cháy nóng bỏng của lửa; hai loại cảm xúc trái ngược nhau hoàn toàn vào lúc này lại cùng hội tụ trên một đóa hoa, khiến cho bất cứ ai khi nhìn vào cũng bị kích thích thị giác mãnh liệt. Nguyễn Phong cố gắng kìm nén cảm xúc đang dâng trào trong lòng, hần lạng yên lặng nhìn vẻ đẹp trước mắt. Bông hoa này, ngọn lửa này, thật sự đáng được gọi là kiệt tác nghệ thuật của tạo hóa. Lý Càn Hiếu đứng một bên thấy cảm xúc của Nguyễn Phong biến đổi liên tục cũng lấy làm hiếu kỳ, không kìm được bèn lên tiếng hỏi hân:

“Nguyễn Phong, anh nhận ra được lợi thứ này sao?”

Câu hỏi của Lý Càn Hiếu khiến cho Nguyễn Phong nhanh chóng tỉnh táo lại:

“Tôi có thể nhận ra loại hoa này. Đây là hoa sen Tịnh Đế, loài hoa mang trên mình vẻ thanh tao thuần khiết nhất trong tất cả các loài hoa.”

“Kì lạ, tại sao tôi lại chưa bao giờ nghe nói về loài sen này nhỉ?”

“Ồ, anh chưa nghe nói về loài sen này bao giờ sao? Vậy thì thật đáng tiếc đó! Nếu có một lần được ngắm nhìn những bông sen Tịnh Đế thực sự thì chắc chắn anh sẽ ngay lập tức yêu thích loài hoa này.”

Nói đến đây, cả hai người cùng trầm ngâm một hồi lâu. Mãi một lúc sau Lý Càn Hiếu mới lên tiếng:

“Loại hoa này quả thật là đẹp vô cùng, thế nhưng hiện giờ trước mặt chúng ta đâu chỉ đơn thuần là một đóa hoa, trước mặt chúng ta chính là một loại linh hóa có uy lực vô cùng đầy đủ. Nếu chúng ta không nhanh chóng tìm ra biện pháp thoát thân, tôi e là khi đóa sen này thực sự nở ra, cả anh và tôi đều sẽ bị hòa nguyên tố đầy đặc nơi đây thiêu cháy đó”

“Vậy anh nói chúng ta phải làm sao? Linh hóa đã ở trước mắt, nếu không thể đoạt lấy thì quả là đáng tiếc. Huống chi ở nơi đây cũng không có bất cứ lối đi nào, làm sao chúng ta có thể thoát ra được?”

“Nói như vậy thì chúng ta chỉ có cách thu phục linh hóa mà thôi. Thế nhưng linh hóa bây giờ đang trong giai đoạn kết kén, xung quanh luôn có một tầng bảo vệ dày đặc hóa nguyên tố, anh nói chúng ta làm sao có thể thu phục được linh hóa đây?”

Đúng lúc này, trong không gian tràn ngập lửa này đột nhiên vang lên một giọng nói nữ tính:

“Loại người, các người thực sự muốn thu phục linh hóa sao?”

Nguyễn Phong cùng Càn Hiếu khi nghe thấy giọng nói này thì đều giật mình, hai người nhìn nhau hội ý một chút, sau đó cùng đồng thanh đáp lại:

“Đúng, ta muốn thu phục linh hóa”

“Tốt lắm, vậy hãy tiến lại đây, đặt tay phải của mình lên trên đế hoa, các người sẽ được toại nguyện”

Giọng nói nữ tính ấy lại tiếp tục vang lên, chỉ dẫn cho hai người bước tiếp theo. Thế nhưng Nguyễn Phong và Càn Hiếu đều là người cẩn thận, đối với giọng nói bí ẩn ấy trong lòng hai người đều đề cao cảnh giác. Đúng lúc này, Nguyễn Phong chợt thấy trong túi có thứ gì đó động đậy. Khỏi đã kì dị chứa đầy hóa nguyên tố mà hắn tìm được tại trong rừng đột nhiên bay ra khỏi túi, sau đó lơ lửng trôi trước mặt Nguyễn Phong. Nhớ lại lần trước hắn đã từng thông qua khối đá mà gặp được cô gái bí ẩn kia, Nguyễn Phong nhanh chóng khai mở tâm nhãn, sau đó đưa tâm thần tiến sâu vào trong khối đá. Cảnh vật trong mắt hắn lại đột nhiên thay đổi, vẫn là biển lửa rừng rực cháy, vẫn là một miền sắc đỏ chói mắt, thế nhưng linh hóa đã biến đâu mất không biết, Lý Càn Hiếu vốn đứng cạnh hắn lúc này cũng không có mặt. Cả một không gian rộng lớn chỉ còn lại có hai người Nguyễn Phong và cô gái bí ẩn.

“Người lạ, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Cô gái lên tiếng trước, giọng nói vẫn mang theo một vẻ bình tĩnh tự nhiên vô cùng, thế nhưng khí sắc của nàng lúc này đã tiêu tụy nhợt nhạt hẳn đi. Nguyễn Phong nhận thấy sự thay đổi ấy, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

“Mới có mấy ngày không gặp, thật không ngờ em lại thay đổi nhiều như vậy. Rút cục là đã có chuyện gì xảy ra với em?”

Nghe câu hỏi của Nguyễn Phong, trên khuôn mặt cô gái đột nhiên nở ra một nụ cười, một nụ cười mang theo rất nhiều cảm xúc, có bất đắc dĩ, có vui mừng, có giải thoát, và còn một thứ cảm xúc chủ đạo là chua xót.

“Lần trước chẳng phải tôi đã nói với anh rồi sao, cuộc sống của tôi đã sắp đi đến hồi kết, có lẽ chỉ một ngày nữa thôi là tôi sẽ biến mất hoàn toàn trên cõi đời này.”

Nguyễn Phong nghe thấy vậy thì trong lòng chợt dâng lên một nỗi niềm thương cảm vô cùng. Một cô gái mới chỉ mười bốn, mười năm tuổi đầu đã phải đi đến điểm cuối của cuộc đời, phải lặng yên đối mặt với thứ gọi là kết thúc, thử hỏi điều ấy sẽ đau khổ đến mức nào? Huống chi cô gái ấy lại chỉ có một mình, không một người sẽ chia cảm xúc, không một ai động viên giúp đỡ, chỉ có thể tự thân chống chọi lại cái tương lai đã định sẵn, áp lực ấy liệu sẽ dễ chịu sao?

“Anh có thể làm gì để giúp em không?”

Giọng nói của Nguyễn Phong dường như hơi lạc, có lẽ là hắn đang cố gắng kìm nén sự thương cảm của mình trước mặt cô gái này. Cô bé có vẻ rất nhạy cảm, chỉ từ một chút biến đổi trong giọng điệu của Nguyễn Phong cũng đã có thể nhìn ra được tâm tình của hắn lúc này. Nụ cười trên môi của cô bé như đọng lại trong giây lát, rồi sau đó đột ngột tươi tắn hẳn lên, tỏa ra một thứ cảm giác vui sướng lạ thường.

“Anh chẳng cần làm gì hết, chỉ cần ngồi đây nói chuyện với em một lúc là được rồi. Trong chút ít thời gian ngắn ngủi cuối cùng này, có thể tìm được một người cùng em nói chuyện, chỉ như vậy cũng đủ khiến em cảm thấy mãn nguyện rồi”

Cách xưng hô của cô bé đối với Nguyễn Phong cũng thay đổi, đã không còn vẻ xa cách như lúc đầu nữa, thay vào đó là một thứ cảm xúc thân thiết vô cùng, giống như người thân trong nhà vậy. Nguyễn Phong nhìn nụ cười trên môi cô bé mà trong lòng càng thêm chua xót, cô bé đã hoàn toàn từ bỏ hy vọng sống của mình, chỉ mong muốn một thứ hạnh phúc đơn giản là có được một người cùng trò chuyện trước khi phải rời xa cuộc sống này.

“Anh có muốn nghe em kể một câu chuyện không?”

Cô bé nhẹ nhàng nói với Nguyễn Phong, lời nói nhỏ nhẹ giống như đang tự thì thầm với chính mình. Nguyễn Phong yên lặng gật đầu, tâm trí hoàn toàn tập trung lắng nghe câu chuyện của cô bé.

“Ngày xưa ngày xưa, có một cánh rừng vô cùng rộng lớn, bốn mùa quanh năm chim chóc hót vang, cây cối xanh tươi mơn mẫm. Ở chính giữa khu rừng ấy có một đầm nước trong xanh tươi mát, giống như một nét bút đẹp làm cho cả khu rừng càng trở nên sinh động. Trong đầm, từng khóm hoa sen tự tập lại, tô điểm từng chút sắc hồng lên mặt nước. Vốn dĩ hồ nước sẽ hài hòa vô cùng, thế nhưng chính giữa hồ lại tồn tại một khu vực độc lập, một khu vực chỉ dành riêng cho một bông sen duy nhất. Trên đế hoa của bông sen ấy, cùng một lúc lại tồn tại đến hai nụ hoa, hai nụ hoa giống hệt nhau, thanh nhã mảnh khảnh, mang theo một vẻ đẹp thanh cao nổi bật giữa hồ sen. Thế nhưng cũng chính vì sự độc đáo của mình, bông sen ấy lại lâm vào cảnh cô độc. Tất cả những bông sen khác đều tránh xa khu vực giữa hồ, khiến cho bông sen đặc biệt kia chỉ trở thành một mình, chẳng có người thân, cũng chẳng có bạn bè. Mãi cho đến một ngày...”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.2 - Chương 118: Không gian tinh thần

Một cuộc đời có khi dài khi ngắn, nhưng bất kể như thế nào cuộc đời cũng sẽ có điểm kết thúc. Một đời người, một đời hoa, cuối cùng cũng sẽ đi đến điểm dừng của mình. Bông sen cô độc giữa đầm nước kia, có lẽ sẽ tàn lụi đi trong sự cô độc vô tận; những cánh hoa thanh cao rồi cũng sẽ phai úa đi, tan biến vào trời đất mà chẳng để lại chút dấu ấn. Thế nhưng sự đời lại thường khó đoán! Một ngày kia, tại khu vực trung tâm của đầm nước ấy lại đột nhiên mọc lên một bông hoa sen, một bông hoa sen bình thường nhất, quen thuộc nhất, nhưng cũng là độc đáo nhất. Cánh hoa mảnh khảnh, sắc hồng nhàn nhạt, nụ hoa thon dài tràn đầy vẻ cao quý thanh nhã. Hai bông hoa duy nhất tại nơi cô đơn ấy nhanh chóng trở nên thân thuộc, nương tựa vào nhau cùng đi qua những ngày tháng dài đằng đẵng.

Ngày vui ngắn chẳng tày gang! Bông sen đặc biệt kia vẫn cứ tươi tắn dài lâu, mặc cho ngày tháng vô tình trôi qua cũng chẳng thể hủy hoại đi vẻ đẹp cô độc ấy. Trong khi đó, người bạn duy nhất của bông sen ấy lại héo tàn dần theo thời gian, cuối cùng tan biến đi trong sự tiếc nuối cùng cực của bông hoa đặc biệt. Thế gian vốn là vô tình, hoa nở hoa tàn là lẽ tự nhiên, bông sen cô độc lại một lần nữa trở nên cô độc! Sự ra đi của người bạn duy nhất đã khiến cho bông sen ấy mất đi hoàn toàn niềm tin vào cuộc sống, nó chỉ muốn bản thân mau chóng tàn lụi đi để có thể thoát khỏi kiếp sống cô độc này. Thế nhưng cuộc đời lại chẳng theo ý ai, bông sen ấy lại vẫn cứ tươi tắn, vẫn cứ thanh cao, vẫn cứ cô độc!

Một ngày kia, một ngày mà tâm tình của bông sen tưởng như đã hoàn toàn bị thời gian làm cho chai sạn lại, biến cố lại một lần nữa xảy ra với cuộc đời

của nó.

“Này hoa sen nhỏ bé, ngươi có muốn thoát khỏi kiếp sống cô độc này không?”

Một giọng nói vang vọng trong tâm hồn của bông sen, một giọng nói mang theo đầy sức mê hoặc khiến cho bông sen khó có thể từ chối.

“Ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì ta?”

“Ha ha, ta là ai có quan trọng đến thế sao? Ta chẳng là ai cả, thế nhưng ta biết trong lòng ngươi lúc này lại rất cô độc. Một mình cô độc tồn tại qua cả ngàn năm, cảm giác ấy chẳng dễ chịu chút nào phải không? Cái cảm giác ấy ta cũng đã từng trải qua rồi, thế nên ta rất thông cảm với ngươi. Hôm nay có thể gặp được ta có thể nói chính là điều may mắn nhất trong cuộc đời ngươi. Chỉ cần ngươi đồng ý với điều kiện của ta, ta sẽ giúp ngươi thoát khỏi cái kiếp sống lẻ loi này. Ý ngươi thế nào?”

“Thật sao? Nếu ngươi có thể thật sự giúp ta thoát khỏi kiếp sống lẻ loi này, vậy ta đồng ý với bất cứ điều kiện nào của ngươi”

“Tốt! Nếu vậy ngươi hãy vun rẫy của ngươi cắm sâu vào trong lòng đất đi, ta sẽ giúp ngươi được như ý muốn”

Bông sen rầm rập làm theo giọng nói chỉ dẫn, rễ hoa kéo dài ra, đâm thật sâu vào lòng đất. Rễ cây cứ vun mãi, vun mãi cho đến khi bắt chợt chạm phải một thứ cực nóng. Thế nhưng không đợi cho rễ cây kịp rút về thì cảm giác nóng bỏng ấy đã theo rễ cây tiến lên thật nhanh, cuối cùng xâm chiếm toàn bộ bông hoa. Cả bông hoa đột ngột bùng cháy, thân hoa, đế hoa, nụ hoa, cánh hoa... tất cả đều lần lượt biến thành lửa.

“Ngươi, tại sao ngươi lại thiêu đốt toàn bộ thân thể ta?”

“Ngươi nói sai rồi, thân thể ngươi vẫn còn tồn tại đấy chứ, chỉ là nó đã chuyển sang một dạng tồn tại khác mà thôi. Từ nay trở đi ngươi đã không còn bị hạn chế bởi những quy tắc thông thường của một loài thực vật nữa, ngươi đã hoàn toàn thoát khỏi kiếp sống cô độc rồi đó thôi.”

“Thật vậy sao, nếu vậy thì tốt quá!”

Bông sen ấy cảm thấy rất vui mừng khi biết được tin tức này mà không biết rằng nó đã bị lừa bước lên một con đường không thể quay lại. Những ngày tiếp theo, bông sen ấy tự do đi khắp nơi, khu rừng rộng lớn nhanh chóng bị nó khám phá hết, sau đó bông sen ấy bắt đầu hướng đến những nơi xa xôi hơn. Một quãng thời gian này có lẽ là những ngày tháng hạnh phúc nhất của hoa sen kể từ khi nó mất đi người bạn duy nhất. Thế nhưng thân thể mới của hoa sen càng lúc càng trở nên khó điều khiển, cho đến một ngày nó đã không thể điều khiển được thân thể của mình như ý muốn nữa. Trong khi bông sen còn đang hoảng loạn vô cùng, giọng nói thần bí lúc trước lại vang lên:

“Ha ha, cảm ơn ngươi nhé! Cảm ơn ngươi đã tặng cho ta một thân thể mới”

*****

Giọng kể của cô bé cứ càng lúc càng nhỏ dần đi, ánh mắt của cô bé cũng nhạt nhòa đi trong làn nước mắt. Tâm trí của cô bé dường như đã hòa cùng vào câu chuyện, tiến về một nơi xa xăm trong miền ký ức cô độc. Nguyễn Phong khi nhìn vào trong đôi mắt đắm nước mắt của cô bé thì không kìm được mà nảy sinh sự cảm thông sâu sắc. Hắn tiến lên vài bước, nhẹ nhàng ôm cô bé vào lòng, đôi tay khe khẽ vỗ vào lưng cô bé cố gắng giúp xoa dịu đi nỗi buồn sâu thẳm trong tâm trí của cô bé.

“Cảm ơn anh! Trong chút thời gian ít ỏi của đời mình, em có thể tìm được một người chia sẻ cảm xúc với em quả thực khiến em rất vui mừng. Lúc này em đã không còn gì tiếc nuối nữa rồi”

“Chẳng nhẽ em không tiếc nuôi chút nào vì quyết định khi xưa sao? Nếu như em không chấp nhận lời đề nghị ấy thì em vẫn có thể tiếp tục tu luyện, rồi sẽ đến một ngày em có thể thoát khỏi những trói buộc để tìm lấy sự tự do của mình.”

“Đôi với quyết định khi xưa em không hề thấy hối hận một chút nào. Quãng thời gian được tự do du ngoạn khắp nơi ấy đối với em thật sự rất hạnh phúc. Nếu như cứ tiếp tục cuộc sống tu luyện cô đơn khi trước, vậy đến khi có thể tìm được sự tự do của bản thân chỉ sợ tâm tình của em cũng đã hoàn toàn khô cứng mất rồi”.

Nguyễn Phong nhìn vào đôi mắt của cô bé, phát hiện ra tất cả những lời mà nàng nói đều là thật lòng. Thở dài một hơi đầy cảm thán, Nguyễn Phong cảm thấy thật sự rất thất vọng và mất mát. Hắn lúc này lại chỉ có thể tro mắt đứng nhìn sự sống của cô bé ấy dần dần đi đến hồi kết mà không thể làm gì khác hơn được. Đúng lúc này trong tâm trí Nguyễn Phong đột nhiên vang lên một giọng nói:

“Anh Phong, em thấy chị ấy thật đáng thương, chúng ta có thể đưa chị ấy vào trong này được không?”

Nguyễn Phong khi nghe thấy giọng nói này thì kinh ngạc không thôi. Đây rõ ràng là giọng nói của Lục Phong, thế nhưng hắn chỉ có thể đứng đờ nhóc này nói chuyện trong mộng cảnh của mình thôi mà! Hiện giờ rõ ràng hắn không tiến vào mộng cảnh, tại sao đờ nhóc này lại vẫn có thể giao tiếp với hắn?

“Này nhóc, lúc này anh đã tiến vào mộng cảnh đâu, làm sao em lại có thể nói chuyện với anh được?”

“Em cũng không biết nữa, bình thường chỉ có lúc nào anh xuất hiện thì em mới có thể nói chuyện với anh, còn những lúc khác thì em không có cách nào để liên hệ với anh cả. Thế nhưng từ lúc anh gặp chị ấy, em đột nhiên lại có thể liên hệ với anh được.”

Nguyễn Phong nghe đến đây thì đột nhiên hiểu ra được điều gì đó. Hắn chỉ có thể gặp cô bé này khi hắn tiến vào không gian tinh thần của nàng, mà Lục

Phong lại bắt đầu có thể liên hệ được với hân khi hân gặp cô bé. Điều này dường như có liên quan đến không gian tinh thần, thế nhưng mấu chốt ở đâu thì Nguyễn Phong lại vẫn chưa thể tìm ra được.

“Ồ, không ngờ trong không gian tinh thần của anh lại có một cậu nhóc đáng yêu như vậy. Em có thể gặp cậu nhóc ấy được không?”

“Cái gì, không gian tinh thần của anh ư? Cậu nhóc? Đó chẳng phải là mộng cảnh của anh sao, làm sao em có thể thấy được ở trong đó có gì?”

“Thực ra em cũng không biết ở đó có gì, thế nhưng khi vừa nãy khi cậu nhóc nói chuyện với anh thì em có thể cảm nhận được sự tồn tại của cậu bé. Dù sao anh cũng đang ở trong không gian tinh thần của em mà, nếu tinh thần của anh có sự thay đổi gì thì em cũng có thể cảm nhận được một phần.”

“Thì ra là vậy, thế nhưng anh lại không biết làm sao để đưa em vào đó cả.”

“À, chuyện này thì em làm được.”

Nói rồi cô bé khẽ vẫy tay một cái, không gian vốn tràn ngập sắc đỏ rực của lửa đột nhiên tách ra một phần, tại nơi vừa mới tách ra ấy lại xuất hiện một khung cảnh mới. Một mái đình, một vầng trăng sáng, vài cây trúc khẽ lay động theo gió... cảnh sắc vừa mới hiện ra lại chính là mộng cảnh của Nguyễn Phong, hoặc nói đúng hơn là không gian tinh thần của hân.

“Làm sao em lại có thể làm được vậy?”

“Anh ổn đang ở trong không gian tinh thần của em mà, hơn nữa không gian tinh thần của anh lại không hề đóng lại, vì vậy chỉ cần em muốn là có thể liên kết được hai không gian tinh thần này với nhau.”

Giải thích với Nguyễn Phong xong, cô bé lại quay sang nói chuyện với nhóc Lục Phong. Nguyễn Phong trầm ngâm đứng một bên suy nghĩ về những vấn đề liên quan đến không gian tinh thần, thế nhưng hân nghĩ mãi vẫn không thể tìm ra được một đáp án chuẩn xác. Không thể nghĩ ra thì cũng không nghĩ nữa, Nguyễn Phong tạm thời gác những vấn đề khó hiểu sang một bên chờ sau này sẽ tìm hiểu tiếp. Nhìn thấy cô bé vui đùa cùng Lục Phong rất vui vẻ, Nguyễn Phong liền nảy ra một suy nghĩ.

“Anh vừa nghĩ ra được một phương pháp có thể giúp em thoát khỏi tình trạng hiện giờ đây”

“Anh nghĩ ra ý tưởng gì thế? Có thể nói ra cho em nghe không?”

“Ừ, anh nghĩ là tại sao em không ở lại trong không gian tinh thần của anh, như vậy em có thể rời xa khỏi kẻ đã chiếm mất thể xác của em, đồng thời cũng không cần phải lo lắng cuộc sống của em sẽ hoàn toàn tàn lụi nữa. Em thấy thế nào?”

“Cảm ơn anh đã suy nghĩ cho em, nhưng phương pháp này không có hiệu quả đâu. Mặc dù lúc này em không thể điều khiển được cơ thể mình nhưng linh hồn của em vẫn bị liên kết với thân thể, cho dù linh hồn của em có tiến vào một không gian tinh thần khác thì đến cuối cùng vẫn sẽ tan biến khi thể xác hoàn toàn bị chiếm mất thời.”

“Vậy chẳng nhẽ không có cách nào để giúp em hay sao?”

“Thực ra là có, nhưng mà cách này khó khăn vô cùng. Trừ khi em và kẻ kia hoàn toàn tách rời nếu không thì kết cục của em không thể nào tránh được.”

“Hoàn toàn tách rời à?”

Nguyễn Phong suy nghĩ một chút rồi dường như đã nảy ra được suy nghĩ gì đó, ánh mắt hân đột nhiên trở nên kiên định vô cùng.

“Anh nghĩ có lẽ cũng đã đến lúc rời khỏi đây rồi, nếu như em muốn thì cứ ở lại làm bạn với nhóc Lục Phong nhé. À đúng rồi, anh vẫn chưa kịp hỏi tên của em, anh tên là Nguyễn Phong”

“Em... anh có thể gọi em là Tịnh Liên”

“Ồ, Tịnh Liên à, anh nhớ rồi. Em hãy cứ yên tâm nhé, anh nhất định sẽ giúp em thoát khỏi bàn tay của kẻ kia.”

Nói dứt lời, Nguyễn Phong liền quay lưng rồi đi. Tịnh Liên nhìn theo bóng lưng của hân, trong lòng không biết vì sao đột nhiên nổi lên một niềm hy vọng không gì có thể dập tắt.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 119: Chia tách

Vừa bước ra khỏi không gian tinh thần, cái nóng hầm hập của biển lửa lại một lần nữa ập đến, chiếm trọn tâm trí Nguyễn Phong. Mặc dù hân vẫn luôn

vận nguyên lực chống cự với nhiệt độ cao đến đáng sợ ở nơi này, thế nhưng hơi nóng vẫn có thể thấm thấu một phần qua tầng nguyên lực, khiến cho cả cơ thể Nguyễn Phong lúc này đều đỏ rực lên vì nóng. Trải qua một lúc lâu, Nguyễn Phong cuối cùng cũng thích nghi được phần nào với hơi nóng như muốn hấp chín người này. Viên đá màu đỏ chứa đầy hỏa nguyên tố lúc này đã trở nên ảm đạm hẳn đi, cũng giống như tính mạng của chủ nhân nó đang từ từ bước đến hồi kết. Nguyễn Phong đem viên đá cất vào trong túi, sau đó lại quay sang bàn bạc với Càn Hiểu.

“Càn Hiểu này, tôi vừa nghĩ ra được một cách để giúp chúng ta thu phục được linh hỏa, tìm được đường rời khỏi chỗ này đây.”

“Câu nghĩ ra được cách gì rồi, mau nói ra tôi nghe thử xem nào”

Lý Càn Hiểu lúc này cả người cũng đã đỏ bừng, mồ hôi vã ra như tắm nhưng rất nhanh đã bị nhiệt độ kinh khủng làm cho bốc hơi sạch sẽ. Vừa nghe thấy Nguyễn Phong nghĩ ra một phương án để thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn này, đôi mắt của Lý Càn Hiểu đột nhiên lóe sáng hẳn lên, chờ mong phương án của Nguyễn Phong.

“Thực ra mà nói, phương án này của tôi có lẽ nên gọi là đánh cược thì đúng hơn, mà tiền vốn đánh cược của chúng ta lần này chính là tính mạng. Anh có chấp nhận đặt cược không?”

“Ha ha, câu này mà cũng cần hỏi sao? Chúng ta lâm vào hoàn cảnh như bây giờ, sớm muộn gì thì tính mệnh cũng sẽ bị đe dọa. Ngồi không chờ chết còn không bằng đặt cược một phen, cậu có phương án gì thì cứ nói ra đi, chỉ cần có một phần trăm khả năng thành công thì tôi cũng chấp nhận đặt cược.”

Lý Càn Hiểu tự tin vô cùng nói. Đối với hai người lúc này quả thật đã lâm vào hoàn cảnh nguy trong sớm tối, nếu có cơ hội thì có gì không đặt cược một phen. Nguyễn Phong nghe thấy lời ấy thì gật đầu đồng ý vô cùng, sau đó hắn liền đem kế hoạch của mình trình bày ra.

“Nãy giờ tôi đã phân tích kỹ lưỡng loại linh hỏa này, rút cục tôi cũng nhận ra được một điểm. Loại linh hỏa trước mặt chúng ta đây dường như không phải là một loại linh hỏa thuần túy. Anh nhìn mà xem, loại linh hỏa này mang hình dáng của sen Tịnh Đế, thế nhưng về đặc trưng cơ bản nhất lại không phù hợp với tính chất của hoa sen Tịnh Đế. Sen Tịnh Đế bình thường trên một đài hoa cùng lúc có hai nụ hoa, những nụ hoa này có thể nói là giống nhau như đúc, ngay cả thời gian nở cũng là cùng một lúc. Thế nhưng loại linh hỏa trước mặt chúng ta đây thì lại không giống như vậy, mặc dù là hai nụ hoa trên một đài hoa nhưng dường như giữa chúng luôn có sự tranh đấu. Hai nụ hoa của linh hỏa này, một bên thì tĩnh lặng bình đạm, một bên lại cuồng dã bốc đồng, về cơ bản là đối nghịch nhau hoàn toàn. Anh nhìn xem, nụ hoa mang dáng vẻ thanh cao tự nhiên kia giống như đang bị yếu thế vậy, dường như nó đang từng bước bị sự điên cuồng xâm chiếm. Nếu tôi đoán không nhầm thì một khi cả hai nụ hoa đều đồng nhất về tính chất cũng sẽ là lúc mà linh hỏa phá kén xuất thế.”

Nguyễn Phong sử dụng lời nói chỉ dẫn cho Lý Càn Hiểu, giúp cho hắn nhận ra được sự bất thường của linh hỏa. Chờ khi Lý Càn Hiểu đã tường tận được điểm này, Nguyễn Phong lại tiếp tục nói.

“Chính vì nhìn ra sự bất thường của loại linh hỏa này cho nên tôi đã đi đến một kết luận: loại linh hỏa này dường như là do hai loại linh hỏa khác nhau hợp thành. Một khi chúng hoàn toàn dung hợp thì một loại linh hỏa mới với uy lực vô song sẽ xuất hiện. Thế nhưng nếu chờ đến lúc đó thì chúng ta sẽ chết chắc, cho nên tôi mới nảy ra một phương pháp táo bạo để tự cứu chúng ta. Ở đây có anh và tôi là hai người duy nhất, mà linh hỏa dường như cũng là do hai loại linh hỏa khác nhau hợp thành. Nếu anh và tôi có thể chia tách sự dung hợp ấy thì có thể ngăn ngừa không cho loại linh hỏa mới ra đời, đồng thời mỗi người chúng ta cũng có thể thu phục được một loại linh hỏa cho riêng mình và tìm được đường thoát khỏi nơi đây. Tất nhiên đây chỉ là suy đoán một phía của tôi mà thôi. Nếu như linh hỏa này không phải là do hai mà là nhiều loại linh hỏa hợp thành vậy thì chúng ta sẽ thất bại hoàn toàn. Hoặc giả như liên kết giữa chúng đã đạt đến mức không thể tách rời ra được, vậy thì tôi và anh một khi cố tình tách chúng ra cũng sẽ phải nhận lấy kết quả thảm cực kì. Tất cả lợi hại tôi đã phân tích ra cho anh rồi, bây giờ anh còn muốn đặt cược nữa hay không?”

“Ha ha, cậu còn chần chừ gì nữa, chúng ta mau thực hiện kế hoạch thôi. Dù sao cũng đã không có lối thoát, không hành động thì cũng phải đối mặt với tử vong, chi bằng chúng ta làm luôn đi. Ít ra thì dù có thất bại chúng ta cũng sẽ được giải thoát sớm, không phải chịu cảnh khô cực này nữa, ha ha”

Lý Càn Hiểu sau khi nghe xong Nguyễn Phong phân tích thì không chút chần chừ mà đưa ra câu trả lời. Biểu hiện quyết đoán này của hắn khiến cho Nguyễn Phong khâm phục không thôi. Nếu như là người bình thường khi phải đối mặt với một quyết định có liên quan đến sống chết, chắc chắn họ sẽ không thể nào đưa ra được lựa chọn dứt khoát như vậy. Chỉ có những người có trí tuệ cao thâm, đồng thời có được dũng khí vô cùng thì mới có thể sáng khoái đưa ra lựa chọn giống như Lý Càn Hiểu. Nhìn vào biểu hiện của Càn Hiểu, Nguyễn Phong chợt nảy sinh một cảm giác quái lạ trong lòng. Trên người Lý Càn Hiểu dường như mang theo bóng hình của một vị đế vương, quyết đoán vô cùng, làm việc cẩn thận, lại biết lo nghĩ vì người khác. Thế nhưng suy nghĩ này chỉ thoáng qua mà thôi, rất nhanh Nguyễn Phong và Lý Càn Hiểu đã bắt đầu thực hiện kế hoạch táo bạo của họ.

Lửa cháy hừng hực! Về điểm tĩnh của biển lửa đã dần dần biến mất, thay vào đó là một sắc thái điên cuồng bùng bùng. Từng đợt sóng lửa liên tiếp bùng lên, nhiệt độ dữ dội không ngừng ép về phía hai người Nguyễn Phong và Càn Hiểu khiến cho bước tiến của bọn họ cũng khó khăn trắc trở vô cùng. Trải qua gần một giờ chống chọi với sức ép kinh người của lửa, hai người bọn họ cuối cùng cũng tiếp cận được linh hỏa. Càng đến gần với linh hỏa, nhiệt độ càng thêm tăng cao. Lớp nguyên lực bao bọc quanh người bọn họ dường như cũng muốn tan ra, nhiệt độ kinh người xộc thẳng đến như muốn nung chảy cả hai. Trên thân thể cả hai người lúc này đã nổi lên đầy những vết phỏng rộp, cử động cũng trở nên khó khăn vô cùng. Nguyễn Phong và Càn Hiểu chậm chậm điều khiển nguyên lực đến hai bàn tay, không dám vận dụng nhanh hơn bởi mỗi khi nguyên lực lưu chuyển trong kinh mạch lại khiến bọn họ có cảm giác đau nhức vô cùng, dường như kinh mạch cũng đã bị nung nóng đến mức xác xơ sắp hỏng đến nơi.

Một lớp nguyên lực dày đặc bao phủ hai bàn tay của Nguyễn Phong, hắn từ từ đẩy hai bàn tay về phía nụ hoa mang vẻ điềm tĩnh. Khi còn cách nụ hoa chỉ chừng mười phân thì tay hắn gặp phải một lực cản vô cùng lớn, muốn tiến lên thêm một chút cũng khó. Ở phía nụ hoa còn lại, Càn Hiểu cũng gặp phải tình cảnh tương tự như hắn. Nguyễn Phong cố gắng điều động nguyên lực xoay tròn, hình thành lên một mũi khoan đâm vào lớp chắn vô hình kia, bàn tay hắn từng chút một nhích về phía linh hỏa. Mũi khoan càng đâm sâu càng gặp phải lực cản mãnh liệt, đến khi còn cách nụ hoa lửa chỉ một phân thì không làm sao để tiến lên được nữa. Nguyễn Phong cố gắng tăng mạnh tốc độ vận chuyển nguyên lực, thế nhưng tốc độ vừa tăng lên thì kinh mạch giống như bị cò rút lại khiến cho cả người hắn run lên bần bật. Nguyễn Phong cắn chặt răng chịu đựng, cố gắng điều khiển hai mũi khoan tăng mạnh tốc độ. Trên trán hắn lúc này mồ hôi vã ra như mưa, hai hàm răng cắn chặt quá mức khiến cho khóe miệng cũng rỉ máu. Đau đớn chịu đựng đến năm phút

đồng hồ, cuối cùng Nguyễn Phong cũng tiến qua được tầng cản trở vô hình, hai tay hắn đã chạm được vào nụ hoa lửa.

Trái ngược với dự đoán của Nguyễn Phong, nụ hoa lửa này lại không hề nóng bỏng một chút nào, thay vào đó là một vẻ mềm mại như hoa, mịn màng tươi mát. Thế nhưng cái cảm giác ấy cứ từng bước nhạt nhòa dần, nụ hoa theo thời gian dần bị ngọn lửa điên cuồng xâm chiếm. Nguyễn Phong biết thời gian đã không còn nhiều, liền vội vàng lên tiếng với Càn Hiếu:

“Anh đã chạm được vào linh hỏa chưa? Thời gian sắp hết rồi, chúng ta cần phải hành động nhanh hơn mới được.”

“Tôi chạm được vào linh hỏa rồi, bên cậu thì thế nào?”

“Tốt, tôi cũng chạm được vào linh hỏa rồi. Tôi đếm đến ba thì chúng ta cùng bắt đầu tách linh hỏa ra nhé”

“Tốt, tôi đang chờ cậu ra hiệu đây”

“Một... Hai... Ba, bắt đầu”

Tiếng đếm của Nguyễn Phong vừa dứt, hai người liền cùng lúc thúc đẩy nguyên lực xông lên tiếp xúc với linh hỏa. Nguyên lực của Nguyễn Phong giống như một cơn gió mát, nhẹ nhàng thổi lên nụ hoa, dần dần tích tụ lại hình thành một cầu nối giữa Nguyễn Phong và nụ hoa. Ngọn lửa đang xâm chiếm nụ hoa dường như nhận ra biến cố bất ngờ có thể đe dọa tới mình vì vậy nó liền bùng phát điên cuồng. Từng đốm lửa không ngừng được thổi về phía cây cầu nối Nguyễn Phong với linh hỏa, khi vừa va chạm thì những đốm lửa ấy liền nổ tung khiến cho mối liên hệ giữa người và hoa lung lay không ngừng. Nguyễn Phong thấy vậy liền phân ra một phần tâm thần điều khiển phong hệ nguyên tố hình thành lên những đòn phản công, không ngừng đánh lui ngọn lửa điên cuồng kia. Mối liên kết càng lúc càng được củng cố vững chắc, dần dần Nguyễn Phong đã có thể thông qua đó cảm nhận được một chút tâm tính của linh hỏa, trong tâm trí Nguyễn Phong dường như thấp thoáng nghe thấy lời nói của Tịnh Liên. Đúng lúc này sắc mặt Nguyễn Phong chợt biến đổi, tình trạng trước mắt nguy cấp vô cùng.

Nguyên lực của hắn đã sắp cạn kiệt!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 120: Giằng co

Nguyên lực của Nguyễn Phong lúc này chỉ còn lại không đến một phần mười. Nguyên lực của hắn vốn mới chỉ khôi phục lại được hai ba phần, lúc này lại liên tục phải chống chọi với nhiệt độ dữ dội của biển lửa, đồng thời phải vượt qua tầng chắn vô hình để tiếp xúc với linh hỏa đã tiêu hao hầu như toàn bộ số nguyên lực còn lại của hắn. Trên trán Nguyễn Phong lúc này vã ra từng hạt mồ hôi to như hạt đậu, trong lòng hắn cũng cảm thấy lạnh lẽo vô cùng. Tình trạng của hắn lúc này chẳng khác nào đã bước một chân vào cõi chết, chỉ cần hắn vừa hết nguyên lực thì linh hỏa điên cuồng kia sẽ ngay lập tức nuốt gọn hắn, thậm chí tro cốt cũng chẳng còn. Nguyễn Phong vội vã thu nguyên lực về cổ thủ mối liên kết, mặc cho những đốm lửa điên cuồng công kích đến. Hắn lúc này quả thật là đang cầu may, chỉ cần liên kết có thể kéo dài đủ lâu để hắn liên hệ với Tịnh Liên thì coi như hắn đã thành công. Nếu quả như hắn thất bại thì kết cục của hắn, của Tịnh Liên hay là của Càn Hiếu đều chỉ có một mà thôi. Lần này Nguyễn Phong thực sự đã đặt cược bằng tính mạng rồi!

Lý Càn Hiếu quanh thân lúc này bao phủ đầy những tia sét trắng xanh, ẩn hiện trong đó còn có một màu vàng kim mang đầy khí thế đế vương. Trên hai tay hắn lúc này đang quán quanh đầy đặc những tia sét, hình thành lên hai nắm tay bằng sét xuyên thủng qua tầng cản trở vô hình để tiếp xúc với linh hỏa. Vốn Càn Hiếu lúc này vẫn đang cùng với linh hỏa điên cuồng tranh đấu hòng tạo ra một kẽ hở để khống chế ngọn lửa đầy dã tính này. Thế nhưng, đúng vào lúc quan trọng nhất thì linh hỏa đột nhiên rút lui lại có thủ, phần lớn năng lượng của nó đã dồn sang phía của Nguyễn Phong, dường như nó muốn tập trung tiêu diệt kẻ địch yếu hơn trước tiên. Lý Càn Hiếu nhận thấy biến đổi của linh hỏa liền lập tức hiểu được bên phía Nguyễn Phong lúc này đã có biến, nếu như hắn không ra tay kịp thời thì chỉ e là cả hai đều khó thoát được kiếp số.

Nguyên lực trong cơ thể Lý Càn Hiếu lập tức được hắn điều động đến mức tối đa, từng tia sét cuộn cuộn tuôn trào phát ra những âm thanh ù ù ù ù kinh hồn. Linh hỏa vốn đang có thủ lập tức phải chịu những đòn tấn công dồn dập. Càn Hiếu biết đây là lúc quan trọng vì thế liên tục tung ra những đòn công kích mạnh nhất. Hơn mười tia sét nổi thành một vòng quán quanh linh hỏa, chúng không ngừng thít chặt lại, dường như muốn ép vỡ lớp phòng ngự của linh hỏa để đoạt quyền khống chế. Linh hỏa giống như nhận thấy nguy hiểm liền vội vàng dồn lực tấn công về phía Nguyễn Phong, chỉ cần tiêu diệt được kẻ này thì nó sẽ hoàn toàn giành quyền chủ động, đến lúc đó thì chẳng kẻ nào đủ khả năng uy hiếp đến nó nữa.

Khuôn mặt Nguyễn Phong lúc này đã đỏ rực lên, dường như bị ép đến mức sắp chảy máu ra ngoài. Nguyên lực trong cơ thể hắn đã cạn kiệt hoàn toàn, giờ đây thứ Nguyễn Phong sử dụng để chống lại linh hỏa chính là ý chí, quyết tâm, và cả sinh mệnh của hắn nữa. Cầu nối giữa hắn và Tịnh Liên đã sắp hoàn thành, chỉ cần kéo dài thêm một chút nữa thôi thì sẽ thành công. Thế nhưng sức ép của linh hỏa cũng đã tăng cao đến cùng cực, Nguyễn Phong thật sự khó mà chịu đựng thêm được nữa. Đúng lúc này, trong tâm trí hắn vang lên một giọng nói:

“Anh Phong, để em giúp em một tay”

Nhóc Lục Phong không biết đã sử dụng phương pháp gì, vào giờ phút này lại có thể liên lạc được với Nguyễn Phong. Chỉ thấy cả thân thể Nguyễn Phong đột nhiên được bao phủ trong một tầng gió cát dày đặc, mũi khoan gió trên hai tay hắn vốn đã gần tiêu tán thì lúc này lại đột ngột sáng rực lên liên

tục phản kích lại những đòn tấn công của linh hỏa. Nhất thời, sức ép của linh hỏa đối với Nguyễn Phong đột ngột giảm mạnh. Tranh thủ khoảng thời gian quý báu này, Nguyễn Phong thúc giục tâm thần của mình tràn vào trong cầu nối, hần càng lúc càng cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của Tịnh Liên. Trên cầu nối liên kết lúc này dần dần xuất hiện một sóng tinh thần thứ hai do Tịnh Liên phát ra. Tâm thần của hai người nhanh chóng tiếp xúc, Nguyễn Phong cuối cùng cũng hoàn thành mối liên kết.

“Anh Phong, cảm ơn anh đã cố gắng giúp đỡ em”

“Em đâu cần nói những lời khách sáo đó chứ, mau tập trung tâm thần cố gắng điều khiển thân thể đi. Nếu em có thể nắm được một phần quyền khống chế cơ thể này thì mới có thể giải thoát được.”

“Đúng đó, chị cố gắng khống chế cơ thể đi, chuyện còn lại cứ để em và anh Phong lo”

Nhóc Lục Phong cười hi hi động viên Tịnh Liên, trong lúc đó nó vẫn không ngừng điều động phong nguyên tố chống đối lại với hỏa nguyên tố điên cuồng. Đúng lúc này từ phía Lý Càn Hiểu vọng lại một tiếng nổ vang thật lớn, đồng thời còn có vô số tia sét bùng nổ bắn ra bốn phía.

“Rắc... rắc”

Một âm thanh vỡ vụn vang lên, tầng phòng thủ của linh hỏa lúc này đã bị Lý Càn Hiểu công phá. Theo sự điều khiển của Lý Càn Hiểu, từng tia sét ngoằn ngoèo không ngừng xuyên qua lớp phòng ngự đã bị phá vỡ, nhanh chóng chiếm lấy một phần bên trong linh hỏa.

“Khốn kiếp... Lũ chúng bay không ngờ lại muốn phá hỏng kế hoạch mấy nghìn năm của ta, thật không thể nào tha thứ được. Đi chết hết đi”

Linh hỏa cuồng bạo lúc này thật sự đã phát cuồng, nó gầm lên một tiếng thật lớn ẩn chứa sự phẫn nộ vô cùng tận. Cả biển lửa theo một tiếng gầm của nó cũng ào ạt rung động, sóng lửa ngập trời liên tục xô đến như muốn nhấn chìm hai người Nguyễn Phong và Càn Hiểu. Nhiệt độ trong không gian đột ngột tăng mạnh, ngay cả không khí dường như cũng muốn bốc cháy.

Lớp phòng ngự nguyên lực trên người Nguyễn Phong và Càn Hiểu cứ thế bị hòa tan một cách nhanh chóng. Lý Càn Hiểu vội vàng điều động nguyên lực bổ xung cho lớp phòng ngự, đồng thời hần cũng cấp tốc điều động hàng nghìn tia sét xông tới chiếm quyền khống chế trong linh hỏa. Tình cảnh của Nguyễn Phong lúc này lại hiểm nghèo hơn hẳn, nguyên lực của hần đã sớm cạn kiệt, hiện giờ không còn cách nào bổ xung cho lớp phòng ngự bên ngoài. May thay nhóc Lục Phong lúc này lại điều động một lượng lớn nguyên lực bổ xung cho lớp phòng ngự, giúp Nguyễn Phong hóa giải nguy hiểm đang áp tới.

“Thế nào rồi Tịnh Liên, em đã nắm được chút nào quyền khống chế thân thể chưa?”

“Vẫn chưa được, hần ta đặt ra quá nhiều các tầng cản trở khiến cho em không thể đoạt lại được chút nào quyền khống chế thân thể”

“Vậy sao? Để anh giúp em một tay xem sao?”

Tinh thần của Nguyễn Phong thông qua mối liên kết nhanh chóng thẩm thấu vào trong linh hỏa. Thế nhưng quả thật như Tịnh Liên đã nói, kẻ xâm chiếm kia đã đặt ra quá nhiều tầng cản trở khiến cho tinh thần của Nguyễn Phong khó có thể tiến lên. Nguyễn Phong dồn tất cả tinh thần của mình tập trung tại một điểm hình thành lên một mũi khoan, cứ thế từng bước nhích về phía trước, không ngừng xuyên phá qua những tầng cản trở của đối phương. Ngọn lửa điên cuồng kia dường như cũng cảm nhận được biến đổi này, tinh thần của nó giống như một ngọn lửa nóng rực đánh úp về phía mũi khoan tinh thần của Nguyễn Phong.

Đối mặt với đòn công kích của đối phương, tinh thần của Nguyễn Phong không thể nào tiếp tục tiến lên, hần đành phải điều khiển tinh thần giao kích với đối phương một phen. Quả thật là linh hỏa đã tồn tại hàng nghìn năm mạnh mẽ vô cùng, ngay cả tinh thần cũng cường mạnh hơn rất nhiều lần so với người thường, dường như còn mạnh hơn so với một thư pháp gia chuyên tu tinh thần như Nguyễn Phong. Mới đối đầu mấy hiệp, Nguyễn Phong đã bị đối phương đánh cho vất vả chống đỡ, tinh thần của hần không ngừng bị bức ép lui về phía sau. Tuy nhiên Nguyễn Phong cũng không hoàn toàn chịu yếu thế, trải qua mấy lần giao kích hần đã kịp nhận ra một điểm yếu trí mạng của linh hỏa. Mặc dù tinh thần của linh hỏa rất mạnh mẽ, thế nhưng khả năng vận dụng tinh thần của nó lại bị hạn chế vô cùng, các đòn tấn công cũng chẳng biết biến hóa, chỉ có thể đâm thẳng tới và đập trực tiếp với tinh thần của Nguyễn Phong. Lợi dụng điểm yếu ấy của linh hỏa, Nguyễn Phong biến ảo tinh thần của mình thành một mũi kim nhỏ bé. Những lần giao đầu tiếp theo, Nguyễn Phong thường xuyên tận dụng thời cơ tránh né đòn công kích của đối phương, sau đó phản kích lại khi đối phương còn chưa kịp thu hồi. Tinh thần của hần dần dần đánh cho đối phương thối lui liên tiếp, đồng thời cũng vượt qua được rất nhiều tầng lớp chướng ngại mà đối phương đã đặt ra. Ngọn linh hỏa kia lúc này tức giận vô cùng mà lại chẳng thể tìm được phương pháp đối phó. Rút cục hần trực tiếp rút lui, thu hồi lại toàn bộ tinh thần đang chiến đấu với Nguyễn Phong.

“Hừ, tên nhân loại bé nhỏ kia, đừng tưởng rằng có thể chiếm được chút lợi thế mà đã là chắc thắng. Ta không đánh bại được ngươi về mặt tinh thần thì ta sẽ hủy diệt thể xác ngươi, để xem một kẻ không còn sinh mệnh thì có thể chiến đấu đến lúc nào.”

Tiếng nói của linh hỏa ầm ầm vang động trong không gian, sóng lửa đột ngột dừng lại hoàn toàn, sau đó cuộn cuộn bốc lên hóa thành từng cơn rồng lửa tấn công đến Nguyễn Phong. Nhóc Lục Phong đối mặt với đòn công kích này thì cũng phát hoảng, nó liền vội vàng vàng điều khiển phong nguyên tố hình thành lên những bức tường gió che chắn bốn phía Nguyễn Phong. Thế nhưng trong biển lửa cháy rừng rực này, phong nguyên tố thật sự bị yếu thế hơn hỏa nguyên tố rất nhiều, những bức tường gió mà Lục Phong tạo ra lần lượt bị những cơn rồng lửa đánh đổ. Nhóc Lục Phong gấp gáp đến độ muốn phát khóc:

“Anh Phong, em sắp không chống đỡ được nữa rồi, anh nhanh lên một chút đi.”

Đúng lúc ấy, một giọng nữ tính đầy vẻ bình tĩnh đáp lại lời của Lục Phong khiến cho đứa nhóc này thở phào một hơi:

“Không cần phải lo lắng, chị đã chiếm được một phần quyền khống chế thân thể rồi”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 121: Diệt Nhật Cuồng Viêm

“A ha, vậy thì tốt quá rồi, chị mau mau điều khiển đám lửa kia lùi lại đi, em thật hết chịu nổi nữa rồi”

Lục Phong nghe thấy câu trả lời của Tịnh Liên thì vui mừng vô cùng, gấp gáp thúc giục nàng hành động. Nguyễn Phong đang công phá tầng tầng trở ngại tinh thần thấy vậy cũng thở phào một hơi, tốc độ đột phá từ từ giảm xuống nhưng mỗi bước tiến lên đều phá vỡ hoàn toàn tầng ngăn trở, tạo ra một con đường thuận lợi cho Tịnh Liên. Tinh thần của Tịnh Liên theo con đường mà Nguyễn Phong đã mở ra từ từ thâm thấu vào trong cơ thể, trên nụ hoa sen cũng hiện lên những đường vân màu tím hồng.

Ngon lửa điên cuồng đang xâm chiếm nụ hoa hoàn toàn bị chặn đứng lại, sau đó dần dần bị đẩy lui. Trên nụ hoa lúc này đã không còn sót lại chút về cuồng bạo nào nữa, thay vào đó là sự bình tĩnh tràn ngập về thanh nhã. Biển lửa vốn đang sôi sục từng cơn sóng lửa cũng từ từ bình tĩnh lại, mấy cơn rồng lửa đang nhe nanh múa vuốt lúc này cũng yên lặng xuống rồi tan biến thành vô số đốm lửa nhỏ li ti. Nhiệt độ trong không gian cũng theo sự bình lặng của biển lửa mà giảm xuống khiến cho Nguyễn Phong và Càn Hiếu cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

“Đám nhân loại kia, đừng hòng phá vỡ được kế hoạch của ta. Không một kẻ nào có thể khuất phục được Tàn Nhật ta, không một kẻ nào có thể! Ta sẽ hủy diệt toàn bộ nhân loại”

Tàn Nhật gầm lên một tiếng đầy giận dữ. Trong giọng điệu của hắn thể hiện rõ sự thù hận với nhân loại, dường như loài người đã gây ra thương tổn cực lớn cho nó. Biển lửa vốn đã bình lặng lại hiện giờ lại bắt đầu sôi sục, sự giằng co giữa hai trạng thái đối lập lúc này đã đạt đến đỉnh điểm. Cả biển lửa đột ngột bị chia tách thành hai phần, một bên mang theo sự yên tĩnh ôn hòa, bên còn lại mang theo một sự điên cuồng vô cùng vô tận. Ở chính giữa biển lửa đột ngột xuất hiện một vết nứt thật rộng, không gian biển lửa vốn khép kín đến lúc này đã bị sự đối lập giữa hai phe phá vỡ.

Rất nhanh sau đó, cả không gian nơi này cũng ầm ầm rung động, vết nứt men theo ranh giới giữa hai bên đối lập mà lan rộng ra, dần dần chia tách hoàn toàn không gian nơi này, để lộ ra hoàn cảnh phía bên ngoài. Phía bên ngoài vốn dĩ tối om, hiện giờ được ánh lửa soi rọi làm người ta nhìn rõ được không gian bên ngoài là một quảng trường rộng lớn sâu trong lòng đất. Bốn bốn phía vách tường của quảng trường cũng chịu ảnh hưởng của sự giằng co giữa hai phía, dần dần xuất hiện những vết nứt thật to. Vách tường nhanh chóng sụp đổ xuống, từng tảng đất đá rào rào rơi xuống như mưa, nhưng chỉ cần vừa rơi vào phạm vi của biển lửa liền lập tức hóa thành tro bụi bay khắp không trung. Sự giằng co càng lúc càng tạo ra những chấn động dữ dội, rút cục cũng đạt đến đỉnh điểm. Trạng thái cân bằng tạm thời lúc này đã hoàn toàn bị phá vỡ, bùng nổ ra một sức hủy diệt kinh người.

“Bùm... Ầm ầm ầm...”

Một tiếng nổ kinh động đất trời vang lên, cả vùng đất đá bao phủ xung quanh hai cực của biển lửa lúc này đã hoàn toàn bị thổi tung. Cũng may đây là một ngọn núi đá trở ngại cho nên không xảy ra cảnh cháy rừng. Một lần nữa hai người Nguyễn Phong và Càn Hiếu lại được nhìn thấy bầu trời đêm, nhìn thấy ánh trăng sáng vàng vạc. Thế nhưng ngay sau đó, ánh trăng sáng cũng bị lu mờ đi. Hai nụ hoa mang theo hai trạng thái đối lập hoàn toàn đột nhiên bùng phát ra ánh sáng mãnh liệt cùng một lúc. Lấy vị trí chính giữa thân sen làm trung tâm, người ta có thể thấy được những vết nứt dần dần xuất hiện, dường như hai nụ hoa đã muốn tách rời nhau ra hoàn toàn.

“Ha ha ha. Tịnh Liên, ngươi cứ nằm mơ cái giấc mơ đoạt lại thân thể đi. Ta đã không thể hoàn toàn có được toàn bộ linh thể của ngươi vậy thì ta đoạt lấy một nửa cũng được. Đến lúc đó dù không thể trở thành linh hỏa vô địch thì ta cũng có được sức mạnh đủ để so sánh với những linh hỏa hàng đầu. Còn ngươi, ha ha ha, cứ yên tâm đem theo ước muốn của ngươi mà tan biến nhé.”

“Âm mưu quả thật là tàn độc, nhưng ngươi nghĩ ngươi sẽ thành công sao. Đừng nói là một nửa linh thể của Tịnh Liên, cho dù chỉ là một phần trăm linh thể thì ngươi cũng đừng mong đoạt được.”

Nguyễn Phong phẫn nộ quát lên, đối với âm mưu của “tên điên” kia hắn quyết tranh đấu đến cùng, khiến cho kế hoạch tàn độc ấy không thể nào thành công.

“Loài người nhỏ bé, ngươi đã xen vào quá nhiều chuyện rồi. Với tình trạng của ngươi lúc này mà còn muốn ngăn cản ta nữa hay sao. Thật đúng là không biết tự lượng sức mình.”

Tàn Nhật đối với lời lẽ của Nguyễn Phong cực kỳ khinh thường. Hắn cười khẩy một tiếng, đối với thực lực của Nguyễn Phong hiện tại thật chẳng thèm để vào mắt. Thế nhưng hắn lại quên mất rằng Nguyễn Phong không hề đơn độc.

“A... Tên khốn kiếp, không ngờ ngươi lại dám công kích nội thể của ta, ta nhất định phải thiêu chết ngươi”

“Ha ha, ngươi cũng không tự nhìn lại mình xem, lúc này ngươi còn đủ khả năng để thiêu chết ta hay sao? Để ta xem xem, là ngươi thiêu chết ta, hay là ta thu phục được ngươi nhé”

Lý Càn Hiếu vốn đã đột phá được tầng phòng ngự của Tàn Nhật, lúc này liền dồn nguyên lực lại tạo thành một đòn tấn công nặng nề đối với linh hỏa. Tàn Nhật gầm rú lên một tiếng đau đớn, hắn nổi giận muốn lập tức thiêu chết Càn Hiếu, thế nhưng hắn lại không thể nào dứt ra được khỏi cuộc tranh đấu với Tịnh Liên. Lực lượng đối lập giữa hai bên đã tạo ra một cục diện chiến đấu điên cuồng không thể dứt ra được, nếu một bên cố tình rút lui trước thì chỉ e kẻ đó sẽ ngay lập tức bị đối phương hấp thụ hoàn toàn.

“Người tên là Tàn Nhật hả, để ta đoán xem nào. Linh hỏa có tính chất cuồng bạo, thường có xu hướng bất kham, mang theo một loại ý muốn hủy diệt tất cả, lại mang tên là Tàn Nhật à... Có lẽ nào người chính là Diệt Nhật Cuồng Viêm. Nếu là vậy thì người cũng đáng được coi là loại hiếm đó. Trong lịch sử mấy nghìn năm qua, trên cả Hồng Bàng đại lục mới chỉ xuất hiện loại linh hỏa này có ba lần, trong đó có một lần là xuất hiện ở Đại Việt quốc. Tính theo thời gian thì từ đó đến nay cũng đã một nghìn bốn trăm năm rồi, thật đúng là quá lâu nha.

Nếu ta nhớ không nhầm thì người khi xưa cũng đã một lần suýt bị người thu phục nhưng vào phút chót lại may mắn thoát được khỏi tay vị tiên bối ấy. Chỉ có điều linh thể của người khi ấy cũng đã bị tổn hại nặng nề, hoàn toàn có thể tan biến vào trong trời đất này. Ha ha, cảm giác phải đối mặt với kết cục của mình hẳn là rất dễ chịu nhỉ. Nhưng mà bọn ta cũng không hẳn tâm đến mức bắt người phải chịu đựng cảm giác ấy một lần nữa đâu, chúng ta sẽ chỉ thu phục người mà thôi. Biết điều thì ngoan ngoãn chấp nhận số phận đi, đừng có cố gắng chống đối làm gì nữa”

Ngay trong lúc Tàn Nhật đang điên cuồng nổi giận thì Nguyễn Phong đột nhiên lên tiếng. Dựa vào vài chi tiết đặc thù của loại linh hỏa, Nguyễn Phong rất nhanh đã xác định được Tàn Nhật chính là Diệt Nhật Cuồng Viêm. Đáng thương thay cho Tàn Nhật, trong lúc tâm tình đang giận dữ vô cùng lại bị người ta mang quá khứ đau thương ra kể vanh vách, thật chẳng khác nào cầm dao khoét vào vết thương lòng của hắn một nhát. Tàn Nhật bị Nguyễn Phong chọc giận hoàn toàn, biển lửa do hắn điều khiển điên cuồng bùng nổ, từng đám lửa lớn tụ lại một chỗ rồi lại nổ tung khiến cho cả đỉnh núi nơi bọn họ đang đứng cũng âm ỉ rung động. Lý Càn Hiếu đang công kích Tàn Nhật lúc này cũng bị sóng nhiệt cuốn cuộn ép cho thiếu điều phụ máu. Hai mắt hắn trợn trừng lên, khuôn mặt đỏ bừng bừng thế nhưng hắn vẫn cố gắng chịu đựng. Lôi hệ nguyên lực trong cơ thể Càn Hiếu được hắn điều động đến mức điên cuồng, thậm chí vượt qua cả mức giới hạn thường ngày có thể đạt được. Chỉ thấy những tia sét bao quanh thân thể Càn Hiếu dần dần chuyển sang màu vàng kim chói lọi, đồng thời vài tia sét cũng tụ lại một chỗ nhìn qua không khác nào những con rồng sét đang uốn lượn. Uy lực của những tia sét lúc này đột ngột tăng lên một cách mãnh liệt, mỗi tia sét đều to bằng cánh tay người. Tàn Nhật vốn đang điên cuồng phát tiết nỗi phẫn hận trong lòng đột ngột im bặt, dường như hắn đã cảm thấy nguy hiểm đang áp đến.

“A... Hoàng kim lôi hệ chân khí, người là...”

Tàn Nhật còn chưa kịp nói dứt câu thì đã bị Càn Hiếu tấn công khiến cho không thể mở miệng. Hơn mười con lôi long quấn quanh hai tay Càn Hiếu liên tục xông phá vào trong thân nội thể của Tàn Nhật, tấn công khắp nơi khiến cho hắn bị tổn thương trầm trọng. Từng đám lửa bên trong thân thể của Tàn Nhật dần dần bị tê liệt, cuối cùng thoát ly khỏi quyền khống chế của hắn. Tàn Nhật thấy vậy thì trong lòng nổi lên một trận sợ hãi, hắn vội vã điều động tất cả số linh hỏa còn lại trong cơ thể tụ tập cùng một chỗ để kháng cự lại sự xâm lấn của lôi hệ nguyên tố. Lý Càn Hiếu được thế không tha, lôi long theo sự điều động của hắn từng bước xâm lấn tới, công kích dồn dập lên đám linh hỏa còn lại của Tàn Nhật. Đúng lúc này Tàn Nhật lại hét lên một tiếng thảm thiết:

“A... Không! Tịnh Liên, người không thể chiến thắng ta đâu!”

Tại vị trí tranh đấu giữa Tịnh Liên và Tàn Nhật lúc này đã xảy ra biến cố, Tịnh Liên tranh thủ lúc đối phương đang bị tấn công dồn dập liền không ngừng lần tới, cuối cùng cũng chiếm được ưu thế. Trạng thái điên cuồng bao trùm lên biển lửa dần dần bị đẩy lùi, thay vào đó là vẻ bình tĩnh ôn hòa vô cùng. Trên thân của hoa sen lúc này cũng dần được hỏa nguyên tố bồi đắp, những vết nứt chậm rãi lành lại, cả đóa hoa theo thời gian cũng toát lên một vẻ thanh khiết cao quý. Tinh thể đã được xác định rõ ràng, Tàn Nhật hoàn toàn không còn một cơ hội nào để phản kháng lại.

“A, linh hỏa xuất hiện rồi! Mọi người mau nhìn xem, linh hỏa xuất hiện rồi!”

Đúng lúc này, trong núi rừng chợt vang lên tiếng hô đầy vẻ kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 122: Oan gia

Đêm nay, đối với những kẻ tham gia cuộc truy tìm linh hỏa, lại là một đêm không ngủ. Bầu trời đêm nay dường như cũng mất đi vẻ u tối vốn có, trăng sao trên trời cũng trở nên âm ỉ thường, tất cả đều bởi vì một lẽ: Linh hỏa đã xuất thế!

Bất kể là ở nơi nào trong rừng, lúc này người ta đều có thể dễ dàng nhìn thấy một ngọn lửa sáng rực trên đỉnh núi phía tây. Từ xa nhìn lại, linh hỏa lúc này dường như tỏa ra một thứ hào quang thanh khiết lạ thường, khiến cho cả một vùng núi đá căn cổ cũng có thể sinh sôi đủ loại hoa cỏ xinh tươi. Tốc độ phủ xanh ngọn núi dù có dùng mắt thường cũng có thể nhận thấy, đám tu luyện giả từ phía xa quan sát không khỏi ồ lên những tiếng kinh ngạc. Sức mạnh của linh hỏa thật quá kì diệu, không chỉ tạo lên một vùng sinh khí bừng bừng mà còn thấp lên một ngọn lửa khát khao mãnh liệt trong lòng mỗi tu luyện giả. Tất cả các thế lực tham gia vào cuộc truy tìm linh hỏa lúc này đều nhanh chóng đổ dồn về nơi linh hỏa xuất hiện.

“Linh hỏa giờ này cũng xuất hiện rồi, không biết đại ca bây giờ thế nào?”

Kể từ khi Nguyễn Phong và Càn Hiếu bị quái hồ cuốn đi, nhóm người Trần Duy vẫn luôn lo lắng không yên. Mặc dù bọn họ đã cố gắng mượn lực từ tất cả tu luyện giả mở rộng phạm vi tìm kiếm trong khu rừng, thế nhưng kết quả lại khiến người ta không khỏi thất vọng. Mãi cho đến hôm nay khi linh hỏa xuất hiện thì bọn họ mới có được một chút manh mối, chỉ có điều thời gian đã qua khá lâu, tình hình của hai người kia lúc này ra sao cũng khó mà đoán biết được.

“Người lo gì chứ, đại ca phúc lớn chắc chắn sẽ không có vấn đề gì đâu, nói không chừng anh ấy còn tranh thủ thu phục được linh hỏa nữa ý chứ”

“Đúng đấy, hiện giờ chúng ta đứng đây lo lắng cũng đâu có ý nghĩa gì. Tốt nhất là chúng ta nên nhanh chóng tiến về phía linh hỏa xuất hiện. Nếu quả thực là một trong hai người bọn họ có cơ hội thu phục linh hỏa thì chúng ta còn có thể kịp thời giúp đỡ hần phần nào, chứ nếu đến muộn thì chỉ e đám người kia sẽ không dễ yên cho họ thu phục linh hỏa đâu.”

“Tốt, vậy chúng ta mau đi đến đó thôi.”

Nhóm người Văn Thái lúc này cũng vội vã tiến đến nơi linh hỏa xuất hiện, trong lòng mỗi người đều cảm thấy gấp gáp vô cùng. Lý Càn Nhân dường như không thể chờ thêm được nữa, chỉ thấy trên người hắn đột nhiên ánh chớp lập lòe, cả thân thể hắn trong nháy mắt phóng vút đi, để lại phía sau một vệt sét kéo dài.

“Hắn ta làm cái gì mà vội vã vậy chứ? Gấp gáp đến sớm mà chỉ có một mình thì đâu thể giúp gì được cho bọn họ”

Từ Hồng vội vã đuổi theo Lý Càn Nhân, xung quanh thân thể hắn gió cuốn lại thành một đoàn kéo hắn và những người còn lại nhanh chóng vọt tới. Sau mười lăm phút vội vã phóng đi trong rừng, rốt cuộc bọn họ cũng đã đến được dưới chân núi nơi linh hỏa xuất hiện. Từ phía dưới nhìn lên, bất cứ ai đều sẽ sinh ra một cảm giác thần phục thiên nhiên hùng vĩ. Đám tu luyện giả hồ hởi lao lên trên đỉnh núi, một số kẻ nguyên lực cao thâm còn trực tiếp điều khiển nguyên tố để bay lên. Trên đỉnh núi lúc này rừng rực ánh lửa cháy. Một biển lửa mênh mông mà tĩnh lặng bao trùm hầu hết đỉnh núi, ẩn chứa trong đó cả một nguồn sức mạnh đáng sợ. Đám tu luyện giả đã bay lên đến đỉnh núi đều trầm trồ vì cảnh tượng trước mắt, thế nhưng rất nhanh mục tiêu của bọn chúng đã dời lên hai bóng người đang đứng giữa biển lửa.

“Không ngờ đã có kẻ nhanh chân đến trước rồi, linh hỏa dường như cũng sắp bị bọn chúng thu phục đến nơi rồi. May mà hai kẻ này cùng nhau tranh đoạt linh hỏa, hiện giờ vẫn còn đang trong tình trạng kiềm chế lẫn nhau nên chưa có kẻ nào thu phục được linh hỏa cả.”

Một tu luyện giả nào đó lên tiếng. Giọng điệu của hắn đầu tiên là tràn ngập ý thù địch, sau đó là một vẻ khinh thường vì hai kẻ “tham lam” trước mắt đã tự hại lẫn nhau, đến lúc này bị mấy trăm tu luyện giả bao vây thì kết cục của hai kẻ này chắc chắn là chết.

“Hừ, đúng là một tên ngu ngốc. Người thử nhìn xem, hai kẻ đó đâu phải là đang tranh đoạt một loại linh hỏa đâu. Dường như bọn chúng đang chia tách sự kết hợp của hai loại linh hỏa đó chứ”

Một người có con mắt tinh tế lên tiếng nhận xét. Lời hắn vừa nói ra khiến cho tất cả đám tu luyện giả ở đây đều chấn động. Hai loại linh hỏa! Điều này nghĩa là gì? Tất cả mọi người ở đây ai cũng hiểu rõ, chỉ cần thể lực nào có thể nuốt trọn hai loại linh hỏa này thì trong tương lai nhất định sẽ vọt lên làm bá chủ ở Đại Việt quốc ngay lập tức.

“Đại ca, đúng là đại ca rồi! Còn cả Càn Hiếu nữa. Hai người bọn họ không ngờ lại có cơ hội để thu phục linh hỏa, thật đúng là tốt quá rồi.”

“Hừ, cậu vui mừng hơi sớm rồi đấy. Xung quanh đây còn đến mấy trăm tu luyện giả đang nhìn chằm chằm vào hai người bọn họ kia. Những kẻ này liệu sẽ dễ yên cho bọn họ thu phục linh hỏa sao?”

“Thế thì đã làm sao, bọn chúng đã muốn chiếm đoạt thì chúng ta nhất quyết ngăn cản đến cùng, sợ cái gì chứ”

“Đúng là đồ ngốc, cậu nghĩ rằng mấy người chúng ta chống lại được toàn bộ bọn họ sao. Tính cả đám người do Càn Hiếu chỉ huy thì chúng ta mới chỉ có năm mươi người, trong khi số tu luyện giả còn lại phải đến gần năm trăm. Tỷ lệ là một chọi mười đấy, đúng là nói dễ hơn làm!”

“Văn Thái, anh mới là đồ ngốc đó. Chúng ta lực lượng không bằng bọn họ thì dùng trí dùng mưu để mà thắng. Đám người kia là do mấy chục thể lực hợp thành, giờ chúng ta chỉ cần kích động khiến cho chúng tự tiêu diệt nhau, đến cuối cùng liệu còn có mấy kẻ đứng vững được chứ?”

“Ý tưởng được đấy! Thế nhưng bọn họ đều là kẻ ngốc chắc? Thế nào chẳng có kẻ tinh mắt nhìn được ra mưu kế của cậu.”

“Có nhìn ra thì đã sao? Liệu có mấy kẻ tốt bụng đến mức đi nhắc nhở những người khác? Bọn chúng thậm chí còn mong cho hoàn cảnh càng thêm loạn để tranh thủ chiếm lợi ấy chứ.”

“Được rồi, cậu cứ thử thực hiện xem. Dù sao có thể giảm bớt đi một kẻ đối địch thì cũng đã là tốt rồi”

Mấy người Từ Hồng sau khi bàn bạc một phen cuối cùng đều đồng ý với kế hoạch của Trần Duy. Chỉ thấy bọn họ từ từ rút lui ra sau, tạo sẵn một con đường để có thể nhanh chóng thoát thân ngay khi tình thế trở nên hỗn loạn.

“Anh em, mau giết hết đám ruồi kiến này đi, chỉ cần tiêu diệt bọn chúng thì linh hỏa kia sẽ về tay chúng ta.”

“Xong lên anh em. Giết!”

Trần Duy lên tiếng trước, giọng nói đồng đặc vang khắp cả đỉnh núi, những người còn lại nhanh chóng phụ họa theo, thậm chí còn có kẻ lấy binh khí đập vào nhau để tạo ra âm thanh lửa người. Mấy chục thể lực đứng đây nào có kẻ nào ngu ngốc, thế nhưng lúc này đây ai cũng đã bị lòng tham che mờ mắt,

đã thể lại còn phải cảnh giác với những kẻ đang ở xung quanh khiến cho áp lực trong lòng bọn họ càng tăng lên. Chính vì vậy nên ngay khi những âm thanh hô hào kia vang lên, không ít kẻ thần trí không kiên định đã ngay lập tức rút vũ khí ra tấn công những thể lực bên cạnh. Cả khu vực đỉnh núi rất nhanh đã trở nên hỗn loạn, tiếng chém giết rung trời, hào quang nguyên lực xen lẫn với ánh lửa sáng rực khiến cho trên đỉnh núi càng thêm rực rỡ. Chẳng mấy chốc đã có hàng chục người ngã xuống, xác thịt vừa chạm vào biển lửa liền nhanh chóng bị thiêu đốt thành tro bụi. Những kẻ chủ mưu trong lúc này lại đã an toàn lui lại phía sau, bình yên đứng nhìn những kẻ tham lam trước mắt chém giết nhau. Cũng có vài thủ lĩnh của thể lực khác tỉnh mất, rất nhanh đã cho người của mình rút lui về phía sau nên tránh được trường tai họa này.

“Ha ha, mưu kế rất hay, thật không biết là kẻ nào khởi xướng nhưng ta phải công nhận rằng hần ta rất giỏi nắm bắt lòng người.”

Ở một phía khác của đỉnh núi, một đoàn người cũng đã lui lại tránh xa khỏi trận chém giết hỗn loạn. Dẫn đầu đoàn người là một gã thanh niên khuôn mặt tràn đầy vẻ kiêu ngạo. Mái tóc của hắn đặc biệt không phải màu đen mà là một màu trắng thuần túy, kết hợp với khuôn mặt trẻ trung anh tuấn lại khiến cho người ngoài nhìn vào sinh ra một cảm giác tà dị lạ thường. Đứng bên cạnh hắn là hai gã thanh niên khuôn mặt có phần giống nhau, một trong hai kẻ đó khi đứng người hơi lệch về một bên, rõ ràng là do có dị tật ở chân. Hai anh em này chính là hai vị công tử nhà họ Lâm, Lâm Chính và Lâm Thuận. Ánh mắt của Lâm Chính lúc này đang nhìn chăm chăm vào bóng hình Nguyễn Phong, trong ánh mắt lóe lên sự căm hận vô cùng. Lâm Thuận đối với anh trai hiểu rất rõ, nhìn theo hướng nhìn của Lâm Chính, hần ngay lập tức hiểu được nguyên nhân tại sao anh trai mình lại tức giận như vậy.

“Anh Chính, là hần phải không?”

“Đúng thế, khuôn mặt hần anh chỉ cần nhìn là nhận ra ngay. Chính là hần đã khiến anh mang tật suốt đời, cũng chính hần đã hại chết chú Thành. Mỗi thù này không trả thì anh không thể yên lòng”

“Ha ha, anh đừng lo, chúng ta sắp trả được thù rồi đây. Hần ta giờ này đã thành mục tiêu công kích của tất cả các thể lực ở đây, chỉ một chốc nữa thôi thì hần sẽ không còn trên cõi đời này.”

“Như thế thì nào đã tính là trả được thù. Phải tận tay giết chết hần thì anh mới có thể yên lòng được.”

“Anh cứ bình tĩnh lại đã, cơ hội này rất nhanh sẽ đến thôi”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mục Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 123: Tình thế

“Dừng tay, tất cả mau dừng tay! Chúng ta trúng kế rồi, có kẻ cố tình kích động khiến chúng ta tự tiêu hao lực lượng của chính mình hòng dễ bề trục lợi. Mọi người mau dừng lại đi, không thể để cho kẻ bày ra âm mưu này đắc ý được.”

Một thủ lĩnh của thể lực nào đó nhìn ra được âm mưu của Trần Duy liền lên tiếng khuyên can đám tu luyện giả đang chém giết dừng tay lại. Thế nhưng lời nói của hần chẳng khác nào muối bỏ biển, những thể lực tham gia vào trận hỗn loạn này hiện giờ đã không thể rút tay về được nữa. Nói đùa sao! Đang trong tình thế hỗn loạn như vậy mà lại rút tay về, nhờ chẳng may bị kẻ nào ác tâm đâm cho một dao thì thật đúng là chết không nhắm mắt. Tình cảnh hỗn loạn cứ thế diễn ra, mãi cho đến khi tất cả những thủ lĩnh của các thể lực đang tham gia tròng chém giết ấy ý thức được những tổn thất to lớn mà bọn họ phải chịu thì mới có người chịu dừng lại. Đã có người dẫn đầu thì tất cả người làm theo, những thủ lĩnh này nhanh chóng ra lệnh cho người của mình dừng tay. Sau khi kiểm tra lại nhân số một lượt, tên nào tên này sắc mặt đều phong phú vô cùng. Khuôn mặt bọn chúng lúc thì đỏ bừng lên vì tức giận, lúc lại xanh mét như tàu lá chuối khi nhìn thấy vẫn còn vài thể lực không bị tổn thất gì đang nhìn chăm chăm vào bọn chúng, có tên sắc mặt còn trắng bệch ra vì lo nghĩ tới hậu quả sắp tới.

“Ha ha ha, các người chém giết đã tay rồi chứ. Ta phải công nhận là các người đã diễn một màn kịch rất hay trợ hứng cho tất cả chúng ta đây. Chỉ có điều cũng đã đến giờ buông rèm rồi, xin mời các người rời khỏi sân khấu chính để chúng ta còn tiếp tục làm việc.”

Thủ lĩnh của đám người nhà họ Lâm, cũng chính là gã thanh niên đầu tóc bạc trắng kia lên tiếng trước tiên. Giọng nói của hần tràn ngập một thứ cảm giác lạnh lẽo và kiêu ngạo khiến cho đám tu luyện giả khi nghe xong đều cảm thấy khó chịu vô cùng nhưng lại không dám phản ứng lại.

“Hừ, chúng ta cho dù lực lượng có bị tiêu hao thì vẫn đủ khả năng đề tham dự vào cuộc tranh đoạt linh hỏa này, người là cái thá gì mà muốn đuổi chúng ta đi? Các vị, ta nghi ngờ tên này chính là kẻ đã bày ra âm mưu khiến chúng ta chém giết lẫn nhau. Bây giờ hần lại còn muốn đuổi chúng ta đi khỏi nơi này nữa, các vị thấy như thế có chấp nhận được không? Có vị nào muốn tiến lên báo thù cho những anh em đã ngã xuống hay không? Nếu có thì hãy liên kết cùng ta, chúng ta cùng nhau tiêu diệt tên nham hiểm này!”

Một gã thủ lĩnh nào đó đột nhiên lên tiếng kêu gọi mọi người cùng nhau chung sức đối địch, giọng điệu của hần mang đầy khí thế chính nghĩa, dường như sẵn sàng xả thân vì việc nghĩa vậy. Không ít thủ lĩnh của các thể lực khác cũng đều hô hào ủng hộ hần, cả đám đều muốn có một xuất trong cuộc tranh đoạt linh hỏa lần này.

“Ha ha, quả thật là một kẻ nham hiểm đầy nhĩ. Đáng tiếc là người lại quá tham lam, không chỉ muốn giết ta mà còn muốn tranh đoạt linh hỏa nữa chứ. Mục tiêu cuối cùng của tất cả những kẻ đang có mặt tại đây chẳng phải chính là linh hỏa kia sao!”

Nói đến đây, gã thanh niên tóc trắng lại quay sang nói với mấy vị thủ lĩnh của các thế lực không tham gia trường chém giết khi này.

“Các vị, chúng ta đều là những người thông minh phải không nào! Nếu vậy thì tại sao chúng ta không làm việc theo cách của người thông minh nhỉ? Những tên ruồi bọ này liệu có đáng được tham gia vào cuộc tranh đoạt linh hỏa hay không? Các vị liệu muốn tranh đoạt với người, hay là với ruồi bọ! Nếu như các vị muốn tham gia một cuộc tranh đoạt công bằng, vậy tôi đề nghị chúng ta hãy cùng liên kết lại xua đuổi đám ruồi bọ này đi đã!”

“Tốt, xua đuổi đám ruồi bọ trước đã”

“Xua đuổi ruồi bọ!”

Đối với lời nói của gã thanh niên này, mấy tên thủ lĩnh còn lại đều gật đầu cho là phải, đối đầu với ít kẻ địch lúc nào cũng tốt hơn đối đầu với nhiều kẻ địch. Các thế lực vừa này tham gia trường chém giết lúc này nhìn thấy mấy thế lực lớn có ý định liên kết với nhau để đối phó bọn họ thì ai cũng cảm thấy chùn bước. Không khí hào hùng vì việc nghĩa chẳng biết đã tan biến đi đâu mất. Những kẻ vừa này hô hào giờ đều im thin thít, thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám. Sau cùng, mấy tên thủ lĩnh của những thế lực này đều hậm hực dẫn người của mình rời khỏi đỉnh núi, tên nào tên này trên mặt đều tràn một vẻ căm phẫn thế nhưng lại chẳng làm gì khác hơn được.

“Ha ha, ruồi bọ thì vẫn mãi là ruồi bọ mà thôi. Dù có đông hơn nữa thì chúng cũng chẳng thể gây ra được chút uy hiếp nào.”

Gã thanh niên tóc trắng cười một cách đắc ý, giọng điệu của hắn mang đầy vẻ chế giễu đối với những kẻ vừa rút lui. Thế rồi hắn lấy ra một bộ cung tên có phong cách cổ xưa, mũi tên nhắm thẳng về phía kẻ vừa này dám lên tiếng mắng hắn. Dây cung kéo căng được hắn thả ra, mũi tên bay vút đi, để lại giữa không trung một vệt sét dài ngoằng. Mặc dù gã thủ lĩnh kia đã kịp thời vùng vủ khi lên cản lại, thế nhưng mũi tên có uy lực quá lớn, dễ dàng đánh bật vũ khí của hắn ra. Ngay sau đó là một mũi tên nữa bay vút đến, dễ dàng xuyên qua trái tim hắn.

“Ngươi, vì sao...”

“Lý do cũng đơn giản thôi. Ta không thích nghe tiếng ruồi bọ vo ve bên tai”

Gã thủ lĩnh kia chết không nhắm mắt, thân hình hắn ngã vật xuống vách núi, may mà đồng bọn hắn kịp thời đỡ lấy chứ không thì hắn đã tan xác. Đồng bọn của hắn kẻ nào kẻ nấy đều điên tiết lên, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm về phía gã thanh niên tóc trắng, thế nhưng cuối cùng bọn họ vẫn cố nhẫn nhịn xuống mà rút lui đi vì chênh lệch giữa hai bên quá lớn.

“Đúng là một đám ruồi bọ!”

Gã thanh niên tóc trắng khinh thường nắc nắc một tiếng.

“Bây giờ bọn ruồi bọ ấy đều đã đi rồi, có phải là chúng ta nên giải quyết vấn đề quan trọng trước mắt không nhỉ? Kẻ nào muốn chiếm lấy linh hỏa thì đều phải hỏi xem lưỡi đao của ta có đồng ý không đã”

Một gã thanh niên khoảng chừng hai mươi bảy tuổi lên tiếng trước. Trên thân hắn ánh lửa lập lòe, thanh đao trong tay cũng tỏa ra từng làn sóng nhiệt nóng rực. Nhìn qua bộ dạng gã thanh niên này, người có kiến thức đều dễ dàng nhận ra những tiêu chí đặc biệt của một dòng họ danh giá ở kinh đô. Thân thể tráng kiện, tóc có màu hung đỏ, chân hôn hỏa hệ thuần túy, trên mình có xăm hình rồng... Đúng là người thuộc dòng họ Trần, một trong bốn dòng họ danh giá nhất ở kinh đô Đại Việt quốc. Dòng họ Trần vốn nổi tiếng là một dòng họ thiện dưỡng, con cháu trong dòng họ ai ai cũng khỏe mạnh cường tráng. Bọn họ còn có biệt tài bơi lội rất giỏi, chiến đấu dưới nước không kém gì trên cạn; và càng đặc biệt hơn ở chỗ chân hôn của dòng họ này thuần túy là hỏa hệ chân hôn nhưng lại có thể phát huy ra uy lực cực lớn ở dưới nước. Tất cả những lý do trên khiến cho dòng họ Trần trở thành một trong bốn dòng họ lớn nhất ở kinh đô, cũng là dòng họ duy nhất nắm trong tay một đội quân quan trọng của Đại Việt quốc: Binh Đoàn Thủy Quân.

Trên đỉnh núi lúc này chỉ còn lại có sáu thế lực, trong đó có bốn suất đã thuộc về bốn dòng họ danh giá ở kinh đô. Một suất khác không ngờ lại lọt vào tay của đám người đến từ Trịnh Tông. Suất cuối cùng chính là đám người Trần Duy, Văn Thái.

“Trần Dũng, ta biết ngươi rất dũng mãnh, nhưng có những lúc chỉ biết liều mình xông lên không phải là phương pháp tốt đâu. Đừng quên hiện giờ vẫn còn có hai kẻ đang cố gắng thu phục linh hỏa, nếu chúng ta mà đánh nhau thì không biết chừng bọn chúng đã kịp thu lấy linh hỏa rồi ý chứ.”

Người lên tiếng lúc này lại không phải là gã thanh niên tóc trắng mà chính là Lâm Chính. Đôi mắt hắn lúc này đã vằn lên vài tia máu trông rất dữ tợn, ánh mắt hắn mang theo đầy đặc sự thù hận và sát khí vẫn nhìn chăm chăm về phía Nguyễn Phong. Hắn quả thật không muốn cuộc chiến giữa các thế lực bùng nổ ra quá sớm, bởi biết đâu hắn sẽ không phải người thắng cuộc, và khi đó thì mong ước được tận tay giết chết Nguyễn Phong của hắn cũng khó mà thành hiện thực cho được.

“Lâm Chính, ta không cần biết lý do của ngươi là gì thế nhưng ta không muốn tin vào một kẻ gian trá như ngươi. Dòng họ Lâm nhà ngươi cả ngày chỉ biết bày mưu tính kế tranh đoạt lợi ích cho mình mà thôi.”

Trần Dũng khàng khái trả lời, dường như hắn đã quyết tâm phải tiêu diệt hết những kẻ cản đường trước khi chiếm đoạt lấy linh hỏa.

“Hừ, lần này ta sẽ không sử dụng mưu kế gì hết, ta chỉ cần ngươi đáp ứng ta một việc mà thôi. Hãy để cho ta tự mình giết chết kẻ đang thu phục linh hỏa kia, sau đó ta sẽ hoàn toàn rút lui không tham dự vào cuộc tranh đoạt này nữa. Thế nào, ý kiến này được chứ?”

Lâm Chính dường như bỏ qua cả tầm quan trọng của linh hỏa, trong mắt hắn lúc này chỉ còn lại sự thù hận. Hắn đưa ra một lời đề nghị cực kỳ chân thành, chỉ cần để hắn tự tay giết Nguyễn Phong thì hắn sẽ rút lui khỏi trường tranh đoạt này. Tất cả những kẻ có mặt ở đây đều bất ngờ trước quyết định của Lâm Chính, thế rồi rất nhanh đã có kẻ đồng ý với đề nghị này.

“Không được! Ngươi rút lui khỏi trường tranh đoạt này không có nghĩa là em trai ngươi cũng rút lui. Ngươi đừng tưởng có thể lừa được ta bằng mưu kế ấy.”

Trần Dũng dứt khoát lên tiếng phản đối. Dòng họ Trần và dòng họ Lâm đã nhiều lần đối đầu với nhau, Trần Dũng cũng đã quá quen thuộc với mưu kế của đối phương cho nên quyết không bị mắc lừa.

“Vậy nếu như ta cũng đồng ý rút lui khỏi trường tranh đấu này thì sao? Ngươi sẽ đáp ứng đề nghị của chúng ta chứ?”

Đúng lúc này thì Lâm Thuận cũng lên tiếng. Lời hấn vừa nói ra lập tức khiến cho Trần Dũng kinh ngạc đến ngớ người.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 124: Quyết không lùi bước

“Ngươi! Lâm Thuận, điều ngươi nói là thật chứ?”

Trần Dũng lúc này đang cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Bao nhiêu lâu nay hai dòng họ Lâm và Trần vẫn tranh đấu với nhau, mưu mô tâm kế của đối phương đều đã được mỗi bên thấu hiểu cặn kẽ. Trần Dũng mặc dù là con nhà võ nhưng từ bé cũng đã được các bậc trưởng giả trong dòng họ chỉ dạy về mưu toan trong triều đình, về nhân tâm xảo trá mưu mô, chính vì vậy nên khi nghe thấy quyết định của hai anh em Lâm Chính, Lâm Thuận thì kinh ngạc vô cùng. Đã bao giờ có chuyện người nhà họ Lâm làm việc không cầu ích lợi cho riêng mình chưa? Trần Dũng dám chắc là chưa từng có. Thế nên quyết định của hai người Lâm Chính, Lâm Thuận lập tức khiến trong lòng hắn nổi lên cảnh giác.

“Ta, Lâm Thuận, xin lấy danh dự của dòng họ Lâm ra để thề. Chỉ cần Trần Dũng ngươi đồng ý để cho hai anh em chúng ta tự tay giết chết kẻ thù này, hai người bọn ta sẽ tự nguyện rút lui khỏi cuộc tranh đoạt linh hỏa hôm nay.”

“Lâm Chính ta hoàn toàn đồng ý với đề nghị của em trai. Chỉ cần có thể tự tay giết chết kẻ thù, bọn ta sẽ tự động rút lui.”

Hai anh em nhà họ Lâm bước lên trước, bộ dáng vô cùng trang nghiêm, giọng nói đồng thanh vang dội. Hai người họ trực tiếp lấy danh dự của dòng họ ra để thề khiến cho thủ lĩnh của mấy thế lực lớn đều giật mình, cuối cùng đều phải gật đầu đồng ý. Dù sao thì danh dự của dòng họ Lâm cũng rất nặng, nếu như có kẻ dám không đồng ý mà không có lý do thì chẳng khác nào trực tiếp sỉ nhục thể diện của một trong bốn dòng họ danh giá nhất Đại Việt quốc. Tội danh lớn như vậy liệu có kẻ nào dám vơ về mình, kết quả hoàn toàn đã có thể đoán trước được. Trần Dũng cũng không có cách nào để từ chối đề nghị này, sau cùng chỉ đành đứng một bên lắng nghe theo dõi từng hành động của hai anh em nhà họ Lâm. Hắn đối với hành động của hai kẻ này vẫn luôn cảm thấy nghi ngờ, tuy không có cơ sở để từ chối đề nghị của bọn họ nhưng cảnh giác thì vẫn luôn cần thiết. Hai anh em Lâm Chính, Lâm Thuận lặng lẽ tiến về phía Nguyễn Phong, vũ khí cũng đã cầm sẵn trên tay, chỉ trực đâm ra kết liễu tính mạng của kẻ thù. Đúng lúc hai người bọn họ còn cách Nguyễn Phong mười bước thì có hai bóng người xuất hiện ngăn cản trước mặt. Lâm Chính thấy vậy thì tức giận vô cùng, vũ khí trong tay hắn chỉ thẳng về phía trước, giọng nói lạnh lùng như muốn giết người:

“Là kẻ nào lại dám to gan cản trở chúng ta. Chẳng nhẽ ngươi lại không coi danh dự của dòng họ Lâm vào đâu, muốn trực tiếp đối đầu với chúng ta?” Hai người đứng cản trở Lâm Chính, Lâm Thuận chính là Trần Duy và Văn Thái. Khuôn mặt mỗi người giờ này đều hầm hầm tức giận, ánh mắt nhìn về phía hai kẻ nhà họ Lâm cũng tràn đầy vẻ căm phẫn.

“Hừ, chúng ta ngay từ đầu đã không đồng ý với đề nghị của các ngươi, vì vậy nên đừng có đem danh dự của dòng họ Lâm ra mà dọa chúng ta. Các ngươi nghĩ mình là ai mà dám quyết định quyền sống chết của người khác? Chẳng nhẽ ngươi tự cho mình là hoàng đế hay sao? Hay ngươi là diêm vương chuyên định đoạt số mệnh của người ta? Không phải! Ngươi chẳng là cái thứ gì cả! Ngươi chẳng có quyền gì mà hòng đoạt đi tính mạng của đại ca ta. Hôm nay cho dù có là cả dòng họ Lâm đến đây thì ta cũng quyết chiến đến cùng, không thể để cho các ngươi động đến đại ca ta được.”

Động nói của Trần Duy đồng thanh vô cùng, mang theo một thứ khí thế hào hùng quyết chiến đấu vì tình nghĩa, vang vọng khắp cả một vùng rừng núi nơi này. Đám đông tu luyện giả đứng xung quanh đều cảm thấy tâm tình bị kích động lạ thường. Con người ai mà chẳng có tình, ai mà chẳng có người thân, thế nhưng liệu có mấy kẻ dám vì anh em bạn bè mà đứng ra đối địch với cả một thế lực to lớn, dù đối diện với cái chết cũng không sòng lòng. Rõ ràng không thiếu kẻ yếu đuối đã không lựa chọn phương án này, cũng không ít kẻ sẽ lựa chọn một phương án khác “thông minh hơn” để bảo vệ cái chữ “nghĩa” trong lòng họ. Thế nhưng dù phương án này có “ngu ngốc” đi chăng nữa thì người ta vẫn có thể chắc chắn một điều rằng: những người dám lựa chọn hành động này đều xứng đáng để gọi là anh hùng, đều xứng đáng được tôn trọng.

Thủ lĩnh của ba dòng họ lớn tại kinh đô đều cảm thấy trên mặt nóng bừng lên. Lời nói của Trần Duy đã nhắc nhở bọn họ một điều: mạng người không phải cỏ rác, những kẻ như bọn họ cũng không có quyền định đoạt mạng sống của người khác. Ba thế lực lớn lặng lẽ lùi về sau, nhường lại một khoảng đất rộng lớn cho người trong cuộc tự giải quyết ân oán. Lâm Chính, Lâm Thuận thấy tình thế đột ngột thay đổi, thù hận sắp báo được lại bị người ta ngăn cản thì trong lòng vô cùng phẫn uất. Lâm Chính bước lên trước, ngón tay chỉ thẳng về phía Nguyễn Phong, hắn lớn giọng quát lên:

“Hừ, ngươi nói hay lắm. Chúng ta không có quyền định đoạt tính mạng của người khác, vậy ai cho hắn cái quyền đó. Chú ruột của ta chính là do hắn hại chết, ngay cả ta cũng bị hắn làm cho suốt đời mang tật. Với những tội lỗi mà hắn gây ra, chẳng lẽ ta không có quyền đòi lại sự công bằng?”

Lời nói của Lâm Chính mang đầy vẻ chính nghĩa, dường như hẳn chính là kẻ bị hại còn Nguyễn Phong lại là kẻ thủ ác vậy. Trần Duy nghe thấy những lời ấy thì cũng hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh hẳn đã lấy lại sự bình tĩnh để đáp lại những lời của Lâm Chính:

“Ngươi cáo buộc đại ca ta hại chết chú của ngươi, đồng thời cũng khiến cho ngươi phải mang thương tật suốt đời. Vậy ta hỏi ngươi, tại sao anh ấy lại làm như thế? Ta không tin rằng đại ca ta có thể vô cớ hại người, vô cớ đánh người khác bị thương. Cứu sống một người thì có thể không cần lý do, nhưng giết người lại cần phải có một lý do. Ngươi có dám nói rõ nguyên nhân của mọi việc cho tất cả mọi người cùng nghe hay không?”

Trần Duy lên tiếng trả lời lại Lâm Chính. Giọng điệu của hắn sắc sảo vô cùng, những luận điểm đưa ra cũng hợp tình hợp lý khiến cho người nghe không thể phản bác, cuối cùng hắn lại trực tiếp hỏi ngược lại Lâm Chính.

“Hừ, có gì không dám chứ. Nguyên nhân của mọi việc đều bắt đầu từ cách đây ba năm. Khi đó chúng ta vừa đủ mười năm tuổi, cũng là tuổi thích hợp để đi tìm chân hồn. Chú ruột của ta dẫn theo hai anh em chúng ta đi đến Phong Long sơn nhằm tìm kiếm một chân hồn phong hệ phù hợp với mỗi người. Nhóm chúng ta và hẳn vô tình chạm mặt, chẳng qua là có một chút xích mích mà thôi, ấy thế mà hẳn lại nhẫn tâm ra tay đánh cho ta bị thương nặng. Chú của ta vì muốn bảo vệ cho chúng ta nên đã cùng hẳn đánh nhau, không ngờ cuối cùng lại bị sự phụ của hẳn giết chết. Chúng ta khi đó người ít thế yếu, không thể chống lại hai thầy trò bọn họ, cuối cùng đành phải bỏ đi. Ngươi thử nói xem, với những tội ác mà hẳn ta gây ra, giờ này chúng ta có nên báo thù hay không?”

Lần này là Lâm Thuận đáp lời thay cho Lâm Chính, hắn ta đem nguyên nhân sự việc nói ra, mọi việc gần như đều đúng với sự thật, chỉ có điều với cách kể của hắn đã đem tội lỗi toàn bộ đổ lên đầu Nguyễn Phong, thật đúng là gian xảo vô cùng. Trần Duy nghe xong mọi chuyện chỉ cười khẩy:

“Ha ha, tại sao ngươi lại không kể hết toàn bộ mọi chuyện ra? Nếu như ta nhớ không nhầm, các ngươi bị đại ca ta đánh bị thương là vì ngươi có mưu đồ xấu xa với chị dâu ta. Chú của các ngươi vì muốn lấy lại danh dự cho cháu mình nên đã nhiều lần bày mưu hãm hại đại ca ta, cuối cùng bị sự phụ ta đánh bay xuống núi, sau đó bị dã thú cắn chết thì phải. Những điều này ta nhớ là ngươi chưa kể ra đâu đấy”

Giọng điệu của Trần Duy mang đầy vẻ giễu cợt, tất cả chi tiết bị Lâm Thuận che giấu đi thì hắn đều vạch trần rõ ràng, khiến cho câu chuyện trở nên sáng tỏ hoàn toàn. Lâm Chính, Lâm Thuận nghe vậy thì sắc mặt biến đổi liên tục, trong lòng bọn chúng vừa giận dữ vừa nhục nhã, kèm theo đó còn có phần hối hận vì đã lời chuyện này ra để rồi cuối cùng bị vạch trần. Lâm Chính điển tiết hết lớn, lao lên tấn công thẳng về phía hai người Trần Duy và Văn Thái:

“A, ta phải giết chết các ngươi. Không ngờ các ngươi lại dám bôi nhọ danh dự của người nhà họ Lâm như vậy”

Trần Duy đứng đĩnh cưỡi mỉm cười

“Có phải bôi nhọ hay không trong lòng các ngươi tự biết. Cảm giác hiện giờ thế nào, vừa tức giận, vừa tủi nhục, lại thêm cả hối hận nữa phải không. Ha ha, không cần bức xúc làm gì, dù sao nó cũng là sự thật thôi mà”

Trong lúc Trần Duy chọc giận đôi phương, Văn Thái đã bước lên trước một bước tiếp đón của Lâm Chính. Thanh đại đao trong tay hắn bỏ mạnh về phía trước, thế đến mạnh mẽ, lực nặng như núi. Lâm Chính dù đang tức giận nhưng trong lòng không hề có mong muốn tự sát, thấy đòn công kích ác liệt của Văn Thái thì ngay lập tức trở nên cẩn thận. Chân hắn bước theo bộ pháp độc môn, cả người hắn giống như một con gió xoáy không theo bất kì quy luật nào, dễ dàng tránh qua đòn công kích của Văn Thái. Mũi kiếm trong tay hắn giống như một con độc xà luôn lách đâm vào mạng sườn của Văn Thái, một đòn này cực kì hiểm độc, tàn nhẫn. Văn Thái thấy vậy thì vẫn bình tĩnh như thường, một chân hắn dậm mạnh xuống đất khiến cho mặt đất cũng bị nứt ra. Cả người hắn liền đó phóng về phía trước, uy thế không khác nào đá núi sụp lở, mạnh mẽ dữ dội cực kỳ. Mũi kiếm vốn nhắm vào mạng sườn hắn liền bị hóa giải dễ dàng, thanh đại đao được Văn Thái cầm sát lưỡi, không khác gì đang cầm một thanh đao bình thường. Hắn bỏ mạnh một đao xuống, lưỡi đao ma sát trong không khí không ngờ lại phát ra âm thanh ầm ầm như núi đổ khiến cho những tu luyện giả đứng quan sát cũng phải cảm thấy sợ hãi. Một đao bỏ xuống nhằm thẳng vào giữa người Lâm Chính, nếu như chém trúng thì chỉ e hắn ta sẽ bị phân thây. Đúng lúc này Lâm Chính lại sử dụng loại thân pháp độc môn kia, cả người hắn xoáy tròn lùi về phía sau, nhanh nhẹn tránh thoát một đao của Văn Thái. Vừa đứng thẳng dậy, Lâm Chính liền nhìn về phía Lâm Thuận ra hiệu:

“Em trai, chúng ta cùng lên”

Lâm Thuận thấy vậy thì cũng tiến lên, trong tay lăm lăm một chiếc quạt sắt sắc bén vô cùng. Văn Thái thấy vậy thì hoành đao đứng tấn, một mình cản cả anh em nhà họ Lâm lại. Trần Duy đứng phía sau hẳn cũng vùng kiếm lên chuẩn bị phối hợp tấn công. Văn Thái liếc về phía sau một cái, Trần Duy thấy thế thì khẽ gạt đầu ra hiệu đã sẵn sàng. Đúng lúc này Văn Thái đột nhiên hô lớn:

“Chiến! Quyết không lùi bước”

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 125: Ma khí!

Huyện Tương Dương.

Trong một gian nhà nhỏ nằm trên trục đường chính của cả huyện.

Lúc này đã là nửa đêm, thế nhưng ánh đèn dầu vẫn leo lét soi rọi khắp gian nhà. Trong phòng khách, một người trung niên đang lặng yên ngồi suy nghĩ. Trên vách tường, bóng người đàn ông được ánh đèn khắc họa một cách rõ nét, đầy vẻ tang thương và cô độc. Vẻ mặt Vũ Ngôn lúc này nhìn vẫn bình tĩnh như thường ngày, nhưng ẩn hiện trong vẻ bình lặng ấy người ta dường như có thể cảm giác được một quá khứ tràn đầy bi thương và đau khổ. Đôi lông mày của Vũ Ngôn dần nhíu chặt lại, hai bàn tay vốn đang thả lỏng cũng đột nhiên nắm chặt lại, đôi mắt vốn đã khép hờ của ông đột nhiên mở ra nhìn thẳng về phía Tây.

“Phòng nhì, còn có Văn Thái và Trần Duy nữa, ba đứa giờ này đã lâm vào nguy hiểm rồi! Ta có nên đến trợ giúp chúng một tay hay không đây? Mà thôi, có lẽ nên để mấy đứa nhỏ này tự đối mặt với nguy hiểm vậy. Con người ai chẳng phải chịu thử thách mới trưởng thành được!”

Đôi bàn tay đang nắm chặt của Vũ Ngôn cũng từ từ thả lỏng ra, thế nhưng cặp lông mày thì lại không giãn ra một chút nào, trong lòng ông vẫn đang lo lắng cho những đệ tử của mình. Vũ Ngôn nhẹ bước ra khỏi phòng, lặng yên đứng ngắm sao trời, dường như ông muốn để tâm thần mình chìm vào trong bầu trời sao vô tận kia nhằm tìm kiếm một thứ gì đó đã mãi xa. Tâm thần Vũ Ngôn lặng yên phiêu đảng trong không trung, phạm vi cảm nhận càng lúc càng mở rộng ra. Đúng lúc này Vũ Ngôn lại đột ngột chấn động, sắc mặt vừa kinh ngạc vừa lo lắng, dường như còn xen lẫn một tia hoảng sợ.

“Ma khí... Không thể nào...”

Vũ Ngôn khẽ lẩm bẩm vài từ, sau đó lại tự mình phủ nhận. Tin tức này quả thật quá mức chấn động khiến cho Vũ Ngôn không dám tin tưởng. Để cho chắc chắn, Vũ Ngôn lập tức khai mở tâm nhãn để quan sát. Thủ pháp gia đạt đến cấp độ cao thì tinh thần cũng dần trở nên mạnh mẽ, có thể phóng ra ngoài cơ thể mà không cần sử dụng đến tâm nhãn. Thông thường các thủ pháp gia cấp cao đều lựa chọn cách này vì tính tiện lợi và linh hoạt. Thế nhưng điều đó không có nghĩa là tâm nhãn sẽ đi vào quên lãng. Tâm nhãn ngoại trừ khả năng “nhìn” và điều động nguyên tố trong tự nhiên ra thì nó còn rất nhiều khả năng thần kỳ khác nữa, mà một trong số đó chính là nhìn thấu bản chất của sự vật. Lúc này đây Vũ Ngôn sử dụng tâm nhãn chính là vì khả năng nhìn thấu này. Theo tâm thần từ từ mở rộng, mọi cảnh vật đều được khắc họa một cách rõ nét trong tâm trí Vũ Ngôn. Phía tây, trên một đỉnh núi nơi hòa nguyên tố tụ tập cực kỳ nồng đậm, một “sợi” khí thể tà ác và đen tối vô cùng mờ mịt cuộn theo từng làn gió. Đó là ma khí!

“Không ngờ rằng ma khí đã xuất hiện tại thế gian, xem ra kiếp nạn nghìn năm lại sắp xảy ra rồi.”

Khuôn mặt Vũ Ngôn lập tức đánh lại, cả người ông đột ngột bay vút lên, nhanh chóng nhắm hướng phủ tri huyện phóng tới.

*****“Từ Hải, có chuyện lớn rồi!”

Vũ Ngôn giống như một con gió nhanh chóng bay vào trong phòng khách quý tại phủ tri huyện. Từ Hải lúc này đang tĩnh tọa trên giường cũng bị Vũ Ngôn làm cho giật mình.

“Vũ Ngôn, Vũ sư phụ, Vũ tiên bối... Ông có biết là khi người khác đang tĩnh tọa mà bị làm cho giật mình thì rất dễ tẩu hỏa nhập ma không?”

“Hừ, ông lo cái gì chứ, dù ông có bị tẩu hỏa nhập ma đi nữa thì tôi cũng có thể giúp ông tĩnh táo lại. Lần này có chuyện lớn rồi đây”

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vũ Ngôn, Từ Hải cũng nhanh chóng trở nên nghiêm túc.

“Rút cục là chuyện gì có thể khiến cho một người luôn bình tĩnh như ông cũng trở nên lo lắng như vậy?”

“Ma khí!”

Vũ Ngôn đáp lại câu hỏi của Từ Hải chỉ bằng hai từ, thế nhưng hai từ này cũng đủ khiến cho vị tri phủ đại nhân đứng đầu phủ An Tĩnh này biến sắc. Khuôn mặt Từ Hải tràn đầy vẻ kinh sợ, thế nhưng rất nhanh hắn đã lấy lại vẻ bình tĩnh, chỉ có điều sắc thái lo lắng vẫn không thể nào che giấu đi được.

“Ông nói thật chứ? Ma khí đã xuất hiện tại thế gian rồi sao?”

“Điều này chính xác mười phần, tôi vừa mới dùng tâm nhãn quan sát, ma khí đã xuất hiện tại một đỉnh núi phía tây rừng rậm. Đặc biệt là trên đỉnh núi này có hỏa nguyên tố cực kỳ nồng đậm, tôi nghi ngờ đây chính là nơi mà linh hỏa xuất hiện. Đệ tử của tôi, còn có con trai ông nữa, lần này bọn chúng phải đối mặt với nguy hiểm cực lớn.”

Từ Hải vừa nghe đến đây thì giật mình đứng bật dậy.

“Cái gì, ma khí xuất hiện cùng một chỗ với linh hỏa ư? Hồng nhi cũng ở đó ư? Không được, chúng ta mau xuất phát đi thôi. Tôi và ông dùng tốc độ nhanh nhất bay đến đó, có lẽ chỉ khoảng một tiếng là đến nơi. Hy vọng là chúng ta đến kịp lúc!”

Từ Hải nói đến đây thì vội vã đứng bật dậy, nhanh chóng khoác lên mình một chiếc áo ngoài rồi phóng vút đi. Vũ Ngôn thấy vậy thì cũng lập tức cười gió bay lên, nhanh chóng bay về phía ma khí xuất hiện.

*****Trên đỉnh núi không tên nơi linh hỏa xuất hiện.

Lúc này trời đã về khuya, thế nhưng nơi đây vẫn sáng rực không thua gì ban ngày. Ánh lửa bùng bùng soi rọi khắp đỉnh núi chiếu lên khuôn mặt từng tu luyện đang đứng tại đây, giống như một lời mời gọi hấp dẫn khiến bọn họ cũng bùng bùng lòng tham. Thế nhưng hiện giờ chưa có một kẻ nào dám tiến lên trước, bởi ở giữa khoảng đất trống đang diễn ra một trận chiến kinh người.

Trong ánh lửa đỏ rực soi rọi khắp nơi, từng tiếng gió rít dữ dội không ngừng vang lên khiến cho khung cảnh nơi đây càng khắc sâu một vẻ kịch liệt. Gió

trên khắp đỉnh núi từ từ hội tụ lại trên mũi kiếm của Lâm Chính, hình thành một luồng kiếm ảnh xanh nhạt. Lâm Chính trở tay chém mạnh ra, luồng kiếm ảnh kia phóng vút đi tạo ra từng tràng tiếng gió rít chói tai. Lâm Thuận đứng ở một bên cũng đồng thời vung chiếc quạt sắt trong tay lên khiến cho gió trên đỉnh núi khuấy động điên cuồng, càng làm tăng thêm sức mạnh cho kiếm ảnh của Lâm Chính. Ở phía đối diện, Văn Thái toàn thân chợt lóe lên ánh sáng vàng đậm, đối mặt với đòn công kích của hai anh em nhà họ Lâm mà vẫn không chút nao núng. Thanh đại đao trong tay hắn vung mạnh lên, hai tay hắn nắm chặt ở phần cuối cán đao không khác nào cầm một thanh đao bình thường. Đại đao dài hơn hai mét dần dần tỏa ra ánh sáng màu vàng đất, sau đó bỏ mạnh xuống mặt đất khiến cho cả đỉnh núi dường như cũng chấn động. Một luồng đường đao khí màu vàng đất phóng vút đi trong không trung, để lại trên mặt đất một khe rãnh phẳng lỳ như vết đao chém. Đao khí cùng kiếm ảnh va thẳng vào nhau, ma sát mạnh mẽ giữa không trung. Năng lượng trong hai đòn công kích này đang từ từ triệt tiêu lẫn nhau, giải phóng ra vô số gió rít cùng bụi đất. Kiếm ảnh dần dần chiếm được ưu thế, cuối cùng chém nát hoàn toàn đao khí rồi xuyên về phía trước, nhằm thẳng vào giữa người Văn Thái. Đúng lúc này, từ dưới khe nứt trên mặt đất đột nhiên mọc lên vô số dây leo, chúng đan chặt lại với nhau thành một bàn tay to bè rồi đập mạnh xuống luồng kiếm ảnh đang phóng đến. Kiếm ảnh vốn đã bị tiêu hao khá nhiều năng lượng khi giao đấu với đao khí, giờ đây liền dễ dàng bị bàn tay kia đập nát. Thế nhưng Trần Duy lại chưa chịu dừng lại, bàn tay kết từ dây leo vươn dài ra khỏi mặt đất, quét thẳng về phía hai anh em nhà họ Lâm. Lâm Thuận cũng không chịu kém cạnh, chiếc quạt sắt trong tay được hắn ném thẳng ra, xoay tròn giữa không trung không ngừng tụ tập phong nguyên tố. Xung quanh cái quạt sắt dần ngưng tụ một chiếc đĩa ánh sáng màu xanh lục điện cuồng xoay tròn phát ra những tiếng ma sát ghê người. Lưỡi của gió này chém thẳng vào đám dây leo hình thành lên nắm tay, dễ dàng cắt đứt đôi từng sợi dây leo. Bàn tay to bè dần dần tan rã, cuối cùng đổ ầm xuống khiến cho bụi đất mù mịt. Lâm Thuận thu hồi lại chiếc quạt sắt đã hết đà, thế rồi hai bên đứng nhìn nhau gườm gườm.

“Anh cả, em nghĩ chúng ta nên sử dụng tuyệt chiêu để nhanh chóng kết thúc trận chiến này, tránh kéo dài thời gian khiến cho bọn chúng đạt được mục đích thu phục được linh hỏa.”

Lâm Thuận liếc sang phía Lâm Chính nhỏ giọng bàn bạc. Lâm Chính đối với quyết định này cũng cho là phải, hai người liền nhanh chóng lùi về sau bốn năm bước kéo dài khoảng cách. Văn Thái và Trần Duy nhìn thấy hành động của hai anh em nhà họ Lâm cũng đoán được bọn chúng muốn sử dụng tuyệt chiêu, sắc mặt từng người trở nên cẩn thận vô cùng.

“Văn Thái, anh muốn cùng bọn chúng đấu cứng hay là muốn kéo dài thời gian?”

Trần Duy lên tiếng hỏi.

“Tốt nhất là nên cứng đầu cứng. Mục đích kéo dài thời gian của chúng ta chắc tất cả những kẻ ở đây đều nhìn ra rồi, giờ này mà không kết thúc trận chiến thì e là chúng ta sẽ bị bọn chúng vây công mất.”

“Được rồi, cứ làm theo ý anh đi”

Hai người Văn Thái cũng từ từ lùi lại phía sau, mỗi bước đi đều không ngừng tụ tập nguyên tố trong không khí vào thân mình. Ở phía đối diện, Lâm Chính và Lâm Thuận lúc này đều đã buông lỏng toàn thân, hai tay giang rộng ra tụ tập toàn bộ gió trên đỉnh núi về phía mình. Quanh thân hai người dần nổi lên từng trận gió rít, sau đó dần dần tụ lại ở trên tay thành một thanh kiếm không lồ dài đến năm mét. Động tác của cả hai đều cẩn thận vô cùng, từ từ đẩy hai thanh kiếm lại cùng một chỗ. Hai thanh kiếm ngay khi vừa tiếp xúc thì tự động dung nhập vào nhau, cuối cùng hóa thành một thanh kiếm cực lớn dài đến hơn bảy mét. Đám tu luyện giả đứng xung quanh khi nhìn thấy thanh kiếm khổng lồ này thì đều ồ à từng tiếng kinh sợ, không có mấy kẻ đủ tự tin có thể chống đỡ được đòn tấn công đáng sợ này.

Văn Thái và Trần Duy nhìn thấy đòn công kích của đối phương thì đều biến sắc, nhưng rất nhanh bọn họ đã lấy lại bình tĩnh. Thanh kiếm trong tay Trần Duy tỏa ra một luồng sáng màu xanh lá nhìn cực kỳ bắt mắt. Hàng loạt dây leo xuyên phá mặt đất lao lên, quấn quýt quện lại với nhau thành một cán đao cực kì dài. Văn Thái lúc này đột nhiên cầm mạnh thanh đao trong tay xuống mặt đất, để mặc cho đám dây leo kia quấn chặt lấy thanh đao. Sau đó cả hai người cùng nhau hợp sức nắm chặt lấy cán đao, từ từ nhấc thanh đao lên. Chỉ thấy lưỡi đao hoàn toàn hình thành từ thổ hệ nguyên tố, vừa to vừa dày, hoàn toàn không có cạnh sắc nhưng đối lại trọng lượng vô cùng lớn. Hai người Văn Thái và Trần Duy hợp sức mới nâng được thanh đao lên, sao đó cả hai cùng vung mạnh thanh đao chém về phía hai anh em nhà họ Lâm. Lâm Chính và Lâm Thuận thấy vậy thì cũng không dám chậm trễ, thanh kiếm dài bảy mét trong tay bọn họ được vung lên chém thẳng về phía lưỡi đao kia. Hai thanh vũ khí khổng lồ này va chạm mạnh giữa không trung, hoàn toàn không tốn thời gian tiêu hao năng lượng lẫn nhau, cả hai cùng lực bùng nổ mạnh khiến cho cả ngọn núi như cũng rung chuyển.

Bụi đất mù mịt bốc lên! Tất cả tu luyện giả có mặt trên đỉnh núi đều chờ mong kết quả của trận chiến này. Một tu luyện giả nào đó nóng lòng muốn biết kết quả liền tạo ra một cơn gió xua tan bụi đất. Trên khoảng đất trống lúc này đã xuất hiện hàng chục vết nứt. Bốn người vừa rồi chiến đấu đều đang ngồi bệt trên mặt đất thở dốc, dựa theo tình thế thì có lẽ kết quả là hòa. Đúng lúc này một giọng nói tràn ngập vẻ hiểm độc vang lên:

“Lâm Chính, Lâm Thuận! Tôi đến giúp các anh đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 126: Ác ma

Trong sự bất ngờ của mọi tu luyện giả đang đứng xung quanh, một bóng người phát ra ánh sáng vàng chói lọi lao thẳng về phía Văn Thái và Trần Duy. Chờ khi mọi người định thần nhìn kỹ lại mới phát hiện ra kẻ lao đến chính là Trịnh Kim của Trịnh Tông. Cây quạt trên tay Trịnh Kim lúc này cũng đang phát ra một vầng hào quang vàng rực chói mắt. Kim hệ nguyên tố tụ tập trên mũi quạt tạo thành một mũi dùi nhọn hoắt hướng thẳng đến giữa trán Văn

Thái. Thế công của Trịnh Kim vốn đã được chuẩn bị từ lâu, hơn nữa hấn ra tay mau lẹ, chớp đúng thời cơ mọi người còn đang kinh ngạc vì kết quả của trận chiến khiến cho khó có ai có thể ngăn cản. Mũi dùi phát ra ánh sáng vàng kim càng lúc càng tiến gần đến đỉnh đầu Văn Thái, chỉ trong nháy mắt sẽ kết liễu tính mạng của hấn. Văn Thái cố gắng giãy dụa hồng tránh thoát khỏi mũi nhọn, thế nhưng khí huyết trong cơ thể hấn hiện giờ rối loạn vô cùng khiến cho mỗi cử động đều trở nên khó khăn, chậm chạp.

Trần Duy ở một bên cũng cố gắng điều động nguyên lực để giúp Văn Thái, chỉ có điều tình trạng của hấn cũng chẳng khá khảm gì, nguyên lực điều động chậm chạp vô cùng. Với tình hình như thế này, chỉ e là ngay cả hấn cũng khó giữ được mạng chứ đừng nói đến việc trợ giúp đồng bạn. Trần Duy biết rõ, đối mặt với hoàn cảnh nguy hiểm như lúc này chỉ có thể liều thì mới giữ được mạng sống. Hấn cắn chặt răng, bất chấp cơn đau xé da xé thịt hoành hành trong cơ thể vẫn cố gắng đẩy nhanh tốc độ điều động nguyên lực.

“Sắp được rồi...”

“Văn Thái, cố lên...”

“Tôi sẽ cứu anh...”

“A!”

Trần Duy đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, thân thể ngã vật xuống đất không thể nhúc nhích gì được nữa. Trên da hấn dần xuất hiện từng đường nét kinh mạch đỏ quạch, đôi chỗ còn có vài tia máu phọt ra. Xuất huyết trong! Trần Duy cảm thấy phần hấn, tiếc nuối vô cùng. Trong lòng Trần Duy lúc này đang dày vò tự trách bản thân mình yếu đuối. Rõ ràng hấn đã sắp đạt được mục tiêu, chỉ cần một chút nữa thôi! Thế nhưng tại sao? Tại sao bản thân hấn lại không thể chịu đựng thêm chỉ một chút! Hai hàng nước mắt của Trần Duy tuôn rơi, hấn biết thất bại lúc này có lẽ sẽ không còn cơ hội để cứu vãn! Giả như lúc trước hấn chịu khó rèn luyện thân thể nhiều hơn để tăng cường khả năng chịu đựng của kinh mạch thì biết đâu lúc này tình thế đã khác. Thế nhưng đâu thể trách cứ được Trần Duy điều gì, hấn đã cố gắng hết sức mình, chỉ có điều người tính không bằng trời tính! Sau trận đại chiến với hai anh em nhà họ Lâm, kinh mạch của hấn đã bị trọng thương, hiện giờ lại liều mạng đẩy nhanh tốc độ vận chuyển nguyên lực khiến cho kinh mạch không chịu nổi áp lực mà vỡ nát. Có lẽ, Trần Duy sẽ cứ thế mà ra đi, mạng theo một nỗi phần hấn vô tận không cách nào hóa giải.

“Văn Thái, tôi xin lỗi! Nguyễn Phong, hẹn kiếp sau gặp lại. Hy vọng ba người chúng ta còn có thể làm anh em một lần nữa!”

Trần Duy nghẹn ngào nói những lời cuối cùng, đôi mắt hấn từ từ nhắm chặt lại chờ đợi cái chết đang đến. Văn Thái ở phía đối diện thấy vậy thì đau đớn vô cùng.

“Trần Duy! Cậu cố gắng lên, chúng ta nhất định sẽ vượt qua được mà! Đừng có buông xuôi mọi thứ như vậy. Trần Duy mà tôi biết dù có đôi khi ranh mãnh xảo trá thế nhưng nhất định sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Cố gắng lên!”

Những lời của Văn Thái tràn ngập một ý chí quyết tâm hồng kích thích ý chí của Trần Duy. Thế nhưng sự thật thì không chiều theo lòng người, Trịnh Kim lúc này đã đến trước mặt hấn, mũi dùi nhọn hoắt cũng độc ác đâm xuống. Hai mắt Văn Thái tròn trũng đầy vẻ không cam lòng, thế nhưng hấn chẳng thể làm gì khác đi được.

“Aaaaaa!”

Một tia máu tươi phọt ra, kèm theo đó dường như còn có cả những vệt não trắng ngà, nhầy nhụa. Màu máu tươi đỏ rực trộn lẫn với màu não trắng ngà tạo thành một thứ màu hồng trần đầy vẻ tà dị. Trên trán Văn Thái, một dòng máu tươi từ từ chảy xuống, dọc theo sống mũi chảy đến hai bên khóe miệng. Từng giọt máu mang theo một thứ hương vị chua chua mặn mặn nhẹ nhàng rơi xuống đất, phát ra từng giọt âm thanh tí tách mang theo thứ giai điệu của tử vong. Đám tu luyện giả xung quanh có vài kẻ mới ra ngoài làm việc lần đầu, khi nhìn thấy cảnh tượng này đều không kiềm được mà nôn ra thóc tháo. Dù rằng không phải lần đầu tiên đối mặt với cảnh máu me nhưng bọn họ vẫn bị thảm cảnh đáng sợ trước mắt làm cho hoảng sợ. Ngay cả đám tu luyện giả dày dặn thì cũng bị cảnh tượng kia làm cho kinh hồn táng đờm, trong lòng ai cũng nổi lên một trận run rẩy.

“Ha ha, ta thích nhất chính là linh hồn của những kẻ độc ác, đặc biệt là khi bọn chúng ra tay giết người.”

Giữa khoảng đất trống, Trịnh Kim đã chết! Một thanh niên tóc bạc trắng đang nhắc bổng thân xác Trịnh Kim lên. Trên đầu của kẻ xấu số bị một thanh kiếm nhọn xuyên qua, quả thật là chết không nhắm mắt! Gã thanh niên kia khẽ vung tay đem thân xác Trịnh Kim ném vào trong biển lửa, nháy mắt Trịnh Kim đã hóa thành tro bụi. Văn Thái lúc này mới mở mắt ra, kinh hoàng nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt. Hai lão già của Trịnh Tông quá bất ngờ trước hành động của gã thanh niên, mãi một lúc sau cả hai mới giật dử hét to một tiếng, cùng lúc lao thẳng đến phía gã thanh niên tóc trắng. Hai luồng đao ảnh màu vàng kim lóe ập thẳng đến kẻ sát nhân, thế đến mạnh mẽ sắc bén vô song, dường như có thể phá núi chia sông.

Gã thanh niên tóc trắng khẽ mỉm cười, đối mặt với hai luồng đao ảnh này cũng không có chút nào nao núng. Hai tay hấn phát lên trong không trung phát ra hai luồng chương lực đen nhánh, cả không gian dường như cũng bị nhấn chìm vào trong u tối. Đao ảnh và chương lực va chạm mạnh trên không trung hai luồng chương lực đen nhánh chẳng biết là dùng loại nguyên lực nào đánh ra không ngờ lại mang theo tính ăn mòn mãnh liệt. Đao ảnh vốn sáng rực chói mắt nhanh chóng trở nên âm ảm, sau cùng hoàn toàn vỡ vụn rồi tan biến trong gió. Hai lão già trưởng lão của Trịnh Tông thấy cảnh tượng ấy thì đều biến sắc. Một trong hai lão đột nhiên kêu to một tiếng kinh ngạc:

“Ma khí!”

Tiếng kêu của lão ta giống như một hòn đá lớn ném xuống mặt hồ phẳng lặng, ngay lập tức tất cả đám tu luyện giả đều trở nên rối loạn. Ma khí! Đây chính là một trong những danh từ có sức chấn động lớn nhất tu luyện giới. Trong lịch sử mấy vạn năm mà con người trên Hồng Bàng đại lục có thể lưu giữ lại, mỗi một khi cụm từ ma khí này xuất hiện dường như đều là khởi đầu cho một kiếp nạn kinh người. Giới tu luyện cho dù có phát triển mạnh mẽ đến đâu đi chăng nữa nhưng mỗi lần kiếp nạn qua đi đều gần như bị xóa sổ.

Mấy vạn năm trôi qua, vô số kỳ tài đã từng xuất hiện, vô số tuyệt học đã được sáng lập, thế nhưng dường như không có một tuyệt học nào có thể truyền lưu qua được mốc một ngàn năm. Bởi vì, mỗi một ngàn năm là lại một lần xảy ra kiếp nạn! Loài ma quỷ vốn đã bị con người đánh đuổi từ xa xưa, cứ mỗi một ngàn năm bọn chúng lại trỗi dậy một lần, mang theo sức mạnh đáng sợ đổ ập đến như một con sóng thần, đe dọa mãnh liệt đến sự tồn tại của loài người. Mặc dù mỗi lần kiếp nạn xảy ra thì con người đều có thể vượt qua, thế nhưng những hậu quả mà nó để lại thật sự quá mức đáng sợ. Hình tượng loài ma quỷ cũng vì vậy mà khắc sâu vào trong lịch sử của Hồng Bàng đại lục, để lại một dấu tích đáng sợ nhất, khiến cho bất cứ ai khi nghĩ đến đều cảm thấy run sợ trong lòng.

Kiếp nạn một nghìn năm, lại một lần nữa xuất hiện rồi!

Khi nghĩ đến điều này, tất cả tu luyện giả có mặt ở đây đều trở nên hoảng sợ. Không ít kẻ yếu bóng vía tay chân đều bủn rủn, thậm chí có kẻ ngã ngồi ra đất, sắc mặt trắng bệch. Vài kẻ thủ lĩnh của các thế lực, cùng với những vị trưởng lão có cấp bậc cao thâm thì đều cố gắng giữ cho bản thân bình tĩnh, không ngừng phân tích tình hình trước mắt. Gã thanh niên tóc trắng trên mình mang ma khí kia cấp bậc dường như không cao, chỉ là ma khí của hắn có khả năng đặc biệt nên mới có thể đè ép hai vị trưởng lão của Trịnh Tông. Phân tích này khiến cho những thủ lĩnh này đều yên tâm lại, chỉ có điều nhất thời vẫn chưa tìm ra được đối sách nào hợp lý.

Nếu như các thế lực hợp tác lại thì ma quỷ kia nhất định sẽ bị tiêu diệt. Thế nhưng kẻ nào trong lòng cũng mang theo lòng tham, kẻ nào cũng có tâm tư riêng, chính vì vậy mà bọn họ khó lòng có thể hợp tác được. Huống chi ác ma tuy sẽ bị tiêu diệt nhưng thiệt hại thì cũng đâu phải là nhỏ, sau trận chiến liệu sẽ có kẻ nào thừa nước đục thả câu hay không? Điều này khó ai biết được, cũng khó có ai dám liều lĩnh chấp nhận sự nguy hiểm này. Thủ lĩnh của ba dòng họ Trần, Mạc, Lê đều đưa mắt thăm dò nhau. Sau một lúc trao đổi bằng ánh mắt, cả đám dường như đều đã đi đến hiệp nghị, tạm thời hợp lực tiêu diệt ác ma trước đã.

“Bùm!”

Một tiếng nổ vang lên kéo tâm trí của đám tu luyện giả về với hiện trường. Hai vị trưởng lão của Trịnh Tông lúc này đang dốc sức chiến đấu với ác ma, tình hình hết sức căng thẳng. Ánh đao vàng rực loe loe, chưởng lực đen tuyền tung bay. Hai bên va chạm phát ra những âm thanh chấn động lòng người. Một chục hiệp đấu nhanh chóng qua đi, hai vị trưởng lão của Trịnh Tông dường như ngày càng yếu thế, một trong hai người đã bị trúng một chưởng của đối phương, vị trí vết thương nhanh chóng bị thổi rữa. Lão ta cũng quả thật là một kẻ độc ác, ánh đao lóe lên nhanh chóng khoét toàn bộ chỗ thịt thổi đi, ngăn chặn không cho vết thương tiếp tục lan rộng. Trên trán lão lúc này mồ hôi vã ra từng hạt, cả người cũng run lên một trận, chỉ có ánh mắt là vẫn hung hăng nhìn chằm chằm và ác ma. Đúng lúc này thì ba dòng họ lớn cũng bắt đầu hành động, nhanh chóng bao vây ác ma lại.

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.2 - Chương 127: Ác ma biến!

“Trần Duy, cậu sao rồi?”

Văn Thái tranh thủ lúc hai trưởng lão của Trịnh Tông đánh nhau với ác ma đã đến bên cạnh Trần Duy. Sau một quãng thời gian điều khí, thân thể Văn Thái đã khôi phục lại được phần nào, mặc dù không thể tiếp tục động thủ nhưng đi lại thì không thành vấn đề. Hắn khẽ nâng Trần Duy dậy, cẩn thận kiểm tra vết thương của người anh em kết nghĩa này.

Chỉ thấy trong thân thể Trần Duy lúc này bị thương vô cùng nặng, kinh mạch đã bị tổn thương nghiêm trọng, phủ tạng cũng bị nguyên lực tán loạn trong cơ thể phá hoại gây nguy hiểm đến tính mạng. Tình hình của Trần Duy lúc này đúng là cận kề cái chết, nếu như không có thuốc tốt chữa trị thương thế thì khó mà giữ lại mạng sống được. Văn Thái thấy bạn mình như vậy thì vô cùng đau lòng, một người tâm trí cứng cỏi như hắn mà lúc này cũng cảm thấy chua xót, hai hàng nước mắt chỉ trực đổ xuống bất cứ lúc nào. Văn Thái cố giữ cho bản thân không được rơi lệ, hắn nhanh chóng lục tìm trong túi áo một hồi, hy vọng có thể tìm được thứ gì đó có tác dụng chữa trị vết thương của Trần Duy.

Thế nhưng kết quả chỉ khiến hắn càng thêm thất vọng, trong túi hắn mặc dù cũng có vài loại thuốc trị thương nhưng chỉ có tác dụng với các vết thương bên ngoài, đối với nội thương nghiêm trọng như của Trần Duy thì hầu như không có bao nhiêu tác dụng. Văn Thái lại một lần nữa lục tìm trong túi áo nhưng vẫn chẳng phát hiện ra được thứ gì có hiệu quả, điều này khiến hắn chán nản cực kỳ. Chẳng nhẽ không có cách nào cứu Trần Duy hay sao? Đúng lúc này, hắn chợt nhớ tới tập phù chú mà Vũ Ngồn đã chuẩn bị cho bọn hắn.

Sau khi tiến vào rừng sâu, Nguyễn Phong đã chia đều số phù chú ấy cho mỗi người, hiện giờ có lẽ nó chính là hy vọng cuối cùng để cứu được Trần Duy. Lấy xấp phù chú từ trong ngực áo ra, Văn Thái tìm kiếm một lượt, cuối cùng khuôn mặt của hắn cũng giãn ra. Hộ Tâm Phù! Hắn đã tìm được hy vọng để cứu chữa cho Trần Duy rồi! Loại phù chú này tác dụng chủ yếu là bảo vệ kinh mạch và tâm tạng, hiện giờ sử dụng cho Trần Duy quả thật là rất thích hợp. Dán một tấm Hộ Tâm Phù lên lưng Trần Duy, Văn Thái thở phào một hơi. Bây giờ tính mạng của Trần Duy tạm thời không cần lo lắng, chỉ cần tìm được thuốc chữa nội thương hiệu quả thì sẽ cứu được hắn.

Ở giữa khoảng đất trống lúc này đang diễn ra một trận chiến kịch liệt. Hai vị trưởng lão của Trịnh Tông đang giao chiến trực tiếp với ác ma, từng luồng chưởng lực đen nhánh cùng với đao ảnh vàng rực liên tục va chạm với nhau tạo ra những xung động nguyên lực dữ dội.

Xung quanh ba người bọn họ, tầng tầng lớp lớp tu luyện giả của ba dòng họ lớn cùng với Trịnh Tông đã bao vây lại, hình thành nên một trận thế kín kẽ

vây chặt ác ma vào trong. Theo từng đợt hiệu lệnh của thủ lĩnh, các tu luyện giả lần lượt tung ra những đòn công kích nhằm thẳng về phía ác ma, bủa vây dày đặc phong tỏa mọi hành động của hắn. Nhờ có sự hỗ trợ từ bên ngoài, hai trưởng lão của Trịnh Tông dần dần chiếm lại được ưu thế.

“Keng! Xoạt”

Đạo ảnh của một vị trưởng lão lách qua trùng trùng chướng lực của ác ma, mạnh mẽ chém lên thân thể hắn. Một âm thanh như tiếng kim loại va chạm phát ra, lớp áo ngoài của ác ma bị chém rách để lộ ra hình dáng bên trong, khiến cho mọi người đều phải kinh ngạc. Trên thân ác ma, từng lớp vảy giống như vảy cá chồng chất lên nhau. Mỗi chiếc vảy đều cứng rắn như sắt thép, tất cả đều tuyền một màu đen tối hun hút, đan xen lại thành một lớp giáp dày che chắn cho thân thể của ác ma. Ánh đao vừa nẩy chính là chém lên lớp áo giáp này.

Uy lực của đao ảnh phát ra từ một vị tu tinh cấp cao có thể dễ dàng chém đứt sắt thép, thế mà lúc này lại chỉ để lại một vết xước mờ trên tầng vảy của ác ma. Tất cả tu luyện giả đang bao vây ác ma đều phải kinh ngạc vì tầng phòng ngự chắc chắn của hắn, sau đó bọn họ đều cảm thấy trong lòng rét run một trận. Nếu như có một đội quân ác ma nhân số lên đến một vạn người, kẻ nào kẻ nấy đều có được sức tấn công và lực phòng thủ mạnh mẽ như kẻ trước mặt thì bọn chúng quả thật là vô địch trên chiến trường, liệu được mấy ai có thể chống lại. Nếu quả thực xảy ra điều như vậy, chỉ e là không ít quốc gia sẽ bị bọn ác ma này hủy diệt trong sớm tối. Nghĩ đến đây, một ít tu luyện giả đột nhiên muốn bật cười.

Đối phương chính là kẻ có thừa khả năng để đối đầu với cao thủ cấp bậc tu tinh, nếu không phải là có rất nhiều tu luyện giả vây quanh tấn công áp chế hắn thì hai vị trưởng lão của Trịnh Tông sợ là đã mất mạng. Kẻ có thực lực như vậy xét trên khắp cả quốc gia Đại Việt liệu được mấy người? Một trăm người có khi cũng không đủ chứ đừng nói đến một vạn. Thực lực như thế có lẽ trong loài ác ma cũng chẳng được bao nhiêu kẻ, vì vậy nên một đội quân vạn người cũng chỉ là lo lắng xa vời mà thôi. Thế nhưng trái với đám tu luyện giả lạc quan này, không ít người có kinh nghiệm già dặn hơn lại nhìn nhận tình hình một cách đầy lo lắng. Nếu đối phương có nhiều kẻ thực lực cao cường như vậy thì quả đúng là một mối đe dọa lớn đối với sự an toàn của nhân loại!

“Roạt... Á!”

Một tiếng thét chói tai vang lên. Trong một khoảnh khắc khi mọi người ngỡ ngàng vì lực phòng ngự của ác ma, hắn ta đã nhanh chóng túm lấy một tu luyện giả ở gần nhất, dễ dàng xé nát đôi phương ra thành mấy mảnh. Dòng máu đỏ tươi bắn ra tung tóe, ác ma thỏa thuê uống từng ngụm từng ngụm máu nóng của nhân loại. Vết máu tràn đầy sự thỏa mãn, kết hợp với vết máu đỏ rực thấm đẫm khắp cơ thể khiến cho hình dáng của loài ác ma càng trở nên rõ nét.

Những tu luyện giả đang bao vây hắn nhìn thấy cảnh tượng ấy đều cảm phần vô cùng, khóe mắt căng rộng trừng trừng nhìn ác ma tưởng như muốn rách đến nơi. Một số kẻ khó lòng kiềm chế bản thân, không ngừng tung ra hàng loạt đòn tấn công một cách điên cuồng, đổ ập vào đầu ác ma như một con bão. Thế nhưng kể từ khi được uống máu của nhân loại, thực lực của ác ma dường như được tăng lên một bậc mới. Thân hình hắn giống như một cái bóng, nhanh chóng di động trong làn mưa công kích, dễ dàng tránh né mọi đòn tấn công nhắm về phía mình. Thi thoảng lại có một tiếng kêu đau đớn vang lên, lại thêm một mạng người bị ác ma tàn sát.

Tất cả các tu luyện giả lúc này đều giận dữ tới tột cùng trước hành động của ác ma. Hai vị trưởng lão của Trịnh Tông cũng khó lòng kiềm chế thêm được nữa, những kẻ mà ác ma tàn sát lại toàn là đệ tử của Trịnh Tông khiến cho hai người họ buộc phải ra tay. Hai bóng đao vàng rực chém thẳng xuống đầu ác ma, tốc độ cùng sức mạnh đều được vận dụng đến tận cùng. Hai tròng mắt của hắn vốn đã hằn đầy những vằn máu đỏ rực tràn đầy về điên cuồng và ác độc lúc này liền nhìn chằm chằm về phía hai vị trưởng lão. Tay hắn tung ra một đòn chưởng lực đen nhánh, trực tiếp va chạm cùng lúc với hai đao ảnh vàng rực.

Đòn công kích của cả hai bên va sát mạnh mẽ vào nhau rồi cùng lúc biến mất. Đúng lúc đó, một chưởng đen nhánh khác lại bất ngờ bổ xuống một trong hai vị trưởng lão của Trịnh Tông. Vị trưởng lão này kinh nghiệm già dặn, lâm nguy không loạn, nhìn thấy bóng chưởng đánh tới liền dùng tốc độ nhanh nhất tránh đi.

Không ngờ ngay lúc này vết thương của hắn lại đột nhiên phát tác, ma khí đen nhánh ập xuống da thịt bùng lên khiến cho hắn đau đớn đến mức muốn ngất đi. Động tác của vị trưởng lão này cũng vì thế mà chậm lại một nhịp, bóng chưởng chém xuống dễ dàng chặt đứt một cánh tay của hắn. Ma khí đen nhánh theo vết thương thâm nhập vào trong da thịt, nhanh chóng chạy theo các mạch máu xông thẳng về phía tim của hắn. Vị trưởng lão này nhanh tay điểm huyết ngăn không cho ma khí tiếp tục tiếp sâu, sau đó liền lùi về sau hòng ép ma khí ra ngoài.

Ác ma dễ dàng loại bỏ được một đối thủ có cấp bậc tu tinh khiến cho mọi người đều phát hoảng. Thủ lĩnh của các thế lực nhanh chóng ra lệnh cho đệ tử phe mình sắp xếp lại đội ngũ hòng bao vây ác ma lại. Từng loạt đòn công kích lại đều đặn đổ xuống đầu ác ma, thế nhưng lúc này đây hắn đã có sự tăng vọt về thực lực, loại công kích kiểu này đã không còn uy hiếp được hắn. Thủ lĩnh của ba dòng họ Mạc, Trần, Lê biết đã không thể bảo toàn lực lượng cho riêng mình được nữa, bọn họ trao đổi với nhau một lượt rồi cùng lúc cử ra những cao thủ trong thế lực của mình hợp sức tiêu diệt ác ma.

Mỗi dòng họ có hai vị trưởng lão cấp bậc tu tinh, tổng cộng lại là sáu vị tu tinh hợp sức vây công ác ma. Kể từ khi có sáu vị cao thủ này tham gia chiến đấu, ác ma dần dần bị áp chế không thể giết hại thêm bất cứ ai. Chỉ có điều, đòn tấn công của sáu vị cao thủ cũng không thể nào phá vỡ được lớp vảy giáp chắc chắn của ác ma, không có cách nào có thể tiêu diệt được nó. Nếu tình hình này tiếp tục kéo dài, chỉ e rằng sẽ đến lúc các vị cao thủ đều tiêu hao hết nguyên lực, cuối cùng bị ác ma giết chết.

“Hừ, lũ sâu bọ các ngươi thật là vương tay vương chân, mau rút hết đi cho ta.”

Đúng lúc này, thân hình ác ma bắt đầu xảy ra biến hóa. Cả thân thể ác ma vốn cao lớn vạm vỡ lại càng bành trướng. Trên đầu vai, khuỷu tay, đầu gối của ác ma dần dần mọc ra những gai nhọn cứng rắn như sắt thép. Lớp vảy trên thân ác ma càng thêm đen nhánh, bóng loáng, nhìn vào có cảm giác sâu hun hút khiến tâm thần người ta hoảng loạn. Hình dáng của loài ác ma càng lúc càng trở nên rõ ràng, khắc sâu vào tâm trí những tu luyện giả tại đây một dấu ấn khó có thể quên được.

“Lũ sâu bọ, đi chết đi!”

Ác ma gầm lên một tiếng dữ tợn, hung hăng tấn công về phía sáu vị cao thủ tu tinh. Đòn tấn công của hắn lúc này mang theo một loại khí thể tà ác vô cùng, sáu vị cao thủ sau khi cảm nhận được khí thể trong đòn tấn công của ác ma thì đều biến sắc. Thực lực này rõ ràng đã vượt ra ngoài phạm trù của cấp độ tu tinh, đây rõ ràng là biểu hiện của cấp bậc Bát quái!

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 128: Phải hỏi ý kiến của ta!

“Không nên hoảng loạn. Mặc dù thực lực của hắn đạt đến cấp Bát quái nhưng cũng không thể đột phá được vòng vây của sáu người chúng ta trong thời gian ngắn. Chúng ta tốt nhất nên kéo dài thời gian càng lâu càng tốt để cho người của mình có thể an toàn rút lui. Đây là phương pháp duy nhất có thể áp dụng được trong lúc này. Các vị, chúng ta cùng cố hết sức nào!”

Một vị trưởng lão cấp bậc tu tinh của dòng họ Lê lên tiếng trấn an mọi người, năm vị tu luyện giả còn lại đều gật đầu hưởng ứng. Cả sáu người cùng lúc tung ra những đòn công kích mạnh mẽ ngăn chặn chương lực đang đánh đến của ác ma. Chương lực, đao ánh, kiếm quang... các đòn công kích va chạm mãnh liệt giữa không trung, tạo ra chấn động mạnh mẽ đẩy lùi cả người và ma về phía sau. Sáu vị cao thủ cấp tu tinh nhanh chóng tỏa ra xung quanh ác ma, hình thành thể trận bao vây đối phương khiến cho hắn không thể lộng hành. Ác ma đứng thẳng giữa trận thể của sáu vị cao thủ, khuôn mặt xấu xí ghê tởm hé lộ ra một nụ cười tàn ác, từng âm thanh chất chứa đập vào lòng người khiến các tu luyện giả không khỏi cảm thấy tâm thần khó chịu.

“Khắc khắc khắc, ta khuyên các ngươi tốt nhất không nên cố gắng chống cự làm gì, đằng nào cũng chỉ là tốn công vô ích mà thôi. Loài người các ngươi không sớm thì muộn cũng sẽ trở thành thức ăn cho ma tộc chúng ta, khắc khắc khắc”

“Ác ma, đừng có mơ mộng hão huyền. Loài ma quỷ các ngươi hàng vạn năm nay đã gây ra biết bao tội ác, thế nhưng các ngươi vẫn chẳng thể nào chiến thắng được nhân loại. Nhân nghĩa rồi sẽ vượt qua hung tàn, lẽ phải sẽ luôn chiến thắng cái ác.”

“Ha ha, nói hay lắm. Nhân nghĩa sẽ vượt qua hung tàn, lẽ phải sẽ chiến thắng cái ác. Các vị, chúng tôi cũng muốn giúp một tay để tiêu diệt tên ác ma này.”

Đáp lại lời của ác ma là sự chung sức đồng lòng của tất cả các thế lực. Sáu vị cao thủ đối diện với tình thế nguy hiểm lúc này lại càng thêm vững tâm bền chí, quyết chiến đấu với ác ma đến hơi thở cuối cùng. Con người ta kể cũng lạ, có khi vì lợi ích mà có thể nhẫn tâm tiêu diệt lẫn nhau, thế nhưng lại có những lúc đoàn kết bền chặt vô cùng để đối phó với ngoại xâm. Không ít tu luyện giả đều dừng cảm ở lại đối diện với ác ma, chỉ có một bộ phận nhỏ những tu luyện giả trẻ tuổi bị ép buộc phải trở về môn phái để bảo toàn lực lượng cho tương lai. Ác ma đối diện với sự đoàn kết của tất cả tu luyện giả không khỏi cảm thấy bất ngờ, hắn không thể hiểu nổi vì sao đám người này chỉ mới lúc trước còn đang điên cuồng tranh đoạt linh hỏa, giờ phút này lại sẵn sàng chung sức đối phó với hắn. Thế nhưng vấn đề này hắn cũng chẳng quan tâm nhiều làm gì, bản tính hung bạo của loài ma quỷ rất nhanh đã chiếm lĩnh tâm trí hắn. Ác ma xông lên nhanh như chớp, chương lực đen kịt tràn đầy khí thể tà ác bổ thẳng xuống vị trí của một vị tu tinh. Vị cao thủ đối mặt với đòn tấn công của ác ma thì không dám chậm trễ, ngay lập tức vận chuyển nguyên lực tới mức tối đa tung ra một kiếm ảnh để đối kháng lại. Cùng lúc đó, hàng chục đòn công kích của các tu luyện giả cấp thấp cũng được tung ra đổ ập xuống đầu ác ma. Chỉ thấy hắn ta đứng sừng sững giữa cơn mưa công kích ấy, mặc cho tất cả các đòn công kích đánh lên thân thể mà vẫn chẳng hề hấn gì. Loạt mưa công kích đầu tiên qua đi, ác ma vẫn đứng yên tại vị trí, miệng cười tàn độc vô cùng. Thế nhưng không chờ cho hắn tiếp tục ra tay, sáu vị tu tinh lại liên tiếp đánh về phía hắn những đòn công kích cực kỳ dữ dội. Sáu đòn công kích này mang theo uy lực mạnh mẽ đủ để chém sóng phá núi, vậy mà khi đánh lên thân thể hắn cũng chỉ để lại được vài vết xước mờ mờ. Ác ma lại xông lên, hai tay hắn liên tiếp phát ra từng luồng chương lực đen tối, dồn dập tấn công tới sáu vị tu tinh. Sáu vị cao thủ đón đỡ chương lực của hắn lại vất vả vô cùng, dường như đều phải cố gắng hết sức mới chống đỡ được. Nếu tình hình này tiếp diễn, chỉ e toàn bộ số tu luyện giả có mặt tại đây đều sẽ phải chết.

Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên một tiếng sấm đi đùng. Trong sự ngạc nhiên của mọi người, một vết sét dài ngoằng xuất hiện trong không trung, sau khi vẽ lên một hình vẽ kì lạ xung quanh ác ma thì luồng sét ấy cũng dần dừng lại. Lý Càn Nhân nhắm thẳng về phía ác ma tung ra một quyền tập trung sức mạnh lớn nhất của hắn. Nguyên lực lõi hệ tụ tập đến mức tối đa tại trên nắm tay, trong màu trắng xanh của sét lại xen lẫn một lớp ánh sáng màu vàng kim tỏa ra khí tức đế vương bá đạo vô cùng. Ác ma vốn tỏ vẻ khinh thường đối với một tu luyện giả cấp bậc tu tinh như Càn Nhân, ngay khi thấy được một tầng nguyên lực màu vàng kim ấy thì cũng phải biến sắc. Chỉ thấy nắm đấm của Lý Càn Nhân sau khi tiếp xúc với tầng váy giáp của ác ma liền bùng nổ ra vô số tia sét thô bạo đến cùng cực. Từng luồng sét to bằng cổ tay giống như những con lòi long không ngừng uốn lượn xuyên phá qua tầng váy giáp đánh lên thân thể ác ma khiến cả người hắn bốc mùi cháy khét lẹt. Lớp váy giáp sau khi bị những luồng sét công phá thì cũng trở nên mờ nhạt hơn nhiều. Từ ngoài nhìn vào vẫn thấy một màu đen tăm tối, thế nhưng cái vẻ bóng loáng như lúc trước thì đã biến mất, thay vào đó là hàng trăm vết rạn chằng chịt đan xen vào nhau. Ác ma sau khi phải chịu một đòn đau thì hung tính bùng phát. Càn Nhân còn chưa kịp rút lui thì đã bị hắn vung tay đánh bay đi, mãi đến khi va vào một tầng núi rắn chắc khiến nó vỡ vụn ra thì mới có thể dừng lại được. Trên khóe miệng Càn Nhân máu không ngừng rỉ ra, thế nhưng hắn vẫn cố gắng đứng vững nhìn thẳng về phía ác ma, đáng vẻ ngạo nghễ quyết không gục ngã!

Ác ma đối với tư thế bất khuất của Càn Nhân thì cực kỳ căm ghét, hắn ta quyết định xông lên tiêu diệt kẻ có khả năng uy hiếp đến mình trước tiên. Ác ma đánh ra một trào đen sì, nhắm thẳng về phía Càn Nhân mà bóp tới, dường như muốn bóp nát đối phương ra thành bã thì mới hả dạ. Thế nhưng trào của ác ma còn chưa đi được bao xa thì giữa không trung vùn vụt bay đến hàng chục thanh kiếm vàng xuyên phá trào ảnh. Ánh sáng vàng kim chói lòa tỏa ra từ kiếm vàng dần dần lấn át ma khí đen nhánh, cuối cùng phá tan trào ảnh của ác ma rồi mới quay về. Từ Hồng đập gió bay trên không trung, hai tay không ngừng tạo thành các dạng ấn pháp đặc biệt để điều khiển mấy chục thanh kiếm đang bay giữa trời kia. Hơn năm mươi thanh kiếm không ngừng xoay tròn giữa không trung, sắp xếp thành một kiếm trận kín mít, dày đặc không có một kẽ hở. Từng thanh kiếm theo động tác tay của Từ Hồng

biến hóa cũng trở nên linh hoạt vô cùng, hóa thành hàng chục đòn công kích bổ về phía ác ma. Đám kim kiếm này thuận theo những vết nứt trên lớp giáp của ác ma mà không ngừng công kích tới, từ từ tạo ra những lỗ hổng trên lớp phòng ngự vững chắc nhất của hắn. Ác ma gầm lên một tiếng điên cuồng, ma khí quanh người bùng phát bốc lên rừng rực. Cả thân thể ác ma nhanh chóng được bao trùm bởi một ngọn lửa đen tối, âm u vô cùng. Đám kim kiếm của Từ Hồng lao tới công kích ác ma ngay khi gặp phải loại ma hỏa này liền bị ăn mòn, cuối cùng vỡ tan thành mấy mảnh. Ngay sau đó, cả thân thể ác ma hóa thành một quãng lửa đen nhánh phóng vút lên không trung, đâm thẳng về phía Từ Hồng. Từ Hồng đối mặt với thể tấn công hung dữ của ác ma cũng không chút nao núng, quanh thân thể hắn nhanh chóng ngưng tụ ra một tầng gió xoáy. Tất cả gió xoáy quanh cơ thể Từ Hồng được hắn tụ tập về hai lòng bàn tay, trong nháy mắt hình thành hai luồng lốc xoáy cuộn cuộn. Vừa lúc này thì đòn tấn công của ác ma đã đến nơi, Từ Hồng không chút do dự mà tung hai luồng lốc xoáy ra đối kháng với ác ma. Hai đòn công kích va chạm mãnh liệt, từng luồng gió rít điên cuồng thổi tung ra xung quanh, cuốn theo vô số tàn lửa đen nhánh. Thế nhưng thực lực của Từ Hồng so với ác ma vẫn còn kém một khoảng, hai luồng lốc xoáy cuối cùng bị đánh tan, ác ma theo đó đâm một quyền nặng nề lên ngực Từ Hồng khiến hắn học máu roi trắng xuống đất. Ác ma ngạo nghễ đứng trên không, dùng tư thế từ trên cao nhìn xuống tất cả tu luyện giả phía dưới.

“Loài người, các ngươi rồi cũng sẽ bị ma tộc chúng ta giẫm dưới chân mà thôi, khặc khặc khặc”

Tiếng cười chất chứa điên cuồng của ác ma vang vọng khắp đỉnh núi, dường như cả ngọn núi cũng rung chuyển theo tiếng cười của hắn. Tất cả tu luyện giả nhân loại trong lòng đều cảm thấy một chút tuyệt vọng, bọn họ dù đã cố hết sức nhưng cũng không có cách nào đối phó lại với ác ma. Các cao thủ cấp bậc tu tình nhìn nhau thở dài, sau đó bọn họ ra lệnh cho thể lực của mình nhanh chóng rút đi, chỉ còn lại sáu người bọn họ chiến đấu với ác ma để kéo dài thời gian cho mọi người. Đoàn người dần rút đi khiến cho cả đỉnh núi cũng trở nên thoáng đãng. Ánh mắt ác ma quét khắp đỉnh núi một vòng, cuối cùng dừng lại tại vị trí của Văn Thái và Trần Duy. Ác ma cười vang một tiếng, giọng nói của hắn tràn đầy vẻ hưng phấn:

“Loài người, các ngươi có biết ma tộc chúng ta thích nhất thứ gì ở các ngươi hay không?”

Đáp lại hắn chỉ là sự lặng im. Tất cả những tu luyện giả còn ở lại trên đỉnh núi sắc mặt đều trở nên nghiêm trọng, nhìn chăm chăm về phía ác ma.

“Khặc khặc, để ta giải đáp cho các ngươi nhé. Ma tộc chúng ta thích nhất ở loài người các ngươi chính là cảm xúc. Căm phẫn, giận dữ, vui vẻ, lo lắng, sợ hãi... Tất cả mọi loại cảm xúc của các ngươi đều là thứ gia vị ngon nhất cho món ăn của chúng ta. Mà đối với ta, thứ cảm xúc mà ta yêu thích nhất chính là tuyệt vọng, khặc khặc khặc”

Nói đến đây, ác ma xăm xăm bước tới phía Văn Thái, ánh mắt lóe lên từng tia độc ác và hưng phấn lạ thường. Văn Thái lúc này cũng đã phát hiện ra ánh mắt khác lạ của ác ma, hắn cố gắng đứng thẳng dậy, giọng thanh đại đao hướng thẳng về phía đối phương. Sau lưng Văn Thái là Trần Duy đã bị thương nặng, chính vì vậy Văn Thái lúc này không thể bỏ chạy hay lùi bước, ánh mắt hắn dần dần trở nên quyết tâm vô cùng, dù có phải hy sinh tính mạng thì hắn cũng phải bảo vệ người anh em kết nghĩa này.

“A, sự hy sinh! Khặc khặc, lại là một thứ ta thích nữa. Khặc khặc, sự tuyệt vọng trộn lẫn với quyết tâm hy sinh vì đồng loại, ta thật chờ mong được thưởng thức thứ hương vị tuyệt vời này!”

Ác ma vung tay tung ra một trảo nhằm thẳng đến Văn Thái. Trảo ảnh đen sì bay vun vút trong không trung, nháy mắt đã đến trước mặt Văn Thái. Đúng lúc này, từ sau lưng hắn bùng lên một quãng lửa sáng chói, một mũi thương rừng rực lửa cháy đâm thẳng về phía ma trảo, nhanh chóng đánh tan đòn công kích của ác ma.

“Muốn động đến anh em của ta, trước hết ngươi phải hỏi ý kiến của ta đã!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.2 - Chương 129: Sức mạnh của linh hỏa

“Đại ca!”

“Nguyễn Phong!”

Văn Thái, Từ Hồng, Càn Nhân khi nhìn thấy người vừa ra tay thì không khỏi kêu lên một tiếng kinh ngạc xen lẫn một chút vui mừng.

“Cuối cùng cậu cũng đã chịu đi ra rồi. Thành công thu phục linh hỏa rồi chứ?”

“Ha ha, may mắn thành công rồi.”

“Vậy thì đúng là đáng chúc mừng. Có điều hiện giờ không phải là lúc để vui mừng, kiếp nạn nghìn năm một lần lại sắp diễn ra, ác ma đã trở lại nhân gian rồi.”

“Kẻ vừa tấn công Văn Thái chính là ác ma phải không? Các cậu mau điều trị thương thế đi, ác ma này cứ để cho tôi”.

“Cậu nên cẩn thận đó! Ác ma này thực lực đã tương đương với cấp bậc Bát quái rồi, hơn nữa hắn lại có lớp phòng ngự rất đáng sợ, cho dù chúng tôi

dùng hết sức cũng chỉ có thể đục thủng được mấy cái lỗ nhỏ trên vảy giáp của hắc mà thôi.”

“Các cậu cứ yên tâm mà điều trị thương thế đi, ác ma này tôi đối phó được.”

Nói đến đây, Nguyễn Phong liền lấy từ trong túi ra một lọ thuốc đưa cho Văn Thái rồi cẩn thận dặn dò.

“Văn Thái, đây là thuốc trị nội thương do sự phụ điều chế, cậu hãy cho Trần Duy uống vào một nửa, chỗ còn lại thì bôi lên lưng sau đó dùng nguyên lực dẫn dắt vào trong cơ thể. Làm đúng như vậy thì vết thương của Trần Duy sẽ không còn đáng ngại nữa.”

“Được, anh cứ yên tâm”

Sau khi đã dặn dò Văn Thái đầy đủ, Nguyễn Phong liền tiến về phía ác ma. Đúng lúc này chợt Càn Nhân lên tiếng.

“Nguyễn Phong, anh trai tôi thế nào rồi?”

“Cậu cứ yên tâm, anh trai cậu cũng thành công thu phục linh hồn rồi, chỉ là anh ta vẫn cần một chút thời gian để thích ứng mà thôi.”

“Vậy thì tốt rồi. Cảm ơn cậu!”

“Ha ha, chúng ta là bạn bè mà, có giúp đỡ nhau cũng là chuyện thường, cậu không cần phải cảm ơn đâu”

Nói rồi Nguyễn Phong thoái mái quay người bước đi, đơn độc đối mặt với ác ma tàn bạo độc ác mà vẫn tự nhiên như thường.

“Người chính là kẻ đã thu phục được linh hồn phải không?”

Ác ma quan sát cẩn thận Nguyễn Phong một lượt, sau khi cảm nhận thấy mức độ nguyên lực của hắc mới chỉ ở mức tu luyện nhân thì liền lên tiếng, giọng điệu mang đậm vẻ khinh thường.

“Đúng vậy, chính là ta!”

“Tốt, tốt, quá tốt. Ta còn lo kẻ thu phục linh hồn là cao thủ mạnh mẽ thế nào, hóa ra lại chỉ là một tên tu luyện nhân yếu đuối. Nếu người chỉ có vậy thì e rằng linh hồn vừa xuất thế đã phải biến mất trên cõi đời này rồi”

“Nếu người tin tưởng có thể tiêu diệt được ta thì cứ tiến lên đi. Hãy để ta thử xem rút cục ác ma có gì đặc biệt nào”

Hai bên trao đổi qua lại vài câu thăm dò đối phương, sau đó chiến ý của cả hai đều bùng phát mãnh liệt. Bầu không khí vốn bị khí thế tàn bạo của ác ma đè ép một lần nữa lại được khuấy động lên, tất cả những tu luyện giả có mặt tại đây đều cảm thấy trong lòng hùng hực ý chí chiến đấu. Ác ma vốn hung tợn táo bạo liền ra tay trước. Chỉ thấy cả thân thể hắc đột nhiên trở nên mờ ảo chẳng khác nào một cái bóng, tốc độ tăng nhanh đến mức khó tin. Chỉ trong chớp mắt đã thấy hắc xuất hiện trước mặt Nguyễn Phong, nắm tay to bè đen xi đầy gai góc đâm mạnh về phía đối phương, dường như muốn dùng một quyền ngay lập tức kết liễu sinh mạng kẻ địch. Đúng vào lúc ác ma tưởng rằng đã tiêu diệt được chủ nhân của linh hồn thì thân ảnh Nguyễn Phong đột nhiên biến mất. Sắc mặt ác ma biến đổi kịch liệt, đến lúc này hắc mới biết rằng đối phương không tầm thường, không ngờ với tốc độ của hắc mà chỉ có thể đánh trúng một bóng ảnh do đối phương lưu lại. Ác ma còn chưa kịp thu tay về thì từ trên không trung đã vang lên tiếng gió rít kịch liệt.

Nguyễn Phong vừa biến mất đã xuất hiện phía trên đầu ác ma, chân hắc vùng mạnh tung ra một cước ác liệt. Vô số luồng gió gào rít điên cuồng tụ tập lại trên một đòn này của Nguyễn Phong, liền đó một cước mạnh mẽ này giáng thẳng xuống đầu ác ma. Đối mặt với đòn tấn công quá bất ngờ của đối phương, ác ma chỉ kịp gầm lên một tiếng rồi gơ hai tay lên che chắn bảo vệ phần đầu. Nào ngờ một cước này của Nguyễn Phong mang theo sức mạnh quá lớn, mặc dù chưa thể phá được lớp vảy giáp của ác ma nhưng vẫn đánh cho hắc lún sâu xuống đất. Lực lượng mạnh mẽ âm ập xuyên qua vảy giáp đánh lên thân thể ác ma khiến cho hắc đau đớn gầm lên một tiếng chói tai. Ném phai đòn đầu, hung tính của ác ma liền bùng phát điên cuồng. Hai cánh tay bị Nguyễn Phong đá cho tê rần lúc này cũng bắt đầu cảm giác đau đớn mà vùng mạnh lên, đâm ra hai quyền mang theo ma khí đen tối độc địa nhằm thẳng về phía Nguyễn Phong. Nguyễn Phong ở giữa không trung tung ra hai cước đầu trực tiếp với quyền ảnh của ác ma, thế rồi hắc mượn phản lực do va chạm mà bay ngược về phía sau, tránh khỏi tâm công kích mạnh nhất của đối phương.

“A! Tính ăn mòn mạnh thật”

Tưởng rằng Nguyễn Phong chiếm ưu thế toàn diện trước ác ma, không ngờ đúng lúc này hắc lại kêu lên một tiếng đau đớn. Hai chân hắc bị một luồng ma khí đen xì bao quanh, từ từ ăn mòn phong hệ nguyên lực đang bao quanh thân thể hắc. Nguyễn Phong tất nhiên không dám để cho ma khí thoải mái lộ hành, nguyên lực trong cơ thể nhanh chóng được điều động ép lui ma khí ra ngoài. Nhưng thật không ngờ ma khí lại bám chắc khó rời, dù tạm thời hắc có thể ngăn cản được đám ma khí này ở ngoài thân thể, nhưng chỉ cần vừa ngừng cung cấp nguyên lực chống chọi với ma khí thì sẽ bị chúng ăn mòn ngay lập tức.

“Hừ, phong nguyên tố không diệt được ma khí thì ta dùng hỏa nguyên tố”.

Chỉ thấy quanh thân Nguyễn Phong đột nhiên bùng lên một ngọn lửa chói mắt. Lửa có màu vàng đậm, xen lẫn một chút màu hồng phớt tinh tế vô cùng. Từng đóm lửa rừng rực cháy nhưng vẫn thể hiện ra một vẻ bình đạm thanh cao lạ thường, ma khí vừa chạm vào không ngờ lập tức bị tiêu diệt không sót lại một chút nào. Ác ma vừa nhìn thấy ngọn lửa ấy thì không kịp suy nghĩ mà gầm lên mấy tiếng dữ tợn, hắc ta dường như cảm giác thấy trong ngọn lửa thanh nhã kia tiềm ẩn một thứ uy hiếp mãnh liệt đến tính mạng mình.

Cả cơ thể vốn đã mọc đầy gai góc của ác ma giờ này lại tiếp tục biến đổi. Dọc theo xương cột sống sau lưng hắc, cứ mỗi đốt xương lại mọc ra một cây

gai nhọn đáng sợ, trên nắm tay cũng mọc lên năm mũi gai nhọn hoắt. Ánh mắt ác ma gườm gườm nhìn về phía Nguyễn Phong, đám ma khí quanh thân thể hần bùng phát dữ dội, chẳng khác nào một ngọn ma hỏa đen nhánh tà ác. Hần khê rùng mình một cái, ngọn ma hỏa nhanh chóng bao quanh lấy thân thể hần. Bất cứ nơi nào ngọn ma hỏa tràn qua, lớp vảy giáp nhanh chóng được phục hồi và củng cố chắc chắn vô cùng. Sau khi đã chữa trị toàn bộ lớp vảy giáp trên thân thể ác ma, đám ma khí từ từ tụ tập lại tại hai chiếc sừng trên đầu hần, cuối cùng ẩn tàng vào bên trong hai chiếc sừng. Cả thân thể ác ma lúc này nhìn dữ tợn vô cùng, ma khí quanh thân tuy đã thu lại nhưng cảm giác đáng sợ mà hần phát ra còn mãnh liệt hơn hẳn so với lúc trước. Nguyễn Phong là người trực tiếp đối mặt với ác ma nên càng cảm thụ sâu sắc hơn áp lực của đối phương. Mũi thương trong tay Nguyễn Phong chìa thẳng về phía ác ma, nguyên lực trong cơ thể hần nhanh chóng dồn lên ngọn thương khiến cả cây thương rung lên từng đợt.

“Một đám sắt rỉ mà cũng muốn đem ra đối chọi với ta sao? Để ta cho ngươi biết thế nào mới là sức mạnh tuyệt đối.”

Dứt lời, ác ma liền biến mất tại chỗ. Giữa không trung chỉ còn lại một vết đen kéo dài, nhanh chóng bổ thẳng đến phía Nguyễn Phong. Mũi thương trong tay Nguyễn Phong rung động, nhanh chóng xoay tròn rồi đâm về phía trước bay nhất.

“Choang, choang, choang...”

Bảy âm thanh chói chói vang lên, ác ma chỉ sử dụng hai nắm đấm trực tiếp đối kháng với mũi thương của Nguyễn Phong. Sau đó cả thân người hần đột nhiên uốn éo một cách lạ thường, thân thể vốn tua tủa gai góc lúc này lại linh động lách qua tầng tầng thương ảnh của Nguyễn Phong. Ác ma tung ra một quyền nhằm thẳng vào ngực Nguyễn Phong, đám ma khí vốn ẩn tàng trong cơ thể hần ngay lập tức bùng cháy trên những mũi gai nhọn hoắt. Nguyễn Phong đối mặt với đòn tấn công hiểm độc của đối phương thì liền thu lại ngọn thương, thân thương nhanh chóng xoay tròn gạt đỡ quyền của ác ma.

Đúng lúc này, Nguyễn Phong chợt bước theo một bộ pháp huyền ảo, cả thân thể hần xoay tròn rồi nhanh chóng lùi lại kéo dài khoảng cách với ác ma. Ngọn thương trên tay vất ra sau lưng, cơ thể hần căng cứng lên rồi đẩy mạnh ngọn thương về phía trước. Mũi thương xé gió lao vút đi, Nguyễn Phong nhanh chóng đuổi theo đám ma khí một quyền vào đuôi thương khiến tốc độ bay của nó càng tăng vọt. Tất cả mọi việc chỉ xảy ra trong chớp mắt, ác ma vừa thu quyền về thì mũi thương đã đánh đến trước ngực hần. Hai tay ác ma đan chéo lại chặn đứng mũi thương, lực va chạm đẩy hần bật lùi về phía sau. Nguyễn Phong dường như đã tính toán cẩn thận, ngọn thương bay ngược lại ngay đúng vị trí hần đứng, dễ dàng bị hần bắt lấy.

“Đùng, đoàng”

Ác ma còn chưa kịp ổn định thân hình thì một tiếng sấm đột ngột nổ vang làm rung động cả đỉnh núi. Một vết sét màu trắng xanh xen lẫn màu vàng kim rực rỡ ngoằn ngoèo xuyên phá không trung. Cả thân thể ác ma nhanh chóng bị đánh bật lên, sau đó là một quyền mang theo khí thế phá núi rạch sông đánh tung hần lên giữa không trung. Một bóng người nhanh chóng lao theo ác ma, đến khi cả hai cùng đạt đến một độ cao nhất định thì mới dừng lại. Người mới đến lại chính là Lý Càn Hiếu.

Chỉ thấy trên tay trái hần lúc này bùng bùng lửa cháy, mà tại tay phải là vô số những tia sét bùng nổ. Hai tay Lý Càn Hiếu nắm chặt vào nhau, ngọn lửa điên cuồng hòa cùng với những tia sét dữ dội tạo thành một thứ lực lượng đáng sợ. Một đôn cuồng bạo như núi lửa bùng phát giáng thẳng xuống người ác ma khiến hần bắn mạnh xuống, tạo thành một hố sâu đen ngòm trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 130: Hỏa vũ nam thiên!

“Càn Hiếu! Anh đã khống chế được sức mạnh của linh hỏa rồi sao?”

“Ha ha, đúng thế. Cũng may là có cậu giúp đỡ nên tôi mới thu phục được linh hỏa.”

“Nếu vậy thì tốt quá rồi.”

Lý Càn Hiếu vừa xuất hiện đã thể hiện ra sức mạnh thâm hậu khiến cho tất cả những ai có mặt tại đỉnh núi đều cảm thấy vui mừng. Mấy vị cao thủ tu tiên lúc này đều thầm thở phào một lượt. Có hai người thanh niên mang trong mình sức mạnh của linh hỏa khống chế, ác ma hần không thể nào lộng hành được nữa. Đúng lúc này, từ phía dưới hố sâu u tối vọng lên một âm thanh tràn đầy cảm phẫn:

“Grào... Loài người, các ngươi đã khiến ta thực sự nổi giận, bây giờ thì hãy nhận lấy hậu quả đi!”

Từ dưới miệng hố sâu, ma khí đen tối không ngừng tràn ra như nước. Thân thể ác ma được ma khí bao quanh từ từ nổi lên, bông bênh nổi trong không trung. Đôi mắt của ác ma bắn ra hai luồng ánh sáng đỏ rực, nháy mắt đã vượt qua khoảng cách hơn hai chục mét, bay đến trước người một cao thủ tu tiên của dòng họ Lê. Ác ma ra đòn quá bất ngờ khiến cho trưởng lão dòng họ Lê không kịp phòng ngự, hai luồng ánh sáng đỏ rực dễ dàng xuyên qua lồng ngực của lão. Đôi mắt của vị cao thủ tu tiên trợn trừng lên, từ lỗ thủng trước ngực máu phun ra thành vòi, cuối cùng lão ngã quỵ xuống đất, chết không nhắm mắt!

Sức mạnh bạo phát của ác ma thật quá khủng khiếp khiến cho lòng người run sợ. Năm vị cao thủ tu tiên còn lại nhanh chóng lùi về phía sau kéo dài khoảng cách với ác ma, đồng thời nguyên lực trong thân thể bọn họ cũng vận chuyển đến mức tối đa đề phòng mọi biến cố bất ngờ. Ác ma lơ lửng giữa không trung tuy giết được một cao thủ cấp tu tiên nhưng lại không tỏ ra một chút vui mừng nào, cặp mắt đỏ kè của hần lờ lờ nhìn từng người một có mặt

tại đỉnh núi dường như đang điểm danh những kẻ mà hần chuẩn bị giết.

Cuối cùng ánh mắt của ác ma dừng lại trên hai người Nguyễn Phong và Càn Hiếu, đôi mắt vốn đã đỏ rực lại càng trừng lớn lên, tưởng như có thể rơi ra ngoài bất cứ lúc nào. Chỉ cần nhìn vào biểu hiện của ác ma cũng có thể biết được hần căm hận hai người bọn họ như thế nào. Nguyễn Phong và Càn Hiếu đều đề cao cảnh giác, trên thân thể mỗi người lập lòe ánh sáng, dần dần hình thành lên một lớp áo giáp hoàn toàn được cấu tạo từ nguyên tố.

Đúng lúc này, ác ma đột nhiên ra đòn. Ma khí cuộn cuộn trên không trung nhanh chóng tụ lại thành một bàn tay dài đến năm mét, chiều ngang cũng phải đạt đến ba mét. Bàn tay hình thành từ ma khí hung hăng bổ mạnh xuống, từng tràng tiếng kêu la thảm thiết vang lên. Ác ma không ngờ lại bỏ qua hai kẻ mà hần căm ghét nhất là Nguyễn Phong và Càn Hiếu, đòn công kích dữ tợn của hần tấn công thẳng vào đám tu luyện giả cấp thấp còn chưa kịp rút đi. Nhất thời, khung cảnh trên đỉnh núi trở nên đáng sợ giống như nơi địa ngục, biển lửa cháy rừng rực còn chưa tan đi xen lẫn với từng xác người chết la liệt, chân tay gãy vụn rải rác khắp nơi...

Đám tu luyện giả còn sống thì sợ hãi la hét thất thanh, cả đám tranh nhau lao đến con đường duy nhất đi xuống núi. Cũng có không ít kẻ khi nhìn thấy bạn bè anh em bị ác ma thảm sát thì không kiềm được mà nổi điên, bất chấp mọi nguy hiểm tấn công về phía ác ma như vũ bão. Chỉ có điều, tầng phòng ngự của ác ma quá vững chắc, ngay đến cao thủ cấp bậc tu tinh tấn công hết sức còn chẳng thể làm xuy chuyển chút nào thì thử hỏi những kẻ cấp bậc thấp hơn tấn công liệu có tác dụng gì?

Ác ma dường như vô cùng thích thú với tình cảnh hỗn loạn này, hần đứng giữa không trung không ngừng đánh ra những chưởng lực đen nhánh tàn sát những tu luyện giả cấp thấp. Các cao thủ tu tinh nhìn thấy đệ tử trong thế lực của bọn họ bị giết hại hần tâm như vậy thì đều tức giận vô cùng, cả năm người cùng lúc ra tay tấn công ác ma, chiêu thức của mỗi người đều là độc toàn lực không giữ lại chút nào. Ác ma nhìn thấy thế thì điên cuồng cười vang, giọng nói ẩn chứa sự khinh miệt vô cùng:

“Đám sâu bọ, ta còn chưa muốn động đến các ngươi, không ngờ các ngươi lại chủ động muốn chết. Đã vậy thì đừng trách ta ra tay độc ác.”

Ác ma dứt lời liền giơ hai bàn tay lên cao, ma khí nhanh chóng tụ tập xung quanh từng kẽ ngón tay, quất quít tụ tập trên từng mũi gai nhọn. Cả hai cánh tay của ác ma nhanh chóng ẩn vào trong làn ma khí đen kịt, cả một mảnh không gian quanh hai cánh tay ác ma cũng trở nên u tối hần đi, dường như không một chút ánh sáng nào có thể lọt vào. Ác ma cuồng bạo chuyển mình, cả thân thể hần lao thẳng xuống dưới như một mũi tên, hai cánh tay phủ đầy ma khí đánh thẳng về phía trước khiến cho không khí cũng bị nén ép lại phát ra từng tràng âm thanh trầm thấp ghê người. Đao quang kiếm ảnh do mấy cao thủ tu tinh đánh ra nhanh chóng va chạm với ác ma, thế nhưng làn ma khí vừa lướt qua liền quét sạch hết tất cả. Năm vị cao thủ đứng dưới mặt đất điên cuồng tung ra từng đòn công kích mãnh liệt, nhưng tất cả cố gắng của bọn họ đều vô ích.

Nháy mắt khi ác ma vừa chạm xuống đất, một trận ma khí cuồng bạo bùng nổ ra khắp bốn phía, dễ dàng đánh bật những các cao thủ cấp bậc tu tinh về phía sau. Không đợi họ kịp ổn định thân hình, ác ma lại tiếp tục tung ra từng đòn công kích ác liệt nhất. Tốc độ của hần tăng đến mức tối đa, cả thân thể ác ma dường như biến mất trong nháy mắt, đến khi xuất hiện lại đã thấy hần đứng đối diện với một vị trưởng lão của dòng họ Trần. Vị trưởng lão này đối mặt với ác ma vẫn không hề nao núng, thanh đao trong tay bùng phát ra từng tầng sóng nhiệt mãnh liệt sau đó chém thẳng về phía cổ ác ma. Thế nhưng thực lực song phương cách biệt quá lớn, ác ma tung ra một trảo dễ dàng xuyên qua lồng ngực của vị tu tinh này. Phải chịu đòn công kích trí mạng, miệng của vị trưởng lão này học ra một búng máu, mặc dù vậy lão vẫn cố gắng chém mạnh thanh đao xuống cổ ác ma.

“Keng... Cách!”

Một âm thanh chói chói vang lên, thanh đao mang theo tất cả lực lượng của một cao thủ tu tinh trước khi chết chém xuống cổ ác ma mà hần vẫn chẳng hề hần gì, trái lại thanh đao còn bị gãy làm đôi. Lưỡi đao gãy rơi xuống mặt đất phát ra một tiếng trầm đục, trưởng lão dòng họ Trần cùng lúc ấy tắt thở ngã gục xuống.

“Anh ba!”

Vị trưởng lão còn lại của dòng họ Trần đau đớn gào lên, hai mắt lão cũng biến thành đỏ ngầu. Thanh đao trong tay lão bùng cháy rừng rực, một lưỡi đao lửa dài đến một mét rưỡi được hình thành, theo động tác của lão mà bổ mạnh xuống đầu ác ma.

“Roạt...”

Lưỡi đao lửa chém lên thân thể ác ma tóe ra từng tràng hoa lửa tả tơi, ác ma vẫn đứng sừng sững chẳng chút hề hần. Trưởng lão họ Trần điên cuồng vùng đao chém hơn mười phát, lưỡi đao lửa mỗi lần va chạm với thân thể ác ma đều cụt đi một chút, cuối cùng hoàn toàn tan biến. Ác ma đứng lúc này chợt quay ngoắt lại, hai tay hần đâm xuyên qua thân thể của vị cao thủ này, sau đó xé toạc lão ra thành hai mảnh.

“Đi đoàn tụ với anh trai của ngươi đi!”

Bỏ lại mấy lời độc địa, ác ma chuyển mục tiêu sang những vị cao thủ tu tinh còn sót lại. Bất cứ vị cao thủ nào khi nhìn về phía hần đều tràn ngập vẻ căm hận, thế nhưng không một ai để lộ ra chút sợ hãi nào. Ác ma thấy vậy thì đột nhiên cười điên cuồng:

“Ha ha, căm hận ta ư? Các ngươi cứ hận đi, cứ thù đi, để rồi sự hận thù ấy dần dần ngấm sâu vào trong tâm trí các ngươi, biến thành nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng các ngươi. Ta nhất định sẽ gieo vào lòng các ngươi những hạt giống sợ hãi mãnh liệt nhất, để mỗi khi các ngươi nghe đến hai chữ “ác ma” đều phải cảm thấy run sợ. Ha ha ha!”

“Ngươi đừng có mộng tưởng hão huyền nữa. Sẽ chẳng có ai trong chúng ta sợ hãi ngươi đâu. Tất cả những việc độc ác mà ngươi đã gây ra chỉ có thể khiến cho lòng hận thù của chúng ta đối với loài ma quỷ càng thêm nặng nề, chúng ta sẽ càng quyết tâm tiêu diệt bệ lũ độc ác các ngươi để đem lại sự yên bình cho thế giới này. Chịu chết đi ác ma!”

Đúng lúc này Nguyễn Phong chợt lên tiếng, giọng nói của hắn bình ổn mà kiên định, tràn đầy khí thế quyết tâm tiêu diệt tận gốc loài ác ma. Mấy cao thủ tu tình khi nghe những lời này đều bình tĩnh này, sự giận dữ đã không thể che mờ tâm trí bọn họ. Trong lòng mỗi người lúc này chỉ còn lại quyết tâm tiêu diệt loài ác ma đáng căm ghét, bảo vệ cho quê hương thân yêu, bảo vệ cho những người mà họ yêu thương.

Nguyễn Phong tung mình bay lên không trung, quanh thân thể hắn lóe chớp hoa lửa đang không ngừng tụ tập lại. Nháy mắt trên bầu trời đã xuất hiện một quang mây lửa đỏ rực, gió cũng gào thét điên cuồng. Giữa đám mây lửa nổi bật lên thân ảnh Nguyễn Phong. Áo vải xanh giản dị mà thanh cao, tóc dài xõa tung khiến cho khí chất tự nhiên càng thêm rõ nét, ngọn thương sáng loáng dựng thẳng bên thân nhìn vô cùng oai phong, chân dẫm lên một vầng mây lửa tỏa ra khí thế uy nghi mạnh mẽ.

Từ xa nhìn lại, Nguyễn Phong chẳng khác nào thần tượng từ trên trời hạ xuống, không ngừng tỏa ra khí thế mạnh mẽ dọa khiếp mọi loại tà ma. Ác ma đứng trên mặt đất nhìn thấy vậy cũng biến sắc không ngừng, thế rồi nó đột nhiên hét to:

“Già thần già quỷ, ta không tin ngươi có đủ năng lực để tiêu diệt ta. Đi chết đi!”

Cả thân thể ác ma phóng vút lên không trung, để lại phía sau một vệt ma khí đen ngòm kéo dài. Đúng lúc này Nguyễn Phong chợt hét to, âm thanh vang vọng khắp đỉnh núi như tiếng chuông đồng:

“Hỏa – Vũ – Nam – Thiên!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 131: Cuồng!

“Hỏa – Vũ – Nam – Thiên”.

Từng âm thanh được Nguyễn Phong truyền vào nguyên lực, không ngừng vang động lan tỏa ra khắp không trung. Mỗi âm mỗi tiết hùng hực một thứ ý chí quyết tâm vô tận, dường như trở thành một lời khẳng định chắc chắn: Trời Nam này là của loài người, ác ma đến xâm phạm chỉ có con đường diệt vong! Trên bầu trời, gió rít mây vần như cũng hòa cùng một nhịp với lời thề ấy, khí thế chiến đấu càng thêm quyết liệt. Áng mây lửa đỏ rực như cũng thấm đẫm thứ chiến ý vô cùng này, không ngừng tỏa ra từng trận rung động dữ dội. Nguyễn Phong đang đứng trên đám mây lửa đúng lúc này liền vùng ngọn thương lên, mũi thương linh hoạt như ngọn bút viết lên trên đám mây hai chữ “Hỏa vũ”. Hành động của hắn vừa dứt, hỏa nguyên tố trong trời đất đột nháy mắt trở lên sôi sục, không ngừng tụ tập về phía Nguyễn Phong.

Lúc này đây, khí thế của Nguyễn Phong bùng phát đến cực điểm, không ngờ còn có xu thế hòa cùng một thể với đất trời. Từ dưới đất nhìn lên, ác ma không khỏi cảm thấy chân động vô cùng. Thân hình Nguyễn Phong dường như biến thành khổng lồ, tỏa ra một thứ uy thế không thể địch nổi khiến cho ác ma cũng thấy chùn bước muốn đầu hàng. Ác ma cắn chặt răng gồng mình đứng thẳng lên chống cự lại sức ép từ phía Nguyễn Phong. Từng tiếng gào thét điên cuồng dữ tợn không ngừng phát ra, cuồng tính của ác ma bùng phát khiến cho đôi mắt đỏ ngầu của hắn càng thêm đỏ, dường như từ trong hai hốc mắt còn lấp lóe phát ra một thứ ánh sáng màu máu. Ma khí quanh thân ác ma dồn dập tụ lại, ngưng tụ thành một đôi cánh đen mờ ảo sau lưng hắn. Ác ma vỗ mạnh đôi cánh, thân thể hắn liền vọt mạnh lên không trung, lao thẳng về phía Nguyễn Phong.

“Oanh... Đùng!”

Một tiếng sấm nổ vang khắp đất trời, cả đỉnh núi cũng lung lay rung động. Chỉ thấy từ phía đám mây lửa trên không trung đột ngột vỡ tung, từng mảng lửa rực cháy rào rào rơi xuống tấn công về phía ác ma. Cuồng phong gào rít dữ dội khắp đất trời, cuốn theo từng khối lửa nóng cháy bay theo mọi loại quỹ đạo không tưởng, đổ ập xuống ác ma từ khắp mọi phía, không để cho hắn một lối thoát nào. Ác ma giữa lưng chừng trời nhanh chóng dừng hẳn lại, chặt vật chống đỡ từng khối lửa bỏng cháy đang phóng đến.

Mỗi một khối lửa được cuồng phong cuốn đến đều mang theo lực lượng mạnh mẽ vô cùng, so ra không kém chút nào một đòn công kích toàn lực của tu luyện giả cấp tu tình. Nếu chỉ là một vài đòn thì đối với ác ma thật chẳng đáng là gì. Thế nhưng lúc này đây tấn công hắn là hàng trăm hàng nghìn khối cầu lửa, cũng chính là hàng trăm hàng nghìn đòn tấn công toàn lực của cao thủ cấp tu tình. Mặc cho ác ma thân thể cứng rắn hơn người, mặc cho hắn có tầng phòng ngự vảy giáp bền vững vô cùng bảo hộ, trăm nghìn đòn tấn công dồn dập đánh lên thân thể cũng đủ khiến cho ác ma sống dở chết dở. Lực lượng mạnh mẽ không ngừng ập tới ép cho hắn không thở nổi. Máu trong cơ thể ác ma như cũng bị nấu sôi lên, cuồng loạn chạy khắp cơ thể ác ma làm cho hắn đau đến mức xé tim xé phổi. Không chỉ vậy, bên ngoài thân thể hắn lúc này cũng không thiếu chỗ bị lửa nóng nung đỏ. Tầng da thịt sau lớp vảy giáp bong rộp lên, lại không ngừng bị hỏa cầu đánh đến khiến cho vết rộp vỡ tan, máu tươi màu đen thấm đẫm khắp toàn thân ác ma rồi nhanh chóng bị lửa đỏ làm cho bốc hơi.

“Aaaaa... Tên khốn đáng chết. Chờ khi ta đòn công kích của mi kết thúc, ta nhất định sẽ xé xác mi thành trăm mảnh.”

Ác ma đau đớn gào thét, giọng điệu sắc mùi thù hận và điên cuồng. Nguyễn Phong đứng trên mây lửa thấy vậy cũng không thèm đáp lại, càng thêm tập trung điều động nguyên lực bổ xung cho đòn tấn công. Mưa lửa càng lúc càng dữ dội, cuồng phong gào thét cuốn theo từng khối cầu lửa nóng bỏng đổ ập lên thân thể ác ma. Chỉ thấy ác ma đứng giữa không trung lúc này đang rung động dữ dội, sau cùng hắn cũng gục ngã xuống, thân thể dữ tợn rơi thẳng xuống đỉnh núi.

“Ì ầm... Đoàng”

Một tiếng sấm nổ vang lên dữ dội. Trên đỉnh núi, Lý Càn Hiếu đã vận lực chờ sẵn, ngay khi ác ma rơi xuống liền ra tay tấn công. Tốc độ của Càn Hiếu được đẩy nhanh đến mức tối đa, bóng hình hấn đường như biến mất hoàn toàn, chỉ còn lưu lại trong không gian một vết sét trắng xanh xen lẫn chút sắc vàng kim. Tia sét không ngừng được kéo dài, vẽ lên một đồ án hình ngôi sao giữa không trung. Thân thể ác ma rơi từ trên không trung xuống, vừa vận rơi ngay vào vị trí trung tâm của ngôi sao.

“Đoàng...”

Một tiếng sét nổ vang, đồ án ngôi sao năm cánh đột ngột sáng lòe, từng tia sét quần quýt đan xen khiến cho đường nét của ngôi sao càng thêm nổi bật. Tại vị trí trung tâm của ngôi sao, ác ma đang lơ lửng một cách kì lạ. Cả thân thể hấn đường như bị một loại lực từ trường trói buộc không thể động đậy. Đôi mắt ác ma tròn trũng nhìn về phía trước, ánh sáng màu máu càng thêm chói lọi một vẻ hung tợn điên cuồng. Đúng lúc này thì Càn Hiếu xuất hiện trước mặt hấn, tay trái vung lên giáng thẳng một đòn vào giữa mặt ác ma.

“Bùm!”

Một âm thanh trầm đục vang lên như tiếng sấm nổ, khuôn mặt ác ma bị một đòn của Lý Càn Hiếu đánh cho biến dạng. Sóng mũi gãy nát, trán hõm lại, răng nanh nhọn hoắt rơi rụng mất mấy chiếc, lại còn có không ít vết đen xạm giống như bị lửa thiêu. Chỉ có duy nhất đôi mắt của ác ma vẫn không ngừng tỏa ra thứ ánh sáng màu máu đáng sợ kia, ngập tràn hận thù và hung bạo. Lý Càn Hiếu đánh xong một đòn vẫn chưa dừng tay. Chỉ thấy hấn lại vung tay phải lên, trên nắm tay ngưng tụ một luồng lửa điên cuồng cháy. Ngọn lửa đỏ rực, thế nhưng nhìn vào lại có vẻ tăm tối lạ thường, khiến cho người ta không khỏi sinh ra cảm giác hủy diệt chết chóc. Nắm tay của Lý Càn Hiếu lại giáng mạnh xuống, đâm thẳng lên giữa ngực ác ma.

“Choang... Phập!”

Lớp vảy giáp của ác ma sau đòn công kích của Nguyễn Phong thì đã xuất hiện những vết rạn nứt, lúc này đây lại phải hứng chịu một đòn nặng của Càn Hiếu thì liền vỡ tan. Nắm tay của Càn Hiếu xuyên qua lớp vảy giáp đánh lên da thịt của ác ma, dễ dàng xuyên qua lớp da thịt cứng rắn khác thường ấy. Ác ma mặc dù bị trói chặt nhưng vẫn cảm giác được sự đau đớn, cả thân thể hấn rung lên bần bật, miệng hấn há to gào thét điên cuồng. Vết thương của ác ma lần này lại không chảy ra một chút máu nào, máu thịt của ác ma ngay khi tiếp xúc với luồng lửa trên nắm tay Càn Hiếu liền bị thiêu cháy hoàn toàn, không sót lại chút nào.

Nguyễn Phong đứng trên không trung nhìn xuống phía dưới liền cảm thấy sự việc có gì đó không ổn. Lý Càn Hiếu mặc dù quyết đoán nhưng hấn không phải là một kẻ máu lạnh, vậy mà giờ này hấn ra tay lại tàn nhẫn vô cùng khiến cho Nguyễn Phong cũng bị bất ngờ. Càn Hiếu sau khi tấn công hai đòn thì càng thêm điên cuồng. Tóc tai hấn lúc này hoàn đọng đứng, tà áo trên người đã sớm bị khí thế của hấn phá tan để lộ ra một thân thể cường tráng vô cùng. Chỉ thấy trên thân thể Càn Hiếu lúc này lấp lóe ánh sét cùng ánh lửa, trên tay trái hấn ngưng tụ từng luồng sét to như cổ tay, trên tay phải hấn là một ngọn lửa đỏ rực u tối đang điên cuồng cháy. Càn Hiếu vung cả hai tay lên, cùng lúc đâm mạnh lên thân thể ác ma.

“Đoàng... Bùm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, hai nắm tay của Càn Hiếu dễ dàng xuyên qua da thịt của ác ma, đánh sâu vào trong cơ thể hấn. Uy lực của sét và lửa thật sự là mạnh mẽ đến kinh người. Đúng lúc này ma khí trên thân thể ác ma đột nhiên phóng ra dày đặc. Hai cánh tay của ác ma khe khẽ động đậy, sau đó đột ngột phóng thẳng đến hai mạn sườn của Càn Hiếu. Khoảng cách quá gần khiến cho Càn Hiếu không kịp né tránh, nháy mắt đã bị hai bàn tay của ác ma xuyên thẳng vào trong cơ thể. Khuôn mặt tàn tạ của ác ma đột nhiên nở một nụ cười tàn độc:

“Khắc khắc khắc. Tên khốn, đánh sướng tay rồi chứ? Giờ thì đến lượt ta cho ngươi ném thử cái cảm giác đau đớn vừa rồi, khắc khắc khắc!”

Lời nói vừa dứt, ma khí từ trên cơ thể ác ma đổ dồn về phía hai tay hấn, nháy mắt đã bùng lên hùng hực như một ngọn ma hỏa.

“Aaaaa. Ác ma, ngươi đừng tưởng như vậy là đã giết được ta. Chết đi!”

Ma hỏa thiêu đốt nội thể khiến cho Lý Càn Hiếu đau đớn gầm lên một tiếng. Chỉ có điều nỗi đau dường như không thể đánh bại Lý Càn Hiếu mà chỉ càng kích thích cuồng tính của hấn. Càn Hiếu ngửa đầu lên trời gầm to một tiếng, đôi mắt hấn vẫn lên từng tia máu dữ tợn. Chỉ thấy sét và lửa đang bao quanh thân thể hấn đột nhiên bùng lên mãnh liệt, sau đó dồn thẳng vào trong cơ thể của ác ma.

“Ùynh!”

Một tiếng nổ trầm đục phát ra từ nội thể ác ma. Sức mạnh của lửa và sét bị Càn Hiếu kích thích mạnh mẽ cuối cùng cũng phát nổ bên trong cơ thể ác ma. Xung lực phát ra từ vụ nổ nháy mắt đã đánh bay người và ma về hai phía khác nhau. Lý Càn Hiếu chật vật đứng dậy, trên hai mạn sườn máu chảy ròng ròng nhưng hấn cũng không thèm để ý đến. Phía bên kia, ác ma bị đánh cho nằm ngửa trên mặt đất. Thân thể cứng rắn của hấn lúc này đã bị đánh cho tàn tạ, phía trước ngực còn bị nổ tung một khoảng, suýt chút nữa thì đã đánh cho hấn nát tim. Nguyễn Phong từ trên không hạ xuống đứng cạnh Lý Càn Hiếu. Hai người từ từ tiến đến trước thân thể ác ma, dường như chuẩn bị cho hấn một đòn kết liễu. Đúng lúc này, thân thể ác ma đột nhiên bật thẳng dậy, ma khí phủ khắp toàn thân nhìn dữ tợn vô cùng.

Biến cố đột ngột phát sinh khiến cho hai người Nguyễn Phong tròn tròn mắt. Cả hai nhanh chóng lùi lại, cẩn thận quan sát ma khí trùng trùng.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 132: Dung hợp linh hỏa

Tối! Tối tăm đến đáng sợ. Cả trời đất dường như đều chìm vào bóng tối nguyên thủy nhất. Chút ánh sáng le lói từ các vì sao cũng bị che khuất hoàn toàn, khắp không gian chỉ còn lại một thứ duy nhất là bóng tối.

Hoàng sợ! Đây là thứ cảm giác duy nhất của tất cả tu luyện giả có mặt trên đỉnh núi vào lúc này. Trên trời là ma khí, dưới đất là ma khí, ngay bên cạnh cũng là ma khí... Cả đỉnh núi hoàn toàn bị ma khí bao phủ, con người dường như bị cô lập hoàn toàn trong cái thế giới tối tăm u ám ngập tràn ma khí ấy.

“Á!”

Một tiếng hét thảm thiết vang lên. Bầu không khí vốn đã trầm trọng đến cực điểm chợt như vỡ òa, mấy chục tu luyện giả còn ở lại trên đỉnh núi chiến đấu với ác ma lúc này đều hoảng hốt tìm đường thoát thân. Thế nhưng bất kể bọn họ có chạy xa đến thế nào đều không thể thoát ra khỏi đám mây hình thành từ ma khí này, dường như có một thứ lực lượng vô hình dẫn dắt khiến cho họ cứ mãi chạy lòng vòng không thể thoát ra.

Trong lúc bọn họ còn đang cố gắng tìm cho mình một lối ra, chẳng có ai nhận ra rằng thân thể bọn họ đang từ từ bị ma khí xâm chiếm. Từ trong màn ma khí dày đặc đang bao phủ khắp đỉnh núi, từng sợi tơ đen nhánh không ngừng lan tỏa ra, vô cùng từ tốn thâm thấu vào trong cơ thể từng tu luyện giả. Ma khí dường như không chút vội vã, từng chút một lần tới, chạm rãi mà đều đặn tiến vào trong cơ thể tu luyện giả. Đến khi bọn họ kịp nhận ra thì thân thể họ đã bị ma khí đoạt quyền khống chế, không còn cơ hội chống cự nữa rồi. Ác ma ẩn nấp trong bóng tối giống như đang thưởng thức một bữa ăn ngon, hoặc có lẽ là đang hưởng thụ một tác phẩm nghệ thuật tinh tế, thông thả mà kỹ lưỡng khiến cho đám tu luyện giả gần như không có một lối thoát nào.

“Ác ma, ngươi không cần phải bày trò dọa người, ta biết ngươi đang ẩn nấp trong đám ma khí này mà thôi. Nếu ngươi đã không muốn xuất hiện thì để ta ép ngươi phải xuất hiện.”

Nguyễn Phong lúc này đã sớm lù lù bên mấy người Văn Thái, Từ Hồng. Cảm nhận được sự tồn tại của ác ma ẩn khuất trong đám ma khí kia, hắn liền không chút do dự ra tay hòng ép ác ma hiện thân. Từ trên hai tay Nguyễn Phong bùng lên một luồng lửa đỏ hồng, theo sự điều khiển của hắn từ từ tụ lại thành một quả cầu lửa trôi lơ lửng trong không trung.

Theo một động tác phát tay của Nguyễn Phong, quả cầu lửa giống như được truyền vào sinh lực, nhanh chóng bay thẳng vào trong đám ma khí truy tìm tung tích của ác ma. Trong làn ma khí u tối chợt lóe lên một vệt sáng đỏ hồng, nháy mắt đã tra xét khắp vùng ma khí âm u này. Ngay khi quả cầu lửa bay tới trước người ác ma liền dừng lại, năng lượng bên trong quả cầu bỗng trở nên bất ổn định, dường như sắp sửa phát nổ.

“Bùm!”

Một tiếng nổ vang vọng khắp không gian, lấy vị trí của quả cầu lửa làm trung tâm, một làn sóng nhiệt nhanh chóng lan tỏa ra bốn phía. Sóng nhiệt đi đến đâu, ma khí ở nơi đó liền nhanh chóng tan rã. Làn mây u ám bao phủ khắp đỉnh núi nháy mắt đã bị quét sạch không sót chút nào, cảnh vật một lần nữa hiện ra rõ ràng trước mắt mọi người. Thế nhưng cảnh vật lúc này thật sự quá thảm thiết, khiến cho người ta không dám tin vào mắt mình. Gần một trăm tu luyện giả cấp bậc từ tu luyện nhân trở lên lúc này dường như đã bị tiêu diệt sạch, chỉ còn lác đác lại một vài người có thực lực cao thâm hoặc thủ đoạn đặc biệt để giữ mạng. Số người có thể sống sót có thể nói là ít đến thảm, ngoại trừ nhóm Nguyễn Phong ra thì chỉ còn có ba vị cao thủ tu tinh cùng với thủ lĩnh của mấy thế lực lớn như dòng họ Trần, Lê, Mạc. Lâm Chính và Lâm Thuận sớm đã được người thuộc thế lực của mình đưa đi trước, lúc này lại may mắn thoát được một kiếp, nhưng dù vậy bọn chúng cũng đã trở thành mục tiêu bị mấy thế lực còn lại chỉ trích bởi ác ma chính là do bọn chúng dẫn đến.

“Khắc khắc, các ngươi quả nhiên không tầm thường, không ngờ lại có thể vượt qua được tuyệt chiêu của ta. Tốt, tốt lắm! Có như vậy mới hứng thú chứ. Tất cả những kẻ có thể sống đến bây giờ, đều xứng đáng trở thành thức ăn của ta, khắc khắc khắc!”

Ác ma lơ lửng giữa không trung, lời nói đầy vẻ cuồng ngạo và tàn ác. Thế nhưng hắn quả thật là có tư cách để ngạo mạn như vậy. Thân thể hắn vốn đã bị Nguyễn Phong và Càn Hiếu đánh cho tàn tạ vô cùng vậy mà lúc này đây đã khôi phục hoàn toàn, dường như còn mạnh mẽ hơn so với lúc trước. Nhìn vào thi thể tu luyện giả la liệt trên mặt đất, lại nhìn lên làn ma khí dày đặc mà ác ma đang tỏa ra thì cũng không khó để hiểu được nguyên nhân tại sao hắn lại khôi phục nhanh như vậy. Đơn giản mà nói, ác ma đã hút sạch sinh lực của những tu luyện giả kia để bồi bổ cho bản thân, khôi phục lại sức mạnh.

“Ác ma, tội ác mà ngươi gây ra khó có thể tha thứ được. Hôm nay ta nhất định phải tiêu diệt ngươi.”

Nguyễn Phong trong lòng giận dữ đến cực độ, giọng nói của hắn cũng vì quá tức giận mà run lên. Nguyên lực trong cơ thể Nguyễn Phong như sôi lên, tốc độ vận chuyển nhanh đến mức khó tin. Xung quanh hắn, linh khí cũng như bị thiêu đốt sôi lên sùng sục. Chỉ trong nháy mắt vô số phong nguyên tố đã tụ tập quanh thân thể Nguyễn Phong, hình thành một tầng ánh sáng mờ nhạt bao bọc lấy hắn. Thân thể Nguyễn Phong giống như hòa vào cùng với con gió, tốc độ của hắn cũng nhanh đến chóng mặt. Chỉ thấy thân thể hắn chợt lóe lên, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt ác ma. Mũi thương trong tay Nguyễn Phong xoay tròn mãnh liệt, liên tiếp điểm ra bảy lần. Một chiêu “Thất tinh điểm dạ” được hắn toàn lực đánh ra cuồng mãnh lạ thường, từng luồng thương ảnh xoay tròn như một con ốc đâm thẳng lên thân thể ác ma. Thương ảnh trùng trùng như gió bão, hết lớp này đến lớp khác ập dồn đến. Bảy luồng thương ảnh trước sau lần lượt đánh lên cùng một vị trí, âm thanh “đình铛” phát ra như tiếng búa gõ vào đe. Ác ma liên tục bị đánh lui về phía sau, thế nhưng không chờ hắn kịp ổn định thân thể thì đòn công kích tiếp theo của Nguyễn Phong đã tiếp tục đánh tới.

“Dừng... Dừng!”

Trời đất giống như cũng hòa cùng với tâm tình của Nguyễn Phong, mây đen vần vũ kéo đến, từng tia sét sáng lòa rạch xé không trung. Một luồng sét thô

to từ trên trời giáng thẳng xuống, hòa vào mũi thương của Nguyễn Phong. Chỉ thấy ngọn thương trong tay Nguyễn Phong liên tục múa lên, trong không trung lưu lại từng bóng thương lấp lờ sét. Nháy mắt gió lốc hội tụ lại trên thân thương, càng lúc càng ngưng tụ lại, cuối cùng dường như hòa vào thành một thể với mũi thương. Nguyễn Phong đâm mạnh ngọn thương trong tay về phía ác ma, từ mũi thương phóng ra một luồng thương ảnh xanh biếc không ngừng xoay tròn, bên trên còn thi thoảng lóe lên vài tia sét. Một chiêu “Loa tiễn xạ nhật” dường như đã tụ hợp toàn bộ khí thế của giống tổ bắn thẳng lên thân thể ác ma. Thân thể ác ma nháy mắt đã bị thương ảnh xuyên thủng một lỗ, miệng vết thương cũng bị sét thiêu cháy không chảy ra một giọt máu nào.

“Aaaa... Khắc khắc, đau đớn thật thống khoái. Tên khốn nguoi còn được mấy phần nguyên lực trong nguoi, liệu còn đánh ra được mấy chiêu như vừa rồi? Cứ giãy dụa nốt đi, khắc khắc, cuối cùng thì nguoi vẫn trở thành thức ăn của ta mà thôi.”

Ác ma đau đớn thét lên một tiếng, thế nhưng sau đó hắn lại cười một cách điên cuồng, giọng nói tràn ngập sự tàn độc, dường như muốn ăn tươi nuốt sống Nguyễn Phong ngay lập tức.

“Hừ, dù không còn bao nhiêu nguyên lực thì ta vẫn sẽ tiêu diệt được nguoi. Cần Hiểu, tôi cần anh giúp một tay để tiêu diệt tên ác ma này.”

“Được!”

Cần Hiểu nhanh chóng bay lên đứng cạnh Nguyễn Phong. Cả hai giống như đã chiến đấu cùng nhau từ rất lâu vậy, không ai nói một lời nào nhưng vẫn có thể phối hợp chuẩn xác. Cả hai cùng lúc tụ tập hỏa nguyên lực trong không trung về phía mình. Hai luồng lửa nóng rực nháy mắt đã hiện ra, một bên đỏ hồng rực rỡ, một bên đỏ đậm u tối. Nguyễn Phong và Cần Hiểu cùng lúc đẩy hai quang lửa về phía ác ma. Giữa hai luồng lửa như có một sự liên hệ kì lạ, nháy mắt chúng đã tụ lại một chỗ rồi hòa nhập lại. Không gian đột nhiên vang lên từng tiếng nổ trầm thấp mà nặng nề, hai luồng lửa dung nhập vào nhau dần dần định hình. Giữa trời đột nhiên xuất hiện một bông sen Tịnh Đế cháy rừng rực, nụ hoa thanh nhã mà cuồng dã vẫn khe khẽ nở ra. Theo cánh hoa từ từ hé ra, nguyên khí trong trời đất cũng điên cuồng xao động. Ác ma nhìn thấy đóa hoa liên này thì khuôn mặt vốn đang ngao nghễ đột nhiên biến sắc, trong mắt hắn ánh lên vẻ kinh hoàng sợ hãi vô cùng.

“Không thể nào! Rõ ràng linh hỏa đã bị tách rời, làm sao có thể một lần nữa dung hợp lại! Không, không thể thế được!”

Ác ma hoảng loạn lắm bầm, thế rồi hắn vội vã lùi về phía sau, ma khí u ám nhanh chóng bao phủ thân thể hắn hình thành lên một lớp phòng ngự dày đặc. Thế nhưng ác ma còn chưa kịp lùi ra xa thì đóa sen lửa đã nở rộ. Trong chớp mắt khi đóa sen nở ra, cả trời đất như cũng tối sầm lại, chỉ có mình đóa sen tỏa ra ánh sáng chói mắt giữa đất trời. Trong mắt mọi người đều xuất hiện một thứ ảo giác lạ kỳ:

Một bông sen thanh nhã nở rộ hé lộ ra một vầng mặt trời tươi mới sáng rực. Thế nhưng chỉ nháy mắt sau đó đóa sen đã tàn lụi, mặt trời mới xuất hiện cũng nhanh chóng trở nên u ám, sau cùng hoàn toàn phát nổ. Một làn sóng lửa nóng bỏng lan khắp bầu trời, ngọn lửa điên cuồng bao trùm lấy thân thể ác ma, nháy mắt đã nuốt trọn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 133: Viện binh

“Bịch... bịch... bịch!”

Từng âm thanh va đập nặng nề vang lên. Cần Hiểu, Nguyễn Phong, ác ma lần lượt bị xung lực từ vụ nổ hất xuống đất. Trên không trung, một khối lửa đỏ rực mà u ám liên tục co bóp như một trái tim. Theo mỗi một nhịp đập của khối “tim lửa” này lại bùng phát một làn sóng lửa, cảnh tượng chẳng khác nào ngày tận thế.

Không! Chính xác mà nói, đây chính là tận thế, tận thế đối với kẻ ác ma hung dữ tàn độc. Từng làn sóng lửa tỏa ra đều cuốn về phía ác ma, hoàn toàn “nuốt gọn” hắn. Ác ma nằm trên mặt đất lăn lộn dẫy dụa hồng dập tắt đi ngọn lửa đáng sợ, thế nhưng linh hỏa liệu sẽ bị dập tắt đơn giản như vậy sao? Mặt đất nơi ác ma lăn lộn dần dần bị linh hỏa hòa tan, cả một khoảng đất đá cứng rắn nhanh chóng hóa thành dung nham đỏ rực. Thân thể ác ma càng lúc càng lún sâu vào trong lớp dung nham bỏng cháy, khắp không gian chỉ còn lại tiếng la hét điên cuồng của hắn.

“Aaaaaa... Nóng! Nóng quá! Khốn kiếp, các nguoi đừng tưởng như thế này là đã có thể tiêu diệt được ta. Aaa...”

Ác ma đau khổ kêu gào trong bể dung nham, tiếng kêu tràn ngập đau đớn và giận dữ. Các tu luyện giả may mắn sống sót lúc này đều lặng yên quan sát ác ma giãy dụa trong biển lửa. Có kẻ thì há hê trong lòng, có kẻ thờ dãi tiếc nuối cho những người đã bị ác ma hãm hại, lại có người phản hận xông lên bồi thêm cho ác ma mấy đòn. Nguyễn Phong cùng Cần Hiểu cũng chỉ lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt. Hai người bọn họ sau khi liên thủ dung hợp linh hỏa đều đã tiêu hao hầu như toàn bộ nguyên lực trong cơ thể, huống chi cả hai còn bị xung lực hất rơi xuống đất, khí huyết trong cơ thể cũng bị chấn động bất ổn.

Trong bể lửa, ác ma đã ngừng kêu gào. Hắn biết rõ lúc này không nên lãng phí sức lực vô ích như vậy, mà thực ra dù có muốn kêu gào hơn nữa thì hắn cũng đã không còn đủ sức. Thân thể hắn lúc này có thể nói là tàn tạ vô cùng. Lớp vảy giáp bên ngoài thân thể đã bị linh hỏa nung chảy, cuối cùng rã rời thành từng mảng. Những chiếc gai nhọn hoắt trên thân ác ma cũng bị thiêu rụi gần hết, chỉ còn trơ lại một đám lông xương đen nhánh như than. Cặp sừng nhọn trên đầu ác ma lúc này cũng bị thiêu cháy hơn nửa, may mà còn có một tầng ma khí bảo vệ phần gốc nên mới giữ cho chúng không bị đốt thành than. Ác ma đau đớn vô cùng, đau đến nỗi không còn sức để gào thét. Hắn cố gắng giữ cho tinh thần tỉnh táo trước những cơn đau, ma khí trong cơ thể

nhanh chóng tràn ra tạo thành một lớp ma hỏa kháng cự với linh hỏa đang thiêu đốt. Thế nhưng ma hỏa dường như cũng khó có thể bảo vệ được hân, đám ma khí vừa chạm vào linh hỏa liền bị linh hỏa hòa tan ngay lập tức. Ác ma cảm nhận được rõ ràng cái chết đã đến rất gần với hân, nếu như không có gì thay đổi thì chỉ trong phút chốc nữa thôi hân sẽ bị linh hỏa thiêu cháy hoàn toàn.

“Aaaa. Thủy Tuyết, Sát Thiên, các người còn không mau đến giúp ta một tay?”

Vào giây phút đứng giữa ranh giới sống và chết, ác ma cuối cùng cũng quyết định dẹp bỏ danh dự sang một bên, lên tiếng kêu gọi sự giúp đỡ của đồng bọn. Lời hân vừa nói ra liền khiến cho đám người Nguyễn Phong biến sắc. Chỉ một tên ác ma đã đủ khiến bọn họ chật vật như thế này, nếu giờ lại xuất hiện thêm hai tên nữa thì chỉ e bọn họ hôm nay sẽ phải chôn thầy tại nơi đây. Đúng lúc này, từ phía xa vọng lại một tràng tiếng cười điên cuồng sắc mùi sát khí, kèm theo còn có một giọng cười ma mị quynh rũ chết người.

“Ha ha, đây chẳng phải là Cuồng Huyết sao? Đường đường là một trong mười người trẻ tuổi có tiềm lực nhất ma tộc, thế mà lúc này lại phải chịu hạ mình cầu xin bọn ta giúp đỡ ư? Đúng là không ngờ đến đây”

“Sát Thiên! Người đừng có nói nhảm nữa, có giỏi thì mau xuống đây chịu cảnh bị linh hỏa thiêu thân thử xem người sẽ thế nào. Mau mau giúp ta một tay dập tắt đám linh hỏa này đi, ta sắp không chịu nổi nữa rồi.”

Cuồng Huyết bị vây giữa biển lửa lúc này đã sức cùng lực kiệt, lời nói cũng có vẻ thều thào khó nghe. Kẻ được gọi là Sát Thiên thấy vậy cũng không cười đùa nữa, hân liếc mắt ngắm trao đổi với kẻ còn lại sau đó liền tiến đến giúp Cuồng Huyết một tay. Ác ma còn lại, cũng chính là Thủy Tuyết, không ngờ lại là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Nếu không phải nàng xuất hiện cùng với bọn ác ma thì khó ai có thể ngờ được một người con gái tuyệt sắc thế này lại là ma quý. Thủy Tuyết dáng vẻ yếu đuối nhẹ bước trên không tiến về phía mấy người Nguyễn Phong. Đám nam nhân phía dưới khi nhìn thấy bóng dáng yếu kiều ấy thì đều như bị hút hồn, ngơ ngẩn nhìn mãi không dứt. Nguyễn Phong cũng suyt chút nữa thì đã bị hấp hồn, thế nhưng hân kịp thời cản vào đầu lưỡi khiến cho tinh thần nhanh chóng tỉnh táo lại. Đối mặt với loài ác ma thì không thể thả lỏng cảnh giác được, đối phương càng quynh rũ thì chắc chắn là càng nguy hiểm, càng dễ dàng đoạt đi tính mạng của kẻ khác. Nhanh chóng cảnh tỉnh mấy người xung quanh, Nguyễn Phong cẩn thận quan sát từng hành động của đối phương. Thủy Tuyết nhận thấy bí pháp quynh rũ của mình không có tác dụng đối với Nguyễn Phong thì chẳng hề buồn phiền, đôi môi xinh tươi khẽ mỉm cười, giọng nói dễ nghe hấp dẫn lòng người nhẹ nhàng cất lên:

“Công tử, người cần gì phải khản trương như thế. Chẳng nhẽ bộ dạng của ta xấu đến mức công tử không dám nhìn hay sao?”

Lời nói của Thủy Tuyết mềm mại như nước, âm thanh thấm nhuần vào lòng người khiến người nghe như si như say. Thế nhưng, thứ âm thanh tựa như tiên nhạc ấy khi lọt vào tai Nguyễn Phong lại chẳng khác nào lời nói của ma quý. Nguyễn Phong cố gắng thủ vững tâm thần, nguyên lực toàn thân nháy mắt đã vận chuyển đến mức tối đa, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào. Xung quanh Nguyễn Phong, từng làn gió nhẹ khe khẽ thổi qua, tưởng như vô hại mà lại ẩn chứa bố cục lạ kỳ, tạo thành một tầng phòng ngự vững chắc.

“Cô nương không cần phải trêu đùa chúng tôi. Cô quả thật rất đẹp, chẳng khác nào tiên nữ giáng trần, thế nhưng vẻ đẹp của cô thực quá mức cao xa khiến mấy người phàm nhân chúng tôi chẳng dám với tới”.

Đối phương đã không chủ động công kích, Nguyễn Phong cũng không muốn khởi đầu tranh đấu. Dù sao thì đối phương sức sung lực mẫn, trong khi bên mình lại vừa trải qua một trận thảm chiến, giờ mà hân liều lĩnh tham gia một trận chiến nữa thì e là khó mà thắng nổi. Nguyễn Phong thông thả đáp lời cô gái, giọng điệu của hân tự nhiên vô cùng nhưng đã ngầm tỏ ý xa cách. Thủy Tuyết thấy vậy thì khuôn mặt xinh đẹp bỗng chốc trở nên u oán, giọng nói thâm lòng người mang đầy ý trách móc:

“Công tử thật quá vô tâm, người ta chỉ muốn làm quen với chàng thôi mà. Thiếp đây từ sớm đã được thấy phong thái anh hùng của công tử mà sinh ra lòng ngưỡng mộ, chỉ muốn được cùng công tử quen biết, ấy vậy mà chàng lại vô tình cự tuyệt từ ngoài xa, thật khiến cho thiếp đau lòng”.

Thật sự mà nói, ma nữ Thủy Nguyệt này biểu diễn quá giỏi, khi cười thì khiến cho người ta mê đắm mà thấy vui lây, khi u oán trách móc lại khiến cho người ta đau lòng thương xót. Dù đã biết rõ ả là ma nữ, thế nhưng Nguyễn Phong cũng đã mấy lần suýt nữa bị ả đánh lừa. Nguyễn Phong hít sâu một hơi để bình tâm, không khí nóng bỏng xộc vào mũi khiến hân nhanh chóng tỉnh táo lại.

“Cô nương không cần phải đau lòng, ta chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, nào đáng để cô nương mến mộ. Ta quả thật cũng muốn làm quen với cô nương, chỉ có điều hoàn cảnh hôm nay không thích hợp. Nếu cô nương không chê thì ngày khác chúng ta sẽ hẹn gặp lại.”

Nói đến đây, Nguyễn Phong khẽ dùng nguyên lực thúc đẩy khiến cho tầng phòng ngự quanh thân thể mạnh mẽ rung động, từng trận cuồng phong gào rít cảnh cáo Thủy Tuyết đang tiến đến. Thế nhưng thật không ngờ ả ma nữ này lại chẳng thèm để tâm đến tầng phòng ngự ấy, thân thể nàng ta giống như hình thành từ nước vậy, mặc cho gió rít quét qua nhưng cũng chẳng chút ảnh hưởng. Thủy Tuyết cứ thế tiến về phía Nguyễn Phong, chốc lát đã bước qua tầng phòng ngự dày đặc của hân. Đôi mắt nàng khẽ liếc về phía Nguyễn Phong, ánh mắt ấy thật quynh rũ vô cùng, dễ dàng khiến cho bất cứ nam nhân nào cũng bị hấp dẫn. Nguyễn Phong thấy vậy thì nhắm chặt mắt lại, nhanh chóng khai mở tâm nhãn để quan sát mọi sự vật. Thủy Tuyết thấy phản ứng của hân thì bật cười khúc khích, tiếng cười réo rắt chẳng khác nào tiếng chuông bạc, nhẹ nhàng thấm vào lòng người:

“Công tử, chàng đừng khản trương thế chứ. Thiếp hôm nay thật chỉ muốn làm quen với công tử mà thôi, hoàn toàn không có ý gì khác cả.”

Nói đến đây, ả ta khẽ đặt tay lên môi, làm một động tác hôn gió gửi về phía Nguyễn Phong. Thế rồi nháy mắt ả đã lùi về phía sau, quay lại trợ giúp hai tên ác ma còn lại. Trước khi quay đi, ả còn nhún lại một lời với Nguyễn Phong:

“Lần sau chúng ta nhất định sẽ gặp lại, công tử đừng quên đấy nhé”

Sát Thiên đang giúp đỡ Cuồng Huyết thoát khỏi đám linh hỏa nhìn thấy cảnh ấy thì trong mắt lóe lên vẻ giận dữ, hân vội vã lên tiếng kêu gọi Thủy Tuyết:

“Thủy Tuyết, nằng đừng đùa cợt với bọn chúng nữa, mau qua đây giúp ta một tay đi.”

“Được rồi, ta đến ngay đây. Các người làm việc thật chậm chạp quá, có mỗi một đám linh hỏa này mà mãi chẳng dập tắt được”

“Đám linh hỏa này liên tục được tiếp thêm năng lượng, sao có thể dập tắt dễ dàng như vậy được. Bây giờ nàng hãy phong tỏa nguồn năng lượng trên kia lại, có vậy thì mới dập tắt được đám linh hỏa này.”

Thủy Tuyết nháy mắt đã phi thân lên giữa không trung, từ trong cơ thể làn ta, ma khí tràn ra như nước bao trùm lên nguồn năng lượng của đám linh hỏa, tạo cơ hội cho Cuồng Huyết thoát khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 134: Nhân ma chiến!

“Phản phạt... Phản phạt”

Giữa không trung, ngọn lửa dung hợp từ hai loại linh hỏa vẫn đều đặn phát ra từng đợt sóng lửa. Ma khí đen tuyền của Thủy Tuyết vừa chạm phải tầng tầng sóng lửa ấy liền bị hòa tan nhanh chóng. Trên khuôn mặt xinh đẹp như tiên nữ của Thủy Tuyết đã lấm tấm mồ hôi, toàn bộ ma khí trong cơ thể nàng đều được sử dụng để đối kháng với ngọn lửa đáng sợ kia. Tầng tầng mây tuyền một màu đen che phủ khắp trời, thế nhưng những người ở dưới đất dường như vẫn có thể thấy được một vầng lửa le lói nhấp nhàng dao động. Đám mây đen hoàn toàn không có khả năng tranh đấu cùng quang lửa, chỉ có thể sử dụng số lượng để tạm thời lấn át đối phương. Ma khí liên tục bị linh hỏa hòa tan, nhưng cũng nhanh chóng được Thủy Tuyết bổ sung lại, mục đích của nàng lúc này chỉ hòng kéo dài thời gian để Cuồng Huyết có thể thoát khỏi bể lửa.

Trên đỉnh núi, bể dung nham nóng đỏ rực lúc này đã dần nguội đi. Không có năng lượng cung cấp, ngọn lửa đang thiêu đốt thân thể Cuồng Huyết cũng dần bị ma khí trung hòa, chỉ trong sớm muộn sẽ lụi tàn. Mặc dù Cuồng Huyết đã tìm được cơ hội sống sót, thế nhưng nỗi đau đớn mà hắn phải chịu cũng chẳng nhẹ nhàng chút nào. Khắp thân thể Cuồng Huyết đều là những vết cháy đen bốc lên mùi khét lẹt, có đôi chỗ còn bị phỏng rộp lên chỉ cần chạm nhẹ là sẽ vỡ bung ra, từ miệng vết thương không ngừng chảy ra một thứ dịch nhớt đen nhánh. Thân thể hắn vốn mạnh mẽ cứng rắn nhưng cũng chẳng chịu nổi linh hỏa thiêu đốt, chân phải giờ này đã hoàn toàn bị ngọn lửa điên cuồng nuốt gọn, cánh tay trái và đám gai nhọn khắp người cũng chịu chung số phận.

Còn may là ma tộc có phương pháp đặc biệt để hồi phục lại những tổn thương này, bằng không từ nay về sau trong số mười thanh niên mạnh nhất của ma tộc sẽ có một “phế ma”. Cứ nghĩ đến nỗi đau đớn thể xác mà hắn đã phải chịu đựng, lại nghĩ đến việc bản thân đã phải vứt bỏ danh dự để cầu cứu kẻ khác, hung tính của Cuồng Huyết lại bùng phát mãnh liệt. Hai hàm răng của Cuồng Huyết cắn chặt cổ giữ cho bản thân bình tĩnh, hắn biết hiện giờ còn chưa phải lúc phát cuồng. Chờ khi hắn hoàn toàn hóa giải được đám linh hỏa này thì hắn nhất định sẽ xé xác những kẻ đã khiến hắn phải chịu đau đớn, đặc biệt là hai kẻ mang trong mình sức mạnh của linh hỏa.

“Aaaaa...”

Đúng lúc này chợt Cuồng Huyết hét to một tiếng, ma khí đen tối bao phủ quanh thân hắn điên cuồng sôi trào, nháy mắt đã trung hòa được phần linh hỏa cuối cùng trên thân thể hắn. Thân hình Cuồng Huyết phóng vút lên cao, tránh xa khỏi bể dung nham đang dần nguội lạnh. Giữa không trung, Cuồng Huyết phát ra tầng tầng ma khí đen thẫm nhanh chóng ngưng tụ xung quanh thân thể hắn. Chỉ trong nháy mắt những vết thương trên cơ thể hắn đã được chữa trị nhanh chóng, mặc dù chưa thể hồi phục hoàn toàn nhưng cảm giác đau đớn đã bị quét sạch. Thế rồi hắn nhìn về phía đám người Nguyễn Phong, trong ánh mắt bùng lên ngọn lửa hận thù không thể dập tắt.

“Đám nhân loại khốn kiếp, lần này thì các người đừng mong có thể sống sót được, ta nhất định phải băm vằm các người ra làm trăm mảnh để giải mối hận trong lòng”

Từng lời độc địa được thốt ra, cánh tay duy nhất của Cuồng Huyết giơ lên cao, ma khí ngưng tụ trong lòng bàn tay dần dần hình thành một lưỡi cưa đen nhánh. Hắn vung mạnh tay ném lưỡi cưa về phía Nguyễn Phong, lưỡi cưa nhanh chóng xoay tròn phát ra từng đợt tiếng rít ghê người. Nguyễn Phong thần sắc cẩn trọng, mũi thương trong tay vung lên, tình thế dần ra liên tiếp mấy thương nháy mắt đã đánh tan lưỡi cưa. Thế nhưng tốc độ công kích của Cuồng Huyết càng lúc càng nhanh, hàng loạt lưỡi cưa đen nhánh liên tiếp được hắn ném về phía Nguyễn Phong khiến cho nhóm Nguyễn Phong phải chật vật chống đỡ.

“Kì lạ, hắn mới bị thương nặng xong chẳng nhẽ ma khí không bị tiêu hao chút nào, sao có thể tấn công điên cuồng như thế được?”

Sự điên cuồng của ác ma khiến cho mấy người Nguyễn Phong ngạc nhiên vô cùng trước sức bền của hắn. Cuồng Huyết ở giữa không trung vẫn không ngừng tung ra những đòn tấn công liên tiếp, tiếng cười điên loạn của hắn vang vọng khắp không trung:

“Khắc khắc khắc, đám nhân loại các người thật ngu muội. Ta là Cuồng Huyết, là cuồng ma mạnh mẽ nhất trong ma tộc. Chỉ cần các người không thể tiêu diệt được ta thì ta vẫn sẽ mạnh mẽ như thường, vết thương càng nặng chỉ càng làm tăng thêm sức mạnh của ta. Bởi vì ta là “Cuồng”!”

Đòn tấn công của Cuồng Huyết càng lúc càng mãnh liệt. Những lưỡi cưa ban đầu đường kính chỉ khoảng nửa mét thì lúc này đã mở rộng ra gấp đôi, tốc

độ tấn công của hắn cũng ngày càng nhanh hơn, dường như mỗi đòn tấn công đều tiếp thêm cho hắn sức mạnh vậy. Nguyễn Phong khẽ nhíu hai hàng lông mày, nếu cứ để cho đôi phương giữ vững nhịp tấn công thì chỉ e bọn họ sẽ không chống đỡ được thêm bao lâu nữa. Vốn Nguyễn Phong muốn giữ sức để ứng phó với hai ác ma còn lại, nhưng đối mặt với một tên cuồng ma đang phát cuồng thể này thì hắn buộc phải thay đổi ý định của mình.

Nguyễn Phong múa thương ngày càng nhanh, mũi thương nhọn sắc rạch xé không gian, lưu lại từng sợi tơ bạc trắng sáng loáng. Chỉ trong nháy mắt, xung quanh thân thể Nguyễn Phong đã xuất hiện một cái kén bạc cứng rắn vô cùng. Những lưỡi cưa đen nhánh do ác ma ném ra thể nhưng lại không thể lay động được cái kén bạc một chút nào. Cuồng Huyết phát hiện ra biến đổi ấy vẫn chẳng mừng chẳng lo, cánh tay của hắn thôi không ném ra những lưỡi cưa ma khí nữa mà chỉ thẳng về phía cái kén bạc. Hai luồng ma khí chạy dọc theo cánh tay Cuồng Huyết, dần dần xoắn đều lại rồi xoáy tròn như một mũi khoan. Hắn nhắm thẳng về phía Nguyễn Phong, cả thân thể duỗi thẳng giữa không trung rồi cũng bắt đầu xoáy tròn như mũi khoan. Một luồng ma khí cuồng bạo nháy mắt đã được tụ tập lại, thân thể xoáy tròn của Cuồng Huyết càng lúc càng xoay nhanh hơn.

“Vút!”

Một tiếng xé gió vang lên, thân thể Cuồng Huyết lao vút đi trên không trung, để lại trong không khí một vệt ma khí đen tối đáng sợ.

“Gầm...”

Đúng lúc này, cả đỉnh núi bỗng nhiên rung chuyển mãnh liệt. Cái kén màu bạc do Nguyễn Phong tạo ra nháy mắt vỡ tan, một tiếng gầm dữ dội vang khắp đỉnh núi. Muông thú trong khu rừng vừa nghe thấy tiếng gầm ấy liền trở lên hoảng loạn, những loài thú dữ như hổ, sói, gấu... đều quỳ rạp xuống hướng về phía đỉnh núi vái lạy. Trên đỉnh núi, ánh bạc sáng lòa chiếu rọi đến từng góc ngách, ma khí vốn bao phủ khắp không gian cũng bị ánh sáng đẩy lùi. Một bóng rồng to lớn gào thét bay vút lên không, nhắm thẳng vào Cuồng Huyết mà đánh tới. Thân rồng linh hoạt uốn lượn để lại giữa trời từng bóng ánh mờ nhạt. Vuốt rồng sắc bén đánh xuống dễ dàng rạch phá bầu trời, người khác nhìn vào chỉ thấy năm tia sét dữ dội bổ thẳng về phía ác ma.

“Uỳnh!”

Ác ma và ngân long va chạm mãnh liệt. Xung lực lan ra xung quanh dễ dàng đánh bật những tảng đá nặng hàng nghìn cân, rạch phá trên mặt đất từng khe rãnh sâu thẳm. Cả ngọn núi sau vụ va chạm ấy dường như cũng muốn vỡ ra thành năm bảy mảnh, mấy tu luyện giả vội vã bay khỏi đỉnh núi sắp sụp đổ.

“Ha ha, người khác thì có thể chạy, nhưng các ngươi thì không được chạy!”

Trong lúc nguy cấp, nhóm Nguyễn Phong đã chuẩn bị rời khỏi đỉnh núi thì ác ma Sát Thiên đột ngột bay đến chặn đường rút lui của bọn họ. Mấy người về mặt đều biến đổi, vừa giận dữ vừa khâm trọng. Càn Hiếu mặc dù bị thương nặng nhưng vẫn dũng cảm bước ra đối mặt với Sát Thiên, mấy người còn lại tranh thủ thời gian nhanh chóng rời xa ngọn núi sắp sụp đổ.

“Hy sinh cho đồng loại ư? Hành động cao cả thật đấy, nhưng mà cũng thật là ngu ngốc. Đám người các ngươi hôm nay không một kẻ nào có thể thoát chết cả!”

Sát Thiên thấy vậy thì chỉ cười khẩy, giọng nói sắc mùi giết chóc và khinh thường. Càn Hiếu khẽ hít vào một hơi sâu rồi đôi mắt chợt lóe lên một vẻ điên cuồng hiếm thấy. Hắn ngao nghè đáp lời Sát Thiên, giọng nói bùng bùng chiến ý:

“Chết sao? Chi e hôm nay kẻ phải chết chính là ngươi!”

Vừa dứt lời, quanh thân Càn Hiếu đột ngột bùng lên một ngọn lửa đỏ rực u ám, xen lẫn là hàng loạt những tia sét vàng rực quẩn quanh khắp thân thể. Ác ma vừa nhìn thấy thì khẽ biến sắc, nhưng sau đó hắn lại cười vang:

“Ha ha, hôm nay có thể giết được một kẻ như ngươi thì thật đúng là chuyện đáng mừng”

Nói rồi hắn lao vút về phía trước, đám mạnh một quyền về phía đối phương. Càn Hiếu cũng không kém phần quyết liệt nên thẳng một quyền về phía đối phương, quyền ánh rừng rực lửa cháy, thể mạnh như sấm sét. Trên trời cao ánh sáng bạc đôi kháng cùng ma khí đen nhánh, giữa tầng không lửa sét bùng nổ giao tranh cùng ma khí tà ác, thật đúng là một cảnh tượng oanh liệt!

Cuộc chiến giữa Nguyễn Phong và Cuồng Huyết dần đi đến hồi kết, bóng rồng bạc dường như chiếm thế thượng phong, một trào mạnh mẽ đánh xuống khiến ác ma rơi thẳng xuống đất. Nguyễn Phong mặc dù thắng nhưng cũng không khá khẩm gì, nguyên lực trong cơ thể gần như hao sạch, đã thế thân thể lại bị xung lực từ đòn công kích của ác ma gây thương tổn khiến cho hắn đứng cũng không vững. Đúng lúc này, Cuồng Huyết đột nhiên vọt mạnh từ dưới đất lên tấn công một đòn mãnh liệt về phía Nguyễn Phong.

Sức cùng lực kiệt, Nguyễn Phong dù muốn chống đỡ đòn này nhưng cũng lực bất tòng tâm. Thế nhưng việc không ai ngờ lại xảy ra, từ thân thể Nguyễn Phong vọt ra hai luồng nguyên lực, một lửa một gió nhanh chóng đánh tan đòn công kích của ác ma. Lực phản chấn nháy mắt đã đánh bật Nguyễn Phong về phía sau, thân thể hắn cứ thế rơi xuống dưới, mặc dù có một lớp phong nguyên tố hỗ trợ làm giảm tốc độ rơi nhưng chấn động vẫn khiến cho Nguyễn Phong bất tỉnh.

“Phong nhi!”

Đúng lúc này từ phía xa vọng lại một tiếng hét lớn. Vũ Ngôn cùng Từ Hải cuối cùng cũng đã đến. Vũ Ngôn từ phía xa nhìn thấy học trò cưng bị ác ma đánh rơi xuống đất sống chết không rõ thì nổi giận đùng đùng. Nguyên lực trong cơ thể ông bùng phát mãnh liệt, nguyên lực trong một khoảng không gian này nháy mắt đã sôi trào. Ba ác ma từ phía xa cảm nhận thấy rung động mãnh liệt ấy thì đều hoảng sợ, bọn chúng hội ý nhìn nhau rồi cùng rút chạy.

Q.2 - Chương 135: Kinh đô

“Hừ, các người chạy được sao. Hôm nay ta nhất định sẽ ra tay trừ ma!”

Vũ Ngôn giận dữ quát to, âm thanh như tiếng sấm ầm ầm bùng nổ khiến cho ba tên ác ma học máu. Khóe môi hồng của Thủy Tuyết tùy ri máu nhưng vẫn mỉm cười, giọng nói thanh như tiếng chuông gió của nàng truyền khắp không trung:

“Ta biết ông là một cao thủ có thể dễ dàng tiêu diệt bọn ta, nhưng nếu hôm nay ông cố chấp tiêu diệt chúng ta thì e rằng đệ tử cưng của ông cũng khó mà sống sót đó.”

Lời của Thủy Tuyết vừa dứt thì Vũ Ngôn cũng biến sắc. Ông đã cảm nhận được giữa không trung đang tồn tại một luồng năng lượng khổng lồ nhưng bất ổn, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. Ngọn lửa do linh hỏa dung hợp tạo thành bị ma khí vây khốn hồi lâu nhưng vẫn chưa triệt tiêu, sức mạnh cần được phát ra lại bị chặn lại khiến cho kết cấu của ngọn lửa cũng bị biến đổi, càng lúc càng trở nên bất ổn.

Vũ Ngôn cuối cùng cũng dừng lại giữa không trung, ông không thể bỏ mặc đệ tử của mình bị nổ tan xác được. Vụ nổ lần này đã không thể trì hoãn được, Vũ Ngôn cũng không còn sức trì hoãn làm gì. Nguyên tố thủy hệ trong không trung theo sự điều động của Vũ Ngôn liền nhanh chóng tụ tập lại tạo thành một khối băng cực lớn bao vây ngọn lửa vào giữa. Năng lượng của ngọn lửa vốn đã bất ổn, lúc này lại tiếp xúc với thủy nguyên tố tương khắc liền kích thích khiến cho quả cầu lửa nổ tung. Bên trong khối băng, ánh lửa nháy mắt bùng phát, sức mạnh cuồng bạo rừng rực khiến cho khối băng nhanh chóng tan chảy. Vũ Ngôn tay khẽ bắt ấn, thủy nguyên tố lại nhanh chóng tụ tập lại bổ sung cho khối băng.

Tình trạng giằng co tưởng chừng sẽ kéo dài mãi đến khi ngọn lửa hoàn toàn cháy hết, nhưng thật không ngờ trời lại không chiều lòng người. Không gian nơi đây vốn lúc trước đã bị linh hỏa thiêu đốt khiến cho thủy nguyên tố gần như cạn kiệt, lúc này dưới sự điều động của Vũ Ngôn, chỗ thủy nguyên tố còn lại cũng đã bị sử dụng hết. Vũ Ngôn sắc mặt khẽ biến, sau cùng thở dài một hơi, lúc này chỉ có một phương pháp tiêu cực duy nhất là sử dụng ngoại lực triệt tiêu ngọn lửa.

Vũ Ngôn trực tiếp dồn thẳng nguyên lực của bản thân vào bên trong khối băng, nguyên lực vừa tràn vào liền tranh đấu mãnh liệt với lửa nóng, hai bên không ngừng va chạm vào nhau phát ra xung lực dữ dội. Ngọn núi bên dưới vốn đã lung lay, giờ lại phải chịu liên tiếp những trận xung lực đáng sợ liền bắt đầu sụp đổ. Những vết nứt nháy mắt đã lan tràn khắp nơi, cát bụi bay lên mù trời. Hàng tràng tiếng động nứt gãy sụp đổ vang lên, một ngọn núi cao mấy nghìn mét giờ chỉ còn là một đồng đá vụn. Vũ Ngôn thấy cảnh tượng phía dưới thì chỉ kịp tạo ra một lồng phòng hộ bao phủ Nguyễn Phong, khuôn mặt ông lúc này co quắp lại tràn ngập sự lo lắng.

“Húúú...”

Một tràng tiếng thú kêu vang lên, từ phía rừng rậm, một con bạch hổ vọt tới phía ngọn núi, theo sau nó là từng đàn thú vật: sóc, chồn, hươu, nai, thỏ, mèo... thậm chí là cả một đàn chuột lớn cũng ào ào tràn tới. Vũ Ngôn giật mình nhìn đàn thú vật, nhưng sau đó hắn liền cảm nhận được sóng dao động tinh thần tới từ phía đối phương hoàn toàn không có chút ác ý, dường như bọn chúng còn muốn giúp một tay nhằm cứu Nguyễn Phong ra. Mấy người Văn Thái, Từ Hồng ở phía xa cũng đi đến nơi này góp sức tìm kiếm Nguyễn Phong.

Bốn tiếng sau, từ trong một đồng đất đá bề bộn, một cánh tay bám đầy bụi đất vươn lên đầy mệt mỏi. Động tĩnh nơi này nhanh chóng được một đám thú vật phát hiện, Vũ Ngôn cùng những người khác cũng nhanh chóng lao về nơi này. Đám đất đá bị nháy mắt đã bị dọn sạch, Nguyễn Phong được cứu ra khiến mọi người đều thả lỏng tâm tình. Hắn mặc dù bị thương rất nặng nhưng lúc này vẫn cố nở nụ cười động viên mọi người. Con bạch hổ thấy Nguyễn Phong tỉnh lại liền lao vọt vào lòng hắn, khe khẽ cọ thân thể mềm mướt lên tay hắn một cách trìu mến.

*****Tràng phong ba về linh hỏa nhanh chóng được truyền đi khắp cả nước. Việc lần này lại xuất hiện hai linh hỏa cùng một lúc đã khiến cho tất cả các thế lực đều chấn động. Nhưng mọi người còn chưa hết ngạc nhiên thì lại bị tin ác ma xuất hiện làm cho bàng hoàng. Bất kể là thế lực nào lúc này đều khẩn trương chuẩn bị. Ác ma xuất hiện, kiếp nạn nghìn năm lại đến, không biết sẽ có bao nhiêu thế lực biến mất trong kiếp nạn lần này.

*****Lâm phủ.

“Ác ma? Ác ma! Không ngờ lại là ác ma! Hai con thật quá ngốc, tại sao lại lún sâu vào chuyện này như vậy? Ta đã bảo các con không nên nhăm vào linh hỏa, chỉ cần rèn luyện bản thân thôi cơ mà. Ba dòng họ còn lại giờ đều đã biết rõ ác ma là đi cùng thế lực Lâm gia chúng ta, vậy thì có khác nào là Lâm gia chúng ta thông đồng với ác ma chứ? Ài, thật đúng là đại họa mà!”

Lâm gia chủ lúc này đang giáo huấn hai con trai của mình. Mặc dù hắn đã biết rõ thế lực liên kết cùng Lâm gia lần này không đơn giản, nhưng ai mà ngờ được đó lại là ma tộc! Nếu có trách thì cũng chỉ có thể trách hắn quá đen đui bị ma tộc lợi dụng. Không phải là hắn không cẩn thận, chỉ có điều đám ma tộc này có thế lực quá lớn, mặc dù Lâm gia chủ đã dùng nhiều thủ đoạn để điều tra nhưng vẫn không phát hiện được thông tin gì. Huống chi Lâm gia bọn họ còn bị đối phương đe dọa, thật chẳng còn cách nào khác để đối phó!

*****Trịnh Tông

“Khốn kiếp! Là tên nào, rút cục là tên nào đã giết chết con trai ta? Ta nhất định phải băm thây nó ra làm trăm mảnh mới rửa sạch được oan khuất của Kim nhi!”

“Tông chủ, xin ngài bớt nóng giận. Kẻ giết chết thiếu gia chính là ác ma, chúng ta e rằng khó có thể đối phó được với chúng. Thế nhưng những kẻ liên can thì không thể bỏ qua. Ác ma là do người của Lâm gia dẫn đến, bọn chúng chính là đối tượng đầu tiên mà chúng ta phải tiêu diệt. Ngoài ra còn có mấy kẻ tu luyện giả tự do cũng liên quan đến cái chết của thiếu gia, những kẻ này cũng đáng chết hàng vạn lần!”

“Tốt! Tốt! Bất cứ kẻ nào dám làm hại con trai ta, ta nhất định phải khiến bọn chúng trả giá bằng mạng sống của mình”

*****Hoàng cung

“Ha ha, Hiếu nhi, con quả thật không phụ lòng ta, đã đoạt được linh hỏa vào tay. Nói đi, con muốn ta ban thưởng thứ gì nào?”

“Dạ thưa phụ hoàng, nhi thần thật không mong thứ gì cao sang, chỉ cầu phụ hoàng ra lệnh cho binh bộ cung cấp đầy đủ tiền tử tuất cho thân nhân của những binh sĩ đã hy sinh trong lúc chiến đấu với ác ma. Nhi thần chỉ cầu như vậy, mong phụ hoàng chấp thuận”

“Con ta quả thật là một người nhân nghĩa. Được, ta chấp thuận yêu cầu của con. Từ nay trở đi, gia đình của những binh sĩ đã hy sinh sẽ được miễn toàn bộ các loại sưu thuế, ngoài ra mỗi tháng bọn họ vẫn sẽ nhận được tiền lương của binh sĩ đều đặn. Hiếu nhi, con thấy như vậy đã phù hợp chưa?”

“Tạ ơn phụ hoàng ân chuẩn, người quả thật là bậc minh quân tạo phúc cho trăm họ.”

“Được rồi, không cần phải tán tụng ta bằng những lời sáo rỗng ấy. Giờ ta muốn hỏi con về chuyện của ác ma.”

“Dạ, thưa phụ hoàng”

*****Ba tháng nhanh chóng trôi qua, hiện giờ đã là cuối thu thế nhưng không khí trong khắp cả nước Đại Việt vẫn sôi sục từng ngày. Ba năm một lần, khoa thi của triều đình cứ vào thời gian cuối thu đầu đông lại được tổ chức để tuyển chọn người tài. Nhân dân trong khắp cả nước đều háo hức chờ mong tin tức truyền đến từ kinh thành. Liệu năm nay thủ khoa sẽ là ai, sẽ có bao nhiêu thí sinh đỗ đạt làm quan, sẽ có những người tài nào xuất hiện?

Kinh đô.

Nếu nói khắp cả nước Đại Việt đều háo hức với khoa thi sắp tới, vậy có lẽ người dân ở kinh đô chính là những người háo hức nhất. Kinh đô Đông Long của Đại Việt quốc vốn nổi danh là nơi địa linh nhất kiệt, lúc này đây quả thật đã tụ tập đông nghẹt “nhân kiệt” đến từ khắp mọi nơi trên đất nước. Gần như toàn bộ nhà trọ trong thành đều đã kín chỗ, ngay cả một số nhà dân cũng được sĩ tử bỏ tiền ra để xin ở nhờ. Cũng may triều đình đã sớm tính đến việc này, đã xây thêm một khu nhà lớn bên ngoài thành Đông Long làm nơi trú chân cho các sĩ tử, bằng không chỉ e các sĩ tử ở phương xa đến chậm sẽ phải cắm trại ở ngoại thành.

Sáng sớm, khi cổng thành vừa mở ra thì bên ngoài đã tụ tập hàng trăm sĩ tử tiến đến kinh đô dự thi. Thời gian từ từ trôi qua, ánh mặt trời dần lên cao đến đỉnh đầu thế nhưng đoàn người xếp hàng bên ngoài cổng thành vẫn kéo dài dằng dặc.

“Người tiếp theo.”

Theo từng tiếng ra hiệu của binh sĩ, đoàn người chậm chạp nhích lên từng bước.

“Có bao nhiêu người, đến từ đâu, có phải sĩ tử lên kinh dự thi không?”

Một binh lính chuyên ghi chép sổ sách đang cúi gằm đầu thống kê thông tin của từng người ra vào thành, thấy có người mới đến thì cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ chăm chú hỏi.

“Chúng tôi có bốn người, đến từ làng Vĩnh Thái thuộc trấn Kinh Bắc. Ba người chúng tôi là sĩ tử, còn đây là thầy dạy chúng tôi.”

Đáp lại câu hỏi của gã binh sĩ ghi chép sổ sách là một giọng nói bình hòa tự nhiên. Gã binh sĩ làm việc ở nơi này đã lâu, cũng có chút tài nhận xét người, vừa nghe thấy giọng nói của đôi phương liền vội vã ngẩng đầu lên nhìn. Chỉ thấy trước mặt hắn là bốn thầy trò vô cùng bình thường nhưng lại ẩn chứa thứ khí chất người thường khó có.

Người thầy mặc một bộ quần áo vải màu xanh đã có phần bạc màu, nhìn qua thì giản dị vô cùng, thế nhưng giấy thô còn gói được vàng, bạc cao nhân không thể từ vẻ ngoài mà đánh giá được. Ba người học trò mỗi người một vẻ, nhưng ai ai cũng mang khí thế đặc biệt khiến hắn không dám khinh thường. Đứng sau cùng là một thanh niên đáng người cao ráo vạm vỡ, vẻ mặt bình tĩnh kiên nghị ẩn chứa một nét oai phong hùng dũng của vị mãnh tướng nơi sa trường. Kế tiếp là một thanh niên mày rộng trán cao, đôi mắt tinh anh, đúng là một bậc mưu sĩ thông tuệ.

Người đi đầu nhìn qua có vẻ thuần phác lương thiện, bộ quần áo vải màu xanh giản dị lại càng làm cho hắn có thêm nét hòa nhã vui vẻ, thế nhưng nằm trên vai hắn lại là một con bạch hổ đầy linh tính đang nằm khiến cho người ta có cảm giác thanh niên này cao thâm khó lường. Gã binh sĩ vừa nhìn qua bốn người này liền biết đây ắt là kẻ không tầm thường, thái độ cũng trở nên niềm nở hơn hẳn. Sau một hồi thủ tục cần thiết, gã binh sĩ còn chỉ đường cho bốn người đi đến nơi đăng ký thủ tục dự thi, thái độ của hắn khiến cho mấy người đều rất có thiện cảm.

“Sư phụ, chúng ta đi tham quan một vòng quanh kinh đô cho biết cảnh đẹp đã được không? Con bấy lâu nay vẫn nghe đồn về các danh thắng nơi kinh

đô, giờ lại được đến tận nơi, thật hào hứng không chờ được nữa rồi.”

“Trần Duy, cậu chỉ ham chơi thôi. Việc quan trọng thì nên làm trước, chúng ta tốt nhất cứ đăng ký thủ tục dự thi đi đã.”

“Ai nói tôi ham chơi, đi tham quan kinh đô cũng là để mở mang kiến thức đấy chứ, biết đâu cũng có lúc vận dụng được vào bài thi thì sao.”

“Thôi, hai cậu đừng cãi nhau nữa, chúng ta cứ đi đăng ký thủ tục trước, vừa đi vừa ngắm cảnh cũng được cơ mà.”

Bốn người vừa tiến vào kinh thành thì ra chính là nhóm Nguyễn Phong. Cuối cùng họ cũng đã đến kinh đô!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 136: Lời mời

Cuối thu đầu đông, trời đất cũng dần chuyển mình. Từng mảng màu xanh tươi sớm đã mờ nhạt, chỉ còn lại một sắc nâu sồng khảng khiêu cùng tầng tầng vàng úa thê lương. Bầu trời cuối thu cũng đã mất đi cái vẻ trong xanh vốn có, thay vào đó là một thứ xám xịt buồn bã khiến cho người ta mỗi khi nhìn lên bầu trời đều cảm thấy nặng nề. Thi thoảng, vài con gió buồn mang theo khí lạnh đầu đông vội vã lướt qua khiến cho không ít kẻ run mình vì lạnh. Trong cái se lạnh đầu mùa, lòng người thôn thức mơ màng nghĩ về quá khứ đã qua, bao kỉ niệm vui buồn tựa như mới xảy ra ngày hôm qua mà giờ đã quá xa vời khiến người ta không khỏi thở dài một tiếng cảm thán. Đông lại về, đời người liệu còn mấy mùa đông!

Kinh đô! Trái ngược với thứ cảm xúc buồn mang mác đang sóng vai mùa đông bước đến, người dân thành Đông Long lúc này lại rộn ràng náo nức hơn bao giờ hết. Khoa thi được triều đình tổ chức mỗi ba năm lại chuẩn bị diễn ra, biết bao sĩ tử từ khắp mọi miền trên tổ quốc đều tụ tập về chốn kinh kì náo nhiệt khiến cho bầu không khí nơi đây càng lúc càng được hâm nóng. Trên đường phố, dòng người qua lại rạo rực, có những sĩ tử lần đầu đến kinh đô dạo chơi mở rộng tầm mắt, lại có những người đã trải qua mấy khoa thi muốn tìm lại một chút kỉ niệm xưa; có những kẻ thi nhân tự do đi tìm cảm hứng, cũng có những người buồn bán muốn kiếm chút tiền trong mùa thi cử này. Cả một tòa thành rộng lớn giờ đây đều ngập tràn một thứ cảm xúc rạo rực khó tả chờ mong khoa thi bắt đầu.

Hòa vào cùng dòng người tấp nập nhộn nhịp ấy, nhóm Nguyễn Phong theo chỉ dẫn của gã lính gác cổng thành dần tìm đến nơi đăng ký thủ tục khoa cử. Dọc đường đi, Văn Thái và Trần Duy không ngừng cảm thán về sự náo nhiệt của kinh đô, thậm chí ngay cả Nguyễn Phong cũng có phần bất ngờ với sự náo nhiệt của kinh đô lúc này. Thật không thể tưởng tượng được đã có bao nhiêu sĩ tử từ trên khắp cả nước đổ về nơi này, nếu có một thống kê cụ thể thì chỉ e con số này cũng phải lên đến hàng triệu. Mặc dù trên đường rất đông đúc, thế nhưng nhóm người Nguyễn Phong đi lại cũng không vất vả chút nào. Nguyên lực của mỗi người lúc này đều tỏa ra bên ngoài, hòa hợp cùng với nguyên tố trong trời đất tạo thành một thứ cảm giác tự nhiên lạ thường. Mỗi bước họ bước đi đều là bước theo dòng chảy của nguyên tố, chính vì vậy mà giữa dòng người tấp nập họ vẫn có thể thoải mái bước đi không gặp chút cản trở nào. Sau gần hai tiếng đồng hồ dạo bước trên những con đường kinh đô, cuối cùng bốn người Nguyễn Phong cũng đã đến được nơi đăng kí thủ tục thi cử: Quốc Tử Giám.

Nhìn từ ngoài vào, tổng thể kiến trúc của Quốc Tử Giám ở nơi đây cũng không có bao nhiêu khác biệt so với Văn Miếu ở kiếp trước của Nguyễn Phong hay là những giáo trường tại các thành thị trung tâm trên khắp Đại Việt Quốc. Cửa giáo trường lúc này đã mở rộng, người ra người vào náo nhiệt vô cùng, đa phần là sĩ tử đến hoàn tất thủ tục đăng kí, thi thoảng còn thấy một vài vị quan bận rộn hoàn tất các công đoạn chuẩn bị cho kì thi. Vũ Ngôn dường như rất quen thuộc với Quốc Tử Giám nên cũng chẳng ngạc nhiên gì cảnh tượng này, ông nhanh chóng đi trước dẫn đường cho mấy người Nguyễn Phong. Bước qua một loạt các cổng lớn nhỏ, đi qua hàng loạt những sân lớn hồ rộng, cuối cùng Vũ Ngôn dẫn ba người Nguyễn Phong bước đến trước một khu nhà lớn, cũng chính là nơi lo liệu những công việc hành chính của Quốc Tử Giám.

Bốn người vừa bước vào cửa liền gặp một vị quan cũng đang đi tới. Từ trang phục của vị quan này có thể nhận ra đây là một vị quan cửu phẩm chuyên lo việc văn thư ở Quốc Tử Giám. Vị quan này bộ dáng có vẻ vội vàng, dường như đang có chuyện quan trọng cần lo. Ông ta bước đi hấp tấp, nhanh chóng vượt qua bốn người Nguyễn Phong. Thế nhưng ngay khi vừa nhìn thấy Vũ Ngôn thì vị quan này liền ngạc nhiên kêu lên một tiếng, sau đó liền nở một nụ cười chào hỏi Vũ Ngôn:

“Vũ sư phụ, lâu rồi không được gặp ông. Ông lại dẫn học trò lên kinh dự thi đấy à?”

“Ha ha, thì ra là Hoàng lễ sinh. Năm nay tôi lại đưa học trò lên kinh dự thi, phải phiền ông chiếu cố rồi.”

“Ồ, lại là chuyện thủ tục chứ gì. Việc đó thì đơn giản, vừa hay tôi cũng có việc thuận đường, đi nào, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện”

Hoàng lễ sinh gặp mặt Vũ Ngôn thì rất vui vẻ, việc thủ tục của ba người Nguyễn Phong cũng được ông ta nhận lời giúp đỡ. Năm người cùng đi đến khu vực đăng kí, nhờ có Hoàng lễ sinh dẫn đường mà họ không gặp bất cứ cản trở nào, nhanh chóng được làm thủ tục đăng kí.

“Hãy điền thông tin cá nhân vào tờ giấy này rồi điểm chỉ kí tên.”

Một vị quan phụ trách việc đăng kí đưa cho ba người Nguyễn Phong mẫu đơn đăng ký, bên trên yêu cầu khai báo đầy đủ thông tin cần thiết. Nguyễn Phong khá bất ngờ đối với những thủ tục tiên tiến như thế này, nhưng nghĩ lại cẩn thận thì mọi việc cũng là hợp lý, bằng không thì mấy vạn sĩ tử đến đăng kí chỉ e riêng phần làm thủ tục này cũng đã tốn không biết bao nhiêu thời gian rồi.

“Đại ca, anh định đăng ký thi khoa nào, ở đây có hai khoa văn và võ này.”

Trần Duy đang điền thông tin liền quay sang hỏi Nguyễn Phong, Văn Thái cũng quay lại tham khảo ý kiến. Nguyễn Phong không cần nghĩ ngợi liền trả lời ngay:

“Đương nhiên là đăng ký thi cả hai khoa rồi. Các cậu thì sao, cũng đăng kí thi cả hai khoa chứ?”

“Ha ha, anh cứ đùa. Tôi chỉ định chiếm lấy giải võ thôi, còn giải văn thì nhường cho người khác là được rồi.”

Trần Duy trả lời câu hỏi của Nguyễn Phong một cách hài hước khiến cho cả ba cùng bật cười.

“Văn Thái, cậu định thế nào?”

“Tôi cũng chỉ đăng ký ban võ thôi, bắn văn thì tôi đành bắt chước Trần Duy nhường cho người khác vậy”

Nộp lại mẫu đăng ký đã điền đầy đủ thông tin, ba người liền được chỉ dẫn bước sang phòng kế tiếp. Tại đây bọn họ được một vị quan phân cho ba chiếc chìa khóa cùng với thẻ chứng minh thân phận thí sinh, có thẻ này thì mới có thể bước vào trường thi được. Chiếc thẻ chứng minh này nhìn sơ qua thì có vẻ đơn giản, nhưng thực sự lại không hề tầm thường chút nào. Mỗi một thí sinh khi nhận thẻ chứng minh đều phải thấm một giọt máu lên thẻ để xác nhận, sau này khi bước vào trường thi chỉ cần lấy chiếc thẻ này ra kiểm tra bằng trận pháp đặc biệt liền có thể xác nhận được người thi có đúng là chủ nhân của chiếc thẻ hay không. Đây cũng là một phương pháp cần thiết để đảm bảo tính trung thực trong kì thi, đồng thời cũng giúp triều đình dễ dàng kiểm soát danh tính thí sinh hơn.

Sau khi mọi thủ tục đã hoàn tất, ba người Nguyễn Phong liền bước ra khỏi khu vực đăng kí. Bên ngoài sân, Vũ Ngôn và Hoàng lễ sinh dường như đang bàn chuyện quan trọng, về mặt của cả hai người đều cẩn thận vô cùng. Nhìn thấy ba người Nguyễn Phong bước đến, hai bậc tiền bối cũng tạm dừng câu chuyện lại.

“Ha ha, hậu sinh khả úy, chỉ cần nhìn bộ dáng các cháu là đã có thể thấy được tài năng kiệt xuất rồi. Không biết là các cháu đã đăng kí thi ban nào vậy?”

“Ngài đã quá khen ngợi bọn cháu rồi. Cháu tài sức có hạn, cũng chỉ dám đăng kí thi khoa võ mà thôi ạ.”

“Cháu cũng vậy, chỉ đăng kí thi khoa võ thôi ạ.”

“Các cháu thật quá khiêm tốn rồi. Ta nghĩ Đại Việt sắp sửa có thêm hai vị dũng tướng rồi đấy. Còn cháu thì thế nào, có phải là sắp sửa trở thành một vị quan thanh liêm chuyên lo cho dân chúng hay không?”

Hoàng lễ sinh lại quay sang hỏi Nguyễn Phong, trong ánh mắt chột lóe lên hai luồng ánh sáng. Trong mắt ông, cả ba người Nguyễn Phong, Văn Thái, Trần Duy giống như những viên ngọc thô, tuy chưa được mài giũa nhưng vẫn tỏa ra thứ khí chất cao quý của ngọc. Đặc biệt là thanh niên trước mắt này, hần tạo cho ông một cảm giác rất đặc biệt, tuy nhìn sơ qua thì có vẻ là loại đá vô cùng bình thường, nhưng nếu trải qua mài giũa ắt sẽ thành một viên ngọc sáng nhất, đẹp nhất. Chính vì lẽ ấy nên ông rất quan tâm đến người thanh niên đặc biệt này.

“Ngài quả thật đã đánh giá cháu quá cao rồi. Có thể ra làm quan giúp dân giúp nước chính là mong ước lớn nhất của cháu, cho nên lần này cháu cũng xin cố hết sức mà thôi. Cháu đã đăng ký cả hai ban văn võ rồi ạ.”

“Ồ, cả hai ban ư! Ha ha, đúng là có chí lớn đấy. Nếu vậy thì ta chúc cháu đạt được thành tích cao ở cả hai ban nhé, triều đình hẳn sẽ rất trọng thị bậc nhân tài như cháu đấy. Nghe nói năm nay những người có thể đạt thành tích cao ở cả hai ban đều sẽ được hoàng thượng đích thân khen thưởng đó.”

Nói đến đây thì Hoàng lễ sinh liền lui về phía sau, nhường chỗ cho bốn thầy trò nói chuyện với nhau. Vũ Ngôn đối với các học trò của mình thì rất tin tưởng, không dằn dò dài dòng gì mà chỉ nói một câu:

“Cố gắng lên, ta tin tưởng các trò sẽ đạt thành tích cao”

Ra đến ngoài cửa giáo trường, Vũ Ngôn tạm thời chia tay với các học trò. Ba người Nguyễn Phong đã đăng kí tham gia khoa thi nên được phân chỗ ở do triều đình chuẩn bị, còn Vũ Ngôn trong thời gian sắp tới sẽ ở lại nhà của Hoàng lễ sinh. Bốn thầy trò sau khi chia tay liền chia làm hai đường. Ba người Nguyễn Phong tranh thủ thời gian rảnh rồi liền đi tham quan kinh đô Đông Long, đến tận khi trời đã ngả tối mới có ý định quay về Nghênh Sĩ Viện. Đúng lúc này, chợt có một cậu bé chừng mười một mười hai tuổi chạy đến trước mặt bọn họ:

“Các anh có phải là Nguyễn Phong, Văn Thái và Trần Duy không ạ?”

Ba người nghe câu hỏi của cậu bé liền ngạc nhiên vô cùng, không ngờ một người xa lạ lại có thể biết rõ tên bọn họ như vậy:

“Đúng vậy, làm sao em lại biết được tên anh?”

“Có người nhờ em nhắn với các anh là: tối nay mời các anh đến lầu Ngưng Bích gặp mặt.”

“Ồ, lại có người mời chúng ta ư? Có khi nào đây là một cái bẫy không?”

Trần Duy cẩn thận lên tiếng hỏi, thế nhưng ngay sau đó hắn đã tự phủ nhận nghi vấn này. Nơi kinh đô này bọn họ nào có thù oán với ai, vì vậy không thể

nào bị người khác rắp tâm mưu hại được. Mà dù có thực sự muốn mưu hại ba người bọn họ thì cũng chẳng phải mất công mời bọn họ đến lầu Ngưng Bích làm gì, trực tiếp cử cao thủ vây giết bọn họ là xong, dù sao bọn họ cũng chỉ là ba sĩ tử “bình thường” mà thôi.

“Thế nào, chúng ta đi chứ?”

Văn Thái lên tiếng hỏi Nguyễn Phong.

“Đi, đương nhiên là phải đi rồi. Này nhóc, anh mới vừa đến kinh đô nên chưa thông thuộc đường, em dẫn đường cho bọn anh nhé.”

Cậu bé được nhờ liền gật đầu đáp ứng ngay, nó nhanh chóng chạy phía trước, dẫn đường cho ba người Nguyễn Phong tiến đến lầu Ngưng Bích.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 137: Thưởng nguyệt

Nói đến kinh đô Đông Long, người ta thường sẽ nghĩ ngay đến một trung tâm văn hóa, chính trị, kinh tế đứng đầu nước Đại Việt. Thế nhưng Đông Long không chỉ có vậy! Khi bầu trời chuyển mình về đêm, khi những lồng đèn rực rỡ sắc màu được thắp lên khắp chốn, một bộ mặt khác của thành Đông Long sẽ được hé lộ. Đông Long thành không chỉ nổi tiếng vì là kinh đô của vương triều Đại Việt, nơi đây còn được coi là kinh đô của vương quốc giải trí khắp toàn quốc Đại Việt. Bất kể hạng mục tiêu khiển nào lưu hành trên đất Đại Việt đều xuất phát đầu tiên ở Đông Long, thậm chí có những thú giải trí mà người ta không thể tìm được ở bất cứ một nơi nào khác ngoài thành Đông Long. Chính vì lẽ ấy, Đông Long có thể coi là nơi tụ tập nhiều tao nhân mặc khách nhất trên khắp đất Đại Việt.

Nhắc đến bộ mặt rực rỡ đầy màu sắc về đêm của Đông Long thành, một địa danh không thể không nhắc tới chính là lầu Ngưng Bích. Tòa lầu nổi tiếng này tọa lạc tại phía tây nam thành Đông Long, vị trí có thể coi là đắc địa nhất cả kinh thành. Phía nam lầu Ngưng Bích tiếp giáp với một trong những trục đường chính của kinh đô, người ngựa qua lại tấp nập, bất cứ thời điểm nào trong ngày cũng có khách dừng chân ghé vào lầu. Đứng từ trên lầu, phóng tầm mắt nhìn về phía tây chính là một mặt hồ phẳng lặng như gương, nước hồ quanh năm trong xanh, phong cảnh thơ mộng hữu tình vô cùng. Đặc biệt, mỗi đêm ánh trăng chiếu xuống mặt hồ đều phản chiếu lên một tầng ánh sáng mờ ảo màu bích lục, tập trung nhiều nhất tại vị trí của lầu Ngưng Bích khiến cho khung cảnh nơi đây càng thêm phần thi vị. Cái tên Ngưng Bích cũng chính là vì lẽ này mà ra.

Bước đến trước lầu Ngưng Bích, ba người Nguyễn Phong đều không khỏi trầm trồ kinh ngạc vì khung cảnh nơi đây. Đứng phía dưới nhìn lên, tòa lầu này dường như cao chạm mây xanh. Từng tầng từng tầng lầu xếp lên nhau, đều đặn mà lại độc đáo. Tất cả các tầng lầu dường như đều tuân theo một quy tắc chung nhưng đồng thời mỗi tầng đều toát lên một vẻ độc đáo riêng biệt chỉ có thể cảm nhận mà khó diễn tả được bằng lời. Chóp lầu nhọn hoắt, cao vút đâm thẳng lên trời cao, xung quanh chóp lầu thường xuyên tụ tập một tầng sương khói mờ ảo khiến người ta tưởng như đỉnh lầu đã chìm vào trong mây. Nguyễn Phong phải vận dụng tâm nhãn mới nhận ra rằng trên đỉnh lầu có điêu khắc một trận pháp đặc biệt có thể hấp thụ thủy nguyên tố trong không khí để tạo ra tầng sương mù kia. Đứng trước tòa lầu hùng vĩ mà đậm tính nghệ thuật này, Nguyễn Phong không khỏi thán phục người đã thiết kế tòa lầu này thật đúng là một nghệ sĩ tài ba.

Sau phút kinh ngạc ban đầu, ba người Nguyễn Phong rất nhanh đã tiến vào trong lầu Ngưng Bích. Lầu Ngưng Bích, chỉ riêng bản thân tòa lầu này cũng đã xứng đáng được coi là một tác phẩm nghệ thuật. Không chỉ có vẻ ngoài độc đáo, ngay cả nội thất bên trong tòa lầu cũng đặc biệt vô cùng. Bước vào trong lầu Ngưng Bích, ba người Nguyễn Phong lại một lần nữa ngạc nhiên vì vẻ đẹp nơi đây. Trên bốn bức tường đều treo được điêu khắc những họa tiết độc đáo vô cùng, có chỗ thì cả một đám họa tiết dày đặc nhưng vẫn tinh xảo và hòa hợp, có chỗ lại chỉ độc nhất một họa tiết đơn lẻ nhưng vẫn toát lên một thứ khí thế thanh tao vô cùng, như thể chẳng một họa tiết nào xứng tầm sánh ngang với nó vậy.

Không chỉ có những họa tiết tô điểm cho nét thẩm mỹ của tòa lầu, trên tường lầu còn treo lên những bức tranh chữ của các bậc thư pháp giả nổi tiếng. Nét thanh nhả của một nền văn hiến lâu đời, nét nghệ thuật của một tư tưởng đầy tính sáng tạo, hai thứ tưởng như đối lập mà lại hòa hợp một cách thống nhất tại tòa lầu này, khiến cho tao nhân mặc khách bước vào nơi đây có thể thoải mái vứt bỏ mọi thứ trần tục sang một bên, mặc sức thả hồn theo dòng cảm xúc, hướng tâm hồn đến một “vàng trăng” của riêng mình.

Ba người Nguyễn Phong nhanh chóng được người phục vụ dẫn đến một căn phòng hạng nhất trên lầu sáu. Tầng lầu này phong cách thiết kế tràn ngập một thứ “chất” trắng. Bất kể là khung cửa sổ hay cửa phòng đều là một hình tròn viên mãn, chẳng khác nào trăng đêm rằm. Bên trong phòng, một nam tử dáng vẻ cao ráo tràn đầy khí chất thanh nhả đang đứng ngắm trăng bên cửa sổ. Vừa thấy ba người Nguyễn Phong bước vào, nam tử này liền quay lại niềm nở đón tiếp.

“Nguyễn Phong, Văn Thái, Trần Duy! Tôi vẫn hy vọng có thể gặp lại các cậu tại chốn kinh đô này, hôm nay quả thực được thỏa nguyện rồi.” “Ha ha, thì ra là Nguyễn Kiệt. Cũng đã hơn nửa năm kể từ khi chúng ta chia tay rồi đấy nhỉ. Nửa năm không gặp, phong thái hào hoa của cậu càng ngày càng nổi bật đấy.”

Nam tử mời ba người Nguyễn Phong đến lầu Ngưng Bích lại chính là Lý Nguyên Kiệt. Nguyễn Phong cùng Nguyễn Kiệt tuy chỉ quen biết nhau trong một thời gian ngắn, thế nhưng tâm hồn tao nhả của cả hai đã sớm coi nhau như tri kỷ, lúc này gặp lại mỗi người đều thấy vui mừng vô cùng.

“Quá khen, quá khen rồi. Nửa năm không gặp cậu cũng đã thay đổi nhiều quá, giờ gặp lại cậu chút nữa tôi đã không nhận ra. Cái khí chất tự nhiên vốn có của cậu ngày càng nổi bật, mà xen lẫn trong đó lại có một thứ cảm giác từng trải đặc biệt, khiến cho người khác thật không dám xem thường mà. Mới

hơn nửa năm mà đã thay đổi nhiều như vậy, chắc hẳn là hành trình rèn luyện của các cậu phải đặc sắc lắm. Nào, các cậu mau ngồi xuống đây, chúng ta cùng nhau trao đổi về những việc đã trải qua trong nửa năm vừa rồi.”

Nguyễn Kiệt cẩn thận đánh giá mấy người Nguyễn Phong một phen, sau đó không khỏi cảm khái vì thay đổi của bọn họ. Bốn người vui vẻ ngồi xuống, cùng nhau đàm luận về những việc đã trải qua. Lý Nguyên Kiệt nghe câu chuyện của bọn Nguyễn Phong đến say mê, không thể ngờ chỉ trong nửa năm mà bọn họ đã trải qua biết bao sự việc vô cùng đặc sắc mà cũng đầy hung hiểm. Mặc dù Nguyễn Phong chỉ kể lướt qua, thế nhưng những việc mà bọn họ đã trải qua thật sự quá ly kì hấp dẫn khiến cho Lý Nguyên Kiệt nhiều lúc xúc động chỉ muốn quay ngược quá khứ mà tham gia cùng nhóm Nguyễn Phong. Chỉ có điều hẳn vốn không có năng lực đó, huống chi nửa năm qua những việc mà Lý Nguyên Kiệt trải qua cũng không tầm thường chút nào.

Sau khi chia tay với Nguyễn Phong tại thành Kinh Bắc, Nguyễn Kiệt cũng quyết định lên đường rèn luyện một chuyến. Đã có lúc hắn nên núi cao, vào rừng sâu, ra biển lớn, đối mặt với hàng đàn hồn thú, ganh đua với các tu luyện giả để tranh đoạt bảo vật. Hung hiểm mà hắn phải đối mặt tính ra cũng không kém so với nhóm Nguyễn Phong, thành quả mà hắn đạt được cũng rất xứng đáng. Hiện giờ Nguyễn Kiệt cũng đã đạt đến cấp bậc Tu tinh, trong kì thi này ắt hẳn sẽ đạt được thành tích khả quan.

“Ha ha, chuyện cũ đã nhắc lại nhiều rồi, bây giờ chúng ta tìm thứ gì mới mẻ để bàn luận nhé. Nhân tiện đêm nay trăng tròn, lại sẵn có rượu nồng trong tay, không bằng chúng ta cùng thưởng nguyệt luận thơ lấy đề tài về trăng, các cậu thấy thế nào?”

“Ý kiến rất hay, nào, nâng chén luận trăng!”

Bốn người vui vẻ cụng ly, uống cạn một chén rượu nồng khiến cho tâm tình thêm phần tự do. Đoạn cả bốn cùng tiến đến bên ban công, nhìn về phía hồ nước xa xa, ngắm ánh trăng phản xạ qua làn nước tạo thành một dải ánh sáng bích lục huyền ảo. Đêm nay là đêm rằm cuối thu, trên trời cao từng áng mây lượn lờ thế nhưng vẫn chẳng thể nào che khuất ánh trăng. Khắp trời đất dường như chỉ còn một vầng trăng sáng, không ngừng tỏa ra muôn ngàn tia sáng bạc soi rọi khắp thế gian, tinh khôi vô cùng nhưng dường như lại có chút cô đơn lạnh lẽo.

“Ngân dạ, lãnh phong, nguyệt chính viên

Thu giang, thu thủy, tiếp thu thiên

Yên ba hồ thượng, đàm nguyệt sự

Dạ bán quy lai, nguyệt mãn thiên” (*)

Rượu nồng, trăng sáng, bốn tao nhân mặc khách cùng thả hồn theo ánh trăng thu. Tiếng ngâm thơ trầm trầm vang vọng, mang theo tất cả cảm xúc của thi nhân hòa vào cùng ánh trăng lạnh lẽo. Nguyễn Phong thả hồn theo trăng, tưởng nhớ về một thế giới đã xa. Ở thế giới ấy, đã từng có một đứa bé ngồi ngắm trăng trong một đêm cuối thu, lặng nghe từng lời ngâm thơ trầm trầm của ông nội mà cảm nhận lấy vẻ đẹp của trăng. Trong lúc tâm thần Nguyễn Phong còn đang chìm đắm trong quá khứ, mấy người Văn Thái, Nguyễn Kiệt cũng đang chìm vào ý cảnh trong thơ.

Vẫn là vẫn là sóng nước ấy, vẫn là mùa thu ấy, thế nhưng lại nổi bật lên một vầng trăng cô đơn giữa trời, cô đơn như chính cõi lòng người thi nhân vậy. Mãi một lúc sau, Nguyễn Kiệt mới thức tỉnh lại từ dòng cảm xúc. Hắn không kiềm được phải vỗ mạnh tay xuống bàn, âm thanh giống như bị kim nén giờ mới bật mạnh ra:

“Hay, quá hay. Giữa trời thu cô đơn một vầng trăng, giữa biển người cô đơn một thi nhân. Cõi lòng ta có ai hiểu được, có ai biết được, chỉ cầu một tri kỷ có thể thấu hiểu lòng ta. Tâm cảnh thật cao, ý cảnh cũng thật đặc biệt. Tri kỷ, tri kỷ ở đâu! Tri kỷ chẳng phải đang ở ngay trước mắt hay sao.”

Nói đến đây, Nguyễn Kiệt lại rót đầy rượu nồng vào trong chén của bốn người. Đoạn hắn cầm chén của mình lên và nói:

“Đêm thu lạnh lẽo, trăng cô đơn, chỉ có tri kỷ và rượu mới có thể khiến lòng người ấm lại. Nào, chúng ta cùng cạn chén. Vì tri kỷ!”

Bốn chén rượu cùng được nâng lên, bốn người một hơi uống cạn chén rượu, giống như uống vào chính là tình tri kỷ giữa bọn họ vậy.

*****(*): Bài thơ này tác giả mượn phép phóng tác từ bài Nguyên Tiêu của Bác.

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 138: Tìm được!

Thời gian cũng giống như nước, vô tình cuốn đi chẳng ai giữ lại được. Đêm thu lạnh lẽo! Giữa chốn đô hội phồn hoa náo nhiệt! Tại lầu Ngưng Bích! Trong một căn phòng đậm chất trắng, bốn người tri kỷ cùng ngồi lại bên nhau: thưởng nguyệt, đối tửu, ngâm thơ mà chẳng buồn quan đến thời gian vội vã. Trên trời cao, vẫn vằng vặc một vầng trăng sáng, đơn côi tỏa ra từng tia sáng như dát bạc lên khắp thế gian. Lý Nguyên Kiệt nâng chén rượu trong tay lên, ánh mắt say mê nhìn vào vầng trăng phản chiếu nơi chén rượu. Uống cạn chén rượu trong tay sau một hồi “ngắm trăng”, Nguyễn Kiệt liền lên tiếng.

“Người ta vẫn nói, hoa trong gương, trăng dưới nước, đều vô cùng đẹp nhưng chỉ là thứ hão huyền, mãi mãi chẳng thể với tới. Trăng sáng trên trời cao kia cũng vậy, con người biết bao giờ mới chạm được vào trăng. Thế nên dù trăng có đẹp đến mấy cũng chẳng thể làm người ta vui vẻ, chỉ có bên ngồi cạnh tri kỷ, cùng uống rượu ngắm trăng mới thật sự là sáng khoái. Ha ha, thơ hay đã ngâm, rượu ngon đã uống, tri kỷ cũng đã có, đêm nay chỉ còn thiếu duy nhất một tiết mục đặc sắc để trợ hứng mà thôi. Tôi đã đặc biệt chuẩn bị cho các cậu một tiết mục rất hay, đảm bảo các cậu sẽ thích cho mà coi.”

Lý Nguyên Kiệt khẽ vỗ tay, tấm rèm che cửa nhanh chóng được vén lên. Từ ngoài cửa bước vào là một đoàn ca vũ chỉ gồm các thiếu nữ, ai nấy đều xinh đẹp trẻ trung, phơi phới nét thanh xuân. Có người giống như một đóa hoa hồng, tươi thắm quyến rũ. Có người giống như một đóa mai xuân, cứng cáp mà kiều sa. Có người lại giống một đóa phượng hồng, rực rỡ cuốn hút. Tuy mỗi người một vẻ nhưng đều vô cùng xinh đẹp, giống như ngàn hoa đua sắc rực rỡ vô cùng.

Tấm rèm cửa nhẹ nhàng buông xuống, ca nữ cuối cùng bước vào. Sự xuất hiện của nàng giống như ánh bình minh, rạng rỡ vô cùng nhưng chẳng hề chói lóa, khiến cho người ta chỉ muốn mãi đắm chìm vào ánh bình minh ấy. Trên khuôn mặt nàng có một lớp sa mờ che đi dung mạo, thế nhưng điều ấy cũng chẳng thể làm giảm đi được vẻ đẹp của nàng mà chỉ càng khiến cho người khác bị cuốn hút. Tất cả những thiếu nữ xinh đẹp xung quanh nàng bỗng chốc trở nên bình thường, dường như tất cả đều đã bị lu mờ đi bởi vẻ đẹp của ca nữ. Ba người Nguyễn Phong nhất thời cũng trở nên ngây ngẩn, nàng ca nữ ấy giống như một đóa hoa sen, dù đứng giữa muôn vàn hoa tươi nhưng vẫn nổi bật lên bởi thứ khí chất thanh nhã đặc biệt của mình.

“Ha ha, tôi đã biết các cậu sẽ có biểu hiện như vậy mà. Thế nào, đệ nhất ca nữ thành Đông Long hẳn là vừa tầm mắt các cậu rồi chứ?”

Giọng nói của Lý Nguyên Kiệt đã đánh thức ba người Nguyễn Phong từ trong tâm tưởng. Trần Duy vội nâng một chén rượu lên uống cạn, giống như muốn bình ổn lại tâm tình lúc này. Nguyễn Phong cũng hít sâu một hơi, sau đó mới thông thả đáp lời Nguyên Kiệt:

“Hồ thẹn, hồ thẹn! Đến tận giờ tôi mới nhận ra mình thực là người cô lậu quá vãn.”

“Ha ha, nếu cậu là một kẻ cô lậu quá vãn vậy tôi có lẽ một chữ bẽ đôi cũng chẳng biết.”

Nói đến đây, Nguyên Kiệt liền quay lại ra hiệu cho đoàn ca vũ bắt đầu biểu diễn. Một thiếu nữ đi đến góc phòng, sau khi tìm kiếm một chút liền bám vào một cơ quan đặc biệt nào đó. Chỉ thấy giữa căn phòng rộng rãi đột ngột có sự biến đổi, sàn gỗ khẽ tách ra sau đó từ từ trôi lên, hình thành một sân khấu hình tròn đường kính chừng mười lăm mét. Nàng ca nữ nhẹ nhàng bước lên đài, gót sen nhẹ điểm cũng đủ khiến vô số nam nhân mãi ngóng trông theo. Những thiếu nữ còn lại cũng nhanh chóng lựa chọn vị trí, chỉnh đốn đội hình. Chỉ trong giây lát, tiết mục biểu diễn đã được chuẩn bị cẩn thận.

“Tích tịch tình tang...”

Tiếng đàn bầu nhẹ nhàng vang lên, từng âm thanh réo rắt như tiếng mưa rơi thấm vào lòng người. Cung đàn khi trầm khi bổng, gọi lên trong tâm trí người xem khung cảnh một làng quê yên bình. Ở nơi ấy, con người sống vui vẻ hòa cùng với thiên nhiên. Ở nơi ấy, tình người ấm áp thấm nhuần mỗi tấc không gian. Ở nơi ấy, có một đôi tình nhân với tình yêu thắm thiết. Cung nhạc đột ngột chuyển, khung cảnh làng quê dần rời xa tâm trí người nghe, thay vào đó là một khung cảnh kinh thành phồn hoa náo nhiệt, từng dòng người vội vã hối hả bước đi. Chàng trai kia đã sớm tiến đến kinh thành tham gia vào khoa cử, mong chờ đạt được công danh, vinh quy bái tổ. Tiếng nhạc nhanh dần, náo nức giống như tâm trạng sĩ tử đi thi, lại có phần chờ mong giống như tâm trạng người ở nhà ngóng đợi. Nguyễn Phong nghe nhạc mà dường như thấy được chính bóng dáng mình trong ấy, chàng sĩ tử kia phải chăng là hắn, còn người thiếu nữ kia có lẽ là Tiểu Yến chăng?

Trong chốc lát, tình cảm trong lòng Nguyễn Phong dần trở nên đồng điệu với khúc nhạc. Trên đài cao, nàng ca nữ đang múa lên những động tác đẹp đẽ vô cùng, thể hiện lên một nỗi niềm nhung nhớ chờ mong của nàng thiếu nữ gửi đến tình lang nơi phương xa. Theo điệu múa của nàng, người xem phía dưới dường như cũng lạc vào trong biển cảm xúc của người múa. Bốn thi nhân ngồi xem dường như thật sự thấy được một bóng hồng ngập chìm trong nhớ nhung, là nàng thiếu nữ trong câu chuyện, hay chính là nàng ca nữ trên đài kia đang nhớ ai?

Tiếng nhạc dần chậm lại, mang theo một thứ sắc thái vui tươi nhộn nhịp. Hình ảnh chàng sĩ tử đạt được công danh dần hiện lên theo điệu nhạc, cảnh vinh quy bái tổ tràn ngập niềm vui, bà con hân hoan chào đón người con đã làm rạng danh cho quê hương. Phía xa xa, hòa cùng dòng người đang hân hoan đón chào chàng sĩ tử, một bóng hồng lặng yên đứng nhìn, từng giọt nước mắt hạnh phúc tuôn dài trên mi.

Tiếng nhạc lại đổi, niềm hân hoan càng thêm tăng lên. Chàng sĩ tử đạt được công danh vui mừng đến rước nàng dâu về nhà. Trong không khí vui tươi của ngày thành thân, bà con lối xóm thành tâm chúc phúc cho cặp vợ chồng mới. Đôi tình nhân trải qua quãng ngày xa cách, cuối cùng cũng đến được với nhau, tình cảm càng thêm phần mặn nồng đầm ấm.

Cung đàn bỗng chốc nhanh dần, từng âm thanh dồn dập vội vã. Khung cảnh làng quê êm ả bỗng chốc bị tàn phá, quân giặc tràn về tàn hại nhân dân, khiến cho đời sống của thôn quê tràn ngập niềm đau và nỗi khổ. Chàng sĩ tử còn chưa kịp vui vầy bên người vợ son đã phải vội vã về kinh, nhận mệnh vua ban đem quân đi đánh giặc. Nơi quê nhà xa xôi, tân gia nhân mới mòn mỏi chờ đợi người chồng đi đánh trận, từng tin tức từ phương xa truyền về đều khiến nàng thấp thỏm lo âu. Tiếng nhạc bỗng chốc kéo dài ra, giống như nỗi nhớ đằng đẵng của người vợ dành cho chồng đi chinh chiến. Trên đài cao, từng động tác của nàng ca nữ cũng chậm lại, có khi chần chừ một niềm mong mỏi cùng chờ đợi, đôi lúc đậm một nỗi sầu lo buồn thương.

Tâm tình Nguyễn Phong lúc này đã trở về với thực tại, cảnh tượng được biểu diễn bỗng khiến hắn thấy quen thuộc lạ thường. Sau khi suy nghĩ một hồi, hắn chợt nhận ra đoạn múa này dường như rất giống với nội dung của tác phẩm “Chinh phụ ngâm”. “Đào nở, sen tàn, quyền hót mấy mùa, mà sao vẫn chưa thấy chàng về”. Trên đài cao, từng khung cảnh dần được thể hiện qua vũ điệu của nàng ca nữ, thời gian chờ đợi mỏi mòn đằng đẵng, dường như đã chẳng còn đếm được bằng ngày hay giờ. Trong mắt người phụ nữ chờ chồng chỉ còn những vòng quay của tự nhiên, mỗi mùa sen nở sao chưa thấy tin chồng gửi về. Cảm nhận được ý cảnh trong điệu múa lời nhạc, Nguyễn Phong trong lòng càng thêm khẳng định ý cảnh này được lấy từ tác phẩm “Chinh phụ ngâm”. Chỉ có điều, tại sao tác phẩm này lại được lưu truyền tại đây? Dù xét về bất cứ yếu tố nào đi nữa thì điều này cũng không phù hợp. Câu hỏi này cứ mãi hiện lên trong tâm trí hắn, thế rồi hàng loạt câu hỏi vốn đã bị hắn bỏ lại trong ký ức cũng dần được gọi lại khiến hắn cảm thấy rối bời. Thở dài một tiếng, Nguyễn Phong cố gắng đem những câu hỏi khó giải đáp ấy dẹp sang một bên. Hiện giờ hắn chưa đủ khả năng để giải đáp những bí ẩn này, suy nghĩ nhiều cũng chỉ khiến bản thân thêm mệt mỏi.

Khi Nguyễn Phong lại quan sát lên màn biểu diễn trên đài thì điệu múa cũng đã dần đi đến hồi kết. Nỗi nhớ của người chinh phụ cứ mãi kéo dài, mà tin tức về người xa thì vẫn biến biệt chẳng thấy, khiến cho nàng chỉ có thể chìm vào giấc mơ ngày phu quân khai hoàn. Trên đài cao, nàng ca nữ dường như đã quá nhập tâm vào nhân vật, từng giọt nước mắt tuôn rơi thấm ướt tấm sa che mặt. Thế rồi trong lúc tâm tình bối rối, nàng ca nữ bỗng bước hụt chân, cả cơ thể đột ngột ngã ra khỏi đài biểu diễn. Nguyễn Phong thấy vậy thì chẳng chút chậm trễ đã lao tới, kịp thời đỡ lấy nàng ca nữ. Tấm sa che mặt của nàng ca nữ lúc này cũng đã tuột mất một bên, nhẹ nhàng rơi xuống để lộ ra dung mạo tuyệt vời của nàng. Nguyễn Phong vừa nhìn thấy dung mạo nàng thì chợt cảm thấy trời đất quay cuồng. Tâm tình hân hoan chốc không thể nào khống chế được, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào dung mạo của nàng ca nữ. Bàn tay hân khe khẽ đưa lên, nhẹ lau đi từng giọt nước mắt còn đọng lại trên khuôn mặt nàng. Trong lòng hân lúc này cảm xúc rối bời, có phần vui mừng, có phần lo lắng, có phần sợ hãi phải đối diện, và còn một phần mong chờ háo hức. Tất cả đều bởi vì nàng ca nữ đang trong vòng tay hân đây.

Ngọc Thanh!

Nàng chính là Ngọc Thanh!

Cuối cùng hân cũng đã tìm được nàng!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 139: Ngọc Thanh – Thanh?

Tiếng nhạc đã ngưng, điệu múa cũng đã dừng. Tất cả đoàn ca vũ lúc này đều ngừng mọi hành động lại, một vài người còn tỏ ra khá bối rối. Tiết mục của họ hôm nay dường như đã thất bại, ca nữ biểu diễn không ngờ lại sợ y bước hụt khiến cho toàn bộ vũ điệu tưởng như hoàn hảo lại bị hủy hoại trong nháy mắt. Mấy người Văn Thái, Nguyên Kiệt đang ngồi xem cũng đã đứng lên, định tiến đến để xem xét giải quyết mọi vấn đề có thể phát sinh. Thế nhưng mặt cho tất cả mọi người xung quanh lo lắng, hai nhân vật chính của sự việc lại vẫn đắm chìm trong luồng cảm xúc của riêng mình.

Trên đôi mắt đắm lệ của nàng ca nữ lúc này chợt lộ vẻ bình tĩnh, thế nhưng rất nhanh đã được thay thế bằng vẻ kinh ngạc và mừng rỡ. Làn mi cong vút khẽ rung, đôi môi hé nở một nụ cười êm dịu, nàng ca nữ giống hệt Ngọc Thanh ấy nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực Nguyễn Phong. Vào giây phút ấy, Nguyễn Phong đột ngột cười rạo rờ. Đôi tay hân ôm nàng càng thêm chặt, dường như hân sợ rằng chỉ khẽ nói lòng tay sẽ lại để nàng rời xa mãi mãi. Đôi mắt nam nhi vốn chỉ chảy ra huyết lệ lúc này cũng có cảm giác rung rung, sông suối cay cay!

Ai nói nam nhi không được rơi lệ!

“Ngọc Thanh, cuối cùng anh cũng tìm được em.”

Giọng nói Nguyễn Phong nghèn nghẹn, dường như có muôn ngàn lời muốn bày tỏ nhưng lại chẳng thể nói ra thành lời. Ánh mắt hân ẩn chứa tình cảm vô hạn, nhìn sâu thẳm vào đôi mắt Ngọc Thanh, tưởng như hân muốn thông qua ánh mắt để truyền đạt cho nàng vô vàn nhưng nhớ trong lòng. Trong đôi mắt nàng ca nữ chợt ánh lên nét nghi hoặc, thế nhưng rất nhanh đã bị giấu đi. Nằm trong lòng Nguyễn Phong, nàng ca nữ lặng yên lắng nghe từng lời chan chứa cảm tính của hân. Dường như cũng bị cảm xúc của Nguyễn Phong lay động, trên đôi mắt nàng ca nữ lại tuôn rơi hai dòng lệ châu.

“Em có biết không, bao nhiêu năm qua chưa từng có một ngày nào anh quên em. Đã từng có lúc ngay cả trong giấc mơ anh cũng nhìn thấy em. Thế nhưng bóng hình em cứ mãi xa dần, khiến anh có lúc tưởng như đó chỉ là giấc mộng. Anh sợ lắm! Anh sợ rằng sẽ có một ngày anh thật sự coi đó là giấc mơ. Anh sợ rằng sẽ có một ngày anh quên mất em, đến lúc đó trong ký ức của anh sẽ còn lại gì? Phải chăng sẽ chỉ là một mảnh trống không đầy xót xa và luyến tiếc. Không, anh không muốn như thế! Anh cố lưu giữ hình ảnh em trong trái tim mình, anh muốn tìm thấy em, mặc cho có phải đi khắp trời đất này anh cũng phải tìm thấy em. Ngọc Thanh, cuối cùng anh cũng đã tìm được em rồi. Đừng bao giờ rời xa anh nữa nhé!”

Giọng nói chân tình của Nguyễn Phong chất chứa vô vàn nhớ nhung và chua xót, nỗi chua xót của mười tám năm! Mười tám năm, đó là một khoảng thời gian chẳng dài nhưng cũng chẳng hề ngắn. Thế nhưng đối với Nguyễn Phong, mười tám năm qua quả thật không phải là một khoảng thời gian dễ chịu. Mặc dù hân đã dần thích nghi được với cuộc sống mới, cũng đã đón nhận tình cảm của những người thân mới, thế nhưng nỗi nhớ da diết về một mái ấm đã mãi xa rồi, về một bóng hình sâu lắng mãi trong tâm hồn thì chẳng thể nào xóa nhòa. Mãi đến hôm nay gặp được Ngọc Thanh, mới thất trong lòng hân mới được giải tỏa phần nào, khiến cho hân cảm nhận được một chút thanh thản.

Không biết là do ai chỉ đạo trước tiên, đoàn ca vũ lại tiếp tục biểu diễn. Tiếng nhạc vang lên, mang đậm một niềm vui sướng khi đoàn tụ. Những vũ nữ khác đã sớm lui ra, nhường lại sân khấu cho hai diễn viên chính là Nguyễn Phong và ca nữ. Mấy người Văn Thái có phần mờ mịt không rõ đầu đuôi câu chuyện, thế nhưng dựa vào tình huống hiện tại họ không khỏi đưa ra nhận định rằng đây là một phần đặc biệt trong tiết mục để trợ hứng cho người xem. Cả ba người lại lặng lẽ ngồi xuống, theo dõi “đoạn kết” của câu chuyện đang được biểu diễn. Theo tình cảm được Nguyễn Phong bộc lộ ngày càng mãnh liệt, tiếng nhạc cũng càng lúc càng dồn dập. Một âm thanh cuối cùng vang lên, tiếng đàn chợt tắt hẳn, những vũ nữ đã lui ra cũng bước trở lại sân khấu. Nàng ca nữ vốn nằm trong lòng Nguyễn Phong lúc này cũng khẽ tách vòng tay hân ra, lui về đứng cùng đoàn ca vũ. Nguyễn Phong lúc này chợt như tỉnh mộng, cõi lòng tưởng như đã được giải tỏa lại chợt đau nhói mãnh liệt. Tất cả những thứ hân vừa thấy, phải chăng chỉ là mộng ảo? Bóng hình khắc ghi trong trái tim kia, chẳng lẽ cũng chỉ là một giấc chiêm bao?

Không! Hân không tin! Nguyễn Phong đột ngột vùng dậy, lao tới ôm chặt lấy nàng ca nữ. Hành động này của hân khiến cho tất cả mọi người hết sức bất ngờ. Tiết mục vốn đã kết thúc, đâu cần phải tiếp tục “diễn” thêm nữa. Nàng ca nữ chợt sững sốt vì hành động của Nguyễn Phong. Đôi tay nàng vốn

định đẩy Nguyễn Phong ra, thế nhưng nàng lại cảm giác được tâm tình Nguyễn Phong lúc này đang vô cùng đau khổ khiến nàng không nỡ đẩy hắn ra. Hai tay nàng nhẹ nhõm vỗ vào lưng hắn, như muốn xoa dịu đi cảm xúc đau đớn trong lòng Nguyễn Phong. Giọng nói của nàng thì thầm bên tai Nguyễn Phong:

“Thiếp xin lỗi, thiếp biết rõ trong lòng công tử đang rất đau khổ, thế nhưng thiếp thực sự không phải là Ngọc Thanh mà công tử nhắc tới. Có lẽ thiếp và nàng thật sự rất giống nhau, người giống người trên thế gian này cũng không phải là hiếm. Chỉ có điều thiếp và nàng lại không hề có chút liên hệ nào. Công tử, chẳng có thể buông thiếp ra được chứ?”

Lời nói của nàng ca nữ chỉ càng khiến Nguyễn Phong thêm đau lòng, thế nhưng nỗi đau vật ấy lại khiến hắn tỉnh táo lại. Hiện giờ mọi chuyện còn chưa rõ ràng, hắn không thể mất bình tĩnh như vậy được. Càng hấp tấp vội vã thiếu tỉnh táo chỉ càng khiến cho mọi việc rối tung lên, dù cho có mạnh mẽ thật sự cũng khó mà nắm bắt được. Nguyễn Phong buông nàng ca nữ ra, trên khuôn mặt vẫn ngập tràn vẻ đau đớn cố nặn ra nụ cười.

“Thật xin lỗi, tôi không biết là đoạn diễn đã kết thúc, đã mạo phạm đến cô nương rồi.”

Nàng ca nữ dường như rất thông cảm cho nỗi lòng của hắn, cũng không muốn làm cho cả hai bên xấu hổ, vì vậy nàng chỉ mỉm cười đáp lời:

“Công tử thật có khiếu diễn xuất, những lời lẽ của công tử nói ra khi này thật sự đã khiến cho tất cả chị em chúng thiếp nơi đây đều phải cảm động. Thực lòng thiếp rất muốn mời công tử tham gia vào đoàn diễn của bọn thiếp, chỉ tiếc là quy định đoàn chủ đặt ra quá hà khắc, công tử lại là người mang chí lớn, nghề diễn xuất chỉ e là không có duyên với công tử.”

“Ha ha, cô nương đã quá đề cao tôi rồi. Nói về tài năng biểu diễn, tôi thật không đáng để nhắc đến trước mặt cô nương. Điều múa vừa rồi của cô nương thật tài tình, không ngờ lại khắc họa được tâm trạng của người chinh phụ rõ nét đến như thế. Tôi xin mạo muội hỏi cô nương một câu, không biết điệu múa này cô nương từ đâu mà học được?”

“Ồ, công tử quả thật có con mắt tinh tường, chỉ nhìn vào điệu múa đã có thể thấu hiểu được rõ ràng nội dung ẩn chứa trong đó, tài năng của công tử thật khiến cho thiếp cảm thấy hổ thẹn. Về điệu múa vừa rồi, là do thiếp trong lúc đi biểu diễn nhìn thấy cảnh những người vợ dang đẳng chờ chồng nơi phương xa, thấp thòm lo âu mong ngóng tin tức của chồng gửi về nên vô cùng đồng cảm, trong lúc cảm xúc dâng trào mới chợt nghĩ ra điệu múa này. Hôm nay biểu diễn trước mặt công tử cũng chính là lần đầu tiên, thật đã khiến công tử chê cười.”

Câu trả lời của nàng ca nữ khiến lòng Nguyễn Phong rung động. Ngọc Thanh, nàng nhất định là Ngọc Thanh! Tại kiếp trước, trong một lần cùng trao đổi về văn chương, Nguyễn Phong đã tình cờ biết được tác phẩm văn học mà Ngọc Thanh thích nhất chính là tác phẩm “Chinh phụ ngâm”. Bởi vì cha nàng theo nghiệp nhà binh, từng có thời gian phải thường xuyên đi xa khiến cho hai mẹ con nàng ở nhà mong mỏi từng ngày, sau này được tiếp xúc với tác phẩm “Chinh phụ ngâm” khiến cho Ngọc Thanh đồng cảm vô cùng. Nàng ca nữ trước mặt hắn đây không chỉ dung mạo giống với Ngọc Thanh, ngay cả tâm tình cũng có những cảm nhận giống với nàng. Trừ khi đây là một tài nữ có trí tuệ cao siêu, lòng thương người bao la mới sáng tác ra một điệu múa như thế, bằng không nàng nhất định là Ngọc Thanh chuyển thế. Chỉ có điều tại sao nàng lại không nhớ đến hắn hay bất cứ chuyện gì trước kia? Nếu nói tái sinh khiến nàng quên hết trí nhớ, tại sao nàng vẫn còn có thể nhớ những cảm xúc từng trải qua trước kia, nhớ được nội dung của tác phẩm “Chinh phụ ngâm”? Lại thêm một bí ẩn nữa xuất hiện khiến cho Nguyễn Phong càng thêm mờ mịt về quá trình tái sinh của mình.

“Cô nương, chúng ta gặp mặt coi như có duyên, tôi lại mạo muội xin được hỏi quý danh của cô nương là gì?”

“Công tử hỏi thiếp cũng không dám giấu, tên thiếp chỉ có một chữ Thanh mà thôi. Giờ cũng đã muộn, thiếp xin phép rời đi trước. Ngày sau nếu có duyên ắt chúng ta sẽ gặp lại”

Nói đến đây, nàng ca nữ liền quay người rời đi theo đoàn ca vũ, bỏ lại Nguyễn Phong ngẩn ngơ đứng trông theo. Thấy đoàn ca vũ đã rời xa, mấy người Nguyên Kiệt, Văn Thái cũng rời khỏi chỗ ngồi tiến đến phía Nguyễn Phong.

“Nguyễn Phong, anh lần này quả thật là lời to rồi nhá. Vừa được ôm mỹ nhân trong tay, lại được cùng mỹ nhân diễn cảnh tâm ý tương hợp, thật là quá sướng đi mà. À, tại sao lúc đó ta không lao lên đỡ lấy nàng ta chứ!”

Giọng nói Nguyên Kiệt vang lên, vừa trêu đùa Nguyễn Phong lại vừa bày tỏ nỗi tiếc nuối trong lòng. Nguyễn Phong nghe vậy chỉ biết cười xòa, nắm tay khẽ nắm vào ngực Nguyên Kiệt một cái đáp lại lời trêu đùa của hắn:

“Ha ha, anh mà còn lo thiếu mỹ nhân sao. Chờ khi kì thi bắt đầu, chị e tất cả tiểu thư khuê các nơi kinh đô đều bị anh hút mất hồn ấy chứ.”

“Kha kha kha, đến khi kì thi nơi kinh đô bắt đầu liệu có ai bị hút mất hồn không thì ta không biết. Thế nhưng ngày hôm nay chị e sẽ có vài kẻ mất mạng đấy.”

Đúng lúc này từ phía bên ngoài vọng vào một giọng nói đanh ác khiến cho ai nghe thấy đều phải sồn gai ốc.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 140: Túy Hồng Liên

“Ai? Là kẻ nào dám rình rập bản công tử? Có giỏi thì mau lộ diện đi, giấu giấu giếm giếm có gì hay ho?”

"Kha kha kha..."Giọng nói bất chợt vang lên khiến cho bốn người Nguyễn Phong đều giật mình, trong lòng đề cao cảnh giác. Lý Nguyên Kiệt liền quát lớn một tiếng đề cao khí thế, âm thanh vang dội cuộn cuộn khiến cho đám rèm cửa cũng bị thổi bay phấp phới. Cùng lúc đó, bốn người Nguyễn Phong nhanh chóng trao đổi bằng ánh mắt nhằm tìm ra một giải pháp cho tình thế này. Đối phương xuất hiện tuy bất ngờ nhưng bọn họ lại vẫn bình tĩnh vô cùng, cả bốn người nhanh chóng lùi lại gần nhau, sắp xếp thành một trận hình phòng ngự kín kẽ. Thế rồi bọn họ lại tự nhiên ngồi xuống, nâng chén rót rượu như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Tiếng cười gian狡 lại vang lên nhưng lúc gần lúc xa khiến người ta khó lòng suy đoán thực hư. Đúng lúc này, tấm rèm cửa bất chợt bị vén lên ngay lập tức thu hút sự tập trung của bốn người. Gã phục vụ vừa bê đồ vào thì bị áp lực từ phía bốn người Nguyễn Phong tỏa ra dọa cho hai chân cũng đứng không vững, loạng choạng ngã ngồi ra mặt đất. Còn may những đĩa thức ăn hân bung lên đều đã được đặt cẩn thận nên mới không bị đổ tung ra.

“Thì ra là người phục vụ. Xin lỗi, chúng tôi đã khiến anh hoảng sợ rồi.”

Nhìn thấy chỉ là một người phục vụ bình thường, mấy người Nguyễn Phong nhanh chóng bình tĩnh lại khiến cho bầu không khí cũng trở nên thoải mái hơn. Người phục vụ vội vã đứng dậy bung khay đồ ăn tới đặt lên bàn. Từng món thức ăn nhanh chóng được bày ra, chỉ trong phút chốc người phục vụ đã sắp đặt một bàn ăn “ngon” mắt khiến cho Trần Duy và Văn Thái đều phải trầm trồ.

“Hy vọng các vị ngon miệng.”

Sau khi bày xong tất cả các món ăn lên bàn, người phục vụ nhanh chóng quay người rời đi. Thế nhưng hân chưa đi được mấy bước thì đã bị Nguyễn Phong giữ lại.

“Khoan đã. Anh cần gì phải vội vàng như thế, ngồi lại đây uống cùng chúng tôi một chén đã, coi như là chúng tôi tạ lỗi vì khi nãy đã làm anh hoảng sợ.”

Vừa nói, Nguyễn Phong vừa rót từ trong bình rượu mới được mang lên ra một chén thật đầy đưa cho người phục vụ.

“Các vị... Các vị đâu cần phải khách khí như thế, tôi chỉ là một người phục vụ tại quán ăn, đâu dám mạo phạm đến các vị quan khách như vậy. Huống chi vừa nãy là do lỗi do tôi không cẩn thận mà chút nữa đã làm đồ hết thức ăn, các vị không trách phạt đã khiến tôi rất vui mừng rồi, nào dám đòi hỏi cao xa gì nữa. Xin mời các vị tiếp tục dùng bữa, không cần phải để ý đến tôi đâu ạ”

Người phục vụ vẻ mặt hoảng hốt vội vã xua tay, không dám nhận chén rượu từ tay Nguyễn Phong. Thế nhưng Nguyễn Phong liên tục ép mời khiến cho hân không có cách nào để từ chối. Rút cục người phục vụ cũng phải nhận lấy chén rượu. Trong ánh mắt hân lộ vẻ đắn đo vô cùng, xen lẫn vào đó là một tia sợ hãi, thế nhưng sau một hồi suy nghĩ cuối cùng người phục vụ chỉ đành nhắm mắt uống cạn ly rượu. Sau khi uống xong, hân vội vã muốn chạy ra ngoài thế nhưng Nguyễn Phong quyết không cho hân rời đi. Lại một chén rượu nữa được rót ra, lần này Nguyễn Phong lại nâng ly lên uống nhằm tỏ ý tạ lỗi với người phục vụ. Nhưng người phục vụ dường như không muốn nhận lời xin lỗi của Nguyễn Phong, khuôn mặt hân trắng bệch ra, vẻ mặt cuống quýt hoảng loạn vô cùng.

“Các vị khách quý, xin các ngài mau để tôi rời đi mà. Tôi vẫn còn nhiều việc phải lo, nếu chậm trễ chỉ e rằng ông chủ sẽ trách phạt. Mong các ngài nương tình mà để tôi đi làm tiếp việc của mình.”

“Ha ha, không vội, không vội. Nếu có vấn đề gì thì chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm cho anh. Giờ mời anh uống thêm một chén với chúng tôi rồi hãy đi.”

Nói đến đây Nguyễn Phong lại rót thêm một chén nữa ép mời người phục vụ. Gã phục vụ lúc này mặt đã trắng bệch không còn hột máu, nhận chén rượu từ tay Nguyễn Phong mà run run, cuối cùng trượt tay đánh rơi chén rượu xuống đất.

“Sao vậy, chỉ là một chén rượu thôi mà anh cũng phải sợ hãi vậy sao? Lẽ nào trong rượu này có độc?”

“Không, không, không. Các vị quan khách xin đừng hiểu lầm, tôi nào dám đầu độc các vị chứ. Chỉ là do tôi quá lo lắng bị ông chủ trách phạt nên mới run rẩy mà thôi. Các vị quan khách xin thứ lỗi cho tôi, hãy để tôi đi làm tiếp phận sự của mình đi ạ.”

Gã phục vụ vẻ mặt méo mào, vội vã quỳ xuống cầu xin mấy người Nguyễn Phong thả cho hân đi.

“Ồ, không có độc thật sao? Vậy tại sao ta lại cảm thấy dường như trong rượu có độc nhỉ? Rượu được phục vụ ở nơi đây là rượu Túy Hồng Liên, là một loại rượu đòi hỏi yêu cầu chế biến rất cao. Nước để nấu loại rượu này chính là những hạt sương mai đọng trên lá sen hồng, phải lấy vào lúc mặt trời vừa mọc, ngay khi những tia sáng đầu tiên của một ngày mới chiếu rọi lên cánh sen. Nếu lấy quá sớm thì những hạt sương này sẽ thiếu đi sự ấm áp của nắng mai, khi nấu rượu sẽ khiến cho rượu nhạt vị. Nếu lấy muộn một chút thì những hạt sương này sẽ quá dư thừa nhiệt lượng, khi nấu rượu lên sẽ khiến cho hơi rượu quá nồng mà mất đi vị thanh của rượu.”

Nói đến đây, Nguyễn Phong ngừng lại một chút rồi lại đưa chén rượu lên môi nhấp một ngụm.

“Ồ, chén rượu này hương vị vừa nồng vừa thanh, chứng tỏ nước nấu rượu được lựa chọn rất kỹ càng. Ngoài yêu cầu về nước nấu rượu, loại rượu Túy Hồng Liên này còn yêu cầu rất kỹ càng về nguyên liệu nấu rượu. Nguyên liệu chính và cũng là duy nhất để nấu loại rượu này chính là cánh hoa sen hồng. Để rượu đạt được hương vị ngon nhất, cánh hoa cũng nhất thiết phải được chọn lựa cẩn thận. Tốt nhất là cánh hoa hái từ những bông hoa vừa mới chớm nở, vừa giữ được hương thơm của hoa, vừa không bị vị đắng do cánh hoa già đi. Sau khi cánh hoa được hái xuống lại phải cẩn thận ngâm ủ trong nước muối nhạt để loại bỏ đi vị ngái của cánh hoa nhưng vẫn giữ được vị thơm thanh nhã. Sau đó cánh hoa được giã dập vừa phải sao lóp vỏ bên ngoài vẫn còn giữ nguyên hình dạng nhưng vị thơm bên trong lại được ép hết ra. Đến đây chỉ còn phải ngâm những cánh hoa đã được giã vào sương mai và ủ dưới đất trong vòng ba tháng thì sẽ thu được rượu Túy Hồng Liên có chất lượng tốt nhất. Túy Hồng Liên, rượu cũng như hoa, hương vị ngon nhất chỉ tồn tại trong vòng ba ngày, sau đó sẽ dần tàn lụi.”

Nói đến đây, Nguyễn Phong lại khẽ đưa chén rượu lên mũi ngửi một hơi.

“Rượu trong chén này hương thơm vừa đạt đến điểm dừng, thoang thoang nhẹ nhàng đầy thanh nhã nhưng lại quyến luyến dài lâu, khiến cho người ta chỉ ngửi một lần và nhớ mãi. Đáng tiếc, đáng tiếc! Một chén rượu ngon như thế mà lại bị hủy hoại bởi kẻ vô tâm. Ai, đúng là đáng tiếc mà!”

Nói đến đây, Nguyễn Phong liền một hơi uống cạn rượu trong chén. Gã phục vụ này giờ nghe hán phân tích về rượu kỹ càng như vậy thì không khỏi trở mặt lên nhìn, cực kỳ kinh ngạc vì kiến thức củ Nguyễn Phong về rượu. Mà không chỉ có hán, ngay cả hai người Văn Thái và Trần Duy cũng vô cùng ngạc nhiên vì kiến thức của Nguyễn Phong. Từ bé đến giờ ba người bọn họ lớn lên cùng nhau, vốn vẫn ở tại thôn làng Vĩnh Thái, đã bao giờ có điều kiện tiếp xúc với những thứ xa xỉ như loại rượu Túy Hồng Liên này. Vậy mà thật không ngờ Nguyễn Phong chỉ mới uống loại rượu này lần đầu mà lại đã có kiến thức thâm sâu về rượu đến vậy. Nghĩ đến đây, đột nhiên Văn Thái cả kinh kêu lên:

“Đại ca, trong chén rượu đó vốn có độc cơ mà. Anh đã biết rõ điều đó cơ sao vẫn uống rượu, vậy khác nào tự sát chứ?”

Văn Thái vừa nhắc đến hai chữ “có độc”, sắc mặt gã phục vụ ngay lập tức trở nên xanh lè. Thân thể hán khụy hẳn xuống, hai hốc mắt trợn trừng lên, mồ hôi ra như muốn thoát lên tiếng gì đó mà không được. Hán quần quai nằm trên mặt đất, trán vã ra từng hạt mồ hôi to như hạt đỗ. Cả người hán gập lại như con tôm, hai tay ôm chặt lấy bụng như thể muốn xoa đi nỗi đau cùng cực đang phải chịu đựng. Nguyễn Phong nhẹ nhàng bước đến bên cạnh hán, đặt một tay lên lưng đối phương. Nguyên lực trong cơ thể Nguyễn Phong nhanh chóng dồn sang thân thể gã phục vụ giúp hán hóa giải phần nào độc lực trong người.

“Nếu ngươi có thể nói rõ ràng là kẻ nào muốn hạ độc chúng ta, ta sẽ giúp ngươi hóa giải toàn bộ chất độc trong người. Là kẻ nào muốn hãm hại chúng ta?”

Độc lực trong cơ thể được hóa giải phần nào khiến cho cơn đau của gã phục vụ giảm hẳn đi. Hán thở hắt hắt vài hơi rồi mới khăn thiết nói:

“Quan khách, cầu xin ngài cứu tôi một mạng này. Nhà tôi còn mẹ già con nhỏ, nếu tôi chết đi thì họ thật không biết nương tựa vào đâu.”

“Nếu muốn ta cứu thì hãy thành thật khai báo đi.”

“Dạ vâng, tôi xin được khai báo. Lúc tôi chuẩn bị bùng nổ lên cho ngài thì...”

Vừa nói đến đây, gã phục vụ đột ngột vùng dậy, rút một con dao từ trong ống giày ra đâm thẳng về phía ngực Nguyễn Phong. Thế nhưng con dao chỉ vừa mới được rút ra thì Nguyễn Phong đã vùng tay hất văng hán đi, khiến cho âm mưa của đối phương không thể thực hiện. Gã phục vụ bị Nguyễn Phong quăng đi đập mạnh vào tường, miệng hán học ra một búng máu đen ngòm nhìn đáng sợ vô cùng. Thế nhưng mặc cho tính mạng sắp kết thúc, gã phục vụ vẫn độc ác nhìn về phía mấy người Nguyễn Phong mà cười lạnh lùng:

“Hặc hặc, hôm nay các ngươi ép ta đi vào tử lộ thì các ngươi cũng đừng hòng sống sót mà thoát được. Chuẩn bị chịu chết đi, hặc hặc ặc...”

Tiếng cười của hán đột ngột ngắt giữa chừng, đầu cũng vẹo hẳn sang một bên, xem ra đã chết. Nhưng ngay lúc ấy, từ phía ngoài cửa sổ chọt lóe lên từng luồng ánh sáng rực rỡ sắc màu. Một loạt đòn công kích đột ngột bổ thẳng vào trong phòng, đổ ập xuống bốn người Nguyễn Phong.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 141: Thư khí

“Hừ, lũ chuột nhất giờ mới chịu xuất hiện, để bản công tử xem thử là kẻ nào muốn động đến ta.”

Lý Nguyên Kiệt đối mặt với hàng loạt đòn công kích bổ ập đến mà chẳng hề hoảng sợ. Cây quạt trong tay hán đột ngột bùng lên hàng loạt tia sáng, để ý kỹ mới thấy ánh sáng bắt nguồn từ những chữ được viết trên cây quạt. Chỉ thấy hán vùng mạnh cây quạt lên, nguyên tố phong hệ trong không khí cuộn cuộn tụ tập lại, dấy lên một trận cuồng phong quét thẳng về phía loạt đòn công kích của đối phương. Một trận âm thanh bùng nổ vang lên mãnh liệt, sóng dao động tỏa ra xung quanh dễ dàng quét bay toàn bộ những vật cản trở đường đi, chỉ khi quét đến chỗ nhóm người Nguyễn Phong mới bị một luồng nguyên lực nhẹ nhàng hóa giải.

“Ồ, vũ khí được khắc thư pháp trận bên trên, uy lực quả nhiên là mạnh mẽ!”

Ngay khi vừa nhìn thấy những hàng chữ lóe sáng trên cây quạt, ánh mắt Nguyễn Phong lập tức bị chúng thu hút. Với tư cách là một thư pháp gia chính thức, niềm đam mê của Nguyễn Phong đối với bất kỳ trường phái thư pháp nào cũng rất lớn. Mặc dù được Vũ Ngôn chỉ dạy rất cẩn thận về thư pháp, thế nhưng ở nơi làng quê hẻo lánh như làng Vĩnh Thái cũng khó có điều kiện cho phép Nguyễn Phong tiếp xúc trực tiếp với các phái thư pháp khác nhau. Đây là lần đầu tiên hán được nhìn thấy một loại vũ khí được khắc thư pháp trận bên trên, trong lòng không khỏi cảm thấy mới lạ và hiếu kỳ.

“Chết tiệt! Không ngờ hán lại sở hữu một thư khí (*), nhiệm vụ của chúng ta lần này khó khăn đấy.”

“Hừ, cần nhân cái gì, tên đã lên dây thì không thể không bắn ra, mau tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch đi.”

“Soạt... phịch!”

Từ phía ngoài cửa vọng vào tiếng bàn bạc của đám thích khách, dựa vào lời nói có thể nhận ra rằng thông tin của bọn chúng về nhiệm vụ lần này là không chính xác. Một trận âm thanh tuốt vũ khí vang lên, bốn cánh cửa sổ nhanh chóng bị phá vỡ, hơn hai chục tên thích khách mặc quần áo tuyền một màu đen lao thẳng vào bao vây lấy nhóm người Nguyễn Phong.

“Hừ, đám chuột nhắt các ngươi thật sự có lòng can đảm, không ngờ lại dám nhắm vào ta. Mau thành thật khai báo là ai đã sai các ngươi đến đây, may ra ta còn có thể thả cho các ngươi một con đường sống. Bằng không thì đừng trách cây quạt trong tay ta vô tình.”

Nguyễn Kiệt nắm chắc cây quạt trong tay, bộ dáng tự tin vô cùng, cất lời ngao nghể tra hỏi đám thích khách. Mấy tên thích khách nghe thấy lời của hắn thì trong ánh mắt đều toát lên một vẻ giận dữ, từ trước đến nay bọn chúng chưa bao giờ bị coi thường đến như vậy. Gã thủ lĩnh của đám thích khách khẽ vung tay ra hiệu cho đám thích khách giữ bình tĩnh, thế rồi hắn nhìn chằm về phía Nguyễn Kiệt, ánh mắt toát ra một trận sát khí lạnh lẽo.

“Ngươi hẳn là Lý Nguyên Kiệt, con trai duy nhất của gia chủ Lý gia tại thành Kinh Bắc? Có người thuê chúng ta đến bắt ngươi về, nếu ngươi ngoan ngoãn chịu trói thì sẽ đỡ phải nhận đau khổ, bằng không thì ngươi đừng trách chúng ta tàn nhẫn!”

Nói đến mấy chữ cuối cùng, giọng tên thủ lĩnh thích khách càng thêm nặng nề dữ tợn. Lý Nguyên Kiệt nghe thấy lời ấy thì chỉ cười khẩy. Từ lúc đám thích khách lao vào hắn đã cẩn thận cảm nhận cấp bậc của đối phương, đa phần thích khách chỉ đạt đến cấp tu luyện nhân, cá biệt cũng có vài kẻ đạt cấp tu tinh, một trong số đó chính là tên thủ lĩnh. Nguyễn Kiệt tự tin rằng với bản lĩnh cấp tu tinh cùng thư khí trong tay, đám thích khách trước mắt chắc chắn chỉ có nước thảm bại.

“Bản công từ từ trước đến nay chưa từng thẹn với lòng mình bao giờ, tên của ta chính là Lý Nguyên Kiệt. Chỉ có điều hôm nay kẻ phải chịu đau đớn sẽ không phải là ta mà chính là các ngươi.”

Vừa dứt lời, cây quạt trong tay Lý Nguyên Kiệt lại vung lên quạt mạnh về phía đám thích khách. Đồng thời cùng lúc đó thân thể hắn nhanh chóng di chuyển theo một bộ pháp mạnh mẽ lao thẳng về phía đám thích khách, khí thế thật chẳng khác nào mãnh hổ xuống núi. Đám thích khách dường như đã có phòng bị, vừa thấy Nguyễn Kiệt xuất chiêu liền nhanh chóng tung đòn ứng phó. Đồng thời, bọn chúng cũng di chuyển vị trí hình thành một trận thế kín kẽ vô cùng. Nguyễn Kiệt liên tục tung ra các đòn thế tấn công cuồng bạo như bão tố, thế nhưng đối phương lại dựa vào trận hình phối hợp chặt chẽ mà lần lượt hóa giải đòn tấn công của hắn. Dường như mục đích chính của bọn chúng là rút cạn sức lực của Nguyễn Kiệt hòng bắt giữ đối phương. Nguyễn Kiệt cũng nhanh chóng nhận ra mục đích của đám thích khách, phương pháp tấn công liền được biến đổi. Hàng loạt đòn tấn công được Nguyễn Kiệt tung ra đều tập trung vào một điểm nhằm công phá trận hình của đối phương. Thế nhưng đám thích khách này nào phải tay mơ, trận hình của bọn chúng lại lần lượt biến đổi khiến cho đòn công kích của Nguyễn Kiệt khó đạt được mục đích.

“Hừ, cũng có chút bản lĩnh đấy chứ, thế nhưng như thế này mà muốn vây khốn ta thì vẫn chưa đủ.”

Chỉ thấy cây quạt trên tay Nguyễn Kiệt lại đột ngột lóe sáng, từng hàng chữ lần lượt phát ra ánh sáng màu xanh vô cùng nổi bật trên nền giấy trắng. Phong nguyên tố tụ lại trên thân quạt càng lúc càng nhiều, thế rồi Nguyễn Kiệt tung cây quạt trong tay ra, cả cây quạt nháy mắt đã xoáy tròn như lưỡi cưa chém về phía đối phương.

“Các anh em mau lùi lại, chiêu này để cho ta tiếp”

Gã thủ lĩnh hét to một tiếng ra lệnh cho đám thủ hạ lui về phía sau, trận hình nhanh chóng giãn ra, chỉ còn lại một mình hắn đón đỡ đòn công kích của Nguyễn Kiệt. Cặp dao găm trên tay hắn đột ngột lóe sáng lên một trận ánh sáng màu đỏ. Hai tay tên thích khách mờ dần như ảo ảnh, trước người hắn nháy mắt đã xuất hiện một tấm vòng dây đặc được kết thành từ những vệt đỏ rực lưu lại trong không trung. Lưỡi cưa gió của Nguyễn Kiệt vừa chạm vào liền dễ dàng phá nát những đường nét màu đỏ được đối phương vạch trên không trung, thế nhưng chiêu thức của đối phương dường như kéo dài vô tận, lưỡi cưa gió càng tiến gần đến thân thể đối phương càng gặp phải sức kháng cự mãnh liệt. Cuối cùng nguyên lực ngưng tụ trong đòn công kích của Nguyễn Kiệt cũng bị tiêu hao hết sạch, chiếc quạt quay chậm dần lại rồi bay ngược về trong tay hắn. Gã thích khách trải qua một phen giao tranh ác liệt mà thần tình dường như vẫn bình thản vô cùng, thậm chí hơi thở cũng không gấp gáp một chút nào.

“Các anh em, mau triển khai Tứ Sát trận, ngoại trừ hắn ra thì không cần nương tay với những kẻ còn lại.”

Gã thủ lĩnh thích khách phát ra mệnh lệnh, cả đám thích khách nhanh chóng biến đổi trận hình. Hơn hai mươi tên thích khách sắp xếp vị trí hình thành lên một tứ giác bốn cạnh vây chặt bọn Nguyễn Phong vào giữa, dẫn đầu chính là bốn tên thích khách cấp tu tinh đối phó với Nguyễn Kiệt.

“Sát!”

Đám thích khách hô vang một tiếng, trên thân thể tên nào cũng lóe ra hào quang nguyên lực mạnh mẽ. Chỉ trong nháy mắt, nguyên tố các hệ trong căn phòng đều trở lên sôi động. Nguyên tố hỏa hệ, thủy hệ, thổ hệ, phong hệ hình thành bốn dòng ánh sáng rực rỡ tụ tập về trận hình của đám thích khách, liên tục luân chuyển khiến cho trận hình trở nên kiên cố vô cùng. Đòn công kích của Nguyễn Kiệt đánh lên trận hình ngay lập tức bị dòng nguyên tố hòa tan, hoàn toàn không thể gây ra uy hiếp đối với đám thích khách. Nhìn thấy tình cảnh ấy, sắc mặt Nguyễn Kiệt cũng phải biến đổi. Cây quạt trong tay hắn gấp lại, phong nguyên tố tụ tập trên cây quạt biến đổi thành hình lưỡi kiếm sắc bén vô cùng. Nguyễn Kiệt múa tít cây kiếm trong tay, trong không trung chỉ lưu lại từng vệt sáng xanh mờ mờ. Lưỡi kiếm va chạm với trận hình bùng lên từng chùm sáng rực rỡ, thế nhưng không có bất kỳ một dao động nguyên lực nào phát ra, tất cả đều bị dòng năng lượng hấp thu toàn bộ.

“Hừ, ta không tin là không phá vỡ được trận hình của các ngươi”

Nói đến đây, thanh kiếm trong tay Nguyên Kiệt đột nhiên dừng lại. Động tác của hắn vốn từ cực nhanh đã chuyển thành cực chậm. Chỉ thấy lưỡi kiếm chậm rãi vẽ lên trong không trung một vòng tròn, phong hệ nguyên tố bên trong trận hình đều bị dẫn dắt đi theo quỹ tích mà Nguyên Kiệt đã vẽ. Lưỡi kiếm mặc dù di chuyển rất chậm nhưng dường như cùng lúc lại có đến hàng chục, hàng trăm lưỡi kiếm cùng vung lên, khiến cho người ta không thể nhìn ra được lưỡi kiếm chân thực nằm ở đâu. Vòng tròn vẽ trên không trung càng lúc tụ tập càng nhiều nguyên tố phong hệ, tại trung tâm vòng tròn xuất hiện một luồng xoáy cực nhỏ phát ra từng trận tiếng rít chói tai.

“Tuyệt phong kiếm”

Nguyên Kiệt hét vang một tiếng, lưỡi kiếm đang xoay tròn đột ngột dừng lại, sau đó đâm mạnh vào chính giữa vòng tròn phong nguyên tố. Theo động tác của hắn, phong nguyên tố trong căn phòng cũng rung lên mãnh liệt, thậm chí còn có không ít phong nguyên tố bị hấp dẫn lao vào chính giữa vòng tròn kia. Từ vị trí trung tâm vòng tròn, một mũi kiếm nhọn hoắt hình thành từ gió đâm mạnh ra, kéo theo phía sau từng trận gió xoáy mãnh liệt.

“Roẹt!”

Âm thanh cắt đứt vang lên gây gọn. Dòng nguyên lực vốn lưu động liên tục bị xuyên thủng một lỗ to, nguyên tố trong tại vị trí xung quanh đó cũng trở nên hỗn loạn, bị quỹ tích của chiêu kiếm vừa rồi hấp dẫn mà xoáy tròn lại khiến cho dòng nguyên lực khó lòng bổ xung lại được. Gã thủ lĩnh của đám thích khách thấy vậy thì biến sắc, đánh mất ra hiệu cho ba tên tu tình còn lại. Cả bốn tên đồng loạt phóng ra nguyên lực cuộn cuộn tu sửa lại vị trí bị đứt gãy. Thế nhưng bốn người Nguyễn Phong há để cho đối phương đạt được như ý sao? Bốn đòn công kích gần như được phát ra cùng một lúc đánh thẳng về vị trí vết gãy hòng phá vỡ trận hình của đối phương. Gã thủ lĩnh thích khách thấy vậy thì giận dữ quát vang:

“Đừng hòng!”

*****

(*) Thư khí: từ giờ sẽ dùng cụm từ này để gọi chung các loại vũ khí được chế tạo bằng thư pháp, hoặc là được khắc thư pháp trận bên trên.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 142: Đối diện tử vong

“Đừng hòng.”

Gã thủ lĩnh thích khách gầm vang một tiếng khiến cho cả tầng lầu dường như cũng rung động. Cùng lúc ấy, lấy gã thủ lĩnh làm đầu, bốn tên thích khách cấp bậc tu tình đồng loạt kết những thủ ấn phức tạp. Bàn tay của đám thích khách dường như không có xương, mềm dẻo linh hoạt đến lạ kì. Những thủ ấn kỳ lạ, thậm chí có phần quái dị, được chúng tung ra liên tiếp. Theo từng thủ ấn xuất ra, nguyên tố bên trong trận pháp cũng dần trở nên vận vẹo. Từng dòng nguyên khí vận xoắn vào nhau, phương hướng di chuyển của nguyên tố cũng trở nên hỗn loạn lạ thường. Đòn công kích của nhóm Nguyễn Phong cũng không thoát khỏi ảnh hưởng của trận hình, sau một hồi di chuyển loạn liên tục triệt tiêu lẫn nhau.

“Tứ sát tuyệt nguyên!”

Gã thủ lĩnh thích khách chợt quát to một tiếng, hai tay hắn xuất ra thủ ấn cuối cùng. Nguyên tố cả trận hình vốn đang hỗn loạn đột ngột yên lặng trở lại, yên lặng một cách kỳ lạ! Theo sự lặng xuống của các loại nguyên tố, không khí trong căn phòng cũng trở nên lặng yên, một thứ tĩnh lặng tràn ngập căng thẳng và áp lực. Bốn người Nguyễn Phong đề cao cảnh giác đến mức tối đa, lặng yên tụ lại cùng một chỗ. Bốn tên thích khách cấp tu tình sau khi thực hiện xong một loạt thủ ấn thì dường như bị rút cạn sức lực, tên nào tên nấy ánh mắt âm đạm hẳn đi, hai chân cũng không đứng vững nữa mà quỵ hẳn xuống đất.

“Tỉ tách!”

Một âm thanh nhỏ nhoi vang lên, thế nhưng trong không gian yên tĩnh vô cùng này thì âm thanh ấy lại rõ ràng lạ thường. Dọc theo cánh tay tên thủ lĩnh thích khách, từng giọt máu tươi đều đều nhỏ xuống sàn. Những giọt máu đỏ tươi ấy nhìn chói mắt vô cùng, chúng không hề chảy ra xung quanh mà chỉ tụ lại một chỗ, dần dần hình thành một đồ án lạ kỳ. Không chỉ riêng tên thủ lĩnh, tình trạng tương tự cũng xảy ra đối với ba tên thích khách cấp tu tình. Bốn đồ án bằng máu hiện lên tại bốn góc của trận hình, tỏa ra một thứ mùi tanh gay mũi cùng với từng trận áp lực nặng nề đến cực điểm.

“Sát! Các anh em, xông lên! Ngoại trừ mục tiêu ra thì không cần nương tay với những tên còn lại.”

Tiếng hiệu lệnh của gã thủ lĩnh thích khách đột ngột vang lên, phá tan bầu không khí căng thẳng đến cùng cực này. Đám thích khách cấp thấp ào ạt xông lên, vũ khí trong tay chúng đồng loạt múa lên, đều đặn mà nhịp nhàng vô cùng, giống như một điệu múa tử vong đang khát khao hương vị của sinh mạng.

“Hừ, đám thích khách này chả nhẽ muốn tự sát hay sao? Đã vậy thì ta cũng không ngại giúp các ngươi một tay.”

Vừa dứt lời, Trần Duy liền điều động nguyên tố mộc hệ trong không gian, định xuất ra một chiêu thức mạnh mẽ tiêu diệt gọn đám thích khách. Thế nhưng sắc mặt hắn ngay lập tức biến đổi, mặc cho hắn cố gắng thế nào cũng không thể liên hệ với mộc nguyên tố trong không gian, giống như tất cả mộc

nguyên tố đã hoàn toàn biến mất vậy. Không đợi cho Trần Duy kịp thở lại lần nữa, đòn công kích của đám thích khách đã ập tới trước mặt hắn.

“Choang!”

Âm thanh binh khí giao nhau lạnh lạnh vang lên. Một ngọn thương sáng loáng kịp thời vung lên gạt đỡ một đòn trí mệnh nhắm vào Trần Duy.

“Không cần phải thử nữa. Nguyên tố bên trong trận hình này đều đã bị áp chế hết rồi, hiện giờ chúng ta chỉ có thể chiến đấu bằng sức mạnh cơ bản nhất thôi”

Nguyễn Phong lên tiếng nhắc nhở Trần Duy khiến hắn nhanh chóng tỉnh táo lại. Thuận đà né đòn công kích của một tên thích khách, Trần Duy tiện tay đoạt lấy vũ khí của hắn để chiến đấu.

Nguyên tố trong không gian bị áp chế hoàn toàn, kết quả cuộc chiến đã không còn phụ thuộc vào cấp bậc tu luyện cao thấp nữa. Vào giờ phút này, số lượng, chiêu thức, thể lực, thậm chí cả may mắn cũng đã trở thành những nhân tố có ảnh hưởng lớn nhất đến cuộc chiến. Gần hai chục tên thích khách vây giết đám người Nguyễn Phong khiến cho bốn người bọn họ hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, nguy hiểm cận kề, dường như lúc nào từ thần cũng có thể đoạt đi mạng sống của bọn họ.

Ngọn thương trong tay Nguyễn Phong múa lên loang loáng, vừa gạt đỡ đi đòn tấn công của đám thích khách vừa tranh thủ cơ hội phản công. Từ đầu trận chiến đến giờ hắn cũng đã tiêu diệt được ba tên thích khách, thế nhưng thân thể hắn cũng đã phải hứng chịu vài vết thương. Mất máu cùng với tiêu hao thể lực khiến cho tốc độ múa thương của Nguyễn Phong cứ chậm dần. Không chỉ có hắn, ba người còn lại cũng lâm vào tình trạng tương tự, ai nấy trên mình đều đã dính phải vài vết thương. Còn may Lý Nguyên Kiệt nắm trong tay một thanh thư khí, mặc dù nguyên tố đã bị áp chế hoàn toàn nhưng thư khí hình quạt của hắn vẫn có thể điều động được phần nào, vào lúc cần thiết vẫn có thể phát ra uy lực mạnh mẽ tạo thành thương vong nặng nề với đám thích khách. Nhưng kể cả như vậy thì bọn họ vẫn đang lâm vào tình cảnh nguy hiểm vô cùng. Đám thích khách đã có không ít kẻ ngã xuống, nhưng vẫn còn lại đến mười tên thích khách vây công bốn người Nguyễn Phong. Trong trận chiến không cân sức ấy, chỉ cần một chút sơ sẩy thì e rằng tính mạng của bốn người bọn họ đều sẽ bị đoạt đi không thương tiếc.

“Soạt... Hự!”

Thanh đao trong tay một tên thích khách bất ngờ đâm tới, để lại trên đùi Văn Thái một vết thương sâu hoắm, máu tươi phun ra thành dòng.

“A... Hừ”

Lại một tiếng kêu đau đớn vang lên. Trong trận hình vây công của đám thích khách, bốn người Nguyễn Phong càng lúc càng phải chịu nhiều vết thương. Máu tươi thấm đỏ từng vạt quần áo của bốn người, đó là máu của đối phương, máu của bản thân, và cả máu của đồng đội nữa. Tám tên thích khách, chỉ còn lại tám tên thích khách. Tất cả là mười sáu tên vây công bọn Nguyễn Phong, thế nhưng giờ này chỉ còn lại một nửa, dù có là thích khách lạnh lùng nhưng khi phải nhìn thấy từng đồng bạn thân thiết ngã xuống thử hỏi có mấy kẻ giữ được bình tĩnh. Tám tên thích khách lúc này thật sự đã phát cuồng, mặc cho thân thể tên nào tên nấy đều bị thương thế nhưng chúng vẫn hung tợn lao tới tấn công đám người Nguyễn Phong.

“Nguyễn Phong, mặc dù hôm nay chúng ta có thể sẽ phải bỏ mạng nơi đây, nhưng tôi vẫn muốn nói rằng đời này có thể quen biết anh, trở thành tri kỉ của anh đã khiến tôi cảm thấy may mắn rồi.”

Đúng vào lúc nguy cấp này, đột nhiên Lý Nguyên Kiệt lại nói ra những lời như vậy khiến cho Nguyễn Phong ngay lập tức cảm thấy không ổn.

“Anh nói vậy là có ý gì? Chỉ là vài tên thích khách quèn, chẳng nhẽ chúng có thể tiêu diệt được chúng ta hay sao?”

“Ha ha, anh không cần phải hạ thấp bọn chúng làm gì, tôi rất rõ tình hình lúc này đây chứ. Bốn người chúng ta đều đã xuống sức rồi, đám thích khách lại vẫn còn đến tám tên, nếu cứ tiếp tục chiến đấu thế này thì chúng ta khó mà thoát được. Mục tiêu của bọn chúng là tôi, mà hiện giờ cũng chỉ mình tôi với thư khí trong tay là có thể điều động được nguyên tố. Bây giờ tôi sẽ sử dụng bí pháp gia truyền, kích phát sức mạnh lớn nhất của thư khí này. Chỉ cần một đòn là tôi có thể tiêu diệt được toàn bộ bọn chúng.”

“Bí pháp? Bí pháp như thế nào?”

Nguyễn Phong vội vã hỏi lại dồn dập, trong lòng cực kỳ lo lắng. Hắn biết, bất cứ bí pháp nào đều có yêu cầu nhất định để sử dụng, một khi đã đem ra để đối địch nhất định sẽ phải đánh đổi bằng một thứ gì đó. Nếu hắn đoán không nhầm, bí pháp mà Lý Nguyên Kiệt muốn sử dụng có lẽ sẽ phải đánh đổi bằng sinh lực của bản thân. Nếu hắn sử dụng bí pháp đó, chỉ e rằng chính tính mạng của Lý Nguyên Kiệt cũng sẽ khó bảo toàn.

“Ha ha, anh không cần lo lắng. Hãy xem tôi đây”

Vừa nói, Lý Nguyên Kiệt vừa cầm cây quạt thư khí vạch một đường thật dài lên cánh tay. Kỳ quái là không hề có một giọt máu nào chảy ra ngoài, toàn bộ máu vừa chảy ra đã ngay lập tức bị cây quạt trong tay hắn hấp thụ bằng sạch. Trên thân cây quạt, từng hàng chữ dần dần lóe sáng lên ánh sáng màu đỏ rực. Từ trong cây quạt đột ngột bộc phát ra một luồng phong nguyên lực cực kỳ mạnh mẽ, từ từ ngưng tụ lại thành một đòn công kích đáng sợ trên cây quạt. Mái tóc Lý Nguyên Kiệt vốn đen nhánh lúc này bạc đi trông thấy, đôi mắt tinh anh cũng âm ảm dần.

“Nguyên Kiệt, anh mau dừng bí pháp lại đi. Chúng ta vẫn còn cơ hội cơ mà, đâu cần phải liều mình như thế chứ?”

Lý Nguyên Kiệt cố gắng nở một nụ cười, giọng nói cũng đã có phần đứt quãng:

“Ha ha, không cần lo lắng, tôi sẽ không chết đâu. Cùng lắm là sau hôm nay phải bồi bổ thật nhiều mà thôi.”

“Không được, với tình trạng của anh lúc này mà vẫn tiếp tục dùng bí pháp thì sẽ không còn cơ hội để bồi bổ đâu. Mau dừng lại đi”

“Anh không cần phải khuyên tôi nữa, bí pháp này một khi đã khởi động thì sẽ không thể ngắt quãng giữa chừng, trừ khi có thể tụ tập đủ nguyên khí để xuất ra đòn công kích thì mới kết thúc được.”

Lời vừa nói ra lập tức khiến Nguyễn Phong biến sắc. Trong hoàn cảnh nguyên tố bị giam cầm thế này, muốn tụ tập đủ năng lượng chỉ có thể đổi bằng sinh lực của Nguyên Kiệt mà thôi. Điều này đồng nghĩa với việc tính mạng Nguyên Kiệt hôm nay đã khó có thể bảo toàn.

“Aaaa...”

Nguyễn Phong gầm lên một cách điên cuồng. Ngày hôm nay hắn đã chịu quá nhiều kích động. Gặp lại được Ngọc Thanh nhưng nàng lại không còn nhớ gì về hắn khiến cho cõi lòng Nguyễn Phong nặng nề vô cùng. Tương lai liệu nàng có nhớ được ký ức cũ hay không? Đây liệu thật sự là Ngọc Thanh tái sinh, hay chỉ là một ảo mộng thoáng qua trong cuộc đời hắn? Chỉ riêng những điều này đã khiến Nguyễn Phong cảm thấy lo lắng vô cùng, vậy mà giờ đây hắn lại phải tận mắt chứng kiến một người bạn tri kỷ lại sắp sửa ra đi mãi mãi. Nỗi kích động ấy khiến trong lòng Nguyễn Phong hoàn toàn rối loạn, thân thể đã trọng thương một mối vô cùng lại liều lĩnh lao lên, xông thẳng vào đám thích khách.

“A, đại ca, đừng làm liều!”

Trần Duy và Văn Thái thấy vậy cũng vội vã lao lên theo Nguyễn Phong. Ba người bọn họ sức cùng lực kiệt nhưng vẫn xông pha giữa vòng vây của đám thích khách. Máu tươi liên tục đổ xuống, cảm giác dường như đã chai lỳ, chẳng còn phân biệt được nỗi đau. Máu tươi chảy xuống mắt, nhuộm đỏ cả thế giới trong mắt ba người bọn họ.

Thế nhưng! Mặc cho ba người cố gắng đến thế nào, kết quả dường như đã được định đoạt. Đám thích khách đã có tên gục ngã, nhưng những kẻ còn chiến đấu được lại càng thêm hung hãn liều mạng. Bốn người Nguyễn Phong, bốn sĩ tử có tương lai tươi sáng vô cùng, có lẽ sẽ phải bỏ mình tại lầu Ngưng Bích ngày hôm nay!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 143: Con cá nhỏ!

Khi phải đối mặt với cái chết cũng là lúc con người phát huy được sức mạnh lớn nhất, ngay lúc này đây, ba người Nguyễn Phong chính là minh chứng rõ ràng nhất cho câu nói này. Trên thân thể mỗi người đều đã hứng chịu hàng chục vết thương, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ quần áo, thậm chí theo mỗi cái vung tay nhấc chân của bọn họ cũng đều bắn ra một chùm máu tươi. Mặc cho máu tuôn rơi như mưa, mặc cho vết thương sâu đến tận xương, ba người bọn họ vẫn mạnh mẽ vung vũ khí lên chém về phía kẻ địch. Vào giây phút này, thể xác bọn họ đã chai lỳ với nỗi đau, tâm thần bọn họ cũng đã quên đi nỗi sợ chết. Chiến đấu! Chỉ có chiến đấu đến cùng bọn họ mới có thể tìm được một con đường sống.

“Choang!”

Một âm thanh đánh gọn vang lên, thanh đao trong tay Trần Duy trải qua một trận chiến điên cuồng đã đi đến giới hạn cuối cùng. Cầm trong tay nửa thanh đao gãy, ánh mắt Trần Duy vẫn tràn ngập vẻ quyết liệt như trước, chẳng chút mấy may lo lắng hay sợ hãi. Thế nhưng mặc cho lòng quyết tâm vô hạn, sức người lại chỉ có hạn. Thanh đao trong tay Trần Duy vừa gãy, khả năng công kích và phòng ngự của hắn lập tức suy giảm đáng kể. Đám thích khách nào chịu bỏ qua cơ hội này, ba bốn tên điên cuồng nhắm thẳng về phía Trần Duy mà tấn công. Ánh đao loang loáng bổ xuống, trong ánh mắt đã mờ đi vì máu và mồ hôi của Trần Duy chỉ còn lại bốn vết sáng lúc mờ lúc tỏ.

Hắn nhắm mắt lại! Trong giây phút này, đôi mắt đã không còn đáng tin cậy nữa. Cơ thịt trên người Trần Duy đột ngột co lại, từng lỗ chân lông cũng đồng thời mở rộng ra. Trong tâm trí của hắn, quỹ tích của bốn nhát đao bổ đến dần dần hiện rõ ràng. Thân thể Trần Duy đột ngột chuyển động, đôi chân hắn chậm chậm bước từng bước tưởng như chẳng thể tránh nổi đòn công kích của đối phương. Thế nhưng kì lạ thay, nhát đao chém tới lại chỉ lướt qua sát người hắn, cắt đứt vài lọn tóc bết lại vì máu. Chỉ có điều, bước đi của Trần Duy lúc này đã không còn nhanh nhẹn như trước, mặc cho hắn hết sức tránh né nhưng vẫn bị một nhát đao cuối cùng bổ lên lưng, để lại một vết thương dài sâu hoắm.

“Ha ha...”

Mặc kệ vết thương trên lưng máu đang tuôn ra xối xả, Trần Duy lại khẽ bật ra tiếng cười. Đoạn đao gãy trong tay hắn run rẩy vung lên, tốc độ chậm chậm nhưng lại khiến cho người ta nhìn vào chỉ thấy một mảnh ánh đao loang loáng. Nhất thời xung quanh khu vực Trần Duy đứng bị bao trùm bởi ánh đao, đầu đầu cũng thấy từng vết đao ánh run rẩy rung động. Xung quanh Trần Duy lúc này dường như không phải là đao ánh, mà là một phiến lá cây nhẹ nhàng rung rinh trong gió. Ba tên thích khách vừa nãy tấn công hụt lúc này đã bị phiến đao ánh bao phủ. Một loạt tiếng “rì rào” vang lên, kèm theo là từng trận âm thanh cắt xé ghê người.

Vòm đao ánh tan đi trong nháy mắt, kéo theo là một tràng tiếng rên la thê thảm của ba tên thích khách. Chỉ thấy trên thân thể chúng lúc này chỉ toàn là vết thương, máu tuôn ra xối xả. Nỗi đau bị ngàn đao chém lên thân thể thật chẳng dễ chịu chút nào, cả ba tên thích khách ngã vật ra đất, quần quai rên la một cách đau đớn. Thế nhưng Trần Duy lúc này cũng chẳng khá khẩm hơn đối phương, sức lực toàn thân dường như đã hao kiệt sau một đòn tấn công

vừa nẩy. Mặc dù tinh thần hấn vẫn cố chống cự, thế nhưng con mắt mỏi kéo đến giống như nước lũ, nhanh chóng lấp đầy tâm trí hấn. Trần Duy ngã gục xuống trong vũng máu, đôi mắt nhắm chặt nhưng trên môi vẫn đọng lại một nụ cười thỏa mãn: dù có gục ngã nhưng hấn cũng đã giúp được cho anh em của mình giảm đi rất nhiều áp lực.

“Hừ, tên khốn, sức cùng lực kiệt mà vẫn còn cố kéo theo ba người của chúng ta. Đáng tiếc, người chưa giết được bọn họ thì đã mất mạng rồi.” Tên thích khách thứ tư lạnh lùng nhìn về phía Trần Duy. Hấn chậm rãi bước từng bước đến, thanh đao trong tay từ từ giơ lên cao, động tác giống như một tên đao phủ đang chuẩn bị chém đầu phạm nhân.

“Hãy... Vút”

Theo sau một tiếng hô lấy khí thế là một tràng tiếng gió rít ào ạt. Thanh đao trong tay gã thích khách bổ mạnh xuống, nhằm thẳng về phía cổ Trần Duy.

“Soạt!”

“Trần Duy!”

Ánh đao sáng bạc lạnh lẽo như ánh trăng thu nhẹ nhàng lướt qua, một dòng máu tươi xối xả phun trào. Một cái đầu bay vọt ra, lăn lông lốc trên mặt đất.

Văn Thái đã đột phá vòng vây của đám thích khách vội vã lao đến bên Trần Duy. Máu trên thân thể Trần Duy đã ngừng chảy, hoặc có lẽ là đã chảy cạn rồi.

“Trần Duy, xin lỗi, tại tôi không kịp đến hỗ trợ mới khiến cậu thành ra thế này. Nhưng không sao, tôi tin là anh em chúng ta nhất định sẽ vượt qua được hôm nay. Cố lên! Hãy cố lên!”

Sau khi kiểm tra kỹ càng vết thương trên thân Trần Duy, Văn Thái nhẹ nhàng thở phào một hơi. Mặc dù khắp thân thể Trần Duy là vết thương nhưng còn chưa nguy hiểm đến tính mạng, chẳng qua là do mất máu quá nhiều nên mới gục ngã mà thôi. Phía xa xa, cái đầu của tên thích khách lăn lông lốc trên mặt đất, ánh mắt hấn còn hiện rõ vẻ khó tin trước lúc chết.

Văn Thái lạnh lùng xách đao đi về phía ba tên thích khách còn đang nằm quằn quại trên mặt đất, ánh mắt hấn tràn ngập sát khí. Ba tên thích khách dường như cũng biết là nguy hiểm đang đến gần, nhất thời đều mặc kệ đau đớn mà cố gắng gượng dậy. Tên nào tên nấy tay run run, thân hình cũng run run vì đau đớn, thế nhưng vào lúc đối mặt với cái chết thì nỗi đau đớn cũng chẳng đáng là gì.

“Lũ thích khách đáng chết, xem đao đây.”

Văn Thái vẻ mặt hầm hằm sát khí, ánh mắt đã hơi có phần đỏ lên trông càng dữ tợn. Trong nhóm ba người, Văn Thái vốn luôn giữ vẻ bình tĩnh già dặn, thế nhưng lúc này đây khi hấn nổi giận thì quả thật còn đáng sợ hơn bất cứ ai. Mặc cho vết thương nơi đùi phải vẫn đang rỉ máu, Văn Thái điên cuồng lao thẳng về phía ba tên thích khách, tốc độ nhanh đến đáng sợ. Hấn hét to một tiếng, thanh đao trong tay vung lên mãnh liệt. Lưỡi đao sáng loáng như tuyết lúc này đã nhiễm máu đỏ rực, ánh đao loang loáng một màu hồng kinh người. Ba tên thích khách nhìn thấy vẻ điên cuồng của Văn Thái thì trong lòng đột nhiên sinh ra một niềm sợ hãi, thế nhưng thời khắc này không cho phép bọn chúng sợ hãi, bởi sợ hãi đồng nghĩa với chết. Ba tên thích khách cùng hét vang một tiếng, thanh đao trong tay bổ mạnh về phía Văn Thái theo ba hướng khác nhau. Nào ngờ Văn Thái chẳng thèm quan tâm đến việc phòng ngự, mặc cho hai lưỡi đao chém lên thân thể từ hai phía, thanh đao trong tay hấn va chạm mạnh mẽ với đòn công kích đến từ phía chính diện.

“Choang”

Một tiếng gậy vang lên giòn tan. Thanh đao trong tay Văn Thái mang theo khí thế sấm sét chém gãy đôi thanh đao của đối phương, lưỡi đao thuận đà vọt mạnh về phía trước dễ dàng chém bay đầu tên thích khách. Gã thích khách đến lúc chết vẫn không tin được mình lại chết như thế, về mặt Văn Thái trong mắt hấn lúc này trông chẳng khác nào loài ma quỷ: hung ác, dữ tợn, điên cuồng!

Hai gã thích khách còn lại cũng hoảng sợ vô cùng, lưỡi đao trong tay vội vã rút về rồi lại vung lên chém mạnh về phía đối phương. Trong lòng cả hai tên thích khách lúc này chỉ còn lại một ý nghĩ, phải chém chết đối phương! Thế nhưng Văn Thái đâu phải muốn tự sát. Hai tay Văn Thái nắm chặt chuôi đao, thanh đao trong tay hấn đột ngột lóe lên chặn đứng đòn công kích của hai gã thích khách. Đúng lúc này, Văn Thái đột nhiên nở nụ cười, một nụ cười nhìn có vẻ vô cùng chất phác, thế nhưng trong mắt hai gã thích khách thì nụ cười ấy lại đáng sợ vô cùng.

Hai gã thích khách vội vã thu đao về, thế nhưng bọn chúng nhanh chóng nhận ra lưỡi đao của mình đã dính chặt với đối phương. Đúng lúc ấy Văn Thái chợt quát to một tiếng, lực tay bất ngờ tăng mạnh đánh bay hai thanh đao của đối phương, lưỡi đao thẳng một đường chém bay đầu một gã thích khách. Tên thích khách còn sống sót lúc này đã hoảng sợ tột cùng, cả thân thể hấn run như cây sậy, đôi chân nặng tựa đeo chì, muốn chạy trốn mà lại chẳng cất nổi bước. Ánh mắt Văn Thái chăm chăm nhìn về phía hấn khiến tên thích khách đột ngột sinh ra một ý nghĩ muốn được giải thoát. Lưỡi đao của Văn Thái lóe lên, tên thích khách quả thật đã được như ý nguyện, ngã gục xuống trong một vũng máu.

“Chú!”

Một loạt âm thanh xé gió vang lên. Từ bên ngoài cửa sổ chợt xuất hiện thêm mười tên thích khách, có lẽ chính là nước cờ bọn thích khách đã sắp đặt để phòng bất trắc. Đám thích khách này tên nào tên nấy trên tay đều cầm theo nỏ ngắn, mười mũi tên được bắn ra đều nhằm về phía Văn Thái và Nguyễn Phong khiến bọn họ khó lòng phòng bị.

“Choang choang!”

Nguyễn Phong vùng thương gạt đỡ những mũi tên nhằm về phía mình, thế nhưng với tình trạng của hấn lúc này khó mà chống đỡ được toàn bộ. Trên thân

mình Nguyễn Phong nhắm mắt đã bị hai mũi tên găm vào. Văn Thái cũng không khá hơn là bao, trên thân thể đã trúng phải ba mũi tên. Đúng lúc này Nguyễn Phong đột ngột biến sắc:

“Không ổn, mũi tên có độc!”

Vừa hô xong câu ấy thì Nguyễn Phong cảm thấy đầu óc choáng váng, mặt mày xanh xám, dường như có thể gục ngã bất cứ lúc nào. Phía bên kia, Văn Thái đã gục xuống tại chỗ, máu chảy ra từ vết thương nhanh chóng chuyển thành màu đen như mực.

“Chẳng nhẽ ta phải chết tại đây sao?”

Ánh mắt Nguyễn Phong dần mờ đi sắp sửa khép lại hoàn toàn, cũng giống như cánh cửa tương lai sắp khép lại đối với hắn.

“Anh Phong, cố gắng lên. Em tới giúp anh đây”

Đúng lúc này, trong tâm trí Nguyễn Phong vang lên một giọng nói non nớt, chính là của nhóc Lục Phong. Cùng lúc ấy, nguyên tố trong căn phòng vốn đang bị giam cầm chợt sôi lên, dần có xu thế phá vỡ phong ấn của đám thích khách.

“Cái gì? Chuyện gì xảy ra thế này?”

“Mau, mau tiêu diệt hết mấy tên kia đi. Hành động nhanh lên!”

Đám thích khách nhất thời trở nên nhốn nháo, mười tên thích khách vừa xuất hiện vội vàng lao đến tấn công Nguyễn Phong. Thế nhưng bọn chúng đã chậm một bước! Phong nguyên tố trong căn phòng đã hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của trận pháp, điên cuồng tụ tập về xung quanh cơ thể Nguyễn Phong. Đồng thời, một luồng phong nguyên tố kinh người cũng nhanh chóng tụ tập về phía Nguyên Kiệt. Chỉ thấy cây quạt trên tay Nguyên Kiệt đột ngột lóe sáng, thân thể vốn đã héo hơn vì tiêu hao sinh lực bỗng chốc lại bùng lên sinh cơ.

“Ha ha, không ngờ ta còn chưa đến số chết. Nguyễn Phong, Văn Thái, Trần Duy. Các cậu cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, để đám thích khách này cho tôi.” Nói đến đây, Nguyên Kiệt liền vung mạnh cây quạt trong tay lên. Một trận cuồng phong nổi lên trong căn phòng, gió rít dữ dội như đang ở trong cơn bão. Từng trận gió lướt qua dễ dàng cắt nát mọi vật cản, đám thích khách còn chưa kịp lao đến thì đã bị cuồng phong đánh bật về phía sau, một số tên xui xẻo còn bị cuồng phong xé nát thân thể, để lại từng vết thương sâu hoắm đáng sợ.

“Rút, mau rút lui. Kế hoạch thất bại rồi!”

Tên thủ lĩnh thích khách vội vàng ra lệnh cho đám thuộc hạ. Hơn mười tên thích khách vội vã diu bốn tên cấp tu luyện lao ra khỏi căn phòng.

“Nguyên Kiệt, chúng ta an toàn rồi!”

Vừa nói đến đây, Nguyễn Phong đột ngột gục xuống. Nguyên Kiệt vội vã lao đến đỡ lấy hắn.

“Anh nói đúng, chúng ta an toàn rồi.”*****Giữa hồ Ngưng Bích, một con thuyền nan nhẹ nhàng trôi theo dòng trắng. Trên thuyền chỉ có hai người, một người đáng dấp đầy vẻ quý phái, người còn lại bộ dáng giống như hộ vệ. Người đáng vẻ quý phái đang lặng lẽ rót rượu ra uống, đôi mắt hắn từ đầu đến cuối vẫn chăm chú nhìn về phía lầu Ngưng Bích, nói đúng hơn là nhìn về phía căn phòng của bọn Nguyễn Phong.

“Tả Trung, xem ra kế hoạch của đám thích khách đã thất bại rồi. Chúng ta cũng nên rời đi thôi!”

“Chủ nhân, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng tôi lập tức sẽ đi bắt kẻ mà ngài muốn về.”

“Ồ, không nên. Giờ còn chưa phải là lúc ngươi nên lộ mặt. Dù sao đó cũng chỉ là một con cá nhỏ mà thôi, không ảnh hưởng lớn đến kế hoạch của chúng ta. Mau rời đi thôi, đã muộn rồi!”

Giọng nói của người mang dáng dấp quý phái trầm trầm vang vọng trong đêm. Giữa hồ nước yên tĩnh, một con thuyền nan từ từ trôi theo dòng trắng!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 144: Ký túc xá

Tối!

Lạnh!

Mệt mỏi!

Nguyễn Phong lúc này cảm thấy vô cùng uể oải, thậm chí ngay cả sức lực để mở mắt ra cũng không có. Trong con mê man, Nguyễn Phong lạnh, lạnh đến run người, cứ như thể đang nằm giữa hầm băng vậy. Mà cách diễn tả ấy vẫn không đúng, con lạnh dường như bắt nguồn từ bên trong cơ thể Nguyễn Phong. Mỗi một thớ thịt, mỗi một bó cơ đều cảm thấy lạnh lẽo và trống trải. Thứ cảm giác ấy dần gọi lên trong lòng Nguyễn Phong một nỗi cô đơn. Hắn muốn mở mắt ra, mở mắt để một lần nữa cảm nhận được tia sáng ngày mới, một lần nữa nhìn thấy những khuôn mặt thân thương quen thuộc, và một lần nữa biết được rằng mình vẫn còn sống. Thế nhưng đôi mắt Nguyễn Phong lại vẫn cứ nặng trĩu, mặc cho hắn cố gắng thế nào cũng chẳng thể mở ra.

Phải chăng ta đã chết rồi sao!

Câu hỏi này đột ngột xuất hiện trong tâm trí Nguyễn Phong. Hắn đột nhiên thấy sợ! Hắn sợ rằng hắn đã thật sự chết đi, hắn sợ rằng mình sẽ chẳng bao giờ còn có thể mở mắt ra nữa, mà đồng thời hắn cũng sợ lần kế tiếp khi mở mắt ra sẽ nhìn thấy hàng loạt những khuôn mặt xa lạ nữa. Một lần tái sinh đã đủ lắm rồi, hắn không muốn sẽ phải tái sinh thêm lần nữa. Hình ảnh của cha, mẹ, ông nội Nguyễn Tuấn lần lượt hiện ra trong đầu Nguyễn Phong. Cho đến tận lúc này hắn vẫn chưa thể quên đi nỗi đau khi phải rời xa những người thân thích nhất của mình. Thế rồi trong tâm trí hắn lại hiện lên hình ảnh của ông ngoại, của cha, mẹ, sư phụ và còn rất nhiều người thân ở kiếp này. Hàng loạt bóng hình cứ thế quần lay tâm trí Nguyễn Phong, khiến trong lòng hắn càng thêm buồn bã và sợ hãi, sợ rằng những bóng hình ấy sẽ lại rời xa hắn mãi mãi.

Người ta phấn đấu cả một đời là vì cái gì? Vì tiền tài, danh vọng, hay là mỹ sắc? Sai, tất cả đều sai! Người trên đời này phấn đấu là vì nỗi sợ! Nỗi sợ của riêng bản thân, nỗi sợ của những người thân thuộc, và nỗi sợ của cả nhân thế. Chỉ cần cho con người một nỗi sợ đủ lớn, họ sẽ có sức mạnh có thể thay đổi cả thế giới này. Mà ngay lúc này đây, nỗi sợ trong lòng Nguyễn Phong đã rất lớn rồi. Đôi mắt vốn nặng trĩu của Nguyễn Phong đột ngột mở ra, mọi cản trở lúc này đều trở thành vô nghĩa. Ánh sáng chói lóa soi vào mắt Nguyễn Phong khiến đôi mắt hắn chợt cảm thấy nhức nhối. Mặc kệ! Mặc cho đôi mắt bị ánh sáng làm cho đau đớn, Nguyễn Phong vẫn cố mở căng mắt ra mà nhìn, cứ như thể hắn sợ rằng chỉ cần nhắm mắt lại là sẽ mãi mãi không mở ra được nữa.

Phản chiếu trong mắt Nguyễn Phong lúc này là khung cảnh của một căn phòng gọn gàng ngăn nắp. Căn phòng này nhìn qua có vẻ cổ kính, từng hàng gạch ngói xếp đều đặn trên nóc nhà đều đã nhuộm màu tháng năm, ngay cả những cây cột nhà đều đã bạc phết vì thời gian. Khung cửa sổ cũng có vẻ đã mòn đi vì năm tháng, từng cơn gió thổi qua khiến cánh cửa đung đưa cũng phát ra tiếng kêu kệt kệt một hồi. Thông qua khung cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Nguyễn Phong biết có lẽ lúc này đã là gần trưa. Vài đám mây u ám vẫn nhẹ trôi trên tầng trời cao nhưng không gian đã bớt đi nhiều vẻ âm u. Trong lòng Nguyễn Phong khẽ thở dài nặng trĩu vì cảnh vật, và cũng vì nỗi lòng khó ai thấu hiểu của bản thân.

“Nguyễn Phong, cuối cùng thì anh cũng đã tỉnh lại!”

Một giọng nói vui mừng vang lên đưa Nguyễn Phong trở về với thực tại. Lý Nguyên Kiệt nhìn thấy Nguyễn Phong tỉnh lại liền vui mừng vô cùng, vội vàng bước đến bên giường hắn.

“Ồ, Nguyên Kiệt, thì ra là anh. Tôi đã hôn mê bao lâu rồi?”

“Anh đã hôn mê tròn ba ngày rồi đấy. Bây giờ chắc bụng anh đã đói lắm rồi hả, để tôi bảo người hầu xuống bếp làm cho anh chút đồ ăn bồi bổ nhé.”

“Vậy thì cảm ơn. À, Văn Thái và Trần Duy đâu rồi?”

“Họ không sao cả, anh không cần phải lo. Họ tỉnh lại còn sớm hơn anh, chỉ tiếc là thân thể bọn họ đều bị suy nhược vì mất máu quá nhiều nên hiện giờ vẫn còn đang nghỉ ngơi điều trị.”

“Thế thì tốt rồi, tốt rồi!”

Nguyễn Phong khẽ lầm bầm vài tiếng trong miệng. Tỉnh lại sau một giấc ngủ say dễ khiến con người ta cảm thấy cuộc sống có vẻ xa lạ và không thật. Nguyễn Phong cũng không ngoại lệ, sau khi biết được tình trạng của những người thân thích mới khiến hắn dần bình tĩnh trở lại.

Nguyễn Phong ngồi trầm tư một lúc, Nguyên Kiệt cũng không nói gì mà chỉ mặc cho hắn chìm vào dòng suy nghĩ. Mãi một lúc sau, tiếng người hầu bẻ thức ăn lên mới đánh động hai người bọn họ. Một bát cháo nóng hôi hổi chính là thứ giúp người ta khôi phục sức khỏe tốt nhất. Nguyễn Phong sau khi ăn xong bát cháo ấy thì cả cơ thể đều cảm thấy khỏe hẳn lên. Lại qua thêm ba ngày nghỉ ngơi tại chỗ của Nguyên Kiệt, rút cục cả ba người Nguyễn Phong, Văn Thái, Trần Duy đều đã hồi phục. Tạm biệt Nguyên Kiệt, cả ba người lại trở về khu ký túc xá do triều đình dựng lên cho sĩ tử. Dù sao thì bọn họ cũng đã đăng ký chỗ ở tại đó, không thể dễ dàng rời đi được.

*****“Đại ca, đằng trước chính là khu ký túc xá dành cho sĩ tử tạm thời ở lại rồi.”

Trần Duy chỉ tay về phía trước thông báo một tiếng với hai người còn lại. Nhìn theo hướng tay hắn chỉ, cả ba người không khỏi cảm thấy choáng ngợp vì cảnh sắc nơi đây. Khu ký túc xá này vốn đã được triều đình xây dựng từ rất lâu, cứ mỗi ba năm một lần lại được dành riêng để cho các sĩ tử lên kinh dự thi trú chân lại. Có lẽ gọi là khu ký túc xá cũng không phù hợp với hoàn cảnh nơi đây cho lắm, bởi cả khu vực này nhìn qua thật rộng rãi vô cùng, chẳng kém gì một thôn làng, thậm chí so với làng Vĩnh Thái dường như còn rộng hơn. Xung quanh ký túc xá được xây dựng tường rào cao khoảng hai mét rưỡi bao kín cả khu vực lại, đứng từ bên ngoài nhìn vào cũng có thể thấy được trong ký túc xá nhấp nhô từng mái nhà san sát nhau.

“Dừng lại! Xin hãy xuất ra thẻ chứng minh thân phận.”

Bị khung cảnh nơi đây làm choáng ngợp, ba người Nguyễn Phong chẳng biết từ lúc nào đã bước tới trước cổng ký túc xá. Ba người nhanh chóng lấy ra tấm thẻ chứng minh của mình, sau khi người lính canh cửa kiểm tra một lượt liền đồng ý để cho ba người đi vào.

Đứng từ bên ngoài nhìn vào đã khiến cho mấy người Nguyễn Phong không khỏi cảm thán về quy mô của nơi đây, thế nhưng có bước vào bên trong mới

thấy được một cách toàn diện sự hùng vĩ của khu ký túc xá này. Từng dãy tường chia nối kín nhau, chia cả khu ký túc xá thành hàng trăm sân viện riêng. Mỗi một sân viện bao gồm bảy gian phòng, cũng đồng nghĩa với việc mỗi một sân viện có bảy thí sinh ở chung. Bên trong sân viện là từng hàng trúc xanh um tào cho không gian nơi đây một vẻ thanh tĩnh đặc biệt, đúng là thứ cảm giác mà các sĩ tử thích nhất. Ngoài ra, ở chính giữa sân viện còn có một bộ bàn ghế đá cổ kính, có lẽ chính là để các thí sinh có thể thuận tiện giao lưu với nhau.

Không chỉ có những sân viện đáp ứng nhu cầu “chỗ ở” cho sĩ tử, ký túc xá còn có một khu vực rất rộng rãi được dành riêng làm nơi buôn bán những nhu yếu phẩm cần thiết. Bất kể là đồ ăn thức uống hay văn phòng tứ bảo ở nơi đây đều có bày bán, có lẽ chính là để thuận tiện cho các sĩ tử tạm trú tại đây.

Sau một hồi tìm kiếm, rút cục ba người Nguyễn Phong cũng tìm được nơi bọn họ sẽ trú lại trong thời gian khoa thi sắp tới. Cả ba người đều được phân đến cùng một sân viện, quả thật là thuận tiện vô cùng. Trong gian phòng của mỗi người đều có bài trí giống hệt nhau, một chiếc giường gỗ, một bộ bàn ghế, một giá sách cùng một vài thứ đồ dùng cơ bản khác. Mặc dù có vẻ đơn sơ, thế nhưng tính đến việc triều đình phải chuẩn bị cho hàng vạn thí sinh nơi cư trú như vậy thì cũng có thể hiểu được. Ngoài ra, trên tường căn phòng còn có dán một tờ nội quy ký túc xá, bên trên có ghi đủ những điều cần phải lưu ý khi ở tại nơi này.

“Ồ, lại có người mới đến sao?”

Đúng lúc Nguyễn Phong đang quan sát cẩn thận những điều ghi trên tờ nội quy thì từ bên ngoài vọng vào một giọng nói miền trung. Vừa bước ra ngoài, Nguyễn Phong liền bắt gặp ba người thanh niên, cũng chính là những “hàng xóm” ở cùng sân viện này với hắn.

“Xin chào, anh chắc là người mới đến hả? Tôi là Vương Uy, đây là Tấn Sĩ, còn đây là Phúc Cơ. Từ nay đến cuối kỳ thi, chúng ta sẽ là “hàng xóm” ở sân viện này, hy vọng mọi người có thể giúp đỡ nhau nhiều hơn.”

Người thanh niên đứng giữa trong số ba người liền tiến lên trước tự giới thiệu bản thân một cách niềm nở. Nghe giọng của hắn khá nặng, chính là giọng nói đặc trưng của người đến từ vùng An Tĩnh. Hai người còn lại cũng mỉm cười gật đầu chào Nguyễn Phong, nhìn qua có vẻ rất thân thiện. Nguyễn Phong cũng mỉm cười chào lại bọn họ:

“Xin chào. Tôi là Nguyễn Phong, còn đây là Văn Thái và Trần Duy. Ba người chúng tôi vừa mới đến đây hôm nay, hy vọng sau này chúng ta sẽ giúp đỡ nhau nhiều hơn.”

Cùng là sĩ tử xa nhà cho nên tâm tình của mỗi người đều có phần rộng mở, trải qua một hồi nói chuyện, sáu người rất nhanh đã trở nên hòa hảo giống như bạn bè vậy.

“Ha ha, chúng ta mới gặp mà như đã quen từ lâu, thật khiến tôi rất cao hứng. Bây giờ trời cũng đã muộn, không thích hợp cho việc ra ngoài, không bằng ngày mai chúng ta cùng đi vào kinh thành một chuyến thăm thú cảnh sắc nơi đây, đồng thời cũng là để gia tăng tình hữu nghị giữa chúng ta. Các anh thấy ý kiến này thế nào?”

Vương Uy lên tiếng đề nghị, rất nhanh đã nhận được sự hưởng ứng từ phía năm người còn lại.

“Vậy được, ngày mai chúng ta cùng nhau đi vào kinh đô nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 145: Oan gia

Ngày tiếp theo.

Tại ký túc xá dành cho sĩ tử lên kinh dự thi

Mới từ sáng sớm tinh mơ, tất cả sĩ tử sinh hoạt tại sân viện số một trăm linh ba (103) đều đã tụ tập cùng một chỗ. Sáu thanh niên, mỗi người một vẻ nhưng ai cũng phong tư ngời ngời, chỉ cần nhìn qua đều biết được họ là những kẻ có tài.

“Ha ha, các anh thức dậy sớm thật đấy, làm cho tôi dù muốn ngủ thêm một chút cũng không được.”

Vương Uy lên tiếng trước tiên, lời nói hóm hỉnh của hắn khiến cho năm người còn lại đều bật cười. Tất cả bọn họ đều biết sáng hôm nay Vương Uy chính là người dậy sớm nhất, xem ra là rất háo hức đi thăm thú cảnh sắc chốn kinh kỳ.

“Thế nào, các anh đã có ý tưởng đi đâu hay chưa? Vương Uy, anh là người khởi xướng cuộc đi chơi hôm nay, không bằng anh đưa ra ý kiến trước đi. Chúng ta lên đi đâu đầu tiên đây?”

Tấn Sĩ có vẻ là người hay lo xa liền đề nghị về việc lên kế hoạch cho buổi đi chơi này. Bốn người còn lại đều hướng ánh mắt về phía Vương Uy, chờ xem người chủ trì cuộc du ngoạn này dự tính như thế nào.

“Không vội, không vội. Bây giờ mới là sáng sớm, e rằng những chỗ hay ở kinh thành vẫn còn chưa mở cửa. Tôi nghĩ chúng ta trước tiên cứ nên đi kiếm cái gì ăn lót dạ trước đã, dù sao các anh cũng chưa ăn gì mà.”

“Ồ, ý kiến hay đấy. Thế nhưng anh đã biết địa chỉ nào hay chưa?”

“Điều này thì các anh không phải lo. Nếu tôi nhớ không nhầm thì ngay gần cửa Tây thành Đông Long có một quán ăn rất nổi tiếng đó. Giá cả vừa phải mà thức ăn lại mang đậm chất kinh kỳ, không đến ăn một lần quả thật là uổng công đi đến kinh đô.”

“Nếu anh đã có địa chỉ rồi thì mau dẫn chúng tôi đi thôi.”

Nói rồi cả nhóm sáu người cùng nhau tiến về phía kinh thành, mục tiêu của họ chính là cửa Tây thành Đông Long.

*****Cửa Tây thành Đông Long.

Mới sáng sớm thế nhưng nơi đây đã tấp nập người qua lại. Thành Đông Long có bốn cửa ô lớn, phân biệt là Đông Tây Nam Bắc, bất cứ một cửa ô nào cũng là điểm nút quan trọng trên tuyến đường giao thông từ bên ngoài tới thành Đông Long. Chính vì lẽ ấy nên các cửa ô này thường xuyên có rất đông người qua lại, từ sáng sớm tinh mơ cho đến tối muộn đều có thể thấy được từng dòng người xếp hàng dài tại các cửa ô.

Sáu sĩ tử tại sân viện một trăm linh ba, bao gồm cả ba người Nguyễn Phong, lúc này đây đều đã tiến đến trước cửa một quán ăn gần cửa Tây. Từ xa nhìn lại, quán ăn này có quy mô khá là nhỏ so với danh tiếng của nó. Thế nhưng không có bất cứ một ai dám xem thường quán ăn này, bởi nơi đây chính là một trong những địa điểm nổi tiếng nhất thu hút khách tại Đông Long thành. Mặc dù lúc này vẫn còn sớm, sắc trời vẫn còn mang chút tối tăm của ngày cũ, thế nhưng quán ăn này đã sớm nhộn nhịp người vào người ra. Nhóm người Nguyễn Phong tiến đến trước cửa quán ăn thì không khỏi cảm thấy kinh ngạc bởi lúc này đây đã có một đoàn người xếp hàng chờ vào quán.

“Các vị khách quan, xin hãy chờ một chút, quán chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để xếp chỗ cho các vị. Trong lúc chờ đợi, các vị có thể uống chén trà cho đỡ khô cổ. Xin mời, xin mời!”

Người phục vụ trong quán dường như đã quen với tình trạng này, thái độ phục vụ vẫn rất niềm nở mà chẳng có chút luống cuống nào. Ấm trà xanh trong tay người phục vụ liên tục được thay nước, thế nhưng chỉ trong chốc lát đã lại rót hết, quả thật là khách hàng đến quán quá đông.

“Đúng là quán ăn nổi tiếng có khác, khách hàng đông thật đấy.”

Trần Duy không kìm được mà phải cảm thán vì sự nổi tiếng của quán ăn này

“Ha ha, các cậu hẳn là mới đến kinh đô đúng không. Bây giờ vẫn còn sớm nên khách hàng đến quán ăn này vẫn còn chưa nhiều lắm, chờ chút nữa thì chỉ e ngay cả chỗ xếp hàng cũng không đủ đâu.”

Một người trung niên xếp hàng ở phía trước nhóm Nguyễn Phong nghe thấy lời cảm thán của Trần Duy thì liền cười to. Theo sự giới thiệu của người trung niên thì số khách hàng bây giờ vẫn còn là “ít” khiến cho đám Nguyễn Phong không khỏi thêm phần cảm thán.

“Tránh đường, mau tránh đường. Thiếu gia của Thượng Thư bộ Hộ muốn tiến vào quán này, đám dân đen kia mau ra.”

Đúng lúc này, một đám hộ vệ bộ dạng hung dữ đột nhiên tiến đến quát tháo những vị khách đang xếp hàng trước cửa quán. Đồng thời bọn chúng còn xô đẩy những vị khách tách ra thành một lối đi.

“Này, các ngươi làm cái gì thế. Đến sau thì xếp hàng đi, tại sao lại chen ngang như vậy?”

“Thằng kia, mày vừa nói cái gì? Có thích lý sự không hả. Ông lại cho mày một trận bây giờ.”

Nhóm Nguyễn Phong cũng bị đám hộ vệ này đẩy dạt sang một bên. Thấy có kẻ chen ngang lại còn hoành hành thái độ ác bá, Phúc Cơ nổi giận dưng dưng lên tiếng lý sự với bọn chúng. Thế nhưng đáp lại lời của hắn là sự dữ tợn và bạo ngược của đám hộ vệ. Đúng lúc này thì mấy người Nguyễn Phong đã kịp kéo hắn lại, tránh xảy ra xích mích với đám hộ vệ kia.

“Thôi, bỏ qua đi. Dù sao chúng ta cũng chỉ là sĩ tử ở nơi xa lên kinh dự thí, còn bọn chúng lại là ác bá chuyên hoành hành tại nơi đây. Động vào bọn chúng chỉ thiệt cho chúng ta thôi”

“Anh nói vậy mà nghe được à. Dưới chân thiên tử chẳng nề lại không có vương pháp, tôi không tin là bọn chúng dám làm trái với luật pháp.”

“Ha ha, dưới chân thiên tử có vương pháp, nhưng liệu chúng ta có nhờ được vào cái vương pháp ấy không. Cha hắn là thượng thư bộ hộ đấy, động vào hắn chỉ có chúng ta thiệt thôi. Mà thôi, không nói chuyện này nữa, đến lượt chúng ta vào rồi kìa.”

Phúc Cơ dường như vẫn còn chưa nguôi giận, thế nhưng lúc này đã đến lượt bọn họ vào quán ăn cho nên hắn chỉ đành nén cơn giận trong lòng.

“Anh phục vụ, ở quán này có món gì ngon?”

“Ha ha, món ngon thì quán chúng tôi không thiếu. Xôi cốm, bánh cuốn chả, bún thang, phở bò đều là món ngon nổi tiếng của quán chúng tôi. Ngoài ra còn nhiều món ngon nữa, các vị có thể xem ở thực đơn chúng tôi treo trên tường kia.”

Theo hướng người phục vụ chỉ, Nguyễn Phong chỉ thấy nguyên một bức tường treo dày đặc các thẻ tên món ăn. Số lượng món ăn phong phú khiến cho sáu sĩ tử mới lên kinh cảm thấy có phần lưỡng lự, không biết nên chọn món nào.

“Này anh phục vụ, món bún thang mà anh vừa nhắc đến là như thế nào? Tên món này nghe quả thật lạ quá!”

“Quý khách quả nhiên là có con mắt tinh tường, bún thang chính là món làm lên danh tiếng của cửa hàng chúng tôi. Thang ở đây chính là chỉ nước dùng của bún, cũng là cái tinh túy nhất của món ăn. Trong nước dùng này có đủ vị ngọt của thịt lợn, thịt gà, tôm và còn rất nhiều gia vị khác. Ngoài ra, một bát bún thang còn có hơn hai mươi loại nguyên liệu khác tạo nên hương vị rất đặc trưng cho bát bún.”

“Nghe anh giới thiệu quả thực là quá hấp dẫn. Được rồi, anh chuẩn bị cho chúng tôi sáu bát bún thang nhé.”

“Có liền, có liền.”

Sáu bát bún thang rất nhanh đã được chuẩn bị đầy đủ, tốc độ phục vụ quả thật khiến cho khách hàng không thể không hài lòng.*****Trên lầu hai của quán ăn.

“Ồ, Mạc thiếu gia, thật không ngờ cậu lại có nhã hứng đến đây ăn sáng.”

“Ha ha, Lâm công tử, anh nói vậy quả thật khiến tôi thấy ngượng ngùng. Chỉ riêng việc quán ăn này có thể hấp dẫn cả hai vị thiếu gia nhà họ Lâm là đã đủ thấy chất lượng của quán rồi, tôi không tới đây thì còn tới đâu nữa chứ!”

Vừa bước lên lầu hai, Mạc thiếu gia - cũng chính là thiếu gia của thượng thư hộ bộ - đã nhìn thấy ngay hai vị thiếu gia nhà họ Lâm. Lâm gia và Mạc gia nhiều đời nay vẫn luôn hợp tác với nhau để đối phó với Lê gia và Trần Gia, quan hệ giữa hai phe quả thật không lấy gì làm tốt đẹp cho lắm. Chính vì điều này, quan hệ của đời sau của các dòng họ cũng đã sớm được định hình, con cháu nhà họ Lâm lại liên kết với con cháu nhà Mạc, con cháu nhà họ Lê lại liên kết với con cháu nhà họ Trần. Vị Mạc thiếu gia mới tới này tuy không phải là người thừa kế của dòng họ Mạc, thế nhưng quan hệ giữa hắn và hai vị thiếu gia nhà họ Lâm lại rất tốt, có lẽ chính là do tài “chơi bời” của hắn.

“Mạc công tử, mới sáng ra mà tôi thấy anh có vẻ không vui, phải chăng là đã gặp chuyện gì mất hứng?”

“Ha ha, cũng không phải là chuyện gì đáng kể cho lắm, chẳng qua là có vài kẻ không biết điều muốn lý sự với tôi mà thôi. Chờ chút nữa sau khi thưởng thức bữa sáng xong, tôi nhất định sẽ cho hắn biết hậu quả của việc cứng đầu.”

“Chuyện nhỏ như vậy thật không đáng để anh tức giận. À, chúng tôi có chút việc phải đi trước, anh cứ tự nhiên thưởng thức bữa sáng nhé. Hẹn gặp lại sau.”

“Các anh đã có việc thì tôi cũng không tiện níu giữ, hẹn gặp lại sau. À, nếu có thời gian thì mời các anh đến nhà tôi một chuyến nhé, tôi mới kiếm được một "trò chơi" mới rất hay đấy!”

“Ha ha, được, chúng tôi nhất định sẽ đến xem thử "trò chơi" mới của anh”

Nói dứt lời, hai vị thiếu gia nhà họ Lâm liền đứng lên rời khỏi quán ăn. Vừa bước xuống tầng một, ánh mắt Lâm Chính đột nhiên bắt gặp một bóng dáng quen thuộc, chính là kẻ đã khiến cho hắn suốt đời này phải mang tật ở chân. Cứ nghĩ đến vết thương đã thành tật của mình, Lâm Chính lại cảm thấy trong lòng khó chịu vô cùng, chỉ muốn lập tức xông tới chém đối phương thành ngàn mảnh. Chỉ có điều thực lực chênh lệch giữa hai bên không nhỏ, hắn cũng biết rõ nếu quyết đấu chính diện thì bản thân chỉ có nước thua, chính vì vậy cho nên Lâm Chính chỉ có thể cố gắng kìm nén nỗi giận trong lòng.

“Anh cả, anh làm sao vậy?”

Nhìn thấy biểu hiện khác lạ của Lâm Chính, Lâm Thuận liền lên tiếng hỏi han. Lâm Chính không đáp lời Lâm Thuận mà chỉ về phía nhóm người Nguyễn Phong. Lâm Thuận nhìn theo hướng anh trai mình chỉ liền ngay lập tức biết rõ nguyên nhân.

“Anh cả, chúng ta đi thôi.”

Lâm Thuận dường như đã quên đi nỗi hận trong lòng, chỉ nhìn lướt qua đám Nguyễn Phong một lượt rồi thúc giục Lâm Chính rời đi. Chỉ có điều, khóe miệng Lâm Thuận lúc này lại đang mỉm cười, một nụ cười gian hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.2 - Chương 146: Bút lông thỏ tuyết

Bầu trời đầu đông vẫn luôn giữ nguyên một dáng vẻ trầm buồn. Sắc trời u ám, từng cơn gió lạnh thỏa thích quét qua khắp mọi nẻo đường, rũ sạch đi từng chiếc lá cuối cùng còn sót lại trên cành cây. Năm nay mùa đông dường như đến sớm và rét hơn, lớp áo khoác dày sự cũng không thể giúp con người ta

tránh được từng trận rừng mình vì lạnh. Trong cái tiết trời lạnh lẽo như thế, có lẽ chỉ có nằm trong chăn ấm mới khiến cho lòng người thấy thoải mái được phần nào.

“Ồ ồ ồ.”

Đâu đây vắng vắng tiếng gà gáy cô độc mà yếu ớt, khiến cho người nghe thấy không khỏi dâng lên cảm xúc quanh quẩn đìu hiu. Trên đại lục Hồng Bàng này, loài gà cứ mỗi tiếng trôi qua lại gáy một lần, thật đúng là chiếc đồng hồ tự nhiên cho loài người. Chỉ có điều, trong trời đông giá rét năm nay, chiếc đồng hồ này dường như cũng đã bị từng cơn lạnh làm cho chậm trễ.

*****Thôn Vĩnh Thái.

Nằm trong dãy núi Cửu Long, thời tiết nơi đây dường như càng thêm lạnh lẽo trong tiết trời đông. Vài cơn gió rét quẩn quanh khắp thôn làng, để lại từng tiếng gió rít não nề. Một tầng khói trắng nhẹ nhàng bay lên trên những nóc nhà, vừa gặp phải gió lạnh liền bị thổi tán loạn.

Tại nhà trưởng thôn.

Mặc cho trời đông gió rét, Nguyễn Bảo vẫn giữ thói quen luyện tập mỗi ngày. Trên sân tập, Nguyễn Bảo lúc này đang cời trần, để lộ ra từng đường cơ khỏe khoắn. Lúc này đây, Nguyễn Bảo đang múa một bài hồ quyền mạnh mẽ. Hay bàn tay nắm lại thành trảo, bước chân vững chắc mà nhanh nhẹn, theo mỗi thế quyền được đánh ra đều kéo theo một trận gió rít nặng nề.

“Háaaa”

Động tác cuối cùng được đánh ra, Nguyễn Bảo thu quyền lại, hít sâu một hơi rồi thở ra. Mặc dù đang giữa trời đông giá rét, thế nhưng thân thể Nguyễn Bảo vẫn đầm đìa mồ hôi. Vừa lúc ấy, vợ Nguyễn Bảo bước đến sân tập, tiếng bước chân lập tức thu hút sự chú ý của Nguyễn Bảo.

“Lan à, trời lạnh thế này em ra đây làm gì.”

Nguyễn Bảo nhìn vợ hân hoan yêu thương, lời nói cũng tràn ngập sự quan tâm. Lan thị lúc này lại vui vẻ mỉm cười, ánh mắt trìu mến nhìn về phía Nguyễn Bảo.

“Anh Bảo à, trời lạnh thế này anh cũng đừng đứng ngoài gió suốt thế, cẩn thận kẻo bị cảm đó. Mau vào nhà đi, bữa sáng em đã chuẩn bị đầy đủ rồi.”

“Được rồi, chút nữa anh sẽ vào ngay. Mà Vũ Nhi đã dậy chưa? Anh tính bắt đầu từ mai sẽ dạy dỗ Vũ Nhi cẩn thận, mỗi sáng đều phải dậy sớm luyện tập.”

“Anh quá khắt khe với con rồi, nó vẫn còn bé mà, từ từ dạy dỗ cũng đâu có muộn.”

“Vũ Nhi năm nay cũng đã mười tuổi rồi, cũng đã đến lúc rèn luyện khác khổ rồi. Ngọc có mài dũa mới sáng, người có trải qua rèn luyện mới tốt. Em cứ bảo bọc nó quá rồi sau này nó khó mà lớn được. Còn nhớ năm xưa Phong Nhi mới năm tuổi đã đi học, cũng từ năm ấy nó đã bắt đầu rèn luyện khác khổ mỗi ngày. Mặc dù lúc mới sinh ra thân thể Phong Nhi đã yếu đuối, thế nhưng nhờ sự rèn luyện hàng ngày mà bây giờ Phong Nhi cũng đã vượt qua được khiếm khuyết của bản thân đó thôi...”

Nguyễn Bảo thao thao bất tuyệt giảng giải về đức con tự hào của mình, thế nhưng được nửa chừng thì giọng nói của hắn chợt tắc nghẹn lại. Vợ Nguyễn Bảo lúc này mắt rưng rưng nước, dường như sắp khóc đến nơi.

“Lan à, em làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ tại em thấy thương cho Phong Nhi mà thôi. Giá như mà thân thể nó được mạnh khỏe thì đã không phải chịu khổ cực sớm như thế. Lần này nó lên kinh dự thi, đi cũng đã gần một năm rồi, không biết Phong Nhi bây giờ thế nào, không biết nó đi thi có an toàn hay không, trên đường có phải chịu khổ cực gì hay không?”

Giọng nói của Lan thị có phần nghẹn ngào, trong lời nói chan chứa sự lo lắng đối với Nguyễn Phong. Người xưa nói quả thật quá đúng, thương con nhất trên đời này chính là mẹ! Nguyễn Bảo cũng khẽ thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phương xa, giọng nói tràn đầy tin tưởng:

“Lan à, em không cần phải lo đâu. Anh tin Phong Nhi của chúng ta sẽ vượt qua được mọi khó khăn, đạt được thành tích cao trong kỳ thi sắp tới. Chúng ta chỉ cần chờ đợi tin mừng từ con trai mà thôi.”

Nói rồi, Nguyễn Bảo khẽ khoác chiếc áo lên người, nhẹ nhàng dắt tay Lan thị đi vào nhà.

*****Tại một nơi khác trong thôn làng Vĩnh Thái cũng đang có một người tưởng nhớ đến Nguyễn Phong.

Trưởng Quý thư ốc.

Từ đầu năm nay Vũ Ngôn đã dẫn các sĩ tử lên kinh dự thi, thế nhưng điều ấy không có nghĩa là trường học sẽ phải đóng cửa. Trong số các học trò của Vũ Ngôn cũng có một vài người đã hết hứng thú với khoa cử, trong lúc thầy giáo đi xa thì bọn họ tạm thời nhận trách nhiệm trông coi tòa thư ốc và dạy dỗ học trò nhỏ tuổi. Trong phòng học lúc này vang lên tiếng học trò đồng thanh đọc bài, xen lẫn vào đó là tiếng giảng bài đều đều của thầy đồ.

“Nhân chi sơ, tính bản thiện. Có trò nào hiểu câu này nghĩa là gì không?”

“Thưa thầy, thưa thầy, em xin được giải thích ạ!”

Từng cánh tay học trò giơ lên xin trả lời, đám học trò dường như rất chăm chỉ, ai cũng thuộc bài thầy giảng.

“Cạch!”

Vừa lúc ấy chốt cửa phòng học mở ra. Một bóng dáng xinh đẹp dịu hiền tiến vào, trên tay nàng là một khay nước trà.

“Anh Hiền, nước trà em để ở đây nhé.”

Lời nói dịu dàng của cô gái khiến cả đám học trò cũng yên tĩnh lại. Cô gái nhẹ nhàng đặt khay nước lên bàn của thầy đồ.

“Cảm ơn em nhé. À, Yên này, anh nghe nói là khoa thi sắp bắt đầu rồi đấy, không biết năm nay các sĩ tử của làng ta sẽ có thành tích thế nào. Anh tin là năm nay sĩ tử làng mình sẽ giành được thành tích tốt trong kỳ thi, thậm chí làng mình còn được vinh danh trên toàn quốc ấy chứ, bởi vì năm nay cậu ấy cũng đi thi mà.”

“Vâng, em cũng tin là như thế. Thôi, em ra ngoài nhé, anh tiếp tục dạy học trò đi.”

Nói rồi, cô gái liền bước ra ngoài. Vừa ra đến ngoài sân, nàng liền lấy từ trong túi ra một chiếc kẹp tóc kiểu dáng độc đáo vô cùng, có lẽ là chiếc duy nhất trên đại lục Hồng Bang này. Mân mê chiếc kẹp tóc trong tay, cô gái khẽ nói vài tiếng dường như chỉ để mình nghe thấy:

“Anh Phong à, cố lên nhé, em tin là anh sẽ đạt được công danh bằng vàng. Em chờ anh!”

*****Kinh đô nước Đại Việt: Thành Đông Long

Nhóm sáu người Nguyễn Phong lúc này đã đi đến một trong những nơi nhộn nhịp nhất thành Đông Long lúc này: chợ Tây Trường.

Thành Đông Long có bốn khu chợ, phân biệt là ba khu chợ trên mặt đất ở ba hướng Đông, Tây, Nam và một khu chợ nổi trên sông gần cửa Tây. Chợ Tây Trường mà nhóm Nguyễn Phong đi đến lần này chính là khu chợ “cạn” ở phía Tây thành Đông Long. Sở dĩ gọi là Tây Trường bởi vì khu chợ này kéo dài hết một con phố, chính là khu chợ dài nhất tại kinh đô nên mới được gọi là “Trường”.

Bước đến chợ Tây Trường, nhóm Nguyễn Phong không thể không cảm thán vì khung cảnh nơi đây. Từng dãy cửa hàng san sát nối nhau kéo dài, hai bên lòng đường lại có thêm rất nhiều quán nhỏ bày bán đủ loại mặt hàng. Hàng người nối nhau đi lại tấp nập, kẻ mua người bán náo nhiệt vô cùng, không khí nơi đây cứ như thế trong ngày hội vậy.

Sáu người Nguyễn Phong tiến bước vào trong chợ. Giữa dòng người tấp nập bọn họ lại đi chậm rãi vô cùng, ánh mắt liên tục quan sát những mặt hàng được bày bán tại nơi đây. Không chỉ có các mặt hàng được bày bán ra, đôi chỗ còn có những quầy hàng phục vụ các loại dịch vụ đặc biệt như xem tướng, xem bói, giải cờ thẻ, vẽ tranh, bình thơ...

“Mời vào mời vào, giải cờ thẻ đạt phần thưởng đây. Các vị chỉ cần bỏ ra mười đồng cho một lượt tham gia, nếu có thể giải được thẻ cờ trong số nước đi quy định thì các vị sẽ nhận được một trăm đồng. Ngoài ra còn có rất nhiều phần thưởng đang chờ đón các vị, mời vào mời vào.”

“Xem bói, xem bói đây. Xem chi tay, xem tướng mạo, xem ngày sinh, loại nào cũng có. Mời vào xem bói đi.”

“Tranh vẽ truyền thần đây. Các vị hẳn đều muốn lưu lại hình ảnh đẹp nhất của mình, vậy thì xin mời vào quán của chúng tôi. Chỉ cần mười phút đồng hồ quý vị sẽ có được một bức vẽ truyền thần khắc họa chi tiết nhất dung mạo của các vị. Xin mời xin mời.”

Từng tràng tiếng rao vang lên khắp khu chợ, quả thật là hấp dẫn vô cùng khiến cho khách qua đường không thể không dừng chân lại.

“Đại ca, bên kia có bán bút lông thỏ tuyết kia, đó là loại bút lông cao cấp đó, chúng ta mau qua xem đi.”

Trần Duy ánh mắt tinh tường, ngay từ xa đã nhìn thấy một cửa hàng bán bút lông cao cấp, liền đó hần vội vàng thông báo cho Nguyễn Phong và những người còn lại biết. Đối với phần lớn sĩ tử, văn phòng tứ bảo có một sức hấp dẫn lớn lao, đặc biệt là loại đồ vật quý hiếm thì lại càng hấp dẫn với bọn họ. Sáu người nhóm Nguyễn Phong vừa nghe thấy có bán bút lông thỏ tuyết thì đều hào hứng tiến đến quầy hàng ấy xem thử. Thế nhưng sĩ tử lên kinh lần này đâu có ít. Nhóm Nguyễn Phong khi đến nơi thì đã thấy quầy hàng này chật kín khách khứa, tất cả đều là sĩ tử lên kinh dự thi.

“Trời ạ, đông thật đấy. Không biết liệu đến lượt chúng ta có còn hàng không nữa. Nghe nói cái loại bút lông thỏ tuyết này số lượng sản xuất ra mỗi năm đều rất hạn hữu đó.”

Tân Sĩ vừa nhìn thấy số lượng sĩ tử ở trong quán thì không kìm được mà ca thán. Cơ hội để sở hữu một chiếc bút lông tuyết thỏ quý hiếm đã ở ngay trước mắt, nếu mà lại để lỡ thì quả thật là quá đáng tiếc.

“Ha ha, quý khách không cần phải lo lắng. Cửa hàng chúng tôi năm nay nhập được một lượng lớn bút lông tuyết thỏ, các vị muốn mua mấy chiếc đều được”

“Cái gì, một lượng lớn cơ à!”

Q.2 - Chương 147: Ròng không đuôi!

“Cái gì, một lượng lớn sao!”

Thông tin mà người bán hàng vừa đưa ra lập tức khiến tất cả sĩ tử đều sùng sốt. Bút lông thỏ tuyết là một loại mặt hàng hiếm, số lượng sản xuất mỗi năm đều rất hạn hữu cho nên giá trị của loại bút này mới tăng cao. Cửa hàng này nhìn qua cũng không có gì nổi bật, nhưng nếu họ thật sự có được một lượng lớn bút lông thỏ tuyết thì đúng là không thể xem thường, mà đối với các sĩ tử thì đây cũng là một cơ hội đáng quý để sở hữu loại bút lông cao cấp này.

“Ông chủ, tôi muốn mua hai chiếc bút lông thỏ tuyết.”

“Tôi muốn mua ba chiếc!”

“Tôi mua năm chiếc!”

Sau giây phút kinh ngạc, các sĩ tử lập tức sôi nổi đặt mua bút lông thỏ tuyết. Mấy người phục vụ tại cửa hàng vội vàng chạy qua chạy lại phục vụ nhu cầu của khách hàng, mà ông chủ cửa hàng cũng luôn tay ghi chép sổ sách. Cả người mua lẫn người bán đều chẳng quan tâm mệt mỏi, bất cứ ai lúc này trên mặt đều nở một nụ cười.

Đám sĩ tử ra vào cửa hàng tấp nập, cứ vừa có kẻ ra thì đã có người chen vào, mà những sĩ tử đã đi ra khỏi cửa hàng cũng chẳng quan tâm đến những mặt hàng khác trên chợ, hấp ta hấp tấp chạy đi lôi kéo bạn bè đến mua hàng. Không ít sĩ tử còn mua một lúc vài chiếc bút thậm chí là cả chục chiếc để đem về bán cho đồng bạn hòng kiếm một chút lợi nhuận.

“Ồ, đến lượt chúng ta vào rồi kìa.”

Vừa lúc ấy, Sĩ Tấn đột nhiên hô lên một tiếng báo cho năm người còn lại, cả nhóm liền nhanh chóng bước vào trong cửa hàng. Đánh giá mọi vật quả thật không thể chỉ nhìn về bề ngoài, cửa hàng này nhìn qua tưởng như bình thường, thế nhưng bố cục bên trong lại cực kỳ tinh tế. Bên trong cửa hàng bố trí chủ yếu là những giá sách lớn, mỗi chiếc đều được làm từ loại gỗ đặc biệt tỏa ra hương thơm thanh nhã. Trên giá sách, từng loại mặt hàng đều được sắp đặt một cách ngăn nắp và thuận mắt. Giấy, bút, nghiên, mực, bốn loại mặt hàng chính của cửa hàng lại càng được bày tại những vị trí thuận tiện, khiến cho khách hàng dễ dàng tìm thấy.

Sáu người Nguyễn Phong bước vào trong cửa hàng lập tức bị các mặt hàng được bày bán ở đây hấp dẫn. Giấy thì có giấy Lãnh Kim Tiên, Tà Công Tiên, Bạch Ngọc Chi, Đan Hoàng Chi... Mực cũng không kém phần đa dạng, bao gồm Tùng Yên Mực, Đình Khuê Mực, Du Yên Mực, U Tuyền Mực (*)... Từng loại từng loại văn phòng tứ bảo nổi tiếng đều được bày bán tại nơi đây khiến cho các sĩ tử đi từ hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, niềm hứng thú của đám sĩ tử cũng bị khơi dậy một cách mãnh liệt. Mà Nguyễn Phong là một thư pháp nên niềm đam mê của hắn đối với bút nghiên giấy mực lại càng mãnh liệt hơn người khác.

Sau một hồi ngẩn ngơ “tham quan” hết các loại mặt hàng được bày bán tại nơi đây, rút cục nhóm Nguyễn Phong cũng đến xem thử mặt hàng mà bọn họ muốn mua lúc này: bút lông thỏ tuyết. So sánh với các loại bút được bày bán trong cửa hàng, bút lông thỏ tuyết cũng chưa phải là loại bút tốt nhất. Thế nhưng loại bút này lại được nhiều người ưa chuộng không chỉ vì chất lượng của bút mà còn bởi vì số lượng bút mỗi năm được bán ra đều rất ít, mà hàng hiếm thì thường quý.

“Ông chủ, có thể cho chúng tôi xem thử bút lông thỏ tuyết được hay không?”

“Điều này là tất nhiên rồi, quý khách xin mời tự nhiên.”

Nói đến đây, ông chủ của cửa hàng liền lấy từ trên giá sau lưng mình xuống mấy chiếc bút lông giống y hệt nhau đưa cho sáu người Nguyễn Phong xem thử.

“Ồ, không hổ là bút lông thỏ tuyết, ngòi bút vừa mềm vừa bông nhưng vẫn không kém phần đàn hồi. Mà ngay cả cán bút cũng được chế tác từ gỗ Thanh Yên, nắm vào tay không có chút cảm giác khó chịu nào. Đúng là hàng tốt.”

Phúc Cơ cầm một cây bút trong tay vừa xem vừa đánh giá, xem ra kiến thức của hắn về phương diện này không kém chút nào. Bốn người còn lại cũng gật gù đồng ý với ý kiến của hắn. Chỉ riêng Nguyễn Phong lại có vẻ suy ngẫm, dường như bút lông này có điều gì đó thu hút sự chú ý của hắn. Sau một hồi kiểm tra, cuối cùng Nguyễn Phong cũng bỏ cây bút trong tay xuống.

“Đại ca, bút này có vấn đề gì hay sao?”

“Không, không có vấn đề gì cả. Đây đúng là bút lông thỏ tuyết, chỉ có điều không phải là loại thỏ tuyết thuần chủng mà thôi.”

“Cậu thanh niên, cậu có thể nhận xét chất lượng bút thoải mái, nhưng xin đừng bôi xấu uy tín của cửa hàng chúng tôi. Bút lông này tôi dám đảm bảo với

cậu là bút lông thỏ tuyết chính hiệu, không có chút nhầm lẫn nào.”

Người chủ quán khuôn mặt vốn niềm nở vô cùng, nhưng vừa nghe thấy lời nhận xét của Nguyễn Phong thì lập tức sầm mặt xuống, có vẻ rất tức giận.

“Ồ, vậy tôi xin mạn phép hỏi, năm nay ông có phải là nhập được một lượng hàng lớn bút lông thỏ tuyết phải không?”

“Đúng thế.”

“Vậy giá nhập vào của năm nay so với năm ngoái thế nào?”

“Cái này, cái này cậu hỏi làm gì?”

“Ông chủ cứ trả lời tôi thẳng thắn đi, có phải giá năm nay nhập vào thấp hơn so với năm ngoái không?”

“Đúng vậy.”

“Xem ra tôi đoán không sai. Đây đúng là bút lông thỏ tuyết, nhưng mà loại thỏ tuyết dùng để lấy lông có lẽ đã không phải là thỏ tuyết thuần chủng nữa rồi. Thỏ tuyết vốn sinh sống trên đỉnh núi cao hoặc những nơi có khí hậu lạnh giá, bộ lông của chúng có tác dụng rất lớn là để giữ ấm và chống gió cho nên thường lông của thỏ tuyết rất ấm, thậm chí sau khi được cắt đi thì lông thỏ tuyết vẫn giữ được một lượng nhiệt nhất định. Cũng chính nhờ lượng nhiệt này mà bút lông thỏ tuyết có thể khiến cho màu mực đẹp hơn, nét mực cũng có một độ đều cao hơn so với các loại lông khác. Đây chính là một loại đặc tính đặc biệt mà chỉ có lông thỏ tuyết mới có.”

Nói đến đây, Nguyễn Phong lại đưa chiếc bút trong tay cho người chủ cửa hàng xem.

“Ngài xem, ngòi của chiếc bút này được làm từ lông thỏ có độ mềm và đàn hồi không kém gì lông thỏ tuyết, chỉ có điều khi nắm vào ngòi bút lại không cảm nhận được một chút nhiệt lượng đặc biệt của lông thỏ tuyết. Ngài hẳn biết rằng thỏ tuyết sinh nở khó khăn cho nên số lượng rất khan hiếm, cũng vì thế mà bút lông thỏ tuyết mới trở nên quý hiếm như vậy. Thế nhưng nếu như có người lai thỏ tuyết và thỏ thường giúp tạo ra một loại thỏ có khả năng sinh sản tốt và bộ lông kế thừa ưu điểm của thỏ tuyết thì lợi nhuận kiếm được hẳn sẽ tăng cao. Chỉ tiếc rằng loại thỏ mới này lại không thể kế thừa toàn bộ đặc điểm của thỏ tuyết, vậy nên tôi mới nói rằng đây không phải là bút lông thỏ tuyết thuần chủng.”

“Vậy... Vậy, chẳng lẽ hàng của tôi là hàng giả sao?”

“Cũng không hẳn, loại bút này cũng có những ưu điểm nhất định, so với bút lông thỏ tuyết thuần chủng cũng chỉ kém hơn một chút mà thôi. Tôi nghĩ nếu ông giảm giá xuống một chút thì có lẽ sẽ tốt hơn đấy.”

“Chuyện này...”

Nói đến đây, khuôn mặt của ông chủ cửa hàng hiện rõ vẻ lưỡng lự, cuối cùng ông ta thở dài một tiếng.

“Ồ, chuyện này tôi sẽ suy nghĩ.”

“Ông chủ, tôi muốn mua một chiếc bút lông thỏ tuyết.”

“Tôi cũng mua một chiếc.”

Đúng lúc ấy, mấy người Phúc Cơ, Tẩn Sĩ lại lên tiếng. Ông chủ cửa hàng cũng nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt niềm nở, bán cho bọn họ bút lông với giá rẻ hơn một chút. Sáu sĩ tử sau đó liền rời khỏi cửa hàng, tiếp tục đi tham quan khu chợ.

“Này chàng thanh niên, vào đây xem bói giùm lão một quẻ được không?”

Nguyễn Phong vừa bước ra khỏi cửa hàng bán bút thì liền có người gọi hắn. Nhìn kỹ lại mới thấy người vừa gọi Nguyễn Phong là một lão thầy bói mở quán ngay gần cửa hàng. Lão thầy bói này bộ dáng già nua vô cùng, ít nhất cũng hơn bảy mươi tuổi. Mái tóc cùng bộ râu dài bạc trắng khiến ông lão nhìn qua dường như có chút khí chất của bậc thần tiên, chỉ tiếc là cái lưng còng của ông lão lại phá hỏng thứ cảm giác này. Nhìn ông lão có vẻ già nua mà vẫn phải giải nắng dầm sương kiếm sống, Nguyễn Phong cũng chẳng ngại ngần gì mà tiến đến bói một quẻ, coi như là giúp cho ông lão chút tiền.

“Ông xem bói gì thế, bói cho cháu một quẻ nhé.”

“Ha ha, lão đây cũng coi như biết chút nghề, xem tướng số, xem chỉ tay, xem ngày sinh đều được, thế nhưng nếu cậu muốn hỏi chi tiết về vấn đề gì thì có lẽ xem bói chữ là chuẩn nhất.”

“Vậy cháu sẽ xem bói chữ nhé”

Nguyễn Phong vừa đưa ra yêu cầu thì ông lão đã lấy đầy đủ giấy bút nghiền mực bày lên bàn. Thế rồi ông lão chỉ tay vào những đồ dùng ấy rồi nói với Nguyễn Phong:

“Cậu muốn xem bói về cái gì thì nghĩ một chữ liên quan đến điều ấy rồi viết ra đây. Lão sẽ cố gắng xem cho cậu.”

Nguyễn Phong nghe nói vậy thì liền ngẫm nghĩ một chút rồi cầm lấy bút bắt đầu viết. Lần này hắn muốn xem thử về kết quả thi cử của mình, chính vì vậy

hắn liền chọn viết hai chữ “khoa cử”. Khoa cử, vốn là hình thức để vua chúa tuyển chọn người tài giúp mình trị quốc. Chính vì cái ý nghĩa như vậy mà chữ “khoa cử” bao gồm hai bộ phận, phía trên là một chữ “long” ám chỉ vua, mà phía dưới là một chữ “sĩ” chỉ những sĩ tử dự thi. Nguyễn Phong đặt bút bắt đầu viết, ngay khi sắp hoàn thành chữ “long” thì ngọn bút trong tay hắn đột nhiên gãy làm đôi. Nguyễn Phong nhìn thấy vậy thì đầu mày nhú lại, tay liền lật sang một tờ giấy khác định viết lại. Đúng lúc này thì ông lão thầy bói đã giờ tay ra cản hắn lại.

“Ha ha, cậu trai trẻ, mọi sự đều có ý nghĩa của nó, cậu cứ viết tiếp đi.”

Ông lão đưa cho Nguyễn Phong một cây bút mới để hắn viết tiếp. Sau khi đặt nét bút cuối cùng xong, Nguyễn Phong liền dừng tay. Ông lão nhìn chữ mà hắn viết trên giấy thì kinh ngạc kêu lên một tiếng:

“Rồng không đuôi! Không ngờ, thật không ngờ!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 148: Rồng không đuôi (2)

Trong lời nói của ông lão tràn đầy vẻ cảm thán khiến cho Nguyễn Phong cũng bị lây nhiễm cảm giác đặc biệt này. Ngắm nhìn nét chữ mà Nguyễn Phong vừa viết một lúc lâu, rút cục ông lão cũng đặt bức thư pháp xuống. Ánh mắt của ông lão lúc này đột nhiên trở nên sâu thẳm, tràn ngập vẻ trí tuệ khiến cho Nguyễn Phong bất chợt cảm thấy vị thầy bói đang ngồi trước mặt hắn cao thâm vô cùng. Cả hai người trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng Nguyễn Phong lại lên tiếng hỏi trước:

“Ông vừa nhắc đến cụm từ “rồng không đuôi” là ý gì vậy ạ?”

“Ha ha, điều này có liên quan rất lớn tới vấn đề mà cậu muốn biết đây.”

Ông lão thầy bói cười nhẹ một tiếng, đồng thời cũng đưa tay chỉ nên bức thư pháp mà Nguyễn Phong viết ra.

“Chữ “khoa cử” gồm hai phần, phần trên là chữ long đại biểu cho vua, phần dưới là chữ sĩ đại biểu cho sĩ tử. Cứ nhìn vào bức thư pháp mà cậu viết, chữ “long” không thể gọi là hoàn chỉnh bởi vì nét cuối cùng đã bị hỏng, chính vì vậy ta mới nói là rồng không đuôi.”

Vị thầy bói nói tới đây thì ngừng lại một chút, bàn tay khẽ vuốt chòm râu dài bạc trắng, rất có dáng vẻ của một cao nhân. Nguyễn Phong lắng nghe lời của ông lão, trong lòng chợt nảy lên một suy nghĩ lạ kỳ, chỉ có điều suy nghĩ ấy lướt qua rất nhanh khiến hắn không kịp nắm bắt. Rút cục, Nguyễn Phong đành phải lên tiếng hỏi ông lão thầy bói:

“Ông có thể giải thích rõ hơn cho cháu về vấn đề này được không?”

“Ồ, đây là chuyện tất nhiên thôi, cậu không cần phải nóng vội. Chà, thanh niên các cậu không nên quá nóng vội làm gì, mọi chuyện đều phải bình tĩnh mới có thể dễ dàng giải quyết. Thôi, không nói chuyện ngoài lề nữa, tôi sẽ giải thích ngay cho cậu đây.”

Nói đến đây, ông lão lại vuốt chòm râu một lần nữa, thật khiến cho người khác cảm thấy sốt ruột.

“Cậu viết ra một chữ “khoa cử” này hẳn là muốn biết về tình hình khoa thi sắp tới. Chỉ một chữ, thế nhưng lại bao ẩn chứa nhiều điều, không chỉ là tiền đồ của riêng cậu, mà còn có liên quan tới tình hình của cả một đất nước. Nói thì có vẻ là xa xôi, nhưng mọi sự lại đều đã được trình bày ngay trên tờ giấy này đây. Một chữ “long” này đại biểu cho vua chúa, cũng đại biểu cho vương quyền. Thiếu đi một nét cuối thì “long” cũng không phải là “long” hoàn chỉnh, xem ra trong kì thi lần này hoàng thượng sẽ gặp phải tai ương đỏ máu rồi. Không chỉ vậy, ngay cả khoa thi năm nay xem chừng cũng khó mà kết thúc được trong yên bình, dường như là sẽ xảy ra một trận biến cố to lớn có liên quan trực tiếp đến uy quyền của hoàng tộc đây.”

Lời ông lão nói ra quả thật là kinh người, nếu là bất cứ ai khác nghe được chắc chắn trong lòng cũng sẽ kinh hãi không thôi. Chỉ có điều Nguyễn Phong đối với lời ông lão nói cũng không đặt nặng trong lòng, bởi những lời này dường như quá duy tâm, không có cơ sở chắc chắn. Nhưng nghe và tin tưởng là hai chuyện khác nhau, Nguyễn Phong vẫn chăm chú ngồi lắng nghe lời ông lão nói bởi không muốn tỏ ra bất kính với người cao tuổi.

“Nếu dựa theo những gì ông vừa nói, chẳng phải khoa thi năm nay sẽ thất bại hay sao? Nếu vậy thì sĩ tử lên kinh dự thí còn có ý nghĩa gì nữa? Công danh chưa chắc đã đạt được mà nguy hiểm lại kề sát bên mình. Phải chăng một sĩ tử như cháu cũng lên sớm rồi bỏ chốn thị phi này tìm nơi an toàn tránh nạn?”

“Ha ha ha, chàng trai trẻ, lão đã nói là cậu quá hấp tấp vội vàng mà. Mọi chuyện luôn có hai mặt của nó, đi kèm với nguy hiểm ắt sẽ là phần thưởng to lớn. Cậu nhìn lên bức thư pháp này xem. Nét cuối cùng của chữ “long” bị hỏng, so với bố cục của cả chữ ấy thì rất rời rạc, thế nhưng một nét này lại khá gần với chữ “sĩ” ở bên dưới, thậm chí còn có chỗ liền kề. Hoàng thượng gặp nguy hiểm, vương quyền bị uy hiếp quả thật là một trường biến loạn to lớn, thế nhưng đồng thời đây cũng là một cơ hội rất lớn đối với tất cả mọi người. Trong cơn biến loạn cũng là lúc địa vị của một vị vua hạ xuống thấp nhất, đó cũng là lúc một vị vua đến gần với người dân của mình nhất. Vào giây phút như thế, quyền uy của một vị vua có thể bị lật đổ, cũng có thể sẽ nhận được sự trợ giúp để khôi phục lại. Nếu có thể nắm bắt cơ hội này, bất cứ ai cũng có thể vươn mình lên một tầng lớp cao hơn, đạt được công danh phú quý khó người sánh nổi. Hiềm nguy luôn đi liền với cơ hội, cậu hiểu ý của tôi chứ?”

“Hiểm nguy luôn đi liền với cơ hội sao?”

Nguyễn Phong bị mấy lời của ông lão gọi lên vô số suy nghĩ, nhất thời lâm vào trầm tư. Đúng lúc ấy thì mấy người Vương Uy, Văn Thái cũng đã tiến tới.

“Này đại ca, anh làm sao mà ngồi thần thơ ở đây thế?”

Câu hỏi của Trần Duy đã đánh thức Nguyễn Phong khỏi dòng suy tư của mình. Nguyễn Phong nhìn lại thì đã thấy ông lão thầy bói thu dọn hàng quán xong xuôi, dường như đã sắp rời đi.

“Ông chờ một chút đã, cháu còn chưa trả tiền mà. Xem một quẻ hết bao nhiêu tiền hả ông?”

“Ồ, cậu cứ đưa cho tôi năm đồng là được”

“Vâng, tiền đây ạ”

Nguyễn Phong nhanh chóng lấy tiền ra trả cho ông lão. Cầm năm đồng tiền của Nguyễn Phong, ông lão bộ dáng dường như muốn rời đi lại đột nhiên quay lại nói với hắn mấy lời:

“Này cậu trai trẻ, trước khi đi lão có vài lời muốn nói với cậu. Điều đầu tiên lão muốn nói là, trong cuộc sống này có đôi khi sự việc đã được sắp xếp sẵn theo một quy luật đặc biệt mà chúng ta khó có thể hiểu được, mặc dù nghe qua có vẻ vô lý nhưng tương lai thì khó lường, cứ nên để tâm một chút là hơn. Một điều nữa lão muốn nói với cậu, là người trẻ tuổi thì nên xông pha, nguy hiểm luôn đi liền với cơ hội mà.”

“Vâng, cảm ơn ông đã nhắc nhở, cháu nhất định sẽ ghi nhớ lời ông nói.”

Nguyễn Phong chấp tay cảm ơn ông lão, đến khi nhìn lại thì đã không thấy ông lão đâu cả. Nguyễn Phong ngạc nhiên vô cùng, với thực lực của hắn mà có người đứng ngay trước mặt rồi đi cũng không biết thì đối phương quả thực là đáng sợ.

“Này, các cậu có thấy ông lão vừa cùng tôi nói chuyện đã đi đâu rồi không?”

“À, ông lão thầy bói đó hả? Tôi chỉ thấy ông ta hòa vào cùng dòng người, sau đó liền mất dấu không thể thấy đâu nữa. Chắc là do người đông quá thôi.”

Câu trả lời của Phúc Cơ khiến cho nghi hoặc trong lòng Nguyễn Phong càng thêm nồng đậm. Một ông lão bảy tám mươi tuổi, lưng còng tóc bạc mà lại có thể rời đi nhanh như thế sao, quả thật là khó tin! Ngẫm nghĩ lại mấy lời cuối cùng ông lão căn dặn, Nguyễn Phong càng cảm thấy những điều mà ông lão nói không phải là lời vô nghĩa, thậm chí trong đó còn ẩn chứa huyền cơ không thể coi thường.

“Nguyễn Phong, đừng có đứng ngây ra như thế nữa, chúng ta đi tiếp thôi. Phía trước có chỗ giải cờ thế kia, chúng ta cùng vào xem sao.”

“Được thôi, chúng ta cùng đi xem nào”

Sáu người sĩ tử cùng nhau đi về phía quầy giải cờ thế ở phía trước. Giải cờ thế chính là một trong những lối chơi cờ tướng rất độc đáo. Những thế cờ khó được bày ra, lại kết hợp với những yêu cầu hà khắc về số nước đi khiến cho lối chơi cờ này trở thành một lối chơi đòi hỏi trí tuệ rất cao. Không chỉ vậy, trong cờ tướng còn hàm ẩn đạo binh gia, mà cờ thế lại chính là một cách thể hiện khả năng chiến thuật tốt nhất. Đã từng có không ít trận đánh nổi tiếng được diễn biến lại trên bàn cờ thế, và cũng đã có không ít phương pháp phá trận độc đáo được phát minh từ trên bàn cờ thế. Chính điều này đã khiến cho lối chơi cờ thế càng thêm được ưa chuộng.

“Xin mời, xin mời. Hôm nay quán chúng tôi xin được đưa ra thế cờ ‘Lục long lệ thiên’. Các vị chỉ cần bỏ ra mười đồng cho một lượt tham gia. Nếu trong số nước quy định mà giải được thế cờ này thì quý khách sẽ nhận lại được số tiền gấp mười lần. Nếu như quá số nước quy định mới giải được thế cờ thì quý khách sẽ nhận được số tiền gấp hai lần. Xin mời!”

Vừa bước đến gần gian hàng cờ thế đã nghe thấy tiếng giới thiệu nhiệt tình của người chủ gian hàng. Sáu người Nguyễn Phong đứng từ phía ngoài quan sát, trước tiên phải phân tích rõ thế cờ thì sau đó mới có thể tìm ra giải pháp được. Trong lúc đó, liên tục có người tiến đến thử giải cờ, dân thường có, sĩ tử có, ông lão có, thiếu niên cũng có. Dù mọi hạng người bất kể tuổi tác địa vị lúc này đều lần lượt tiến đến thử sức với thế cờ khó, trong lòng mỗi người đều có một niềm đam mê đặc biệt đối với lối chơi cờ độc đáo này.

“Chiếu tướng! Quý khách, ông đã thua rồi.”

Một ông lão vừa tiến lên thử sức với thế cờ, thế nhưng cuối cùng lại thất bại. Tiếng bàn tán xì xào lại vang lên, đàm luận về thế cờ và cách giải thế cờ cũng là một thú vui của những người quan sát.

“Đáng tiếc, ông lão vừa rồi chút nữa là giải được thế cờ rồi. Nếu như ông ta không điều quân xe đi sai một nước thì chắc chắn ông ta đã giải được thế cờ.”

“Anh nói thế là không đúng rồi. Anh không thế là bên kia vẫn còn có một đôi sĩ và một quân xe hay sao. Dù là phòng thủ hay tấn công thì ông chủ quán đều có lợi thế hơn là chắc. Huống chi thắng bại đôi khi chỉ diễn ra trong một nước mà.”

“Anh nói cũng đúng, nhưng mà tôi vẫn nghĩ là một nước điều xe kia nếu đi đúng thì chắc là có cửa thắng.”

“Nếu thế sao anh không lên thử một phen đi.”

“Được thôi, tôi sẽ lên thử một phen xem sao”

Vài tiếng tranh luận liên tiếp vang lên, một trong hai sĩ tử đứng phía trước nhóm người Nguyễn Phong lúc này liền tiến lên thử sức với thể cò: “A, cò trộm Thăng nhóc kia, mau đứng lại.”

Đúng lúc này, Tấn Sĩ chợt hô lên một tiếng khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn lại. Chỉ thấy Tấn Sĩ đang đuổi theo một đứa nhóc khoảng hơn mười tuổi, vừa đuổi vừa hô hoán bắt trộm. Mà đứa nhóc kia cũng thật nhanh nhẹn, chỉ trong nháy mắt đã lẩn vào dòng người đông đúc không thấy bóng dáng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 149: Thăng Tí!

“Hà... hà... Chạy đến đây chắc là đã cắt được cái đuôi kia rồi. Đúng là một tên dai nhách như đĩa mà, có chút tiền thôi mà cứ đuổi theo mãi, đồ ki bo!”

Trong một con hẻm nhỏ quanh co khúc khuỷu, một thằng nhóc đang đứng dựa vào bên tường một căn nhà cũ kỹ. Thằng nhóc dường như vừa trải qua một hồi truy đuổi, trên mặt nó lúc này đã tứa ra đầy mồ hôi, hơi thở cũng gấp gáp vô cùng, tưởng như muốn hít hết tất cả không khí trong đất trời vào phổi. Mặc cho bộ dáng nhếch nhác chật vật, thằng nhóc vẫn nở nụ cười, một nụ cười tươi rói và rạng rỡ. Lắm bữa vài tiếng khó nghe rõ, thằng nhóc móc từ trong ngực áo ra một cái túi tiền. Cái túi tiền này bề ngoài có vẻ rất tầm thường, thậm chí có phần cũ kỹ, mà bên trong thì cũng chẳng khá hơn bên ngoài được bao nhiêu, vét tất cả ra cũng chỉ có vài chục đồng. Đối với một nhà phú hào thì vài chục đồng chẳng đáng là bao, thậm chí đối với một gia đình bậc trung thì vài chục đồng cũng chỉ là một món tiền nhỏ nhỏ mà thôi. Thế nhưng, đối với những đứa trẻ như thằng nhóc này thì vài chục đồng quả thật là cả một gia tài đáng quý!

Thằng nhóc đang đứng dựa vào tường này tên là Tí. Cái tên này là do mọi người quen hay gọi nó như thế, chứ vốn cũng chẳng phải là tên thật của nó. Tên đầy đủ của nó là gì thì ngay đến chính thằng Tí cũng chẳng biết được, bởi nó vốn là một đứa trẻ bị cha mẹ bỏ rơi từ ngày còn bé. Theo như lời cha nuôi của nó kể lại, thằng Tí bị bỏ mẹ nó vứt lại tại một căn nhà hoang, tất cả hành trang đi theo chỉ có một cái váy rách đắp cho ấm cùng với một cái thùng rách làm giường. Cũng may, lúc nó sắp bị bỏ đói đến chết thì có một người đàn ông chuyên nghề đánh đập đi qua nghe thấy tiếng thằng bé khóc lóc nên mới nhặt nó về nuôi, người đàn ông ấy sau này chính là cha nuôi của thằng Tí. Mặc dù cha nuôi hết sức thương yêu thằng Tí, thế nhưng hoàn cảnh bần hàn khiến cho hai cha con chỉ có thể côi cút sống nương tựa vào nhau, cơm từng bữa cũng là một vấn đề đáng phải lo lắng. Đến năm thằng Tí lên bảy thì cha nuôi của nó ra đi, mất trong một mùa đông vì cảm lạnh mà không có thuốc chữa trị. Bắt đầu từ năm ấy thằng Tí đã phải tự lập kiếm miếng ăn cho bản thân, cũng chính từ lúc ấy mà nó bước chân vào con đường móc túi. Tính đến giờ thằng Tí đã mười ba tuổi, cũng có nghĩa là nó đã làm cái nghề này được sáu năm. Mặc dù có đôi lần bị người ta bắt được rồi đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, thế nhưng thằng Tí vẫn chẳng có ý định chuyển nghề, bởi vì một đứa nhóc sống ở đây xã hội như nó biết đi đâu mà kiếm một cái nghề lương thiện đây?

“Ha, thế mà được những bốn mươi tám đồng, đúng là không tệ nha. Hôm nay kiếm được món hời này thì cả tháng tới chắc cũng không phải lo thiếu tiền ăn nữa. Thăng Tuất, con Sửu, còn có cả thằng nhóc Mẹo nữa. Mấy đứa này đã lâu rồi không được ăn một bữa thịt, hôm nay nhất định phải cho chúng nó ăn một bữa thỏa thuê mới được.”

Đếm qua một lượt số tiền trong cái túi, thằng Tí mừng rỡ ra mặt. Trong danh sách đối tượng của nó thì sĩ tử là một con mồi béo bở. Đám “ngốc” này chỉ suốt ngày chúi đầu vào đọc mấy cái thư sách vở gì đó đến nỗi ngu cả người, lên kinh dự thì mà tên nào tên nấy cứ như thể lạc vào xứ sở thần tiên vậy, đi ngoài đường thì ngơ ngác ngác, tâm hồn chả biết là vứt tít tận nơi đâu, chẳng bao giờ biết cảnh giác đám “hai ngón” như thằng Tí. Đối với đám sĩ tử ba năm mới gặp một lần này, thằng Tí chắc chắn sẽ luôn kiếm được một món hời, đủ để nó trang trải cả tháng. Mà thằng Tí cũng không phải là sống đơn độc một mình. Mặc dù sau khi cha nuôi chết thì nó chẳng còn ai thân thiết, thế nhưng mấy năm làm cái nghề móc túi này nó cũng đã tìm được một vài đàn em, chủ yếu là những đứa có trẻ lang thang có hoàn cảnh giống như nó. Theo lời thằng Tí thì việc làm ấy chính là “giúp đỡ những mảnh đời bất hạnh”, một hành vi cao cả đấy chứ!

“Này nhóc, số tiền đấy hình như không phải là của chú mày thì phải?”

Đúng lúc thằng Tí đang hí hửng tưởng tượng ra một khúc thịt luộc trắng phau bên ngoài là lớp bì giòn sần sật ngon đến chảy cả nước miếng thì bất chợt một giọng nói vang lên bên tai cắt đứt mộng tưởng ngon lành của nó. Vừa nghe được giọng nói này, thằng Tí sợ đến giật nảy cả người. Về mặt hí hửng lại pha thêm vẻ kinh ngạc và sợ hãi thì quả thật là một vẻ mặt đáng nhìn, chỉ có điều người mang vẻ mặt ấy thì trong lòng lại chẳng hề chịu chút nào.

“Ai... ai thế... Thăng nào... mau ra đây... nếu không thì đừng trách tao ra tay!”

Giọng nói của thằng Tí run run rẩy rẩy, hiển nhiên là rất sợ hãi. Giọng nói kia vang lên quá đột ngột khiến cho thằng Tí lạnh cả sống lưng, trong lòng không khỏi nghi hoặc liệu có phải là mình bị ma trêu rồi hay không. Mặc dù thằng Tí không tin là ma dám hiện ra giữa ban ngày ban mặt, thế nhưng cái ngõ nhỏ này thật là quá hoang vắng, xung quanh lại chỉ toàn là mấy ngôi nhà hoang, ai mà biết được liệu có ma hay không chứ. Tay thằng Tí run run thò vào trong ngực áo, mò mẫm tìm lấy “bí chiêu” mà nó vẫn luôn thủ trong người, ánh mắt thì đảo da đảo dác nhìn khắp bốn phía xung quanh.

“Ha ha, ra thì ra.”

Đúng lúc ấy giọng nói kia lại vang lên, lần này là đến ngay từ sát bên phải hắn. Thằng Tí giật mình hoảng sợ, cái tay đã thò vào trong ngực áo vội vã rút ra, ném ngay cái “bí chiều” của nó về phía vừa phát ra âm thanh. Theo động tác của thằng Tí, một đồng bụi mù bay tung tóe, người mù vừa cay vừa hăng lại còn hôi thối tan tưởi vô cùng, nếu chẳng may mà bị dính vào mắt hay mồm thì đúng là mang vạ. Đám bụi này là do thằng Tí đặc biệt chuẩn bị để sử dụng trong những trận đánh nhau tranh giành địa bàn, nguyên liệu pha chế chính là bột ớt, máu chó, tàn than và một số thứ không nên nhắc tới khác. Một cơn gió nhẹ thổi qua cuốn bay hết đám bụi mù kia đi, thế nhưng ở nơi vừa bị thằng Tí “oanh tạc” lại chẳng có lấy một bóng người.

Thế là thế nào?

Thằng Tí tự hỏi trong lòng, chẳng nhẽ là nó thật sự bị ma trêu rồi, mà con ma kia lại vừa bị bí chiều của nó đánh tan? Hay là con ma kia vốn chẳng bị làm sao, hiện giờ đang ẩn nấp đâu đó để trêu nó tiếp? Thằng Tí đột nhiên thấy hai chân run run, ngay cả tay nó cũng run run khó mà áp chế được. Một cơn lạnh lẽo chạy dọc sống lưng thằng Tí, cổ nó dường như cứng ngắc lại, khó khăn lắm mới quay được sang ngang. Ánh mắt thằng Tí vừa khẽ lia qua phía sau.

Ồ may quá, chẳng có gì cả!

Cẩn thận nhìn lại lần nữa cho chắc ăn, lọt vào mắt thằng Tí là một bóng người cao ráo khôi ngô đang nở nụ cười với hắn.

Ha ha, chẳng có gì, thấy chưa... Ặc, sao lại có một bóng người?

Thằng Tí sợ sệt nhìn lại một lần nữa, chẳng có gì cả! Quái thật, chẳng nhẽ là mình bị ảo giác? Thằng Tí không tin lắm vào cái cách giải thích này, chính vì thế mà nó lại càng thêm sợ hãi.

“Này nhóc, chú mày quay ngang như thế suốt không sợ bị vẹo đầu à? Nhờ may có cơn gió thổi qua là khỏi phải quay cổ lại luôn nhé!”

Một giọng nói từ phía trước mặt thằng Tí vang lên, vẫn là giọng nói vừa rồi:

“Á, ma...”

Thằng Tí hoảng sợ quá mà ngồi phệt xuống đất, khuôn mặt trắng bệch lại càng thêm tái lại, cả người run rẩy không ngừng.

“Con ma kia... không... ngài ma mạnh mẽ, tôi là lần đầu tiên đi đến chỗ này, không biết đất này do ngài cai quản nên đã mạo phạm. Kính xin ngài tha cho tôi một lần, sau này ngày rằm hàng tháng tôi đều đến đây cúng tế vong linh ngài.”

Thằng Tí luống cuống quỳ xuống vái lạy bóng “ma” trước mặt, miệng xin xỏ không ngừng. Thế nhưng đáp lại nó lại là một giọng nói ôn hòa nhẹ nhàng:

“Khỏi cần hàng tháng tế bái anh làm gì, chú mày trả lại túi tiền của bạn anh là được rồi.”

Nghe thấy mấy lời này thì thằng Tí cũng ngừng hẳn việc vái lạy lại. Ngẩng đầu lên nhìn lại cẩn thận thì nó nhận ra người đang đứng trước mặt nó lúc này chính là cái đuôi khó chịu kia. Nói là khó chịu cũng không đúng, bởi “cái đuôi” này nhìn qua có vẻ rất hiền lành, bộ dáng cũng chất phác thân thiện chứ không có chút nào là giận dữ hay độc ác cả, đặc biệt là trên vai hắn lại còn có một con cáo trắng đang nằm nữa chứ! Nói thật là gặp phải “cái đuôi” hiền từ thế này thì thằng Tí cũng chẳng muốn cướp mất túi tiền của hắn làm gì, thế nhưng mà hai hôm nay rồi nó và mấy đứa đàn em chưa có được một bữa ăn tử tế, nếu giờ mà không lấy số tiền này thì chỉ e bọn nó lại phải nhịn đói thêm mấy hôm nữa mất. Nghĩ đến đây thì thằng Tí lại thấy chạnh lòng. Vốn dĩ mấy đứa bọn nó còn có một người “chị nuôi” nữa, hàng tháng nàng đều đem tiền đến chu cấp cho tụi nó một lần, mặc dù ít nhưng vẫn có thể giúp đỡ chúng nó phần nào. Thế nhưng tháng vừa rồi nàng lại không đến thăm bọn chúng, phải chăng là nàng đã quên đi mấy đứa trẻ này rồi? Ài, tình người thật bạc bẽo quá đi mà! Mà thằng Tí thì không muốn thế. Con Sứ, thằng Tuất, còn có thằng nhóc Mẹo đều đang trông chờ vào thằng Tí, số tiền này nó không thể trả lại được!

“Thôi được rồi, em trả lại đây.”

Thằng Tí vừa nói vừa đưa túi tiền ra. Đúng lúc này thì tay còn lại của nó cũng tung ra, lại một cái “bí chiều” nữa được nó ném về phía “cái đuôi”. Bụi bặm mù trời, thằng Tí tranh thủ cơ hội ấy vọt thẳng vào trong ngõ, bóng dáng nó nhanh chóng mất dạng.

“Cái thằng nhóc này, thật đúng là...”

“Cái đuôi” kia khẽ vẫy tay, một cơn gió nhẹ thổi qua cuốn sạch đám bụi mù kia đi. Ánh mắt hắn lúc này lại nhìn về phía cái ngõ nhỏ, chân khẽ đạp một cái thì thân hình đã vọt lên trên không trung, tà tà đuôi theo thằng Tí.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 150: Gặp lại.

Bất cứ một thành phố nào đều có hai mặt, một mặt sáng sủa tươi đẹp và một mặt tối tăm u ám, ngay cả kinh đô của nước Đại Việt là thành Đông Long cũng không ngoại lệ. Người ngoài đi đến thành Đông Long thường chỉ thấy được bộ dáng của một kinh đô phồn hoa phú quý, một trung tâm kinh tế, văn hóa, chính trị đứng đầu cả nước; thế nhưng có mấy ai biết đến bên dưới lớp vỏ bọc hào nhoáng ấy vẫn tồn tại không ít những khu ổ chuột - những “xóm liều”, và hàng trăm hàng ngàn những mảnh đời bất hạnh đang chật vật bám víu vào cuộc sống.

Nếu là một người có tầm hiểu biết đủ sâu đối với thành Đông Long, ắt hẳn người ấy sẽ biết được trên phạm vi kinh đô có ba khu ổ chuột với quy mô lớn nhất, phân bố lần lượt tại ba phía Tây, Đông, Nam của kinh đô. Tình trạng ở mỗi một khu ổ chuột này đều phức tạp vô cùng, trật tự trị an cũng kém đến mức đáng sợ. Chẳng phải vô cớ mà người ta gọi những nơi như thế là “xóm liều”, đơn giản vì muốn sống được ở nơi đó thì con người ta quả thật chính là đang liều đánh cược với đời, đánh cược bằng chính tính mạng của họ. Tỷ lệ tử vong tại những khu xóm liều này có thể nói là cao ngất ngưởng, tổng số người chết tại kinh đô mỗi ngày đều có đến bốn phần là người ở xóm liều. Những vụ đánh nhau tranh giành địa bàn hoạt động của đám côn đồ, những trận bệnh dịch gây chết người hàng loạt, còn cả cái đói không lúc nào không hiện hữu... tất cả những nhân tố ấy đều góp công sức lớn lao vào việc gia tăng số lượng người chết mỗi ngày tại những khu ổ chuột này. Triều đình cũng đã từng nhiều lần ban bố kế hoạch “giải phóng” những khu ổ chuột này, thế nhưng bất kể là trợ cấp tiền hay là đuổi người đi thì chỉ một thời gian sau là khu những khu ổ chuột này lại “tái sinh” khiến cho ngay cả triều đình cũng cảm thấy khó khăn. Nói cũng phải thôi, dòng đời xô đẩy khiến ai mà biết được tương lai ra sao, có khi vừa hôm nay còn là đại phú hào nhưng ngày mai đã täng gia bại sản không còn xu dính túi. Lầm vào hoàn cảnh đường cùng thì ngay cả việc rời đi khỏi kinh đô cũng khó, người ta chỉ còn cách là “định cư” tại xóm liều thì may ra mới có một chỗ tạm gọi là yên ổn để sống.

Phía Tây thành Thăng Long, trong một con ngõ nhỏ thuộc phạm vi khu ổ chuột, một thiếu nữ xinh xắn vô cùng đang nhẹ nhàng bước về phía một căn nhà nhỏ ở cuối ngõ. Tại một nơi hoàn cảnh phức tạp như xóm liều, một thiếu nữ đơn độc đi lại trong ngõ nhỏ vắng vẻ quả thật là rất nguy hiểm. Ấy vậy nhưng thiếu nữ này vẻ mặt lại rất điềm đạm bình tĩnh, dường như hoàn cảnh nơi đây chẳng thể nào khiến nàng sợ hãi vậy. Mà quả thực thì nàng cũng chẳng cần phải sợ hãi, bởi tại con ngõ nhỏ này chẳng có một thế lực lưu manh côn đồ nào dám hoạt động cả. Không chỉ có con ngõ nhỏ này, ba con hẻm kề cận với nó cũng đều được hưởng chung một “đãi ngộ” như vậy, và có lẽ bốn con hẻm bình an này cũng chính là nơi tụ tập nhiều nhân khẩu nhất tại xóm liều phía Tây thành Đông Long. Nguyên nhân thực tế thì không ai rõ ràng, người ta chỉ mơ hồ đoán được là có một thế lực rất lớn ngầm ra tay bảo vệ nơi đây, thế nhưng mà những người sống ở xóm liều cũng chẳng cần quan tâm là thế lực nào ra tay bảo vệ họ, chỉ cần có một chỗ an toàn để sống đã là tốt lắm rồi.

“Thanh nhi, lâu rồi không nhìn thấy cháu đấy. Hôm nay cháu lại đến thăm lũ trẻ đây à?”

Một người phụ nữ trung tuổi vừa nhìn thấy cô gái liền niềm nở chào hỏi, từ nét mặt của bà ta có thể nhìn ra cô gái trẻ rất được yêu mến. Thiếu nữ cũng mỉm cười đáp lại lời chào hỏi của người phụ nữ:

“Dạ vâng ạ, mấy tháng vừa rồi cháu bận việc phải đi ra khỏi thành Đông Long nên chưa thể đến thăm lũ trẻ được, mãi đến hôm nay mới có cơ hội rảnh rỗi thăm bọn chúng. À, dạo gần đây thím đã đỡ bệnh chưa, thuốc lần trước cháu đưa thím có hiệu quả không ạ?”

“Ha ha, hiệu quả, hiệu quả lắm. Cháu cứ nhìn thím đây này, bây giờ thím khỏe lắm, không còn bị căn bệnh ấy hành hạ nữa, thực đúng là cảm ơn cháu nhiều lắm”

“Thím khỏi bệnh thì quá tốt rồi. Thôi, cháu không làm phiền đến việc của thím nữa, cháu vào thăm lũ trẻ đã.”

Nói đến đây, cô gái trẻ liền mỉm cười bước vào trong hẻm, người phụ nữ trung niên nhìn theo bóng dáng của cô gái mà không khỏi than thở:

“Ai, đúng là một cô gái tốt. Chỉ tiếc là ta không có con trai, nếu không nhất định phải rước nàng về làm dâu mới được. Chàng trai nào mà có thể cưới được Thanh nhi thì đúng là có phúc.”

*****

Trong căn nhà nhỏ cuối ngõ lúc này chỉ có ba đứa trẻ, một nữ hai nam.

“Cạch!”

Tiếng cửa mở lập tức đánh động sự chú ý của ba đứa trẻ, cả ba vội vã vọt ra ngoài sân vừa lúc nhìn thấy cô gái tên Thanh đang bước vào.

“A, chị Thanh!”

“Chị Thanh, em nhớ chị quá!”

Mấy tiếng hô nhau vang lên, đứa nhóc nhỏ nhất trong ba đứa lon ton chạy tới ôm trâm lấy cô gái, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa khóc vừa cười:

“Chị Thanh, em đói!”

Về mặt của đứa bé lúc này nhìn đáng thương vô cùng, bất cứ ai nhìn vào đều không thể kìm được mà động lòng thương xót. Cô gái cũng không ngoại lệ, chỉ nhẹ nhàng cúi xuống lấy tay lau đi nước mắt nước mũi của thằng bé, đồng thời nhẹ giọng dỗ dành:

“Ngoan nào, bé Mẹo ngoan nào, đừng khóc nữa, chị sẽ nấu cho em ăn.”

Vừa nghe đến được ăn, thằng bé ngay lập tức nín khóc, đôi mắt đen láy sáng rực lên. Không chỉ có nó, hai đứa còn lại cũng có biểu hiện tương tự, chỉ có điều chúng nó rất nhanh đã kiềm chế lại.

“Chị Thanh, mấy tháng vừa rồi chị đi đâu thế? Chị không đến làm bọn em tưởng chị cũng quên chúng em rồi.”

Cô bé lên tiếng hỏi, giọng nói nhẹ nhàng mềm mại nhưng lại có phần yếu đuối thiếu lực, có lẽ là do phải chịu đói mấy ngày liền nên ngay cả nói cũng yếu ớt.

“A, chị xin lỗi mấy đứa nhé. Mấy tháng vừa rồi chị có việc bận phải đi ra ngoài nên không đến thăm mấy đứa được, đến tận hôm nay mới có thời gian rảnh để đến đây. Nhưng mà đừng lo, sau này chuyện ăn uống hàng tháng của mấy đứa chị đều sẽ lo đủ, mấy đứa không cần sợ là sẽ bị đói nữa nhé.”

“A ha, vậy thì thật tốt quá rồi.”

Ba đứa trẻ hào hứng reo lên, đối với những đứa trẻ không cha không mẹ như chúng nó thì chỉ cần có thể mỗi ngày đều được ăn đã là một niềm hạnh phúc lớn lao

.

“Bây giờ chị đi chuẩn bị đồ ăn nhé, ba đứa cũng nhanh đi gọi mấy đứa còn lại về đi.”

“Cái gì, lại phải gọi bọn nó về à? Không gọi có được không hả chị? Gọi bọn nó về thì phần thức ăn lại phải chia ra mất.”

“Đừng đó chị Thanh, không gọi bọn nó về có được không. Hôm qua thằng Ất với thằng Dậu kiếm được đồ ăn mà không chịu chia cho tụi em một miếng, làm bọn em phải nhịn đói đến nỗi giờ cũng chẳng còn hơi mà nói nữa này.”

“Thôi nào mấy đứa, dù sao cũng là bạn bè cùng hoàn cảnh, có gì cũng nên biết chia sẻ cho nhau chứ. Mà hôm nay chị chuẩn bị nhiều thức ăn lắm, mấy đứa không lo thiếu đâu, chỉ sợ các em không đủ sức mà ăn hết thôi.”

“Thôi được rồi, để em đi gọi bọn nó về vậy!”

Thằng nhóc lớn tuổi nhất trong ba đứa nhỏ ù rũ gật đầu nói.

“Cạch... Meo meo...”

Vừa lúc ấy cánh cửa lại bị bật tung ra, kèm theo còn có hai tiếng mèo kêu rất lạ tai, chỉ cần vừa nghe cũng đã biết đây là âm thanh do người ta bắt chước tiếng mèo. Một bóng đen chạy vọt vào trong nhà, bốn người còn lại cũng chẳng xa lạ gì với bóng đen này, bởi đây chính là “anh cả” của lũ trẻ. Hai tiếng mèo kêu vừa rồi cũng chính là ám hiệu mà đám nhóc này đã đặt ra để phân biệt với những đứa trẻ khác, đồng thời cũng cảnh báo cho những người còn lại biết là đang có kẻ đuổi đến đây.

“Mấy đứa nhóc này, chẳng phải chị đã nói bọn em đừng nên ăn trộm nữa hay sao? Lần này là lần cuối cùng thôi đấy nhé, từ giờ trở đi chuyện ăn uống của mấy đứa chị sẽ lo, cho nên bọn em đừng có đi ăn trộm nữa, nếu chẳng may bị người ta bắt được thì chỉ khổ cho các em thôi.”

“Bọn em biết rồi à, chẳng qua là đợt này bọn em không có gì ăn, túng quá nên anh Tí mới lại phải đi làm một vụ.”

“Ài, thôi được rồi. Chị không trách các em đâu, nhưng sau này cố gắng đừng vướng vào cái nghề này nữa nhé.”

Cô gái nghe rõ lý do của bọn trẻ thì tâm tình lại mềm nhũn xuống, dù sao cũng tại nàng mấy tháng vừa rồi quá bận bịu đến nỗi không lo được bữa ăn cho bọn trẻ mới khiến chúng phải đi làm cái việc xấu xa ấy

.

“A! Chị Thanh, có kẻ đuổi đến rồi kia.”

Cô bé duy nhất trong ba đứa trẻ lúc này đột ngột kêu lên một tiếng kinh hãi, cánh tay chỉ lên trời. Hai đứa nhóc còn lại nhìn theo cánh tay của cô bé chỉ lập tức cảm thấy choáng váng.

“Trời à, người biết bay!”

“Xong rồi, lần này thì chúng ta đen đủi rồi. Không ngờ anh Tí lại động đến người biết bay.”

“Mấy đứa không phải lo, có chị ở đây rồi.”

Cô gái nhẹ nhàng vỗ về mấy đứa trẻ khiến chúng nó bình tĩnh lại, đồng thời hai tay nàng cũng rút lại vào trong ống tay áo, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía kẻ đang bay đến kia. Bóng người đang bay đến nhẹ nhàng tựa như con gió, thoáng chốc đã sà xuống dưới sân. Vừa đáp xuống đất, bóng người chợt kinh ngạc kêu lên một tiếng:

“Ngọc Thanh!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 151: Hòa giải.

“Ngọc Thanh!”

Thanh âm của đôi phương tràn ngập về kinh ngạc, xen lẫn vào đó là cảm xúc mừng rỡ giống như được gặp lại người thân nhất. Cô gái tên Thanh vừa nghe thấy giọng nói của đôi phương thì chột ngẩn ra, trên mặt thoáng hiện vẻ nghi hoặc rồi nhanh chóng chuyển thành ngạc nhiên:

“A, thì ra là công tử!”

“Ha ha, Thanh cô nương, thật không ngờ chúng ta lại có duyên gặp nhau tại đây.”

Nguyễn Phong mở miệng ra là nói toàn lời khách khí, bắt chước theo lối nói chuyện của đám thư sinh trong mấy bộ phim cổ trang mà hắn đã xem, chỉ có điều những lời này hắn nói ra lại không khỏi cảm thấy ngượng miệng.

“Có lẽ chúng ta thật sự có duyên đây, hi hi. Công tử, không biết tại sao anh lại có nhã hứng đến nơi này dạo chơi vậy?”

“Thanh cô nương, nếu sau này không ngại thì cứ gọi tôi là Nguyễn Phong đi. Gặp nhau hai lần mà tôi vẫn chưa tự giới thiệu tên mình, thật ngại quá. Còn nguyên nhân tôi đi đến nơi này là vì... À, vừa rồi cô có thấy một cậu nhóc chừng mười hai mười ba tuổi chạy qua đây hay không?”

Nguyễn Phong vừa nhắc đến thằng Tí thì mấy đứa nhóc phải sau sắc mặt chột biến, thế nhưng chúng nó rất nhanh đã che giấu đi vẻ mặt kinh ngạc và hoảng sợ của mình. Dù sao bị người ta đuổi đến tận nhà cũng không phải lần đầu, đám trẻ này đã hình thành thói quen phối hợp nói dối từ lâu rồi, chẳng qua lần này người tìm đến lại không phải người bình thường cho nên đám nhóc mới để lộ biểu cảm mà thôi. Mặc dù chút biến đổi trên vẻ mặt của đám nhóc chỉ thoáng qua thế nhưng vẫn không tránh được ánh mắt của Nguyễn Phong, có điều hắn vẫn chờ nghe câu trả lời chứ chưa nói thẳng ra vạch trần đám trẻ. Thanh mặc dù đã đoán được phần nào lý do nhưng khi nghe thấy lời nói của Nguyễn Phong thì cũng chỉ khẽ thở dài, thế rồi nàng quay đầu lại nói với đám nhóc:

“Mấy đứa vào gọi thằng Tí ra đây đi.”

Đám trẻ nghe thấy lời nói của Thanh thì ừ ừ cúi đầu, thế rồi đứa lớn nhất trong ba đứa chạy vào trong nhà gọi thằng Tí. Chỉ một lát sau thằng Tí đã đi ra, thế nhưng trên mặt nó không có chút ăn năn nào mà tràn ngập vẻ tức giận:

“Chị Thanh, chị có phải là chị có cuộc sống mới rồi nên muốn bỏ rơi bọn em hay không? Nếu chị không nói ra thì chắc gì hắn đã biết được em trốn ở trong này, tại sao chị lại phải nói ra chứ? Em ghét chị, có mới nói cũ!”

Thanh nào ngờ được thằng Tí lại phản ứng gay gắt như vậy, nghe những lời của nó nói thì sắc mặt chột đỏ bừng lên vì tức giận, nhưng sau đó nàng lại cố gắng nén xuống khiến cho khuôn mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt. Đám nhóc thấy thằng Tí nói lời quá đáng thì cũng biết là không phải bèn lựa lời khuyên can:

“Anh Tí, anh nói thế là sai rồi. Mấy tháng vừa rồi chị Thanh cũng là vì bận việc nên mới không có thời gian đến thăm anh em mình. Mà chị Thanh bận bịu như vậy cũng là vì lo cho anh, cho em và cho cả đám thằng Ất, con Sửu đây chứ. Anh mau xin lỗi chị ấy đi.”

“Đúng đó anh Tí, chẳng phải hôm nay chị Thanh lại đến thăm anh em mình đấy sao. Kể từ nay trở đi, việc ăn uống của anh em mình chị Thanh sẽ lo toàn bộ đấy, anh mau xin lỗi chị ấy đi.”

“Hừ, tao không xin lỗi!”

Thằng Tí sau một thôi một hồi trách móc Thanh thì nổi bực tức trong lòng cũng giảm xuống, thay vào đó là sự hối hận, lại thêm đám trẻ xung quanh ra sức khuyên can khiến cho thằng Tí hiểu rõ là nó đã sai. Chỉ có điều thằng nhóc này lại không muốn nhận sai nên vẫn cố làm bộ tức giận để che giấu, hai tay nó vùng vằng đẩy mấy đứa trẻ bên cạnh ra, định quay người rồi đi.

“Tí, chờ đã. Có phải em ăn trộm túi tiền của người ta không, nếu phải thì mau trả lại cho anh ấy đi.”

“Hừ, trả thì trả.”

Thằng Tí bực tức rút túi tiền ra ném thẳng về phía Nguyễn Phong, lực ném của nó rất mạnh, dường như muốn dùng túi tiền ném bị thương Nguyễn Phong vậy. Nguyễn Phong thuận tay bắt lấy túi tiền liền cất đi, chờ khi trở về sẽ trả cho Tấn Sĩ. Thấy vậy thì thằng Tí càng thêm bực tức, quay người chạy thẳng vào trong con hẻm. Vẻ mặt của Thanh lúc này rất buồn rầu, thế nhưng nàng vẫn cố nở nụ cười, nói với Nguyễn Phong:

“Phong công tử, đứa em của tôi không ngờ lại ăn trộm đồ của anh, tôi xin được thay mặt nó xin lỗi anh. Nếu công tử không chê thì xin mời ở lại đây cùng chúng tôi ăn bữa trưa, coi như là đề tạ lỗi với công tử.”

“Thanh cô nương khách sáo quá rồi. Nếu cô đã có lời mời thì tôi cũng dằn mặt ở lại ăn một bữa vậy.”

*****

Bữa cơm nhanh chóng được chuẩn bị xong. Tay nghề của Ngọc Thanh thuần thục vô cùng, hơn nữa các món ăn nàng nấu lại có hương vị đặc biệt, khiến cho Nguyễn Phong không khỏi nhớ tới một “quê nhà” đã xa. Đám trẻ lang thang lúc này đã quây quần bên mâm cơm, không chỉ có ba đứa nhóc mà Nguyễn Phong đã gặp lúc đầu, ngoài ra còn có thêm bốn đứa nữa mới được gọi về. Đám trẻ đã lâu không được một bữa ăn đầy đủ, lúc này nhìn thấy những món ăn thơm ngon được bày trên mặt bàn liền háo hức vô cùng, tay bát tay thìa lách cách rộn ràng khiến cho không khí bữa ăn càng thêm náo nhiệt.

Đắm chìm trong không khí quây quần ấy, Nguyễn Phong càng thêm nhớ đến bữa ăn gia đình sum vầy náo nhiệt. Con người ta thường vậy, đã trải qua mất mát thì mới biết trân trọng, chính vì thế Nguyễn Phong lúc này hết sức coi trọng những phút giây đầm ấm trong bữa cơm gia đình. Trái ngược với Nguyễn Phong, về mặt của Thanh lúc này lại mang đượm nét buồn. Thằng nhóc Tí bực tức bỏ đi khiến cho nàng cảm thấy vừa lo lắng lại vừa khó chịu. Cái cảm giác bị một người thân thiết hiểu lầm và trách móc vô cớ thật đúng là không dễ thích nghi. Nguyễn Phong nhanh chóng phát hiện ra cảm xúc khác thường của nàng, mặc dù hẳn có thể hiểu được nỗi lòng của Thanh nhưng lại không biết làm cách nào để an ủi nàng. Loay hoay một hồi, cuối cùng cũng nghĩ được một phương pháp khả thi để giúp Thanh. Gấp cho thanh vài miếng thức ăn, Nguyễn Phong lựa lời nói:

“Thanh cô nương, tôi nghĩ cô không nên quá buồn bực vì chuyện của nhóc Tí làm gì. Trước hết cô hãy ăn cơm đi, chút nữa tôi sẽ giúp cô và nhóc Tí hòa giải, được chứ?”

Thanh nghe được lời an ủi của Nguyễn Phong thì khẽ mỉm cười gật đầu. Không biết vì sao, trong lòng nàng đối với hắn lại có một sự tín nhiệm lạ kỳ!

*****

Trong một gian nhà bỏ hoang đầu hẻm, thằng Tí đang bực tức vùng vẫy quật đánh vào không khí, giống như muốn phát tiết hết tất cả những bực tức trong lòng. Đánh chán chê một hồi, thằng Tí mệt mỏi ngồi bệt xuống đất, miệng vẫn lầm bầm không ngừng:

“Chị Thanh đáng ghét! Đồ không có nghĩa khí! Đồ, đồ... đáng ghét! Không ngờ lại bán đứng mình! Hừ... Hừ!”

“Này nhóc, ngồi một mình lầm bầm như thế chả có tác dụng gì đâu!”

Đúng lúc này, một giọng nói bất ngờ vang lên phía sau lưng thằng Tí khiến nó giật bắn người. Thế nhưng rất nhanh nó đã xụ mặt xuống, hẳn học nói từng tiếng:

“Đừng có mà giả ma giả quỷ, ta thừa biết là ngươi rồi. Mau ra đây đi.”

“Ha ha, quả nhiên là có tiền bộ. Chú mày cũng thông minh đấy, đáng tiếc vẫn có lúc mắc phải sai lầm ngớ ngẩn!”

“Ta làm sao thì cứ mặc kệ ta, liên quan gì đến ngươi.”

“Không liên quan đến anh, nhưng lại liên quan đến Thanh. Chú mày không biết là vừa nãy chú mày đã khiến cho Thanh buồn lắm à.”

“Chị Thanh có buồn hay không liên quan gì đến ngươi? Hừ, lại thêm một tên háo sắc muốn tán tỉnh chị Thanh!”

“Cứ cho là vậy đi. Nhưng mà lần này anh muốn giúp nhóc và Thanh hòa giải với nhau.”

“Có hòa giải hay không cũng là chuyện của ta và chị Thanh, ngươi đừng có chõ mũi vào. Đúng là cái đồ thừa hơi!”

“Ồ, nếu chú mày đã không nhận ý tốt của anh thì thôi. Nhưng mà nếu cả đời phải làm cái nghề móc túi thấp hèn này, lại không biết được lúc nào sẽ bị người ta bắt được rồi đánh chết giữa đường, xem ra cũng không phải là hay ho lắm nhỉ?”

Nguyễn Phong vừa nhắc đến đây thì thằng Tí sắc mặt chợt biến. Đúng vậy, cứ mãi làm cái nghề móc túi này liệu đủ sống hay sao? Chẳng may có một ngày nó bị người ta bắt được rồi đánh chết thì mấy đứa em sau này phải trông cậy vào ai? Thằng Tí chợt nhận ra là nó sợ, nó sợ cái kết cục mà hầu hết những thằng móc túi đều gặp phải. Ở cái xã hội này, những thằng móc túi có khác gì bọn chuột, mà đã là chuột thì đều bị người người khinh ghét, chẳng may mà bị bắt được thì đúng là chỉ có một kết cục chết. Những lời này thực không ngoa chút nào, bởi thằng Tí đã tận mắt chứng kiến vài tên “đồng nghiệp” của mình bị người ta bắt được rồi đánh cho một trận nên thân, nhẹ thì cũng ốm liệt giường vài tháng, nặng thì được giải thoát sớm khỏi cái cuộc đời khổ cực mà chúng nó đang sống. Chính vì những “tấm gương” ngay trước mắt này, thằng Tí mới càng thêm sợ cái kết cục của nghề móc túi. Tạm dẹp những suy nghĩ sợ hãi sang một bên, thằng Tí ngẩng đầu lên nhìn về phía Nguyễn Phong:

“Ngươi có cách giúp ta sao?”

“Tất nhiên là có, nhưng mà dường như chú mày không muốn nhận thì phải?”

Nói đến đây, Nguyễn Phong liền quay lưng chuẩn bị bước đi. Thằng Tí thấy cơ hội đổi đời sắp rồi khỏi tầm tay thì trong lòng sốt ruột vô cùng. Thế nhưng, trong lòng nó lại không muốn phải xin xỏ đối phương, bởi chính gã này đã khiến nó và chị Thanh bất hòa. Bóng dáng Nguyễn Phong đi xa dần, đến lúc sắp sửa rời khỏi tầm mắt thằng Tí thì nó chợt kêu lên:

“Khoan đã!”

Nguyễn Phong quay lại, khẽ mỉm cười:

“Thế nào, chú mày đổi ý rồi sao?”

“Người thực sự có thể giúp ta sao?”

“Hoàn toàn là thực!”

“Vậy được. Ta biết người chắc chắn có điều kiện muốn trao đổi với ta, mau nói ra đi.”

“Ha ha, điều kiện của ta thì đơn giản thôi. Ta muốn...”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 152: Tặng chữ mượn tiền.

“Chị Thanh, chị vẫn còn buồn vì anh Tí à. Em nghĩ là anh ấy chỉ giận dỗi nhất thời thôi chứ không có ý gì đâu, chị cũng đừng có để tâm những gì anh ấy nói nhé.”

Trong gian nhà nhỏ cuối con hẻm. Lúc này đã quá giờ ăn trưa, đám nhóc đều đã ngủ trưa hết rồi, chỉ còn lại một mình Thanh ngồi trên bàn, khuôn mặt man mác nét buồn. Bất chợt, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên. Cô bé tên Sửu chẳng biết từ bao giờ đã bước đến bên cạnh Thanh, vẻ mặt cô bé mang theo một phần lo lắng, một phần cầu xin, còn có cả một nét buồn tủi nữa. Người ta vẫn nói, con gái thường nhạy cảm hơn con trai, điều này quả thật không sai. Trong tất cả đám nhóc ở đây, rút cục cũng chỉ có cô bé Sửu này là cảm nhận được nỗi buồn trong lòng Thanh. Nhẹ vuốt mái tóc cô bé, Thanh khẽ mỉm cười đáp lời:

“Em đừng lo, chị không giận thằng Tí đâu. Chẳng qua là chị đang lo lắng cho nó, lo lắng cho cả các em nữa. Nếu các em mà vẫn cứ làm cái nghề móc túi ấy, chẳng may có một ngày bị người ta bắt được thì biết làm sao? Chị chỉ sợ nếu điều ấy thực sự xảy ra, chị sẽ mất đi những đứa em thân thiết mà thôi.”

Trong lời nói của Thanh tràn ngập vẻ âu lo, quả thật những điều mà nàng lo lắng không phải là vô căn cứ. Trên đời này không thiếu người lười biếng, cũng không thiếu kẻ nhẫn tâm. Nếu những đứa trẻ này có một ngày đụng phải loại người như thế, liệu tính mạng của chúng có còn giữ được hay không? Đây chính là mối lo lắng vẫn luôn quần quanh trong lòng nàng bấy lâu nay, thế nhưng muốn tìm được một phương pháp để giúp đỡ đám trẻ này lại thật sự quá khó. Chỉ dựa vào số tiền mà nàng kiếm được để nuôi bọn trẻ cả đời là điều không thể, huống chi đám trẻ này khi lớn lên cũng cần có sự tự lập riêng, đâu thể chỉ biết dựa vào sự giúp đỡ của nàng. Mà muốn tìm cho bọn chúng một công việc yên ổn để làm lại cũng không dễ dàng, người ta nhận người làm cũng muốn tìm người “tử tế” chứ đâu muốn thuê những kẻ “xấu” có quá khứ “không trong sạch”. Nghĩ đi nghĩ lại, Thanh lại càng cảm thấy buồn và đáng thương cho số phận của những đứa trẻ lang thang này.

“Em biết, chị nhất định là đang lo lắng về tương lai của tụi em. Nhưng mà chị cũng đừng có lo lắng quá, bọn em nhất định sẽ tìm được một công việc tử tế để làm mà. Hi hi, sau này có tiền rồi em nhất định sẽ mời chị đi ăn một bữa thật ngon đấy.”

“Được rồi, chị chờ bữa cơm này của em đấy.”

Hai chị em cười đùa vui vẻ, nỗi buồn trong lòng Thanh cũng nhờ vậy mà tiêu biến đi phần nào.

“Chị Thanh!”

Vừa lúc ấy thằng Tí trở về. Chẳng nói chẳng rằng, nó bước thẳng đến trước mặt Thanh. Còn không chờ Thanh kịp hỏi chuyện gì, thằng Tí đã mở lời trước:

“Chị Thanh, em xin lỗi. Vừa nãy là em quá nóng nảy mà không biết phân biệt phải trái, chị bỏ qua cho em nhé.”

Lời xin lỗi của thằng Tí khiến Thanh sững sốt, ngay cả cô bé Sửu cũng sững sốt không kém. Hai người hiểu rất rõ tính cách của Tí, nó là một đứa nhóc cứng đầu không thích nhận sai, vậy mà không ngờ lần này thằng Tí lại chủ động xin lỗi trước.

“Chị Thanh, em biết là chị rất lo lắng cho bọn em, em cũng biết là chị không muốn bọn em mạo hiểm làm nghề móc túi này. Chính vì thế, em đã quyết định rồi. Từ giờ trở đi, em sẽ không bao giờ làm cái nghề móc túi này nữa. Chị hãy yên tâm đi nhé!”

“Em... Em đã lớn thật rồi! Được rồi, chị tin em, chị tin em nhất định sẽ thay đổi được. Thôi nào, từ nãy đến giờ em đã ăn gì chưa? Chị vẫn còn để phần thức ăn cho em đấy, mau vào ăn đi.”

Nỗi lo lắng trong lòng Thanh cuối cùng cũng được giải, vẻ mặt nàng lúc này tràn ngập nét vui tươi, xen lẫn vào đó là những tia tình cảm thân thiết vô cùng. Trong lúc nhất thời, một cô gái mới chỉ mười tám tuổi lại tỏ ra vẻ đẹp hiền từ giống như người mẹ, Nguyễn Phong đứng từ xa nhìn thấy vẻ đẹp ấy cũng trở nên ngẩn ngơ. Vẻ ngây ngốc của Nguyễn Phong không thoát được ánh mắt của Thanh, nàng nhìn thấy vậy nụ cười trên khóe môi lại càng thêm tươi, khe khẽ gật đầu với hân một cái tỏ ý cảm ơn. Nguyễn Phong vô thức nở một nụ cười ngốc nghếch đáp lại. Thế rồi giống như nhớ ra cái gì, Nguyễn

Phong vội vàng quay người vọt đi, chỉ ra dấu rằng sẽ trở lại ngay.

*****

Cửa hàng Thư Phúc Lai – Cửa hàng thư pháp lớn nhất trên phố chợ Tây Trường.

Lúc này là khoảng đầu giờ chiều, con phố trở nên vắng vẻ hơn rất nhiều so với lúc sáng, mà đối với một cửa hàng thư pháp thì thời điểm này chính là lúc vắng khách nhất trong một ngày. Ông chủ Thư Phúc Lai dáng người mập mạp đang ngồi trên một chiếc ghế dựa mây nhè nhẹ đung đưa, đôi mắt khép hờ tận hưởng chút giờ phút nghỉ ngơi rảnh rỗi. Đúng lúc này, một bóng người bước vào trong cửa hàng, mỗi bước đi nhìn như chậm rãi khoan thai nhưng tốc độ lại không hề chậm một chút nào. Ông chủ cửa hàng thấy có khách thì vội vã đứng dậy, nháy mắt đã trưng ra nụ cười đặc hữu mời khách của mình. Thế nhưng còn chưa đợi hân mời chào, đối phương đã lên tiếng trước:

“Ông chủ, nơi này có thu mua tranh thư pháp không?”

“Có chứ, có chứ. Chúng tôi kinh doanh tranh thư pháp, tất nhiên là sẽ phải thu mua tranh rồi. Chẳng hay công tử muốn bán tranh thư pháp gì, có phải là bút tích của thi gia nổi tiếng không?”

“Ồ, vậy không biết là cửa hàng của ông có vị đại sư giám định nào hay không?”

“Ha ha, công tử hỏi đúng người rồi. Thật chẳng dám giấu, tôi chính là một đại sư giám định thư pháp. Công tử làm ơn đưa bức tranh thư pháp của công tử để tôi giám định.”

“Ông chủ, ta muốn giám định chính là thư pháp của ta, được chứ?”

“Chuyện này cũng không có gì đặc biệt, hoàn toàn nằm trong khả năng của tôi.”

“Nếu vậy thì tốt quá. À, tôi có thể sử dụng giấy bút ở đây được chứ?”

Nghe đối phương nói đến đây, ông chủ cửa hàng hơi nhúm mày lại, nhưng rất nhanh sau đó vẻ mặt lại giãn ra, niềm nở nói:

“Được thôi, thế nhưng giấy bút này đều phải tính phí.”

Nói rồi, ông chủ liền dẫn Nguyễn Phong đi đến trước một chiếc bàn trong phòng. Lật tìm trên giá sách một hồi, ông chủ lấy xuống một cuộn giấy vẽ tranh thuộc loại khá đưa đến trước mặt Nguyễn Phong. Có giấy có bút, Nguyễn Phong lập tức bắt đầu viết chữ. Chỉ thấy cây bút trong tay hần giống như có linh tính, nét bút viết lên giấy mạnh mẽ mà lại mềm dẻo, từng nét từng nét chẳng khác nào rồng bay phượng múa. Ông chủ cửa hàng đứng một bên xem thì kinh ngạc không thôi, sau đó trong lòng bỗng dâng lên một niềm hạnh phúc như vừa bắt được vàng. Người thanh niên trước mắt hần đây, tài năng thật không tầm thường, chỉ cần nhìn quá trình hần viết chữ là cũng nhìn ra được vài phần.

“Phù!”

Nét bút cuối cùng cũng dừng lại, Nguyễn Phong nghề thở ra một hơi dài điều hòa tâm tình. Ông chủ cửa hàng nhìn vào bức thư pháp không kìm được mà há hốc mồm. Trên bức thư pháp chỉ viết đúng một chữ “Thanh”, ngoài ra không còn bất cứ thứ gì khác. Ấy thế nhưng chính điều này lại khiến cho bức thư pháp càng trở nên độc đáo đặc biệt. Nhìn vào nét chữ được viết trên giấy, ông chủ cửa hàng chỉ cảm thấy trong lòng dâng trào một cảm giác thanh nhã vô cùng. Nét “thanh” ấy giống như cánh sen nở giữa bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, lại có phần giống với vẻ thanh thuần của ngọc quý được mài kỹ, tỏa ra một cảm giác cao quý khiến người ta “kính” nhưng không “sợ”, ngược lại lại cảm thấy trân trọng vô cùng. Ông chủ khẽ dụi dụi mắt, bởi hần vừa mới nhìn thấy ảo giác. Đúng vậy, chính là ảo giác! Không ngờ chỉ nhìn vào một bức thư pháp mà lại bị ý ẩn trong nét bút tạo ra ảo giác, xem ra đây đúng là bút tích của một bậc đại thư pháp gia rồi.

“Ông chủ, bức tranh này thế nào?”

“Tốt, tuyệt! Cả đời tôi giám định thư pháp đã nhiều, thế nhưng một bức thư pháp tuyệt như thế này thì tôi mới chỉ gặp có hai lần. Một lần trong đó chính là bức thư pháp của quý khách, mà lần còn lại là khi tôi nhìn thấy bức thư pháp của đại thư pháp gia Cao Huân.”

Nói đến đây, chợt giọng của ông chủ trở nên gấp gáp hơn hẳn:

“Quý khách, không biết cậu có thể bán bức thư pháp này cho cửa hàng chúng tôi hay không. Tôi có thể trả cho cậu năm mươi đồng bạc ... à không, một trăm đồng bạc! (*) Cậu thấy thế nào?”

“Ha ha, chữ của tôi không phải để bán, bức tranh chữ này tôi sẽ tặng cho ông. Thế nhưng, hiện tại tôi đang cần một món tiền, nếu ông có thể giúp tôi thì tôi sẽ ghi nhớ trong lòng, chờ ngày tôi được đề tên bằng vàng, ra làm quan cho triều đình thì nhất định sẽ hoàn trả đầy đủ cho ông.”

“Cậu... cậu nói... thật?”

“Thật! Ha ha ha.”

“Vậy cậu cần bao nhiêu tiền?”

“Cũng không nhiều lắm, hai mươi đồng bạc. Ông giúp tôi được chứ?”

Ông chủ cửa hàng nghe thấy Nguyễn Phong nói vậy thì ngẩn cả người, thế rồi hần luồng cuống đáp ứng ngay, chỉ sợ đối phương thay đổi chủ ý. Nhận lấy hai mươi đồng bạc, Nguyễn Phong khẽ mỉm cười:

“Phần ân tình này tôi xin ghi nhớ. Ông chủ, tôi là Nguyễn Phong, sau này tên đề bằng vàng rồi chắc chắn sẽ trả lại số tiền này cho ông.”

“Ha ha, cậu cũng đầu cần khách sáo như vậy, có thể tặng tôi một bức tranh chữ quý như thế này thì tôi đã sớm coi cậu là bằng hữu rồi. Hai mươi đồng này nếu cậu cần thì tôi có thể cho không cậu cũng được.”

“Ồ, vậy sao được chứ. Tặng chữ là tặng chữ, mà mượn tiền là mượn tiền, không thể xếp chung hai việc lại được. Thôi, tôi còn có việc phải làm, sau này khi rảnh rồi nhất định sẽ đến thăm ông chủ. Tạm biệt!”

“Tạm biệt.”

*****

Cao Huân: Huân Cao =>)). Chắc là mọi người đoán được thư pháp gia này là ai rồi nhỉ!

(*): Giới thiệu về hệ thống tiền tệ tại Hồng Bàng đại lục: Về cơ bản thì tiền được dùng thông dụng trong dân gian ở Hồng Bàng đại lục đều là tiền kim loại, được đúc thành hình tròn ở giữa có lỗ vuông. Trên tiền thường có khắc chữ ở hai mặt, một bên là niên hiệu của nhà vua và năm tương ứng, bên còn lại là tên nước để phân biệt. Tiền chủ yếu được phân thành ba loại là tiền đồng, tiền bạc và tiền vàng. Một trăm đồng được gọi là một quan, giá trị tương đương với một đồng bạc. Một trăm đồng bạc có giá trị tương đương với một đồng vàng.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 153: Một buổi chiều.

“Hừ, đúng là tên không giữ lời. Tưởng rằng hần sẽ giúp mình, không ngờ lại chỉ giỏi nói miệng, giờ thì chuồn mất rồi.”

“Này nhóc, chú mày làm bấm cái gì thế?”

Nguyễn Phong chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, lời nói của hần khiến cho thằng Tí đang đứng làm bấm giật đánh thót một cái. Chẳng biết tại sao, từ lúc gặp kẻ này đến giờ, thằng Tí liên tục bị hần dọa cho giật mình. Cái câu hỏi cổ quái này lòng vòng trong lòng thằng Tí mấy lượt rồi mới bị nó dần xuống. Nhìn một đồng đồ linh kinh trong tay Nguyễn Phong, thằng Tí không kìm được mà bật lên tiếng hỏi:

“Này, cái gì đây?”

“Ha ha, đây là mấy thứ anh chuẩn bị để giúp chú mày đây. Mau lại đây bé giúp anh một tay đi nào, tí nữa anh còn phải dạy chú mày cách làm một số thứ nữa.”

Thằng Tí nghe vậy thì tò mò nhìn chăm chăm vào đồng đồ trên tay Nguyễn Phong, mãi cũng không đoán ra là hần định dạy cho nó làm cái gì.

Sau khi khuôn hết đồng đồ vào trong sân nhà, Nguyễn Phong lại lôi ra thêm hàng đồng thứ khác để ở trong túi hần. Nhìn cái túi bé bé mà lại có thể chứa được nhiều đồ đến vậy, thằng Tí ngạc nhiên không thôi. Mãi đến khi cả một góc sân đã bày la liệt đủ mọi thứ, Nguyễn Phong mới dừng lấy đồ ra.

“Ừ, giờ thì lên làm cái gì trước đây nhỉ? Chong chóng, đèn xẻ rãnh hay là tò he nhỉ? Đèn xẻ rãnh còn cần chuẩn bị các thứ vật liệu mất một lúc, tò he cũng còn phải nấu bột lên mới được, thôi thì làm chong chóng trước vậy.”

Thằng Tí đứng một bên nghe những lời Nguyễn Phong nói thì ngờ ngác chẳng hiểu chút gì. Chong chóng tre là cái gì, đèn xẻ rãnh là cái gì, mà tò he lại là cái gì? Toàn những thứ mà nó từ bé đến giờ chưa bao giờ nghe đến, mà thậm chí tất cả những người có mặt tại kinh thành này cũng chưa từng nghe đến ý chứ. Thằng Tí từ năm sáu tuổi đã phải vật lộn kiếm sống, mặc dù nghề nghiệp không trong sạch cho lắm nhưng mà kiến thức nó thu được lại rất nhiều. Nó dám vỗ ngực tự hào là khắp thành Đông Long này không có chỗ vui chơi nào nó không biết, mà chuyện lạ nó từng nghe cũng không phải là ít, ấy thế mà Nguyễn Phong lại vẫn tạo cho nó một cảm giác lạ lẫm và bí ẩn vô cùng.

Nguyễn Phong vốn bận rộn tập trung vào công việc của mình, đối với những suy nghĩ trong lòng thằng Tí thì hần cũng chẳng buồn để tâm đến. Thế nhưng hần chợt nhớ ra, hần còn phải hướng dẫn cho thằng Tí cũng như đám nhóc ở nơi này cách làm nữa:

“Này nhóc, chú mày mau vào gọi mấy đứa còn lại ra đây. Hôm nay anh sẽ dạy cho mấy đứa một nghề mới.”

“Cái gì, cái đồng này chính là “nghề” mà lúc trước chúng ta giao hẹn ấy hả?”

“Đúng thế, chú mày có muốn học không nào? Nếu không học thì thôi vậy!”

“Áy, áy khoan. Học, nhất định là ta phải học chứ. Người chờ một chút, ta đi gọi mấy đứa nhóc.”

Thằng Tí vội vã chạy vào phòng. Chỉ nghe thấy một loạt tiếng kêu gọi quát tháo, một lúc sau đám nhóc đang ngủ trưa đều đã bị thằng Tí đánh thức lòi ra ngoài sân hết.

“Có chuyện gì vậy anh Tí, em vừa mới chợp mắt thôi mà, sao lại gọi dậy gấp thế?”

“Đừng lải nhải nữa, mấy đứa mau tập trung tinh thần đi. Hôm nay sẽ có người dạy chúng ta một nghề mới, sau này sẽ không còn phải đi làm cái nghề móc túi nữa rồi.”

Vừa nghe thằng Tí nói vậy, cả đám nhóc đang ngái ngủ lập tức mở trừng hai mắt, đứa nào đứa nấy đều bị tin tức này làm cho kinh ngạc không thôi.

“Anh nói thật không anh Tí?”

“Thật hả anh Tí?”

“Em không nằm mơ chứ?”

“Chúng mày ồn ào quá đấy, mau im lặng đi. Hấn sẽ dạy cho chúng ta nghề mới, mấy đứa tập trung chú ý cách làm nhé, đứa nào mà không nhớ được thì tối nay phạt không cho ăn cơm.”

Thằng Tí vừa dứt lời, đám trẻ ngay lập tức im bật, đứa nào đứa nấy gât gao nhìn về phía Nguyễn Phong, ánh mắt chăm chú chỉ sợ bỏ lỡ một động tác nào đó của hắn.

“Ha ha, mấy nhóc, mau lại đây đi. Anh sẽ vừa làm vừa hướng dẫn mấy đứa, đảm bảo tối nay không đứa nào bị thiếu cơm hết.”

Nguyễn Phong mỉm cười gọi mấy đứa nhóc đến, lần lượt phân công cho chúng các công việc lật vật như xử lý nguyên liệu. Chờ đến khi tất cả đều đã được chuẩn bị ổn thỏa, Nguyễn Phong lại tiếp tục bắt tay vào làm ra các loại đồ chơi mới. Mấy cánh giấy màu được gấp lại, ở giữa ghim lại bằng một cái đinh nhỏ, ghim luôn lên trên một que tre, một cái chong chóng nháy mắt đã được hoàn thành. Lại vài lớp giấy màu được xếp chung với nhau, cũng gấp lại cẩn thận rồi ghim lên que tre, cánh chong chóng đủ mọi màu sắc nhẹ đung đưa theo gió. Theo bàn tay của Nguyễn Phong thoăn thoắt gấp từng cánh giấy lại, đám nhóc ngơ ngác ngắm đủ loại màu sắc xoay tròn trong sân, tưởng như nháy mắt đã lạc vào thế giới màu sắc thần tiên mà chúng hằng mơ ước.

“Oa, đẹp thật đấy!”

“Đẹp thật! Em còn tưởng là mình đang mơ chứ.”

Đám nhóc trầm trồ xuýt xoa, đây là lần đầu tiên chúng được nhìn thấy những món đồ chơi độc đáo mà lại đẹp như thế này.

“Ha ha, mấy nhóc mau đến đây làm thử đi. Cánh giấy gấp như thế này... Lúc ghim lên cán tre cũng phải cẩn thận nhé, coi chừng bị đứt tay đấy...”

Nguyễn Phong hào hứng chỉ dạy cho lũ trẻ làm đồ chơi, trong lòng hắn bất chợt cũng dâng lên một niềm vui không tên, có phần thân thuộc lại xen lẫn một tia hoài niệm. Cảnh tượng ngoài sân nhà náo nhiệt vô cùng, ngay cả Thanh và cô bé Sừu cũng bị thu hút. Chẳng biết từ lúc nào, Thanh đứng tựa vào cánh cửa, ánh mắt chăm chú nhìn theo từng động tác, từng nét biểu cảm của Nguyễn Phong. Trong lòng nàng bất ngờ lại dâng lên một thứ cảm giác dịu êm lạ thường, chỉ muốn thời gian mãi dừng lại như thế này để nàng có thể ngắm nhìn người nam nhân kia. Suy nghĩ này vừa hiện lên trong tâm trí khiến Thanh chợt sùng sốt giật mình, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng. Chẳng biết tại sao, từ khi gặp người thanh niên này ở tại lầu Ngưng Bích, trong lòng nàng lại đã nảy sinh ra một thứ cảm xúc khó xác định, như là thích, như là quý mến, lại như là... Yêu? Không đúng, mới chỉ gặp mặt có hai lần, làm sao đã có thể yêu hắn được chứ? Khuôn mặt vốn đã đỏ bừng của Thanh lúc này lại càng thêm hồng, một màu hồng giống như trái táo chín mọng thơm ngon hấp dẫn người khác. Nguyễn Phong bất chợt nâng đầu lên, vừa hay nhìn thấy vẻ mặt ấy của Thanh khiến cho hắn lại ngây ngẩn không thôi. Một nam một nữ, ánh mắt hai người bất chợt gặp nhau, không hề có một lời nói nhưng vẫn khiến trong lòng mỗi người nảy sinh một thứ cảm xúc lạ thường. Là bối rối, là xúc động nhất thời, hay là yêu thích? Không biết, không hiểu, cũng không cách nào giải thích rõ được.

“Chị Thanh, sao mặt chị lại đỏ thế? Chị bị sốt à?”

Lời quan tâm của cô bé Sừu khiến cho tình cảnh bối rối giữa hai người được giải tỏa. Thanh vội vã quay mặt đi, không dám đối diện với Nguyễn Phong nữa, thế nhưng ánh mắt vẫn cứ thi thoảng liếc về phía hắn. Nguyễn Phong vừa thấy Thanh có ý định bỏ đi thì trong lòng chợt thấy vội vã. Lạ thật, mấy lần đối diện với sinh tử mà Nguyễn Phong cũng không hoảng sợ vội vã, thế mà lần này hắn lại gấp gáp lạ thường:

“Thanh cô nương! Cô... cô có muốn... cùng làm đồ chơi với chúng tôi không?”

Chỉ là một lời đề nghị bình thường, ấy thế mà Nguyễn Phong nói ra cũng ngập ngừng đến mấy lần. Thanh nghe thấy vậy thì chẳng biết vì sao lại vui mừng thế nhưng về mặt vẫn mang đậm nét ngại ngùng chỉ khe khẽ gật đầu. Một buổi chiều nhẹ nhàng trôi qua, đối với đám trẻ thì đứa nào đứa nấy vui vẻ khôn xiết, mà đối với một vài người nào đó, buổi chiều hôm nay sao cứ bồng bềnh thế nhỉ?

“Nào, mấy đứa chuẩn bị chưa. Cẩn thận đề ý nhé, anh bắt đầu này.”

Giọng Nguyễn Phong tràn ngập niềm vui, cứ như thể được trở về thời tuổi thơ khi cùng đám bạn vui chơi trong một đêm hội nào đó vậy. Ngón tay Nguyễn Phong nhẹ vẩy, một tia lửa bé nhỏ chuẩn xác bắn lên trên bắc đèn. Chiếc đèn xê rãnh bùng sáng, từng hình ảnh dần hiện lên theo vòng quay, kể

lại một tích chuyện xưa hấp dẫn. Đám trẻ ngồi chăm chú quan sát ánh đèn, ánh mắt đứa nào đứa nấy mơ màng nhìn lên những bóng hình chợt sáng chợt tối. Lời kể chuyện đã dừng từ lâu, thế nhưng tâm trí lũ trẻ chẳng biết đã sớm hòa nhập vào câu chuyện từ lúc nào, đứa nào là anh hùng, đứa nào là dũng sĩ, lại có đứa nào mơ tưởng biết được phép thần tiên. Ngọn lửa dần tàn, chiếc đèn cũng quay chậm dần rồi dừng hẳn. Nguyễn Phong không muốn phá vỡ niềm vui tưởng tượng của đám trẻ, nhẹ nhàng đứng dậy định rời đi.

“Nguyễn Phong, cảm ơn anh nhé.”

Một giọng nói nhẹ nhàng vọng theo gió truyền đến tai Nguyễn Phong. Bước chân của hắn chợt dừng lại, Nguyễn Phong quay lại nhìn về phía Thanh, khóe miệng nhẹ nhàng mỉm cười. Hai người nhìn nhau chẳng ai nói gì, thế nhưng ý trong đó thì lại chẳng lời nào diễn tả được.

“Anh Phong, ngày mai anh lại đến nhé. Bọn em muốn nghe truyện cổ tích của anh.”

“Đúng đó, đúng đó. Chuyện của anh hay quá, ngày mai anh lại đến kể cho bọn em nhé.”

Đám trẻ lúc này đã trở nên thân thiết với Nguyễn Phong, đứa nào đứa nấy nhao nhao lên tiếng, chỉ hy vọng có thể được nghe những câu chuyện hấp dẫn của hắn.

“Được rồi, anh sẽ thường xuyên đến đây kể truyện cổ tích cho mấy đứa nghe. Mấy đứa nhớ phải ngoan đó, đừng làm việc xấu như trước đây nữa nhé. Chúc mấy đứa làm nghề mới này thành đạt nhé.”

Nói rồi Nguyễn Phong lại quay sang phía Thanh. Chỉ thấy hắn lấy từ trong túi ra bốn đồng bạc đưa cho nàng:

“Chỗ này tôi có một chút tiền, coi như là tiền vốn làm ăn của mấy đứa nhóc, cô giữ hộ bọn nó nhé.”

Đặt tiền vào trong tay Thanh, Nguyễn Phong lại xoay người bước đi. Bóng hình hắn dần khuất vào trong màn đêm, chỉ còn lại những ánh mắt vẫn cứ dõi theo hình bóng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 154: Khai hội.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, ngày khôi hội khoa cử cũng đến gần sát. Đầu tháng mười một, gió đông lạnh lẽo ủa về từng cơn, thổi tung từng trận tuyết trắng lất phất. Tiết trời lạnh lẽo, thế nhưng lòng dân Đại Việt lại càng lúc càng háo hức, ai ai cũng chờ mong kết quả khoa thi ba năm một lần.

Nơi kinh đô, từng hàng cây khẳng khiu trơ trọi rung rung theo gió tuyết, giống như run lên vì gấp gáp chờ mong, lại giống như hân hoan chờ ngày khai hội. Khắp kinh thành giăng giăng một màn tuyết trắng, thế nhưng thời tiết vẫn chẳng làm khó được lòng người, chốn phố phường phồn hoa đô hội vẫn không vì sắc trời ảm đạm mà nhạt nhòa đi bản sắc của mình. Chỉ còn vài ngày nữa là đến tiết lập đông, cũng là ngày hội thi bắt đầu. Trên khắp phố phường nơi nơi đều nhìn thấy thông báo của triều đình về khoa thi. Bầu không khí náo nức của một mùa khoa cử hiển hiện khắp chốn!

Đêm! Ánh đèn lồng rực rỡ soi rọi khắp phố phường khiến cho cảnh sắc càng thêm huy hoàng. Thế nhưng ánh sáng huy hoàng ấy lại không thể bao phủ khắp chốn kinh đô, chỉ ít còn có hoàng cung không chịu chút ánh hưởng. Đêm không trăng, hoàng cung ngói vàng điện ngọc hoành tráng vào ban ngày lúc này đây lại tràn ngập vẻ thâm nghiêm và nặng nề. Ánh đuốc bập bùng cháy, soi rọi đường đi cho từng đội cấm quân tuần tra xung quanh hoàng cung. Khuôn mặt ai nấy đều thuần một vẻ nghiêm trang không đổi, mặc cho gió lạnh không ngừng tấp vào mặt. Ánh mắt của họ đều thẳng tắp nhìn về phía trước, từng giác quan trên cơ thể đều được vận dụng đến mức tối đa, cẩn thận nắm vững tình hình trong phạm vi bảo vệ. Dưới sự bảo vệ của họ, đừng nói là thích khách hay gian tặc, chỉ e là đến cả một con muỗi cũng khó lòng đột nhập được vào hoàng cung.

Điện Càn Nguyên. Tòa cung điện được dùng làm nơi thiết triều vào ban ngày vốn phải đóng cửa vào ban đêm, chẳng ngờ đêm nay ánh đèn đuốc vẫn sáng rực. Bên trong điện, hoàng đế Lý Hiện Tông đang ngồi trên ngai vàng, bên dưới đại điện chỉ có một người duy nhất chính là Lý Càn Hiếu.

“Càn Hiếu, hôm nay ta bỗng nghĩ đến một việc: ta muốn đổi quy tắc thi cử của khoa thi năm nay.”

Lời của hoàng đế vừa nói ra khiến cho Càn Hiếu đang đứng phía dưới kinh ngạc:

“Phụ hoàng, chẳng hay vì sao người lại có ý định này?”

“Đêm qua ta có một giấc mơ!”

Những lời hoàng đế nói ra dường như không có chút liên quan, thế nhưng Lý Càn Hiếu thì lại nhận ra được ẩn ý trong lời nói của vua cha. Cặp lông mày của hắn hơi nhíu lại, lặng yên lắng nghe những lời kể tiếp của hoàng đế.

“Ta mơ thấy, cảnh binh đao loạn lạc. Ta mơ thấy, dân chúng phải chịu lầm than. Sau cùng ta chỉ thấy một mảng tối đen không chút ánh sáng. Trong cái không gian tối đen ấy tràn ngập những cảm xúc tiêu cực. Hoảng sợ, giận dữ, thù hận, chết chóc... Ngay cả bây giờ nhớ lại cảm giác ấy vẫn khiến ta

không kim được mà run rẩy. Càn Hiếu, con thứ nói xem, giấc mơ như vậy liệu có phải là một điềm báo xấu hay không?”

“Phụ hoàng, xin thứ cho nhi thần nói thẳng. Theo ý kiến của con, có lẽ chúng ta nên bắt đầu dự trữ quân nhu lương thảo, đề phòng ngoại bang xâm lấn, đồng thời cũng phải đề phòng nội loạn phản nghịch.”

“Lời ấy là có ý gì?”

“Thưa phụ hoàng, người là vua của một nước, nhận được sự bảo hộ của long thần, bản thân tự nhiên sẽ được hưởng sự bình an, tâm tình không lo bị ngoại vật quấy nhiễu. Nay người mơ thấy những điều như vậy, hẳn là do long thần truyền xuống, có ý nhắc nhở người nên cẩn thận với ngoại bang. Huống chi hiện tại ma khí đã xuất hiện, đại lục Hồng Bàng lại sắp sửa phải hứng chịu một kiếp nạn đáng sợ. Trong thời buổi loạn lạc ấy bất cứ là ai cũng sẽ phải có một phần trách nhiệm, càng huống chi chúng ta là dòng dõi hoàng thất, có trách nhiệm dẫn dắt con dân Đại Việt đạt được ấm no hạnh phúc. Nếu như chúng ta sớm có chuẩn bị thì khi đối mặt với kiếp nạn cũng sẽ dễ dàng hơn một chút.”

Lý Càn Hiếu cẩn thận trình bày suy nghĩ của mình, hoàng đế Hiền Tông cẩn thận lắng nghe, trên mặt lộ ra ý tươi cười tán thưởng.

“Con nói rất hợp với ý ta. Vậy con nghĩ đề thi năm nay nên thay đổi như thế nào?”

“Dạ thưa phụ hoàng, con nghĩ bây giờ chúng ta chọn hiền tài nên tập trung lựa chọn những người biết nhìn xa trông rộng, vẫn phải biết cách củng cố đất nước, võ phải có dũng có mưu để chống lại ngoại địch. Nếu đã vậy, chi bằng chúng ta lấy đề văn là đạo trị quốc, phân biệt là đạo trị dân, đạo đối nội và đạo đối ngoại; lấy đề võ bao gồm cả vũ dũng và tài thao lược. Đây là ngu ý của con, thỉnh xin phụ hoàng xem xét.”

“Ha ha, những lời con vừa nói cũng chính là những gì ta đã dự định. Trong số các con trai của ta, con quả thật là người hiểu ý ta nhất.”

“Đa tạ phụ hoàng đã khen thưởng.”

*****

Cách kinh đô Đông Long về phía tây nam ba mươi dặm là một tòa trang viên bề thế vô cùng. Chủ nhân của tòa trang viên cũng vô cùng nổi tiếng, uy danh lan xa, khắp nước Đại Việt không có người nào không biết đến. Đêm đã khuya thế nhưng tòa trang viên này vẫn bập bùng ánh đuốc, liên tục có vệ binh tuần tra qua lại, tác phong kỷ luật mặc dù không so sánh được với cấm vệ quân trong hoàng cung nhưng cũng không kém quá xa. Bên cạnh cửa lớn đặt một tấm bia đá to được chạm trổ tinh tế, trên đề hai chữ uy nghi bệ vệ: “Lâm phủ”.

Đã quá nửa giờ rồi, người trong Lâm phủ cũng đã dần chìm vào giấc ngủ, thế nhưng vẫn có ba căn phòng thấp đèn sáng trưng. Tại một trong ba căn phòng, hai vị thiếu gia nhà họ Lâm đang cùng ngồi bàn chuyện với nhau, đối diện với bọn họ là một kẻ toàn thân mặc đồ đen kín mít, nhìn ra có vẻ giống với thích khách hay trộm cướp hơn là người hầu trong phủ. Lâm Chính nhìn về phía gã mặc đồ đen mà hỏi:

“Liễu Uy, việc mà ta giao cho ngươi đã điều tra đến đâu rồi?”

“Thưa đại thiếu gia, thông tin về những kẻ mà cậu muốn tìm hiểu tôi đều đã thu thập đầy đủ rồi ạ.”

Giọng nói của Liễu Uy khàn khàn, nghe qua có cảm tưởng như không phải tiếng người mà chỉ là tiếng gỗ mục nát. Cùng lúc hắn trả lời Lâm Chính, tay hắn cũng móc từ trong ngực ra một phong bao đưa cho hai vị thiếu gia. Lâm Thuận tiếp lấy phong bao liền thuận tay mở ra xem. Bên trong là một tập giấy được xếp đặt ngăn nắp, phân biệt chia thành ba bộ, mỗi bộ đều có một bức tranh khắc họa chân dung cùng với một số thông tin khác như địa chỉ, quê quán... Lâm Chính, Lâm Thuận lần lượt xem qua rồi khẽ gật đầu cười, đồng thời ra hiệu cho Liễu Uy rời đi. Chờ khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Lâm Chính mới lên tiếng:

“Em trai, lần này chúng ta đã có những thông tin cần thiết về bọn chúng, em thử nói xem chúng ta nên đối phó với bọn chúng thế nào?”

“Hừ, tội lỗi mà bọn chúng gây ra thật đáng chém trăm nghìn đao cũng không hết tội. Thế nhưng chúng ta lúc này lại chưa thể trực tiếp đối phó với bọn chúng được, dù sao đây cũng là nơi kinh đô ngay dưới chân thiên tử, việc làm không cẩn thận hẳn sẽ dẫn đến phiền phức khó lường. Tuy nhiên đối phó với một người không nhất thiết phải tiêu diệt hẳn ngay lập tức, chúng ta có thể từ từ phá hủy cuộc sống của hắn, khiến cho hắn tiến dần đến bước đường cùng, phải chịu cảnh thân thích không dám nhận, ngày thì lo sợ không dám ra đường, đêm thì tuyệt vọng không dám ngủ. Khiến cho hắn suy sụp toàn diện về mặt tinh thần rồi chúng ta mới ra tay khiến cho bọn chúng muốn sống không được mà muốn chết không xong, như vậy mới có thể giải được mối hận trong lòng.”

“Ha ha, mưu kế của em ngày càng hiểm độc đấy, nhưng em nói rất đúng, phải khiến cho bọn chúng tuyệt vọng hoàn toàn, không còn một chút niềm tin nào vào cuộc sống thì mới giải được mối hận trong lòng chúng ta. Thế bước đầu tiên trong kế hoạch này em đã có chủ ý gì chưa?”

“Chủ ý nổi bật thì chưa có, thế nhưng phương pháp thì em cũng đã nghĩ được vài cái. Dù sao cũng sắp tới kỳ thi rồi, có lẽ chúng ta nên giúp bọn chúng một chút để tiến được xa hơn trên đường công danh nhỉ?”

Lâm Thuận nói đến đây liền nhấn mạnh mấy từ cuối cùng. Lâm Chính nghe vậy thì liền bật cười ha hả. Thật không may, năm nay người làm quan chủ khảo lại mang họ Lâm, kẻ mà hai anh em bọn họ đối phó chỉ e sẽ thật sự được “tiến” rất xa trên đường công danh.

*****

Mồng bảy tháng mười một, tiết lập đông. Thời tiết năm nay thế nhưng lại diễn biến lạ thường, trước ngày lập đông, ba bốn hôm liền trời không đổ tuyết, chỉ có điều cái rét lạnh căm căm vẫn bao phủ lên khắp cả kinh đô Đông Long. Sáng sớm hôm nay, trời giống như cũng chung niềm vui ngày khai hội, lớp

mây mù bao phủ bầu trời lại được vén ra một chút, để lọt xuống vài tia nắng nhạt lạnh lẽo.

Quốc Tử Giám. Tại quảng trường rộng lớn nhất nơi này, đám sĩ tử đã sớm tụ tập lại đông nghịt. Hơn mười năm vạn sĩ tử từ khắp nơi trên khắp cả nước đổ về kinh đô dự thi, lúc này đây đều tập trung tại cùng một chỗ quả thực là một cảnh tượng hùng tráng vô cùng. Từng đoàn sĩ tử xếp thành hàng dài, mỗi hàng cũng phải đến cả nghìn người, chỉnh tề trang nghiêm chờ đợi thời khắc khoa thi bắt đầu.

Đầu giờ Thìn, ánh mặt trời cuối cùng cũng lộ rạng ra khỏi lớp mây mù. Một dải ánh nắng màu vàng nhạt phủ xuống, dù không xua tan đi được cái lạnh lẽo của mùa đông nhưng lại khiến cho lòng người hân hoan vô cùng. Đúng lúc này, một hồi trống dài vang lên, xen lẫn là tiếng chuông du dương âm vang khắp cả quảng trường. Trên đài cao, một đoàn người khoan thai bước lên, dẫn đầu chính là hoàng đế Đại Việt quốc, theo sau chính là thượng thư bộ Lễ cùng các quan lại dưới quyền. Theo từng tiếng hô rõ ràng của người phụ trách, lấy hoàng đế dẫn đầu, từng lễ nghi của buổi khai hội lần lượt được thực hiện. Tính đến lúc này, hội khoa cử được triều đình tổ chức ba năm một lần đã chính thức được bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 155: Thi!

Sau khi nghi lễ khai mạc khoa thi kết thúc, tất cả sĩ tử đều lần lượt trở lại ký túc xá, phải đến đầu giờ chiều thi buổi thi đầu tiên mới diễn ra.

Đầu giờ Mùi, nắng nhạt vẫn tỏa chiếu khắp kinh đô, xua tan đi phần nào cái rét lạnh của mùa đông. Tại sân Khai Quang, mảnh sân rộng nhất Quốc Tử Giám, hàng vạn thí sinh đều đã an vị, lặng lẽ chờ đợi đề thi của triều đình. Kỳ thi vẫn được phân ra làm ba vòng rõ ràng, mỗi vòng đều cách nhau nửa tháng. Sở dĩ phải cách ra một khoảng thời gian như vậy chính là để triều đình có đủ thời gian chấm bài thi của thí sinh, sau đó sẽ công bố danh sách thí sinh trúng tuyển vào vòng tiếp theo. Cùng lúc các quan lại của bộ Lễ chấm bài thi vẫn là thời gian diễn ra ba vòng thi võ. Chờ cho kỳ thi kết thúc là vừa lúc rằm tháng chạp, triều đình sẽ công bố kết quả khoa thi đến khắp cả nước, đồng thời sẽ tạo điều kiện để các thí sinh đỗ đạt có điều kiện vinh quy.

“Tùng tùng tùng!”

Ba tiếng trống rộn rã vang vọng khắp sân Khai Quang, ngay lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của các sĩ tử. Trên đài cao, một vị quan giám khảo khoan thai bước ra, hai tay nghiêm trang nâng trước mặt, trên tay là một cuộn trục màu vàng: đề thi. Sau khi đã bước đến giữa đài cao, vị giám khảo này cẩn thận mở quyền trục màu vàng ra, âm thanh của hân đậm nét trang trọng truyền đến từng thí sinh.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết.

Nhân dân vốn là nền tảng của một quốc gia, mà trị dân lại là vấn đề quan trọng bậc nhất đối với một vị vua. Minh quân có tài đức thì mới khiến cho nhân dân được ấm no hạnh phúc, mà nhân dân có được hưởng thái bình thì tài đức của minh quân mới càng được đề cao. Trái lại, hôn quân bất tài vô đức sẽ chỉ khiến cho nhân dân lầm than, dân lầm than lại khiến cho ngôi vị của hôn quân khó được bền lâu. Nay trẫm nói gương các bậc tiền đế, chấp bút ra đề trưng cầu ý các khanh: đạo trị dân của một bậc minh quân là như thế nào?

Khâm thủ”

Vị quan giám khảo sau khi đọc xong đề thi liền quỳ xuống giữa đài, hai tay nâng cao đề thi, hướng về phương hướng hoàng cung mà quỳ lạy. Lại ba tiếng trống lần lượt vang lên, báo hiệu cho các sĩ tử biết giờ làm bài thi chính thức bắt đầu. Tiếng trái giây sột soạt, tiếng thổi mực mài vào nghiền nhẹ nhàng, tiếng thờ dài nặng nề của thí sinh không gặp được đề thi như ý, tiếng bút viết trên giấy... Tất cả hòa quện lại với nhau tạo lên một thứ âm thanh đậm chất “khoa cử”.

Tại một vị trí phía đông nam sân Khai Quang có một thí sinh biểu hiện hoàn toàn khác hẳn với mọi người. Trong khi các sĩ tử khác đang tập trung tinh thần phân tích đề bài, suy nghĩ những phương án trả lời sao cho thỏa đáng thì riêng một mình hắn lại đắm chìm trong thứ cảm giác khoa cử đặc biệt này. Hắn thậm chí còn đang phân tích xem cảm nhận của bản thân vào lúc này so với cảm nhận khi tham gia những kỳ thi trước kia có gì khác nhau. Sau cùng, hắn mơ hồ nắm bắt được một tia khác biệt rất cơ bản, rất bản chất, rất... khó nắm bắt. Một điểm nhận thức ấy chỉ vụt qua trong chớp mắt, không kịp nắm bắt thì sẽ khó có thể thông suốt được, thế nhưng hắn lại vẫn có thể thấu hiểu được phần nào. Không nắm bắt được thì thôi vậy, dù sao cũng đã trải qua, trong lòng vẫn lưu lại một ấn tượng nhất định, rồi sẽ có lúc giải thích được điều nghi vấn trong lòng. Nguyễn Phong nhẹ nhàng nâng bút lên, chấm vào trong nghiền mực đã được mài cẩn thận, từng nét bút viết lên trên giấy: “Đạo trị dân của một bậc minh quân...”

*****

“Tùng!”

Một tiếng trống dứt khoát vang lên, báo hiệu giờ làm bài đã kết thúc. Sau bốn tiếng đồng hồ tập trung làm bài, những sĩ tử lúc này đều dừng bút lại. Có kẻ bàng hoàng tiếc nuối, có kẻ lưu luyến nín giữ, có kẻ thỏa mãn đắc ý, có kẻ vui sướng hả hê... Muôn vạn cảm xúc được các thí sinh biểu hiện ra, nhưng hầu hết đều có một cảm giác chung: lo lắng chờ đợi.

Nguyễn Phong bước ra khỏi cửa trường thi, vừa lúc gặp được mấy người bạn cùng sân viện. Cả nhóm tụ tập lại một chỗ, vừa đi vừa bàn luận về bài thi vừa rồi.

“Tấn Sĩ, anh dường như đang rất vui về thi phải? Bài thi vừa rồi anh làm tốt chứ?”

“Ha ha, nhìn vẻ mặt của hần là biết liền mà, đắc ý như vậy chắc hần là làm bài rất tốt rồi.”

“Các anh chỉ biết nói tôi, sao không nhìn lại mình xem. Vương Uy, nhìn vẻ mặt hí hửng như bắt được vàng của anh, hần là bài thi này làm được như ý. Còn cả Phúc Cơ nữa, từ trường thi đi ra đến ngoài này, tôi thấy anh vẫn luôn cười một cách rất vui về đấy chứ.”

“Anh nói sai rồi, tôi cười vui về chẳng qua là vì vui cho các anh đấy chứ.”

“Nếu anh quả thật có lòng quan tâm đến chúng tôi như vậy thì chắc tối nay tôi phải mở tiệc mừng to mới được! Các anh nhìn Nguyễn Phong kia kia, vẻ mặt từ nãy đến giờ vẫn ung dung thản nhiên, nào có ai biểu lộ hết ra ngoài mặt như các anh đâu.”

“Ha ha, Nguyễn Phong hần là đã chắc chắn đổ vào vòng sau rồi, bữa cơm tối nay hay là anh mời chúng tôi đi nhé.”

“Quá lời rồi, các anh nói thế thật khiến cho tôi thấy ngại ngùng đấy. Thôi, để tôi đi gọi thêm Văn Thái và Trần Duy rồi chúng ta đi ăn tối nhé.”

*****

Bộ Lễ

Bài thi của các thí sinh lúc này đã được xếp đặt gọn gàng thành từng chồng, xung quanh đang có hơn hai chục quan lại cẩn thận đánh giá bài thi. Đã là tới muộn, thế nhưng bọn họ vẫn cặm cụi làm việc chưa hề có dấu hiệu sẽ ngừng tay, mà dù bọn họ có muốn dừng tay nghỉ ngơi thì cũng không được như ý. Mỗi mùa khoa cử, các vị quan này đều phải cật lực làm việc từ sáng sớm tinh mơ cho đến đêm muộn để có thể kịp thời đánh giá hàng vạn bài thi. Công việc vất vả, bồng lộc thấp, thế nhưng số lượng quan lại muốn làm việc này lại không ít chút nào, nếu không phải quy chế triều đình giới hạn thì có lẽ lúc này đã có đến bốn mươi mấy vị quan cặm cụi ngồi chấm bài rồi. Thực tế nguồn thu nhập chính của những vị quan đảm nhiệm chức vụ này không phải đến từ bổng lộc triều đình, mà đến từ chính các thí sinh. Dù sao thì nhu cầu đi cửa sau không lúc nào là không có, “một vài” thí sinh có điều kiện mà lại không chắc chắn về tài năng của mình đều sẽ lựa chọn con đường này để có thể gia tăng cơ hội được ra làm quan. Tất nhiên các quan lại làm việc này cũng không dám làm việc một cách tắc trách và lơ đãng. Người có tài thực sự chắc chắn sẽ đạt được tư cách để bước lên con đường công danh, nhưng kẻ không có thực tài cũng có thể có một cơ hội, miễn sao hần có đủ “sức lực” để giành được cơ hội ấy.

“Lâm đại nhân, đây là bài thi mà ngài cần.”

“Được rồi, đặt lên bàn đi. Ta sẽ tự mình đánh giá bài thi này.”

Vị đại nhân họ Lâm này cầm bài thi lên xem. Lần này trong Lâm gia có người nhờ hần đánh rớt bài thi của thí sinh này, đối với hần mà nói thật chỉ là một cái phẩy tay. Thế nhưng không biết mà xui quẻ khiến thế nào, đến lúc xem bài thi hần lại đột nhiên nổi lên hứng thú. Cẩn thận đánh giá bài thi, cặp lông mày của Lâm đại nhân càng lúc càng nhíu chặt lại. Bài thi trước mặt hần thật sự rất đặc sắc: lời văn chau chuốt, luận điểm rõ ràng rành mạch, hơn nữa tư tưởng gửi gắm trong bài văn lại rất tân tiến, nếu thực đem ra áp dụng thì có thể đạt được thành tựu lớn. Đang tiếc, hần lại đã nhận lời đánh trượt bài văn này. Sau một hồi cẩn thận xem xét, cuối cùng Lâm đại nhân lại thở dài. Bút trong tay hần hạ xuống, chỉ nhẹ nhàng gạch hai nét nhưng đã xác định số phận của một bài thi. Bên dưới đề mấy chữ đánh giá về bài thi, Lâm đại nhân liền đề bài thi sang phía bị loại, chỉ có điều hần lại chưa kịp rút tay về ngay lập tức. Có lẽ, hần còn muốn xem lại bài thi mấy lần!

*****

Ngày mùng tám, bầu không khí trong khắp toàn kinh đô đột nhiên trở nên rạo rực lạ kỳ. Ngay từ sáng sớm, dân chúng đã nhộn nhịp tập trung đến doanh trại vệ binh kinh đô khiến cho các tuyến đường xung quanh nơi đây đều trở nên náo nhiệt. Trong doanh trại được phân thành hai khu vực là nội doanh và ngoại doanh. Trong đó, nội doanh là nơi cư trú của binh lính, đồng thời cũng là nơi tập trung quân cơ trọng yếu thì đã sớm được phòng vệ nghiêm mật. Ngoại doanh là nơi binh lính luyện tập hàng ngày, lúc này lại được chia thành chín khu vực rộng lớn, mỗi khu vực đều có một lối đi rộng lớn. Ngày hôm nay, khoa thi võ sẽ được tổ chức tại đây.

Khác với khoa thi văn chỉ có các thí sinh được phép tiến vào trường thi, khoa thi võ lại thoải mái hơn rất nhiều. Xung quanh khu vực thi đấu đều có một vòng sân rộng để cho khán giả đứng quan sát, giờ phút này đã tụ tập chật kín dân chúng kinh đô, thế nhưng dòng người vẫn tiến đến không ngừng. Những sĩ tử tham gia thi võ đã sớm có mặt tại trường đấu, từng người đều dựa theo số thứ tự của mình mà xếp thành hàng dài, mỗi hàng bao gồm một trăm người, phía trước đều được đánh số riêng biệt.

Giờ thìn vừa đến, các vị quan giám khảo lần lượt bước lên chính giữa các lối đi. Sau khi tuyên bố quy tắc thi đấu, mỗi vị đều lui về phía bàn giám khảo, trên bàn sớm đã bày sẵn một thùng gỗ được sơn màu đỏ. Bên trong thùng gỗ chính là số thứ tự các hàng trên sân. Theo quá trình rút thăm lần lượt chia ra các cặp đấu giữa các hàng với nhau, thí sinh phía dưới cũng theo thứ tự bước lên đài thi đấu. Suốt ba ngày liền, từ sáng sớm đến chiều muộn, các trận thi đấu không ngừng diễn ra, vô số anh tài cũng theo đó mà trở nên nổi bật.

Ngày thứ tư:

“Cặp thi đấu đầu tiên của hôm nay: Nguyễn Phong số một vạn ba ngàn hai trăm năm mươi ba (13523) sẽ thi đấu cùng Thân Thiên Bảo số một vạn bảy ngàn mười lăm (17015). Thí sinh được gọi tên hãy nhanh chóng lên đài.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 156: Chiêu đầu tiên.

“Cặp đấu đầu tiên của ngày hôm nay, Nguyễn Phong đấu với Thân Thiên Bảo...”

Thanh âm đồng đặc truyền khắp khu vực lõi đài số bảy, điểm danh hai thí sinh trong cặp đấu đầu tiên của ngày thi đấu thứ tư.

“Nguyễn Phong, cô lên!”

“Thiên Bảo, chiến thắng nhanh gọn nhé!”

“Đại ca, ra tay vừa phải thôi nhé!”

“Thiên Bảo, cho hấn biết tay đi!”

...

Một loạt tiếng cổ vũ từ bốn phía khán đài vọng lên, bạn bè thân thuộc của hai thí sinh không ngừng reo hò nhằm gia tăng sĩ khí cho họ, đồng thời cũng muốn ra oai phủ đầu đối phương. Người xem cũng rào rào hô cổ vũ cho hai thí sinh sắp sửa thi đấu. Cả khán đài nhất thời trở nên ồn ào náo nhiệt vô cùng.

Trái ngược với hoàn cảnh xung quanh, tại một góc có tầm nhìn rất tốt trên khán đài lúc này lại bình lặng lạ thường. Ngoại trừ ba vị trí ngồi ở chính giữa đã có người ngồi, tất cả những vị trí xung quanh đều không có một ai dám lại gần. Ba kẻ ngồi ở chính giữa lần lượt là Lâm Chính, Lâm Thuận và Mạc Thiên – con trai của thượng thư bộ Hộ. Xung quanh bọn chúng là một đám hộ vệ khuôn mặt lăm lăm sát khí, vừa ra tay xua đuổi không cho người khác lại gần, vừa cẩn thận bảo hộ cho ba vị thiếu gia. Nghe thấy tên của thí sinh sắp lên thi đấu, Lâm Chính nhìn lên khán đài vừa cười vừa nói:

“Ha ha, em trai, đến lượt hấn rồi đấy. Thật không biết là hôm nay hấn sẽ phải xuống đài như thế nào nữa?”

“Anh cả, anh quá nóng vội rồi. Dù sao cũng chỉ mới là vòng đầu tiên của khoa thi võ thôi mà, vẫn còn cả chặng đường dài ở phía trước đấy, nếu như hấn mà thua sớm quá thì thật đúng là khiến người ta mất hứng.”

“Em nói cũng đúng, thế nhưng anh lúc này lại chỉ nóng lòng xem cảnh hấn bị đánh bay khỏi sàn đấu mà thôi.”

“Không biết các anh đang nói đến ai vậy? Có thể khiến cho hai vị công tử nhà họ Lâm có hứng thú thì quả thật là không đơn giản.”

“Ha ha, Mạc thiếu gia, tôi khuyên anh nên tập trung xem trận đấu tiếp theo đi, chắc hấn là rất thú vị đó.”

“Ồ, ngay cả anh cũng nói vậy thì trận đấu tiếp theo hấn sẽ rất hấp dẫn rồi.”

*****

“Bùm...Vút”

Một tiếng nổ vang lên, kéo theo là một trận gió rít nặng nề, mặc cho cả khán đài đang ồn ào cũng không thể át đi được âm thanh đặc biệt ấy. Một bóng người vọt qua giữa không trung, nháy mắt đã phóng lên trên đài cao, để lại sau lưng một vệt dài lửa đỏ. Toàn trường nhất thời im lặng lại trong giây lát, tiếp theo đó lại bùng nổ lên một trận hoan hô vang dội hơn hẳn lúc trước. Màn xuất hiện đầy ấn tượng của thí sinh đã báo hiệu trước cho một trận đấu gay cấn và hấp dẫn vô cùng.

“Ha ha, đại ca, anh xem kìa. Đối phương vừa lên sân đấu đã tỏ rõ hết uy phong ra rồi, anh mà không thể hiện một chút thì e là sẽ bị người ta coi thường đó.”

Trần Duy có số thứ tự ngay sau Nguyễn Phong lúc này liền lên tiếng, giọng điệu dường như muốn kích động cho Nguyễn Phong thể hiện hết bản lĩnh ra ngay lập tức. Nguyễn Phong nghe vậy chỉ lắc đầu cười nhẹ, thế rồi hấn bước từng bước tiến về phía lõi đài. Theo mỗi bước của Nguyễn Phong, thân hình hấn lại cao lên thêm một chút, chỉ vài bước đã cao hơn hẳn so với toàn bộ đám sĩ tử xung quanh. Khán giả thấy vậy lại ồ lên một trận kinh thần đối với công phu của Nguyễn Phong. Kỳ thực cũng không phải là thân thể Nguyễn Phong cao lên, chẳng qua là mỗi bước của hấn đều là đạp lên không khí, hơn nữa xung quanh lại có đông người che khuất khiến người ngoài nhìn vào tưởng như hấn cao vọt lên vậy.

“Thịch”

Nguyễn Phong đặt bước cuối cùng, cả sàn đấu vốn bằng phẳng lúc này lại dường như trở nên chao đảo vì một bước này của hấn. Khán giả phía dưới vừa nhìn thấy vậy thì đều thần phục không thôi, hai bên chỉ mới bước lên đài mà đã thể hiện ra bản lĩnh khó có người bì kịp khiến cho đám khán giả lại càng thêm háo hức chờ mong. Hai đối thủ trên đài lúc này lại đang gườm gườm nhìn nhau, ánh mắt chăm chú giống như muốn nhìn xuyên thấu đối phương để bắt lấy một tia nhược điểm vậy. Bầu không khí trên sân đấu cũng như trên khắp khán đài lúc này bỗng trở nên ngột ngạt và nặng nề vô cùng,

khán giả đang ồn ào cũng dần bình tĩnh xuống, thậm chí có kẻ còn nín thở lại vì căng thẳng. Một viên quan giám khảo bước lên đài, cẩn thận kiểm tra thẻ chứng minh của cả hai. Sau khi đã xác nhận thông tin thí sinh là chính xác, viên quan giám khảo liền lùi về phía sau, đồng thời ra hiệu cho hai thí sinh có thể bắt đầu trận đấu.

“Nguyễn Phong!”

“Thần Thiên Bảo!”

“Xin mời!”

Hai người chấp tay chào nhau theo đúng lễ nghi, sau đó cả hai cùng quát vang một tiếng khiến cho bầu không khí ngột ngạt đột nhiên vỡ tan. Vòng thi đấu đầu tiên của khoa thi võ là chiến đấu tay không, chính vì vậy cả hai thí sinh lúc này đều lao thẳng vào nhau một cách trực tiếp nhất. Thần Thiên Bảo thân pháp bùng nổ dũng mãnh như lửa, mỗi bước vọt lên của hắn đều phát ra một tiếng nổ to, đồng thời để lại trên sàn đấu một dấu chân rùng rục lửa cháy. Trái ngược với đối phương, Nguyễn Phong lại sử dụng thân pháp của gió nhẹ nhàng mà linh hoạt. Cả thân hình hắn lướt đi trên mặt đất, dường như chẳng chịu một chút lực cản nào, so với một con gió phiêu du nơi trời cao có vẻ còn tự do hơn. Người dưới khán đài chăm chú nhìn vào thân ảnh hai thí sinh trên sàn đấu, vài kẻ còn mở căng mắt ra hết cỡ cốt sao cho có thể thu được hình ảnh của hai người. Chỉ tiếc những kẻ nhãn lực thấp kém hoàn toàn không thể nắm bắt được quỹ đạo di chuyển của hai thí sinh, trong mắt họ chỉ có thể thấy được hai cái bóng mờ mờ một đỏ một xanh lao vào nhau.

Khán giả có cái nhìn của khán giả, mặc dù nhìn được toàn cảnh nhưng cảm nhận lại phần diện thiếu chính xác. Chỉ có hai đấu thủ trên sàn đấu mới có thể thực sự cảm giác được một cách chính xác nhất áp lực mà đối phương gây ra. Thần Thiên Bảo so với một ngọn lửa dường như còn mãnh liệt hơn, mỗi bước hắn lao về phía Nguyễn Phong đều đẩy lên từng trận áp lực nóng bỏng như sóng lửa tạt tới. Mà trong mắt Thần Thiên Bảo, Nguyễn Phong cũng chẳng phải là kẻ dễ chơi. Nhìn sơ qua tưởng như đối phương linh hoạt nhẹ nhàng, thế nhưng Thần Thiên Bảo lại rõ ràng cảm giác được khí thế của đối phương nặng nề đến đáng sợ, giống như một con bão đang ngưng tụ lực lượng chỉ chờ đến lúc bùng phát. Mà thời điểm để con bão ấy bùng phát là lúc nào? Câu trả lời rất đơn giản: chính là lúc này đây.

Hai đấu thủ lao thẳng vào nhau, vừa đến khoảng cách chỉ còn hai mét thì những đòn công kích của cả hai người đã được tung ra. Thần Thiên Bảo hai chân đồng thời dậm mạnh khiến cho cả sàn đấu cũng bị lún xuống một bậc, thậm chí còn lưu lại vết lửa cháy xém đen xỉ. Phản lực mạnh mẽ đẩy thân thể hắn vọt thẳng tới, hai tay đẩy về phía trước thành thế gọng kìm tấn công cả hai bên, trên nắm tay còn bùng lên một trận lửa cháy mãnh liệt. Nguyễn Phong không chút kém cạnh so với đối phương, thân thể đang lao tới đột ngột dừng lại trong một khoảnh khắc. Áp lực mà hắn gây ra bỗng chốc nhẹ bẫng giống như biến mất hoàn toàn, nhưng chỉ một giây sau đó thì áp lực ấy lại ập mạnh về phía đối phương, giống như một con bão bùng nổ sau khoảng lặng yên ngán ngùi. Chỉ thấy Nguyễn Phong lấy chân trái làm trụ, cả thân thể xoay tròn một vòng rồi tung ra một cước mạnh mẽ đá thẳng vào chính giữa hai gọng kìm của Thần Thiên Bảo. Một cước này của Nguyễn Phong mạnh mẽ như sấm chớp bão bùng, hơn nữa lại ngưng tụ toàn bộ lực lượng súc tích từ đầu đến giờ, thế đến quá thật không thể đỡ.

Thần Thiên Bảo vốn đang lao thẳng tới nhưng nhìn thấy một cước này của Nguyễn Phong thì không thể không tránh đi. Cả thân thể hắn đột ngột xoay tròn né sang một bên, đồng thời hai tay dậm thẳng xuống mặt đất để điều chỉnh phương hướng. Chỉ thấy thân thể hắn đột ngột xoay chuyển như con quay, vốn là đòn công kích đến từ hai nắm đấm lại đột ngột đổi thành hai cước trước sau, lực ma sát mạnh mẽ khiến không khí cũng phải bốc lên một trận lửa cháy. Nguyễn Phong xuất ra một cước không trúng đối phương thì cũng không vội vàng thu chiêu, trái lại còn tăng thêm một phần lực lượng vào cước khiến cho cả thân thể cũng theo đó mà trượt về phía trước. Vừa lúc hắn vọt đi thì hai cước của Thần Thiên Bảo đánh tới, cả hai đều không đánh trúng đối phương, một đòn đầu tiên này xem như là hòa.

Chỉ mới đòn đầu tiên mà cả hai thí sinh đã thể hiện ra bản lĩnh kinh người của mình. Khán giả phía dưới không ít người phải hít đến mấy hơi dài mới bình ổn được tâm tình đang sôi động của bản thân. Vài kẻ ánh mắt kém cỏi, lúc nghe được bạn bè bên cạnh giải thích lại thì cũng không kim được mà há hốc mồm ra, trong lòng chỉ hận tại sao bản thân lại không có bản lĩnh cao hơn để có thể trực tiếp theo dõi màn giao chiến hấp dẫn ấy.

“Ha ha, thân pháp của ngươi thật đúng là lừa đảo, người ngoài nhìn vào tưởng là nhẹ nhàng mà có ai biết rằng ẩn chứa bên trong đó là tầng tầng áp lực. Lại thêm một cước vận dụng toàn lực mạnh mẽ đến đáng sợ, nếu ta mà không tránh kịp thì chỉ e là dính một đòn ấy cũng đủ bay thẳng xuống đài rồi.”

“Quá khen rồi, phản ứng của ngươi cũng nào có kém. Thế công tôi vốn mãnh liệt hùng hực vậy mà vẫn có thể thay đổi giữa chừng, thật không có mấy người so sánh được.”

Hai sĩ tử sau khi giao đấu một chiêu thì đều nhận rõ đối phương bản lĩnh cao cường, không kim được mà hứng khởi bình luận vài câu. Trên sàn thi đấu có quy củ tới điểm là dừng, không được lạm dụng sức mạnh mà gây thương tích cho đối phương, cũng là nhằm mục đích đề cao tinh thần thượng võ, khiến các tuyến thủ có cơ hội trao đổi với nhau. Hai thí sinh có thực lực mạnh mẽ lại bất gặp được đối thủ ngang tầm, quả thật là một cơ hội để gia tăng thực lực, chính vì vậy nên bọn họ sẽ không ngại mà trao đổi với nhau. Phía dưới đài, khán giả nghe được lời trao đổi của hai thí sinh thì lại hào hứng mà hô to cổ vũ. Một trận đấu chỉ mới qua được một chiêu, thế nhưng không khí lại đã sôi động đến mức tận cùng, thật khiến cho người ta hào hứng.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 157: Gió lửa giao tranh

“Hay, đánh rất hay. Ha ha, Lâm công tử, nhãn quang của anh thật không tệ. Trận đấu vừa bắt đầu đã gay cấn thế này quả đúng là hiếm có đấy.”

Trên khán đài, Mạc Thiên cũng đang reo hò cổ vũ cho hai thí sinh. Lâm Thuận thấy vậy thì chỉ khẽ cười nhạt mà đáp lại:

“Mạc công tử, phần hay vẫn còn ở phía sau, anh nên tập trung quan sát kéo lại bỏ lỡ mất đoạn gay cấn đây.”

“Đúng, anh nói đúng, nhưng ngồi xem một trận đấu hay như vậy thật dễ khiến người ta bị kích động, muốn giữ bình tĩnh để tập trung quan sát cũng khó.”

“Nếu vậy thì cứ xem đi thôi, với nhãn lực của anh chắc hẳn là sẽ không bỏ lỡ chút nào đâu.”

*****

Trên sân đấu, hai thí sinh lúc này đều đang lặng yên quan sát đối phương. Chiêu thức thăm dò đầu tiên đã qua, theo lẽ thường thì hai bên lúc này sẽ sử dụng những đòn tấn công ác liệt nhất để phân định thắng thua. Thế nhưng, qua một chiêu vừa rồi, cả hai tuyển thủ trên sân đấu đều hiểu rõ đối phương không phải là loại dễ đối phó, chính vì vậy cả hai mới cân trọng đánh giá đối phương lại một lần nữa. Quá trình đánh giá này cũng chẳng kéo dài quá lâu, đối với người thường thì khoảng thời gian ấy chỉ ngắn ngủi như hai cái chớp, nhưng lại là hai cái chớp mắt cực kỳ quan trọng đối với bậc cao thủ. Hai thí sinh giống như đã có hẹn ước trước vậy, dường như cùng một lúc cả hai đều lao thẳng về phía đối phương, từ tình chuyển sang động tưởng như không có lấy một khoảng thời gian đệm khiến cho người quan sát có nhãn lực kém cỏi đều cảm thấy một phần hụt hẫng.

Tốc độ của hai thí sinh rất nhanh, nháy mắt đã tiến đến phạm vi cận chiến. Không giống như chiêu thức đầu tiên vận dụng tất cả sức lực, lần này hai thí sinh lại lao thẳng vào nhau để tung ra những đòn đánh cận chiến rất cơ bản nhưng cũng rất hung hiểm. Thân Thiên Bảo dựa vào lực quán tính từ thân pháp hùng hổ của mình, vừa tiếp cận đối phương liền tung ra một quyền, một quyền rất bình thường nhưng lại rất mạnh mẽ. Quyền đến trực diện, tưởng chừng như chỉ cần lách người sang một bên là có thể tránh được. Thế nhưng người tinh mắt lập tức sẽ phát hiện ra: bên trong quyền này ẩn chứa đủ loại biến chiêu chặn đứng đường lui của đối phương, bất kể đối phương tránh né hay đối kháng trực tiếp thì một quyền này đều sẽ bùng nổ lên như ngọn lửa mãnh liệt nuốt trọn hẳn. Nguyễn Phong đối diện với một “quyền không thể tránh” này lại bình tĩnh vô cùng, tay trái hất vung lên, lòng bàn tay mở rộng thành thế “cầm nã thủ” hồng chặn đứng đòn tấn công của đối phương. Thân Thiên Bảo thấy vậy thì chỉ cười nhạt một cái, một quyền của hắn bỗng chốc tăng vọt về tốc độ, thậm chí trên quyền còn bùng cháy lên một ngọn lửa đỏ rực.

Trên khán đài, khán giả kinh ngạc ò lên từng tràng, có người cảm thán vì một quyền mạnh mẽ của Thân Thiên Bảo, lại có người tiếc nuối cho Nguyễn Phong đã quá bất cẩn. Mặc kệ bên dưới khán đài ồn ào, Nguyễn Phong vẫn bình tĩnh đối diện với một quyền của Thân Thiên Bảo. Hỏa quyền vừa đến gần Nguyễn Phong dường như lọt vào một lớp bùn lầy, tốc độ bỗng chốc giảm hẳn xuống, thậm chí có xu thế dừng hẳn lại. Thân Thiên Bảo sắc mặt khẽ đổi, trong lòng thầm kêu không ổn, thế nhưng hắn chưa kịp biến chiêu thì Nguyễn Phong đã ra tay. Không khí trong phạm vi nửa mét quanh nắm tay Nguyễn Phong bỗng chốc rít lên kịch liệt, nháy mắt đã hình thành một cái lỗ xoáy cỡ nhỏ bao trùm lên nắm tay của Thân Thiên Bảo, gợn gàng nuốt sạch ngọn lửa đang rừng rực cháy, Nguyễn Phong đã thực sự bắt được một quyền của đối phương!

Khán giả còn chưa kịp kinh ngạc thì trận đấu trên đài đã lại phát sinh diễn biến. Nguyễn Phong không chế được một quyền của Thân Thiên Bảo liền lập tức kéo mạnh đối phương về phía mình. Thân Thiên Bảo thê tới vốn mạnh mẽ, lúc này lại bị Nguyễn Phong mượn lực mà kéo khiến cho hắn không cách nào dừng lại được. Đầu gối của Nguyễn Phong thúc mạnh lên, vừa lúc Thân Thiên Bảo bị kéo đến gần sát hắn. Một đòn này nếu đánh trúng thì Thân Thiên Bảo chắc chắn sẽ bất tỉnh ngay lập tức, thế nhưng hắn nào phải tay vừa, đứng vào lúc sắp va chạm thì cánh tay còn lại của hắn đã kịp cản lại ở giữa, trên cánh tay còn bùng lên một ngọn lửa màu đỏ sậm nóng kinh người. Nguyễn Phong thấy vậy đành phải chuyển chiêu, từ thúc gối chuyển thành đập thẳng vào ngực đối phương. Biến chiêu bất ngờ khiến Thân Thiên Bảo không kịp trở tay, chỉ có thể dồn nguyên lực trong cơ thể về phía trước ngực để bảo vệ. Còn may cho hắn, chiêu thức thay đổi giữa chừng nên sức lực bên trong không đáng kể, chỉ có thể khiến cho Thân Thiên Bảo bay ngược lại phía sau mà thôi.

Liên tục lui liền mười bước, Thân Thiên Bảo rút cục cũng lấy lại thăng bằng. Hít sâu một hơi điều hòa lại khí huyết trong cơ thể, Thân Thiên Bảo tròn trĩnh hai mắt lên nhìn về phía Nguyễn Phong:

“Khá lắm, một chiêu “cầm nã thủ” của ngươi khả năng không chế thật đáng sợ. Đã vậy ta sẽ không khách khí với ngươi nữa, chuẩn bị đi.”

Nói dứt lời, khắp thân thể Thân Thiên Bảo đột ngột bùng lên một ngọn lửa dữ dội, từ xa nhìn lại hắn quả thật có phần giống với một ngọn đuốc sống. Lửa cháy mãnh liệt, hơi nóng tỏa ra điên cuồng khiến cho cả một khoảng sân đấu cũng bị đốt cháy đen. Theo nhiệt độ từ từ tăng cao, màu sắc của ngọn lửa cũng biến ảo dần dần, từ màu đỏ chói mắt rất nhanh chuyển thành màu cam rực rỡ như ánh mặt trời khiến cho khán giả không kim được mà phải nheo mắt lại. Không dừng lại ở đó, ngọn lửa trên mình Thân Thiên Bảo càng lúc càng sáng rực lên, từ màu cam chuyển thành màu trắng lóa, sân đấu cũng bị ngọn lửa màu trắng ấy đốt cháy một phần, để lại một miệng hố đường kính đến bốn mét. Bất chợt, tất cả lửa đang cháy rừng rực bỗng nhiên biến mất, biến mất hoàn toàn không còn chút dấu vết. Người xem ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra, thế nhưng chẳng chờ cho họ kịp thời lên tiếng thì Thân Thiên Bảo đang đứng giữa sân đã cướp lời. Chỉ thấy hắn ngửa mặt lên trời hú to một tiếng, thân thể đột ngột lóe sáng lên chói mắt, đến khi ánh sáng ảm đạm xuống thì trên sân đấu đã xuất hiện đến bảy tên Thân Thiên Bảo. Bất kể là hình dáng, khí thế, thậm chí đến cả ánh mắt đều giống hệt nhau, bảy người như một khiến cho người ta nhìn vào không khỏi cảm thấy mê hoặc. Bảy Thân Thiên Bảo rất nhanh đã tỏa ra bao quanh sân đấu, bao vây Nguyễn Phong vào chính giữa. Cả bảy tên cùng lúc hành động, hai tay bọn chúng liên tục bắt ấn. Ấn pháp phức tạp khó hiểu, nhìn vào chỉ thấy một quang lửa sáng rừng rực cháy, lay động theo từng thủ ấn.

Đối diện với đòn công kích mãnh liệt của đối phương, biện pháp tốt nhất chính là phá giải ngay từ lúc kẻ địch còn đang chuẩn bị. Tốc độ của Nguyễn Phong đột ngột tăng vọt, cả thân thể hắn như hóa thành một chiếc bóng lướt thẳng về phía một Thân Thiên Bảo. Đòn công kích cần đến bảy người hợp lực uy lực đương nhiên là rất mạnh, thế nhưng chỉ cần đánh bại một trong bảy tên thì đòn công kích cũng tự khắc sẽ tan rã. Thế nhưng chưa chờ cho Nguyễn Phong kịp tiếp cận, gã Thân Thiên Bảo kia đã tung ra đòn công kích trước. Trong lúc hai tay hắn vẫn bận rộn kết ấn, đôi chân của hắn lại thoải mái tung hoành. Chỉ thấy hai cước trước sau tung ra, đá bay một trận lửa nóng về phía Nguyễn Phong đang công kích tới. Mà cùng lúc ấy, sáu tên Thân Thiên Bảo còn lại cũng tung cước về phía Nguyễn Phong. Bảy luồng lửa nóng trước sau lao đến vây công Nguyễn Phong khiến cho hắn không thể không lui về phía sau. Chưa từ bỏ ý định, vừa tránh được một đòn phối hợp của đối phương thì Nguyễn Phong đã lại đổi hướng, lao về phía một tên Thân Thiên Bảo khác. Thế nhưng kết quả lần này vẫn chẳng khác lần trước là bao, Nguyễn Phong còn chưa kịp đến gần thì đã có bảy luồng lửa nóng đỏ về

phía hán, buộc hán phải lùi lại.

Nhất thời, Nguyễn Phong không có cách gì khả thi để ngăn chặn đòn công kích của Thân Thiên Bảo, trong lòng hán lại dần đo muốn sử dụng đến sức mạnh linh hóa của mình, chỉ có điều ý tưởng này rất nhanh đã bị hán gạt bỏ sang một bên. Dù sao đây cũng chỉ mới là vòng đấu đầu tiên, nếu bại lộ quá nhiều thực lực thì sau này khi gặp đối thủ mạnh sẽ bị rơi vào thế bị động, khó có thể đảm bảo sẽ tiến được xa trong cuộc thi này. Suy nghĩ đến đây, trong lòng Nguyễn Phong đột nhiên nảy ra một ý tưởng để phá giải chiêu thức của đối phương. Thân thể hán lại nhoáng lên di chuyển khắp trên sân đấu, thế nhưng phạm vi di chuyển lại có chừng mực nhất định, không hề để có ý định công kích bất cứ “phân thân” nào của Thân Thiên Bảo. Trên sân đấu lúc này lại xảy ra một cảnh tượng có vẻ buồn cười, hai đấu thủ bỏ mặc đối phương, chỉ tập trung hành động theo ý định của mình.

Đối với hành động của Nguyễn Phong, Thân Thiên Bảo mặc dù nghi hoặc nhưng cũng không có bất cứ hành động nào ngăn cản. Thứ nhất là vì hán đang bận kết ấn, không thể phân ra quá nhiều sức lực để cản phá đối phương, mà dù hán muốn ngăn cản cũng chưa chắc đã đạt được hiệu quả như ý, thậm chí còn có thể rơi vào bẫy của đối phương khiến cho công sức chuẩn bị này giờ đều trở thành vô ích. Hai tay của Thân Thiên Bảo càng lúc kết ấn càng nhanh, cuối cùng cả bảy Thân Thiên Bảo đều hô vang một tiếng, từ thân thể bọn chúng xuất ra một luồng lửa cháy rực phóng vút lên cao, hợp lại với nhau thành một con rắn lửa dữ dội uốn lượn. Rắn lửa hung bạo theo sự chỉ đạo của Thân Thiên Bảo lao thẳng đến phía Nguyễn Phong, cái miệng của nó há rộng ra, chiếc lưỡi thò ra thụt vào liên tục càng làm tăng thêm vẻ ghê rợn. Thân hình Nguyễn Phong đang di chuyển cực nhanh bỗng chốc dừng lại, dường như là bị uy thế của rắn lửa đè ép khiến cho không thể di chuyển được nữa. Thế nhưng hán lúc này lại mỉm cười, vẻ mặt thản nhiên chẳng chút sợ sệt gì cả. Chỉ thấy chân hán khẽ nhấc lên, sau đó dậm xuống nền đá của sân đấu. Theo một bước dậm chân của Nguyễn Phong, cả sân đấu đột ngột rung chuyển kịch liệt. Trên sân đấu chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện những đường nét chằng chịt, bây giờ chợt sáng lên rõ ràng, hợp lại cùng với một dấu chấm cuối cùng mà Nguyễn Phong vừa đặt xuống hình thành lên hai chữ “Vòi rồng”.

“Gào!”

Một tiếng gào rít giữ trọn vang lên, thế nhưng người xem lại chẳng thể phân biệt được liệu đây là tiếng gào của con rắn lửa, hay là tiếng thét của gió lốc. Một vòi rồng dữ tợn bỗng nhiên mọc ra giữa sân đấu, tiếng gió rít gào chói tai hòa quyện với tiếng nứt vỡ kính người. Rắn lửa đang điên cuồng lao về phía Nguyễn Phong đột ngột bị vòi rồng này cuốn chặt lấy. Lửa và gió hòa quyện lại với nhau cùng nhảy múa vũ điệu điên cuồng giữa sân đấu. Nguyễn Phong chẳng biết từ lúc nào đã lùi về một góc sân đấu, nhìn thẳng vào lốc xoáy lửa đang cuộn cuộn đáng sợ kia. Khán giả ngồi trên khán đài lúc này cũng trầm trồ kinh ngạc, hai mắt tròn trũng nhìn chăm chăm vào cuộc quyết đấu quyết liệt đang diễn ra. Khoảng chừng mười lăm phút đồng hồ trôi qua, gió lốc điên cuồng cùng lửa cháy dữ tợn từ từ tiêu biến. Giữa sân đấu chỉ còn lại một mảnh hoang tàn cháy xém, sáu phân thân của Thân Thiên Bảo lúc này cũng đã tan biến, chỉ còn lại một mình hán ngồi bệt giữa xuống đất mà thở dốc. Nguyễn Phong từ từ bước đến bên cạnh đối thủ, nhìn thẳng vào đối phương mà nói:

“Ngươi đã thua!”

Tiếng hoan hô rào rào vang vọng khắp khán đài, khán giả nhiệt liệt cổ vũ cho kẻ thắng cuộc. Thân Thiên Bảo ngồi trên mặt đất ánh mắt âm trầm, lặng lẽ cúi đầu chấp nhận kết quả. Đúng lúc này, vị quan giám khảo lại bước lên đài, âm thanh đồng đặc tuyên bố:

“Trận đấu đầu tiên của ngày thi đấu thứ tư, người thắng cuộc là Nguyễn Phong.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 158: Hòa!

“Nguyễn Phong, chúc mừng cậu đã chiến thắng”

“Đại ca, anh đánh hay lắm.”

“Nguyễn Phong... Nguyễn Phong...”

Sau tiếng tuyên bố của quan giám khảo, Nguyễn Phong nhẹ nhàng bước xuống khỏi sân đấu. Trên đường đi, từng tràng tiếng cổ vũ vang dội không ngừng vang lên, xen lẫn là lời chúc mừng từ bạn bè thân thuộc. Nhận được sự cổ vũ của khán giả, Nguyễn Phong trong lòng cũng cảm thấy rạo rực không thôi. Đã trải qua hai kiếp, thế nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hán nhận được sự cổ vũ nồng nhiệt đến thế. Bước nhanh về phía hàng chờ, mấy người Trần Duy, Văn Thái đã sớm tiến lên đón chào hán.

“Đại ca, chúc mừng anh đã chiến thắng. Cứ phát huy như thế thì chức vô trạng nguyên chỉ e là sẽ bị anh lấy được rồi.”

“Ha ha, Trần Duy, đây mới là vòng đầu tiên thôi, đấu thủ mạnh vẫn còn nhiều lắm. Trận đấu của các cậu sắp tới rồi, cố gắng lên nhé.”

“Được vô trạng nguyên tương lai cổ vũ thế này, không muốn thắng là không được mà, ha ha.”

“Bớt ba hoa đi, tập trung tinh thần cho trận đấu tiếp theo đi.”

Nhóm ba người Nguyễn Phong vui vẻ nói đùa với nhau mấy câu, vừa là để chúc mừng cho kẻ chiến thắng, vừa là để cổ vũ cho người sắp thi đấu. Mấy

câu nói đùa đơn giản, thế nhưng tâm tình ai cũng hừng hực khí thế, mong chờ đạt được một vị trí cao trong cuộc thi.

Trên đài cao, bốn viên quan cửu phẩm đang hợp sức sửa chữa lại sân đấu đã bị tàn phá. Chỉ thấy bốn quang sáng màu vàng nâu toát lên từ thân thể bốn người, theo sự khống chế của bọn họ mà thẩm thấu vào trong nền đất. Sân đấu vốn đã bị tàn phá nghiêm trọng, trên mặt sân vết nứt vỡ loang lổ, vết rạch chằng chịt, thế nhưng vừa được quang sáng vàng thẩm thấu vào liền nhanh chóng biến đổi. Từ những khe nứt trên mặt sân không ngừng trồi lên một tầng đất đá mới, rất nhanh đã phủ kín bề mặt sân đấu, khiến cho cả sân đấu trở lại tình trạng nguyên vẹn như chưa từng bị phá hủy, thậm chí còn chắc chắn hơn vài phần.

Chờ cho công tác khôi phục sân đấu hoàn tất, bốn viên quan lần lượt lui về hậu trường, nhường lại sân khấu cho một vị quan giám khảo duy nhất. Vị giám khảo trên đài khẽ hắng giọng mấy tiếng, âm thanh không lớn nhưng lại rõ ràng truyền đến tai từng người có mặt tại nơi này. Cả khán đài vốn đang sôi sục vì kết quả của trận thi đấu trước, lúc này lại nhanh chóng bình tĩnh lại. Chờ cho bốn phía không còn một âm thanh nào nữa, vị giám khảo lại đồng thanh tuyên bố cập thi đấu tiếp theo:

“Cập thi đấu thứ hai của ngày hôm nay, xin mời thí sinh Phạm Văn Thái và thí sinh Phương Thanh Mộc lên sân đấu.”

Tiếng hô vừa dứt, hai thí sinh từ hai phía sân khấu lần lượt bước ra. Từ xa nhìn lại, đối thủ của Văn Thái lần này lại là một kẻ mang dáng vẻ thư sinh, thậm chí hơi gầy gò một chút, nước da trắng trẻo lạ thường không giống như một kẻ luyện võ, hơn nữa lại thêm vào khuôn mặt non choẹt hơi có phần “xinh đẹp” giống như nữ nhân khiến cho Trần Duy vừa nhìn thấy đã cảm thấy khinh thường. Dù sao thì người luyện võ thân thể chính là căn bản, nếu như thân thể quá yếu đuối thì sẽ khó có thể tiến xa được trên con đường tu luyện. Mà đối phương nhìn qua lại gầy gò như vậy, ngay nền tảng cơ sở đã kém cỏi thì có thể đạt được đến cấp bậc nào? Chỉ e là ngay cả tân thủ cũng không đạt được. Người như vậy mà cũng bày đặt tham dự khoa thi võ, Trần Duy nghĩ thế thì không khỏi cảm thấy khinh thường đối phương thêm vài phần.

“Này Văn Thái, đối thủ của anh chỉ là một tên gầy còm ốm yếu, cố gắng giải quyết hán nhanh gọn một chút nhé, đỡ mất thời gian của mọi người.”

“Trần Duy, cậu lại khinh địch rồi. Chớ có trông mặt mà bắt hình dong, đối phương bề ngoài gầy gò nhưng biết đâu thân lại mang tuyệt kỹ, khinh thường hán thì chỉ e người chịu thiệt sẽ là Văn Thái đấy.”

Vào lúc này Nguyễn Phong lại lên tiếng nhắc nhở Trần Duy, đồng thời cũng là nhắc nhở Văn Thái phải cẩn thận. Văn Thái khẽ gật đầu đáp lại lời nói của hai người, bước chân đều đều tiến về phía sân đấu. Ở phía đối diện, đối thủ của Văn Thái không vội vàng cũng chẳng khoa trương, vẫn đều đặn nhịp bước tiến lên đài. Nếu nói trận đấu trước của Nguyễn Phong chưa bắt đầu đã đặc sắc hấp dẫn thì trận đấu này của Văn Thái lại khiến người xem không khỏi sốt ruột. Từ khu vực xếp hàng của thí sinh cho đến sân đấu chỉ cách nhau có năm mươi mét, tốc độ của hai thí sinh cũng không hề chậm chạp, thế nhưng khán giả lại sốt ruột thay cho họ. Đến lúc hai thí sinh bước lên đài không thờ cả khán đài lại vang lên từng tràng tiếng thờ dài, giống như bọn họ vừa vứt bỏ được một gánh nặng nào đó vậy. Viên quan giám khảo dường như hiểu được tâm tình của khán giả, rất nhanh đã hoàn tất thủ tục kiểm tra danh tính, sau đó liền nhường chỗ cho hai thí sinh biểu diễn.

“Phạm Văn Thái...”

Còn chưa chờ cho Văn Thái hoàn tất thủ tục chào hỏi, đối phương đã lao vút lên tấn công. Không thể không nói, thân pháp của Phương Thanh Mộc thật sự rất tốt, cả thân thể hán nhìn qua giống như đập lên sóng nước mà lướt tới, nháy mắt đã tiến đến gần Văn Thái. Phản ứng của Văn Thái cũng không chậm, đối phương phát động tấn công vội vã nhưng hán lại vẫn bình tĩnh thu tay về thủ thế chuẩn bị. Văn Thái bước chân thành mã tấn, một tay thu lại ngang hông, một tay còn lại nắm chặt thành nắm đấm, nhắm thẳng về phía đối phương. Nhìn qua thì thế tấn này chẳng có gì đặc biệt, thế nhưng Phương Thanh Mộc đang lao đến tấn công lại phát hiện ra đối phương phòng thủ chắc chắn không có một sơ hở, nắm đấm giơ về phía trước kia chẳng khác nào một bức tường sắt, dù cho hán có phát động công kích thế nào thì cũng sẽ bị bức tường này cản lại. Thế nhưng bản thân đã tiến sát về phía đối phương, nếu bây giờ lại thu lực mà dừng lại thì chắc chắn sẽ dễ lộ ra sơ hở cho đối phương tấn công, hơn nữa đó còn là sơ hở cực kỳ nghiêm trọng.

Trong lòng đã quyết, Phương Thanh Mộc hét to một tiếng, hai lòng bàn tay mở rộng thành chưởng hướng về phía Văn Thái mà đánh tới. Chưởng lực của Phương Thanh Mộc âm âm gào thét như sóng dữ đánh về phía Văn Thái, hết lớp này đến lớp khác cuộn cuộn không ngừng, lực lượng bên trong chưởng pháp càng lúc càng lớn. Đối diện với chưởng lực đáng sợ như vậy, Văn Thái lại chẳng hề nhú mày lấy một cái. Chỉ thấy nắm tay đang giơ ra phía trước của Văn Thái bỗng mở rộng, cả cánh tay theo đó về thành một vòng tròn giữa không trung. Thổ hệ nguyên tố dày đặc nháy mắt đã ngưng tụ lại thành một bức tường che chắn trước mặt Văn Thái, dễ dàng cản lại từng đợt chưởng lực của Phương Thanh Mộc.

Đối với phòng thủ của đối phương, Phương Thanh Mộc thế nhưng lại không hề e ngại. Chưởng lực của hán càng lúc càng công kích dữ dội lên bức tường phòng ngự của Văn Thái, lực lượng mỗi lớp lại càng mạnh hơn, chỉ qua hơn hai chục lớp chưởng đã khiến cho bức tường bắt đầu xuất hiện vết nứt. Phương Thanh Mộc thấy vậy thì trong lòng cười thầm, thế nhưng động tác vẫn không chút dừng lại. Theo chưởng lực va chạm mạnh lên bức tường, từng tầng bọt nước trắng xóa không ngừng vỡ tan, thẩm thấu vào lòng đất. Bức tường vốn đã rạn nứt, kết cấu đất bên dưới lại bị nước làm cho mất ổn định, rút cục bức tường không chịu nổi mà vỡ tan. Phương Thanh Mộc lúc này đột nhiên quát to một tiếng, chưởng lực âm âm lướt qua đồng đá vụn phủ lên đầu đối phương. Thế nhưng, chưởng lực tràn giang như sóng biển của hán không ngờ lại đánh vào không khí, đằng sau bức tường nào có bóng hình đối thủ?

“Hây!”

Đúng lúc ấy, một tiếng quát trầm nặng nề mà vang dội như tiếng sấm bùng nổ giữa sân đấu. Theo tiếng quát to, khán giả nhìn lại chỉ thấy Văn Thái đã ngưng tụ đầy đủ nguyên lực từ bao giờ, nắm tay hán tỏa ra ánh vàng óng như mặt ong đăm đăm xuống mặt đất. Trên nền sân đấu mới vừa được tu sửa xong lúc này lại nứt toác ra một cái rãnh lớn. Thổ hệ nguyên tố màu vàng uốn lượn chạy dọc theo khe rãnh, nhìn qua tưởng như có một con rồng đất đang ngụp lặn lao tới phía Phương Thanh Mộc. Đang đứng giữa sân, Phương Thanh Mộc sắc mặt lúc này tối lại, trong lòng không khỏi luống cuống một phen. Vừa mới đánh trượt đối phương, thế công hiện giờ chưa thể thu lại khiến cho hán lộ rõ sơ hở, muốn tránh chiêu thức mạnh mẽ của đối phương cũng không tránh được. Đã không tránh được thì cứng rắn đón đỡ vậy! Phương Thanh Mộc cắn răng chuyển hướng công kích đánh thẳng về phía đòn công kích của Văn Thái, thế nhưng chưởng lực đã suy yếu lại thêm biến đổi giữa chừng của hán làm sao đủ để chống lại đòn tấn công mạnh mẽ của đối

phương?

“Bụp!”

Âm thanh bọt nước vỡ tan giữa không trung liên tục vang lên, dường như đang đếm lóp lóp chuông lục của Phương Thanh Mộc bị một chiêu của đối phương phá vỡ. Phương Thanh Mộc rên khẽ một tiếng, trên khóe miệng còn chảy xuống một tia máu, thân thể cũng bật ngược về phía sau nhưng rất nhanh đã bị hấn trụ lại được. Văn Thái lại không hề lưu tình một chút nào, thân pháp cuồng bạo như núi lở ầm ầm lao về phía đối phương, trên tay cũng đã sớm ngưng tụ nguyên lực chuẩn bị đánh cho đối phương bay thẳng xuống đài. Nháy mắt đã áp sát đối phương, nắm tay Văn Thái đánh thẳng về phía ngực Phương Thanh Mộc. Thế nhưng khi còn cách ngực đối phương chỉ một phân, đột nhiên Văn Thái thu lực về, trong mắt cũng dâng lên một trận kinh ngạc. Phương Thanh Mộc thấy cơ hội liền không hề bỏ qua, dùng toàn bộ sức lực còn lại hình thành một trận sóng nước dày đặc cuốn lấy nắm tay Văn Thái, sau đó lại mượn lực đánh lực, thuận đà đẩy Văn Thái lao thẳng xuống đài.

Văn Thái bất ngờ bị đối phương phản công thì trợn trừng hai mắt, chân dậm thẳng xuống đài hồng trụ lại nhưng cả cơ thể vẫn cứ trượt đi không cách nào kìm lại được. Tức giận hét to một tiếng, Văn Thái vung chân đá mạnh xuống sàn đấu. Cả sàn đấu ầm ầm rung động, một trận sóng đất cuộn cuộn nổi lên cuốn thẳng về phía đối phương. Phương Thanh Mộc lúc này đã cạn kiệt sức lực, nào còn đủ khả năng chống lại một chiêu chứa đầy tức giận của Văn Thái. Cả thân thể hần bị con sóng đất mãnh liệt ập vào, hất văng xuống khỏi sàn đấu. Dường như cùng lúc, cả hai thí sinh đều rơi ra ngoài sàn đấu, khán giả không khỏi ồ lên một tiếng kinh ngạc vì kết quả của trận đấu này. Viên quan giám khảo lúc này đã bước lên đài, cất tiếng đồng thanh tuyên bố:

“Trận đấu thứ hai của ngày thứ tư, kết quả: hòa!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 159: Cây tre!

Không ai ngờ được một trận đấu có xu thế rõ ràng như vậy cuối cùng lại kết thúc bằng kết hòa. Trên khán đài, tất cả khán giả sau khi ồ lên một tiếng vì kinh ngạc lại ngay lập tức trở nên sững sờ trầm lặng. Hai thí sinh lần lượt đứng dậy bước về vị trí của mình, bước đi của Văn Thái nặng nề ẩn chứa ngàn cân tức giận, mà bước chân của Phương Thanh Mộc lại có phần tập tễnh phù phiếm không có chút sức lực nào. Hai người Trần Duy và Nguyễn Phong vốn đã chuẩn bị chào đón Văn Thái chiến thắng trở về, lúc này lại không biết nên nói gì với người anh em kết nghĩa này. Mãi đến khi Văn Thái đã trở về trong hàng, Nguyễn Phong mới nhẹ nhàng vỗ vai hấn an ủi:

“Thắng thua là chuyện thường tình, huống chi cậu cũng không thua, vẫn được tiến vào vòng trong cơ mà. Thôi không cần để nặng chuyện này trong lòng, trận sau lại giành chiến thắng là được rồi.”

“Đúng vậy, hòa là tốt rồi. Chúng tôi cũng nhìn ra được lúc cuối là cậu nương tay với đối phương, vốn là có lòng tốt không ngờ lại bị lợi dụng, thôi coi như gặp phải kẻ tiểu nhân đi. Ngay cả tôi hay đại ca mà gặp phải kẻ tiểu nhân cũng chưa chắc đã thắng được đâu. Nhưng có điều tôi vẫn không hiểu, nương tay thì cũng đâu cần phải tỏ ra kinh ngạc đến mức bị đối phương bắt được như vậy chứ. Chẳng nhẽ là Văn Thái đào hoa, đi thì lại gặp được đối thủ là nữ cải trang nam nên mới kinh ngạc như vậy? Nếu thế thì hai người có khi lại có duyên đây chứ, ha ha, nếu thật là vậy thì anh nên cười lên đi.”

Trần Duy cũng góp lời an ủi Văn Thái, giọng nói có pha chút đùa cợt nhưng không hề có ác ý, chủ yếu là muốn làm cho Văn Thái cười vui mà bỏ qua chút tức giận trong lòng. Vốn dĩ bình thường thì sẽ không có vấn đề gì, nhưng không ngờ lần này hấn nói ra lại phản tác dụng. Văn Thái vừa nghe được lời nói đùa của Trần Duy thì cũng nhăn nhó cười, nhưng nụ cười này nhìn thế nào cũng thấy ẩn chứa sự nguy hiểm. Trần Duy thấy vậy thì không khỏi lắc đầu rứt cổ lại, bộ dạng giống như sợ bị ăn đòn:

“Chẳng nhẽ là bị tôi đoán đúng, hấn đúng là nữ cải trang nam?”

“Làm sao cậu biết hấn có phải nữ cải trang nam hay không? Làm sao cậu biết tôi nhận ra hấn có phải nữ cải trang nam hay không? Mà làm sao cậu lại biết tôi và kẻ đó có duyên hay không?”

Bỏ lại mấy câu hỏi khó hiểu, Văn Thái ngẩng mặt nhìn trời, không nói chuyện với Trần Duy nữa. Trần Duy nhìn sang phía Nguyễn Phong, ánh mắt mang theo ý hỏi thăm là thế nào, Nguyễn Phong lại không nói gì chỉ mỉm cười lắc đầu, ý bảo cứ mặc kệ Văn Thái đi thôi. Trần Duy cũng không có ý định nói thêm gì nữa, bởi đúng lúc này vị quan giám khảo trên đài đã gọi tên hấn:

“Trận đấu tiếp theo, xin mời thí sinh Trần Duy cùng thí sinh Trương Cầu nhanh chóng lên đài.”

Nhanh chóng bước ra khỏi hàng, Trần Duy bộ dáng khoan thai bước lên đài, nét mặt thoải mái tươi cười đến híp cả mắt, giống như thắng lợi đã nắm chắc trong tay. Nhưng nếu cẩn thận để ý sẽ phát hiện ra con ngươi của hấn được che dấu sau lớp mí mắt đang liên tục chuyển động quan sát đối phương cũng như toàn bộ hoàn cảnh chiến đấu, bộ dáng cẩn thận tính toán tìm lấy một phương pháp chiến đấu thuận lợi nhất cho bản thân. Hai thí sinh lần lượt bước lên đài, sau khi quan giám khảo cẩn thận kiểm tra thân phận liền cho phép bọn họ bắt đầu trận đấu.

“Trần Duy”

“Trương Cầu”

“Xin mời!”

Hai người nhanh chóng thực hiện thủ tục chào hỏi, lời vừa dứt thì cả hai thí sinh đều cấp tốc lùi về sau kéo dài khoảng cách. Trận đấu diễn ra dường như rất quy củ, từ đầu đến giờ không có chút nào khác biệt so với một trận đối luyện thông thường khiến cho khán giả ngồi trên khán đài thậm chí cảm thấy nhàm chán. Trên sân đấu, Trần Duy và Trương Cầu đều lăng lẳng quan sát đối phương. Đối thủ lần này của Trần Duy quả thật là người đúng như tên, tên Trương Cầu này hình thể vừa béo vừa tròn, nhìn qua thật giống với một khối cầu thịt, mỗi bước đi của hắn đều khiến cho từng mảng thịt trên người rung rung trông thật khôi hài. Chỉ có điều Trần Duy lại không hề coi thường đối thủ, chỉ cần nhìn tốc độ vừa nẩy hắn lùi về phía sau là đủ thấy, tên này mặc dù thể trọng nặng nề nhưng không hề chậm chạp chút nào. Mà thông thường, thể trọng lớn đồng nghĩa với lực phá hoại mạnh và khả năng chịu đựng tốt, nếu lại có thêm tốc độ nữa thì khi so đấu tay không chắc chắn sẽ chiếm được lợi thế rất lớn. Người có mắt quan sát lúc này đều nhận ra Trần Duy đã ở vào thế yếu so với đối phương, muốn thắng trận này trừ khi cấp bậc của hắn hơn xa đối phương bằng không thì chỉ có thể dựa vào mưu kế để thắng.

Thời gian trôi qua trong cảm nhận của thí sinh trên sân đấu và khán giả không hề giống nhau. Năm phút! Đối với khán giả, năm phút chờ đợi thật đúng là lâu lắm, đặc biệt là sau khi được quan sát hai trận đấu sôi nổi hấp dẫn lúc trước thì trận đấu đang diễn ra lại có vẻ thật tẻ nhạt và nhàm chán rồi. Trong khi đó, năm phút quan sát đối với hai thí sinh trên đài lại thật ngắn ngủi nhưng vẫn kịp khiến cho họ nhìn ra được phần nào về khả năng của đối phương. Trương Cầu sau khi cẩn thận quan sát mà không phát hiện ra đối phương có gì đặc biệt thì liền chủ động tấn công. Thân thể nặng nề của hắn bước trên khán đài phát ra từng tiếng thình thịch như tiếng chày gõ xuống đất, thể nhưng tốc độ của hắn lại càng lúc càng nhanh, nháy mắt đã tiến đến trước mặt Trần Duy. Thân thể to lớn của Trương Cầu nhìn gần thật chẳng khác nào một ngọn núi nhỏ, khán giả ngồi trên khán đài phía sau hắn lúc này đã hoàn toàn không nhìn thấy hình bóng của Trần Duy. Bàn tay to bè như tay gấu, không phải, bàn tay còn to hơn tay gấu của Trương Cầu vung lên, ấn thẳng về phía Trần Duy, mang theo sức lực lớn lao mà sát vào không khí phát ra mấy tiếng rít ghê người. Đối diện với một đòn này, cả thân thể Trần Duy vẫn không chút động đậy, chỉ có hai chân liên tục run rẩy mới khiến cho người ta nhận ra là hắn còn cử động được. Khán giả trên khán đài thấy vậy thì đều lắc đầu thờ dãi cho thí sinh này, lúc lên đài thì mặt mày vênh vào đắc ý, giờ này đánh nhau thật thì lại sợ đến mức run như cây sậy, đã kiêu căng lại bất tài thì còn đánh đấm gì nữa?

“Phịch!”

Một tiếng va chạm trầm đục vang lên, vài khán giả khẽ nhắm mắt lại không muốn nhìn cảnh tượng đáng sợ trên đài. Âm thanh như vậy thì đúng là tiếng nắm tay đánh vào da thịt rồi, mà theo hoàn cảnh lúc này thì chắc hẳn là Trương Cầu đã đánh trúng Trần Duy. Nhìn sự chênh lệch giữa hình thể của Trương Cầu và Trần Duy, nếu như đúng như mọi người suy đoán thì Trần Duy lúc này chỉ e là đã trọng thương đến học máu mồm rồi.

“Ồ!”

Lại là một tràng âm thanh ẩn chứa sự kinh ngạc của khán giả. Vài người còn đang lắc đầu nhắm mắt vội vã mở mắt ra nhìn lên lời đài. Trên sân đấu lúc này đúng là đã có kẻ ăn đòn mà lại không phải là Trần Duy. Trương Cầu lúc này đang trợn trừng mắt lên mà nhìn, cả thân thể nặng nề cũng liên tục bước lùi về phía sau đến mấy bước rồi mất trọng tâm mà ngã phịch xuống đất. Ở phía đối diện, Trần Duy thân thể vẫn không ngừng run rẩy, thể nhưng không phải là run rẩy một cách vô ý thức vì sợ hãi, mà là rung động theo một quy luật nhịp nhàng. Từ xa nhìn lại, Trần Duy lúc này giống như là một cây tre, hai chân bám rễ chặt chẽ vào mặt đất trong khi thân thể lại nhịp nhàng đung đưa theo gió.

Cây tre!

Tre gắn bó với con người Đại Việt, từ lũy tre xanh ngày đêm lặng thầm bảo vệ sự yên bình cho làng quê, cho đến gậy tre chông tre góp công sức làm nên chiến thắng của quân dân Đại Việt trong bao trận chiến dọc theo chiều dài lịch sử mấy nghìn năm dựng nước và giữ nước. Tre mềm mại, thân thiện, dịu dàng. Tre kiên cường, bất khuất, anh dũng. Cây tre không chỉ là một loài cây thông thường mà đã trở thành người bạn thân thiết của nhân dân Đại Việt. Gắn bó với lũy tre làng từ bé, lại tu luyện mộc hệ nguyên khí, cây tre sớm đã trở thành một người bạn, một người thầy trong tự nhiên của Trần Duy. Tre mềm mại mà dẻo dai, gió nhẹ thoảng qua cũng có thể lay động cả một khóm tre rì rào, thể nhưng gió mạnh đến mấy cũng khó mà bẻ gãy được sự kiên cường của tre. Trần Duy chính là dựa vào quy luật ấy để chiến đấu với Trương Cầu, khiến cho đối phương dù có lợi thế hoàn toàn về sức mạnh cũng vẫn phải chịu thua thiệt.

Trương Cầu nhanh chóng đứng bật dậy, thủ thế nhìn về phía Trần Duy. Mặc dù hắn vừa đi đối phương đánh cho phải lùi về phía sau, nhưng thực tế lại không có thương tổn gì cả. Vận dụng nguyên lực đến mức tối đa, thân thể Trương Cầu nháy mắt đã trở nên cứng rắn như sắt thép. Hai tay của hắn khẽ vung vẩy vài cái, sau đó ôm gọn lấy hai đầu gối thu vào trong lòng. Cả thân thể béo tròn của Trương Cầu lúc này đã thực sự trở thành một khối cầu, một khối cầu sắt cứng rắn đáng sợ. Không biết hắn vận dụng lực bằng cách nào, cũng không biết làm sao hắn có thể xác định được phương hướng, thể nhưng khối cầu sắt Trương Cầu đã nhanh chóng xoay tròn rồi lao thẳng về phía Trần Duy. Tốc độ lần càng lúc càng nhanh, những nơi quả cầu lăn qua đều lún xuống thành một đường rãnh. Khán giả trên khán đài lần này không kim được mà hít vào một hơi thật sâu, hai thí sinh trên đài sắp va chạm rồi, một bên là “trong tĩnh có động”, mà bên còn lại thì “trong động có tĩnh”, kết quả của trận va chạm này ra sao ai cũng không tài nào đoán được.

“Rít... rít!”

Tiếng ma sát mãnh liệt vang lên, “khối cầu” Trương Cầu đã húc vào “cây tre” Trần Duy, quả cầu vẫn cứ xoay tít liên tục, mà cây tre thì cũng không ngừng rung động để triệt tiêu lực va chạm. Mạnh yếu nhất thời khó phân định, thể nhưng tại vị trí ma sát lúc này đã đẩy lên bụi đất mù trời khiến khán giả không thể nhìn ra được kết quả.

“Vút!”

Từ trong làn bụi đất, một quả cầu xé gió phóng vút ra ngoài, nháy mắt đã lao ra khỏi phạm vi sân đấu mà vẫn chưa có xu thế dừng lại. Dựa theo tình huống hiện tại, khối cầu này chỉ sợ là sẽ lao thẳng về phía đám sĩ tử đang xếp hàng, nếu không có người ra tay cản lại thì chắc chắn là sẽ gây ra thương vong nặng nề. Trong đám sĩ tử có kẻ hoảng sợ co chân bỏ chạy, có kẻ lại điều động nguyên lực chuẩn bị ra tay ngăn cản, thể nhưng còn chưa đợi bọn họ xuất chiêu thì một bóng người đã từ trên khán đài lao vút xuống, chặn đứng đường đi của quả cầu. Nhìn lại thì mới nhận ra đây là một người đàn ông

trung niên thân hình to béo, vẻ mặt có vài phần giống với Trương Cầu, lúc này ông ta chỉ dùng một tay đã có thể dễ dàng chặn đứng “quả cầu” Trương Cầu lại, thế nhưng quả cầu vẫn xoay tít mãi đến năm phút sau mới ngừng, rồi loạn trong sân đấu cũng theo đó mà ngừng.

Trên đài cao, bụi mù đã tan đi, mọi người đều nhìn thấy Trần Duy lúc này vẫn đứng thẳng thì liền vỗ tay hoan hô. Giám khảo cũng không để mọi người chờ lâu liền tiến lên tuyên bố kết quả:

“Người thắng trong trận thi đấu này chính là Trần Duy”

Nghe được tiếng tuyên bố kết quả của giám khảo, Trần Duy khẽ mỉm cười nhẹ nhàng bước xuống đài, mà Trương Cầu thì ủ rũ quay lại hàng chờ của thí sinh. Văn Thái cùng Nguyễn Phong đều tiến lên chào đón Trần Duy chiến thắng trở về, nào ngờ hân vừa đến trước mặt hai người bọn họ thì liền gục ngã. Cũng may là Nguyễn Phong và Văn Thái thân thủ nhanh nhẹn đỡ được hân, Trần Duy chỉ mỉm cười mà nói:

“Tôi thắng rồi...”

Vừa dứt lời thì Trần Duy liền ngất đi. Nguyễn Phong vội vàng sử dụng tâm nhãn kiểm tra thân thể hân, sau một lúc mới thoải mái thu hồi tâm thần lại, gật đầu nói với Văn Thái:

“Không sao, Trần Duy chỉ bị tiêu hao quá nhiều sức lực mà thôi, ngủ một giấc tỉnh lại là sẽ khỏe mạnh như thường.”

Dứt lời, hai người bọn họ liền dìu Trần Duy rời khỏi khu vực thi đấu, dù sao ngày hôm nay ba người bọn họ đều đã hoàn thành trận thi đấu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 160: Khách phương xa

Ngày mười lăm tháng mười một. Trời vẫn âm u một sắc xám xịt, gió lạnh vẫn ùa về từng, và tuyết vẫn phủ trắng từng con đường nơi kinh đô Đông Long của nước Đại Việt. Sáng sớm ngày hôm nay, bầu không khí chốn kinh kỳ bỗng trầm tĩnh lạ thường, khác hẳn với vẻ náo nhiệt của những ngày trước. Có lẽ là vì đông đến quá lạnh lẽo làm cho lòng háo hức của con người cũng bị phai nhạt đi phần nào, cũng có lẽ là do người ta đã cảm thấy mệt mỏi sau một tuần dài sôi động và chờ mong. Mà có lẽ lí do quan trọng nhất khiến cho bầu không khí nơi kinh đô trở nên tĩnh mịch hơn hẳn mọi ngày là vì hôm nay khoa thi tạm nghỉ một ngày!

Kỳ thi võ chia làm ba vòng, mỗi vòng kéo dài khoảng nửa tháng. Hai vòng thi đầu tiên phân biệt là thi đấu tay không và thi đấu vũ khí. Mỗi vòng thi lại áp dụng quy tắc loại trực tiếp, hàng vạn thí sinh liên tục thi đấu với nhau đến khi có một người thắng cuộc cuối cùng. Những thí sinh có được thứ hạng cao trong cuộc thi sau này đều sẽ được triều đình đề bạt, mà những thí sinh đã thất bại cũng sẽ có hai lựa chọn là tham gia vào quân đội để thăng tiến từ từ, hoặc là về nhà rèn luyện chờ ba năm sau sẽ đi thi lại để đoạt lấy thành tích cao hơn. Vòng thi cuối cùng lại là một vòng thi đặc biệt nhất, cũng chính là vòng thi vấn đáp. Đây là một vòng thi không bắt buộc, thế nhưng kết quả của vòng thi này lại có ảnh hưởng đặc biệt đến con đường công danh sau này của các thí sinh. Nếu nói hai vòng thi đầu trước đó là kiểm tra về vũ dũng của thí sinh, vậy vòng thi cuối cùng này chính là để đánh giá tâm trí của thí sinh. Người có vũ dũng mà thiếu mưu trí thì con đường công danh hạn hẹp, khó được triều đình đề bạt. Trái lại, người vũ dũng không đủ nhưng nếu có trí có mưu thì lại vẫn có thể bước được xa trên con đường công danh, nhưng cuối cùng cũng không thể đạt được quyền lợi to lớn. Nếu là người có đủ ba thứ dũng, mưu, trí thì đúng là bậc hiền tài, sẽ nhận được sự tài bồi của quốc gia. Mà những kẻ có tài nhưng thiếu đức lại đặc biệt bị triều đình “quan tâm”, không chỉ con đường công danh không thể tiến xa mà còn có nguy cơ gặp phải tai họa, bởi những kẻ như thế thường dễ trở thành “sâu mọt” của đất nước.

Về cơ bản thì sau khi kết thúc vòng thi thứ ba thì cũng là lúc khoa thi chính thức khép lại, nhưng “vẫn không có đệ nhất, võ không có đệ nhị”, để nhằm phân định kết quả cuối cùng cho khoa thi võ, triều đình còn tổ chức một vòng thi đấu nhỏ vào ngày mười ba tháng chạp, cũng chính là ngày giỗ tổ của hoàng thất Đại Việt. Vòng thi này được tổ chức tại hoàng lăng của hoàng thất, dưới sự chứng kiến của hoàng thượng cùng bá quan trong triều đình. Người có tư cách tham gia vòng thi đấu này cũng bị giới hạn, chỉ có mười hai người đạt được thành tích cao nhất tại hai vòng thi đầu tiên mới có thể tham gia vòng thi nhỏ này, tổng cộng là hai mươi tư thí sinh. Quy tắc áp dụng vẫn là quy tắc loại trực tiếp, đến cuối cùng chỉ còn lại ba thí sinh sẽ cùng lúc thi đấu với nhau tranh giành danh hiệu võ trạng nguyên. Đến lúc này khoa thi ba năm một lần do triều đình tổ chức mới chính thức kết thúc.

Lại nói đến trong thời gian diễn ra hai vòng thi võ đầu tiên, vào ngày thứ tám của mỗi vòng thi các thí sinh đều được nghỉ một ngày, mà ngày hôm nay chính là ngày các thí sinh được nghỉ.

*****

Sáng sớm!

Trên một con đường đã bớt phần náo nhiệt của kinh đô Đông Long, một bóng người đạp tuyết mà đi, bước chân nhẹ nhàng không để lại chút dấu tích nào trên tuyết. Cẩn thận quan sát, người ta không khỏi kinh ngạc mà phát hiện ra rằng họ không có cách nào để nhìn rõ được diện mạo người này. Cả thân thể hân dường như được bao trùm trong một tầng sương mù, bất kể hình dáng, tâm vóc hay khuôn mặt đều mờ mờ ảo ảo, liên tục biến đổi.

Bước đến trước một con hẻm nhỏ, quái nhân dừng lại một chút, cẩn thận quan sát bốn phía xung quanh. Quái nhân dường như đang nhận biết đường đi,

chỉ có điều ánh mắt hần lại liên tục thay đổi đến những vị trí đặc biệt dễ ẩn nấp để theo dõi, đúng là con mắt của một kẻ lành nghề! Sau khi cẩn thận kiểm tra mà không phát hiện ra chút khả nghi nào, quái nhân lại bước tiếp vào trong con hẻm nhỏ, bóng dáng hần rất nhanh đã mất hút nơi ngã rẽ cuối đường.

*****

Tám giờ sáng. Mặt trời đã sớm lên cao, thế nhưng tầng mây dày u ám trên bầu trời đã che khuất đi ánh nắng ấm áp của mặt trời, chỉ để lọt xuống vài tia sáng buồn rầu lạnh lẽo. Trên nấy cung đường tấp nập của Đông Long lúc này đã dần trở nên nhộn nhịp. Công thành phía Tây, vài đoàn xe ngựa chờ hàng nặng nề lăn bánh tiến vào kinh đô. Trên con đường chính rộng rãi vốn luôn có người quét dọn tuyết đọng, thế nhưng tuyết rơi quá nhiều nên cả con đường dường như vẫn luôn phủ trong tuyết. Bánh xe ngựa lăn nề lăn qua, để lại trên mặt tuyết một vết lún thật sâu, người có chút kiên thức chỉ cần nhìn qua cũng biết được trong chiếc xe ngựa chờ hàng hóa rất nặng nên mới có thể khiến bánh xe lún sâu như thế.

“Hiiii. ....”

Một tiếng ngựa hí kéo dài, đoàn xe ngựa nặng nề dừng lại trước quán ăn nổi tiếng nhất thành Đông Long. Tấm rèm che bằng gấm dày được vén lên, hơn mười người bước ra từ trong đoàn xe ngựa. Trời mùa đông lạnh lẽo khiến cho việc làm ăn của quán cũng trở nên chậm trễ, thế nhưng bên trong quán lúc này cũng đã gần kín chỗ ngồi, chỉ còn lại khoảng hai ba bàn trống, vừa vặn đủ chỗ cho đoàn người mới tới.

“Quý khách, mời ngồi. Không biết các vị muốn gọi món gì? Quán chúng tôi nổi tiếng khắp kinh đô với hơn mười món ăn mang đậm dấu ấn của Đông Long, bất kể quý khách muốn thưởng thức loại hương vị nào quán chúng tôi cũng đều có thể đáp ứng.”

Phục vụ bàn vừa thấy có khách đến liền niềm nở chào hỏi, đồng thời giới thiệu cho khách những món ăn nổi tiếng của quán. Dẫn đầu đoàn khách là một người thanh niên tuấn nhã, lúc này mỉm cười tiếp lời của bồi bàn và gọi món cho cả đoàn.

“Đại ca, sáng nay trời có vẻ lạnh hơn mọi hôm thì phải?”

“Ha ha, cậu chẳng qua là muốn ghé vào quán ăn chút gì cho ấm bụng chứ gì? Dù sao cũng đến đây rồi, không bằng dừng lại ăn sáng đi.”

Đúng lúc này lại có khách bước vào quán. Người mới đến là ba sĩ tử bộ dáng rất bình thường, thế nhưng người có kinh nghiệm chắc chắn sẽ nhận ra ba sĩ tử này đều là người có tài năng.

“Quý khách, quán chúng tôi tạm thời đã hết chỗ, xin mời quý khách chờ một chút.”

Tiểu nhị vội vàng tiến lên giải thích với khách về tình hình của quán. Dù sao đây cũng là chuyện thường gặp, ba vị khách mới đến cũng không phản nản gì, chỉ lẳng lặng đứng đợi. Thế nhưng bọn họ dù không muốn gây chú ý lại vẫn bị kẻ khác chú ý đến. Tại vị trí của đoàn khách hơn mười người, một cô gái đáng vẻ yêu điệu, trên mặt mang khăn che lúc này lại đang chăm chú quan sát ba người mới tới. Nam tử tuấn nhã dẫn đầu đoàn người dường như rất chú ý đến cô gái này, vừa thấy ánh mắt của cô gái nhìn về phía khách mới đến thì hần cũng chăm chú quan sát ba người bọn họ. Sau một hồi quan sát mà không phát hiện ra điều gì đặc biệt, gã không kìm được mà nhỏ giọng hỏi cô gái:

“Thùy Tuyết, cô quen bọn họ sao?”

Cô gái nghe thấy câu hỏi của gã thì mới thu ánh mắt lại, nhẹ nhàng ra dấu cho đối phương im lặng. Mặc dù trên mặt cô gái có che một tấm khăn, thế nhưng không biết vì sao lúc này nhìn nàng lại cảm thấy như nàng đang cười. Ngón tay như ngọc của cô gái nhẹ nhàng chạm vào chén nước, sau đó viết vài chữ lên mặt bàn. Gã thanh niên kia vừa nhìn thì sắc mặt khẽ biến, sau khi suy nghĩ một chút không ngờ lại mỉm cười. Cô gái thấy nụ cười của hần thì trong lòng không khỏi cảm thấy cổ quái, thế nhưng nàng còn chưa kịp hỏi điều gì thì gã thanh niên đã đứng dậy bước về phía mấy người khách mới đến.

“Các anh, chỗ chúng tôi vừa hay còn dư vài chỗ ngồi, nếu các anh không chê thì xin mời đến ngồi cùng chúng tôi.”

Lời mời của gã khá đường đột khiến cho mấy người khách kia không khỏi cảm thấy bất ngờ. Thế rồi một trong ba người lên tiếng đáp lại gã:

“Nếu được vậy thì quả thật là rất tốt, có điều tôi và anh không quen biết, nếu bây giờ ngồi chung chỉ sợ sẽ gây bất tiện cho anh thôi.”

“Ha ha, điều đó thì anh không cần phải ngại. Tôi vốn là người thích kết bạn, mà những người đi cùng tôi cũng đều như vậy cả. Hôm nay tôi gặp các anh vừa nhìn như đã quen, thật không kìm được muốn cùng các anh kết bạn. Nếu anh không chê thì xin mời đến ngồi cùng chúng tôi cho vui.”

“Anh đã nói vậy thì chúng tôi cũng không tiện từ chối nữa. Xin mời.”

Nói rồi bốn người cùng nhau bước về phía chỗ ngồi của đoàn thương nhân. Sau một hồi giới thiệu, cả hai bên đã chuyện trò rôm rả, bầu không khí vui vẻ khiến cho cái lạnh của khí trời cũng bị xua tan đi. Gã thanh niên tên là Long Triệt, là người thừa kế trong một dòng họ đã nhiều đời làm nghề buôn bán. Lần này tranh thủ lúc kinh đô mở khoa thi, gã cũng sắm sửa không ít hàng hóa vận chuyển về nơi này hòng buôn bán kiếm chút lời. Đáng tiếc là trong quá trình vận chuyển có xảy ra trục trặc nên đoàn xe của bọn họ đến chậm mất nửa tháng, cũng vì vậy mà bỏ lỡ thời cơ bán hàng tốt nhất trong mùa thi năm nay. Sau bữa sáng, hai nhóm người lại chia tay nhau, đoàn xe chờ hàng của Long Triệt lại rời đi, lẳng lẽ tiến về cửa hàng của dòng họ.

Trước cửa quán ăn, ba người khách còn lại vẫn lẳng lẽ đứng đó. Một trong ba người lúc này mới lên tiếng:

“Đại ca, bọn họ cũng đã đi xa rồi, chúng ta còn đứng đây làm gì nữa?”

Người được gọi là đại ca vẫn lẳng yên trầm ngâm, ánh mắt hần nhìn chăm chăm xuống nền tuyết trắng xóa trên đường. Mãi một lúc sau, hần mới thờ dãi lên tiếng:

“Trần Duy, Văn Thái! Khoa thi năm nay, e rằng không được thuận lợi rồi!”

Nói tới đây, hần lặng yên bước đi, hai người còn lại cũng lặng yên đi theo mà trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Trên nền tuyết trắng lưu lại từng hàng dấu chân của ba người, còn có một dấu chân mờ nhạt ẩn chứa một màu đen, chỉ có điều màu đen này giống như một làn khói từ từ tan đi trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 161: Thích khách!

Những ngày gần đây, trên bốn con đường lớn nhất kinh đô Đông Long, người ta đã quen nhìn thấy bóng dáng những đứa trẻ đi bán mấy thứ đồ chơi mới lạ. Cứ đúng chín giờ sáng, từ trong một con hẻm nhỏ ven những ngã đường lại xuất hiện một bóng hình nho nhỏ đẩy một chiếc thùng đi dọc theo trục đường chính của thành phố. Trên mặt thùng bày đầy những mô hình con vật sắc sỡ được nặn một cách rất khéo tay, hai bên thùng lại có gắn vào hai cây cột bên rom, bên trên cắm đầy những thứ đồ chơi nhìn từ xa không khác gì những bông hoa rực rỡ liên tục xoay tròn trong gió. Hai loại đồ chơi này lần lượt được gọi là “tò he” và “chong chóng”, rất nhanh đã trở nên được ưa chuộng bởi những người trẻ tuổi và đám nhóc con.

Chín giờ sáng!

Một thằng nhóc tầm mười ba tuổi bước ra từ trong một con hẻm nhỏ, phía sau nó chính là một chiếc thùng gỗ có gắn bánh xe, bên trên bày hai loại đồ chơi mới trở nên thịnh hành tại Đông Long. Thằng nhóc ấy chính là thằng Tí. Thằng nhóc ngẩng đầu quan sát sắc trời một chút. Chín giờ sáng, bầu trời vẫn phủ mây âm u, thế nhưng khí lạnh thì đã giảm bớt đi nhiều. Thi thoảng có vài con gió lạnh cuốn qua, len lỏi vào từng khe hở trong lớp quần áo “dày cộm” khiến người ta khẽ rùng mình, vẫn may là gió đã ít đi và không còn kéo theo từng trận tuyết lạnh dày đặc. Nhìn con đường rộng rãi đã dần tấp nập người qua lại, thằng Tí khẽ mỉm cười. Dạo gần đây, nó cười quả thật là nhiều hơn hẳn lúc trước. Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì nó đã có thể tự mình kiếm tiền nuôi sống bản thân và đám nhóc ở chung, việc này khiến thằng Tí cảm thấy bản thân lớn hẳn ra, cũng vì thế mà suy nghĩ của nó lạc quan hơn hẳn trước đây. Mà còn một nguyên nhân nữa khiến thằng Tí rất vui, đó là vì gần đây nó đã có bạn mới!

Đẩy thùng gỗ len lỏi trong dòng người tấp nập trên con đường phía Tây thành Đông Long, mới sáng ngày ra mà thằng Tí đã thu được không ít tiền. Một chiếc chong chóng mười đồng, một con tò he năm đồng, mỗi ngày cứ bán được chục cái là coi như không cần phải lo về cái ăn nữa rồi. Hướng chỉ mấy thứ đồ chơi mới thịnh hành này thường rất được ưa chuộng, suốt nửa tháng nay, ngày nào thằng Tí cũng bán được cả năm chục cái chong chóng là ít. Thử đếm số tiền mới kiếm được từ sáng đến giờ, thằng Tí không kiềm được lại khẽ mỉm cười. Vậy mà cũng bán được mười lăm cái chong chóng rồi, lại thêm bảy tám con tò he nữa, tính sơ qua cũng đã thu được gần hai trăm đồng rồi chứ ít gì. Đó là còn chưa kể đến bây giờ vẫn còn sớm, chờ một lúc nữa khi người ta đi lại đông đúc xem, thế nào mà chẳng kiếm được vài cái hai trăm đồng nữa.

Càng tính, nét cười trên mặt thằng Tí càng đậm, chẳng biết từ lúc nào nó đã đi đến khu chợ Tây Trường. Nhớ hồi trước mỗi lần bước vào chợ là lại phải lén lút lút, mũ kéo xuống che mắt, áo kéo lên che mặt, ánh mắt suốt ngày lăm lăm nhìn khắp nơi chỉ sợ bị kẻ nào tinh mắt nhận ra được thì lại bị một trận đòn no. Cứ nghĩ lại cái cảm giác sống mà không dám để người nhìn mặt khi đó, thằng Tí lại cảm thấy bản thân thật may mắn, may mắn vì đã gặp được gã thanh niên kia giúp cho nó và mấy đứa nhóc có thể thay đổi cuộc đời. Đang chìm trong dòng suy nghĩ miên man, bất chợt một tiếng hỏi mua hàng đã khiến cho thằng Tí trở về thực tại. Cố gắng cười một cách niềm nở nhất, thằng Tí nhanh chân đẩy thùng hàng về phía người khách đang đứng.

“Này nhóc, một cái chong chóng này giá bao nhiêu?”

“Một cái chong chóng giá mười đồng, một con tò he giá năm đồng. Đặc biệt có loại tò he nặn ngay tại chỗ còn nóng hôi hổi có thể ăn, giá chỉ tám đồng một con. Không biết quý khách muốn mua loại nào?”

Thằng Tí nhanh nhẹn trình bày giá cả cụ thể của từng loại đồ chơi, giọng điệu rất có vẻ “chuyên nghiệp” khiến mấy người qua đường nghe được cũng cảm thấy có chút buồn cười. Người khách kia cũng khẽ mỉm cười, chỉ vào một chiếc chong chóng có màu sắc khá rực rỡ mà nói:

“Ta muốn lấy chiếc chong chóng này.”

Nói rồi hần lấy ra mười đồng đưa cho thằng Tí, đồng thời lấy chiếc chong chóng xuống rồi rời đi. Cẩn thận cất tiền vào túi, thằng Tí vui vẻ đẩy thùng xe đi tiếp, thế là lại được mười đồng nữa rồi.

Trời chuyển dần về trưa, thằng Tí đẩy thùng xe cũng đã sắp đi hết khu chợ này. Hôm nay đúng là một ngày may mắn của thằng Tí, không ngờ lại bán gần hết số hàng đã chuẩn bị sẵn. Kiếm được nhiều tiền hơn hẳn mọi hôm, thằng Tí tranh thủ đẩy xe về sớm, nó còn muốn gặp người bạn mới quen một lúc nữa chứ. Đẩy thùng hàng đã nhẹ bớt đi dọc theo từng con ngõ nhỏ, thằng Tí rất nhanh đã đến phía sau một tòa phủ đệ. Từ ngoài nhìn vào, mặc dù quy mô không quá hoành tráng thế nhưng phong cách kiến trúc của tòa phủ đệ này lại toát ra nét quý phái sang trọng, khiến cho người khác vừa nhìn đã biết chủ nhân của nơi này trong tay nắm giữ quyền cao chức trọng.

“Một, hai, ba...”

Vừa bước vừa đếm, rất nhanh thằng Tí đã bước đến trước một ô cửa sổ nhỏ trên bức tường viện. Nhón chân lên cao, thằng Tí cẩn thận nhìn quanh một lượt rồi mới ngó vào bên trong. Ở phía đối diện, một cô bé tầm xinh xắn đáng yêu tầm mười một tuổi cũng đang ngóng nhìn về phía khung cửa sổ. Vừa

thấy khuôn mặt thẳng Tí, cô bé vui mừng gọi khẽ một tiếng:

“Anh Tí, anh đến rồi!”

“Ừ, hôm nay anh bán được nhiều hàng nên đến đây sớm hơn mọi khi một chút. Hôm nay em có được nghe chuyện gì mới không, kể cho anh nghe đi.”

“Có ạ. Hôm nay em vừa được thầy giáo kể cho nghe câu chuyện...”

Cô bé hào hứng kể lại câu chuyện đã được nghe, thẳng Tí cũng say mê lắng nghe câu chuyện của cô bé. Bóng mặt trời khuất sau tầng mây mù đường như cũng tươi sáng hơn mọi hôm, treo lơ lửng trên nền trời màu trắng đục.

“Chuyện kể đến đây là xong rồi anh ạ.”

“Xong rồi à, chuyện hay quá nhỉ!”

“Thế anh có chuyện gì để kể cho em nghe không?”

“Ừm, chờ anh một chút, để anh nhớ lại xem nào. À, có rồi...”

Thẳng Tí lần mò trong trí nhớ mấy câu chuyện cổ tích mà Nguyễn Phong đã kể cho nó nghe, rất nhanh đã nhớ lại một câu chuyện mà nó cảm thấy thích nhất. Vừa đúng lúc thẳng Tí định bắt đầu kể chuyện thì từ trong tòa phủ đệ vang lên một tiếng hét to:

“Thích khách! Có thích khách! Mau bảo vệ chủ nhân!”

“Nhanh, tiểu thư đang ở hậu viện, mau cho người ra đến đó bảo vệ tiểu thư!”

Kéo theo đó là hàng loạt tiếng rầm rập khăn trương, từng đoàn hộ vệ vội vã phong tỏa khắp phủ. Cô bé thấy vậy thì sắc mặt khẽ biến, vội vàng bảo thẳng Tí mau rời đi. Thế nhưng còn không chờ cho thẳng Tí kịp hỏi tại sao thì một bóng người màu đen đã vọt về phía hai đứa nhóc. Đường như nhận ra cô bé có vị trí quan trọng trong tòa phủ đệ này, bóng đen lao vọt từ không trung xuống, chẳng khác nào chim ưng bắt mồi túm lấy cô bé. Thẳng Tí thấy người bạn mới quen bị đối phương bắt cóc thì cũng bất chấp tất cả, rút từ trong thùng gỗ ra một khúc chày gỗ vẫn dùng để cán bột ném về phía đối phương. Bóng đen thấy thế chỉ cười lạnh, tung chân xuất một cước đã đá bay cái chày, sau đó hấn nhẹ nhàng vọt qua tường viện bước về phía thẳng Tí. Tốc độ của bóng đen rất nhanh, chỉ nháy mắt đã xuất hiện trước mặt thẳng Tí, một tay túm cổ nó nhấc bổng lên, ánh mắt đen tối không có chút lòng trắng nào nhìn chằm chằm vào mặt thẳng Tí, giọng điệu hung tàn độc ác:

“Nhóc con, mày muốn chết phải không?”

Thẳng Tí gắng sức vùng vẫy kịch liệt thế nhưng chẳng thể nào thoát khỏi nắm tay như gọng kìm sắt của đối phương, vừa lúc nó trừng mắt lên nhìn vào mặt đối phương thì ánh mắt lập tức trở nên ngây dại, cả trời đất dường như nháy mắt đã mất hết sắc màu, mà tâm hồn thẳng Tí lại như chìm vào bóng tối vô tận...

*****

Ba người Nguyễn Phong sau khi rời khỏi quán ăn thì đều mang theo những cảm xúc khác nhau. Đối với Nguyễn Phong, trong lòng hẳn lúc này nặng trĩu một dự cảm không lành, bởi hẳn biết rằng kỳ thi năm nay chắc chắn sẽ không yên ổn. Nhớ lại lời dự đoán của ông thầy bói kì lạ nọ, Nguyễn Phong không khỏi cảm thấy cuộc đời thật lắm bí ẩn. Không ngờ lại có người chỉ dựa vào một chữ viết tùy ý mà đã có thể nhìn thấy một phần tương lai, nếu mà người này lại mang trong lòng đã tâm thì sao. Chỉ e đến lúc ấy cuộc sống của vô số người đều sẽ bị cuốn vào một trường tai họa đáng sợ. Trong lúc Nguyễn Phong còn đang cảm thán và cân nhắc về tình hình của khoa thi, đột nhiên từ phía tòa phủ đệ đối diện vang lên một tràng tiếng hô hoán thích khách. Nguyễn Phong cẩn thận quan sát thì phát hiện ra tòa phủ đệ có mang đậm khí thế quyền quý, chứng tỏ chủ nhân của nơi này cũng không phải là một người tầm thường. Vừa lúc này trong lòng Nguyễn Phong chợt động, phải chăng thích khách đến ám sát chủ nhân của tòa phủ đệ này cũng có liên quan đến sự kiện đã được dự báo trước kia? Nghĩ đến đây Nguyễn Phong liền vội vã lao về phía tòa phủ đệ, đồng thời nhắc nhở hai người còn lại:

“Phía trước có thích khách, chúng ta cũng nên qua đó xem thử xem sao!”

Vừa lúc ấy, từ phía tòa phủ đệ xuất hiện một bóng đen lao vọt lên không trung, rất nhanh đã phóng đến phía hậu viện. Ba người Nguyễn Phong thấy vậy thì sắc mặt đều biến đổi. Bóng đen kia trong lúc bay để lại phía sau một dải khói đen rất quen thuộc với ba người Nguyễn Phong: Ma khí!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 162: Thích khách (2)

“Dừng tay!”

Trong con hẻm nhỏ, ba bóng người vội vã lao đến với tốc độ nhanh chóng mặt, vừa kịp lúc gã thích khách túm lấy cổ thắt Tí. Nguyễn Phong quát to một tiếng, cùng lúc đó hai tay hắn chém ra hai lưỡi đao gió đánh về phía đôi phương. Lưỡi đao gió phóng tới với tốc độ chóng mặt phát ra từng tràng tiếng gió rít chói tai. Khuôn mặt che kín bởi lớp khăn đen của gã thích khách khẽ động, dường như là đang mỉm cười khinh thường. Từ trên tay hắn toát ra một tầng khí đen bao phủ cả cánh tay lại. Từ xa nhìn lại, cả cánh tay của thích khách đã hóa thành một lớp khói đen dày đặc, hai lưỡi đao gió dễ dàng quét qua, chẳng qua cũng chỉ thổi tan đi một ít khói đen mà thôi. Thế nhưng không chờ cho gã thích khách kịp đắc ý, hai lưỡi đao gió đột ngột va chạm với nhau ngay trước mặt hắn, sau đó bùng nổ thành muôn vàn nhát gió cắt sắc bén, toàn bộ đều nhắm thẳng vào khuôn mặt của gã. Tên thích khách bị đòn tấn công bất ngờ của Nguyễn Phong đánh cho xây xẩm mặt mày, rút cục hắn buộc phải buông thả Tí ra để chống đỡ. Ở dưới đất chẳng biết từ lúc nào đã mọc ra vài sợi dây leo dễ dàng đỡ lấy thắt Tí, cuốn nó ra xa khỏi vị trí giao tranh.

“Đội cung thủ, mau bao vây khu vực này lại, không được để cho thích khách chạy thoát!”

Đúng lúc này, từ phía sau tường vây vọng lại tiếng quát tháo ra lệnh của đám thủ vệ. Vài chục tên thủ vệ thân thủ nhanh nhẹn vọt lên bức tường viện, sau đó tỏa ra bao vây cả thích khách lẫn nhóm người Nguyễn Phong lại. Không để cho những người phía dưới kịp thanh minh, đám thủ vệ đã dương cung cứng tên nhọn nhắm thẳng về phía bọn họ, nếu không phải gã thích khách còn đang khống chế tiểu thư của bọn họ thì chỉ e đám thủ vệ đã nhất loạt bắn cho đám người phía dưới thành nhím rồi. Lúc này, gã đội trưởng đội hộ vệ liền chỉ về phía gã thích khách mà nói:

“Chúng ta đã phong tỏa cả khu vực này rồi, người nếu muốn sống thì mau thả tiểu thư ra, bằng không đừng trách chúng ta ra tay vô tình.”

Tên thích khách đã ổn định lại sau đòn công kích của Nguyễn Phong, nghe thấy gã đội trưởng thủ vệ nói vậy thì chỉ cười ha hả:

“Các người thật sự là một đám ngu ngốc cả hay sao? Tiểu thư của các người đang ở trong tay ta, nếu muốn nó còn sống thì mau bảo tên chủ nhân đần độn của các người chấp thuận lời đề nghị của ta, bằng không thì cả tòa phủ đệ này đừng mong có kẻ nào còn sống sót.”

“Hừ, người cũng lớn lối thật đấy. Để ta xem hôm nay người làm cách nào để thoát khỏi đây? Các anh em, mau bày trận măn thiên vũ tiễn đi!”

Gã đội trưởng vừa dứt lời, toàn bộ đội thủ vệ đều nhất loạt di chuyển hình thành lên một bố cục bao vây trận pháp đặc biệt. Sau một tiết hô hiệu lệnh của gã đội trưởng, mấy chục tên thủ vệ gần như cùng lúc giương cung bắn tên lên trời. Mỗi một mũi tên đều được nguyên lực bao phủ, mang theo sức mạnh kinh người cùng độ chính xác đáng sợ bay múa khắp trời, chẳng khác nào một rừng cánh hoa buông rơi theo gió, chỉ có điều ẩn trong vẻ đẹp mệnh mang đó lại là nguy hiểm chết người. Ba người Nguyễn Phong vội vã mang theo thắt Tí lui về phía sau mấy bước, đồng thời điều động nguyên lực hình thành nên một tầng phòng hộ che chở bọn họ khỏi loạn tiễn. Tên thích khách lại không được thoải mái như bọn họ, dù sao hắn cũng đứng tại vị trí trung tâm của trận tiễn, hàng loạt mũi tên nhất tề nhắm về phía hắn mà tấn công khiến tên thích khách nhất thời cũng rối loạn chân tay.

“Khốn kiếp, các người thật sự không quan tâm đến con bé này phải không? Vậy thì chuẩn bị mà nhặt xác nó đi!”

Tên thích khách giận dữ gầm lên một tiếng, lập tức đẩy cô bé trong lòng ra phía ngoài một chút hòng đe dọa đám thủ vệ. Chỉ có điều, những mũi tên đang bay múa giữa trời kia không ngờ lại như có linh trí, dễ dàng tránh qua cô bé mà tấn công tên thích khách. Tên thích khách vốn chỉ định đe dọa đám thủ vệ chứ cũng không muốn làm tổn hại đến cô bé vì dù sao đây cũng là “điều kiện” để ràng buộc chủ nhân của tòa phủ đệ này làm việc theo mục đích của hắn, thế nhưng đến lúc này cô bé lại trở thành một gánh nặng mà hắn phải mang theo khiến cho tên thích khách thật sự hận không thể ném cô bé đi.

“Roạt!”

Một mũi tên bất ngờ bắn suýt qua mặt tên thích khách, để lại cạnh khóe mắt hắn một vết thương máu chảy đầm đìa. Tên thích khách dường như đã hiểu rõ tình huống của bản thân lúc này, sau một hồi chống cự khó nhọc nữa rút cục hắn không thể không bỏ qua cô bé để có thể thoát thân.

“Đám ngu ngốc, đỡ này!”

Hết to một tiếng, tên thích khách ném mạnh cô bé về phía một tên thủ vệ. Gã thủ vệ vội vàng đón lấy cô bé, nào ngờ tên thích khách lại đột ngột lao thẳng về phía hắn, hai thang đao trong tay nhắm thẳng vào cổ họng gã thủ vệ.

“Mau hỗ trợ hắn!”

Tên đội trưởng hét to một tiếng, đồng thời cũng giương cung lên bắn liền một lúc ba mũi tên về phía gã thủ vệ kia. Cùng lúc ấy, từ bốn phía trận hình, hơn chục mũi tên đồng loạt được bắn về phía gã thủ vệ.

“Đừng hòng ngăn cản ta!”

Tên thích khách quát một tiếng trầm trọng, tốc độ của hắn càng được đẩy nhanh thêm một bậc, lưỡi đao trong tay dường như cũng càng tỏa ra sát khí đáng sợ hơn.

“Phập!”

Âm thanh xuyên phá cơ thể vang lên, không phải là một mà là hai tiếng cùng lúc. Gã thủ vệ đón lấy cô bé bất chấp tính mạng mà đem bảo vệ cô bé một cách cẩn thận, trên cổ hắn máu tươi phun trào thành vòi, đôi mắt đến lúc chết vẫn nhìn chăm chăm về phía gã thích khách. Mà tên thích khách lúc này cũng không dễ chịu chút nào, một mũi tên bắn xuyên từ dưới sườn trái lên đâm chặt vào cơ thể hắn, chỉ thiếu chút nữa đã xuyên thủng trái tim của tên thích khách. Cơ hội đột phá đã ở ngay trước mắt, thế nhưng cô bé lại đã bị gã thủ vệ bảo vệ kín kẽ, nếu lúc này mà bỏ qua cơ hội bắt cô bé thì chỉ e sau này sẽ không có cách nào để sai khiến chủ nhân nơi này. Gã thích khách cắn răng đánh liều một phen, lưỡi đao cắm trên thân thể đôi phương mạnh mẽ rung lên, nháy mắt đã đánh bay xác gã thủ vệ về phía sau. Cùng lúc ấy, tên thích khách cũng liều mạng lao theo xác gã thủ vệ hòng đoạt lấy cô bé đang được cái xác ôm chặt.

“Ha ha ha, lũ ngu ngốc, lần này thì đừng tên nào hồng căn được ta!”

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp loạn tiễn, tên thích khách nháy mắt đã đuổi kịp cái xác, chỉ cần vươn tay là có thể tóm lấy cô bé. Thế nhưng sự đời nhiều khi không được như ý muốn, đúng lúc tên thích khách đang đắc ý thì trời đất trong mắt hắn bỗng tối sầm lại. Từ dưới mặt đường chẳng biết từ lúc nào đã dâng lên một cột đá to dày đánh thẳng về phía khuôn mặt gã thích khách. Đòn đánh bất ngờ khiến cho hắn không kịp trở tay, cả thân thể đâm sầm vào cột đá. Không chờ cho tên thích khách kịp ổn định lại, một đám dây leo dày đặc đã phá đất lao lên cuốn chặt lấy hắn. Cùng lúc ấy, một bóng người đã vọt qua cả đám tên dày đặc đỡ lấy cái xác, hay nói đúng hơn là đỡ lấy cô bé được cái xác ôm chặt. Không cần phải nói cũng biết, người vừa ra tay chính là ba anh em Nguyễn Phong. Gã đội trưởng đội thủ vệ thấy có người trợ giúp thì thở phào một cái, thế nhưng ngay lập tức hắn đã ra lệnh cho đám thủ vệ nhắm vào nhóm người lạ mặt phía dưới. Dù sao trong hoàn cảnh như vậy cũng khó có thể tin nhiệm bất cứ kẻ xa lạ nào!

“Chúng ta hoàn toàn không có ác ý, chẳng qua thấy có việc ngang trái lên mới ra tay tương trợ. Các vị nên tập trung đối phó với tên thích khách kia là hơn!”

Nguyễn Phong một lời đã nói rõ ý định của bọn họ khiến tên cho đám thủ vệ trong lòng cũng bớt đi phần nào lo lắng, thế nhưng tên đội trưởng đội thủ vệ vẫn phân ra một phần tư số thủ vệ chú ý tới động tĩnh của đám người Nguyễn Phong. Tên thích khách lúc này đã bị đám dây leo trói chặt như bánh tét, lại còn bị cả đám thủ vệ nhắm vào, khó có thể trốn thoát được. Chỉ có điều, mọi việc trên đời vẫn luôn khó lường như vậy. Ngay trong lúc đám thủ vệ tưởng như đã bắt sống được tên thích khách thì hắn lại trốn thoát! Từ những khe hở trên đám dây leo, một trận khói đen dày đặc không ngừng tản ra, mà đám dây leo vốn đang cuốn chặt tên thích khách cũng từ từ xẹp xuống, cuối cùng rời rạc thành một đám. Trận khói đen theo gió bay vút lên trời, nháy mắt lại hợp lại thành hình dạng tên thích khách khiến cho tất cả mọi người đều bị bất ngờ. Tên thích khách ánh mắt hung ác nhìn về phía ba người Nguyễn Phong, giọng điệu lạnh lùng dữ tợn:

“Ba tên khốn kiếp, chỉ tại các ngươi làm hỏng việc của ta. Liệu mà sống cho tốt mấy ngày cuối cùng đi, bởi các ngươi không còn sống được bao lâu nữa đâu.”

Nói rồi cả thân thể tên thích khách lại hóa thành một trận khói đen tản ra tứ phía, nháy mắt đã không còn chút dấu tích. Đám thủ vệ ngẩn ngơ một hồi, sau đó tất cả đều hướng cung tên về phía ba anh em Nguyễn Phong. Tên đội trưởng đội thủ vệ nhanh chóng bước đến trước mặt bọn họ, chấp tay mà nói, giọng điệu khách khí vô cùng:

“Ba vị ra tay nghĩa hiệp, trợ giúp chúng tôi trong lúc khó khăn thật khiến cho chúng tôi cảm kích vô cùng, chủ nhân của chúng tôi có lời mời ba vị vào trong phủ nói chuyện, xin mời ba vị đi theo tôi.”

“Được, vậy thì xin nhờ anh dẫn đường giúp chúng tôi!”

Đội trưởng đội thủ vệ quay người đi trước, ba anh em Nguyễn Phong cũng tiếp bước theo sát tiến vào trong tòa phủ đệ.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 163: Trần Kiến Quốc

Gã thủ vệ dẫn đầu đoàn người rất nhanh đã tiến vào trong tòa phủ đệ. Từ ngoài nhìn vào khối kiến trúc này đã đủ khiến người ta phải cảm thán vì vẻ quý phái xa hoa của nó, thế nhưng có thật sự bước vào trong mới thật sự cảm nhận được rõ ràng khí thế của một quý tộc chân chính. Bên trong tòa phủ đệ, từng hàng cỏ thụ sừng sững đâm chìm trong lớp tuyết trắng tinh khôi, tạo cho người ta một thứ cảm giác bền bỉ trường tồn, chỉ chờ khi xuân đến sẽ lập tức bùng lên một luồng sinh lực mạnh mẽ. Nếu có một người nào có kiến thức sâu rộng về hệ thống thực vật thì hẳn sẽ nhận ra loại cây này chính là cây Xuân Tuyết. Sở dĩ gọi như vậy bởi loài cây này một năm chỉ ra lá xanh đúng một lần vào mùa xuân, sau đó sẽ kết thành hoa trắng tinh khôi như tuyết, cả thân cây quanh năm suốt tháng đều bao phủ trong một màu trắng ấy. Cũng chính bởi đặc điểm này mà khiến cho người ta mỗi khi nhìn vào đều có thứ cảm giác bền bỉ dẻo dai, chỉ chờ một cơ hội để phát triển.

Cây Xuân Tuyết là một loài cây có giá trị rất cao, thế nhưng nơi đây lại trồng thành từng hàng, đủ để thấy được sự giàu sang của chủ nhân nơi đây. Hướng chỉ bố cục trong tòa phủ đệ cũng tinh tế không kém, từng hòn giả sơn, từng viên gạch lát đường cũng đều là loại mặt hàng cao cấp sang trọng, mà đồng thời vẫn khiến ta cảm thấy khung cảnh nơi đây vốn nên như vậy, không hề phô trương lố bịch như những kẻ giàu có trong chốn lát. Bước qua một cây cầu nhỏ vắt ngang dòng nước uốn quanh tòa phủ đệ, ba người Nguyễn Phong tiến vào trong một tòa thủy tạ cổ kính. Trong tòa thủy tạ có một người đã đứng chờ sẵn, không cần phải đoán cũng biết đây hẳn chính là chủ nhân của tòa phủ đệ này. Người đàn ông này tuổi đã khoảng ngũ tuần, nét mặt cương trực nhưng cũng không kém phần hòa nhã. Đôi mắt của ông ta sâu thẳm như bầu trời đêm, ẩn hiện ánh sáng trí tuệ thâm thúy. Vừa nhìn thấy ba người Nguyễn Phong, người đàn ông đã nở nụ cười cởi mở đối với bọn họ:

“Cảm ơn các cậu, lần này gia đình tôi gặp phải chuyện không may, cũng là nhờ các cậu ra tay trợ giúp mới khiến chúng tôi hóa giải được mọi nguy cơ này. Ân tình này tôi thật không biết phải làm sao để báo đáp.”

Nói đến đây, vị gia chủ của tòa phủ đệ này lại chấp tay làm lễ cảm ơn với ba người bọn họ. Một lễ này thật sự là quá nặng, ba người Nguyễn Phong dù tài cao chí lớn nhưng hiện giờ nào dám nhận lễ, chỉ có thể đồng thời chấp tay trả lễ cho người mà thôi:

“Ngài đã quá lời rồi, chúng tôi đều là người luyện võ, thấy chuyện bất bình mà ra tay trợ giúp cũng là chuyện đương nhiên, nào phải là làm việc vì mong được báo đáp.”

“Phần ân nghĩa này tôi sẽ khắc ghi trong lòng, nếu sau này các cậu có việc gì cần thiết đều có thể đến tìm tôi, chỉ cần tôi có khả năng nhất định sẽ trợ giúp các cậu. À, nếu sau này các cậu gặp phải phiền phức gì thì cũng có thể báo tên của tôi ra, cứ nói rằng các cậu là người quen với Trần Kiến Quốc là được.”

Lời ông ta vừa dứt, ba người Nguyễn Phong trong lòng lại nổi lên một trận rung động. Trần Kiến Quốc! Cái tên này có lẽ không phải tất cả mọi người tại Đại Việt đều biết đến, nhưng nếu thay đổi bằng cách gọi khác là ‘gia chủ Trần gia’ hoặc là ‘Thái phó bình chương quân quốc trọng sự’ thì có lẽ đủ để cho bất cứ ai nghe đến tên đều phải giật mình kính sợ. Đúng vậy, người đàn ông trung niên đang đứng trước mặt ba anh em Nguyễn Phong lúc này đây lại chính là vị gia chủ của dòng họ Trần, một trong bốn dòng họ uy quyền chỉ kém hoàng thất tại nước Đại Việt.

Sau một hồi kinh ngạc vì lai lịch của đôi phương, rút cục Nguyễn Phong cũng lấy lại bình tĩnh trước tiên, hai tay chấp lại làm lễ chào hỏi với đôi phương:

“Thì ra là Trần đại nhân! Xin ngài chớ trách chúng tôi vừa rồi đã thất kính.”

“Ha ha, không sao cả, nói cho đúng ra thì các cậu còn là ân nhân của tôi, tôi lấy lễ đối đãi cũng chỉ là chuyện bình thường mà thôi. Huống chi đây cũng không phải là trên miếu đường, các cậu cũng không cần phải gọi tôi là Trần đại nhân, có gì cứ gọi tôi một tiếng bác là được rồi.”

Những lời này nếu để người trong triều nghe được chắc chắn sẽ tròn mắt lên mà ngạc nhiên, thật không ngờ một vị Thái phó nghiêm nghị hàng ngày lại cũng có lúc hòa ái đến thế. Ba người Nguyễn Phong tất nhiên không phải là người trong triều, hoặc nói đúng hơn là chưa phải người trong triều cho nên đối với những lời này cũng không quá kinh ngạc, chỉ có điều trong lòng bọn họ đối với vị gia chủ dòng họ Trần này đã tăng thêm rất nhiều hảo cảm:

“Nếu bác đã nói như vậy thì chúng cháu cũng xin phép được làm theo!”

“Ha ha, tốt lắm. Thanh niên phải như thế chứ! Nào, các cháu ngồi xuống cả đi, chúng ta nói chuyện một chút!”

Chờ cho ba người Nguyễn Phong đã yên vị, Trần Kiến Quốc mới lên tiếng nói tiếp, giọng điệu ẩn chứa sự quan tâm và lo lắng khiến người nghe không khỏi cảm động:

“Vừa nãy các cháu ra tay giúp đỡ gia đình bác đúng là điều rất đáng quý, thế nhưng các cháu đã từng nghĩ đến hậu quả khi làm việc này chưa? Các cháu có biết sau chuyện này các cháu sẽ phải đối mặt với những nguy hiểm nào không?”

Nguyễn Phong nghe được những lời này chỉ mỉm cười, không hề tỏ ra bất ngờ hay hoảng sợ. Mà hai người Văn Thái và Trần Duy cũng như vậy, vẻ mặt thản nhiên lạ thường:

“Cảm ơn bác đã lo lắng cho chúng cháu, thế nhưng chúng cháu khi ra tay đã lường trước được những nguy hiểm mà bọn cháu có thể gặp phải. Dù sao thì ma tộc cũng là đại địch của nhân loại, chiến đấu với bọn chúng không phải là trách nhiệm của riêng ai cả mà cần sự đoàn kết đồng lòng của tất cả mọi người, hôm nay chúng cháu trợ giúp bác cũng là như vậy.”

Lời của Nguyễn Phong tuy bình thản nhưng lại mang theo quyết tâm chắc chắn lạ thường. Nếu là trước đây thì những điều này hẳn có lẽ sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến, thế nhưng bây giờ hẳn đã có một gia đình êm ấm, còn có cả những người thân thiết chiếm giữ một vị trí quan trọng trong trái tim hắn. Ma tộc muốn phá hủy đi những điều tốt đẹp ấy, hẳn dù sức lực nhỏ bé nhưng cũng nhất quyết sẽ chống lại bọn chúng đến cùng. Trần Kiến Quốc thấy đôi phương đã hiểu rõ tình huống mà vẫn giúp đỡ mình thì không khỏi cảm động, lại nhận ra được vẻ quyết tâm trong lời nói của Nguyễn Phong thì lại càng đánh giá cao ba người thanh niên này:

“Nếu cháu đã hiểu rõ tình huống, vậy ta cũng không cần tốn thời gian kể chuyện bên lề nữa. Mục đích lần này mà ma tộc đến tìm ta chính là...”

*****

“Việc quan trọng ta cũng đã nói với cháu, thế nhưng tầm ảnh hưởng của việc này thật sự quá lớn, hy vọng cháu sẽ không để lộ tin tức ra ngoài.”

“Dạ thưa bác, chúng cháu nhất định sẽ không để việc này lộ ra ngoài.”

“Vậy là tốt nhất!”

Trần Kiến Quốc khẽ thờ dài một hơi, gánh nặng này một mình ông chống đỡ cũng quá nặng nề! May thay lúc này lại xuất hiện thêm ba người thanh niên này, dù cho bọn họ tài năng có hạn nhưng chỉ cần cái tâm chính trực kia cũng đã đủ để vị Thái Phó này ra tay nâng đỡ một phen. Thế rồi giống như nhớ ra chuyện gì, Trần Kiến Quốc mới lại lên tiếng:

“Ta nghe nói trong lúc thích khách bắt cóc con gái ta, ở hiện trường còn có một cậu bé nữa phải không? Các cháu có quen biết cậu bé này hay không?”

Trần Duy và Văn Thái đang định trả lời là không, thế nhưng Nguyễn Phong lại đã lên tiếng trước:

“Cậu bé này cũng là người quen của cháu.”

“Ồ, vậy khi nào có thời gian cháu hãy dẫn cậu bé ấy đến gặp ta nhé. Thôi, các cháu còn có việc, ta cũng không giữ các cháu lại thêm nữa.”

Trần Kiến Quốc lúc này liền ra lệnh tiễn khách, ba người Nguyễn Phong cũng đứng dậy cáo từ chủ nhà rồi ra về. Đợi cho ba người bọn họ đã rời xa, một bóng người đột nhiên trôi lên từ phía dưới mặt nước, ánh mắt nhìn theo bóng dáng ba người Nguyễn Phong mà lên tiếng hỏi:

“Gia chủ, ba người này có thể tin được hay không?”

“Ha ha, Ám Thủy, đôi người có đôi khi cũng phải đánh bạc một phen. Huống chi ta cũng rất tin tưởng vào thuật nhìn người của mình, ba người này đều là dạng người chính trực, có thể tin tưởng được. Mà giả sử như ta đã nhìn nhầm, vậy thì việc này hẳn người cũng đã biết nên xử lý như thế nào rồi đấy!”

“Vậy chúng ta có nên phái người theo dõi bọn họ hay không?”

“Không cần mà cũng không nên! Nếu ta đoán không nhầm, thực lực của người thanh niên tên là Nguyễn Phong kia không hề tầm thường, có lẽ là đã đến mức Tu tinh rồi. Mặc dù cấp bậc tu tinh cũng không phải là quá mạnh mẽ, nhưng tuổi còn trẻ mà đã đạt được thành tựu như thế thì sau lưng chắc hẳn phải có thế lực mạnh mẽ bồi dưỡng, hoặc ít nhất cũng phải có cao thủ lãnh đạo chỉ bảo. Những người như vậy chúng ta có thể đối phó nhưng nếu có thể tránh được thì cũng nên tránh, không cần thiết phải tạo xích mích hiểu lầm với bọn họ làm gì. Tình thế sắp tới hẳn là sẽ rất loạn, tốt hơn hết là không nên chuốc thêm phiền phức.”

“Thuộc hạ đã rõ, xin chủ nhân cứ yên tâm!”

Nói tới đây, bóng người được gọi là Ám Thủy kia lại tiếp tục chìm xuống dưới mặt nước, nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng. Trần Kiến Quốc ánh mắt nhìn về phía chân trời xa xăm, thoáng trầm ngâm một lúc, sau đó lại thở dài một tiếng nặng trĩu. Kiếp nạn ma tộc nhìn năm một lần, sức mạnh càng lớn thì áp lực cũng càng lớn!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 164: Quyết tâm

Trên con đường lớn phía tây thành Đông Long, ba sĩ tử lặng lẽ bước đi trong tiết trời lạnh lẽo. Nói cho đúng ra, bọn họ bao gồm bốn người, ba sĩ tử và một thằng nhóc mười hai mười ba tuổi, còn có thêm một chiếc thùng gỗ toí tã.

“Đại ca, Trần gia chủ này liệu có đáng tin hay không?”

Trần Duy sau một hồi trầm ngâm, lúc này mới lên tiếng hỏi.

“Sao, cậu thấy có chỗ nào đáng nghi ngờ sao?”

“Không phải, nhưng tôi cảm thấy Trần gia chủ dường như quá dễ tính thì phải. Ông ấy đối với chúng ta hòa nhã vui vẻ, lại tỏ ra rất thân thiết, thậm chí còn xưng bác gọi cháu. Tại sao một người quyền cao chức trọng, trong tay có cả một đội thủy quân mạnh nhất Đại Việt lại đối xử với chúng ta tốt như vậy?”

“Cậu nói đúng lắm, tại sao một vị quan lớn trong triều lại đối xử tốt với ba kẻ sĩ tử vô danh đến như thế? Nếu nguyên do chỉ vì việc chúng ta ra tay trợ giúp ông ta trong lúc khó khăn thì đến cả tôi cũng thấy khó tin. Xét hoàn cảnh lúc ấy, thích khách nếu vẫn cố chấp bắt cóc Trần tiểu thư thì chỉ e ngay cả cơ hội thoát thân cũng không có ấy chứ!”

Nghe được lời phân tích của Nguyễn Phong, Trần Duy không nhịn được mà kinh ngạc hỏi lại:

“Sao, thích khách lúc đó chẳng phải đã suýt nữa đột phá được vòng vây rồi hay sao?”

Văn Thái vốn vẫn trầm lặng lúc này mới lên tiếng:

“Cậu nhầm rồi, tình huống lúc ấy dù chúng ta không ra tay thì thích khách cũng không thể có cơ hội đột phá vòng vây được. Số thù vạ lúc đó bao vây thích khách không chỉ đơn giản là mấy chục người mà chúng ta nhìn thấy mà thực ra còn có hàng chục tên thù vạ khác vẫn ẩn nấp trong bóng tối để đảm bảo gã thích khách không có đường thoát. Bây giờ xét lại, chúng ta ra tay dường như là cứu gã thích khách ấy chứ.”

“Văn Thái, anh đùa tôi phải không? Tại sao tôi không cảm giác được một chút nào về sự hiện diện của đám thích khách kia?”

“Trần Duy, cậu không cần phải ngạc nhiên. Cậu thử nghĩ lại xem, chân hồn của Văn Thái là gì?”

Lời đề tỉnh của Nguyễn Phong khiến cho Trần Duy bỗng chốc hiểu ra được nguyên do:

“Thì ra là thế, thì ra là thế! Chân hồn của Văn Thái là một con “thỏ lý ngư”, mạnh nhất chính là khả năng cảm ứng, chẳng trách sao hắn có thể phát hiện ra sự tồn tại của đám thích khách kia.”

“Thích khách! Tên khốn, đừng tưởng ta sợ người...”

Đúng lúc này, thằng Tí vốn đang hôn mê ngủ trên lưng Nguyễn Phong chợt hét vang một tiếng, nắm tay nắm lại đấm loạn xạ về phía trước. Nguyễn Phong thật không ngờ thằng nhóc này mê sảng cũng biết đánh người, khuôn mặt đầy vẻ bất đắc dĩ. Mà hai người Văn Thái và Trần Duy thì vẻ mặt đã đỏ bừng lên vì nhin cười, thế nhưng rốt cục hai người bọn họ vẫn bật cười thành tiếng. Thằng Tí sau khi đánh loạn hò hét một hồi thì cũng dần tỉnh lại, nói đúng hơn là nó bị gió lạnh lùa vào miệng vào mũi mà phải tỉnh lại. Đến khi nhận rõ hoàn cảnh xung quanh, khuôn mặt của nó cũng méo xệch, trong lòng trợn lửn đủ loại cảm giác.

“Tỉnh hẳn rồi chứ nhóc?”

Nguyễn Phong buông thằng Tí xuống, cẩn thận hỏi han.

“Tỉnh rồi! Tên thích khách kia đâu rồi, mà tại sao anh lại công tôi tới đây?”

“Tên thích khách kia ý hả, hẳn đã bị bộ dạng của chú mày dọa cho sợ chết khiếp mà phải bỏ chạy rồi...”

Nguyễn Phong trả lời, giọng điệu mang theo chút ý đùa, nói đến đây không kìm được mà cười to mấy tiếng. Hai người Văn Thái và Trần Duy cũng vui vẻ cười theo, chỉ có thằng Tí đứng đó cúi gằm mặt xuống, hai vành tai của nó đỏ bừng.

“Ha ha, thật sự xin lỗi, anh không có ý trêu chọc chú mày đâu. Lại nói về chuyện lúc trước, sau khi tên thích khách bị đuổi đi thì chú mày hôn mê ngã lăn ra đất, vừa lúc bọn anh đi qua nên tiện thể đưa chú mày về nhà.”

Nguyễn Phong cố gắng pha thêm một chút khôi hài vào câu trả lời, cốt là để cho thằng Tí quên đi nỗi sợ hãi khi phải đối mặt với tên thích khách. Thế nhưng thằng Tí lại là một đứa trẻ già dặn hơn so với đám bạn cùng trang lứa, cũng nhận ra câu trả lời của Nguyễn Phong không đúng với sự thật.

“Vậy còn cô bé kia đâu? Cô ấy ra sao rồi?”

“Cô bé tiểu thư kia chứ gì? Đương nhiên là cô bé ấy đã được thủ vệ trong phủ bảo vệ rồi.”

Nghe đến đây, thằng Tí khẽ thở phào một tiếng, thế nhưng trong mắt nó không khỏi trào ra một thứ cảm xúc khó chịu lạ thường, dường như là mất mát, là ân hận hay là một thứ cảm xúc mà nó tạm thời không cách nào giải thích rõ. Thế rồi giống như nhớ ra chuyện gì, thằng Tí lại vội vã hỏi:

“Đúng rồi, hòm đồ? Hòm đồ của tôi đâu rồi?”

Vừa nói thằng Tí vừa quay đầu nhìn khắp xung quanh một lượt, đến khi thấy được cái hòm gỗ đã rách nát tả tơi thì thằng Tí không khỏi trợn tròn mắt. Cẩn thận bước đến vuốt ve cái hòm gỗ đã bị tàn phá đến mức không thể rách nát hơn được nữa, sau đó nó mở tung nắp hòm ra kiểm tra từng thứ đồ bày biện trong đó. Cũng chịu chung một số phận với cái hòm, đồng đồ bày bên trong đã vỡ nát ra thành từng mảnh, không có một cái nào còn nguyên vẹn, ngay cả những đồng tiền đều đã bị nghiền nát. Thằng Tí hai vai khẽ rung rung từng chấp, giống như đang cố gắng kìm nén một cơn đau đớn không tên. Nguyễn Phong thấy vậy thì khẽ bước đến vỗ vỗ lưng thằng Tí mấy cái an ủi nó:

“Đừng có đau lòng quá, coi như là của đi thay người mà thôi. Tiền hôm nay mất đi, mai lại kiếm được, lo gì chứ?”

Nào ngờ Nguyễn Phong vừa dứt lời thì thằng Tí đã òa lên một tiếng, khóc nức nở. Thật không ngờ một thằng nhóc cứng đầu như thằng Tí lại cũng có lúc khóc lóc thảm thiết đến thế. Nguyễn Phong lặng yên nhìn thẳng vào mắt thằng Tí, đôi mắt của hắn như có phép thôi miên khiến thằng Tí rất nhanh đã nín khóc.

“Đàn ông con trai, không nên chỉ vì một chút mất mát như vậy mà rơi nước mắt. Cứng rắn lên, còn có rất nhiều người phụ thuộc vào chú mày đấy, nếu chú mày mà cứ khóc lóc như vậy thì làm sao có thể trở thành chỗ dựa vững chắc cho bọn họ được!”

Thằng Tí nghe vậy chỉ gật gật đầu, Nguyễn Phong lại tiếp tục hỏi:

“Thế tại sao vừa nãy chú mày lại khóc? Chẳng nhẽ là vì tiếc tiền?”

“Không phải! Tôi khóc không phải vì chút tiền này, tôi khóc chỉ vì tôi cảm thấy mình quá yếu đuối mà thôi.”

“Quá yếu đuối sao? Anh lại thấy chú mày rất mạnh mẽ đấy chứ!”

“Tôi chẳng mạnh mẽ một chút nào cả. Nếu mạnh mẽ thì tôi đã có thể chống lại được thích khách, không để cho hắn bắt đi người bạn mới quen. Nếu tôi mạnh mẽ thì tôi đã dễ dàng nuôi sống những đứa nhóc ở cùng nhà, thế nhưng ngay cả tiền khổ cực kiếm được để trang trải cho cuộc sống tôi cũng chẳng giữ được, thế thì gọi gì là mạnh mẽ?”

“Ha ha, mạnh mẽ có đâu phải chỉ thể hiện ở sức mạnh, mạnh mẽ còn thể hiện trong ý chí, quyết tâm và trái tim nữa. Chú mày dù không có sức mạnh, thế nhưng khi đối mặt với thích khách vẫn dám đứng cầm chống cự, vậy là đã mạnh mẽ hơn biết bao kẻ tu luyện rồi. Chú mày mồ côi cha mẹ, cuộc sống của bản thân cũng khổ cực vô cùng, thế nhưng lại vẫn cố gắng để kiếm tiền nuôi những đứa bé có hoàn cảnh giống chú mày, vậy đã là mạnh mẽ hơn biết bao kẻ được ăn no mặc ấm trên thế gian này rồi. Đây, chú mày rõ ràng là một người rất mạnh mẽ đấy chứ.”

Thằng Tí ánh mắt chợt sáng ngời, trong lòng cũng vì những lời của Nguyễn Phong mà trở nên rạo rức. Thế nhưng vừa nghĩ đến tình cảnh thực tại, bầu nhiệt huyết của thằng Tí lại nhanh chóng nguội lạnh, ỉu xiu mà nói:

“Thế thì có tác dụng gì chứ? Tôi chẳng có sức mạnh, cũng chẳng có tiền tài, người khác gặp nguy hiểm tôi chẳng cứu được, nhìn đàn em đói khát tôi lại chẳng thể cho chúng nó một bữa ăn ngon, vậy thì tôi cần gì cái thứ mạnh mẽ kia chứ?”

“Tại sao lại không có tác dụng? Một người tu luyện điều quan trọng nhất không phải là thiên phú, cũng không phải là chân hồn, mà là bản tâm! Chú mày đã có bản tâm mạnh mẽ như thế, trên con đường tu luyện khổ cực cũng sẽ chẳng có gì ngăn cản được. Thế nào, chú mày có muốn tu luyện hay không?”

Nguyễn Phong vừa nói đến đây, còn chưa dứt lời thì thằng Tí đã vội vã đáp ứng:

“Có chứ, tất nhiên là có chứ. Anh sẽ dạy tôi cách tu luyện hay sao?”

“Đúng thế, nhưng có một điều kiện, đó là chú mày phải giữ vững được bản tâm như bây giờ, thậm chí càng phải phát huy bản tâm hơn nữa. Việc này chú mày có làm được không?”

“Được! Tôi chắc chắn sẽ làm được!”

“Ha ha, vậy thì tốt. Bắt đầu từ ngày mai trở đi anh sẽ dạy chú mày cách tu luyện. Cố gắng lên nhé, còn rất nhiều người trông cậy vào chú mày đấy!”

Nguyễn Phong mỉm cười vỗ vai thằng Tí, mà thằng nhóc cũng vui vẻ cười tươi, trong ánh mắt tràn ngập một nỗi niềm mong chờ.

*****

Trong một con ngõ nhỏ phía tây thành Đông Long. Gió lạnh thấu xương ứa qua từng con, khiến cho cả con ngõ vốn đã hoang vắng lại càng trở nên lạnh tịch. Từng mảnh bụi tuyết trắng xóa bị gió thổi tung lên, quần quanh trong con ngõ nhỏ. Cuồn theo gió, không chỉ có tuyết trắng, còn có cả một lớp khói đen, mỏng manh mà tà ác. Khói đen càng lúc tụ lại càng nhiều, từ một sợi biến thành một chùm, rồi một quãng, một mảng khói đen dày đặc khiến cho cả con ngõ càng lúc càng âm u. Từ trong khói đen, một bóng người dần dần lộ rõ, từ bộ dáng và trang phục có thể nhận ra đây chính là gã thích khách tại phủ đệ của Trần Kiến Quốc. Lớp khăn đen che mặt đã tan đi theo gió, để lộ ra một khuôn mặt bình thường đến lạ, dù có nhìn qua mấy chục lần cũng khó có thể nhớ kỹ được khuôn mặt ấy. Gã thích khách lúc này nét mặt âm trầm, khẽ đẩy cửa một căn nhà hoang. Tiếng kẽo kẹt của khung cửa đã lâu không tra dầu khiến người ta nghe được mà dựng cả tóc gáy, thế nhưng gã thích khách lại không hề nhú mày lấy một cái, hơn nữa cánh cửa còn được khép mở một cách có quy luật khiến cho âm thanh kẽo kẹt cũng nối liền thành một ám hiệu lạ lùng. Chờ khi hắn dừng tay lại thì trong sân nhà đã xuất hiện bốn bóng người bao phủ trong khói đen. Một bóng người bước lên phía trước, từ giọng điệu mà nghe ra đây hẳn là một nữ tử:

“Ám, nhiệm vụ thế nào rồi?”

“Đã thất bại!”

“Tại sao? Chẳng nhẽ là vì thông tin về thủ vệ của phủ thái phó đã sai lầm?”

“Không phải. Kể cả đám thủ vệ đã xuất hiện hay đang ẩn nấp thì tôi đều có thể vượt qua được, chẳng qua có kẻ ngăn cản giữa chừng.”

Nếu ba người Nguyễn Phong ở đây lúc này hẳn là sẽ phải cảm thấy ngạc nhiên và sợ hãi. Ngạc nhiên là vì bọn họ đã mèo mù vớ cá rán, thực sự giúp đỡ Trần Kiến Quốc giải được một mối nguy lớn. Mà sợ hãi là vì đối phương không ngờ lại có thể nắm rõ tình hình ở phủ thái phó, thế lực của bọn chúng thực sự không tầm thường.

“Là ai?”

“Ba tên sĩ tử, một kẻ phong hệ, một kẻ thổ hệ, một kẻ mộc hệ.”

“Ồ, ba tên sĩ tử? Phong, thổ, mộc? Ha ha, thú vị thật!”

Cô gái nghe đến đây thì giọng điệu có chút ngạc nhiên, xen lẫn vào đó là một niềm hứng thú lạ thường. Thích khách gọi là Ám kia cũng không hề quan tâm đến lời nói của nữ tử, chỉ lên tiếng hỏi:

“Nhiệm vụ này đã thất bại, bước tiếp theo nên làm thế nào?”

“Không vội, không lo! Dù sao đây cũng chỉ là một trong số những lựa chọn của chúng ta mà thôi. Cuộc chơi, vẫn còn dài lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 165: Kế hoạch

Đêm!

Lại một đêm đông lạnh lẽo!

Thời tiết ngày càng lạnh hơn, từng đợt khí lạnh từ phương bắc ủa về khiến cho cả một vùng Bắc Bộ của Đại Việt quốc đều chìm vào trong giá lạnh.

Trên đường phố đêm nay, đèn vãn giăng đầy, thế nhưng bóng người đi lại đã ít hơn hẳn so với những ngày trước. Ngay cả ở nơi phồn hoa như kinh đô Đông Long, việc làm ăn cũng bị tiết trời làm cho trở nải.

Khu vực phía đông kinh đô! Từng tòa phủ đệ san sát nhau, trong đêm tuyết lạnh lùng lại tạo nên một quang cảnh khác lạ. Có lẽ là bởi nhiệm “quan khế” quá nhiều, hoặc là bởi nơi đây được triều đình đặc biệt xây dựng để ban cho các quan lại trong triều, cả một quần thể mấy trăm tòa kiến trúc dường như được sắp xếp theo một thứ tự đặc biệt, càng làm nổi bật lên vẻ uy nghi công chính, giữa trời tuyết thế lương cô tịch mà vẫn không giảm sút chút nào.

Trong một tòa phủ đệ có diện tích thuộc vào loại nhỏ nhất ở nơi đây, đêm nay cả chủ và khách đều không ngủ.

“Lão Hoàng, kinh đô đêm nay thật yên tĩnh đấy nhỉ?”

Trên nóc nhà, hai bóng người lặng yên ngồi uống rượu trò chuyện. Người bên phải một thân quần áo xanh nhạt mỏng manh đã bạc màu theo thời gian dường như chẳng chịu nổi gió lạnh, dính sát vào cơ thể hần. Trong đêm đông, bóng người ấy nhìn qua lại có vẻ thanh bạc giản dị đến lạ thường, dường như còn xen lẫn một tia cô đơn và buồn bã mà ít người nhận thấy. Nếu không phải bên cạnh hần lúc này còn có một người cùng hần uống rượu trò chuyện, hẳn là cả khung cảnh nơi đây cũng sẽ vì hần mà càng trở nên thế lương cô tịch.

Trái ngược với người bên phải, người bên trái bộ dáng lại có vẻ đầy đặn cực kỳ. Một lớp áo bông ấm áp bao bọc quanh dáng người hơi đậm của hần khiến cho người ngoài nhìn vào đều có cảm giác ấm áp lạ. Nâng bầu rượu lên uống một hơi đầy, lấy tay lau qua khóe miệng một lượt, hần lại mỉm cười đáp lời người kia:

“Ha ha, đêm đông lạnh lẽo lại được uống rượu mạnh, cảm giác thật là sáng khoái. Nói thật nhé lão Vũ, ngày trước cứ nghĩ làm quan là sướng, đến lúc làm quan rồi mới biết rằng quan lại cũng thật là khổ. Dù thế loại lễ nghi quy tắc, lại còn phải cẩn thận ứng đối với những kẻ quyền cao chức trọng, rõ phiền! Nếu không phải lão ngày xưa khuyên ta đi làm quan thì ta thả ở nhà làm một anh nông dân cấy ruộng còn thoải mái hơn. Ngày thì ra đồng cấy cấy chăm bón, tối về bắc chõng giữa sân nhà, một bầu rượu một nắm gạo rang, mình ta với ánh trăng cũng đủ thoải mái.”

Nói đến đây người béo lại nhắc bình rượu lên tu một ngụm đầy, sau đó thoải mái “khà” một tiếng thật dài. Người gầy nhìn hần uống rượu như vậy thì cũng khẽ mỉm cười, thế nhưng vẻ nuối tiếc lại hần sâu lên hai khóe mắt hần, giọng điệu trầm ngâm mà nói:

“Nếu được lựa chọn thì có ai không muốn được thoải mái làm theo ý mình chứ? Chỉ tiếc rằng trong cuộc đời này, mỗi người lại đều phải mang trên vai những trách nhiệm khác nhau, cũng vì thế mà người ta hiếm khi được sống theo ý mình.”

“Ai dà, ta biết lão đêm nay có tâm sự, thế nhưng mà tạm vứt cái tâm sự ấy sang một bên đi. Nào, làm một ngụm rượu cho thoải mái đi nào.”

Người béo nghe người gầy cảm thán thì cũng thờ dài một hơi đầy bình rượu sáng phía đồng bạn. Người gầy đưa tay tiếp lấy bình rượu, ngửa đầu lên uống một hơi thật đầy, thật dài.

“Ấy, uống từ từ thôi, dưới nhà vẫn còn nhiều rượu mà.”

“Khà! Lão Hoàng, lão nói đúng, rượu mạnh uống vào đêm đông thật sáng khoái.”

Người gầy uống một hơi cạn cả bình rượu, lúc này mới thoải mái dừng lại “khà” một tiếng. Thế rồi hần vung tay ném bình rượu đi. Cái bình rơi xuống lớp tuyết dày chẳng chút sút mẻ, cũng chẳng có tiếng vang, dường như khiến cho người gầy thất vọng. Người béo chẳng biết lời từ đâu ra thêm một bình rượu nữa, lại đưa sang cho người gầy. Người gầy tiếp lấy bình rượu, lại một hơi uống cạn bình, khiến cho người béo ngồi một bên cũng cảm thấy xót. Dù sao đây cũng là rượu quý được cất giữ mấy chục năm mà hần khó khăn lắm mới kiếm được, thế mà người kia uống cứ như nước lã, thật đúng là lãng phí rượu ngon mà! Người gầy thấy được vẻ mặt người béo thì bật cười ha hả nói:

“Này lão Hoàng, lão mau đổi cho ta mấy bình rượu gạo trắng đi, kéo không ta uống hết rượu quý của lão thì sau này lão không có cái để mà nhâm nhi đâu.”

Người béo nghe vậy thì lật đật đứng dậy, quay người xuống dưới lấy lên vài bình rượu trắng, vừa đi vừa chắc lưỡi tiếc nuối. Chờ cho người béo đi vào nhà, người gầy lặng yên đứng lên, ưỡn ngực hứng từng cơn gió đông quất vào người. Gió đông lạnh lẽo rít gào, lạnh lùng quất lên thân thể gầy gò của hần, thế nhưng lại chẳng thể khiến cho hần nhúm mày. Hít một hơi căng đầy không khí lạnh, người gầy dần điều hòa tâm tình bình tĩnh trở lại. Mấy chục năm rồi, mấy chục năm qua đây là lần đầu tiên hần lại muốn uống say đến thế! Đáng tiếc, cảnh còn người mất, bạn bè năm xưa, mỹ nhân năm xưa, nay còn đâu!

“Lão Vũ, lại nhớ đến chuyện cũ à?”

“Cũng có thể nói là như vậy.”

Ngừng lại một chút, người gầy lại tiếp tục cảm thán:

“Cả đời này, ta chỉ hối hận có đúng một chuyện. Chẳng qua chỉ một lần hối hận ấy đã đủ để cướp đi của ta biết bao nhiêu thứ quý giá. Anh em bạn bè, tiền đồ tương lai, thậm chí ngay cả năng cũng vì một phút sai lầm ấy mà đã rời xa ta.”

“Thôi, chuyện cũ đã qua rồi, lão cũng đâu cần níu kéo làm gì. Nếu để nàng biết lão đã bao nhiêu năm vẫn bị chuyện đó dằn vặt, liệu nàng có vui không. Đời người có nhiều chuyện không như ý, nếu cứ sống trong quá khứ và đau thương thì cuộc sống liệu có còn ý nghĩa nữa hay không?”

“Những điều lão nói ta đều biết chứ, thế nhưng cuộc sống có biết bao chuyện không như ý, có bao điều mà dù người ta có cố gắng quên nhưng cũng đâu thể quên. Chỉ tiếc, ta không chỉ phụ lòng một người con gái, mà là hai người! Cứ mãi chìm đắm trong quá khứ khiến ta không thể thật tâm dành tình cảm cho hiện tại, ta lại phụ lòng một người nữa rồi.”

Người béo nghe đến đây cũng không biết nên khuyên nhủ người gầy bằng cách nào nữa. Dù sao trong lòng mỗi người đều có những gút mắc mà người khác không cách nào tác động được, chỉ có thể để tự bản thân hần giải mối tơ vò mà thôi. Mà người gầy dường như cũng đã tỉnh táo hẳn lại, ánh mắt vốn mờ ảo chìm vào hồi ức lúc này lại một lần nữa sáng rõ ràng, lập lòe ẩn chứa một ngọn lửa quyết tâm.

“Này lão Hoàng, lão đã liên lạc được với bọn họ chưa?”

“À, liên lạc được rồi!”

“Thế ý của bọn họ thế nào?”

“Bọn họ vẫn chưa đưa ra ý kiến cụ thể, thế nhưng ta nghĩ bọn họ chắc sẽ đồng ý thôi. Mà lão cũng biết là nếu lão trực tiếp đến thuyết phục thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn cơ mà.”

“Không, ta không thể gặp lại bọn họ, bởi ta đã không còn mặt mũi nào để gặp lại họ nữa rồi.”

“Lão thật có chấp quá đấy, bọn họ đều đã sớm bỏ qua cho lão rồi cơ mà.”

“Thôi, đừng nói về chủ đề ấy nữa! Bây giờ chúng ta còn một chuyện quan trọng hơn cần phải lo lắng đấy.”

“Chuyện gì vậy?”

“Là việc về đám ma tộc. Lúc sáng nay ta bất chợt cảm nhận được một tia ma khí xuất hiện trong phạm vi Đông Long thành. Chỉ tiếc nơi đây có long mạch trấn áp khiến cho cảm ứng của ta bị suy giảm nhiều, hơn nữa bọn ma tộc lần này còn có chuẩn bị mà đến, chắc hẳn là đã sử dụng các phương pháp để ẩn giấu ma khí thế nên ta không thể nắm rõ ràng được hành tung của bọn chúng. Nhưng dù là vậy thì việc này cũng không thể chậm trễ được. Ta chỉ e mục tiêu lần này của đám ma tộc chính là nhằm vào khoa thi của triều đình, mà với dã tâm của bọn chúng thì có lẽ đám ma tộc lần này sẽ có hành động nhằm vào hoàng thất đấy.”

“Việc này thật không thể xem nhẹ được. Hoàng thất ở bất cứ quốc gia nào đều có ý nghĩa quan trọng, nếu bọn chúng nhằm vào hoàng thất thì hẳn là lần này chúng sẽ có hành động lớn đấy. Vòng cuối cùng của khoa thi võ sẽ được tổ chức tại hoàng lăng, có đầy đủ sự tham gia của hoàng thất. Nếu bọn ma tộc ra tay nhằm vào hoàng thất thì hẳn là bọn chúng sẽ chọn dịp này.”

“Lão nói đúng, thế nhưng ta cảm thấy kế hoạch của bọn ma tộc lần này không hề đơn giản đâu. Sáng nay, bọn ma tộc đã lên vào phủ của Trần gia chủ, mặc dù hành động này của bọn chúng thất bại, thế nhưng ta lại cảm thấy lo lắng về mục đích của bọn chúng. Bất kể là chúng muốn ám sát hay lôi kéo những người nắm quyền to trong triều đình thì hậu quả đều khó lường vô cùng.”

“Vậy chúng ta có nên phái người giám sát những vị quan lớn trong triều không?”

“Không nên! Cách làm đó không hiệu quả. Nếu dự đoán của lão là đúng, vậy thì vòng thi cuối cùng này sẽ là một cơ hội tốt, đối với ma tộc và đối với chúng ta. Có lẽ chúng ta hiện giờ nên án binh bất động, chỉ cần chuẩn bị tốt để đối phó với kế hoạch của ma tộc trong ngày hôm đó. Đây là một mẻ lưới vừa để hốt gọn đám ma tộc, cũng hốt sạch luôn những kẻ có ý định phản nghịch trong triều. Đại loạn sắp tới rồi, nếu để những kẻ phản nghịch còn nhón nhơ đến lúc đó thì chẳng khác nào lưu lại mầm bệnh trong người, mà một khi bệnh này phát tác thì hậu quả khôn lường. Chỉ bằng phòng bệnh từ sớm thì tốt hơn.”

“Ài, mặc dù cách làm này có phần nguy hiểm vào tiêu cực, nhưng mà ta nghe lão một phen vậy. Hy vọng rằng quyết định lần này của lão sẽ đem lại cho chúng ta lợi thế trong cuộc đại loạn.”

Người béo dứt lời liền lặng yên trở về trong căn phòng riêng của lão. Trên nóc nhà, người gầy đứng một mình, ánh mắt nhìn về phương xa mà trầm tư suy ngẫm. Phía ngoài phủ đệ, trên cửa treo một tấm bảng thật lớn đề ba chữ rõ ràng: “Phủ lễ sinh”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 166: Vũ môn!

Ngày mười sáu. Mới sớm ra nhưng dọc con đường dẫn từ cửa đông thành Đông Long dẫn đến Quốc Tử Giám đã tấp nập người, mà đa phần đều là sĩ

tử. Trước cửa Quốc Tử Giám, số sĩ tử tụ tập lại cũng đã làm tắc cả một đoạn đường, người người chen chúc đến đi tạo nên một khung cảnh náo nhiệt buổi sớm mai. Trời cao như cũng chiều lòng người, sau bao ngày âm u lạnh lẽo đến hôm nay mây mù lại vén ra, để lọt xuống vài tia sáng trong trẻo mùa đông chiếu lên trên tấm bảng thật to trước cửa Quốc Tử Giám. Đám sĩ tử ai cũng chăm chú nhìn lên tấm bảng, ánh mắt cẩn thận dò xét từ trên xuống dưới một lượt. Có kẻ vui phơi phới, có kẻ hét to mừng rỡ, có kẻ lại buồn rầu thui thủi trở ra, thậm chí còn có kẻ xót xa rơi nước mắt. Dù loại biểu tình, dù loại cảm xúc hiện hữu trên nét mặt những sĩ tử. Mà trên tấm bảng kia, một tờ thông cáo thật to đã được dán lên từ sớm, bên trên đề mấy chữ: “Danh sách thí sinh vượt qua kì thi hương”.

Theo lệ từ khi bắt đầu đến giờ, mỗi kỳ khoa cử đều có ba vòng thi văn, phân biệt lần lượt là thi hương, thi hội, thi đình. Ý nghĩa như tên, vòng thi hương được tổ chức tại địa phương, thi hội được tổ chức tại những thành trấn trung ương, mà thi đình được tổ chức ngay tại sân rồng do hoàng đế làm giám khảo. Mặc dù ngày nay cách thi cử đã được thay đổi, thế nhưng tên gọi ba vòng vẫn giữ nguyên như cũ, ngay cả cách gọi học vị mà thí sinh đạt được sau mỗi kỳ thi cũng không có nhiều thay đổi. Kỳ thi hương, người chiếm vị trí đầu được gọi là giải nguyên, người đạt được tư cách vào vòng thi hội được gọi là cử nhân, mà người không qua được vòng thi hương thì gọi là tú tài. Về cơ bản, người mang danh tú tài không được bổ nhiệm làm quan, tuy nhiên khi về quê hương thì vẫn được hưởng một số quyền lợi nhất định như miễn sưu thuế, địa vị tăng từ dân thường lên hạng chức sắc, mỗi khi trong làng có cỗ bàn thì đều được ngồi lên chiếu trên.

“Ồ, đông người thật! Cứ thế này khéo lại chậm trễ thời gian thi của ba anh em Nguyễn Phong mất!”

Sáu sĩ tử thuộc sân viện một linh ba lúc này cũng đã đi đến trước Quốc Tử Giám, Vương Uy vừa nhìn thấy số đông sĩ tử tụ tập tại nơi đây thì không nhịn được mà khẽ nhủ mầy. Nguyễn Phong thấy vậy thì mỉm cười nói:

“Đông người thế này cũng là bình thường thôi mà, chúng ta đến muộn hơn bọn họ thì đợi một chút cũng đâu có sao. Huống chi bảng đề tên còn treo ba ngày nữa, muốn đến xem lúc nào mà chẳng được.”

“Ha ha, anh thì đâu cần phải lo lắng gì. Cứ xem những lúc chúng ta trao đổi bàn luận, anh luôn là người có cái nhìn tinh tế và sắc sảo, kỳ thi hương này anh vượt qua cũng là lẽ dĩ nhiên.”

“Anh lại đề cao tôi rồi, các anh tài năng cũng đâu có thua kém ai, vượt qua kỳ thi này hẳn là không phải chuyện khó khăn gì cả.”

“Thôi, hai người đừng có đứng mà tăng bốc nhau nữa! Có lỗi đi rồi kia, chúng ta mau vào xem kết quả thôi.”

Sáu người bọn họ nhanh chóng len theo khe hở mà đám đông vừa tách ra tiến đến trước bảng đề tên. Trên bảng chỉ chút chữ, đề tên tuổi quê quán của các thí sinh đã đỗ vòng đầu của kỳ thi. Mấy người Phúc Cơ, Tấn Sĩ, Vương Uy lần lượt đều tìm thấy tên của mình đề trên bảng, chỉ có Nguyễn Phong là nhìn mãi vẫn chưa thấy. Số lượng tên thật quá nhiều, sáu người cùng nhau dò tìm tên của Nguyễn Phong một lượt, thế nhưng mãi mà vẫn chẳng thấy đâu. Nguyễn Phong thấy vậy thì trong lòng không khỏi thất vọng một phen, chẳng nhẽ ngay cả kỳ thi hương mà hắn cũng không vượt qua được? Vừa hay lúc này, Trần Duy chợt reo lên một tiếng:

“A, thấy rồi...”

Tiếng reo bất chợt ngừng lại, dường như còn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi miệng hắn. Theo ánh mắt của Trần Duy, những người còn lại cuối cùng cũng tìm thấy tên của Nguyễn Phong, thế nhưng sau khi nhìn thấy thì ánh mắt ai cũng tràn ngập một vẻ luyến tiếc. Tên của Nguyễn Phong lại được đề trên bảng phạm quy.

Nguyễn Phong thấy vậy thì không khỏi thờ ắt ra một tiếng, trong lòng chợt thấy hụt hẫng một phen. Bài thi của hắn không dám nói là chắc chắn đạt giải nhất, nhưng nếu muốn vượt qua kỳ thi này thì cũng là dễ dàng. Ấy vậy mà lại bị đánh là phạm quy! Phạm quy, chỉ hai tiếng đơn giản nhưng cũng đủ để loại bỏ một bài thi xuất sắc, khép lại con đường khoa cử của một thí sinh và cũng chặt đứt luôn ước mơ công danh của bọn họ.

Rút cục là phạm quy ở đâu? Nguyễn Phong không khỏi cảm thấy nghi hoặc trong lòng nhưng trên bảng đề tên lại chẳng giải đáp rõ thắc mắc của hắn. Hồi tưởng lại những gì đã trình bày trong bài thi, Nguyễn Phong vẫn không tìm được đáp án hợp lý. Có lẽ là những lý luận mà hắn đã viết trong bài thi quá xa vời so với hiện thực xã hội, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến quyền lợi của tầng lớp quyền quý cho nên mới bị đánh hồng. Thế nhưng sự thật có đúng là như vậy không? Nguyễn Phong không biết, mà hắn cũng không còn muốn biết nữa.

Ở thế giới trước kia, xã hội của Nguyễn Phong đã không còn áp dụng chế độ khoa cử nữa. Có lẽ là vì bởi tâm tình hoài cổ, có lẽ là vì bởi tò mò, mà cũng có thể là vì một lý do nào đó mà ngay Nguyễn Phong cũng không rõ, việc được tham gia vào một kỳ khoa cử đối với hắn đúng là một giấc mơ, nhưng là một giấc mơ hảo huyền. Thế nhưng từ khi đến thế giới này, giấc mơ ấy lại trở nên gần gũi với Nguyễn Phong hơn bao giờ hết, thậm chí hắn đã tận tay chạm được vào giấc mơ ấy. Chỉ tiếc là giấc mơ thì thường không thực, chờ khi người ta tỉnh lại thì giấc mơ đã vụt xa. Mà Nguyễn Phong giờ này, có lẽ là vừa mới tỉnh lại, tỉnh lại trong mơ!

Chẳng biết tại sao, trong tâm trí Nguyễn Phong bất chợt nhớ lại một truyện ngắn của nhà văn Nguyễn Công Hoan có tên “Sóng vũ môn”. Nhân vật chính trong tác phẩm ấy cũng là một kẻ có tài nhưng lại bạc vận. Bài thi của hắn cũng chỉ bởi vì một lỗi phạm húy mà bị đánh hồng, khiến cho đường công danh cũng đứt đoạn. Nghĩ ra cũng buồn cười, chẳng biết sao mà Nguyễn Phong lại thấy mình giống anh xừ Quý trong câu chuyện ấy đến thế. Phạm quy với phạm húy, cũng có khác gì nhau đâu, từ giờ hắn cũng chẳng thể màng đến văn khoa nữa rồi. Giữa một rừng người ồn ào bàn tán, có mấy ai để ý đến nỗi buồn của một kẻ phạm quy?

“Nguyễn Phong, anh đừng buồn nữa, cơ hội vẫn còn mà. Chỉ cần anh cố gắng đạt giải cao ở khoa thi võ thì sau này vẫn có thể đem sức nam nhi ra mà đền nợ nước, có gì mà phải buồn chứ.”

Năm người còn lại thấy vẻ mặt buồn bã của Nguyễn Phong thì đều lên tiếng an ủi.

“Cảm ơn các anh, tôi biết là cơ hội vẫn còn, chẳng qua là không kìm được mà vẫn cảm thấy buồn thôi.”

“Vậy thì được rồi, dù sao cũng sắp đến giờ bắt đầu thi ngày hôm nay rồi, chúng ta mau đến giáo trường đi đại ca.”

Trần Duy nói rồi liền cùng với Văn Thái rẽ đám đông đi trước, Nguyễn Phong hít vào một hơi ổn định lại tâm tình rồi cũng bước đi. Ba người bọn họ đến giáo trường vừa lúc buổi thi sắp bắt đầu. Sau bảy ngày thi đấu liên tiếp, một nửa số thí sinh đã bị loại khỏi vòng đấu, số còn lại đều là những người có tài năng thực sự. Bắt đầu từ buổi đấu ngày hôm nay trở đi, những trận đấu đều sẽ trở nên gay cấn hơn hẳn so với mấy ngày trước.

*****

“Trận đấu tiếp theo, thí sinh Nguyễn Phong đấu với thí sinh Lương Huyền Mặc. Xin mời hai thí sinh nhanh chóng lên sân đấu.”

Quan giám khảo vừa dứt lời, trên khán đài liền rào rào một trận bàn tán sôi nổi. Sau bảy ngày đầu thi đấu đầu tiên, một số thí sinh có biểu hiện xuất sắc đều đã để lại ấn tượng trong lòng khán giả. Mà Nguyễn Phong và Lương Huyền Mặc lại vừa khéo đều là những người nổi bật trong đám sĩ tử, trận đấu giữa hai người bọn họ còn chưa bắt đầu nhưng đã khiến cho khán giả đều cảm thấy rạo rức chờ mong.

Nguyễn Phong trong lòng vẫn mang theo một chút buồn bã, lặng yên bước từng bước tiến về phía sân đấu. Đối thủ của hắn là Lương Huyền Mặc lại khoa trương hơn nhiều, khán giả chỉ vừa nghe một tiếng sấm nổ vang lên thì hắn đã xuất hiện trên sân đấu, xung quanh người thi thoảng còn có một vài tia sét chớp giạt. Chờ cho hai thí sinh đã bước vào trong sân đấu, quan giám khảo liền tiến lên thực hiện những thủ tục cần thiết, sau đó ra hiệu cho hai người bắt đầu trận đấu.

“Nguyễn Phong!”

“Lương Huyền Mặc!”

“Xin mời!”

Hai thí sinh làm thủ tục chào hỏi đẳng hoàng, ngay sau đó liền thủ thế chuẩn bị chiến đấu. Lương Huyền Mặc ánh mắt sắc bén quan sát Nguyễn Phong, ngay lập tức nhận ra tâm lý đối thủ có vấn đề. Bất kể là ánh mắt có vẻ buồn rầu thiếu tập trung hay thế thủ có phần ngại ngùng, trong lúc thi đấu đều trở thành nhược điểm dẫn đến thất bại. Lương Huyền Mặc thấy vậy thì trong lòng thoải mái, đối phương tâm lý không tốt chính là cơ hội để hắn chiến thắng, trận đấu này xem ra sẽ kết thúc nhanh thôi.

“Hãy, hãy đỡ Oanh Lôi Quyền của ta!”

Hét to một tiếng lấy khí thế, Lương Huyền Mặc lao thẳng về phía đối phương. Trên nắm tay hắn lập lòe ánh sét, khí thế cũng theo đó mà trở nên dữ dội vô cùng. Trái ngược với khí thế mạnh mẽ như sấm sét của đối phương, Nguyễn Phong vẫn lặng yên đứng giữa sân, cả thân thể không có chút cử động nào nhằm đối kháng lại. Khán giả trên khán đài cũng nhận ra sự bất thường của hắn, vài người tình ý nhìn từ bộ dáng của Nguyễn Phong lại kết hợp với những việc diễn ra hôm nay liền đoán được rằng hắn vừa trượt mắt khoa thi văn. Có người thì thở dài tiếc nuối, có người lại trách hắn đại dốt tham gia cả hai khoa thi để rồi bị phân tâm ảnh hưởng. Mặc kệ khán giả bàn luận thế nào, mặc kệ đối phương đang nhanh chóng áp sát, Nguyễn Phong vẫn trầm mặc không có bất cứ hành động gì.

Một cơn gió lướt qua võ đài, xõa tung mái tóc của Nguyễn Phong. Tóc dài tán loạn bay trong gió, ánh mắt sâu thẳm buồn bã, Nguyễn Phong bất chợt hòa mình cùng với khung cảnh xung quanh tạo nên một bức tranh đượm nét buồn. Lương Huyền Mặc đang lao tới dường như cũng bị khung cảnh buồn bã này ảnh hưởng, khí thế nhanh chóng suy giảm, nguyên lực lôi hệ ngưng tụ trên nắm tay cũng dần tan đi, bước chân cũng trở nên chậm chạp hẳn. Một bước, hai bước, ba bước! Sau khi bước nốt ba bước cuối cùng, Lương Từ Huyền liền dừng lại ngay trước mặt Nguyễn Phong, trong ánh mắt cũng dâng lên một trận buồn thương sâu sắc.

Đúng lúc này, hắn chợt phát hiện ra tâm tình của bản thân không ổn. Khẽ cắn đầu lưỡi một cái, cơn đau khiến hắn tỉnh táo lại, dần thoát khỏi thứ cảm giác khác thường kia. Trong lòng hắn bỗng xuất hiện một suy nghĩ đáng sợ, đối thủ của hắn có phải chăng đã đạt đến cấp bậc bát quái? Chỉ có như vậy thì mới có thể lý giải được tại sao bản thân lại bị tâm tình của đối phương ảnh hưởng. Thế nhưng suy nghĩ này chỉ lướt qua trong đầu Lương Huyền Mặc trong một cái chớp mắt mà thôi, bởi vì lúc này đối thủ của hắn đã ra tay.

Không chờ cho Lương Huyền Mặc hoàn toàn thoát khỏi trạng thái bất ổn về tâm lý, Nguyễn Phong đã xuất ra một quyền đánh thẳng về phía đối phương. Một quyền này rất chậm, có thể nói là chậm đến cùng cực, tưởng như ngay cả ông lão chống gậy cũng dễ dàng né tránh một quyền ấy. Ấy thế nhưng Lương Huyền Mặc lại không thể tránh thoát một quyền kia. Tâm thần hắn lúc này vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, dù cố sức khống chế thân thể nhưng động tác cũng trở nên chậm chạp vô cùng. Thế rồi trong ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn sợ hãi của hắn, một quyền của Nguyễn Phong đã đánh trúng thân thể hắn. Lương Huyền Mặc không cảm thấy đau, cũng không phải chịu bất cứ tổn thương nào. Hắn cứ thế ngổn bệt xuống đất, ánh mắt thất thần. Mãi cho đến khi quan giám khảo lên tiếng tuyên bố kết quả, Lương Huyền Mặc mới nhận ra rằng mình đã thua, thua một cách rất không rõ ràng, nhưng lại cũng rất rõ ràng!

“Người chiến thắng trong trận đấu này là Nguyễn Phong!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 167: Công bằng.

Âm thanh tuyên bố kết quả trận đấu của giám khảo vang vọng khắp cả khu vực sân đấu này, thế nhưng đáp lại chỉ là sự trầm lặng và khó hiểu của khán giả. Phần lớn khán giả đến xem trận đấu đều là người bình thường hoặc là những tu luyện giả có trình độ thấp. Với khả năng của họ khó có thể nhìn rõ được diễn biến trận đấu cũng như những biến hóa trong đó. Cũng chính vì lý do ấy, kết quả của trận đấu này khiến cho bọn họ khó hiểu vô cùng. Tình thế vốn rõ ràng nghiêng hẳn về phía Lương Huyền Mặc, thế nhưng chỉ trong một khoảnh khắc đã đảo ngược hoàn toàn. Thậm chí tình cảnh như vậy còn khiến cho người xem có một cảm giác khó chịu, dường như hai thí sinh trên sân đấu cố tình diễn trò cho bọn họ xem. Thứ cảm giác bị lừa dối này khiến một bộ phận khán giả nảy sinh lòng chán ghét, thậm chí có người còn lớn tiếng la ó chỉ trích thí sinh trên sân đấu phạm quy, cố tình sắp đặt kết quả trận đấu.

“Tuổi trẻ tài cao, đúng là tuổi trẻ tài cao! Thật không biết là tên đáng sợ nào lại có thể dạy dỗ ra một học trò như vậy, mới mười tám tuổi mà đã bước một chân vào cảnh giới bát quái, tiền đồ của đứa nhóc này thật khó mà đoán trước được.”

Phía góc khán đài, một ông lão râu tóc hoa râm đang nhìn chằm chằm về phía Nguyễn Phong, ánh mắt của lão ta thì thoảng lại lóe lên giống như muốn nhìn thấu sự tình của hắn vậy. Sau một hồi quan sát kỹ càng, lão ta không kìm được mà than thở mấy câu. Ngồi bên cạnh lão là một đứa nhóc khoảng chừng năm sáu tuổi, trong tay đang cầm một khúc mía ngọt, nghe lão nói vậy đứa nhóc mới bĩu môi nói:

“Ông nội xem trọng hắn quá rồi, con thấy hắn cũng chỉ bình thường thôi. Chờ khi con bằng tuổi hắn, chắc chắn con đã vượt qua cảnh giới bát quái rồi.”

“Đứa nhóc này, con quá tự cao rồi. Cảnh giới bát quái đâu phải chỉ tích tụ nhiều nguyên lực là có thể đạt được. Muốn đạt đến cảnh giới bát quái còn phải có sự rèn luyện tâm tính nhất định, nếu con mà cứ giữ cái tính tự cao này thì khó mà có được thành tựu lớn.”

“Rồi, con biết rồi, ông cứ nói đi nói lại mãi nghe đến nhàm cả tai!”

Thằng bé nghe ông nội nó giáo huấn thì có vẻ rất khó chịu, bĩu môi lâu bầu vài tiếng. Ông lão tóc hoa râm nghe được thế thì không khỏi nổi giận, vừa định nổi trận lôi đình thì thằng nhóc kia đã sớm làm bộ mặt đáng yêu, đôi mắt mở to lấp lánh nhìn về phía ông nội nó. Ông lão vừa thấy vẻ mặt này của thằng bé thì lại không nổi quát mắng, chỉ đành thở dài một tiếng:

“Nhóc con, đợt này về nhà ông nhất định sẽ bảo bố mẹ con giáo huấn con nhiều hơn.”

“A, con biết rồi, hi hi!”

Thằng nhóc nghe vậy thì bật cười thành tiếng, điệu bộ đáng yêu khiến ta không khỏi sinh lòng quý mến. Ông lão trong lòng vẫn mang buồn bực nhưng lại không có chỗ phát tiết, nhìn thấy đám khán giả xung quanh không hiểu chuyện mà la ó thì bực tức nói:

“Thật đúng là một lũ ngốc, mà loại người ngu ngốc lại thường hành động không biết suy nghĩ. Chỉ dựa vào trình độ thô thiển của bọn chúng thì làm sao có thể nhận ra được biến hóa trên sân đấu, vậy mà còn dám lớn tiếng la ó chỉ trích! Ngồi cùng một chỗ với đám người này đúng là mất mặt.”

Mấy tên khán giả ngồi gần ông lão đang gân cổ lên mắng nhiếc, vừa nghe được lời này liền trừng mắt quay lại nhìn chằm chằm vào ông lão. Một tên thanh niên có vẻ bặm trợn hung hãn liền lên tiếng trước:

“Này lão già, lão vừa nói cái gì hả? Có giỏi thì lão nhắc lại một lần nữa xem!”

“Đồ ngốc thật đúng là đồ ngốc!”

Đứa nhóc ngồi bên cạnh ông lão nhìn về phía tên vừa mở miệng mà nói, giọng điệu nó đầy vẻ châm chọc, ánh mắt lại tràn đầy hứng thú giống như chờ xem chuyện vui. Tên bặm trợn kia vừa nghe vậy thì tức đỏ mặt, lập tức bước ra khỏi chỗ giờ tay lên định tát cho đứa bé một cái. Thế nhưng tay hắn giơ lên ngang vai lập tức cứng ngắc lại, không thể nào hạ xuống được nữa. Cả thân thể hắn bỗng chốc có cảm giác nặng nề vô cùng, máu trong cơ thể không ngừng dồn xuống dưới chân, giống như muốn phá da mà thẩm xuống đất. Ngay cả nội tạng của hắn cũng phải chịu một lực đè ép kinh người, chỉ sợ sớm muộn sẽ bị lực ép kia làm cho tan vỡ. Gã thanh niên về mặt lúc này tái nhợt, đầu vầng mắt hoa, da mặt cũng tím tái lại vài khó thở, trông lòng gã chỉ còn lại một cảm xúc duy nhất chính là hoảng sợ.

“Ánh mắt kém cỏi, thực lực yếu ớt thì tốt nhất nên biết điều một chút, nếu không thì sẽ tự chuốc vạ vào thân thôi.”

Ông lão ánh mắt sắc bén lướt qua gã thanh niên một lượt, gã thanh niên thân thể vốn cứng ngắt bỗng chốc thả lỏng, hai chân mềm nhũn mà ngã vật xuống đất. Về hoảng sợ trên mặt gã thanh niên càng thêm nồng đậm, gã không buồn đứng lên mà vội vã vừa chạy vừa bò ra khỏi khu vực khán đài, giống như sợ rằng chậm trễ một chút thì sẽ không thể chạy được nữa. Một tên vừa nảy quay lại nhìn ông lão, sau khi nhìn thấy hậu quả của gã kia liền vội vã quay đầu đi, giả bộ mất điếc tai ngơ không quan tâm đến hai vị khán giả đáng sợ kia nữa. Ông lão cũng chẳng buồn làm khó bọn họ, ánh mắt lại nhìn lên khán đài chăm chú quan sát.

*****

Nguyễn Phong sau khi giành được chiến thắng tâm tình cũng không trở nên vui vẻ hơn bao nhiêu. Khi một trong những giấc mơ từ thuở nhỏ bỗng chốc vỡ tan, dù là ai cũng khó có thể giữ được tâm tình bình thường thoải mái. Nguyễn Phong dù đã trải qua hai kiếp làm người nhưng cũng không ngoại lệ, trong lòng lúc này vẫn có một phần vướng mắc khó có thể giải quyết trong thời gian ngắn. Một người Văn Thái, Trần Duy cũng thấu hiểu tâm tình của hắn, thấy hắn trở về cũng không mở lời ngợi khen mà chỉ lặng lẽ tiến lên khoác vai hắn cùng bước vào trong hàng ngũ. Mặc dù chỉ là một chút hành động đơn giản, thế nhưng trong lúc này lại rõ ràng thể hiện ra tình cảm anh em thân thiết ấm áp, khiến cho Nguyễn Phong cũng vui đi phần nào nỗi buồn bực.

“Trận thi đấu tiếp theo, xin mời thí sinh Phạm Văn Thái và thí sinh Đỗ Tiến Đạt lên sân đấu”

“Đại ca, đến lượt tôi thi đấu rồi!”

“Cố gắng lên nhé, đừng bắt cần như lần trước.”

“Biết rồi, xem tôi giành thắng lợi này.”

Văn Thái bình thản bước lên sân đấu, ánh mắt mang theo vẻ tự tin nhìn thẳng về phía đối phương. Ở phía dưới, tại khu vực thí sinh tụ tập, Nguyễn Phong và Trần Duy yên tâm nhìn theo bóng lưng hắn, chờ đợi một kết quả thắng lợi.

*****

Ngày thi đấu thứ tám bình yên trôi qua, tất nhiên hai từ bình yên này chỉ áp dụng cho một số người, bao gồm cả ba anh em Nguyễn Phong. Theo số lượng thí sinh bị loại tăng lên, số trận đấu mà mỗi thí sinh phải tham gia trong một ngày cũng tăng lên theo. Ngày hôm nay, mỗi người trong số ba anh em Nguyễn Phong đều phải tham gia ba trận đấu, mặc dù kết quả toàn thắng nhưng cũng khiến bọn họ hao tổn một lượng lớn thể lực và tâm lực. Sau một ngày thi đấu hoành tráng, đến buổi tối cả ba người đều yên lặng ở lại trong sân viện, không hề muốn ra ngoài đi dạo cảnh đẹp kinh đô.

“Này các anh, chúng tôi tối nay định đi thăm thú kinh đô một phen, nghe nói ngày mười sáu hàng tháng tại lầu Thiên Hương lại có tiết mục thả thỏ đặc sắc đấy, các anh có muốn đi thử một lần cho biết không?”

Khoảng bảy giờ tối, ánh trăng đã lên cao, đêm nay thế mà lại có trăng, mây mù cũng không có che khuất đi “nàng thơ” của biết bao tao nhân mặc khách nữa. Ba người Vương Uy, Tân Sĩ, Phúc Cơ lúc này lại cùng nhau bước ra khỏi sân viện, vừa hay bắt gặp ba anh em Nguyễn Phong đang ngồi tại sân viện ngắm trăng liên lên tiếng mời. Trần Duy nghe thấy có tiết mục đặc sắc, trong lòng cũng nổi lên chút hứng thú, thế nhưng suy nghĩ một hồi thì hắn lại từ chối lời mời của ba người kia:

“Thôi, thôi, hôm nay thì chúng tôi xin kiếu. Các anh cứ đi đi, có gì hay thì về kể lại cho chúng tôi biết nhé.”

“Ha ha, các anh không đi là tiếc lắm đấy nhé, một tháng chỉ có một dịp này thôi đấy.”

“Mấy người bọn tôi hôm nay đúng là không có sức để đi chơi nữa rồi, các anh cứ đi chơi đi, tháng sau nếu còn có dịp chúng ta chắc chắn sẽ lại cùng nhau đi một phen.”

Thấy ý của bọn họ đã quyết, ba người Vương Uy cũng không cố gắng mời mọc nữa, cùng nhau rời đi. Nguyễn Phong, Văn Thái, Trần Duy lại ngẩn ngơ ngồi giữa sân viện ngắm trăng, cảm thụ thứ ánh trăng mùa đông đẹp mà lại lạnh lẽo này. Một hồi lâu sau, Trần Duy bất chợt đứng bật dậy giống như vừa nhớ ra điều gì, lật đật chạy vào trong phòng mình lần tìm một lúc. Đến lúc hắn quay trở ra, trên tay đã mang theo một bình rượu được chế tác đặc biệt từ gỗ, đựng là thứ rượu ngon gia truyền của nhà hắn.

“Ha ha, trước lúc rời khỏi nhà tôi có len lén mang theo một bình rượu này, thăm nghĩ đến lúc chúng ta đồ đạc làm quan thì mở ra ngay tại kinh đô để ăn mừng. Thế nhưng đêm nay cảnh sắc thật đẹp, nếu không có chút rượu uống thì đúng là lãng phí của trời, thôi đành đem bình rượu này ra uống sớm vậy. Ở nơi kinh đô phồn hoa mà xa lạ lại được thưởng thức hương vị quê hương thì còn gì bằng!”

“Tốt quá rồi, tôi còn đang cảm thấy thiếu chút hương vị mà cậu lại mang bình rượu này ra đúng lúc. Đêm nay chỉ có ba người chúng ta ở lại đây, không bằng thoải mái uống một phen đi.”

Nói đến đây, Văn Thái liền nhanh chóng lấy ra ba cái chén xếp lên mặt bàn. Trần Duy cũng phối hợp từ từ rót rượu ra, hương rượu thơm nồng mà lại được mùi thảo mộc tự nhiên khiến cho lòng người say đắm. Ba người bọn họ vừa ngửi thấy hương rượu thì ánh mắt đều trở nên mơ màng nhìn về nơi xa xăm, si tử lần đầu rời xa nhà lúc này trong lòng đều dâng lên một niềm xúc động xao xuyến. Rượu còn chưa uống, thế nhưng người đã say, say vì một chữ tình!

Từng chén rượu nồng trong lúc nhất thời đưa hồn người xa xứ trở về quê hương, ba người Nguyễn Phong uống vào từng chén mà lòng không khỏi nhớ về thôn làng Vĩnh Thái bình yên mà đầm ấm kia. Không biết người ở nhà lúc này đang làm gì, có phải trong lòng họ cũng đang nhớ đến những đứa con nơi phương xa hay không.

Văn Thái vẫn nhớ rõ, mỗi lần hắn đi đâu xa trở về nhà là mẹ hắn lại làm những món ăn mà hắn thích nhất, không biết ngày hôm nay mẹ hắn sẽ nấu món gì đây? Còn có cha hắn nữa, bề ngoài nghiêm khắc kiêu kì, đối với con trai cũng không hay bộc lộ tình cảm, thế nhưng lại là người lo lắng cho hắn nhất. Nhớ khi hắn bị Lý Ngưu đánh cho bị thương nặng, trong mấy ngày mê sảng thần trí không tỉnh táo thế nhưng mỗi khi hắn tỉnh lại đều có thể thấy được cha hắn đang túc trực cạnh giường bệnh quan sát tình trạng của hắn.

Trần Duy cũng không ngoại lệ, ánh mắt xa xăm nhìn về phía xa, trong lòng lại dần hiện lên hình ảnh người cha khắc khổ tuy keo kiệt với bản thân nhưng lại luôn chiều chuộng con cái. Còn nhớ mỗi lần hắn muốn một món đồ gì mới, cha hắn đều nhất nhất kiếm được cho hắn, khiến cho Trần Duy trong đám bạn bè cùng tuổi trở thành một đứa nhóc có tài sản nhất. Lớn lên rồi, mỗi khi nhớ lại chuyện ngày xưa Trần Duy không khỏi cảm thấy khóe mắt rung rung, bởi hắn biết cha hắn đã hy sinh cho hắn rất nhiều.

Nguyễn Phong trong lòng lúc này lại đắm chìm vào vô số suy tư, có niềm nhớ nhung về ông nội nghiêm khắc mà vẫn hiền từ luôn dạy dỗ cháu điều hay lẽ phải, có phần nhớ về người cha kiêu kì nhưng trong lòng lúc nào cũng dành phần lớn tình yêu thương cho con trai, còn có cả mẹ hắn luôn lo lắng cho con trai, thường xuyên dặn dò con đủ điều cẩn thận, dường như chẳng bao giờ hết. Những người thân thích ấy, ở nơi xa xôi muôn trùng kia lúc này

đang làm gì, trong lòng họ có còn đau đớn khi biết chuyện về hấn không, liệu sau này hấn có thể gặp lại được họ hay không? Và còn cả những người thân thiết ở nơi đây nữa! Nguyễn Phong bỗng chốc cảm thấy may mắn, bởi trải qua hai kiếp hấn đều có thể nhận được những tình cảm gia đình đáng trân trọng nhất. Tại Hồng Bàng đại lục này, hấn có một ông ngoại luôn hòa nhã và sẵn sàng dạy bảo võ thuật cho hấn, hấn có một người cha luôn mong muốn dành cho con trai những điều tốt nhất, còn có một người mẹ chưa bao giờ ngừng thương yêu con. Phải chăng đây là sự đền bù của trời cao, cướp đi của hấn một gia đình êm ấm, lại trả lại cho hấn một gia đình không kém phần thân thiết? Có lẽ, trời cao cũng công bằng đấy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 168: Thiếu nữ trong “mơ”!

“Đại ca, cạn chén nào!”

“Được, cạn chén! Trần Duy, lần này cậu phải uống hết đấy nhé.”

“Ha ha, anh nói đùa rồi, đã bao giờ anh thấy tôi ngại uống rượu hay chưa?”

“Vậy vừa nãy là ai đã trốn uống một chén hả?”

“Ha ha, không nói nữa, uống đi nào.”

Ba người Nguyễn Phong, Trần Duy, Văn Thái say sưa đắm mình trong nỗi nhớ quê hương, trong hương rượu nồng nàn chỉ tại quê nhà mới có, và còn cả tình anh em thâm thiết giữa ba người. Một chén tiếp một chén, từng ngụm rượu nồng kích thích tâm tình ba người, rượu không khiến người say, mà chỉ là chất xúc tác để bọn họ say trong bề tâm tình. Đúng lúc này, một bóng trắng nho nhỏ nhanh nhẹn phóng vút tới phía Nguyễn Phong, nháy mắt đã leo lên vai hấn cuộn mình lại. Hồ ly tuyết có bộ lông trắng muốt, trong trời đông lạnh lẽo thế nhưng lại ấm áp lạ thường, Nguyễn Phong mỉm cười vuốt ve bộ lông mềm mượt của hồ ly, nhẹ giọng nói:

“Thế nào, tôi nay mi cũng nhớ về quê hương sao? Nào, uống một chén đi!”

Nguyễn Phong tiện tay lấy ra một cái chén uống nước trà nho nhỏ, rót đầy rượu vào trong rồi đưa đến trước mặt hồ ly. Ánh mắt của hồ ly nhìn thấy chén rượu bỗng sinh ra chút lưỡng lự, thế nhưng hương rượu thơm nồng mà ngọt ngào hấp dẫn vô cùng khiến nó chẳng thể cưỡng lại được, chiếc miệng nho nhỏ ghé vào miệng chén nhấp thử một ngụm. Một ngụm rượu ấm áp ngọt thơm vừa vào miệng đã trôi tuột xuống bụng, ánh mắt hồ ly bỗng lóe lên tia sáng yêu thích lạ thường, lại ghé miệng vào uống liền mấy ngụm. Ba người Nguyễn Phong thấy vậy thì đều bật cười, Nguyễn Phong vui vẻ vuốt bộ lông của hồ ly mà nói:

“Ha ha, nhóc con này thật không ngờ cũng là một sâu rượu đấy!”

Hồ ly nghe vậy thì ngẩng đầu lên nhìn về phía hấn, ánh mắt tỏ vẻ bất mãn, thế nhưng Nguyễn Phong đã kịp rót cho nó thêm một chén rượu nữa khiến cho hồ ly yêu thích không dứt, liên tục nuốt vào từng ngụm rượu.

Đêm dần về khuya, mây mù lạnh lẽo lại ủa về che phủ ánh trăng.

“Ồ, hết rượu rồi!”

Trần Duy cảm bình rượu dốc dốc vài cái, thế nhưng chẳng có lấy một giọt rượu chảy ra, không khỏi tiếc nuối than một tiếng.

“Hết rồi à? Đáng tiếc, hôm nay chúng ta uống còn chưa đã!”

Văn Thái khuôn mặt đã hơi hơi đỏ, giọng nói cũng có phần lạc đi vì rượu nhưng trong lòng vẫn còn chưa thỏa. Nguyễn Phong cũng đã ngà ngà say, thấy vậy thì mỉm cười khuyên bảo:

“Thôi, hôm nay chúng ta chỉ uống tới đây thôi. Dù sao ngày mai chúng ta vẫn còn phải tham gia vào kỳ thi mà, nếu vì uống say mà để xảy ra chuyện gì thì cũng không tốt. Tôi xem hôm nay nấy người kia chắc là không về đâu, chúng ta cũng đi nghỉ sớm thôi.”

“Đại ca nói cũng phải! Vậy hôm nay chúng ta dừng ở đây thôi, chờ ngày đổ đạt công danh thì uống mừng luôn một thể.”

Ba người lần lượt trở về phòng nghỉ ngơi, hơi rượu thơm nồng vẫn còn đọng lại trong cổ họng khiến tâm tình cả ba đều có thêm một phần hoài niệm.

Bước vào trong căn phòng của mình, Nguyễn Phong thoải mái đặt mình lên giường, bên cạnh hấn là hồ ly tuyết đã ngủ thiếp đi vì say. Nhìn lên trần nhà, ngẫm nghĩ lại một chút những việc đã xảy ra từ khi đến kinh đô, tâm lý Nguyễn Phong dần dần bình tĩnh lại. Đời người cũng có lúc vui lúc buồn, có được tất có mất, chuyện buồn đã qua thì cũng không cần phải khắc ghi trong lòng, tốt nhất nên để nó trôi đi, cứ giữ cho lòng mình thanh thản mới là lẽ phải. Huống chi, từ khi lên kinh, Nguyễn Phong cũng đã gặp được biết bao chuyện vui vẻ, đặc biệt nhất là hấn đã gặp lại Ngọc Thanh, chỉ riêng điều này cũng đủ để hấn cảm thấy thoải mái. Mặc cho dòng suy tư xoay chuyển một hồi trong lòng, Nguyễn Phong chẳng biết từ lúc nào đã chìm vào giấc ngủ.

Một tòa thủy đình cổ kính, mái ngói cong vút, bốn phía chạm khắc tinh tế. Một vầng trăng sáng tỏa xuống từng dòng ánh sáng bạc thơ mộng, luôn luôn ở tại nơi ấy chờ người thi nhân. Đêm nay, Nguyễn Phong hần lại tiến vào mộng cảnh, hay nói đúng hơn là không gian tinh thần của riêng hần. Chú nhóc Lục Phong vừa thấy hần xuất hiện thì liền vui mừng reo lên một tiếng:

“A, anh Phong! Lâu rồi em không gặp được anh đó nha.”

“Ha ha, tại dạo này anh đang bận việc nên ít có thời gian để tiến vào đây. Lâu ngày không gặp mà nhóc vẫn chẳng lớn lên chút nào đó nha!”

“Ai bảo thế, em lớn hơn trước rất nhiều đó. Anh không tin à, xem em này!”

Vừa nói, chú nhóc vừa lao vút ra khỏi tòa thủy đình. Bước chân nhẹ nhàng như gió, chú nhóc bước trên mặt nước mà như đi lại trên đất bằng, theo mỗi bước của chú nhóc đều để lại trên mặt nước một xoáy gió nho nhỏ. Bước đứng chín bước, chú nhóc liền nhảy lên giữa không trung, hai tay vung lên điều khiển từng cái xoáy gió trên mặt hồ. Chỉ thấy nước trong hồ đột nhiên bốc lên thành chín cột nước, lại không ngừng uốn lượn múa may tạo thành đủ loại hình dạng đặc biệt. Cần thận xem xét lại, xung quanh chín cột nước này được bao phủ một tầng phong nguyên lực không ngừng xoáy tròn như gió lốc mà lại kín kẽ vô cùng, không để lọt ra một giọt nước nào cả. Nếu chỉ nhìn từ bên ngoài, khó có ai tưởng tượng được chín cột nước được điều khiển tinh tế như vậy lại là do một lớp phong nguyên lực này, quả thật là khả năng không chế kì diệu. Nguyễn Phong thấy vậy thì mỉm cười, gật đầu nói với nhóc Lục Phong:

“Quả thật là nhóc đã lớn hơn trước nhiều rồi đấy!”

“Ha ha, anh cũng phải công nhận rồi nhé.”

Nghe được lời thừa nhận của Nguyễn Phong, chú nhóc vui vẻ reo lên một tiếng, chín cột nước cũng theo đó mà rung động liên hồi, sau cùng vỡ tan thành bọt nước rơi xuống mặt hồ.

“A, có chút sơ suất mà thôi, đây là tại em vui mừng quá nên quên điều khiển mấy cột nước.”

Chú nhóc hơi xấu hổ giải thích một hồi, Nguyễn Phong chỉ bật cười lắc đầu mà thôi. Đúng lúc này, từ phía xa xa chợt có một bóng người tiến lại chỗ hai người. Áo quần hồng phớt như cánh sen, mái tóc dài buộc gọn lại sau lưng uyển chuyển lay động theo từng bước chân, khuôn mặt tinh tế lúc nào cũng bình tĩnh như thường, khóe môi dịu dàng hé nở một nụ cười, Tịnh Liên bước đến trước mặt hai người dịu dàng nói:

“Anh Phong, anh không biết đó thôi, dạo gần đây nhóc Lục Phong rất chăm chỉ tập luyện đấy, khả năng không chế cũng tốt hơn trước nhiều lắm đó.”

“Đúng đó, đúng đó, có chị Liên làm chứng, gần đây em tập luyện chăm chỉ lắm nha.”

Tịnh Liên đứng một bên mỉm cười gật đầu, bộ dạng đầm ấm thật giống như một người chị cả ủng hộ đứa em trai. Nguyễn Phong thấy vậy thì mỉm cười hòa nhã, sau đó liền bế nhóc Lục Phong lên, thoải mái xoa xoa cái đầu lưa thưa vài chùm tóc của chú nhóc đáng yêu kháu khỉnh này. Nhóc Lục Phong được xoa đầu thì vui vẻ cười lớn, tiếng cười lanh lảnh như tiếng chuông bạc vang vọng khắp mộng cảnh, từng làn gió nhẹ cũng theo đó mà cuốn qua tạo nên những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ. Bất chợt, nhóc Lục Phong lại lên tiếng:

“Anh Phong, mặc dù em không có bố mẹ, cũng chưa biết thế nào là tình cảm gia đình, thế nhưng lúc này đây em thấy mình giống như đã có một gia đình thật sự. Anh, chị Tịnh Liên và em, chúng ta đúng là một gia đình.”

Nguyễn Phong nghe thấy lời này thì trong lòng chợt xúc động, nhẹ nhàng xoa xoa đầu chú nhóc, mỉm cười mà nói:

“Đúng vậy, chúng ta là một gia đình!”

Tịnh Liên nghe thấy lời ấy thì cũng mỉm cười, trên khuôn mặt nàng chợt ánh lên nét rạng rỡ vui mừng trước đây khó thấy. Thế rồi giống như nghĩ đến điều gì đó, khuôn mặt nàng bỗng chốc ửng đỏ, nụ cười cũng trở nên e ấp lạ thường.

“A, chị Liên, tại sao chị lại đỏ mặt vậy?”

Nhóc Lục Phong thấy vậy thì quan tâm hỏi han, Tịnh Liên lại vội vã lắc đầu, miệng thanh minh liên hồi:

“Không có gì đâu, không có gì đâu. Tại chị xúc động quá nên mới đỏ mặt vậy thôi.”

Đúng lúc này, Nguyễn Phong lên tiếng:

“Đã là một gia đình thì chúng ta cần phải hiểu nhau hơn, anh nghĩ chúng ta từ giờ nên thường xuyên trao đổi để có thể hiểu được nhau nhé. Sau này anh sẽ cố gắng tìm cách để cho hai người có thể ra ngoài không gian tinh thần này, thưởng thức cuộc sống muôn màu muôn sắc. Còn hôm nay, anh lại muốn kể chuyện, hai người mau ngồi xuống đây đi.”

Tịnh Liên và nhóc Lục Phong nghe vậy thì đều gật đầu, sau đó cùng ngồi xuống bên trong thủy đình. Nguyễn Phong ánh mắt nhìn về phía vầng trăng sáng, tâm thần chìm vào suy tư một lúc rồi bắt đầu cất giọng, chậm chậm kể một câu chuyện xưa.

*****

Nửa đêm, Nguyễn Phong bất chợt tỉnh lại từ trong mộng cảnh. Phát hiện bên ngoài vẫn còn u ám rõ ràng là đêm tối, Nguyễn Phong lại khẽ nhắm mắt lại. Chỉ có điều lúc này tinh thần hẳn lại sáng suốt lạ thường, vô cùng tỉnh táo, dù muốn ngủ cũng khó mà ngủ được. Vất tay lên trán, Nguyễn Phong nhìn lên mái nhà mà ngẫm nghĩ. Không gian tinh thần của hắn có phần lạ lùng, dường như đã hình thành ngay từ lúc hắn mới sinh ra ở thế giới này. Mặc dù hắn có thể thoải mái tiến vào từ trong mộng nhưng lúc tỉnh táo thì lại không có cách nào để kết nối với không gian tinh thần, trừ khi có người chủ động từ trong đó kết nối với hắn. Chỉ có điều phương pháp kết nối ấy cũng chỉ có thể truyền ý nghĩ và năng lượng mà thôi, khó có thể để cho hai người Lục Phong và Tịnh Liên tiến ra thế giới thực này được. Nếu muốn để bọn họ có thể ra ngoài vậy Nguyễn Phong trước tiên phải có thể tự kết nối được với không gian tinh thần đã, mà chuyện này thì hẳn lại không biết cách làm, có lẽ nên đợi đến lúc nào đó thích hợp để đi hỏi sư phụ hắn xem sao.

“Ummm!”

Bất chợt, một tiếng rên khe khẽ vang lên từ bên cạnh Nguyễn Phong, cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn. Nguyễn Phong giật mình nhìn sang bên cạnh, chẳng biết từ lúc nào đã có một cô gái xinh đẹp vô cùng đang nằm cuộn tròn lại rúc vào ngực hắn. Cô gái nhìn qua khoảng chừng mười sáu tuổi, trên người mặc một bộ quần áo trắng tinh khiết, làn da cũng một màu trắng tinh khôi như tuyết, đặc biệt ngay cả mái tóc cũng thuần một màu trắng óng ánh rực rỡ lạ thường. Trái ngược với mái tóc trắng tinh của mình, vẻ mặt cô gái lại vui tươi nhí nhảnh, thuần khiết ngây thơ vô cùng. Trên khuôn mặt cô gái lúc này hiện lên hai rặng mày đỏ hồng, giống như đang xấu hổ, lại giống như mỹ nhân đỏ mặt vì rượu nồng. Đôi môi hồng hào khẽ mỉm cười giống như đang gặp điều vui vẻ trong mơ, đôi tay mềm mại cũng bất chợt cuốn lấy cánh tay Nguyễn Phong ôm chặt vào lòng. Nguyễn Phong giật mình, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng. Từ phía cánh tay, hắn cảm nhận được sự mềm mại và ấm áp vô cùng khiến cho trong lòng hắn bỗng chốc phát sinh những cảm xúc mãnh liệt. Hai kiếp làm người, thế nhưng Nguyễn Phong vẫn chỉ là một chàng trai còn chưa hiểu hết sự đời. Trong giây phút này lòng hắn chợt luống cuống, hai mắt nhắm nghiền lại, trong tâm trí không ngừng niệm đi niệm lại câu thần chú chỉ có hai chữ: “Bình tĩnh!”. Một đêm dài, cứ thế trôi qua một cách lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Q.2 - Chương 169: Tiến bộ.

Rào rạc...”

Sáng sớm, từng cơn gió lạnh vội vã cuốn qua, tuốt sạch đi từng lớp tuyết còn đọng lại trên cành là khẳng khiu. Âm thanh tuyết rơi xuống mặt đất rồi vỡ tan ra thành từng đám tuyết trắng phau trong buổi sớm mai lại có vẻ rõ ràng vô cùng. Một rặng cây mọc gần cửa sổ khe khẽ rung mình trong gió lạnh rù bay đi chút tuyết đọng còn sót lại, cũng đồng thời đánh thức người trong phòng.

Nguyễn Phong từ từ mở mắt ra, tinh thần hơi có chút cảm giác uể oải. Cả một đêm tinh thần căng thẳng khiến hắn mệt mỏi mà thiếp đi từ lúc nào cũng không rõ, đến lúc này thân thể hắn vẫn còn đọng lại vài phần cảm giác căng cứng như cũ. Khẽ đảo ánh mắt nhìn quanh một lượt, Nguyễn Phong kinh ngạc phát hiện ra trên giường chỉ còn lại một mình hắn, ngoài ra cũng chỉ có hồ ly tuyết đang cuộn tròn thành thân thể rúc vào ngực hắn mà ngủ. Cô gái kỳ lạ đêm qua nằm cùng giường với hắn lúc này đã biến mất, giống như tất cả chỉ là một giấc mộng vậy. Nguyễn Phong nhát thời ngẩn cả người ra, trong lòng không biết là có cảm giác gì. Có lẽ là sợ hãi vì có vẻ dễ dàng đột nhập vào phòng hắn, thậm chí còn nằm cùng giường với hắn mà hắn lại không hề hay biết. Cũng có lẽ là nghi hoặc bởi cảnh tượng đêm qua quá chân thực, dường như chẳng phải là mơ, mà nếu không phải mơ thì lại khó có cách nào để giải thích hợp lý chuyện đã xảy ra. Và hình như, còn có một phần thanh thần xen lẫn chút nuôi tiếc thì phải, thanh thần bởi vì mọi chuyện chỉ là mơ, còn tiếc nuôi lại bởi vì đã tỉnh lại khỏi giấc mơ. Thanh niên mà, chợt có một giấc mộng “đẹp” như vậy thì khi tỉnh lại chắc chắn trong lòng sẽ có chút nuôi tiếc lạ kỳ khó nói rõ được.

Vươn vai bước ra khỏi giường, vận mình mấy cái cho thân thể thư giãn, Nguyễn Phong ngẫm nghĩ một chút liền quyết định ngồi xuống giường vận chuyển nguyên lực để làm cho tinh thần thư thái. Nhắm lại đôi mắt phàm, khai mở tâm nhãn của bản thân, Nguyễn Phong bắt ngờ phát hiện thế giới xung quanh hẳn hôm nay đã phát sinh những thay đổi không nhỏ. Vốn dĩ bình thường mỗi khi hắn nhìn thế giới qua tâm nhãn đều sẽ thấy vô số đám mây nhỏ tràn ngập màu sắc dập dờn trôi nổi trong không gian, trong đó số đám mây có màu đỏ và màu xanh nhạt gần trong suốt là nhiều hơn cả nhưng cũng không chênh lệch nhiều lắm với những loại khác. Thế nhưng hôm nay khi khai mở tâm nhãn, Nguyễn Phong lại phát hiện ra những đám mây nguyên tố hỏa hệ và phong hệ dường như còn nhiều hơn hẳn so với mọi hôm, mà mỗi khi hắn tập trung tinh thần vào những đám mây hỏa hệ hay phong hệ thì sẽ có thể nhìn thấy được rõ ràng cách kết cấu của các nguyên tố tổ hợp nên đám mây. Trong lòng tràn ngập sự ngạc nhiên, Nguyễn Phong thử dùng tâm nhãn điều khiển một vài đám mây phong hệ. Khác hẳn với mọi ngày, những đám mây phong hệ hôm nay dường như lại càng thân thiết với hắn hơn, thậm chí có lúc hắn còn mơ hồ cảm nhận được một chút tình cảm truyền lại từ những nguyên tố nhỏ bé mà mạnh mẽ kia, khiến cho trong lòng hắn cũng dâng lên từng tia cảm tình thân quen.

Trình độ tu luyện của hắn lại có tiến bộ rồi!

Ngẫm nghĩ lại những việc đã xảy ra, Nguyễn Phong dần dần hiểu rõ nguyên nhân. Tu luyện giả cấp bậc bát quái muốn tiến lên trên con đường tu luyện thì nguyên lực là một yếu tố không thể thiếu, thế nhưng nhân tố càng quan trọng hơn lại là trình độ thấu hiểu của bản thân tu luyện giả cùng với những nguyên tố. Mà cách dễ nhất để có thể thấu hiểu được nguyên tố chính là thông qua tìm hiểu chân hồn. Nguyễn Phong đối xử với Lục Phong, Tịnh Liên như người thân, dành tặng cho họ những tình cảm thân thiết và chân thành nhất, chính vì vậy hắn đã nhận được sự yêu mến của họ. Quan hệ giữa hắn và chân hồn càng gần gũi thân thiết thì tự nhiên hắn cũng sẽ thấu hiểu hơn về chân hồn, nhờ vậy mà hắn càng thêm thuận lợi tiến bước trên con đường tu luyện khó khăn.

Hiểu rõ được việc này, Nguyễn Phong thoải mái thu hồi tâm nhãn, trong lòng hắn càng thêm tự tin vào con đường tu luyện của bản thân, tự tin vào một tương lai tươi sáng trước mắt. Bước xuống giường, nhanh chóng giải quyết nhu cầu về năng lượng vào buổi sáng, đồng thời cũng chuẩn bị một phần thức

ăn cho hồ ly tuyệt, xong xuôi mọi việc Nguyễn Phong liền soạn chuẩn bị đi thi. Vừa bước ra cửa phòng hắn đã bắt gặp hai người Trần Duy và Văn Thái, nhìn thấy vẻ tự tin trên khuôn mặt hắn, hai người bọn họ đều mỉm cười hỏi thăm:

“Đại ca, tôi thấy anh hôm nay tinh thần có vẻ rất tốt, có chuyện gì vui à?”

“Ha ha, tôi trong lúc tu luyện bất chợt ngộ ra một số điều cho nên tâm tình cũng thoải mái.”

“Vây thì phải chúc mừng rồi, sau buổi thi hôm nay chúng ta nhất định phải đi liên hoan một bữa ra trò, tất nhiên là do đại ca chủ chi rồi.”

“Đúng vậy, đại ca lần này không được trốn đâu đấy nhé, chiều nay nhất định phải liên hoan một bữa thật thoải mái.”

Ba người vui vẻ cười đùa khiến cho tiết trời lạnh lẽo như cũng trở nên ấm áp hơn.

*****

Sân đấu số bảy.

Cũng như mọi hôm, vừa mới sáng sớm nhưng khán đài nơi đây đã đông nghịt người, ngay cả một chỗ ngồi cũng không còn thừa, thậm chí có vài kẻ còn phải ngồi vắt vẻo trên lan can hoặc leo lên trên nóc khán đài. Ấy thế nhưng, tại góc phía bắc khán đài lại có một khu vực khá trống trải, ngồi ở chính giữa là hai thanh niên quần áo lụa là dáng vẻ cao quý, mà xung quanh bọn họ là một đám hộ vệ sắc mặt hung dữ đang không ngừng xua đuổi những kẻ đến gần nơi này.

“Em trai, vòng đấu đầu tiên chỉ còn năm ngày nữa là kết thúc rồi, mà tên kia đến hôm nay vẫn còn chưa bị loại đấy.”

“Ha ha, anh cà, anh lo gì chứ? Còn đến năm ngày nữa cơ mà. Huống chi càng tiến đến gần ngày cuối cùng thì lại phải đối mặt với càng nhiều cao thủ, hắn ta sớm muộn gì cũng sẽ bị loại thôi.”

“Ta xem thấy điều này có vẻ không khả thi lắm đâu. Ngày đó chúng ta đều thấy rõ còn gì, trong trận chiến chống lại quái hổ hai đầu kia một mình hắn lại dám xông lên trước đối kháng trực diện với con hung thú mà cũng không thua thiệt, sức mạnh cỡ này ta xem ra khó có mấy kẻ có thể so sánh được. May ra cũng chỉ có đại hoàng tử mới có thể đánh được một trận với hắn mà thôi.”

“Anh cà à, anh quá đề cao hắn rồi đấy. Xét ra thì hắn ta cũng là một nhân tài, nhưng mà Đại Việt ta có lắm nhân tài, làm sao mà không có kẻ mạnh hơn hắn chứ. Đơn cử như một kẻ đến từ vùng Bình Phú, nghe người dân truyền rằng khi hắn sinh ra thì trong làng có dị tượng, tất cả đám gà trống đều quay đầu về phía nhà hắn mà gáy lên. Sau này khi hắn lớn lên, một bộ hùng kê quyền nổi tiếng của vùng Bình Phú được hắn phát huy càng thêm thần diệu. Nghe nói lúc hắn vừa tròn mười tám tuổi đã một mình tiến vào vùng rừng núi hiểm trở phía tây Bình Phú, một tháng sau hắn trở về còn dẫn theo ba con hôn thú thuộc họ gia cầm đạt đến cấp bậc tu tiên, con nào con nấy đều nhu thuận nghe theo lời hắn.”

“Cái gì, lại có kẻ như thế sao? Quả là một kẻ trời sinh có tài đấy, hy vọng rằng người này có thể đánh bại tên kia, nếu có thể thuận tay khiến cho hắn tàn phế thì càng tốt. Mà hắn ta tên là gì vậy?”

“Tên hắn hình như là Tiêu Nhạc thì phải. Nhưng mà tên này cũng có chỗ không bình thường. Nghe nói hắn tâm tính ngốc nghếch, thường xuyên bắt chước tiếng gà kêu, lúc đi lại cũng hay vung vẩy chân tay giống như là gà vỗ cánh. Có lẽ việc này là do trời sinh đã vậy, từ năm hắn năm tuổi đã bắt đầu biểu hiện ra như thế, cha mẹ hắn đi thăm hỏi nhiều nơi nhưng đều không tìm ra nguyên nhân, sau cùng đành phải để mặc hắn như vậy.”

“Ồ, một nhân tài mà lại bị như vậy kẻ cũng đáng tiếc.”

Đúng lúc này, quan giám khảo đã tiến lên giữa đài, cất giọng đồng thanh tuyên bố trận đấu kế tiếp:

“Trận đấu đầu tiên của ngày hôm nay, xin mời hai thí sinh Nguyễn Phong và Tiêu Nhạc lên sân đấu.”

Vừa nghe thấy tiếng tuyên bố của giám khảo, kẻ lớn hơn trong hai tên thiếu gia quần áo lụa là chợt quay phắt đầu lại, nhìn về phía em trai hắn mà hỏi:

“Em trai, thì ra là em đã có sắp xếp sẵn rồi, vậy mà anh còn không biết đến nỗi này giờ trong lòng vẫn lo lắng vô cơ. Ha ha, em làm tốt lắm.”

“Ồ, trận đấu còn chưa bắt đầu cơ mà, anh làm gì mà đã vội mừng rỡ như thế. Kẻ gọi là Tiêu Nhạc này tuy rằng mạnh, nhưng cũng chưa chắc đã thắng được hắn ta đâu. Chỉ có điều, dù trận đấu này kết quả có ra sao thì hắn ta sớm muộn gì cũng sẽ bị loại mà thôi.”

Hắn vừa dứt lời thì hai thí sinh đã bước lên trên sân đấu, đang được quan giám khảo tiến hành thủ tục kiểm tra thân phận. Tại một phía khác của khán đài, một lão già tóc hoa râm cùng một đứa nhóc kháu khỉnh đáng yêu cũng đang nhìn chăm chăm về phía hai tuyển thủ mà bàn luận:

“Ồ, tên nhóc kia vậy mà lại có tiến bộ rồi, đúng là một kẻ có thiên phú đáng sợ đấy. Mà đối thủ của hắn hôm nay cũng không kém đâu. Bộ dáng nhìn có vẻ như si ngốc, thể nhưng mà thân thể của hắn lại được rèn luyện cực kỳ tốt, đặc biệt phù hợp với Hùng kê quyền, quả nhiên là có tài. Đây nhóc con, cháu thử nói xem hai kẻ kia hôm nay ai sẽ thắng?”

“Cháu mà đoán đúng thì ông phải mua cho cháu một túi mút hồng đây nhé.”

“Cái đứa nhóc này, cháu chỉ hăm ăn ham chơi chứ chẳng ham tu luyện gì cả. Thôi được rồi, mau mau đoán đi, nếu đúng ông sẽ mua cho cháu túi mút hồng.”

“Ha ha, vậy thì cháu đoán là cái tên Nguyễn Phong kia sẽ giành chiến thắng.”

“A, thằng nhóc này, vậy mà ánh mắt cũng tỉnh đó nha.”

“Ha ha, cháu là cháu nội của ông mà lại.”

Đứa nhóc tươi cười vui vẻ nhìn ông lão một câu, ông lão nghe được vậy thì bật cười thành tiếng, ánh mắt nhìn về đứa cháu càng thêm phần thương yêu, liền đó ông ta mua ngay cho đứa cháu một túi mứt hồng thật lớn. Mà phía trên sân đấu lúc này, trận đấu cũng đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xà Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 169: Hùng kê quyền.

Nguyễn Phong!”

“Tiêu Nhạc!”

“Xin mời”

“Quác!”

Thủ tục chào hỏi vừa hoàn thành, Tiêu Nhạc đã quát lên một tiếng rõ to như tiếng gà kêu. Khuôn mặt hắn lúc này đã đỏ bừng như gà chọi, cả thân thể đột nhiên phi thẳng về phía Nguyễn Phong. Hai cánh tay của hắn giương lên cao, nhìn qua giống như một con gà trống giang cánh mà bay đến. Thân thể còn ở trên không, đôi chân Tiêu Nhạc đã liên tục đá ra gần chục cước, mỗi cước đều mang theo khí thế hùng hổ không chịu kém cạnh, kéo theo từng trận gió rít ghê người. Nguyễn Phong phản ứng cũng không chậm, cả thân thể nhẹ nhàng lướt về phía sau như gió cuốn mây trôi, bộ dạng giống như đang đi dạo trên sân đấu vậy.

Vừa lướt về, Nguyễn Phong vừa cẩn thận quan sát tình hình đối thủ. Tiêu Nhạc này mới bắt đầu trận đấu đã tấn công ngay lập tức, tuy rằng có phần lỗ mãng thế nhưng về mặt khí thế lại đạt được phần hơn, nếu gặp phải đối thủ tâm trí kém cỏi thì sẽ dễ dàng áp đảo được đối phương mà giành chiến thắng. Lối đánh tưởng như thiếu thận trọng ấy thế nhưng lại phù hợp với ý cảnh của hùng kê quyền, thậm chí đã đem sức mạnh của hùng kê quyền phát huy đến mức tối đa trên mặt khí thế. Càng có một điểm đáng lưu ý đó là thân thể của Tiêu Nhạc được rèn luyện cực kỳ cẩn thận. Thân thể hắn không phải loại hình cơ bắp, thậm chí còn có phần hơi gầy gò nhỏ bé, thế nhưng gân cốt toàn thân lại dẻo dai lạ thường khiến cho hắn dễ dàng thực hiện những đòn tấn công đáng sợ. Đôi chân của Tiêu Nhạc vừa dài vừa cứng cáp, dưới chân được nài nịt gọn gàng, qua lớp vải cũng có thể thấy được từng thớ thịt săn chắc khỏe mạnh tràn ngập sức bùng nổ. Đôi cánh tay của hắn cũng có phần dài hơn so với người thường khiến cho khả năng giữ thăng bằng trên không trung của hắn càng tốt hơn, cực kỳ thích hợp với lối đánh dũng mãnh đột phá mà lại linh hoạt và rất độc của hùng kê quyền. Thân thể hắn trải qua sự rèn luyện trường kỳ đã trở nên tối thích hợp cho môn võ hùng kê quyền này.

Cẩn thận quan sát một hồi, Nguyễn Phong cũng phải thừa nhận rằng Tiêu Nhạc này là một kẻ khó chơi. Từ lúc bắt đầu đến giờ, Tiêu Nhạc liên tục tấn công về phía hắn mà như không biết mệt mỏi, thế đánh thậm chí càng lúc càng thêm mạnh mẽ đáng sợ. Kiểu chiến đấu dựa trên khí thế này, nếu một bên mà đã đánh mất lợi thế tiên cơ mà lại không có phương pháp gì để đoạt lại thế chủ động, chỉ biết bị động né tránh phòng ngự đối phương thì sớm muộn gì cũng sẽ thất thủ. Nguyễn Phong hiểu rõ điều này, bởi cách đánh dựa vào khí thế và sức mạnh này chính là cách đánh thuần túy nhất của mọi loại sinh vật, trong quá trình rèn luyện suốt nửa năm vừa qua hắn đã gặp lối đánh này không biết bao nhiêu lần trong những trận chiến với đám hồn thú. Lúc này đây, điều hắn cần làm chính là hạn chế khí thế của đối phương để chiếm lại thế quân bình. Vừa nghĩ như vậy, Nguyễn Phong trong lòng đột nhiên xuất hiện một ý tưởng, mặc dù có phần mạo hiểm và khó khăn, thế nhưng nếu thành công thì sẽ kiềm chế được đối phương, thậm chí còn dành được lợi thế.

“Rì rào!”

Trên sân đấu bất chợt nổi gió. Từng cơn gió nhẹ lướt qua, rồi rạc mà yếu đuối, tưởng như chẳng thể có chút ảnh hưởng nào đến tình hình thi đấu trên sân. Tiêu Nhạc khí thế hùng mãnh, bộ dáng cổ quái vẫn liên tục tấn công Nguyễn Phong, dường như chẳng thêm quan tâm đến chút biến đổi này. Chỉ có điều hiểm ai nhận ra, ánh mắt của Tiêu Nhạc trong một giây phút chợt lóe lên vài tia sáng thận trọng, nháy mắt đã thu hết toàn bộ tình hình của sân đấu vào trong mắt. Đôi tay đang giơ cao của hắn cũng bất chợt xòe rộng ra, để mặc cho gió nhẹ lướt qua kẽ ngón tay. Từng ngón tay cũng thi thoảng lay động một chút, dường như là tùy ý, lại có vẻ như là cố ý. Thế công của Tiêu Nhạc vẫn sắc bén không giảm, thế nhưng chỉ có người cực kỳ tinh ý mới nhận ra là nhịp độ tấn công của hắn đã có một chút thay đổi. Khoảng thời gian chững lại giữa hai lần tấn công liên tiếp dường như được kéo dài ra một chút, chỉ một chút rất ngắn ngủi nhưng lại đủ để cho người trong cuộc tìm hiểu được nhiều điều.

Phía trên khán đài, một ông lão tóc đã hoa râm bất chợt vỗ đùi đánh đét một cái, ánh mắt cũng lóe sáng lên:

“Ha ha, hai tên nhóc này đều là những kẻ không đơn giản chút nào, chỉ một hành động tựa như vô ý, thế nhưng mỗi tên lại đều dồn vào không biết bao nhiêu tính toán. Có thể chứ, xem trận đấu thế này mới thú vị!”

“Ồng à, ông lại ngồi nói lung tung gì vậy? Người xung quanh để ý đấy!”

Bên cạnh ông lão, một đứa nhóc vừa ngồi xem chiến đấu vừa liên tục ăn mứt hồng, lúc nghe được ông lão này nhận xét thì không khỏi quay sang nhắc nhở ông lão một câu:

“Cái đứa nhóc này, cháu nói vậy mà nghe được à. Những lời ta nói ra đều là lời vàng ý ngọc cả đấy, đám người thiên cận xung quanh đây có mấy kẻ hiểu được.”

Ông lão vừa dứt lời, phía xung quanh liền có một loạt ánh mắt khó chịu nhìn về phía hai ông cháu, thế nhưng ông lão vừa trừng mắt nhìn xung quanh một lượt thì đám người kia đều im re không kẻ nào dám có ý kiến gì nữa.

“Hừ, đến mắt hứng với mấy kẻ này. Thôi tập trung xem đi nhóc, đoạn hay sắp sửa diễn ra rồi đấy.”

Lời ông lão vừa dứt thì tình huống trên đấu lập tức phát sinh biến cố. Nguyễn Phong vốn từ đầu trận đến giờ vẫn luôn vận dụng thân pháp nhẹ nhàng di động vòng quanh sân đấu tránh né đòn tấn công của đối phương, đến lúc này bất chợt thay đổi bộ pháp. Từng bước di chuyển của hắn vốn tựa như cơn gió thoảng nhẹ nhàng mà thoắt dâng, lúc này đây bỗng nhiên biến đổi hoàn toàn. Nguyễn Phong bước đứng chín bước, mỗi bước đều cuồng bạo như gió lốc. Hắn bước đến đâu thì nơi đó lập tức xuất hiện một luồng gió quẩn hỗn loạn, nháy mắt trên sân đấu đã có thêm chín tụ gió quẩn khiến cho cả bầu không khí nơi đây dường như cũng trở nên bất ổn. Tiêu Nhạc thể tới vẫn hung mãnh lạ thường, bỗng nhiên cũng thay đổi bộ pháp. Vốn từng bước của hắn đều vọt lên không trung như gà trống cất cánh, lúc này lại đột nhiên biến ảo lượn lách qua từng cái tụ gió quẩn. Đôi tay giang rộng pháp phối lướt trong gió khiến cho hắn dễ dàng đổi hướng kết hợp với tốc độ cực nhanh khiến hắn nháy mắt đã áp sát tới gần Nguyễn Phong. Chín cái tụ gió quẩn kia thể mà lại thành vô dụng, chẳng có lấy một chút tác dụng ngăn cản nào. Khán giả xung quanh thấy vậy đều ồ lên từng trận kinh ngạc, cứ nhìn vào tình thế thì không khó để đoán ra Nguyễn Phong vừa mới phạm vào sai lầm, và hắn sắp sửa phải trả giá vì sai lầm đó.

“Quác quá!”

Tiêu Nhạc quát to hai tiếng, thân thể đang linh động di chuyển đột ngột lại vọt mạnh về phía trước, hai tay giương cao như gà trống tung cánh, cả thân thể vọt lên không trung rồi lại bỏ thẳng xuống phía Nguyễn Phong như gà trống bắt mồi. Từ trên cao bỏ mạnh xuống, Tiêu Nhạc tung ra một cước mang theo uy lực như sấm sét bổ thẳng về phía ngực Nguyễn Phong, dường như sắp sửa đoạt mạng đối phương đến nơi. Nguyễn Phong thấy vậy thì chỉ khẽ mỉm cười, chân hắn bỗng giảm mạnh xuống, khiến cho cả bầu không khí như cũng phải rung động. Chín luồng gió quẩn bỗng chốc nổ tung, vô số trận gió rít gào điên cuồng tỏa ra xung quanh, nháy mắt đã tụ thành một luồng khí xoáy như gió lốc trước mặt Nguyễn Phong. Khán giả kinh ngạc ồ lên một trận, thật không ngờ chín luồng gió quẩn kia lại ẩn chứa ý đồ như vậy, khiến cho đối phương khó mà trở tay kịp. Lốc xoáy hình thành trước mặt Nguyễn Phong phóng ra lực hút kinh người, Tiêu Nhạc chỉ e sẽ bị lốc xoáy này cuốn chặt lấy, khó mà thoát thân ra được.

“Ta đã sớm biết ngươi có âm mưu mà. Quác!”

Đúng lúc này Tiêu Nhạc bỗng quát một tiếng thật to, đôi tay đang giương cao cũng vỗ mạnh xuống dưới tạo ra phản lực đẩy cả thân thể hắn vọt lên cao. Liên tiếp bảy lần vỗ cánh, Tiêu Nhạc đã vọt đến giữa không trung. Đôi tay của hắn lại giương mạnh lên, chân trái duỗi thẳng ra làm trụ, chân phải giờ cao ép sát người. Hùng kê vẫn đỉnh! Chiêu thức mạnh nhất trong bộ hùng kê quyền lúc này lại được Tiêu Nhạc sử dụng ra. Trên đôi chân hắn lúc này bỗng chốc tuôn ra từng trận nguyên lực kim hệ, nháy mắt đã biến ảo thành hình dạng cặp vuốt gà sắc bén. Từ giữa không trung, Tiêu Nhạc đột nhiên gạt mạnh chân xuống, một luồng kim khí sắc bén đáng sợ bỗng chốc vỗ mạnh xuống đầu Nguyễn Phong, tưởng như dễ dàng xé nát thân thể hắn ra. Nguyễn Phong đối mặt với đòn đánh sắc bén ác liệt này thì khẽ nhủ thầm. Luồng gió lốc trước người hắn càng tụ tập thêm nhiều nguyên lực, càng lúc càng ngưng tụ lại cuối cùng hóa thành một mũi thương nhọn rít gào phóng lên trời cao. Móng vuốt cùng thương nhọn va chạm phát ra tiếng rít chói tai, vụn kim loại sáng bóng cùng cuốn theo từng cơn gió tung bay khắp trời.

“Bùng!”

Mũi thương ngưng tụ từ gió lốc cuối cùng cũng vỡ tan, hóa thành vô số luồng gió rít gào tiếp tục va chạm với móng vuốt sắc bén của Tiêu Nhạc.

“Hây!”

Tiêu Nhạc hét to một tiếng, lực lượng trong cơ thể lại dồn về phía chân phải, dùng một cước mạnh mẽ này đá tan tất cả cản trở. Đúng lúc hắn chuẩn bị xuất chiêu kế tiếp thì chợt phát hiện ra đối thủ đã biến mất khỏi tầm mắt. Khẽ rung mình một cái, Tiêu Nhạc chợt phát hiện ra sau lưng có gió thoảng thổi qua. Đến khi hắn quay lại thì đã nhìn thấy Nguyễn Phong lặng yên đứng phía sau, một tay nhẹ nhàng điểm lên vai hắn. Tiêu Nhạc thở dài một tiếng, thân nhiên nói:

“Ta đã thua rồi!”

Nguyễn Phong thấy đối phương sáng khoái nhận thua như vậy thì cũng mỉm cười đáp lại:

“Hẹn gặp lại ngươi ở vòng sau, ta tin rằng ngươi có thể đạt được thành tích cao trong kì thi này.”

“Cảm ơn!”

Viên quan giám khảo lúc này mới bước lên đài, giọng dặc tuyên bố:

“Người thắng cuộc trong trận thi đấu này là Nguyễn Phong!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 170: Một câu chuyện.

Một, hai, ba, bốn!”

Từng nhịp hô dứt khoát đều đặn vang lên trong một sân nhà nhỏ cuối con hẻm vắng. Trên sân lúc này có năm sáu đứa nhóc đủ cả nam nữ, đứa nào đứa nấy đều đứng trung bình tấn, hai nắm tay đều đều vung lên đầm về phía trước theo từng nhịp đếm. Một người thanh niên cao ráo mạnh khỏe, bộ dạng hòa nhã tự nhiên lúc này đang đi vòng quanh sân, vừa đếm vừa cẩn thận quan sát từng động tác của đám nhóc, thi thoảng lại dừng lại chỉnh sửa tư thế cho mấy đứa nhóc. Đúng lúc này, một cô gái vừa bước ra từ phía trong nhà, trên tay nâng bụng một khay nước, miệng mỉm cười tươi tắn với mọi người:

“Phong công tử, nghỉ một chút uống ngụm nước đi đã. Các em cũng mau lại đây uống nước giải khát đi nào.”

“Chị Thanh, chẳng phải em nói với chị rồi sao, trong lúc tập luyện thì cần phải chăm chú, không nên nghỉ giữa chừng, chị lại cứ bảo bọn em nghỉ ngơi uống nước thế này thì đến bao giờ mới tập luyện thành tài được.”

Cô gái bung nước ra chính là Thanh, mà đứa nhóc vừa lên tiếng chính là thằng Tí. Từ sau ngày gặp phải tên thích khách tại phủ Thái Phó, thằng Tí đối với việc luyện võ bỗng nảy sinh một niềm khát khao hết sức. Để được Nguyễn Phong chỉ dạy bất cứ điều gì, thằng nhóc Tí này đều nhất nhất tuân theo, thậm chí còn chăm chỉ vượt mức yêu cầu. Đạo gần đây, cứ mới sáng tinh mơ là nó lại tỉnh dậy trước tất cả những đứa nhóc khác, mặc cho tiết trời rét lạnh vẫn chăm chỉ tập luyện, buổi tối sau khi đi bán đồ chơi về thằng nhóc cũng lại tranh thủ thời gian mà ôn luyện lại một lần những điều đã học. Mà ngộ tính của thằng Tí cũng rất cao, bất cứ thế võ nào nó cũng chỉ cần nhìn Nguyễn Phong tập luyện hai ba lần là đã nhớ kỹ, chỉ sau vài lần luyện tập là đã có thể sơ bộ nắm vững được những thế võ ấy. Tính thần chăm chỉ cùng với ngộ tính cao khiến cho thằng nhóc Tí này tiến bộ rất nhanh, mới có một tuần luyện tập mà đã có thể đánh được một bài quyền ra hình ra dáng.

“Ha ha, đứa nhóc này đúng là có tinh thần đấy nhé. Thôi nào các em, cố gắng tập luyện nốt động tác một lần nữa rồi chúng ta sẽ nghỉ giải lao nhé.”

Mấy đứa nhóc nghe vậy thì đều vui vẻ hẳn lên, giương như càng có thêm động lực để tập trung tinh thần mà luyện tập. Một lượt luyện tập cuối cùng này mấy đứa nhóc thực hiện rất đều và đẹp, dường như không còn chút nào cần phải chỉnh sửa nữa cả.

“Tốt lắm, các em có thể dừng tay nghỉ ngơi rồi. Mười phút nữa chúng ta lại bắt đầu tập luyện tiếp nhé.”

“Hoan hô!”

“Chị Thanh, anh Phong, em quý hai người nhất!”

Mấy đứa trẻ rộn ràng reo hò một tiếng, sau đó đều ủa về phía cái chõng tre uống nước, chỉ có mình thằng Tí vẫn còn đứng lại giữa sân. Nguyễn Phong thấy vậy liền tiến lên hỏi:

“Tí, em có vấn đề gì cần hỏi à?”

“Đúng vậy. Rõ ràng lần trước anh bảo rằng trong lúc luyện tập cần phải tập trung, vậy tại sao hôm nay anh lại cho mọi người nghỉ giữa giờ như thế?”

“Ồ, ra là chuyện này. Ừm, em cần phải hiểu một điều là tập trung trong lúc luyện tập và luyện tập một cách cứng nhắc rất khác nhau. Khi luyện tập đúng là cần phải tập trung toàn bộ tinh thần vào trong quá trình luyện tập, có vậy mới có thể cảm nhận được mỗi một động tác em thực hiện như thế nào, từ đó mà tự bản thân mới tìm được phương pháp tập luyện đúng đắn và phù hợp nhất với bản thân. Mà việc tập trung luyện tập không liên quan đến thời gian hay tần suất em tập luyện, nếu như em liên tục thực hiện một động tác mà lại không chịu chú trọng vào quá trình thực hiện, chỉ hòng làm sao cho đủ số lượng quy định thì đây là việc tập luyện cứng nhắc, chẳng những hiệu quả không cao mà còn có thể gây hại đến thân thể. Việc tu luyện vốn là không được phép vội vã, cơ thể con người cần phải có sự cân bằng giữa luyện tập và nghỉ ngơi thì mới có thể phát triển một cách hiệu quả được. Em hiểu rồi chứ?”

“Em hiểu rồi.”

“Vậy thì tốt, mau đi uống nước, nghỉ giải lao đi kìa.”

Thằng Tí sau khi được giải đáp khúc mắc trong lòng thì tâm tình cũng trở nên thoải mái, vui vẻ đi về phía đám nhóc còn lại. Nguyễn Phong đứng nhìn mấy đứa trẻ mà mỉm cười, trong lòng chẳng biết tại sao lại sinh ra một thứ cảm giác vui vẻ khó giải thích rõ. Đúng lúc này Thanh chợt bước đến bên cạnh hẳn, ánh mắt cũng nhìn về phía mấy đứa trẻ:

“Phong công tử, đám trẻ này thật đáng yêu phải không?”

“Đúng vậy, nhìn bọn chúng vui vẻ cười đùa mà trong lòng tôi cũng cảm thấy vui lây.”

Thanh nghe được câu trả lời của Nguyễn Phong thì mỉm cười vui vẻ:

“Ồ, Phong công tử quả thật là người có tấm lòng rộng mở đó.”

“Còn cô thì sao, chẳng phải cô cũng rất yêu quý đám trẻ hay sao?”

“Đúng vậy, tôi rất yêu quý đám nhóc này. Ngoại trừ sư phụ, chúng là những người thân thiết nhất với tôi. Chính mắt tôi đã nhìn thấy mấy đứa trẻ này lớn lên, đối với tôi, chúng giống như là những đứa em ruột vậy.”

“Ồ, cô có sư phụ sao?”

“À, đúng vậy, sư phụ chính là người đã nuôi nấng tôi, cũng là người đã dạy tôi múa.”

“Vậy còn cha mẹ cô?”

“Tôi... tôi không có cha mẹ!”

Nói đến đây, Thanh khẽ thở dài một tiếng, trong ánh mắt chợt dâng lên một nỗi buồn vô cớ. Nguyễn Phong thấy vậy thì chợt cảm thấy khó xử, mãi một lúc lâu mới nói lên lời:

“Xin lỗi, tôi không cố ý nhắc đến nỗi thương tâm của cô.”

“Không sao đâu mà. Thực ra ngay cả tôi cũng không có một chút ký ức nào về cha mẹ mình. Từ lúc tôi biết nhận thức thì đã thấy sư phụ nuôi nấng chăm sóc cho tôi. Có thể nói, trong lòng tôi đã sớm coi người là cha ruột rồi. Tôi biết trong lòng người cũng coi tôi như con gái, chẳng qua người không nói ra mà thôi.”

“Vậy tên của cô cũng là do sư phụ cô đặt cho hay sao?”

“Đúng vậy. Sư phụ tôi từng nói rằng người nhặt được tôi vào một đêm mưa gió đầy trời. Lúc đó tôi bị bỏ lại trong một chiếc thúng nhỏ tại một góc đường. Sư phụ kể rằng lúc người gặp tôi, mặc dù khuôn mặt tôi đã lấm lem vì mưa nhưng vẫn nở nụ cười tươi vui vô cùng, chính vì vậy người mới đặt cho tôi cái tên Thanh, hy vọng sau này tôi lớn lên có thể giống như hoa sen giữa mớ bùn đất tanh hôi mà vẫn xinh đẹp tươi tắn.”

“Sư phụ cô đặt tên hay lắm.”

Nguyễn Phong gián tiếp khen một câu, Thanh nghe được khuôn mặt chợt đỏ lên, miệng cũng vui vẻ cười rạng rỡ. Bưng lấy một cốc nước ấm đưa cho Nguyễn Phong, Thanh dịu dàng nói:

“Công tử, anh mau uống nước giải khát đi, sắp hết giờ nghỉ giải lao rồi đó.”

Nói xong lời này thì khuôn mặt nàng càng thêm đỏ, vội vã quay người bước vào trong nhà, để cho Nguyễn Phong phải ngẩn ngơ trông theo.

“Anh Phong, hi hi hi, sao anh vẫn ngẩn ngơ ngồi yên mà không uống nước đi thế.”

Thằng nhóc Mẹo chẳng biết đã chạy đến bên Nguyễn Phong từ lúc nào, tùm tùm cười mà hỏi hần. Nguyễn Phong chợt tỉnh táo lại, khẽ hắng giọng vài cái rồi uống nước, sau đó mới đáp lời thằng bé:

“À, anh chẳng qua đang ngắm sắc trời thôi, hôm nay sắc trời đẹp nhì.”

Thằng bé tựa như đã biết rõ nhưng vẫn còn giả bộ, ngẩng đầu lên nhìn trời một lượt sau đó mới nghi hoặc lắc đầu mà nói:

“Trời hôm nay xám xịt mà, có chỗ nào đẹp đâu!”

Bị thằng nhóc nhìn chằm chằm, Nguyễn Phong chợt cảm thấy chột dạ giống như đang bị ai đó nhìn thấy nỗi lòng, không khỏi hắng giọng thêm vài cái rồi mới nói:

“Thôi, hết giờ nghỉ giải lao rồi, mấy đứa mau tập trung lại đây bắt đầu luyện tập đi nào.”

*****

Buổi tối, Nguyễn Phong ở lại ăn cơm tối cùng với mấy đứa nhóc và Thanh, sau đó lại bắt đầu kể chuyện cho đám nhỏ nghe:

“Anh Phong, hôm nay anh định kể chuyện gì thế?”

“Anh Phong, hôm nay anh kể lại sự tích cây tre trăm đốt đi, em thích nghe sự tích này lắm.”

“Truyện đó cũng bình thường thôi, không hay bằng sự tích chàng rể cóc đâu.”

“Hai đứa này nói sai hết. Chuyện nghe một lần rồi có hay mấy thì cũng không hấp dẫn bằng chuyện mới. Hai đứa này ngồi im đi để cho anh Phong kể chuyện mới.”

“Thôi nào, mấy đứa đừng có cãi nhau thế chứ. Hôm nay anh đã quyết định kể truyền thuyết Lạc Long Quân và Âu Cơ rồi.”

“Nhưng mà, truyền thuyết này bọn em nghe rồi mà, anh kể chuyện khác đi.”

“Ha ha, không cần phải lo, anh đảm bảo hôm nay mấy đứa nghe truyền thuyết này sẽ thấy hấp dẫn hơn hẳn.”

Nói đến đây, Nguyễn Phong chợt lấy từ sau lưng ra một chiếc đèn xê rãnh mới tinh. Mấy đứa nhỏ vừa nhìn thấy chiếc đèn xê rãnh thì đều reo hò một trận vui mừng, sau đó liền lặng yên ngồi xuống chờ xem. Nguyễn Phong khẽ phất tay tạo ra một ngọn lửa thấp chiếu đèn lên, mấy đứa nhóc vừa nhìn thấy thủ thuật này của hắn đều ồ lên trầm trồ. Chiếc đèn được thắp lên liền bắt đầu xoay tròn, từng “quân” bắt đầu chạy ra diễn lại sự tích được kể. “Quân” đầu tiên là hình ảnh một người đàn ông khỏe mạnh vạm vỡ, theo chiều quay của lồng đèn mà băng núi vượt sông, đánh ngư tinh, tiêu diệt hồ tinh, xua đuổi mộc tinh, cuối cùng là gặp gỡ rồi kết đôi với một người phụ nữ xinh đẹp. Chỉ bằng vào năm sáu hình cắt bằng giấy cùng với một cái khung đèn làm từ nan tre, kết hợp với lời kể của Nguyễn Phong đã tái hiện lại một cách sống động và hấp dẫn cả một truyền thuyết, khiến cho đám nhóc đều chăm chú xem cứ như bị hấp hồn. Phải kể đến ba lần mới khiến cho đám nhóc thỏa mãn mà “tha” cho Nguyễn Phong.

Bước ra khỏi con hẻm nhỏ, ngẩng đầu nhìn trời thấy vẫn còn khá sớm, Nguyễn Phong thăm cân nhắc một lượt rồi quyết định đi tìm sư phụ. Trong lòng hắn hiện giờ đang có một vài nghi vấn khó giải đáp, nếu có thể tìm được câu trả lời từ chỗ sư phụ hắn thì đúng là việc tốt nhất đối với Nguyễn Phong.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 172: Bị áp giải.

Đêm đã qua canh một, trên những tuyến đường trong nội thành Đông Long vẫn còn không ít người đi lại rộn ràng. Từng chiếc đèn lồng rực rỡ màu sắc cũng được thắp lên, tô điểm cho khung cảnh thành Đông Long càng thêm tươi đẹp. Bước trên đường phố kinh đô, Nguyễn Phong vừa ngắm nhìn cảnh sắc muôn màu của tòa thành trù phú xa hoa nhất Đại Việt, trong lòng lại không ngừng suy nghĩ về những vấn đề của bản thân.

Kỳ thi võ đầu tiên cũng đã dẫn đến hồi kết thúc, kể từ trận đấu giữa hắn và Tiêu Nhạc đến nay cũng đã năm ngày. Trong năm ngày này, hắn đã gặp khá nhiều đối thủ đáng gờm, thế nhưng rút cục hắn vẫn có thể vượt qua được bọn họ để tiến vào trong nhóm sáu người mạnh nhất. Trần Duy và Văn Thái đạt được kết quả cũng rất khả quan, hai người bọn họ lần lượt tiến được vào trong nhóm hai mươi thí sinh có thực lực nhất. Kết quả này đối với ba người Nguyễn Phong đã có thể coi là đáng mừng rồi, thế nhưng nếu xem xét lại quá trình gần một năm rèn luyện gian khổ cùng với những thời khắc phải đối mặt với sinh tử mà bọn họ đã trải qua thì những điều mà họ đạt được lại hoàn toàn xứng đáng.

Nghĩ đến ngày mai đã là ngày cuối cùng của vòng thi võ thứ nhất, Nguyễn Phong lại mỉm cười, một nụ cười có xen lẫn vui vẻ, bất đắc dĩ cùng với tự tin. Khi mới đến thế giới này hắn chỉ một lòng theo đuổi nghệ thuật thư pháp, muốn thông qua việc này để níu giữ lấy một chút kỷ niệm về những điều hắn đã đánh mất. Thế nhưng hắn chưa bao giờ tưởng được rằng đây lại chính là bước ngoặt khiến hắn thay đổi cả cuộc đời, bắt đầu bước lên con đường tu luyện gian nan mà lại tràn ngập tính phiêu lưu hấp dẫn. Trước đây hắn vốn tưởng rằng bản thân sẽ chỉ là một gã thư sinh tầm thường, cố gắng đạt lấy công danh khoa cử nhằm thỏa mãn một giấc mơ xa vời mà kiếp trước khó đạt. Bây giờ thì sao? Hắn vẫn tham gia khoa cử đấy, nhưng lại là võ khoa mà không phải văn khoa. Sự đời thật lắm điều buồn cười, bao nhiêu suy tư mộng tưởng trước đây, bây giờ hắn cũng đang dần đạt được rồi đấy, chỉ có điều cái cách mà hắn nắm bắt lấy mục tiêu đã đề ra thì lại không hề giống một chút nào với kế hoạch của bản thân. Nghĩ ra cũng thấy buồn cười đấy chứ!

Cảm thán một chút về nhân sinh, Nguyễn Phong lại không khỏi bật cười một tiếng thật to, cười để lấp đầy cái sự lạ của cuộc đời, cười để gia tăng quyết tâm cho bản thân, cười để vui vẻ mà tiến bước về phía trước. Cười vậy thôi!

Trên đường đã dần vắng vẻ, nhưng vẫn có người qua lại. Người ta nhìn về phía hắn mà không khỏi ngạc nhiên và tò mò, có một vài kẻ ánh mắt còn xen lẫn vẻ lạ lùng giống như đang xem trò lạ vậy. Một gã sĩ tử bước giữa trời khuya, một mình mà lại bật cười thành tiếng to, bảo sao không lạ cho được!

Chẳng biết từ lúc nào, Nguyễn Phong đã bước đến khu thành đông. Vừa bước đến nơi đây thì nét cười trên mặt Nguyễn Phong cũng nhanh chóng biến mất. Khu phía đông kinh đô vốn là nơi dành riêng cho quan lại, không khí cũng vì thế mà tràn ngập một vẻ thâm nghiêm khó nói, thậm chí là còn có hơi chút nặng nề. Người thường bước vào đây trong lòng sẽ phát sinh một cảm giác sợ hãi khó nói thành lời, sợ vì cái khí thế uy quyền của nơi đây. Nguyễn Phong tuy không sợ, nhưng tâm tình cũng tự nhiên nghiêm túc hẳn lên, ánh mắt cẩn thận quan sát khắp nơi, bước đi tuy vẫn nhẹ nhàng nhưng lại thiếu mất một phần tự do phóng khoáng.

Bước qua từng tòa phủ đệ lớn nhỏ khác nhau, trong ánh mắt Nguyễn Phong dần dâng lên vẻ kinh ngạc khó nói. Từng tòa phủ đệ nơi đây giống như là được xây dựng theo một thứ tự nhất định, kết hợp lại với nhau lại tạo lên một thứ cảm giác uy nghi bề thế. Chính cái cách sắp xếp đặc biệt ấy đã khiến cho bầu không khí nơi đây nổi bật lên nét trang nghiêm của triều đình. Nhanh chóng phác họa trong suy nghĩ bố cục từng tòa phủ đệ nơi này, Nguyễn Phong dần dần nắm bắt được một chút manh mối nào đó. Cả khu đông thành này, nếu hắn đoán không sai, chính là một tòa trận pháp đặc biệt. Chỉ có điều Nguyễn Phong lại không cách nào hiểu được rõ ràng bố cục của tòa trận pháp này cũng như tác dụng của nó. Trầm tư suy nghĩ một hồi mà không thể giải đáp được thắc mắc, Nguyễn Phong chỉ có thể dẹp những suy tư ấy sang một bên. Đúng lúc này, một đội lính tuần tra vừa vặn bước đến, nhìn thấy Nguyễn Phong liền lập tức lên tiếng tra hỏi:

“Này anh kia, anh có biết nơi đây là khu vực chỉ dành cho quan lại hay không. Anh đi đến đây là có mục đích gì, nếu không giải thích được rõ ràng thì chúng tôi buộc phải tạm giam anh lại để điều tra.”

“À, xin lỗi đã làm phiền các anh, tôi đến đây là vì muốn tìm gặp một người quen. Các anh có thể làm ơn chỉ cho tôi đường đi đến phủ của Hoàng lễ sinh được hay không?”

“Hoàng lễ sinh à? Ở đây có đến hai vị lễ sinh họ Hoàng, anh muốn gặp vị nào?”

“Sao, có hai vị cơ à? Thực tình thì tôi không rõ lắm tên của vị lễ sinh này, chỉ biết ông ta họ Hoàng mà thôi...”

Nguyễn Phong vừa nói đến đây thì người đội trưởng đội tuần tra ánh mắt đột nhiên sáng quắc nhìn chằm chằm về phía hắn, giọng điệu trầm trọng mà nói:

“Cái gì, anh định đùa chúng tôi à? Có phải nhà ngươi có mưu đồ bất chính, bây giờ lấy bữa lý do ra để lừa chúng ta phải không? Các anh em, mau trời hấn lại áp giải về nha môn.”

Nguyễn Phong vừa nghe lời ấy thì liền biết là bị hiểu lầm, vội vàng xua tay giải thích:

“Khoan đã, các anh nghe tôi giải thích đã!”

“Không lôi thôi dài dòng gì hết, có gì thì về nha môn rồi giải thích luôn thể.”

“Tôi nói thực mà, tôi đúng là đến đây tìm người quen! Sư phụ tôi là bạn với vị Hoàng lễ sinh này, hiện giờ người đang ở lại phủ đệ của ông ấy, tôi đến đây là muốn tìm gặp sư phụ tôi.”

“Được thôi, nếu muốn gặp sư phụ thì cứ vào nha môn đi, rồi có gì chúng tôi sẽ tìm sư phụ của cậu đến để bàn giao.”

Mấy người lính tuần tra đã sớm bước lên bao vây Nguyễn Phong vào giữa, một gã lính tuần tra khác đã nhanh nhẹn áp tới, điệu bộ hung hăng muốn khóa chặt tay Nguyễn Phong rồi trói lại mà áp giải về nha môn. Một người lính này trình độ tu luyện cũng không cao, ngay cả người đội trưởng có cấp bậc cao nhất cũng chỉ mới là tu luyện nhân. Nguyễn Phong vốn không có ý định gây rối, nhưng nếu bọn họ muốn trói hấn lại thì chắc chắn là không được như ý. Đúng lúc này người đội trưởng đội lính tuần đột nhiên lên tiếng:

“Khoan hãy vội, tôi muốn hỏi cậu ta mấy câu. Sư phụ cậu có phải là họ Vũ hay không?”

“Sao, anh biết sư phụ tôi à?”

“Đừng vội, tôi còn chưa hỏi hết. Sư phụ cậu tên thật là gì?”

“Anh hỏi điều này để làm gì?”

“Hừ, nếu nói ra được thì tôi có thể xem xét đưa cậu đi tìm ông ta, còn nếu không thì chắc chắn ngươi là kẻ lòng mang ý xấu, chúng tôi buộc phải bắt lại.”

“Vậy được, để tôi nói. Sư phụ tôi tên là Vũ Ngôn.”

“Ra là thế. Các anh em, dừng tay thôi. Tôi biết sư phụ của cậu ta.”

Người đội trưởng về mặt đột nhiên trở nên hòa nhã, sau khi bảo những người khác dừng tay thì liền quay lại nói với Nguyễn Phong:

“Lần này tôi sẽ dẫn đường cho cậu đến phủ Hoàng lễ sinh, nhưng lần sau nếu có ý định đi tìm sư phụ thì nên đến vào ban ngày nhé. Nơi này không phải chỗ dành cho dân thường, tính chất lại rất quan trọng, nếu cậu đến đây vào buổi đêm thì rất dễ gây ra hiểu lầm đấy.”

“Cảm ơn anh, tôi sẽ nhớ kỹ điều này.”

Người đội trưởng đội tuần tra dẫn đầu đi về phía phủ Hoàng lễ sinh, tiếp đến là Nguyễn Phong, sau đó là những người lính còn lại. Mặc dù hiểu lầm đã được gỡ bỏ, thế nhưng bọn họ vẫn phải đề phòng Nguyễn Phong, không để cho hắn có cơ hội làm loạn. Dù sao đây cũng là chức trách của những người lính này, Nguyễn Phong cũng hiểu được phần nào vì vậy rất biết điều đi theo bọn họ. Sau khi vòng quan mấy tòa phủ đệ lớn, cả đoàn người bước đến trước một tòa phủ đệ thuộc loại nhỏ nhất nơi này. Người đội trưởng tiến lên gõ cửa, không bao lâu sau thì cửa đã mở ra. Một chú nhóc khoảng chừng mười bốn tuổi bước ra, vừa nhìn thấy một đội lính tráng đứng trước cửa nhà thì chợt biến sắc, vẻ mặt tràn ngập nét sợ hãi, giọng nói cũng run run:

“Các vị... các vị muốn tìm ai?”

“Ha ha, cậu nhóc không cần phải hoảng sợ, mau vào thông báo cho Hoàng lễ sinh và Vũ sư phụ là có người quen đến gặp.”

Chú nhóc run rẩy gật đầu một cái rồi vội vã quay người chạy vội vào phủ thông báo. Chỉ một lúc sau, cánh cửa đã được mở rộng ra. Hoàng lễ sinh cùng với Vũ Ngôn khoan thai bước ra. Nhìn thấy Nguyễn Phong đứng giữa đội lính tuần, Vũ Ngôn không khỏi cảm thấy nghi hoặc mà hỏi:

“Các vị, học trò của tôi đã làm gì sai trái hay sao mà lại bị áp giải đến tận đây?”

Người đội trưởng đội lính tuần lúc này mới bước lên nói:

“Hóa ra cậu ta là học trò của Vũ sư phụ. Cậu ấy đến đây nói muốn tìm người quen, chúng tôi không dám để cậu ta tự ý đi loạn trong khu vực này nên

mới phải dẫn cậu ấy đến nơi đây.”

“Thì ra là vậy, cảm ơn anh nhé. À, bệnh tình của mẹ anh đã thuyên giảm chưa? Nếu vẫn còn có chỗ nào khó chịu thì cứ đến tìm tôi, tôi sẽ kê đơn để cho bà ấy trị dứt bệnh”

Vũ Ngôn dẫn dò người đội trưởng vài câu, anh ta vừa nghe vậy thì trong lòng cảm động không thôi, ánh mắt nhìn về phía Vũ Ngôn cũng càng thêm phần kính trọng. Sau khi đội lính tuần đã rời khỏi, Vũ Ngôn cùng Hoàng lễ sinh lần lượt bước vào nhà, Nguyễn Phong cũng lặng yên bước theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 173: Đi tìm không gian tinh thần (1)

Phủ lễ sinh.

Phòng khách.

Lúc này trong phòng khách chỉ có ba người, ngồi tại vị trí chủ nhà chính là Hoàng lễ sinh, Vũ Ngôn tại vị trí đầu tiên dành cho khách còn Nguyễn Phong lúc này vẫn đứng giữa phòng mà chưa dám ngồi xuống. Ba người, ba vẻ mặt khác nhau. Vũ Ngôn vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh như mọi khi, Hoàng lễ sinh lúc này vẻ mặt lại có phần quái lạ, mà Nguyễn Phong thì lại có vẻ xấu hổ giống như đã làm sai chuyện gì. Cả ba người không ai nói một câu nào khiến cho bầu không khí trong phòng trở nên trầm mặc lạ thường. Mãi một lúc lâu, Hoàng lễ sinh mới lên tiếng nhằm phá vỡ bầu không khí khiến người ta khó chịu này:

“Lão Vũ, ta thấy ông đúng là một người thầy giỏi đấy, không ngờ lại dạy được một học trò giống mình y như đúc.”

Nói đến đây, Hoàng lễ sinh còn bật cười mấy tiếng ra vẻ rất khoái trá. Vũ Ngôn nghe thấy lời ấy thì sắc mặt vốn bình đạm cũng khẽ thay đổi, lông mày hơi cau lại giống như không muốn nghe tiếp, chỉ có điều Hoàng lễ sinh đã lại tiếp lời:

“Nhớ năm xưa ông mới tới kinh đô Đại Việt quốc, vừa lúc nhìn thấy kiệu Thái Sư đi qua, ngay lập tức đã nổi lên hứng thú với phong thái quyền quý của bậc đại thần một nước. Đêm hôm khuya khoắt ông còn dám đột nhập vào phủ Thái Sư hòng chiêm ngưỡng vẻ bề thế nơi đây, thậm chí còn đi loạn vào cả khuê phòng của con gái nhà người ta. Ha ha, ta còn nhớ lần ấy ông trốn không thoát, sau đó đã bị một đội gần ba mươi người lính tuần tra áp giải trở về phủ Thái Sư, nếu không phải là nàng tiểu thư nọ vừa nhìn thấy ông đã nảy sinh tình cảm nên mới cầu xin cha nàng nương tay, lại thêm Thái Sư cũng ưng ý với tài đối đáp của ông thì ta e là ông giờ này cũng không còn ngồi đây nữa rồi.”

Hoàng lễ sinh dứt lời xong lại bật cười thành tiếng thật to, cười đến mức rung cả người khiến cho lớp áo khoác dày bên ngoài cũng run rẩy thành từng gợn sóng. Nguyễn Phong ngồi nghe có sự của sư phụ, vẻ mặt bỗng chốc trở nên cổ quái vô cùng, giống như muốn cười mà không dám cười, lại giống như là bất ngờ kinh ngạc. Hẳn thật không ngờ sư phụ hẳn luôn luôn bình tĩnh, lúc nào cũng tỉnh táo suy xét mọi việc lại đã từng có lúc “ngông” và táo bạo đến như thế. Về mặt Vũ Ngôn lúc này cũng không dễ chịu gì, bị người nhắc lại chuyện xưa trước mặt đệ tử thật khiến cho hắn cảm thấy mất hết uy vọng. Hoàng lễ sinh chẳng thèm để ý đến tâm tình của Vũ Ngôn, lại nhìn về phía Nguyễn Phong mà nói tiếp:

“Chuyện táo bạo khi xưa của sư phụ cháu còn nhiều lắm, có kể đến sáng mai cũng không hết. Nhưng mà ta phải công nhận rằng cháu và lão Vũ thật rất giống nhau, nếu không kể đến nguyên do thì thành tích của cả hai đều rất ‘nổi bật’ đấy.”

Nói đến mấy từ cuối cùng Hoàng lễ sinh lại càng nhấn mạnh thêm, khiến cho cả hai thầy trò đều cảm thấy có phần xấu hổ. Vũ Ngôn khẽ hắng giọng mấy cái rồi mới lên tiếng:

“Lão Hoàng, không cần dông dài tốn thời gian nữa, ta còn có chuyện cần nói với học trò của mình.”

“Ha ha, ta biết. Vậy hai thầy trò cứ ngồi đây mà bàn bạc nhé, ta xin phép đi nghỉ trước đây.”

Vừa dứt lời thì Hoàng lễ sinh đã đứng dậy bước ra khỏi phòng, để lại không gian riêng cho hai thầy trò nói chuyện. Vũ Ngôn lúc này đã lấy lại dáng vẻ bình tĩnh như thường, nhìn về phía Nguyễn Phong rồi đột nhiên lên tiếng:

“Ta nghe nói con đã trượt khoa thi văn, lại còn bị phạm quy nữa phải không?”

Nguyễn Phong vừa nghe sư phụ nhắc đến chuyện này thì lập tức cảm thấy có lỗi, cúi đầu không dám nhìn về phía sư phụ mà đáp:

“Dạ thưa thầy, con đã phụ sự mong đợi của thầy rồi!”

Vũ Ngôn vừa nghe như vậy thì khẽ thở dài, sau đó mới nhẹ nhàng nói:

“Không phải, con không phụ sự mong đợi của ta, mà là phụ sự mong đợi của chính bản thân mình. Ta dạy dỗ con không phải vì mong con đạt thành công danh gì cả, mà chỉ muốn con có thể chuyên tâm tu luyện, trở thành một bậc thư pháp gia hàng đầu. Ta sẽ không trách cứ con về thất bại này, nhưng

ta biết trong lòng con vẫn luôn có sự tự trách bản thân. Đây là một khó khăn, nhưng cũng là một cơ hội. Nếu con không thể vượt qua vướng mắc trong lòng thì tâm của con sẽ không yên, cũng sẽ khó đạt được thành tựu cao trên con đường thư pháp. Mà nếu như con có thể vượt qua được vướng mắc trong lòng, vậy thì con sẽ càng có khả năng tiến xa hơn trên con đường thư pháp. Nên nhớ, đối với một thư pháp gia, tâm chính là nền tảng căn bản nhất của mỗi người.”

Nguyễn Phong nghe từng lời chỉ dạy của sư phụ, trong lòng giống như đã hiểu ra được điều gì đó, chỉ có điều cảm ngộ còn rất mơ hồ, hẩn hiện tại vẫn chưa thể nắm giữ được. Vũ Ngôn lúc này lại nói tiếp:

“Nếu như muốn giải được vướng mắc trong lòng thì trước tiên cần phải hiểu rõ nguyên do sinh ra nỗi vướng mắc ấy. Con hãy nói cho ta nghe trong bài thi con đã viết những gì?”

“Dạ, thưa sư phụ!”

Nguyễn Phong lần lượt đem những điều đã viết trong bài thi nói ra một lần, Vũ Ngôn cũng chăm chú lắng nghe, thi thoảng lại gật gù giống như tán đồng, ánh mắt ông nhìn về phía Nguyễn Phong cũng càng lúc càng sáng ngời, trong mắt tràn ngập vẻ tán thưởng. Chờ đến khi Nguyễn Phong dứt lời, Vũ Ngôn mới vui vẻ nói:

“Ha ha, bài làm của con rất hay. Những luận điểm mà con viết ra có thể nói là đã vượt qua tầm nhìn của bất cứ một vị quan lại nào trong triều đình. Mặc dù có một vài luận điểm rất táo bạo, thế nhưng nếu áp dụng vào thực tế lại mang đến lợi ích to lớn cho dân chúng. Ta tin rằng với những luận điểm này thì bài thi của con chắc chắn sẽ không thể nào bị đánh trượt được. Mà nói như vậy thì vấn đề phạm quy chỉ có thể là do những thủ tục khác mà thôi.”

“Thưa thầy, những thủ tục khác con đều làm rất cẩn thận, chắc chắn sẽ không vi phạm bất cứ quy định nào của triều đình.”

“Vậy xem ra lỗi không phải tại con, mà là tại những người chấm bài!”

“Ý sư phụ là, có người cố ý muốn đánh trượt bài thi của con?”

“Có lẽ là vậy. Con cứ yên tâm, chuyện này ta sẽ tìm hiểu giúp con.”

Ngừng một chút, Vũ Ngôn mới lại nói tiếp:

“Ta xem con dường như còn có chuyện gì muốn nói thì phải.”

“Dạ thưa sư phụ, con muốn hỏi thầy một chút về vấn đề tu luyện.”

“Ồ, con nói cụ thể xem nào.”

“Cụ thể thì con muốn hỏi thầy về không gian tinh thần.”

Vũ Ngôn nghe được câu hỏi của Nguyễn Phong thì không khỏi kinh ngạc, sau đó mới nói:

“Không gian tinh thần là điểm đặc thù của thư pháp gia, nhưng ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới ngũ hành thì mới thư pháp gia mới hình thành được không gian tinh thần. Mặc dù cảnh giới chân hồn của con đã đạt đến cấp Bát quái, nhưng từ cấp Bát quái đến cấp Ngũ hành cũng là một chặng đường dài, vấn đề này đối với con bây giờ còn rất xa vời.”

“Vậy... Sư phụ, có ai bẩm sinh đã có được không gian tinh thần hay không ạ?”

Nguyễn Phong trầm ngâm một lúc rồi mới lên tiếng hỏi Vũ Ngôn. Vừa nghe được câu hỏi của hẩn, sắc mặt Vũ Ngôn không kim được mà phải biến đổi.

“Con nói sao? Con bẩm sinh đã có không gian tinh thần ư?”

“Vấn đề này con cũng không rõ nữa. Từ lúc nhỏ khi con còn chưa tu luyện, thi thoảng trong giấc mơ con lại tiến vào một mộng cảnh kỳ lạ. Lần nào cũng vậy, mỗi khi con tiến vào mộng cảnh này thì cảnh vật vẫn y nguyên như cũ, giống như chưa từng thay đổi. Sau này khi thu phục linh hỏa, con đã từng may mắn mà tìm được một khối đá có chứa một phần linh hỏa. Thông qua khối đá ấy, tâm thần của con có thể tiến vào không gian tinh thần riêng của linh hỏa, và cũng qua đó con mới biết là mình có được không gian tinh thần.”

“Nếu đúng là vậy thì con thật sự bẩm sinh đã có được không gian tinh thần.”

“Sư phụ, con muốn liên hệ với không gian tinh thần thì phải làm thế nào ạ?”

“Sao, con lại không liên hệ được với không gian tinh thần của mình ư?”

“Không hẳn là vậy. Trong giấc mơ con có thể tiến vào không gian tinh thần của mình, nhưng khi thức thì con không có cách nào để chủ động liên hệ với không gian tinh thần cả.”

“Thì ra là vậy. Ừm, vấn đề này cũng không khó, chẳng qua là con không biết “đường” để tiến vào không gian tinh thần của mình thôi. Thông thường thì thư pháp gia sau khi đạt đến cấp độ Ngũ hành sẽ có thể thông qua tâm nhãn của bản thân để tiến vào thế giới tinh thần. Cụ thể mà nói thì thế giới tinh thần này vẫn còn rất nhiều điều bí ẩn đối với chúng ta, thế nhưng thư pháp gia có thể sử dụng tinh thần của bản thân để xây dựng một không gian của

riêng mình trong thế giới tinh thần này. Thường thường khi tự mình xây dựng không gian tinh thần thì các thư pháp gia đều có thể tự do liên lạc với không gian tinh thần, nhưng vì con bẩm sinh đã có được không gian tinh thần chứ không phải là do con tự xây dựng cho nên con không biết được “đường” tiến vào đó. Việc con cần làm bây giờ chính là phải tìm đường tiến vào không gian tinh thần.”

“Vậy phải làm sao mới có thể tìm được đường tiến vào không gian tinh thần ạ.”

“Nếu bẩm sinh con đã có được không gian tinh thần, vậy trong tiềm thức của con hẳn sẽ có những ký ức về nơi này. Mặc dù tiềm thức vẫn luôn là một điều bí ẩn đối với những tu luyện giả chúng ta, thế nhưng con vẫn có thể dựa vào tiềm thức để tìm đường đến không gian tinh thần này. Chỉ có điều phương pháp này cũng có tính rủi ro nhất định, bởi tiềm thức không phải là thứ mà chúng ta có thể tự do điều khiển, nếu không cẩn thận thì con rất có thể sẽ bị lạc trong thế giới tinh thần mà không tìm được lối ra.”

Nghe đến đây, Nguyễn Phong chợt đắn đo một hồi, thế nhưng rất nhanh hắn liền đưa ra quyết định:

“Sư phụ, con muốn tìm không gian tinh thần của con!”

Khi nói những lời này, vẻ mặt hắn tràn đầy quyết tâm, bởi vì hắn có một lời hứa!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 174: Đi tìm không gian tinh thần(2).

Phủ lễ sinh.

Tại góc phía đông của tòa phủ đệ, trong một gian phòng yên tĩnh.

“Phong à, việc con sắp làm rất nguy hiểm, chỉ cần sai lầm một bước là sẽ vĩnh viễn không thể tỉnh lại. Con hãy suy nghĩ kỹ lại đi, con có thể đợi đến khi đạt tới cảnh giới Ngũ Hành rồi hãy làm việc này, khi đó khả năng thành công sẽ cao hơn rất nhiều.”

Vũ Ngôn lúc này đang ngồi xếp bằng trên giường, Nguyễn Phong cũng đang ngồi xếp bằng bên cạnh ông. Vẻ mặt Vũ Ngôn vẫn bình đạm, nhưng từ sâu trong đáy mắt của ông lại lộ ra một tia quan tâm lo lắng, thậm chí còn có phần sốt ruột. Trái lại, Nguyễn Phong lúc này bộ dạng lại hùng hực quyết tâm, thậm chí trong ánh mắt cũng tràn ngập một vẻ quyết không lùi bước. Mím cười đáp lại sự quan tâm của sư phụ, Nguyễn Phong thần nhiên nói:

“Sư phụ, con biết rằng việc sắp tới có rất nhiều nguy hiểm, con cũng biết rằng chỉ cần có thời gian thì chuyện này chắc chắn sẽ trở nên dễ dàng. Thế nhưng, trên con đường tu luyện vốn đã lắm gian nan, chỉ có dựa vào quyết tâm vững bền thì mới có thể tiến lên được. Những lời này chính là sư phụ nói với con, trong lòng con vẫn còn nhớ rõ. Huống chi, chuyện này cũng là một vướng mắc trong lòng con, nếu cứ để như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ hình thành gút mắc khó giải, sẽ làm ảnh hưởng đến tâm tu luyện của con. Mà đây vốn là điều tối kỵ đối với một thư pháp gia, chính sư phụ đã nói vậy mà.”

Nguyễn Phong trích dẫn những lời dạy bảo của Vũ Ngôn khiến ông không thể nói gì hơn được. Trầm mặc một lát, Vũ Ngôn cuối cùng khẽ gật đầu mà nói với Nguyễn Phong:

“Nếu ý con đã quyết thì ta sẽ hết sức trợ giúp con, thế nhưng trước khi thực hiện việc này ta muốn nhắc nhở con một số điều.”

Dừng lại một chút để sắp xếp suy nghĩ trong lòng, Vũ Ngôn cẩn thận căn dặn Nguyễn Phong:

“Trước khi tiến vào thế giới tinh thần thì con cần phải rõ ràng một điều là nguy hiểm lớn nhất của thế giới tinh thần đến từ chính bản thân con. Sở dĩ nói như vậy là vì chỉ có tâm thần của con mới tiến được vào thế giới tinh thần, mà tâm thần lại không phải là một tồn tại hoàn chỉnh cho nên rất dễ bị lạc đường trong thế giới tinh thần.

Có lẽ con cũng biết, tâm thần chỉ chứa một bộ phận ký ức của con người, mà phần còn lại được lưu giữ tại thể xác. Chính vì thế nên khi tâm thần rời xa thể xác thì nhận thức của cả hai bên đều sẽ bị suy giảm đáng kể. Và còn một điều đáng lo lắng hơn nữa là khi tách rời nhau thì ký ức tại tâm thần và thể xác sẽ dần dần tiến vào trạng thái ngủ để bảo tồn sự toàn vẹn của ký ức, cũng có nghĩa là nếu chỉ tồn tại dưới dạng tâm thần hoặc thể xác thì con sẽ dần dần quên đi những ký ức của bản thân. Chỉ khi nào cả hai bộ phận ký ức này hợp nhất thì con mới có thể nhớ lại được tất cả. Nói cách khác, khi tâm thần của con tiến vào thế giới tinh thần thì con dần dần sẽ quên đi tất cả mọi chuyện, thậm chí ngay cả mình là ai cũng không biết. Đây cũng chính là lý do tại sao thư pháp gia có thể bị lạc trong thế giới tinh thần.

Ngoài ra, con cũng cần phải biết rằng trong thế giới tinh thần thường ẩn chứa rất nhiều mê hoặc. Thông thường những mê hoặc này đều được hình thành dựa trên tiềm thức của con, chính vì vậy chúng rất dễ khiến con ngộ nhận rằng điều mà con nhìn thấy là sự thực. Con cần phải nhớ rằng trong thế giới tinh thần, ngoại trừ không gian tinh thần của con thì mọi thứ còn lại đều là hư vô, đừng để chúng đánh lừa tâm trí của con.”

Có làm thì mới biết khó khăn, Nguyễn Phong sau khi nghe được những lời giảng giải của Vũ Ngôn thì trong lòng không khỏi sinh ra ý chùn bước. Thế nhưng những suy nghĩ tiêu cực này vừa xuất hiện thì đã bị tâm trí của hắn loại trừ, khiến cho Nguyễn Phong càng thêm kiên định với quyết tâm của mình.

“Sư phụ, con đã nhớ rõ những điều thầy dạy, chúng ta có thể bắt đầu được chưa ạ.”

Nhìn thấy vẻ tin tưởng của Nguyễn Phong, Vũ Ngôn cũng yên tâm được phần nào, lúc này mới gật đầu mà nói:

“Có thể bắt đầu rồi. Ta sẽ dẫn con tiến vào thế giới tinh thần, đồng thời cũng sẽ để lại trong tâm thần con một luồng ý thức, vào lúc nguy cấp có thể cảnh tỉnh con, giúp con nhớ rõ được bản thân là ai. Khai mở tâm nhãn đi, thông qua tâm nhãn ta sẽ dẫn con tiến vào thế giới tinh thần.”

Nguyễn Phong cẩn thận nhắm mắt lại, điều hòa cho tâm tĩnh trở nên thật bình tĩnh. Khai mở tâm nhãn của bản thân, cảm nhận của Nguyễn Phong bỗng chốc thay đổi. Giờ phút này, tâm nhãn của hắn không cảm nhận thấy một thế giới tràn ngập màu sắc như mọi khi, thay vào đó là một không gian mịt mờ sương khói chỉ thuần một sắc xám. Tinh thần của Vũ Ngôn đã sớm đứng đợi một bên, vừa nhìn thấy tâm thần của Nguyễn Phong liền tiến lại gần. Trong không gian mờ mịt này, tinh thần của hai người cũng ảo hóa thành hình dạng của họ, chỉ có điều khá là mờ nhạt.

“Đừng lãng phí thời gian nữa, để sau này khi con đã có thể liên hệ được với không gian tinh thần của riêng mình thì hãy khám phá sau. Bây giờ thì mau đi theo ta, ta sẽ dẫn con đến vị trí tiếp điểm giữa tiềm thức của con với thế giới tinh thần này.”

Vũ Ngôn vừa dứt lời thì đã chuyển bước, nhanh chóng tiến vào trong làn sương khói mịt mờ. Nguyễn Phong cũng không dám chậm trễ, vội vã bám sát theo sư phụ. Sau một hồi dò dẫm trong sương khói, hai người tiến đến trước một vùng sáng mờ hồ. Vũ Ngôn lúc này mới dừng bước, cẩn thận dặn dò Nguyễn Phong một lần cuối:

“Phía trước chính là vị trí tiếp điểm giữa tiềm thức của con với thế giới tinh thần. Ta không thể bước vào tiềm thức của con, đoạn đường tiếp theo con phải tự đi một mình rồi. Hãy nhớ, ngoại trừ không gian tinh thần của con, tất cả những điều còn lại chỉ là hư vô. Khi con phát hiện ra không gian tinh thần, trong lòng con sẽ tự nhiên sinh ra cảm ứng khiến con biết được mình đã tìm đến đúng vị trí. Thôi, thời gian của con không nhiều, để sư phụ giúp con thêm một việc cuối cùng trước khi con tiến vào đó.”

Nói đến đây, hai tay của Vũ Ngôn chợt hoa lên, từng ngón tay liên tục kết hợp lại với nhau thành những thủ ấn phức tạp. Một dòng chữ lấp lóe ánh sáng dần hiện ra trong không trung, sau đó liền nhập vào trong thân thể Nguyễn Phong. Hoàn thành việc này, Vũ Ngôn mới cẩn thận vờ vai Nguyễn Phong, sau đó liền rời khỏi không gian tinh thần.

Nguyễn Phong chờ sư phụ rồi đi rồi mới bước vào trong quảng sáng mờ hồ kia. Cả không gian trong phút chốc bỗng bừng sáng lên khiến hắn không kịp được phải nhắm mắt lại, đến khi mở mắt ra thì mọi thứ đã lại thay đổi hoàn toàn. Trước mắt hắn, từng dòng hình ảnh không ngừng lướt qua, giống như những thước phim sống động và chân thực nhất về một cuộc đời, cuộc đời của hắn!

Nhìn vào trong một dòng hình ảnh, Nguyễn Phong chợt thấy một ông lão tinh thần quắc thước đang ngồi đọc sách, bên cạnh là một chú nhóc bộ dáng tinh nghịch đáng yêu đang riu rít hỏi từng câu hỏi ngộ nghĩnh. Mỗi khi chú nhóc hỏi điều gì ông lão đều mỉm cười giải đáp, trong nụ cười có chứa một niềm hạnh phúc chỉ người đã làm cha mẹ mới hiểu.

Nhìn sang một dòng hình ảnh khác, Nguyễn Phong lại nhìn thấy chú nhóc kia, chỉ có điều lúc này chú nhóc đã lớn hơn một chút so với trước. Chú nhóc đang tập đi xe đạp, mãi vẫn chưa tự mình ngồi lên yên xe được, thì thoảng lúc lấy đà còn bước hụt chân mà ngã sòng soài ra mặt đất. Một người đàn ông khoảng ba lăm ba sáu tuổi, mỗi lúc thấy chú bé ngã ra đất lại bước đến nâng chú nhóc dậy, cẩn thận phất bụi quần áo trên người chú nhóc, thế nhưng ngay sau đó lại bắt chú nhóc phải tập đi xe tiếp. Chiều tối muộn, hai cha con đạp xe đèo nhau về nhà, người cha lấy ra thuốc sát trùng, bông băng và đủ thứ khác giúp đỡ con băng lại những phết trầy xước trên da thịt. Mặc dù ông không cho đứa phép chú nhóc khóc lóc kêu ca, thế nhưng từng động tác của ông lại rất cẩn thận, cố gắng làm cho chú nhóc không cảm thấy một chút đau đớn nào.

Lại nhìn sang một hình ảnh khác, Nguyễn Phong vẫn bắt gặp chú nhóc ấy, chỉ có điều lúc này chú nhóc đã lớn hơn, trở thành một thiếu niên khôi ngô sáng sủa. Cậu thiếu niên hôm ấy dường như là dậy sớm hơn mọi ngày, vội vã đánh răng rửa mặt rồi thay quần áo thật đẹp, vội vàng vàng bước ra khỏi cửa nhà. Một người phụ nữ tuổi tầm trung niên vội bước từ trong nhà ra, đưa cho cậu thiếu niên một túi đồ ăn chuẩn bị sẵn, lại cẩn thận dặn dò cậu thiếu niên rất nhiều điều. Cậu thiếu niên gật đầu vâng dạ liên hồi, sau đó lại vội vã chạy ra khỏi nhà, rất nhanh đã chạy đến trường học. Tại trường học lúc này đã tập trung rất đông học sinh, từng đoàn học sinh xếp thành hàng lối bước lên những chiếc xe du lịch cỡ lớn, có vẻ như hôm nay học sinh trong trường được đi tham quan. Cậu thiếu niên giống như chợt nhớ ra điều gì đó, lần tìm đủ mọi túi áo túi quần rồi mới tìm ra phát hiện ra đã quên mang theo tiền. Đúng lúc này, người phụ nữ nọ lại vội vã chạy vào trường, rất nhanh đã phát hiện ra vị trí của cậu thiếu niên. Đưa cho con một tờ tiền mới cứng, người phụ nữ lại cẩn thận dặn dò đủ mọi điều. Cậu thiếu niên nhận được tiền thì rất vui mừng, gật đầu vâng dạ một hồi rồi theo chúng bạn bước lên xe. Chiếc xe lăn bánh đi xa dần mà người phụ nữ vẫn đứng ở đó, ánh mắt lặng lẽ nhìn theo bóng dáng chiếc xe, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ lo lắng.

Những hình ảnh dần lướt qua, đôi mắt Nguyễn Phong chẳng biết đã đảo ứng lên từ bao giờ. Cậu nhóc kia, chẳng phải chính là hắn hay sao! Ông lão kia, chẳng phải chính là ông nội hắn hay sao! Còn có người đàn ông và người phụ nữ kia nữa, đó chính là bố mẹ hắn đấy chứ! Ông nội hắn, vẫn luôn hiền từ như thế, lúc nào cũng mỉm cười giải đáp tất cả thắc mắc của hắn. Cha hắn vẫn luôn nghiêm khắc như vậy, thế nhưng trong lòng ông chưa từng có một giây phút nào ngừng quan tâm đến con. Và còn mẹ hắn nữa, mẹ hắn luôn dành cho hắn tình yêu thương bao la nhất, lo lắng cho hắn từng bữa ăn giấc ngủ, luôn biết được hắn cần gì, và giữa một biển người mệnh mông, mẹ hắn vẫn luôn có thể tìm vị trí của hắn chỉ trong giây lát!

Hốc mắt cay cay, sống mũi phập phồng thổn thức. Nhìn vào những thước phim trước mắt, tất cả những cảm xúc thân thương nhất của tình cảm gia đình lại một lần nữa ùa về trong tâm trí Nguyễn Phong. Hắn cứ thế lặng yên bước đi giữa từng dòng hình ảnh, ánh mắt chẳng biết từ lúc nào đã trở nên nhạt nhòa. Trước mắt hắn, cả không gian bắt chợt sáng lên, rồi sau đó rất nhanh đã chìm vào tăm tối.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 175: Một giấc mơ.

“Chói mắt quá!”

Một dòng suy nghĩ chợt vụt qua tâm trí, hắn không khỏi uể oải quay đầu sang một bên để tránh bị ánh sáng rọi vào mắt. Cả người hắn hôm nay thật mệt mỏi, hắn không muốn tỉnh dậy mà chỉ muốn ngủ thêm chút nữa cho thoải mái. Đúng lúc này, một giọng phụ nữ chợt vang lên phá tan sự tĩnh lặng:

“Bác sĩ! Bác sĩ, con trai tôi... con trai tôi... nó vừa mới cử động!”

Lời nói của người phụ nữ tràn ngập vẻ kinh ngạc, thi thoảng còn đứt quãng bởi một tiếng nấc nghẹn ngào. Tiếng bước chân bất chợt vang lên trong gian phòng, từ từ tiến đến gần bên hắn. Hắn rõ ràng cảm giác được một bàn tay đặt lên mặt hắn, thi thoảng lại đẩy khuôn mặt hắn nghiêng sang một bên. Cảm giác bị người khác tự ý xoa nắn khuôn mặt thật sự rất khó chịu, hắn không kim được mà phải mở mắt ra.

Quái lạ! Mí mắt hắn hôm nay tại sao lại nặng trĩu như vậy? Phải tốn đến mấy giây hắn mới có thể mở được mí mắt ra, hiện lên trong mắt hắn trước tiên là hình dáng của ba người, hai nam một nữ, đều ở tầm tuổi trung niên. Buột miệng bật thành tiếng giống như bản năng, hắn chợt gọi to:

“Bố! Mẹ!”

Vừa dứt lời, hắn mới chợt nhận ra hoàn cảnh xung quanh mình thật xa lạ. Trần nhà quét vôi trắng tinh, từng hàng bóng đèn tuýp cách đều nhau, cứ hai cái hợp lại cùng một chỗ chiếu sáng khắp gian phòng. Hai chiếc quạt trần treo trên trần nhà nhẹ nhàng quay, phe phẩy từng làn gió mát khắp cả căn phòng. Hắn lúc này đang nằm trên một chiếc giường kim loại kê gần cửa sổ, tấm rèm cửa màu tối thi thoảng lại dao động theo từng cơn gió, để lọt vào một vài sợi nắng vàng nhàn nhạt.

Xa lạ! Mà cũng thật quen thuộc!

Không hiểu tại sao trong tâm trí hắn lại nảy sinh ra suy nghĩ kỳ quái này. Thế nhưng không chờ cho hắn kịp suy nghĩ rõ ràng, người phụ nữ đã ân cần hỏi han:

“Con trai, con thấy thế nào rồi?”

“Đây... đây là đâu? A!”

Hắn vốn muốn tìm hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại, thế nhưng đúng lúc này đầu hắn lại đột nhiên đau như búa bổ. Hắn không kim được mà kêu lên một tiếng, sau đó lại nằm vật xuống giường. Trước khi tâm thần hắn chìm vào hôn mê, hắn vẫn còn kịp nghe được một vài điều:

“Bác sĩ, con trai tôi, nó... nó làm sao vậy?”

“Ha ha, anh chị không cần phải lo lắng, đây chỉ là biểu hiện thông thường mà thôi. Chúc mừng con trai anh chị đã tai qua nạn khỏi, cháu nó chỉ cần nghỉ ngơi thêm một hai tuần là có thể xuất viện được rồi.”

“Thật vậy sao! Nếu vậy thì chúng tôi phải cảm ơn bác sĩ nhiều lắm. Vợ chồng chúng tôi chỉ có mỗi một mụn con trai này, nếu nó mà có làm sao thì...”

Những lời tiếp theo hắn cũng chẳng nghe rõ, bởi lúc này hắn đã lại chìm vào một giấc ngủ dài.

*****

“Xào xạc, xào xạc!”

Gió thổi qua tán cây, khiến cho vòm lá cũng xao động theo, phát ra từng tràng âm thanh đậm chất thiên nhiên. Hắn rút cục cũng đã tỉnh lại! Đôi mắt mới từ từ hé mở, hắn lặng yên nhìn ra phía cửa sổ, ngắm nhìn tán lá cây xôn xao trong gió. Bên ngoài kia, mặt trời đã lặn đi từ lúc nào, khắp bầu trời chỉ còn lại từng đốm sao mờ nhạt, cùng với một vầng trăng non cong cong như cái lưỡi liềm. Hắn muốn ngồi dậy để ngắm nhìn cho rõ bầu trời sao kia, hắn muốn vươn tay ra để cảm nhận chút gió mát đang cuốn qua tán cây kia, để cho thỏa nỗi mong nhớ suốt một thời gian dài! Thế nhưng, thân thể lại chẳng chịu nghe theo ý hắn. Hắn vừa cử động là khắp thân thể đau đột nhiên nhói đau, cảm giác giống như bị cả ngàn mũi kim châm vào thân thể, đau đến mức hắn phải bật kêu lên thành tiếng:

“A, con tỉnh lại rồi à? Thế nào, con bị đau chỗ nào thế, để mẹ tìm bác sĩ đến khám cho con nhé!”

“Không cần đâu mẹ ơi, bây giờ con hết đau rồi.”

Chẳng biết tại sao, hắn lại không thể nhớ rõ được người phụ nữ này, chỉ có điều trong tâm trí hắn mỗi khi nghĩ về bà là lại tràn ngập một cảm xúc thân thương. Có lẽ đây thực sự là mẹ hắn đấy, bởi chỉ có tình cảm máu mủ ruột thịt mới có thể khắc sâu vào tâm trí đến vậy chứ! Hắn thầm nghĩ như vậy liền cố gắng làm bộ mỉm cười mà đáp lại sự hỏi han ân cần của mẹ hắn.

“À, không đau thì tốt rồi. Con bây giờ có cảm thấy đói không, có muốn ăn gì không? Con muốn ăn gì thì cứ nói ra để mẹ đi mua.”

Vừa nghe nhắc đến chuyện ăn uống, bụng hấn chợt réo lên sùng sục, con đói còn cào đến rất nhanh khiến hấn khó có thể chịu nổi. Chẳng biết tại sao, lúc này trong lòng hấn chợt xuất hiện một món ăn tên là phở. Nghĩ đến món ăn này khiến con đói của hấn càng thêm khó chịu.

“Mẹ à, con muốn ăn phở.”

“Ừ, chờ mẹ nhé, để mẹ đi mua phở cho con.”

Khi nói ra những lời này, trong lòng hấn bỗng cảm thấy buồn cười, cảm giác thật giống như khi còn bé, mỗi buổi sáng chủ nhật hấn đều nhõng nhẽo đòi mẹ hấn cho ăn món phở này.

Ồ, khi còn bé hấn đã từng như vậy sao? Tại sao hấn lại bỗng nhiên nhớ ra được điều này nhỉ? Liệu có còn điều gì mà hấn nhớ được nữa hay không? Tập trung suy nghĩ một hồi mà vẫn chẳng nhớ ra được điều gì, hấn không khỏi chán nản thở dài. Vừa lúc này, mẹ hấn đã mua phở về, mùi phở thơm phức từ xa đã ngửi thấy, nháy mắt đã xâm chiếm toàn bộ cõi lòng hấn:

“Phở mẹ vừa mua đây, con mau ăn đi cho nóng!”

Mẹ hấn nhẹ nhàng đặt cặp lồng phở còn nóng lên bàn, lại nhanh tay tráng qua bát đũa bằng nước sôi, sau đó mới gấp phở ra bát cho hấn ăn. Run run bê lấy bát phở còn nóng hôi hổi đưa lên miệng, hấn chậm chậm húp lấy một ngụm nước phở thơm nồng. Vị ngọt của thịt bò và nước hầm, vị hăng hăng của cọng hành lá, còn có vị cay nhẹ của ớt và vị chua của chanh, tất cả hòa quyện lại thành một thứ hương vị thân quen mà hấn đã lâu chưa được thưởng thức. Nhanh chóng ăn hết cả tô phở, bụng hấn lúc này đã tạm gọi là ổn. Hấn chợt muốn đứng dậy đi dạo một lúc, thế nhưng đôi cả thân thể tê mỏi khiến hấn khó mà cử động được như ý.

“Sao thế, con muốn đi ra ngoài à? Để mẹ dìu con đi nhé.”

Mẹ hấn ghé vai sát vào giường, quàng tay hấn qua cổ bà, tay bà lại đỡ phía sau lưng từ từ dìu hấn rời khỏi giường. Đặt chân xuống nền đất, vừa thử dồn sức nặng nên đôi chân thì hấn ngay lập khụy xuống, phải vịn vào giường mới không bị ngã ra đất. Phải mất một lúc giữ nguyên tư thế ấy thì đôi chân hấn mới quen được với trọng lượng cơ thể. Từ từ đứng thẳng dậy, hấn chấp chững vịn vào vai mẹ hấn mà bước đi. Đôi chân tê mỏi cứng nhắc khiến hấn đi lại cũng không linh hoạt, có lẽ phải mất một thời gian luyện tập mới có thể đi lại như thường được. Hai mẹ con hấn từ từ bước ra khỏi cửa phòng, dọc theo hành lang mà đi ra ngoài sân.

Bên ngoài sân, từng hàng cây cổ thụ không biết đã bao nhiêu năm tuổi nối nhau san sát. Giờ đã bắt đầu sang thu, tán lá cây cũng dần ngả vàng, vài chiếc lá đã sớm lìa cành rụng xuống mặt đất. Đây đây thoang thoang mùi hương của loài hoa mà hấn không nhớ tên, theo từng cơn gió phiêu đảng khắp sân rộng, “urop” cả bệnh viện này trong hương hoa nhàn nhạt mà quyến rũ. Cúi người xuống nhặt lấy một chùm hoa nho nhỏ, hấn đặt mũi đứng thẳng người dậy mà thử dốc thế nhưng vẫn không quên hít lấy cái hương hoa thơm mát kia. Mùi hương hoa giống như một liều thuốc thiên nhiên, khiến cho tâm tình hấn tự nhiên mà trở nên vui vẻ hơn. Nhặt chùm hoa vào túi áo, hấn lại tiến về phía một chiếc ghế đá mà ngồi xuống. Mẹ hấn từ nãy đến giờ vẫn luôn theo sát bên cạnh, dường như sợ rằng chỉ cần bà dời hấn ra thì hấn sẽ lại chìm vào hôn mê vậy.

“Mẹ à, hình như đã lâu rồi mẹ con mình không ngồi ngắm sao trời buổi đêm nhỉ.”

“Ừ, lâu lắm rồi. Từ hồi con mới năm, sáu tuổi, cho đến tận bây giờ cũng hơn chục năm rồi.”

“Hình như hồi ấy còn có cả em gái con ngắm sao cùng hai mẹ con mình thì phải! Hình như em ấy rất thích hỏi tên những vì sao, rồi sau khi nghe được câu trả lời lại lẩm nhẩm đến mấy lần liền cho đến tận lúc thuộc rồi mới thôi.”

“Con nói gì vậy? Bố mẹ chỉ có duy nhất một đứa con là con thôi mà.”

“Vậy sao? Thế tại sao con lại nhớ rằng con có một người em gái nhỉ? Hình như con còn hay làm đồ chơi cho em ấy nữa.”

Về mặt hấn tràn đầy nét nghi hoặc, những điều này là vừa rồi hấn chợt nhớ ra, rất rõ ràng, rất thật, dường như không phải là ảo tưởng của riêng hấn. Mẹ hấn nghe những lời hấn nói như vậy thì không khỏi lấy làm ngạc nhiên, đột nhiên bà lại hỏi hấn:

“Con có nhớ tên mẹ là gì không? Con có nhớ tên của bố con là gì không?”

“Mẹ tên là... là... A, con không tài nào nhớ ra được!”

Hấn dù có vắt óc suy nghĩ cũng không cách nào nhớ được tên của bố mẹ hấn, càng suy nghĩ, đầu hấn càng cảm thấy đau đốn như bị búa bổ. Mẹ hấn thấy vậy thì lo lắng vô cùng, vội vàng nói:

“Tạm thời không nhớ ra thì thôi, từ từ rồi con cũng sẽ nhớ ra thôi mà. Để mẹ dìu con quay lại giường nhé.”

Vừa nói, mẹ hấn vừa vội vã dìu hấn đứng dậy quay trở lại phòng điều dưỡng. Một lúc sau đó, mẹ hấn đã tìm bác sĩ để hỏi rõ tình hình, bác sĩ chỉ giải đáp rằng đây là hiện tượng rối loạn ý thức do hôn mê mà thôi, chỉ cần có thời gian từ từ tiếp xúc lại với những vật quen thuộc thì hấn sẽ dần dần nhớ lại được rõ ràng mọi chuyện. Hấn lúc nghe được lời giải đáp ấy thì trong lòng cũng nhẹ nhõm đi phần nào, xem ra những điều vừa nãy hấn nhớ ra chỉ là những suy nghĩ ảo tưởng của riêng hấn, giống như là một giấc mơ, một giấc mơ mà thôi!

Q.2 - Chương 176: Vì ai? Là ai?

Hai tuần lặng lẽ trôi qua.

Trong hai tuần này, hắn đã biết thêm được rất nhiều điều về hoàn cảnh hiện tại của bản thân, một số trong đó là do hắn tự nhớ ra, mà phần còn lại là do mẹ hắn kể lại. Thực tế mà nói, trong số những thông tin hắn nhớ lại được thường xen lẫn một bộ phận những thông tin không chính xác, mà theo như bác sĩ đã nói thì điều này là do hiện tượng rối loạn ý thức sau khi hôn mê. Càng nhớ lại nhiều, hắn lại càng cảm thấy mơ hồ về cuộc sống của bản thân, bởi một bộ phận rất lớn những thông tin mà hắn nhớ lại đều không phù hợp với hoàn cảnh thực tại lúc này. Hắn thật không biết trong số những điều mà bản thân nhớ lại được có những gì đáng tin cậy, chính vì vậy hắn đã lựa chọn không nhớ lại nữa. Đường như lần này thân thể hắn lại hoàn toàn nghe theo lời hắn, bởi những dòng ký ức hiện về trong tâm trí hắn ngày càng ít, chỉ khi nào có người nhắc lại một điều gì có liên quan đến ký ức thì hắn mới nhớ ra được.

“Két... xích!”

Tiếng bánh xe ma sát với bộ phanh bắt chợt vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn. Một chiếc taxi đỗ phịch lại ngay trước mặt hắn, tài xế nhanh nhẹn bước ra ngoài mở cửa xe để mời khách lên. Hôm nay hắn ra viện!

Xuyên qua những con đường ngập tràn xe cộ của Hà Nội - Hà Nội chính là tên của thành phố này, cũng chính là thủ đô của nước Việt Nam, những điều này hoàn toàn là do hắn tự nhớ ra được đấy - chiếc taxi nhanh chóng chở gia đình hắn đến trước một con ngõ nhỏ. Đến đây thì chiếc taxi buộc phải dừng lại, bởi con ngõ không đủ rộng để cho chiếc taxi đi qua. Bố hắn bước ra khỏi xe trước tiên, sau khi thanh toán toàn bộ cước phí dịch vụ liền tay xách nách mang chuyển số đồ dùng của hắn khi ở bệnh viện ra, hắn cũng tiến đến phụ giúp một tay. Mẹ hắn lúc này đã bước vào trong ngõ nhỏ, qua vài lần quanh co cuối cùng cũng đến trước một căn nhà rộng rãi. Căn nhà tuy nằm trong ngõ nhỏ nhưng lại có cả sân vườn. Lui vào trong một chút, mấy gian nhà tràn ngập về cổ kính sừng sững hứng gió thu, hứng cả những giọt nắng vàng còn vương vẫn chút hơi ẩm mùa hạ.

“Con à, mau đi rửa chân tay đi, sau đó lên nhà chính thấp hương khấn các cụ đã phù hộ cho con được tai qua nạn khỏi.”

Mẹ hắn vừa dọn dẹp lại căn nhà một hồi, vừa cẩn thận dặn dò hắn. Bước vào trong gian nhà chính giữa, hắn không khỏi sững sốt một hồi. Trên bốn bức tường nơi đây có treo mấy bức tranh chữ, còn có cả những tấm ảnh, những tấm bằng khen nổi bật nữa. Nhìn vào một bức ảnh treo trên bức tường phía bên trái, hắn bắt chợt lại nhớ ra rất nhiều điều. Ông lão bộ dáng hiền từ trong bức ảnh kia chính là ông nội đáng kính của hắn, mà đứa nhóc đang được ông bế chính là hắn khi còn nhỏ. Nhớ đến ông nội, hắn lại nhớ đến những câu chuyện mà ông đã kể cho hắn khi xưa, nhớ đến cả những món đồ chơi dân gian rất hay mà ông đã từng làm cho hắn, và, hắn còn nhớ đến cả thư pháp nữa.

Thư pháp!

Hai chữ thật đơn giản, nhưng ẩn chứa trong hai chữ đó lại là tinh hoa đúc kết của cả một nền văn hóa. Hắn bỗng nhớ lại, ngày còn bé hắn thường hay bị ông nội đốc thúc dạy sớm luyện chữ, hắn cũng nhớ ra hồi đó hắn đã tham gia vào một vài cuộc thi thư pháp dành cho thanh thiếu niên. Nhìn qua một lượt những bức tranh thư pháp treo trên tường, hắn lại có thể rõ ràng phân biệt được bức nào là do ông nội hắn viết, bức nào là do hắn viết. Mà trong những bức hắn viết thì hắn lại phân rõ ra được là viết khi nào, từ lúc còn thiếu niên hay khi đã thanh niên. Ngắm nhìn những bức thư pháp, chẳng rõ tại sao trong lòng hắn lại bỗng nảy ra những luận điểm như “tinh, khí, thần” của thư pháp, tâm cảnh khi viết thư pháp, hay còn có cả thư hôn.

Thư hôn ư, đó là gì vậy nhỉ? Phải chăng đó chỉ là một quan điểm về thư pháp của một nhà thư pháp nào đó mà thôi? Nguyễn Phong trầm nghĩ như vậy, thế nhưng trong lòng hắn chẳng biết tại sao lại vẫn cảm thấy cách giải thích này thật quá gượng ép và sai lầm. Thư hôn, chân hôn, giả hôn! Mấy từ này lặp đi lặp lại trong tâm trí Nguyễn Phong, khiến cho tâm tình của hắn cũng khó mà bình tĩnh lại được. Trong một giây phút nào đó, hắn bỗng chốc cảm thấy tinh thần hoảng hốt lạ thường, tất cả mọi thứ xung quanh hắn chợt trở nên mờ mịt hư ảo, giống như toàn bộ cả thế giới này đều không tồn tại. Trên trán hắn lấm tấm mồ hôi, sống lưng lại đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh, hắn không tìm được mà phải rùng mình một cái để xua tan đi những suy nghĩ đáng sợ kia.

“Con trai, con làm sao thế? Thân thể có chỗ nào không khỏe à, nếu vậy thì mau đi nghỉ ngơi đi.”

Mẹ hắn nhìn thấy biểu hiện bất thường của hắn liền lo lắng vô cùng. Hắn cố gượng cười để mẹ hắn yên tâm, sau đó liền về phòng mà nằm nghỉ. Những suy nghĩ kia vẫn cứ bám riết lấy tâm trí hắn, khiến cho hắn luôn cảm thấy không yên. Tinh thần hắn cũng vì vậy mà trở nên mệt mỏi, chẳng biết từ lúc nào đã ngủ thiếp đi.

*****

Một không gian mờ mịt, vô số luồng hình ảnh liên tục lướt qua như những thước phim chân thực và sống động nhất.

“Đây là đâu?”

Trong lòng hắn tự hỏi một câu như vậy. Khung cảnh nơi đây xa lạ vô cùng, khiến cho hắn lo lắng không yên. Phải chăng đây là một giấc mơ? Có lẽ là như vậy thật, thế nhưng tại sao trong mơ mà hắn vẫn có thể suy nghĩ rõ ràng đến thế? Chắc là đúng như bác sĩ đã giải thích, đây là hậu quả sau khi hôn mê sâu. Nếu đã là mơ, vậy hắn còn ngại gì nữa, chờ đến lúc hắn tỉnh lại tự khắc sẽ rời khỏi đây mà thôi. Nghĩ như vậy, tâm tình của hắn cũng bình tĩnh lại phần nào. Hắn bắt đầu quan sát tình huống xung quanh, thế nhưng nơi đây ngoại trừ từng luồng hình ảnh ra thì chẳng còn gì khác.

Tiến đến trước một luồng hình ảnh, hắn thử nhìn vào trong đó xem sao. Trong luồng hình ảnh kia, hắn bắt gặp hình ảnh của bản thân, chỉ có điều “hắn” khi ấy lại mặc một bộ quần áo rất khác thường, hoàn toàn không giống với những bộ quần áo mà hắn vẫn hay mặc. Ngoài ra, hắn còn nhìn thấy hai người thanh niên khác nữa, một người dáng vẻ cao gầy, khuôn mặt có phần tinh ranh; một người bộ dáng vạm vỡ, khuôn mặt lại có vẻ bình hòa. Ba người lúc này lại đang quỳ bái trước bàn thờ, cùng nhau giơ tay lên trời mà thề thốt, hắn không nghe rõ ba người nói gì, nhưng nhìn tình huống thì giống như là bọn họ đang làm lễ kết nghĩa vậy. Những tình huống như thế này thường chỉ xuất hiện trong phim mà thôi, phải chăng hắn trước đây chính là một diễn viên, nếu không tại sao lại làm ra những hành động như vậy?

Lại nhìn sang một quãng sáng khác, hắn chợt nhìn thấy một bóng hình thiếu nữ. Người thiếu nữ này tuổi chỉ khoảng mười tám, vẻ mặt xinh xắn đáng yêu, hành động lại toát lên vẻ dịu dàng dễ thương. Trong khung hình ấy, hắn nhìn thấy nàng và hắn cùng nhau dạo đi dạo. Khung cảnh xung quanh tràn ngập những câu đối đỏ, bánh trưng xanh, pháo nổ rộn ràng, còn có cả những trò chơi dân dã chỉ thấy được vào ngày tết. Đến trước giếng làng được trang hoàng đẹp đẽ, cả hai cùng ngồi lại trò chuyện với nhau, cô gái kia còn lấy từ trong túi ra một chiếc khăn thêu thật đẹp tặng cho hắn, mà hắn cũng tặng lại cho nàng một chiếc kẹp tóc thật xinh xắn. Hai người giống như là trao tín vật cho nhau vậy, lại một cảnh rất hay gặp trong mấy bộ phim cổ trang.

Hóa ra mình đúng là diễn viên thật!

Vừa nghĩ vậy thì hắn liền thân nhiên cười một mình. Hình như hồi bé hắn cũng đã từng có lần mong ước được làm diễn viên đóng phim cổ trang, bởi chỉ có như vậy hắn mới càng đến gần hơn với mộng tưởng của bản thân về một thời đã xa. Xem những hình ảnh này thì có vẻ như hắn đã đạt được ước mơ của mình, nghĩ đến đây thì hắn cũng thấy trong lòng càng thêm vui vẻ. Đúng lúc này, từ phía sau lưng hắn chợt truyền đến một giọng nói mờ ảo:

“Mau tỉnh lại đi, thời gian không còn nhiều đâu!”

Hắn giật mình quay lại phía sau, thế nhưng ở nơi đó chẳng có bóng dáng một ai. Có lẽ âm thanh hắn vừa nghe được là từ một thước phim nào đó truyền ra mà thôi, nghĩ như vậy thì hắn liền bình tĩnh lại. Thế nhưng đúng lúc này thì âm thanh kia lại vang lên:

“Mau tỉnh lại, thời gian đã sắp hết rồi.”

Hắn giật mình hoảng sợ, vội vã quay đầu nhìn khắp bốn phía một lượt. Đúng lúc này, từ trong sương khói mịt mờ chợt xuất hiện một bóng người. Một người đàn ông trung niên, bộ dáng thanh đậm giản dị, khuôn mặt luôn mang theo một vẻ bình tĩnh đang dần bước về phía hắn. Nhìn thấy bóng dáng ấy, hắn chợt buột miệng hô lên hai tiếng:

“Sư phụ!”

Sư phụ? Tại sao hắn lại có sư phụ? Chẳng nhẽ đây cũng là một đồng nghiệp cùng đóng phim với hắn sao? Đường như cũng không phải. Đúng lúc này, người đàn ông trung niên chợt lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ rối loạn của Nguyễn Phong:

“Người đã quên bản thân mình là ai rồi sao?”

“Ta là ai? Ta là ai? TA LÀ AI?”

Nghe câu hỏi của đối phương, trong lòng hắn bỗng nhiên dậy sóng. Đúng vậy, hắn là ai? Từ khi tỉnh lại cho đến nay, dường như hắn chưa từng một lần biết được rõ ràng hắn là ai. Điều này vừa xuất hiện, hắn chợt cảm giác trong lòng như có thứ gì rạn nứt! Hắn không quan tâm, hắn chỉ muốn tiếp tục tìm hiểu cho rõ ràng bản thân hắn là ai. Thế nhưng càng nghĩ đến vấn đề này, cảm giác rạn nứt trong lòng hắn càng rõ ràng, dường như một khi hắn hiểu rõ được bản thân mình là ai thì hắn sẽ đánh mất đi một thứ rất quan trọng. Nên dừng lại, hay nên tiếp tục? Hắn không biết, hắn cũng không muốn biết. Hắn chỉ muốn nhanh chóng tỉnh dậy, rời khỏi giấc mơ đáng sợ này. Thế nhưng hắn lại chợt phát hiện ra, cho dù hắn cố gắng thế nào cũng không thể tỉnh lại được. Hắn chợt muốn hét to một tiếng để giải tỏa nỗi bí bách trong lòng, thế nhưng đúng lúc này người đàn ông trung niên lại lên tiếng:

“Người có còn nhớ người sống vì ai không?”

“Vì ai?”

Hắn bàng hoàng mà hỏi lại một cách vô thức, dường như mong đợi một đáp án chính xác đến từ người đàn ông trung niên ấy.

“Người còn nhớ đến Trần Duy, Văn Thái hay không?”

“Trần Duy! Văn Thái!”

Mỗi một cái tên được nhắc đến giống như một tiếng sấm bùng nổ trong tâm trí hắn, cả một mảng ký ức mờ mịt đột nhiên trở nên rõ ràng. Hắn bỗng chốc nhớ lại bản thân đã từng có hai người anh em kết nghĩa thân thiết chính là Trần Duy và Văn Thái.

“Người còn nhớ đến Tiểu Yến hay không?”

“Tiểu Yến!”

Vừa nghe đến cái tên này, trong lòng hắn chợt xuất hiện bóng hình một thiếu nữ dịu dàng dễ thương, luôn luôn làm cho người khác yêu quý. Nàng, chính là nàng! Chính là cô gái đã cùng hắn trao tín vật tại phiên chợ tết, chính là cô gái mà hắn đã nắm tay từ khi mới năm tuổi, chính là cô gái mà hắn thường xuyên làm đồ chơi để tặng nàng... Từng dòng ký ức bỗng chốc ùa về, khiến cho hắn càng thêm rõ ràng. Hắn bỗng chốc kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông trung niên kia, kinh ngạc mà hỏi:

“Ông là... là...”

“Vũ Ngôn!”

Lại thêm một cái tên khiến hắn khắc cốt ghi tâm. Người thầy đáng kính đã dạy hắn biết bao kiến thức, đã dìu dắt hắn bước lên con đường thư pháp gia, đã che chở bảo vệ hắn trong những lúc nguy hiểm khó khăn, và cũng chính là cha của Tiêu Yến. Trong lòng hắn, từng lớp sương mù dần dần bị xua tan, những dòng ký ức mãnh liệt tràn về khiến cho hắn càng lúc càng rõ ràng. Chỉ có điều, một bộ phận ký ức quan trọng vẫn còn bị che phủ, hắn vẫn chưa thể nhớ rõ được bản thân là ai. “Vũ Ngôn” lúc này lại lên tiếng:

“Người có còn nhớ đến Ngọc Thanh hay không?”

“À!”

Nguyễn Phong chợt kinh ngạc hô to một tiếng. Dòng ký ức về Ngọc Thanh nhanh chóng tràn về, phác họa trong tâm trí hắn bóng hình một cô gái xinh đẹp mà dịu dàng, thanh nhã như tên gọi. Hắn nhớ rõ, một thiếu nữ đã vì hắn mà mất đi rất nhiều, đã vì hắn mà phải chịu bao cực khổ, hắn còn rõ ràng cả cảm giác hồi lỗi trong lòng mỗi khi nghĩ đến nàng. Và còn cả quyết tâm tìm được nàng ở nơi đất lạ, giữa biển người bao la mà không chút manh mối. Càng nhớ rõ, hắn càng thêm kinh ngạc, bởi sự phụ hắn vốn không biết về Ngọc Thanh, tại sao vào giây phút này lại có thể nhắc đến nàng? Không chờ cho hắn hiểu rõ vấn đề, Vũ Ngôn đã lại hỏi tiếp:

“Người còn nhớ đến lý do mà người tu luyện không? Người có biết ở nơi xa xôi vẫn luôn có một gia đình đang chờ đón người trở về? Người có còn nhớ đến, ở thôn làng Vĩnh Thái cũng có một gia đình ấm áp luôn giang rộng vòng tay chào đón người?”

Ba câu hỏi liên tiếp, giống như ba tiếng trống báo hiệu rõ ràng nhất, nháy mắt đã hoàn toàn đánh thức ký ức của Nguyễn Phong. Đúng vậy, hắn tu luyện vì ai, chẳng phải là vì tìm được đường về lại trái đất đoàn tụ với gia đình thân thương sao? Hắn tu luyện lại vì ai, chẳng phải là để bảo vệ cho gia đình hắn ở thôn làng Vĩnh Thái được mãi bình yên hay sao? Hắn vì ai, lúc này trong lòng hắn đã rất rõ ràng. Vậy hắn là ai? Ánh mắt Nguyễn Phong càng lúc càng sáng lên, tâm trí hắn cũng càng thêm thông suốt. Nguyễn Phong nhìn về phía sư phụ, hai tay chấp lại cúi người làm lễ. Vũ Ngôn thấy vậy chỉ khẽ mỉm cười, bóng hình dần dần mờ nhạt đi rồi hóa thành một luồng sáng biến mất trong vô vàn sương khói. Nguyễn Phong đứng thẳng, ánh mắt sáng rực nhìn về phía trước, giọng đặc hét to:

“Ta”

“Là”

“Nguyễn Phong!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 177: Chương ngại.

Sáng sớm!

Tiết trời đông càng thêm giá buốt vì những đợt khí lạnh từ phương Bắc thổi về. Cả tòa thành Đông Long ngày hôm nay đều bị bao phủ bởi những đám mây nặng trĩu xám xịt, đầu đây lất phất hoa tuyết trắng tinh bay trong gió cũng bị sắc trời u ám nhuộm thành một màu xám tràn u sầu. Thời tiết trở lạnh, thế nhưng vẫn không ngăn được tâm tình nóng bỏng của con người. Trên những tuyến đường dẫn đến doanh trại vệ binh kinh đô đã sớm đông nghẹt người. Từng dòng người tập nập tiến về phía doanh trại, những tiếng cười nói bàn luận xôn xao đây đó khiến cho bầu không khí càng được hâm nóng. Tất cả mọi người lúc này đều đang bàn luận về cùng một chủ đề: ba trận đấu cuối cùng của vòng thi võ đầu tiên!

Hôm nay đã là ngày cuối cùng của vòng thi võ đầu tiên, số thí sinh còn lưu lại đến vòng này chỉ có sáu người nhưng cũng chính là sáu người mạnh nhất trong lĩnh vực thi đấu tay không tại hội thi năm nay. Có thể nói, sáu người này đều đã lưu lại trong lòng dân chúng kinh đô cũng như tất cả những sĩ tử đến từ khắp nơi trên cả nước những ấn tượng sâu sắc. Chỉ cần nhắc đến bất cứ một cái tên nào trong số sáu người này, những khán giả đến xem thi đấu ngày hôm nay chắc chắn sẽ thao thao bất tuyệt kể lại từng trận đánh của bọn họ, thậm chí ngay cả những chiêu thức sơ trường cũng như từng tình huống diễn biến gay cấn đều được kể ra vanh vách, qua đó cũng đủ thấy được sự quan tâm của khán giả đến những thí sinh này.

*****

“Tùng tùng tùng!”

Ba tiếng trống báo hiệu giờ thi đã bắt đầu. Hôm nay cả khu vực thi đấu chỉ còn lại một sân đấu duy nhất, phạm vi xung quanh đều được cải tạo thành khán đài đủ để đáp ứng số lượng khán giả khổng lồ. Từ khu vực của ban giám khảo, một vị quan giám khảo nhanh chóng bước ra giữa sân đấu. Trên sân đấu đã được để sẵn một chiếc hòm gỗ rất to, vị quan giám khảo này thò tay vào trong hòm lấy ra hai tám thẻ gỗ được sơn son thếp vàng rất nổi bật, sau đó giơng dạc hô to:

“Trận đấu đầu tiên của ngày hôm nay, xin mời hai thí sinh Nguyễn Phong và Trương Chinh bước lên sân đấu.”

Tiếng hô của quan giám khảo vừa dứt, cả khán đài đột nhiên bùng lên từng trận hoan hô và bàn luận sôi nổi. Có thể nói sáu thí sinh sẽ thi đấu ngày hôm nay đều là những người nổi bật, chính vì vậy nên trận đấu giữa bọn họ chắc chắn sẽ hấp dẫn vô cùng. Những khán giả này xôn xao bàn tán, đoán già đoán non không biết ai sẽ là người chiến thắng trong cặp đấu đầu tiên. Có người thì ủng hộ hết mình cho thí sinh mà họ yêu thích, lại có người phân tích điểm mạnh và điểm yếu của hai thí sinh, dựa vào những trận đấu trước đây để đánh giá, từ đó đưa ra những nhận định hợp lý về kết quả trận đấu này. Từng luồng ý kiến không ngừng được đưa ra, khắp mọi chỗ trên khán đài đều xôn xao những tiếng nghị luận, thậm chí có người còn cãi nhau chỉ vì bất đồng quan điểm.

“Vút!”

Một tiếng gió rít vang lên chói tai, khiến cho tất cả khán giả đang nghị luận đều trở nên yên lặng. Một bóng người lướt gió mà tới, nháy mắt đã đáp xuống trên sân thi đấu. Từng động tác của người nọ đều đẹp mắt vô cùng, dáng người anh tuấn như vừa dạo bước giữa không trung khiến cho không biết bao nhiêu thiếu nữ đến xem thi đấu đều bị hấp hồn. Mà những người tình mắt lúc này cũng phải trầm trồ khen ngợi một tiếng, bởi động tác của người nọ nhìn qua có vẻ nhẹ nhàng nhưng lại đòi hỏi trình độ không chế rất cao, qua đó cũng đủ thấy trình độ của người nọ thực cao thâm.

Từng tràng tiếng vỗ tay xen lẫn tiếng hoan hô nháy mắt đã bùng nổ trên khắp các khán đài, trên khuôn mặt của từng khán giả đều lộ rõ vẻ hào hứng chờ mong một trận thi đấu hấp dẫn. Chỉ có điều tiếng vỗ tay vang dội chẳng kéo dài được lâu, bởi trên sân đấu vẫn chỉ có một thí sinh mà thôi. Thay vào đó, từng tràng tiếng bàn luận lại bắt đầu xôn xao khắp khán đài. Người ta rì tai nhau về thành tích của thí sinh trên sân đấu, lại phê phán thái độ của thí sinh còn chưa xuất hiện. Đến muộn trong một trận đấu quan trọng như thế này chính là thiếu tôn trọng đối với đối thủ, đối với ban giám khảo và cả những người hâm mộ nữa. Năm phút trôi qua, lòng kiên nhẫn của khán giả sắp voi hết, không ít người còn lớn tiếng la ó chỉ trích thí sinh đến muộn. Phía ban giám khảo, vài vị quan có phụ trách trận đấu ngày hôm nay đều đã rục rịch muốn đi ra tuyên bố kết quả trận đấu, bọn họ còn ngồi yên đến giờ đều là vì quy củ mà thôi.

“Hết giờ rồi, thí sinh nọ vẫn không đến, chúng ta cũng nên tuyên bố kết quả thôi!”

Một vị quan có chức vụ to nhất ở đây lúc này đột nhiên lên tiếng, vị quan giám khảo lúc trước lặng yên gật đầu, sau đó liền bước ra sân đấu giơng dạc tuyên bố:

“Thí sinh Nguyễn Phong vì lý do không đến dự thi nên trực tiếp bị xử thua. Trận đấu đầu tiên của ngày hôm nay, người chiến thắng là Trương Chinh!”

Vẫn là tiến tuyên bố rõ ràng vang vọng khắp cả khán đài, thế nhưng hiệu quả đạt được lại thật kém hơn lúc trước rất nhiều. Khán giả trên khán đài có kẻ thì thờ dãi, có kẻ thì than trách, có kẻ lại to tiếng mắng mỏ, biểu hiện của mỗi người tuy không giống nhau nhưng chung quy lại đều là một bộ thất vọng chán chường.

Ở một góc khán đài phía đông, có mấy khán giả bộ dáng lúc này đều buồn rầu thờ dãi, một người trong số đó đột nhiên lên tiếng nói:

“Trần Duy, Văn Thái, hai anh có biết Nguyễn Phong đang ở đâu không?”

“Chúng tôi cũng không rõ nữa, từ chiều hôm qua đại ca đã đi ra ngoài, đến sáng này vẫn chưa trở về.”

“Người thường đến kinh đô mà muốn qua đêm thì có một vài chỗ rất hợp lý, ví dụ như quán rượu, sòng bạc, mấy tòa lầu nổi tiếng ở Đông Long, còn có vài chỗ nữa đây, tôi cũng chẳng rõ lắm đâu. Có điều, theo tôi nghĩ, đại ca có khả năng là đi đến phủ của Hoàng lễ sinh, dù sao sư phụ cũng đang ở lại đó mà.”

“Ừ, có lẽ là vậy. Mà thôi, nếu đại ca thật là đến chỗ sư phụ thì hôm nay hẳn không thi đấu chắc cũng có lý do, có lẽ là để ẩn giấu thực lực. Dù sao thì đại ca cũng giành được một suất trong vòng thi đấu cuối cùng rồi mà!”

“Ừm, anh nói phải đấy Văn Thái. Thôi, chúng ta tập trung xem trận thi đấu tiếp theo đi.”

*****

Phủ lễ sinh.

Trong một cái sân nhỏ, Vũ Ngôn đang lặng yên đứng giữa trời tuyết để mặc cho gió lạnh thổi vào người. Trên khuôn mặt của ông lúc này tràn ngập vẻ lo lắng. Nguyễn Phong đã tiến vào thế giới tinh thần gần nửa ngày rồi, thời gian còn lại cho đến lúc toàn bộ ký ức của hắn chìm vào tình trạng ngủ đông đã không còn nhiều. Kể cả có sự trợ giúp của Vũ Ngôn thì lúc thời gian mà Nguyễn Phong có cũng chỉ còn khoảng hai tiếng nữa, nếu đến lúc đó hắn vẫn không tỉnh lại thì e là hắn sẽ không bao giờ tỉnh lại được. Đúng lúc này, Hoàng lễ sinh bước vào trong sân, trên tay còn cầm theo một cặp lồng chứa đồ ăn sáng.

“Lão Hoàng, hôm nay ông không có việc gì phải lo sao?”

“Ha ha, cứ cho là như vậy đi. Thế nào rồi, Nguyễn Phong đã tỉnh lại chưa?”

Vũ Ngôn nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt càng đậm thêm nét lo lắng:

“Vẫn chưa!”

Hoàng lễ sinh nhìn thấy vẻ lo lắng của Vũ Ngôn thì cũng thấu hiểu được phần nào. Làm bạn bè đã bao nhiêu năm, hiếm khi lão thấy được bạn mình lại lo lắng đến như vậy, qua đó cũng thấy được người học trò này trong lòng Vũ Ngôn có vị trí thế nào. Lặng lẽ đặt cặp lồng thức ăn trước mặt Vũ Ngôn, Hoàng lễ sinh biết rõ trước khi Nguyễn Phong tỉnh lại thì Vũ Ngôn sẽ không ăn, thế nhưng lão vẫn cứ nhắc nhở:

“Lão Vũ, từ tối qua đến giờ lão vẫn chưa ăn chút gì, chỗ thức ăn sáng này còn nóng, lão mau ăn đi. Ta cũng biết lão lo lắng cho đệ tử, nhưng mà ta nghĩ lão cũng không nên quá lo lắng. Ta thấy đứa nhóc này rất giỏi, chắc chắn sẽ thành công đấy.”

Vũ Ngôn nghe những lời an ủi của người bạn lâu năm, trong ánh mắt cũng hiện lên vẻ cảm kích. Đúng lúc này, một luồng sáng mờ nhạt từ trong gian phòng bay ra, nháy mắt đã bị Vũ Ngôn thu lấy. Vẻ mặt ông thoáng giãn ra một chút, tâm tình cũng có vẻ tốt hơn nhiều.

“Thế nào, Nguyễn Phong thành công rồi à?”

“Ha ha, chưa đâu, giờ nó mới bước vào giai đoạn gian nguy nhất.”

“Vậy mà lão còn cười được sao?”

“Tại sao lại không cười chứ? Vương mắc trong lòng nó đã được giải, những gian nguy trước mắt thì có đáng là gì. Lần này xem ra nó chắc chắn sẽ thành công rồi.”

Nói đến đây, Vũ Ngôn không kìm được lại bật cười một tiếng lớn, dường như thành công của Nguyễn Phong còn khiến ông vui sướng hơn thành công của chính mình.

Cùng lúc ấy, trong thế giới tinh thần. Nguyễn Phong ánh mắt sáng rực nhìn thẳng về phía trước, cả thân thể hắn nhanh chóng lướt đi như một con gió, tốc độ được đẩy nhanh đến mức tối đa. Xung quanh hắn lúc này, từng tiếng rầm rã không ngừng vang lên, cả một vùng sương khói mờ mịt đã bắt đầu rạn nứt, tạo thành từng hố sâu không đáy đang nhanh chóng đuổi theo Nguyễn Phong.

“Rắc rắc... Rầm!”

Một mảng sương khói bỗng nhiên đổ sụp xuống ngay trước mặt Nguyễn Phong, thế nhưng vẫn chẳng thể ngăn được bước tiến của hắn. Lầy dầy giậm mạnh xuống nền đất, trên nền đất lập tức xuất hiện một lỗ hổng sâu không thấy đáy, chỉ có điều thân thể Nguyễn Phong đã bay vọt lên vượt qua mảng sụp đổ. Không chờ cho Nguyễn Phong kịp đáp xuống đất, dưới mặt đất đã lại nứt vỡ ra mấy chục hố sâu, chỉ chờ hắn bước hụt sẽ lập tức nuốt chửng hắn. Đạp lên một mảnh sương khói vừa mới đổ xuống, Nguyễn Phong lại tiếp tục phóng về phía trước, liên tục qua vài lần như vậy đã vượt xa tốc độ sụp đổ. Sương khói càng ngày càng ít, không gian trước mắt hắn cũng dần trở nên rõ ràng. Phía xa xa bỗng chốc xuất hiện một bức tường trong suốt lập lờ ánh sáng, dù còn cách cả một đoạn đường dài nhưng Nguyễn Phong lại vẫn cảm nhận được bức tường kia vững chắc vô cùng. Sắc mặt hơi biến đổi một chút, Nguyễn Phong càng lao nhanh hơn về phía bức tường kia. Cùng lúc ấy, trên tay hắn cũng ngưng tụ một luồng gió lốc dữ dội, nháy mắt đã biến hình thành một mũi thương sắc bén.

“Bụp!”

Nguyễn Phong tung ra một đòn công kích sắc bén nhất, đánh thẳng lên bức tường trong suốt kia. Mũi thương va chạm với bức tường dày lập tức bị chặn lại, chỉ có thể nhích từng chút một đâm sâu vào bức tường kia. Năng lượng ẩn chứa trong mũi thương dần dần bị tiêu hao, cuối cùng toàn bộ năng lượng chọt bùng nổ, càng mở rộng lỗ thủng trên bức tường.

Mới chỉ đâm vào được một nửa!

Nguyễn Phong thấy vậy vẫn không nản lòng, trên nắm tay lại ngưng tụ một đòn công kích mới. Lần này hắn lại không áp dụng cách công kích trước kia, thay vào đó lại ngưng tụ ra bốn lưỡi đao gió sắc bén xoáy tròn quanh nắm tay. Đám mạnh vào lỗ hổng đang dần khép lại trên bức tường, bốn lưỡi đao gió lập tức khoét rộng lỗ hổng khiến cho nắm tay hắn càng dễ dàng tiến lên.

“Phụp!”

Một âm thanh xuyên thấu vang lên, sau hai đòn công kích toàn lực của Nguyễn Phong, lỗ hổng trên bức tường đã bị đục thủng hoàn toàn. Nhìn xuyên qua lỗ hổng, Nguyễn Phong lại bắt gặp cảnh tượng quen thuộc, một vầng trăng sáng, một tòa thủy đình, và còn có... một cặp mắt cũng đang nhìn lại phía hắn.

“A, anh Phong!”

Phía bên kia bức tường, chủ nhân của cặp mắt nọ sau khi nhìn rõ khuôn mặt hắn thì lập tức hô to một tiếng vui mừng. Người đang đứng bên kia bức tường chính là nhóc Lục Phong.

Q.2 - Chương 178: Đường!

"Anh Phong... A, không gian phía sau anh đang sụp đổ kia!"

"Lục Phong, em mau tránh ra, để anh phá vỡ bức tường này đã!"

"Vậy để em đi tìm chị Liên rồi ba chúng ta cùng phá vỡ bức tường này."

Nhìn thấy nhóc Lục phong, tâm tình Nguyễn Phong cũng thoải mái hẳn, xem ra không gian tinh thần của hắn đã ở ngay phía trước. Bất chợt, trong lòng hắn lại nhớ đến lời căn dặn của sư phụ, trong thế giới tiềm thức của mỗi người luôn tồn tại rất nhiều mê hoặc và cám dỗ, chỉ có không gian tinh thần mới là chân thực, Nguyễn Phong không khỏi sinh ra nghi hoặc với cảnh tượng trước mắt. Phía sau hắn, từng đám sương khói mờ ảo đang không ngừng sụp đổ với tốc độ chóng mặt, lúc này nếu hắn lại vướng vào mê hoặc thì chỉ e là hắn khó có thể tỉnh lại được nữa. Đưa cánh tay xuyên qua lỗ hổng trên bức tường, Nguyễn Phong nhanh chóng "chạm" tới không gian đằng sau bức tường. Một cơn gió nhẹ lướt qua từng kẽ ngón tay hắn, mơn man lên trên cánh tay hắn, xuyên qua chút khe hở nhỏ nhỏ mà phá vào mặt hắn từng luồng cảm xúc thân quen. Thứ cảm xúc ấy đặc biệt vô cùng, Nguyễn Phong chỉ có thể cảm nhận mà không cách nào miêu tả được, thế nhưng trong lòng hắn lúc này lại rõ ràng một điều: đây chính là không gian tinh thần của hắn. Đúng lúc này, nhóc Lục Phong chợt hô lên:

"Anh Phong, em tìm chị Liên đến rồi."

Tĩnh Liên vừa bước tới, nhìn thấy hoàn cảnh phía Nguyễn Phong thì nét mặt luôn bình đạm cũng khẽ biến, không khỏi hô lên một tiếng:

"A, mấy vết nứt kia sắp lan đến đây rồi, chúng ta cần phải nhanh hơn mới được."

"Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta không nên chậm trễ nữa."

Nhóc Lục Phong cũng gật đầu phụ họa lời nói của Tĩnh Liên, đồng thời, trên hai tay cậu nhóc đã ngưng tụ ra hàng chục lưỡi dao gió, liên tiếp chém lên bức tường trong suốt, để lại từng vết chém sâu hoắm. Tĩnh Liên cũng không chậm trễ tung ra những đòn tấn công mạnh nhất của mình. Chỉ thấy trên tay nàng bùng lên một ngọn lửa màu hồng cánh sen, theo sự biến hoá linh động của đôi bàn tay mà hình thành từng tầng công kích. Mặc dù nhìn sơ qua thì những đòn công kích của Tĩnh Liên có vẻ rất bình tĩnh, thế nhưng lực sát thương lại không "bình tĩnh" chút nào. Trên bức tường nơi hứng chịu từng đợt công kích của nàng đều bị thiêu cháy một mảng lớn, trên những "vết tích" còn lưu lại những vết tàn lửa hồng phốt pho nháy mắt đã ăn mòn thành từng lỗ thủng xuyên thấu qua bức tường. Cứ dựa theo tốc độ ấy thì chẳng mấy chốc bức tường này sẽ hoàn toàn biến mất, ba người Nguyễn Phong cũng khẽ thở phào một hơi, xem ra sự tình cũng không quá gấp gáp.

Chỉ có điều, ba người bọn họ chẳng thể thoải mái được lâu. Bức tường hứng chịu từng đợt tàn phá nặng nề thế nhưng vẫn sừng sững đứng vững mà không sụp đổ. Trên bức tường, ánh sáng lấp lánh chợt loé lên từng đợt, như những cơn sóng lan nhanh khắp bức tường. Từng dấu vết tàn phá trên bức tường cũng từ từ được tu sửa, tốc độ khôi phục tuy không nhanh nhưng cũng đủ khiến cho ba người đều phải biến sắc. Mà ở phía sau Nguyễn Phong, sự sụp đổ đã dần lan đến gần hắn.

Trong lòng Nguyễn Phong lúc này cũng phát hoảng, chỉ có điều hắn vẫn giữ cho bản thân không bị rối loạn. Từng đợt nguyên lực nhanh chóng được điều động, chỉ có điều thân thể biến hoá ra từ tâm thần lại yếu đuối hơn rất nhiều so với thân thể thực sự của hắn khiến cho tốc độ vận chuyển nguyên lực cũng bị chậm đi mấy phần. Dùng toàn bộ số nguyên lực có thể ngưng tụ được hình thành một quả cầu gió, Nguyễn Phong quyết định liều một phen. Chỉ thấy khối cầu gió ngưng tụ ra bỗng chốc thay đổi kết cấu, trên bề mặt khối cầu hình thành từng lưỡi dao gió sắc bén đến đáng sợ, mà phía trung tâm quả cầu gió lại nhanh chóng xoáy tròn tạo thành một lỗ xoáy. Cẩn thận điều khiển nguyên lực trong quả cầu gió, Nguyễn Phong rõ ràng cảm nhận được kết cấu của khối cầu này vô cùng bất ổn, dường như lúc nào cũng có thể bùng nổ trên tay hắn. Đôi tay Nguyễn Phong bắt đầu run rẩy vì sự bất ổn của khối cầu, trên khuôn mặt hắn lại ẩn hiện nét mỉm cười, một nụ cười của kẻ liều lĩnh. Đẩy mạnh hai tay về phía trước, khối cầu gió trên tay hắn chậm rãi bay về phía bức tường. Nguyễn Phong thân nhiên chờ đợi, bởi đến lúc này hắn đã khó có thể làm gì hơn được. Quả cầu gió nháy mắt đã chạm đến bức tường, thế nhưng nó vẫn cứ tiến thẳng về phía trước mà chẳng phải chịu chút cản trở nào. Đợi đến khi quả cầu đã xuyên qua một nửa bức tường mới chịu dừng lại.

"Vút vút..."

Tiếng gió rít chói tai như muốn xé tan màng nhĩ của ba người Nguyễn Phong, quả cầu gió bỗng chốc bùng nổ hình thành một trận lỗ xoáy đáng sợ, trong gió lỗ rít gào còn kèm theo từng lưỡi dao gió sắc bén vô cùng. Bức tường nháy mắt đã bị khoét thủng một lỗ to, tương tự đủ để lấp cả một cánh cửa vào được. Phải hứng chịu một đòn công kích có sức tàn phá lớn đến thế, khả năng khôi phục của bức tường dường như cũng bị kích hoạt hoàn toàn. Cả bức tường bỗng chốc sáng rực lên, tốc độ khôi phục cũng nhanh đến mức chóng mặt khiến cho sức tàn phá của quả cầu gió cũng bị hạn chế, thậm chí khu vực đã bị tàn phá còn dần dần được bồi đắp lại.

Năng lượng trong quả cầu gió dần dần tiêu tan, cơn lỗ xoáy tốc độ cũng chậm lại dần, sau cùng hoàn toàn tan biến. Nguyễn Phong chỉ chờ có vậy, vừa thấy lỗ xoáy biến mất liền bật mạnh người về phía trước, nháy mắt đã lao qua lỗ hổng đang dần khép lại với tốc độ chóng mặt. Đợi đến lúc thân hình hắn đã vững vàng đứng trên mặt đất trong không gian tinh thần của riêng mình, Nguyễn Phong mới thả lỏng tâm tình mà thở hắt ra một hơi. Một khoảnh khắc nọ khi hắn lao qua lỗ hổng, hắn rõ ràng đã cảm nhận được một chút cảm giác áp bách đang dần đè nặng lên thân thể. Nếu như hắn chậm trễ dù chỉ một

cái chớp mắt thì chỉ e thân thể hình thành từ tâm thần này đã bị bức tường kia nghiền nát.

Nhìn lại về phía sau, xuyên qua bức tường trong suốt, ba người Nguyễn Phong lúc này lại được chiêm ngưỡng một khoảnh khắc cả đời khó quên. Không gian bên kia bức tường đã sụp đổ gần như hoàn toàn, những khe nứt cũng đã vươn đến sát bức tường trong suốt, thế nhưng tất cả những sự việc ấy vào lúc này lại toàn hoàn ngừng lại, thậm chí ngay cả chút bụi bay tán loạn trong không trung lúc này cũng đã trở nên bất động. Ngay sau đó, toàn bộ thời gian giống như được đảo ngược, những khe nứt từ từ khép lại, không gian đã sụp đổ cũng lại khôi phục một cách hoàn hảo. Trong ánh mắt kinh ngạc của ba người bọn họ, vết tích sụp đổ dần dần lui xa, tầng tầng sương khói mờ mịt lại hoàn toàn khôi phục như cũ.

Đúng lúc này, trong lòng Nguyễn Phong chợt như đã sáng tỏ được điều gì, ánh mắt nhìn về phía xa xa trong làn sương khói mờ mịt bỗng hiện lên vẻ chờ đợi. Từ cuối chân trời nơi sương khói mờ mịt bao phủ bỗng chốc loé lên một tia sáng lấp lánh ánh vàng. Tia sáng dần chiếu rọi về phía Nguyễn Phong, chờ cho tia sáng tiến đến gần thì ba người bọn họ mới nhìn được rõ ràng: tia sáng ấy lại chính là một con đường. Con đường cứ thế kéo dài, đến trước bức tường mới hoàn toàn dừng lại. Trên bức tường lúc này đã tự động mở ra một khung cửa hình tròn có viền hoa văn tinh tế như mây như gió, mà trước khung cửa chính là con đường ánh sáng vàng lấp lánh.

Nguyễn Phong thử bước lên con đường, chỉ thấy cảnh vật trước mắt thoáng cái đã hoàn toàn biến đổi. Chờ khi hắn nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh thì phát hiện ra tâm thần đã trở về với thể xác, hắn đã rời khỏi thế giới tinh thần mà trở về thế giới thực. Vội vàng nhắm mắt lại khai mở tâm nhãn, Nguyễn Phong phát hiện ra trong tâm thần hắn đã xuất hiện một con đường lấp lánh ánh vàng. Đặt chân lên con đường ánh sáng, cảnh vật xung quanh lại biến đổi một cách chóng mặt, đến khi nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh thì Nguyễn Phong mới nhận ra hắn đã lại tiến vào không gian tinh thần của chính mình.

"Anh Phong, thế nào rồi?"

Nhóc Lục Phong vội vã lên tiếng hỏi hắn, trên mặt lộ rõ vẻ chờ mong. Mà Tịnh Liên đứng một bên tuy vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhưng Nguyễn Phong nhận ra được trong ánh mắt nàng có sự mong đợi háo hức vô cùng. Mím cười gật đầu với hai người, Nguyễn Phong thoải mái đáp lời:

"Ha ha, anh đã tìm được con đường kết nối với không gian tinh thần rồi. Chờ chút nữa các em cũng thử nghiệm xem có thể thông qua con đường này để đi đến thế giới thực không nhé."

"Hoan hô, vậy là em sắp được ra ngoài đi chơi rồi. Chúng ta thử nghiệm luôn đi anh Phong"

Nhóc Lục Phong vui vẻ hoan hô một tiếng, lại vội vã thúc giục Nguyễn Phong mau mau thử nghiệm một phen. Nguyễn Phong thấy vậy cũng chỉ bật cười vui vẻ, dẫn theo nhóc Lục Phong bước lên con đường ánh sáng.

*****

Phù lễ sinh.

Trong một cái sân nhỏ yên tĩnh thanh tịch, Vũ Ngôn một thân quần áo xanh đã bạc màu vì thời gian lúc này đang lẳng lặng đứng yên giữa sân, ánh mắt ông nhìn về nơi xa xăm giống như đang hồi tưởng lại những kỷ ức không biết từ năm tháng nào. Bất chợt, ánh mắt ông đột ngột thay đổi, để lộ rõ nét vui mừng khôn tả. Từ trong gian phòng duy nhất tại nơi đây đột nhiên lan tỏa ra một cơn sóng vô hình. Cơn sóng rất nhẹ tưởng như khó có thể cảm nhận được lại chẳng thể thoát khỏi sự cảm ứng của Vũ Ngôn. Nói tiếp ngay sau cơn sóng, tầng mây trên trời đột nhiên cũng bị tách ra. Từ trên trời, một cột sáng lấp lánh ánh vàng đột nhiên rọi xuống căn phòng, dường như chẳng gặp chút trở ngại nào mà chiếu lên thân thể của người thanh niên đang ngồi nhập định trên giường. Cột ánh sáng vàng cũng chẳng tồn tại lâu, chỉ trong nháy mắt đã tan biến, thế nhưng những biến hóa đến đây vẫn chưa kết thúc. Phong nguyên tố trong cả cái sân bỗng nhiên xao động kịch liệt, thi thoảng còn lan truyền ra từng đợt cảm xúc mơ hồ, dường như là vui mừng, dường như là thần thiết. Vũ Ngôn nhìn những biến đổi liên tục xảy ra mà chỉ mỉm cười lắc đầu:

"Đứa nhóc này, làm chuyện gì cũng thích khiến cho người khác chú ý mà."

Lời Vũ Ngôn vừa dứt, người thanh niên đang ngồi tĩnh tọa trong phòng cũng chợt mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 179: Thầy – Cha.

"Ha ha ha... hi hi hi..."

Trong sân nhỏ, từng trận gió nhẹ nhàng xao động cuốn tung từng mảnh hoa tuyết trắng tinh. Đây đó, tiếng cười trong trẻo của trẻ nhỏ quanh quẩn trong gió, khiến người ta nghe được mà không khỏi sinh ra lòng yêu mến. Gió tung tăng vui đùa, gió vội vã cuốn đến, gió thanh thoi lướt qua... gió biểu hiện tình cảm muôn hình muôn vẻ, trong sáng mà ngây thơ, thánh thiện. Chẳng biết từ lúc nào, những cơn gió đã đẩy bật cửa sổ mà ulla vào căn phòng duy nhất trong sân, tình nghịch vờn quanh Nguyễn Phong như những đứa trẻ nhỏ gặp được người thân, vui sướng vô cùng!

Nguyễn Phong sau khi bước ra khỏi thế giới tinh thần liền cảm nhận được một cách rõ ràng những dao động cảm xúc của từng cơn gió, hay nói đúng hơn là của những nguyên tố phong hệ xung quanh hắn. Khe khẽ mỉm cười đầy vẻ yêu thương, Nguyễn Phong nhẹ giơ tay xoa những cơn gió, tựa như đang

xoa đầu một đứa nhóc đáng yêu vậy. Mấy chục con gió quanh mình hần nhất tề xoay tròn nhanh hơn, phát ra từng đợt cảm giác càng thêm thân thiết, có vẻ như chúng rất thích được Nguyễn Phong “xoa đầu” như vậy. Tốc độ xoay của mỗi con gió càng lúc càng nhanh, dần dần cả mấy chục con gió cùng nhau tụ lại một chỗ, nháy mắt đã đan xen lại với nhau thành một khối cầu gió cực lớn.

“Tách!”

Một âm thanh nhỏ bé nhưng lại rất rõ ràng bất chợt vang lên, khối cầu gió từ từ tách ra làm đôi. Bên trong khối cầu gió lại bỗng nhiên xuất hiện một chú nhóc bộ dáng kháu khỉnh đáng yêu, cái đầu tròn tròn ngộ nghĩnh, mấy chòm tóc tơ đen nhánh, lại thêm chiếc áo ngắn tay màu xanh lá càng làm tăng thêm vẻ ngây thơ của chú nhóc. Vừa mở mắt ra, chú nhóc chợt nhìn khó khăn khắp nơi một hồi, sau đó mới vui vẻ cười một tiếng:

“Hi hi, em thật sự được ra ngoài rồi! Anh Phong, anh đúng là anh trai tuyệt nhất, hi hi hi.”

Chú nhóc này nào phải ai xa lạ mà chính là nhóc Lục Phong. Đôi ánh mắt hiện lên vẻ tò mò, chú nhóc nhẹ nhàng đáp xuống đất rồi vội vàng chạy ngay ra ngoài phòng ngắm nhìn. Ở ngoài sân, Vũ Ngôn đã sớm chú ý tới biến hóa của Nguyễn Phong, lúc này lại bất ngờ nhìn thấy nhóc Lục Phong bước ra ngoài cửa. Vũ Ngôn cẩn thận quan sát chú nhóc này, khi bắt gặp được ánh mắt tò mò hiếu kỳ của chú nhóc nhìn lại mình thì không khỏi kinh ngạc. Dù đã biết rõ chú nhóc trước mắt là chân hồn của Nguyễn Phong, thế nhưng vẻ thông minh linh hoạt của chú nhóc khiến Vũ Ngôn tưởng như đây là người thật vậy. Nếu như đem ra so sánh, chú nhóc này thực sự quá “nhân tính”, chân hồn của các thư pháp gia khác khó mà bì kịp, may ra chỉ có những loại chân hồn sinh ra từ linh vật trong trời đất mới có thể có được trí tuệ như thế. Thư pháp gia vốn chú trọng khả năng khống chế nguyên lực! Nghĩ đến đây, Vũ Ngôn lại cảm thấy vui thay cho Nguyễn Phong. Có được một chân hồn đầy nhân tính như vậy đúng là niềm hạnh phúc lớn nhất đối với mỗi thư pháp gia. Mỉm cười đầy vẻ hiền từ hòa ái, Vũ Ngôn nói với Lục Phong:

“Chú nhóc kháu khỉnh thật, lại đây để ta xoa đầu một chút nào.”

Lục Phong ánh mắt vẫn tràn ngập tò mò ngắm nhìn người đàn ông trung niên trước mắt, vừa thấy Vũ Ngôn bước lại gần thì không khỏi lo lắng, thế nhưng khi chú nhóc bộ dáng ông hòa ái dễ gần thì lòng cũng bình tĩnh lại, vui vẻ để cho ông ta xoa đầu một phen. Đúng lúc này, Nguyễn Phong vừa bước ra cửa chợt lên tiếng:

“Sư phụ!”

Vũ Ngôn nhìn thấy Nguyễn Phong thì nét cười càng rõ ràng, gật đầu một cái mà nói:

“Con có thể bình yên rời khỏi không gian tinh thần là tốt lắm, thật khiến cho sư phụ cảm thấy yên lòng.”

Nguyễn Phong vừa nghe được những lời này thì bất chợt cảm thấy trước mắt như nhòe lại. Trải qua một giấc mộng dài trong thế giới tinh thần, tâm tình của Nguyễn Phong lúc này bỗng trở nên nhạy cảm lạ thường. Từ trong lời nói của Vũ Ngôn, hẳn rõ ràng cảm nhận được từng tia tình cảm ẩn từ âm áp như của một người cha dành cho con trai. Chẳng cần kể đến công lao dạy dỗ nặng như núi, chỉ riêng phần tình cảm này của Vũ Ngôn cũng đã để Nguyễn Phong kính trọng sư phụ vô cùng. Kể từ lúc này, trong lòng hẳn lại có thêm vị trí của một người cha, một người cha có công ơn dạy dỗ. Chắp tay khom người làm lễ với Vũ Ngôn, Nguyễn Phong nghẹn ngào đáp lời:

“Sư phụ, con đã tìm được không gian tinh thần của con, may mắn không làm phụ lòng quan tâm của người.”

“Ha ha, thế là tốt lắm. Thôi, ta không quấy rầy con nữa, con cứ từ từ làm quen với không gian tinh thần đi nhé.”

Chờ cho Vũ Ngôn đã bước đi xa, nhóc Lục Phong lúc này mới níu tay Nguyễn Phong mà nói:

“Anh Phong, anh dẫn em đi chơi đi. Nơi này chắc là có nhiều trò hay lắm, em không đợi được nữa rồi!”

“Ha ha, được rồi, để anh dẫn em đi dạo phố nhé.”

Tâm tình đã dần bình tĩnh lại, Nguyễn Phong lúc này mới vui vẻ đáp lời của nhóc Lục Phong. Hai người nhanh chóng bước ra khỏi phủ lễ sinh, rời khỏi khu phía đông thành Đông Long, hòa mình vào trong dòng người nhộn nhịp nơi phố phường kinh đô sầm uất.

*****

Trung ương thành Đông Long

Bộ Hình

Mạc Tĩnh Duy – quan thượng thư bộ hình, vốn là một người rộng rãi, phẩm hạnh làm quan cũng có thể nói là tốt: làm việc cẩn thận, không nhận hối lộ không sợ uy quyền, phân xử đúng sai rõ ràng. Chính nhờ những đức tính ấy mà ông rất được nhân dân yêu quý, quan hệ với bạn bè đồng僚 cũng vô cùng hữu hảo. Có thể nói, cuộc đời của ông cũng đã sống một cách đáng giá.

Kì thật Mạc thượng thư cũng không phải là người dòng họ Mạc danh giá nổi tiếng tại kinh đô, trái lại ông lại có xuất thân nghèo khó vô cùng. Chẳng qua người có tài thì dần dần cũng sẽ trở nên nổi bật, Mạc Tĩnh Duy cũng không ngoại lệ. Trong một khoa thi văn do triều đình tổ chức cách đây hai mươi bảy năm, Mạc Tĩnh Duy giành được vị trí trạng nguyên bằng tài năng nổi bật. Lại trải qua mấy lần đi sứ thành công khiến cho uy thế của Đại Việt trong mắt các nước láng giềng càng thêm tăng cao, ông được hoàng đế cất nhắc giao cho trọng trách. Mạc thượng thư cho đến nay vẫn luôn vui vẻ với cuộc sống của mình, thế nên trên mặt ông luôn có vẻ hòa nhã thân thiết. Chỉ có điều, ngày hôm nay Mạc thượng thư lại không cách nào vui vẻ cho được, bởi ông đang gặp phải một tình huống rất khó xử.

Trước mặt Mạc thượng thư lúc này đang bày một chồng dày giấy tờ ghi chép lại những vụ án mới phát sinh trong thời gian gần đây tại thành Đông Long. Trong số này có đến hơn một nửa giấy tờ là ghi chép về những vụ sát nhân một cách bí ẩn khiến cho lòng người hoảng sợ. Nạn nhân được xác định danh tính đa phần đều là những người dân nghèo sống tại khu ổ chuột, về cơ bản thì những việc này sẽ chẳng đến tay của vị quan đứng đầu hình bộ nếu không phải vì thảm trạng của thi thể khi được phát hiện. Tình huống cơ bản của những vụ án này đều khá giống nhau, tất cả nạn nhân đều mất tích trong vòng hai ngày không để lại một chút dấu vết gì, giống như đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. Sau hai ngày, thi thể nạn nhân sẽ xuất hiện một cách kì lạ tại nơi đã biến mất khi trước, cũng hoàn toàn không có một chút dấu vết gì khả nghi. Một điểm khác biệt duy nhất giữa hai khoảng thời gian chính là nạn nhân đã chết, hơn nữa còn chết một cách thảm thiết.

Thi thể nạn nhân khi được tìm thấy hầu như đều còn nguyên vẹn, chỉ có điều thân thể đã khô quắt lại không còn một chút máu. Khi tiến hành các bước khám nghiệm tử thi kỹ càng hơn, quan lại phụ trách công việc này không một ai có thể giữ được cho tâm tình bình tĩnh trước hiện trạng của xác chết. Ngoại trừ khung xương cùng bộ da còn nguyên vẹn, tất cả nội tạng của nạn nhân đều đã biến mất, biến mất một cách kì dị bởi trên thân thể nạn nhân hoàn toàn không có một chút thương tích nào. Các vị quan lại phụ trách khám nghiệm tử thi dù cố hết sức nhưng cũng không thể tìm hiểu được thủ đoạn của hung thủ, cũng gần như không thể tìm ra bất cứ manh mối gì về vụ án. Nếu còn có điều gì có thể nhận biết từ những thi thể này thì đó chính là về mặt của người chết. Không một ngoại lệ, tất cả những thi thể ấy đều có chung một vẻ mặt là hoảng sợ, hoảng sợ đến cực độ, thậm chí mấy vị quan phụ trách khám nghiệm tử thi còn nghi ngờ rằng những người này thậm chí đã chết trước cả khi bị hút sạch máu huyết cùng nội tạng, chết bởi hoảng sợ!

“Ài, đau đầu thật. Mới có hơn một tuần mà đã có đến một trăm hai mươi bảy người bị sát hại, hung thủ thật sự là quá hung hăng. Tên hung thủ này, nếu ta mà bắt được người thì chắc chắn sẽ xử người bằng hình phạt đáng sợ nhất.”

Mạc thượng thư đưa tay bóp trán, trong lòng không khỏi một mối mà thở dài một hơi. Dù cho có là người tâm tính lương thiện đến mấy mà nhìn vào đồng giấy tờ này hẳn cũng sẽ sinh ra ý muốn giết chết tên hung thủ, huống hồ là một vị thượng thư đứng đầu bộ Hình. Chỉ đáng tiếc là hung thủ lại quá gian xảo, làm việc cẩn thận gọn gàng không có một kẽ hở nào khiến cho Mạc thượng thư không cách nào lần ra manh mối gì nữa. Dựa lưng vào ghế, Mạc thượng thư chăm chú nhìn vào ngọn lửa trên chiếc đèn dầu, trong lòng lại cẩn thận sắp xếp lại những thông tin về vụ án này một cách rõ ràng hòng tìm ra một điểm mấu chốt khả nghi. Chỉ có điều, ông lại không hề nhận ra rằng nguy hiểm đã sớm kề cận bản thân. Phía góc phòng, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một làn khói đen dày đặc!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 180: Âm phù lưu.

Lạch tách... lạch tách...”

Ngọn lửa trong chiếc đèn dầu vẫn bập bùng cháy, cũng như dòng suy nghĩ đang liên tục vận động trong tâm trí Mạc thượng thư. Manh mối nằm ở đâu? Câu hỏi này đã quán lấy tâm trí ông suốt mấy ngày nay, khiến cho ông ăn không ngon ngủ chẳng yên. Rà soát lại một lần những manh mối đã phát hiện được, nét mặt Mạc thượng thư càng thêm đăm chiêu. Nhẹ nhàng nhấc ngón tay lên chiếc bàn gỗ hồng gụ - một loại gỗ có màu hồng và hương thơm đặc biệt có thể làm cho người ta cảm thấy tỉnh táo, Mạc thượng thư rút cục cũng quyết định tự mình đi kiểm tra tử thi một lần. Dù sao cũng có những việc phải tự mình nhìn thấy mới rõ ràng, biết đâu còn có manh mối gì đã bị bỏ sót.

“Xoạt!”

Vừa lúc Mạc thượng thư chuyển thân đứng dậy, một trận khói đen từ phía góc phòng đột ngột bùng lên lao thẳng về phía ông. Khói đen đậm đặc như mực tạo cho người ta cảm giác nặng nề khó chịu, thế tới như sóng cuốn càng lúc càng mãnh liệt, chỉ nháy mắt đã chồm sát tới phía Mạc thượng thư. Trái ngược với vẻ ngoài thư sinh hơi gầy gò yếu ớt của mình, tinh thần Mạc thượng thư vào lúc này lại bỗng chốc mạnh mẽ lạ thường.

“Hừ!”

Một âm thanh lạnh lùng chợt dấy lên từng đợt sóng không khí cuốn về phía đám khói đen. Khói đen vừa chạm vào sóng khí liền bị đánh cho tan tác, chỉ có điều đám khói đen lại bền bỉ vô cùng, nháy mắt đã tụ tập lại cùng một chỗ, uy thế còn có phần mạnh mẽ hơn so với khi nãy. Trong đám khói đen, người ta có thể mơ hồ thấy được một gương mặt tà ác vô cùng, cái mồm ngoác rộng để lộ ra từng đám răng tua tủa đặc một màu đen.

“Gràoooooooo!”

Gương mặt trong đám khói đen gầm một tiếng điên cuồng, tiếp đó lại cuộn cuộn đổ ập về phía Mạc thượng thư. Khuôn mặt Mạc thượng thư vẫn giữ nguyên một vẻ nghiêm túc lạnh lùng, cặp mắt ông trong một giây phút bất chợt lóe lên từng tia sáng màu vàng kim, khiến cho ông càng thêm phần uy nghiêm. Chợt, ông rút từ trong ống tay áo ra một tấm thẻ bài bằng gỗ sơn màu đỏ chót, trên mặt có viết một chữ thật to theo lối cách điệu, nhìn qua chẳng thể đoán rõ nghĩa nhưng vẫn khiến người ta cảm nhận được sự uy nghiêm. Năm ngón tay trái nhanh chóng bắt ấn, tay phải ném mạnh tấm thẻ gỗ về phía đám gỗ đen, về mặt trang nghiêm lạnh lùng, Mạc thượng thư chợt hét to một tiếng:

“Áp!”

Lại một trận sóng khí điên cuồng lan tỏa ra, nháy mắt đã tụ tập hết lên tấm thẻ gỗ màu đỏ. Cả tấm thẻ bài bỗng chốc phát ra ánh sáng vàng kim xen lẫn

từng tia sáng đỏ chói, trên không trung chợt xuất hiện một chữ “Áp” thật lớn lấp lánh hai màu vàng đỏ. Chữ “Áp” mang theo uy thế nặng nề tựa như núi đè ép về phía trận khói đen. Hai bên vừa va chạm đã lập tức phân ra mạnh yếu, chữ “Áp” nặng như núi nháy mắt đã ép chặt đám khói đen xuống mặt đất. Gương mặt tà ác trong đám khói đen điên cuồng giãy dụa, từng xúc tu hình thành từ khói đen cũng không ngừng quăn lên chữ “Áp” to lớn đang đè ép nó. Chữ “Áp” khe khẽ rung động từng đợt, biên độ càng lúc càng mạnh, thế nhưng đám khói đen mãi vẫn chưa thể thoát khỏi sự áp bức. Đúng lúc này, Mạc thượng thư lại rút ra thêm một tấm thẻ gỗ nữa, năm ngón tay trái cũng nhanh chóng biến đổi thành đủ loại ấn pháp.

“Hình!”

Hết to một tiếng, Mạc thượng thư lại ném ra tấm thẻ gỗ trong tay. Ba lớp sóng khí cuộn cuộn chớp mắt đã tập trung lên tấm thẻ bài, cả tấm thẻ đột nhiên nổ tung thành vô số mảnh, từng mảnh gỗ lại hợp lại cùng nhau thành một chữ “Hình” đỏ chói như máu. Chữ “Hình” mang theo khí thế sát phạt khó chống đánh mạnh vào đám khói đen, khiến cho đám khói đen nháy mắt đã tan rã không thể hội tụ. Gương mặt nanh ác trong đám khói đen giận dữ rít gào:

“Âm phù lưu, không ngờ các ngươi vẫn còn tồn tại đến tận bây giờ. Hừ, ngươi cứ chờ đó, lần sau gặp lại ngươi sẽ không được may mắn như hôm nay đâu.”

“Hừ, ma tộc? Hóa ra là các ngươi đứng sau những vụ mất tích bí ẩn tại trong những ngày gần đây. Dám tới làm loạn tại nơi ta phụ trách, dù có là ma cũng phải bị xử lý.”

Mạc thượng thư bộ dáng lạnh lùng dừng dừng, lời nói lại sắc bén vô cùng như hàng ngàn lưỡi đao đánh tan đám khói đen còn sót lại. Chờ khi đám khói đen đã hoàn toàn tan biến, sắc mặt của Mạc thượng thư mới trầm hẳn xuống:

“Ma tộc lại xuất hiện, xem ra thế sự sắp không còn yên ổn nữa rồi.”

*****

Trong một căn nhà cuối con hẻm nhỏ tại khu ổ chuột phía tây thành Đông Long

“Tên khốn! Không ngờ hần lại là một kẻ tu luyện theo âm phù lưu.”

Một kẻ khuôn mặt vô cùng bình thường đến mức không thể bình thường hơn được đang ngồi tĩnh tọa bỗng mở trừng hai mắt, giận dữ mà mắng lớn mấy tiếng. Ở phía đối diện với hần, một nữ tử trên mặt có đeo khăn che chỉ để lộ ra đôi mắt như nước hồ thu lúc này chợt lên tiếng:

“Âm, sự việc thế nào rồi?”

“Thất bại rồi!”

“Đây đã là lần thứ hai ngươi thất bại trong tháng này!”

“Ta biết rồi!”

“Có lý do không?”

“Hần là một kẻ tu luyện âm phù.”

“Âm phù lưu? Chẳng phải bọn họ đã bị diệt tuyệt từ trận chiến cách đây một nghìn năm rồi hay sao?”

“Ta cũng không rõ, có lẽ chỉ là một phân nhánh nhỏ còn lưu truyền đến giờ.”

“Rất có thể là vậy. Nhưng dù có là âm phù lưu cũng không thể khiến ngươi dễ dàng thất bại như vậy được chứ.”

“Cánh giới của hần ít nhất cũng là bát quái!”

“Sao? Một tu luyện giả cấp bát quái thuộc âm phù lưu, vậy thì đúng là phiền phức. Đáng tiếc, thất bại này sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến kế hoạch của chúng ta. Những bước tiếp theo, càng phải thực hiện cẩn thận hơn.”

Nữ tử nọ nói đến đây thì liền dừng lại, sau một hồi trầm mặc mới tiếp tục lên tiếng. Ánh mắt liên tục chớp lên từng tia u ám, cuối cùng nữ tử này chỉ khẽ thở dài, thân nhiên nói với Âm

“Âm, ngươi cứ tiếp tục nhiệm vụ cũ đi, chúng ta cần phải tìm đủ lượng máu cần thiết để hoàn thành bước tiếp theo trong kế hoạch.”

“Ta biết rồi.”

“Vậy ta sẽ không quấy rầy ngươi nữa.”

Nữ tử vừa dứt lời liền xoay người rời đi, để lại một mình Âm trong căn phòng u tối.

“Lại thêm một kẻ cấp Bát Quái thuộc âm phù lưu, kế hoạch lần này e là sẽ gặp phải trở ngại lớn. Đáng tiếc, ta vốn muốn dựa vào kế hoạch này để giành được tiếng nói trong tộc, nhưng bây giờ xem ra chỉ còn cách xin sự hỗ trợ từ trong tộc mà thôi.”

Đứng một mình trên mảnh sân nhỏ phủ trắng tuyết, nữ tử nọ mệt mỏi thở dài một tiếng. Kế hoạch lần này thật sự đã làm hao tổn rất nhiều tâm sức của nàng, thế nhưng càng tiến gần bước cuối cùng, những vấn đề khó khăn lại càng nảy sinh thêm nhiều. Uyển chuyển lắc đầu một cái, nữ tử nọ nhanh chóng bước về phía một căn phòng tại góc đông nam. Đẩy cánh cửa phòng ra, toàn thân nữ tử nọ bỗng dấy lên một trận khói đen dày đặc che phủ hoàn toàn bộ dáng của nàng. Trong căn phòng vốn đã âm u tối tăm, theo mỗi bước tiến vào của nữ tử lại càng trở nên u tối hơn.

“Thịch!”

Nữ tử điềm nhẹ bước cuối cùng, cả thân thể nàng đã dừng lại tại trước một chiếc bàn đá ở giữa phòng. Một âm thanh nặng nề vang lên, rõ ràng chẳng phải tiếng bước chân của nữ tử mà càng giống với âm thanh khi mở một cánh cửa đá cả ngàn cân. Trên chiếc bàn đá chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một khe nứt tách đôi chiếc bàn thành hai nửa. Từ trong khe nứt, từng trận khói đen điên cuồng phun ra, tụ lại thành một quang khối đen nặng nề trước mặt nữ tử. Đám khói đen nhẹ nhàng xoay vần, dần hình thành một khuôn mặt mơ hồ. Đúng lúc này, khuôn mặt kia bỗng mở mắt, giọng nói êm ả trong trẻo như tiếng nước chảy:

“Thùy Tuyết, mọi việc thế nào rồi?”

*****

Nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng ra, Nguyễn Phong uể oải mang theo một đồng đồ linh kính đặt lên chiếc bàn duy nhất trong phòng. Cả một ngày hôm nay, ngoại trừ lúc chỉ bảo đám nhóc luyện võ, thời gian còn lại của hắn hầu như đều bị nhóc Lục Phong chiếm mất. Lắc lắc đầu mỉm cười, Nguyễn Phong không sao hiểu nổi tại sao một đứa nhóc lại có thể bền bỉ đến thế. Lúc đi dạo trên đường, nhóc Lục Phong gần như bị tất cả mọi thứ mới lạ thu hút, liên tục kéo Nguyễn Phong vào các cửa hàng trên đường mà thăm thú. Nếu Nguyễn Phong nhớ không nhầm thì hắn đã bị nhóc Lục Phong kéo vào đến hơn hai trăm cửa hàng, quả thật không phải là một việc dễ chịu gì, đến cả hắn cũng cảm thấy có phần mệt mỏi thể mà chú nhóc vẫn cứ tung tăng chạy nhảy như không có việc gì.

Lặng yên ngồi tĩnh tọa trên giường, nguyên lực trong cơ thể Nguyễn Phong nhanh chóng vận chuyển theo quỹ đạo rồi tập trung lại tại nê hoàn cung. Trong tâm trí Nguyễn Phong, cả quá trình đưa nhóc Lục Phong đến thế giới thật lại được hắn cẩn thận suy xét một lần. Ngoại trừ một lượng nguyên lực lúc đầu dùng để triệu hồi nhóc Lục Phong, hầu hết thời gian còn lại hắn đều phải tiêu hao một lượng nguyên lực khá nhỏ để duy trì trạng thái của chân hồn. Đặc biệt, những lúc chú nhóc hoạt động mạnh, lượng nguyên lực bị tiêu hao lại tăng lên đáng kể. Dựa vào biểu hiện hôm nay để xem xét, nếu hắn định thông qua nhóc Lục Phong để sử dụng bất cứ chiêu thức gì thì đều sẽ phải tiêu hao một lượng nguyên lực rất lớn, thậm chí tất cả nguyên lực hiện tại của hắn cũng không đủ để sử dụng. Thế nhưng nếu suy xét lại cẩn thận thì việc tiêu hao nguyên lực nhiều như vậy cũng là bình thường, bởi khi nhóc Lục Phong xuất hiện tại thế giới thực, hắn phát hiện ra khả năng cảm nhận nguyên lực của bản thân càng thêm nhạy bén, mà khả năng vận dụng nguyên lực cũng trở nên linh hoạt hơn hẳn. Chỉ riêng hai vấn đề này cũng đã xứng đáng với lượng nguyên lực phải tiêu hao, đó là chưa kể đến khi hắn thông qua liên hệ giữa bản thân và nhóc Lục Phong để thực hiện bất cứ đòn công kích nào thì uy lực cũng sẽ được tăng lên đáng kể. Ngẫm nghĩ một hồi, Nguyễn Phong lại tự bật cười một mình. Trước hắn đã có biết bao nhiêu thư pháp gia kiệt xuất nghiên cứu về vấn đề này, cũng chẳng phải vô cớ mà họ lại vẫn lựa chọn xây dựng không gia tinh thần để thông qua đó triệu hồi chân hồn hỗ trợ bản thân. Xem ra là hắn đã cá nghĩ rồi. Vừa lúc này, từ phía ngoài cửa sân chợt vang lên tiếng nói chuyện, mấy người Văn Thái đã trở về rồi!

“Đại ca, anh về rồi! Cả ngày hôm qua anh đi đâu thế, thật khiến cho tôi lo lắng.”

Mấy người Văn Thái, Trần Duy vừa thấy ánh đèn trong phòng Nguyễn Phong liền bước ngay vào phòng hắn, dồn dập hỏi han. Nguyễn Phong nghe vậy liền thoải mái đáp lời bọn họ:

“À, tôi đến tìm sư phụ để hỏi về một số vấn đề trong tu luyện ấy mà.”

“Vậy sao sáng nay anh không đến tham gia cuộc thi? Hại tôi tiêu tốn mấy chục đồng đặt cược vào anh đấy.”

“Vậy thì thực xin lỗi anh, ha ha, không bằng để tối nay tôi mời mọi người một bữa, coi như là bù đắp cho sự thất vọng của các anh.”

“Nếu được vậy thì tốt quá.”

“Nếu anh đã có lòng thì chúng tôi cũng xin nhận.”

“Nào, chúng ta mau đi thôi, nghe nói đêm nay lầu Thanh Thúy có tiết mục đặc sắc đấy.”

Sáu sĩ tử vui đùa tán chuyện, cùng nhau bước ra khỏi sân viện một linh ba. Trong sân viện, chỉ còn tuyết trắng vương đầy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 181: Vấn đề khó giải.

“Vù... vút... xoạt...”

Mới sáng sớm tinh mơ, nơi sân viện một linh ba đã không ngừng vang lên từng trận âm thanh xé gió. Nguyễn Phong một mình đứng giữa sân, ngọn thương trong tay liên tục vẽ lên trong không trung từng luồng sáng bạc lấp lánh. Thời gian gần đây, do liên tục phải tham gia thi đấu cho nên Nguyễn Phong cũng hiếm có thời gian luyện tập một cách thoải mái. Có lẽ cũng vì vậy nên Nguyễn Phong rất coi trọng khoảng thời gian rảnh rỗi hiếm hoi này, tất cả tinh thần của hắn đều tập trung lên từng động tác. Bất kể là sức mạnh, tốc độ, phương hướng hay cả khí thế trong chiêu thức cũng được hắn cẩn thận cảm nhận. Ngọn thương trong tay Nguyễn Phong điều khiển càng lúc càng thoải mái, khi thì nhẹ nhàng mơ hồ như gió thoảng qua, khi lại hùng dũng mạnh mẽ như cuồng phong, có lúc nhịp nhàng chậm rãi như từng cơn gió mát đêm hè, lúc lại dồn dập như bão tố đáng sợ.

Cặp mắt của Nguyễn Phong chẳng biết đã nhắm lại từ lúc nào, từng lỗ chân lông trên cơ thể Nguyễn Phong cũng dần mở rộng, cảm giác của Nguyễn Phong đối với thế giới xung quanh lại càng thêm rõ ràng. Cả tinh thần và thân thể hắn lúc này đã vô tình mà tiến vào một trạng thái kì lạ, trong cảm nhận của Nguyễn Phong chỉ còn lại từng bóng thương rõ ràng và mạch lạc, chỉ cần tâm ý hắn khẽ chuyển là ngọn thương cũng chuyển theo, dễ dàng chẳng khác nào điều khiển một bộ phận của cơ thể. Đúng lúc này, tâm thần Nguyễn Phong chợt động. Trong thế giới cảm nhận của hắn bỗng chốc xuất hiện thêm vô số đám mây nguyên tố thuần hai màu đỏ và xanh nhạt, chính là hai loại nguyên tố gió và lửa rất thân thuộc với Nguyễn Phong. Từng đám mây nguyên tố bị ngọn thương trên tay Nguyễn Phong hấp dẫn, bóng thương mỗi khi di động lại kéo theo phía sau từng vệt mây hai màu rực rỡ, uy lực cũng bỗng chốc tăng mạnh hơn hẳn.

“Vù... Roạt!”

Ngọn thương trong tay Nguyễn Phong chợt chuyển nhanh, mũi thương ma sát mạnh mẽ với không khí tóe ra từng chùm hoa lửa. Một ngọn lửa bất chợt bùng lên trên thân thương, khiến cho uy thế trong mỗi đòn đánh đột nhiên tăng vọt. Chỉ thấy thương pháp của Nguyễn Phong càng lúc càng mạnh bạo, bóng thương đỏ rực như lửa tràn ngập cả một khoảng không gian xung quanh hắn, nhìn từ ngoài vào cảm tưởng thật chẳng khác nào một ngọn lửa rừng rực cháy. Bất chợt, thể thương đang mãnh liệt đột ngột dừng hẳn lại. Cả thân thể Nguyễn Phong hơi khom xuống, mũi thương chúc xuống đất lặng yên không tỏa ra một chút khí thế nào. Một ngọn lửa đang cháy hừng hực lại bỗng dưng yên lặng xuống, vậy chỉ có thể là sự chuẩn bị cho một đợt bùng nổ càng thêm dữ dội.

“Rào! Uyñh!”

Quả không ngoài dự đoán, ngọn thương trong tay Nguyễn Phong sau khi đã tích súc đủ lực lượng liền mạnh mẽ quét mạnh lên không trung. Theo mũi thương chỉ đến bầu trời, một cột lửa đột nhiên bùng nổ, thể lửa như muốn thiêu đốt lên tận trời cao chói vọt.

Một đòn này khí thế tỏa ra mãnh liệt đến đáng sợ, cả sân viện dường như cũng rung rinh dưới uy lực của chiêu thức. Tiếng hô hoán từ khắp bốn phía ký túc xá liên tục vang lên, không ít sĩ tử cuống cuồng lao ra khỏi phòng riêng, đứng thành một hàng người hỗn loạn dọc theo con đường chính trong ký túc xá. Ngay cả hai người Trần Duy và Văn Thái cũng không ngoại lệ, đều bị chiêu thức này của Nguyễn Phong làm cho hoảng hồn một phen. Còn may là hôm nay diễn ra vòng thi văn thứ hai nên một lượng lớn sĩ tử đã đến trường thi từ sớm, nếu không thì số người bị kinh động sẽ còn lớn hơn nữa.

Trái ngược với hoàn cảnh náo loạn xung quanh, Nguyễn Phong lúc này lại lặng yên đứng giữa sân viện, hai mắt nhắm chặt mà cảm nhận về một chiêu vừa rồi. Từng động tác lần lượt được hắn hồi tưởng lại, từng sự biến đổi của dòng nguyên lực cũng không thoát khỏi tâm trí hắn. Nguyễn Phong khẽ khẽ nhủ thầm lại, hắn nhớ rõ ràng trong một chiêu vừa rồi hắn cố gắng kết hợp hai loại nguyên tố phong và hỏa, thể nhưng đám nguyên tố ấy chỉ kết hợp về mặt hình thức mà thôi, trên thực tế giữa bọn chúng vẫn còn những khoảng cách nhất định. Uy lực của một chiêu vừa rồi thực ra vẫn chưa đạt đến mức tối đa, nếu có thể kết hợp hoàn toàn hai loại nguyên tố này thì uy lực chắc chắn sẽ được đề cao đến một tầng thứ mới. Nếu đám sĩ tử đang kinh ngạc vì uy lực một chiêu này mà biết được suy nghĩ trong lòng hắn, chỉ e rằng bọn họ sẽ vội vã mà thu dọn hành lý chuyển ra ngoài ký túc xá ngay mất.

“Đại ca, lần này thì phiền phức lớn rồi đấy. Cả một đám sĩ tử đều bị uy thế trong một chiêu vừa rồi của anh làm ảnh hưởng, tôi chỉ e là đội bảo vệ tại ký túc xá sẽ không dễ yên chuyện này đâu.”

“Bọn họ cũng linh thật đấy, vừa nhắc đã đến rồi kia.”

Lời nói của Trần Duy và Văn Thái đã kéo Nguyễn Phong tỉnh lại từ dòng suy nghĩ. Vừa lúc ấy, một đội lính chợt bước vào trong sân viện một linh ba. Nhìn thấy ba người bọn Nguyễn Phong, đội trưởng đội thủ vệ cũng không dài dòng mà chỉ nói thẳng:

“Xin mời các cậu đi theo chúng tôi.”

Lời hắn vừa dứt, mấy người lính còn lại đã tiến lên vây nhóm người Nguyễn Phong vào giữa. Ba người bọn họ cũng chỉ có thể đi theo đội lính bảo vệ này, dù sao đây cũng là lỗi do Nguyễn Phong gây ra.

*****

Mất cả một buổi sáng để trình bày và giải thích, lại tốn không ít thời gian lập bản cam kết sẽ không tái phạm, ba người Nguyễn Phong cuối cùng cũng có thể trở về sân viện của mình. Trên đường đi, Nguyễn Phong vẫn luôn bảo trì trầm mặc, tâm trí dường như đều tập trung vào những suy nghĩ riêng của bản thân. Trần Duy thấy vậy không kim được mà hỏi:

“Đại ca, từ sáng đến giờ anh làm sao vậy? Có chuyện gì trong khó giải quyết hay sao, có gì cứ nói ra cho hai người chúng tôi nghe với. Nhiều người thì cũng nhiều ý kiến, càng dễ giải quyết vấn đề hơn mà.”

Văn Thái cũng khẽ gật đầu bày tỏ sự đồng tình với ý kiến của Trần Duy. Nguyễn Phong thấy vậy thì khẽ thở dài một tiếng, sau đó liền đem vấn đề nghi hoặc trong lòng ra bàn bạc với hai người bọn họ. Sau khi nghe được nghi vấn của Nguyễn Phong, hai người còn lại cũng lập tức lâm vào trầm mặc. Qua một lúc lâu mà vẫn không ai nghĩ ra được lời giải đáp, cuối cùng Trần Duy chỉ đành đưa ra ý kiến:

“Đại ca, hay là chúng ta đem vấn đề này đi hỏi sư phụ đi.”

Ý kiến của hắn nhanh chóng nhận được sự ủng hộ của hai người còn lại. Cả ba người cùng nhau đến phủ Hoàng lễ sinh, thế nhưng đến nơi rồi bọn họ mới biết được Vũ Ngôn có việc đã ra ngoài từ sớm.

“Không thể hỏi sư phụ thì chúng ta thử tìm đáp án từ trong sách vở vậy. Vừa hay trong kinh thành có một thư viện do triều đình mở ra, sách vở tư liệu được lưu giữ trong đó khá phong phú, có lẽ sẽ có được đáp án cho vấn đề này.”

Trần Duy nói rất quả quyết, sau đó liền đi trước dẫn đường. Rời khỏi khu phía đông trầm lặng uy nghiêm, bốn người bọn họ vòng lên khu phía bắc thành Đông Long, dọc theo tuyến đường chính của thành bắc mà đi đến thư viện.

Từ xa nhìn lại, người ta có thể dễ dàng thấy được một toà kiến trúc nổi bật lên trên trục đường lớn này, ấy chính là thư viện do triều đình mở ra. Mái vòm cong cong lát gạch ngói đỏ tươi được điêu khắc tinh tế, phủ thêm một lớp tuyết trắng tạo nên cảm giác cổ kính mà lại thanh nhã, huy hoàng mà cũng rất trang trọng, không hổ danh là nơi lưu giữ kho tàng kiến thức đồ sộ nhất cả nước Đại Việt. Cả tòa thư viện gồm bốn tầng, diện tích từng tầng nhìn qua đều rất lớn, đủ để biết được bên trong cất giữ một lượng lớn tri thức được đúc kết từ ngàn đời nay của các bậc hiền nhân. Bước vào bên trong tòa thư viện, ba anh em Nguyễn Phong càng bị khung cảnh đồ sộ nơi đây làm cho kinh ngạc. Bên trong mỗi một tầng đều được bố trí trần pháp mở rộng không gian, khiến cho diện tích từng tầng lớn hơn rất nhiều so với từ bên ngoài nhìn vào. Từng giá sách lớn được bày thành hàng thành lối, khiến cho Nguyễn Phong không khỏi sinh ra cảm giác như đi lạc vào mê cung. Nơi nơi chỉ toàn sách là sách, ngoài ra không còn bất cứ thứ gì khác. Ba người bọn họ đi dọc theo những giá sách này một hồi lâu, thế nhưng hiếm hoi lắm mới bắt gặp được một bóng người khiến bọn họ không khỏi cảm thán: thư viện này thật quá rộng!

Dựa theo tấm bản đồ phân bố sách được treo phía cuối mỗi giá sách, ba người bọn họ cuối cùng cũng tìm đến được nơi lưu trữ tư liệu cần thiết. Càng là vấn đề quan trọng trong cuộc sống thì càng được nhiều người để tâm chú ý, lượng tư liệu về vấn đề đó cũng càng thêm phong phú. Đối với tu luyện giả, vấn đề tu luyện chắc chắn là vấn đề quan trọng nhất, chính vì vậy nên lượng tư liệu lý giải về tu luyện lưu giữ ở đây cũng nhiều vô cùng. Lặn tìm trong đồng tư liệu dày đặc như rừng cả một buổi chiều, Nguyễn Phong cuối cùng cũng tìm ra được một vài manh mối có liên quan đến vấn đề của hắn. Chỉ có điều những manh mối này lại khiến hắn không khỏi thất vọng, bởi đa phần những manh mối này đều cho thấy rằng phải đạt đến đẳng cấp ngũ hành mới có thể lý giải được vấn đề về sự kết hợp giữa các loại nguyên tố. Mà càng khiến cho Nguyễn Phong thất vọng hơn là những tư liệu tại đây chỉ có thể lý giải đến vấn đề của đẳng cấp Bát Quái, hầu như không có bất cứ tư liệu nào có thể đạt đến trình độ Ngũ Hành. Thực ra thì điều này cũng không khó giải thích. Cấp bậc tu giả tại nước Đại Việt cao nhất chỉ đạt đến Bát Quái cho nên tư liệu liên quan đến việc tu luyện cũng chỉ có thể đạt đến cảnh giới Bát Quái mà thôi. Còn những người có cảnh giới cao hơn đa phần đều ẩn cư không quản chuyện đời để tiện bề tập trung vào con đường tu luyện, điển hình như sư phụ Vũ Ngôn của hắn đó thôi.

Tạm gác nghi vấn trong lòng sang một bên, ba anh em Nguyễn Phong quyết định rời khỏi thư viện. Vừa bước ra khỏi thư viện, Văn Thái đột ngột dừng bước lại, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía cuối con đường. Hai người Nguyễn Phong và Trần Duy không khỏi ngạc nhiên về biểu hiện của Văn Thái, dõi theo ánh mắt hắn nhìn lại chợt phát hiện ra một bóng người. Bóng người nọ nhìn khá quen mắt, dường như đã từng gặp ở đâu đó rồi, thế nhưng hai người bọn họ trong thời gian ngắn lại không cách nào nhớ ra được. Đúng lúc này, chợt Trần Duy chỉ tay hô to một tiếng:

“Tôi nhớ ra rồi, hắn ta chính là đối thủ đầu tiên của Văn Thái, tên là Phương Thanh Mộc.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 182: Theo dõi.

Phương Thanh Mộc vội vàng bước đi trên con đường vắng, thi thoảng lại quay đầu nhìn ra xung quanh, bộ dạng tràn ngập sự cảnh giác xen lẫn với lo lắng.

Ngày mùa đông, trời chuyển tối sớm. Những tia sáng cuối cùng của một ngày ngắn ngủi cũng đã rời xa, bỏ lại mặt đất hiu quạnh trong đêm. Chẳng biết tại sao, Phương Thanh Mộc lúc này lại cảm thấy bản thân như đang bị cô lập trong màn đêm tăm tối.

Đúng vậy, chính là sự cô lập!

Rõ ràng trên đường vẫn có người qua lại, thế nhưng chỉ vài bóng người thưa thớt lại chẳng đủ để xóa tan đi cái cảm giác kì lạ ấy, thậm chí càng khiến cho Phương Thanh Mộc cảm thấy cô quạnh hơn giữa thành thị sầm uất nhất Đại Việt này.

Bầu không khí đêm nay thật là khó chịu!

Thứ cảm giác một mình bước đi trong bóng đêm ấy thật áp lực, đặc biệt là khi bóng đêm chẳng yên tĩnh. Đã có vài lần Phương Thanh Mộc nghe được tiếng xé gió đuổi theo mình, thế nhưng những âm thanh ấy thật quá xa xôi và mơ hồ khiến cho người ta khó phân biệt được đó là sự thực hay chỉ là thần hồn nát thần tính. Vài cơn gió đêm chợt lướt qua, phả vào lòng người thứ một cảm giác băng giá và lạnh lẽo. Bất chợt, Phương Thanh Mộc trong lòng sinh ra cảnh giác, đôi tay vẫn nhét trong túi áo đột ngột vung lên đánh ra mấy tầng sóng nước.

“Bụp!”

Âm thanh bẽ gãy nặng nề vang lên, một thân cây khẳng khiu ven đường đã bị chường pháp như sóng nước đánh thành mấy đoạn. Phương Thanh Mộc thờ phào một hơi, hóa ra chỉ là gió lay cành cây mà thôi. Xem ra bản thân đã quá nhạy cảm rồi!

Phía xa xa, trong một góc đường, vài ánh mắt lặng yên dõi theo bóng dáng Phương Thanh Mộc. Ánh mắt sắc bén như dao, dễ dàng xé toang màn đêm tăm tối mà bám sát hành tung của mục tiêu, dù cách xa nhưng vẫn có thể khiến cho mục tiêu cảm nhận được áp lực đè nặng.

Thuật theo dõi thật đáng sợ!

Áp lực mơ hồ như có như không, thế nhưng vô hình chung lại tạo nên một tảng đá đè nặng trong lòng kẻ bị theo dõi. Dưới ảnh hưởng của sự đe dọa tiềm ẩn, từng sợi dây thần kinh của kẻ bị theo dõi không tự chủ được mà bị kéo căng như dây đàn. Và chỉ cần mục tiêu để lộ ra chút yếu điểm nào thì e rằng những tên “thợ săn” sẽ không do dự mà ra tay tiêu diệt mục tiêu ngay lập tức. Mà càng đáng sợ hơn là, ngoại trừ ánh mắt sắc bén ra thì những kẻ này chẳng để lộ chút dấu vết gì, thân hình bọn chúng dường như đã hoàn toàn hòa nhập vào đêm tối.

“Đội trưởng, mục tiêu đã buông lỏng cảnh giác, chúng ta có nên ra tay hay không?”

Một kẻ bắt chợt lên tiếng, âm thanh lạnh lùng vô cảm như băng giá khiến cho người khác không kịp được mà muốn xa lánh. Đáp lại hắn cũng là một âm thanh cứng nhắc và lạnh lẽo vô cùng, dường như không sót lại chút tình cảm nào:

“Chưa đến lúc. Chờ mục tiêu tiến vào khu vực vắng vẻ hơn thì hãy ra tay.”

“Rõ, thưa đội trưởng.”

*****

Trước cửa thư viện, ba anh em Nguyễn Phong đang lảng lảng quan sát Phương Thanh Mộc ở phía xa xa. Trần Duy bắt chợt lên tiếng:

“Kẻ này bộ đáng vội vàng vàng, tác phong lại kín đáo lên lút, hơn nữa vừa đi còn vừa quan sát trước sau, thật không giống dáng vẻ của người lương thiện. Đại ca, Văn Thái, hai anh nói xem chúng ta có nên theo dõi hắn không?”

Văn Thái vừa nghe thấy đề nghị của Trần Duy liền hừ một tiếng mà đáp lời:

“Hắn và chúng ta không có quan hệ, cũng không có khúc mắc, việc gì phải theo dõi? Chúng ta lại cũng không phải là quan sai của triều đình, cũng chẳng nên quản những việc này làm gì cho một thân.”

Trần Duy nghe vậy lại cười ha hả, ngón tay chỉ chỉ về phía Văn Thái mà nói:

“Ha ha, anh vừa rồi không nói lời thật lòng nhé. Không có khúc mắc ư? Vậy thì ai vừa mới nhìn thấy hắn đã quan sát chằm chằm không tha? Không nên quản việc ngoài thân ư, Văn Thái mà tôi biết bình thường rất công bình chính trực, thấy việc chướng tai gai mắt là liền ra tay cơ mà. Đại ca, anh nói xem, phải chăng vừa nãy chúng ta nghe nhầm? Ha ha ha.”

Mỗi lời Trần Duy nói ra đều khiến sắc mặt Văn Thái thêm một phần khó coi, đến lúc hắn dứt lời thì vẻ mặt Văn Thái đã trở nên đáng sợ lạ thường, khiến người ta vừa nhìn thấy đều không dám đến gần để tránh rước lấy phiền phức. Trần Duy lại hồn nhiên coi như không có việc gì, vẫn thoải mái cười cợt đùa giỡn.

“Vút!”

Đúng lúc này, chợt một tiếng xé gió vọt qua bên tai bọn họ, âm thanh xa xôi mà mơ hồ khiến người ta chẳng nhận biết được đó là thực hay chỉ là ảo giác. Nguyễn Phong sắc mặt hơi biến đổi, mà vẻ mặt Trần Duy và Văn Thái cũng nghiêm trọng hẳn lên. Dựa vào kinh nghiệm trui rèn trong chiến đấu suốt nửa năm, bọn họ đã nhận ra âm thanh kia là thực. Đám người này tốc độ rất nhanh, hơn nữa khi di chuyển lại thường xuyên dựa vào bóng tối mà che dấu thân hình khiến cho kẻ khác khó lòng phát hiện. Đáng tiếc, cảnh giới chân hồn của Nguyễn Phong lại cao hơn bọn chúng một bậc, cảm ứng của hắn về sự dao động của nguyên tố trong không khí cũng mạnh mẽ vô cùng nên mới phát hiện được hành tung của đám người này.

“Đại ca, mới vừa rồi có kẻ đã vọt qua ngay trước mắt chúng ta đúng không?”

Trần Duy quay sang hỏi Nguyễn Phong. Trong số ba người bọn họ, cảnh giới của Nguyễn Phong là cao nhất, cảm ứng cũng là nhạy bén nhất.

“Đúng vậy, hơn nữa bọn họ còn nhắm vào Phương Thanh Mộc.”

“Vậy chúng ta có nên đuổi theo bọn chúng không?”

“Tất nhiên là phải đuổi theo rồi, bởi bọn chúng cùng một bọn với đám thích khách chúng ta gặp phải ở lầu Ngưng Bích.”

Đáp án của Nguyễn Phong khiến hai người còn lại đều phải giật mình. Trần Duy gấp gấp nói:

“Cái gì? Vậy chúng ta mau đuổi theo thôi, chớ để mất dấu bọn chúng.”

Trần Duy vừa dứt lời đã thấy Văn Thái nhanh chóng đuổi theo phương hướng của Phương Thanh Mộc. Trần Duy và Nguyễn Phong cũng không chậm

trẻ, cả hai cùng sử dụng tốc độ nhanh nhất lao vút vào trong bóng đêm.

*****

Phuong Thanh Mộc tâm tình vốn đã thả lỏng, lúc này lại đột ngột cảnh giác hẳn lên. Bước chân thong thả chợt dừng lại, Phuong Thanh Mộc quay đầu nhìn về phía sau một cách thận trọng. Trong tầm mắt của Phuong Thanh Mộc lúc này chỉ có một khoảng bóng đêm tăm tối bao phủ lên vạn vật, ngoài ra chẳng còn thứ gì khác đáng chú ý. Chỉ có điều cảnh Phuong Thanh Mộc lại nhạy cảm phát hiện ra hoàn cảnh vốn không bình lặng như những gì mình nhìn được. Dò xét một hồi mà không thu được kết quả gì, Phuong Thanh Mộc chợt lạnh lùng lên tiếng:

“Xuất hiện đi, ta biết các ngươi đang ẩn nấp trong bóng tối.”

Âm thanh theo gió đêm cuốn đi khắp con đường, đáp lại chỉ có sự tĩnh mịch lạnh lẽo. Phuong Thanh Mộc vẫn không buông lỏng cảnh giác, đôi tay bắt chợt vung lên đánh về một góc đường phía xa xa. Một con sóng cuộn cuộn đi trên không trung, nhảy mất đã ập đến phía góc đường.

“Bụp!”

Con sóng ập mạnh vào bờ tường nơi góc đường, từng đám bọt nước trắng xóa cùng lúc vỡ tan ra thành vô số bụi nước. Một cơn gió nhẹ thổi qua, đám bụi nước bị cuốn bay tứ tán.

Không có gì!

Phuong Thanh Mộc khe khẽ nhíu mày, thế nhưng chờ đợi một hồi vẫn không thể phát hiện ra điều gì khác lạ nên đành quay người bước đi. Đúng lúc này, một luồng ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe lên, đâm thẳng về phía Phuong Thanh Mộc. Biến hóa bất ngờ vô cùng, thế nhưng Phuong Thanh Mộc lại không chút hoảng hốt. Một con sóng chẳng biết bắt đầu từ đâu chợt xuất hiện, cuộn thẳng về phía luồng sáng lạnh lẽo kia.

“Phập!”

Con sóng dễ dàng bị cắt nát thành vô số mảnh nhỏ nhưng vẫn kịp hóa giải thế công bất ngờ của kẻ trong bóng tối. Trong mắt Phuong Thanh Mộc chợt lóe lên tia sáng màu lam, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm về phía góc tường vừa nãy.

“Trực giác nhạy bén lắm, không hổ là con gái của Phuong tướng quân.”

Một giọng nói lạnh lẽo vô cảm phát ra từ trong đám bụi nước. Phuong Thanh Mộc vừa nghe được lời này thì sắc mặt khẽ biến, trong lòng nàng càng thêm đề phòng với những kẻ trước mặt. Kẻ trong bóng tối điều tra chân tướng của nàng rõ ràng như vậy, chỉ e mục đích cũng chẳng tốt đẹp gì.

“Hừ, các ngươi là ai, theo dõi ta có mục đích gì?”

“Ha ha, mục đích của chúng ta ư? Mục đích của chúng ta đơn giản lắm! Chúng ta chỉ muốn tạm thời giữ cơ lại để đàm phán điều kiện với Phuong tướng quân mà thôi. Cô không cần quá lo lắng, chúng ta sẽ không đe dọa đến tính mạng của cô đâu.”

Vẫn là giọng điệu lạnh lẽo ấy đáp lời Phuong Thanh Mộc, trong lời nói của hắn rõ ràng có hàm chứa ý tứ cảm xúc, thế nhưng tất cả những cảm xúc ấy lại bị chất giọng lạnh tanh xóa sạch khiến cho người nghe không khỏi cảm thấy kỳ quái. Phuong Thanh Mộc không thấy kỳ quái, nàng lúc này chỉ cảm thấy tức giận mà thôi. Muốn bắt nàng để uy hiếp cha nàng làm việc cho bọn chúng ư? Đám người này đừng hòng được như ý.

Đôi con ngươi trong sáng linh động của Phuong Thanh Mộc từ từ trở nên lạnh lẽo, hơi nước trong không trung nhanh chóng tụ tập lại trên tay nàng, hóa thành một thanh băng đao trong suốt, thi thoảng lại tỏa ra từng đám sương lạnh.

“Ồ, quả nhiên là có bản lĩnh, chẳng trách sao lại cứng cỏi như vậy. Chỉ có điều, chút bản lĩnh này không đủ để ngăn cản chúng ta đâu, cô biết điều thì nên bỏ tay chịu trói để đỡ phải chịu đựng khổ cực.”

“Hừ, mạnh miệng thật đấy! Các ngươi muốn làm gì cũng phải hỏi qua lưỡi đao trong tay ta đã. Xem đao!”

Khí thế toàn thân Phuong Thanh Mộc bỗng chốc bùng nổ, nàng múa thanh đao trong tay không chút hoa mỹ, mạnh mẽ chém thẳng về phía đối phương. Trong bóng tối, ánh mắt của kẻ giấu mặt cũng chợt lóe lên vài tia sáng lạnh lẽo, hắn cũng xuất chiêu!

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 183: Tuyệt vọng!

“Đại ca, bọn họ ở bên kia!”

Sau tiếng hô của Trần Duy, nhóm ba người Nguyễn Phong nhanh chóng chuyển hướng, nhảy mất đã đến nơi mà Phuong Thanh Mộc cùng đám thích

khách giao đấu. Gã thủ lĩnh của đám thích khách cũng phát hiện ra có người đang tiến đến liền ra hiệu cho mấy tên thủ hạ ra tay ngăn cản. Bản thân hắn vốn vẫn ung dung chiến đấu cùng Phương Thanh Mộc thì lúc này ra tay càng thêm dứt khoát, chỉ mấy chiêu đã áp đảo được đối phương.

“Phương tiểu thư, cô tốt nhất nên dừng tay lại và bình tĩnh đi theo chúng tôi để tránh phải chịu bất cứ đau khổ nào.”

“Dừng hòng. Muốn bắt ta để uy hiếp cha ta sao, dù có chết ta cũng sẽ không để cho các người được toại nguyện.”

“Vậy tôi đành phải thất lễ rồi!”

Vừa dứt lời, thế công của gã thích khách đột nhiên biến đổi. Thanh kiếm trong tay hắn nháy mắt đã phóng ra hơn mười luồng kiếm ảnh lạnh lẽo và sắc bén, phong tỏa toàn bộ đường lui của đối phương. Phương Thanh Mộc rõ ràng không phải là đối thủ của gã thích khách, thế nhưng nàng vẫn cố gắng hết sức mà chống cự. Thanh đao băng giá trong tay nàng tỏa ra luồng sương trắng càng thêm lạnh lẽo, mỗi lần chém xuống đều phóng ra một trận sương lạnh và chạm cùng kiếm ảnh của đối phương. Chỉ có điều tốc độ của nàng không nhanh bằng đối phương, sau vài lần giao chiêu đã phải chịu không ít thương tích.

“Cứ thế này thì không ổn! Mình chỉ là phận nữ nhi, tuy không thể đạt được công trạng to lớn để làm rạng danh tổ tiên nhưng cũng không thể để bản thân làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của cha được. Hừ, nếu quả thật bị bức đến bước đường cùng, vậy cũng chỉ có thể sử dụng cách đó mà thôi!”

Trong lòng thầm nghĩ như vậy, ánh mắt Phương Thanh Mộc lại dần trở nên kiên quyết hơn hẳn, thanh băng đao trong tay cũng càng lúc càng trở nên sắc bén nặng nề, mỗi một nhát đao đều đánh ra hết sức, không giữ gìn lại chút lực lượng nào. Gã đội trưởng đội thích khách thấy vậy thì ánh mắt chột hơi đổi, thế công cũng càng lúc càng sắc bén hơn hòng nhanh chóng áp chế đối phương.

*****

“Trần Duy, Văn Thái, phía trước có kẻ cản đường chúng ta!”

Nguyễn Phong vừa cảm ứng được phía trước có kẻ mai phục liền lên tiếng cảnh báo cho hai người còn lại. Trần Duy nghe vậy thì ánh mắt liền trở nên sắc bén, quyết đoán mà nói:

“Hừ, lúc này mà cản đường chúng ta thì chỉ có thể là đám thích khách đó thôi. Không bằng ra tay quét sạch bọn chúng luôn!”

“Đừng thế, chúng ta lúc này không thể bỏ qua bọn chúng được rồi, nếu không khi chúng ta chiến đấu với chủ lực của bọn chúng mà lại có kẻ đánh úp từ phía sau thì chỉ e là dữ nhiều lành ít.”

Văn Thái cũng gật đầu tán thành với ý kiến của Trần Duy. Cả ba người sau khi thống nhất ý kiến liền rút vũ khí ra, tư thế sẵn sàng đối đầu với kẻ địch.

“Bác!”

Tiếng dây nỏ rung động cùng lúc vang lên. Trong bóng đêm, bảy tám mũi tên như vô hình xé gió phóng đi, mục tiêu chính là ba người Nguyễn Phong. Đã sớm có chuẩn bị, ba người đối mặt với đòn phục kích của kẻ địch mà chẳng hề bối rối. Bóng thương bóng đao loe loe múa lên, dễ dàng gạt đỡ tất cả những mũi tên đang phóng đến, thế nhưng ba người bọn họ cũng bị buộc phải dừng lại. Đòn phục kích chỉ mới bắt đầu mà thôi!

Từ trong bóng tối, từng luồng kiếm ảnh màu sắc mờ mịt phóng ra như mưa, đan xen lại với nhau thành một lưới kiếm ảnh bao phủ ba người Nguyễn Phong lại. Còn không chờ lưới kiếm chụp được con mồi, đám thích khách đã lại có hành động tiếp theo. Chỉ thấy bốn năm tên thích khách dùng tốc độ cực nhanh lướt đi trên đường, thân thể bọn chúng dường như mờ hẳn đi, hóa thành một chiếc bóng nhát nhòa. Bốn năm tên thích khách này vọt ra phía sau đám người Nguyễn Phong, phân chia ra các phương hướng khác nhau mà cắm xuống từng dụng cụ có hình dáng như chiếc đinh nhưng trên thân được điêu khắc đủ loại đồ án lạ kỳ. Ở phía đối diện, đám thích khách cũng phân tán ra mà cắm xuống những dụng cụ tương tự. Từ trên cao mà nhìn xuống có thể thấy vị trí cắm đinh khi liên kết lại với nhau lại tạo thành một vòng vây chặt bọc Nguyễn Phong ở giữa. Chờ khi chiếc đinh cuối cùng vừa được cắm xuống, tất cả đồ án khắc trên thân những chiếc đinh đều phát sáng. Một chiếc lông ánh sáng bất ngờ xuất hiện, nhốt kín ba người Nguyễn Phong ở bên trong.

“Trận pháp phong tỏa! Thật không ngờ đám thích khách này còn biết cả trận pháp phong tỏa. Xem ra chúng ta muốn tiến lên tiếp cũng khó khăn đây.”

Nguyễn Phong vừa nhìn thấy lồng ánh sáng bao vây bọn họ liền kinh ngạc mà hô lên một tiếng nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại. Hai người Trần Duy và Văn Thái thật sự chẳng hiểu biết chút nào về trận pháp, lúc này lại bình tĩnh hơn hẳn Nguyễn Phong. Trần Duy thấy thế bèn hỏi:

“Đại ca, loại trận phong tỏa này lợi hại lắm à? Chúng ta muốn tiến lên tiếp thì phải làm sao?”

“Ha ha, trận pháp của đám thích khách cũng chẳng lợi hại lắm, chỉ có điều mục đích là ngăn cản chúng ta để kéo dài thời gian thì đã đạt được. Nếu bây giờ chúng ta muốn phá trận này thì chỉ có thể dựa vào sức lực mà đánh nát cái lồng ánh sáng này thôi, ngoài ra thì không còn cách nào khác bởi chúng ta không có điều kiện cần thiết.”

“Hóa ra vẫn là dùng sức phá đường thôi à. Vậy còn chờ gì nữa mà không ra tay ngay thôi!”

“Từ từ đã, trước tiên chúng ta vẫn nên đề phòng cẩn thận một phen. Loại lồng giam ánh sáng này khá đặc biệt, muốn phá từ bên trong ra thì rất khó khăn, mà đối phương ở bên ngoài lại chẳng gặp trở ngại gì, có thể thoải mái ra tay tấn công chúng ta.”

“Hừ, đám chuột bọ cũng chỉ có thể dùng mấy trò bản thủ này mà thôi.”

Trần Duy vừa buông lời khinh thường thì đám thích khách từ bên ngoài cũng đã ra tay. Từng đòn công kích đủ mọi kiểu cách hình dáng liên tục buông xuống như mưa, bao phủ lấy cả ba người bọn Nguyễn Phong đang bị vây trong lồng ánh sáng. Nguyễn Phong thấy vậy thì khẽ nhíu mày, tiện tay vung thương lên gạt đi mấy đòn công kích nhằm vào bản thân, đồng thời cũng bàn bạc với hai người còn lại:

“Trần Duy, Văn Thái, hai cậu có thể chống cự đòn công kích của đối phương trong vòng nửa phút không?”

“Xoì, tưởng gì, chuyện nhỏ thôi. Sao, anh có cách gì à?”

Trần Duy thoải mái cười mà đáp lời Nguyễn Phong, Văn Thái cũng gật đầu đồng ý. Nguyễn Phong dường như đã biết trước đáp án, chỉ mỉm cười mà nói:

“Nếu vậy thì tốt, các cậu chỉ cần kiên trì phòng thủ trong nửa phút, sau đó tôi sẽ có thể phá tan cái lồng ánh sáng này.”

“Được thôi, bắt đầu luôn nhé.”

Trần Duy vừa dứt lời liền ngưng tụ nguyên lực lên thanh kiếm trong tay tạo thành kiếm ảnh màu xanh lục mềm mại bền bỉ như dây leo. Ngay sau đó, ngọn dây leo trong tay Trần Duy bắt đầu vũ điệu của riêng mình. Từ ngoài nhìn vào, người ta chỉ thấy được một bóng ảnh xanh biếc dẻo dai gạt sạch đờ một lượng lớn đòn công kích của đối phương. Văn Thái tranh thủ khoảng trống vừa được tạo ra, nháy mắt đã điều động một lượng lớn thổ nguyên lực ngưng tụ lại trên đỉnh đầu bọn họ. Thổ nguyên lực trầm trọng mà vững vàng, kiên cố chẳng khác nào một tòa núi ngăn cản toàn bộ đòn tấn công đang đánh tới.

“Bôm bốp... bôm bốp...”

Âm thanh va chạm liên tục như tiếng mưa rơi xuống mái hiên, hàng loạt đòn công kích của đám thích khách đánh lên tầng phòng ngự màu vàng đất của Văn Thái chỉ có thể tạo ra từng vết nứt rất nhỏ. Sau khi sử dụng hai chiêu này, hai người Văn Thái và Trần Duy đều thở dốc một hơi, lượng nguyên lực trong cơ thể mỗi người cũng phải giảm đi mất một phần tư. Mà Nguyễn Phong cũng không hề nhàn rỗi chút nào. Đôi mắt khẽ nhắm lại, cả thân thể hẳn hơi khom xuống, mũi thương trong tay chúc xuống đất lặng yên không tỏa ra chút khí thế nào. Trong không khí xung quanh cơ thể Nguyễn Phong mơ hồ nghe thấy tiếng gió cuộn cuộn, tiếng lửa cháy rừng rực không ngừng. Đúng lúc này, Nguyễn Phong đột nhiên mở mắt.

“Bùng!”

Tiếng gió rít cuộn cuộn rõ ràng, tiếng lửa cháy bùng nổ rừng rực. Trên ngọn thương của Nguyễn Phong chẳng biết từ lúc nào đã ngưng tụ một điểm lửa cực nhỏ đang liên tục xoay tròn, tỏa ra khí thế đáng sợ như núi lửa sắp bùng phát.

“Uỳnh!”

Nguyễn Phong quét mạnh mũi thương lên không trung, điểm lửa nhỏ nhoi kia cũng theo mũi thương mà ma sát vào không khí tỏa ra từng tia lửa nóng bỏng. Đến khi mũi thương dừng lại thì điểm lửa đã biến lớn vô cùng, nháy mắt chọt bùng nổ thành một trụ lửa xông thẳng lên trời. Trụ lửa với uy thế không gì cản nổi dễ dàng xuyên qua lồng ánh sáng mà không hề phát ra bất cứ âm thanh nào, cứ như thè đang xuyên qua không khí chứ chẳng phải là một lớp phong tỏa. Lồng ánh sáng nháy mắt đã sụp đổ, vỡ tan thành vô số mảnh vụn ánh sáng rồi biến mất trong không khí. Từ trong khối lửa và vô số vụn ánh sáng lấp lóa, một ngọn dây leo, một trận gió xoáy, một con rồng đất đột ngột xông ra cùng một lúc. Đám thích khách còn chưa kịp nhìn rõ tình hình đã bị đòn công kích của ba người Nguyễn Phong đánh cho không kịp trở tay. Mấy tên thích khách nhanh chân chạy thoát được đều kinh hoàng vội vàng tháo lui về phía đội trưởng, mà nhóm Nguyễn Phong cũng vội vàng đuổi theo không rời.

*****

“Xoẹt”

Một luồng kiếm ảnh bất ngờ vọt qua tầng phòng ngự của Phương Thanh Mộc, dễ dàng để lại một vết thương trên vai nàng. Tình hình của Phương Thanh Mộc lúc này có thể nói là vô cùng chật vật, lớp áo dài màu xanh lam đã thấm bết máu, búi tóc cũng bụi một nhát kiếm xẹt qua mà rụng tả tơi, mái tóc vốn suôn dài óng mượt giờ lại trở nên nhám nhò vô cùng. Trên khuôn mặt vẫn còn nguyên vẹn của nàng chỉ còn lại vẻ cay đắng và tuyệt vọng, nàng đã bị đòn tới bước đường cùng!

Lùi lại mấy bước kéo giãn khoảng cách với đối phương, Phương Thanh Mộc thở dài một tiếng rồi vung thanh đao đã sứt mẻ vô cùng trong tay kẻ lên cổ. Sinh ra trong gia đình nhà tướng, phận nữ nhi như nàng chẳng hề được coi trọng. Nàng đã từng thấy nhiều hoàn cảnh tương tự như bản thân, những người như nàng hầu hết đều trở thành vật trao đổi trong một cuộc liên kết thế lực có cái tên gọi thân thiết là kết thông gia. Số phận nàng phải chăng cũng là như thế? Có lẽ là vậy! Cha nàng từ trước tới nay thường rất ít quan tâm đến nàng, tất cả thời gian của ông dường như đều dành cả cho công việc. Phải chăng là ông thất vọng vì chỉ sinh ra một người con gái như nàng nên mới bỏ mặc gia đình như vậy? Nàng cũng không trách cha mình, bởi nàng biết ông đã phải chịu rất nhiều áp lực rồi! Mà thôi, nếu có thể làm được gì cho cha, dù chỉ một lần thì nàng cũng đã cảm thấy thanh thản. Chỉ tiếc là, nguyện vọng của nàng vẫn chưa thể thực hiện được! Thế nhưng vào lúc này, cái nguyện vọng xa vời ấy có còn đáng kể gì chứ. Ánh mắt chọt nhìn về nơi xa xăm, tay Phương Thanh Mộc cũng khẽ chuyển động. Chỉ một vết cửa nhẹ mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 184: Bàn bạc tại lầu Phi Phượng.

“Choang!”

Một bóng kiếm sắc bén vọt bắn đến trước mặt Phuong Thanh Mộc, dễ dàng đánh bay lưỡi băng đao trong tay nàng. Sắc mặt Phuong Thanh Mộc chợt chuyển tái nhợt, thế nhưng còn không đợi cho nàng có bất cứ phản ứng gì thì gã thủ lĩnh thích khách đã vọt tới sát người nàng. Sau gáy chợt cảm thấy đau nhói, ánh mắt Phuong Thanh Mộc cũng mờ dần đi, bên tai chỉ loáng thoáng nghe được mấy lời của gã thích khách:

“Phuong tiểu thư, trước mặt ta dù cô muốn tự sát cũng không có cơ hội đâu.”

Gã thủ lĩnh thích khách ánh mắt lạnh lùng khẽ liếc qua mấy tên thủ hạ, đám thích khách còn lại hiểu ý lập tức tỏa đi bốn phía xóa hết mọi dấu vết liên quan đến bọn chúng. Vừa lúc này, từ phía xa xa chợt vang lên tiếng xé gió vun vút có phần gấp gáp, rõ ràng là có kẻ đang đuổi đến nơi này. Gã thủ lĩnh thích khách lại chẳng buồn quan tâm đến những kẻ đuổi đến, một tay hất xách điều khiển nguyên lực cuốn lấy Phuong Thanh Mộc, tay còn lại điều động phi kiếm vạch lên trên mặt đất từng đường nét khó hiểu. Chờ đến khi hất hoàn thành nét vẽ cuối cùng, đồ án trên mặt đất bỗng lóe sáng lên, sau đó cả một khu vực xung quanh đồ án chợt trở nên tối tăm không một chút ánh sáng.

“Dừng lại!”

“Dừng hòng chạy thoát!”

“Vào!”

Hai tiếng quát nặng nề cùng lúc vang lên, kèm theo đó là âm thanh binh khí xé gió phóng tới. Gã thủ lĩnh thích khách ngẩng đầu lên nhìn ba kẻ mới đuổi tới bằng ánh mắt lạnh lẽo vô cảm, giọng điệu lạnh tanh lại mang theo vẻ trào phúng:

“Các ngươi đến muộn rồi!”

Vừa dứt lời, cả thân thể hắn đột nhiên biến mất trong bóng tối u ám, hoàn toàn không để lại bất cứ dấu vết nào.

“Bùm!”

Một thanh đại đao mang theo uy thế nặng nề như núi bổ thẳng xuống vị trí mà tên thích khách vừa biến mất, nguyên lực hành thổ điên cuồng bùng nổ khiến cho mặt đất sụp xuống một cái hố sâu đường kính gần năm mét. Ba anh em Nguyễn Phong đáp xuống bên miệng hố, về mặt cau lại nhìn về phía tên thích khách vừa biến mất:

“Đại ca, xem ra đám thích khách lần này còn nguy hiểm hơn cả bọn lần trước tập kích chúng ta. Tổ chức của bọn chúng quả thật có thực lực đáng sợ đó.”

Trần Duy lên tiếng trước tiên, trong giọng điệu tràn ngập sự cẩn thận cùng lo lắng, Nguyễn Phong chậm chậm gật đầu đáp:

“Đúng vậy, có thể huấn luyện ra đám thích khách có bản lĩnh như vậy thì thế lực quả không nhỏ. Mà âm mưu của thế lực này... Vấn đề này rất nghiêm trọng đây.”

“Chúng ta có nên nói với sư phụ hay không?”

“Ừ, việc này cần phải báo lại với sư phụ. Ngoài ra còn có một người nữa cần phải được thông báo về việc này.”

“Chúng ta còn biết ai có khả năng lo liệu việc này sao?”

“Có chứ!”

“Người đó là ai vậy?”

“Lý Càn Hiếu!”

*****

Lầu Phi Phượng nằm tại phía Tây thành Đông Long chính là nhà hàng lớn nhất kinh đô. Mặc dù chỉ có năm tầng lầu, thế nhưng diện tích mỗi tầng đều lớn vô cùng. Ngoại trừ tầng đầu tiên dùng để tiếp khách thông thường, bốn tầng còn lại đều được chia làm rất nhiều gian phòng với những cách bài trí khác nhau khiến cho khách đến nơi đây có thể thoải mái lựa chọn không gian ẩm thực phù hợp với bản thân. Từ xa nhìn lại, năm tầng lầu của lầu Phi Phượng đều nổi bật vô cùng, mỗi một họa tiết điêu khắc trạm trổ đều được sơn son thếp vàng một cách tinh tế, toát lên vẻ xa hoa quý phái mà không thô tục chút nào. Cũng chính vì vậy, lầu Phi Phượng thường là điểm đến quen thuộc của những bậc quyền quý, không phải quan lớn trong triều thì cũng là vương công quý tộc, hoặc ít nhất cũng phải là kẻ giàu sang phú quý, tiền chất đầy kho. Thế nhưng hôm nay, lầu Phi Phượng lại có được “may mắn” tiếp đón ba vị khách vô cùng “đặc biệt”: ba sĩ tử thân mang áo vải.

“Đại ca, nơi này... Nơi này thật khiến người ta phải kinh hồn! Phú quý xa hoa trên đời này có lẽ cũng chỉ đến thế là cùng. May là lần này chúng ta đi cùng nhau vào đây, chứ nếu chỉ có một mình tôi bước vào nơi như thế này thì chỉ e là đã bị về ánh vàng bạc nơi đây dọa ngất!”

Trần Duy vừa bước đi vừa nhìn ngắm xung quanh, không kìm được mà than thở một tiếng. Mà hai người Nguyễn Phong và Văn Thái tuy lúc này vẫn giữ vẻ bình tĩnh, thế nhưng trong đáy mắt mỗi người cũng không tự chủ mà dâng lên chút cảm xúc khó tả. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên đi đến nơi xa hoa, thế nhưng lại là lần đầu tiên ba người bọn họ cảm nhận được một cách rõ ràng áp lực của vàng bạc. Nếu đem so sánh với lầu Ngưng Bích cũng là một danh thắng nơi kinh đô, lầu Phi Phụng này thực khiến cho những kẻ “tao nhân mặc khách” túi lép kẹp vài đồng lẻ như bọn họ không dám bước chân đến gần, dù cho cảnh sắc nơi đây cũng không kém phần tao nhã.

“Đừng nhìn xung quanh nữa thì sẽ gặp ít áp lực hơn đấy.”

Nguyễn Phong quay sang nhắc nhở Trần Duy, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt của đám bảo vệ nơi đây nhìn bọn họ đầy vẻ chế giễu. Hai người Văn Thái và Trần Duy cũng nhạy cảm nhận ra một chút tâm tình coi thường của đám bảo vệ, thế nhưng bọn họ lại chẳng thể nói gì. Dù sao đám bảo vệ kia cũng đã quen tiếp đón những bậc quyền quý, nay nhìn mấy kẻ áo vải bọn họ có vẻ khinh thường cũng là phải thôi. Chẳng qua sau khi nhận ra điều này, tâm tình ba người bọn họ cũng bình tĩnh hơn hẳn, lầu son gác vàng trước mặt đã chẳng thể tạo ra chút áp lực nào đối với bọn họ nữa. Đúng lúc này, một cô gái mặc trang phục hoa lệ, trên gương mặt luôn nở nụ cười bước ra tiếp đón bọn họ:

“Kính chào quý khách, tôi là tiếp tân của lầu Phi Phụng, hân hạnh được tiếp đón quý khách đến nhà hàng chúng tôi.”

Vừa nói, cô gái vừa dẫn đường cho ba người Nguyễn Phong bước vào trong lầu. Sau khi đã lựa chọn chỗ ngồi yên ổn cho ba người, cô gái mới lên tiếng hỏi:

“Không biết quý khách muốn gọi món gì?”

“À, tôi nghe nói lầu Phi Phụng có món “Công cha nghĩa mẹ” rất nổi tiếng vì vậy cũng muốn nếm thử một phen.”

Cô gái tiếp tân khi nghe được món mà Nguyễn Phong gọi thì không khỏi lộ ra vẻ mặt nghi hoặc. Sau một hồi ngẫm nghĩ mà không thể nhớ ra nổi món ăn có cái tên đặc biệt kia, cô gái chỉ có thể uyển chuyển lựa lời để nói với khách hàng:

“Rất xin lỗi quý khách, lầu Phi Phụng chúng tôi không phục vụ món ăn này, quý khách hãy gọi món khác đi ạ.”

Nguyễn Phong nghe vậy liền đáp:

“Ồ, tôi chắc chắn là tôi không nhớ sai đâu. Cô có thể đi hỏi ông chủ của cô thử xem.”

Cô tiếp tân vừa nghe vậy thì liền cảm thấy khó xử, thế nhưng cuối cùng vẫn phải làm theo quy tắc của nhà hàng mà đi hỏi ông chủ. Chỉ một lúc sau, một người đàn ông mặc trang phục quý phái vội vã bước đến trước bàn Nguyễn Phong, vẻ mặt cẩn thận lên tiếng hỏi:

“Xin hỏi, các vị vừa mới gọi món “Công cha nghĩa mẹ” phải không?”

“Đúng vậy.”

“Ồ, vậy thì xin mời các vị đi theo tôi, chúng tôi sẽ chuẩn bị món này ngay lập tức.”

Ông chủ kính cẩn nói với ba người Nguyễn Phong, đồng thời dẫn bọn họ bước lên tầng cao nhất của lầu Phi Phụng. Sau khi ba người Nguyễn Phong đã an vị trong một căn phòng thanh nhã và yên tĩnh, ông chủ của lầu Phi Phụng lại vội vàng rời đi.

“Ha ha, Nguyễn Phong, Văn Thái, Trần Duy. Gặp lại các cậu thật khiến tôi vui mừng đấy.”

Cửa gian phòng vừa được mở ra thì ba người Nguyễn Phong đã nghe thấy một giọng cười hào sảng truyền vào, rõ ràng là giọng của Lý Càn Hiếu.

“Ha ha, đến kinh đô đã lâu nhưng giờ mới có cơ hội đến gặp anh, thật là ngại quá.”

“Không sao, không sao. Tôi biết rõ các cậu rất bận bịu mà. Đặc biệt là cậu đấy Nguyễn Phong, bận đến mức bỏ cả trận thi đấu cuối cùng của vòng một thì không có thời gian đến tìm tôi cũng là bình thường.”

“Sao, anh cũng biết đến chuyện này cơ à?”

“Sao lại không biết chứ? Từ lúc các cậu tiến vào tốp một trăm thí sinh đứng đầu vòng một thì tôi đã biết rồi. Thấy các cậu dành được thứ hạng cao trong kỳ thi, tôi cũng cảm thấy vui mừng đấy. Nào, chúng ta uống mừng cho thành tựu của các cậu nhé.”

Vừa nói, Càn Hiếu vừa vỗ tay mấy tiếng. Chỉ thấy cửa gian phòng lập tức được mở ra, từng người phục vụ luân phiên bung vào những món ăn hấp dẫn. Rượu quá ba tuần, Nguyễn Phong liền đặt chén xuống, vẻ mặt nghiêm túc mà mở lời:

“Càn Hiếu, lần này chúng tôi tìm đến anh là có hai chuyện muốn nói.”

“Ồ, chuyện gì vậy?”

“Chuyện đầu tiên là về một âm mưu!”

“Âm mưu?”

Lý Càn Hiếu vừa nghe được mấy lời này thì vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc, cẩn thận lắng nghe. Nguyễn Phong đem những sự việc đã gặp kể lại một lần, Càn Hiếu càng nghe sắc mặt càng trở nên nghiêm trọng. Đợi khi Nguyễn Phong dứt lời, Càn Hiếu liền lên tiếng:

“Cậu chắc chắn về những điều vừa rồi chứ?”

“Tôi dám đảm bảo những lời tôi vừa nói là sự thật!”

“Nếu vậy thì kì thi năm nay thật đúng là đáng lo đấy. Tôi không biết là đám ma tộc và thế lực bí ẩn kia có liên hệ gì không, nhưng nếu chúng thật có liên hệ thì âm mưu của bọn chúng chỉ e là âm mưu phản nghịch. Mà cơ hội tốt nhất cho bọn chúng chính là ngày thi cuối cùng của kỳ thi võ.”

Ngừng lại thờ dài một tiếng, Càn Hiếu nhìn về phía ba người Nguyễn Phong, trong lòng chợt nảy sinh ra một kế hoạch:

“Nguyễn Phong, tôi có một kế hoạch khả thi để đối phó với âm mưu này, các cậu có muốn tham gia không?”

“Tất nhiên rồi, đối phó với ma tộc là nhiệm vụ chung của mỗi người mà.”

“Nếu vậy thì tốt, tôi sẽ cố gắng chuẩn bị cho các cậu ba vị trí trong kì thi võ cuối cùng. Ngoài ra tôi còn muốn nhờ các cậu liên hệ với những sĩ tử có chung chí hướng, nếu có thể vận động được một lượng lớn sĩ tử tham gia vào kế hoạch này thì chúng ta càng có thêm lực lượng để đối phó với âm mưu của đám ma tộc.”

“Chúng tôi sẽ cố hết sức. Thế nhưng chúng tôi cũng có một việc muốn nhờ anh. ....”

“Một cô gái giả trai đi tham dự kì thi, họ Phung, chương pháp như sóng nước, lại sử dụng đao ngưng tụ từ băng, có người thân nắm giữ chức vụ quan trọng? Khớp với mấy đặc điểm này thì tôi nghĩ ra được một người. Nàng là con gái của Phung tướng quân, người nắm trong tay Thiên Hồ doanh, cũng chính là đội quân đảm nhiệm sự an toàn của thành Đông Long này.”

“Xem ra chuyện này càng thêm phức tạp rồi. Không biết đã có bao nhiêu vị quan trong triều bị bọn chúng dùng cách này khống chế nữa?”

“Việc này chúng ta cũng không thể coi thường được, nhất định phải tìm ra nơi bọn chúng giữ người, sau đó còn phải giải cứu họ ra nữa. Bằng không thì tình thế khó lường, nguy cơ mà chúng ta phải đối mặt sẽ càng thêm nghiêm trọng.”

“Thế nhưng việc điều tra này cũng cần phải thực hiện bí mật, không thể để cho đối phương nắm bắt được, bằng không mọi cố gắng của chúng ta chỉ đổ sông đổ biển.”

Cả bốn người lại lâm vào trầm tư, đúng lúc này trong lòng Nguyễn Phong chợt nảy sinh một kế hoạch!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 185: Tà ma!

Sớm tinh mơ, một con thuyền nan nhẹ nhàng lướt đi trên mặt hồ Ngưng Bích vẫn còn bao phủ trong từng đợt sương lạnh. Trên thuyền, một người thanh niên lặng yên ngồi thưởng thức từng chén rượu nồng, ánh mắt xa xăm bao quát khắp mặt hồ Ngưng Bích mịt mờ sương khói lạnh buốt. Phía sau hắn là một người trung niên bộ dáng gầy gò khuôn mặt đã khô cứng chai lì vì gió sương năm tháng, thân mình hắn giữa tiết trời đông chỉ phong phanh một chiếc áo đen mỏng manh mà vẫn chẳng run lên lấy một lần. Người trung niên luôn tay chèo thuyền, động tác đều đặn và chỉnh tề như một khiên cho chiếc thuyền luôn giữ một tốc độ vừa phải. Đúng lúc này, người thanh niên quần áo hoa quý đột nhiên lên tiếng:

“Tà Trung, ngươi có biết phong cảnh hồ Ngưng Bích thưởng thức vào lúc này mới là tuyệt nhất không?”

Tà Trung vẻ mặt khô cứng chợt lâm vào trầm ngâm, câu hỏi của người thanh niên khiến hắn không biết trả lời thế nào. Không chờ cho hắn lên tiếng trả lời, người thanh niên đã lại lên tiếng:

“Hồ Ngưng Bích đẹp nhất chính là lúc này đây. Giữa tiết trời đông lạnh lẽo, ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ lướt đi giữa muôn vàn sương khói, lại có rượu nồng làm bạn cùng thì còn gì bằng. Thử xét mà xem, khắp kinh đô Đông Long này còn có mặt hồ nào khác vào mùa đông vẫn không kết băng không? Chỉ duy nhất hồ Ngưng Bích này mà thôi. Cái cảm giác đặc biệt chỉ riêng mình ta có há chẳng phải là cảm giác tuyệt vời nhất sao?”

Người thanh niên nói xong lại bật cười ha hả, trong lời nói tiếng cười của hắn thi thoảng lại để lộ ra vài phần khí thế hào hùng đầy tham vọng. Tiếng cười vừa dứt, người thanh niên lại nâng chén rượu nồng đưa lên miệng. Rượu đã hết tự lúc nào! Thờ dài một tiếng, người thanh niên nhẹ nhàng đặt chén rượu xuống, bộ dáng lại trở nên ung dung bình thản vô cùng:

“Bọn họ đến rồi!”

Tả Trung vừa nghe được lời này ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén hẳn. Đôi tay hắn nhẹ nhàng vận lực ấn chiếc mái chèo xuống mặt hồ, cả con thuyền vốn đang thong thả lướt đi lập tức dừng hẳn lại mà người trên thuyền chẳng cảm nhận được chút gập ghềnh nào. Cặp mắt chim ưng của hắn lướt một vòng quanh vùng sương khói, vừa vận dừng lại tại trong đám sương mờ trước mũi thuyền. Từ trong đám sương mờ, vài bóng người thân nhiên bước ra, dẫn đầu là một người thanh niên bộ dáng tuấn nhã khuôn mặt luôn ẩn hiện ý cười:

“Ha ha, mới sáng sớm mà hai vị đã có nhã hứng đi thưởng thức phong cảnh hồ Ngưng Bích, phong thái ấy thật khiến người khác phải ngưỡng mộ đấy.”

Người trên thuyền lại thân nhiên mỉm cười mà đáp lại:

“Nào được như vậy, nào được như vậy. Chúng tôi mới chỉ ngồi thuyền xem sương, sao so được với quý vị thong dong tản bộ trên mặt hồ được.”

“Ha ha, không nói chuyện này nữa, không nói chuyện này nữa. Chúng tôi chỉ là kẻ thô tục, sao hiểu được cách thưởng thức cảnh sắc của các vị. Chúng ta nói vào chuyện chính luôn nhé, chẳng hay việc mà phía các vị đảm nhận đã tiến hành đến đâu rồi?”

“Không ngoài dự kiến, chuyện ấy chúng tôi đã hoàn thành rồi. Thế nhưng bên phía các vị dường như lại để lọt một vài “con cá” thì phải?”

Lời này vừa nói ra, trong đám người đứng trên mặt hồ lập tức có vài kẻ sắc mặt chợt sầm lại. Một kẻ trong số đó nhếch miệng hàm hồ, giọng nói lạnh lùng:

“Chỉ là vài con cá nhỏ mà thôi, chẳng ảnh hưởng gì đến kế hoạch của chúng ta cả.”

Người trên thuyền lại chỉ cười ruồi, thân nhiên nói:

“Đúng vậy, chỉ là vài con cá nhỏ mà thôi!”

“A, không nên tranh cãi vấn đề này, là do chúng tôi làm việc không cẩn thận để lọt lưới vài con cá nhỏ, nhưng mà bọn chúng cũng chẳng thể làm ảnh hưởng gì đến kế hoạch của chúng ta được đâu.”

“Nếu vậy thì tốt. Tôi cũng hi vọng rằng những con cá này không làm ảnh hưởng đến kế hoạch lớn của chúng ta.”

“Nói vậy hẳn chúng ta đều đã sẵn sàng rồi, hy vọng việc hợp tác của chúng ta sẽ thành công tốt đẹp.”

“Tôi cũng hy vọng như vậy.”

Dứt lời, mấy người bước trên mặt hồ đột nhiên lặn xuống đáy hồ, nháy mắt đã biến mất. Chiếc thuyền nan lại thong dong lướt đi giữa tầng tầng sương khói. Tả Trung lúc này mới đột nhiên lên tiếng:

“Chủ nhân, tôi cảm thấy việc hợp tác này có điều bất ổn, dù sao việc mượn sức của đám ma tộc cũng là trái với đạo lý, sau này không thuận lợi cho nghiệp lớn của ngài.”

“Ta tự có tính toán của mình, ngươi không cần lo lắng.”

Người thanh niên giọng nói lạnh lùng, ánh mắt lại khẽ liếc về phía Tả Trung mang theo ý nhắc nhở. Tả Trung nghe vậy liền khom người nói:

“Tôi hiểu rồi!”

Chờ con thuyền đã lướt đi xa, vài bóng người chợt trôi lên khỏi mặt nước, một kẻ trong số đó đột nhiên lên tiếng:

“Long Triệt, kẻ này đã tâm rất lớn, lại gian mưu xảo quyết, chúng ta có thể tin tưởng hắn không?”

“Ha ha, ngươi không cần phải lo, việc lớn của chúng ta chắc chắn sẽ thành công. Còn hắn ta, cuối cùng cũng chỉ là một tên bù nhìn mà thôi.”

*****

Đầu tháng chạp, bầu không khí nơi kinh đô càng lúc càng náo nhiệt, một phần bởi khoa thi của triều đình, mà một phần lại là bởi một nguyên nhân vô cùng quen thuộc: sắp đến Tết. Cuối năm, việc mua bán càng thêm tấp nập, người thì mang tâm lý muốn kiếm thêm chút tiền để chuẩn bị đầy đủ cho ba ngày Tết, người lại sớm lo xa mua sẵn hàng hóa dự trữ, tranh thủ những ngày tháng giêng là cơ hội làm ăn hiếm có trong năm. Trên phố phường Đông Long thời gian này người ta lại thấy từng đám nhóc vô gia cư đẩy từng thùng đồ chơi đi bán, suốt từ sáng sớm đến chiều muộn mới ngừng. Tháng cuối năm, đám nhóc càng thêm cần mẫn chăm chỉ, dù rằng Tết đối với chúng rất xa vời. Nhìn thấy cảnh ấy, người ta không khỏi chạnh lòng cho số phận cơ cực của đám trẻ, bỏ chút tiền mua giúp bọn chúng cũng là chuyện thường. Chỉ có điều, tất cả nhân dân ở Đông Long lại chẳng biết rằng, đám trẻ nhỏ này đều đang thực hiện một nhiệm vụ vô cùng quan trọng.

Chiều muộn, thằng Tí lại lục cọc đẩy chiếc thùng đồ chơi đi ra khỏi con ngõ nhỏ bên phủ Thái Phó, ánh mắt hân hoan nhìn về mảnh trời xa xa, trong lòng không khỏi ngẫm nghĩ vẩn vơ. Kể từ lần trước gặp phải thích khách, chủ nhân của nơi này đã đồng ý cho thằng Tí được phép làm bạn với con gái ông. Mặc dù vậy, mỗi lần thằng Tí bước vào phủ đều cảm thấy khó chịu vô cùng bởi ánh mắt của đám người hầu mỗi khi nhìn nó đều mang theo vào phần

khinh thường và chế giễu. Kể như ánh mắt mà biết nói, vậy hẳn mỗi ngày nó đều phải nghe vô số câu giễu cợt mất rồi. Chính vì vậy, thằng Tí quyết định vẫn gập mặt qua khung cửa sổ là tốt nhất.

Được Nguyễn Phong chỉ dạy võ thuật, thêm vào sự cần cù chăm chỉ của bản thân, hơn nữa đạo gàn đây được ăn uống đầy đủ, thằng Tí đang tuổi ăn tuổi lớn cũng phát triển rõ ràng. Mới có một tháng mà thôi, thể nhưng nó đã cao lên được đến ba phân, lúc đứng nói chuyện với cô bạn nhỏ qua khung cửa sổ cũng đã không cần phải kiễng chân hết mức nữa. Có lẽ là bởi có động lực này, thằng Tí lại càng thêm chăm chỉ rèn luyện võ thuật, ăn cũng càng nhiều hơn lúc trước nữa. Đối với thằng Tí, mỗi ngày như vậy đều khiến nó cảm thấy rất hạnh phúc rồi.

“A, nóng quá!”

Đúng lúc này, thằng Tí chợt giật nảy mình kêu lên một tiếng. Cởi lớp áo khoác dày cộm bên ngoài ra, thằng Tí vội vàng gỡ chiếc vòng cổ xuống. Chiếc vòng cổ này chính là Nguyễn Phong tặng cho nó, nói đúng hơn là tặng cho tất cả đám nhóc mồ côi ở cái xóm liều ấy. Mặt chiếc vòng cổ là một miếng sắt hình tròn, bên trên có khắc đủ loại ký hiệu kỳ quái mà đám trẻ nhìn vào chẳng thể hiểu được. Theo lời của Nguyễn Phong, chiếc vòng này có thể kỵ gió kỵ tà, đeo vào thân thể mạnh khỏe, tâm tính bình hòa. Mà thực tế, từ lúc đám nhỏ đeo chiếc vòng cổ này, đứa nào cũng mạnh khỏe hơn hẳn, chẳng còn phải lo bị ốm vặt nữa. Chỉ có điều, “anh Phong” còn dặn chúng nó rằng, nếu chiếc vòng cổ này mà nóng lên thì phải rời khỏi chỗ đó ngay, bởi một khi chiếc vòng cổ nóng lên thì cũng có nghĩa là gần đó có tà quái mạnh mẽ mà chiếc vòng cổ không kỵ được. Thằng Tí nhớ rõ địa điểm này rồi vội vã đẩy thùng hàng rời đi, nó còn phải trở về báo cáo với Nguyễn Phong về nơi xuất hiện tà quái nữa.

“Lọc cọc lọc cọc...”

Tiếng bánh xe gỗ lăn nhanh trên con đường gạch vang lên khiến thằng Tí càng cảm thấy vội vã, bước chân của nó tự nhiên cũng nhanh hơn mấy phần. Thằng Tí lúc này chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi đây, tránh cái bọn tà quái kia càng xa càng tốt. Lần trước gặp phải tên thích khách nó rất can đảm, nhưng chẳng qua là khi đó nó liều vì cô bạn nhỏ mà thôi. Chứ còn lúc một mình như bây giờ, thằng Tí chẳng tí can đảm nào xuất hiện trong lòng cả, có chăng chỉ là một trận nóng ruột nóng gan thúc giục nó càng thêm gấp gáp. Mà đúng lúc này, chiếc vòng nó cầm trên tay lại đột nhiên nóng hần lên, điều này cũng có nghĩa là con tà quái kia đang tiến gần nó hơn rồi đấy. Phải chăng là nó đuổi theo mình? Suy nghĩ này vừa xuất hiện thì thằng Tí chợt cảm thấy run bắn cả người, lông tóc sau gáy đều dựng đứng cả lên. Đúng lúc này, một bóng đen chợt phủ lên trên con đường trước mặt thằng Tí, khiến cho nó sợ hãi mà vội vàng dừng gấp lại. Một đám khói đen cuộn cuộn ngưng tụ lại trước mặt thằng Tí, một khuôn mặt quen thuộc chợt hiện ra khiến thằng Tí kinh hoàng vô cùng. Bộ dáng bình thường, nét mặt bình thường, mái tóc bình thường, chỉ duy nhất có con mắt là đen nhánh và sâu thẳm như hũ nút. Rõ ràng là tên thích khách lần trước đây mà!

“He he, nhóc con, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 186: Vây bắt.

Chợ Tây Trường sáng sớm nay khách đông như trẩy hội, từng dòng người chen chúc nhau bước đi khiến cho cả khu chợ vốn rất rộng rãi cũng trở nên chật hẹp. Hai bên đường, từng hàng quán rao bán đủ mọi loại mặt hàng cũng xếp thành hàng dài. Mùi thơm của hoa quả, mùi thơm của các loại thực phẩm, mùi thơm của đủ kiểu phấn son hòa lẫn với thứ âm thanh ồn ào đặc trưng của một khu chợ, tạo thành một loại không khí đầy tính mê ảo, dễ dàng thu hút sự chú ý cũng như vắt kiệt tâm trí của mọi khách hàng bởi hàng loạt những màn chào hàng và hỏi hàng tưởng như không có điểm dừng. Và trong cái không khí khiến con người ta trở nên như những kẻ say, chẳng ai còn chú ý đến từng tia khói đen mờ mịt nhỏ nhoi đang len lỏi khắp nơi tại khu chợ này.

Thời gian gần đây, Ám cảm thấy thật mệt mỏi và áp lực. Hai lần thất bại trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã khiến cho tâm tình hắn trở nên tồi tệ vô cùng. Hắn vốn là một thanh niên xuất sắc trong bộ tộc của mình, được chọn vào âm mưu quan trọng lần này khiến hắn càng thêm tự tin với khả năng của bản thân. Nhưng nhìn về ngoài tầm thường đến không thể tầm thường hơn của hắn mà hắn tưởng rằng hắn là một kẻ biết an phận. Trái ngược hoàn toàn với bộ dáng bên ngoài, Ám là một kẻ có lòng tự tin rất lớn, thậm chí có thể coi là kiêu ngạo. Mà một kẻ kiêu ngạo thường sẽ vô cùng ghét thất bại, chính vì vậy hai thất bại gần như liên tiếp đã trở thành một sự dă kích lớn đối với Ám. Mà ma tộc vốn chẳng phải là một nơi an bình, hắn chỉ còn duy nhất một cơ hội nữa mà thôi, bởi kẻ thất bại quá nhiều thì sẽ bị loại bỏ khỏi mọi hoạt động của ma tộc!

Lặng lặng dò xét khắp cả khu chợ Tây Trường, Ám rút cục vẫn không thể tìm được cơ hội để ra tay. Nhiệm vụ lần này của hắn là phải tìm được đủ số người để hiến tế cho sứ giả ma tộc, chỉ có điều cơ hội để ra tay ngày càng ít đi bởi đám quan quân tuần tra ngày càng chặt chẽ. Xem ra những lần hành động trước cũng đã khiến cho bọn họ cẩn thận hơn rồi!

Đang lúc chán chường, Ám đột nhiên phát hiện ra một con mồi đơn độc. Tìm theo phương hướng của đối phương, Ám càng thêm vui vẻ khi nhận ra con mồi lần này lại là “người quen”. Khóe miệng khẽ nhếch lên mỉm cười, ánh mắt của Ám nhìn về phía “con mồi đầy vẻ nham hiểm và độc ác: nhóc con, mi không trốn thoát khỏi tay ta đâu!

*****

Thằng Tí hoảng sợ! Đã lâu rồi nó không cảm thấy sợ hãi đến vậy, bởi lúc này nó đang phải đối mặt với ma, một tên ma chân chính! Nếu nói khi trước thằng Tí dám liều với đối phương, đó là bởi vì nó không biết rằng đối phương là ma. Dù rằng trước giờ chưa gặp ma, thể nhưng những câu chuyện truyền

miệng về sự hung ác của loài ma quỷ thì nó đã được nghe nhiều rồi. Cũng chẳng biết từ lúc nào, trong lòng thằng Tí và đám trẻ vô gia cư đã hình thành một nỗi sợ không tên đối với lũ ma quỷ ác độc ấy, một nỗi sợ mơ hồ mà lại vượt qua vô số những nỗi sợ khác của bọn nó.

Sắc mặt thằng Tí trắng bệch ra, hàm răng va lập cập vào nhau vì hoảng sợ! Nó muốn quay đầu chạy thật nhanh để thoát khỏi nanh vuốt của ma quỷ, thể nhưng đôi chân nhanh nhạy mà nó vốn tự tin lúc này lại trở nên nặng nề đến lạ, mặc cho nó cố hết sức cũng chẳng thể nhấc chân lên được. Đúng lúc này, tên ma quỷ trước mặt nó đột nhiên biến mất, áp lực đến từ hán cũng tan biến theo. Thằng Tí hốt hoảng quay lưng bỏ chạy, nó không nhìn thấy kẻ đáng sợ kia, thể nhưng sống lưng nó lại dâng tràn từng cơn buốt lạnh khiến cho nó chẳng dám ở lại.

“Hừ, nhóc con, định chạy đi đâu thế?”

Ám đột nhiên xuất hiện trước mặt thằng Tí khiến nó không khỏi kinh hãi mà ngã ngửa ra đằng sau. Thích thú cười vang một tiếng, Ám đột nhiên phát hiện ra trò mèo vờn chuột này thật là thú vị. Lại một lần nữa tan biến vào trong không khí, Ám yên lặng chờ đợi phản ứng tiếp theo của đối phương. Hán muốn nhìn thấy tên nhóc kia hoảng sợ, hán muốn nghe thấy từng tiếng gào thét kinh hoàng của đối phương, bởi chỉ có vậy mới làm giảm đi được nỗi buồn bực trong lòng hán. Đôi mắt âm u tối đen như hũ nút của Ám xoay thẳng vào thằng Tí: bỏ chạy đi nhóc con, ta đang chờ mi bỏ chạy đây!

Thằng Tí thể mà lại không bỏ chạy nữa. Nó lồm cồm đứng thẳng dậy, đôi chân thi thoảng vẫn lại run lên một chập, hàm răng vẫn đánh lập cập vào nhau, vì nó sợ! Thể nhưng thằng Tí không muốn chạy. Có lẽ là vì nó nhận ra rằng chạy cũng chẳng tác dụng gì, mà cũng có lẽ là bởi những bài rèn luyện gần đây khiến cho lòng dũng cảm của nó được tăng lên một ít nên nó không muốn trốn chạy nữa. Chậm chậm bước lại gần phía thùng đồ, ánh mắt thằng Tí vẫn đảo dáo nhìn xung quanh đề phòng đối phương lại đột ngột “đánh lên”. Với tay lần mò trên thùng đồ một phen, thằng Tí rút ra được một cái chày gỗ, cái chày mà nó vẫn dùng để cán bột. Nắm chặt cái chày trong tay, lòng dũng cảm của thằng Tí lại tăng thêm một chút, ma quỷ gì đến đây cũng phải lĩnh một chày này đã!

“He he, nhóc con, mi cầm cái chày cùn đấy để làm gì? Định đánh lại ta sao? Cũng đừng cầm đấy, nhưng đáng tiếc là không được thông minh cho lắm.”

Tiếng cười the thé gian ác của Ám vang vọng khắp một mảnh phố vắng, thân hình hán đột ngột hiện ra, hóa thành một trận khói đen ập cuộn về phía thằng Tí.

“Đồ ma quỷ, biến đi!”

Thằng Tí hét vang một tiếng, đồng thời vùng mạnh chiếc chày trong tay ra đập về phía đám khói đen. Chiếc chày lướt qua đám khói đen như đập vào không khí khiến cho thân hình thằng Tí loạng choạng đổ về phía trước vì mất đà. Đột nhiên sau lưng đau nhói, thằng Tí không nhìn được mà kêu lên một tiếng. Ám lơ lửng phía xa xa chột nờ nộ cười hiểm độc:

“Nhóc con, đây là hậu quả của việc chống cự vô ích đấy. Ta khuyên mi nên bỏ chạy đi, nếu có thể chạy ra đến đường lớn là mi thoát được rồi.”

Giọng điệu của Ám đầy vẻ dụ dỗ, cứ như thể hán muốn cho thằng Tí một cơ hội thật vậy. Chỉ có điều thằng Tí cũng chẳng phải một đứa trẻ không hiểu biết gì. Bảy năm khổ sở chật vật chộp giật từng bữa cơm, thằng Tí cũng đã hiểu biết được phần nào về nhân tình thế thái, và nó biết rõ kẻ ma quỷ trước mặt sẽ chẳng để nó chạy thoát đâu. Bảy năm lăn lộn giữa dòng đời cũng đã rèn luyện cho thằng Tí một cá tính khác, đó là liều. Cẩn rằng quyết chí chống cự đến cùng, nỗi sợ hãi trong lòng thằng Tí cũng đã tan biến từ lúc nào chẳng hay. Ám tỉnh nhạy nhận ra sự biến hóa của thằng nhóc trước mắt, trong lòng không khỏi bùng lên một cơn giận dữ điên cuồng, tâm lý biến thái khiến hán càng muốn tra tấn thằng nhóc trước mặt nhiều hơn để vơi đi cơn giận trong lòng. Hóa thành một trận khói đen đặc như mực, Ám lại lao xô đến phía thằng Tí, hán muốn nhấn chìm tên nhóc này trong bóng tối vô cùng, hán muốn tận hưởng từng tiếng kêu la của đối phương khi phải đối mặt với sự sợ hãi không lối thoát, hán muốn... Chẳng buồn nghĩ ngợi nhiều thêm, Ám đã vọt đến trước mặt thằng Tí. Thằng nhóc cứng rần hét to một tiếng, cái chày trong tay lại đập mạnh về phía đối phương. Ám cười khẩy, cái chày cùn kia cũng muốn động đến ta sao? Chẳng buồn né tránh cho phí công, Ám vùng móng vuốt ma quỷ của mình lên, ập thẳng về phía thằng Tí.

“Bộp!”

Móng vuốt của Ám đột nhiên bị chặn đứng bởi một luồng lực lượng vô hình, mặc cho hán cố hết sức cũng chẳng thể tiến lên được một phân. Ám vội vàng lui lại phía sau, cảnh giác nhìn khắp xung quanh một lượt mà buông lời cay nghiệt:

“Kẻ nào dám xen vào việc của ta, có giới thì mau xuất hiện đi. Giấu đầu lòi đuôi như chuột mà cũng muốn thành anh hùng sao?”

“Ha ha, hai tiếng anh hùng thì ta không dám nhận, nhưng trừ ma giúp dân lại là chuyện bất cứ tu luyện giả nào cũng phải làm. Nay bắt gặp loại ma quỷ như ngươi, ta sao có thể làm ngơ?”

Tiếng cười hào hùng vang vọng khắp bốn phía khiến cho Ám chẳng thể phân biệt vị trí của đối phương. Hán tức giận hét vang một tiếng, khói đen tỏa ra bốn phía cũng cuộn cuộn nổi sóng:

“Hừ, loài người các ngươi chỉ giỏi võ mồm, mau xuất hiện đi để ta xem mi có bản lĩnh gì mà đòi trừ ma?”

“Không cần phải hấp tấp như vậy chứ!”

Lại một giọng nói khác vang lên khắp bốn phía, trong lời nói mang theo ý tứ trào phúng rõ ràng khiến cho Ám vừa sợ vừa tức. Không chờ cho hán kịp lên tiếng một lần nữa, từ bốn hướng đông tây nam bắc chợt xuất hiện bốn bóng người chậm rãi bước đến. Tâm tình của Ám không khỏi trầm xuống khi nhìn thấy đối phương. Bốn người mới đến phân biệt đứng trấn thủ tại bốn phương đã vây kín hán vào giữa, xem ra đối phương đã chuẩn bị rất kỹ càng rồi.

“Các ngươi chuẩn bị cũng kỹ càng quá nhỉ, đáng tiếc dù có chuẩn bị kỹ hơn nữa cũng không giữ được chân ta đâu. Ha ha, đám ngu ngốc, hèn lần sau

gặp lại nhé.”

Ám lạnh lùng cười nhạt một tiếng đầy vẻ trào phúng, thân thể hắn nháy mắt đã tan ra thành hàng loạt tia khói đen nhỏ xíu mà mắt thường khó thấy, phân tán ra khắp bốn phương tám hướng hòng tìm đường thoát thân. Bốn người đứng trấn thủ bốn phương thấy vậy cũng chẳng tỏ ra bất ngờ hay lạ lùng, mỗi người lấy ra một chiếc đĩa bằng đồng rọi về phía Ám. Từng hàng chữ trên mặt đĩa bỗng chốc lóe sáng chói mắt. Ám chỉ cảm thấy như có từng bức tường nặng nề đang từ từ đè ép hắn, thân thể dù đã phân tán ra mà tưởng như sắp bị nghiền nát đến nơi. Còn may, hắn vẫn có thể từ từ thâm thấu thoát đi được, may thật đấy!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 187: Lão Ngô.

“Nguyễn Phong, sao cậu lại thả tên ma tộc đó đi?”

Bốn người vừa ra tay lại chính là Nguyễn Phong, Văn Thái, Trần Duy và Nguyễn Kiệt. Trong lòng Lý Nguyên Kiệt lúc này tràn ngập sự khó hiểu, không tìm được quay phải quay sang hỏi Nguyễn Phong.

“Ồ, tại sao chúng ta phải bắt hắn lại chứ?”

Nguyễn Phong thân nhiên hỏi lại Nguyên Kiệt, trong ánh mắt còn ẩn chứa vài tia hàm ý. Nguyên Kiệt cũng là người thông minh, vừa nghe lời ấy liền phản nảo đoán ra được mục đích của Nguyễn Phong, khóe miệng cũng tự nhiên nở một nụ cười đầy ẩn ý. Nguyễn Phong lúc này mới đi tới bên thẳng Tí, nhẹ nhàng vỗ vai chú nhóc mà nói:

“Này nhóc, hôm nay em dừng cảm lắm, thể mới đáng mặt nam nhi chứ!”

Nhóc Tí thấy ác ma đã bị Nguyễn Phong đánh đuổi thì khê thờ phào một hơi, lại nghe được lời khen ngợi thì trong lòng mừng lắm, tâm tình cũng được thả lỏng hẳn. Đến tận lúc này nghĩ lại tình cảnh vừa rồi, thẳng nhóc mới hoảng sợ rằng mình một phen, đến chính bản thân nó cũng chẳng hiểu nổi lúc đó mình lấy đâu ra dũng khí để mà đối mặt với tên ác ma. Chẳng qua, lúc nhìn thấy Nguyễn Phong mỉm cười đứng bên cạnh thì trong lòng thẳng Tí cũng vững vàng hơn hẳn. Làm nam nhi ít ra cũng phải như thế, chẳng quản ma quỷ có độc ác đến đâu cũng dám đứng cầm đối mặt với bọn chúng, chỉ cần phẩy tay cũng đánh đuổi được lũ ma quỷ hung tàn đáng sợ. Sau này, mình cũng nhất định phải mạnh mẽ như thế! Thẳng Tí tự đặt ra mục tiêu cho bản thân, trong lòng hưng hực quyết tâm đạt được mục tiêu ấy.

Chỉ có điều, không dễ cho thẳng Tí đắm chìm trong tâm tình tích cực được bao lâu, một trận đau nhói từ sau lưng truyền đến hòa cùng với cảm giác mệt mỏi yếu ớt khiến cho nó ngất ngay tại chỗ. Nguyễn Phong nhanh tay đỡ lấy thẳng nhóc, phát hiện ra vết thương sau lưng nó thì không khỏi nhíu mày. Trên miệng vết thương bị bao phủ bởi một đám khói đen khiến cho máu rỉ ra liên tục, hơn nữa đám khói đen ấy còn đang lan dần ra xung quanh khiến miệng vết thương càng lúc càng mở rộng. Ma khí thật độc ác! Nguyễn Phong vội vã điều động nguyên lực phong hệ tụ tập trong lòng bàn tay, từ từ xua tan đám ma khí trên lưng thẳng Tí. Từng đám phong nguyên tố vừa gặp ma khí liền mạnh mẽ công kích đối phương, mà ma khí cũng chẳng chịu kém cạnh điên cuồng chống cự lại phong nguyên tố. Trận tranh đấu giữa hai loại lực lượng diễn ra rất nhanh nhưng chẳng kém phần thâm thiết, sau cùng cả hai loại lực lượng đều tan biến đi chẳng còn sót lại chút dấu vết nào. Chữa trị cẩn thận vết thương của thẳng nhóc, Nguyễn Phong liền đưa nó về nhà, thẳng nhóc cần được nghỉ ngơi!

*****

Một cơn gió lạnh buốt cuốn qua ngõ nhỏ, thổi tung từng cánh cửa gỗ cũ kỹ ọp ẹp làm phát ra tiếng kè kệt khó nghe. Phía cuối con hẻm, một đám khói đen nháy mắt đã tụ tập lại cùng nhau, từ từ biến hóa thành hình dạng con người. Ám sắc mặt trắng bệch lê từng bước nặng nề bước vào trong gian nhà hoang, ánh mắt hắn vẫn còn xen lẫn vài phần tức giận và hoảng sợ. Suýt chút nữa thì đã bị bọn chúng bắt được rồi! Mặc dù may mắn trốn thoát được, thế nhưng Ám cũng đã bị tổn thương không hề nhẹ. Cuộn mình lại thành một đống trong góc tối của căn phòng, Ám để mặc cho bóng tối xâm lấn da thịt, xâm lấn tâm trí và cả linh hồn của hắn. Phía ngoài cửa vọng lại tiếng bước chân rất nhẹ nhàng, Ám cũng chẳng buồn để ý.

“Ám, đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

Từ ngoài cửa truyền vào một giọng nói lạnh lốt dễ nghe, thế nhưng Ám vừa nghe thấy những lời này thì sắc mặt càng thêm lạnh lẽo, hắn không thích người đang lên tiếng – một kẻ đầy gian xảo đầy âm mưu! Mãi đến khi đối phương lặp lại câu hỏi lần thứ ba, Ám mới uể oải trả lời:

“Cũng chẳng phải chuyện gì to tát lắm. Chẳng qua là ta không may nên mới gặp phải đám tu luyện giả vậy công mà thôi.”

“Sao, bọn chúng phục kích ngươi?”

“Có lẽ là vậy, cũng có thể là bọn chúng chỉ đi ngang qua mà thôi.”

“Dù là trường hợp nào đi nữa thì cũng không thể xem thường, bọn chúng đã bắt đầu đề phòng rồi đấy. Từ giờ trở đi, ngươi nên cẩn thận hơn khi thực hiện nhiệm vụ.”

“Ta biết rồi!”

“Ta có một ít ma thảo có thể giúp người hồi phục nhanh hơn đấy, ta để ngoài cửa nhé.”

“Không cần, cô cứ mang đi đi, ta thích tự mình khôi phục hơn.”

“Nếu vậy thì thôi!”

Tiếng bước chân lại vang lên rồi mờ nhạt dần, người nọ đã rời xa. Trong căn phòng, Âm lặng lẽ gặm nhấm nỗi cô độc trong bóng tối mờ mịt, hẳn đã quen như vậy rồi. Chỉ có điều, Âm lại không phát hiện ra rằng thân thể hẳn đã chẳng còn hòa nhập cùng bóng tối nữa, bởi thi thoảng lại có một vệt ánh sáng mờ mịt lóe lên trên người hẳn.

*****

Khu phía đông kinh thành vốn luôn luôn yên tĩnh và trang nghiêm, thế nhưng bầu không khí ấy hôm nay lại bị xáo trộn bởi sự xuất hiện của hai nhân vật kì lạ. Một ông lão tóc lốm đốm hoa râm thong thả bước đi trên con đường lớn, bộ dáng lão chẳng khác nào đang đi dạo trong vườn nhà mình cả. Phía sau lão là một đứa nhóc khoảng chừng bốn năm tuổi tò mò quan sát cảnh vật xung quanh, thi thoảng lại ngó nghiêng vào một tòa phủ đệ quyền quý với cặp mắt đầy hâm mộ. Hai ông cháu kỳ lạ thoải mái bước qua trước mặt một đội lính tuần tra, thế mà đám lính kia lại chẳng hề phát hiện ra bọn họ, cứ như thể cả hai đều là người vô hình vậy. Bước đến trước một tòa phủ đệ thuộc diện nhỏ nhất tại khu vực này, ông lão liền dừng lại gõ cửa. Cánh cửa dày được mở ra một cách chậm chạp, một chú nhóc tầm mười bốn tuổi thò đầu ra khỏi khe cửa nhìn ngó xung quanh, sau cùng lại chậm chạp đóng cửa lại:

“Khi gió đưa nào rành rồi đi gõ cửa nhà cậu làm cậu lại phải chạy ra mở cửa. Không biết là cậu đang rất bận sao?”

Nói đến đây, chú nhóc như chợt nhớ ra điều gì, vội vàng luống cuống chạy vào trong phủ:

“Thôi chết rồi, ấm nước trà của ông chủ để quá lửa mất rồi!”

Sau lưng chú nhóc, hai ông cháu nọ lặng yên bước vào trong phủ, chẳng qua vẻ mặt của ông lão dường như không được tốt lắm, còn đứa cháu lại đang cố mà nín cười. Đúng lúc này, từ trong phủ chợt truyền ra một tiếng hỏi:

“Không biết là vị khách nào ghé thăm quý phủ, vì có gì lại phải che giấu diện mạo chứ?”

Âm thanh như từng tiếng chuông đồng vang vọng khắp phủ, từng đợt như sóng cả cuộn cuộn ập về phía hai ông cháu. Ông lão nhìn từng đợt sóng âm cuộn đến mà không khỏi hít sâu một hơi, sắc mặt nghiêm nghị lên tiếng đáp lại:

“Lão Hoàng, bạn bè lâu năm không gặp mà tiếp đón thế này sao?”

Từng chữ như thật như ảo bỗng chốc xuất hiện theo lời nói của ông lão ngăn cản những đợt sóng âm đang cuộn đến. Lời vừa dứt, cả tòa phủ đệ bỗng nhiên trở nên im lặng hoàn toàn, ngay cả một gợn gió cũng không có. Bất chợt, một tiếng cười to vang vọng khắp tòa phủ đệ, Hoàng lễ sinh đích thân bay ra đón tiếp vị khách đặc biệt này:

“Ha ha, lão Ngô, cái phong thái lên lút lại rất tự nhiên này đúng là chỉ riêng lão mới có, vừa nhìn là ta nhận ra ngay.”

Ông lão tóc hoa râm nghe vậy thì sắc mặt thoáng giãn ra, mỉm cười chấp tay chào hỏi Hoàng lễ sinh:

“Ông bạn già, lâu ngày không gặp mà, ta cũng muốn cho ông một chút bất ngờ đó chứ. Thật không ngờ, đã lâu không dùng đến cái trò này, giờ đây tay nghề cũng sứt găm rồi, vừa bước vào cửa đã bị lão nhận ra.”

Hoàng lễ sinh nghe vậy chỉ cười tủm tỉm, nhanh tay dắt lão Ngô bước vào trong phủ, đồng thời ra hiệu cho đám người hầu mau chóng đi chuẩn bị tiệc đón khách. Bước vào phòng khách, vừa nhìn thấy Vũ Ngôn thì lão Ngô không kìm được mà hô lên một tiếng:

“Lão Vũ, lão cũng ở đây sao?”

“Lão Ngô, lâu ngày không gặp mà phong thái của lão vẫn như xưa vậy.”

Vũ Ngôn bình thản đáp lời lão Ngô, nét mặt tuy vẫn nghiêm nghị nhưng trong ánh mắt không hề che giấu sự vui mừng khi gặp lại bạn cũ.

“Ha ha, tất nhiên là lão Vũ cũng ở đây rồi, chứ chỉ dựa vào ta sao có thể phát hiện ra lão nhanh như vậy được.”

Hoàng lễ sinh lúc này mới lên tiếng giải thích, ý cười trên mặt càng thêm rõ ràng. Lão Ngô nghe vậy thì thoáng hiểu ra, nhẹ gật đầu mà thờ dãi:

“Chẳng trách sao ta lại bị phát hiện nhanh thế, thì ra là do lão Vũ. Thôi, không nói chuyện này nữa. Nào, nhóc con, cháu mau lại đây ra mắt hai người họ đi, bọn họ đều là bạn thân của ông nội cháu đấy.”

Chú nhóc lúc này lại rất biết nghe lời ông nội, lễ phép bước lên cúi chào Vũ Ngôn và Hoàng lễ sinh. Nhìn thấy chú nhóc kháu khỉnh như vậy, Hoàng lễ sinh cũng vui vẻ mỉm cười mà xoa đầu chú nhóc:

“Lão Ngô, đứa nhóc này là con của thằng cả nhà lão phải không?”

“Ha ha, lão đoán nhầm rồi, đây là con của thằng hai.”

“Ồ, thằng nhóc ấy giờ cũng lập gia đình rồi sao?”

“Đúng vậy, thời gian trôi qua khiến đám trẻ cũng thay đổi rồi, chỉ có mấy lão già chúng ta là vẫn thích hỏi tường về quá khứ thôi.”

Lão Ngô nghĩ đến hai đứa con trai của mình thì trong lòng chợt cảm khái mà than thở một tiếng. Vũ Ngôn và Hoàng lễ sinh dường như cũng hiểu thấu tâm trạng của ông bạn già nên cũng lặng yên đồng cảm. Đứa nhóc thấy người lớn đều đang trầm mặc hồi tưởng thì lẳng lặng trốn ra ngoài, nháy mắt đã chạy đi tham quan khắp phủ lễ sinh. Mãi một lúc sau, lão Ngô mới trầm trầm lên tiếng:

“Lão Hoàng, ta nhận được tin của lão là lần này có việc lớn, bây giờ gặp mặt rồi lão nói rõ ràng ra đi.”

“Đúng vậy, lần này có một việc rất lớn. Không biết lão đã nghe được tin mới nhất chưa, đám ma tộc đang rục rịch chuẩn bị hành động rồi đấy.”

Lão Ngô vừa nghe vậy thì sắc mặt chợt đánh lại, giọng nói còn mang theo vài phần sát khí:

“Ma tộc, bọn chúng không chờ được nữa rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 188: Trong bóng đêm.

“Công tử, mời ngài ghé lại đây để chúng thiếp được hầu hạ một phen.”

“Ông xã, trời còn sớm mà, ông nở rồi đi sớm như thế? Ông đi rồi để cho em đêm nay lại cô đơn một mình mất thôi.”

“Cô bé, lại đây uống với anh một chén nào. Ái chà, cô em đáng người mảnh mai mà cũng đầy đủ quá chứ, ha ha ha!”

“Ha ha, hôm nay tôi có chuyện vui, mọi chi phí đêm nay đều do tôi đài hết.”

“...”

Trước lầu Bách Hoa ý ới tiếng mời gọi của những cô tiếp viên mời khách xen lẫn những tiếng vui đùa của khách làng chơi khiến cho bầu không khí nơi đây càng thêm náo nhiệt. Trời đã về đêm, một bộ mặt khác của thành Đông Long cũng dần hiện ra, đặc biệt tại những nơi phục vụ nhu cầu ăn chơi như lầu Bách Hoa thì điểm ấy lại càng thêm rõ ràng. Chỉ có điều, phía sau ánh đèn rực rỡ hoa lệ, chẳng có ai biết được trong bóng tối đang ẩn nấp những nguy hiểm gì.

“Này Ma Liệt, mục tiêu xuất hiện rồi kia.”

Tại một góc khuất khó ai nhìn thấy, hai tên ma lạng lẽ theo dõi lầu Bách Hoa. Đúng lúc này, một trong hai tên đột nhiên lên tiếng nhắc nhở đồng bọn, ánh mắt hắn vẫn nhìn chăm chăm ba kẻ khách làng chơi vừa bước ra khỏi lầu Bách Hoa. Nhìn theo hướng mà đồng bọn chỉ, tên ma còn lại cũng nhanh chóng phát hiện được con mồi. Không vội vàng ra tay, hai tên ma bình tĩnh chờ, chờ một cơ hội ra tay gọn gàng.

“Đêm nay trăng mờ mây giăng... Chỉ có lòng ta mới là sáng tỏ ý a...”

Ba kẻ vừa bước ra khỏi lầu Bách Hoa đều là sĩ tử đi tìm chút “thi hứng”, men say bốc lên mặt đỏ bừng khiến cả ba chệnh choáng, bước đi cũng siêu siêu vẹo vẹo. Nghiêng trái ngã phải một hồi, cả ba rút cục cũng rời khỏi con phố rực rỡ ánh đèn lồng kia mà rẽ vào một khúc đường nhỏ vắng bóng người qua lại.

“Vút!”

Tiếng xé gió bất chợt vang lên giữa đêm tối, một kẻ còn tinh táo nhất trong số ba tên sĩ tử vừa nghe được âm thanh này liền cảm thấy sống lưng lạnh buốt, không kim được mà rung mình một cái:

“Này, hai cậu có nghe thấy gì không?”

“Saooooo... Cậu nghe... nghe thấy cái... cái gì?”

“Tôi vừa nghe thấy..!”

Câu nói dang dở đột nhiên tắt bật giữa chừng! Hai gã sĩ tử còn lại nửa tỉnh nửa say vẫn cố vênh tai lên mà nghe xem bạn mình đang nói gì, thế nhưng chờ mãi vẫn chỉ có sự im lặng lạnh lẽo.

“Này, sao... sao cậu im... im lặng thế? Nói... nói nốt đi... đi chứ!”

Một gã sĩ tử chờ đến sột ruột mới lên tiếng thúc giục, thế nhưng đến khi hắn nhìn lại thì người bạn kia đã biến mất không chút tăm hơi. Gã hoảng hốt nhìn khắp xung quanh một lượt, thế nhưng vẫn chẳng thể tìm được hình bóng của bạn mình. Men say cũng bị sự hoảng sợ át đi, tâm trí gã dần tỉnh táo lại, lúc này hắn lại phát hiện ra người bạn còn lại cũng đã biến mất. Sắc mặt gã tái mét, chẳng dám ở lại lâu tại nơi này, vội vàng vắt chân lên cổ mà chạy. Còn chưa chạy được bao xa, hắn chợt cảm giác thân thể bỗng dưng nhẹ bẫng, thế rồi ý thức của hắn cũng dần trở nên mơ hồ, trong tai chỉ còn văng vẳng một giọng nói lạnh lẽo:

“Đoàn tụ với bạn của ngươi đi!”

Hai gã ma hành động xong liền dứt khoát rời đi, không lưu luyến tìm kiếm thêm bất cứ mục tiêu nào nữa. Đạo gần đây hành động của bọn họ đã bị đám tu luyện giả chú ý, cũng có đến mười tên ma bị tiêu diệt trong quá trình làm nhiệm vụ. Điều này khiến đám ma tộc khi làm việc càng phải cẩn thận hơn trước nhiều.

Hai gã ma vội vàng mang theo ba con mồi mới bắt được trở về nơi ẩn nấp, thế nhưng mới đi được nửa đường thì từ phía sau bọn chúng chợt vang lên tiếng xé gió vun vút. Trong lòng nảy sinh sự cảnh giác, một trong hai tên ma điều động ma khí của bản thân ảo hóa thành một con dơi bay về phía sau thám thính.

“Bụp, phùng!”

Con dơi còn chưa bay được bao xa đã bị một khối cầu lửa thiêu hủy không sót lại chút gì. Một tiếng quát vang như sấm giữa trời đêm ép thẳng về phía hai tên ma:

“Lũ ma quỷ kia, để bản công tử xem thử hôm nay các ngươi trốn đi đâu được.”

Tiếng quát vừa dứt, phía sau hai tên ma chợt sáng bùng ánh lửa. Một gã thanh niên chừng hai mươi tuổi với thân thể cường tráng và mái tóc đỏ rực như lửa đang đập trên một đám mây lửa rừng rực cháy nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với hai tên ma. Bất cứ ai đã từng đến xem những trận đấu cuối cùng của vòng thi thứ nhất đều có thể nhận ra gã thanh niên này chính là Dương Việt, người đã dành được vị trí thứ ba của vòng thi đầu đầu tiên.

Áp lực cuộn cuộn đè lên lưng khiến hai tên ma tộc phải đẩy nhanh tốc độ của bản thân. Khoảng không khí phía sau hai gã ma chợt bùng nổ bởi áp lực nặng nề, phản lực sinh ra đẩy bọn chúng lao vút đi trong không khí, thân hình cả hai cũng mờ nhạt dần chẳng khác nào hai chiếc bóng. Dương Việt thấy đối phương tăng nhanh tốc độ liền gầm lên một tiếng, chiếc đĩa lửa dưới chân hắn càng thêm sáng rực kéo theo một vệt đuôi lửa dài phía sau, tốc độ tăng nhanh đến chóng mặt.

Đúng lúc này, từ một con ngõ nhỏ phía trước, một luồng sương lạnh dày đặc chợt lan ra, nháy mắt đã ngưng kết thành một bức tường băng dày cắt đứt đường tiến lên của hai tên ma tộc. Biến cố bất ngờ khiến hai tên ma tộc biến sắc, vội vã chuyển hướng phóng vọt lên trên. Chẳng ngờ trên bầu trời cũng chẳng yên bình. Bọn chúng vừa mới đổi hướng thì một đám mây đen đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu hai tên ma tộc, trong mây đen còn lấp lóe từng tia sét trắng xanh sẵn sàng bổ thẳng xuống đầu bọn chúng bất cứ lúc nào. Ba mặt bị vây, hai tên ma tộc đã chẳng còn đường nào để chạy nữa:

“Ma Liệt, mau hợp sức sử dụng bí pháp thoát thân!”

“Được!”

Hai tên ma bị dồn vào đường cùng không thể không vận dụng phương pháp tối hậu để chạy trốn. Ma khí trong thân thể chúng tuôn trào như suối, nháy mắt đã vẽ thành hai mảnh đồ án phức tạp. Theo sự điều động của bọn chúng, hai mảnh đồ án hợp nhất lại làm một, giữa không trung đột nhiên xuất hiện một lỗ xoáy đen đặc như mực bao quanh thân thể cả hai.

“Ríttttt!”

Đúng lúc này, một tiếng rít chói tai chợt xé toang màn đêm, xuyên qua con lỗ mảnh liệt mà chém lên thân thể hai tên ma. Sắc mặt hai tên ma lộ rõ vẻ hoảng sợ, con lỗ đen dưới bị bọn chúng thúc giục càng cuốn nhanh hơn, cuối cùng hoàn toàn biến mất vào trong bóng đêm thăm thẳm. Bầu trời đêm chỉ còn lại tiếng hét thê thảm của hai tên ma văng vẳng khắp chốn.

“Hừ, vậy mà để bọn chúng chạy thoát, bức thật!”

Dương Việt bức mình mắng to một tiếng, chiếc đĩa lửa dưới chân cũng từ từ âm ỉ dần rồi tan biến hoàn toàn vào không khí.

“Ai bảo với cậu rằng bọn chúng đã thoát? Hai tên ma tộc ấy đã bị tiêu diệt ngay trước khi con lỗ đen biến mất đó.”

Từ trong con ngõ nhỏ, một người thanh niên vẻ mặt lãnh đạm lặng yên bước ra, giọng điệu thản nhiên mà đáp lời Dương Việt.

“Đúng vậy, hai tên xui xẻo đó bị chém thành bốn mảnh ngay khoảnh khắc con lỗ đen biến mất. Không biết là kẻ nào ra tay mà độc thật!”

Đám mây đen trên bầu trời dần tán đi, một gã thanh niên với mái tóc màu xám nháy mắt đã xuất hiện trước mặt hai người Dương Việt, giải thích rõ ràng cho bọn họ sự việc vừa xảy ra.

“Ài, cần gì phải quan tâm là kẻ nào đã ra tay chứ, chỉ cần biết rằng hần ta cùng chung chí hướng trừ ma với chúng ta là được rồi.”

“Cậu nói cũng đúng. Thôi, chúng ta mau quay về khu vực được phân công đi, đêm nay vẫn còn dài đấy.”

Dương Việt chẳng hứng thú mấy với chủ đề này, nhanh chóng xua tay quay người đi trước. Hai người còn lại cũng chẳng ở lại lâu, chỉ nhìn thoáng qua hiện trường một lượt rồi cũng xoay người rời đi.

Cùng lúc ấy, khắp kinh thành Đông Long thi thoảng lại diễn ra những trận chiến đấu với quy mô nhỏ lẻ nhưng không kém phần quyết liệt giữa người và ma, mà đa phần tu luyện giả tham gia chiến đấu đều là sĩ tử nổi danh qua vòng thi võ đầu tiên. Trong sự im lặng, một thế lực đầy lòng nhiệt huyết đã được hình thành để chống lại âm mưu của ma tộc!

*****

“Lại tổn thất thêm bốn ma nữa rồi sao? Ngoài ra còn có gần mười ma bị thương?”

Sắc mặt Long Triệt lúc này xám ngoét, trên đỉnh đầu hần không ngừng có ma khí bốc lên hùng hực như một ngọn lửa. Thuộc hạ của gã chứng kiến cảnh ấy thì không ngừng run rẩy, chẳng có ai hiểu rõ hơn hần tính khí của Long Triệt, đặc biệt là khi gã tức giận. Ngoài dự kiến của tên thuộc hạ, Long Triệt lại không hề phát tác cơn giận dữ của mình. Hần rất nhanh đã khôi phục về ngoài nho nhả như thường ngày, chỉ có điều trong đôi mắt hần thi thoảng lại ánh lên vài tia tàn độc đáng sợ.

“Đồ cứng tẻ cho sứ giả chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Bẩm, đồ cứng tẻ đã chuẩn bị đầy đủ rồi ạ!”

“Tốt lắm. Đám tu luyện giả kia đã muốn chống đối lại ma tộc chúng ta, vậy ta để cho chúng được như ý.”

Vừa dứt lời, Long Triệt liền bước ra khỏi phòng, nhanh chóng đi đến trước một gian phòng có lờn lò khói đen. Đây cửa bước vào, bên trong gian phòng đã sớm có người. Cả hai người đều lặng lẽ không nói gì, ánh mắt chỉ nhìn chăm chú về khoảng tối đen trước mắt. Bóng tối thăm thẳm như có thể hấp thụ tất cả mọi thứ, từng bóng người bị đẩy vào trong đó đều biến mất hoàn toàn không để lại chút dấu vết gì. Chờ đến khi bóng người cuối cùng đã biến mất trong bóng tối sâu thẳm, cả không gian bỗng tĩnh lặng vô cùng, dường như ngay cả âm thanh cũng đã bị hấp thụ toàn bộ.

“Long Triệt, Thủy Tuyết, các người làm tốt lắm, chờ khi thành công trở về nhất định sẽ được ban thưởng trọng hậu!”

Từ trong bóng tối truyền ra một giọng nói lạnh lẽo không chút cảm tình, hai người đứng trong phòng vừa nghe thấy giọng nói ấy liền nhất tề quỳ xuống lễ bái.

“Đa tạ sứ giả đã khen thưởng!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 189: Khoảng lặng.

Phủ đệ nhà họ Phương.

Trong thư phòng thanh tĩnh vắng lặng, Phương tướng quân mệt mỏi mà thở dài một hơi. Đã nhiều lần ông phải đối mặt với những vấn đề khó khăn vô cùng mà ông vẫn có thể hoàn thành tốt, thế nhưng vấn đề lần này lại đã vắt kiệt tâm trí của ông trong những ngày gần đây mà vẫn chưa thể tìm được một phương án giải quyết tốt đẹp.

Con gái ông đã bị bắt cóc! Chuyện này cho đến giờ có rất ít người biết, mà một việc càng bí mật hơn chính là buổi gặp mặt giữa ông và những kẻ bắt cóc. Yêu cầu của bọn chúng không khó, thế nhưng một người có nhiều kinh nghiệm như ông vẫn có thể đoán ra đằng sau yêu cầu ấy là những gì? Một âm mưu khủng khiếp mà mục tiêu rất có thể là ngai vàng đã yên ổn mấy nghìn năm nay của nước Đại Việt. Ông không biết nên chọn lựa như thế nào cho phải, một bên là tình thân máu mủ ruột thịt, là nỗi ân hận lớn nhất trong suốt cuộc đời ông, và bên còn lại chính là chữ trung mà ông đã tôn thờ trong suốt mấy chục năm trời, thậm chí là cả đời. Day day khuôn trán đã hằn sâu những nếp nhăn vì lo nghĩ, ông thầm nhớ tới người vợ đã quá cố của mình:

“Dung à, anh hy vọng em trên trời linh thiêng có thể hiểu được lòng anh. Anh biết mình đã sai rồi! Anh đã quá vô tâm, đã khiến cho em và con gái phải chịu nhiều đau khổ, anh xin lỗi em! Anh chỉ hy vọng em có thể chỉ đường cho anh một lần này, vì con gái của chúng ta em à!”

Nếu có một ai quen thuộc với Phương tướng quân mà nghe được những lời này hẳn sẽ phải kinh ngạc đến ngây người. Một vị tướng quân nổi tiếng là cứng rắn bền bỉ mà lại cũng có lúc mềm yếu đến thế bởi một chữ tình, đúng là sự đời lắm chuyện khó lường. Đúng lúc này, một gã người hầu chợt gõ cửa thư phòng:

“Bẩm ông, ngoài cửa có một người muốn gặp ông, đây là tín vật mà người ấy đưa ra để chứng minh thân phận ạ!”

Phượng tướng quân nhanh chóng bình ổn lại tâm tình, thế nhưng khi nhìn thấy tín vật thì trong lòng ông lại chấn động. Vội vội vàng vàng khoác lên mình một chiếc áo dài, Phượng tướng quân đích thân ra tận ngoài cửa đón khách. Người mới tới nhìn thấy Phượng tướng quân đang định hành lễ thì vội vàng đỡ lấy, giọng điệu hòa nhã vô cùng:

“Chú Phượng à, hôm nay cháu đến đây với tư cách của một người cháu mà thôi, chú không cần phải quan tâm đến lễ nghi đâu.”

“Hoàng tử...”

“Cháu đã nói là không cần quan tâm đến lễ nghi mà, chú cứ gọi cháu là Càn Hiểu là được rồi.”

“Vậy... Cháu hôm nay đến đây có chuyện gì vậy?”

“Chuyện có liên quan đến con gái chú đấy!”

Phượng tướng quân vừa nghe được lời này thì ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc, xen lẫn một tia hy vọng chờ mong. Chủ nhà rất thức thời vội vàng dẫn khách vào trong nhà, hình bóng hai người nhanh chóng khuất sau lớp cửa dày của phủ tướng quân.

*****

“Một, hai, ba, bốn! Một, hai, ba, bốn!”

Tiếng hô dứt khoát và đồng dạng đều đều vang lên từ một khoảnh sân nhỏ nơi xóm liều phía Tây Đông Long. Người dân ở xung quanh đây cũng đã chẳng lạ gì với tiếng hô này, đó là tiếng hô của một cậu sĩ tử trẻ tuổi mà tốt bụng đến đây dạy võ cho đám trẻ nghèo. Người dân sống trong khu xóm liều ai chẳng đã trải qua một quãng đời khổ cực, thế nên họ hiểu rõ đây là một cơ hội tốt. Đối với bọn họ, những người ở tầng lớp đáy của xã hội, biết được vài ngón võ nghệ cũng đã đủ để bọn họ bảo vệ bản thân trong cuộc sống thường ngày. Hướng chi luyện võ còn có thể rèn luyện sức khỏe, phòng chống bệnh tật, nhiều lợi ích như vậy có gì mà không luyện. Chính vì lẽ ấy nên những nhà trong cái xóm liều này có con cái độ tuổi từ thiếu niên trở xuống cũng đều đem con đến nhờ cậu sĩ tử ấy chỉ dạy cho chút ít, thậm chí có một vài thanh niên cũng đến đây xin theo học. Mà cậu sĩ tử kia cũng tốt bụng, dạy võ không lấy tiền, sau mỗi buổi luyện tập lại còn chỉ dạy cho đám trẻ nghèo vài chữ, giúp cho bọn chúng thoát được cái tiếng mù chữ thất học đã đeo bám bấy lâu. Chẳng biết là tin tức do ai truyền ra, dân nghèo ở mấy cái xóm liều gần đó cũng đem con cái đến xin theo học, dần dà toàn bộ trẻ nghèo ở khu xóm liều phía Tây đều học tập ở lớp học ấy. Danh tiếng của cậu sĩ tử cũng vì thế mà đồn xa trong lớp dân nghèo, họ yêu quý gọi cậu bằng cái danh “thầy Phong”.

“Các em, buổi tập hôm nay kết thúc ở đây. Tiện đây anh cũng muốn thông báo một việc là buổi tập ngày mai sẽ được hoãn. Hẹn gặp lại mọi người vào buổi tập tiếp theo nhé.”

“Chúng em chào thầy ạ!”

Lũ trẻ đồng thanh hô to chào Nguyễn Phong, sau đó liền nhanh chóng giải tán, tùm nãm tùm ba mà rời khỏi mảnh sân nhỏ. Nguyễn Phong dõi ánh mắt nhìn theo đám trẻ rồi đi, trong lòng bất chợt sinh ra một cảm giác rất dỗi yên bình. Giá như sau này hắn cũng có thể sống một cách bình dị như vậy, ngày ngày dạy dỗ đám trẻ học tập rồi lại cùng người yêu dấu ngắm nhìn từng nụ cười rạng rỡ trên mặt học sinh, vậy thật tốt biết mấy! Đáng tiếc, con đường hắn đã chọn lại chẳng thể yên bình, mà trên vai hắn cũng vẫn còn quá nhiều gánh nặng cần được giải quyết. Nghĩ đến đây, cõi lòng Nguyễn Phong bỗng trở nên trầm lắng, nét cười trên mặt cũng đã phai nhạt đi mất mấy phần. Chợt, một bàn tay mềm mại nhẹ nhàng đặt lên vai hắn, một chiếc khăn dịu dàng thấm đi những giọt mồ hôi trên trán hắn, một cảm giác thanh thản cũng theo đó lan tỏa trong lòng Nguyễn Phong khiến hắn bình tĩnh lại. Mím cười gật đầu với Thanh, Nguyễn Phong lấy lại sự bình tĩnh và quyết tâm của bản thân. Đúng vậy, vẫn còn có nhiều người đang chờ đợi hắn, hắn nhất định phải tiến lên để không phụ lòng của họ.

“Phong công tử, hình như anh có chuyện trong lòng?”

Giọng nói dịu hiền như khe suối chảy giữa rừng sâu dễ dàng thấm vào lòng Nguyễn Phong, khiến tâm tình hắn bất chợt rung động một cách khó tả. Nhìn sâu vào đôi mắt của Thanh, Nguyễn Phong chợt lên tiếng hỏi:

“Thanh cô nương, cô có nhiều người chờ đợi mình không?”

“Ồ, tất nhiên là có chứ. Mỗi khi tôi đi xa, sư phụ thường hay chờ đợi tôi trở về. Đám trẻ ở đây cũng vậy, trước đây hầu như tháng nào bọn chúng cũng chờ mong để gặp tôi. Còn có cả những người khách muốn xem tôi biểu diễn nữa. Thực ra tôi được nhiều người chờ mong lắm đó.”

Nói đến đây, Thanh khẽ bật cười rất vui vẻ khiến cho Nguyễn Phong say mê ngắm nhìn nụ cười ấy. Như nhận ra Nguyễn Phong đang chăm chú ngắm mình, hai gò má của Thanh phớt ửng hồng khiến cho nét cười càng thêm xinh đẹp:

“Phong công tử, sao anh cứ ngắm tôi mãi thế!”

Nguyễn Phong chợt giật mình, bộ dáng hơi có chút xấu hổ mà nhìn về phía Thanh. Chợt như nhớ ra điều gì hay có lẽ là vì muốn xoa tan bầu không khí xấu hổ ấy, Nguyễn Phong lại đặt câu hỏi:

“Vậy trong lòng cô có từng chờ đợi ai chưa?”

“Có chứ! Ngày bé thì tôi thường hay chờ đợi sự phụ về ăn cơm cùng. Sau này khi lớn hơn một chút và biết được hoàn cảnh của mình, cũng đã có lúc tôi chờ đợi cha mẹ ruột xuất hiện trước mắt tôi. Đến khi gặp được lũ nhóc ở đây, tôi lại hay chờ đợi được gặp chúng sau mỗi chuyến đi biểu diễn ở xa.”

“Đã có lúc nào cô chờ đợi được gặp tôi hay chưa?”

Chẳng biết trong lòng nảy sinh suy nghĩ gì, Nguyễn Phong bất chợt hỏi một câu như thế. Ngay lập tức, hắn nhận ra là câu hỏi của mình đã quá vội vàng. Bầu không khí vui vẻ cũng vì câu hỏi ấy mà ngưng đọng lại, cả hai người đều chìm vào trong nỗi xấu hổ riêng mình. Thanh cúi gầm mặt xuống chẳng lên tiếng, mà ánh mắt của Nguyễn Phong lại liếc ra một khoảng xa xăm nào đó, chẳng dám nhìn thẳng vào Thanh. Đúng lúc ấy, Thanh chợt đứng dậy vội vã bước vào trong nhà, Nguyễn Phong thấy vậy thì trong lòng chợt nảy sinh một nỗi buồn không tên. Bước đến trước cửa, Thanh chợt quay lại nhìn Nguyễn Phong, chẳng biết từ lúc nào vệt đỏ ửng đã lan tới tận cổ và hai tai của nàng:

“Phong công tử, tôi nay anh ở lại đây ăn cơm nhé, tôi chờ anh đó.”

Dứt lời, Thanh liền vội vàng bước nhanh vào trong phòng, mà Nguyễn Phong thì như đã hóa đá, ngơ ngác nhìn theo bóng dáng Thanh.

*****

Phù lễ sinh.

Đêm nay mây mờ chợt tán đi, để lộ ra ánh trăng đêm trước rằm sáng tỏ rõ ràng. Trên mái nhà, ba bóng người có phần cô đơn cùng ngồi lại một chỗ, cùng chia sẻ với nhau bầu rượu nóng, cùng ôn lại những kỷ niệm của một thời đã xa:

“Này, hai lão còn nhớ cái hồi mà chúng ta còn cùng nhau đi thám hiểm khắp nơi không? Có ta, lão Ngô, lão Vũ, lão Vương, và còn cả mấy người nữa chứ. Nhớ hồi đó lão Vương trẻ tuổi nhất hội, tính tình cũng nhanh nhẩu nhất hội, không biết đã bao lần vì cái tật ấy mà lâm vào nguy hiểm, báo hại anh em chúng ta lại phải chịu chung nguy hiểm với hắn. Ha ha, ta vẫn nhớ rõ có một lần hắn leo lên vách núi hái một khúc Thạch Xà Đồng chẳng may bị đám rắn giáo ấy quấn lấy không cách nào rời đi được, thế mà hắn vẫn cứ ôm khư khư cái khúc cây ấy chẳng chịu bỏ ra. Đúng là tham quá mà!”

Hoàng lễ sinh tiếp lấy bầu rượu từ tay Vũ Ngôn, uống một hơi đầy rồi mới “khà” một tiếng thật sáng khoái. Chẳng biết là men rượu kích thích lòng người, hay tự lòng người đã muốn say, ánh mắt Hoàng lễ sinh lim dim nhìn về ánh trăng xa xôi, như cười như không mà nhắc lại chuyện cũ. Lão Ngô và Vũ Ngôn dường như cũng đã bị men rượu làm cho say lòng, ánh mắt cũng lim dim nhìn về ánh trăng xa xôi, theo lời kể của Hoàng lễ sinh mà nhớ về cái thời xưa cũ ấy.

Ánh trăng chợt sáng chợt tối, mây mù khi tán khi giăng, thành Đông Long đêm nay bỗng chìm vào khoảng lặng. Trong sự yên lặng ấy, chẳng biết đang có bao nhiêu người đang chờ đợi một tia sáng đầu tiên của ngày mới.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 190: Trước giờ lành.

Đi về phía đông nam của thành Đông Long khoảng chừng hai mươi cây số, người ta sẽ bắt gặp ngọn núi Trúc Long sừng sững uy nghi chạm tới tận tầng mây. Chẳng ai biết tên gọi Trúc Long ấy có từ bao giờ, chỉ biết trong truyền thuyết kể lại rằng đã từng có một vị thần long yên giấc tại nơi đây. Thân rồng trải qua năm tháng dần hóa thành núi cao, mà đỉnh núi đến nay vẫn còn hình dạng đầu rồng đang ngửa mặt nhìn lên trời, dường như là ngạo nghễ tự hào về cuộc đời đầy oanh liệt của bản thân, hay có lẽ là một nỗi niềm nhớ nhung về những tháng ngày tự do thỏa sức bay lượn giữa bầu trời bao la. Vây rồng theo thời gian cũng đã dần biến mất, thay vào đó là từng rặng trúc xanh rì, mỗi khi có gió thổi qua lại cất lên tiếng ca ni non gọi nhớ về một thời hào hùng đã xa.

Trên sườn núi thoải, người ta có thể dễ dàng thấy được một quần thể kiến trúc mang đậm nét trang nghiêm và cổ kính của mấy ngàn năm lịch sử. Từng bức tường cao đến bốn mét nối liền nhau thành một mảnh bao quanh toàn bộ khu kiến trúc. Cứ cách một đoạn người ta lại có thể nhìn thấy những họa tiết tiêu biểu cho dòng giống Lạc Hồng, cổ xưa mà uy nghi. Cửa chính của tòa kiến trúc nằm tại phía Tây Bắc, trước cửa dựng một khối bia đá thật lớn, chữ trên bia đá đã có phần phai nhạt đi vì tháng năm thế nhưng vẫn tỏa ra khí thế hùng hồn và oai nghiêm không thể xúc phạm Hoàng Lăng.

“Này, đừng có gà gât nữa, trời sắp sáng rồi đấy! Hôm nay là một ngày rất quan trọng, nếu mà để quan trên bắt gặp được các cậu đang gà gât thì liệu cái thân hồn. Có điều, chỉ cần hôm nay các cậu làm tốt nhiệm vụ của mình thì chắc chắn sẽ được bề trên ban thưởng hậu hĩnh đó. Thế nên, cố mà tỉnh táo đi!”

Lương Văn - tướng quân bảo vệ hoàng lăng, tranh thủ đi tuần một vòng cuối cùng trước khi trời sáng, đồng thời cũng cảnh cáo đám thủ hạ đang gà gât sau một đêm dài đứng gác thành. Chỉ một chốc nữa thôi, khi tia sáng đầu tiên của ngày mới soi rọi xuống mặt đất, tất cả những nhân vật quyền quý trong triều đình đều sẽ đến nơi này để tham dự một trong những ngày lễ quan trọng nhất của Đại Việt: ngày giỗ tổ hoàng thất.

Lễ giỗ tổ hoàng thất mỗi năm được tổ chức một lần để tưởng nhớ đến những bậc tiên đế đã sáng lập và trị vì Đại Việt vững bền qua mấy ngàn năm lịch sử. Cứ mỗi ba năm một lần, cùng với kỳ thi do triều đình tổ chức là một dịp lễ giỗ tổ được tổ chức đặc biệt long trọng với sự tham gia của đầy đủ quan lại trong triều cũng như những sĩ tử đạt được thành tích cao nhất trong kỳ thi. Mục đích của việc này chính là để các vị tiên đế trên trời cao có thể nhìn

thấy được sự hùng cường của Đại Việt, nhìn thấy được quốc gia mà họ đã sáng lập và duy trì thời đại nào cũng có nhân tài, thời đại nào cũng tràn đầy nguyên khí.(*)

Lương Văn một mình đứng trên cổng thành, ánh mắt dõi về phương Đông, trong lòng lăm lăm đếm từng giây đợi chờ ngày mới. Cứ mỗi dịp giỗ tổ trách nhiệm đè lên vai hắn lại càng nặng nề hơn, thế nhưng hắn chẳng nề hà bởi đây chính là cơ hội hiếm có. Hắn đã trấn thủ tại Hoàng Lăng ba năm rồi! Ba năm chỉ ngày ngày bước lên tường thành nhìn thời gian lặng lẽ trôi qua, ba năm chăm chỉ rèn luyện binh sĩ nhưng chưa một lần được đánh trận lập công, ba năm lãng phí! Mang trên mình cái danh tướng quân, xuất thân cũng là con nhà tướng, Lương Văn đã từng nhiều lần mộng tưởng được mang binh xuất trận nơi sa trường, lập nên công trạng hiển hách. Thế nhưng trớ trêu thay, hắn lại chỉ được phân công đến làm một vị tướng trấn thủ hoàng lăng, một chức vị tướng quân có ít quyền lợi và cơ hội nhất trong triều đình. Không cam lòng với quyết định của bề trên, hắn vẫn chăm chỉ huấn luyện binh sĩ chờ đợi một cơ hội, mà ngày hôm nay cơ hội ấy đã tới. Hắn, nhất định phải để bề trên thấy được: hắn có tài năng!

Đúng lúc này, từ phía xa chợt vang lên một trận tiếng vó ngựa phi nhanh khiến cho Lương Văn sinh lòng cảnh giác, còn một lúc nữa mới đến giờ lành cơ mà! Nheo mắt nhìn về phía xa, Lương Văn nhanh chóng nhận ra kẻ đang tới chỉ có hơn năm mươi người, hơn nữa lại không mang theo bất cứ cờ hiệu nào cả, rõ ràng không phải kẻ có chức trách. Ra lệnh cho đám lính gác đề phòng, Lương Văn đứng thẳng trên cửa thành chờ đối phương tới.

“Hiiiiii...”

Đoàn người tới trước cửa hoàng lăng liền ghì cương lại khiến đám ngựa nhát loạt hí lên một trận. Người dẫn đầu tiến lên trước vài bước, cất cao giọng nói với Lương Văn:

“Người đứng trên tường thành có phải là tướng quân Lương Văn không?”

Lương Văn chợt sững sốt, thế nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh liền lên tiếng đáp lời đối phương:

“Ta chính là Lương Văn. Không biết các vị là ai, tới nơi này có mục đích gì?”

“Vèo!”

Lương Văn vừa dứt lời thì chợt thấy một khối lệnh bài xé gió mà bay lên giữa không trung, tỏa ra ánh sáng vàng lấp lánh. Họa tiết hình rồng tinh xảo nổi bật trên khối lệnh bài khiến cho Lương Văn giật mình, đây là Kim Long lệnh bài của thái tử! Vội vàng ra lệnh cho đám thủ hạ mở cổng, Lương Văn tự mình bước ra đón tiếp đoàn người mới tới này.

“Chẳng hay thái tử có gì phân phó, hạ thần nguyện dốc hết sức để làm?”

“Tướng quân gọi ta là hoàng tử là được rồi.”

Nói đến đây, người dẫn đầu lại chỉ về phía những người phía sau mà nói:

“Ta muốn nhờ tướng quân sắp xếp cho bọn họ vị trí thuận lợi và kín đáo để bảo vệ buổi lễ giỗ tổ hôm nay. Việc này không làm khó tướng quân chứ?”

“Ồ, không có vấn đề gì, hoàng tử cứ yên tâm!”

“Ha ha, vậy là tốt lắm.”

Đúng lúc này, vị hoàng tử kia lại ngẩng đầu nhìn lên những người lính gác trên thành. Bọn họ tuy bộ dáng có chút uể oải, thế nhưng thần sắc ai cũng nghiêm túc cẩn thận, ánh mắt chăm chú quan sát mọi động tĩnh đang diễn ra, tư thế cũng sẵn sàng để hành động bất cứ khi nào có hiệu lệnh.

“Lương tướng quân huấn luyện binh sĩ quả là có tài, không trải qua sa trường mà đã có khí thế như vậy, nếu lại được mãi giữa trong chiến đấu thì chắc chắn sẽ trở thành một đội tinh binh. Tướng quân làm việc tốt lắm!”

Vừa nghe thấy mấy lời này của vị hoàng tử, Lương Văn như được mở cờ trong bụng, thế nhưng hắn vẫn không tỏ ra chút đắc ý nào, chỉ khom người nói:

“Tạ ơn hoàng tử đã ban khen, hạ thần chỉ cố gắng làm tròn chức trách mà thôi.”

“Tướng quân quá khiêm tốn rồi! Thôi, ta còn có việc cần làm, việc ta nhờ mong tướng quân giúp đỡ hết sức.”

“Hạ thần nhất định sẽ dốc hết sức.”

Vị hoàng tử kia nghe được lời này của Lương Văn thì khẽ gật đầu, sau đó liền lên ngựa rời đi. Lương Văn chờ vị hoàng tử kia đi xa rồi mới ra hiệu cho đám thuộc hạ sắp xếp vị trí cho những người mới tới. Một tiếng chim bồ bắt chợt vang lên đầu đây, vội vã và gấp gáp!

*****

Thành Đông Long, trong một khoảng sân rộng rãi vắng lặng.

Một con chim bồ có cặp lông trắng muốt như tuyết lặng yên thu cánh, vững vàng đậu trên tay một người trung niên vẻ mặt khô cứng chai lì. Người trung niên nhẹ nhàng rút từ trong ống trúc buộc dưới chân con chim bồ ra một mảnh giấy nhỏ được cuộn tròn. Vừa đọc qua nội dung trong tờ giấy, sắc mặt người trung niên chợt lộ vẻ cẩn thận, vội vã rời đi.

Trong một gian phòng xa hoa cuối khoảng sân rộng:

“Chủ nhân, chúng ta vừa nhận được tin tức từ phía bên kia, hoàng tử Càn Hiếu đã dẫn người đến Hoàng Lăng để mai phục nhằm bảo vệ cho lễ giỗ tổ, chúng ta có nên đưa tin này cho đám ma tộc không?”

“Ồ, Càn Hiếu cũng cẩn thận thật đấy. Hắn đưa đến bao nhiêu người?”

“Bẩm chủ nhân, theo tin tức thì hoàng tử Càn Hiếu đưa đến hơn năm mươi người, tất cả đều là tu luyện giả có đẳng cấp từ tu luyện nhân trở nên, trong đó còn có mười kẻ là tu tình.”

“Đội hình cũng đáng kể đấy, không biết hắn tìm ở đâu được nhiều cao thủ tu tình như thế nhỉ? Ta nhớ là trong đội quân của hắn chỉ có hai gã tu tình thì phải! Mà thôi, chúng ta đâu cần quan tâm đến vấn đề này, cứ để đó cho bọn ma tộc lo lắng đi.”

“Thuộc hạ đã rõ, thưa chủ nhân.”

*****

“Ám, những kẻ kia đã đồng ý với đề nghị của chúng ta rồi chứ?”

“Rồi, lũ cứng đầu ấy cứ thích phải bị bắt ép mới chịu.”

“Vậy còn đám thủ hạ mà đối phương cho chúng ta mượn?”

“Đám đó ư, chúng đã thực sự trở thành thủ hạ của chúng ta rồi, he he he!”

Tiếng cười gian xảo của Ám vang vọng khắp căn phòng, kẻ còn lại chợt trở nên ngập ngừng trong giây lát rồi mới lên tiếng:

“Ám, ta cảm thấy gần đây mi dường như đã thay đổi.”

“Ta thay đổi? Thay đổi như thế nào?”

“Ta cũng không biết rõ nữa, có lẽ đây chỉ là cảm giác của ta mà thôi.”

“Ta thấy ngươi mới là người thay đổi đó. Càng ngày ngươi càng giống lũ loài người kia rồi đấy.”

“Ngươi đừng có nói những điều vớ vẩn như thế nữa. Ta sẽ không bao giờ trở nên giống nhân loại đâu.”

Đúng lúc này, cánh cửa phòng chợt bật mở, một bóng đen tiến vào trong phòng thấp giọng báo cáo với hai kẻ đang nói chuyện:

“Báo cáo, phía bên kia vừa truyền tin cho chúng ta, trong hoàng lăng có một đội quân ẩn nấp trong bóng tối để bảo vệ lễ giỗ tổ của bọn chúng.”

“Ẩn nấp trong bóng tối? Bọn chúng định múa rìu qua mắt thợ sao? Chờ khi ta đến đó thì đám bắt chước đó chắc chắn sẽ chết hết.”

“Không được! Ám, lần này ngươi phải ở lại đây để canh giữ lũ con tin, đồng thời còn phối hợp với quân tiếp viện của chúng ta để khống chế tòa thành này nữa.”

“Hừ, thật chẳng thú vị chút nào. Ở lại đây chán chết! Ta muốn được hưởng thụ cảm giác ẩn nấp và giết chóc, ta muốn cho đám ngu xuẩn kia biết thế nào mới là ẩn nấp thực sự.”

“Nếu ngươi muốn phải chịu phạt như Cuồng Huyết vậy cứ việc làm trái lời ta đi.”

“Hừ, ngươi đừng có mà dọa ta.”

Ám vẫn cố nói cứng chống đối lại đối phương, thế nhưng giọng nói của hắn rõ ràng có sự run rẩy rất nhẹ. Kẻ còn lại cũng chẳng buồn đôi co với Ám, lẳng lặng quay người bước ra khỏi phòng. Đúng lúc này, một tiếng trống hiệu chợt vang khắp toàn thành Đông Long, báo hiệu giờ lành đã đến, nghi lễ giỗ tổ cũng chính thức bắt đầu!

*****

(*): “Hiền tài là nguyên khí của quốc gia” – Thân Nhân Trung

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 191: Chí nam nhi!

Sau một tiếng trống hiệu, bốn cửa của hoàng cung đồng loạt được mở ra. Từng đội nghi lễ lần lượt tiến ra từ bốn cửa, trật tự điều hành qua từng con phố trong thành Đông Long theo một lộ trình đã được định sẵn. Dẫn đầu mỗi đội lễ nghi là một đội binh lính tinh nhuệ tỏa ra khí thế trang nghiêm mà mạnh mẽ. Tiếng vó ngựa đều đặn vang lên thành nhịp, ánh mắt của mỗi binh sĩ đều nhìn thẳng về phía trước, toát ra sự tin tưởng và thành kính từ tận sâu trong đáy lòng. Tốc độ của đội ngũ này không quá nhanh, khoảng cách trong hàng ngũ vừa phải khiến cho đội ngũ không rời rạc mà lại vẫn tạo ra cảm giác kéo dài không dứt. Áo giáp trên mình mỗi binh sĩ nhẹ nhàng tỏa ra một tầng hào quang mờ nhạt, tạo lên một mối liên kết chặt chẽ giữa cả đoàn đội, khiến cho khí thế của họ như hòa chung làm một. Trong số những binh đoàn trên khắp nước Đại Việt, có một cái tên mà mỗi khi nhắc đến thì tất cả những binh đoàn khác đều phải kính nể, đó là binh đoàn Kim Long. Mà những binh sĩ dẫn đầu đội ngũ điều hành hôm nay đều là binh sĩ tinh nhuệ nhất của binh đoàn này.

Theo sau đội ngũ binh lính là một đoàn xe lớn, trên từng chiếc xe đều được phủ thảm trắng khiến cho đoàn xe như đang lướt đi trong một trời tuyết đông. Trên xe là từng đội cung nhân đang tấu lên khúc nhạc truyền thống của đất Đại Việt, du dương mà hùng tráng như chính lịch sử mấy ngàn năm oai hùng của dân tộc Việt. Hai bên xe, những cung nữ trang điểm tinh tế nhẹ nhàng rải xuống đường từng cánh hoa thiên ân – loài hoa tượng trưng cho lòng hiếu thảo và biết ơn.

Chờ cho hai đội ngũ đi trước đã tập trung tại bên ngoài cửa Đông, đoàn xe của hoàng thất và các vị quan lớn trong triều mới bắt đầu khởi hành từ hoàng cung. Dẫn đầu đội ngũ là chiếc xe của hoàng đế Lý Hiền Tông. Cả chiếc xe được chế tạo bởi gỗ bạch gụ quý giá vô cùng. Tại vị trí đỉnh mái xe có gắn một viên ngọc quý thi thoảng lại tỏa ra ánh sáng lấp lánh, tương truyền là chính là long châu trên đời hiếm có. Hai bên xe được chạm khắc hoa văn hình rồng tinh xảo mà uy nghi, tỏa ra khí thế của bậc đế vương cao quý. Theo sau chiếc xe của Lý Hiền Tông chính là xe của những người quyền quý nhất Đại Việt, mỗi chiếc xe đều mang một vẻ quý phái riêng biệt, thế nhưng không một chiếc nào có thể bì được với xe của hoàng đế.

*****

Núi Trúc Long.

Hoàng lăng.

Lương Văn đã sớm sai người mở cổng hoàng lăng, đội nghi lễ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chờ đón đội ngũ của hoàng đế. Đã sắp sang giờ thìn, theo thường lệ thì hoàng đế và những bậc quyền quý cũng đã sắp đến hoàng lăng rồi. Chẳng biết tại sao, trong lòng Lương Văn lúc này lại đè nặng một thứ cảm giác lo lắng và áp lực. Loại áp lực này rất nặng nề, không phải là áp lực của trách nhiệm mà là thứ áp lực khi trong lòng người ta cảm nhận được có sắp có việc không hay xảy ra. Lương Văn mơ hồ cảm thấy được buổi lễ giỗ tổ hôm nay sẽ xuất hiện biến cố khó lường, mà suy nghĩ này cũng chẳng phải là vô cớ.

Lương Văn đã bảo vệ nơi đây ba năm, cũng đã hoàn thành trách nhiệm qua hai lần giỗ tổ. Mặc dù quy mô giỗ tổ của năm nay lớn hơn hẳn so với hai năm trước nên nhiệm vụ bảo vệ được coi trọng hơn cũng là chuyện bình thường, thế nhưng với sự bảo vệ của quân trấn thủ tại hoàng lăng và binh đoàn Kim Long chẳng nhẽ vẫn là chưa đủ? Có sao thái tử còn phải điều động thêm một đội ngũ năm mươi tu luyện giả ẩn nấp trong bóng tối để bảo vệ?

“Chẳng lẽ...”

Nghĩ đến đây, trong lòng Lương Văn chợt nảy sinh những suy luận vô cùng đáng sợ. Việc thái tử muốn tăng thêm bảo vệ chỉ có hai lý do. Một là thái tử đã nắm được thông tin chắc chắn về biến cố có thể xảy ra, cho nên đã chuẩn bị trước để ứng phó. Mà một lý do khác chính là thái tử có ý sắp xếp để tạo ra biến cố. Vậy vì sao thái tử muốn gây ra biến cố? Phải chăng thái tử muốn tạo phản? Điều này dường như không hợp lý, bởi thái tử chắc chắn sẽ được kế thừa ngai vàng, có gì phải làm một việc nguy hiểm như vậy? Nếu cách giải thích này đã không hợp lý, vậy chỉ còn một cách giải thích khác là nội bộ triều đình xảy ra tranh đấu, hoàng thất muốn diệt trừ phe có thể đe dọa tới sự bình ổn của đất nước! Việc này cũng chẳng phải điều lạ lùng, trong lịch sử đã có không ít lần xuất hiện những thế lực mạnh nham tạo phản, chỉ có điều âm mưu của bọn họ đều đã thất bại và hoàng thất họ Lý vẫn bền vững cai trị Đại Việt suốt vài nghìn năm qua. Lương Văn không nghĩ tiếp nữa, bởi những việc này đã nằm ngoài khả năng của hắn. Thời thì đã ăn cơm vua phải trung với vua, huống chi hoàng đế Đại Việt bao đời nay cũng đã cố gắng tạo cho dân chúng một cuộc sống ấm no đó thôi.

Đúng lúc này, từ phía xa chợt truyền tới tiếng vó ngựa đều đặn, xen lẫn là tiếng nhạc du dương như gần như xa. Chẳng cần Lương Văn ra lệnh, tất cả binh sĩ canh gác hoàng lăng đều tự động ưỡn ngực thẳng lưng, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước chờ đợi đội ngũ tới từ hoàng cung. Trong tầm mắt của họ nhanh chóng xuất hiện bóng dáng của một đội ngũ trật tự tiến lên. Đội lễ nghi đã chuẩn bị sẵn sàng ngay lập tức tấu lên khúc nhạc du dương chào đón đội ngũ của hoàng đế. Những cung nhân xuất phát từ kinh đô lúc này đều đã dừng lại tại dưới chân núi. Trong tiếng nhạc hào hùng mà êm ái, những binh sĩ thuộc binh đoàn Kim Long nhanh chóng tách ra thành hai hàng tạo thành một lối đi cho hoàng đế. Ngay khi Lý Hiền Tông bước vào trong hoàng lăng, một tiếng chuông trầm buồn chợt vang vọng khắp mọi góc ngách của núi Trúc Long, báo hiệu nghi lễ giỗ tổ hoàng thất chính thức bắt đầu.

*****

“Mọi người sẵn sàng chưa? Lễ giỗ tổ đã bắt đầu rồi đây, chúng ta cũng chuẩn bị xuất phát thôi.”

Dưới chân núi Trúc Long có một tòa ký túc xá được triều đình chuẩn bị sẵn cho những sĩ tử sẽ tham gia vào lễ giỗ tổ hoàng thất. Lúc này đây, ngay sau khi tiếng chuông hiệu vừa vang lên, trong sân tập trung của tòa ký túc xá chợt vang lên một giọng nói hào hùng. Tất cả sĩ tử đã sớm tập trung tại đây đều hiểu rõ ngay hôm nay bọn họ có thể phải đối mặt với điều gì, ngay sau khi nghe được lời kêu gọi ấy thì tinh thần chợt phấn chấn hẳn lên, đồng thanh hô lớn:

“Sẵn sàng!”

Giọng nói hào hùng kia lại hô lớn:

“Chí nam nhi quyết đền nợ nước!”

“Đền nợ nước!”

Âm thanh hưởng ứng đồng loạt vang lên. Sau đó tất cả những sĩ tử cùng nhau hô lớn:

“Xuất phát!”

“Xuất phát!”

“Xuất phát!”

Âm thanh hào hùng vang vọng khắp cả tòa ký túc, như một lời thề, như một khẩu hiệu cho lý tưởng của những con người tràn ngập nhiệt huyết. Vị quan già chịu trách nhiệm hướng dẫn đoàn sĩ tử là thân tín của Lý Căn Hiếu, lúc này cũng bị khí thế của đoàn sĩ tử lây nhiễm. Ánh mắt ông nhìn những thanh niên tràn đầy lý tưởng và nhiệt huyết ấy bỗng chốc rung rung. Nếu dự đoán thật sự xảy ra, trong số những con người này liệu có mấy người sẽ vượt qua được biến cố, liệu còn mấy người có thể tiếp tục phục vụ cho đất nước đã sinh thành ra họ. Ấy thế mà lúc này đây bọn họ nào có ai chùn bước, nào có ai tỏ ra hoảng sợ? Tất cả những sĩ tử ấy, trong lòng họ tràn ngập một niềm nhiệt huyết báo nợ nước cho thỏa chí nam nhi, khiến cho một người đã tuổi xế chiều như ông cũng cảm thấy trong lòng rạo rực. Vị quan già giọng nghẹn ngào cũng hô vang khẩu hiệu như bao sĩ tử trẻ tuổi khác, ông cũng đã quyết rồi, làm thân nam nhi thì bất kể tuổi tác, đối mặt với an nguy của nước nhà thì há phải lo lắng hay sợ hãi điều gì. Nhắm tính thời gian, vị quan già cất cao giọng ra hiệu cho đám sĩ tử xuất phát.

“Mọi người, hôm nay chúng ta có duyên gặp mặt nhau tại đây, mà có lẽ cũng có phận đồng đội cùng nhau chiến đấu, như vậy đã có thể gọi là bằng hữu, gọi là anh em được rồi.”

Chẳng biết là ai lên tiếng, chỉ thấy trong lời nói tràn ngập một mảnh tình cảm nam nhi hào hùng, những sĩ tử khác vừa nghe được lời ấy thì đồng loạt lên tiếng hưởng ứng. Chờ cho mọi người đã dần lắng xuống, người kia mới lại tiếp tục lên tiếng:

“Chúng ta hôm nay nếu thực phải đối mặt với đám ác ma thì chẳng biết ai còn ai mất, thế nhưng chúng ta nhất quyết không sợ, bởi chúng ta là nam nhi Đại Việt, có đúng không nào?”

“Đúng!”

“Rất đúng!”

“Nói hay lắm!”

Tiếng hưởng ứng một lần nữa bùng nổ. Giọng nói kia lần này chẳng chờ cho mọi người yên lặng đã lại lên tiếng:

“Nếu đã có duyên, vậy chẳng bằng chúng ta để lại tên tuổi của mình, hy vọng sau hôm nay những người còn ở lại có thể nhớ đến đám anh em đã trả đủ nợ nước này. Tôi xin tự mình báo tên trước nhé, tôi là Lý Nguyên Kiệt, người trấn Kinh Bắc.”

Có người mở đầu, đoàn sĩ tử liền nối tiếp nhau mà lên tiếng. Hơn bốn trăm cái tên, hơn bốn sĩ tử, hơn bốn trăm con người trong lòng tràn một bầu nhiệt huyết!

“Quân đội trước khi ra trận thường hát một khúc quân ca để nâng cao sĩ khí. Chúng ta hôm nay cũng là người ra trận, nhưng chúng ta cũng là sĩ tử tài hoa, chẳng bằng chúng ta đọc thơ để nâng cao sĩ khí. Vừa hay ở đây tôi có một người bạn rất tài hoa là Nguyễn Phong, chúng ta cùng nhờ cậu ấy đọc một bài thơ nhé.”

“Đúng đấy, Nguyễn Phong, anh đọc một bài thơ cho mọi người thêm tăng thêm sĩ khí đi nào.”

Nguyễn Phong vốn đã xúc động vì hoàn cảnh, nay lại nhận được sự ủng hộ của mọi người thì cũng chẳng chối từ. Hắng giọng một tiếng, trong lòng Nguyễn Phong bất chợt lại hiện lên lời bài thơ của nho tướng Nguyễn Công Trứ khi xưa, há chẳng phải là quá hợp với hoàn cảnh lúc này hay sao:

“Mọi người đã tin tưởng thì tôi cũng xin được đọc một bài thơ mượn lời người xưa vậy: (*)

Thông minh nhất nam tử

Yêu vì thiên hạ kỳ

Trót sinh ra thì phải có chi chi,

Chẳng lẽ tiêu lưng ba vạn sáu.

Đố kị sá chi con tạo,

Nợ tang bồng quyết trả cho xong.

Đã xông pha bút trận, thì gắng gỏi kiếm cung.

Cho rõ mặt tu mi nam tử.

Trong vũ trụ đã đành phận sự,

Phải có danh mà đối với núi sông.

Đi không, chẳng lẽ về không?”

Lời thơ trầm trầm vang vọng trong đội ngũ, đoàn sĩ tử từ trong lời thơ mà cảm nhận được một mảnh tâm tình thật hợp với lòng mình. Tự nhiên, bầu không khí chợt trở nên trầm lắng, hàm chứa trong đó là một bầu nhiệt huyết cháy bỏng của thân nam nhi chỉ chờ tuôn trào. Đã đi không, chẳng lẽ lại về không?

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 192: Bắt đầu.

Quần thể kiến trúc hoàng lăng được chia làm ba khu vực, phân biệt là hành cung dành cho hoàng đế và tôn thất ở phía tây, lăng tẩm của các vị tiên đế ở trung tâm, và sân rồng để thực hiện các lễ nghi quan trọng ở phía đông. Sau khi đã tự mình lễ bái các vị tiên đế, Lý Hiền Tông đích thân đi đến sân rồng tại phía đông để chủ trì vòng thi đấu cuối cùng của khoa thi năm nay. Tại sân rồng, quan viên, tôn thất và tất cả sĩ tử đã sớm tập trung. Ngay khi Lý Hiền Tông xuất hiện, ngoại trừ hoàng hậu, toàn bộ những người đang có mặt tại sân rồng đều nhất loạt quỳ xuống làm lễ quân thần. Lý Hiền Tông nhìn tình cảnh trước mặt mà bất chợt trong lòng nảy sinh niềm cảm khái, ngai vàng này, sự vinh quang này, ngày hôm nay sẽ phải đối mặt với thử thách! Niềm cảm khái ấy chỉ thoáng qua trong lòng Lý Hiền Tông rồi nhanh chóng tan biến. Ngay khi vị hoàng đế đã trị vì Đại Việt ba mươi năm qua bình tĩnh trở lại, khí thế đế vương lại một lần nữa được thể hiện rõ ràng. Thân nhiên nhìn về phía quần thần đang quỳ bái, Lý Hiền Tông nhẹ nhàng phát tay ra hiệu, giọng nói bình tĩnh không để lộ chút tâm tình:

“Các khanh bình thân.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Tất cả mọi người chậm rãi đứng lên, đồng thanh cảm tạ ân của hoàng thượng. Lý Hiền Tông nhẹ gạt đầu ra hiệu cho thái giám hầu cận bên cạnh, vị thái giám này lĩnh ý liền quay về phía quan viên và tôn thất mà hô lớn:

“Hoàng thượng ban ngồi!”

“Tạ ơn hoàng thượng ban ngồi!”

Chờ cho tất cả quan lại và tôn thất đã yên vị, vị thái giám mới bẩm báo với Lý Hiền Tông:

“Muôn tâu hoàng thượng. Giờ lành đã đến, thỉnh xin hoàng thượng ra chỉ để các sĩ tử có thể bắt đầu tranh tài.”

“Được. Truyền chỉ của trẫm, buổi tranh tài chính thức bắt đầu.”

“Hoàng thượng ban chỉ, buổi tranh tài chính thức bắt đầu.”

Vị thái giám vừa dứt lời, bốn vị quan phụ trách việc tranh tài liền nhanh chóng bước ra giữa sân. Chỉ thấy bốn người bọn họ tay bắt pháp quyết, đẩy từng luồng nguyên lực về phía trung tâm sân rồng. Cả khoảng sân khẽ rung chuyển một hồi, một sân thi đấu bằng đá chậm chậm trôi lên. Chờ khi sân đấu đã ổn định, ba trong bốn vị quan nọ mới rời khỏi sân đấu, chỉ còn lại một vị đứng thẳng giữa sân. Bên cạnh sân đấu sớm đã được bày sẵn hay chiếc hộp gỗ. Vị quan nọ nhanh chóng bước đến bên hai chiếc hộp, thần sắc nghiêm túc đưa tay vào trong mỗi chiếc hộp rút ra một tấm thẻ được làm từ vàng ròng:

“Trận đấu đầu tiên của ngày hôm nay, xin mời thí sinh Trương Chính và thí sinh Dương Việt.”

Không có tiếng hoan hô, không có tiếng bàn tán, tất cả mọi người tại sân rồng đều im lặng nhìn về phía sân đấu và chờ đợi. Hai thí sinh được gọi tên khoan thai bước ra khỏi hàng tiền đến giữa sân đấu, bộ dáng nghiêm trang cúi đầu thi lễ về phía hoàng đế và các vị quan lớn. Trận đấu đầu tiên của ngày hôm nay đã bắt đầu một cách vô cùng từ tốn.

*****

“Anh Tí, ngày hôm nay chúng ta không bán hàng à?”

“Ừ.”

“Vậy anh em mình đi ăn kẹo đường đi, lâu lắm rồi em không được ăn kẹo đây.”

“Hôm nay chẳng có chỗ nào bán kẹo đâu.”

“Thế thì mình đi xem múa rối nhé, nhà múa rối đầu phố Quán Đức mới có mấy sự tích mới đấy!”

“Hôm nay họ cũng không mở hàng đâu.”

“Chỗ này không bán, chỗ kia không mở, sao hôm nay lắm nhà nghỉ bán hàng thế.”

“Nghe nói hôm nay là ngày giỗ tổ tiên của nhà vua, cho nên tất cả người dân trong thành tạm ngừng mọi việc làm ăn trong một ngày. ”

“Thế thì chán nhì!”

Trong một căn nhà nhỏ nơi xóm nghèo phía Tây thành Đông Long, mấy đứa trẻ được ngày rảnh rỗi ngồi lại cùng một chỗ mà tán chuyện với nhau. Thăng nhóc Mẹo nhỏ tuổi nhất nhưng cũng là đứa ham chơi nhất lúc này bộ mặt tràn ngập vẻ buồn chán ủ ê mà than vãn. Đám trẻ còn lại cũng bị thăng nhóc lây cho cái nỗi buồn chán này, đứa nào đứa nấy chỉ biết thờ dài ngán ngẫm. Thăng Tí mặc kệ đám nhóc than thở, bản thân nó từ nãy đến giờ vẫn chăm chú luyện tập bài quyền cơ bản mà Nguyễn Phong đã dạy. Tập đi tập lại hơn mười lần, thăng Tí đánh quyền càng lúc càng thuần thục, tốc độ đánh quyền cũng càng lúc càng nhanh, thế mà lại nghe được cả tiếng gió phàn phật theo mỗi quyền của thăng nhóc.

“Mấy đứa vào ăn sáng đi nào!”

Đúng lúc này, từ trong nhà vọng ra tiếng gọi của Thanh. Mấy đứa nhóc vừa nghe đến hai từ ăn sáng, vẻ buồn chán chẳng biết đã bay đi đâu mất, đứa nào đứa nấy hơn hớn chạy vào trong nhà.

“Phù!”

Hít sâu một hơi, thăng Tí chậm rãi thu quyền lại, tư thế cũng bình tĩnh chuyển thành thế tấn thông thường. Dùng tay áo lau qua mấy giọt mồ hôi còn đọng trên trán, thăng nhóc khoan thai đi vào nhà, bộ dáng chẳng hề giống một đứa nhóc mười ba tuổi chút nào. Có lẽ là vì dạo gần đây phải trải qua nhiều việc nên tâm tính của thăng nhóc cũng đã biến chuyển, có phần trưởng thành hơn so với đám bạn cùng tuổi. Chẳng qua vừa bước vào trong nhà, nhìn thấy một bàn đồ ăn sáng toàn món yêu thích, thăng nhóc cũng chẳng giữ được vẻ bình tĩnh trưởng thành nữa, ánh mắt ngấu nghiến nhìn vào mâm thức ăn, bụng cũng sôi réo lên ục ục.

“Mấy đứa cứ từ từ thôi, giờ có còn phải chịu đói như ngày trước nữa đâu mà bộ dáng đứa nào đứa nấy rất một vẻ ham ăn thế. Mấy đứa cũng phải thay đổi dần đi, sau này lớn lên phải tiếp xúc với nhiều người, nếu vẫn giữ bộ dáng này thì sẽ bị người ta chê cười đó.”

“Tụi em biết rồi mà chị Thanh, nhưng mà tại chị làm đồ ăn ngon quá nên bọn em cứ thấy là đói.”

“Thằng Ất nói thiếu rồi. Phải nói là chị Thanh làm đồ ăn quá ngon, ngon nhất trần đời này luôn ấy. Thế cho nên đồ ăn do chị nấu tụi em ăn mãi không biết chán, ăn bao nhiêu cũng chẳng thấy no.”

“Mấy đứa chỉ được cái tài nịnh. Thôi, ăn đi, để lâu đồ ăn nguội mất.”

Thanh mỉm cười nhìn mấy đứa trẻ, trong lòng cảm thấy vui vẻ vô cùng. Thế nhưng đúng lúc này, bầu trời chợt tối sầm lại. Ánh sáng ban ngày nháy mắt đã tắt ngúm, cả không gian chỉ còn một sắc âm u buồn thảm. Sắc mặt Thanh lộ rõ vẻ lo lắng, vội vã chạy ra ngoài nhà xem xét tình hình. Mấy đứa nhóc còn chưa kịp ăn sáng lại bị cảnh tượng lúc này làm hoảng sợ, đứa nào đứa nấy sắc mặt tái mét, có đứa còn khóc òa lên ngay tại chỗ. Thăng Tí cũng bị cảnh tượng bên ngoài dọa cho hoảng sợ, chỉ có điều nó vẫn có thể giữ được vài phần bình tĩnh, khuôn mặt dù đã tái nhợt đi nhưng vẫn chạy theo Thanh ra khỏi nhà.

Trên bầu trời, một vầng khói mây đen thẫm như mực nặng nề bao phủ cả khu xóm liễu. Chẳng chờ cho những người dân phía dưới kịp hoảng sợ, đám mây đen tối bắt đầu lan rộng ra xung quanh, chỉ trong nháy mắt đã “nuốt trọn” cả một khoảng trời trên khu chợ Tây Trường. Không một tiếng động, không một cơn gió, đám mây lặn lẽ lan ra trong sự hoảng sợ của tất cả người dân nơi kinh đô. Chẳng biết là ai bắt đầu, từng tiếng la hét hoảng loạn liên tục vang lên khắp chốn.

“Ồi giờ ơi, trời sập rồi!”

“Aaaaa, chạy đi bà con ơi!”

“Mau, mau thu dọn đồ đạc đi, cái gì gọn nhẹ mang được thì mang đi, cái gì không mang được thì cứ vứt lại đây.”

“...”

Xen lẫn cùng với tiếng kêu la khắp nơi là từng mệnh lệnh vội vàng của vài gã đội trưởng đội binh sĩ bảo vệ kinh thành. Từng đoàn lính tráng nhanh chóng tỏa ra khắp nơi trấn an những người dân thường đang hoảng loạn, thế nhưng ngay trên khuôn mặt đám binh lính ấy cũng ẩn hiện từng tia sợ hãi không sao che giấu.

*****

“Mọi người đã sẵn sàng chưa?”

“Sẵn sàng!”

“Ma tộc đã bắt đầu hành động, chúng ta quyết phải ngăn chặn âm mưu của bọn chúng, dù cho có phải hy sinh bản thân mình. Chúng ta, xuất phát!”

“Xuất phát!”

Từ một tòa phủ đệ có diện tích thuộc diện nhỏ nhất khu phía đông, một đội ngũ hơn một trăm người nhanh chóng phân ra thành hai đội rồi xuất phát theo hai hướng khác nhau. Nếu như để ý kỹ sẽ thấy được những người này đều còn rất trẻ, đa phần không quá hai mươi tuổi, không ngờ lại là những sĩ tử tham dự khoa thi năm nay. Hai đoàn người rất nhanh đã chạy tới khu vực bị đám mây đen như mực che phủ, chỉ thấy bọn họ lao vào trong một con hẻm nhỏ tối đen như mực, sau đó hoàn toàn biến mất không còn chút dấu vết gì. Chẳng qua, từ khi đoàn sĩ tử xuất hiện, con hẻm nhỏ bỗng trở nên ồn ào lạ thường. Từng tràng tiếng hô hào thúc giục liên tiếp vang lên, xen lẫn là những âm thanh binh khí va chạm, tiếng nổ, tiếng xé da rách thịt rợn người. Chẳng cần nhìn cũng có thể đoán được, bên trong con hẻm tối đen không chút ánh sáng kia lúc này đang diễn ra một trận chiến vô cùng khốc liệt, một trận chiến giữa đoàn sĩ tử và đám ma quái ẩn mình trong bóng tối.

“Mau, mau yểm hộ cho đội giải cứu.”

“Các anh em, mau tiêu diệt đám ma quái này mở đường cho đội giải cứu.”

“Anh em, phòng thủ chắc chắn, tiêu diệt tất cả những kẻ nào có ý định giải cứu con tin.”

“Aaaaaa, giết!”

*****

“Ám, chẳng nhẽ ngươi định để cho trận chiến vô vị này tiếp tục kéo dài sao?”

Trong một căn gác nhỏ cách không xa con hẻm tối đen như mực, gần chục cặp mắt đang lặng yên nhìn chăm chăm vào trận chiến trong bóng tối. Có lẽ những tu luyện giả thông thường chẳng thể nhìn xuyên qua bóng tối dày đặc bao phủ con hẻm, thế nhưng những kẻ này lại có thể dễ dàng thấy rõ mọi động tĩnh của trận chiến, bởi, bọn chúng chính là kẻ đã tạo ra bóng tối ấy. Bất chợt, một giọng nói khàn khàn chợt vang lên, khiến hầu hết mọi cặp mắt nhìn về cùng một phía. Ám, kẻ được hỏi, lúc này lại vẫn giữ nguyên bộ dáng nhìn về trận chiến, chẳng hề lên tiếng đáp lời. Kẻ đặt câu hỏi có lẽ là một người thiếu kiên nhẫn, vừa nhìn thấy bộ dáng của Ám liền giận dữ quát lên:

“Ngươi định kháng lại mệnh lệnh của cấp trên hay sao? Trọng trách của ngươi là canh giữ đám con tin và hỗ trợ viện quân chiếm cứ tòa thành này. Lúc này đây con tin đã sắp sửa bị kẻ địch cứu đi, ngươi lại không có bất cứ hành động gì. Thế là thế nào?”

Ám lạnh lùng nhìn về phía kẻ vừa lên tiếng, trong đôi mắt âm u tối tăm của hắn chợt lóe lên một tia tàn nhẫn khiến cho đối phương phải rùng mình. Thu lại ánh mắt, Ám thân nhiên nhìn về phía trận chiến, giọng nói bình tĩnh đến mức lạnh lùng:

“Ta đang chờ đợi cơ hội để tóm gọn đối phương. Mà cơ hội, chính là lúc này đây!”

Ám vừa dứt lời thì cả thân thể hắn chợt tan biến thành một làn khói đen cuốn về con hẻm.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 193: Ma trận.

Trong con hẻm nhỏ tối đen như mực, thế giằng co của trận chiến giữa đội sĩ tử và đám ma tộc đã bị phá vỡ. Dựa vào lợi thế về nhân số, đội sĩ tử dần chiếm được thế thượng phong, đánh cho đám ma tộc phải liên tục rút lui.

“Mau, giết hết đám con tin đi, không được để con tin...”

Lâm vào tình thế bất buộc, gã đội trưởng của đám ma tộc vội vàng ra lệnh cho thủ hạ sát hại con tin, thế nhưng lời còn chưa dứt thì một ánh đao sáng ngời đột ngột lóe lên đã kết liễu tính mạng hắn. Một đội sĩ tử khoảng hai mươi người đã vượt qua đám ma tộc bảo vệ bên ngoài mà xông thẳng vào trong cứ điểm trấn thủ của bọn chúng. Lũ cấp dưới của tên đội trưởng ma tộc nhìn thấy đội ngũ sĩ tử từ nọ thì sắc mặt tái mét lại, thế nhưng kẻ nào kẻ nấy ánh mắt đều đỏ ngầu hung tợn như một bầy thú dữ bị dồn vào đường cùng. Gần hai chục tên ma tộc điên cuồng gào thét, phát động từng đòn công kích đáng sợ nhằm vào đội sĩ tử. Người dẫn đầu đội ngũ sĩ tử từ nọ vội chỉ huy đồng đội phối hợp ngăn chặn đối phương, bản thân hắn lại lùi về phía sau một bước, hai tay chụm lại bên hông ngưng tụ lực lượng. Một luồng hào quang màu vàng sẫm nhanh chóng tụ lại trong lòng bàn tay hắn, mờ hồ còn phát ra từng trận âm thanh rung động như núi lở. Ngay khi loạt công kích đầu tiên của hai phe vừa triệt tiêu lẫn nhau, gã chỉ huy nọ đột nhiên ra tay, hai bàn tay bao phủ trong ánh sáng màu vàng cùng lúc đánh xuống mặt đất. Mặt đất vốn bằng phẳng chợt cuộn cuộn nổi lên từng đợt sóng, vàng hào quang mạnh mẽ

xuyên thấu qua lòng đất mà đánh về phía đám ma tộc. Không kịp phòng bị đòn tấn công bất ngờ, đám ma tộc liền lâm vào tình trạng khốn đốn. Đội sĩ tử chớp đúng thời cơ ra tay, nhanh chóng kết thúc trận chiến. Không bỏ lỡ một giây phút nào, những sĩ tử ấy lại lập tức tỏa ra tìm kiếm tung tích của con tin.

“Bên tôi không tìm thấy con tin.”

“Bên tôi cũng vậy.”

“Phía tôi cũng không có gì cả.”

“Đội trưởng, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Vượt ngoài dự đoán của đội sĩ tử, mặc cho họ tìm kiếm ra sao cũng không thể phát hiện ra nơi đám ma tộc giam giữ con tin. Phía bên ngoài con hẻm nhỏ, dù cân cân thăng lợi tạm thời nghiêng về phe sĩ tử, thế nhưng đám ma tộc cũng chưa dùng hết mọi thủ đoạn. Vào thời điểm cấp bách như vậy mà hành động của đội giải cứu lại không có kết quả, thử hỏi có ai không sốt ruột cho được!

“Mọi người hãy bình tĩnh lại đã. Chúng ta không tìm thấy con tin chính là bởi bóng tối nơi đây tác quái. Cũng may sư phụ đã đưa cho tôi một lá tịnh quang phù có thể phá giải các loại thủ đoạn mê hoặc, lúc này dùng là vừa hợp.”

Nói dứt lời, người đội trưởng nọ liền lấy từ trong túi ra một lá phù. Lá phù vừa xuất hiện liền tỏa ra một vầng hào quang màu trắng mờ, vầng hào quang lan đến đâu liền xóa tan bóng tối bao phủ nơi đó. Người đội trưởng vận nguyên lực truyền vào trong tấm phù, vầng hào quang theo đó mà sáng lên rực rỡ, phạm vi chiếu sáng cũng càng lúc càng mở rộng. Bóng tối đang bao phủ nơi đây chợt động, dường như nó đã cảm nhận được sự uy hiếp đến từ tấm phù bé nhỏ kia. Từ trong bóng tối đột ngột xuất hiện từng cái xúc tu đen như mực, liên tục tấn công vầng hào quang của tấm phù. Vầng hào quang đang bành trướng lại gặp phải lực cản khiến cho tốc độ bị chậm lại, thế nhưng nó vẫn kiên cường mở rộng ra từng chút một.

Sắc mặt người đội trưởng của đội sĩ tử dần trở nên nghiêm trọng, nguyên lực trong cơ thể hắn đang tiêu hao một cách nhanh chóng. Những sĩ tử đứng xung quanh hắn thấy vậy liền lần lượt bước lên trước, cùng nhau truyền nguyên lực vào trong tấm phù. Loại giấy dùng để viết lên tấm phù này chẳng biết làm từ chất liệu gì, dù tiếp nhận một lượng nguyên lực lớn như vậy mà vẫn vững vàng phát huy công dụng của phù văn, không hề có chút dấu hiệu bị hủy hoại nào. Vầng hào quang bỗng chốc lóe sáng chói mắt, đám xúc tu trong bóng tối vừa chạm vào vầng hào quang liền lập tức biến mất không còn chút dấu vết. Đầu đó chợt vang lên một tiếng kêu rên đau đớn, bóng tối cũng theo đó mà biến mất hoàn toàn.

Đội sĩ tử lúc này cũng đã thu hồi nguyên lực của bản thân, ngoại trừ người đội trưởng thì những sĩ tử khác sắc mặt đều đã trắng bệch, phải lập tức ngồi xuống tĩnh tâm hồi phục nguyên lực. Người đội trưởng cũng nhanh chóng điều hòa hồi phục nguyên lực của bản thân, đến khi đã khôi phục được khoảng bảy phần liền rời khỏi trạng thái nhập tâm, một mình đi tìm kiếm những con tin đang bị giam giữ.

*****

Con hẻm nhỏ vốn bị bóng tối bao phủ chợt bừng sáng lên một trận hào quang. Bất cứ nơi nào vầng hào quang này lướt qua, bóng tối liền trở nên mờ nhạt dần, chỉ còn lại một tầng sương khói mờ mờ màu xám đục. Ma tộc đã mất đi tầng yểm hộ quan trọng nhất liền vội vàng rút lui khỏi con hẻm, đoàn sĩ tử nhanh chóng tỏa ra dọc theo con hẻm mà trấn thủ những vị trí trọng yếu, đề phòng đám ma tộc quay lại tấn công.

Hầu hết mọi sĩ tử đều thở phào một hơi vì nhiệm vụ đã hoàn thành được một nửa, thế nhưng vài người chỉ huy trong đội ngũ này về mặt lại vẫn cần trọng vô cùng. Đội giải cứu đã tiến vào căn nhà giam giữ con tin một lúc lâu mà đến giờ vẫn chưa thấy quay trở ra, chỉ e là việc giải cứu con tin cũng không hề đơn giản chút nào. Huống chi đám ma tộc còn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn, phần lớn chỉ mới rút đi mà thôi. Nếu bọn chúng có thể tìm thêm viện binh quay lại tấn công thì trận chiến này sẽ lâm vào tình thế khốc liệt vô cùng, mà đó mới là điều bọn họ lo lắng nhất. Trong lòng những sĩ tử chỉ huy đội ngũ lúc này chỉ mong đội giải cứu nhanh chóng mang con tin trở ra để có thể sớm hoàn thành nhiệm vụ.

Đúng lúc này, một trận khói đen chợt cuốn về phía con hẻm nhỏ. Dọc theo con hẻm, cứ nơi nào khói đen lướt qua đều lập tức xuất hiện những hoa văn màu trắng xám đầy vẻ ma quái. Chờ khi làn khói đen đi đến cuối con hẻm, hoa văn màu trắng xám chợt lóe sáng rồi vụt tắt, tất cả hoa văn nhanh chóng chìm vào trong bóng tối sâu thẳm. Đám sĩ tử đang canh phòng đột nhiên cảm thấy thân thể hệt hăng, tốc độ cũng bị giảm đi đến mấy phần. Không chờ cho bọn họ kịp hiểu chuyện gì, đám ma quái vốn đã rút lui đột nhiên quay trở lại, phần khói mà họ hít:

“Ma trận, ma trận đã được kích hoạt rồi! Anh em, xông lên, thật sạch đám nhân loại này đi.”

Ma trận, chỉ hai tiếng đơn giản nhưng khi lọt vào trong tai đội sĩ tử lại như sấm động. Hầu hết sĩ tử đều không biết ma trận là gì, thế nhưng chỉ cần nghe tên cũng đủ đoán được rằng đây là một thứ vô cùng nguy hiểm. Mà những sĩ tử học nhiều hiểu rộng khi nghe đến hai chữ này thì nhất thời đều rung mình một cái, sắc mặt trắng bệch ra vì sợ hãi.

Mấy nghìn năm tranh đấu, hệ thống tu luyện của con người ngày càng phát triển, mà đám ma tộc cũng không chịu bị tụt hậu chút nào. Kể từ khi phù trận của phe nhân loại xuất hiện, đám ma tộc đã phải hứng chịu nhiều đau khổ vì thứ vũ khí đáng sợ này. Thế nhưng, bọn chúng cũng từ trong đau khổ mà học tập được rất nhiều thứ. Cho đến kiếp nạn ma tộc một nghìn năm trước, đám ma tộc đã biết vận dụng ma trận của bọn chúng vào trong chiến đấu khiến cho loài người phải hứng chịu những tổn thất đáng sợ. Nếu nói phù trận của nhân loại tập trung vào quy tắc vận dụng lực lượng và những đạo lý trong tự nhiên, vậy ma trận của ma tộc lại tập trung hoàn toàn vào sức sát thương và sự tàn bạo. Dù cho có là loại ma trận mang tính hỗ trợ thì sự độc ác của đám ma tộc cũng được thể hiện một cách rõ ràng với những loại tác dụng như thúc dục tâm ma, thiêu đốt sinh lực... Mà lúc này đây, loại ma trận vừa được kích hoạt tuy rằng khá thô sơ đơn giản nhưng vẫn là một mối đe dọa lớn đối với đám sĩ tử. Nguyên lực trong cơ thể bọn họ dần bị ma khí ăn mòn, mà tâm tình bọn họ cũng bị từng tràng âm thanh gào thét đáng sợ quấy rối, khó lòng tập trung vào chiến đấu được.

Đám ma tộc nào chịu bỏ lỡ cơ hội quý giá như vậy, tất cả đều ồ ạt xông lên một cách điên cuồng và dữ tợn nhất. Ma tộc cũng chịu ảnh hưởng bởi ma trận, chỉ có điều những hiệu quả xấu đối với nhân loại lại có thể kích thích sức chiến đấu của ma tộc. Những người dẫn đầu đội sĩ tử nhận rõ tình hình bất

ồn, vội vã ra hiệu cho toàn bộ sĩ tử co cụm lại phòng thủ căn nhà giam giữ con tin. Chỉ có điều, tốc độ của đám sĩ tử đều đã bị suy giảm, một bộ phận sĩ tử không kịp rút lui liền bị đám ma tộc tàn sát.

Nhìn thảm cảnh của đồng đội, không ít sĩ tử hai mắt đột nhiên đỏ bừng lên, nét mặt đầy vẻ giận dữ và thù hận. Tình trạng của những sĩ tử này nhanh chóng lọt vào sự chú ý của những người chỉ huy, thế nhưng mặc cho bọn họ khản giọng hô hào khuyên can, đám sĩ tử đã mất đi lý trí vẫn điên cuồng rời bỏ đội hình, lao thẳng đến tấn công đám ma tộc. Sức mạnh bộc phát lúc này của những sĩ tử ấy lại mạnh mẽ lạ thường, chỉ có điều cách thức công kích của bọn họ cũng đã trở về phương thức nguyên thủy nhất. Ngay khi hai bên va chạm vào nhau, bất kể là ma hay người đều không chút chần chừ mà tàn bạo cắn xé đối phương, khiến cho kẻ khác khó thể phân biệt được liệu đâu mới là ma, đâu mới là người.

Đội ngũ ma tộc không vì sự công kích của những sĩ tử nọ mà chậm lại, phần lớn ma tộc đều vượt qua đám sĩ tử đã hóa điên mà tấn công về phía đội ngũ sĩ tử đang co cụm lại. Trận chiến rất nhanh đã lâm vào tình cảnh chiến đấu khốc liệt nhất, một bên kiên quyết cố thủ dù chết cũng không lùi bước, mà bên còn lại thì điên cuồng hung hăng tấn công đối phương bất chấp thương vong. Toàn bộ những kẻ tham gia trận chiến ấy, chẳng ai chú ý đến một con khối đen nhanh chóng thâm thấu vào trong căn nhà giam giữ con tin.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 194: Lửa giận.

Văn Thái đang đứng đối diện với một vòng xoáy tối đen như mực!

Trong phạm vi ba mét xung quanh vòng xoáy không tồn tại một chút ánh sáng nào, chỉ còn lại bóng tối thuần túy nhất. Văn Thái sử dụng tinh quang phù một lần nữa, thế nhưng lần này tấm phù đã mất đi tác dụng. Vầng hào quang vừa tiến đến gần vòng xoáy liền bị bẻ cong, ánh sáng trở nên hỗn loạn rồi hoàn toàn biến mất vào trong vòng xoáy. Văn Thái thu lại tinh quang phù, ánh mắt chợt hiện lên nét suy tư phức tạp. Hắn đã tìm kiếm toàn bộ căn nhà này, thế nhưng vẫn không thể tìm ra được vị trí đám ma tộc giam giữ con tin. Nếu nói còn chỗ nào khả khi cần phải tìm kiếm, vậy chỉ còn vòng xoáy trước mặt hắn đây. Thế nhưng mỗi khi hắn nhìn vào vòng xoáy đen tối nọ, trong lòng lại chợt nảy lên một cảm giác nguy hiểm vô cùng. Chính cảm giác này khiến hắn do dự khó quyết.

Đúng lúc này, từ ngoài con hẻm chợt vọng lại từng tiếng gào thét thảm thiết xen lẫn tiếng hô hào thúc giục vội vàng. Trận chiến bên ngoài kia đã tiến đến thời khắc khốc liệt nhất. Hình ảnh từng sĩ tử tuổi đời sáng sủa như hán ngải xuống trong trận chiến khốc liệt ấy tạo nên một niềm thôi thúc mãnh liệt trong lòng Văn Thái. Hắn mặc kệ cái cảm giác nguy hiểm kia, đã nhận nhiệm vụ này thì đối mặt với nguy hiểm cũng chỉ là chuyện thường. Văn Thái vừa nghĩ vậy thì đôi chân đã bước thẳng vào trong vòng xoáy, dứt khoát, quyết liệt!

Trái ngược với dự đoán của Văn Thái, phía sau vòng xoáy tối đen như mực lại không phải là bóng tối vô tận. Không gian nơi đây được bao phủ bởi một tầng sương khói màu xám đục, tuy rằng âm u mờ mịt nhưng ít nhất thì hắn vẫn có thể nhìn rõ được hoàn cảnh nơi đây. Dò dẫm bước đi trong màn sương khói, cảm nhận của Văn Thái cũng trở nên tù mù như màn sương. Ánh mắt hắn dường như bị một lực lượng vô hình bẻ cong. Đôi tai hắn chỉ có thể nghe được từng trận âm thanh ù ù khó chịu. Cánh mũi hắn phập phồng hít thở dữ dội hơn hẳn lúc thường, thế nhưng lượng dưỡng khí hấp thụ được vẫn chẳng đủ dùng. Mà ngay cả cổ họng hắn cũng dần trở nên khô khốc, nơi đầu lưỡi chỉ còn lại một trận đắng chát khó chịu khiến người ta buồn nôn.

Văn Thái không nôn, hắn vẫn dò dẫm bước đi từng bước trong cái không gian nơi mọi cảm quan đều đã trở nên hỗn loạn này. Bất chợt, ánh mắt hắn bắt gặp một bóng hình quen thuộc, một bóng hình đã để lại trong lòng hắn ấn tượng sâu đậm dù mới chỉ gặp qua hai lần. Phương Thanh Mộc! Nàng nằm lơ lửng giữa không trung, đôi mắt nhắm nghiền đây về một mối. Thân thể nàng dường như đang bị một tầng trói buộc vô hình quán lấy, thi thoảng tầng trói buộc ấy lại siết chặt khiến cho Phương Thanh Mộc đau đớn vô cùng. Phía sau nàng còn có hàng chục người nữa cũng chịu chung số phận, toàn bộ đều bị trói buộc bởi một tầng lực lượng vô hình.

Văn Thái vội vã tiến lên trước, thế nhưng thân thể hắn chợt bật ngược lại phía sau như vừa va phải một bức tường. Nhanh chóng đứng thẳng dậy, Văn Thái lúc này mới nhớ ra cảm quan của bản thân đã bị không gian nơi đây làm cho đảo lộn. Chậm rãi lần mò tiến lên từng bước, khoảng cách giữa Văn Thái và những người bị giam cầm dần được thu ngắn lại. Đúng lúc này, tầng khói sương bao phủ khắp không gian chợt rung động, lại có một kẻ nữa tiến vào nơi đây!

Cẩn thận phóng ánh mắt quan sát khắp nơi, Văn Thái đứng vững tại chỗ thủ thế phòng bị. Ánh mắt tuy vẫn bị không gian bẻ cong, thế nhưng Văn Thái cũng đã phần nào quen thuộc với loại quy luật đảo lộn này. Phía xa xa, tầng sương khói chợt động, một bóng đen vụt lướt qua tầm mắt Văn Thái rồi lại biến mất không chút dấu vết. Một giọng nói âm u chợt vang lên trong không gian tĩnh mịch, hòa cùng với thứ âm thanh ù ù khó chịu truyền vào trong tay Văn Thái:

“Ta còn tưởng là kẻ nào đến giải cứu con tin, hóa ra lại là ngươi.”

Vừa nghe thấy giọng nói ấy, lòng cảnh giác của Văn Thái càng được đề cao tới mức tối đa. Hắn vẫn cẩn thận quan sát xung quanh để nắm bắt tung tích của đối phương, đồng thời cẩn thận lên tiếng thăm dò:

“Ngươi chính là tên thích khách nọ! Ta còn nhớ hai lần trước chúng ta chạm trán, ngươi đều cong đuôi lên mà chạy trốn thì phải! Thế nào, hôm nay ngươi có định chạy trốn nữa không? Nếu có ý định đó thì nên sớm thực hiện đi, kéo chút nữa khi ta ra tay thì ngươi muốn chạy trốn cũng khó ấy chứ.”

Giọng nói của Văn Thái trầm trầm vang vọng trong không gian tĩnh mịch. Âm vừa nghe những lời ấy thì cả thân thể đều thoáng run lên vì tức giận, giọng nói cũng lạc đi vì sự phẫn nộ, chầm chậm gắn lên từng chữ:

“Hừ hừ hừ, vừa hay chúng ta còn có một khoản nợ cần phải giải quyết, chờ khi ta tính sổ với ngươi xong, ta nhất định sẽ tìm đến hai tên anh em kết nghĩa của ngươi. Ngươi cứ yên tâm, ta sẽ không để cho ba tên các ngươi có được dù chỉ một cơ hội chạy trốn đâu. Rồi các ngươi lại được đoàn tụ với nhau mà thôi, chỉ có điều khi đó thì các ngươi đều đã là kẻ chết rồi. Hừ hừ hừ!”

Vừa dứt lời, thân thể Âm đột nhiên tan ra thành một trận khói đen hòa lẫn vào làn sương khói mờ mịt. Văn Thái biết rõ đối phương sắp sửa tấn công, bản thân hần thắm vận nguyên lực bao phủ khắp thân thể hình thành một tầng phòng ngự. Chỉ có điều, ngay cả nguyên lực của hần cũng bị không gian này làm cho hỗn loạn, hiệu quả phòng ngự cũng vì vậy mà giảm mạnh so với lúc bình thường. Âm vốn là một thích khách trời sinh, hần chắc chắn sẽ không bỏ qua sơ hở rõ ràng như thế của đối phương. Vô số sợi khói đen bất chợt ngưng tụ lại thành một móng vuốt sắc bén ngay sau lưng Văn Thái, dứt khoát chém vào khe hở trong tầng phòng ngự hỗn loạn của hần. Móng vuốt giống như dao sắc rọc giấy, dễ dàng xé toạc một mảng da thịt của Văn Thái. Từng dòng máu tươi theo miệng vết thương mà chầm chậm rỉ ra, sắc mặt Văn Thái thoáng chốc đã trở nên trắng bệch.

“Hừ hừ hừ, để ta xem ngươi còn có thể mạnh mẽ được nữa hay không. Sao, ngươi định đánh cho ta không bỏ chạy nổi cơ mà? Đánh đi, ta đứng ngay đây cho ngươi đánh này! Hừ hừ hừ.”

Tiếng cười gần đầy vẻ tàn độc quanh quẩn khắp không gian, bóng dáng Âm thoát ẩn thoát hiện, liên tục tấn công vào yếu điểm trong tầng phòng ngự của đối phương. Sắc mặt Văn Thái ngày càng kém đi, gần chục miệng vết thương chầm chậm rỉ máu giống nhau ngọn lửa liu riu đang từng bước thiêu rụi đi sức sống của hần. Cũng đã có vài lần Văn Thái ra đòn phản kích, thế nhưng những cố gắng ấy đều là vô dụng. Đòn công kích của hần toàn bộ đều chìm vào tầng sương khói mờ mịt, không chút hiệu quả. Suy nghĩ của Văn Thái càng lúc càng lơ đãng chậm chạp, mất máu quá nhiều khiến hần khó mà tỉnh táo nổi. Đôi mắt trĩu nặng của Văn Thái đã nhắm chặt lại, miệng há hốc ra mà thở hồng hộc từng hơi nặng nề. Đôi tay nặng nề thu lại bên hông, đôi chân run rẩy đứng thành thế tấn dài cơ bản nhất. Văn Thái hoàn toàn vứt bỏ mọi cảm nhận đến từ các giác quan, hần đang dùng chính sinh lực của bản thân để cảm nhận động tĩnh của kẻ địch. Bất chợt, trong lòng Văn Thái chợt run rẩy một nỗi sợ báo trước, từng sợi lông tơ trên thân thể cũng dựng đứng lên, một vài khối cơ chợt co rút theo bản năng nguyên thủy nhất của con người. Rõ ràng thân thể hần đã phản ứng lại với nỗi sợ, chỉ có điều tâm của hần lại phẳng lặng như gương, không vương chút hoảng loạn nào.

Bóng hình Âm đột ngột xuất hiện phía bên phải Văn Thái, móng vuốt sắc bén vung lên chuẩn bị tấn công. Ngay trong khoảng khắc ấy, bàn tay Văn Thái chợt động, nhanh như chớp túm lấy cổ tay của Âm. Biến cố bất ngờ khiến Âm không kịp phòng bị, thân thể hần còn chưa kịp đưa ra thứ phản ứng bản năng nhất thì nắm tay của Văn Thái đã lại đánh tới. Từng nắm đấm nặng nề đánh nên da thịt phát ra những âm thanh trầm đục mà dữ dội. Một tay Văn Thái vẫn khóa chặt cổ tay đối phương, mà nắm tay còn lại tới tấp đánh lên thân thể Âm. Khóe miệng Âm liên tục học ra từng búng máu đen như mực, thân thể hần đã xuất hiện vài chỗ lõm hần xuống vì bị lực lượng tàn phá. Thế nhưng hần lại chẳng thể kêu la lấy một tiếng, bởi loạt đòn điên cuồng của Văn Thái đã khiến hần không kịp phát ra bất cứ tiếng kêu nào.

Văn Thái càng tấn công càng nhanh, đôi mắt trĩu nặng của hần đột nhiên mở ra, ánh mắt đỏ ngầu đầy vẻ hung bạo và dữ tợn. Trong lòng hần lúc này chỉ có một trận lửa giận đang bùng rực cháy, càng lúc càng dữ dội như muốn thiêu cháy cả thân thể hần. Thậm chí ngay cả con mắt nhọc cũng không thể ngăn chặn ngọn lửa ấy mà chỉ khiến nó càng bộc phát đáng sợ. Chỉ có điều, thân thể Văn Thái thật sự đã không chịu đựng nổi ngọn lửa ấy, những vết thương liên tục rỉ máu nay lại càng nứt toác ra vì từng động tác mạnh bạo của hần. Một cảm giác đau đớn chợt nhói lên nơi cánh tay Văn Thái, động tác của hần cũng vì vậy mà thoáng chậm lại. Chỉ một thoáng ngắn ngủi ấy, Âm đã kịp chớp lấy thời cơ mà tan biến thành một trận khói đen. Mất đi mục tiêu, đòn đánh cuồng bạo của Văn Thái lại một lần nữa đánh vào khoảng không. Thân thể mệt mỏi của hần cũng vì mất đà mà chệch choạng lao về phía trước. Đúng lúc này, một bóng đen chợt xuất hiện ngay trước mặt Văn Thái. Móng vuốt sắc bén đã không còn chút hứng thú chơi đùa nào, chỉ có sự tàn độc và một chút run rẩy sợ hãi mà xuyên thấu qua ngực con người điên cuồng đáng sợ kia. Sắc đỏ trong mắt Văn Thái đột ngột rút đi như thủy triều, cả thân thể hần ngã gục xuống, máu từ miệng vết thương phun ra như suối.

“Tên khốn kiếp, không ngờ ngươi lại có thể điên cuồng đến vậy. Đáng tiếc, ngươi đã thua ngay từ khi ngươi bước vào không gian này rồi. Giờ thì hãy chầm rãi mà tan biến vào trong sương khói nơi đây đi, ngươi chỉ đáng được hưởng cái kết cục như vậy mà thôi!”

Dứt lời, Âm liền xoay người bước ra khỏi không gian tù túng này, bước chân hần nặng nề vô cùng, chẳng còn chút linh hoạt nào của một tên thích khách đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 195: Thổ lý ngư!

“Âm, bộ dạng ngươi nhìn có vẻ chật vật quá mức cần thiết đấy, lẽ nào ngươi đã gặp phải một đối thủ lợi hại sao? Ta còn tưởng trong đám sĩ tử kia không kẻ nào đủ khả năng làm đối thủ của ngươi chứ!”

Sau trận với Văn Thái, Âm liền vội vàng trở về căn gác nhỏ đối diện với con hẻm. Thậm chí ngay cả những sĩ tử còn đang tĩnh tọa trong gian nhà nhỏ kia hần cũng không buồn động đến, hay nói đúng hơn là hần đã không còn đủ sức để ra tay thêm nữa. Bộ dạng chật vật của Âm lập tức khiến cho những tên ma tộc còn lại kinh ngạc, tuy có kẻ vẫn lên tiếng giễu cợt thế nhưng tên nào tên nấy khi nhìn về đội sĩ tử đằng xa kia đều nảy sinh một niềm kiêng kỵ không nói thành lời. Âm chẳng thèm để ý đến lời giễu cợt của đồng bọn, cả thân thể hần cuộn lại thành một khối trong góc tối tăm nhất của căn gác, chầm rãi điều trị thương thế của bản thân. Đám ma tộc còn lại cũng không quan đến Âm nữa, mọi ánh mắt lại tập trung về trận chiến trong con hẻm nhỏ. Chẳng

một kẻ nào, bao gồm cả Âm, phát hiện ra một hàng phù văn mờ ảo ẩn hiện trên thân thể hắn.

*****

Sắc mặt Vũ Ngôn chợt biến, hiện rõ vẻ lo lắng vô cùng sâu sắc. Lão Ngô và Hoàng lễ sinh thấy vậy đều kinh ngạc, không kìm được mà lên tiếng hỏi thăm:

“Lão Vũ, đã có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao lão lại lo lắng đến thế?”

Vũ Ngôn không vội đáp lời hai ông bạn già, đôi tay khô gầy thoăn thoắt bày ra giấy mực bút nghiên theo một thứ tự kì lạ. Thế rồi Vũ Ngôn chấp tay lại, ánh mắt khẽ nhắm, thần sắc kính cẩn trang nghiêm mà tụng niệm một đoạn chú văn khó hiểu. Lão Ngô và Hoàng lễ sinh cũng đã từng thấy qua “chiêu” này của Vũ Ngôn, cả hai đều nghiêm túc đứng yên tại chỗ, ánh mắt kiên nhẫn chờ đợi. Ngay khi tiếng niệm chú của Vũ Ngôn vừa dứt, đôi tay ông lại biến ảo thành từng thủ ấn kì lạ, chậm rãi mà nặng nề, thi thoảng còn khẽ run rẩy. Ngọn bút trên bàn chậm chậm di chuyển theo từng thủ ấn, nét bút mang theo vẻ huyền bí sâu thẳm mà phác lên hai chữ “trời” và “đất” trên tờ giấy trắng tinh. Hai chữ này vừa hiện ra liền chậm chậm mà xoay chuyển, khi thì quyện lại với nhau thành một thể, khi lại hoàn toàn tách riêng ra không còn bất cứ mối liên hệ nào. Thủ ấn của Vũ Ngôn cũng đã ngừng lại, chỉ thấy ông tự tay cầm bút viết nhanh vào khoảng trống giữa hai chữ “trời” “đất”. Ngay khi ông dừng bút, hai chữ lớn nọ đột nhiên tăng nhanh tốc độ xoay chuyển, nháy mắt đã hình thành một vòng xoáy kì bí trên mặt giấy trắng tinh. Nguyên tố trong phạm vi năm trăm mét xung quanh đều bị vòng xoáy hút cạn. Trong vòng xoáy chợt lóe lên một tia sáng rọi thẳng vào hai mắt của Vũ Ngôn. Sắc mặt Vũ Ngôn thoáng cứng lại, thế nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường. Vòng xoáy trên giấy chẳng biết đã biến mất từ lúc nào, chỉ còn lưu lại vài kí tự kỳ lạ khó hiểu. Đến tận lúc này Vũ Ngôn mới thở phào một hơi, nét mặt cũng đã trở lại vẻ bình tĩnh thường ngày.

“Lão Vũ, đã có chuyện gì mà lão phải vận dụng đến cả ngón nghề bói toán này thế?”

“À, mấy đứa học trò gặp chút nguy hiểm nên phận làm thầy không thể không lo lắng được. Chẳng qua đây cũng là một hồi thử thách đối với tui nó, nếu có thể vượt qua được thì đúng là chuyện tốt, mà không vượt qua được thì chỉ có thể tự trách bản thân kém cỏi mà thôi!”

“Ha ha, tự trách bản thân kém cỏi? Đã mấy lần ta nghe câu này của lão rồi, lần nào lão cũng chắc chắn rồi mới nói lời như vậy, xem ra lần này cũng không ngoại lệ đâu.”

Lão Ngô thần nhiên bật cười chế giễu một phen, Hoàng lễ sinh cũng chỉ mỉm cười như chẳng có chuyện gì. Vũ Ngôn chẳng cười, cũng chẳng tỏ vẻ khó chịu với lời nói đùa của hai người bạn già, chỉ bình tĩnh mà nói:

“Lão Ngô, lão Hoàng, hai lão mau chuẩn bị đi thôi. Sắp đến lượt chúng ta ra tay rồi đấy!”

Vừa nói đến việc quan trọng, sắc mặt hai người đều trở nên nghiêm túc, khẽ gật đầu tỏ ý đã biết rồi liền xoay người rời đi. Vũ Ngôn đứng một mình trong phòng, ánh mắt thăm thẳm nhìn về phương xa chợt lóe lên một tia sáng.

*****

Đau!

Đau đớn vô cùng!

Đau đớn đến tận xương tủy!

Tất cả những cảm giác khác đều đã bị vứt bỏ, trong cảm nhận của Văn Thái lúc này chỉ còn lại sự đau đớn không bút nào tả xiết. Văn Thái vẫn nhớ khoảnh khắc cuối cùng trước khi cơn đau xâm chiếm tâm trí hắn, cái cảm giác móng vuốt sắc bén như đao xuyên thấu qua ngực đến giờ vẫn còn rõ ràng, như thể móng vuốt ấy vẫn chưa hề rút ra khỏi ngực hắn. Phải chăng ta đã chết? Văn Thái tự hỏi như vậy. Thế rồi trong lòng hắn chợt muốn bật cười, thế nhưng những nỗi đau như từng lớp sóng biển lại một lần nữa ập tới khiến cái ý cười ấy chẳng thể nào trở thành hiện thực. Ai mà biết được, chết rồi vẫn còn phải chịu đau đớn đến thế này? Nếu mà biết rồi, có lẽ tất cả mọi người trên cái thế giới này ắt hẳn sẽ càng có thêm động lực để mà tu luyện ấy chứ. Và khi đó, biết đâu đây khắp thế giới lại nhan nhản những cao thủ cấp bậc thái cực? Nếu thật mà như vậy thì đám ma tộc kia chắc chỉ có nước cuốn xéo khỏi thế giới này, không bao giờ dám xuất hiện nữa ấy chứ!

Một cơn đau đớn mới ập đến lập tức cắt ngang mạch suy nghĩ của Văn Thái. Cơn đau thực chất khiến Văn Thái hiểu rằng hắn vẫn còn sống. Mỗi lần Văn Thái tưởng như đã quen thuộc được với nỗi đau, nỗi đau lại hung hăng ập tới tra tấn hắn một cách dữ tợn. Văn Thái cố không nghĩ đến nỗi đau nữa, thế nhưng hắn lại chẳng thể nào thoát được nỗi đau này. Mắt nhìn thấy đau, tai nghe thấy đau, mũi ngửi thấy đau, miệng nếm được nỗi đau, thân thể càng rõ ràng cảm nhận được nỗi đau. Có lẽ chỉ còn lại tâm trí của hắn là không phải chịu đau đớn, ấy thế nhưng nơi lành lặn duy nhất ấy lại cùng lúc phải chia sẻ nỗi đau với tất cả mọi giác quan khác, càng thêm đau đớn!

Một đợt đau đớn mới lại ập tới, chẳng biết đã là đợt thứ bao nhiêu rồi, tâm trí Văn Thái sau một thời gian dài chịu sự đau đớn dần vật đã mệt mỏi không thể chịu đựng thêm được nữa. Một lần nữa, hắn lại chìm vào nỗi đau vô bờ bến.

*****

Bất chợt tỉnh lại từ trong cơn đau, Văn Thái đột nhiên phát hiện ra hắn đã không còn cảm nhận được nỗi đau nữa. Chẳng lẽ là được giải thoát rồi? Nếu vậy thì thật tốt quá! Đúng lúc này, tầm mắt Văn Thái đột nhiên sáng ngời. Trước mắt hắn xuất hiện một con cá chép, một con cá chép màu nâu đậm xen lẫn những mảnh vảy màu vàng đất đang oằn mình bơi lội trong lòng đất.

Thỏ lý ngư! Đây chẳng phải là chân hồn của hân sao! Văn Thái vội vàng tiến lên một bước, bàn tay đưa về phía trước như muốn chạm vào con cá chép kia. Thế nhưng mặc cho hân cố gắng thế nào cũng chẳng thể chạm được tới cá chép. Con cá chép bất chợt ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn nhìn khắp mọi nơi như muốn tìm kiếm thứ gì đó, thế nhưng rút cục nó vẫn chẳng tìm được thứ mình cần. Ánh mắt buồn bã lại sụp xuống, con cá chép tiếp tục oằn mình tiến lên từng chút một, tuy cực khổ nhưng vẫn rất kiên cường.

Cá chép vốn nên sinh sống trong nước, thế nhưng chẳng biết vì nguyên do gì mà nhánh cá chép này lại lựa chọn sống tại trong đất liền. Thỏ vốn khắc thủy, hai loại thuộc tính tương phản khiến cho cuộc sống của loài cá chép này càng thêm cực khổ. Ấy thế nhưng, loài cá chép ấy chưa từng từ bỏ nỗ lực, dù cho hành động đơn giản nhất là di chuyển cũng tràn đầy khổ cực thì bọn chúng vẫn chậm rãi tiến lên từng bước một, tiến đến mục đích vô cùng cao cả của bản thân. Có truyền thuyết nói rằng, nếu như thỏ lý ngư có thể chạm đến mây thì chúng sẽ hóa thành rồng. Chẳng biết truyền thuyết ấy từ đâu mà có, thế nhưng những con cá chép có cuộc sống khổ cực này quả thật vẫn luôn cố gắng để chạm được đến mây cao. Mục tiêu của chúng chính là bầu trời xanh trong cao vời vợi kia, đó mới là nơi mà chúng nên thuộc về!

Văn Thái bất chợt hiểu ra, chính loài cá chép này đã lựa chọn cho mình cuộc sống cực khổ. Có trải qua gian khổ thì mới càng có động lực để tiến bước, mới càng có thêm quyết tâm để đạt đến mục tiêu. Có lẽ chính là vì suy nghĩ như vậy mà tổ tiên của loài thỏ lý ngư mới lựa chọn sống tại nơi đất liền, lựa chọn đối mặt với gian khổ để cầu đạt được thành công. Loài cá chép nhỏ bé ấy thế nhưng lại có nghị lực to lớn đến vậy, thế còn bản thân mình thì sao? Văn Thái chợt cảm thấy trong lòng này sinh cảm giác xấu hổ. Bản thân hân chỉ vì không chịu đựng nổi nỗi đau mà đã muốn được giải thoát, vậy đã xứng đáng với chân hồn thỏ lý ngư kia chưa? Nghĩ tới đây, trong lòng Văn Thái chợt sinh ra một niềm quyết tâm, quyết tâm phải vượt qua được nỗi đau đáng sợ ấy.

Tầm mắt Văn Thái chợt chuyển, mọi cảm quan của hân lại một lần nữa bị nhấn chìm vào nỗi đau. Thế nhưng lần này Văn Thái lại không trốn tránh nỗi đau. Ánh mắt hân nhìn thẳng vào nỗi đau, đôi tai hân đón lấy âm thanh của nỗi đau, mũi hân hít sâu vào từng hơi đón đau, mồm hân nếm rõ ràng hương vị của đón đau. Thậm chí ngay cả tâm trí hân cũng hòa vào trong nỗi đau để cảm nhận càng thêm rõ ràng. Nỗi đau đón như muốn xé toạc linh hồn hân, thế nhưng Văn Thái vẫn gồng mình để mà cảm nhận. Dần dần, tầm mắt hân một lần nữa nhìn xuyên qua nỗi đau đón, đôi tai hân một lần nữa nghe được từng âm thanh khác với nỗi đau, mũi hân một lần nữa được hít vào những mùi hương khác ngoài mùi đón đau, đầu lưỡi hân một lần nữa nếm được hương vị khác ngoài nỗi đau. Văn Thái chậm rãi cảm thụ lại thân thể quen thuộc, cảm thụ lại từng khía cạnh quen thuộc của cuộc sống. Đau đón ư, ta đã vượt qua rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 196: Ngũ linh tinh lạc.

Trong không gian mờ mịt sương khói, thân thể Văn Thái vốn vẫn nằm gục trên mặt đất lúc này lại bất chợt cử động. Cảm nhận được từng vũng máu dưới đất vẫn còn ẩm ướt, hân rõ ràng thời gian mà hân ngất đi không phải là quá lâu. Gắng hết chút sức lực còn sót lại trong cơ thể, Văn Thái chậm chạp gồng mình ngồi dậy. Từng miếng vết thương đã đóng vảy lúc này lại có dấu hiệu nứt toác ra, cảm giác đau đón vô cùng tràn ngập trong thân thể Văn Thái dường như lại tăng thêm mấy phần. Hân cắn chặt hàm răng, cánh mũi phập phồng hít thở từng hơi thật sâu, cặp mắt tròn trũng vẫn lên từng tia đỏ. Con đau mới như từng mũi dao chém lên thân thể hân thế nhưng hân vẫn không kêu lên, bởi hân đã vượt qua những cơn đau còn khủng khiếp hơn thế. Rút cục, Văn Thái cũng chậm rãi ngồi dậy được, đôi chân loang lổ vết máu hơi hột xếp bằng lại, thi thoảng lại run run lên từng chớp. Đôi tay cũng chẳng vững vàng hơn bao nhiêu lạnh lẽo đặt lên hai đầu gối, lòng bàn tay hướng lên phía trên đón nhận từng tia nguyên tố.

Văn Thái nhắm hờ mắt lại, tâm thần lặng yên cảm thụ từng dòng nguyên tố đang tiến vào thân thể. Không gian nơi này có lẽ được tạo thành để giam cầm tu luyện giả, lượng nguyên tố ít ỏi vô cùng. Nếu lúc bình thường nguyên tố được hấp thu vào thân thể giống như từng dòng chảy lưu loát vô cùng thì nay dòng chảy ấy lại liên tục bị ngắt quãng khiến cho tốc độ hấp thu cũng trở nên chậm chạp hơn hân. Văn Thái vẫn bình tĩnh hấp thu từng chút nguyên tố, nguyên tố tiến vào thân thể hân liền di chuyển theo từng tuyến kinh mạch quen thuộc, chậm rãi mà điều trị những thương thế của bản thân.

Dù cho tốc độ khôi phục rất chậm, thế nhưng theo tình hình thân thể dần tốt lên mà tốc độ hấp thụ cũng dần tăng lên. Bất chợt, một dòng nguyên tố xa lạ đột ngột tràn tới, chèn ép tất cả các loại nguyên tố khác mà xông vào trong từng đoạn kinh mạch của Văn Thái. Dòng nguyên tố xa lạ này trước đây hân chưa từng cảm nhận thấy bao giờ, nó không nóng ấm như nguyên tố hệ hỏa, không mát rượi như nguyên tố hệ thủy, không thanh khiết như nguyên tố hệ mộc, không bao la như nguyên tố hệ thổ, cũng không sắc bén như nguyên tố hệ kim. Dòng nguyên tố xa lạ ấy vô cùng hung hãn, đồng thời cũng lạnh lẽo đến đáng sợ. Thứ cảm giác lạnh lẽo mà nó mang lại không phải là loại lạnh do nhiệt độ hạ thấp, mà là sự lạnh lẽo từ tận đáy lòng, lạnh lẽo từ trong tinh thần.

Không đợi cho Văn Thái kịp không chế, dòng nguyên tố đặc biệt ấy đã chạy loạn trong kinh mạch của Văn Thái, liên tục va đập loạn lên khiến cho hân phải chịu đựng từng cơn đau đón mãnh liệt. Những thương tích vừa được điều trị còn chưa khỏi hẳn, lúc này lại bị dòng nguyên tố nọ va chạm vào làm cho vết thương tái phát. Cổ họng Văn Thái chợt cảm thấy tức tức thế nhưng hân vẫn cố gắng mà nén lại, thế nhưng từ hai lỗ tai, khòe mắt hay lỗ mũi lúc này đều đã rỉ ra một tia máu đỏ thẫm. Vừa mới cố gắng vượt qua được ranh giới sinh tử, lúc này Văn Thái đã một lần nữa bị thứ nguyên tố đáng sợ nọ đẩy tới bờ vực của sự sống và cái chết. Mà xu thế lần này dường như còn mạnh bạo hơn hân lúc trước, Văn Thái rõ ràng cảm nhận được thân thể đã không thể nào chịu đựng nổi sự va chạm hỗn loạn của dòng nguyên tố nọ, đã sắp sửa sụp đổ đến nơi rồi.

Đúng lúc này, trước ngực Văn Thái đột nhiên bùng lên một đốm sáng đỏ rực như lửa, vị trí lại chính tại trái tim hân. Thế rồi, giống như nhận được tín hiệu bắt đầu, trên thân hân lần lượt xuất hiện từng đốm sáng. Tại vị trí hai lá phổi lóe lên từng đốm sáng màu vàng kim, tại vị trí dạ dày lóe vài đốm sáng màu vàng đất, tại vị trí hai quả thận là cả một quãng sáng màu xanh lam, mà tại vị trí hai lá gan lại bùng biếc một vầng sáng màu xanh lục.

Sự xuất hiện đột ngột của từng quang sáng ấy khiến cho Văn Thái không khỏi giật mình hoảng hốt, thân thể hắn lúc này đã phải chịu đựng sự hành hạ của hàng loạt vết thương cũ mới cùng dòng nguyên tố xa lạ mà đáng sợ kia, nếu lại phát sinh thêm bất cứ biến cố xấu nào thì chỉ e hắn sẽ không bao giờ được nhìn thấy ngày mai nữa. Thế nhưng ngày hôm nay dường như chẳng có thứ gì chịu chiều theo ý của Văn Thái, từng đốm sáng vừa lóe lên lại bắt đầu lấp lờ chuyển động. Văn Thái vội vã nhìn xuống ngực mình, đến lúc này hắn mới phát hiện ra ở nơi đó không biết từ lúc nào đã xuất hiện hình ảnh một bông hoa. Hình thể của bông hoa này rất rộng, hầu như bao phủ toàn bộ vùng ngực và bụng của Văn Thái, mà tại miệng vết thương trí mạng do Ám gây ra thì đường nét của bông hoa ấy càng thêm rõ nét.

Theo sự di chuyển của từng đốm sáng, đường nét của bông hoa cũng dần sáng rực lên. Cánh hoa lấp lánh năm màu rực rỡ, mà vị trí nhụy hoa lại rực lên một sắc đỏ như máu, tươi đẹp lạ thường. Đến tận lúc này Văn Thái mới đột nhiên nhớ ra, hình dạng của bông hoa này rất giống với ngũ linh hoa mà hắn từng sử dụng. Ngoại trừ phần nhụy hoa có màu sắc khác biệt ra, còn lại bất kể là cánh hoa hay đài hoa đều cùng một vẻ không sai đi đâu được. Ý nghĩ này khiến cho lòng Văn Thái thoáng bình tĩnh lại. Dù sao ngũ linh hoa cũng là một loại dược vật dùng để chữa bệnh, hơn nữa theo lời sư phụ thì loại thuốc này không có tác dụng phụ gì cả. Đúng lúc này, ánh mắt Văn Thái chợt hoa lên, đóa hoa trên ngực hắn dường như vừa mới chuyển động!

Làm sao có thể chứ?

Văn Thái chợt cảm thấy nghi ngờ ngay cả ánh mắt của bản thân. Rõ ràng trên ngực hắn chỉ là hình vẽ một bông hoa, làm sao mà bông hoa ấy lại chuyển động được? Thế nhưng sự thực rõ ràng không thể thay đổi được, bông hoa kia vẫn đang xoay đều trước ngực hắn, mà theo mỗi vòng xoay thì ánh sáng năm màu lại càng thêm rực rỡ. Bất chợt, nỗi đau đớn trong cơ thể Văn Thái đã giảm đi một nửa, mà theo từng vòng xoay của đóa hoa thì cảm giác đau đớn ấy càng lúc càng trở nên mờ nhạt, thay vào đó là một loại cảm giác bình lặng hòa hợp vô cùng. Dòng nguyên tố kì lạ trong thân thể Văn Thái cũng đã thôi va đập lung tung, thì thoảng mới run rẩy một chớp với biên độ rất nhỏ.

Từ đóa hoa, từng tia sáng năm màu nhanh chóng chạy theo tuyến kinh mạch của Văn Thái, nhanh chóng bao vây luồng nguyên tố xa lạ kia lại. Đám nguyên tố không nghe lời ấy dường như cảm nhận được nguy hiểm đến từ những tia sáng năm màu, từng hạt nguyên tố bắt đầu rung động nhanh hẳn lên, tựa như đang tích tụ lực lượng để phản kháng. Thế nhưng chẳng đợi cho đám nguyên tố xa lạ kia kịp phản ứng lại, hàng chục tia sáng năm màu nháy mắt đã đâm xuyên qua đám nguyên tố lạ, dễ dàng chia tách chúng thành từng sợi mỏng manh sau đó liền bắt đầu quá trình đồng hóa. Mặc dù Văn Thái không thể cảm nhận chi tiết được quá trình đồng hóa kia, thế nhưng hắn lại có thể thấy được kết quả một cách rõ ràng. Trên cơ thể hắn, nơi đám nguyên tố xa lạ kia bị “bắt giữ” dần dần bùng lên một vàng sáng năm màu sắc sỡ. Đến khi đám nguyên tố lạ đã bị đồng hóa hoàn toàn thì vàng hào quang ngũ sắc từ từ phân tách ra thành vô số sợi tơ năm màu nho nhỏ, len theo kinh mạch của Văn Thái mà trở về đan điền.

Thế rồi, bông hoa trước ngực Văn Thái đột nhiên xoay tròn nhanh chóng, từng tia nguyên tố xa lạ dần dần bị hấp dẫn mà xuyên qua bông hoa nhập vào trong thân thể hắn. Văn Thái lúc này đã có thể nhìn rõ ràng, đám nguyên tố xa lạ kia có màu xám đục, thậm chí còn xen lẫn từng điểm đen kịt như mực. Những điểm đen kia Văn Thái không hề xa lạ, chúng chính là ma khí, mà đám nguyên tố màu xám có lẽ là những loại nguyên tố đã bị ma khí đồng hóa. Từng tia nguyên tố màu xám sau khi đi qua bông hoa ngũ sắc liền trở thành vô số sợi tơ năm màu tụ tập lại tại đan điền của Văn Thái, mà từng điểm ma khí lại bị bông hoa cản lại bên ngoài cơ thể hắn, không cách nào tiến vào được.

Từng đám nguyên tố đã được thanh lọc lại một lần nữa di chuyển đi khắp thân thể Văn Thái điều trị thương thế, những vết thương trên cơ thể hắn cũng nhanh chóng lành lại một cách rõ rệt. Sau vài vòng nguyên tố vận chuyển, hầu hết mọi thương thế trên thân thể Văn Thái đều đã được chữa trị hoàn toàn, mà thân thể hắn dường như cũng được nguyên tố bồi bổ, so với trước đây đã mạnh hơn không chỉ một bậc. Sau khi đan điền của Văn Thái đã được lấp đầy bởi những giọt nguyên lực tinh thuần nhất, bông hoa ngũ sắc trước ngực hắn mới dần dần âm thầm, cuối cùng hoàn toàn ẩn vào trong da thịt. Văn Thái thử điều động mấy lần nhưng lại không cách nào kích hoạt được bông hoa nọ, cuối cùng đành phải bỏ chuyện đó lại một bên mà tập trung vào việc chính.

Đứng dậy thử vận động chân tay một hồi, Văn Thái rõ ràng cảm nhận được mọi giác quan của bản thân đã trở lại bình thường, không còn bị không gian kì dị này đảo lộn nữa. Nhanh chóng tiến đến nơi những con tin đang bị giam giữ, Văn Thái cẩn thận kiểm tra qua tình hình của họ một lượt. Những con tin này đều đang ở trong trạng thái hôn mê sâu, theo suy đoán của Văn Thái thì đây có lẽ là hiệu quả của không gian giam cầm này. Mà tầng trời buộc vô hình quanh người bọn họ lại đều được hình thành bởi loại nguyên tố đã bị ma khí đồng hóa, Văn Thái đã thử sử dụng đao của hắn chém vào nhưng lại không thể nào chặt đứt được. Phương pháp mà hắn nghĩ đến chính là sử dụng năng lực của bông hoa nọ để phá giải, thế nhưng hắn lại không thể điều khiển được bông hoa ấy, thật đúng là khó khăn. Thôi thì áp dụng phương pháp đơn giản nhất vậy! Văn Thái ngưng tụ nguyên lực trong cơ thể vào thanh đao, rồi chém lên tầng trời buộc kia. Nào ngờ ngay khi tầng trời buộc gặp phải nguyên lực của hắn liền tan rã nhanh chóng. Văn Thái thấy vậy không khỏi tròn tròn mắt ngạc nhiên, tầng trời buộc vô hình kia thế mà lại dễ dàng hóa giải đến vậy ư!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 197: Đồng lòng quyết chiến.

“Thế nào, đã tìm được vị trí giam giữ con tin chưa?”

“Chưa, chẳng thấy chút dấu vết nào cả! Thế các anh đã tìm được Văn Thái chưa?”

“Cũng chưa! Không biết cậu ta đi đâu rồi?”

“Chắc chắn là hắn chưa thể ra khỏi nơi đây được!”

“Báo cáo, phía chúng tôi vừa tìm được một vị trí khả nghi.”

Mười chín sĩ tử nhận trách nhiệm giải cứu con tin sau khi đã khôi phục nguyên lực liền bắt đầu tìm kiếm nơi những con tin bị giam giữ. Thế nhưng lần này chẳng những họ không tìm được con tin mà ngay cả đội trưởng của bọn họ là Văn Thái cũng đã biến mất không chút dấu vết. Điều này khiến cho cả đội sĩ tử đều cảm thấy vội vàng. Đúng lúc này, một tiếng báo cáo gấp gáp đã kịp thời khiến bọn họ bình tĩnh lại. Đội sĩ tử nhanh chóng tập trung tại vị trí khả nghi. Ở đó chỉ có duy nhất một vòng xoáy đen kịt như mực, ngoài ra không còn bất cứ thứ gì khác, thậm chí ngay cả một tia sáng cũng không!

Đứng đối diện với vòng xoáy đen kịt, trong lòng những sĩ tử này đều thoáng hiện lên một nỗi do dự. Vòng xoáy kia quá quái dị! Trong bọn họ không một ai biết được khi bước qua phía bên kia vòng xoáy thì bọn họ sẽ phải đối mặt với những thứ gì. Mặc dù khi đảm nhận nhiệm vụ này bọn họ đều đã xác định tinh thần sẵn sàng đối mặt với nguy hiểm, thế nhưng đoàn sĩ tử này đồng thời còn có trách nhiệm giải cứu con tin. Đúng lúc này, vòng xoáy trước mặt bọn họ chợt rung động, tốc độ xoay bỗng tăng gấp mấy lần. Một bóng người vạm vỡ bước ra từ trong vòng xoáy, trên lưng hắn còn cõng theo một người đang hôn mê. Nhất thời đoàn sĩ tử vui mừng hẳn lên:

“Văn Thái, thì ra anh ở đây! Anh tìm được nơi bọn chúng giam giữ con tin rồi sao?”

“Đúng vậy, đám ma tộc giam giữ con tin trong không gian phía sau vòng xoáy này. Trong đó hầu như không có nguy hiểm gì cả, chẳng qua không gian đó có thể làm đảo lộn các giác quan của chúng ta mà thôi. Các anh vào đó giải cứu con tin chỉ cần để ý điểm này là được. Ngoài ra, con tin đều bị trói buộc bằng một tầng lực lượng vô hình, thế nhưng tôi đã giải quyết hết rồi.”

“Văn Thái, anh làm tốt lắm!”

“Mọi người, sau khi giải cứu toàn bộ con tin thì chúng ta sẽ tập trung tại phòng khách của gian nhà này, sau đó sẽ phối hợp cùng với đội ngũ bên ngoài đột phá vòng vây của đám ma tộc. Thời gian không có nhiều đâu, mọi người mau hành động đi.”

Đội sĩ tử nhanh chóng tiến vào trong vòng xoáy giải cứu con tin rồi cùng tập hợp lại tại phòng khách. Tổng cộng có mười tám con tin bị đám ma tộc giam giữ, lúc này toàn bộ đều đã được những sĩ tử nọ giải thoát khỏi không gian giam cầm kia. Một người cẩn thận kiểm tra lại tình trạng của những con tin, sau đó liền vội vàng báo cáo lại:

“Báo cáo, theo danh sách những con tin bị ma tộc bắt giữ thì hiện tại vẫn còn thiếu mất một người, chính là con trai của Mạc thái sư.”

“Các anh thử tìm kỹ lại xem, có lẽ là chúng ta đã bỏ sót người đó.”

“Chúng tôi đã kiểm tra rất kỹ rồi, chắc chắn là không bỏ sót ai đâu!”

“Vậy có lẽ người nọ quá quan trọng nên đã bị bọn chúng giam giữ riêng rồi. Thôi, chúng ta mau đưa con tin rời khỏi nơi đây, chậm trễ một giây thì những anh em đang chống đỡ ngoài kia lại phải gặp nguy hiểm thêm một giây đó.”

“Đúng vậy, chúng ta mau rời đi thôi.”

Đội giải cứu nhanh chóng mang theo con tin hội hợp cùng đội sĩ tử đang chiến đấu bên ngoài. Vừa nhìn thấy những con tin được giải cứu, đoàn sĩ tử đang khổ cực chống đỡ đều phấn chấn hẳn lên, đồng tâm phối hợp tiêu diệt đám ma tộc để mở đường rút lui. Trái lại, đội giải cứu khi nhìn thấy thảm cảnh của những sĩ tử đã hy sinh thì trong lòng bọn họ đều dâng lên một niềm phẫn nộ và bi thương vô cùng. Lấy Văn Thái làm đầu, đội giải cứu hùng hục lửa giận xông lên tiên phong mở đường, đoàn sĩ tử còn lại chia ra bọc hai bên cánh của đội giải cứu.

Đám ma tộc lúc này đều đã bị ma trận kích thích đến mức hai mắt đỏ ngầu, nào còn quản đến đội sĩ tử tiên phong mới xuất hiện. Tất cả bọn chúng vẫn điên cuồng lao đến tấn công một cách hung tợn nhất, mặc kệ từng đòn công kích mãnh liệt của đội sĩ tử đánh lên thân thể chúng.

“Các anh em, chúng ta phải tiêu diệt tất cả đám ma tộc này, vì những người đã hy sinh!”

“Thề diệt sạch vì lũ ma tộc vì những người đã hy sinh!”

Văn Thái hùng hồn quát lên một tiếng, tất cả những sĩ tử phía sau dường như đều bị lời ấy kích động, khí thế vốn bị ma trận làm suy yếu nhất thời lại bùng lên. Đúng thế, bọn họ quyết không chịu yếu thế trước đám ma tộc. Ma trận thì đã là gì, liệu có thể ngăn được lòng quyết tâm của chúng ta sao? Đám ma tộc hung tợn kia thì đã là gì, khi chúng ta có lòng quyết tâm thì bọn chúng còn đáng sợ sao? Không, lũ ma tộc kia không thể nào ngăn cản được lòng quyết tâm của chúng ta, ma trận kia không thể nào ngăn cản được lòng quyết tâm của chúng ta. Lòng quyết tâm ấy được hình thành nên bởi sự đồng lòng của những người đang chiến đấu, và cả những người đã hy sinh. Chúng ta, những kẻ còn sống nhất định phải chiến đấu thay cả phần những người hy sinh!

Đám ma tộc đang điên cuồng bỗng như cảm nhận được sự uy hiếp, ánh mắt thoáng trở nên thanh tỉnh hơn một chút. Ngay lúc này, khí thế rùng rợn của đoàn sĩ tử đột ngột ập đến, tạo thành một thứ áp lực vô cùng nặng nề lên những tên ma tộc. Trong ánh mắt đám ma tộc khẽ dâng lên một nỗi run sợ, thế nhưng rất nhanh nỗi run sợ ấy đã bị sự điên cuồng che lấp. Đám ma tộc đồng loạt gào thét giận dữ rồi ầm ập lao thẳng tới đoàn sĩ tử như từng lưỡi đao khát máu. Trái ngược với đám ma tộc, lửa giận của đoàn sĩ tử lại bị nén lại trong lòng, hòa cùng với nỗi bi thương tạo thành một nguồn sức mạnh đáng sợ. Khí thế của đoàn sĩ tử dần trở nên trầm trọng như một ngọn núi lửa đã ngừng hoạt động cả ngàn năm, ẩn sâu bên trong lại là từng dòng lửa giận gầm gào chờ bùng phát.

Hai đội ngũ nháy mắt đã ập vào nhau, tiếng gào thét giận dữ của đám ma tộc vang lên chói tai, xen vào đó là từng tràng thanh âm đồng nhất, hào hùng mà bi thương của đoàn sĩ tử. Ngọn lửa giận trong lòng đoàn sĩ tử đồng loạt bộc phát ra, tạo thành một biển lửa giận nuốt trọn đám ma tộc. Từng tên ma

tộc nhanh chóng gục ngã xuống dưới đòn công kích phối hợp của đoàn sĩ tử, thế nhưng dù đã chết mà nét điên cuồng trong mắt chúng vẫn không hề giảm đi. Thân thể đám ma tộc đã gục ngã đột nhiên bốc lên một ngọn lửa đen rừng rực, nháy mắt đã thiêu đốt bọn chúng thành tro bụi. Đổi lại, từng đám lửa đen rực ấy càng trở nên thực chất rồi biến hóa thành từng đòn công kích dữ tợn nhất mà đánh về phía đoàn sĩ tử.

“Choang!”

Văn Thái vung thanh đao trong tay lên, dứt khoát chém nát một mũi gai đen nhánh đang đâm về phía hắn. Trên thân đao, từng đám nguyên tố màu vàng đất lúc này lại rừng rực rung động như một ngọn lửa. Từng đao chém ra đều dứt khoát và mãnh liệt vô cùng, thế đến như núi lở không cách nào chống đỡ. Những tên ma tộc xui xẻo phải đối mặt với Văn Thái đều bị một đao ấy hạ gục, mà ngay cả những đòn công kích đánh đổi bằng tính mạng của chúng cũng không thể nào chống đỡ lại được một đao này. Văn Thái lại chẳng hề để ý đến sự biến hóa ấy, trong lòng hắn lúc này chỉ có một mục tiêu duy nhất, đó là tiêu diệt sạch đám ma tộc này.

Trong căn gác đối diện con hẻm, từng cặp mắt lúc này đều nhìn về phía Văn Thái với vẻ khó tin và kinh khiếp.

“Hừ, chúng ta không thể để đám tu luyện giả kia lộ hành như vậy được!”

“Vậy ngươi nói chúng ta phải làm sao đây. Ngươi cũng thấy đó, đám tu giả này đã chiếm ưu thế về nhân số so với chúng ta, huống chi lúc này ma trận cũng đã bị khí thể của bọn chúng lấn áp, chúng ta hoàn toàn không có chút ưu thế gì cả.”

“Khí thể, khí thể, khí thể! Đúng vậy, động lực lớn nhất của đám sĩ tử ấy chính là khí thể. Đồng nghĩa với điều ấy là chúng ta chỉ cần phá tan khí thể của bọn chúng thì chúng ta sẽ thắng.”

“Nói thì dễ lắm, nhưng làm sao chúng ta có thể phá được khí thể của chúng?”

“Chẳng lẽ ngươi không thấy sao? Khí thể của đám sĩ tử ấy đều là do tên dẫn đầu kia kích động. Nếu chúng ta có thể giết được hắn thì khí thể của bọn chúng tự khắc sẽ bị áp chế. Đến lúc đó chỉ cần chúng ta ra tay tàn nhẫn một chút là đám sĩ tử ấy sẽ sụp đổ ngay.”

“Vậy kẻ nào sẽ đi ra chiến đấu với tên kia?”

Câu hỏi này lập tức khiến cho cả gian phòng lâm vào tĩnh lặng. Đúng lúc này, một giọng nói lãnh đạm chột vang lên:

“Ta nhớ rõ vừa rồi có kẻ đã lên tiếng rất oai phong cơ mà nhỉ? Bây giờ kẻ đó trốn đi đâu rồi, tại sao không ra ngăn chặn tên kia đi?”

“Hừ, ngươi không cần phải khách tướng, ta cũng đang định đi ra tiêu diệt tên sĩ tử đó đây.”

Vừa dứt lời, một bóng đen đột nhiên lao vút ra khỏi căn gác, nháy mắt đã đáp xuống con hẻm nhỏ. Chỉ thấy đôi tay hắn chột động, một tia lửa đen thẫm như mực đột nhiên lao vút đi, cả con hẻm bỗng như bị vạch đôi bởi một nét đen nhàn nhạt ấy. Văn Thái vừa ra tay tiêu diệt một tên ma tộc đột nhiên trong lòng dâng lên một niềm căm giận. Thanh đao trong tay hắn dứt khoát chém mạnh về phía trước, gọn gàng chặt nát một cái móng vuốt tối đen đang đánh tới. Đúng lúc này, một tia lửa đen thẫm đột nhiên từ phía sau móng vuốt nọ bắn thẳng lên thanh đao của Văn Thái. Chỉ nghe “choang” một tiếng, lưỡi đao trong tay Văn Thái đã bị tia lửa kia đánh mẻ một mảnh, trên thân đao còn xuất hiện vài vết rạn nứt đang không ngừng lan ra. Ánh mắt Văn Thái nhìn chăm chăm về phía trước, ở nơi đó có một tên ma tộc toàn thân đang rừng rực bốc lên một ngọn lửa đen như mực.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 198: Cá chép phá ma.

Đây là đâu?

Phương Thanh Mộc tự hỏi bản thân như vậy. Trước mắt nàng lúc này chỉ là một vùng mơ hồ mờ mịt, bên tai nàng lưng bưng từng tràng âm thanh ồn ào không rõ ràng, mà trong mũi nàng lại tràn ngập một mùi máu tanh đầy khó chịu. Mỗi một lúc lâu sau tâm trí nàng mới dần tỉnh táo trở lại, từng giác quan cũng cảm nhận được rõ ràng hơn.

Ma tộc!

Hình ảnh đầu tiên nàng nhìn thấy chính là từng khuôn mặt dữ tợn và điên cuồng của đám ma tộc. Cũng may từ nhỏ tâm tính nàng đã được rèn luyện bình tĩnh hơn hẳn so với người thường cho nên lúc này mới không hét lên vì hoảng sợ, thế nhưng sắc mặt nàng không khỏi tái nhợt đi. Cần thận nhìn lại một lần nữa, nét sợ hãi trên khuôn mặt Phương Thanh Mộc mới từ từ giảm bớt. Xung quanh nàng lúc này là từng sĩ tử đầy vẻ quyết tâm đang chiến đấu với lũ ma tộc. Đám ma tộc dù rằng điên cuồng, thế nhưng vẫn bị đoàn sĩ tử nọ phối hợp tiêu diệt. Mà càng khiến nàng an tâm hơn chính là cảm giác vững trãi đang nâng đỡ nàng đây. Cảm giác này thật xa lạ, nhưng cũng thật quen thuộc. Đã bao lâu rồi nàng không cảm giác được cái cảm giác ấy? Phương Thanh Mộc cũng không nhớ rõ nữa. Nàng chỉ nhớ mang máng một bóng lưng vững trãi đã từng cùng nàng đi khắp nơi, mãi cho đến khi mẹ nàng rời xa thì bóng lưng ấy cũng dần trở nên xa vời. Cảm giác vững vàng đáng tin cậy ấy khiến nàng cảm thấy an tâm hơn cả! Phương Thanh Mộc đã chẳng quan tâm đến hoàn cảnh xung quanh nữa, nàng bình thần dựa đầu lên bờ vai rộng kia, nhẹ nhàng khép đôi mắt đã mỏi lại mà chìm vào một giấc ngủ bình yên.

*****

Văn Thái chợt cảm giác được Phương Thanh Mộc vừa cử động, thế nhưng lúc này hắn lại chẳng thể phân tâm để ý đến tình trạng của nàng nữa. Tên ma tộc vừa xuất hiện có thực lực rất mạnh, Văn Thái rõ ràng cảm nhận được áp lực đang đè nặng trong lòng. Chính vì vậy hắn càng phải tập trung toàn bộ tinh thần vào đối phương, không thể có chút sơ suất nào. Chỉ có sử dụng hết sức lực thì mới có thể giành lấy cơ hội thắng lợi, mà lúc này cũng chỉ được phép thắng mà thôi! Bởi một khi hắn thất bại thì sĩ khí của đoàn sĩ tử ắt sẽ bị dả kích một cách trầm trọng, thậm chí có thể dẫn đến sự diệt vong của cả đoàn. Văn Thái quyết không để điều đó xảy ra!

“Tên sĩ tử kia, ngươi cũng khá lắm đó! Chỉ có điều, “hành trình” của ngươi đến đây là kết thúc rồi. Khôn hồn thì mau buông vũ khí đầu hàng đi, ta sẽ cho ngươi được hưởng một cái chết nhẹ nhàng nhất.”

Đúng lúc này, tên ma tộc bắt chợt lên tiếng. Giọng nói của hắn vô cùng khó nghe, trong lời nói xen lẫn từng tiếng lộp bộp như có một ngọn lửa đang thiêu đốt cổ họng hắn vậy. Văn Thái hoàn toàn bỏ ngoài tai lời hăm dọa của tên ma tộc, chỉ có ánh mắt hắn là vẫn chăm chăm nhìn thẳng vào đối phương. Tên ma tộc nọ thấy biểu hiện của Văn Thái thì chợt cười vang, thân thể hắn bắt chợt hóa thành một khối cầu lửa rừng rực cuốn thẳng về phía Văn Thái:

“Tên sĩ tử ngu ngốc, trước khi ngươi chết ta cũng chẳng ngại nói cho ngươi biết, ta là Hắc Viêm, là ma sẽ kết liễu tính mạng của ngươi.”

Ánh mắt của Văn Thái vẫn nhìn thẳng vào đối phương, thanh đao trong tay hắn chợt vung lên rồi dứt khoát chém về phía kẻ địch. Lưỡi đao đã rạn nứt lúc này đột nhiên vỡ tan, từng mảnh đao gãy như một trận đá lở ầm ập đổ sập lên quả cầu lửa. Ngọn lửa đen nhánh bên ngoài quả cầu lửa bắt chợt bùng lên dữ dội, những mảnh đao vỡ tiến đến gần ngọn lửa dần bị ăn mòn rồi hoàn toàn tan biến không còn chút vết tích. Quả cầu lửa chỉ thoáng dừng lại trong giây lát rồi lại tiếp tục lao thẳng về phía Văn Thái, tốc độ lại càng nhanh hơn so với trước.

Thanh đao trong tay Văn Thái lúc này chỉ còn lại một nửa thế nhưng vẫn không ngừng sáng lên từng lớp ánh sáng màu vàng đất. Ngay khi quả cầu lửa chỉ còn cách Văn Thái năm mét, hắn bắt chợt dừng đứng thanh đao gãy ngay trước ngực. Hào quang màu vàng đất bùng chốc rục sáng, từ chỗ lưỡi đao gãy nháy mắt đã mọc ra một lưỡi đao hoàn toàn được hình thành từ thổ nguyên tố. Lưỡi đao mới xuất hiện mang theo sức nặng tựa núi vững vàng chém lên khối cầu lửa, ngọn lửa đen rục kia thế mà lại chẳng thể ăn mòn được lưỡi đao này.

Thế nhưng, ngoài dự đoán của Văn Thái, khối cầu lửa vốn đang va chạm trực diện với lưỡi đao đột nhiên xoay tròn. Lực quán tính bất ngờ đẩy lệch lưỡi đao sang một bên, khiến cho tầng phòng ngự kín kẽ của Văn Thái chợt xuất hiện một khe hở. Đối phương rõ ràng đã tính trước chiêu này, một nắm tay rục lửa lách qua khe hở đâm lên ngực Văn Thái. Lực lượng thô bạo ập thẳng lên người khiến cho Văn Thái phải hộc máu, thân hình hắn cũng bị đẩy lùi về phía sau đến bốn năm mét. Chỉ một đòn này của đối phương đã đánh gãy ba cái xương sườn của Văn Thái, hơn nữa tại vị trí bị thương lại liên tục truyền đến cảm giác bỏng rát đau đớn vô cùng.

Văn Thái hít sâu một hơi, cặp mắt tròn trừng lên nhìn thẳng về phía Hắc Viêm, cảm giác đau đớn này chỉ khiến cho ý chí chiến đấu của hắn càng thêm sôi sục. Thanh đao trong tay thoáng ảm đạm lúc này lại sáng rục lên, Văn Thái dùng cả hai tay vung thanh đao lên quá đỉnh đầu sau đó mạnh mẽ chém thẳng xuống nền đất. Bắt đầu từ vị trí thanh đao chém xuống, một luồng sóng đất cuộn cuộn cuốn thẳng về phía Hắc Viêm. Mặt đất nơi con hẻm nhỏ nháy mắt đã sụp xuống hàng chục khe rãnh dài. Không ít kẻ ma tộc đang xông tới tấn công đoàn sĩ tử bỗng chốc mất thăng bằng, chỉ một thoáng như vậy cũng đã đủ để cho bọn chúng phải hứng chịu kết cục tử vong.

Hắc Viêm lại chẳng buồn để tâm đến những khe nứt kia, thân thể hắn lướt đi trên không trung kéo theo một vệt lửa đen dài. Chỉ thấy ngọn lửa đen trong không trung bỗng chốc xoắn tròn, tạo thành một con lốc đen rừng rực cháy vô thẳng về phía Văn Thái. Ánh mắt Văn Thái nhìn thẳng vào con lốc lửa đen không chút hoảng sợ, thanh đao màu vàng đất lại quét ngược lên không trung, trực diện va chạm với con lốc đen. Âm thanh ma sát chói tai rít gào khắp con hẻm nhỏ, từng tia lửa đen bắn ra khắp bốn phía khiến cho từng bức tường hai bên con đường đều thủng lỗ chỗ. Đám ma tộc điên cuồng lúc này cũng bị uy lực của vụ va chạm làm cho phải lùi lại phía sau, một vài tên không may còn bị ngộ thương.

“Haaaaaaaaaaaa!”

Văn Thái hét to một tiếng, dùng hết sức lực đẩy mạnh thanh đao lên trên. Con lốc đen liền bị đẩy lùi về phía sau, đám lửa xung quanh dần tán đi để lộ ra hình dáng của Hắc Viêm. Chỉ thấy Hắc Viêm tàn nhẫn cười gằn mấy tiếng, ánh mắt nhìn về phía Văn Thái đầy vẻ thương hại:

“Tên sĩ tử ngu ngốc, ngươi việc gì mà phải chịu khổ chịu cực như vậy. Chỉ cần ngươi buông đao thì ta sẽ để cho ngươi được hưởng một cái chết nhẹ nhàng nhất. Mà không, nếu ngươi chịu làm tay sai cho ma tộc chúng ta, vậy ta có thể tha cho ngươi một mạng!”

Văn Thái không thèm đáp lời Hắc Viêm mà chỉ khinh thường nhổ một bãi nước bọt đã nhiễm máu đỏ tươi. Bên khóe miệng lúc này vẫn còn vương vết máu dài, thương thế tại mạng sườn do va chạm kịch liệt vừa rồi lại càng trở nên trầm trọng, thế nhưng ánh mắt Văn Thái lại càng sáng rục hơn trước. Hắn nhìn thẳng về phía Hắc Viêm, thanh đao màu vàng đất đã ảm đạm lại một lần nữa chỉ vào kẻ địch.

Hắc Viêm thấy vậy thì cặp lông mày thoáng xé lên giận dữ, ngọn lửa đen quanh thân lại càng bùng lên dữ dội. Chỉ thấy hắn đột nhiên vung chân lên đá về phía Văn Thái, thế nhưng đến giữa chừng lại đột ngột giữ lực lại mà không vội phát ra. Cả thân thể hắn theo đà mà xoay tròn, ngọn lửa trên chân càng lúc càng bùng lên dữ dội, dần dần hình thành lên một khuôn mặt ác ma dữ tợn đang gào thét. Văn Thái đối diện với uy thế đáng sợ của kẻ địch lại trở nên thản nhiên lạ thường. Hai tay hắn vững vàng nắm chặt thanh đao dựng thẳng phía trước mặt, đôi mắt yên tĩnh không chút gợn sóng nhìn thẳng vào thanh đao như đang cố tìm một hình bóng xa xăm. Thế rồi thanh đao trong tay hắn bắt chợt sáng rục lên, ánh sáng màu vàng đất không chói nất mà lại vẫn mãnh liệt vô cùng. Văn Thái nhẹ nhàng vung thanh đao chém ngược lên không trung, luồng ánh sáng màu vàng đất bỗng tụ lại thành hình dáng một con cá chép lướt gió mà bay về trời. Từng khe nứt dưới mặt đất bỗng ầm ầm rung chuyển, từng luồng thổ nguyên tố nồng đậm theo khe rãnh mà phóng vọt lên không, tụ tập lại tạo thành động lực hỗ trợ cho cá chép vượt mây.

“Gràooooooooo!”

Bóng ác ma trên chân Hắc Viêm đột nhiên rống to, âm thanh dữ dội mà tàn ác. Hắc Viêm dứt khoát toàn lực tung ra một cước này, chỉ thấy đầu ác ma nọ gào thét nhằm thẳng hướng cá chép mà giáng xuống. Cá chép chột oằn mình lại lấy lực, sau đó bật mạnh lên húc thẳng vào ác ma. Ngay lúc hai bóng hình ấy va chạm với nhau, một trận sóng khí chột bùng phát rồi lan ra xung quanh. Mấy dãy nhà hoang quanh con hẻm nhỏ thoáng chốc sụp đổ, cũng may tất cả dân chúng đã sớm rời khỏi nơi này nên không có bất cứ ai bị thương. Trên không trung lúc này chỉ còn lại một vầng sáng vàng đất đang không ngừng va chạm với quãng lửa đen điên cuồng. Đám lửa đen thể cháy càng lúc càng yếu, mặc cho Hắc Viêm cố gắng thúc giục ra sao cũng không thể bùng lên được.

“Làm sao có thể? Tên sĩ tử yếu đuối nhà người thể mà lại có thể hơn được ta sao? Đừng hòng!”

Hắc Viêm gầm lên một tiếng, ngọn lửa đen trên thân thể hắn đột nhiên nổ tung thành một cơn mưa lửa. Từng khối cầu lửa đen ngòm tuôn thẳng xuống mặt đất, một bộ phận tiếp thêm sức lực cho đầu ác ma kia, mà phần còn lại không ngừng lọt vào những khe rãnh đang liên tục tuôn ra thổ nguyên tố. Cá chép màu vàng đất dần hiện hình trở lại, thân thể nó chậm chạp oằn lại như đang phải gánh một vật cực nặng, mà đám thổ nguyên tố hỗ trợ nó cũng dần dần giảm bớt, xem ra đã bị mưa lửa đen áp bức rồi.

“Bùng!”

Đúng lúc này, cá chép chột bùng người đâm thẳng vào ác ma. Sức lực bộc phát bất ngờ lại mạnh đến mức khó tin, đầu ác ma nọ không còn đủ năng lượng để chống lại, bất chợt nổ tung phát ra một tràng âm thanh trầm vang, xen lẫn là từng tiếng rít gào thảm thiết không cam lòng. Hắc Viêm đứng giữa không trung cũng học ra một bùng máu đen xì, ngọn lửa trên thân gần như hoàn toàn lụi tàn. Thế nhưng không đợi cho hắn kịp phản ứng lại thì một thân ảnh cá chép màu vàng đất đã húc thẳng tới. Thân thể Hắc Viêm nháy mắt đã tan rã ra thành từng vụn lửa nhỏ là tả cuốn theo gió mà biến mất, mà bóng dáng cá chép cũng đồng thời tan biến thành từng đám thổ nguyên tố giăng giăng rơi xuống.

“Một kẻ như ngươi sẽ chẳng bao giờ hiểu được sức mạnh của lòng quyết tâm đâu!”

Đến tận lúc này Văn Thái mới bình thân lên tiếng, nhất thời đoàn sĩ tử lập tức bùng lên từng trận hò reo đầy sĩ khí. Đám ma tộc đã lúc này đã mất đi sự điên cuồng chỉ còn lại nét hoảng sợ, bọn chúng không còn dám tiếp tục chiến đấu nữa mà vội vàng bỏ chạy tán loạn. Chẳng ai để ý đến, trong mắt Văn Thái thoáng hiện lên chút tiếc nuối. Giá như vừa rồi...

*****

“Àm, chẳng nhẽ chúng ta không giữ lại đám con tin nữa sao?”

“Không cần thiết nữa rồi! Thời khắc mấu chốt của kế hoạch đã đến, bây giờ dù bọn chúng có cứu được con tin thì cũng chẳng thể ảnh hưởng gì đến kế hoạch của chúng ta nữa.”

“Vậy còn Hắc Viêm thì sao, chẳng nhẽ chúng ta cứ mặc cho hắn như vậy?”

“Không cần lo cho hắn, mặc dù tên Hắc Viêm này hơi ngu ngốc nhưng hắn không dễ chết vậy đâu.”

“Thế bước tiếp theo của kế hoạch...”

“Bước tiếp theo của kế hoạch à? Cũng đã đến lúc thực hiện rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.2 - Chương 199: Rung chuyển!

Thành Đông Long chìm trong bóng tối!

Trên trời cao, một biển mây đen như mực vẫn đang từng bước xâm chiếm khoảng không của kinh đô, đồng thời cũng xâm chiếm luôn cả tâm trí của toàn bộ nhân dân nơi đây. Tiếng kêu khóc vang lên khắp nơi, xen lẫn là từng trận quát tháo chinh đồn hàng ngũ của đám lính thủ thành. Từng đoàn người nườm nượp như dòng nước lũ chậm rãi tràn ra từ ba cửa Đông – Tây – Nam của kinh thành, trên mặt ai cũng mang theo sự hoảng sợ.

“Phượng tướng quân, thời khắc quan trọng đã đến rồi, xin mời ngài làm theo thỏa thuận giữa chúng ta.”

Trên cổng thành phía Bắc, Phượng tướng quân đang lặng mình dõi mắt về phương xa nhìn từng đoàn người vội vã rời khỏi kinh thành. Bất chợt, một gã lính thủ thành sắc mặt nghiêm trọng tiến đến bên cạnh ông, nhỏ giọng nói vào tai ông mấy lời. Phượng tướng quân nghe được những lời ấy thì không khỏi giật dử, thế nhưng ông lại cố kìm nén cơn giận lại trong lòng, chỉ chậm chậm thở ra một hơi thật sâu, sắc mặt thoáng hiện vẻ uể oải mà gât đầu:

“Truyền lệnh của ta, mau mở rộng cổng thành.”

Mệnh lệnh vừa được truyền ra, những binh sĩ thủ thành liền răm rắp tuân theo. Cánh cổng thành nặng nề chậm chậm mở rộng, gã lính thủ thành nọ lúc này mới thoáng mỉm cười, nhẹ giọng an ủi Phương tướng quân:

“Tướng quân, xin ngài hãy yên tâm. Chúng tôi là những người biết giữ chữ tín, ngài đã hoàn thành ước hẹn giữa chúng ta thì quý tiểu thư sẽ sớm bình an trở về phủ mà thôi.”

Vừa dứt lời, tên lính đó liền cúi người làm lễ tạm biệt với Phương tướng quân, sau đó thân hình hắn nhanh chóng mờ dần đi rồi biến mất hoàn toàn. Ánh mắt Phương tướng quân nhìn chăm chăm vào khoảng không nơi kẻ nọ vừa tan biến, trong mắt thì thoáng lại lóe lên vài tia sáng. Đúng lúc này, một cánh bướm dập dờn chọt bay đến bên tai Phương tướng quân. Chỉ thấy trên cánh bướm thoáng lập lờ một tầng ánh sáng xanh mờ nhạt, mơ hồ còn có âm thanh nho nhỏ truyền ra, tựa như cánh bướm ấy đang thì thầm với Phương tướng quân vậy. Âm thanh vừa dừng lại thì vầng ánh sáng xanh nhạt cũng lập tức biến mất, cánh bướm nọ lại vút bay đi, nháy mắt đã hòa lẫn vào trong cảnh vật không cách nào phát hiện ra tung tích. Mà lúc này, trong mắt Phương tướng quân lại lóe lên một tia vui mừng, ngay sau đó ông liền ra lệnh cho cấp dưới:

“Truyền lệnh của ta cho các binh lính rời khỏi cửa Bắc ngay lập tức, nếu có bất cứ động tĩnh gì khác thường cũng không được phép để ý.”

Dứt lời, Phương tướng quân lại cho gọi vài binh sĩ thân thuộc đến, ra lệnh cho họ:

“Các người dùng tốc độ nhanh nhất đem mệnh lệnh của ta truyền đến các cứ điểm vệ binh đang trấn thủ, triệu tập toàn bộ binh sĩ trong biên chế vệ binh kinh đô tập trung tại doanh trại chờ đợi mệnh lệnh.”

Lời vừa dứt, Phương tướng quân liền đập lên một tảng hơi nước mà bay đi, nhanh chóng trở về phủ tướng quân. Toàn binh sĩ thân cận nọ nhận được mệnh lệnh liền lập tức tản ra đi truyền mệnh lệnh, tốc độ mỗi người đều nhanh chóng vô cùng. Thoáng chốc, từng đội vệ binh bảo vệ kinh thành đều rút lui khỏi vị trí trấn thủ, tập trung lại tại doanh trại vệ binh. Động tĩnh của vệ binh lập tức thu hút sự chú ý của những người có tâm. Từ trong đám mây đen, một cặp mắt lạnh lẽo dõi theo từng sự biến chuyển trong bố cục vệ binh kinh thành. Bất chợt, một giọng nói âm u vang lên bên cạnh khiến cặp mắt nọ thoáng neho lại:

“Hừ, tụ tập quân đội lại cùng một chỗ, Phương Nghĩa Dũng này cũng là một kẻ khó lường đấy! Bề ngoài tưởng như là giúp cho kế hoạch của chúng ta càng thêm suôn sẻ, thế nhưng đội quân này lại là một mối nguy hại tiềm tàng, bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại tấn công chúng ta. Có điều chẳng nhẽ hắn không sợ chúng ta sẽ ra tay với con tin sao? Hắn ta muốn bỏ qua tình cảm cá nhân để giữ lấy một tấm lòng trung, hay là hắn ta đã biết trước rằng con tin sẽ được giải cứu? Hừ, bất kể là trường hợp nào thì e là hắn đều phải thất vọng rồi. Tập hợp vệ binh lại cùng một chỗ chỉ càng thuận tiện cho chúng ta loại trừ đi đội quân này mà thôi.”

“Người tốt nhất không nên đánh giá thấp đối phương. Chúng ta có lợi thế về mặt con tin mà còn để bọn chúng đoạt đi mất, nếu không phải là thời khắc mấu chốt đã đến thì kế hoạch của chúng ta chỉ e sẽ vi sai lầm này mà dẫn đến thất bại toàn cục.”

“Hừ, chẳng phải là bây giờ chúng ta vẫn nắm giữ thế chủ động đó sao. Mà thôi, không nên chần chừ thêm nữa, mau thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch đi!”

“Được!”

*****

Phương tướng quân vừa vào đến phủ đã nhìn thấy một đoàn sĩ tử đang ngồi tĩnh tọa ngay giữa sân lớn. Phần lớn những sĩ tử này trên mình đều mang thương tích, thế nhưng thần sắc bọn họ lại không tỏ ra chút đau đớn nào, chỉ có một mảnh nhiệt tâm đang rùng rục thiêu đốt cõi lòng bọn họ. Khẽ gật đầu tán thưởng những sĩ tử này, Phương tướng quân không làm phiền đến họ mà nhanh chóng tiến vào trong phòng khách. Tại phòng khách lúc này chỉ có hai người, một người là vị quản gia già đã phục vụ trong phủ họ Phương nhiều năm, mà người còn lại là một sĩ tử bộ dáng bình tĩnh đang khép hờ mắt tĩnh tọa. Ngay khi ông vừa xuất hiện, đôi mắt của sĩ tử nọ lập tức mở ra, thần thái nghiêm túc làm lễ chào Phương tướng quân.

“Chàng trai trẻ, cảm ơn cậu!”

Phương tướng quân chẳng nói hai lời liền chấp tay cảm ơn Văn Thái khiến cho hắn không khỏi bất ngờ. Về bình tĩnh trên mặt Văn Thái thoáng trở nên bối rối, vội vàng chấp tay mà nói với Phương tướng quân:

“Tướng quân không nên khách khí như vậy, ngài làm vậy thật khiến cháu cảm thấy hổ thẹn.”

“Ha ha, có gì mà hổ thẹn chứ. Cậu vừa làm được một việc rất có ý nghĩa đối với quốc gia, tôi cảm ơn cậu cũng chỉ là lẽ thường mà thôi.”

“Thế nhưng, tự cháu lại thấy hổ thẹn với bản thân mình. Chỉ tại cháu làm việc không hiệu quả mà khiến cho nhiều người phải hy sinh.”

“Cậu không nên tự trách mình, trong chiến đấu sẽ luôn có sự hy sinh. Thế nhưng, những người sĩ tử ấy đã hy sinh một cách vinh quang, hy sinh để giành lấy sự bình yên cho đồng bào, cho quê hương đất nước. Họ hy sinh vì một mục tiêu cao cả, và cậu đã hoàn thành mục tiêu ấy, cậu đã không làm phụ lòng họ. Kể như có người phải hổ thẹn, vậy thì đó phải là tôi, là những vị quan lại trong triều, bởi vì chúng tôi đã khiến cho các cậu phải dấn thân vào nguy hiểm, phải đối mặt với tử vong.”

Nói đến đây, Phương tướng quân liền quay lại nhìn về phía những sĩ tử đang tĩnh tọa, lặng yên khom người làm lễ với họ.

“Một lần nữa, tôi xin được thay mặt triều đình cảm ơn sự cống hiến của các cậu. Đất nước này đã nợ các cậu rồi!”

Văn Thái cũng bị hành vì ấy làm cho kinh ngạc. Một vị tướng quân quyền cao chức trọng thế mà lại nghiêng mình trước một đội sĩ tử, quả thật là hiếm thấy vô cùng. Hành động của Phương tướng quân lưu lại trong lòng Văn Thái một ấn tượng cực kỳ sâu đậm, khiến cho hắn càng thêm kính trọng phẩm đức của vị tướng quân này.

“Àm!”

Đúng lúc này, đám mây đen bao phủ kinh đô chợt nổ vang một tiếng sấm nặng nề. Ngay khi tiếng sấm vừa lắng, từng đám sương khói thuần một sắc đen bất chợt buông xuống thành Đông Long. Sương khói nhẹ nhàng vương vít khắp tòa thành, như mộng như ảo mà phủ lên kinh đô một tấm màn đen nhánh. Vài tia khói đen bất chợt quán lấy một người đang sơ tán, ánh mắt hắn thoát đại ra, ngẩn ngơ ngẩng nhìn lên tầng mây đen thăm thẳm. Không chờ cho người khác kịp nhận ra sự lạ, đám khói đen như một con bệnh dịch vội vàng cuốn tới, nháy mắt đã quán lấy hàng ngàn người. Những kẻ bị quán lấy bất kể là dân thường hay tu luyện giả, trong thoáng chốc đều đã trở nên ngây dại. Có một vài người tỉnh cảnh giác cao kịp thời vận dụng nguyên lực để chống đỡ lại đám khói đen, chỉ có điều sự kháng cự này cũng chẳng kéo dài được bao lâu, ngay lúc nguyên lực trong thân thể bọn họ cạn kiệt liền bị đám khói đen nọ đoạt mất thần trí. Tất cả những người này đều ngẩng đầu lên nhìn đám mây đen, ánh mắt trống rỗng lại thoáng có vẻ như đang chờ đợi một điều gì vậy.

Phương tướng quân, Văn Thái và toàn bộ những sĩ tử vừa bị tiếng sấm đánh thức ngay khi nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt đều biến đổi. Bất chợt, Phương tướng quân đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lập tức truyền lệnh cho gia đình trong nhà:

“Mau khởi động trận pháp phòng ngự bảo hộ phủ đệ.”

Lời vừa dứt, Phương tướng quân liền đạp lên một tầng hơi nước mà nhanh chóng bay về phía doanh trại vệ binh. Văn Thái lúc này đã phục hồi tinh thần, nhanh chóng ra hiệu cho đội sĩ tử. Tất cả bọn họ đều vội vàng tản ra hỗ trợ bảo vệ cho tòa phủ đệ, thế nhưng trong ánh mắt ai cũng đều hiện rõ một vẻ lo lắng.

*****

Cửa bắc thành Đông Long.

Cổng thành dày nặng lúc này đã được mở rộng, trên tường thành cũng trống không chẳng có lấy một bóng người. Nếu như nói ba cửa còn lại của kinh thành lúc này đã hỗn loạn vô cùng, vậy khung cảnh nơi cửa Bắc lại tĩnh lặng đến lạ thường, chẳng khác nào một mảnh thành chết. Đúng lúc này, phía ngoài cửa Bắc chợt bốc lên một trận gió bụi mù trời, khiến cho người ta chẳng thể nhận biết được chuyện gì đang xảy ra. Gió mạnh cuốn theo từng đám bụi đen dày đặc, hòa hợp với đám mây đen trên trời cao tạo thành một khung cảnh tối tăm lạ thường. Trận gió đen kéo dài đến năm phút mới dừng lại, phía ngoài thành chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một đội quân chỉnh tề mặc giáp đen, bộ mặt kẻ nào kẻ nấy đều hung ác vô cùng.

Dẫn đầu đội quân này là một gã tướng quân mặt chẳng chút sẹo, nhìn qua vô cùng đáng sợ. Trên đầu gã có một chiếc sừng nhọn hoắt, rõ ràng gã chẳng phải là nhân loại. Ánh mắt gã tướng quân nọ nhìn về cổng thành đã trống rỗng, trong mắt lóe lên vẻ tàn ác và khát máu. Bất chợt gã quát lên một tiếng, ra lệnh cho toàn bộ đội quân:

“Xông lên, làm cỏ cả tòa thành này cho ta!”

Mệnh lệnh vừa truyền ra, cả đội quân đột nhiên gầm vang như sấm, từng hàng từng đội chỉnh tề mà nhanh chóng tràn vào trong thành Đông Long. Nhịp chân ầm vang mà đều đặn của đội quân này, khiến cho cả kinh đô đều phải rung chuyển!

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 200: Tình thân!

“Này cậu hai, cậu làm gì mà ngẩn ra thế? Mau đi thôi, mọi người đang chờ cậu đấy.”

Một người thanh niên nhẹ vỗ vai thúc giục người em trai của mình tiến bước. Cách đó không xa, vài người cũng đang dõi mắt nhìn về phía này, trong ánh mắt mỗi người đều hiện rõ sự sốt ruột và lo lắng. Bọn họ là một gia đình!

Đúng lúc này, người em trai của hắn chợt quay lại, trong ánh mắt trống rỗng kia bất chợt loé lên một tia điên cuồng và ác độc. Người thanh niên đang vừa quay lưng định bước về phía gia đình thì người em trai đột nhiên lao đến ôm chặt lấy hắn, mười ngón tay điên cuồng cào cấu lên thân thể người thanh niên, miệng cũng há rộng ra cắn thẳng vào cổ hắn. Bị tấn công bất ngờ không chút phòng bị, người thanh niên chỉ kịp ừ ớ mấy tiếng rồi gục ngã. Phía xa xa, vợ hắn vừa nhìn thấy thảm cảnh của chồng liền chết lặng trong sự đau đớn tột cùng. Trong mắt nàng trời đất đột ngột tối sầm lại, cả thế gian này chỉ còn duy nhất một màu đen!

Những người còn lại trong gia đình hắn cũng trở lên hoảng loạn, tận mắt nhìn thấy cảnh em ruột giết chết anh trai mình bằng một phương pháp man rợ đến vậy, thử hỏi ai có thể giữ được sự bình tĩnh? Đúng lúc này, gã em trai kia chợt trợn trừng mắt nhìn về phía gia đình hắn. Bước chân tập tễnh cứng nhắc chậm rãi tiến đến gần những người đã từng vô cùng thân thiết với hắn, trong đôi mắt gã em trai lại loé lên từng tia dữ tợn và điên cuồng.

"Minh à, mình bị làm sao vậy? Mau tỉnh lại đi. Minh...á..."

Người vợ mới cưới thấy hần bước đến liền hoảng sợ mà lùi lại, miệng vẫn liên tục kêu gọi hy vọng có thể đánh thức chồng. Thế nhưng lời nói còn chưa dứt thì một bàn tay vẫn còn dính máu đã bóp chặt lấy cổ nàng. Nàng chỉ kịp kêu lên một tiếng thì đôi mắt đã trợn trắng, đứt hơi mà chết trong tay người nàng yêu thương nhất.

Bi kịch tương tự xảy ra khắp nơi, những kẻ bị khói đen cuốn lấy dường như đã nhận được mệnh lệnh mà bọn chúng vẫn chờ mong. Toàn bộ những kẻ mất trí ấy - mà có lẽ nên gọi là những kẻ đã mất đi nhân tính mới chính xác - đều quay lại tấn công những người chí thân của bọn họ. Tình người, lúc này bỗng trở nên vô nghĩa!

Thành Đông Long ngập trong sự hỗn loạn.

Đoàn người sơ tán bất chợt nhận ra, vây quanh họ lúc này chỉ còn lại nguy hiểm. Từng trận âm thanh la hét hoảng loạn vang lên khắp chốn. Dòng người đông nghìn nghịt tại ba cổng Đông - Tây - Nam nhảy mất đã trở lên mất kiểm soát. Giây phút này bọn họ đã bất chấp tất cả mọi thứ; tiền tài, quan hệ, trật tự cũng chẳng còn bất cứ ý nghĩa gì. Trong mắt mỗi người chỉ còn lại một mục tiêu duy nhất, chính là dùng hết sức bình sinh để thoát khỏi phạm vi bao phủ của đám mây đen, thoát khỏi sự uy hiếp của cái chết. Ranh giới sống chết chưa bao giờ trở nên rõ ràng như thế! Chỉ có vượt qua cổng thành nặng nề kia, thoát khỏi sự bao bọc của bốn bức tường thành thì bọn họ mới có thể giành lấy sự sống; mà nếu như còn lưu lại trong toà thành này vậy bọn họ - những con người bình thường ấy - chỉ có thể chậm rãi đón nhận cái chết được ban phát một cách tàn bạo nhất bởi chính người thân của bọn họ.

"Đùng!"

Đám mây đen bất chợt nổ vang một tiếng sấm, như đang vỗ tay khi được xem một màn kịch "hay", hay có lẽ là những kẻ đang đứng trong đám mây kia đang hả hê mà cười nhạo sự yếu đuối của thứ được gọi là tình người. Và như để tăng thêm sự kịch tính cho màn kịch, vầng mây đen trên bầu trời lại đột nhiên quay cuồng mãnh liệt khiến cho tốc độ lan toả của đám khói đen càng thêm vội vã. Càng lúc càng có nhiều thêm những kẻ điên, và càng lúc cũng càng có nhiều thêm những bị kịch đau lòng.

Thành Đông Long, tiếng khóc thấu trời!

*****

"Hu hu hu... Chị Thanh ơi, có phải chúng ta sẽ chết không? Em không muốn chết, em còn muốn tìm bố mẹ... hu hu hu."

"Nhóc Mèo ngoan nào, đừng khóc nữa, có chị đây rồi."

"Nhưng mà... nhưng mà em sợ lắm!"

"Thôi nào Mèo, đàn ông con trai phải cứng rắn lên chứ. Mà cứ khóc nhè thế này thì còn ra cái gì nữa?"

"Tí à, đừng có to tiếng với Mèo thế. Dù sao nó cũng còn nhỏ mà."

Mảnh sân nhỏ cuối xóm lều, tiếng trẻ con khóc lóc không ngừng vang lên. Sắc mặt mấy đứa nhóc đều đã tái nhợt đi vì sợ, đứa nào đứa nào lấy đầu hoảng hốt bám chặt lấy Thanh, bởi nàng là chỗ dựa duy nhất của bọn trẻ vào lúc này. Duy chỉ có thằng Tí là còn cố tỏ ra bình tĩnh, chẳng qua trong lòng nó cũng đã tràn ngập nỗi sợ hãi và tuyệt vọng. Trong cái thời khắc đen tối này, những đứa trẻ như nó biết đi về đâu? Ngoài kia, đường đi đã chật kín người là người, nào còn chỗ cho bọn trẻ nghèo chen chân? Ngoài kia, khói đen phủ đầy, ra ngoài đó liệu có thoát được sự đe dọa của cái chết? Thằng Tí cứ nghĩ, nghĩ mãi, nhưng đến cùng nó vẫn chẳng thấy được chút hy vọng nào, cho bản thân nó, và cho cả những đứa trẻ nghèo. Ngày hôm nay, gió lạnh từng cơn!

Đang khi đám trẻ cảm thấy tuyệt vọng nhất, một vòng tay dịu dàng bất chợt giang rộng ôm lấy lấy tụi nó.

Là Thanh!

Thanh chậm rãi vỗ về đám trẻ, dùng những lời lẽ nhẹ nhàng nhất mà xoa dịu nỗi sợ hãi trong lòng chúng. Thằng nhóc Mèo đã thôi khóc, con bé Sừu đã ngưng rơi nước mắt, thằng Ất thằng Dậu cũng đã ngừng run rẩy. Ánh mắt mấy đứa trẻ nhìn về phía Thanh đầy vẻ cảm kích và dựa dẫm. Có lẽ, vòng tay ấm áp ấy sẽ che chở cho chúng nó vượt qua những phút giây đầy tuyệt vọng này.

Thấy đám trẻ đã thôi không sợ nữa, Thanh khẽ ním cười. Đôi bàn tay ấm áp xoa đầu lũ trẻ một lượt rồi từ từ rút về. Thanh ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đám mây đen, nhìn thẳng vào từng vụn khói đen nhẹ nhàng rơi xuống. Trong ánh mắt nàng thoáng hiện lên sự dứt khoát và quyết tâm. Gót sen hồng chợt bước từng bước, nhẹ nhàng mà uyển chuyển. Thân hình nàng chậm rãi bay lên không trung, thong thả mà điêu luyện múa lên từng vũ điệu xinh đẹp nhất. Ánh mắt đám trẻ dõi theo bóng hình Thanh bất chợt sáng lên, hình dáng quen thuộc ấy lúc này đột nhiên trở nên bao la đến lạ thường, bao la che chở cho đám nhỏ trước mọi khó khăn. Mây đen kia, đã không còn đáng sợ nữa! Trong lòng bọn trẻ lúc này lúc này chỉ còn lại dáng hình bao la kia, và có lẽ suốt cuộc đời này chúng sẽ chẳng bao giờ quên được, một thân hình dịu dàng mà vĩ đại đã che chở cho chúng đi qua giống tổ cuộc đời.

"Ting"

Một tiếng đàn trong trẻo bất chợt vang lên, như gần như xa thấm nhuần vào tâm trí những người đang hoảng loạn. Giây phút này, thời gian chợt như ngưng đọng lại. Tiếng khóc than, tiếng gào rú hỗn loạn đều lắng đi, khắp thành Đông Long chỉ còn vang vọng một tiếng đàn thanh thúy.

*****

“Âm thanh thật đáng sợ! Đáng tiếc là thực lực của kẻ này vẫn còn thấp, nếu không chỉ e ngay cả ta cũng khó thoát nổi sự ảnh hưởng của thứ âm thanh này.”

Gã ma tướng đang chỉ huy đội ngũ ma quân xâm chiếm các vị trí trọng yếu tại thành Đông Long bất chợt thốt lên một tiếng cảm thán. Đám ma quân hung dữ lúc này lại trở nên ngẩn ngơ, ánh mắt si dại nhìn về một bóng hình yếu đuối đang bay múa giữa bầu trời. Gã ma tướng thấy thế liền quát to một tiếng, thanh âm cuộn cuộn lan ra chấn động tinh thần đám ma quân, khiến cho bọn chúng thoát khỏi sự mê hoặc của tiếng đàn:

“Lệnh cho đội số một, số ba và số bảy tách ra khỏi đội ngũ, nhanh chóng bao vây khu vực kia lại. Tận lực tiêu diệt kẻ gây rối cho ta, nếu không được thì các người nhất định phải phong tỏa khu vực ấy lại, không cho phép bất cứ kẻ nào tiến vào hỗ trợ cho ả. Mau xuất phát đi!”

“Rõ!”

Mệnh lệnh của gã ma tướng vừa truyền ra, ba đội ngũ một trăm ma lập tức rời khỏi đội hình tổng thể, nhanh chóng tiến đến bao vây khu vực xóm liều phía Tây. Gã ma tướng vẫn dõi mắt nhìn về phía Thanh, trong lòng thoáng nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt đột ngột lập lòe vài tia độc ác. Nếu đám ma quân không thể tiêu diệt nổi cô gái này, vậy hẳn nhất định sẽ ra tay. Người này, không thể giữ lại!

*****

Theo mỗi động tác của Thanh, tiếng đàn lại chậm rãi biến đổi. Cung đàn khi trầm khi bổng, khi réo rắt lúc khoan thai, tấu lên một khúc nhạc xen lẫn đủ mọi cung bậc tình cảm của con người. Tiếng đàn khiến lòng người thanh tỉnh, tiếng đàn lại như khơi gợi từng mảnh ký ức trong tâm trí mỗi người. Những kẻ đã bị khói đen khổng lồ lúc này đột nhiên giờ tay lên ôm đầu, trong ánh mắt bọn họ khi thì đau khổ giằng xé, khi lại buồn bã nhớ nhung, cũng có lúc thoáng qua vài tia vui mừng âm ỉ. Bọn họ lần theo nhịp đàn mà tìm về kỉ niệm xa xưa, tìm lại chút hơi ấm tình người để sưởi ấm con tim đã bị bóng tối bao phủ. Bọn họ đang đấu tranh với thứ lực lượng tà ác đã xâm lấn hồn mình, mà tiếng đàn kia chính là nơi giúp bọn họ tìm được sức mạnh để chiến thắng.

Những kẻ ẩn mình trong đám mây đen tất nhiên chẳng muốn kế hoạch kín kẽ của bọn chúng xuất hiện kẽ hở. Từng cơn khói đen nhanh chóng tụ tập lại thành hàng chục cái xúc tu thô dày đáng sợ. Vàng mấy đen kịt động, đám xúc tu kia như nhận được mệnh lệnh chỉ huy, đồng loạt vung lên vọt tới tấp về phía Thanh.

“Tinh tang!”

Tiếng đàn đột ngột vút cao, một vòng ánh sáng bạc như ánh trăng lạnh lùng tỏa ra xung quanh, vững vàng chặn đứng thế công của đám xúc tu. Cung đàn bỗng chuyển thành dồn dập, vàng trắng tròn khi tỏ khi mờ liên tục va chạm với đám xúc tu, mỗi lần va chạm đều dễ dàng chặt đứt từng cụm xúc tu thô dày. Đám mây đen trên trời nào chịu yếu thế, khói đen cuộn cuộn vẫn không ngừng phủ xuống hỗ trợ cho những chiếc xúc tu, khiến cho hình thế của chúng càng lúc càng thêm bành trướng.

Thanh vẫn đang múa!

Từng động tác của nàng vẫn xinh đẹp lạ thường, chỉ có điều sắc mặt nàng lúc này đã trắng bệch lại. Dưới thế công dồn dập của đám xúc tu, dù nàng cố gắng hết sức để chống cự thế nhưng lượng nguyên lực trong cơ thể vẫn tiêu hao một cách nhanh chóng. Trong cơ thể nàng lúc này chỉ còn lại khoảng một phần ba nguyên lực, chỉ có thể chống cự lại đám xúc tu trong khoảng mười phút nữa thôi, thế mà điệu múa này vẫn còn một đoạn dài nữa mới hoàn thành. Ánh mắt Thanh thoáng lướt qua khuôn mặt những đứa trẻ, thoáng lướt qua từng dòng người đông nghìn nghịt phía cổng thành, thoáng bao trùm khắp từng góc ngách nơi xóm liều thân thuộc ấy. Hàm răng ngà khể cán vào môi, Thanh đã quyết. Nàng nhất định phải hoàn thành điệu múa này bằng mọi giá!

“Mau bao vây khu vực này lại!”

Một tiếng hiệu lệnh bất chợt vọng tới, ma quân đã tiếp cận nơi đây!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 201: Nhanh!

Núi Trúc Long, Hoàng Lăng.

Lý Hiến Tông đang lặng yên quan sát trận thi đấu giữa hai sĩ tử. Nhìn bộ dáng bình tĩnh của ông, chẳng mấy ai có thể đoán được tâm trí của vị hoàng đế ấy lúc này đang bộn bề đủ loại suy tính. Ánh mắt thi thoảng liếc nhìn về phía kinh đô Đông Long, bàn tay Lý Hiến Tông bất chợt nắm chặt lại. Điều ông lo lắng rứt cục cũng đã xảy ra!

Trên bầu trời thành Đông Long đột nhiên xuất hiện một điểm đen như mực. Từ vị trí của Lý Hiến Tông nhìn lại có thể rõ ràng thấy được, “vết mực” ấy đang nhanh chóng loang ra khắp một mảnh nền trời, bao phủ toàn bộ kinh thành trong bóng tối đáng sợ. Không chỉ có mình Lý Hiến Tông, các vị quan

lại trong triều cũng nhanh chóng phát hiện ra biến cố bất thường nơi kinh thành. Cũng giống như vết mực loang nọ nhanh chóng chiếm trọn khoảng không thành Đông Long, sự nghi hoặc và lo lắng nhanh chóng chiếm trọn tâm trí các vị đại thần trong triều, thậm chí còn ảnh hưởng cả đến tâm tình của những binh sĩ thuộc binh đoàn Kim Long đang đảm nhận nhiệm vụ bảo hộ Hoàng Lăng.

“Rì rào!”

Gió mạnh bất chợt nổi lên, từng đợt cuồng phong cuốn qua khiến cho cả một mảnh trúc xanh xao động. Tiếng gió bất chợt chuyển dữ, từng rặng trúc lay trái ngả phải, tán trúc quét xuống mặt đất hất tung lên một trận cát bụi mù trời. Biến cố bất ngờ khiến bầu không khí vốn đã tràn ngập sự lo lắng bỗng chốc trở nên nặng nề lạ thường. Lý Hiến Tông neho mắt nhìn ra phía xa, ánh mắt tinh nhạy nhanh chóng phát hiện ra một điểm khác lạ: cát bụi đang dần nhuộm đen!

Từng mảng sắc đen âm u cuồn cuộn vô tới, dễ dàng chiếm lấy khoảng không gian xám xịt màu cát bụi mà tạo nên một thứ bóng tối xa lạ mà dữ dội.

Tiếng gió!

Hòa cùng âm thanh cát bụi cọ xát!

Cả hoàng lăng bị bao trùm bởi một thứ âm thanh “ồ ồ” mơ hồ, thi thoảng lại xen lẫn từng tiếng rít gào ghê rợn chẳng biết là do loài thú dữ nào phát ra.

“Toàn bộ binh sĩ trực thuộc binh đoàn Kim Long nghe lệnh: mau chóng tập hợp thành trận hình phòng thủ, cẩn thận bảo vệ những vị trí trọng yếu xung quanh Hoàng Lăng.”

Trước biến cố bất ngờ này, tướng quân lãnh đạo binh đoàn Kim Long vẫn bình tĩnh làm tròn trọng trách của mình. Mệnh lệnh vừa được ban bố, từng đội binh sĩ thuộc binh đoàn Kim Long nhanh chóng di chuyển, nhảy mất đã hình thành nên một trận hình phòng ngự chắc chắn bảo vệ hoàng đế cũng như toàn bộ bá quan văn võ. Ngay lúc trận hình được thành lập, tiếng gió cũng ngừng lại một cách bất ngờ. Sân rồng thoáng chốc đã trở nên tĩnh mịch lạ thường.

“Bịch!”

Một âm thanh trầm trọng bất chợt vang lên, phá tan bầu không khí nặng nề. Dường như nhận được hiệu lệnh bắt đầu, từng tràng âm thanh nhịp bước đều đặn mà nặng nề vang lên. Âm thanh càng lúc càng tiến gần Hoàng Lăng. Đến tận lúc này, những người có mặt tại sân rồng mới cảm nhận được một cách rõ ràng áp lực ầm ầm trong từng nhịp bước ấy. Ít nhất cũng phải có đến năm ngàn người cùng bước mới có thể tạo ra âm thanh vang dội đến vậy. Năm ngàn người nhịp bước đồng loạt không chút sai lệch, chỉ riêng điểm này cũng đã đủ thể hiện ra sự tinh nhuệ của đội ngũ này.

Bất chợt, tiếng bước chân nhất tề dừng lại. Xuyên qua màn khói bụi mù mịt, văn võ bá quan mơ hồ nhìn thấy được hình dáng của đội ngũ đã áp sát hoàng lăng. Sau tấm màn che bụi mờ, một đội binh sĩ chỉnh tề xếp hàng. Thân hình cao lớn vạm vỡ, áo giáp đen tuyền nặng nề, ánh mắt u tối như có thể xuyên thấu qua màn cát bụi mà uy hiếp tâm tình mọi người. Một tia sáng vội vã lướt qua, phản chiếu lại từng khối gai nhọn sắc bén mà lạnh lẽo.

“Ma tộc!”

Chẳng biết là ai đột nhiên thất thanh hô lên một tiếng khiến cho bầu không khí toàn trường vỡ òa trong niềm kinh hoàng. Đội quân tiếp cận bọn họ là một đội ma quân!

*****

“Đội một nghe lệnh, lập tức tách ra thành năm tiểu đội, mỗi đội gồm hai mươi ma. Ngoại trừ một tiểu đội tấn công trực diện về phía đối phương, bốn tiểu đội còn lại lập tức phong tỏa khu vực này, không cho bất kỳ kẻ nào đến gần.”

“Đội ba nghe lệnh, chuyển thành đội hình mũi nhọn, tập trung toàn lực tấn công đối phương.”

“Đội bảy nghe lệnh, chuyển thành đội hình yểm hộ, bao bọc phía sau đội số ba.”

Ba đội ngũ ma quân vừa tiếp cận khu xóm liễu phía Tây liền lập tức triển khai trận hình bao vây tiêu diệt, mục tiêu của bọn chúng chính là bóng dáng xinh đẹp đang nhảy múa giữa không trung. Vài người dân xấu số còn chưa kịp sơ tán chẳng may bị đám ác ma bất gặp đều không tránh khỏi kết quả bị thảm sát đau lòng. Đám trẻ nghèo trốn trong mảnh sân nhỏ cuối khu xóm liễu lúc này đều cảm nhận được một luồng áp lực hung dữ mà tàn ác đang nhanh chóng ập tới. Niềm hy vọng mới được thấp lên trong lòng chúng giờ đây lại bắt đầu lung lay, chẳng khác nào ngọn đèn dầu trước cơn gió dữ có thể tắt bất cứ lúc nào. Ánh mắt đám trẻ chỉ còn biết bám víu vào một chỗ dựa duy nhất là dáng hình Thanh, chỉ có vậy niềm tin trong lòng chúng mới dần trở nên vững vàng trước cơn sóng gió sắp ập tới.

Nhanh!

Phải nhanh hơn nữa!

Trong lòng Thanh lúc này chỉ còn một tâm niệm duy nhất, đó chính là phải hoàn thành điệu múa một cách nhanh nhất. Nàng rõ ràng cảm nhận được, đám trẻ đang gặp nguy hiểm, và cả chính nàng cũng đang gặp nguy hiểm. Từng đám ma quân nhanh chóng áp sát mảnh sân nhỏ. Chỉ còn vài phút nữa thôi, lũ trẻ sẽ phải đối mặt với đám ma quân. Nếu trong khoảng thời gian ấy mà nàng không thể hoàn thành điệu múa này, vậy số phận lũ trẻ...

Thanh lập tức loại bỏ suy nghĩ ấy ra khỏi đầu. Nàng không dám nghĩ đến kết quả khi đám trẻ phải đối mặt với lũ ác ma, cũng không dám để những suy

nghĩ áy nhiều loạn tâm trí mình nữa. Đám mây đen tấn công càng lúc càng dữ dội khiến cho nguyên lực của Thanh bị tiêu hao cũng càng lúc càng nhanh. Nàng còn kiên trì được mấy phút? Có lẽ là ba phút, hoặc cũng có lẽ là hai phút rưỡi. Không được! Để cứu đám trẻ, và cũng là để cứu chính mình, nàng phải nhanh, nhanh hơn nữa!

Trên không trung, một vòng trắng sáng tỏ tròn đầy! Ánh trắng tinh khôi, ánh trắng trong trẻo, ánh trắng thanh lọc tất cả những thứ xấu xa trên thế gian này. Trong không gian thanh khiết ấy, chỉ còn từng cung đàn hòa lẫn vào ánh trắng. Tiếng đàn dồn dập vang xa, tiếng đàn thanh thúy hài hòa, tiếng đàn như tan vào ánh trắng mà vẫn không đánh mất đi vẻ thanh nhã độc đáo riêng mình. Giữa vầng trắng sáng, hòa theo nhịp đàn, một bóng người mờ ảo khiêu vũ. Chẳng ai có thể nhìn rõ chân dung người vũ công nọ, cũng chẳng ai có thể theo kịp nhịp múa của nàng. Người ta chỉ có thể dựa vào từng bóng ảo ảnh sống động lưu lại trong không trung để nhận ra được, mỗi động tác của nàng đều đẹp đến lạ thường.

“Tang!”

Tiếng đàn đột ngột đứt đoạn, âm thanh sắc bén như cửa sổ vỡ vào lòng người. Sóng âm thanh lan tỏa từng vòng, hòa cùng ánh trắng sáng lạnh lẽo tạo thành một vòng đao bạc chém vào đám xúc tu. Từng cái xúc tu lần lượt bị chém đứt, vòng đao bạc vẫn đều đặn duy trì thể lan tỏa, dường như không gặp phải chút trở ngại nào. Tận đến khi đã chém đứt cái xúc tu cuối cùng, lưỡi đao ấy mới đột nhiên biến mất, vệt trắng không chút dấu vết. Sau một thoáng sắc bén bất ngờ, ánh trắng sáng lại trở nên nhu hòa hiền dịu, nhưng dường như trong ánh trắng đã lẫn thêm chút sắc hồng mờ nhạt.

*****

“Hừ, con ả này ra tay ác thật. Đáng tiếc là vầng mây này mới chỉ thành hình trong thời gian ngắn, nếu như để thêm vài giờ nữa thì... Hừ hừ!”

“Đừng có nói lời thừa nữa, mau nghĩ cách đối phó với ả ta đi. Đám xúc tu kia phải mất một lúc nữa mới khôi phục lại được, mà chiêu thức của đối phương sắp hoàn tất rồi. Nếu để ả ta sử dụng thành công chiêu này thì đám mây mới hình thành này chỉ e là không đỡ nổi đâu.”

“Ngươi lo cái gì, chúng ta vẫn còn mấy chiêu chưa dùng ra cơ mà.”

“Thế nhưng những chiêu đó đều tiêu tốn rất nhiều năng lượng, nếu bây giờ sử dụng chỉ sợ sẽ khiến cho tiến độ của chúng ta bị tụt lại rất nhiều.”

“Hừ, giờ mà ngươi còn lo mấy chuyện vớ vẩn đó sao? Nếu chúng ta mà không sử dụng những chiêu đó thì cả đám mây này sẽ hỏng mất. Đến lúc đó thì còn nói gì đến tiến độ chậm hay nhanh nữa?”

“Thôi được rồi, nếu đã vậy thì chúng ta cũng nên ra tay thôi.”

Lời gã ma tộc nọ vừa dứt, đám mây đen đột nhiên ngừng chuyển động. Từng sợi khói đen vương vít khắp thành Đông Long đồng loạt cuốn về phía đám mây, ngưng tụ lại cùng một chỗ tạo thành một khối cầu đen tuyền dày đặc. Khói đen cọ nhẵn bề mặt khối cầu, khói đen thô bạo khắc lên mặt cầu từng ký hiệu tà ác khó hiểu. Ngay khi một tia khói đen cuối cùng đã tụ lại trong đám mây, trên bề mặt khối cầu đột nhiên xuất hiện một vết nứt.

“Quác!”

Tiếng kêu chói tai bất ngờ xuyên thấu qua khối cầu mà truyền khắp thành Đông Long. Tiếng kêu vừa ngưng, toàn bộ khối cầu liền đứt khoát sụp đổ. Từ trong đám khói đen mờ mịt đột ngột xuất hiện một đôi cánh tối tăm, mỗi bên cánh còn gắn thêm bảy cái móng vuốt sắc bén lạ thường. Cặp cánh khẽ động liền tạo ra một trận gió sắc rạch tan đám mây, để lộ ra toàn bộ thân hình của con quái thú được những kẻ giầu mặt triệu hồi. Chỉ thấy nơi cuống cánh gắn liền là một khung xương đen tuyền như mực, chính giữa bộ xương còn có một khối ngọc đen thì thoảng lại lóe ra vài tia u ám. Con quái thú tổng cộng có bốn chân, lại có hai cái đầu một đen một xám kì dị lạ thường. Hốc mắt u ám của con quái thú vừa nhìn thấy vầng trắng sáng đột nhiên lóe lên vài tia dữ tợn. Nó ngửa mặt lên trời hét vang một tiếng rồi tung mình vọt thẳng về phía vầng trắng. Bất cứ nơi nào con quái thú lướt qua, ánh sáng đều đồng loạt sụp đổ, chỉ còn lại một mảnh tối tăm sâu thẳm!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 202: Tắt Diệt Huyền Linh.

“Hử? Chỉ đối phó với một đứa con gái mà lại phải triệu hồi cả Tắt Diệt Huyền Linh sao?”

Gã ma tướng kinh ngạc hô lên một tiếng, ánh mắt âm u nhìn về phía con quái thú mới được triệu hồi không khỏi ánh lên vài tia phức tạp. Người con gái kia, điệu múa kia, thậm chí cả ánh trắng lạnh lẽo kia! Tất cả đã gọi lên trong tâm trí gã ma tướng một mảnh ký ức mà hắn cố gắng chôn dấu suốt hai mươi năm qua. Bàn tay thô ráp sờ sùi khẽ sờ lên vết sẹo trước ngực, gã ma tướng thoáng trầm tư một chút rồi lập tức chuyển mình bay về phía Thanh.

*****

“Chà, đám ma tộc này cũng mạnh tay gớm! Chiến đấu với một cô bé mà lại triệu hồi cả Tắt Diệt Huyền Linh ra, thật đúng là...”

Trong một căn nhà nhỏ tại phía nam thành Đông Long, một ông lão râu tóc bạc trắng đang chăm chú quan sát về phía Thanh. Bên cạnh lão là một cậu

nhóc khoảng chừng mười hai mười ba tuổi, ánh mắt hiếu động lúc này cũng đã bị trận chiến trên bầu trời cuốn hút. Mang theo vẻ hiếu kỳ nhìn con quái vật mới được triệu hồi, cậu bé không kìm được mà lên tiếng hỏi ông lão:

“Sư phụ, Tắt Diệt Huyền Linh là thứ gì thế ạ?”

“Cái gì, ngay cả Tắt Diệt Huyền Linh mà con cũng không biết sao? Đứa nhóc này, thật đúng là uống công ta dạy dỗ con bấy lâu mà!”

“Thôi mà sư phụ, người chỉ suốt ngày tập trung vào rèn với đúc, mà nếu không rèn đúc thì lại uống rượu. Chỉ khổ cho con suốt ngày phải đọc cái mớ sách cũ mèm của người!”

“Cái gì, mớ sách cũ mèm? Con có biết những bí kíp đó quý giá đến thế nào không. Cái mớ sách cũ mèm mà con nói ấy, chỉ cần ta quăng ra một quyển là đã có khối kẻ đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán để tranh giành rồi đấy!”

“Sách của sư phụ quý thế cơ à? Thế mà con thấy người vẫn suốt ngày than vãn là thiếu tiền mua rượu đó thôi.”

“Hừ, ta than là vì, là vì... Mà thôi, ta không tranh cãi với con nữa!”

“VẬY SƯ PHỤ MAU NÓI CHO CON BIẾT VỀ TẮT DIỆT HUYỀN LINH ĐI.”

“ĐƯỢC RỒI, ĐƯỢC RỒI!”

Ngừng lại một chút, ông lão khẽ vuốt chòm râu bạc phơ của mình, ánh mắt lim dim nhìn về phía con quái vật mà bắt đầu kể:

“Tắt Diệt Huyền Linh, trên cơ bản chính là linh hồn của những hồn thú mạnh mẽ. Chỉ có điều những linh hồn này đều đã bị ma khí xâm nhập và biến đổi, sau đó lại bị đám ma tộc cải tạo trở thành một thứ vũ khí đáng sợ, một thứ vũ khí có lý trí. Nhìn theo một khía cạnh nào đó thì đám Tắt Diệt Huyền Linh này rất giống với con rối, chúng không biết đau đớn, không biết mệt mỏi, lại rất phục tùng mệnh lệnh của kẻ điều khiển. Chẳng qua, linh hồn dù có cải tạo thì vẫn là linh hồn, mà linh hồn không thể tồn tại độc lập tại cõi trần, cũng không thể bị điều khiển hoàn toàn được. Sâu thẳm trong những linh hồn này luôn tồn tại một niềm uất hận to lớn đối với những kẻ không chế chúng. Chính niềm oán hận ấy đã giúp cho những linh hồn này tồn tại, mà cũng chính niềm oán hận ấy khiến bọn chúng tan biến. Một khi sự khống chế của ma tộc đối với đám Tắt Diệt Huyền Linh ấy trở nên lỏng lẻo, nỗi oán hận tận sâu trong linh hồn chúng sẽ trỗi dậy, khiến cho lũ quái vật này nổi điên mà tàn sát tất cả mọi sinh vật xung quanh chúng, sau cùng là tàn sát chính bản thân chúng. Chính vì lẽ ấy mà đám quái vật này mới có cái tên Tắt Diệt!”

“Ồi trời, đáng sợ quá, đáng sợ quá! Chị gái kia liệu có thể chống lại được con quái vật ấy không? Chúng ta có nên ra tay giúp chị ấy không sư phụ?”

“Không cần, con Tắt Diệt Huyền Linh này được triệu tập một cách vội vàng cho nên sức mạnh cũng đã bị hạn chế nhiều, sự khống chế của đám ma tộc đối với nó cũng trở nên lỏng lẻo hơn hẳn bình thường, nó không thể làm khó được cô gái kia đâu. Chẳng qua chúng ta vẫn nên chuẩn bị đi thôi, sắp đến lúc hành động rồi!”

“A ha, vậy thì tốt quá, con chán phải chờ đợi lắm rồi!”

Chú nhóc reo lên một tiếng vui mừng rồi vội vàng chạy vào trong gian nhà. Chỉ một lát sau, từ trong căn nhà nhỏ vang lên từng trận âm thanh kéo kệt cứng nhắc lạ thường.

“RẦM”

Cánh cửa gỗ bất chợt bị đá bay. Một bóng đen to lớn chậm rãi bước ra khỏi căn nhà, mỗi bước nhìn như vô cùng nặng nề thế nhưng lại không hề phát ra bất cứ âm thanh chấn động nào. Bóng đen ấy vậy mà lại là một con rối, mà trên vai con rối chính là chú nhóc hiếu động nọ!

*****

“Sư phụ, đám ma tộc đã triệu hồi Tắt Diệt Huyền Linh để đối phó với Thanh, chúng ta có nên ra tay trợ giúp em ấy hay không ạ?”

Trong một căn nhà nhỏ nằm chính giữa khu xóm liễu phía Tây, một người đàn ông trung niên râu tóc bạc trắng đang lặng yên tĩnh tọa. Đúng lúc này, một cô gái tuổi độ đôi mươi đột nhiên bước vào phòng, giọng điệu gấp gáp thông báo với người đàn ông nọ. Nhẹ thở ra một hơi dài, người đàn ông trung niên chậm rãi mở mắt, ánh mắt sâu thẳm thâm thúy lạ thường:

“Cũng được! Con hãy dẫn theo mười lăm người nữa xuất phát trước, nhanh chóng khởi động trận pháp chúng ta đã sớm bố trí để hỗ trợ Thanh đi.”

“Con rõ rồi ạ!”

Cô gái gật đầu đáp một tiếng rồi vội vã quay người rời đi. Người đàn ông nhìn theo bóng lưng của cô gái, nhẹ giọng nói thầm vài tiếng:

“Nhớ phải cẩn thận đấy!”

Tiếng nói nhỏ nhẹ tan vào không khí, trong ánh mắt của người đàn ông nọ thoáng hiện lên một tia hoảng hốt lạ thường. Hoàn cảnh ngày hôm nay, thật quen thuộc!

*****

“Quác!”

Tất Diệt Huyền Linh ngửa mặt lên trời hét vang, tiếng kêu quái dị như muốn xé nát cả linh hồn người nghe. Cặp cánh sắc bén khẽ vung lên, nơi đầu cánh tức thì xuất hiện từng khối khối đen như mực phóng thẳng về phía vàng trắng sáng. Khối đen xé gió mà đi, tốc độ càng lúc càng nhanh. Bầu không khí nặng nề đầy áp lực ma sát với khối đen phát ra từng tràng âm thanh dữ dội. Hình thể của từng khối khối đen dần trở nên thon dài, để lộ ra mũi nhọn sắc bén vốn ẩn sâu trong lớp khối.

“Tinh tang!”

Tiếng đàn chọt chuyển cao vút sắc bén, vành trắng sáng thoảng rung lên một trận, tỏa ra một làn ánh sáng bạc lạnh lẽo. Từng mũi tên đen nhánh âm âm trút xuống vàng sáng bạc như mưa, thế nhưng những mũi tên này chỉ cần chạm vào ánh sáng bạc liền nhanh chóng tan biến.

Con quái vật như nhận ra được loại công kích này không thể uy hiếp vàng trắng bạc liền dứt khoát biến chiêu. Thân thể to lớn chỉ toàn xương của con quái vật đột ngột xoay tròn. Cặp cánh sắc bén giang rộng như hai lưỡi dao thuận theo đà xoay mà chém liên tục lên vành trắng. Tiếng đàn cao vút dần trở nên dồn dập, ánh trắng càng lúc càng chói lòa, va chạm gay gắt với đòn công kích của Tất Diệt Huyền Linh.

“Choang!”

Đầu đó chọt vang lên âm thanh vỡ vụn. Mảnh trắng vốn tròn đầy đột nhiên khuyết mất một mảnh nhỏ. Chỉ một mảnh khuyết nho nhỏ thế nhưng lại khiến vành trắng tròn như mất đi một nửa sức mạnh. Sự vẹn toàn của vành trắng đã tan biến, sơ hở lộ ra càng lúc càng nhiều. Con quái vật tinh nhạy nắm bắt từng điểm sơ hở của vành trắng mà tấn công dồn dập. Chỉ thoảng qua một chớp mắt mà vành trắng đã xuất hiện hàng chục vết khuyết, ánh trắng lạnh lẽo cũng dần trở nên âm đạm. Giữa bầu trời, chỉ còn lại một vầng trăng tàn!

“Groác!”

Tất Diệt Huyền Linh đắc ý gào lên một tiếng. Mười bốn cái móng vuốt thô kệch sắc nhọn cùng lúc vồ đến vàng trắng tàn, dễ dàng xé đi một mảng lớn ánh trắng mờ nhạt.

“Tịch!”

Tiếng đàn đột nhiên gãy đôi, dây đàn dường như đã đứt. Một điểm sáng đỏ tươi chọt hiện tại vị trí trung tâm vàng trắng. Trăng tàn nhỏ máu! Sắc đỏ nhanh chóng lan tràn ra khắp vàng trắng, ánh trắng bàng bạc dần chuyển sang hồng, một màu hồng lạnh lẽo và thê lương. Móng vuốt của con quái vật vừa chạm vào thứ ánh sáng màu hồng ấy liền sinh ra từng mảnh da thịt, thế nhưng lớp da thịt ấy rất nhanh đã trở nên tàn tạ héo úa, cuối cùng hóa thành từng đám cát bụi bị gió cuốn bay.

Cuốn theo lớp cát bụi ấy còn có cả từng đám khối đen như mực, để lộ ra một chiếc móng vuốt trong suốt như thủy tinh. Ánh mắt tối tăm của Tất Diệt Huyền Linh khi nhìn vào chiếc móng vuốt mỏng manh ấy đột nhiên lộ ra một tia mê mẩn, chỉ có điều sự mê mẩn ấy rất nhanh đã bị thay thế bởi một nỗi giận dữ điên cuồng. Trong lòng Tất Diệt Huyền Linh dường như vừa có thứ gì đó thức tỉnh, là ý chí của chính bản thân nó! Tất Diệt Huyền Linh đột nhiên ngửa đầu lên trời rú vang, từng chiếc móng vuốt trong suốt bắt ngờ tự đâm thẳng vào khung xương ngực thô kệch.

“Rắc rắc!”

Khung xương đã khô kiệt nào có thể chịu được từng đợt tấn công điên cuồng như vậy, từng chiếc xương đen như mực dần dần vỡ nát, gãy rời ra khỏi khung xương. Một chiếc móng vuốt trong suốt đột nhiên lồng vào khe hở vừa xuất hiện, nắm chặt lấy khối ngọc đen đang tỏa ra từng vầng u tối. Con quái vật vốn không thể cảm thụ niềm đau đớn lúc này lại đột nhiên run rẩy, như thể đang phải chịu đựng một nỗi đau thấu tận linh hồn. Thế nhưng, trong ánh mắt con quái vật lúc này lại le lói một tia hy vọng và quyết tâm, cặp móng vuốt sắc bén dứt khoát bóp nát khối ngọc.

“Rào!”

Đám khối đen vốn bao phủ thân thể con quái bỗng chốc tan biến không sót lại chút gì, chỉ còn lại một thân hình mờ ảo trong suốt như thủy tinh. Cặp mắt trong suốt của Tất Diệt Huyền Linh khi nhìn về phía đám mây đen lộ ra đầy vẻ thù hận. Tất Diệt Huyền Linh đột nhiên chuyển mình lao thẳng vào trong đám mây đen, thân hình mờ ảo của nó cũng rực cháy lên một ngọn lửa vô hình – ngọn lửa linh hồn! Đám mây đen vừa tiếp xúc với ngọn lửa vô hình liền bị thiêu đốt không còn lại gì, Tất Diệt Huyền Linh thẳng tiến lao vào tận sâu trong đám mây đen.

“Bùng!”

Ngọn lửa vô hình đột ngột bùng nổ, linh hồn khổ cực kia theo đó cũng nổ tung. Một làn sóng khí cuộn cuộn mang theo tất cả sức mạnh và quyết tâm hy sinh của một linh hồn nhanh chóng lan tỏa, khiến cho tầng mây đen chân động dữ dội. Một góc mây đen lúc này đã biến mất hoàn toàn, từng tia sáng thần thuộc mà thật xa lạ nhẹ nhàng phủ xuống thành Đông Long, mang đến cho những con người đang bị vây trong bi kịch và khốn khổ kia một tia hy vọng. Bi kịch phải chăng sắp kết thúc rồi?

“Thịch!”

Đúng lúc này, một âm thanh nặng nề đột ngột vang lên, như một lời phủ định nặng nề đánh tan niềm hy vọng mới được nhen nhóm trong lòng những con người bất hạnh kia. Nắm tay của gã ma tướng chẳng biết từ lúc nào đã đâm lên mảnh trăng tàn, nặng nề mà dứt khoát. Ánh trắng hồng chọt mờ chọt tỏ, vành trắng tàn lung lay theo gió. Tiếng đàn thanh thúy đã ngưng, cả tòa thành Đông Long bỗng chìm trong một mảnh tĩnh lặng đầy áp lực.

“Choang!”

Âm thanh lạnh lạnh chói tai đột ngột vang lên, vành trăng tàn vỡ tan thành từng mảnh sáng hồng chậm rãi buông mình theo gió. Giữa muôn vàn bụi sáng mờ mờ, một bóng hình yêu kiều khẽ run lên từng chớp, tạo cho người nhìn một thứ cảm giác mỏng manh có thể vỡ tan bất cứ lúc nào. Khuôn mặt Thanh lúc này hồng rực, cánh môi hồng còn vương vết máu, càng thêm hồng! Mím chặt bờ môi đầy, Thanh chậm rãi thu vào mắt toàn cảnh thành Đông Long, thu vào mắt từng khuôn mặt thân quen của đám trẻ nghèo, và còn cả vẻ ngạc nhiên của gã ma tướng. Khóe miệng thoáng mỉm cười, ánh mắt Thanh khi nhìn vào gã ma tướng đột nhiên sáng ngời niềm tin chiến thắng. Phải, là niềm tin chiến thắng!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 203: Đánh đổi!

Thật quá quen thuộc!

Gã ma tướng thất thần nhìn về phía Thanh. Ánh mắt ấy, thần thái ấy, đã hai mươi năm rồi mà hắn vẫn chưa thể quên được. Hai mươi năm trước, cũng là một cô gái có khí chất thanh nhã như vậy, cũng là một điệu múa xinh đẹp như vậy, cũng là niềm tin chiến thắng chắc chắn như vậy! Và còn cả, sự chịu đựng và đức hy sinh ấy! Tất cả đã để lại trong lòng gã ma tướng một nỗi ám ảnh quá sâu đậm, nỗi ám ảnh về sức mạnh của sự hy sinh!

Vết thương trước ngực dường như lại nhói đau! Con đau bất chợt khiến cho gã ma tướng tìm lại sự tỉnh táo.

Không được!

Một lần đã quá đủ rồi, hắn quyết không cho phép sự việc năm ấy tái diễn. Thân hình gã ma tướng chợt động, nắm tay nặng nề ngưng tụ một trận ma khí đen đặc lại đánh về phía Thanh. Khí đen như mực, vẽ lên một viễn cảnh tàn phá hoang lương. Khí đen tựa than, âm ỷ một ngọn lửa chỉ trực chờ nuốt sạch tất cả những gì tươi đẹp nhất của thế giới này.

Thanh chỉ cười!

Một nụ cười sáng rực như hoa hướng dương!

Thân thể nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, đôi chân thon dài chậm rãi đặt bước cuối cùng. Gót hồng vững vàng chạm xuống nền đất mát lạnh, nhẹ nhàng xoay theo tiếng đàn thanh thúy. Thân hình Thanh yếu điệu ngồi xuống, động tác dịu dàng mà xinh đẹp tựa như cánh hoa chớm nở. Hai cánh tay thu lại trước ngực, mười ngón tay xinh kết thành hình nụ hoa, nhẹ nhàng rung động theo một tiết tấu đặc biệt.

Quyền của gã ma tướng đã đánh đến. Ma khí đen đặc ngưng tụ mà vẫn cuộn trào gào rú, tựa như con sóng dữ có thể nhấn chìm tất cả mọi thứ, bao gồm cả đóa hoa xinh tươi còn chưa nở kia.

Trời!

Đất!

Tôi sầm!

Dường như ông trời cũng không nhẫn tâm nhìn đóa hoa xinh kia bị sóng dữ vùi dập.

Đúng lúc này, đôi tay Thanh chợt động! Mười ngón tay thon cùng lúc mở rộng, tựa như đóa hoa vừa mới nở rộ.

“Tĩnh tang!”

Cung đàn bất chợt reo vui, thanh âm trong suốt dịu mát nhẹ nhàng lan tỏa đến từng con phố nơi kinh đô. Giữa bầu trời tối đen lại hiện lên một vầng trăng sáng, trăng vẫn hoàn mỹ như muôn thuở! Từng giọt ánh trăng nhẹ nhàng buông rơi, thấm lên cánh hoa huệ trắng muốt. Hương hoa ngào ngạt hòa tan vào gió, thoang thoảng bay xa thấm vào lòng người.

“Ồ, thơm quá!”

“Hương hoa huệ ở đâu mà thơm thế không biết!”

“...”

Âm thanh hít hà len lỏi khắp đoàn người sơ tán, từng câu cảm thán rộn ràng vang lên. Hương hoa êm dịu khiến lòng người bình lặng. Ánh mắt những kẻ bị khí đen tha hóa dần trở nên trong sáng, trong đôi mắt ấy lặng yên một nỗi đau không lời nào có thể diễn tả được.

Người mẹ già mết mỏi ôm con vào lòng, khoe mắt đầy những nếp nhăn ép lại với nhau, một giọt nước mắt chảy dài!

Người vợ trẻ xót xa tựa vào vai chồng, nước mắt như mưa!

Đứa con thơ vui đùa vào lòng mẹ, tiếng khóc rả rích cũng dần ngưng, hai bên má đỏ hồng hơi ẩm người thân!

Bi kịch, đau thương, rồi cũng lui xa. Giữa người với người, chỉ còn lại một chữ tình. Chữ tình kết nối hồn người, chữ tình hàn gắn vết thương, chữ tình trao cho con người ta một sức mạnh vượt lên tất cả. Ma tộc kia đã cướp đi rất nhiều thứ quý giá của bọn họ, bằng chính đôi tay này, bằng cả mạng sống này, và bằng cả tình người này, họ quyết tâm đòi lại những gì đã mất!

“Hừ!”

Gã ma tướng lạnh lùng thu mọi diễn biến vào trong tầm mắt. Nắm tay hắn bắt chợt tăng lực càng mạnh, nặng nề giáng xuống đóa hoa trắng muốt kia. Thế nhưng nắm tay của hắn chỉ vừa chạm đến thì cánh hoa đã tự tan rã thành vô vàn điểm sáng. Mỗi điểm sáng tựa một đóa hoa huệ nhỏ bé, vô vàn điểm sáng theo gió cuốn bay, trải rộng thành một biển hoa trắng muốt kháng cự lại con sóng dữ. Từng đóa hoa xoay tròn trong gió, hoa như trắng dập dờn theo từng con sóng bạc, hoa tao nhã uyển chuyển mà mạnh mẽ.

Gã ma tướng trợn trừng cặp mắt u tối, trong ánh mắt không khỏi lóe lên vài phần bất ngờ. Mặc dù hắn không dùng hết sức, thế nhưng uy lực của một quyền này cũng đủ để tiêu diệt hàng chục tu luyện giả cấp bậc Ngũ Hành. Thế nhưng một quyền đáng sợ như vậy lại bị một cô gái cấp bậc còn chưa đến Ngũ Hành ngăn cản, điều này đúng là đã vượt ngoài dự đoán của hắn.

“Hai mươi năm rồi, hai mươi năm rồi!”

Gã ma tướng thì thảo tự nói với chính mình.

Hắn không tin!

Hắn không tin đã hai mươi năm mà hắn vẫn không thể chiến thắng được đối thủ ấy. Trong mắt gã ma tướng, hình bóng của Thanh và người con gái năm ấy dần dần hòa hợp làm một. Gã ma tướng tức giận gầm lên, ma khí điên cuồng dồn về phía nắm tay. Hắn muốn sử dụng một quyền này đập tan nỗi ám ảnh đã đi theo hắn suốt hai mươi năm qua.

Hoa trắng xoay tròn, biển hoa cũng xoay tròn. Nắm đấm của gã ma tướng đánh vào biển hoa lại chẳng phát huy được lấy ba phần uy lực. Biển hoa kia chậm rãi mà bền bỉ rút cạn đi sức mạnh trong một quyền này của gã ma tướng, khiến cho nổi tức giận trong lòng hắn càng thêm nặng nề.

“Àm!”

Một con sóng trắng muốt bắt chợt cuộn trào, vỗ thẳng lên người gã ma tướng, ập đến cuốn phăng đi từng đội ma binh đang đe dọa lũ trẻ. Đôi chân vững vàng như núi của gã ma tướng nặng nề lùi lại từng bước, mãi đến hơn ba mươi bước mới dừng lại được. Ánh mắt của hắn trợn trừng đầy vẻ khó tin và không cam lòng. Một lần nữa, lại một lần nữa hắn thất bại trước cô gái ấy!

Sóng trắng dần tĩnh lặng, biển hoa cũng trở nên tĩnh lặng. Từng cánh hoa trắng muốt đã trở nên ảm đạm. Một con gió nhẹ cuốn qua, từng cánh hoa bay tán loạn trong gió, cuối cùng tan biến trong không khí. Thanh lặng yên ngồi trên nền đất, dáng vẻ yếu điệu mà mỏng manh vô cùng, tựa như một đóa hoa đã sắp lìa cành, chỉ cần một con gió nhẹ cũng có thể khiến hoa rơi. Một chiêu vừa rồi Thanh sử dụng không chỉ tiêu hao toàn bộ nguyên lực trong thân thể nàng, hơn nữa còn tiêu hao cả một phần sinh lực của Thanh. Mái tóc đen óng nay đã lẫn vài sợi bạc trắng, đôi môi hồng cũng đã nhợt nhạt, nào còn vẻ căng mọng sức sống thường ngày. Mặc cho thân thể suy yếu, Thanh vẫn mỉm cười, nụ cười vui mừng nhưng lại xen lẫn vài phần tiếc nuối.

Nàng đã thành công!

Nàng đã thành công bảo vệ lũ trẻ, đã thành công phá tan âm mưu khổng lồ độc ác của lũ ma tộc, và nàng cũng đã thành công đánh đổi sự an toàn của bản thân lấy một cơ hội cho toàn thể nhân dân Đông Long. Lúc này đây, nàng đã không còn chút sức lực nào nữa. Lúc này đây, nàng đã không còn đủ sức để nắm giữ số mệnh mình. Gã ma tướng vẫn đứng đó, dù hắn đã bị đẩy lui nhưng hắn vẫn có thể dễ dàng đoạt đi tính mệnh của Thanh. Có lẽ, ngày tháng của nàng chỉ đến đây thôi!

Thanh không hối hận! Nàng không hối hận vì quyết định mang tính hy sinh này. Chỉ có điều, trong tâm tư thiếu nữ của nàng vẫn còn đó một chút tiếc nuối. Tiếc rằng nàng đã không thể tiếp tục báo hiếu nghĩa phụ. Tiếc rằng nàng đã không thể tiếp tục quan tâm chăm sóc cho đám trẻ nghèo. Và còn cả một niềm tiếc nuối xa lạ, tiếc nuối về một bóng hình hòa nhã mà mạnh mẽ đã in sâu trong tâm trí nàng. Có lẽ...

Gã ma tướng dần tỉnh táo lại sau giây phút thất thần. Ánh mắt hắn khi nhìn về phía Thanh đã nhiều hơn một phần e ngại, e ngại về tiềm lực của nàng. Gã ma tướng nhắc chân bước ra khỏi hố sâu mà hắn lưu lại, trong ánh mắt lại hiện lên sự quyết đoán và dứt khoát. Nắm tay của gã ma tướng lại vung lên đánh về phía Thanh. Một luồng quyền ảnh ngưng tụ từ ma khí gào thét xé gió mà tới, quyết tâm phải đoạt đi sinh mạng của nàng.

“Àm àm!”

Đúng lúc này, mặt đất bắt chợt rung chuyển, từng hàng gạch lát đường nhanh chóng sụp xuống theo một thứ tự kỳ lạ, nối liền khắp mấy khu phố. Giữa từng trảng âm thanh nặng nề ấy, quyền ảnh của gã ma tướng lại đột nhiên biến mất trong tầng bụi đất dày đặc, không một dấu vết, không một tiếng động!

“Hừ?”

Có thể nói, ngày hôm nay quả là một ngày đầy bất ngờ đối với gã ma tướng. Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, từng việc một đều đi lệch ra khỏi quỹ đạo suy tính của gã, khiến cho gã ma tướng không kịp được mà phải như rồng gặp mây rậm lên để nhìn cho rõ ràng những biến hóa sắp tới. Uy thế của một cao thủ ma tộc có thực lực tương đương với cấp Lưỡng Nghi chợt bùng phát. Tầng bụi dày nhanh chóng bị thứ uy thế nặng nề ấy ép xuống, để lộ ra từng bóng hình tràn ngập nhiệt huyết và quyết tâm. Tất cả là mười lăm người, bao gồm cả nam lẫn nữ, đang vững vàng trấn thủ mười lăm vị trí khác nhau bao quanh cả khu vực này. Nếu đứng từ trên cao nhìn xuống sẽ nhận ra vị trí của mười lăm người này được sắp xếp rất tinh tế và kỹ càng, dường như mười lăm vì sao liên kết chặt chẽ với nhau, càng làm nổi bật lên vàng trắng sáng ở vị trí chính giữa, cũng chính là vị trí của Thanh.

“May quá, chúng ta đến vừa kịp lúc!”

Một cô gái xinh đẹp tuổi chừng đôi mươi đứng tại vị trí gần mặt trăng nhất nhẹ nhõm thở phào một hơi. Thế rồi cô nhìn về phía Thanh, ánh mắt đầy vẻ dịu dàng và trìu mến của một người chị đang nhìn em gái:

“Thanh à, em cứ yên tâm, mọi chuyện đã có chị lo rồi!”

Nói dứt lời, cô quay sang nhìn về phía gã ma tướng, lạnh lùng quát to:

“Ma tộc đã cả gan xâm lấn kinh đô nước Đại Việt ta, độc ác ra tay sát hại đồng bào của chúng ta. Các anh chị em, ngày hôm nay chúng ta sẽ phải quét sạch lũ ma tộc này ra khỏi thành Đông Long. Các anh chị em, chúng ta cùng ra tay nào!”

Lời hiệu lệnh của cô gái lập tức nhận được sự hưởng ứng của mười bốn người còn lại. Nhất thời, động tác của mười lăm người hòa chung một nhịp, mạnh mẽ mà hùng hồn như một bản trường ca của bầu nhiệt huyết. Từng luồng ánh sao sáng liên tiếp quyện vào nhau, tựa như một chiếc roi bạc quất mạnh về phía gã ma tướng. Gã ma tướng thấy vậy chỉ bật cười một cách khinh miệt, lạnh lùng buông lời chế giễu:

“Chỉ bằng mười lăm tên Tu Tinh các ngươi cùng với cái trận hình rách nát này mà muốn ngăn cản ta sao?”

“Mười lăm người bọn họ không đủ, vậy thêm cả ta nữa thì sao?”

Đúng lúc này, một giọng nói già nua bình đạm chợt vang lên, thanh âm như từng con sóng từ bốn phương tám hướng đổ ập về phía gã ma tướng. Dưới vầng trăng sáng chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một người đàn ông trung niên râu tóc bạc trắng.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 204: Thiên Thư Tinh Nguyệt Đồi.

“Ha ha, đám tu luyện giả các ngươi thật đúng là một lũ khoác lác! Chẳng qua là một tên tu luyện giả cấp bậc Tứ Tượng mà cũng dám mạnh miệng với ta sao? Đã vậy hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết hậu quả khi khoác lác là thế nào?”

Cười gằn một tiếng, gã ma tướng lạnh lùng nhìn về phía người đàn ông trung niên vừa mới xuất hiện mà quát to. Tiếng quát ồm ồm chứa sự phẫn nộ cuộn cuộn vang vọng khắp thành Đông Long, đẩy lên từng trận cuồng phong sắc bén.

“Đùng đoàng!”

Sắc trời âm u chợt tối sầm sau một tiếng sấm. Tầng mây đen vần vũ chuyển động, từng cơn chớp tuyền một màu đen rạch xé ngang dọc trên bầu trời, phô bày ra thứ sức mạnh hủy diệt đáng sợ. Ánh sao nhỏ bé bỗng trở nên mờ nhạt trước uy thế của sấm sét. Giữa màn đêm nghen đầy áp lực, chỉ còn lại một vầng trăng sáng lạnh lẽo cô độc!

“Vút! Đoàng!”

Lại một tiếng sấm chấn động lòng người! Sắc đen trên bầu trời nhanh chóng ngưng tụ lại cùng một chỗ, hóa thành một tia sét nặng nề và thô bạo giáng thẳng xuống vầng trăng.

Người đàn ông trung niên lẳng lặng đưa mắt nhìn về ngọn sét đang phóng tới. Trong cặp mắt lão luyện thấu hiểu sự đời ấy chẳng có lấy một chút sợ hãi hay lo lắng nào, chỉ loáng thoáng ánh lên nét coi thường. Ông tay áo đã thấm màu năm tháng chợt le lói từng tia sáng lạnh lẽo. Theo động tác của ông, những tia sáng ấy nhất tề ngưng tụ lại trên ngọn roi bạc. Ánh sáng le lói bỗng sáng bừng, rạng ngời cả một mảnh trời!

"Choang!"

Thanh âm va chạm lạnh lạnh. Giữa không trung, hai vầng đen bạc quấn chặt lấy nhau, quyết liệt và dữ dội. Ngọn sét cựa vào sức mạnh đáng sợ của bản thân mà hung hăng bổ xuống ngọn roi bạc, mỗi lần va chạm đều khiến ánh sáng bạc trên thân roi nhạt đi ít nhiều. Ngọn roi bạc nào chịu yếu thế, sự uyển chuyển và linh hoạt của thân roi được phát huy đến mức tối đa, liên tục tránh né đòn tấn công trực diện của tia chớp đen rồi lại chớp cơ hội phản kích. Ngọn roi chợt co chợt duỗi, khi quấn khi siết, lúc quất lúc gạt... Tia sét đen tuy mạnh mẽ mà lại kém linh hoạt, sau một hồi giao đấu đã rơi vào thế kém.

Dường như không cam chịu kết cục bại trận, tia chớp đen đột ngột chuyển hướng quấn chặt lấy ngọn roi bạc. Năng lượng ẩn chứa trong tia chớp nháy mắt đã trở nên bất ổn, ma khí trên thân chớp cũng sôi sục cuộn trào.

“Bùng!”

Một trận âm thanh nổ vang vội vàng nuốt chửng thành Đông Long. Ma khí tựa như bột nước tán loạn tràn ra khắp bốn phía rồi lại trở về trong đám mây đen dày đặc. Ngọn roi bạc vẫn sừng sững giữa trời, chỉ có điều ánh sáng trên thân roi cũng đã ảm đạm. Người đàn ông trung niên sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, cặp mắt già nua chậm rãi rời khỏi tầng mây đen, khi nhìn về phía Thanh đã nhiều hơn một tia cảm xúc thương yêu trùu mến.

“Cha nuôi...”

Thanh nghẹn ngào gọi một tiếng. Đến tận lúc này trong lòng nàng mới xuất hiện nỗi sợ hãi và cảm giác thật yếu đuối. Sức mạnh và sự quyết tâm khi đối mặt với gã ma tướng chẳng biết đã tan biến đi đâu. Trước mặt người cha nuôi mà nàng yêu kính nhất, Thanh vẫn chỉ là một cô bé cần sự quan tâm mà thôi. Người đàn ông trung niên nhẹ nhàng nâng Thanh dậy, bàn tay thô ráp chậm chậm vuốt mái tóc đã lấm tấm những sợi bạc trắng của nàng. Nét mặt bình thân của ông lúc này chợt ẩn hiện một tia cảm xúc khó tả, dường như là xót xa thay cho Thanh, hay là xót xa cho chính bản thân ông! Nặng nề thở ra một hơi dài, người đàn ông trung niên chậm chậm nói:

“Con gái ngốc, ôi, con gái ngốc! Đời này ta có hai đứa con gái, tại sao đứa nào cũng ngốc như vậy chứ!”

Nói rồi, ông liền vận nguyên lực truyền vào trong cơ thể Thanh, giúp nàng xoa dịu từng sợi kinh mạch đã khô héo. Chỉ thấy sắc mặt vốn hồng hào khỏe mạnh của ông đột nhiên tái đi, từng sợi tóc trắng dường như càng thêm trắng hơn. Đôi mắt Thanh mở to nhìn về phía người cha nuôi, giọng điệu nghẹn ngào bỗng trở nên gấp gáp:

“Cha, cha đừng lại đi, đừng truyền thêm sinh lực vào cơ thể con nữa.”

“Đứa con gái ngốc nghịch này, để yên để cha giúp con nào.”

“Nhưng mà...Sức khỏe của cha...”

“Không nhưng nhị gì hết! Cha không muốn phải hối hận lần thứ hai.”

Dứt lời, ông lại đẩy nhanh tốc độ truyền nguyên lực. Mái tóc của Thanh một lần nữa trở nên đen tuyền óng ả, cánh môi đầy một lần nữa tìm lại sắc hồng vốn có. Một giọt nước mắt bất chợt lăn dài trên má nàng. Nơi đây mắt Thanh lúc này chỉ còn lại hình bóng của cha nuôi, một bóng dáng thật vĩ đại.

“Hừ, khung cảnh thật cảm động quá nhỉ, tình cha con mới vĩ đại làm sao! Đáng tiếc, hôm nay ta lại phải tự tay vùi dập thêm một mảnh tình người.”

Gã ma tướng đột nhiên hành động. Ma khí đen tối nhanh chóng bao trùm lấy toàn bộ cánh tay hắn. Từng thớ bắp thịt trên cánh tay hắn bỗng chốc nở rộng, trên tầng da thô ráp cũng hiện ra từng hoa văn đen tối. Gã ma tướng hét lớn một tiếng, nắm đấm nặng nề đâm mạnh về phía hai cha con Thanh.

“Ầm ầm ầm!”

Tầng mây đen nổ tung từng trận ma khí. Ma khí đen tối, ma khí dày đặc, ma khí nặng nề! Ma khí nhanh chóng tụ lại thành một nắm tay khổng lồ giáng xuống thành Đông Long, giáng xuống vàng trắng sáng, giáng xuống tất cả những kẻ dám chống đối gã ma tướng. Cả kinh đô dường như rung chuyển dưới sức ép của nắm tay khổng lồ ấy. Đầu đó bất chợt vang lên từng tràng âm thanh đồ nát xen lẫn tầng bụi mịt mù, thế nhưng tất cả đều bị khí thế của nắm tay ép chặt xuống mặt đất. Từng dãy nhà liên tiếp bị san bằng, chỉ còn lại hàng đồng vun vờ tan hoang là minh chứng rõ ràng nhất cho sức phá hoại của nắm tay khổng lồ kia.

“Cha, cha mau dừng lại đi mà!”

Thanh gấp gáp lên tiếng thúc giục cha nuôi, ánh mắt nàng khi nhìn về nắm tay khổng lồ kia thoáng hiện lên một tia lo lắng và sợ hãi. Cha nuôi của Thanh thờ dài một tiếng, chậm rãi thu hồi nguyên lực:

“Thôi được rồi, ta cũng đành dừng tay lại vậy.”

Dứt lời, ông liền đứng thẳng dậy, ánh mắt già nua nhìn về phía nắm tay khổng lồ kia đột nhiên lộ ra vẻ sắc bén lạ thường. Nhanh chóng vận chuyển nguyên lực xua tan đi cảm giác mệt mỏi, ông lại một lần nữa khoác lên mình vẻ bình tĩnh thường ngày. Nguyên lực hùng hậu ngưng tụ lại trong lồng ngực, theo lời nói của ông mà cuộn cuộn lan tỏa:

“Lấy trắng làm cung, lấy sao làm tên, quyết bán tan mọi điều ác trên thế gian!”

Lời vừa dứt, hai tay của ông cùng lúc giơ lên cao như muốn nắm lấy vàng trắng sáng. Trăng tròn chợt khuyết, một luồng ánh sáng đột ngột xuyên qua vàng trắng, tạo thành hình một cây cung khổng lồ. Mười bốn đệ tử còn lại nhanh chóng ngưng tụ nguyên lực truyền vào mắt trận. Mười bốn mắt trận đồng loạt lóe sáng, từng tia sáng sao nhanh chóng ngưng tụ lại trên ngọn cung trắng, tạo thành một mũi tên rực rỡ huyền ảo. Đôi tay già nua chợt động, cánh cung trắng nháy mắt đã được kéo căng, mũi tên rạng ngời ánh sao nhắm thẳng về phía nắm tay khổng lồ.

“Tĩnh!”

Tiếng đàn thanh thoát đột nhiên vang lên, dễ dàng hòa tan thứ áp lực vẫn đè nặng lên thành Đông Long. Một vệt sáng bạc chợt lóe, tựa như ánh sao

băng rạch ngang bầu trời tằm tời, nhằm thẳng đến nắm tay khổng lồ kia. Trong một khoảnh khắc khi mũi tên vừa chạm vào nắm tay khổng lồ ấy, thời gian bỗng như ngừng trôi. Nắm tay khổng lồ yên lặng dừng lại giữa không trung, tựa như một bức tượng được người thợ điêu khắc tạc vào nền trời. Một cơn gió nhẹ thổi qua, bức tượng ấy đột nhiên rã rời. Bụi đen tầng tầng lớp lớp cuốn theo chiều gió, ngập trời bụi đen!

Gã ma tướng dường như đã dự liệu trước kết quả ấy, trên khuôn mặt thâm trầm chẳng có lấy một chút ngạc nhiên. Ánh mắt hắn vẫn chằm chằm nhìn về phía người đàn ông trung niên, khóe miệng cứng nhắc thoáng cong lên chút ý cười.

“Rắc rắc... Rầm!”

Trên mặt đất bỗng xuất hiện từng vết rạn nứt. Vết nứt nhanh chóng chạy dài, tạo thành những khe rãnh sâu hun hút. Từ trong những rãnh sâu ấy, từng đợt ma khí đen đặc cuộn cuộn phun trào. Cách đó không xa, ánh sáng phát ra từ một mắt trận đột nhiên vụt tắt, mắt trận cũng theo đó mà vỡ tan. Dường như nhận được hiệu lệnh bắt đầu, những mắt trận vốn liên kết chặt chẽ với nhau lúc này lại đồng loạt tan vỡ. Gã ma tướng thấy vậy chỉ cười dài, tiếng cười ngạo nghễ tràn ngập vẻ khinh thường.

“Ha ha ha, một lũ yếu đuối như các ngươi lại muốn dựa vào cái thứ gọi là trận hình để đối kháng với ta sao? Vậy để xem khi ta phá vỡ trận hình của các ngươi rồi, các ngươi còn có thể trông cậy vào thứ gì để chống lại ta?”

“Hừ, ngươi thật tưởng rằng trận hình của chúng ta dễ dàng bị phá như vậy sao?”

Người đàn ông trung niên dáng vẻ vẫn bình thản thông dong, dường như trời có sập xuống ngay trước mắt cũng chẳng thể khiến ông nhú mày. Đôi tay già nua khẽ động, mười ngón tay khô gầy nhịp nhàng tổ hợp theo một trình tự huyền ảo. Ánh trắng chan hòa chiếu sáng từng khắp thành Đông Long, khi thì tụ lại thành dòng thác bạc lặng lẽ tràn xuống mặt đất, khi lại tan ra thành muôn vạn hoa trắng phiêu đảng khắp trời.

“Tịch tịch tinh tang...”

Tiếng đàn thanh thúy khi gần khi xa, khi đơn độc lúc lại đồng điệu kết thành bản hùng ca oanh liệt. Khắp thành Đông Long chợt rực lên từng điểm sáng sao, tạo nên một mảnh tinh đồ huyền bí mà hoa lệ. Giữa mảnh tinh đồ rực rỡ ấy, một bóng người bình thản bước lên giữa không trung. Ánh sao sáng tuàn hoàn chuyển động theo mỗi bước chân của ông, tựa như một quyển sách trời chậm chậm lật mở từng trang. Giữa hai vầng sáng tối đối lập, một thanh âm bình thản như tiếng trời đột nhiên vang vọng:

“Thiên – Thư – Tinh – Nguyệt – Đồ!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 205: Đại chiến chính thức.

Nguyễn Phong thoáng thất thần!

Trong hoàn cảnh đối mặt với ma tộc, kể cả khi cuộc chiến còn chưa bắt đầu, mà lại thất thần thì đúng là một sai lầm khó có thể chấp nhận được. Thế nhưng, trong một giây phút nọ, Nguyễn Phong hoàn toàn không thể khống chế được tinh thần mình. Chỉ trong một thoáng ngắn ngủi, tâm trí hắn đã bay đến một nơi thật xa. Ở nơi ấy, Nguyễn Phong mơ hồ nhìn thấy một vầng trăng sáng cô độc; một tòa thành hoang vắng thê lương; và còn có, một bóng dáng xinh đẹp nhưng thật yếu đuối. Bóng hình kia, bóng hình đã khắc sâu vào trí nhớ hắn từ rất lâu rồi, là Thanh!

Thanh lúc này mới mong manh làm sao! Khuôn mặt nàng tái nhợt, cánh môi thâm không chút sức sống. Ngay cả mái tóc đen óng ả mà Nguyễn Phong vẫn mơ thấy hàng đêm lúc này cũng đã lấm tấm những sợi bạc trắng.

Là ai? Là ai đã khiến Thanh trở nên như vậy?

Nguyễn Phong phần nọ đưa ánh mắt nhìn ra xung quanh, hắn muốn tìm ra thủ phạm đã khiến Thanh phải chịu đau khổ. Bất chợt, tâm trí Nguyễn Phong tê buốt. Chẳng biết từ lúc nào, thứ cảm giác lạnh lẽo và hung ác của ma khí đã bao phủ khắp tâm trí hắn. Tinh thần Nguyễn Phong như bị khóa chặt lại, mặc cho hắn cố gắng ra sao cũng không thể điều khiển được. Hắn chỉ có thể tro mắt ngắm nhìn bóng dáng yếu đuối của Thanh, tro mắt nhìn từng cơn sóng ma khí cuộn cuộn tràn về phía nàng. Mắt Nguyễn Phong nhòa đi trong niềm đau đớn và bất lực, cõi lòng hắn quặn thắt từng cơn. Chẳng nhẽ hắn lại phải mất Thanh một lần nữa?

Đúng lúc này, trước mắt Nguyễn Phong đột nhiên sáng ngời. Ánh sáng vàng ươm áp chậm rãi xua tan đi thứ cảm giác lạnh lẽo đang bao vây tinh thần hắn. Đắm chìm trong vầng sáng chói lòa ấy, tinh thần hắn chỉ lơ mơ cảm nhận được, Thanh vẫn an toàn!

“Này Nguyễn Phong, anh làm sao vậy? Sao mắt anh lại đỏ thế kia?”

Một sĩ tử đứng bên chợt nhận ra sự khác lạ của Nguyễn Phong liền quan tâm hỏi thăm. Nguyễn Phong bị câu hỏi ấy làm cho giật mình, ánh mắt ngờ ngác nhìn khắp bốn phương hòng tìm lấy một bóng hình quen thuộc. Thế rồi hắn nhận ra, hắn vẫn đang đứng tại sân rồng nơi hoàng lăng. Nguyễn Phong chợt cười, một nụ cười nhợt nhạt! Hắn cười như muốn tự giễu bản thân mình, chỉ có điều chính bản thân Nguyễn Phong cũng không biết được hắn muốn giễu

cột thứ gì. Là giấu tâm trí mình quá kém cỏi, hay giấu thực lực mình quá yếu chỉ có thể trở mặt nhìn Thanh gặp nguy hiểm? Cố gắng hít vào một hơi thật sâu để bình ổn tâm tình, Nguyễn Phong khẽ gật đầu cảm ơn người sĩ tử nọ:

“Cảm ơn anh, tôi ổn rồi. Có lẽ tại tôi không khống chế được tâm tình khi nhìn thấy ma tộc nên mới biểu hiện như vậy thôi.”

“Anh nói cũng phải! Đám ma tộc kia thật đáng hận, cứ nhìn thấy bọn chúng là tôi chỉ muốn xông lên chiến đấu một phen cho thỏa nỗi giận trong lòng.”

Một sĩ tử khác quay sang góp lời, ánh mắt hắn cũng đã đỏ rực từ lúc nào.

“Chúng ta cứ nên bình tĩnh lại đã. Lòng yêu nước ghét giặc thì ai cũng có, nhưng phải phát huy đúng lúc mới được. Giờ mà xông lên chỉ làm loạn hàng ngũ, tạo sơ hở cho đám ma tộc tấn công mà thôi.”

“Ừ, anh nói phải lắm, tôi nghe theo anh vậy.”

Nguyễn Phong khẽ gật đầu với sĩ tử nọ, chẳng qua ánh mắt hắn lại nhìn về một phương hướng khác. Phía kinh đô giờ này có lẽ đã bắt đầu chiến đấu rồi đây! Trong lòng Nguyễn Phong vừa nghĩ vậy thì ánh mắt hắn đột nhiên sáng lên: bầu trời thành Đông Long đã ngời sáng ánh sao! Ánh sao mỹ lệ quện vào nhau, hóa thành một cuốn sách trời oai nghiêm mà huyền bí. Nguyễn Phong lúc này lại chẳng có tâm trạng để quan sát cuốn sách trời, chỉ nhẹ giọng thì thào vài tiếng:

“Sách trời đã định sẵn, ma tộc tất bại vong! Không biết sẽ có bao nhiêu người phải chịu kiếp nạn này? Không biết, Thanh và đám trẻ bây giờ ra sao rồi?”

*****

“Sách trời đã mở, thời cơ cũng đến rồi. Đông à, cũng đã đến lúc thầy trò ta tham gia vào trận chiến này rồi!”

Tại một căn nhà nhỏ phía nam thành Đông Long, một ông lão râu tóc bạc trắng lặng yên nhìn lên cuốn sách trời huyền ảo. Trên gương mặt già nua chợt hiện lên một vẻ si mê khó hiểu, thế nhưng rất nhanh vẻ si mê ấy đã bị thay thế bằng sự dứt khoát và quyết đoán. Khẽ thở dài một tiếng, ông lão bình tĩnh dặn dò học trò của mình:

“Đông à, trước khi chiến đấu, có mấy lời sư phụ cần phải nhắc nhở con. Trận chiến này nguy hiểm vô cùng, chỉ sơ sẩy một chút cũng đã có thể mất mạng. Mà tính con vốn hiếu động, lại thêm con còn nhỏ tuổi suy nghĩ chưa chín chắn, thật khiến cho ta phải lo lắng! Thực lòng mà nói, ta không hề muốn cho con tham gia vào trận chiến này. Chẳng qua, kiếp nạn ma tộc đã là điều không thể tránh, con sớm muộn gì cũng sẽ phải đối mặt với lũ ma tộc đáng hận. Chi bằng ta sớm đưa con đi chiến đấu với lũ ma tộc, ít ra ta còn có thể bảo vệ con đến lúc con đã quen với chiến trận. Vậy nên, chút nữa khi tham gia chiến đấu, con nhớ phải theo sát ta đấy nhé.”

“Dạ, con biết rồi!”

Chủ nhóc lễ phép đáp lời sư phụ, trên vẻ mặt non nớt lúc này lại hiện lên sự nghiêm túc và cẩn thận hiếm thấy. Chỉ có điều, vẻ nghiêm túc ấy chẳng duy trì được lâu, ngay lúc ông lão còn chưa kịp phản ứng thì chủ nhóc đã điều khiển con rối lao vút đi:

“Sư phụ, người nói nhiều quá, con đi trước nhé!”

“Cái đứa nhóc này! Thật là...”

Ông lão tức đến độ thở không ra hơi, khuôn mặt già nua lại đỏ bừng lên vì lo lắng. Bực mình giậm chân trút con giận xuống mặt đất, ông lão vội vàng bay lên không đuổi theo chủ nhóc.

“Àm àm àm!”

Ông lão vừa rời đi không lâu thì căn nhà nhỏ đột nhiên vỡ tan. Từng con rối to lớn bước ra khỏi đồng đồ nát, phải có đến năm chục con rối là ít. Lũ rối ấy tựa như có lý trí, chẳng cần ai điều khiển vẫn nhanh chóng tập hợp thành đội hình chiến đấu rồi xông về phía đám ma quân.

“Kia là cái gì?”

Một tên đội trưởng trong đám ma quân chỉ về phía đám rối mà hỏi. Những tên ma binh dưới quyền chỉ huy của hắn đều ngo ngác nhìn nhau, chẳng tên nào có thể trả lời được câu hỏi của gã đội trưởng. Đúng lúc này, một tên ma binh chợt hét to:

“Đó là... Đó là lũ rối chiến đấu! Mau, chúng ta mau xếp thành đội hình phòng thủ. À đúng rồi, còn phải phát tín hiệu xin hỗ trợ nữa. Chi bằng trung đội chúng ta thì không thể chống lại được lũ rối đó đâu.”

“Này, chú mày nói lung tung gì thế? Bọn rối đấy đúng là to xác thật, nhưng chúng nó chỉ có hơn năm mươi đứa, còn chúng ta có đến gần hai trăm ma cơ mà. Quân số gấp bốn lần mà còn không thắng được lũ rối đó thì chẳng bằng chết đi cho rồi!”

Một gã ma binh đứng gần đó bật cười chế nhạo tên ma binh đang lo lắng kia. Ma tộc bọn chúng vốn tự xưng là dũng mãnh, dù có lấy ít đánh nhiều cũng không ngại, nói chi đến tình hình quân số chiếm ưu thế như hiện nay? Gã ma binh nhận ra lai lịch của đám rối tức thì ghen hờn, không biết phải làm cách nào để khuyên nhủ đám đồng đội này. Chẳng qua, gã cũng không phải kẻ nhút nhát. Nhìn đồng đội xung quanh hùng hục khí thế, gã cũng vững lòng chuẩn bị chiến đấu. Tên đội trưởng của trung đội ma binh này lập tức ra lệnh cho đám quân sĩ xếp thành đội hình tấn công, nhằm thẳng về phía đội ngũ rối mà xông tới.

Hai đội ngũ đâm thẳng vào nhau trong sự tĩnh lặng. Không có tiếng kêu la thê thảm, cũng không có tiếng hô xông trận hùng hục khí thế. Chỉ có máu đen như mực chảy thành dòng, chỉ có chân tay gãy nằm la liệt trên đường, và còn hàng đồng vũ khí nứt vỡ không thể nhận dạng. Trung đội ma quân với quân số lên đến hai trăm ma, thể mà khi đối mặt với đám rối lại trở nên yếu đuối đến lạ. Lốp vảy giáp cứng rắn mà đám ma binh vẫn tự hào nay bỗng mong manh quá, sừng nhọn gai nhọn trên thân thể chúng hình như cũng đã mòn hết rồi. Khó khăn lắm bọn chúng mới đánh gục được một con rối, thể nhưng khi nhìn lại chiến trường thì đám ma binh lại buồn bã nhận ra: đồng đội của chúng đã ngã gục gần hết rồi. Hơn hai trăm ma, một nửa trong số đó đã gục ngã! Vậy mà đội quân rối mới chỉ mất đi hai ba tên. Chênh lệch đến mức này, thật khiến cho đám ma phải khiếp sợ.

“Bụp!”

Một cột khói đen phóng thẳng lên trời rồi nổ tung. Đó là tín hiệu cầu viện! Gã đội trưởng đã buộc phải cầu viện. Mấy trung đội ma binh gần đó nhanh chóng phải quân đến tiếp viện, thể nhưng bất kể là tên ma nào khi nhìn thấy tình hình chiến đấu tại đây đều cảm thấy cõi lòng run rẩy một phen. Mãi tới khi quân số viện trợ lên đến hơn ngàn ma, tình hình chiến đấu mới trở nên cân bằng. Ma quân sử dụng chiến thuật quân số mà vây kín đám rối lại, lại vận dụng cả đội hình nhóm nhỏ liên tục di chuyển vị trí mới có thể giảm thiểu được thương vong. Đám rối tuy có sức mạnh đáng sợ, nhưng số lượng rất ít, lại thêm sự kém linh hoạt so với đám ma quân nên rốt cuộc cũng bị cầm chân.

Tình hình giằng co tưởng như sẽ kéo dài rất lâu, thể nhưng đúng lúc này, khắp thành Đông Long lại vang lên từng hồi tiếng hô chém giết xen lẫn những tiếng nổ vang trời. Từng đội ngũ nhân loại ẩn nấp đã lâu, nay chớp đúng thời cơ mới xung phong chiến đấu. Từng cứ điểm mà ma quân đã chiếm đóng lần lượt bị đẩy lùi, tin thất bại cũng liên tục truyền đến tai gã ma tướng. Sắc mặt gã ma tướng càng lúc càng thâm trầm, hai hốc mắt tối đen lại dường như bốc lên một ngọn lửa giận dữ. Hắn nhìn về phía người cha nuôi của Thanh, giọng điệu lạnh lùng xen lẫn vài phần giễu cợt:

“Hay, hay lắm, hay thật đấy! Phải công nhận là các ngươi đã bày ra kế hoạch rất hay, ẩn nấp chờ đợi cũng thật hay, hay đến mức ta muốn trở tay cũng không kịp! Chỉ có điều, như vậy thì đã sao? Mặc cho các ngươi có tính toán hay đến mấy đi chăng nữa, nhưng nếu thực lực không đủ thì cũng chẳng thay đổi được điều gì.”

Vừa dứt lời, gã ma tướng liền lấy ra một chiếc kèn lệnh đen tuyền, vận nguyên lực mà thổi chiếc kèn đó. Tiếng kèn chói tai vang vọng khắp thành Đông Long. Đám ma quân vừa nghe được tiếng kèn lệnh liền nhanh chóng rút khỏi cứ điểm. Từng nhánh ma quân cùng lui về khu vực phía bắc thành Đông Long, nghiêm chỉnh xếp hàng chờ đợi mệnh lệnh của gã ma tướng. Tuy rằng quân số đã tổn thất đến hai phần, gã ma tướng vẫn bình tĩnh chỉ huy đội quân ma binh bố trí trận hình. Cha nuôi của Thanh thấy vậy thì khẽ than nhẹ một tiếng, giọng nói già nua chầm chậm vang lên:

“Trận đại chiến này, cũng nên bắt đầu đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 206: Giao đấu.

“Gừ ràooooo”

Trên bầu trời thành Đông Long, một con luồng khổng lồ hung tợn rộng to. Con luồng luồng này vốn được hình thành bởi trận hình của đội ngũ ma quân, thân hình của nó phải dài đến hai mươi mét, khắp người phủ kín vảy tuyền một màu đen. Cái đầu khổng lồ lại mang hình dáng giống như đầu rắn, mỗi khi mở miệng đều lộ ra một đám răng nanh nhọn hoắt không khác gì mũi thương. Tiếng rống của nó dữ dội như một trận cuồng phong, cuốn theo một thứ hương vị hôi hám lan tràn khắp mọi ngõ ngách nơi kinh thành. Người dân bình thường vừa ngửi phải thứ mùi ấy liền hắt hơi sổ mũi liên tục, tầm mắt cũng dần trở nên mờ không rõ ràng. Mà những tu luyện giả sau khi ngửi phải thứ mùi này liền cảm thấy sống lưng lạnh buốt, tinh thần cũng sinh ra sự lo lắng khó yên.

“Sát khí hòa lẫn với ma khí, công dụng khác chế tu luyện giả nhân loại thật không nhỏ nha!”

Phía đông thành Đông Long, một ông lão râu tóc đỏ rực như lửa đang dẫn theo hơn một trăm người lao về phía cổng Bắc, vừa lúc thấy trận gió tanh hôi kia cuốn đến liền bật lên một tiếng cười nhạt khinh thường. Chỉ thấy chòm râu đỏ phất phơ trong gió đột nhiên dựng đứng cả lên, đôi mắt của ông lão trợn trừng đầy vẻ uy nghiêm và hung dữ. Hai tay ông lão thu lại bên hông, hòa nguyên lực nhanh chóng ngưng tụ lại trên thân thể lão, sau đó theo quyền của ông lão đánh ra mà bùng phát thành một trận mây lửa lướt nhanh về phía trước. Luồng khí hôi hám vừa gặp phải trận mây lửa này liền nhanh chóng tan rã, hóa thành từng sợi khói trắng bay lên trời.

“Ha ha, lão đầu đỏ, bao nhiêu năm không gặp mà lão vẫn kém cỏi như thế sao? Có mỗi một chút ma sát khí mà cũng phải dùng đến Hòa Vân Quyền, thật uống công mang danh chương môn một phái.”

Một trận gió lạnh cuốn theo từng bông tuyết trắng chậm rãi đuổi theo đám mây lửa. Tuyết trắng như bông vừa gặp hơi nóng liền tan ra thành nước, nhẹ nhàng tẩy rửa chút ma sát khí còn vương lại nơi góc đường, đồng thời cũng xoa dịu đi chút khốc nghiệt từ đám mây lửa còn lưu lại. Từ một con hẻm nhỏ bên đường, một người phụ nữ thân hình mảnh mai như tuyết từ tốn bước ra. Đi theo sau nàng là gần năm mươi tu luyện giả thân hình vạm vỡ, chẳng qua ánh mắt bọn họ khi nhìn về phía nàng đều mang theo vẻ kính nể sâu sắc. Tóc dài trắng tinh bồng bềnh phất phơ theo gió, ánh mắt trầm tĩnh nhưng lại mang theo một tia băng lạnh khẽ liếc về phía ông lão tóc đỏ. Ông lão kia vốn râu tóc đã đỏ, lúc này sắc mặt cũng đỏ bừng lên, không biết là do tức giận hay là còn lý do nào khác nữa. Lặng lặng nhìn về phía người phụ nữ kia một hồi lâu, rút cục ông lão tóc đỏ bực bội quay đi, hùng hục ra lệnh cho đám

đệ tử theo sau:

“Các ngươi mau bước nhanh lên, nếu còn chậm chạp nữa thì sẽ bỏ lỡ trận đại chiến quan trọng này đây.”

“Rõ, thưa chương môn!”

Hơn một trăm người đồng thanh hét to một tiếng đáp lời, bước chân cũng nhanh hơn vài phần. Áo đỏ phấp phới hòa vào nhau, như một đám mây lửa nóng rực lướt nhanh về phía con măng xà. Đúng lúc này, một tiếng bước chân nặng nề vang lên thu hút sự chú ý của mọi người. Chỉ thấy một bóng hình không lồ mà nhanh nhẹn lao vút đi trên đoạn đường rộng, thân hình to lớn ma sát vào không khí phát ra từng tiếng vun vút chói tai, mơ hồ còn xen lẫn một tiếng cười trong trẻo của thiếu niên. Mãi đuổi theo sát bóng hình kia là một ông lão râu tóc bạc trắng, toàn thân được bao bọc trong lớp áo bào rộng thùng thình nhưng vẫn để lộ ra từng đường nét gầy gò đơn bạc. Ông lão kia liếc mắt nhìn qua hai đội ngũ nọ, thân nhiên chấp tay chào một tiếng rồi lại lao vút đi:

“Chương môn Hỏa Vân, chương môn Tuyết Sơn, đã già cả rồi mà vẫn còn giận dữ nhau như đám thanh niên kia sao? Mà thôi, lão đây còn có việc trong người, không tiện nói nhiều với hai người nữa, hẹn gặp lại trong chiến trường.”

Tiếng cười thân nhiên lại xen lẫn vài phần tinh quái vang vọng khắp con đường, khiến cho sắc mặt của hai vị chương môn cùng lúc biến đổi. Ông lão râu đỏ không kìm được mà tức giận quát to, chẳng qua ánh mắt lão lại nhìn về phía người phụ nữ tóc trắng như tuyết kia mang theo vài phần chờ mong:

“Lão rồi gỗ, chờ ngày sau gặp lại ta nhất định đốt sạch đám rồi của lão.”

Chương môn phái Tuyết Sơn gương mặt vẫn bình thản như thường, thế nhưng nét băng lạnh trong mắt lại có phần bối rối. Chỉ thấy nàng quay mặt đi không nhìn về phía ông lão râu đỏ kia nữa, lãnh đạm ra lệnh cho đệ tử tăng tốc tiến lên. Ông lão râu đỏ thấy vậy cũng vội vàng tiến lên, trên mặt hiện rõ vẻ sốt ruột, chẳng qua là sốt ruột vì điều gì thì chính lão cũng không biết.

Từ khắp mọi ngả đường trong thành Đông Long, từng đoàn người vội vã đổ về phía cổng Bắc. Con đường luồng màu đen trên bầu trời lặng yên nhìn đám người kia từ từ tụ tập lại, trong ánh mắt hung tợn chẳng có lấy một phần lo lắng, chỉ có nét ngạo nghễ khinh thường. Đợi cho tất cả những đội ngũ tu luyện giả đã hội hợp lại cùng một chỗ, con đường luồng mới vuron cổ rỗng to một tiếng. Tiếng rỗng ấy tựa như đang thúc giục, muốn hỏi xem đám tu luyện giả đã chuẩn bị xong chưa để bắt đầu trận chiến. Âm thanh thể hiện rõ sự coi thường khiến cho đám tu luyện giả không khỏi tức giận. Đúng lúc này, một tiếng chuông trời đột nhiên ngân vang. Tiếng chuông chậm rãi du dương, mang theo ý niệm thanh tịnh khó tả. Những tu luyện giả mới vừa rồi còn xúc động phần nộ thì giờ khắc này đều đã bình tâm lại, tinh thần cũng đạt đến trạng thái tập trung tối đa chuẩn bị cho trận chiến sắp tới.

“Ha ha, đại chiến như thế này, sao có thể thiếu ta được?”

Một tiếng cười tràn ngập hứng thú bỗng nhiên vang lên. Giữa không trung chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một bóng người, chính là lão Ngô! Trên nét mặt lão Ngô vẫn còn mang theo ý cười, chẳng qua trong ánh mắt khi nhìn về phía ma quân lại không giấu được vẻ căm hận sâu sắc. Con đường luồng lúc này cũng đã dựng thẳng người, ánh mắt hung tợn đã trở nên nghiêm túc và cân trọng hơn nhiều. Bất chợt, con đường luồng mở miệng phát ra tiếng người, là tiếng của gã ma tướng:

“Thật không ngờ, hai mươi năm không gặp, ngươi cũng đã đạt đến một bước này rồi?”

“Đúng vậy, hai mươi năm không gặp, ngươi cũng đã mạnh hơn xưa nhiều? Thế nào, vết thương năm đó ta lưu lại trên lưng ngươi giờ còn đau nhức nữa không?”

“Ha ha, cảm ơn ngươi đã quan tâm hỏi thăm, nhờ phúc ngươi mà ta khó có được một đêm ngủ yên giấc đây. Tiện đây ta còn muốn hỏi thăm, vết thương trước ngực ngươi giờ thế nào rồi?”

“Ha ha, vết thương ấy tốt lắm, ít nhất ta còn có được đêm an giấc.”

Lời này vừa dứt, cả hai bên bỗng nhiên bật cười, thế nhưng người bên dưới đều nghe rõ mồn một thứ sát ý hòa lẫn trong tiếng cười của bọn họ. Tiếng cười vừa dứt, lão Ngô liền quay người chấp tay nói với cha nuôi của Thanh:

“Sư bá, người vẫn khỏe chứ?”

“Ừ, ta vẫn khỏe. Vậy còn trò thì sao?”

“Cảm ơn sư bá đã hỏi thăm, học trò vẫn còn khỏe mạnh lắm.”

“Vẫn còn, vẫn còn! Ta xem chí hướng của trò nay đã không bằng xưa rồi. Thôi, thôi, chúng ta đừng nên bàn chuyện riêng nữa, trận chiến này ta còn phải nhờ trò một phen đây.”

“Dạ, học trò đã hiểu.”

Chỉ thấy thân hình lão Ngô bỗng tan biến theo gió, đến khi nhìn lại thì lão đã đứng tại trung tâm vàng trắng sáng. Một tay lão chậm rãi nắm lấy thứ ánh sáng quen thuộc mà xa lạ này, tay còn lại vững vàng chỉ về cuốn sách trời, ngón tay không ngừng biến hóa thành từng loại thủ ấn huyền ảo.

“Vô Nhân, đã hai mươi năm rồi, trận chiến của chúng ta cũng nên kết thúc mà thôi!”

“Được, người đã nói vậy thì chúng ta cũng nên dứt khoát một lần đi thôi.”

Lời ấy vừa ngưng, cả hai người đồng loạt ra tay. Chỉ thấy từng đội ma quân theo sự chỉ huy của gã ma tướng mà di chuyển theo những phương vị bí hiểm. Ma sát khí trong trận hình của bọn chúng cuộn cuộn bốc lên, ngưng tụ lại trên mình con thường luồng khổng lồ. Thân hình khổng lồ của con thường luồng chợt động, móng vuốt thô bạo đập về phía cuốn sách trời, dường như muốn dùng một trào này mà xé tan trận hình của phe nhân loại. Đối diện với đòn công kích cuồng bạo của đối phương, bàn tay đang bắt ấn của lão Ngô bất chợt ngừng lại. Đầu ngón tay cái chạm vào đầu ngón giữa, ba ngón tay còn lại dựng thẳng chỉ về phía con thường luồng. Trên cuốn sách trời đột nhiên hiện ra một vòng sáng sao rực rỡ, ánh sao bằng bạc tựa như từng ngọn ngọn thương đâm thẳng về phía con quái vật dữ tợn.

“Choang!”

Móng vuốt va chạm với ánh sao lại phát ra từng chuỗi thanh âm lạnh lạnh như tiếng binh khí giao tranh. Chỉ thấy trên tầng vẩy giáp đen tuyền nơi móng vuốt chốc chốc lại lóe lên từng chùm hoa lửa, mà móng vuốt chịu sự công kích liên tục lại trĩu trĩu chỉ có thể nhích lên từng chút. Con thường luồng khổng lồ thấy vậy thì há rộng mồm phun ra một luồng ma sát khí đặc quánh. Ma sát khí vừa bám lên móng vuốt liền hình thành một tầng bảo hộ thăm thẳm, ánh sao rơi vào trong ma sát khí liên tục bị bào mòn rồi tan biến. Móng vuốt không còn bị ngăn cản nữa liền gia tốc đánh về phía cuốn sách trời, âm thanh ma sát “u u” chói tai vang lên tựa như muốn xé rách màng nhĩ người nghe. Đúng lúc này, vòng sáng trong cuốn sách trời đột nhiên xoay tròn, hóa thành một bánh xe bạc khổng lồ đập thẳng về phía móng vuốt. Chỉ vừa va chạm, cả móng vuốt và bánh xe bạc đã nhanh chóng tách ra. Một đòn đầu tiên này, cả hai bên lực lượng ngang nhau, chẳng bên nào chiếm được lợi thế.

Thường luồng lại động, sách trời cũng chuyển, chuẩn bị giao đấu lần thứ hai. Chẳng qua, không một ai nhận ra được, một đôi mắt đang lảng lảng nhìn về phía trận giao chiến nọ, bình thần chờ đợi một thời cơ.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 207: Ma sứ!

“Bẩm sứ giả, Ma Vân Tuyệt Sát Trận đã chuẩn bị xong rồi!”

“Ồ, vậy à. Nếu ta không nhầm thì người là Âm, thanh niên ưu tú nhất của tộc Âm Dạ đúng không? Lần này người làm việc khá lắm, chờ khi chiến thắng trở về ta nhất định sẽ tiến cử người với cấp trên. Cố gắng mà phát huy nhé.”

Vừa nghe được lời này, trong ánh mắt lạnh đậm của Âm đột nhiên xuất hiện vẻ mừng rỡ và kích động khó tả. Vội vàng chấp tay khom người làm lễ với sứ giả ma tộc, Âm cẩn thận nói ra lời cảm ơn:

“Cảm ơn sứ giả đã cất nhắc, thuộc hạ nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của sứ giả.”

“Tốt lắm, tốt lắm! Thôi, cũng đến lúc thực hiện bước tiếp theo rồi! Người mau đi đi, đừng nên để lỡ thời cơ.”

“Thuộc hạ đã hiểu, xin ma sứ cứ yên tâm.”

Dứt lời, Âm liền xoay người rời đi. Trên khuôn mặt Âm lúc này lộ rõ vẻ quyết tâm vô cùng, hẳn đã chờ đợi cơ hội này không biết bao nhiêu lâu rồi! Lần này dù có phải cố gắng đến mức nào hẳn cũng quyết không để cơ hội quý giá ấy vuột mất. Nhất định, nhất định! Âm tự nhủ lòng mình như vậy.

“Ồ?”

Một tia sáng vàng mờ nhạt bất chợt lóe lên trong căn phòng tối tăm rồi biến mất ngay lập tức. Chẳng qua, khoảnh khắc ngắn ngủi ấy lại không thoát được ánh mắt sắc bén của tên sứ giả ma tộc. Kinh ngạc nhìn bóng lưng Âm dần dần rời xa, trong ánh mắt gã ma sứ thoáng hiện lên nét đắn đo khó hiểu. Chỉ có điều thanh âm và chạm mãnh liệt của trận đại chiến đã lại tiếp tục vang lên khiến cho gã không có nhiều thời gian để suy nghĩ. Khẽ lắc đầu xếp chuyện kỳ lạ vừa rồi sang một bên, gã sứ giả nhẹ nhàng hóa thành một cái bóng mờ bay vào tầng mây đen trên trời.

*****

“Rítttt gào!!!”

Thân hình khổng lồ của con thường luồng bất chợt phóng thẳng về phía cuốn sách trời, cái miệng đen ngòm há rộng hết cỡ mà gào thét lên những thanh âm chói tai. Tầng tầng lớp lớp sóng âm thanh rung động cùng lúc với biên độ cao khiến cho đất trời cũng phải rạn nứt. Cuốn sách trời nào chịu kém cạnh, ngay lập tức tung ra đòn phản kích. Trang sách lật mở liên tục phát ra âm thanh bình bình đều đặn như tiếng đọc sách, mượn sức mạnh văn hiến ngàn năm để khuất phục sự hoang dã bạo ngược của con quái vật. Dân chúng trong thành Đông Long nghe được tiếng đọc sách ấy liền cất giọng ngâm nga theo, chẳng phân biệt là kẻ trí sĩ hay người nông phu, chẳng ngại ngần ranh giới giàu nghèo, chẳng chia cách là nam hay nữ. Nền văn hiến của một dân tộc nào có quên chi những điều ấy!

Tiếng đọc sách càng lúc càng vang vọng, thanh âm kéo dài mà hùng hồn tựa như tiếng vọng của đất trời. Đối mặt với thứ thanh âm chính trực như lẽ tự

nhiên ấy, tiếng gào rít hoang dại của con quái vật thật chẳng đáng kể. Một đòn công kích bị vô hiệu, con thường luồng lại chuyển sang phương thức tấn công khác. Từng trận ma sát khí từ trong khoang miệng rộng và hai lỗ mũi của con thường luồng không ngừng phun ra, chậm rãi ăn mòn ánh sáng tỏa ra từ cuốn sách trời. Một mảnh sáng bạc che chắn phía trước cuốn sách trời đã bị con thường luồng dùng phương thức này phá tan, cuốn sách trời đã sắp sửa bại lộ trước sự phá hoại của con quái vật.

Tiếng đọc sách dần lắng, nhưng không phải là biến mất hoàn toàn trước sự chèn ép bạo lực của con quái vật, mà là bình tĩnh chuẩn bị để phản kích lại ách áp bức ấy. Đúng lúc này, cuốn sách trời đột nhiên phát sáng. Ánh sáng bạc nhanh chóng tụ lại cùng một chỗ, hòa chung với thanh âm ngâm xướng hùng hồn mà hình thành nên một khối cầu khổng lồ. Khối cầu vội vã thu nhỏ, càng lúc càng ngưng tụ, sau cùng hóa thành một điểm sáng bạc nho nhỏ bắn thẳng về phía cái miệng đen ngòm của con thường luồng. Một điểm sáng bạc nhỏ nhoi ấy thế nhưng lại dễ dàng xé rách từng trận ma sát khí hôi hám do con thường luồng phun ra, sau đó liền chui tọt vào trong miệng con quái vật.

Cặp mắt đen thăm thẳm của con quái vật nhất thời trợn trừng, cái miệng rộng không ngừng phun ra từng trận ma sát khí, cố gắng để khắc viên cầu bạc kia ra ngoài. Thế nhưng bất kể nó có cố gắng cách nào, viên cầu nho nhỏ ấy vẫn chậm rãi chui sâu vào trong cuống họng của con quái vật. Ánh sáng bạc le lói xuyên thấu qua lớp da thô dày, xuyên thấu qua tầng vảy đen chặt chẽ, càng lúc càng nhiều. Thế rồi viên cầu bạc bùng nổ. Tiếng nổ không vang dội, cũng không trầm đục, mà chỉ thoảng vắng vắng như gần như xa. Thân thể khổng lồ của con quái vật bỗng co giật từng hồi, cái miệng rộng đen ngòm liên tục găm rú lên từng tràng âm thanh thảm thiết.

“Bụp!”

Cặp mắt của con thường luồng vốn đã trợn to hết cỡ, lúc này lại bất chợt vỡ tan. Lầy dôi mắt làm điểm bắt đầu, cả một khúc đầu của con thường luồng cứ thế mà sụp đổ, vỡ tan thành vô số mảnh. Khối đen hôi hám không ngừng phun ra thành vòi, thân thể to lớn không toàn vẹn của con thường luồng đột nhiên rơi thẳng xuống mặt đất, khiến cho cả tòa thành Đông Long cũng phải chấn động một phen.

“Ồ, con quái vật ấy bị giết rồi sao?”

“Thế chẳng nhẽ lại là giả? Đầu nó chả nổ tung rồi còn gì nữa.”

“Vậy chẳng phải là chúng ta thắng rồi à?”

“Sao có chuyện dễ dàng thế được, đám ma tộc này sống dai lắm.”

“Này, đừng có nói lung tung nữa, mau tập trung quan sát đi kìa!”

Tiếng nghị luận xôn xao vang lên trong trận hình phe nhân loại. Vài người còn trẻ tuổi vui vẻ hồ hào như thể đã thắng trận đến nơi, lại có người già dặn hơn mang theo ánh mắt nghi hoặc mà nhìn chăm chăm về phía xác con thường luồng. Bất chợt, một thanh âm ma sát trầm trọng vang lên khiến đám tu luyện giả còn trẻ tuổi đều im lặng lại. Thân hình không đầu của con quái vật đột nhiên cử động, chậm chậm dựng thẳng mình lên như thể đang nhìn về phía đám tu luyện giả. Ma sát khí đen ngòm hôi hám một lần nữa tụ lại trên thân thể con thường luồng. Từ miệng vết thương trên cổ con quái vật, một cái đầu còn to hơn trước nhanh chóng mọc ra. Sau một hồi giằng co khó khăn, rút cuộc cái đầu ấy tách ra làm đôi, hóa thành hai cái đầu dử tợn vô cùng.

“Gràoooooooo!”

Rống to một tiếng thị uy với đám tu luyện giả, con thường luồng lại chuyển mình bay lên không trung, một lần nữa tấn công về phía cuốn sách trời. Cái đầu bên trái của con thường luồng đột nhiên vươn về phía tầng mây đen, há rộng mồm mà hút lấy từng trận ma sát khí. Cái đầu bên phải lại khẽ đảo một vòng, phun ra một luồng ma sát khí đậm đặc vô cùng. Nguyên tố tự nhiên vừa chạm phải luồng ma sát khí ấy liền biến chất, hóa thành một thứ nguyên tố không có bất cứ thuộc tính gì, sau đó lại nhanh chóng chuyển đổi thành ma sát khí đen ngòm. Chỉ trong chớp mắt, nguyên tố trong phạm vi hai mươi mét xung quanh con quái vật đã hoàn toàn bị biến đổi thành ma sát khí, mà con quái vật vùng vẫy giữa một bể ma sát khí ấy lại càng thêm linh hoạt và uy mãnh.

Sắc mặt lão Ngô lúc này đã trở nên thận trọng vô cùng, ánh mắt sắc bén chỉ nhìn chăm chăm vào trận ma sát khí xung quanh thân thể con quái vật. Đôi tay lão chuyển động càng lúc càng nhanh, liên tục biến đổi thành những thủ ấn phức tạp. Xung quanh lão Ngô, những vì sao tỏa sáng rực rỡ, ánh sáng bạc thậm chí còn chói mắt hơn cả ánh nắng chói chang của ngày hè. Ánh sáng bạc phác lên cuốn sách trời từng đường nét mơ hồ, tổ hợp lại thành một đồ án lạ thường. Từng đường nét phức tạp chậm chậm trở nên rõ ràng, đồ án nọ cũng càng lúc càng chân thực, sau cùng như sống lại từ trong trang sách.

“Rúuuuu!”

Một con cá khổng lồ toàn thân mang màu trắng bạc nhẹ nhàng quẫy đưa bơi ra khỏi cuốn sách trời. Chín cái vây dài dọc theo sống lưng của con cá đồng loạt lay động. Thân hình đồ sộ ấy thoắt chốc đã thoát khỏi lực cản của không khí, lao thẳng vào trong bể ma sát khí đen thăm thẳm. Chỉ thấy sắc bạc tinh khiết trên mình cá dần bị nhiễm một thứ sắc đen ô uế, mà lớp ma sát khí xung quanh con cá lại trở nên mờ nhạt dần.

“Róngggggg!”

Con thường luồng giận dữ rống lên một tiếng to, cái đầu đang phun ra ma sát khí lập tức chuyển hướng đón thẳng về phía con cá bạc. Thế nhưng, cú đón đáng sợ của con thường luồng lại chỉ có thể cản vào không khí, mà thân hình của con cá bạc chẳng biết đã trôn vào trong lớp ma sát khí tự bao giờ. Bể ma sát khí đậm đặc quanh thân con thường luồng nhanh chóng trở nên mờ nhạt. Nguồn cung cấp ma sát khí vốn dồi dào như suối lúc này cũng trì trệ tắc nghẽn, không cách nào bổ sung kịp thời cho bể ma sát khí. Con thường luồng tức tối quấy mình thật mạnh khiến cho bể ma sát khí chao đảo sục sôi, cái đuôi khổng lồ càng quét thêm một vòng khắp bể ma sát khí, rút cục cũng đánh bật được con cá bạc ra ngoài.

Thân hình cá bạc lúc này đã chuyển hoàn toàn thành màu đen như mực, thể tích cũng tăng thêm mấy phần, công kênh to lớn mà lại vẫn có thể trôi nổi được trong không trung. Cặp mắt luôn nhắm chặt của con cá bất chợt mở ra, nhìn thẳng về phía vầng trăng sáng treo giữa trời. Lão Ngô thấy vậy liền

chấp tay làm lễ với con cá, thế rồi lại biến đổi thủ ấn điều động ánh sáng bạc chiếu vào đôi mắt đang mở to kia. Vừa tiếp xúc với luồng ánh sáng bạc ấy, thân thể đen tuyền của con cá bạc lập tức bốc hơi, trở nên mờ nhạt dần rồi tan biến. Toàn bộ số ma khí đã bị nó nuốt vào cũng tan biến theo, khiến cho bề ma khí quanh thân thường luồng đột nhiên thiếu hụt đi một lượng lớn ma khí. Lớp khói đen còn lại cũng đã mất đi tác dụng đồng hóa nguyên tố tự nhiên, đòn công kích của con thường luồng lại một lần nữa thất bại.

“Vô Nhân, ngươi làm việc thật chậm chạp quá đấy. Cuối cùng vẫn phải đến lượt ta ra tay mà!”

Một tiếng than thờ bắt chợt vọng lại từ trong tầng mây đen. Vừa nghe được thanh âm ấy, trong đôi mắt sâu thẳm u tối của con thường luồng đột nhiên lóe lên một tia giận dữ. Mà bên phe nhân loại, sắc mặt của những người dẫn đầu cũng biến đổi đột ngột, tràn ngập một vẻ lo lắng. Lão Ngô nghe thấy thanh âm ấy thì không khỏi nhắm mắt thở dài một tiếng, chậm chậm lắc đầu mà than:

“Ma tộc các ngươi chuẩn bị cũng thật kỹ lưỡng đấy, không ngờ lại điều động đến hai tên ma tướng cấp bậc Lưỡng Nghi tham dự vào kế hoạch này!”

“Không, ngươi sai rồi! Ta không phải ma tướng, ta là ma sứ!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 208: Cấm thư.

“Hừ, ma sứ! Ma tộc các ngươi khá lắm, lại điều hấn một tên ma sứ tới đây. Không biết trong mười vị ma sứ của ma tộc có bao nhiêu vị xuất kích trong chiến dịch này? Không biết đệ nhất sứ giả của ma tộc là Ma Nhân sứ giả có tham gia vào chiến dịch này hay không?”

Lão Ngô vừa nghe thấy hai từ “ma sứ” liền không kìm chế nổi tâm tình, bộ dáng ung dung thường ngày đã hoàn toàn bị thay thế bởi vẻ giận dữ và căm hận. Khó nhọc lắm lắm mới nói ra lời, chỉ có điều thanh âm của lão lại khàn khàn khô khốc, tựa như nơi cõi lòng nào đang bị một ngọn lửa thù hận thiêu đốt đến cuồng. Tên ma sứ ẩn trong đám mây đen cảm nhận được sự hận thù ấy lại chỉ cười nhạt vài tiếng, tỏ vẻ khinh khinh mà đáp lời:

“Vô Nhân nói không sai, đám nhân loại các ngươi đứng chỉ là một lũ to mồm. Chuyện của ma tộc ta nào đã đến phiên ngươi lo, mà tên của đệ nhất sứ giả cũng không đến lượt ngươi gọi! Chẳng qua là một tên tu luyện giả cấp bậc Lưỡng Nghi mà cũng dám mạnh miệng đến thế sao?”

“Ha ha ha, ha ha ha. Ngươi nói đúng lắm, ta chẳng qua là một tu luyện giả cấp bậc Lưỡng Nghi, cấp bậc Lưỡng Nghi mà thôi! Thế nhưng, ngươi là cái thá gì?”

Lão Ngô giận quá hóa cười, tiếng cười khàn khàn giận dữ lại mang theo mấy phần chua chát. Thế rồi, lão chợt quát to một tiếng, thanh âm dồn dập như sóng vỗ thẳng lên trời. Hàng ngàn ánh sao sáng cùng lúc rung động theo tiếng quát ấy, điên cuồng ngưng tụ lại thành một cột sáng chọc trời, đâm thẳng vào trong đám mây đen. Lão Ngô gồng mình ôm lấy trụ ánh sáng khổng lồ, dùng hết sức bình sinh mà khuấy tung đám mây đen treo giữa trời. Thế nhưng mặc cho cột sáng bạc thả sức tung hoành, mây đen lại vẫn dai dẳng mãi không tan. Từ trong đám mây tối tăm ấy lại truyền ra tiếng cười của gã ma sứ, thanh âm vang vọng như gần như xa mang theo sự khinh thường rõ ràng mà châm chọc lão Ngô:

“Chỉ bằng trình độ này của ngươi mà cũng dám khiêu khích đệ nhất sứ giả của ma tộc sao, thật đúng là một tên ngu ngốc!”

Thế nhưng lời ấy còn chưa nói hết đã bị chặn ngang. Cột sáng bạc đang đứng mãnh chiến đấu trong đám mây đen đột nhiên phát sinh biến hóa. Giữa muôn vàn tia sáng bạc lại bất ngờ le lói một tia sáng vàng rực như lửa. Mây đen vừa chạm vào tia sáng ấy liền tan rã, rút cục để lộ ra một cái bóng mờ ảo. Lão Ngô thấy vậy chỉ cười nhạt, chẳng qua đòn công kích của lão lúc này lại càng thêm mãnh liệt. Cột sáng bạc xé toang màn không khí, mang theo khí thế lật núi lấp sông mà bổ về phía cái bóng mờ. Thế tới của đòn này thật quá mạnh mẽ khiến cho tên ma sứ cũng phải né tránh, thế nhưng mặc cho hấn dùng thân pháp ảo diệu đến mức nào cũng không sao né được một chiêu ấy. Cẩn rằng ngưng tụ ma khí, tên sứ giả ma tộc quyết định liều mạng chống đỡ chiêu này. Chẳng qua hấn cũng biết rõ, dù có đỡ được một đòn này thì hấn cũng phải mất đi sức chiến đấu trong một khoảng thời gian ngắn, mà hậu quả của việc ấy thì thật khó lường.

“Choang!”

Đúng lúc này, một bộ móng vuốt cứng rắn phủ đầy ma khí đột nhiên xuất hiện, chặn đứng cột sáng khổng lồ. Con thường luồng vốn yên tĩnh quan sát từ nãy đến giờ rút cục cũng ra tay giải cứu đồng bọn. Cái bóng mờ nọ vừa thoát hiểm liền lập tức lặn vào trong biển mây đen, nháy mắt đã không thấy hình bóng đâu nữa. Mây đen vẫn vũ trên bầu trời lại một lần nữa chuyển động, tầng mây rộng lớn nhanh chóng co rút lại. Ma khí vốn tản mạn lúc này lại liền kết chặt chẽ với nhau, không ngừng tỏa ra một thứ uy thế tàn ác mang đầy tính hủy diệt.

“Uỳnh!”

Bề ma khí đã hóa thành một dòng sông đen tuyền vắt ngang bầu trời thành Đông Long. Trên mặt sông thì thoảng lại dâng lên từng con sóng cao chót vót chẳng khác nào lưỡi của loài quái vật đáng sợ muốn nuốt chửng thế giới này. Đúng lúc này, con sông chợt động, dòng nước đen cũng vì thế mà sóng sánh khiến cho những con sóng càng cuộn trào dữ dội. Một con sóng dữ lạc khỏi dòng sông mà phủ xuống thành Đông Long, quét ngang qua một khu phố dài khiến cho toàn bộ kiến trúc nơi đây đều sụp đổ. Cả một con phố phồn hoa như thế lúc này chỉ còn lại từng vệt nước đen xen lẫn với gạch đá ngổn ngang. Cảnh vật sầm uất mới hôm qua nay đã hóa thành tiêu điều vụn vỡ, thật khiến người ta phải đau lòng.

Sắc mặt lão Ngô biến hóa mấy lần, rút cục cũng bình tĩnh trở lại, lý trí cuối cùng đã chiến thắng sự hận thù trong lòng lão. Theo sự điều khiển của lão, cột sáng khổng lồ vững vàng chiếu thẳng xuống con phố đỏ nát. Ánh sáng chói mắt mang theo khả năng thanh lọc mạnh mẽ, chậm rãi hóa giải những giọt ma khí còn sót lại trên con đường. Ma khí đen tuyền vội vã bốc hơi, gãy dựa lao nhanh về phía con sông đang lơ lửng giữa trời. Thế nhưng cột sáng trong tay lão Ngô lúc này lại đột ngột nở bung, ánh sáng hai màu bạc và vàng tức khắc quét khắp thành Đông Long một lượt. Khói đen kia vừa chạm vào ánh sáng liền tan biến, mà con sông ma khí lại chẳng chịu chút ảnh hưởng nào. Chờ khi đám khói đen đã hoàn toàn biến mất, ánh sáng rực rỡ mới tắt dần, ngưng tụ lại trên cuốn sách trời. Thở dài một tiếng, lão Ngô bình tĩnh nhìn hai đối thủ đang nhắm nhe chuẩn bị tấn công, trong ánh mắt chẳng biết từ lúc nào đã mang theo vài phần quyết đoán và hy vọng: chỉ hy vọng lão bạn già kia có thể ra tay kịp thời.

*****

Chậm rãi đặt bút ngọc xuống bàn, Vũ Ngôn bình tĩnh thở ra một hơi thật dài. Cuối cùng ông cũng hoàn tất khâu chuẩn bị, thắng lợi tưởng như đã nắm trong tay, thế nhưng trên sắc mặt của người thầy đồ này lại chẳng có lấy một tia vui mừng. Chỉ thấy ông khẽ phất tay áo một cái, một con gió thoảng qua trong căn phòng thổi tung toàn bộ những bức thư pháp đặt trên mặt bàn. Tất cả là năm trăm bức thư pháp, mỗi một bức đều được viết trên một chất giấy khác nhau, được viết bằng một chất mực khác nhau. Càng đáng kinh ngạc hơn chính là mỗi một bức thư pháp đều được viết theo một kiểu nét chữ đặc biệt, thật đúng là kỳ công vô cùng. Vũ Ngôn cẩn thận quan sát từng bức thư pháp, sau khi đã kiểm tra toàn bộ năm trăm bức thì ông mới thoáng gạt đầu tó ý hài lòng.

Chấp hai bàn tay lại tạo thành từng thủ ấn, Vũ Ngôn bình tĩnh điều khiển từng bức thư pháp sắp xếp theo một thứ tự kỳ lạ đầy huyền bí. Từng nét chữ trên mỗi bức thư pháp như sống lại, hòa tan vào nhau tạo thành một chỉnh thể đặc biệt vô cùng. Một thanh âm dường như không tồn tại trong thế giới này bất chợt vang lên, chỉnh thể đặc biệt đang lơ lửng giữa không trung cũng nhanh chóng biến đổi, hóa thành một ký tự vô cùng xa lạ mà cũng rất quen thuộc. Vũ Ngôn lại quát to một tiếng, thanh âm vang vọng như tiếng chuông nhưng lại không vượt ra khỏi phạm vi mười mét xung quanh ký tự nọ. Nguyên lực trong cơ thể ông cũng theo tiếng quát ấy mà dồn vào trong ký tự, chỉ thấy ký tự nhanh chóng biến lớn rồi tan biến vào trong thế giới này.

*****

“Vun vút!”

Con thường luồng chợt quấy mình quất đuôi về phía cuốn sách trời, cái đuôi thô cứng đầy góc cạnh ma sát với không khí phát ra thanh âm vun vút ghê người. Mà từ trong dòng sông ma khí lúc này lại tuôn ra một con mura tên ngọc trời. Những mũi tên đen nhánh ào ạt đổ xuống trận hình phe nhân loại, lấy số lượng áp đảo cùng khả năng ăn mòn đáng sợ mà đục thủng từng trận hình nhỏ. Phe nhân loại tử thương vô số, thế nhưng bọn họ phản công lại càng thêm quyết liệt. Hàng ngàn trận hình nhỏ lấy cuốn sách trời làm trung tâm, đều đặn tung ra từng đòn công kích mãnh liệt tạo thành một tổ hợp công thủ toàn diện. Một áng mây lửa đỏ rực bất chợt lướt qua mình con thường luồng, dễ dàng bóc đi một mảng vảy lớn trên thân nó. Một đóa sen tuyết trong suốt lạnh băng phiêu du giữa dòng nước đen tuyền, chậm chậm đóng băng từng con sóng dữ đang nhắm nhe nuốt chửng đóa sen ấy. Một con rối gỗ, một mũi thương bạc, một chiếc chày đá, một...

“Choang!”

Cái đuôi khổng lồ của con thường luồng đập mạnh lên cuốn sách trời. Vàng sáng bảo vệ xung quanh cuốn sách chợt vỡ tan thành muôn vàn mảnh sáng bạc. Hình ảnh cuốn sáng vốn do hàng ngàn ánh sao kiến tạo thành, lúc này lại thoáng run rẩy một phen, tưởng như sắp sụp đổ đến nơi. Đúng lúc ấy, một cái xoáy nước đen ngòm bất chợt ập lên cuốn sách, chậm rãi vận nát cuốn sách thành tro bụi.

“Hự!”

Lão Ngô khẽ than một tiếng, khuôn mặt già nua bất chợt đỏ ửng lên, bên khóe môi đã rỉ ra một dòng máu tươi đỏ thắm. Còn không đợi cho lão kịp điều hòa khí huyết của bản thân, cái xoáy nước đen ngòm kia đã lại hung hăng cuốn tới. Trên khuôn mặt lão thoáng hiện lên một chút tức giận, thế nhưng ánh mắt già nua lại vẫn bình thản nhìn thẳng vào tử vong. Bích Ngọc à, ta đến gặp nàng đây!

“Lão Ngô, cẩn thận!”

Một tiếng hét vang chợt cắt ngang dòng suy nghĩ từ vong trong lòng lão Ngô. Hoàng lễ sinh đang chiến đấu với một tên ma tộc lúc này cũng bỏ mặc đối thủ của mình, đạp gió phi nhanh đến chắn trước mặt người bạn già. Nguyên lực toàn thân bốc lên ngàn ngút, Hoàng lễ sinh dùng hết sức bình sinh mà tung ra một đòn mạnh nhất đánh thẳng về phía cái xoáy nước tối tăm nọ. Xoáy nước va chạm với đòn công kích của Hoàng lễ sinh liền tan rã, hóa thành từng dòng ma khí bốc lên trời. Hoàng lễ sinh xoay người lại nhìn lão Ngô, khóe miệng thoáng mỉm cười. Chẳng qua ngay lúc môi lão nhếch lên, máu tươi đã không kìm được mà trào ra thành dòng.

“Lão Hoàng, thực lực lão không đủ, tội gì phải làm như thế?”

Lão Ngô vội vàng đỡ lấy Hoàng lễ sinh hạ xuống mặt đất. Về mặt lão Hoàng thoáng hiện lên chút hoài niệm, thều thào mà nói:

“Lão Ngô, còn nhớ năm đó anh em chúng ta kết nghĩa một phen đã từng lập lời thề như thế nào không? Dù có phải xả thân mình cũng nhất quyết bảo vệ cho anh em! Lần này xem ra ta đã thực hiện được lời thề ấy rồi, đến lúc xuống dưới đó có gặp lại những người kia cũng không phải xấu hổ.”

“Không! Lão cứ yên tâm, số lão vốn thọ lâu, giờ này chưa chết được đâu.”

Lão Ngô gấp gấp động viên Hoàng lễ sinh, một tay lại vội vàng lần tìm trong ngực áo, cuối cùng lấy ra một cái lọ ngọc sáng bóng. Vừa mở nắp lọ ngọc dốc thuốc vào miệng lão Hoàng, lão Ngô vừa vận nguyên lực truyền vào thân thể người bạn già này giúp dẫn dắt hiệu lực của thuốc. Lão Hoàng dường như không muốn nhận sự giúp đỡ từ lão Ngô, thế nhưng thân thể lão hiện giờ lại yếu đuối vô cùng, không cách nào gãy dựa được. Đúng lúc này, một cái

móng vuốt khổng lồ lại ập về phía hai người bọn họ. Lão Ngô chẳng buồn để ý đến cái móng vuốt ấy, mà Hoàng lễ sinh thấy vậy lại chỉ thờ dài, xem ra hai người bọn họ thật đúng là sẽ ra đi cùng ngày cùng tháng cùng năm như trong lời thề khi kết nghĩa rồi.

“Phập!”

Đúng lúc này, một bóng hình quen thuộc chợt xuất hiện trong tầm mắt Hoàng lễ sinh. Bóng người gầy gò đơn bạc ấy thoảng vung ngọn bút trong tay lên, đầu ngọn bút nhon hoắt như thương dễ dàng đâm thủng móng vuốt khổng lồ của con thường luồng. Lại thấy người nọ chấp tay bắt ấn, bút ngọc thoảng chóc đã biến to, hóa thành một ngọn bút khổng lồ chỉ thẳng lên bầu trời. Thủ ấn khê biến đổi, một luồng nguyên lực không màu không sắc nhưng lại như tràn ngập sắc màu nhanh chóng tụ lại nơi đầu bút. Lây luồng nguyên lực kỳ lạ mà quen thuộc ấy làm mực, ngọn bút thông thả viết lên bầu trời một ký tự không được ghi chép trong bất cứ tư liệu nào. Ngay lúc nét bút vừa ngừng, toàn bộ bầu trời đột nhiên tối sầm lại trong nháy mắt, sau đó lại tỏa sáng rực rỡ. Tất cả nguyên tố trong phạm vi trăm cây số quanh thành Đông Long nháy mắt đã tụ lại trên bầu trời, hóa thành một thứ lực lượng siêu phàm giáng thẳng xuống bề lũ ma tộc. Con thường luồng không lộ thoảng lộ ra thân sắc kinh hãi, mà tên ma sử ẩn mình trong dòng sông đen tuyền lại càng hoảng hốt quát to một tiếng:

“Cấm thư!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 209: Thỉnh cầu.

“Crộp crộp crộp...”

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên thúc giục lòng người. Con đường phía Nam thành Đông Long vốn luôn vắng vẻ ngày hôm nay lại trở nên náo nhiệt lạ. Từng đội ngũ tu luyện giả với trang phục riêng biệt nhanh chóng lao vút đi trên con đường vừa dài vừa hẹp ấy, vó ngựa tung bay dấy lên từng trận cát bụi nịt mù. Đoạn đường vốn chỉ dài chừng hai mươi cây số, thế nhưng lúc này sao mà xa xôi thế? Cứ như thế đã có một thế lực nào đó kéo dài quãng đường ấy ra gấp muôn ngàn lần, hay là chính lòng người lo lắng mới cảm nhận thấy đoạn đường ấy quá dài? Câu trả lời vốn chẳng ai hay, mà những tu luyện giả kia lúc này cũng chẳng có ai kịp cân nhắc câu hỏi ấy cả. Chẳng qua, bọn họ lại cảm nhận rất rõ ràng, gió ngày hôm nay dường như dữ dội hơn, tấp vào mặt người đau rát! Cát bụi ngày hôm nay như cũng ác liệt hơn, phủ kín đất trời! Mặc cho gió bụi sắc bén như dao, mặc cho đường xa gấp gheh những khó khăn, đoàn người ấy vẫn cứ thẳng tiến về phía trước để thực hiện một mục tiêu cứu viện Hoàng Lăng!

Giữa lúc từng đội nhân mã đang cấp tốc phi nhanh về phía trước, một người một ngựa bỗng nhiên thả chậm tốc độ, tự mình tách khỏi đội ngũ. Theo sát ngay sau người nọ là một đội tu luyện giả khoảng năm mươi người, lúc này cũng đồng loạt giảm chậm tốc độ, chỉnh tề lui vào một bên đường.

“Có chuyện gì thế hả Thanh?”

Để ý kỹ mới nhận ra, người dẫn đầu đội ngũ này chính là Thanh, mà người vừa mới lên tiếng hỏi lại là sư tỷ của nàng. Thanh không vội đáp lời sư tỷ mà chỉ khẽ cau mày lại, cẩn thận quan sát hai bên đường một lượt thật kỹ càng. Ánh mắt trong suốt mà tinh tế của nàng nhạy cảm phát hiện ra một chút khác thường, lại lần theo những manh mối ấy một hồi mới tìm ra được nguyên nhân:

“Sư tỷ, đoạn đường này đã bị đám ma tộc thiết kế ma trận rồi. Mặc dù theo những gì em quan sát được thì đây chỉ là loại ma trận làm lẫn lộn cảm giác về khoảng cách, thế nhưng bọn chúng còn bố trí bẫy rập gì nữa hay không thì cũng khó nói. Tốt nhất là chúng ta nên truyền tin thông báo cho người của những môn phái khác, tránh cho bọn họ bất cẩn mà tiến vào mai phục của kẻ địch.”

“Tốt, đề nghị báo cho bọn họ một tiếng.”

Đúng lúc này, sắc mặt Thanh chợt đổi. Nàng vội vã quay đầu nhìn về phía thành Đông Long, mặc dù cảm nhận về khoảng cách đã bị ma trận làm đảo lộn, thế nhưng Thanh vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy được một bóng bút khổng lồ đang viết vào nền trời. Ngay lúc nét bút dừng lại, nguyên tố tự nhiên trong phạm vi trăm cây số xung quanh thành Đông Long đồng loạt sục sôi, cuộn cuộn đổ dồn về phía kinh đô.

“Thư pháp thật đáng sợ! Không biết là vị thư pháp gia nào ra tay, thế nhưng xem ra tình hình bên phía kinh đô đã định rồi.”

Sư tỷ của Thanh không kìm được mà phát ra một tiếng thán phục, mà trên khuôn mặt của toàn bộ những người còn lại cũng đều lộ rõ bộ dáng kính phục sâu sắc. Chỉ riêng Thanh là dường như có chút suy nghĩ gì khác, trong lòng chẳng hiểu vì sao lại hiện ra hình bóng của một nam nhân. Người nọ hình như cũng biết thư pháp thì phải?

“Ồ, ma trận, ma trận đã bị phá rồi!”

Ai đó đột nhiên hô lên một tiếng thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Bọn họ cẩn thận quan sát một hồi lại phát hiện ra, những vị trí mất trận do ma tộc bố trí đều đã bị nguyên tố sục sôi phá vỡ toàn bộ. Núi Trúc Long lại dần hiện rõ trong tầm mắt của đội ngũ tu luyện giả. Vẫn là sắc xanh tươi mới đấy! Vẫn là dáng vẻ ngạo nghễ nhìn trời đấy! Và còn cả vẻ vắng lặng trang nghiêm thường trực nơi đây. Thế nhưng không biết vì sao tất cả những dấu hiệu đã

từng đại diện cho sự bình yên của ngọn núi thiêng lúc này lại chẳng thể khiến cho bọn họ an lòng. Về lo lắng trên khuôn mặt những tu luyện giả ấy lại càng đậm, tiếng gục ngựa cứ chốc chốc lại vang lên, càng lúc càng gấp rút! Những con ngựa dường như cũng cảm nhận được nỗi lòng của chủ nhân nên bọn chúng càng dốc sức phi nhanh. Vó ngựa giông hăng như cuồng phong cuốn qua đường, xé toang màn bụi mù mịt. Trúc Long sơn, ma tộc, bọn họ đã đến rồi đây!

*****

Hoàng Lăng vốn có những vị trí bí mật để che dấu lực lượng bảo vệ cho hoàng đế, điều ấy thì bất cứ ai cũng biết. Thế nhưng những vị trí bí mật ấy nằm ở nơi nào, đây lại là một câu hỏi khó chẳng mấy ai trả lời được. Chẳng qua, vào ngày hôm nay, Trần Duy rốt cuộc cũng đã biết đến những vị trí bí mật này.

Trong một gian mật thất nằm sâu dưới nền đất cách sân rồng không xa, Trần Duy và năm mươi sĩ tử khác đang lặng yên nhìn vào một mặt gương sáng bóng. Trên mặt gương lúc này đã phản chiếu rõ ràng tình cảnh nơi sân rồng, bọn họ thậm chí còn nhìn thấy được phía đối diện sân rồng từng trận ma khí đen kịt xen lẫn những ánh mắt sáng quắc đầy hung dữ của đám ma quân.

Tuy không phải là lần đầu tiên chiến đấu với ma tộc, thế nhưng tình cảnh đối mặt với cả một đội ma quân đông nghìn nghịt này bọn họ lại chưa từng gặp bao giờ. Về hung tợn khát máu của đám ma quân như bện lại chung một chỗ, hình thành nên một thứ khí thế đáng sợ mà lại rất thực chất. Dù cho những sĩ tử chỉ quan sát qua tấm gương nhưng vẫn phải cảm thấy lạnh lòng, may là tâm chí bọn họ cũng đủ vững vàng nên mới không vì hoảng sợ mà nhụt chí. Có lẽ là để bình ổn tâm tình, một vài người còn khẽ niệm đi niệm lại khúc thơ “Chí nam nhi” mà bọn họ may mắn nghe được trong lúc quan sát bạn bè sĩ tử bằng mặt gương này. Tiếng đọc thơ không quá lớn, nhưng lại âm vang mãi trong lòng bọn họ, giúp cho những sĩ tử ấy xua tan đi nỗi sợ hãi khi phải đối mặt với ma quân.

Trong cái không khí rạo rức trước trận chiến ấy, lại vẫn có một vài sĩ tử thất thần nhìn về khung trời xa xăm hiển thị trên mặt gương kia. Là sợ hãi ư? Không đúng, trong lòng bọn họ đã không còn sợ nữa! Vậy thì cảm giác gì đang chiếm cứ cõi lòng họ lúc này mà lại khiến bọn họ cảm thấy day dứt đến thế? Trong tâm trí ai đó đột nhiên hiện lên hai từ trách nhiệm. Phải rồi, chính là trách nhiệm đấy! Chính cảm giác trách nhiệm mới khiến bọn họ day dứt đến vậy. Bước qua một trận chiến này, bọn họ sẽ đạt được công danh lâu mong ước bấy lâu. Thế nhưng, nếu ai đó không thể vượt qua thì sao? Người thân của bọn họ, cha mẹ, anh em, bạn bè thân thiết, và còn cả những người thương yêu nữa, những người ấy sẽ cảm nhận ra sao? Thôi, thôi, nghĩ thêm nữa chỉ càng khiến bọn họ bối rối. Trận chiến này đã không thể tránh khỏi, mà những sĩ tử này cũng không muốn trốn tránh, bởi bọn họ là nam nhi. Cha mẹ, người thương yêu, những người thân thích ở phương xa có lẽ sẽ hiểu cho quyết định này của bọn họ, ừ, có lẽ là vậy đấy?

“Ngày Bảo Trung, lo lắng quá hay sao mà ngồi thừ ra thế?”

Trần Duy tiến về phía một người bạn mới quen. Người sĩ tử này tên là Bảo Trung, quê ở vùng Định Yên, quanh năm tiếp xúc với biển nên nước da ngăm ngăm đen, thân hình cũng khá vạm vỡ cao lớn. Lúc này đây, tinh thần của Bảo Trung lại có phần mất tập trung, dường như đang tưởng nhớ đến người thân còn đang đợi ở quê nhà. Trần Duy cũng phần nào hiểu được tâm tình của người bạn này nên mới tiến đến định an ủi một phen, nào ngờ Bảo Trung cũng chẳng buồn nhìn về phía hắn, chỉ lẳng lặng mà ngồi suy tư. Mãi một lúc sau, gã sĩ tử vạm vỡ hơi có phần cục mịch ấy mới lên tiếng hỏi Trần Duy:

“Ngày Trần Duy, anh đã từng quan tâm đến ai chưa?”

“Anh hỏi gì mà lạ vậy, người sống trên đời có ai không quan tâm đến người khác chứ? Gần gũi thì là cha mẹ anh em, xa hơn chút thì là bạn bè thân thích. Như tôi đây cũng có hai người anh em kết nghĩa thân thiết vô cùng, tôi cũng rất quan tâm đến họ đấy.”

“Không, ý tôi không phải là thế. Ý tôi là, anh đã từng quan tâm đến người con gái nào chưa ấy?”

“À, thì ra là anh đang tưởng nhớ về người thương hả? Ha ha, thanh niên tuổi trẻ, có ai chưa từng để tâm đến một cô gái nào cơ chứ, chẳng qua là để ý nhiều hay ít thôi. Thế nào, cô gái mà anh để ý ra sao, không ngại thì kể ra cho tôi nghe một chút đi.”

“À... À... Thực ra thì tôi chưa từng quan tâm đến cô gái nào cả, vì vậy nên mới muốn hỏi anh một chút về cảm giác ấy.”

Nói đến đây, ánh mắt của Bảo Trung lại lơ đãng liếc về phía những cô gái đang đứng tại sân rồng kia, dường như muốn tìm lấy một ai đó khơi cho hắn chút ít quan tâm của người khác giới. Chẳng qua, vào giờ phút này, tâm tình của hắn cũng giống như những người khác, ai cũng rạo rức một thứ tình cảm mang tên hào khí nam nhi, cho nên hắn mãi cũng chẳng tìm được bóng dáng nào đó để quan tâm. Thờ ải một phen để cho cõi lòng bình tĩnh lại, Bảo Trung dường như nghĩ ra điều gì đó, liền tỏ vẻ trịnh trọng mà nói với Trần Duy:

“Ngày Trần Duy, tôi muốn nhờ anh một việc được không?”

“Hả, có việc gì thế? Anh cứ nói đi, nếu giúp được thì tôi chắc chắn sẽ giúp anh.”

“Ừ, cảm ơn anh. Chẳng là tôi muốn nhờ anh, nếu tôi gặp chuyện không may, mà anh lại có thể vượt qua được trận chiến này, thì hy vọng anh có thể giúp đưa tôi về nơi quê cha đất tổ, đồng thời cũng giúp tôi chiếu cố cho người nhà của tôi. Được chứ?”

“Anh nói gở gì vậy? Chúng ta còn chưa chiến đấu cơ mà, sao anh đã vội lo lắng quá thế?”

“Không đâu, không phải tôi lo lắng quá đâu, mà tại vì vấn đề này đã tồn tại trong lòng tôi từ lâu rồi. Như tôi cũng đã kể với anh rồi, cha tôi trong một lần ra khơi đánh cá chẳng may gặp phải bão lớn, từ đó ông đã không bao giờ trở về nữa. Trong nhà tôi lúc này chỉ còn một mẹ già và hai anh em tôi, nếu mà tôi cũng ra đi thì cuộc sống của mẹ và em gái tôi sẽ khó khăn lắm. Lúc này trận chiến đã cận kề, tôi lại không biết nhờ cậy ai khác ngoài anh. Nếu anh không đáp ứng thì vấn đề này sẽ mãi vương mắc trong lòng tôi, khiến cho tôi không thể nào yên tâm mà chiến đấu được cả. Tôi biết thỉnh cầu này là hơi quá, nhưng anh đáp ứng tôi được chứ?”

“Được rồi, được rồi, lấy danh nghĩa của bản thân, Trần Duy tôi sẽ đáp ứng thỉnh cầu này của anh, tôi cũng hứa là tôi chắc chắn sẽ thực hiện việc này. Anh yên lòng rồi chứ?”

“Cảm ơn anh, tôi thật cảm ơn anh nhiều lắm.”

“Thôi, thôi, nói chuyện on huệ làm gì, anh mau điều chỉnh tâm tình đi, chúng ta chắc cũng sắp phải chiến đấu rồi đây.”

Vừa lúc này, từ một góc ngách nào đó trong mật thất đột nhiên vọng lại những thanh âm rì rào xen lẫn với tiếng lách cách khó nghe. Tất cả những sĩ tử khi nghe thấy động tĩnh lạ thường này đều vội vàng đề cao cảnh giác, cẩn thận tụ lại gần nhau chuẩn bị ứng phó với mọi biến cố có thể xảy ra. Bất chợt, cả gian mật thất thoáng rung động một trận, bụi đất từ trên trần cũng theo đó mà phủ xuống khắp nơi. Xen lẫn trong đám bụi đất ấy còn có một lớp khói đen mỏng manh đang chậm rãi bao vây đội sĩ tử lại.

“Đó là thứ gì vậy?”

“Cái gì cơ?”

“Khói đen kia kìa, anh không thấy sao?”

“Đó là... Là ma khí!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 210: Oan khuất.

“Xem ra, quả thật có kẻ cầu kết với lũ ma tộc rồi.”

“Hừ, không biết là tên khốn kiếp nào làm ra loại việc này, thật uổng một kiếp làm người!”

“Thôi, nói chuyện này làm gì, việc mà chúng ta cần phải làm lúc này chính là chiến đấu với lũ ma tộc đáng ghét đó.”

Gian mật thất đột nhiên chìm vào trong sự tĩnh lặng. Trên những khuôn mặt vẫn còn non trẻ của hơn năm mươi sĩ tử lúc này đều hiển hiện sự lo lắng. Bọn họ không sợ phải chiến đấu với ma tộc, thế nhưng trong thâm tâm họ vẫn luôn tồn tại một sự lo lắng đối với trận chiến đầu tiên – và cũng rất có thể là trận chiến cuối cùng trong đời mình. Chậm rãi hít vào một hơi thật sâu, Trần Duy đột nhiên cất giọng hô to:

“Các anh em! Bè lũ ma tộc đã cận kề chúng ta, các anh em có sợ không?”

“Không sợ! Không sợ! Không sợ!”

“Đã đến lúc chúng ta đền nợ nước rồi, các anh em đã sẵn sàng chưa?”

“Sẵn sàng! Sẵn sàng! Sẵn sàng!”

“Xung phong!”

“Xung phong!”

Thanh âm của năm mươi người hòa vào nhau vang vọng mãi, cũng như dòng nhiệt huyết trong tim bọn họ chưa bao giờ ngừng sôi sục. Chút lo lắng còn sót lại trong lòng bọn họ lúc này đã hoàn toàn tan biến, nơi tâm trí mỗi sĩ tử chỉ còn lại một suy nghĩ duy nhất: đánh bại lũ ma tộc!

“Tổ một, hai, các anh trấn giữ cứ điểm phía đông. Tổ ba, bốn, các anh trấn giữ cứ điểm phía tây. Nhớ kỹ, nếu quân địch quá mạnh thì các anh hãy kích hoạt trận pháp cuối cùng rồi rút lui. Bên trên đã truyền lệnh rồi, dù có phải hủy bỏ địa đạo này cũng quyết đánh bại kẻ địch.”

“Tổ năm và tổ sáu, các anh hãy phòng thủ tại gian mật thất trung tâm. Nhiệm vụ của các anh là bảo vệ đường rút lui, đồng thời sẵn sàng chi viện cho các cứ điểm khác khi cần thiết.”

Hơn năm mươi sĩ tử nhanh chóng tách ra thành từng đội ngũ, cấp tốc tiến về vị trí trấn thủ của bản thân. Mặc cho nhân số đơn bạc, mặc cho kẻ địch hung hãn, bọn họ vẫn chẳng sòn lòng. Bước chân bọn họ nhanh nhẹn hơn hẳn thường ngày, thân thể bọn họ chưa bao giờ mạnh mẽ đến thế. Từng đội sĩ tử hùng hục khí thế tiến vào vị trí cố thủ, sẵn sàng đương đầu với bất cứ kẻ địch nào.

Bóng người khuất dần sau những khúc quanh, trong gian mật thất lúc này chỉ còn lại mười bốn sĩ tử, bao gồm cả Trần Duy và Bảo Trung. Bước đến trước tấm gương sáng, Trần Duy chậm rãi truyền nguyên lực của bản thân vào trận pháp điều khiển tấm gương. Hình ảnh trên tấm gương thay đổi liên

tục, sau cùng phân ra thành ba mảnh hình ảnh khác nhau, rõ ràng là khung cảnh tại những vị trí trấn thủ trọng điểm cùng con đường rút lui của bọn họ. Những vị trí mà bọn họ trấn giữ đều là những khúc quanh hiểm yếu bắt buộc phải đi qua trong địa đạo này. Lại thêm địa đạo vốn nhỏ hẹp, thể nên sự chênh lệch về quân số đã bị hạn chế phần nào. Sau khi đã khởi động toàn bộ những trận pháp phòng thủ, quyết tâm trong lòng mỗi sĩ tử càng tăng cao. Ánh mắt từng người đều chăm chú nhìn vào địa đạo xa xăm kia, chờ đợi kẻ địch xuất hiện.

“Vút!”

Một trận gió lạnh lướt qua địa đạo, để lại từng tràng thanh âm mơ hồ tựa như tiếng ma kêu quỷ khóc khiến người nghe sởn tóc gáy. Trên tường, ánh sáng phát ra từ ngọn đèn pha lê chập chờn lay động. Thế rồi, những ngọn đèn chiếu sáng địa đạo bỗng vụt tắt. Cả tòa kiến trúc dưới lòng đất đột ngột chìm trong bóng tối đầy áp lực. Đâu đó, lại một con gió cuốn qua, cuốn theo cả những thanh âm đáng sợ của loài ma quỷ.

“Choang!”

Trận pháp phòng ngự bất chợt rung lên một hồi, trên bề mặt lồng phòng ngự thoáng xuất hiện một vết nứt nhưng rất nhanh đã biến mất. Gương mặt dữ tợn của lũ ma tộc hơi lộ ra vẻ thất vọng, thế nhưng sau đó bọn chúng lại cười vang:

“Khánh khách, khánh khách. Các anh em, xem ra lũ nhân loại này đã chuẩn bị kỹ càng để đối phó với chúng ta rồi đấy. Thú vị, thú vị thật!”

“Khắc khắc, đội trưởng nói đúng lắm. Nếu bọn chúng mà không chuẩn bị cẩn thận thì chi sợ là trận chiến này đã kết thúc từ sớm rồi.”

Giọng nói của lũ ma tộc khàn khàn khó nghe, mà những lời bọn chúng nói ra lại càng khó nghe hơn nữa. Những sĩ tử kia nghe được lời ấy không khỏi tức sôi gan, vành mắt ai cũng đỏ bừng vì giận dữ. Một sĩ tử nào đó không kìm được cơn phẫn nộ, tức thì đánh ra bốn năm đòn liên tiếp về phía lũ ma tộc. Vừa có người mở đầu, những sĩ tử khác cũng đồng loạt hành động. Hàng loạt đòn công kích tới tấp ập đến đám ma tộc, ánh sáng rực rỡ đủ mọi màu sắc chiếu sáng cả một đoạn địa đạo.

“Dừng tay, mọi người mau dừng tay!”

Một sĩ tử có thực lực mạnh nhất đột nhiên quát to ra lệnh cho những sĩ tử khác. Chờ khi mọi người đã hoàn toàn ngừng lại, bọn họ mới phát hiện ra ở phía bên kia làm gì có tên ma tộc nào? Một sĩ tử có kiến thức rộng rãi bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, không khỏi hô to một tiếng:

“Ám Dạ! Bọn chúng thuộc tộc Ám Dạ! Các anh em cẩn thận, đòn tấn công nguyên tố thông thường gần như không diệt nổi bọn chúng đâu.”

“Khắc khắc, coi như ngươi có chút kiến thức. Ta khuyên các ngươi nên đầu hàng sớm đi, bởi các ngươi có cố gắng hết sức cũng không thắng nổi bọn ta đâu.”

Vừa dứt lời, hàng trăm tên ma tộc lập tức hóa thành từng trận khói đen bao phủ lấy toàn bộ trận pháp phòng thủ. Khói đen dày đặc như thể hóa thành thực chất, chậm rãi ăn mòn lồng phòng ngự hình thành từ nguyên lực, khiến cho cả trận pháp cũng phải rung lên mấy hồi. Sắc mặt của những sĩ tử lúc này đều trở nên hết sức khó coi, bọn họ muốn chiến đấu nhưng những đòn tấn công đều vô hiệu với kẻ địch, bọn họ không muốn lùi bước nhưng lại không cam tâm hy sinh một cách vô nghĩa như vậy. Lắm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, những sĩ tử này chỉ còn một cách duy nhất là liều:

“Các anh em, không cần phải ngại, mau dùng đòn công kích diện rộng với cường độ cao thuộc hỏa hệ hoặc lôi hệ để đối phó với bọn chúng.”

Tiếng hô kịp thời vang lên khiến cho các sĩ tử lập tức tỉnh ngộ. Từng đòn công kích thuộc hỏa hệ và lôi hệ lập tức được tung ra. Lửa cháy rừng rực không ngừng thiêu đốt đám khói đen. Sét bạc nổ vang đánh cho lũ ma tộc phải liên tục lui bước. Trận chiến nhất thời lâm vào tình thế giằng co, hai bên chiến đấu chính bằng sự kiên trì và bền bỉ. Rút cục, ai sẽ giành được chiến thắng?

Trong gian mật thất trung tâm, Trần Duy vẫn lặng yên nhìn vào tấm gương sáng. Nét vui đùa thường ngày đã biến mất từ lúc nào, trên khuôn mặt hắn lúc này chỉ còn lại vẻ cân trọng và quyết tâm. Thông qua hệ thống trận pháp của tòa địa đạo, Trần Duy liên tục truyền âm nhắc nhở các đội sĩ tử đang trấn thủ trận hình. Phe nhân loại cũng nhờ vậy mà kiên cường chống đỡ được từng đợt tấn công của lũ ma tộc, thậm chí còn chiếm được ưu thế. Chiến thắng dường như đã nằm trong tầm tay của những sĩ tử ấy rồi!

“Choang!”

Đúng lúc này, tấm gương sáng trong gian mật thất trung tâm đột nhiên vỡ nát. Một mảnh gương sắc nhọn găm sâu vào cánh tay Trần Duy, thế nhưng sắc mặt hắn lại chẳng hề lộ chút đau đớn nào, chỉ có vẻ bất an nồng đậm.

“Đội một, hai, ba, bốn! Các anh hãy mau khởi động trận pháp cuối cùng rồi rút lui.”

Thanh âm gấp gáp vang vọng trong gian mật thất, thế nhưng trận pháp truyền âm lại chẳng hề có chút phản ứng nào. Trong lòng Trần Duy lúc này đã xuất hiện một dự cảm không lành, chỉ e ngày hôm nay bọn họ thật sẽ gặp phải cảnh bất hạnh. Vội vàng ra lệnh cho những sĩ tử còn lại đi viện trợ các cứ điểm, Trần Duy chỉ giữ lại bốn người để trấn thủ con đường rút lui. Nào ngờ những sĩ tử kia đi chưa được bao lâu thì đã quay lại, trên mặt ai cũng mang theo dáng vẻ căm phẫn và đau xót.

“Trần Duy, bọn họ... bọn họ...”

Một sĩ tử nghẹn ngào lên tiếng báo lại với Trần Duy, thế nhưng mãi vẫn chẳng thể nói được thành lời. Trần Duy nghe vậy trong lòng càng thêm lo lắng, không khỏi bất lấy hai vai sĩ tử nọ mà quát to một tiếng:

“Bọn họ thế nào rồi?”

Sĩ tử nọ nghe thấy lời quát của Trần Duy cũng đã tỉnh táo lại phần nào, cố gắng hết sức mà nói:

“Trận pháp phòng ngự tại các cứ điểm bất ngờ suy yếu, đám ma tộc nhân cơ hội ồ ạt tiến công. Các anh em bên đó đã hy sinh hơn một nửa rồi! Những người còn lại đã không cách nào thoát thân được, thế nên bọn họ đã liều chết khởi động trận pháp cuối cùng. Bọn họ... Bọn họ đã quyết tâm hy sinh để ngăn chặn đám ma tộc, giữ lại đường rút lui cho chúng ta.”

“Không!”

Tin dữ đến quá bất ngờ khiến Trần Duy không kịp nén được mà gào to một tiếng như muốn xé họng. Không chỉ riêng mình hắn mà tất cả những sĩ tử còn lại đều hòa chung một niềm bi phẫn. Một vài người hai mắt đã đỏ bừng, trong lòng kích động chỉ muốn xông lên quyết tử với đám ma tộc, may là còn có người tỉnh táo kịp thời giữ bọn họ lại.

“Mau đi thôi. Trận pháp cuối cùng đã được khởi động, địa đạo này sắp sụp đổ rồi! Nếu chúng ta không rời đi ngay bây giờ thì sẽ không còn cơ hội thoát thân nữa đâu.”

Bảo Trung hét to một tiếng nhắc nhở mọi người. Sau khi trận pháp cuối cùng được khởi động, cả tòa địa đạo bỗng rực lên ánh sáng màu vàng kim chói mắt. Từng mảng tường kiến tạo lên tòa địa đạo bắt đầu lung lay kịch liệt, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Buông tôi ra, tôi phải quay lại quyết chiến với lũ ma tộc. Dù có chôn thân nơi đây tôi cũng quyết báo thù cho những anh em đã hy sinh.”

Về nhanh nhạy thường ngày của Trần Duy lúc này đã hoàn toàn biến mất, trong mắt hắn chỉ còn lại sự cố chấp muốn lao lên chiến đấu với lũ ma tộc. Thân hình không lấy gì làm to lớn ấy lúc này lại vững vàng lạ thường, mặc cho người khác cố gắng thế nào cũng không thể kéo hắn rời đi được. Bảo Trung thấy lời lẽ thông thường đã không thể khuyên bảo nổi người bạn này, không kịp chờ đợi mà tức giận vung nắm đấm đánh Trần Duy một quyền rồi quát to:

“Các anh em đã hy sinh, nhưng họ hy sinh là để chúng ta được sống! Chúng ta không thể khiến sự hy sinh của bọn họ trở nên vô nghĩa. Chúng ta phải sống, phải vươn lên, phải tìm ra kẻ đã cấu kết với lũ ma tộc. Chúng ta phải sống để giải niền oan khuất cho những anh em đã hy sinh, anh đã hiểu chưa? Các anh đã hiểu chưa?”

Vừa nghe được lời ấy, những sĩ tử đang cố chấp muốn xông lên chột sững người. Đến tận lúc này bọn họ mới nhớ ra, ngoại trừ ma tộc bọn họ còn có một kẻ thù khác, một kẻ thù mà bọn họ nhất quyết phải tự tay tiêu diệt. Sắc bi phẫn trên mặt mỗi người càng đậm, thế nhưng trong mắt họ lại không còn vẻ quyết tử như lúc trước. Mỗi người đều cố hít một hơi thật sâu để bình ổn tâm tình, sau đó đồng loạt hét lớn một tiếng:

“Quyết phải giải nổi oan khuất cho các anh em đã hy sinh!”

“Tốt lắm, nếu các anh đã thông tỏ rồi thì chúng ta mau rời khỏi đây thôi.”

Bảo Trung thở phào một hơi nhẹ nhõm, lại một lần nữa lên tiếng nhắc nhở những người còn lại. Thế nhưng, đúng vào lúc này, một thanh âm khàn khàn lại chột vang lên:

“Khặc khặc, các ngươi còn muốn chạy đi đâu nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Q.2 - Chương 211: Về nhà?!

Thanh âm vọng lại từ phía con đường rút lui khiến cho những sĩ tử đều phải giật mình.

Những kẻ này, là lũ ma tộc hay là đám gian tế?

Vào lúc này, trong lòng Trần Duy chỉ quanh quẩn một suy nghĩ ấy. Cố gắng hít sâu một hơi để giữ cho bản thân bình tĩnh, hắn một lần nữa phân tích lại tình thế hiện tại. Con đường rút lui này vốn vô cùng bí mật, đầu còn lại thông đến một mảnh rừng trúc phía tây Hoàng Lăng, bên ngoài còn có binh lính thuộc binh đoàn Kim Long canh gác. Có thể nói, trừ khi lũ ma tộc công chiếm được Hoàng Lăng thì mới có thể thâm nhập vào địa đạo bằng con đường này mà không gặp phải sự chống trả. Mà rõ ràng chỉ mới cách đây ít phút tình thế nơi sân rồng vẫn trầm lặng, hơn nữa bọn họ ở trong mật thất cũng không cảm nhận được bất cứ động tĩnh gì từ phía bên ngoài. Vậy nên chỉ có thể giải thích rằng những kẻ mới xuất hiện này chính là nội gián cấu kết với ma tộc. Vừa nghĩ đến đây, ngọn lửa căm phẫn trong lòng Trần Duy lại một lần nữa bùng cháy, trong ánh mắt hắn khi nhìn về phía đoạn địa đạo đã lộ ra sát khí.

Đúng lúc này, từ phía địa đạo chột xuất hiện bóng người. Đây là một đội ngũ khoảng ba mươi người, tất cả đều mặc quân phục đặc trưng của binh đoàn Kim Long. Chẳng qua, nét mặt tên nào tên nấy đều hung dữ bặm trợn, thật không giống với dáng vẻ của một quân nhân mà càng giống với lũ giặc cướp.

Kẻ dẫn đầu đám binh sĩ này có vóc người hơi cao, thể nhưng thân thể lại gầy gò khô đét càng làm nổi bật thêm cái vẻ khắc nghiệt tàn ác. Khi hắn nhìn về đoàn sĩ tử lại bất chợt mỉm cười, chẳng qua nụ cười ấy lại cay độc và tàn nhẫn lạ thường.

“Khắc khắc, không ngờ vẫn còn lại mười bốn tên cơ đấy. Nói đi, các ngươi muốn chết như thế nào? Muốn bị băm nhỏ, thái khúc, lột da róc xương hay còn thế nào khác nữa? Chỉ cần các ngươi nói ra, chúng ta nhất định sẽ cho các ngươi được như ý!”

Giọng nói của gã khàn khàn khó nghe, thanh âm lại yếu ớt phều phào, tưởng như đã thờ không ra hơi tới nơi. Thế nhưng, vào lúc này đây, chính cái chất giọng khó nghe ấy lại đang nói ra những lời khiến người ta phải rùng mình ghê rợn. Lại thêm cái vóc dáng cay nghiệt của hắn càng làm cho những lời ấy trở nên chân thật hơn, khiến lũ binh lính phía sau nghe được cũng phải thoáng rùng mình. Chẳng qua, đám binh lính kia ngay sau đó đã bật cười khàn khạch, tỏ vẻ rất đồng tình với lời nói của tên thủ lĩnh.

Mười bốn sĩ tử nghe được những lời ấy đều giận dữ vô cùng, trong ánh mắt ai cũng rùng rục một vẻ phẫn nộ. Chẳng biết là người nào đột nhiên lên tiếng trước, cất lời mắng nhiếc đám binh sĩ kia:

“Hừ, ta vốn tưởng kẻ khốn kiếp nào không muốn làm người mà lại muốn đi làm chó săn cho lũ ma tộc, thế mà lại là lũ tui bay. Thật uổng công cha mẹ các ngươi đã vất vả khó khăn ban cho các ngươi một kiếp người này.”

Có lẽ là trong nội tâm những kẻ này vẫn còn sót lại chút tình người căn bản nhất, thế nên khi vừa nghe nhắc tới cha mẹ thì bọn chúng đều thoáng ngần ra. Thế nhưng, chẳng biết tên thủ lĩnh sử dụng thủ đoạn gì, khiến đám binh sĩ đột nhiên giận dữ gào thét từng tràng thanh âm không phải tiếng người. Trên thân thể chúng cũng dần xuất hiện những biến hóa kinh khủng. Kẻ thì mọc xương ở đốt sống lưng, tên thì trên đầu mọc sừng, lại có kẻ răng nanh mọc dài ra, kinh khiếp vô cùng. Tên thủ lĩnh lúc này cũng phải ra sức quát tháo mới khiến cho bọn chúng bình tĩnh lại được, chẳng qua thân hình đám binh sĩ lúc này đã chẳng còn giống với loài người nữa, mà ánh mắt tên nào tên nấy đỏ lòm, khi nhìn về phía đội sĩ tử chỉ còn lại vẻ hung tợn.

“Ma hóa, đám binh sĩ này bị ma hóa rồi. Không ngờ bọn chúng lại bán cả sinh mạng cho lũ ma tộc! Các anh em hãy cẩn thận, lũ giặc này không biết đau đớn đâu.”

“Hừ, mấy thằng ôn con, chúng mày cũng cứng đầu lắm đấy. Đã vậy tao cũng muốn xem thử xem, đến lúc biết được thế nào gọi là đau đớn thì trong chúng mày còn thằng nào cứng đầu được nữa.”

Nói rồi, tên thủ lĩnh thoáng phát tay ra hiệu cho đám binh sĩ sau lưng. Hơn ba mươi tên binh sĩ đã ma hóa vừa nhận được mệnh lệnh liền đồng loạt rít gào, xông thẳng về phía đội ngũ sĩ tử. Đứng sau đám binh sĩ, tên thủ lĩnh đột nhiên dùng móng tay sắc nhọn rạch lên thân thể mình những đồ án kỳ dị. Theo đó, hắn cất giọng tụng niệm một đoạn chú kì dị không phải tiếng người. Thanh âm ma quái trúc trắc khó nghe cứ thế thấm sâu vào tâm trí đám binh sĩ. Lời chú vừa dứt, từ trên mình đám binh sĩ đột nhiên nổi lên một vàng sáng màu trắng xám rợn người. Thứ hào quang màu trắng xám ấy không chỉ khiến đám binh sĩ trở nên linh hoạt hơn, mà đồng thời còn khiến cho vũ khí của bọn chúng càng trở nên bén nhọn khó phòng. Tinh thần đám binh sĩ dường như càng thêm phấn chấn, khí thế vốn tán loạn lúc này lại bất ngờ hội tụ lại, tạo thành một loại uy thế đáng sợ đè ép tinh thần của đội sĩ tử.

“Các anh em, xông lên! Quyết diệt sạch đám giặc này báo thù cho những người đã hy sinh!”

“Xông lên!”

“Giếttttt!”

Đúng lúc này, mười bốn sĩ tử đồng loạt hét to một tiếng, thanh âm dũng mãnh như hòa vào nhau vang vọng khắp gian cả tòa địa đạo. Khí thế của đội sĩ tử vốn bị chèn ép nháy mắt đã bùng phát mãnh liệt, vững vàng kháng cự lại thử uy thế tàn ác của đám binh sĩ đã bị ma hóa kia. Vũ khí trong tay bọn họ chợt sáng lên từng màu sắc rực rỡ của nguyên lực, sáng lên cả quyết tâm chiến đấu đến cùng của kẻ sĩ. Mười bốn người bọn họ không chút do dự xông thẳng về phía trước, ý chí và quyết tâm trong lòng mỗi người như đã hợp nhất lại làm một, khiến cho trận hình của bọn họ bỗng trở nên chặt chẽ lạ thường. Đội hình của mười bốn sĩ tử tựa như thanh kiếm sắc bén, dễ dàng đánh gục những tên binh sĩ dẫn đầu, thọc sâu vào trong lòng địch.

Tên thủ lĩnh của đám binh sĩ cũng chẳng thể ngờ được mười bốn tên sĩ tử đã bị vây chặt này lại vẫn còn quyết tâm đến vậy, nhất thời trở nên bối rối chân tay không biết phải làm sao để khống chế tình hình. Thế nhưng hắn vốn là binh lính đã trải qua nhiều trận đánh, kinh nghiệm dày dặn vào lúc này lại kịp thời phát huy khiến hắn nhanh chóng bình tĩnh lại.

Móng tay bén nhọn lại một lần nữa rạch lên thân thể, vẽ ra từng ký hiệu ma quái khó lường. Theo thanh âm niệm chú của hắn vang lên, máu đen chảy ra từ miệng vết thương trên thân thể hắn nhanh chóng ngưng tụ lại thành một khối cầu lơ lửng trước mặt hắn. Chỉ thấy tiếng niệm chú vừa ngừng, tên thủ lĩnh nhanh chóng phun một ngụm khói lên trên khối máu đen kia. Quả cầu hình thành từ máu của tên thủ lĩnh đột nhiên tan biến, hóa thành muôn vàn sợi tơ nhỏ mà mắt thường không thể nhìn thấy được bao trùm lên khắp gian phòng. Đến khi khối cầu đã hoàn toàn tan biến, tên thủ lĩnh không khỏi ngồi bệt xuống đất mà mặt mũi nhìn về phía đội ngũ sĩ tử, chẳng qua trong ánh mắt hắn lại chợt lóe lên một vẻ tàn nhẫn vô cùng.

Cho đến tận lúc này, đội ngũ sĩ tử vẫn chưa tổn thất một người nào. Mà ở phía đối diện với bọn họ, đội binh sĩ đã tổn thất không ít. Chẳng qua, đám binh sĩ kia lúc này đã mất hết lý trí, mặc cho có bị đâm chém ra sao vẫn hùng hổ lao vào tấn công đội ngũ sĩ tử.

“Hong Minh, cẩn thận sau lưng kia.”

Một tiếng nhắc nhở vội vàng vang lên. Sĩ tử tên là Hồng Minh nọ nghe được lời này liền vung thanh đao trong tay chém bay một tên binh sĩ đang tấn công phía bên trái hắn, sau đó liền chuyển đao chém ra phía sau hông đỡ đòn tấn công của kẻ địch. Nào ngờ, một thế đao này vốn thường ngày hắn đã luyện tập rất thuần thục, thế mà vào lúc chí mạng này lại đột nhiên mất linh. Lưỡi đao trong tay hắn lúc chuyển ra phía sau dường như chạm phải một tầng ngăn trở vô hình. Mặc dù tầng ngăn cách này ngay lập tức đã bị thanh đao chém đứt nhưng vẫn khiến cho hành động của hắn thoáng khựng lại trong giây lát.

“Aaaaaaaaaa!”

Trong hoàn cảnh chiến đấu ác liệt, chỉ cần chậm một khoảnh khắc cũng đủ để người ta phải trả giá bằng mạng sống của mình. Tên binh sĩ thừa dịp tấn công từ sau lưng của Hồng Minh đã thành công, gai xương mọc ra từ khuỷu tay hắn lúc này đã xuyên từ sau lưng ra trước ngực người sĩ tử đáng thương. Hồng Minh đau đớn phun ra một ngụm máu, ánh mắt cũng dần trở nên mờ hồ không rõ ràng. Hắn biết, hắn đã không còn cơ hội trở về nhà nữa rồi! Dù vậy, trong lòng Hồng Minh vào lúc này vẫn còn một quyết tâm, dù đã không còn thở ra hơi nhưng hắn vẫn cắn răng nắm chặt thanh đao chém mạnh về phía sau. Lưỡi đao sắc bén chỉ để lại trong không trung một vệt sáng bạc lạnh lẽo, còn có một vệt máu đen thẫm thẫm. Hồng Minh đã tắt thở, thế nhưng hắn vẫn đứng! Thân thể không còn sức sống của hắn vẫn nắm chặt chuôi đao, mà lưỡi đao đã găm chặt vào thân thể tên binh sĩ phía sau lưng hắn.

“Hồng Minh!”

Một tiếng hét đau đớn bất chợt vang lên trong đội sĩ tử. Người vừa lên tiếng chính là Hồng Thành, anh trai của Hồng Minh. Nhìn thấy tình cảnh của em trai, hai mắt Hồng Thành bỗng trở nên đỏ bừng. Nguyên lực trong cơ thể hắn đột nhiên sôi sục, lưỡi đao trong tay cũng tỏa sáng càng thêm mãnh liệt. Hồng Thành vùng mạnh thanh đao chém gục một tên binh sĩ cản trước mặt để mở đường tiến về phía Hồng Minh. Thanh đao đỏ rực tựa như con ngựa thoát cương, điên cuồng và giận dữ quét sạch mọi thứ cản trở trước mặt. Một đường thẳng tiến đến bên cạnh Hồng Minh, Hồng Thành đau đớn đưa tay lên vuốt mắt em trai:

“Hồng Minh, anh nhất định sẽ đưa em về nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 212: Về nhà!

“Hồng Minh, anh nhất định sẽ đưa em về nhà!”

Lặng yên đứng cạnh xác em trai mình, Hồng Thành khó khăn lắm mới có thể nói ra những lời ấy. Giữa một tràng chém giết hỗn loạn này, thanh âm của hắn bỗng trở nên nhỏ bé vô cùng. Liệu lời ấy sẽ tới được với em trai hắn, hay là hắn vốn chỉ muốn tự nhủ lòng mình? Chẳng qua, nỗi đau trong lòng Hồng Thành lúc này thật quá lớn. Đứng giữa chiến trường vội vã, hắn lặng người đi để mặc cho tâm trí chìm vào trong dòng hồi tưởng. Từng mảnh ký ức thân thuộc lại hiện về trong lòng Hồng Thành: là khi hắn cùng em trai vui vẻ thả diều trên bờ đê, là khi hai đứa nhóc tựa lưng vào nhau mà chống lại đám trẻ làng bên, và còn cả những ngày đọc sách, những đêm ngắm trăng, lễ trung thu cùng nhau đi rước đèn, ba ngày tết xúng xính quần áo mới đi chúc tết... Dường như từ khi hắn có thể nhớ rõ đến giờ, chưa có một lúc nào hai anh em hắn rời xa nhau. Tình cảm anh em vốn khăng khít thắm thiết như vậy, thế nhưng nay đã phải chia xa. Nghĩ đến đây, cõi lòng Hồng Thành lại thêm một lần nhói đau.

Tòa mặt thất trong một thoáng ấy bỗng như yên lặng đi, hoặc có lẽ đó chỉ là sự tưởng tượng của riêng mình Hồng Thành? Hắn không quan tâm, bởi trong lòng hắn lúc này còn phải chịu đựng một nỗi đau vô cùng: nỗi đau mất đi người thân, và cả nỗi đau mất đi bạn bè. Trong một giây phút này, những nỗi đau ấy như hòa quyện vào nhau mà bóp chặt lấy trái tim Hồng Thành, mà chèn kín cả tâm trí hắn. Hồng Thành như muốn ngừng thở! Trái tim hắn không biết đã ngừng lại bao lâu vì niềm đau vô bờ này. Khóe mắt hắn muốn rơi lệ, thế nhưng nước mắt kia lại chẳng thể chảy ra. Nước mắt, đã bị ngọn lửa bi phẫn trong lòng hắn thiêu đốt hết!

“Choang!”

Thanh âm binh khí va chạm vang lên sát bên mình, thế nhưng Hồng Thành lại vẫn ngơ ngác nhìn cái xác của em trai mình. Đám ma tộc chưa bao giờ biết nhân từ, và chúng cũng sẽ không buông tha cho những kẻ đã dừng tay. Một tên ma tộc từng bị đánh ngã lúc này lại vùng dậy, chĩa cặp sừng trên đầu hắn húc về phía Hồng Thành.

“Hồng Thành, đừng có ngăn ra như thế nữa!”

Hồng Thành vẫn đứng sững bên xác em trai mình mà chẳng buồn né tránh đòn công kích của tên binh sĩ ma hóa kia. Một sĩ tử đứng gần hắn nhất thấy vậy thì không khỏi hét to một tiếng, vội vã đẩy Hồng Thành sang một bên, đồng thời vùng kiếm chặn đứng đòn công kích của tên binh sĩ. Hồng Thành đến tận lúc này mới chợt tỉnh táo lại. Ánh mắt hắn khi nhìn về phía đám binh sĩ đã bị ma hóa đột nhiên lộ ra vẻ căm thù một cách dữ tợn. Phải rồi! Chính là bọn chúng, chính là đám binh sĩ ma hóa này đã khiến cho anh em hắn phải chia lìa. Và còn cả đám ma tộc khốn kiếp kia nữa, nếu như không có lũ ma tộc ấy thì làm sao có cuộc chiến này, làm sao mà hắn phải mất đi em trai?

“Haaaaaaa”

Gầm lên một tiếng thật to để phát tiết nỗi căm hận nơi đáy lòng, Hồng Thành vùng đao lên chém vào tên binh sĩ vừa định tấn công hắn. Một đao, hai đao, ba đao... Đến chính hắn cũng chẳng rõ mình đã chém bao nhiêu đao, chỉ biết rằng thân xác tên binh sĩ bị ma hóa nọ đã bị lưỡi đao trong tay Hồng Thành chém nát. Máu đen tung tóe trên nền đất, thịt vụn xen lẫn cùng những mảnh sừng vỡ cuốn theo từng nhát đao của hắn mà văng về phía đám binh sĩ. Sự điên cuồng và phẫn nộ của Hồng Thành dường như đã đạt tới đỉnh điểm, từng ánh mắt, từng hành động của hắn đều toát ra một thứ khí thế cuồng bạo đến kinh người. Đám binh sĩ ma hóa dù đã mất đi lý trí, thế nhưng từ sâu trong tiềm thức của chúng vẫn cứ dấy lên một trận sợ hãi đối với tên sĩ tử điên cuồng kia. Chính sự sợ hãi ấy đã khiến cho bọn chúng phải lùi bước, dù chỉ là một bước rất nhỏ.

Hồng Thành dù điên cuồng, thế nhưng ánh mắt hắn khi nhìn về phía xác em trai mình vẫn lộ ra một thứ tình cảm thân thiết. Tranh thủ khoảng trống rất nhỏ do đám binh sĩ vừa tạo ra, Hồng Thành vội vả đỡ lấy xác Hồng Minh mà công lên vai mình. Thân là kẻ tập võ, Hồng Thành tự nhiên luyện được sức khỏe hơn người, dù có công thêm xác em trai mình trên lưng nhưng vẫn có thể hành động một cách tự nhiên. Chỉ thấy hắn khẽ vỗ lên vai Hồng Minh, giọng nói chắc chắn như lập lời thề:

“Em trai, chúng ta về nhà thôi!”

Vừa dứt lời, Hồng Thành liền vững vàng bước về phía trước, tay vẫn nắm chắc lưỡi đao sẵn sàng quét sạch những tên binh sĩ dám cản đường. Ánh đao loang loáng liên tục lóe lên, nguyên lực hòa hệ rừng rực phả ra từng đợt theo mỗi bước đi của Hồng Thành. Lại một tên binh sĩ ma hóa tấn công kẻ sĩ từ điên cuồng kia. Chỉ thấy thân thể hắn vừa bước vào tầm tấn công của thanh đao liền đứng khựng lại. Một bóng đao đỏ rực chọt hiện rồi biến mất, trên mình tên binh sĩ chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một vết thương kéo dài từ vai xuống hông. Hồng Thành chẳng buồn để ý đến kẻ vừa tấn công mình, vẫn lặng yên bước về phía trước. Ngay lúc hắn bước qua, thân mình tên binh sĩ nọ đột nhiên tách làm hai mảnh mà đổ gục xuống.

Gã đội trưởng nhận thấy tình thế không ổn, lập tức ra hiệu cho đám binh sĩ tập trung tấn công về phía Hồng Thành. Thế nhưng, đối mặt với cả chục tên binh sĩ đang ập đến, Hồng Thành vẫn chưa từng tỏ ra yếu thế. Ánh mắt hắn thoảng lóe lên về thù hận mãnh liệt, bước chân hắn lại vẫn cứng rắn lao thẳng vào giữa đội hình địch. Thanh đao trong tay hắn tung bay, tựa như cơn bão dữ xông vào giữa bầy dê, chỉ tấn công mà chẳng cần phòng thủ.

“Choang!”

Lưỡi đao đỏ rực chém thẳng lên móng vuốt của một tên binh sĩ. Móng vuốt kia thế mà lại cứng rắn vô cùng, sau khi va chạm với lưỡi đao lại chỉ tóe ra chút hoa lửa mà không bị tổn hại gì. Đột nhiên, tên binh sĩ mở rộng móng vuốt nắm chặt lấy lưỡi đao, mà từ bên hông Hồng Thành lại có một tên khác hai cánh tay lộ nhô gai xương đang tấn công vào mạn sườn hắn.

“Hây aaaaaaaa!”

Chỉ thấy Hồng Thành đột nhiên hét to một tiếng, nguyên lực hòa hệ trong cơ thể hắn theo một tiếng hét ấy mà bốc lên rừng rực, cuộn cuộn truyền vào trong lưỡi đao. Cặp móng vuốt của tên binh sĩ cứng rắn là vậy mà lúc này cũng bị nguyên lực hòa hệ trên thân đao nung đỏ. Đúng lúc này, Hồng Thành hít mạnh một hơi, dồn toàn lực bỏ mạng thanh đao xuống. Bộ móng vuốt đang nắm chặt thanh đao đã bị hỏa nguyên lực làm cho yếu đi, giờ không cách nào chống cự nổi lực lượng cuồng bạo như vậy nên lập tức vỡ tan. Lưỡi đao sắc bén thuận thế mà bỏ xuống, dễ dàng chém tên binh sĩ nọ làm hai mảnh.

Tên binh sĩ còn lại lúc này cũng đã tiếp cận Hồng Thành. Hai bàn tay lõm chòm xương xẩu cùng lúc hợp lại, thúc mạnh vào bên hông hắn. Hồng Thành đã không kịp tránh né, mà hắn cũng chẳng thèm tránh. Chân phải khẽ lui lại một bước, tư thế của hắn cũng theo đó mà xuất hiện biến hóa nhỏ. Mượn lực của một bước này, Hồng Thành dứt khoát rút thanh đao ra rồi bỏ thẳng xuống đầu tên binh sĩ nọ. Đám binh sĩ này đã mất đi lí trí, vì vậy chúng chưa từng biết né tránh là gì. Đôi tay đầy gai xương của tên binh sĩ trong một khoảnh khắc này đã đâm sâu vào bên hông Hồng Thành, thế nhưng lại đâm vào một vị trí đặc biệt, không chạm đến bất cứ nội tạng nào trong thân thể hắn. Mà lưỡi đao của Hồng Thành lúc này đã bỏ mạng xuống, chém bay đầu tên binh sĩ kia.

Vung đao chém đứt cánh tay của tên binh sĩ, Hồng Thành vẫn chưa vội rút đoạn tay còn lại ra khỏi thân thể. Máu tươi không ngừng rỉ ra từ miệng vết thương, gai xương lõm chòm trên cánh tay nọ tuy chưa động đến nội tạng nhưng mỗi khi hắn cử động mạnh lại vẫn gây ra từng cơn đau nhức dữ dội. Chẳng qua Hồng Thành vẫn không rên lấy một tiếng, cắn răng chịu đau mà tiếp tục vung đao chém về phía một tên binh sĩ khác. Nào ngờ, đúng lúc này lại có một tên lao đến tấn công từ phía sau Hồng Thành. Trên lưng hắn chính là xác Hồng Minh! Chỉ thấy Hồng Thành đột nhiên xoay người, cánh tay trái vung mạnh về phía sau thúc cùi trỏ vào giữa mặt tên binh sĩ nọ. Thế nhưng, đám binh sĩ này nào biết đau đớn là gì. Tên binh sĩ nọ tranh thủ ôm chặt lấy tay Hồng Thành, hàm răng lõm chòm ngay lập tức cắn một phát thật mạnh lên bắp tay hắn. Nhát cắn rất sâu, hơn nữa máu chảy ra từ miệng vết thương lại biến thành sắc đen, rõ ràng là có độc.

Hồng Thành cắn răng dùng sống đao vỗ mạnh vào mặt tên binh sĩ nọ, mượn đà bỏ đao xuống chém đứt hai tay đang cuộn chặt lấy hắn. Thế rồi, hắn chuyển đao sang tay trái, mà tay phải lại rút ra một con dao nhỏ từ bên hông. Cắn chặt răng không hét lấy một tiếng Hồng Thành, dùng con dao nhỏ khoét sạch miệng vết thương trên bắp tay, không để cho chất độc kịp ăn vào máu.

Võ giả hòa hệ vốn nổi tiếng vì khả năng công kích mạnh, đồng thời còn có khả năng hồi phục kinh người, bởi lẽ “tâm trử hòa”. Chỉ có điều, mặc cho khả năng khôi phục có tốt đến mấy mà phải chịu những vết thương đáng sợ như Hồng Thành thì cũng khó mà chiến đấu tiếp được. Thế nhưng, Hồng Thành lại vẫn đứng vững, chỉ có điều hắn cũng không kim được mà cảm thấy hoa mắt một trận bởi mất máu và đau đớn. Đúng lúc này, lại một tên binh sĩ khác lao đến tấn công hắn. Hồng Thành cố gắng vung đao lên, thế nhưng vết thương trên tay lại truyền đến một trận đau đớn khiến cho động tác của hắn không khỏi chậm lại một nhịp. Đao đã không kịp chặn lại đòn tấn công của đối phương. Hồng Thành thấy vậy chỉ có thể mỉm cười chưa xót, chẳng nhẽ anh em hắn đều phải bỏ mình nơi đây?

“Binh!”

Một thanh âm trầm đục vang lên khiến Hồng Thành không khỏi giật mình. Một cây côn sắt chẳng biết đã chắn trước mặt hắn từ lúc nào, mà tên binh sĩ định tấn công hắn đã bị đánh văng ra thật xa. Hồng Thành nhìn lại mới nhận ra, sĩ tử vừa ra tay giúp đỡ hắn chính là Bảo Trung. Chỉ thấy Bảo Trung mỉm cười mà nói:

“Hồng Thành, chúng ta vẫn còn là đồng đội đấy!”

“Đúng thế. Chính vì là đồng đội nên cậu đừng có chiến đấu một mình nữa, mau bước vào trận hình đi, chúng ta cùng nhau vượt qua khó khăn này.”

Người vừa lên tiếng chính là Trần Duy. Mà không chỉ có hắn, tất cả những sĩ tử khác dù đang chiến đấu cũng cố đẩy lui kẻ địch rồi nhìn về phía Hồng Thành, trong ánh mắt ai cũng mang theo ý khuyên bảo và hy vọng. Hồng Thành chột bật cười, hắn gật đầu với tất cả mọi người rồi nói:

“Được, vậy chúng ta cùng nhau hợp sức. Cùng nhau trở về nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 213: Sụp đổ!

Trong gian mật thất, đội ngũ sĩ tử vẫn đang chiến đấu một cách oanh liệt. Đến lúc này, bất cứ ai trong số họ cũng đã bị thương, thậm chí có những sĩ tử đã mãi mãi không thể thấy ngày mai. Những người ấy đã hy sinh! Đúng thế, họ đã hy sinh, nhưng họ chưa bao giờ gục ngã. Bởi trong lòng họ có một ý chí - một quyết tâm - một niềm tin sắt đá, và còn bởi họ có chiến hữu! Dù cho họ không thể tiếp tục chiến đấu, dù cho họ không thể tự mình bước đi, họ vẫn có thể dựa vào bờ vai của những chiến hữu để đứng vững, để quay trở về! Trên chiến trường, anh và tôi là bạn; khi trở về, ta là mất là chân!

“Rầm rầm!”

Đúng lúc này, cả tòa địa đạo bỗng nhiên rung chuyển kịch liệt. Từng mảnh bụi đất rơi xuống như mưa, khiến cho gian mật thất vốn đã âm u lúc này lại càng thêm u tối. Trận pháp cuối cùng dường như đã sắp hoàn thành nhiệm vụ của mình, hay có lẽ đây mới chỉ là một sự báo trước cho sự sụp đổ khủng khiếp? Chẳng ai rõ ràng được điểm ấy, bởi lẽ toàn bộ những kẻ có mặt tại nơi đây đã không cách nào giữ được sự thăng bằng của bản thân, ngoại trừ một người: Trần Duy!

Hai mắt Trần Duy lúc này đã nhắm lại, thân hình hắn lại đang lắc lư theo một tiết tấu kì lạ khó hiểu. Có những lúc cả thân thể hắn đều run lên một cách mãnh liệt, có lúc bỗng chậm rãi nhẹ nhàng như thể đang thư giãn gân cốt, lại có lúc tiết tấu chợt nhanh chợt chậm thất thường khiến người khác không cách nào nắm bắt được. Thế nhưng, kì lạ thay, trong cơn rung chuyển dữ dội này lại chỉ có mình hắn vẫn đứng thẳng “một cách vững vàng”.

Đúng lúc này, Trần Duy đột ngột mở mắt. Ánh mắt hắn thoáng lộ ra vẻ ôn hòa bình ổn, thế nhưng, cũng trong ánh mắt ấy lại đồng thời thể hiện ra một nét cứng rắn kiên cường đến lạ thường. Hai sắc thái rất riêng biệt, thậm chí còn đối lập nhau lại được thể hiện ra một cách vô cùng hài hòa; khiến cho kẻ khác khi nhìn vào ánh mắt ấy không tự chủ được mà bị cuốn sâu, bị khơi dậy niềm hứng thú muốn phá giải thứ bí mật ẩn sau ánh mắt ấy.

“Hãy!”

Bất chợt, Trần Duy khẽ hét vang một tiếng. Ngay sau đó, thân hình hắn đột ngột phóng vút đi, nhanh chóng vượt qua đám binh sĩ bị ma hóa đã ngã la liệt trên mặt đất để tiếp cận tên thủ lĩnh. Ngay khi chỉ còn cách đối phương chừng ba mét, Trần Duy bỗng nhiên chuyển mình. Lấy mũi chân trái làm điểm trụ, cả thân mình hắn đột nhiên ngã nghiêng một cách kỳ dị. Mặc dù Trần Duy vẫn đứng nguyên tại vị trí ấy, thế nhưng những người khác khi nhìn về phía hắn lại chỉ thấy một tầng bóng mờ khi trái khi phải, lúc trước lúc sau, không biết đâu mới là thật. Thứ thân pháp kì ảo này, thế nhưng lại giống một cây tre đến lạ: một cây tre trở mình trong bão tố.

“Choang!”

Một thanh âm trong trẻo thoáng ngân vang khắp gian mật thất. Thân pháp của Trần Duy lúc này đã ngừng biến chuyển, để lộ ra sát chiêu chân chính của hắn. Cả cơ thể Trần Duy hơi nghiêng về phía trước. Nguyên lực mọc hệ màu xanh lục sau một hồi vận chuyển theo quỹ tích kỳ lạ đã tập trung lại nơi mũi kiếm, hình thành nên một tầng ảo ảnh mờ hồ. Ánh mắt Trần Duy tập trung nhìn về phía tên thủ lĩnh của đám binh sĩ, mũi kiếm cũng hướng thẳng đến vị trí trái tim của đối phương. Cả người lẫn kiếm đột ngột lao vút đi với tốc độ mắt thường khó theo kịp, thế nhưng nơi tầng bóng ảnh xanh biếc còn lưu lại kia, người ta lại thấy được một dáng vẻ quyết tâm đến vô cùng.

“Hừ!”

Tên thủ lĩnh há có thể để mặc cho kiếm của Trần Duy đâm trúng hắn? Chỉ thấy hắn vỗ mạnh hai tay xuống nền đất, thân hình khô đét cũng mượn phản lực mà bật lên không trung, vừa lúc né tránh được một kiếm của Trần Duy. Chẳng qua, hắn lại không sao né được tầng ảo ảnh nơi đầu mũi kiếm. Chỉ thấy ảo ảnh xanh biếc đột nhiên vươn dài, mượn thế năng xà và vỗ mà bổ mạnh lên mình tên thủ lĩnh. Có điều, một đòn này trông thì mạnh mẽ nhưng kỳ thật lực lại không đủ, từ lúc nguyên lực ảo hóa vươn dài đến lúc đập xuống mình tên thủ lĩnh cũng đã tiêu hao đi một nửa sức mạnh ẩn giấu trong đòn công kích. Thế nên, dù tên thủ lĩnh có trúng đòn nhưng vẫn chưa bị thương nặng, mà hắn lại mượn cú va đập ấy để lui về phía sau, kéo dài khoảng cách với Trần Duy.

“Hừ, muốn giết ta sao? Ngươi vẫn còn non lắm!”

Khẽ vuốt ngực mấy lượt để xoa dịu cảm giác đau đớn, tên thủ lĩnh vẫn không quên buông lời châm chọc Trần Duy. Đột nhiên, hắn giậm mạnh chân lấy đà vọt người lên không trung. Thân thể khô quắt ấy dường như không có chút trọng lượng nào, nhẹ nhàng lơ lửng thật lâu rồi mới tà tà hạ xuống đất. Mà ngay khi chân hắn vừa chạm đất lại một lần nữa mượn lực bật lên, vọt nhanh về phía trước.

Thân mình còn đang lơ lửng giữa không trung, tên thủ lĩnh bỗng chốc hai lại trước ngực, miệng lại lầm rầm đọc một đoạn chú ngữ của đám ma tộc. Đám máu thịt còn vương vãi trên mặt đất lúc này bỗng đồng loạt bay lên, tụ tập lại với nhau thành một khối chùy đen kịt. Lờn niệm chú vừa ngừng lại, hai tay hắn đã đồng thời đẩy về phía trước. Khối chùy cũng theo đó mà lao vút đi, bắn thẳng về phía Trần Duy.

Đối mặt với đòn phản kích của đối phương, Trần Duy vẫn bình tĩnh một cách lạ lùng. Trong ánh mắt hắn lúc này chỉ còn lại hai sắc thái tương phản kia, tất cả những thứ khác dường như chẳng thể thu hút sự chú ý của hắn. Lưỡi kiếm trong tay hắn chợt hoa lên một mảnh rồi không ngừng xoay tròn trước mình Trần Duy. Nguyên lực mộc hệ xanh biếc lần này đã không ngưng tụ tại một điểm trên mũi kiếm mà lại phân bố đều khắp thanh kiếm. Người và kiếm như đã hòa chung một thể, cùng nhau xoay tròn tạo thành một mảnh ảo ảnh tràn ngập màu xanh.

“Kéttttttt!”

Khối chùy đập thẳng lên tầng ảo ảnh mơ hồ kia, thế nhưng lại phát ra một trận thanh âm ma sát chói tai. Đến tận lúc này tốc độ xoay tròn của Trần Duy mới chậm lại dần, lưỡi kiếm trong tay hắn cũng dần lộ rõ. Chỉ thấy thân kiếm lúc này đã dán chặt vào khối chùy, theo đà xoay mà không ngừng lái khối chùy lệch đi khỏi quỹ đạo ban đầu.

“Hây!”

Đúng lúc này, Trần Duy đột nhiên hét to một tiếng. Theo đó, toàn bộ nguyên lực trong thân thể hắn cũng thoáng run rẩy một hồi rồi nhất loạt dồn lên thanh kiếm. Chỉ thấy ánh kiếm xanh biếc chợt tỏa sáng ngời, thân kiếm đứt khoát ma sát lên khối chùy một cách mãnh liệt, rút cục cũng đánh bay được đòn công kích này của đối phương.

Thế nhưng, không chờ hắn kịp lấy hơi, tên thủ lĩnh đã vọt đến sát người Trần Duy. Móng vuốt sắc bén chớp đúng khoảng chậm giữa hai lần phát lực của Trần Duy mà chớp tới. Một chiêu này nếu đánh trúng thì chỉ e Trần Duy hôm nay sẽ khó mà toàn mạng. Nào ngờ, đúng lúc móng vuốt đã chạm đến sát người thì hắn lại đột nhiên ngã người theo một quỹ đạo khó tin. Móng vuốt chỉ kịp lướt qua đỉnh đầu hắn khiến chòm tóc búi sổ bung ra, mà Trần Duy lúc này đã lại trở mình xoay kiếm đâm thẳng về phía cổ họng đối phương.

Gã thủ lĩnh trong lúc vội vàng chỉ có thể vung móng vuốt còn lại lên cứng rắn đỡ lấy một kiếm cực hiểm này. Chỉ có điều, móng vuốt của hắn vốn chưa thể cứng rắn được như sắt thép, mà sức lực tụ tập vội vàng lại thua kém không ít so với đòn tấn công của Trần Duy. Chỉ thấy móng vuốt trên tay hắn đột nhiên vỡ nát, lưỡi kiếm cũng thuận thế mà đâm thẳng vào người gã thủ lĩnh. Còn may cho hắn, sau khoảnh khắc va chạm ấy thì lưỡi kiếm đã lệch khỏi phương hướng ban đầu. Thay vì đâm xuyên qua cổ họng gã thủ lĩnh, lưỡi kiếm lần này lại chỉ có thể đâm trúng vai hắn, khiến hắn thoát được một mạng trong đường tơ kẽ tóc.

“Aaaaaaaa!”

Tên thủ lĩnh đau đớn rú lên một tiếng, bước chân lại không ngừng lui về phía sau đến cả chục mét mới dừng lại được. Kỳ thật, so với đám binh sĩ ma hóa còn lại thì hắn đã đạt đến một cấp ma hóa cao hơn. Hắn lúc này đã có lý trí, nhưng đồng thời cũng có cả cảm giác, thậm chí dây thần kinh đau đớn của hắn còn nhạy bén hơn nhiều lần so với người bình thường. Con đau chặt xương khiến hắn như muốn phát điên, tiếng gầm rú phát ra từ miệng hắn cũng càng thêm phần ghê rợn và khủng khiếp.

Đến lúc này, sự giận dữ và cuồng bạo của ma tộc đã bắt đầu xâm chiếm tâm trí hắn. Chỉ thấy hắn chợt hú vang một tiếng rồi há rộng miệng mà gào lên một loạt thanh âm mơ hồ. Ngay lúc này, đám binh sĩ bị ma hóa vốn đang ngã sõi trên mặt đất bỗng co giật mãnh liệt. Từ trên thân thể bọn chúng văng hào quang màu xám trắng nhanh chóng rút đi, hóa thành từng luồng khói xám tuôn vào trong miệng gã thủ lĩnh.

Thân thể gầy gò của hắn bỗng chốc phình to, từng khối khí chạy trong cơ thể một cách bất ổn khiến người khác không khỏi lo lắng liệu thể xác hắn có nổ tung ra hay không? Thế nhưng bản thân gã thủ lĩnh lại chẳng lo lắng đến vậy, thậm chí hắn còn bật cười khàn khàn. Tiếng cười từ trầm thấp đến cao vút, mang theo một vẻ điên loạn đáng sợ. Thế rồi tiếng cười bỗng chốc ngưng bật. Cổ họng hắn tên thủ lĩnh dường như bị thứ gì đó chặn ngang, mà hai mắt hắn lúc này cũng đã trợn lồi cả ra, nước mắt nước mũi đen kịt không ngừng tuôn ra khiến kẻ khác nhìn thấy cũng phải hoảng sợ.

“Phụt!”

Bất chợt, tên thủ lĩnh phun ra một khối khí đen xì lại tanh hôi lạ thường. Khối khí ấy bay đến nơi nào thì mặt đất nơi ấy liền trở nên nứt nẻ, dường như có thể sụp lún bất cứ lúc nào. Trần Duy thấy vậy cũng không khỏi biến sắc, giữa hai sắc thái tương phản trong ánh mắt đã xen kẽ thêm một sắc thái thứ ba: sự lo lắng. Chỉ thấy hắn vội vàng dồn toàn bộ nguyên lực trong cơ thể lên thân kiếm, khiến lưỡi kiếm liên tục rung lên một cách vội vàng. Thế rồi lưỡi kiếm chợt biến mất, chỉ còn lại bóng kiếm rợp mắt đang không ngừng bay múa. Trước người Trần Duy lúc này chỉ còn lại một màu xanh loang loáng, mà mũi kiếm chân chính ẩn giấu sau tấm màn xanh kia lại luôn biến ảo khiến kẻ khác khó có thể nắm bắt được.

Nếu coi kiếm trong tay Trần Duy là một gốc tre xanh, vậy tre xanh kia từ trước đến giờ vẫn chưa từng thay đổi. Chẳng qua, giữa một biển tre dày đặc màu xanh thì thứ màu xanh lẻ loi của nó cũng sẽ bị dung hòa, khiến người ta không còn phân biệt được một cách rõ ràng nữa. Mà cũng chính vì lẽ ấy, một gốc tre xanh kia lại bỗng nhiên có được sức mạnh của vô vàn tre xanh xung quanh, bởi nó đã hòa nhập. Một chiêu kiếm này, lấy thực làm ảo, lại mượn ảo hóa thực; sức mạnh trong kiếm tưởng như đã tan ra thành vô số ảo ảnh, mà thực tế lại là vô vàn ảo ảnh kia cùng hóa thành sức mạnh tổng thể, khiến chiêu kiếm mạnh càng thêm mạnh. Quả thực là tinh tế vô cùng!

“Keng!”

Một kiếm đâm ra mà như vạn kiếm cùng đâm, thanh âm ngân vang kéo dài mãi mà không dứt. Bóng kiếm xanh biếc không lồ hình thành từ muôn ngàn kiếm ánh và chạm trực tiếp với luồng khí đen. Cả ngàn bóng kiếm cùng tung hoành, thì nhau cắt xé khối khí đen thành muôn ngàn mảnh. Mà khối khí đen cũng chẳng chịu thua kém, đứt khoát ăn mòn toàn bộ bóng kiếm đang bao trùm lên nó.

“Bùm!”

Cả bóng kiếm lẫn khối khí đen đồng loạt nổ tung, sóng khí mãnh liệt tuôn ra xung quanh đánh bật cả Trần Duy lẫn tên thủ lĩnh. Chẳng qua, bên phe sĩ tử lần này đã thắng rồi. Tên thủ lĩnh đã không còn đủ sức chiến đấu tiếp, mà đám thuộc hạ của hắn cũng đã bị chính tay hắn hủy hoại. Mà phe sĩ tử lúc này

lại vẫn còn đến bảy tám người, ai nấy đều đang nhìn chăm chăm về phía gã thủ lĩnh, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

“Khắc khắc, thật không ngờ ta lại thua bọn mi!”

Tên thủ lĩnh chợt bật cười, tiếng cười khô khốc lúc này lại xen lẫn mấy phần thê lương. Chẳng qua, giọng điệu của hắn đã lại biến đổi ngay lập tức:

“Khắc khắc, mặc dù ta đã bại, thế nhưng bọn mi cũng đừng mong có thể sống sót được. Dù vượt qua được ta thì nguy hiểm đang chờ đợi bọn mi vẫn là vô cùng. Các ngươi cứ chuẩn bị chịu chết đi là vừa!”

Lời ấy vừa ngừng, sắc mặt của tất cả sĩ tử đều phải biến đổi. Không ngờ rằng, nguy hiểm chờ đợi bọn hắn vẫn còn chưa hết, hay có lẽ đây chỉ là lời dọa nạt của kẻ bại tướng này? Đúng lúc này, thân thể đám binh sĩ ma hóa bỗng nhiên phình to, mà thân thể của tên thủ lĩnh cũng nhanh chóng bành trướng một cách khó tin. Những sĩ tử vừa thấy cảnh ấy thì không khỏi hoảng sợ. Dù không biết đối thủ định làm gì, thế nhưng bất cứ biến cố nào xảy ra vào lúc này đều có thể khiến bọn họ phải vùi thây nơi này, tốt hơn hết là phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Những sĩ tử thương tích đầy mình ấy vội vàng diu nhau mà đi, công theo cả thân xác của những chiến hữu đã hy sinh. Vừa lúc bọn họ rời đi không bao lâu, toàn bộ đám binh sĩ ma hóa bỗng đồng loạt phát nổ. Lực chấn động cộng hưởng với nhau càng khiến cho tòa địa đạo trở nên bất ổn, thời gian hoàn thành của trận pháp cuối cùng cũng vì vậy mà được đẩy nhanh.

“Rắc rắc!”

Một rãnh sâu bất chợt xuất hiện trên vách tường mật thất. Nối tiếp đó là từng rãnh sâu không ngừng kéo dài, mơ hồ hợp lại với nhau thành một đồ án ảo diệu. Thế rồi, một片片 tường đột nhiên đổ ập xuống, dấy lên một trận bụi đất mịt mù. Gian mật thất này, đã bắt đầu sụp đổ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 214: Vượt qua!

Núi Trúc Long, Hoàng Lăng, sân rồng.

Nhìn từ bên ngoài vào, cục diện giằng co giữa triều đình Đại Việt và đội quân ma tộc thật bình lặng một cách lạ thường. Thế nhưng, chỉ có người trong cuộc mới có thể cảm nhận một cách rõ ràng thứ áp lực không tên đang bao trùm nơi đây. Thứ áp lực ấy đè nặng lên tâm tình của tất cả quan viên trong triều, khiến cho sắc mặt mỗi người đều lộ rõ một vẻ cẩn thận và lo lắng hiếm có. Trong cả triều đình lúc này cũng chỉ có hoàng đế Lý Hiện Tông và hoàng tử Càn Hiếu là còn giữ được vẻ mặt bình tĩnh, thế nhưng ánh mắt hai người khi nhìn về phía thành Đông Long cũng không kìm nổi mà lóe lên một tia chờ mong và lo lắng.

Bầu trời kinh đô vẫn phủ kín một dòng mây đen, thế nhưng bên dưới tầng mây ấy lúc này lại đang diễn ra một trận đại chiến gay cấn có thể quyết định số phận của cả một dân tộc. Một con thường luồng khổng lồ toàn thân thuần một màu đen đang tranh đấu kịch liệt với một cuốn sách trời sáng rực ánh trắng sao. Con thường luồng bất chợt mở rộng cái miệng dữ tợn mà gào lên một trận thật dữ dội. Thanh âm đáng sợ ấy dường như vọng tới cả núi Trúc Long khiến cho mấy vị quý phi của hoàng đế đều xanh mặt vì sợ hãi. Mà ở phía đối diện của con thường luồng, cuốn sách trời sáng trong vẫn vững vàng đối chọi với con quái vật, nín giữ lại một niềm tin tưởng cuối cùng cho dân chúng kinh đô, và cho tất cả mọi người đang có mặt tại núi Trúc Long này nữa.

“Hừ, kẻ ngu đúng là không biết sợ. Đến giờ phút này mà đám nhân loại yếu ớt kia vẫn còn bám víu vào một tia hy vọng xa vời hay sao. Hừ hừ hừ, cứ chờ đi, chờ mà xem cái hy vọng của các ngươi sụp đổ đi.”

Trước cửa Hoàng Lăng, gã ma tướng dẫn đầu quân đoàn ma tộc bao vây nơi này đang thản nhiên cười nhạo biểu hiện của tất cả quan lại trong triều đình, cười nhạo cả vị hoàng đế Lý Hiện Tông kia nữa. Hắn biết rõ những người này đang chờ đợi điều gì. Và hắn cũng biết rõ bề trên đã chuẩn bị cẩn thận đến thế nào cho kế hoạch này. Một vị ma tướng cấp bậc tương đương với Lưỡng Nghi, lại thêm một vị ma sứ cùng với một quân đoàn một vạn ma. Với lực lượng như vậy, hắn không tin đám nhân loại này còn có thể chống cự được uy thế của ma tộc. Đúng là phe nhân loại cũng có cao thủ, theo tin tức tình báo của ma tộc thì phía đối phương còn có một cao thủ cấp Lưỡng Nghi và ba tu giả cấp Tứ Tượng. Thế nhưng như vậy vẫn là chưa đủ, chờ đợi bọn họ chỉ có thất bại mà thôi!

Nghĩ đến đây, tên ma tướng lại bật cười mấy tiếng. Tuy rằng hắn cũng mang danh là ma tướng, nhưng thực lực còn xa mới bằng được vị tướng quân đang chiến đấu tại Đông Long kia. Mà nhiệm vụ của hắn cũng đơn giản hơn nhiều lắm, chỉ cần tiêu diệt toàn bộ đám nhân loại có mặt tại Hoàng Lăng này mà thôi. Chỉ đơn giản như vậy thì hắn muốn làm lúc nào mà chẳng được! Mà đã như thế, có sao không hưởng thụ một chút niềm vui trong công việc chứ? Cứ thoải mái để cho đám nhân loại kia bám víu lấy một tia hy vọng cuối cùng đi, rồi sau đó tự tay hắn sẽ dập tắt chút hy vọng mong manh ấy. Như thế chẳng phải là thú vị lắm sao?

“Rầm rầm rầm...”

Đúng lúc này, mặt đất chợt chấn động một hồi, mà từ dưới lòng đất cũng vọng lại từng tràng thanh âm sụp đổ. Tên ma tướng thấy vậy lại bật cười thêm một hồi. Dùng địa đạo để mai phục sao? Tự hủy địa đạo để tiêu diệt ma tộc chúng ta sao? Thật đúng là một lũ ngu xuẩn! Mấy tên ma thuộc tộc Âm Dạ tuy rằng không có tài năng gì nổi bật, nhưng bọn chúng lại sống rất dai. Chút uy hiếp này còn chưa đủ để gây thương tổn thực sự đối với đám ma ấy, nói gì đến việc tiêu diệt bọn chúng chứ. Mà đám nhân loại này, tự hủy đi địa đạo cũng tương đương với việc hủy đi một con đường rút lui rồi, thật không hiểu

tại sao bọn chúng cũng có lúc ngu xuẩn đến vậy. Tiêu diệt đám người này, thật không xứng với tài năng của một vị ma tướng như hần mà!

*****

Nguyễn Phong đột nhiên cảm thấy lo lắng, lo cho sự an nguy của nhóm Trần Duy. Theo từng hồi chấn động từ dưới mặt đất truyền lại, nỗi lo lắng trong lòng Nguyễn Phong càng lúc càng sâu sắc, dần dần chuyển thành sự bồn chồn bất an khiến cho sắc mặt hần cũng phải biến đổi. Nỗi bất an ấy hần đã gặp một lần, chính là lúc hần nhìn thấy Thanh gặp nguy hiểm. Chẳng nhẽ, Trần Duy đã gặp phải sự cố gì?

Hít một hơi thật sâu để bình ổn lại tâm tình, Nguyễn Phong tự nhủ với lòng rằng: một người lạnh lợi như Trần Duy hần sẽ tìm được cách để vượt qua khó khăn thôi. Hần cũng biết rõ, đây vốn chỉ là lời tự dối lòng mình. Thế nhưng, vào lúc này đây, hần lại thả tin vào lời nói dối ấy chứ không hề muốn tin tưởng cảm giác của bản thân, bởi hần quan tâm đến anh em của mình. Thế nhưng, sao trong tâm vẫn cứ lo lắng bồn chồn đến thế? Giả kể như hần có thể kể vai sát cánh cùng bọn họ thì có lẽ sẽ tốt hơn, bởi hần còn có thể cùng anh em thân thiết chia sẻ một phần hiểm nguy. Mà giờ này, hần lại chỉ có thể yên lặng đứng tại đây chờ đợi trong lo lắng, thật đúng là không hợp với tác phong của bản thân hần chút nào.

“Này Nguyễn Phong, sao sắc mặt anh kém thế? Đang lo lắng cho nhóm Trần Duy à? Đừng quá lo lắng chứ, tôi tin là bọn họ sẽ vượt qua được của ải này thôi! Dù sao mỗi chúng ta đều có lúc phải đối mặt với hiểm nguy của chính bản thân mà.”

Đúng lúc này, Lý Nguyên Kiệt đột nhiên vỗ vai Nguyễn Phong, lựa lời khuyên bảo hần một phen. Nghe được những lời ấy, trong lòng Nguyễn Phong cũng phần nào bình tĩnh lại. Đúng vậy, ba người bọn họ tuy rằng thân thiết, nhưng mỗi người vẫn còn những việc mà bọn họ phải tự hoàn thành, và còn cả những nguy hiểm mà họ phải tự mình đối mặt. Hần có thể lo lắng cho anh em của mình, nhưng càng quan trọng hơn là phải đặt niềm tin vào bọn họ, tin tưởng rằng anh em của hần nhất định sẽ vượt qua được những gian lao trên con đường tu luyện đầy chông gai này. Hần, tin tưởng!

*****

Mà lúc này, Trần Duy và những sĩ tử còn lại đã bước đến đoạn cuối của con đường rút lui, bọn họ đã tới rất gần cửa ra rồi! Ánh sáng tự nhiên mang theo một cảm giác thanh thoát và tươi mới đã rọi lại đây, chiếu lên khuôn mặt từng sĩ tử, soi sáng niềm hy vọng trong lòng mỗi người. Đồng đội của họ có những người đã mãi mãi nằm lại nơi đây, thế nhưng ý nguyện của những người ấy đã được bọn họ kế thừa. Bọn họ còn sống, và sẽ tiếp tục sống thật tốt, để có thể phát huy được ý nguyện của những người đã hy sinh! Trong lòng bảy người lúc này đều lóe lên suy nghĩ ấy, bước chân của bọn họ cũng vì thế mà nhanh hơn hần.

“Rầm!”

Đúng lúc này, đoạn đường phía sau bọn họ chợt sụp đổ. Từng rãnh sâu nhanh chóng kéo dài trên những mảnh tường cuối cùng, liên kết với nhau thành một mảnh trần đồ kỳ bí. Vách tường hai bên chợt sáng lên, cả tòa địa đạo đang chấn động dữ dội bỗng ngưng lại trong giây lát. Chẳng qua, bảy sĩ tử kia thật không dám dừng lại một chút nào. Áp lực lúc này đã đè nặng lên cõi lòng bọn họ. Bất chấp thương thế trên mình không ngừng rỉ máu sau mỗi bước đi, bất chấp sau lưng mỗi người còn cộng theo một đồng đội đã hy sinh, bất chấp cả nguyên lực đã trong cơ thể đã hoàn toàn cạn kiệt, tốc độ của mỗi người vẫn cố gắng đẩy lên đến mức tối đa.

Cái chết, chưa bao giờ gần bọn họ đến vậy. Trong giây phút này, một bước chậm lại rất có thể sẽ khiến bọn họ mãi mãi không thể nhìn thấy ngày mai. Năm mươi mét, hai mươi mét, mười mét. Rất gần rồi, rất rất gần rồi! Có lên, chỉ một chút nữa thôi! Có người đã tự nhủ lòng mình như vậy, cố gắng kích thích sức mạnh ý chí của bản thân đến mức tối đa để bước ra khỏi đoạn đường này. Cũng có người đã hoàn toàn kiệt sức, tầm mắt cũng đã mờ đi vì mệt nhọc. Mười mét, chỉ mười mét cuối cùng này sao bỗng gian nan đến thế? Chẳng lẽ đã bước đến tận đây rồi mà bọn họ lại phải dừng lại? Bọn họ không cam lòng, bọn họ không muốn gục ngã trước vạch đích, thế nhưng bọn họ thật sự đã không cách nào tiến bước được nữa. Cuộc đời, thật biết trời người!

“Đứng dậy đi, chúng ta nhất định phải cùng nhau đi hết con đường này. Đừng quên, trên vai các cậu còn có ý chí của những người đã hy sinh. Các cậu không thể gục ngã ở đây được. Đứng dậy đi!”

Đúng lúc này, một tiếng quát bất chợt vang lên, mang theo sức mạnh của ý chí và niềm tin mà tràn vào tâm trí các sĩ tử. Đây là tiếng quát của Trần Duy. Hần cũng đã hoàn toàn kiệt sức rồi, nhưng hần không chịu đầu hàng. Đối mặt với lũ ma tộc hung ác, đối mặt với lũ gian tế xảo quyệt mà tàn độc, đã có lúc nào bọn họ chịu đầu hàng. Chính vì lẽ ấy, họ càng không thể nào đầu hàng trước một chút khó khăn này! Cố gắng hít vào một hơi căng tràn lồng ngực, Trần Duy dứt khoát khoát lấy tay của người sĩ tử bên cạnh hần. Nếu đã không thể tự mình bước hết đoạn đường, vậy bọn họ sẽ dìu nhau mà đi, mà vượt qua khó khăn ấy. Những sĩ tử còn lại cũng chợt tỉnh ngộ. Từng cánh tay mạnh mẽ khoát chặt lấy nhau, dìu nhau bước đi nốt đoạn đường khó khăn này.

Gian mật thất chợt lung lay, thế nhưng những bức tường vẫn còn chưa sụp xuống. Phải chăng gạch đá cũng có tình, không muốn vùi lấp quyết tâm của những sĩ tử kia? Có lẽ là vậy, hoặc có lẽ là những sĩ tử kia thật sự may mắn. Ngay khi bọn họ vừa bước ra khỏi tòa địa đạo, đoạn đường cuối cùng cũng đã sụp đổ. Một trận áp lực xô đến đây ngã cả bảy sĩ tử, thế nhưng lại không ngăn được bọn họ cất tiếng cười vang. Bọn họ đã vượt qua rồi!

Giữa mảnh rừng trúc bát ngát màu xanh, tiếng cười của bảy sĩ tử theo gió cuốn mà vọng đi thật xa. Rõ ràng đây niềm vui thoát nạn, nhưng tiếng cười của bọn họ sao mà lạc lõng và cô đơn đến thế! Đồng đội của họ mới lúc nào còn cười nói vui vẻ, thế nhưng giờ đã ở đâu rồi? Bất chợt, theo gió thổi qua tán trúc rì rào khẽ vọng lại một tiếng nấc, bi thương mà chua xót! Rồi rất nhanh, tiếng nấc ấy đã vỡ òa, tan ra thành những giọt nước mắt nóng bỏng. Áp lực nặng nề đã biến mất, sau niềm vui nhất thời vì thoát chết, trong lòng mỗi người chỉ còn lại một mảnh bi thương. Bạn bè ơi, đồng đội ơi, mới khi nào còn cùng chung một bầu nhiệt huyết, sẵn sàng chiến đấu chống lại đám ma tộc kia! Vậy mà sao giờ đây, ngồi tại mảnh rừng trúc này chỉ còn lại có bảy người? Công danh, quyền quý lúc này đã như là gió thoảng mây bay. Chỉ còn lại đây nỗi buồn đau căm phẫn, mới là những cảm xúc chân thật nhất trong lòng bảy sĩ tử. Chiến tranh, thật sự khốc liệt quá sao!

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 215: Đoạt!

Lần trong bóng trúc xanh mướt phía đông Hoàng Lăng có hai bóng người đang nhàn nhã ngồi uống trà. Người nam đáng vẻ anh tuấn nho nhã, phong thái bình thản ung dung mà ngắm nhìn một mảnh rừng trúc lay động trong gió. Người nữ xinh đẹp yêu kiều, dù rằng dung mạo đã bị một lớp khăn xanh che giấu nhưng chỉ riêng cặp mắt như nước hồ thu kia đã đủ khiến người ta phải ngây ngẩn mất hồn. Mặc cho nơi kinh đô đang diễn ra tranh đấu kịch liệt, mặc cho phía Hoàng Lăng vẫn giăng co trong áp lực vô hình, hai người bọn họ vẫn cứ thưởng trà ngắm trúc một cách thật bình tĩnh, không khỏi tạo cho người ta một thứ cảm giác thật cách biệt với thế gian, tựa như một đôi thần tiên đang dạo chơi cõi phàm vậy.

“Thùy Tuyết, tướng quân Đoạt đã triển khai hành động chưa?”

Đúng lúc này, người nam chợt lên tiếng hỏi người nữ. Thế nhưng, đáp lại câu hỏi của hắn chỉ có sự im lặng. Người nữ vẫn khép hờ đôi mắt, thần nhiên nâng chén trà đặt lên môi. Bờ môi hồng khẽ nhấp một chút vị đắng chát trong trà, nơi đôi mắt lim dim kia lại thoáng lóe lên nét chăm chú lạ thường, mê say mà cảm nhận lấy thứ dư vị ngon ngọt quyến rũ còn đọng mãi nơi đầu lưỡi. Người nam thấy vậy lại không tỏ ra sốt ruột chút nào, vẫn bình tĩnh ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp kia, trong ánh mắt rõ ràng một niềm yêu thích. Mà người nữ mãi đến lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt đã trở lại vẻ bình lặng như mặt hồ thu:

“Đoạt tướng quân vẫn chưa hành động, có lẽ là đang tận hưởng chút vui thú trong công việc.”

“Hừ, một kẻ không có đủ thực lực mà lại được nắm giữ quyền hạn to lớn thường dễ sinh ra kiêu ngạo, mà kiêu ngạo thường sẽ dẫn đến thất bại.

Tham gia vào một kế hoạch lớn như thế này mà hắn lại dám bày đặt tìm vui, nếu có bất cứ sơ sót gì thì để xem xem hắn sẽ bị bẻ trên trường phạt thế nào?”

Một thanh âm ồm ồm mang theo ý bất mãn chợt vọng lại từ phía sâu trong rừng trúc, kéo theo từng trận gió cuốn rền mãi không ngừng. Chẳng qua mấy chốc thời gian, gần chục bóng người đã bước đến trước mặt đôi nam nữ nọ. Dẫn đầu đoàn người này là một kẻ thân hình vạm vỡ, trên cái đầu chọc bóng loáng của hắn lại nổi bật lên tám đốm tròn đen tuyền tạo thành một hình vẽ kì lạ. Người nam mang đáng vẻ nho nhã nghe vậy chỉ mỉm cười, mãi đến khi gió dữ đã ngưng lại thì hắn mới lên tiếng:

“Ha ha, Bát Sát, không nên bất mãn như vậy. Cậu phải biết rằng, phạm là ma có thể đạt đến danh hiệu tướng quân thì đều không thể coi thường.”

“Hừ, cái tên họ Đoạt đó thì có tài cán gì chứ?”

“Cậu nói vậy là nhầm rồi. Tài năng của hắn cũng giống như tên vậy. Hắn có thể đoạt! Đoạt được quyền lợi từ trong tay rất nhiều kẻ có thực lực còn mạnh hơn hắn, đoạt được sức mạnh mà kẻ khác khó thể bì được, và cả đoạt mạng nữa.”

Nói đến đây, người nam nho nhã kia cũng phải trầm ngâm, mà gã đầu trọc thì chỉ có thể im lặng. Chẳng qua, người nam nọ rất nhanh đã lại mỉm cười:

“Thôi, chúng ta không nói đến vấn đề này nữa. Việc mà tôi giao cho cậu đã hoàn thành rồi chứ?”

“Đã hoàn thành rồi, chỉ còn chờ thời cơ thích hợp mà thôi.”

“Ha ha, cậu làm tốt lắm! Ừ, thời gian cũng đã không còn sớm nữa rồi, chúng ta cũng nên nhắc nhở tướng quân Đoạt một chút chứ nhỉ.”

Nói đến đây, người nam nọ liền khép hờ đôi mắt lại, miệng khẽ lẩm nhẩm mấy lời rồi phát tay về phía Hoàng Lăng. Từ trong ống tay áo của hắn lúc này chợt xuất hiện một đám khói đen, nhưng rất nhanh đã tan biến trong màu xanh vô tận của rừng trúc.

*****

“Hừ?”

Vẫn lặng yên quan sát tình thế cuộc chiến từ đầu đến giờ, gã ma tướng lúc này lại chợt nhíu mày, trong ánh mắt thoáng lóe ra một chút nghi hoặc khó hiểu. Chẳng qua, hắn rất nhanh đã gạt nỗi nghi vấn trong lòng sang một bên, cũng dứt khoát phát tay về phía mảnh rừng trúc. Theo động tác phát tay của hắn, một con gió đen bất chợt cuốn nhanh về phía mảnh rừng trúc rồi trong nháy mắt đã quay trở lại trước mặt gã ma tướng, đồng thời còn mang theo một đám khói đen mỏng manh. Gã ma tướng thuận tay tiếp lấy làn khói đen, nhưng rất nhanh nét mặt hắn đã trầm hẳn xuống. Chờ khi con khói đen đã hoàn toàn tan biến, nét mặt gã cũng đã tối lại đến mức đáng sợ, trong ánh mắt còn ẩn hiện vài phần tức giận khó kiềm chế. Tên phụ tá thân cận của gã ma tướng thấy vậy cũng phải kinh ngạc, không khỏi lên tiếng hỏi:

“Tướng quân, chẳng nhẽ đã xảy ra biến cố gì rồi sao?”

“Biến cố thì không có, thế nhưng lại có kẻ “thúc giục” ta hành động sớm.”

“Thưa tướng quân, chẳng hay đó là mệnh lệnh của tướng quân Vô Nhân hay của sứ giả Ma Vĩ?”

“Hừ, nếu là mệnh lệnh của bề trên thì ta còn có thời gian rảnh rỗi để nói những lời thừa này với người sao?”

“Hà, vậy là kẻ nào to gan lại dám thúc giục tướng quân như vậy?”

“Là một kẻ gọi là Long Triệt. Thật đúng là... Hắn tưởng rằng với cái thân phận con trai của tộc trưởng tộc Thuồng Luồng là đã có thể ra lệnh cho ta sao?”

“Vây... Tướng quân dự định thế nào?”

“Hừ, còn dự định cái gì nữa! Vốn ta muốn tìm chút niềm vui trong công việc thế mà lại bị hắn quấy nhiễu làm hỏng cả tâm tình, giờ có chờ đợi thêm cũng chẳng thấy vui vẻ gì nữa rồi. Truyền lệnh của ta cho binh sĩ: TẤN CÔNG!”

Nói đến đây, gã ma tướng bực mình phát mạnh tà áo choàng màu đen sau lưng làm dấy lên từng trận gió đen dữ dội. Hình thể đồ sộ của hắn cũng nương theo gió đen mà vọt mạnh lên không trung, bày ra bộ dáng ngạo nghễ mà thần nhiên đáp xuống chính giữa sân rộng. Chẳng chờ cho tên ma tướng thể hiện thêm chút uy phong nào, hơn mười mũi giáo nhọn đã nhất loạt đâm về phía tên hắn, chuẩn xác nhắm vào những vị trí yếu hại trên mình tên ma tướng. Mà cùng lúc đó, hàng loạt binh sĩ phụ trách bảo vệ sân rộng cũng đã bao vây tên ma tướng lại, hình thành nên trận hình phong tỏa chặt đứt mọi đường rút lui của hắn.

Tên ma tướng thấy vậy lại bật cười, trong tiếng cười tràn ngập sự khinh miệt. Thế rồi, hai nắm tay hắn đồng loạt vung lên, nháy mắt đã đánh ra hơn mười quyền, mỗi quyền đều đánh nát một mũi giáo đang đâm về phía hắn. Không chờ cho những binh sĩ xung quanh kịp phản ứng, tên ma tướng đã lại tiếp tục ra tay. Chỉ thấy bóng quyền phủ kín cả một vùng không gian xung quanh tên ma tướng, theo sau đó là hàng loạt thanh âm rầm rắc vang lên khiến người khác không khỏi rùng mình. Tất cả mọi hành động ấy đều chỉ diễn ra trong chớp mắt, đến lúc gã ma tướng dừng tay thì hơn mười binh sĩ tấn công hắn đều đã tử vong, trên thân mỗi người còn in rõ hàng loạt dấu tay đen kịt.

“Hừ, con sâu cái kiến cũng dám tấn công bản tướng quân, chết cũng không đáng tiếc!”

Gã ma tướng lại buông lời kiêu ngạo, giọng điệu còn lộ rõ vẻ xem thường không coi ai ra gì. Tất cả những binh sĩ đang bao vây xung quanh hắn lúc nghe được lời ấy đều nổi giận bưng bưng, thế nhưng kinh nghiệm chiến đấu lâu năm khiến bọn họ vẫn kiềm chế được mà giữ vững vị trí, hết sức phong tỏa gã ma tướng. Mà lúc này, vị tướng quân thống lĩnh binh đoàn Kim Long đã tiến lên phía trước một bước, lạnh lùng lên tiếng:

“Tên ma tộc kia thật to gan, lại dám ngang nhiên xâm phạm Hoàng Lăng như vậy sao?”

Thanh âm của vị tướng quân hùng hồn mà giông gạc, tầng tầng lớp lớp cuộn cuộn như sóng dồn ép về phía tên ma tướng. Đối mặt với thứ khí thế ấy, gã ma tướng chỉ thoáng cười ruồi đầy vẻ khinh thường. Chờ cho sóng âm ép đến thật gần, hắn mới bật cười thật lớn mà lên tiếng:

“Ha ha ha, chỉ bằng trình độ kém cỏi này mà cũng muốn hù dọa ta sao? Thật đúng là không biết lượng sức mình!”

Nhất thời, từng trận sóng âm thanh do vị tướng quân nộ phát ra đã bị phá vỡ, sắc mặt của vị tướng quân cũng vì thế mà biến đổi, nơi khóe miệng còn rỉ ra một dòng máu đỏ tươi. Mà ngay lúc này, đòn phản công của gã ma tướng đã lại ép đến. Thanh âm bị dồn nén lại tựa như một mũi khoan đâm thẳng về phía viên tướng quân, nhanh và quyết liệt vô cùng. Vị tướng quân nộ thấy vậy cũng chỉ có thể cắn răng đánh liều, nguyên lực cấp bậc tu tình vội vã tụ tập lại trên hai nắm tay mà đánh về phía luồng sóng âm.

“Bụp!”

Sóng âm sắc bén dễ dàng xé nát tầng nguyên lực phòng hộ trên hai nắm tay, theo đó mà xâm nhập vào trọng cánh tay của viên tướng quân. Sắc mặt của viên tướng quân đã tái mét lại vì đau đớn thể nhục nhưng hắn vẫn cắn răng không kêu lên một tiếng nào, ánh mắt vẫn kiên cường nhìn chăm chăm về phía tên ma tướng. Đúng lúc này, sau lưng hắn chợt truyền đến một luồng nguyên lực nóng ấm xoa dịu cảm giác đau đớn thấu tim kia. Gia chủ Trần gia là Trần Kiến Quốc chẳng biết đã đến sau lưng hắn từ bao giờ, nguyên lực theo đó rục rục từ trên hai tay ông không ngừng truyền vào thân thể của viên tướng quân, vững vàng đẩy lui đòn công kích sóng âm của gã ma tướng.

Nào ngờ, thủ đoạn của đám ma tộc lại quá hiểm ác, sóng âm vừa gặp phải sự ngăn cản liền nổ tung ngay bên trong thân thể của người trúng đòn. Chỉ thấy hai cánh tay của vị tướng quân thoáng run rẩy một hồi, từng giọt máu tươi bị ép phun thẳng ra ngoài theo lỗ chân lông, tạo thành một mảnh sương máu dày đặc. Còn may là nguyên lực của Trần Kiến Quốc tiến vào kịp thời, phần nào bảo vệ được hệ thống kinh mạch của viên tướng quân nên hai cánh tay của hắn mới không bị phế đi. Viên tướng quân nộ cảm kích mà khom người với Trần gia chủ, hai cánh tay dù run rẩy vẫn cố chấp lại để làm lễ. Trần Kiến Quốc thấy vậy thì liền đưa tay ngăn lại mà nói:

“Không nên! Việc mà người cần làm lúc này là mau chóng lui lại phía sau tìm thái y để điều trị thương thế, chứ không phải là chú trọng đến chút lễ tiết này mà hủy đi cả sự nghiệp sau này. Mau đi đi, việc nơi này cứ để ta lo!”

“Thái phó, tạ ơn người!”

Viên tướng quân nộ xúc động chỉ có thể nói được mấy lời như vậy, sau đó liền lui lại phía sau. Mà Trần Kiến Quốc lúc này đã đứng vào vị trí thống lĩnh của hắn, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng về tên ma tướng, bình thần nói:

“Ma tộc, chớ nên kiêu ngạo. Trận chiến này, để ta đấu với người!”

Q.2 - Chương 216: Cơ hội.

“Ta không nghe nhầm chứ? Người? Muốn đấu với ta? Ha ha, thật là nực cười, người nghĩ rằng mình có cơ hội đó sao?”

Đáp lại lời khiêu chiến của Trần Kiến Quốc, tên ma tướng không ngờ lại bật cười. Vẫn là một giọng cười ngạo nghễ chưa từng thay đổi từ lúc hấn xuất hiện, gã ma tướng dường như chẳng buồn quan tâm đến vị thái phó nắm trong tay binh quyền của cả một nước. Và như để hưởng ứng lời nói của gã, từ bên ngoài Hoàng Lăng lúc này chợt vọng lại một hồi kèn lệnh thật trầm mà thê lương.

Ngay khi nghe được tiếng kèn hiệu ấy, đám ma binh vốn vẫn bày trận chỉnh tề bỗng rục rịch. Lấy tên phụ tá của gã ma tướng làm đầu, một vạn tên ma binh đồng loạt vỗ mạnh nắm tay lên ngực mình theo một thứ nhịp điệu cổ quái, tạo nên từng hồi thanh âm chói tai khó nghe. Nhất thời, tiếng kèn lệnh, tiếng sắt thép va chạm, và còn cả những tiếng hô hào của đám ma binh như hòa quyện lại với nhau, hình thành nên một thứ âm hưởng sục sôi mà dữ tợn.

“Tấn công!”

Ngay khi tiếng kèn lệnh vừa dứt, đám ma binh liền xông lên tấn công Hoàng Lăng. Ma khí tỏa ra từ một vạn tên ma binh nhanh chóng liên kết thành một thể, tạo thành một con quái vật hung dữ vô cùng. Hình thể con quái thú vốn khổng lồ, bốn chân cũng thô to như cây cột đình. Khắp thân mình con quái thú đều được bao phủ một lớp vảy cứng đen nhánh, mà trên đầu nó còn có một cặp sừng nhọn hoắt tưởng như có thể húc thủng mọi vật cản. Vách tường bảo vệ Hoàng Lăng vốn kiên cố, cánh cửa lớn cũng được gia cố thêm không ít trận pháp phòng ngự, thế nhưng như vậy vẫn chưa đủ để ngăn chặn sự công phá của đám ma binh. Chỉ sau mấy lần hứng chịu những cú tông đáng sợ của con quái thú, chân tường thành đã có dấu hiệu lung lay muốn vỡ, mà không ít trận pháp trên cánh cửa sắt cũng đã bị lực va chạm mãnh liệt phá hủy triệt để.

Chỉ có điều, kết quả này còn chưa thể khiến đám ma binh vừa ý. Chỉ thấy con quái vật khổng lồ ấy đột nhiên rống lên một tiếng thật dữ tợn, bốn chân thô to của nó lại đồng loạt dẫm mạnh xuống đất khiến cho mặt đất cũng phải chấn động một hồi. Thân hình khổng lồ của con quái vật nương theo phản lực từ cú tạo đà ấy mà phóng thẳng về phía trước, tốc độ càng lúc càng nhanh khiến cho thân hình con quái như mờ đi, chỉ còn lại một vệt đen mờ mờ cùng những dấu chân khổng lồ trên mặt đất.

“Mau mở cửa thành! Khởi động trận pháp đánh lạc hướng, dẫn dụ đối phương đi vào đường vòng!”

“Vận hành trận pháp gia tăng trọng lực lên mức tối đa, đồng thời cũng vận hành trận pháp gia tăng lực cản đến tối đa để triệt tiêu tốc độ của đối phương.”

“Các đội chuyên trách tấn công xa, mau tiến vào vị trí phục kích trên đường vòng, khi đối phương tiến vào phạm vi công kích thì lập tức triển khai tấn công toàn lực.”

“Bộ binh lập tức tiến lên tường thành, trấn thủ vững vị trí của mình, không được để kẻ địch thừa cơ leo lên tường thành.”

Trên tường thành, thanh âm đồng dục mà quyết đoán của Lương Văn liên tục vang lên, kịp thời đưa ra từng mệnh lệnh chỉ đạo binh sĩ trấn thủ Hoàng Lăng. Vẫn lặng yên quan sát tình thế cuộc chiến, trong lòng Lương Văn lúc này bất chợt lại nổi lên một niềm cảm khái. Ba năm, đã ba năm rồi! Ba năm trấn thủ Hoàng Lăng, ba năm cùng ăn cùng ngủ với binh sĩ, ba năm chăm chỉ mài luyện binh thư, ba năm chờ đợi một cơ hội. Mà ngày hôm nay, cơ hội ấy rốt cục cũng đã đến! Nghĩ đến đây, cõi lòng Lương Văn không kim nổi mà cảm thấy kích động: hấn nhất định sẽ nắm bắt lấy cơ hội này!

Mà lúc này, không chỉ mình Lương Văn mới cảm nhận được niềm kích động ấy. Tất cả những binh sĩ của Lương Văn, ai ai cũng cảm thấy nơi đây lòng mình đang rục rịch cháy lên một niềm hy vọng. Thân làm binh sĩ, lòng mang chí nam nhi, thử hỏi có ai không muốn được một lần xung phong nơi sa trường, lập công lao đền nợ nước? Ấy thế nhưng những binh sĩ này đã phải chôn chân trấn thủ tại Hoàng Lăng suốt ba năm qua, trong lòng mỗi người làm sao lại không cảm thấy bất mãn? Chính vì lẽ ấy, bọn họ mới mong đợi, mới quyết tâm, mới dốc hết sức mình để rèn luyện, chuẩn bị cho một cơ hội. Mà ngày hôm nay, cơ hội ấy rốt cục cũng đã đến với họ, đến với những binh sĩ trấn thủ Hoàng Lăng. Dù cho cơ hội ấy có gắn liền với khó khăn và nguy hiểm, dù cho trước mặt bọn họ có là ngàn vạn ma binh hung tàn, họ vẫn không sòng! Trong lòng rục rịch chí nam nhi, trong tim nồng nàn lòng yêu nước, bọn họ há lại sợ đám ma tộc kia? Vì một cơ hội đền nợ nước, vì công sức rèn luyện bấy lâu, vì tình nghĩa binh tướng thân như thủ túc, họ quyết chiến!

“Rầm rầm rầm!”

Hai cánh cửa nặng nề đúc từ sắt nguyên chất được mở ra một cách chậm rãi. Phía sau lớp cửa ấy, từng vầng sáng màu vàng đang không ngừng lóe lên, vẽ ra một con đường như thực như ảo. Con quái thú hình thành từ ma khí vốn đã tăng tốc đến mức tối đa, đối mặt với biến cố này làm sao còn kịp chuyển hướng? Thân thể đồ sộ của nó hùng hổ lao thẳng qua cửa Hoàng Lăng, tiến vào đoạn đường mộng ảo vừa mới xuất hiện. Đúng lúc này, cả đoạn đường ấy chợt lóe lên một vầng sáng màu vàng đất bao phủ lấy toàn bộ thân hình của con quái vật. Bước chân đang guồng nhanh như gió lốc của con quái thú càng lúc càng nặng nề, tốc độ cũng vì vậy mà giảm đi đáng kể. Không đợi con quái thú kịp thích nghi với tầng trọng lực này, từ cuối con đường đã lại vang lên tiếng gió rít chói tai. Từng trận cuồng phong tới tấp đập lên mặt, lên mình con quái thú khiến cho bước chân của nó lại càng thêm chậm. Không chỉ có vậy, lớp ma khí hình thành lên thân thể con quái thú còn liên tục bị cuồng phong cắt xé, dù rằng lực sát thương ấy còn chưa đủ để hạ gục thứ quái vật khổng lồ này nhưng cũng khiến cho nó phải gào thét liên tục.

“Tấn công!”

Rút cục, con quái thú cũng phải dừng bước, thế nhưng đón chờ nó lúc này lại là từng trận công kích dữ dội. Chỉ thấy từng loạt tên mang theo nguyên lực đột ngột phủ xuống, không ngừng tước đi lớp vảy phòng ngự của con quái vật. Ngay khi con mưa tên vừa tạm ngừng, hai bên đường lại kè lên từng vầng sáng đỏ rực. Từng trận sóng lửa cuộn cuộn đổ ập lên thân hình đã xác xơ của con quái vật, đốt cháy sạch sẽ chút phòng ngự còn sót lại, đồng thời cũng thiêu đốt luôn cả lớp “da thịt” yếu ớt vừa mới lộ ra. Đối mặt với sự thiêu đốt không ngừng nghỉ ấy, ma khí trên thân thể con quái vật liên tục bị hòa tan thành từng đám khói trắng để rồi lại tan biến trong không khí.

Tận mắt nhìn thấy trận hình phối hợp mạnh mẽ là thế mà vẫn bị đối phương đánh cho tơi tả, đám ma binh không kìm được phần nộ mà gào thét lên từng hồi. Thế nhưng, mặc cho bọn chúng có gào đến khản cả cổ họng cũng không thể xoay chuyển được cục diện thất bại đã định. Đã vậy, sự phần nộ và hoang mang lại khiến cho đám ma binh càng thêm bối rối, càng khó có thể giữ vững trận hình vốn luôn yêu cầu trình độ phối hợp cao. Chẳng mấy chốc, con quái thú được hình thành bởi trận hình của đám ma binh đã trở nên mờ hồ, thân hình khổng lồ của nó cũng lung lay chực đổ.

“Tất cả các ngươi đều cầm miệng lại cho ta! Đã đến bước này rồi thì gào thét cũng vô dụng, chẳng bằng liều mạng với đối phương một phen. Trận hình của ma tộc chúng ta há có thể để cho đám nhân loại kia đánh bại? Thà rằng chúng ta tự hủy trận hình cũng quyết liều mạng với chúng một phen. Các ngươi nghe lệnh của ta, lập tức tự hủy trận hình!”

Đúng lúc này, tên phụ tá của gã ma tướng chợt quát lên một tiếng, thanh âm vốn khô cứng lại xen lẫn một tia độc ác khiến lời nói của gã càng trở nên hung tợn. Đám ma binh vừa nghe thấy lời ấy liền im lặng trong thoáng chốc, thế nhưng ngay sau đó bọn chúng đã lại hò hét càng dữ dội hơn trước. Chỉ thấy sắc mặt đám ma binh bỗng lộ ra vẻ hung ác lạ thường. Ma khí trên thân thể bọn chúng bỗng dồn dập tuôn vào thân thể con quái thú, khiến cho thân hình con quái thú nháy mắt đã trở nên rõ ràng như lúc ban đầu. Hai con mắt đen đặc của con quái vật lại trợn trừng lên, soi khắp đoạn đường mộng ảo một lượt, như thể muốn ghi nhớ thật kỹ bước đường cùng này. Thế rồi, con quái thú rống lên một tiếng đau đớn quằn quại, hình thể vốn đã khổng lồ của nó lại càng thêm bành trướng một cách kịch liệt.

“Bùm!”

Một tiếng nổ đécc tai chợt vang lên, ngay sau đó là từng trận sóng ma khí ào ạt lan tràn ra bốn phía. Từng đợt sóng ma khí vừa tiếp xúc với biển lửa đã lập tức bị thiêu đốt mà tan biến, ấy thế nhưng số lượng ma khí thật quá nhiều! Tầng tầng lớp lớp sóng ma khí không ngừng đổ ập lên biển lửa, lại thêm lực bùng nổ vừa rồi cũng đã khiến cho biển lửa bị dao động, rút cục hai thứ lực lượng ấy lại chung hòa lẫn nhau mà cùng tiêu tan.

“Rắc!”

Đúng lúc này, từ đâu đó chợt vọng lại một tiếng vụn vỡ. Trận pháp đánh lạc hướng vốn được thiết kế từ những loại nguyên liệu tinh xảo mà mỏng manh, không cách nào chịu nổi lực chấn động đáng sợ truyền ra từ vụ nổ vừa xảy nên đã tan vỡ. Con đường sắc sỡ muôn màu vẫn vậy khốn đám ma binh lúc này cũng dần dần tan rã, để lộ ra một khung cảnh chân thật vẫn ẩn giấu phía sau.

Địa điểm mà đám ma binh đang đứng lúc này là một khoảng đất trống bên trong Hoàng Lăng. Trên nền đất còn lưu lại từng vết cháy xém rõ ràng, lại thêm cả thứ mùi khét lẹt vẫn quanh quẩn nơi đây như để chứng minh cho trận chiến kịch liệt ban nãy. Mà cách đám ma binh không sao, từng đội binh sĩ trấn thủ Hoàng Lăng vẫn còn đang bày trận chỉnh tề, vững vàng bao vây đám ma binh vào giữa. Trên mặt mỗi binh sĩ lúc này đều lộ rõ một vẻ quyết tâm bùng bùng, mặc cho nhân số còn kém đối phương nhưng họ vẫn sẵn sàng lăn xả chiến đấu với bè lũ ma tộc. Một trận chiến giáp lá cà thông thường nhất, nhưng cũng ác liệt và thảm khốc nhất đã sắp sửa diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 217: Tình thế biến chuyển.

“Bộ binh hai cánh giữ vững trận hình, triệt tiêu mọi nỗ lực đột phá của quân địch.”

“Cung binh tăng mạnh cường độ tấn công, không cho địch có cơ hội triển khai trận hình.”

“Giếttttt!”

“Xung phong!”

“Các anh em, chém chết đám ma tộc này!”

“...”

Trên mảnh đất trống nơi Hoàng Lăng, trận chiến giữa quân sĩ Đại Việt cùng đám ma tộc đã sắp đi đến hồi kết thúc. Mặc dù quân đội dưới quyền Lương Văn lúc này ít hơn hẳn so với đối phương, thế nhưng nhờ có ưu thế về trận pháp cùng sự phối hợp chặt chẽ giữa các loại binh chủng, bọn họ đã và đang chiếm lấy thế thắng.

Ở phía đối lập với quân sĩ Đại Việt, đám ma tộc lúc này lại đang lâm vào tình thế vô cùng khó khăn. Gần một vạn tên ma binh giáp trụ đen kịt thế mà lại phải chen chúc nhau mà đứng trong một diện tích nhỏ bé, không gian chật chội khiến cho việc triển khai ý đồ chiến thuật của bọn chúng cũng trở nên khó khăn vô cùng. Đã vậy, đội hình phe nhân loại vẫn liên tục ép sát khiến cho bọn chúng buộc phải co cụm lại, cố gắng mà chống trả một cách yếu đuối. Ưu thế về quân số đã từng đem lại tự tin cho lũ ma tộc thì giờ đây lại trở thành sự cản trở lớn nhất của bọn chúng. Khí thế hung hãn đã từng tạo ra nỗi khiếp sợ cho biết bao kẻ địch, lúc này lại chẳng cách nào sánh được với sĩ khí bùng bùng của đối phương. Đám ma tộc đã không còn bất cứ ưu thế nào trên chiến trường này. Hay nói cách khác, bọn chúng thật sự đã bị dồn đến bước đường cùng. Nếu như chúng vẫn không thể tìm được cách để đột phá trận hình của đối phương, vậy kết quả chỉ có thể là bị tiêu diệt hoàn toàn.

Đôi mắt mất quan sát tất cả mọi diễn biến trên chiến trường, Lương Văn khẽ mỉm cười, thế nhưng trong lòng hắn lại đã sớm kích động vô cùng. Lần đầu tiên cầm binh đánh trận lại có thể giành được chiến thắng, thử hỏi làm sao một vị tướng có thể bình tĩnh được? Có chăng, chỉ có những bậc thiên tài quân sự thì mới có thể kiềm chế được mình, nhưng dù vậy thì trong lòng bọn họ chắc chắn cũng phải cảm thấy vui vẻ. Mà Lương Văn thì không phải là thiên tài về quân sự, đến chính hắn cũng tự thừa nhận như vậy. Chẳng qua, trong lòng Lương Văn lúc này lại chợt tưởng nhớ đến lời dạy bảo của người cha đã khuất: “Chiếm thế thắng không có nghĩa là đã thắng, vậy nên chớ có vui mừng quá sớm. Chỉ khi nào đã giành được thắng lợi cuối cùng thì mới được phép vui mừng”.

Hít một hơi thật sâu để ổn định lại tâm tình, Lương Văn lại cẩn thận quan sát mọi diễn biến của cuộc chiến. Có lẽ là do tâm tình đã bình tĩnh lại, hay có lẽ là do trong lòng đã có sự tự tin, tâm mắt của Lương Văn lúc này đã trở nên tinh tế và rộng rãi hơn. Cũng chính vì vậy, hắn mới chợt phát hiện ra rằng, thế cục trận chiến tưởng như đã xác định lại vẫn còn rất nhiều điểm đáng lưu ý, mà một điểm rõ ràng nhất chính là thái độ của binh sĩ phe địch. Đám ma binh kia mặc dù đã bị dồn đến chân tường thế mà vẫn hung hăng ngang ngạnh vô cùng. Đã vậy, ánh mắt tên nào tên nấy đều hung tàn như loài sói ác, chỉ chờ một cơ hội là sẽ xoay mình tấn công đối phương một cú trí mạng.

Đúng lúc này, bầu trời đột nhiên tối sầm lại. Từng đám khói đen vốn vẫn chậm rãi lượn lờ trên bầu trời bỗng chốc bay nhanh hơn hẳn, kéo theo dòng thành con mà tụ tập lại với nhau. Một vầng khói đen đặc như mực đang chậm rãi thành hình, hình dáng giống như một chiếc lông thật lớn chỉ trực chụp xuống nơi đây. Đám ma binh vốn vẫn cố gắng chống trả lúc này lại bất chợt dừng tay, tên nào tên nấy đều ngửa đầu lên trời mà hô hào gào thét. Mây đen kia như cũng hưởng ứng lời kêu gọi của bọn chúng mà đổ xuống mặt đất từng dòng khói đen đậm đặc, phủ kín cả một mảnh chiến trường.

“Các đội binh sĩ phụ trách trận pháp, lập tức tăng cường độ của các trận pháp phòng ngự lên mức tối đa.”

Đối mặt với biến cố bất ngờ này, trong lòng Lương Văn không khỏi cảm thấy lo lắng bất an. Vội vã ra lệnh cho binh sĩ củng cố phòng ngự, chính bản thân hắn cũng đã nắm chặt vũ khí trong tay, sẵn sàng chiến đấu với ma tộc trong bất cứ hoàn cảnh nào. Thế nhưng, không chờ cho bọn họ kịp hành động, mặt đất lại đột nhiên chấn động một cách mãnh liệt. Lấy vị trí của đám ma binh làm trung tâm, từng trận sóng đất cuộn cuộn liên tục quét ra khắp bốn phương, không chỉ phá tan trận pháp phòng ngự mà còn khiến cho quân sĩ thù thành đổ ngã la liệt. Chờ đến khi cơn động đất đã ngưng thì bóng dáng đám ma binh cũng chẳng còn, giữa muôn trùng bao vây của quân sĩ nhân loại chỉ còn tro bụi một mảnh đất trống không.

“Grào!”

Đúng lúc này, từ trong màn khói đen dày đặc chợt vọng lại một tiếng gào thét dữ dội. Đám ma binh sau khi thoát khỏi vòng vây đã tụ tập lại thành trận hình chỉnh tề, sẵn sàng tấn công phe nhân loại bất cứ lúc nào. Mà tiếng gào kia lại chính là hiệu lệnh bắt đầu tấn công, đám ma binh vừa nghe thấy liền lập tức tràn lên như sóng biển, nuốt trọn từng đội binh sĩ Đại Việt còn chưa kịp ổn định lại tư thế.

“Rút lui, mau rút lui về phía sau!”

Binh sĩ thù thành lúc này đã bắt đầu rối loạn. Sự khuyết thiếu về kinh nghiệm chiến đấu khiến cho tâm tính của bọn họ chưa thể nào thích nghi được với sự ác liệt trên chiến trường. Gặp phải sự phản kích bất ngờ mà sắc bén của đám ma binh, những binh sĩ tuổi đời còn trẻ ấy đã khó có thể giữ cho lòng mình bình tĩnh, trận hình của bọn họ cũng vì vậy mà trở nên rối loạn. Tình thế đã hoàn toàn đảo ngược, cán cân chiến thắng lại bắt đầu dịch chuyển về phía ma binh, Lương Văn lúc này đã không có cách nào để cứu vãn tình hình. Việc duy nhất mà hắn còn có thể làm chính là ra lệnh cho binh sĩ rút lui để giảm thiểu tổn thất. Lúc đưa ra mệnh lệnh ấy, trong lòng hắn cũng cảm thấy khó chịu vô cùng, chẳng nhẽ trận chiến đầu tiên của bản thân lại phải nhận lấy kết quả thất bại như vậy?

*****

Trái ngược với tình huống chiến đấu gay cấn bên phía Lương Văn, bầu không khí nơi sân rồng hiện giờ lại là một mảnh tĩnh lặng đầy áp lực. Chính giữa sân rồng, hai bóng ảnh đang liên tục giao đấu với nhau, mỗi lần va chạm đều tạo nên từng gợn sóng không khí quét ra xung quanh. Một trong hai bóng ảnh ấy là Trần Kiến Quốc, khắp thân mình ông lúc này đều tỏa ra hào quang đỏ rực. Mà đối thủ của vị thái phó họ Trần này lại chính là gã ma tướng, mỗi động tác của hắn đều phóng ra một trận ma khí đen kịt ghê người.

“Bịch!”

Một thanh âm trầm đục bất chợt vang lên, hai bóng ảnh đang giao đấu chẳng biết đã tách ra từ bao giờ, mỗi người đều đang lảng lảng nhìn về phía đối phương. Sắc mặt Trần Kiến Quốc lúc này đã hơi tái đi, hơi thở cũng đã có phần gấp gáp, dường như đã phải chịu thua thiệt. Kỳ thực nếu chỉ xét trên phương diện cấp bậc thì hai bên có thể coi là ngang sức. Trần thái phó gần đây đã chạm đến cấp bậc Ngũ Hành, mà tên ma tướng thể hiện ra thực lực cũng không cao hơn là bao. Thế nhưng chẳng biết vì sao sau mỗi lần va chạm thì nguyên lực của Trần Kiến Quốc lại yếu đi một chút, mà đối phương lại càng lúc càng mạnh hơn. Cứ tiếp tục giao đấu như vậy thì sớm muộn gì nguyên lực trong thân thể ông cũng sẽ bị đối phương hút cạn, chính vì vậy nên Trần Kiến Quốc mới dứt khoát ép đối phương và chạm trực diện một phen để có cơ hội tách ra.

Mà trái ngược với bộ dáng mệt mỏi của Trần thái phó, sau khi tách ra gã ma tướng lại vẫn bình thản như thường. Có chăng là lớp giáp ngực của hắn lúc này đã thủng một mảnh to bằng nắm đấm, trên tầng da thịt lộ ra ngoài cũng loang lổ vết cháy xém đáng sợ. Nào ngờ, gã ma tướng chỉ cần đưa tay phất lên ngực mấy cái thì lớp da thịt bị thiêu cháy đã bong ra khỏi ngực rồi rơi la tả xuống đất, mà vết thương trước ngực hắn cũng đã lành lại từ bao giờ, nào

có chút thương tổn gì?

“Khà khà, một đòn của người cũng khá đấy, đáng tiếc là người gặp phải ta thì chỉ còn nước thua mà thôi.”

“Hừ, thắng bại khó nói trước. Xem đây!”

Trần Kiến Quốc bất chợt quát to một tiếng bộc phát ra khí thế oai hùng, chòm râu dài dưới cằm cũng theo đó mà bay phấp phới. Hai cánh tay của ông lúc này đã hợp lại chung một chỗ, từng dòng nguyên lực thuộc hai hệ thủy hỏa xoắn tròn theo cánh tay mà tụ lại nơi bàn tay, tạo thành một thanh đao trong suốt sáng đỏ lưỡi trắng. Thanh đao cấp tốc hóa lớn, nháy mắt đã dài đến năm mét, mà lưỡi đao lại càng sắc bén đáng sợ, dù còn cách mặt đất hơn một mét nhưng vẫn để lại trên nền sân rồng một vết hằn thật rõ ràng. Đúng lúc này, Trần Kiến Quốc chợt vung thanh đao trong tay lên, lưỡi đao vừa động đã khiến cho tầng không khí như muốn rách ra thành muôn mảnh. Nâng thanh đao lên đến quá đỉnh đầu, Trần thái phó lại quát lên một tiếng thật lớn lấy khí thế rồi bỏ mạnh lưỡi đao về phía đối phương.

“Hừ!”

Lưỡi đao không lồ mang theo thứ khí thế sắc bén khó chống kia chớp mắt đã đến trước mặt gã ma tướng. Đối mặt với đòn công kích toàn lực của Trần Kiến Quốc, sắc mặt gã ma tướng lần đầu tiên lộ ra vẻ nên cẩn trọng. Ma khí trong thân thể hắn nhanh chóng tụ lại trên hai nắm tay, nháy mắt đã hình thành một bộ móng vuốt khổng lồ. Lấy mũi chân làm trụ, cả cơ thể của gã ma tướng liền xoay tròn một vòng, theo đó vung mạnh bộ móng vuốt trong tay lên mà ngăn cản đòn tấn công của đối phương.

“Choang!”

Hai thứ vũ khí to lớn vừa va chạm vào nhau liền phát ra một hồi thanh âm cao vút. Lưỡi đao trong tay Trần thái phó dường như chiếm được chút ưu thế, chậm rãi mà đâm sâu vào trong bộ móng vuốt. Chẳng qua, móng vuốt khổng lồ kia cũng chẳng phải dạng vừa, lưỡi đao muốn chém đứt nó chỉ e là vô cùng khó khăn. Chẳng ngờ, Trần thái phó lại đột nhiên buông tay bỏ mặc lưỡi đao, bước chân cũng nhanh chóng bước lui phía sau cả chục mét. Mất đi sự khống chế, lưỡi đao hình thành từ hai hệ nguyên lực tương khắc lập tức trở nên bất ổn, trên thân đao liên tục phát ra từng tiếng nổ vang nghe mà rợn người. Sắc mặt tên ma tướng lúc này cũng phải biến đổi, mà lưỡi đao lại đã găm chặt vào bộ vuốt khiến hắn không cách nào gỡ ra được, chỉ có thể vội vã điều động toàn bộ ma khí hình thành một lồng phòng ngự bao quanh thân thể mình. Thế nhưng lồng phòng ngự còn chưa kịp thành hình thì lưỡi đao đã nổ tung, sức ép đáng sợ nháy mắt đã nuốt trọn thân hình gã ma tướng, không sót chút gì!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 218: Kịch độc.

Thủy và hỏa vốn là hai hệ nguyên tố tương khắc, một khi hai loại nguyên tố này tiếp xúc sẽ tự triệt tiêu lẫn nhau. Đây vốn là một loại kiến thức phổ thông mà hầu như tất cả mọi người trên đại lục Hồng Bàng đều biết. Thế nhưng trên đời vốn chẳng có gì là tuyệt đối, hai loại nguyên tố tương khắc cũng có thể phối hợp với nhau để tạo ra một thứ sức mạnh còn vượt qua bản thân chúng. Mà giờ này, tất cả những người đang có mặt tại sân rồng đều có thể cảm thụ được một cách rõ ràng nhất về uy lực của hai hệ nguyên tố này khi chúng phối hợp với nhau, thật chỉ có thể thốt lên rằng: quá mạnh mẽ!

Chính giữa sân rồng lúc này là một cột lửa khổng lồ bốc cao đến ba bốn mét, sóng nhiệt nóng rực không ngừng tỏa ra xung quanh khiến cho lớp gạch lát nơi đây cũng phải nứt nẻ. Mà xung quanh cột lửa ấy lại là một tầng hơi nước mịt mù, mặc cho ngọn lửa nóng bỏng có thiêu đốt ra sao cũng không thể xua tan đi được. Mười phút đã trôi qua thế nhưng ngọn lửa vẫn chưa có chút dấu hiệu lui tắt, trái lại thể lửa còn càng thêm mãnh liệt. Cũng trong khoảng thời gian ấy, tầng sương mù đã trở nên dày đặc, khiến cho người ta khó có thể quan sát được cảnh tượng cụ thể ẩn giấu đằng sau bức màn.

“Bùm bùm bùm!”

Từng tràng tiếng nổ vẫn liên tục vang lên, kéo theo từng trận chấn động khủng khiếp khiến cả sân rồng cũng phải rung chuyển. Trần Kiến Quốc lúc này đã lùi xa khỏi phạm vi của vụ nổ, thế nhưng ánh mắt ông vẫn nhìn chăm chăm vào cột lửa khổng lồ, mặc cho ánh lửa chói lòa cũng không chớp mắt lấy một cái, chỉ bởi vì ông đang tìm kiếm một đáp án!

Lại qua thêm năm phút nữa, thể lửa mới trở nên yếu bớt rồi dần dần lui tắt. Sau khi ánh lửa đã tàn, hơi nước mịt mù cũng chậm rãi tan đi, để lộ ra từng dấu tích của một trận tàn phá kinh khủng. Sau vụ nổ, trên nền sân rồng lúc này đã xuất hiện một miệng hố có đường kính lên đến hai mươi mét. Trong lòng hố, các loại nguyên tố đang dao động một cách hỗn loạn vô cùng, thi thoảng lại có vài loại nguyên tố tương khắc va chạm vào nhau mà nổ tung khiến cho không gian nơi đó cũng phải vận vẹo một hồi.

Dưới lòng hố sâu thẳm lúc này vẫn có một bóng “người”: gã ma tướng. Thân thể gã lúc này tàn tạ vô cùng, cả người đều đã bị lửa thiêu cháy đen. Trước ngực hắn lộ chỗ từng vết thương sâu hoắm, một cánh tay tiếp xúc trực tiếp với thanh đao cũng đã bị nổ tan tành, mà hai chân lại càng bị đánh đến lộ rõ nguyên hình, hóa thành một chiếc đuôi rắn loang lổ vết phỏng rộp. Khuôn mặt của gã ma tướng mới thật là thảm hại, toàn bộ ngũ quan như bị lửa thiêu đến xoắn vào nhau, khiến cho “dung nhan” vốn đã chẳng lấy gì làm đẹp của gã lại càng thêm dữ tợn và đáng sợ.

Đúng lúc này, gã ma tướng chợt mở bừng mắt, ánh mắt đỏ ngầu đầy vẻ dữ tợn. Chỉ thấy hắn quát to một tiếng, thân thể tàn tạ cũng theo đó mà vọt mạnh lên, chớp mắt đã nhảy ra khỏi hố sâu. Thân thể còn đang ở trên không, gã ma tướng lại quẫy mạnh cái đuôi rắn mà chuyển mình, sà về phía một binh sĩ

Kim Long đứng gần nhất.

Binh sĩ Kim Long kia đối mặt với gã ma tướng nhưng lại chẳng tỏ ra chút sợ hãi, vẫn liều mình đâm giáo về phía đối phương. Chẳng qua, tên ma tướng động tác thật quá nhanh, chỉ uốn mình vài cái đã né được mũi giáo mà tốc độ vẫn chẳng hề suy giảm. Cánh tay độc nhất của hắn khẽ vung lên, thoáng cái đã bắt lấy cổ binh sĩ Kim Long nọ. Sắc mặt của người lính xấu số chớp mắt đã biến xám, cơ thể cũng nhanh chóng quắt lại không còn chút sức sống nào. Mà thân thể của gã ma tướng lúc này lại thoáng căng lên một chút, trước ngực lại rụng đi một mảng da cũ, để lộ ra lớp da mới trơn láng.

Gã ma tướng lại một lần nữa chuyển mình, vọt về phía một đội binh sĩ gần nhất. Mấy binh sĩ kia thấy vậy liền bày ra trận hình phòng ngự hòng ngăn cản đối phương, nhưng đáng tiếc rằng cố gắng của bọn họ lại chẳng thể đem đến kết quả như ý. Sau khi gã ma tướng sử dụng tốc độ nhanh đến mức khó tin hút hết sức sống trong thân thể những binh sĩ này, thương thế trên mình hắn cũng đã khôi phục được bảy tám phần, thậm chí cả cánh tay tàn phế cũng đã được chữa lành.

“Vút!”

Đúng lúc gã ma tướng định tấn công một đội binh sĩ khác thì một đòn công kích mãnh liệt đã ập đến sau lưng hắn. Người ra tay chính là Trần Kiến Quốc! Đối mặt với đòn công kích ấy, gã ma tướng lại chỉ cười lạnh, mặc kệ cho đối phương đánh lên thân thể mình.

“Bịch!”

Đòn công kích của Trần thái phó giáng mạnh lên mình gã ma tướng khiến cho hắn phải lui lại phía sau mấy bước. Dù vậy gã ma tướng vẫn thản nhiên mỉm cười, bộ dáng còn có vẻ vô cùng hả hê. Mà sắc mặt Trần Kiến Quốc lúc này lại đột nhiên biến đổi, trên tay ông chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một vết bốt hình rắn màu xanh. Lớp da tay xung quanh vết bốt nhanh chóng hoại tử, để lộ ra từng thớ thịt đang không ngừng héo rũ đi, trông kinh tởm vô cùng.

“Hừ!”

Trần Kiến Quốc cắn răng nén đau, vận chuyển nguyên lực hòa hệ tập trung về phía cánh tay nhằm hóa giải chất kịch độc. Nào ngờ, chất độc đáng sợ này vừa gặp nguyên lực lại càng phát tác mạnh hơn, nọc độc theo nguyên lực tiến sâu vào trong kinh mạch, nháy mắt đã khiến cả cánh tay ông khô quắt lại. Trần thái phó cũng là người cứng rắn quyết đoán, lập tức vung đao chém đứt cánh tay này, ngăn không cho chất độc tiến sâu hơn vào trong cơ thể. Nhanh chóng sử dụng nguyên lực cầm máu tại miệng vết thương, sắc mặt Trần Kiến Quốc lúc này cũng đã tái nhợt vì đau đớn.

“Khà khà khà, người bây giờ hẳn phải cảm thấy dễ chịu lắm nhỉ? Đừng lo, đây mới là bắt đầu thôi, hậu quả của việc sử dụng ám chiêu với ta người vẫn chưa hiểu rõ đâu.”

Nói rồi, gã ma tướng lại tung mình lao về phía Trần Kiến Quốc, hai tay gã lại hợp cùng một chỗ tựa như miệng rắn há rộng để đón mồi. Tốc độ của tên ma tướng cực nhanh, nháy mắt đã áp sát đối thủ. Trần Kiến Quốc vốn định xoay mình tránh đòn công kích của đối phương, nào ngờ ngay lúc này lại chợt cảm thấy toàn thân đau nhói khiến cho hành động cũng càng chậm lại một nhịp. Nhìn thấy đòn công kích của gã ma tướng đã tới, trong lòng ông lúc này chỉ kịp nảy ra một suy nghĩ: ông đã quá coi thường chất độc kia rồi!

“Vút, vút, vút!”

Đúng lúc đòn công kích của gã ma tướng tưởng như đã đánh trúng đối phương đến nơi, không biết từ đâu lại đột nhiên xuất hiện liên tiếp bốn mũi tên mang theo nguyên lực lôi hệ bắn thẳng đến những điều yếu hại của hắn. Nguyên lực lôi hệ trên thân tên mờ hồ lộ ra một chút sắc vàng, dù vậy cũng đã đủ để gã ma tướng không dám xem thường. Không đành lòng buông tha cho Trần Kiến Quốc đã trọng thương, thế nhưng thương thế còn chưa hoàn toàn hồi phục lại buộc gã phải tránh né những mũi tên đang bắn đến. Rút cục, gã ma tướng đành lựa chọn rút lui, chẳng qua gã vẫn kịp phóng một trận ma khí mang theo nọc độc về phía Trần thái phó.

Đúng lúc này, một mũi tên quán đầy tia sét lại bắn đến, vừa vận xuyên thấu qua đám ma khí kia. Lý Càn Hiếu chẳng biết đã đến bên Trần Kiến Quốc từ bao giờ, lúc này lại đang truyền nguyên lực giúp vị thái phó này hóa giải chất độc còn sót lại trong cơ thể. Thử chất độc kia vốn vô cùng hiểm ác, gặp nguyên lực lôi hệ càng phát tác mạnh, nào ngờ khi vừa chạm phải nguyên lực của Càn Hiếu lại lập tức bị đánh tan. Sắc mặt Trần Kiến Quốc lúc này đã dần khôi phục như thường, trên mặt mang theo vẻ cảm tạ sâu sắc.

“Trần thái phó, ngài đã bị thương rồi!”

“Cảm tạ hoàng tử đã chiếu cố, vài vết thương nhỏ này nào đã đáng là gì. Thịnh hoàng tử lui về phía sau, chớ để ma tộc có cơ hội làm tổn thương mình.”

“Ngài nói lời ấy là sai rồi, ta thân là hoàng tử Đại Việt, đối mặt với kẻ thù chung của dân tộc há có thể lùi bước? Mà ngài là quan lớn đầu triều, trên mình còn mang nhiều trọng trách, vậy nên ngài hãy lui về phía sau điều trị cho thật tốt, đằng sau này còn tiếp tục cống hiến vì quốc gia.”

“Xem ra hoàng tử thật sự đã trưởng thành rồi! Đã thế lão đây cũng nguyện nghe theo ý hoàng tử, đành lui về phía sau làm người quan sát vậy.”

Cảm ơn thờ dài một tiếng, Trần Kiến Quốc đành bước về vị trí của mình trong hàng ngũ quan viên, ngay lập tức đã có thái y tiến đến xem xét thương thế của ông. Mà Lý Càn Hiếu lúc này lại đang đối mặt với gã ma tướng, chẳng nói một lời đã lập tức giương cung kéo tên nhắm thẳng vào đối phương.

“Khà khà, ta nói này tên nhóc, trình độ của người chưa đủ để làm đối thủ của ta đâu, mau mau quay về gọi người lớn đi, khà khà khà.”

Gã ma tướng thản nhiên bật cười, giọng điệu bắt chước bộ dáng của kẻ lớn tuổi mà châm chọc Càn Hiếu. Tuy ngoài miệng thì nói như vậy, thế nhưng hắn lại đã sớm vận hành ma khí lên đến mức tối đa, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào. Lý Càn Hiếu chẳng buồn đáp lại lời gã ma tướng, nguyên lực lôi hệ

trong cơ thể nháy mắt đã bao trùm toàn bộ mũi tên. Chỉ thấy cánh tay hần khê động, mũi tên lập tức phóng vút đi. Vừa lúc tên rời cung, gã ma tướng cũng lập tức chuyển mình. Thân hình hần vận vèo như rắn độc lách qua mũi tên mà vô đến Càn Hiếu, hai tay gã lại nắm lại thành trảo, ma khí ngưng tụ trên tay đã chuyển sang màu xanh đen kịch độc.

Bất chợt, tiếng dây cung đột nhiên vang lên liên tiếp, hơn mười mũi tên dường như được bắn ra cùng một lúc đã khóa chặt mọi đường rút lui của gã ma tướng. Thân mình gã ma tướng linh hoạt chuyển động liên hồi hòng tránh thoát trận mưa tên kia, thế nhưng hần lại chẳng thể ngờ được rằng: mũi tên đầu tiên vốn đã bay xa còn có thể quay ngược lại mà bắn thẳng đến sau lưng hần. Đòn tấn công hiểm hóc ấy lập tức bắn trúng lưng gã ma tướng, chẳng qua phản ứng của hần cũng rất nhanh, đã kịp thời nghiêng mình khiến mũi tên chỉ có thể găm vào một vị trí không trọng yếu.

May mắn tránh được đòn hiểm, ánh mắt gã ma tướng khi nhìn về phía Càn Hiếu đã nhiều thêm vài phần cảnh trọng. Đúng lúc này, một binh sĩ thủ thành học tốc chạy vào sân rộng, miệng vẫn còn la lớn:

“Cấp báo! Tướng quân Lương Văn đã không thể ngăn cản nổi của quân địch, hiện giờ chỉ có thể vừa đánh vừa rút hòng cầm chân chúng trong giây lát. Thỉnh xin hoàng thượng và các vị tướng quân hãy chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu với địch.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 219: Người của chúng ta!

Tin tức bất ngờ lập tức khiến cho toàn bộ triều đình đều phải sốt ruột. Trần Kiến Quốc còn chưa kịp trị liệu vết thương cho tốt đã lại phải chỉ huy quân sĩ bày trận chuẩn bị chiến đấu. Gã ma tướng thấy vậy liền bật cười, một đằng thì đưa tay ra sau rút mũi tên đang găm trên lưng ra, một bên lại tiếp tục buông lời châm chọc triều đình Đại Việt:

“Ta khuyên các ngươi một câu này, đừng có cố gắng làm chi cho mệt, sớm muộn gì các ngươi cũng sẽ bị tiêu diệt bằng sạch mà thôi.”

“Hừ, lũ ma tộc các ngươi chó có hòng đe dọa chúng ta. Người Đại Việt không một ai sợ hãi chúng bay đâu.”

“Khắc khắc, thật vậy sao? Vậy ta cũng muốn xem thử xem, đến lúc chịu đau khổ rồi thì chúng bay có biết sợ hay không?”

“Vút!”

Đáp lại lời châm chọc của gã ma tướng là một loạt mười mũi tên mang theo nguyên tố lôi hệ nồng đậm. Đã một lần phải chịu thiệt từ loại chiêu thức này, gã ma tướng nào còn dám khinh thường, vội vã vận ma khí ngưng tụ thành một ngọn roi đen kịt. Một tay của gã ma tướng lập tức nắm lấy ngọn roi rồi vung lên ngăn cản những mũi tên, tay còn lại thì giấu sau lưng, ra vẻ vô cùng nhàn nhã. Chẳng qua nếu nhìn từ phía sau sẽ thấy được, trên cánh tay giấu sau lưng của gã ma tướng có một con rắn độc màu xanh đen đang lặng lẽ trườn xuống đất, nháy mắt đã biến mất trong lớp nền gạch nơi sân rộng.

“Bụp!”

Vùng roi đánh nát một mũi tên cuối cùng, gã ma tướng lập tức nghiêng người lao về phía Càn Hiếu. Ngọn roi trong tay hần tựa như độc xà uốn lượn giữa không trung, bóng roi dày đặc hoàn toàn khóa cứng mọi hành động của đối thủ. Đối mặt với bóng roi rợp trời thế mà Càn Hiếu vẫn bình tĩnh như thường, cánh cung trong tay lại giương lên nhưng không lắp tên, cứ vậy bắn ra một mũi tên hoàn toàn được hình thành từ nguyên lực lôi hệ. Mũi tên lập tức xé nát ba bốn bóng roi, khiến cho lưới roi kín kẽ vô cùng cũng phải xuất hiện một khe hở. Lý Càn Hiếu nhanh chóng chuyển mình vọt ra khỏi khe hở nọ, thân pháp dũng mãnh nhanh nhẹn tựa sấm sét.

Nào ngờ ngay lúc này, từ dưới mặt đất chợt vọt lên một bóng đen tấn công về phía hần. Đòn tấn công bất ngờ khiến Càn Hiếu không kịp né tránh, chỉ có thể đánh ra một đòn vội vã để ngăn cản. Bóng đen nọ vậy mà lại uyển chuyển không ngờ, khẽ uốn mình một vòng đã lách qua đòn công kích của Càn Hiếu. Thì ra nó lại chính là con độc xà mà tên ma tướng đã thả ra! Đột phá được sự ngăn cản của con mồi, con độc xà liền vươn cao đầu, há rộng miệng để lộ ra bốn cái răng nanh sắc nhọn mà đớp về phía cổ họng Càn Hiếu.

Đúng lúc này, khắp người Càn Hiếu lại đột ngột bùng lên một ngọn lửa tối màu nhưng vô cùng dữ dội. Con độc xà vừa đụng phải ngọn lửa cuồng bạo kia đã lập tức bị bức lui, đã vậy thân thể nó còn bị lửa thiêu cháy đen, khắp người đều tỏa ra một thứ mùi khét thật hôi thối. Gã ma tướng thấy vậy thì không khỏi lộ ra vẻ tức giận, lập tức vẫy tay gọi con rắn trở về. Chỉ có điều con rắn còn chưa bò được bao xa thì trên mình nó lại bốc lên một ngọn lửa, nháy mắt đã thiêu con độc xà ra tro. Nét mặt gã ma tướng thoáng đổi, hai lỗ tai không ngờ lại rỉ ra một tia máu đen nhưng đã lập tức bị ma khí bịt kín.

“Thì ra ngươi chính là kẻ sở hữu linh hỏa! Nếu qua thêm vài năm nữa thì có lẽ ngươi đúng là một mối họa lớn đối với ma tộc chúng ta! Khá lắm, khá lắm, nhưng mà ngày hôm nay gặp phải ta thì ngươi chết chắc rồi.”

“Hừ, ma tộc các ngươi mới là kẻ đáng chết!”

Càn Hiếu lạnh lùng đáp lại lời gã ma tướng, trong ánh mắt hần khi nhìn về phía đối phương không ngờ lại lộ ra một tia điên cuồng. Bất chợt, từ phía ngoài sân rộng chợt vang lên một hồi thanh âm chém giết. Mới đầu những thanh âm ấy chỉ thoang thoảng tựa có tựa không, thế nhưng theo thời gian trôi qua thì những tiếng chém giết lại ngày càng rõ ràng, khiến cho tất cả mọi người nơi đây đều có cảm giác như bản thân đang ở nơi sa trường vậy.

“Khà khà khà, thật là đúng lúc!”

Vừa nghe thấy thanh âm chém giết kia, còn có cả từng tràng tiếng gào rú hung tợn của đám ma binh, tên ma tướng lập tức bật cười. Tiếng cười kiêu ngạo không kiêng nể ai thật khiến cho mọi người đều phải nổi giận, chẳng qua trong lòng bá quan văn võ lúc này sự lo lắng lại chiếm phần hơn, khiến cho không ai còn tâm trạng mà để ý đến tiếng cười của gã ma tướng.

Thứ gì phải đến rồi cũng đến. Trên con đường dẫn vào sân rồng, một toán binh sĩ thủ thành lúc này đang vừa đánh vừa lui. Mà Lương Văn thân là tướng quân lại đứng ở đầu chiến tuyến, trực tiếp giao tranh với bè lũ ma tộc. Ở phía đối diện với những binh sĩ thủ thành, đám ma binh lại đang tiến công vô cùng mãnh liệt. Chỉ thấy tên nào tên nấy hai mắt đều đã đỏ ngầu, trên người lại được bao phủ bởi một mảng khói đen có khả năng ngăn cản lực sát thương khiến cho bọn chúng lại càng thêm hung hãn.

Rốt cuộc, chiến đấu đã lan đến sân rồng. Từng đội binh sĩ Kim Long nhanh chóng kết thành hai vòng phòng ngự trong ngoài, vừa bảo hộ cho hoàng đế cũng bá quan văn võ, lại sẵn sàng chiến đấu với ma binh bất cứ lúc nào.

“Cung binh nghe lệnh, mau bắn tên hỗ trợ binh sĩ thủ thành!”

Theo một tiếng hiệu lệnh của Trần Kiến Quốc, từng đội cung binh liền đồng loạt bắn tên. Tên bay rợp trời liên tục phủ xuống đầu đám ma binh, rốt cuộc cũng khiến bọn chúng phải lui về phía sau. Lương Văn tranh thủ cơ hội này lập tức điều khiển binh sĩ lui lại để ổn định trận hình. Bản thân hắn lúc này lại tiến đến trước mặt Lý Hiền Tông, quỳ xuống chấp tay may mắn:

“Muôn tâu bệ hạ, vì thần tự thấy hổ thẹn vì đã không làm tròn trọng trách được bệ hạ giao phó, lại để cho lũ ma tộc xâm phạm đến Hoàng Lăng, khiến cho bệ hạ phải lo lắng một phen. Nay vì thần khẩn cầu bệ hạ ban phạt!”

“Khanh tuổi trẻ nóng nảy, vì nóng lòng muốn lập công lao mà lại tạo cơ hội cho kẻ địch xâm nhập hoàng lăng, khiến cho bao nhiêu binh sĩ phải hy sinh, quả là một tội rất lớn. Thế nhưng xét thấy khanh có tài cầm quân đánh giặc, lại anh dũng gan dạ trong chiến đấu với địch, dù thất thủ nhưng vẫn liều mình ngăn cản bước tiến của đối phương, đó cũng đã xem là công lao. Tất nhiên, công tội vốn cần phải phân biệt rõ ràng, không thể vì khanh có công mà bỏ qua tội. Tuy nhiên, giờ là thời điểm đặc biệt, trẫm cho phép khanh có cơ hội lập công bồi tội, khanh thấy thế nào?”

“Đa tạ bệ hạ ban ân, thần nguyện sẽ gắng hết sức mình để lập công chuộc tội, dù chết cũng không từ.”

“Tốt lắm, khanh mau đứng lên đi, chiến đấu còn chưa chấm dứt đâu.”

Nghe được lời ấy, Lương Văn liền hành lễ với Lý Hiền Tông rồi lập tức đứng lên, trở lại bên binh sĩ của mình. Theo một tiếng hiệu lệnh của Lương Văn, những binh sĩ thủ thành lập tức tiến đến khoảng trống giữa hai vòng phòng ngự rồi bày ra trận hình đột kích. Mà ở phía đối diện, đám ma binh lúc này cũng đã xếp thành trận thế chỉnh tề, trên mặt tên nào cũng lộ ra vẻ hung tợn khát máu, chỉ trực xông lên tấn công quân sĩ Đại Việt. Làm người thống lĩnh đám ma binh, gã ma tướng khi nhìn thấy nét mặt của thuộc hạ thì vô cùng hài lòng, lập tức cất cao giọng ra lệnh:

“Tấn công!”

Tiếng hiệu lệnh của gã ma tướng liền kích thích sĩ khí của tất cả binh sĩ ma tộc, khiến cho ma khí của bọn chúng như cũng muốn sôi lên. Lấy gã ma tướng làm đầu, từng dòng ma khí từ trong trận hình của đám ma tộc cuộn cuộn dâng lên, tràn ngập cả một khoảng trời.

“Cung binh nghe lệnh, lập tức chia làm ba đợt trước sau, liên tục bắn tên quấy nhiễu trận hình quân địch.”

Ma khí phủ kín bầu trời khiến lòng người không khỏi lo lắng. Trần Kiến Quốc thân là thống lĩnh chỉ huy quân đội Đại Việt lúc này liền ra lệnh tấn công. Lại một trận mưa tên ngợp trời được bắn ra, đổ ập xuống đầu đám binh sĩ ma tộc. Thế nhưng, mưa tên lần này lại không thể đem lại hiệu quả như ý, những mũi tên thông thường vừa chạm đến tầng ma khí dày đặc kia liền lập tức bị ăn mòn. Mà một vài mũi tên lẻ tẻ mang theo nguyên lực lại bị ngăn cản từ bên ngoài, không cách nào xuyên thấu qua lớp ma khí nồng đậm kia.

Ma khí càng tụ càng dày, toàn bộ bầu trời nơi này đều đã bị nhuộm thành một màu đen như mực. Gã ma tướng thấy ma khí đã ngưng tụ đủ liền chuyển mình bay lên không trung. Ngay lúc tiến đến giữa vầng ma khí thì thân thể hắn cũng biến đổi, hoàn toàn thoát khỏi lột người mà biến thành một con rắn toàn thân đen như mực. Đến khi quá trình biến hình đã hoàn tất, ma khí xung quanh liền ồ ạt tụ lại trên thân rắn, khiến cho hình thể con rắn càng lúc càng hóa lớn, sau lưng còn mọc ra ba đôi cánh khổng lồ màu đen.

“Rít!”

Con rắn há rộng miệng mà rít lên một tiếng chói tai, từ trong miệng rắn không ngừng phun ra nuốt vào từng trận ma khí tanh hôi kinh khủng. Thân rắn khẽ chuyển, nháy mắt đã vươn mình lên cao, chuẩn bị bổ mạnh xuống trận hình phòng ngự của binh sĩ Đại Việt.

“Đoạt tướng quân, xin hãy chờ một lát.”

Đúng lúc này, từ phía đông chợt vọng lại một giọng nữ ngọt ngào quyến rũ. Con rắn khổng lồ khẽ liếc mắt nhìn qua hướng đông, cái lưỡi rắn nhọn hoắt lại rít lên mấy tiếng khó lọt tai:

“Rít, Thủy Nguyệt, Long Triệt, các ngươi có lời gì thì mau nói đi, chớ làm chậm trễ thời gian ta tiêu diệt đám nhân loại này.”

Lúc này, mấy bóng người từ phía đông phóng đến cũng đã trở nên rõ ràng, đúng là đám người Long Triệt này giờ vẫn ở phía đông Hoàng Lăng. Chỉ thấy

Long Triệt đột nhiên tăng nhanh tốc độ vọt đến trước mặt con rắn khổng lồ, thân nhiên cười nói:

“Đoạt tướng quân, không nên vội vàng. Ở nơi này vẫn còn có người của chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 220: Trung – gian – phản? (1).

“Rít, người của chúng ta? Từ bao giờ mà trong ma tộc lại có người thế? Hay là người có tình lấy lý do như vậy để làm chậm trễ công việc của ta?”

Đoạt tướng quân nghe thấy lời ấy của Long Triệt thì không khỏi rít lên vài tiếng châm biếm. Ma là ma, người là người, hai tộc khó có thể sống chung. Đã bao đời nay, định lý ấy vẫn luôn tồn tại trong tiềm thức của dân chúng mỗi tộc, khó mà thay đổi được. Mà cũng chính vì lẽ ấy nên Đoạt tướng quân mới cảm thấy lời nói của Long Triệt thật vô lý.

“Ha ha, Đoạt tướng quân xin chớ nóng vội. Tuy rằng trước ma tộc chúng ta trước kia không có người, nhưng bây giờ chẳng phải là sẽ có sao?”

Đáp lại lời của gã ma tướng, Long Triệt lại vẫn tỏ ra hòa nhã vô cùng. Thế rồi, hắn chợt nhìn về phía các quan văn võ trong triều mà nói:

“Các vị, đã đến lúc này thì cũng không nên che giấu làm gì nữa, những ai muốn gia nhập ma tộc chúng ta thì xin mời hãy rời khỏi vị trí của mình.”

Đáp lại lời kêu gọi của Long Triệt lại chỉ có sự im lặng. Toàn bộ quan viên trong triều dường như chẳng có ai buồn để ý đến lời mời chào của hắn, ai nấy vẫn cứ đứng yên tại vị trí của mình. Có chăng cũng chỉ có một vài vị quan lúc này khuôn mặt đã đỏ gay vì phẫn nộ, lời nói của đối phương có khác nào là miệt thị lòng trung thành của bọn họ?

“Nơi đây không có kẻ tham sống sợ chết mà đầu hàng đám ma tộc các người đâu!”

“Đúng vậy, chúng ta dù chết cũng quyết không đầu hàng lũ ma tộc các người!”

“Các vị đừng nên phí lời với bọn chúng làm gì, còn không bằng chúng ta quyết chiến một trận đánh đuổi lũ ma tộc ra khỏi đất đai Đại Việt đi thôi!”

“Thượng thư bộ Binh nói rất đúng, trong lúc này chúng ta nên quyết chí đồng lòng mà đánh đuổi lũ ma tộc, chớ để bọn chúng làm nhiều loạn nhân tâm mà khiến cho nội bộ lục đục. Thần kính xin hoàng thượng ra lệnh cho phép binh sĩ chiến đấu!”

“Chúng thần kính xin hoàng thượng ra lệnh chiến đấu!”

Nhất thời, tâm tình căm thù giặc trong lòng mọi người đều bị kích thích, hàng chục vị quan bất kể phẩm vị đồng loạt quỳ xuống tấu xin Lý Hiến Tông cho phép quân sĩ chiến đấu tiêu diệt lũ ma tộc. Cả chiều đình cùng chung lòng đánh giặc khiến cho sĩ khí của quân lính cũng được tăng cao, ai nấy đều hừng hực quyết tâm giết giặc lập công. Nhìn thấy cảnh ấy, Long Triệt lại chỉ mỉm cười một cách bình tĩnh:

“Ha ha, lòng yêu nước của các vị thật khiến ta phải khâm phục đấy. Chỉ có điều, có thật là tất cả các vị đều một lòng trung thành với quốc gia không? Hay là có một vài người, chẳng hạn như vị Trương ngự sử này, trong lòng lại vẫn còn nỗi lo lắng khác?”

Vừa nói, Long Triệt vừa đưa tay chỉ về phía một vị quan này giờ vẫn giữ yên lặng. Vừa nghe hắn nói vậy, tất cả quan viên trong triều đều cảm thấy sững sốt khó tin, tưởng như mình đã nghe lầm. Vị Trương ngự sử này vốn nổi tiếng là một vị trung thần, hơn nữa lại rất thanh liêm. Hơn ba mươi năm làm quan vẫn một lòng tận tụy vì quốc gia, chưa từng tham gia vào chuyện kéo bè kết đảng. Lại cũng đã có không ít lần ông dám can đảm dâng tấu vạch tội lũ tham quan loạn thần, hoặc là can gián khuyên giải mỗi khi hoàng đế đưa ra những quyết định không chính xác, dù rằng đem thân vào chốn hiểm nguy nhưng cũng chưa từng một lần oán thán. Một vị trung thần như vậy mà lại bị đối phương vu cho là mang lòng phản nghịch, thử hỏi ai có thể tin nổi?

Thế nhưng, nét mặt Trương ngự sử lúc này dường như muốn phủ nhận đi suy nghĩ của mọi người. Về mặt ông đầy sự đau khổ và dằn vặt, dáng người vốn luôn thẳng tắp lúc này cũng đã còng đi, cứ như thể đã già thêm mấy tuổi. Vài vị quan thân thiết với Trương ngự sử thấy vậy thì không khỏi lo lắng, không kìm được mà lên tiếng hỏi:

“Lão Trương, đừng để tâm đến lời nói của lũ ma tộc, ta biết rõ lão vẫn luôn giữ vững một tấm lòng trung, quyết không có ý định phản bội tổ quốc, nào nói có phải không?”

“Đúng đấy Trương đại nhân, đòi người làm quan có ai chưa từng một lần bị vu cáo chứ, miễn sao mình không làm gì trái với lương tâm là được.”

Những tưởng những lời an ủi ấy sẽ khiến cho Trương ngự sử bình tĩnh lại, nào ngờ nét dằn vặt trên khuôn mặt ông lại càng thêm đậm. Rút cục, ông không kìm nổi nữa mà phải quỳ xuống, chắp tay tâu với Lý Hiến Tông:

“Hoàng thượng, lão thần tự thấy hổ thẹn với người!”

Nói rồi, ông lại đập đầu vãi liên ba cái. Vừa nghe được lời ấy, mọi người rút cục cũng hiểu ra rằng: lời nói của lũ ma tộc là chính xác. Những vị đồng liêu thân thiết với Trương ngự sử lúc này cũng đã ghen lời, không còn biết nói gì cho phải. Mà đám quan lại vốn có xích mích với ông lại nhân cơ hội này mà ra lời châm chọc, đả kích:

“Cứ tưởng lòng trung son sắt đến thế nào, hóa ra lại là một kẻ ham sống sợ chết!”

“Sai rồi, phải nói là Trương ngự sử đây thật có tài đóng kịch, hơn ba mươi năm làm quan lại vẫn lừa dối mọi người mà không ai phát hiện ra, thật đáng khâm phục!”

“Quân lính đâu, mau trói tên phản thần này lại!”

“...”

Từng tiếng nghị luận châm chọc từ xung quanh vọng lại khiến cho cõi lòng Trương ngự sử càng thêm rối bời, thế nhưng ông lại chẳng thể phản bác lại lời của bọn chúng, bởi ông đã tự nhận vào mình cái tiếng phản nghịch rồi. Lý Hiền Tông ngồi trên đài cao thấy tình cảnh ấy cũng không khỏi nhũn mảy, rút cục cũng phải quát lên một tiếng:

“Các khanh mau dừng lại cho trẫm!”

Hoàng đế nổi giận, chúng quan làm sao dám kháng lệnh. Tất cả thanh âm châm chọc đả kích đều ngưng bật, ai nấy đều ngược lên nhìn về phía Lý Hiền Tông mà chờ đợi một lời phán xét. Lý Hiền Tông lúc này mới bình tĩnh nhìn về phía Trương ngự sử mà nói:

“Trương Văn Đỗ, nể tình khanh đã tận tụy vì quốc gia suốt ba mươi năm qua, trẫm cho khanh một cơ hội để nói rõ sự tình. Nếu khanh có nỗi khổ trong lòng thì hãy cứ nói ra, trẫm nhất định sẽ giúp khanh minh oan.”

Nghe được lời ấy, Trương ngự sử chợt ngẩng đầu lên, trong ánh mắt thoáng lộ ra vẻ hy vọng. Thế nhưng, ông cứ ngập ngừng một hồi, cuối cùng lại cúi gục đầu xuống mà đáp:

“Đa tạ hoàng thượng đã quan tâm đến vi thần, thế nhưng vi thần thật không có gì để nói.”

Lý Hiền Tông quan sát rõ mọi biến hóa của Trương ngự sử, lúc này cũng đã biết được vị trung thần này có nỗi bận tâm. Chỉ thấy hoàng đế Đại Việt nhẹ phát tay một cái, bình thân nói:

“Nếu đã vậy, khanh hãy đi đi.”

Lời nói của Lý Hiền Tông khiến tất cả mọi người đều phải ngạc nhiên, mà Trương ngự sử lúc này lại càng thêm kinh ngạc. Đến lúc nhìn thấy ánh mắt của hoàng đế, trong lòng ông mới chợt hiểu ra, chính nhờ lòng trung thành suốt ba mươi năm qua mà ông mới nhận được một cơ hội này. Lại quỳ lạy Lý Hiền Tông thêm một lượt, Trương ngự sử lúc này mới rời đi.

Nhìn bóng lưng đơn bạc của Trương ngự sử, người ta không khỏi cảm thấy xót xa cho số phận của một vị trung thần. Hơn ba mươi năm làm quan trong triều, từ khi còn tráng niên đến lúc đầu đã bạc trắng mà ông vẫn giữ nguyên một tấm lòng trung. Nào ngờ đâu, đến những năm cuối cùng của cuộc đời làm quan, ông lại không thể giữ trọn đạo làm tôi được nữa. Nỗi khổ của ông có mấy ai biết được, chỉ biết rằng cái danh phản bội này từ nay về sau e rằng khó xóa. Mặc dù hoàng đế chưa từng trách tội ông, nhưng chỉ e chính ông cũng khó có thể tha thứ cho bản thân mình.

“Ha ha, tốt lắm, vậy là đã có một người gia nhập vào ma tộc rồi, xin hoan nghênh! Các vị, còn có ai muốn gia nhập vào ma tộc chúng ta nữa không. Một khi đã làm việc cho ma tộc chúng ta, tôi có thể đảm bảo rằng các vị sẽ muốn đời được hưởng ấm no sung túc.”

Trải qua sự việc của Trương ngự sử, lời nói của Long Triệt lúc này lại khiến cho người ta cảm thấy thật nghi hoặc, liệu còn có mấy người cũng sẽ gia nhập vào hàng ngũ đối phương? Thấy mãi mà các quan viên vẫn chưa có động tĩnh gì, Long Triệt lại tiếp tục nói:

“Vương đại phu, Uông đô tướng, chẳng hay các vị có ý định gia nhập ma tộc chúng ta không?”

Bị gọi đến tên, hai vị Vương, Uông này đều thoáng giật mình. Chẳng qua, người nhà của họ còn đang bị lũ ma tộc này giam giữ, bọn họ đã không còn lựa chọn nào khác hơn là làm theo lời của đối phương. Lý Hiền Tông thấy vậy cũng không hề lên tiếng ngăn cản, chỉ có điều vị quân chủ đứng đầu một nước này lại khẽ thờ dài một tiếng buồn bã. Trung thần luôn là lực lượng ủng hộ lớn nhất cho quyền uy của hoàng đế trong triều đình, nay chỉ trong thoáng chốc đã mất đi ba vị, và có thể còn người hơn nữa cũng bị buộc phải rời đi. Đối mặt với tình cảnh như vậy, thử hỏi làm sao một vị hoàng đế không buồn cho được?

Đã có người dẫn đầu ắt sẽ có người theo sau. Hơn hai chục viên quan lúc này đều đã bước ra khỏi hàng, tiến vào trong trận hình của đám ma tộc. Chỉ có điều, không phải ai trong số họ cũng mang theo một nét mặt buồn khổ bất đắc dĩ, mà có kẻ thì nom nớp lo sợ đứng một bộ ham sống sợ chết, có kẻ lại thần nhiên tựa như quyết định này vốn vô cùng bình thường, thậm chí có cả những kẻ trên mặt lộ vẻ buồn khổ nhưng bước chân lại nhanh hơn bất kỳ ai, khiến cho người ta không khỏi hoài nghi lòng dạ của những vị quan này.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 221: Trung – gian – phản (2).

Dưới chân núi Trúc Long, trong một khoảnh rừng trúc tĩnh lặng lúc này lại bất chợt xuất hiện một bóng người. Người này là một nam tử khoảng chừng hai mươi tuổi, thân thể hần vồn cũng cao ráo khôi ngô thể nhưng sắc mặt lại có vẻ tiêu tụy lạ thường. Không chỉ vậy, bộ quần áo trên người hần lúc này cũng đã nhàu nhĩ vô cùng, lại lem luốc dơ bẩn khiến cho nam tử nọ trông thật chẳng khác gì một kẻ ăn xin. Chẳng qua, nếu để ý đến chất vải cũng như những đường nét hoa văn cao quý của bộ quần áo, người ta không khó để nhận ra được giá trị xa xỉ của bộ đồ này. Đặc biệt, trên góc tay áo còn có một ký hiệu nổi bật được thêu bằng chỉ trắng, chính là dấu hiệu của dòng họ Mạc nổi danh khắp đất Đại Việt.

Bấy giờ đã là quá trưa, thế nhưng bầu trời Trúc Long sơn vẫn bị bao trùm bởi một vầng mây đen dày đặc. Đưa mắt nhìn lên sắc trời tối tăm, trên mặt nam tử nọ không khỏi lộ ra vẻ lo lắng bồn chồn:

“Đã không còn sớm nữa, không biết tình hình trong Hoàng Lăng ra sao rồi? Chỉ mong mình đến còn kịp lúc, bằng không thì cha, thậm chí là cả nhà họ Mạc đều sẽ gặp nguy hiểm mất!”

“Lịch bịch, lịch bịch...”

Đúng lúc này, trong rừng trúc chợt vang lên tiếng bước chân khiến cho nam tử nọ không khỏi giật mình. Tiếng bước chân nghe có phần nặng nề, đoán chừng cũng phải có hơn mười người đang tiến về phía này. Hơn nữa, bước đi của đám người này đều tầm tắp, rõ ràng là một đội ngũ đã được huấn luyện cẩn thận. Chẳng qua nếu để ý kỹ sẽ có thể nghe ra được tiếng hít thở của những kẻ đang tới nặng hơn hẳn so với người thường, rất có thể là một đội ma binh đang đi tuần tra.

Dù không thể xác định rõ ràng kẻ đến là người hay ma, thế nhưng nam tử nọ lúc này cũng đã không còn thời gian để tìm hiểu. Cảm giác bất an trong lòng ngày càng rõ ràng khiến cho nam tử nọ thật chẳng dám nghỉ ngơi. Vội vàng hít sâu mấy hơi để đè nén cơn mệt mỏi đang muốn xâm chiếm lấy tâm trí gã, nam tử nọ chấp hai tay lại trước người, nhanh chóng biến đổi thủ ấn hồng ép buộc chút nguyên lực ít ỏi còn lại trong cơ thể phải vận động. Chỉ thấy thân thể nam tử nọ chợt lóe lên một vầng ánh sáng màu vàng nâu, rồi chỉ trong nháy mắt cả người hần đã chìm vào lòng đất.

*****

Trên sân rồng, thời gian vẫn đang trôi qua một cách lặng lẽ và công bằng. Thế nhưng, trong cảm nhận của những kẻ đang có mặt tại nơi này, dòng thời gian dường như đã thay đổi.

Đối với các quan viên trong triều đình Đại Việt, họ chỉ cảm thấy thời gian dường như đã trôi qua quá nhanh. Chỉ mới hôm qua thôi, bọn họ vẫn còn tranh luận với các đồng僚 trên điện Càn Nguyên, thế mà lúc này đây đã có không ít người rời khỏi hàng ngũ triều thần, vác lên lưng cái danh phản bội quốc gia mà bước lên con đường bị người người coi rẻ. Có phải hay chăng, thời gian đã quá vô tình, dù lòng người muốn vẹn nguyên mà vẫn không thoát khỏi sự nhào nặn của năm tháng? Hay có lẽ nên nói rằng tạo hóa trêu người, cứ hay đẩy con người ta vào những hố sâu tăm tối? Bất kể tuổi tác trẻ già, bất kể lập trường chính trị, bá quan văn võ có mặt tại sân rồng lúc này đều không khỏi thở than về trò đùa của số phận.

Mà đối với những người bị ép buộc phải đầu hàng đám ma tộc, trong lòng bọn họ lúc này cũng đang ngổn ngang trăm mành cảm xúc, nào còn ai quan tâm đến thời gian đang dần trôi? Câu thề tận tụy khi nhận áo gấm mũ quan nay cũng đã mất, lời hứa vì nước vì dân cũng bị năm tháng xóa nhòa, một tấm lòng trung liệt còn ai thấu hiểu? Hay có chăng, người đời chỉ nhìn thấy sự phản bội? Hay có chăng, lịch sử chỉ ghi lại sự đổi thay? Những đau đớn dằn vặt, những ân hận xót xa, có hay chăng thế nhân hiểu thấu?

“Rít, thật đúng là một đám lễ mễ, có mỗi tí việc mà cũng mất bao nhiêu thời gian! Mau lên, còn có kẻ nào muốn đầu hàng ma tộc thì hãy bước ra đi, chớ làm chậm trễ thời gian của ta thêm nữa!”

Trái ngược với những nhân loại đa sầu đa cảm kia, tên ma tướng họ Đoạt lúc này chỉ cảm thấy thời gian đang trôi qua thật chậm chạp. Có lẽ là bản thân hần vốn đã thiếu tính kiên nhẫn, hoặc cũng có thể là vì thắng lợi đã gần ngay trước mắt mới khiến hần sốt ruột khó mà chờ đợi thêm được nữa. Rút cục gã cũng không kiếm được mà phải lên tiếng, chẳng qua lời gã nói ra lại khó nghe vô cùng khiến cho tất cả mọi người đều phải nổi giận. Thế nhưng gã cũng chẳng buồn quan tâm đến tâm tình của những nhân loại kia mà lại tiếp tục lên tiếng hỏi:

“Này Long Triệt, vì có gì mà cấp trên lại muốn những kẻ này?”

“Ha ha, điều này cũng dễ hiểu thôi mà, muốn nuôi gia súc thì cũng phải có kẻ đi chăn chứ. Ha ha ha.”

Nếu so sánh với lời nói của gã ma tướng thì tiếng cười thản nhiên của Long Triệt lại càng khiến cho bá quan văn võ cùng hàng trăm sĩ tử phải nổi giận. Chẳng qua, lúc này lại không có bất cứ một người nào lên tiếng mắng chửi hần, bởi lời nói của Long Triệt đã để lộ ra âm mưu và dã tâm vô cùng thâm độc của lũ ma tộc.

Đúng vào lúc mọi người còn đang lặng yên suy nghĩ về âm mưu của ma tộc, Mạc gia chủ lại bất chợt bước ra khỏi hàng. Hành động của ông lập tức thu hút sự chú ý của cả hai phía người và ma, khiến cho người ta không khỏi suy nghĩ xem ông muốn làm gì. Chỉ thấy Mạc gia chủ đưa ánh mắt nhìn khắp một lượt các vị quan đã đầu hàng ma tộc sau đó mới lên tiếng:

“Các vị, tôi biết trong số các vị có những người là bị ma tộc ép buộc nên phải đầu hàng, cũng có người là do tâm trí không vững vàng trong giây lát mà đưa ra quyết định sai trái. Nhưng bất kể là vì lý do gì, tôi cũng chỉ muốn nói với các vị rằng: vẫn chưa quá muộn để quay đầu lại!

Đúng thế, nếu bây giờ các vị thay đổi quyết định của mình, vậy dù chúng ta có hy sinh tại nơi này thì ít nhất cũng vẫn giữ được cho lòng mình thanh thản. Mà nếu như các vị vẫn quyết tâm đầu hàng lũ ma tộc, vậy thì các vị cũng đã nghe rõ lời của bọn chúng rồi đó, bọn chúng đâu có coi chúng ta là người! Trong mắt đám ma tộc này, nhân loại chúng ta có khác gì thứ gia súc chờ bị giết thịt?

Mặc dù các vị đầu hàng bọn chúng có thể đổi lấy một cuộc sống bình yên cho chính mình và người thân, thế nhưng các vị sống như vậy liệu có yên tâm không? Tự tay mình đẩy đồng bào vào trong cảnh nước lửa, làm như vậy các vị sẽ được bình yên chứ? Hay là mỗi ngày đi ra đường đều phải nghe đủ mọi tiếng chửi rủa của nhân dân, lại phải chuốc vào người sự coi khinh của đám ma tộc mà sống một kiếp sống không có lòng tự trọng? Nếu sau này các vị phải sống như vậy thì có đáng không, có đáng không?”

Lời nói của Mạc gia chủ chan chứa một nỗi bi ai thống thiết, thanh âm lại đồng dạng âm vang tựa như vọng thẳng vào lòng người nghe, khiến cho hơn hai mươi người đã đầu hàng đám ma tộc khi nghe được những lời này cũng phải tự hỏi lòng mình một phen. Mà gã ma tướng khi nghe thấy những lời ấy lại tỏ vẻ chán ghét vô cùng, trong ánh mắt hằn khi nhìn về phía Mạc gia chủ cũng chợt lóe lên vài tia sát ý:

“Rít, người nói nghe hay thật, thế nhưng người tưởng rằng đã đầu hàng ma tộc chúng ta rồi mà còn có thể rời đi được hay sao? Tất cả những kẻ nào muốn thoát ly khỏi ma tộc chúng ta, từ trước đến nay đều phải chết! Mà người, cũng phải chết!”

Giữa không trung, con rắn khổng lồ bỗng rít lên một tiếng đáng sợ rồi quất mạnh cái đuôi về phía Mạc gia chủ. Cái đuôi rắn vốn thô như cây cột đình thế mà lại linh hoạt vô cùng, tựa như một ngọn roi dữ không ngừng quật xuống đầu kẻ địch. Bóng roi rợp trời nháy mắt đã phủ kín cả một mảnh không gian xung quanh Mạc gia chủ, phong tỏa hoàn toàn mọi đường rút lui của ông. Mà Mạc gia chủ dường như cũng không có ý định né tránh. Chỉ thấy hai tay ông lúc này đã ánh lên hào quang màu vàng nâu của nguyên lực, nháy mắt đã đánh ra cả trăm quyền chặn đứng mọi đòn tấn công của đối phương. Chỉ có điều sức một người làm sao chống được sự hợp lực của cả một quân đoàn! Sau khi so bì hơn trăm chiêu thì hào quang trên hai tay Mạc gia chủ cũng đã trở nên ảm đạm, mà thế công của gã ma tướng đến giờ vẫn không hề có xu thế yếu đi.

“Bụp!”

Ngay lúc này, một cú quét đuôi bất ngờ của con rắn đột nhiên phá tan tầng phòng ngự của Mạc gia chủ mà quất thẳng lên ngực ông. Cú đập này quả thật là vô cùng nặng nề, Mạc gia chủ sau khi hứng chịu một đòn ấy liền học máu mồm, phải liên tục lui về phía sau cả chục mét mới dừng lại được. Chẳng qua, Mạc gia chủ sắc mặt lúc này đã tái nhợt, hai chân cũng đã khó lòng đứng vững, chỉ có thể ngồi bệt xuống đất mà thở hổn hển.

“Ngự y đâu, mau chữa trị cho Mạc thái sư!”

Nhìn thấy một trong số ít những vị trung thần còn tận tụy với mình bị thương, Lý Hiền Tông không khỏi lo lắng mà truyền gọi thái y tới chữa trị cho Mạc gia chủ. Sau một hồi nghỉ ngơi, Mạc thái sư lúc này cũng đã tự mình đứng dậy được, mặc dù khí huyết trong cơ thể vẫn còn chưa ổn định hẳn nhưng ông vẫn chấp tay làm lễ với Lý Hiền Tông:

“Tạ ơn hoàng thượng đã quan tâm, chút thương thế này quả thực không làm khó được vì thần!”

“Miễn lễ! Vết thương của khanh còn chưa ổn định, trăm cho phép khanh bỏ qua những lễ nghi thường ngày.”

Vừa nói, Lý Hiền Tông vừa tiến đến nâng Mạc gia chủ dậy, đồng thời còn sử dụng nguyên lực của bản thân nhằm giúp Mạc thái sư ổn định thương thế. Nào ngờ đúng lúc này, nét mặt Mạc thái sư bỗng biến đổi. Trên khuôn mặt trầm tĩnh lão luyện bỗng lộ ra vẻ dằn vặt chua xót, xen lẫn còn có vài phần hối hận và quyết đoán. Chỉ nghe Mạc thái sư đau khổ thốt lên mấy tiếng:

“Hoàng thượng, vì thần có lỗi với người!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 222: Trung nghĩa khó vẹn toàn!

“Hoàng thượng, vì thần có lỗi với người!”

Lời ấy vừa nói ra liền khiến cho tất cả mọi người phải kinh ngạc: Mạc gia chủ có lỗi gì? Một vị trung thần có thể nói ra những lời tâm huyết như vậy thì có lỗi gì? Chẳng nhẽ ông cảm thấy có lỗi vì thực lực thua kém đối phương? Nếu là vậy phải chăng Mạc thái sư đã quá khắt khe với chính bản thân mình? Cách giải thích ấy dường như cũng chẳng hợp lý, bởi các vị lão thần đều hiểu rõ Mạc thái sư không phải là một người cố chấp. Vậy vì sao ông lại nhận lỗi, chẳng nhẽ còn có nguyên nhân nào khác sao?

Không chỉ bá quan văn võ mà ngay Lý Hiền Tông cũng bị lời nói của Mạc thái sư làm cho bất ngờ, không khỏi phải ngậy người trong thoáng chốc. Đúng lúc này, khí thế của Mạc thái sư chợt thay đổi, nào còn dằn vặt suy yếu mệt mỏi sau khi bị thương. Chỉ thấy khuôn mặt ông bỗng đỏ rực lên một cách khác thường, nguyên lực trong cơ thể cũng đột nhiên vận chuyển dữ dội, phát ra từng tiếng “rì rào” như sóng biển vỗ bờ.

“Hoàng thượng, xin hãy cẩn thận!”

“Không ổn, mau hộ giá!”

“Lão Mạc, mau dừng tay!”

Cảm nhận được biến hóa của Mạc thái sư, mấy vị quan lớn đứng đầu triều đều vội vàng hành động. Trần gia chủ, Lê gia chủ, Lâm gia chủ đều tiến về phía Lý Hiền Tông hồng cứu giá, nhưng bọn họ làm sao có thể nhanh hơn được Mạc thái sư?

Hai tay Mạc thái sư chợt chuyển, nguyên lực toàn thân dồn đến hai lòng bàn tay rồi thuận thế ấn thẳng lên ngực Lý Hiền Tông. Một đòn này thế nặng vô cùng, nếu trực tiếp đánh lên người thì dù là cao thủ cấp Ngũ Hành cũng phải trọng thương, thậm chí là mất mạng. Mà Lý Hiền Tông lúc này còn đang truyền nguyên lực cho Mạc thái sư, không thể thu hồi nguyên lực kịp thời để phòng thủ. Hay giả như dù có kịp thu hồi nguyên lực để phòng thủ thì vị hoàng đế này cũng chưa chắc đã làm vậy, bởi sự thất vọng trong lòng ông lúc này đã quá lớn!

“Grào!”

Đúng lúc này, một tiếng rỗng gầm chợt vang lên, như gần như xa vọng vào thâm tâm mỗi người. Không biết từ lúc nào, trước ngực Lý Hiền Tông đã rực lên một vầng sáng màu vàng kim ngăn chặn đòn công kích của Mạc thái sư. Thế nhưng, một đòn toàn lực của Mạc thái sư há có thể bị ngăn chặn một cách dễ dàng như thế? Sau một hồi giằng co, rút cục vầng sáng màu hoàng kim cũng bị triệt tiêu, mà hai tay của Mạc thái sư cũng đã ấn thẳng lên ngực vị hoàng đế Đại Việt.

“Bùng!”

Vốn tưởng rằng Mạc thái sư đã thành công, nào ngờ vầng hào quang màu hoàng kim lúc này lại bùng lên ngăn chặn đòn công kích một lần nữa. Tình huống hai loại lực lượng giằng co triệt tiêu lẫn nhau đã không tái diễn, hai loại sắc vàng khác biệt thế nhưng lại hòa tan vào nhau, sau đó cùng nổ tung làm dấy lên từng một trận sóng khí mãnh liệt. Ba vị gia chủ vốn muốn cứu giá cũng bị trận sóng khí ấy đẩy lui, mà Mạc thái sư lại càng bị cơn sóng khí ấy đánh bật về phía sau. Đợi khi sóng khí đã lắng, bụi mù đã tan biến, kết quả của vụ va chạm lại khiến cho mọi người không khỏi kinh ngạc.

Trúng phải một đòn nặng như vậy, chẳng ngờ Lý Hiền Tông vẫn đứng vững không chút lung lay. Chỉ có điều nơi khoe miệng ông lúc này đã rỉ ra một dòng máu tươi thấm ướt cả phần ngực của bộ long bào. Mà Mạc thái sư sau khi đánh ra một đòn toàn lực ấy thì sắc mặt đã trở nên tái nhợt, lại thêm bị sóng khí quét bay đã khiến cho ông suy yếu đến mức đứng cũng không vững. Chẳng qua, Mạc thái sư lúc này lại đang cười, một nụ cười lẫn lộn đủ mọi loại cảm xúc, có vui mừng, có đắng cay, có bất đắc dĩ, và còn có cả sự thanh thản.

“Mau bắt phản tặc!”

“Ngự y đâu? Mau truyền ngự y đến đây, hoàng thượng bị thương rồi!”

“...”

“Tất cả dừng lại hết cho trẫm!”

Ngay lúc các binh sĩ định bắt trời Mạc thái sư thì Lý Hiền Tông bắt chợt lên tiếng. Mệnh lệnh của hoàng đế khiến cho đám binh sĩ lập tức dừng lại, thế nhưng bọn họ lại vẫn bao vây xung quanh Mạc thái sư mà chưa lui xuống. Lý Hiền Tông thấy vậy thì chỉ khẽ phất tay ra hiệu cho các binh sĩ lui về phía sau, bản thân ông lại tiến đến trước mặt Mạc thái sư mà nói:

“Tại sao?”

Đáp lại câu hỏi của Lý Hiền Tông, Mạc thái sư thoáng thờ dãi rồi đưa tay chỉ về phía những người đã đầu hàng mà tộc:

“Nguyên nhân của thần cũng giống như bọn họ mà thôi!”

Lý Hiền Tông nghe vậy thì khẽ cau mày, dường như không vừa lòng với đáp án ấy:

“Khanh biết rõ ý trẫm không phải hỏi về vấn đề này chứ?”

“Vậy hoàng thượng muốn hỏi về vấn đề gì?”

Mạc thái sư dường như đã hiểu rõ ý của Lý Hiền Tông, thế nhưng ông lại vẫn cứ trốn tránh không chịu đưa ra câu trả lời xác đáng. Thờ dãi một tiếng đầy ưu tư, Lý Hiền Tông liền hỏi:

“Tại sao khanh biết rõ rằng không thể ám sát được trẫm mà vẫn làm như vậy?”

Sau câu hỏi ấy, cả hai người lại cùng trầm lặng. Mãi một lúc sau, Mạc thái sư mới chầm chậm trả lời:

“Rốt cuộc thì bệ hạ vẫn hỏi thần câu hỏi ấy! Thôi vậy, nếu bệ hạ đã muốn biết thì thần cũng đành phải trả lời. Sở dĩ thần làm vậy là bởi vì thần không muốn phản lại tổ quốc mình!”

“Không muốn phản lại tổ quốc mình, vậy vì cớ gì khanh lại phản bội trẫm? Chẳng nhẽ nghĩa vua tôi suốt ba mươi năm qua lại không đáng để khanh coi trọng?”

Dù đã nhận được đáp án muốn biết, thế nhưng trong lòng vị hoàng đế ấy lại chỉ cảm thấy càng thêm buồn. Bề tôi trung thành đều đã rời bỏ ông, thậm chí ngay cả người thân cận nhất cũng đã phản bội mình! Làm một đấng quân vương mà lại không thể giữ được những người trung thành bên mình, há chẳng phải là thất bại lắm sao?

“Cuộc đời có đôi khi không chiều theo ý muốn của bất kỳ ai! Thần dù rằng rất muốn giữ trọn tấm lòng trung với bệ hạ, thế nhưng thần càng không muốn phản bội đồng bào tổ quốc mình. Chữ nghĩa chữ trung khó vẹn toàn, vì thần đành phụ ân nghĩa của hoàng thượng!”

“Ha ha ha, trung nghĩa khó vẹn toàn, trung nghĩa khó vẹn toàn!”

Nghe được lời ấy, Lý Hiền Tông lại chợt bật cười. Tiếng cười sang sảng vang xa thế nhưng lại tràn ngập sự tiếc nuối, chẳng biết là đang tiếc nuối cho một vị trung thần, hay là tiếc nuối cho một đấng quân vương như ông?

“Ha ha ha, hay lắm, hay lắm! Mạc thái sư, tấm lòng trung của ông thực khiến cho ta phải khâm phục đấy!”

Đúng lúc này, Long Triệt lại đột nhiên cười vang, tiếng cười lạch lạch chẳng chút phù hợp với hoàn cảnh nơi đây. Mạc thái sư nghe thấy tiếng cười ấy thì sắc mặt thoáng đang lại, ánh mắt nhìn xoáy vào đối phương mà nói:

“Ngươi nói vậy là ý gì? Ta đã hoàn thành thỏa thuận với các ngươi rồi, các người chớ nên ép ta một cách quá đáng!”

“Ồ không, ta hoàn toàn không có ý đó. Thỏa thuận giữa chúng ta đã xong rồi, ta cũng không hề có ý định lật lọng với ông. Chúng ta chắc chắn sẽ thả con trai ông ra thôi, nhưng hoàng đế của ông có buông tha cho dòng họ Mạc hay không nữa? Chi bằng ông cũng đầu hàng mà tộc chúng ta đi, chúng ta nhất định sẽ đảm bảo cho dòng họ Mạc được bình yên.”

“Hừ, đừng hòng lôi kéo được ta! Mạc Nguyên Đức ta thà chết cũng quyết không phản bội lại Đại Việt!”

Vừa dứt lời, Mạc thái sư liền quỳ xuống trước mặt Lý Hiền Tông mà tấu:

“Hoàng thượng! Vi thần biết tội mình khó tha, vi thần cũng nguyện lấy cái chết để tạ tội. Thế nhưng kính xin hoàng thượng khai ân, để một mình vi thần gánh chịu tội lỗi này mà bỏ qua cho dòng tộc nhà họ Mạc. Kính xin hoàng thượng khai ân!”

Nói rồi, mặc cho thân thể đã suy yếu nghiêm trọng, Mạc thái sư vẫn liên tục dập đầu với Lý Hiền Tông. Mà ba vị gia chủ còn lại thấy vậy cũng không khỏi cảm khái chua xót, gần như cùng một lúc đều quỳ xuống giúp Mạc gia chủ cầu tình với hoàng đế. Lý Hiền Tông thấy vậy chỉ khẽ thờ dài, trong một khoảnh khắc này ông dường như đã già đi mấy tuổi, bóng hình của một vị đế vương lại càng trở nên cô độc quạnh hiu:

“Thôi, các khanh hãy đứng lên hết đi. Hơn ba mươi năm qua các khanh đã giúp trăm chia sẻ vô số khó khăn, chẳng nhẽ trăm lại không thể bỏ qua cho các khanh một lần được hay sao? Huống chi tấm lòng trung của Mạc khanh đối với đất nước này ta cũng đã rõ, nếu trăm vẫn nhân tâm xử từ một vị trung thần thì có khác nào hôn quân!”

“Tạ ơn hoàng thượng đã khai ân!”

Nghe được lời của Lý Hiền Tông, Mạc gia chủ lúc này mới ngừng dập đầu, chỉ có điều trong ánh mắt của ông lại thoáng lộ ra một vẻ phức tạp. Thế rồi, ông chợt quay về hướng của Mạc gia mà vãi ba vãi, sau đó liền chấp tay tấu với hoàng đế rằng:

“Hoàng thượng, mặc dù người đã tha thứ cho vi thần, thế nhưng vi thần tự biết tội mình khó lòng dung thứ. Nay trước mặt toàn thể văn võ bá quan trong triều, vi thần nay nguyện lấy cái chết để tạ tội với hoàng thượng!”

Dứt lời, Mạc gia chủ liền vận nguyên lực vào tay mà vỗ lên ngực mình. Chỉ thấy sắc mặt vốn đã tiều tụy của ông lại một lần nữa đỏ rực lên, thế nhưng sắc đỏ ấy chẳng giữ được bao lâu thì đã lụi tàn, tựa như chút sức sống cuối cùng trong cơ thể ông cũng đã tan biến.

“Thái sư!”

“Lão Mạc!”

Ai có thể ngờ được, một người sáng suốt cũng có lúc cố chấp như vậy? Ba vị gia chủ mặc dù ở ngay bên cạnh Mạc thái sư, thế nhưng lại vẫn không kịp ngăn cản ông tự sát. Lâm gia chủ lúc này đã đỡ lấy thân thể Mạc thái sư, giọng điệu trầm buồn mà nói:

“Lão Mạc, sao phải làm vậy chứ?”

“Lão Lâm, trên đời này có những việc không thể tránh được. Nếu hôm nay ta không chết, vậy ngày sau liệu sẽ có bao nhiêu kẻ đến ám sát hoàng thượng? Nếu hôm nay ta không chết, vậy quốc pháp há có thể giữ vững? Chỉ có điều, trong lòng ta vẫn luôn lo lắng cho dòng họ Mạc, nay ta ra đi chỉ e dòng họ Mạc sẽ phải đối mặt với khó khăn. Hy vọng lão có thể giúp ta chiếu cố đến dòng họ Mạc, không để cho Mạc gia phải sụp đổ.”

“Được, Lâm Nguyên ta hứa với lão, sau này ta nhất định sẽ chiếu cố đến Mạc gia! Lão Mạc, lão Mạc...”

Mạc gia chủ chẳng biết đã ngừng thở từ lúc nào, chỉ có nơi khóe miệng vẫn còn đọng lại một nụ cười thần nhiên như chính tính cách của ông khi còn sống vậy.

“Cha!”

Đúng lúc này, một tiếng kêu tràn ngập niềm đau đớn bất chợt vang lên. Trên nền gạch nơi sân rồng chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một nam tử sắc mặt tiêu tụy đang khóc không thành tiếng. Nặng nề lê từng bước chân đến trước thi thể của Mạc thái sư, nam tử nọ đột nhiên quỵ sụp xuống, chậm rãi nắm lấy tay Mạc thái sư mà đặt lên trán mình:

“Cha, con trai bất hiếu đã đến rồi đây! Chỉ trách con kém cỏi không thể đến đây sớm hơn để ngăn cha lại, để đến bây giờ cha con chúng ta mãi mãi cách xa. Cha, con xin lỗi người!”

Lời xin lỗi muộn màng khiến cho toàn bộ những người có mặt tại sân rồng đều phải cảm thấy xót xa. Nỗi đau đớn, dằn vặt trong lòng nam tử nọ, liệu có mấy người hiểu rõ? Có lẽ Mạc thái sư sẽ thấu hiểu, thế nhưng lời xin lỗi ấy liệu có đến được với ông? Hay chỉ có chăng, nụ cười thanh thản trước khi chết của Mạc thái sư chính là muốn gửi đến con trai mình? Đến bây giờ, đã chẳng còn ai có thể trả lời câu hỏi ấy!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 223: Khói lửa chiến tranh!

“Cháu à, đừng quá thương tâm. Cha cháu tuy đã ra đi, thế nhưng bác tin rằng ông ấy vẫn luôn dõi theo người thân của mình. Nếu lúc này cha cháu nhìn thấy cháu thương tâm quá độ như vậy thì ông ấy liệu có yên lòng hay không?”

Lâm gia chủ chẳng biết từ lúc nào đã đến bên cạnh nam tử nọ, nhẹ giọng vỗ về an ủi hắn. Lời an ủi vốn rất bình thường, thế nhưng ý xuất phát từ tâm lại dễ dàng đi vào lòng người. Nghe được lời an ủi của Lâm gia chủ, nam tử nọ cũng dần bình tĩnh lại, chỉ có điều hai khóe mắt vẫn còn đỏ rực. Lệ nam nhi vốn đâu dễ rơi, nhưng một khi nam nhi đã rơi lệ thì những giọt nước mắt ấy cũng không dễ ngừng lại. Chẳng qua, hắn vẫn đưa tay gạt đi những giọt nước mắt còn chưa cạn, trong ánh mắt còn nhòe nước ấy lúc này đã ánh lên một niềm quyết tâm sắt đá.

Cẩn thận nâng thi thể của Mạc thái sư trên hai tay, nam tử nọ chậm rãi quay về phía những người đã đầu hàng ma tộc mà nói:

“Các vị, tôi đến đây là muốn thông báo cho các vị một tin tức: người thân của các vị đã được giải cứu rồi!”

“Cháu... Điều cháu nói là thực chứ?”

“Người thân của chúng ta đã được giải cứu rồi sao?”

“Ồ, con trai ta đã được giải cứu rồi!”

“...”

Vừa nhận được tin ấy, những người bị đám ma tộc ép buộc đều kinh ngạc vô cùng, có người còn tưởng như mình đã nghe nhầm vậy. Kỳ thực, từ lúc nam tử nọ xuất hiện thì trong lòng bọn họ đã dấy lên một niềm hy vọng, chỉ có điều niềm hy vọng ấy thật quá mong manh khiến cho họ không dám tin tưởng. Đến khi niềm hy vọng trong lòng mỗi người đã được chứng thực thì bọn họ lại không khỏi ngạc nhiên, ngạc nhiên vì sự thực ấy đến quá bất ngờ!

Gông cùm mà đám ma tộc chẳng lên mình bọn họ rút cục cũng đã được gỡ bỏ, sự lo lắng và dằn vặt trong lòng mỗi người cũng vơi đi ít nhiều. Đã không còn trói buộc, liệu có mấy ai muốn mang trên mình cái danh phản quốc? Chẳng còn lý do gì để chần chừ, hơn mười vị quan cả văn lẫn võ đồng loạt bước ra khỏi hàng ngũ của đám ma binh, tiến về phía quân đội Đại Việt. Nào ngờ đúng lúc này, một trận ma khí bất chợt quét qua giới tuyến phân tách hai quân mà chặt đứt đường quay về của bọn họ.

“Rít, ta đã nói rồi, các người đã đầu hàng ma tộc thì không có đường quay về đâu!”

Gã ma tướng nhìn thấy cảnh ấy thì không khỏi nổi giận mà rít lên vài tiếng hăm dọa. Cùng lúc ấy, cái đuôi rắn khổng lồ cũng quật mạnh vào không trung làm phát ra một thanh âm ma sát vang dội, dọa cho những vị quan kia phải lui về phía sau bốn năm mét.

“Hừ, đám ma tộc các người đừng hòng trói buộc được ta!”

Đúng lúc này, Ôn đồ tướng bất chợt quát to một tiếng, bước chân cũng không chút chậm trễ mà tiến về phía làn ranh ma khí. Dù gì cũng là người luyện võ, bước tiến của Ôn đồ tướng mạnh mẽ hơn hẳn so với những vị quan văn kia, nháy mắt đã vượt qua khoảng cách bốn năm mét mà đặt một chân lên giới tuyến. Thế nhưng, Ôn đồ tướng còn chưa kịp bước qua giới tuyến thì cái đuôi rắn khổng lồ đã quật mạnh xuống ngay trước mặt ông làm dấy lên một trận sóng khí dữ dội. Bị sóng khí quét trúng thân thể, Ôn đồ tướng không kịp đỡ mà học ra một búng máu, bước chân cũng loạng choạng lui về phía sau đến cả chục mét.

“Rít, đây chỉ là đòn cảnh cáo mà thôi! Nếu như còn có tên nào định bước qua giới tuyến này thì đừng mong giữ được mạng!”

Rít lên mấy tiếng thị uy, gã ma tướng lại vung vẩy cái đuôi rắn khổng lồ giữa không trung như muốn cảnh cáo những người nọ đừng có làm ra điều đại đột. Nhưng hần nào ngờ được rằng, những con người này vốn đâu có sợ chết! Mặc cho gã ma tướng có ra sức thị uy, bọn họ vẫn cứ tiến bước về phía trước, trong lòng mỗi người đều mang theo một quyết tâm: dù có chết cũng phải trở về bên đồng bào Đại Việt!

Tự mình cảm thụ được bản tính kiên cường của những người nọ, gã ma tướng không khỏi tức giận đến phát điên lên. Cái đuôi rắn khổng lồ không chút ngần ngại mà vung lên rồi lại quất về phía người đầu tiên bước lên lằn ranh ma khí là Trương Ngự sử.

“Vút!”

Không chờ cho tên ma tướng kịp sát hại vị trung thần, một chùm sáng rực rỡ màu tím đã xé gió mà bắn về phía cái đuôi rắn khổng lồ. Cẩn thận nhìn kỹ lại, gã ma tướng mới phát hiện ra chùm sáng nọ lại là năm mũi tên mang theo nguyên lực lôi hệ. Liếc mắt nhìn về thân ảnh Lý Căn Hiếu đang giương cung, gã ma tướng rít lên một tiếng đầy khinh thường, cái đuôi rắn đang lao nhanh cũng chẳng thêm chuyển hướng tránh né.

“Phập... Bùng!”

Năm mũi tên do Căn Hiếu bắn ra nhất loạt găm thẳng lên cái đuôi rắn khổng lồ, vị trí vừa khéo tạo thành năm đỉnh của một ngôi sao năm cánh. Nguyên lực lôi hệ trên thân tên lúc này chợt tản ra xung quanh, hóa thành một dòng những tia sét nhanh chóng di chuyển qua cả năm mũi tên, về lên một ngôi sao rực rỡ mà dữ dội.

Đến tận lúc này, người ta mới phát hiện ra trên thân tên còn có một tầng nguyên lực hỏa hệ vô cùng hung bạo. Sau khi nguyên lực lôi hệ đã tản ra, lớp nguyên lực hỏa hệ này lại tụ tập tại chính giữa ngôi sao năm cánh, hình thành nên một khối cầu lửa nóng bỏng. Kết cấu của cầu lửa dường như không ổn định, hay có lẽ chính bản chất của ngọn lửa ấy vốn đã bất ổn mà liên tục bộc phát từng cơn sóng lửa nóng cháy. Thế nhưng, mặc cho sóng lửa có hung dữ đến mấy cũng vẫn bị giữ chặt trong lòng ngôi sao năm cánh, không làm sao thoát ra được.

Nỗ lực giải tỏa năng lượng của khối cầu lửa không thành công, sau ba đợt sóng lửa như vậy thì khối cầu lửa rút cục đã đạt đến tình trạng bùng nổ. Chỉ thấy sắc đỏ trên bề mặt cầu lửa nhanh chóng rút vào trong, cả khối cầu lửa dần chuyển sang màu tro tàn rồi nổ mạnh. Một cơn sóng lửa dữ tợn nháy mắt đã phá tan kết cấu của ngôi sao, ngay sau đó liền lan rộng ra mà nuốt trọn một khúc đuôi rắn to lớn.

“Ríttttt!”

Gã ma tướng lần này đã phải trả giá cho sự khinh thường của bản thân. Con đau nhức đáng sợ truyền lại từ khúc đuôi khiến gã không kìm được mà phải rít lên một tiếng chói tai. Nhân lúc gã ma tướng còn chưa kịp phản ứng lại, hơn mười vị quan nọ đều nhanh chóng bước qua giới tuyến, tiến vào trong trận hình của quân sĩ Đại Việt. Nhìn về phía những người còn ở lại trong hàng ngũ ma tộc, Trương Ngự sử không kìm được mà lên tiếng nhắc nhở:

“Các vị, đến lúc này rồi các vị còn chần chừ gì nữa? Chẳng nhẽ các vị thật muốn đeo lấy cái danh phản quốc hay sao? Các vị đã từng nghĩ đến sau này sẽ làm sao để đối mặt với người thân, đối mặt với đồng bào Đại Việt hay chưa? Các vị, mau mau quay về bên đồng bào mình đi thôi, giờ còn chưa muộn đâu!”

Nghe được lời kêu gọi của Trương Ngự sử, những người còn chần chừ rút cục cũng đưa ra quyết định của mình, vội vàng rời khỏi trận hình của đám ma tộc.

“Rít, các ngươi đừng hòng thoát được!”

Đúng lúc này, tên ma tướng chợt quát lên một tiếng giận dữ. Cái đuôi rắn bị thiêu đốt đã được ma khí chữa trị phần nào lại một lần nữa quất mạnh về phía những người chậm chân. Thế nhưng hần lại một lần nữa bị ngăn cản, chỉ có điều người ngăn cản hần lần này lại là Long Triệt:

“Đoạt tướng quân, cứ để cho bọn họ rời đi thôi!”

“Rít, ngươi nói vậy là có ý gì? Đầu tiên thì ngươi ngăn ta lại để kêu gọi đám nhân loại đó đầu hàng, giờ bọn chúng đòi ý thì ngươi lại ngăn ta giết bọn chúng. Nói đi, ngươi muốn làm gì? Phải chăng là ngươi muốn làm trẻ nãi công việc của ta?”

“Ha ha, ngài nói lời ấy là sai rồi. Sao ngài không nhìn thử xem đám nhân loại ấy đã tổn thất thế nào? Chẳng phải thái sư của bọn chúng đã tự sát rồi đó sao? Chẳng phải sĩ khí của bọn chúng cũng đã suy giảm rồi đó sao? Hành động này của chúng ta đã thu được kết quả rất khả quan đấy chứ!”

Nghe được lời giải thích của Long Triệt, gã ma tướng cũng thoáng ngây người trong chốc lát. Thế nhưng rất nhanh hần đã lĩnh hội được ý tứ của hành động này, con giận dữ trong lòng cũng vì thế mà vơi đi ít nhiều.

“Thôi được, lời giải thích của ngươi coi như là chấp nhận được. Thế nhưng bây giờ là lúc ta phải làm việc của mình, ngươi đừng nên đưa thêm bất kỳ ý kiến nào nữa!”

“Được thôi, được thôi, dù sao cũng đã đến lúc tiêu diệt toàn bộ đám nhân loại này rồi!”

Vừa dứt lời, Long Triệt liền lui về phía sau, nhường lại “sân diễn” cho gã ma tướng họ Đoạt. Có lẽ là vì con đau nhức vẫn còn âm ỷ nơi đuôi rắn, hay có lẽ là vì những tức giận mà hần phải chịu từ nãy đến giờ, ánh mắt gã ma tướng khi nhìn về phía binh sĩ Đại Việt tràn ngập một vẻ tàn nhẫn; nhất là khi hần nhìn về phía Căn Hiếu, sự hung tợn trong cặp mắt rắn càng thêm rõ ràng và dữ dội.

“Rít!”

Chỉ thấy con rắn khổng lồ giữa không trung chợt rít lên một tiếng thật dài rồi phun một trận ma khí tanh hôi về phía triều đình Đại Việt. Đám ma khí này mang theo kịch độc kinh người, nền gạch nơi sân rồng vừa bị ma khí chạm phải liền tan rã ngay lập tức. Binh sĩ Đại Việt thấy vậy thì không khỏi kinh hãi, thế nhưng bọn họ vẫn ổn định giữ vững trận hình, không một ai chịu lùi bước.

Ngay lúc đám ma khí kịch độc vượt qua giới tuyến giữa hai quân, một cơn gió mạnh bót chợt nổi lên cuốn theo vô số tàn lửa mà quét về phía đám ma khí. Muôn vạn tàn lửa theo gió bay múa khắp trời khiến người ta tưởng như đang có muôn ngàn nụ hoa không ngừng hấp thụ đám ma khí kịch độc kia, lãng lã thanh lọc những thứ xấu xa khỏi cuộc đời tươi đẹp này. Tàn lửa và ma khí cùng tan biến, trả lại cho mảnh sân rồng một phút giây bình lặng hiếm hoi. Thế nhưng, trong khói lửa chiến tranh liệu sẽ có chỗ tồn tại cho những bình yên?

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 224: Nguyễn Phong!

Sau một thoáng bình lặng hiếm hoi, trên chiến trường giờ còn lại những gì? Phải chăng là tiếng hò hét chiến đấu sục sôi, tiếng trống trận vang dội từng hồi? Hay là ánh kiếm ánh đao loang loáng? Hay là những huyết cầu đỏ tươi đã vì tổ quốc mà hy sinh? Hay có chăng, chỉ còn lại bão tố chiến tranh dữ dội?

“Ríttttt!”

Trên bầu trời nơi sân rồng, con rắn khổng lồ lúc này đang vuron cồ rít gào. Tiếng rít chói tai dường như có thể xuyên thấu màng nhĩ của người nghe, thâm nhập vào tận trong tâm hồn những kẻ xấu số ấy mà tàn phá, mà hủy hoại, mà khiến cho người ta đau đớn đến phát điên.

Một đám những binh sĩ Đại Việt sau khi trúng phải đòn công kích ấy thì sắc mặt đều tái nhợt vì đau đớn. Ai nấy đều cố gắng bưng lấy hai tai hông ngăn chặn thứ âm thanh ma quái đáng sợ kia, nhưng đáng buồn thay, mọi cố gắng của bọn họ đều là vô ích! Nỗi đau đớn đến từ tận sâu trong tâm hồn khiến bọn họ khó lòng chịu đựng nổi, nghị lực cùng quyết tâm đương đầu với sinh tử giờ đây cũng phải phai nhạt đi. Tâm trí họ lúc này đã chẳng thể suy nghĩ được bất cứ việc gì, có lẽ chẳng chỉ còn sự giải thoát mới có thể cứu vớt được những linh hồn đau khổ ấy?

“Tùng tùng tùng...”

Đúng vào lúc này, một tiếng trống trận bỗng vang lên trong thâm tâm mỗi binh lính. Tiếng trống ấy không đều, tiếng trống ấy không hoàn mỹ, thế nhưng tiếng trống ấy lại ngân mãi như tiếng vọng của non sông, trầm bổng tựa như lịch sử của chính quốc gia này. Tiếng trống đã gọi lại trong lòng mỗi binh sĩ một trang sử hào hùng chưa bao giờ biết đến hai chữ khuất phục. Tiếng trống đã một lần nữa thấp lên ngọn lửa niềm tin và hy vọng trong tim mỗi người, tiếp thêm nghị lực và quyết tâm để bọn họ đương đầu với hiểm nguy gian khó. Nỗi đau đớn đến từ linh hồn dường như đã vơi bớt, trong lòng mỗi binh sĩ lúc này chỉ còn đọng lại từng tiếng trống ngân vang, cùng với một bầu nhiệt huyết quyết chiến vì tổ quốc thiêng liêng mà yêu dấu.

Trên đài cao, Trần thái phó vẫn đang sử dụng cánh tay duy nhất của mình để đánh trống. Mặc cho vết thương trên mình còn chưa ổn định, mặc cho chất độc trong cơ thể còn chưa bị loại bỏ hoàn toàn, tiếng trống của ông vẫn vang lên một cách kiên cường. Mỗi một nhịp trống dường như mang theo tất cả niềm tin và hy vọng của Trần thái phó, hòa cùng với sĩ khí toàn quân mà tạo thành một thứ khí thế mãnh liệt, đủ để đối kháng với sự độc ác hung tàn của đám ma binh.

Tiếng trống trận dần dần át tiếng rít chói tai của đối phương, nhịp trống dồn vang không chỉ cổ vũ cho sĩ khí của quân ta mà còn chậm rãi tiêu hao sĩ khí của kẻ địch. Thế trận công kích của ma tộc đã chậm lại, mà hai vòng phòng ngự trong ngoài của binh sĩ Kim Long vẫn vững vàng ngăn cản đối phương. Sau một đòn tổng lực cuối cùng mà còn chưa thể công phá thế trận của binh sĩ Kim Long, đám ma binh lập tức lui về phía sau chỉnh đốn đội hình, chuẩn bị triển khai thế tiến công mới.

“Thái phó, thân thể của ngài vẫn còn có điều bất tiện, xin đừng cố gắng quá sức của bản thân mà gây tổn hại đến mai sau!”

Lý Càn Hiếu tranh thủ khoảng thời gian ngắn ngủi ấy mà lui về phía sau, lựa lời khuyên giải Trần Kiến Quốc giữ gìn sức khỏe. Không dừng tay trống dù chỉ một nhịp, Trần thái phó đáp lại một cách kiên quyết:

“Hoàng tử, xin hoàng tử đừng ngăn cản vì thần! Mặc thái sư đã ra đi, bao nhiêu binh sĩ cũng đã phải hy sinh vì ma tộc rồi! Tiếng trống này, vì thần muốn gửi đến vong linh của họ như một lời tiễn đưa cuối cùng, giúp bọn họ có thể nhìn thấy được cảnh chúng ta thay bọn họ đánh bại đám ma tộc. Chỉ hy vọng linh hồn họ ở nơi xa có thể góp một phần sĩ khí cho quân sĩ, cùng chung tay với những người ở lại để xua đuổi đám ma tộc ra khỏi bờ cõi Đại Việt ta!”

“Thôi, nếu thái phó đã nói vậy thì ta cũng sẽ không khuyên ngài nữa, chỉ mong thái phó giữ gìn sức khỏe của bản thân để sau này có thể tiếp tục gánh vác trọng trách của đất nước.”

“Lời của hoàng tử, thần xin ghi nhớ!”

Vừa dứt lời, Trần Kiến Quốc lại chuyển tâm vào việc gõ trống trận. Từng nhịp trống như càng thêm vang dội, như hòa chung một nhịp với tâm linh của mỗi binh sĩ. Nhất thời, trong lòng bọn họ đều dậy lên một niềm phấn chấn, trong thân thể mỗi người lại như có nhiều hơn một phần sức mạnh và quyết tâm. Có phải chăng, những người đã hy sinh cũng đã nghe được tiếng trống trận hào hùng mà góp thêm một phần sức mạnh cho bọn họ? Đối mặt với lũ ma tộc đang không ngừng phô bày ra sự tàn độc của mình, những binh sĩ Đại Việt giờ đây đã chẳng còn thấy e ngại hay sợ hãi, bởi kẻ vai sát cánh cùng

bọn họ là vô số anh em chiến hữu, bao gồm cả những người đã hy sinh!

Đúng lúc này, phía ma binh đã lại bắt đầu một đợt tấn công mới. Chỉ thấy con rắn khổng lồ chợt cuộn mình lại giữa không trung, nháy mắt đã hòa thành một thể với tầng mây đen dày đặc. Từ trong tầng mây, hàng loạt tiếng rít không ngừng vang lên một cách mơ hồ, thể nhưng nếu có ai cẩn thận để ý sẽ phát hiện ra rằng: những âm tiết ấy dường như lại tuân theo một thứ vận điệu khó hiểu, tạo thành một đoạn chú ngữ sắc mùi tẩm tối khiến người ta mới chỉ nghe thôi cũng đã phải run sợ.

“Rítttt!”

Đoạn chú ngữ ấy cũng không quá dài, còn không đợi cho binh sĩ Đại Việt kịp chuẩn bị đối phó một cách hợp lý thì tiếng niệm chú đã chấm dứt. Sau một tiếng rít dài đánh dấu cho sự kết thúc của lời chú, thân rắn khổng lồ bỗng nhiên chuyển động. Chỉ thấy cái đuôi rắn đột ngột thọc sâu vào trong tầng mây đen, liên tục khuấy đảo khiến cho một trời ma khí cũng phải xoay vần.

Theo tốc độ xoay của vầng mây tăng nhanh, từng đám ma khí cũng dần bị ép ngưng tụ lại, hóa thành những con độc xà đen nhánh không ngừng giáng xuống trận hình của binh sĩ Kim Long. Đáng sợ thay, răng nanh của đám độc xà ấy sắc bén kinh người! Những bộ áo giáp kiên cố của binh lính Đại Việt dường như thật mỏng manh trước sự tấn công của đám độc xà ấy. Mà nọc độc của bọn chúng lại vô cùng khủng khiếp, người binh thường vừa bị cắn trúng thì thân thể liền rữa ra thành một bãi nước đen ngòm tanh hôi; còn nếu nạn nhân là tu luyện giả thì ngay cả nguyên khí trong thân thể bọn họ cũng nhiễm độc, đến cuối cùng cũng khó mà thoát khỏi cái chết.

“Cung binh mau bắn tên tiêu diệt đám độc xà!”

“Bộ binh mau sử dụng khiên để ngăn cản đám rắn độc, không cho bọn chúng có cơ hội đột kích.”

Đối mặt với sự công kích đáng sợ của lũ rắn độc, Càn Hiếu vẫn cố giữ bình tĩnh mà đưa ra từng mệnh lệnh đối phó. Tuy rằng những mệnh lệnh ấy được đưa ra kịp lúc, thể nhưng binh lính Đại Việt vẫn không tránh khỏi tổn thất gần ba ngàn người, mà đối phương đã lại chuẩn bị để tung ra một đợt tấn công mới. Thân làm người chỉ huy tác chiến, Lý Càn Hiếu cũng không khỏi đau lòng trước những tổn thất lớn lao của binh sĩ, chỉ có điều hần lại càng rõ ràng hơn về trọng trách của bản thân trong thời điểm này: phải tìm ra một phương pháp để ngăn chặn đòn tấn công tiếp theo của kẻ địch.

Tiếng rít chói tai lại một lần nữa vang lên, từ trong đám mây ma khí dày đặc lại buông xuống hàng ngàn con độc xà đen nhánh. Đưa mắt nhìn hàng ngàn con rắn độc đang ập tới, trong mắt Lý Càn Hiếu không khỏi hiện lên một tia bứt rứt khó yên, xen lẫn còn có một nét điên cuồng như muốn bộc phát. Nào ngờ, ngay lúc này lại có một bóng người đạp gió bay lên không, chớp mắt đã tiến đến giữa trời mà ngang nhiên đối mặt với muôn vàn con rắn độc.

Một thân áo xanh phấp phới tung bay trong gió, một ngọn thương bạc lấp lánh hào quang của nguyên lực. Dù đương đầu với hiểm nguy ngập trời, thể nhưng bóng người nọ sao vẫn vững vàng lạ! Mười mét, năm mét, ba mét... Khi còn cách người nọ không quá ba mét, thể roi của hàng ngàn con độc xà bỗng nhiên bị chặn lại một cách vững vàng, mà cũng lúc này thì bóng người nọ bắt đầu hành động. Chỉ thấy ngọn thương trong tay hắn đột nhiên tung bay khắp trời, khi thì mờ ảo vờn vàng như một trận gió thoảng, khi lại hùng hực mãnh liệt như một ngọn lửa nóng cháy. Lại có lúc mũi thương như hóa thành ngọn bút mà viết lên nền trời những nét chữ phượng múa rồng bay, hay có khi toàn bộ bóng thương đột nhiên hòa vào cả trời đất nơi đây mà cao xa với vọi.

“Đìnhhhhh!”

Một tiếng thương ngân theo gió lan ra khắp cả sân rồng. Ngọn thương kia chẳng biết đã dừng lại từ lúc nào, chỉ còn mũi thương vẫn đang chỉ về phía gã ma tướng một cách sắc bén. Trên bầu trời, hàng ngàn con rắn độc lại một lần nữa buông mình rơi xuống trận hình của binh sĩ Kim Long, thể nhưng còn chưa tiến được bao xa thì bọn chúng đã rã rời thành từng đám ma khói đen mơ hồ, cuối cùng tan biến vào trong không khí.

Một lần nữa, cả sân rồng lại chìm vào trong sự yên lặng, thể nhưng bầu không khí ấy rất nhanh đã bị tiếng reo hò của binh sĩ Đại Việt phá vỡ. Tiếng reo vui tựa như thấu tận mây xanh, khiến cho đám mây đen bao phủ bầu trời sân rồng cũng phải phai nhạt đi mấy phần.

Vẫn ẩn thân trong đám mây đen, con rắn khổng lồ lúc này không kim nổi tức giận mà phải rít lên mấy tiếng. Vươn cái đầu lên thật cao, con rắn khổng lồ đồng thời cũng giương rộng ba đôi cánh sau lưng như muốn thị uy với những nhân loại đang có mặt tại nơi này. Cặp mắt rắn khê híp lại, nhìn chăm chăm vào một bóng hình đang đứng giữa trời kia, trong ánh mắt thì thoảng lại lóe lên sự tàn độc và hung tợn.

“Rít, tên nhân loại bé nhỏ kia, có thể ngăn được một đòn của ta thì mi cũng khá lắm đấy. Mau báo tên ra đi, ta không muốn giết một kẻ vô danh!”

Thần nhiên nhìn vào đôi mắt rắn tối tăm kia, bóng người nọ giống dạc trả lời:

“Tên ma tộc kia nghe cho kỹ đây: Tên ta là Nguyễn Phong!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 225: Nguy cơ.

“Rít, Nguyễn Phong, người nên cảm thấy vinh hạnh đi! Trong muôn ngàn tên nhân loại ta đã và sẽ tiêu diệt, số những kẻ đáng để ta nhớ tên có thể nói là vô cùng ít!”

Vừa dứt lời, gã ma tướng đã lập tức ra tay. Chỉ thấy cái đuôi rắn đột nhiên bỏ mạnh về phía Nguyễn Phong, hình thể khổng lồ lại kết hợp với tốc độ nhanh tạo nên từng trận ma sát dữ dội trong không khí. Nhân khi đuôi rắn vừa che khuất tầm mắt của kẻ địch, cái đầu rắn lại nhanh chóng vòng ra phía sau mục tiêu, tạo thành thế bọc kín trước sau khiến cho đối phương khó lòng ngăn cản. Thế nhưng, dường như là cảm thấy đòn công kích này còn chưa đủ chặt chẽ, con rắn khổng lồ lại không chút ngần ngại mà phun ra thêm một trận ma khí đen ngòm, bao phủ kín cả một khoảng không trung nơi Nguyễn Phong đang đứng. Xen lẫn trong làn ma khí tối tăm ấy, gã ma tướng lại còn phả vào một luồng nọc độc tanh hôi, khiến ngay cả những nguyên tố tự nhiên tại nơi đây cũng đã phải biến thành chất kịch độc.

Tất cả những hành động của gã ma tướng đều diễn ra trong chớp mắt, mà đến khi khói độc đã phủ kín vùng trời này thì cũng là lúc mà cái đuôi rắn bỏ đến trước mặt Nguyễn Phong. Thế nhưng kỳ lạ thay, Nguyễn Phong đối mặt với đòn công kích mang tính hủy diệt tuyệt đối này lại vẫn cứ trơ ra như một bức tượng, không thèm né tránh hay triển khai bất cứ biện pháp phòng thủ nào.

“Bụp!”

Cái đuôi rắn đã giáng lên thân thể Nguyễn Phong, dễ dàng đập nát hẳn thành muôn mảnh. Chỉ có điều, sắc mặt của gã ma tướng lúc này lại không có lấy một chút đắc ý nào, thay vào đó là vẻ cảnh giác cao độ cùng với nét nghi hoặc khó hiểu, hay thậm chí là khó tin! Mà nguyên do khiến hắn bộc lộ ra những cảm xúc ấy lại chính là vì: thân ảnh của người nọ giờ đây đã hóa thành một làn gió nhẹ phiêu đảng khắp trời.

“Xoạt!”

Đúng vào lúc này, khoảng không phía sau đầu rắn bất chợt rung động, để lộ ra một tà áo xanh nhàn nhạt như gió. Chớp lấy thời cơ hiếm có, mũi thương trong tay người nọ không chút chần chừ mà đâm thẳng vào vị trí ba tấc trên thân rắn khổng lồ. Trên thân thương, nguyên lực phong hệ đã được ngưng tụ vô cùng chặt chẽ lúc này cũng ồ ạt tuôn ra, hóa thành một bóng thương xoay tròn như gió lốc lao nhanh về phía mình rắn.

Mặc dù bên ngoài thân rắn đã được bao vây bởi một lớp vảy cứng cáp và chặt chẽ vô cùng, thế nhưng trước sức ép dữ dội đến từ mũi thương như gió lốc kia, gã ma tướng vẫn không khỏi cảm nhận được một nỗi đau đớn đang chậm rãi xuyên thấu vào da thịt hắn. Biết rằng nguy hiểm đã cận kề, thân thể con rắn lập tức cuộn tròn lại, đầu rắn lại tấp ngược về phía đối phương hòng ngăn chặn mũi nhọn đáng sợ kia. Phản ứng kịp thời của gã ma tướng đã thu được hiệu quả như ý, cặp răng sắc bén vừa vận đớp trúng mũi thương gió, lập tức nghiền nát đòn công kích mạnh mẽ này thành một đám cuồng phong tán loạn. Mà ý vào lớp vảy rắn kiên cố rắn của mình, con rắn không lồ chẳng buồn ngăn cản ngọn thương bạc “nhỏ bé” kia đâm lên thân thể mình.

Sự đời lăm điều bất ngờ, mà những kẻ mạnh lại hay phải nhận hậu quả bởi chính sự chủ quan của bản thân. Ngay lúc mũi thương bạc đâm lên thân thể của gã ma tướng, trên mũi thương đột nhiên rực lên một ngọn lửa phon phốt hồng. Ngọn lửa này không quá nóng, thậm chí còn có phần ôn hòa hơn hẳn những ngọn lửa bình thường. Thế nhưng có ai ngờ được rằng, lớp vảy rắn kiên cố vừa gặp phải ngọn lửa ấy liền bị hòa tan, không thể hiện được chút lực phòng ngự nào.

Mũi thương thuận thế mà đâm thẳng vào trong thân thể con rắn, ngọn lửa hồng cũng theo đó mà thiêu đốt, mà hòa tan từng đám ma khí cấu thành nên loài ma vật khổng lồ này. Chỉ tiếc rằng ngọn thương bạc quá nhỏ bé so với hình thể to lớn của đối phương, sau khi đâm hết lực cũng chỉ mới chạm đến tầng da thịt của con rắn chứ chưa tạo ra được thương tổn nghiêm trọng nào đối với nó. Dù vậy, vết thương nhỏ này vẫn khiến cho gã ma tướng phẫn nộ vì đớn đau, không kìm được phải rít lên mấy tiếng chói tai.

“Ríttt, linh hỏa! Thật không ngờ mi lại có được linh hỏa!”

Nói rồi, gã ma tướng lại tức giận quay về phía Long Triệt mà tra hỏi:

“Con thường luồng kia, tại sao mi không nói trước cho ta biết rằng đối phương có đến hai kẻ sở hữu linh hỏa?”

Bỏ mặc ngoài tai những lời khó nghe của gã họ Đoạt, Long Triệt vẫn bình thản mỉm cười mà nói:

“Ồ, thật xin lỗi Đoạt tướng quân, là do tôi thất trách mà quên nhắc nhở ngài về việc này! Trong đám nhân loại này đúng là có đến hai kẻ sở hữu linh hỏa, nhưng thực tế hai loại linh hỏa này lại tách ra từ cùng một gốc. Một lần nữa tôi xin lỗi ngài vì sự sai sót này.”

Có lẽ là vì trong lòng đang tức giận, hay có lẽ là vì hắn “cảm nhận” được sự thiếu chân thành trong lời nói của đối phương, gã ma tướng càng nhìn nét mỉm cười trên khuôn mặt kẻ gọi là Long Triệt kia thì trong lòng lại càng khó chịu. Cố nén tâm tình phẫn nộ muốn tiêu diệt đối phương đang bùng nổ trong lòng, gã ma tướng lại chằm chằm nhìn về phía Nguyễn Phong, gằn giọng mà nói:

“Long Triệt, còn thông tin nào đáng lưu ý mà người chưa nói cho ta biết hay không? Nếu có thì hãy mau nói nốt đi, đừng để vì sự tức giận của người mà làm cho kế hoạch này thất bại. Hẳn người cũng biết, hậu quả khi làm lỡ kế hoạch rồi chứ?”

Vẫn giữ nguyên nụ cười bình thản trên khóe môi, Long Triệt đáp lời gã ma tướng:

“Đoạt tướng quân, hóa ra ngài cũng e sợ đám nhân loại này hay sao? Xem ra tôi đã coi trọng nhầm người rồi. Mà thôi, nếu ngài đã hỏi thì tôi cũng không có lý do gì để giấu giếm. Nếu có điểm nào đáng lưu ý thì chính là sự phối hợp của hai chủng linh hỏa đồng gốc này. Một khi chúng dung hợp lại với nhau thì uy lực sẽ gia tăng rất lớn, đến lúc đó xin ngài hãy cẩn thận!”

Lời cuối cùng lại được Long Triệt nhấn mạnh đôi chút, khiến cho gã ma tướng không khỏi cảm thấy bị coi thường:

“Rít, có phải e sợ hay không thì trong lòng ta tự biết, người không cần phải nói kháy ta. Chỉ có điều, công việc cung cấp thông tin tình báo vốn vô cùng quan trọng. Các người đã tặc trách mà cung cấp thiếu thông tin, nếu chiến dịch này thất bại thì các người cũng đừng mong thoát khỏi trách nhiệm lần này.”

“Ha ha, ngài không cần phải đem trách nhiệm chụp lên đầu chúng ta. Nếu kế hoạch này thất bại thì bất kể là ta hay ngài đều sẽ phải chịu sự trừng phạt của bề trên, thậm chí ngay cả cơ hội ấy cũng chưa chắc đã có!”

Nghe thấy lời ấy, trong ánh mắt gã ma tướng cũng thoáng hiện lên vẻ đắn đo. Rút cục hắn cũng không phản bác lại lời của Long Triệt mà chỉ hàm hừ vài tiếng để phát tiết nỗi bức dọc trong lòng. Có lẽ là vì con giận đối với Long Triệt còn chưa tiêu tan, hay là vì nỗi hận bị đối phương đánh trúng khi trước, gã ma tướng lúc này dồn tất cả khí thế của bản thân tập trung lên một người duy nhất là Nguyễn Phong.

Phải thừa nhận rằng lòng dạ loài rắn đúng là rất hẹp hòi, chỉ có điều thực lực của con rắn này lại rất mạnh. Đối mặt với thứ khí thế khổng lồ của gã ma tướng, dù cho chân hồn của Nguyễn Phong đã đạt đến cấp bậc Bất Quái mà vẫn cảm thấy áp lực vô cùng. Gắng sức điều động phong hệ nguyên tố tụ tập lại quanh mình để chống đỡ áp lực của đối phương, Nguyễn Phong lúc này cũng đã nhận ra nhược điểm của bản thân chính là sự cấp bậc nguyên lực quá kém. Dù rằng nề hoàn cung của hắn có dung lượng rất lớn, thế nhưng nguyên lực mới chỉ đạt đến trạng thái lỏng mà thôi. Phải chống chịu áp lực lớn khiến cho nguyên lực của Nguyễn Phong tiêu hao rất nhanh, khó có thể kiên trì được trong thời gian dài.

“Ồ!”

Đúng lúc này, một dòng nguyên lực tươi mát đột nhiên tràn ngập khắp thân thể Nguyễn Phong, nhanh chóng xua tan đi thứ áp lực đang bủa vây hắn. Chỉ thoáng bất ngờ trong phút chốc, hắn đã nhanh chóng nhận ra lai lịch của dòng nguyên lực này. Thì ra là do nhóc Lục Phong cảm nhận được nguy cơ của Nguyễn Phong nên mới ra tay trợ giúp một phen. Mà cùng lúc ấy, chú nhóc cũng liên lạc với hắn thông qua không gian tinh thần:

“Anh Phong, anh có cần tui em tham gia chiến đấu hay không?”

“Chưa cần đâu nhóc, giờ anh vẫn còn ứng phó được!”

Nói rồi, Nguyễn Phong liền vận chuyển nguyên lực đi hết một vòng kinh mạch để cho bản thân thích ứng được với áp lực do khí thế của gã ma tướng tạo ra. Mà gã ma tướng lúc này lại kinh ngạc vô cùng! Quả thật, từ lúc Nguyễn Phong xuất hiện, hắn đã phải ngạc nhiên không biết bao nhiêu lần rồi. Từ khả năng tạo ảo ảnh mê hoặc kẻ địch, cho đến ngọn linh hỏa màu hồng phát với khả năng dung hòa kinh người, lại còn thêm cả sức chịu đựng bền bỉ đến mức khó tin. Có thể nói, trong số tất cả những nhân loại có mặt tại nơi đây, Nguyễn Phong chính là kẻ khiến cho gã ma tướng phải đề phòng nhất. Ấy vậy mà thực lực người này biểu hiện ra lại mới chỉ đạt đến cấp tu tinh mà thôi, nếu để hắn phát triển hơn nữa thì đúng thật là một mối họa lớn đối với ma tộc.

Thầm nghĩ như vậy, gã ma tướng trong lòng đã quyết phải sớm tiêu diệt mối tai họa này. Chỉ thấy cái miệng khổng lồ của con rắn chọt há to, nháy mắt đã nuốt gọn cả đám mây ma khí vào trong bụng. Hình thể của con rắn thể nhưng lại nhỏ đi một vòng, tuy vẫn vô cùng to lớn nhưng lại càng linh hoạt hơn hẳn trước kia. Cặp mắt rắn lúc này đã chuyển sang màu xanh đen, ma khí đan xen cùng kịch độc bao phủ khắp toàn thân rắn. Liếc mắt nhìn gã nhân loại đầy nguy hiểm kia, thân rắn đột nhiên lao nhanh về phía đối phương, chuẩn bị tung ra một đòn ác liệt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 226: Tâm!

Tất cả những kẻ có mặt tại sân rồng vào lúc này đều thoáng nín thở mà ngược mắt nhìn lên không trung, theo dõi trận chiến đã tiến vào hồi quyết liệt giữa Nguyễn Phong và gã ma tướng. Bất kể là đám ma binh, binh sĩ Kim Long, hay ngay cả quan viên trong triều đình Đại Việt cùng hoàng đế Lý Hiền Tông giờ này đều cảm thấy thấp thỏm một niềm hy vọng chiến thắng bấp bênh, đan xen cùng sự lo lắng hồi hộp về kết quả của trận tranh đấu rất có thể sẽ mang tính quyết định này.

“Vụt!”

Gã ma tướng đã ra tay! Toàn bộ thân rắn bỗng phóng vụt về phía Nguyễn Phong với một tốc độ nhanh đến mức khó tin, chỉ để lại trong không trung từng ảo ảnh không lồ thể hiện một cách rõ ràng nhất sự hung tợn của nó.

Thân hình khổng lồ của con rắn lúc này đã thu gọn lại, thế nhưng khí thế mà nó thể hiện ra lại mạnh mẽ gấp mấy lần so với trước đây, thậm chí chỉ cần chút dư thể còn lưu lại trong từng ảo ảnh cũng đã đủ khiến cho tất cả những kẻ ở dưới đất phải gồng mình mà chống đỡ. Trên đầu rắn chẳng biết từ bao giờ đã nhú ra thêm một cái bướu thịt thật to, khiến cho bộ dáng của con rắn càng thêm phần hung ác. Trên lưng rắn, ba cặp cánh khổng lồ giờ lại càng thêm mấy phần góc cạnh, nơi đầu cánh mờ mờ còn lộ ra mũi nhọn sắc bén tương như có thể cắt đôi cả ánh sáng.

“Ríttttt!”

Đúng lúc này, con rắn khổng lồ đột nhiên rít lên một tiếng bén nhọn chói tai. Tiếng rít ẩn chứa sát khí nồng đậm như thực chất, xuyên thấu qua tất cả mọi sự phòng thủ mà xâm nhập thật sâu vào tâm linh của những người còn đang đứng dưới kia, bỏ lại nơi ấy một nỗi sợ hãi sâu dày khó có thể xóa bỏ.

Gió, chẳng biết đã hoảng sợ mà ngừng thổi tự bao giờ!

Mây, bỗng hoang mang không còn mục đích để trôi!

Thời gian, như cũng phải lạc bước trước một tiếng rít đáng sợ ấy!

Còn không gian, cũng đã đánh mất những quy tắc cơ bản nhất của chính mình!

Sự hỗn loạn về thời gian và không gian đã đẩy tất cả mọi sự vật đến ranh giới giữa thực và ảo, khiến cho người ta không còn dám tin tưởng vào những gì đang diễn ra ngay trước mắt mình. Khép lại đôi mắt trần tục đã không thể phân biệt được thật giả, Nguyễn Phong nhanh chóng khai mở tâm nhãn của bản thân hồng quan sát thật rõ đòn công kích của đối phương. Thế nhưng, tâm nhãn vốn có thể nhìn rõ mọi thứ lực lượng vậy mà giờ đây cũng đã bị lừa dối. Thông qua tâm nhãn, Nguyễn Phong chỉ có thể nhìn thấy rất nhiều thứ lực lượng hỗn loạn đan xen chứ không sao nắm bắt được đòn tấn công của kẻ địch.

Tâm nhãn đã không còn hiệu nghiệm khiến cho Nguyễn Phong cũng phải bối rối một phen. Thế nhưng đối phương nào có cho hắn thời gian? Áp lực ép lên thân thể hắn đã vô cùng nặng nề, sát ý khiến người ta sồn gai ốc cũng đã cận kề bên Nguyễn Phong, dường như chỉ giât lát nữa thôi là sẽ đoạt đi tính mạng của hắn. Trong một giây phút này, tâm tình Nguyễn Phong bỗng sinh ra một niềm tuyệt vọng khác thường, khiến cho hắn thậm chí muốn buông bỏ toàn bộ nỗ lực chống cự để sớm được giải thoát. Có lẽ chẳng, linh hồn hắn rồi sẽ được trở về hành tinh quê hương, trở về bên cha mẹ thân yêu đã nhiều năm xa cách. Nếu thật là như vậy thì cái chết có lẽ cũng không quá đáng sợ, phải chăng?

Cảm nhận được cái chết chưa bao giờ gần gũi đến thế, từng bóng hình thân thuộc của gia đình, của bạn bè, của người thương chợt ùa về trong tâm trí Nguyễn Phong. Đó là mái tóc cha đã lốm đốm điểm bạc vì gió sương, là bóng lưng mẹ mỗi mùa xuân sang lại còng thêm một ít, là những lúc tâm sự về chuyện tình cảm với cậu bạn thân tên Đạt, là khi dạo bước cùng Thanh trong không gian đậm nét truyền thống nơi đền Đò.

Và làm sao có thể thiếu được những người thân của Nguyễn Phong tại thế giới này: một người cha nghiêm khắc nhưng luôn muốn hướng con mình đến những điều tốt đẹp, một người mẹ luôn dành trọn tình yêu thương và sự quan tâm cho đứa con trai của mình, là ông ngoại dù đầu đã bạc nhưng vẫn không ngại tốn công sức mà chuẩn bị đồ chơi cho đứa cháu vào dịp đầy năm, hay là hai người anh em kết nghĩa đã cùng hắn sẽ chia biết bao ngọt bùi gian khổ, và còn cả cô gái mang tên Tiểu Yến đã gắn bó với hắn từ thuở lên năm.

Thước phim quay chậm về cuộc đời dần trôi qua trong tâm trí Nguyễn Phong, để cho hắn lại tưởng nhớ đến hai người thầy đã dìu dắt hắn trên con đường thư pháp. Người thứ nhất chính là ông nội đã quá cố của Nguyễn Phong, mà người thứ hai chính là sư phụ hắn: Vũ Ngôn. Nếu như ông nội là người đặt nền tảng cho Nguyễn Phong bước đi những bước đầu tiên trên thư đạo, vậy sư phụ lại chính là người đã chỉ cho hắn thấy được một thế giới thư pháp rộng lớn vô cùng.

“Trong lúc viết thư pháp, hay là khi làm bất kể việc gì khác, điều cốt yếu nhất chính là cái tâm.”

“Đừng để cảnh vật trước mắt đánh lừa trí tuệ con, mà hãy sử dụng tâm của chính con để cảm nhận một cách chân thực nhất về mọi sự vật hay hiện tượng trên đời này!”

Từng lời dạy của ông nội và sư phụ lại một lần nữa xuất hiện trong tâm trí Nguyễn Phong, tựa như tiếng chuông ngân vang giúp cho hắn bỗng tỉnh ngộ. Khẽ mỉm cười một cách thấu hiểu, Nguyễn Phong đột nhiên mở mắt ra nhìn thẳng vào đòn công kích của đối phương. Tâm tình thay đổi, cách nhìn nhận sự việc cũng biến đổi theo, lúc này đây hắn đã có thể nắm bắt được đòn công kích của đối phương để tìm ra một phương pháp đối phó thích hợp. Chỉ tiếc rằng lúc hắn ngộ ra điều này thì đã quá muộn, bởi đòn công kích của gã ma tướng đã ập đến ngay trước mặt Nguyễn Phong.

“Vụt!”

Vội vã xoay người lui về phía sau một bước, Nguyễn Phong mượn chút khoảng cách ngắn ngủi ấy mà ngưng tụ nguyên lực trong thân thể lên mũi thương. Mặc dù tốc độ phản ứng của hắn rất nhanh, thế nhưng còn không đợi cho hắn kịp điều động toàn bộ nguyên lực thì hai bên đã va chạm. Chỉ thấy trên mũi thương đột nhiên bộc phát một trận lốc lửa điên cuồng, thế lửa dữ dội đến mức chính bản thân Nguyễn Phong cũng khó mà khống chế. Gồng mình điều khiển nguyên lực hòa hệ đang bùng phát mãnh liệt trên thân thương, rút cục hắn cũng khiến cho con lốc lửa tập trung toàn bộ sức mạnh tấn công gã ma tướng.

“Xoạt!”

Bất ngờ thay, thân thể khổng lồ của con rắn lúc này lại trở nên yếu ớt lạ thường! Còn không đợi cho con lốc lửa kịp bùng phát toàn bộ sức mạnh của mình, thân rắn khổng lồ đã bị mũi thương tách ra làm hai. Tinh thể thay đổi đột ngột làm cho Nguyễn Phong không khỏi ngạc nhiên, đồng thời trong tâm trí hắn cũng dấy lên một niềm nghi hoặc: làm sao một kẻ địch mạnh lại có thể bị tiêu diệt dễ dàng như thế?

Như để chứng minh cho suy nghĩ của Nguyễn Phong, hai mảnh thân rắn lúc này lại đột nhiên chuyển động, dùng chính thân thể khổng lồ của mình để vẽ lên nền trời một thái cực đồ mang đầy sắc thái ma quái. Thái cực đồ lấy hai sắc xanh đen làm chủ đạo, một trong hai cực của đồ hình đã tràn ngập ma khí tối tăm, mà cực còn lại đang không ngừng phát tán ra từng trận khói xanh kịch độc.

Hai khối thân rắn di chuyển ngày càng nhanh, thái cực đồ cũng dần thu hẹp lại, hình thành một vòng vây khóa chặt mọi đường rút lui của Nguyễn Phong. Không chấp nhận bị đối phương bao vây, Nguyễn Phong lại múa ngọn thương trong tay công kích thứ đồ hình ma quái ấy. Thế nhưng mặc cho hắn có công kích dữ dội đến mức nào cũng không thể lay chuyển được hai khối thân rắn khổng lồ, chỉ càng khiến cho tốc độ di chuyển của thái cực đồ tăng nhanh thêm. Biết rằng đòn công kích bình thường đã khó có thể đạt được bất cứ hiệu quả gì, Nguyễn Phong liền thu hồi ngọn thương bạc về bên mình, chậm rãi điều hòa hơi thở để tĩnh tâm, chuẩn bị sử dụng ra một chiêu mạnh nhất của bản thân hắn.

Bên trong đồ thái cực đồ lúc này đột nhiên xuất hiện một con gió. Dường như bị ngọn thương trong tay Nguyễn Phong thu hút, con gió không ngừng xoay tròn xung quanh cán thương, dẫn dắt mũi thương di chuyển theo một quỹ tích huyền ảo vô cùng. Mũi thương bên nhọn không ngừng vẽ lên trong không khí từng đường tơ bạc đan xen vào nhau, dần dần kết thành một cái kén khổng lồ sáng loáng ánh bạc. Ngọn thương múa càng lúc càng nhanh, cái kén cũng theo đó mà phập phồng, mà hấp thu từng trận nguyên khí tinh túy nhất trong tự nhiên.

Hóa long thương, thể khởi đầu!

Mũi thương vừa dừng, kén bạc cũng bất động. Trên cái kén chẳng biết từ bao giờ đã xuất hiện một điểm sáng bạc chói mắt vô cùng, mà toàn bộ ánh sáng của cái kén lúc này đều đang hội tụ tại điểm sáng ấy, khiến cho ánh sáng bạc càng lúc càng rực rỡ.

“Grào!”

Trong không gian tĩnh lặng nơi sân rồng, một tiếng rống gầm bất chợt vang lên!

Binh sĩ Kim Long vừa nghe được thanh âm ấy liền cảm thấy tinh thần phấn chấn lạ thường, ánh mắt nhìn về phía cái kén bạc càng lộ rõ nét hy vọng và quyết tâm. Mà ở phía bên kia chiến trường, đám ma binh lại bị tiếng rống gầm làm cho kinh hoàng sợ hãi, không một tên nào dám ngẩng đầu nhìn lên không trung. Nào chịu thua kém đối phương, con rắn khổng lồ lúc này cũng rít lên một tiếng chói tai vô cùng để thị uy, đồng thời cũng trấn an tinh thần đang của đám ma binh dưới đất.

“Gàmmmm!”

“Ríttttttt!”

Hai thanh âm đối lập lại một lần nữa vang lên, tiếng rống gầm cùng tiếng rít của loài rắn va chạm vào nhau làm dấy lên từng đợt sóng không khí cuồn cuộn. Đúng lúc này, cái kén bạc chợt vỡ tung, để lộ ra một bóng rồng chân thật vô cùng đang lao thẳng về phía hai khối thân rắn. Mà con rắn khổng lồ cũng chẳng chút chậm trễ, hai mảnh thân rắn đã tách rời lại một lần nữa hợp nhất với nhau, khiến cho thái cực đồ chợt hóa thành một mảnh trống rỗng không còn sự sống.

Lực lượng mạnh mẽ của loài rồng va chạm trực tiếp với lực lượng hủy diệt có thể đưa mọi thứ về con số không gây ra một tiếng nổ thật lớn, đủ khiến cho những kẻ đang đứng tại sân rồng lúc này cũng phải mất thị giác tạm thời. Thế nhưng, mặc cho đôi tai đã mất đi cảm giác, tất cả tâm thần của bọn họ vẫn tập trung vào sự va chạm giữa hai đòn công kích mãnh liệt trên trời cao, trong thâm tâm ai cũng chờ đợi một kết quả cuối cùng. Liệu, đến cuối cùng, ai mới là người chiến thắng?

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 227: Linh giáp cứu mệnh!

“Bùng!”

Lại thêm một tiếng nổ dữ dội vang lên trên bầu trời Hoàng Lăng. Vụ nổ làm dấy lên một đợt sóng khí khổng lồ, quét sạch toàn bộ khói bụi đang che mờ tầm mắt của thế nhân. Chờ cho bầu trời đã quang đãng, người ta mới nhìn rõ cảnh tượng chiến đấu đầy bi tráng mà có lẽ suốt đời này họ cũng không thể quên được.

Giữa không trung, một con rồng bạc thật lớn đang mãnh liệt vùng vẫy chiến đấu với một con rắn khổng lồ. Thân thân rồng, lớp vảy màu bạc đã hoàn toàn vỡ tan, hai trong số năm móng vuốt của nó cũng đã bị vụn và chạm làm cho dập nát. Mà con rắn khổng lồ cũng không khá hơn là mấy, trên thân thể to gấp đôi kẻ địch lúc này đã loang lổ từng vết rách nát tả tơi. Từ trong những vết thương ấy, máu rắn đen như mực không ngừng đổ ra như mưa, làm cho cả một khoảng sân rồng cũng bị nhuộm thành một sắc đen kịt.

Trận chiến giữa hai sinh vật khổng lồ không hề có một chút vẻ hoa mỹ nào, có chăng chỉ là sự ác liệt và dữ dội đến mức đáng sợ. Vuốt rồng sắc bén không ngừng xé tan lớp vảy kiên cố của đối phương, lưu lại trên da thịt con rắn từng vết thương sâu hoắm. Mà con rắn khổng lồ tuy rằng chiếm ưu thế về hình thể thế nhưng lại không thể tạo ra được những đòn công kích sắc bén để phản kích đối phương, chỉ còn cách lợi dụng thể xác to lớn mà quán lấy thân rồng, cố sức mà siết thật chặt hông nghiền nát kẻ địch. Không chỉ sử dụng sức mạnh áp đảo, con rắn còn dùng chính những giọt máu của bản thân để đầu độc đối thủ. Tuy rằng chất kịch độc ấy còn chưa đủ mạnh để lập tức tiêu diệt kẻ địch, thế nhưng cũng đủ để ăn mòn đi sức mạnh ẩn chứa trong thân rồng.

Động tác công kích của rồng bạc dần chậm lại, ánh mắt linh hoạt cũng trở nên trì trệ lờ lờ, nó đã kiệt sức rồi! Nắm bắt được thời cơ hiếm có này, con rắn khổng lồ lập tức dồn toàn bộ sức lực của bản thân mà siết chặt đối phương. Áp lực quá lớn khiến cho thân rồng lập tức bị nghiền nát, hóa thành một đám nguyên tố rời rạc tản ra xung quanh. Mà sau khi rồng bạc đã hoàn toàn tan biến, thân hình của Nguyễn Phong lại một lần nữa lộ ra trước áp lực đáng sợ của con rắn khổng lồ.

Áp lực thật nặng nề đã khóa chặt lấy thân thể Nguyễn Phong, khiến cho mọi hành động của hắn đều trở nên trì trệ. Lại thêm nguyên lực trong thân thể

Nguyễn Phong đã trở nên hỗn loạn do chiêu thức của bản thân bị phá, khiến cho hắn khó mà chống lại được đòn công kích của đối phương. Đúng vào lúc tình hình trở nên nguy cấp nhất, trước mặt Nguyễn Phong bỗng nhiên lại xuất hiện một bóng người: chính là nhóc Lục Phong!

Nhìn thấy bóng người vừa mới xuất hiện, gã ma tướng không khỏi ngạc nhiên. Mặc dù đứa trẻ này mang hình dáng của một nhân loại, thế nhưng trong thân thể nó lại tồn tại nguyên tố phong hệ thật vô cùng thuần khiết, chẳng khác nào một linh vật do trời đất sinh ra.

“Rít, linh phong! Thật không ngờ trên đời này lại có kẻ may mắn như ngươi, không những sở hữu linh hỏa mà còn sở hữu cả linh phong. Ha ha, càng tiện cho ta, càng tiện cho ta!”

Nói đến đây, gã ma tướng lại càng bật cười một cách khoái chí. Chỉ cần hắn tiêu diệt được tên nhân loại kia, vậy hai thứ linh vật hiếm thấy này đều sẽ rơi vào tay hắn. Mà đợi đến lúc hắn ma hóa được hai thứ linh vật này xem, thực lực của hắn chắc chắn sẽ đạt được bước tiến vượt bậc, thậm chí có thể sánh ngang với một gã ma tướng chân chính ấy chứ. Nếu lại xét thêm thứ năng lực đặc biệt của bản thân hắn, vậy thì trong hàng ngũ ma tướng quả thật không một ai có thể sánh ngang với hắn được. Vừa nghĩ đến địa vị và sức mạnh tối cao mà hắn có thể đạt được, sự sốt ruột trong lòng gã ma tướng lại càng tăng cao, khiến cho hắn chẳng buồn để ý đến những vết thương đau nhức khắp mình mà tăng mạnh lực siết chặt lấy đối thủ.

“Anh Phong, chúng ta mau tránh đi!”

Cảm nhận được vòng vây đột nhiên ép sát, nhóc Lục Phong liền vội vã truyền một luồng nguyên lực phong hệ thật thuần khiết vào trong thân thể Nguyễn Phong. Thế nhưng, sự trợ giúp của cậu nhóc vô tình đã khiến cho tình trạng của Nguyễn Phong càng thêm xấu. Những dòng nguyên lực vốn đã chạy loạn khắp nơi trong cơ thể hắn bỗng nhiên được tiếp thêm động lực, tốc độ di chuyển càng được đẩy nhanh hơn khiến cho kinh mạch của Nguyễn Phong như sắp nứt ra. Sắc mặt hắn giờ đây đã tái nhợt, nơi khoe miệng còn không ngừng rỉ ra máu tươi thấm ướt cả vạt áo xanh.

“Rít, các ngươi định chạy đi đâu?”

Gã ma tướng thấy thế càng đắc ý, không khỏi rít lên một tiếng hả hê. Mà thân rắn lúc này đã siết đến sát người Nguyễn Phong, khối độc bao phủ thân rắn cũng bắt đầu ăn mòn ngon thương bạc trên tay hắn, khiến cho cán thương nhanh chóng tan chảy thành nước.

“Hừ, ta quyết không để ngươi làm hại đến anh Phong đâu!”

Không cam chịu yếu thế trước đối phương, nhóc Lục Phong liền quát lên một tiếng thật to bằng chất giọng non nớt của mình. Cùng lúc ấy, chú nhóc cũng gấp rút điều động nguyên tố phong hệ ở xung quanh hình thành nên một cái lồng phòng ngự bao kín thân thể hai người bọn họ.

Lồng phòng ngự màu xanh biếc vừa thành hình đã phải chịu đựng từng cú siết nặng nề của thân rắn thì không khỏi rung lên bần bật, tưởng như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. May thay, nhóc Lục Phong đã kịp thời tiếp thêm một luồng nguyên lực phong hệ thuần khiết vào trong lồng phòng ngự, khiến cho nó nhanh chóng trở nên vững vàng, đủ để đối kháng được với lực siết đáng sợ kia.

“Rít, thằng nhóc này thật khá lắm! Để ta xem thử xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu?”

Vừa nói, gã ma tướng cũng đồng thời tăng mạnh lực siết khiến cho lồng phòng ngự của Lục Phong lại một lần nữa run rẩy. Không chờ cho chú nhóc kịp ổn định, thân rắn đã lại di chuyển thật nhanh, tạo thành lực ma sát rất lớn đối với lồng phòng ngự.

“Rắc rắc!”

Phải chống đỡ áp lực đáng sợ đến thế, bề mặt lồng phòng ngự không khỏi xuất hiện từng vết rạn. Đúng vào lúc lồng phòng ngự chuẩn bị vỡ tan, một chùm tên rực rỡ ánh sáng tím chọt xé gió phóng thẳng đến thân rắn, nỗ lực giải nguy cho hai người nọ.

“Hừ, đừng hòng cứu thoát được bọn chúng!”

Mặc cho chùm tên găm thẳng lên người, gã ma tướng vẫn kiên quyết không chịu buông tha. Nào ngờ, gã ma tướng lần này đã tính sai! Ngay khi những mũi tên kia găm lên thân rắn, nguyên lực lõi hệ liền bùng phát khiến cho con rắn khổng lồ cũng phải tê liệt trong một phút giây. Chỉ một thoáng ngắn ngủi ấy thôi cũng đã đủ cho nhóc Lục Phong kịp củng cố lại lồng phòng ngự của mình, sẵn sàng đối kháng với những cú siết dữ dội của con rắn khổng lồ.

“Rít, các ngươi được lắm, được lắm!”

Phát hiện ra mình đã mắc mưu của đối phương, gã ma tướng không khỏi tức giận mà rít lên mấy tiếng. Thế nhưng lửa giận của hắn có lẽ sẽ còn phải bùng cháy dữ dội hơn, bởi ngay lúc này Nguyễn Phong đã kịp thời điều hòa được nguyên lực trong thân thể mình, đồng thời cũng tìm được cơ hội để thoát khỏi sự trói buộc của gã ma tướng.

“Lục Phong, em mau đổi chỗ với chị Tịnh Liên đi!”

Thoáng trao đổi suy nghĩ với nhóc Lục Phong, Nguyễn Phong liền tập trung toàn bộ nguyên lực trong thân thể để chuẩn bị phá vây. Chỉ thấy thân hình của nhóc Lục Phong chợt mờ dần, nháy mắt đã trở lại trong không gian tinh thần của Nguyễn Phong. Thiếu đi sự điều khiển của chú nhóc, kết cấu của lồng phòng ngự liền trở nên bất ổn, chỉ có thể cầm cự được trong giây lát rồi lập tức sụp đổ. Từ giữa đám cuồng phong tán loạn, một bông sen hồng rực như lửa đột nhiên nở bung, nhanh chóng hòa tan tăng áp lực gông cùm đang trói buộc khoảng không gian ấy. Bông sen chợt nở chợt tàn, mà bóng hình Nguyễn Phong cũng chợt ẩn hiện giữa muôn ngàn tàn lửa tung bay, kịp thời thoát ra khỏi vòng vây ngay trước khi thân rắn siết chặt lại.

“Rítttt!”

Trơ mắt nhìn con mồi đã đến trước miệng rồi còn tuốt mắt, tâm trí gã ma tướng không khỏi bị lừa gạt thiêu đốt đến muốn phát điên. Không cam lòng bỏ qua miếng mồi ngon này, con rắn khổng lồ lập tức chuyển mình quật mạnh cái đuôi về phía Nguyễn Phong. Tốc độ của một đòn này quả thực rất nhanh, có lẽ còn vượt qua cả mức tối đa mà gã ma tướng có thể phát huy vào những lúc thông thường. Thật không may cho Nguyễn Phong, bởi ngay lúc này thì lực lượng hấn tích tụ để phá vây đã hết, tốc độ của hắn cũng vì thế mà thoáng chậm lại, để cho cái đuôi rắn kịp thời đuổi đến sau lưng.

“Vút!”

Nhìn thấy Nguyễn Phong khó tránh khỏi đòn công kích của đối phương, Lý Càn Hiếu liền vội vã bắn tên hồng giải nguy cho hắn. Thế nhưng, đến tận lúc này mới ra tay thì đã chậm! Đòn công kích của gã ma tướng đã đuổi kịp Nguyễn Phong, vừa vẩy giáng một cú thật mạnh lên lưng hắn.

Không kịp phòng bị mà lại trúng phải đòn nặng như vậy, chỉ e Nguyễn Phong khó mà toàn mạng. Nhưng một lần nữa, cái chết lại quay lưng với Nguyễn Phong! Đúng vào lúc cái đuôi rắn quật lên lưng hắn, từ trong túi áo của Nguyễn Phong chợt có một vật bay ra, hóa ra là một chiếc mai rùa chi to cỡ lòng bàn tay. Chiếc mai rùa này vừa đón gió liền lập tức biến lớn, nháy mắt đã đạt đến kích cỡ của thân người bình thường, trên bề mặt còn ẩn hiện từng tia sáng bạc lấp lánh, mơ hồ hình thành lên một đồ án hình rồng rất chân thực.

Kim quy linh giáp!

Bộ linh giáp mà Nguyễn Phong nhận được khi trợ giúp kim quy đột phá chướng ngại để hóa long, vào giây phút này đã phát huy ra công dụng bảo hộ hạng nhất của bản thân mình!

Hứng chịu một cú quật cực mạnh từ chiếc đuôi rắn khổng lồ, trên thân linh giáp bắt chợt lại lóe lên hào quang màu bạc rực rỡ triệt tiêu đi phần lớn sức mạnh của đòn tấn công. Chẳng qua, lực lượng còn dư lại vẫn khiến cho Nguyễn Phong phải học máu mồm, thân thể hắn cũng mất thăng bằng mà rơi thẳng xuống mặt đất. Còn may là thân thể hắn khá dẻo dai, sau khi chịu một đòn như vậy mà cơ thể chỉ bị chấn động chứ không hề có thương tích gì đáng kể, thế nên hắn rất nhanh đã điều chỉnh lại được thăng bằng của bản thân, vững vàng đáp xuống bên cạnh Càn Hiếu.

“Thế nào, cậu vẫn ổn chứ? Còn chiến đấu được tiếp không?”

“Tôi vẫn ổn, ít nhất là còn đủ sức để chiến đấu đến hết trận này!”

Thoáng ngừng lại trong chốc lát, Nguyễn Phong lại nhìn về phía Càn Hiếu mà nói:

“Cảm ơn anh!”

“Ha ha, chúng ta là bạn bè mà, cậu cần gì phải cảm ơn tôi chứ. Để dành sức cho cuộc chiến kế tiếp đi!”

“Nếu anh đã nói vậy thì: chiến thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 228: Chấm dứt?

“Phù...”

Nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài, Trần Duy chậm rãi điều hòa nguyên lực trong cơ thể một phen. Sau khi đã điều trị được bảy tám phần thương thế, hắn lúc này mới yên tâm mà rời khỏi trạng thái tu luyện.

Trần Duy hiện giờ đang ngồi trong một hang động tự nhiên tại sườn tây núi Trúc Long, bên cạnh hắn còn có sáu bảy người, cũng chính là những sĩ tử đã cùng hắn chiến đấu trong địa đạo. Nhìn thoáng qua khuôn mặt những chiến hữu vẫn còn đang tỉnh tâm khôi phục, trong ánh mắt Trần Duy thoáng lộ ra vẻ cân nhắc một hồi rồi lập tức chuyển thành sự quyết đoán:

“Tôi đi trước một bước, các anh em hãy cứ yên tâm tu luyện đi nhé!”

Khẽ thì thảo như thể tự nói với chính mình, Trần Duy liền lặng lẽ rời đi, không làm ảnh hưởng chút nào đến quá trình tu luyện của những người còn lại. Chờ khi đã ra khỏi hang, hắn lại sử dụng một hệ nguyên lực của bản thân khiến cho những rặng trúc xanh gần đó mọc dày, che khuất đi lối vào hang. Xong xuôi mọi việc, Trần Duy mới vội vàng rời đi, nhắm thẳng hướng Hoàng Lăng mà tiến bước. Chỉ có điều, hắn chẳng hề ngờ được rằng dù bản thân đã hành động rất cẩn thận mà vẫn bị một người phát hiện, người nọ chính là Bảo Trung.

Một trước một sau, hai người bọn họ lặng lẽ men theo những con đường nhỏ trong rừng trúc hòng tránh khỏi sự tuần tra của đám ma tộc. Chỉ có điều đám ma binh bố trí thật sự rất cẩn kẽ, đã mấy lần bọn họ suýt nữa rơi vào chót mai phục của đối phương. May sao chân hồn của Trần Duy lại thuộc hệ mộc, khi di chuyển trong cánh rừng trúc này thì khả năng cảm ứng của hắn cũng trở nên nhạy cảm hơn nên mới có thể vòng qua những chót mai phục của

đám ma binh một cách thuận lợi.

Vòng qua một khóm trúc dày, Trần Duy thoáng dừng lại cảm ứng một phen. Lúc này đây, Từ phía Hoàng Lăng đang không ngừng vọng lại từng hồi thanh âm hò hét thúc giục, hòa lẫn cùng tiếng kêu rên chan chứa đớn đau, tiếng binh khí va chạm vào nhau, và còn cả từng hồi trống trận hào hùng mà bi tráng!

“Xem ra trận chiến nơi sân rồng đã vào hồi quyết liệt rồi, mình cần phải nhanh hơn mới được!”

Thầm nhủ trong lòng như vậy, bước chân của Trần Duy cũng trở nên gấp gáp hơn mấy lần. Có lẽ là vì trong lòng có sự lo lắng cho nên khả năng cảm ứng của hắn cũng đã mất linh. Còn chưa đi được bao xa, Trần Duy đã không may gặp phải một đám ma binh đi tuần tra. Nhìn thấy có nhân loại tiến về phía mình, đám ma binh chẳng cần nhiều lời đã lập tức tản ra xung quanh bao vây Trần Duy vào giữa.

“He he, không ngờ ở nơi này lại vớ được một tên đi lạc, thật không uống công ông đây đi tuần tra này giờ. Các anh em, mau làm thịt nó đi!”

Tên đội trưởng của đội tuần tra này vốn là một kẻ chột mắt, thế nhưng sự khiếm khuyết ấy không hề làm giảm đi vẻ hung dữ của gã ma tộc này. Thậm chí, nếu có ai không cẩn thận mà nhìn sâu vào hốc mắt trống không của gã thì trong lòng người đó sẽ không tìm được mà dấy lên một cảm giác trống rỗng tối tăm. Mà nếu như tâm trí của kẻ đó thoáng run rẩy dù chỉ trong một phút giây thôi, thì thứ cảm giác ấy rồi sẽ hóa thành một nỗi sợ hãi mơ hồ, chậm rãi ăn mòn toàn bộ lý trí của những kẻ xấu số. Nhưng những kẻ xấu số thường sẽ không kịp “tận hưởng” sự tuyệt vọng có thể khiến người ta hóa điên ấy, bởi trước cả khi bọn họ kịp nhìn vào mắt của tên đội trưởng thì tính mạng của bọn họ đã bị đe dọa bởi sự vây công của lũ ma binh rồi.

Theo một tiếng hiệu lệnh của gã đội trưởng, toàn bộ đám ma binh đồng loạt tiến lên áp sát Trần Duy. Đến khi chỉ còn cách mục tiêu chừng hai mét, từ trên cánh tay đám ma binh lúc này bỗng mọc ra một thanh đao đen kịt, thân đao vừa thô vừa dày nhưng lưỡi đao thì vô cùng sắc bén.

“Vút!”

Gần như cùng một lúc, cả đám ma binh đồng loạt vung đao chém về phía Trần Duy. Đối mặt với thế vây công của đám ma binh, Trần Duy không khỏi lộ ra vẻ căng trọng vô cùng. Chỉ có ánh mắt của hắn là vẫn linh động nắm bắt toàn bộ tình hình xung quanh, hy vọng có thể tìm ra được một kẻ hở trong trận thế của địch. Đột nhiên, ánh mắt hắn chợt lóe lên, lưỡi kiếm trong tay cùng lúc xuất ra đâm thẳng vào một vị trí khó ai ngờ đến.

“Choang!”

Thanh âm binh khí va chạm chọt vang lên, mũi kiếm của Trần Duy đã bị chặn lại bởi một lưỡi đao u ám - lưỡi đao của gã đội trưởng. Chỉ thấy trên đội trưởng chọt bật cười một cách gian hiểm với Trần Duy:

“Khắc khắc, ta biết ngay là ngươi sẽ tấn công vào vị trí này mà!”

Nghe được lời ấy, trong lòng Trần Duy thoáng run lên một phen: đám ma binh này thật đúng là xảo trá! Sợ hãi vừa rồi hóa ra lại là do bọn chúng cố ý tạo ra để dẫn dụ kẻ khác tấn công vào, nhân đó mà không chế lấy vũ khí của đối phương, khiến cho kẻ địch không thể phòng thủ được nữa.

“Hây!”

Đúng lúc những lưỡi đao sắc bén nọ sắp sửa chém trúng Trần Duy, một thanh trường côn bỗng giáng mạnh xuống đầu đám ma binh khiến bọn chúng không thể không thu đao về phòng thủ. Tranh thủ khoảng thời gian này, Trần Duy lập tức tung mình nhảy về phía sau, thoát khỏi vòng bao vây của đám ma binh. Nhìn sang phía Bảo Trung đang đứng cách đó không xa, Trần Duy không khỏi bất đắc dĩ thở dài mấy tiếng. Bảo Trung thấy vậy chỉ nhún nhún vai rồi lại tập trung nhìn về phía đám ma binh.

“Thì ra là có đến hai tên đi lạc, thật tốt lắm! Anh em, bao vây chúng lại, hai con mồi này là của chúng ta!”

Đám ma binh lại một lần nữa tản ra, bao vây hai người bọn họ vào giữa. Bảo Trung lúc này đã lùi đến bên Trần Duy, cả hai khề liếc nhau trao đổi một ánh mắt rồi tựa lưng vào người còn lại. Trong giây phút hoạn nạn này, bọn họ đã lựa chọn tin tưởng lẫn nhau!

“Giết!”

“Giết!”

Gần như cùng một lúc, cả hai người bọn họ đồng loạt quát to một tiếng rồi lập tức triển khai đòn tấn công về phía đám ma binh. Nhất thời, giữa một mảnh xanh non bát ngát bỗng rực rỡ lên hai sắc lục lam thật khác biệt! Kiếm trong tay Trần Duy như hòa cùng với muôn vạn ngọn trúc nơi đây mà rung động, mà bay múa, mà ngăn chặn đòn công kích của lũ ma binh. Mà trường côn trong tay Bảo Trung lại dừng mảnh tung bay, tầng tầng lớp lớp cơn ảnh tựa như sóng biển cuộn về phía lũ ma tộc, đánh cho bọn chúng bầm dập khắp người.

“Hừ, biến trận! Mau chuyển sang trận hình tiêu hao sức địch. Để xem hai kẻ này có thể kiên trì được bao lâu!”

Thấy trận hình công kích bình thường không thể phá vỡ được phòng ngự của đối phương, tên đội trưởng liền ra lệnh cho đám ma binh biến trận. Chỉ thấy hơn chục tên ma binh chậm chậm thu hẹp vòng vây rồi không ngừng xoay quanh đối phương. Lưỡi đao trên tay những tên ma binh liên tục va chạm với đòn công kích của Trần Duy và Bảo Trung, mặc dù lực va chạm mỗi lần không mạnh nhưng tần suất lại rất cao, không ngừng bào mòn thể lực cùng nguyên lực của hai người bọn họ.

“Không ổn, nếu cứ tiếp tục như thế này thì chúng ta sẽ bị bọn chúng vắt kiệt sức mất!”

“Phải phá vây thôi! Bảo Trung, anh muốn liều một phen không?”

“Tại sao lại không nhỉ!”

“Được, vậy tôi đếm đến ba thì chúng ta dốc toàn lực phá vòng vây nhé. Một... Hai... Ba!”

Tiếng đếm thứ ba vừa dứt, cả hai người cùng lúc đánh ra một đòn toàn lực của bản thân. Đám ma binh thấy vậy liền gấp rút tăng nhanh tốc độ di chuyển, muốn mượn trận hình mà triệt tiêu đi đòn công kích toàn lực của hai người nọ. Chẳng ngờ, hai đòn công kích lúc này bỗng hòa lại làm một, thủy nguyên lực và mộc nguyên lực cùng phát huy quy luật tương sinh đến mức tận cùng, khiến cho uy lực của một đòn phối hợp này càng tăng mạnh.

“Àm!”

Đám ma binh nào có lường trước được biến hóa như vậy, trận hình còn chưa kịp biến đổi thì đã bị phá tan. Gần chục tên ma binh lúc này đều bị sóng xung kích đánh bật ra xung quanh, tên nào tên nấy sắc mặt tái nhợt, thân thể suy yếu khó có thể tái chiến.

“Bên kia có biển, chúng ta mau qua đó xem sao!”

Chấn động từ vụ va chạm khiến cho bụi đất bốc lên mù mịt, cũng vì thế mà thu hút sự chú ý của đám ma binh đang tuần tra gần đó. Chỉ trong chớp lát, bốn năm toán ma binh đã xông về nơi này, vừa lúc nhìn thấy Trần Duy và Bảo Trung đang mở đường xông về phía Hoàng Lăng.

“Mau ngăn chặn hai tên nhân loại kia lại!”

“Thông báo cho các chốt mai phục ở phía trước đi!”

“Không được để cho chúng thoát!”

Hai người còn chưa đi được bao xa thì ma binh từ các chốt tuần tra xung quanh đã kịp thời bao vây bọn họ lại. Tiến lên đã khó, lui lại càng thêm khó! Trần Duy và Bảo Trung nhìn nhau mà không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ, xem ra lần này bọn họ khó có thể toàn mạng rồi! Chẳng qua, trong ánh mắt cả hai đều không có lấy một tia sợ hãi, có chăng cũng chỉ là chút tiếc nuối mà thôi.

“Lần này xem ra có muốn liều cũng không được rồi!”

“Ừ, tôi cánh trái, anh cánh phải nhé.”

“Được rồi, tôi cánh phải, anh cánh trái!”

“Nếu vậy thì còn chờ gì nữa, xông lên!”

“Xung phong!”

Hét to một tiếng lấy khí thế, cả hai người lại một lần nữa tựa lưng vào nhau mà chiến đấu với đám ma tộc. Lấy hai địch mười đã khó khăn, lấy hai địch trăm lại càng thêm khó. Trong hoàn cảnh này, mặc cho bọn họ cố gắng ra sao cũng không cách nào tìm được đường phá vây, mà hai người bọn họ dường như cũng đã sớm từ bỏ ý định ấy. Nếu đã không thể trốn tránh được thì phải đương đầu, dù có hy sinh cũng phải hy sinh thật oanh liệt, vậy mới xứng với bản sắc nam nhi!

Mang theo tư tưởng quyết tử, Trần Duy và Bảo Trung lúc này đều đã bất chấp đòn công kích của lũ ma binh, mỗi lần trúng một đòn đều sẽ mượn cơ hội ấy mà tiêu diệt một tên địch. Một tên, hai tên, bốn tên... Thương tích trên thân thể hai người ngày càng nhiều, cử động cũng càng thêm khó khăn, thế nhưng đám ma binh vây quanh bọn họ dường như vẫn chưa từng vơi bớt. Có chăng chỉ là ánh mắt của đám ma binh lúc này đã đỏ rực, đòn tấn công lại càng thêm phần hung hiểm tàn nhẫn hòng đoạt mạng hai người bọn họ.

Một ánh đao chọt lóe, hung tàn mà bỏ lên vai của Trần Duy.

Một mũi gai nhọn thoáng lách qua bóng côn ảnh dày đặc, xảo trá mà đâm vào sườn Bảo Trung.

Cử động của hai người thoáng khựng lại bởi đau đớn, mà chỉ trong thoáng chốc ấy đã lại có hàng chục đòn công kích ập về phía bọn họ. Cái chết đã cận kề, phải chăng những nỗ lực của hai người bọn họ lại phải chấm dứt tại đây? Ôi, thật đáng tiếc thay!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 229: Viện binh – Hy sinh!

“Ồ...”

Đúng vào lúc cái chết đã cận kề, nguyên lực trong thân thể Trần Duy và Bảo Trung bỗng cùng lúc sục sôi, khiến cho sức lực của hai người một lần nữa được khôi phục đầy đủ. Không chỉ vậy, ngay cả những vết thương trên mình bọn họ đều đã liền da, không còn ảnh hưởng chút nào đến khả năng hành động của mỗi người. Hô lên một tiếng thật kinh ngạc, bọn họ lúc này đã quên cả việc chống trả mà chỉ tập trung cảm nhận sức mạnh đang tràn trề trong thân thể mình. Nhưng kỳ lạ thay, đám ma tộc xung quanh hai người lúc này hình như cũng đã quên mất việc tấn công. Sắc mặt tên nào tên nấy đột nhiên trở nên tái nhợt, tay chân thì bủn rủn đến mức đứng cũng không vững.

“Chuyện gì xảy ra vậy nhỉ?”

Chợt nhận ra tình cảnh khác thường của đám ma binh, Trần Duy không khỏi ngạc nhiên mà quay sang hỏi Bảo Trung một tiếng. Thế nhưng đáp lại câu hỏi của hắn chỉ là một cái lắc đầu đầy nghi hoặc và khó hiểu. Hai người bọn họ nào hay biết rằng: chỉ trong một thoáng chốc vừa rồi, nguyên khí trong vòng trăm cây số xung quanh thành Đông Long đều đã sục sôi. Và bọn họ cũng chẳng hề nhận ra rằng: cả một mảnh núi rừng nơi đây đang rung chuyển một cách lặng lẽ.

Khẽ liếc mắt trao đổi với nhau trong giây lát, cả hai người liền tranh thủ cơ hội hiếm có này mà thoát ra khỏi vòng vây của đám ma binh, vội vàng tiến nhanh về phía Hoàng Lăng đã gần ngay trước mắt. Thế nhưng, không đợi cho bọn họ đi được bao xa, đám ma binh đã dần khôi phục lại. Một lần nữa, bọn chúng lại bao vây kín xung quanh hai người, khiến cho bọn họ muốn tiến thêm một bước cũng khó. Có lẽ nào số phận thích treu người, ban cho bọn họ một hy vọng để rồi lại nhanh chóng dập tắt hy vọng ấy?

“Cộp cộp cộp...”

Ngay vào thời khắc hai người định quyết tử thì từ phía chân núi bỗng nhiên vọng lại một hồi tiếng vó ngựa.

Viện binh?

Một câu hỏi cùng lúc xuất hiện trong lòng hai người bọn họ, vừa kịp nhen nhóm lên một niềm hy vọng mới cho Trần Duy và Bảo Trung. Buông tha cho suy nghĩ liêu minh, hai người cẩn thận phối hợp mà phòng thủ thật chặt chẽ, vững vàng ngăn chặn từng đợt công kích của đám ma binh. Không lâu sau, áp lực dồn lên hai người bỗng nhiên giảm hẳn. Phải đến ba phần tư đám ma binh đã rời đi, tập trung phong thủ khu vực chân núi Trúc Long. Bao vây quanh hai người lúc này chỉ còn chừng hai chục tên ma binh hung tợn, mà một trong số đó chính là gã chợt mắt đã phát hiện ra bọn họ đầu tiên.

“Khắc khắc, rút cục thì các người cũng không thoát được khỏi tay ta!”

Chăm chăm nhìn vào Trần Duy và Bảo Trung, gã ma nọ đột nhiên bật cười một cách đầy hiểm ác. Ngay khi tiếng cười vừa dứt, trong hốc mắt trống rỗng của hắn đột nhiên bùng cháy lên một ngọn lửa đen tối tăm, chăm chăm thiêu đốt tâm thần của hai kẻ nhân loại xấu số.

“Hự!”

Ngọn lửa đen kìa vừa xuất hiện, Trần Duy liền rên lên một tiếng nặng nề, sắc mặt cũng nhanh chóng trở nên trắng bệch không còn chút máu. Ở sâu trong tâm linh hắn, chân hồn mộc xà lúc này cũng đang quần quai dẫy giụa một cách đau đớn, dường như có thể phá tan mối liên kết linh hồn với Trần Duy bất cứ lúc nào. Nỗi đau xuất phát từ tâm khảm khiến cho Trần Duy khó có thể giữ vững được sự tỉnh táo của bản thân, thậm chí ngay cả kiếm trong tay cũng đã đánh rơi, chỉ biết ôm lấy đầu mà kêu lên từng tiếng đau đớn. Mà ở bên cạnh hắn, tình huống của Bảo Trung lúc này cũng chẳng sáng sủa hơn là bao, có chăng là sắc mặt hắn nếu so với Trần Duy thì khá hơn đôi chút. Có lẽ nguyên do là bởi chân hồn của hắn thuộc hệ thủy cho nên có tính kháng nhất định đối với ma hỏa của đối phương?

“Khắc khắc, kêu tiếp đi, kêu nữa đi, kêu thật to vào! Khắc khắc, khắc khắc khắc!”

Chứng kiến vẻ khổ sở của Trần Duy, gã ma nọ không kìm được mà bật cười một cách điên cuồng. Tiếng cười của gã vào lúc này nghe thật chói tai, mà những lời gã lầm nhảm trong miệng lại khiến cho ngay cả đám ma xung quanh cũng phải thoáng lắc đầu.

“Hừ, không ngờ lại còn có kẻ điên cuồng như ngươi, lại dám liều lĩnh tu luyện ma tâm hỏa! Thật đúng là một thằng điên!”

“Bây giờ ngươi nói chuyện với hắn thì có tác dụng gì, hắn đã nổi điên rồi! Thôi, mau mau “thịt” hai tên nhân loại này đi! Chỉ có làm vậy thì mới khiến cho tên điên kia tỉnh táo lại được.”

Vừa dứt lời, đám ma binh liền đồng loạt vung đao lên chém về phía Trần Duy và Bảo Trung. Nhìn những lưỡi đao đã gần sát bên người, trong lòng Bảo Trung không khỏi nảy sinh một thứ cảm giác uất ức và phẫn nộ đến cùng cực. Ngay cả khi phải đối mặt với hàng trăm tên ma binh thì hắn cũng chưa từng từ bỏ sự nỗ lực của bản thân, thế mà lúc này đây hắn lại chỉ có thể tro mắt đón nhận cái chết một cách chậm chạp và bị động đến vậy, thử hỏi làm sao mà hắn không nổi giận?

Hắn giận dữ vì kẻ địch độc ác, hắn càng giận hơn vì bản thân quá yếu đuối vô năng! Hắn tự trách mình không đủ sức để chống lại thủ đoạn của đám ma binh, không đủ sức để bảo vệ bạn bè chiến hữu, không đủ sức để... quay về! Ở nơi quê nhà giờ này phải chăng mẹ già vẫn đang ngóng trông tin con, phải chăng em gái hắn vẫn đang chờ mong ngày anh trai mình công thành danh toại? Thế nhưng họ liệu có biết không, người con mà mẹ già chờ mong đã khó có thể quay về, chỗ dựa vững vàng cho em gái rồi có lẽ sẽ chẳng còn nữa?

“Aaaaaaaa!”

Hét lên một tiếng thật to ẩn chứa toàn bộ sự phẫn nộ và uất ức của bản thân, Bảo Trung đột nhiên vùng mình đứng dậy, vung mạnh cây trường côn trong tay mà gạt đổ toàn bộ những đòn công kích của đám ma tộc.

“Sao... Sao có thể? Hắn chẳng phải đã bị ma tâm hóa trời buộc rồi hay sao, làm sao hắn còn có thể hành động?”

“Hừ, lấp bắp kinh ngạc cái quái gì? Dù hắn có thoát được sự trời buộc của ma tâm hóa thì đã làm sao? Hắn có thể đánh bại được toàn bộ chúng ta không?”

“Đúng thế, mau ‘thịt’ tên này đi thôi!”

Sự kinh ngạc trong lòng đám ma tộc rất nhanh đã biến mất. Bọn chúng lại một lần nữa vung đao lên chém về phía Bảo Trung, vị trí công kích của mỗi thanh đao đều hiểm ác vô cùng, chỉ cần hắn trúng phải một đòn thì e rằng khó mà toàn mạng! Thế nhưng Bảo Trung dường như chẳng buồn để ý đến sự hiểm ác của đối phương, bởi tất cả tâm trí của hắn lúc này đều đã dồn vào một việc duy nhất: bảo vệ!

Trong giây phút cận kề cái chết, chính cảm giác về trách nhiệm đã tiếp thêm cho hắn sức mạnh, và cũng chính sức mạnh ấy đã khiến hắn quyết tâm bảo vệ cho người chiến hữu duy nhất bên cạnh hắn lúc này. Chỉ thấy bóng côn bay múa rợp trời, tựa như sóng dữ nơi biển khơi không ngừng đổ ập lên đầu đám ma binh đang bao vây hai người bọn họ.

Thế còn dữ dội khiến đám ma binh buộc phải lui về sau, thế nhưng bọn chúng vẫn không từ bỏ ý định tiêu diệt hai kẻ nhân loại xấu số. Không thể công kích trực diện, bọn chúng lại chuyển sang trận hình bao vây tiêu hao sức lực của đối phương. Cây vào ưu thế về số lượng, đám ma binh dần dần cũng đoạt lại quyền khống chế tình thế nơi đây.

Sức mạnh bộc phát của Bảo Trung đã dần cạn kiệt, mà Trần Duy vẫn đang phải chịu sự giày vò của ngọn lửa ma. Tính mệnh của hai người lúc này thật chẳng khác nào chỉ mảnh treo chuông, có lẽ rồi sẽ phai tàn trong giây lát.

“Ha ha ha, thật không ngờ ta lại sẽ chết như thế này!”

Một mối chông thanh trường côn xuống đất, Bảo Trung không khỏi bật lên một tiếng cười đầy xót xa, hắn còn có nhiều tâm nguyện chưa hoàn thành! Dù vậy, khi biết rằng mình sẽ phải chết thì hắn lại chẳng hề sợ hãi! Ánh mắt hắn vẫn ngang nhiên nhìn thẳng vào đám ma tộc ở xung quanh, khiến cho lũ ma binh cũng thoáng giật mình hoảng sợ trong giây lát.

Bị ánh mắt của một kẻ sắp chết dọa cho hoảng sợ khiến cho đám ma binh không khỏi cảm thấy hổ thẹn trong lòng, tên nào cũng vội vàng mà tấn công về phía tên nhân loại kia, nhất quyết phải tiêu diệt hắn thì mới cảm thấy yên lòng. Chờ cho đòn công kích của đám ma binh đã đến sát người, Bảo Trung mới đột nhiên vùng mạnh thanh trường côn, liềm mình đánh ra một đòn quyết tử. Chỉ thấy bóng côn đột nhiên tan biến thành muôn ngàn con sóng dữ, nuốt trọn toàn bộ những tên ma binh trong vòng ba bước xung quanh Bảo Trung. Chỉ tiếc rằng, một đòn này vẫn không thể tiêu diệt toàn bộ đám ma binh, ngay khi cơn ảnh vừa tan thì một lưỡi dao sắc bén đã bổ mạnh lên lưng hắn.

“Bịch!”

Thân thể đã mệt mỏi đến mức rã rời của Bảo Trung chỉ thoáng run lên rồi lập tức đổ gục xuống ngay trước mặt chiến hữu. Vào một giây phút này, tâm trí Trần Duy lại đột nhiên trở nên thanh tịnh, dù dễ hắn nhận ra rằng người bạn đồng hành với mình đã gục ngã. Có lẽ đây lại là một trò đùa khác của số kiếp, hay chỉ đơn giản là vì kẻ khống chế ma tâm hóa cũng đã bị một cơn cuối cùng của Bảo Trung diệt trừ nên mới tạo ra tình cảnh này? Thế nhưng, Trần Duy đâu còn quan tâm đến những điều ấy, bởi trong tâm trí hắn lúc này chỉ còn văng vẳng lời thỉnh cầu của Bảo Trung:

“Nếu tôi gặp truyện không may, thì anh làm ơn hãy đưa tôi về với quê cha đất tổ, đồng thời cũng giúp tôi chiếu cố đến người nhà của tôi. Được chứ?”

“Bảo Trung, tôi hứa với cậu, tôi nhất định sẽ chiếu cố đến người nhà của cậu!”

“Aaaaa!”

Nhớ đến lời hứa của với Bảo Trung, Trần Duy không kìm được lại hét lên một tiếng chan chứa nỗi niềm đau đớn xót xa. Ngay sau tiếng hét ấy, thân hình Trần Duy cũng đột nhiên đổ gục. Chẳng ai ngờ được rằng, chân hồn mộc xà của hắn vào giây phút này bỗng nhiên lại vùng vẫy thật mạnh khiến cho mối liên hệ linh hồn đột nhiên tan vỡ. Trước mắt Trần Duy bỗng tối sầm, mà linh hồn hắn dường như đã bị một thứ lực lượng khổng lồ dẫn đến một nơi thật xa, xa đến mức mà có lẽ hắn sẽ chẳng thể trở về nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 230: Trúc Long.

Tối!

Thật quá tối!

Trước mắt Trần Duy giờ đây chỉ còn lại một màu đen tối tăm sâu thẳm! Chân hồn, nguyên lực, võ công, binh khí... Vào giờ phút này hắn chẳng hề sờ hữu bất cứ thứ gì? Công danh lợi lộc, phú quý gấm hoa... Giờ đây chỉ còn là những giấc phù du, chẳng đáng để cho hắn phải tìm kiếm, theo đuổi! Trong bóng tối vô biên vô tận này, toàn bộ mọi thứ trên cõi đời đều đã mất đi ý nghĩa vốn có, ngay đến cả sự sống hay cái chết cũng chẳng còn thiên liêng như chúng đã từng! Có chăng, chỉ còn lại những kỷ niệm là vẫn mãi gắn bó với Trần Duy, khiến cho cõi lòng hắn tìm lại được chút hơi ấm trên suốt chặng đường tối tăm ấy.

“Vi vút vút!”

Tiếng gió lạnh lùng bất chợt cuốn qua dòng tâm tưởng của Trần Duy, khiến cho hắn không khỏi giật mình mà đưa mắt kiếm tìm. Thế nhưng, chỉ vừa mới quan sát cảnh vật xung quanh, trên khuôn mặt Trần Duy đã không giấu nổi vẻ ngạc nhiên xa lạ, xen lẫn chút vui mừng đến ngẩn ngơ. Cảnh vật phản chiếu lại trong đôi mắt Trần Duy lúc này đã không phải là một màu tối đen buồn chán như trước kia, thay vào đó là từng mảnh bát ngát non xanh tràn đầy sự tươi mới của sức sống. Vội vàng chạy về phía trước một đoạn đường, rút cục hắn không nhìn được mà quỳ hắn xuống mặt đất xanh tươi kia, vốc lấy một nắm đất thật toại mà đưa lên mũi ngửi, mà cảm nhận lấy cái hương vị của sự sống, của tự nhiên tưởng chừng như đã cách xa hắn mãi mãi.

Tận đến khi khuôn mặt tinh nhanh của Trần Duy đã lấm lem những vết bùn đất, và trong mũi hắn đã tràn đầy hơi thở mộc mạc của tự nhiên, thì hắn mới lưu luyến mà “trao trả” nắm đất toại về với đất mẹ. Đến lúc này hắn mới chợt nhận ra rằng, bản thân vậy mà lại chẳng hề cảm thấy mệt mỏi đói khát một chút nào, nhất là sau khi hắn đã nhịn ăn nhịn uống mà đi suốt cả một chặng đường dài tối tăm. Chẳng qua, mỗi nghỉ hoặc trong lòng hắn rất nhanh đã bị xua tan, hay nói đúng hơn là hắn đã chẳng còn tâm trí nào để quan tâm đến chút nghỉ vẫn nhỏ nhoi kia, bởi trước mắt hắn lúc này đột nhiên xuất hiện một bóng hình uy nghi to lớn.

Rồng!

Bóng hình nọ chính là một con rồng, một con rồng toàn thân biếc một màu xanh như trúc như tre. Trên bức nền xanh tươi của núi rừng nơi đây, thân hình con rồng ấy lại nổi bật lên với từng đường nét tinh tế nhưng không kém phần trang nghiêm, khắc họa một cách chân thật nhất uy thế của loài vật linh thiên được muôn người tôn sùng này.

“Gầm!”

Từ lúc xuất hiện cho đến giờ, con rồng nọ chưa từng để mắt đến Trần Duy dù chỉ trong một giây. Phải chăng là vì hắn quá nhỏ bé so với sinh vật cao quý kia, đến mức đối phương chẳng hề quan tâm đến sự tồn tại của Trần Duy? Hay bởi vì hắn vốn chỉ là một vị khách qua đường, ngay từ ban đầu đã không thuộc về thế giới biếc xanh này, thế nên sinh vật nọ mới chẳng hề nhận ra sự tồn tại của hắn? Trần Duy chẳng thể biết được đáp án của câu hỏi này, bởi ngay lúc này đây, một tiếng rồng ngâm tràn đầy sự uy nghiêm đã cắt ngang mạch suy nghĩ của hắn.

Ngẩng đầu nhìn bóng rồng khổng lồ kia rồi lại quan sát khắp bốn phía một lượt, Trần Duy đột nhiên phát hiện ra rằng: bóng tối dường như đang chậm rãi xâm lấn thế giới xanh biếc này! Không chờ cho hắn kịp phản ứng, con rồng to lớn kia đã vỗ cánh xông về phía bóng tối âm u, ra sức chiến đấu để đẩy lùi bước tiến của kẻ địch không có lấy một thân hình thật sự này.

Thời gian thoáng chốc đã trôi qua một tháng, mà trong suốt ba mươi ngày này, gần như ngày nào Trần Duy cũng được quan sát cuộc chiến chống lại bóng tối của con rồng xanh biếc như trúc. Cứ mỗi ngày trôi qua thì bóng tối lại trở nên mạnh hơn, và nó cũng đã học được cách để tạo ra từng đội quân hung tàn hùng xâm chiếm mảnh lãnh thổ tràn ngập màu xanh này. Thế nhưng, con rồng cũng chẳng hề đơn độc. Trong cuộc chiến chống lại sự xâm lược của bóng tối, nó cũng đã tìm được cho bản thân những người chiến hữu cánh sát vai kề. Sau mỗi một cuộc chiến, sự phối hợp giữa bọn họ lại ngày càng chặt chẽ hơn, mà tình cảm của bọn họ cũng càng thêm gắn bó khăng khít. Mãi cho đến một ngày...

“Trúc Long! Kẻ địch mỗi ngày đều đang trở nên mạnh hơn, mà sức mạnh của chúng ta lại cứ bị chúng bào mòn dần. Nếu tình hình cứ tiếp tục như vậy thì chỉ nay mai là chúng ta sẽ không giữ nổi mảnh đất này mất.”

Trên một đỉnh núi cao chót vót, hơn mười con rồng đang tụ hội với nhau để bàn bạc về tình thế của cuộc chiến này. Trên nét mặt của bọn họ lúc này đều mang theo một vẻ trầm tư sâu sắc, dường như là buồn bã vì sự bất lực của bản thân, hay có lẽ là đang lo lắng trước sự lớn mạnh nhanh chóng của bóng tối. Rút cục, một con rồng toàn thân đều được bao phủ bởi một lớp vảy trắng trong như ngọc đột nhiên lên tiếng, thu hút sự chú ý của tất cả những con rồng khác.

“Tôi cũng biết rõ tình hình chứ, thế nhưng hiện giờ chúng ta đâu thể làm gì khác hơn được? Chẳng nhẽ chúng ta lại rút lui, để mặc cho mảnh đất này rơi vào tay địch hay sao?”

Kẻ được hỏi chính là con rồng xanh biếc như trúc kia, chỉ có điều lúc này nó đã không còn thể hiện ra được chút cao quý hay uy nghi nào! Có chăng chỉ còn lại sự mệt mỏi và lo lắng đang hiện hữu trong đôi mắt rồng cũng mang thuần một màu xanh.

“Thế anh đã thử liên hệ với những rồng khác chưa?”

Một con rồng toàn thân rực rỡ ánh vàng đột nhiên lên tiếng hỏi. Thế nhưng, đáp án mà nó nhận được lại chỉ khiến cho nó càng thêm lo lắng.

“Tôi đã phát tín hiệu cầu viện rồi, thế nhưng có lẽ phải vài ngày nữa bọn họ mới có thể tới được đây.”

“Vài ngày nữa, vài ngày nữa thì chúng ta thất thủ rồi còn gì!”

“Cũng chưa hẳn là vậy? Chỉ cần chúng ta đồng lòng quyết chiến, thì có lẽ sẽ giữ được nơi này đến lúc bọn họ tới.”

Trúc Long vẫn cố níu kéo lấy một tia hy vọng mong manh, chỉ có điều niềm hy vọng ấy đã ngay lập tức bị lời nói của một con rồng đỏ phá vỡ.

“Trúc Long, anh lạc quan quá rồi đấy! Chẳng lẽ đến lúc này rồi mà anh vẫn còn chưa chịu nhìn thẳng vào sự thật hay sao? Tốc độ lớn mạnh của kẻ địch ngày càng nhanh, dù chúng ta có quyết chiến đến cùng thì cũng không thể giữ được mảnh đất này quá ba ngày. Mà dù chúng ta có thể may mắn thủ được thêm một vài ngày nữa thì sao? Liệu anh có chắc rằng những rồng khác sẽ kịp thời đến đây hỗ trợ chúng ta hay không? Nếu trên đường bọn họ gặp phải chướng ngại thì sao? Chẳng nhẽ chúng ta lại cứ cố sức mà giữ mãi mảnh đất này, để rồi cuối cùng tất cả mọi người đều phải hy sinh vô ích hay sao?”

“Hong Long nói đúng đấy, chúng ta không thể nào bảo vệ mảnh đất này một cách mù quáng như vậy được. Có đôi khi chúng ta cũng phải biết buông tha cho sự cố chấp trong lòng mình để đạt được lợi ích chung cho tất cả mọi người chứ! Tôi nghĩ bây giờ chúng ta nên tạm thời rút lui để hội họp với các rồng khác, chờ khi đã chuẩn bị đầy đủ lực lượng thì sẽ tổ chức phản công để chiếm lại mảnh đất này. Các anh nghĩ sao?”

“Ý kiến của Bạch Long cũng hay đấy!”

“Tôi nghĩ đây cũng là một phương án khả thi!”

“Trúc Long, anh nghĩ sao?”

“Tôi không đồng ý!”

Câu trả lời của Trúc Long khiến cho những rồng khác nhất thời sững sờ, một vài rồng còn giận dữ mà to tiếng:

“Trúc Long, anh quá ích kỷ rồi đấy!”

“Đúng vậy, anh đã từng suy nghĩ đến tính mạng của những rồng khác hay chưa, hay là anh chỉ lo giữ khư khư cho cái mảnh đất mà anh trấn thủ này?”

“Đúng, tôi là một kẻ ích kỷ, tôi cứ muốn giữ khư khư cái mảnh đất này đấy! Trong số các anh, đã có ai từng nhìn thấy kết cục của một mảnh đất khi rơi vào trong tay kẻ địch chưa? Tất cả những sinh vật từng tồn tại trên mảnh đất ấy đều sẽ biến mất! Thời gian và không gian tại nơi ấy đều sẽ trở nên hỗn loạn! Mà ngay cả sức sống của chính mảnh đất ấy cũng sẽ cạn khô, để rồi đến một ngày kia khi bóng tối đã lùi xa, thì mảnh đất ấy cũng đã trở thành một mảnh đất chết!”

Lời nói của Trúc Long khiến cho tất cả những con rồng còn lại đều phải sững sờ. Đối diện với sự thực tàn khốc ấy, chẳng một ai trong số họ còn có thể lên tiếng phản bác hay đề cập đến ý định rút lui. Bầu không khí trên đỉnh núi chợt lâm vào cảnh trầm mặc suốt một lúc lâu, tận đến khi Trúc Long một lần nữa lên tiếng thì sự im lặng ấy mới bị phá vỡ:

“Thôi, có lẽ cuộc bàn bạc ngày hôm nay nên ngừng lại tại đây, mọi người cũng nên đi nghỉ sớm đi. Tôi biết trong số các anh có nhiều người vẫn còn đang gánh vác trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ của mình, nếu các anh muốn rời đi thì tôi cũng sẽ không ngăn cản. Dù sao thì mỗi người đều có nhiệm vụ của bản thân, mà ngay cả tôi, cũng chỉ là một kẻ ích kỷ muốn bảo vệ lãnh thổ quê hương mình!”

Dứt lời, Trúc Long liền xoay người bay đến một đỉnh núi cách đó không xa, lặng yên nghỉ ngơi trong sự “ích kỷ” của riêng mình. Những con rồng còn lại vẫn lặng yên nhìn nhau, trong ánh mắt mỗi rồng đều ánh lên nét tâm sự phức tạp. Rút cục, Bạch Long lại là rồng lên tiếng đầu tiên:

“Trúc Long đã đưa ra quyết định của mình rồi, anh ta sẽ chiến đấu đến cùng với kẻ địch. Tôi cũng sẽ ở lại đây sát cánh cùng Trúc Long, còn các anh thì sao?”

“Thật xin lỗi, nhưng lãnh thổ của tôi vẫn còn cần được bảo vệ!”

“Tôi... Tôi sẽ ở lại đây chiến đấu với kẻ địch!”

“...”

Chỉ trong thoáng chốc, mọi rồng đều đã đưa ra quyết định của mình. Trong số hơn những con rồng có mặt tại đây thì có đến bảy rồng vẫn còn mang trên mình nghĩa vụ bảo vệ cho một mảnh lãnh thổ, rút cục chỉ còn lại có năm rồng là quyết định ở lại, sát cánh chiến đấu cùng Trúc Long. Đưa mắt nhìn bảy rồng kia buồn bã rời đi, trong mắt những rồng ở lại không khỏi thoáng lộ ra vẻ lo lắng và mờ mịt. Trận chiến ngày mai, liệu bọn họ có đủ sức để vượt qua?

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 232: Trúc Long (3)

Lời nguyện cầu trầm hùng vang vọng, khiến toàn bộ những thanh âm hỗn loạn của cuộc chiến cũng phải lui xa. Lời nguyện cầu sâu lắng thiết tha, khiến cho thời gian vô tình tưởng như cũng phải lỗi nhịp! Tiếng nguyện cầu vừa dứt, trong khắp đất trời dường như chỉ còn lại sự tĩnh lặng xa xăm, và vắng

văng một tiếng thờ dài đầy xót thương của tự nhiên có lẽ sẽ còn vọng mãi.

Từ trên trời cao, một vầng hào quang trong trẻo như ánh ban mai đột nhiên xuất hiện, dễ dàng xé tan màn đêm tối tăm mà rơi thẳng xuống thân mình Trúc Long. Thân rồng từ từ bay lên cao, mãi đến tận ranh giới giữa bầu trời và vũ trụ bao la thì mới dừng lại. Thế rồi, linh hồn và thể xác của Trúc Long đột nhiên tách riêng. Thân rồng vốn đã khổng lồ lại ngày càng biến lớn, cuối cùng biến thành một ngọn núi xanh hạ xuống mặt đất mênh mông. Thế núi kéo dài, tạo nên một vách chắn vững vàng ngăn cách toàn bộ đội quân bóng tối khỏi lãnh thổ quê hương. Mà đỉnh núi lại vẫn giữ nguyên dáng vẻ của đầu rồng ngẩng lên trời cao, tựa như kiêu hãnh, hay là nhớ nhung?

Lặng yên quan sát cả quá trình biến hóa ấy, linh hồn Trúc Long đến tận lúc này mới tỏ vẻ yên lòng. Rồi ánh mắt khỏi ngọn núi xanh biếc, hần một lần nữa nhìn khắp thế gian, cố gắng mà ghi nhớ toàn bộ cảnh vật của tự nhiên vào trong tâm trí mình. Rồi đôi mắt ấy lại nhìn về phía những chiến hữu, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra một niềm xúc động thay cho lời chia ly. Bầy rồng dường như cũng cảm nhận được ánh mắt của Trúc Long, tất cả bọn họ đều lặng yên ngược mắt nhìn lên trời, cùng nhau ngâm lên một khúc ca tiễn biệt sâu lắng nhất.

Cuộc tiễn đưa nào rồi cũng đến lúc phải chia tay! Linh hồn của Trúc Long lúc này đột nhiên rực lên từng ánh hào quang rạng ngời rồi lập tức tan ra, hóa thành muôn vàn điểm sáng phủ xuống thế gian. Bóng tối vừa chạm vào những điểm sáng ấy liền lui tàn, sắc đen u ám bao phủ khắp đất trời cũng mờ nhạt dần đi. Từng đốm sáng vừa chạm lên thân thể của bầy rồng liền giúp bọn họ xua tan những sợi khói đen đáng ghét, đồng thời còn chữa trị luôn cả những thương tích do bóng tối gây ra. Duy chỉ có những vết thương trên thân thể Bạch Long là không thể chữa khỏi ngay được, mà nàng dường như cũng chẳng còn quan tâm đến thương thế của bản thân nữa, bởi toàn bộ tâm trí của nàng giờ đây đã bị nỗi buồn biệt ly che phủ.

“Trúc Long...”

Khẽ than thở một tiếng buồn rầu, Bạch Long ngẩn ngơ vươn tay đón lấy những điểm sáng kia, nhẹ nhàng nâng niu như những mảnh ký ức mong manh về một chiến hữu đã mãi xa. Ánh sáng chợt lóe sáng một lần cuối cùng rồi vụt tắt, thế gian lại trở về với vẻ yên bình quen thuộc, có chăng là cuộc đời này đã thiếu đi một Trúc Long, và cả một Bạch Long nữa.

*****

Cảnh vật trước mắt Trần Duy chợt chuyển, hần đã trở lại mảnh rừng trúc trên núi Trúc Long. Vây quanh hần vẫn là lũ ma tộc hung tàn, mà bên cạnh hần lúc này lại chính là Bảo Trung đang vững vàng ngăn chặn từng đợt công kích của đám ma binh. Tất cả mọi chuyện dường như chưa từng xảy ra, khiến cho Trần Duy không khỏi có cảm giác như vừa trải qua một giấc mộng dài. Chẳng qua, thứ cảm giác ấy cũng chẳng thể quần quanh trong tâm trí hần được lâu, bởi hiện thực khốc liệt đầy những hiểm nguy đã ép Trần Duy phải tập trung toàn bộ sức lực và tinh thần của bản thân mà phòng thủ, mà phản công, mà kiếm tìm lấy một cơ hội sống còn giữa muôn trùng vây công của lũ ma tộc.

Đúng lúc này, áp lực dồn lên hai người bọn họ đột nhiên giảm đi. Phải đến ba phần tư số ma binh đang bao vây hai người đã rời đi hòng chi viện cho những chốt phòng thủ dưới chân núi. Xung quanh hai người giờ đây chỉ còn lại chừng hai chục tên ma binh, và một trong số đó chính là gã chốt mắt đã phát hiện ra bọn họ trước nhất.

“Khắc khắc khắc, rút cục thì các ngươi cũng không thoát được khỏi tay ta.”

Bất chợt, gã chốt mắt lại bật cười lên một cách hiểm ác. Mà trong ánh mắt của hần khi nhìn về phía Bảo Trung và Trần Duy lại lóe lên vẻ tàn nhẫn và điên cuồng, như muốn bắt chấp tất cả mọi thứ để tiêu diệt hai người bọn họ.

Nghe thấy tiếng cười ấy, trong tâm trí Trần Duy bỗng dậy lên một nỗi lo lắng bất an, xen lẫn cùng những mảnh ký ức còn tươi mới về sự việc sẽ diễn ra kế tiếp. Đã biết trước được kết quả không tốt lành của bản thân cùng Bảo Trung, Trần Duy làm sao có thể để cho sự việc ấy tái diễn? Chỉ thấy hần đột nhiên buông tha cho mọi nỗ lực phòng vệ bản thân, mặc cho những lưỡi đao của đám ma binh chém lên thân thể mình mà vẫn tiến bước không ngừng. Toàn bộ nguyên lực trong thân thể Trần Duy đồng loạt ngưng tụ lên thanh kiếm trong tay, mũi kiếm đứt khoát xé gió đâm thẳng về phía gã chốt.

Vào giây phút này, trong con ngươi duy nhất của tên chốt chỉ phản chiếu duy nhất một bóng kiếm màu xanh, mà từng thớ da thịt trên người hần cũng chỉ còn lại duy nhất một cảm giác cận kề cái chết. Gã ma binh đã hoảng sợ, chỉ muốn lui về sau hòng tránh khỏi nhất kiếm trí mạng kia. Thế nhưng đôi chân hần dường như đã mọc rễ, cứ dính chặt xuống mặt đất khiến cho hần không cách nào nhúc nhích được.

“Phập!”

Mũi kiếm trong tay Trần Duy đã đâm trúng thân thể gã chốt, mà trên mình hần cũng đã trúng phải cả chục nhát đao của đám ma binh. Một người một ma đồng thời ngã gục! Máu tươi màu đỏ và đen xối xả tuôn ra từ thân thể cả hai, hòa lẫn vào nhau thành một thứ chất lỏng chẳng thể phân biệt được màu sắc.

Một khi phải đối mặt với cái chết, người hay ma rồi cũng chẳng khác gì nhau, đều bất lực và yếu ớt đến vô cùng. Có chăng, điểm khác biệt duy nhất giữa hai kẻ sắp chết ấy chính là tâm thái khi bọn họ tiếp nhận cái chết.

Trong cảm nhận của gã chốt giờ đây chỉ còn lại sự sợ hãi, sợ hãi trước cái chết đang đến gần. Thân thể hần không ngừng vận vẹo dường như muốn thoát khỏi sự trói buộc của tử vong. Đôi tay hần cứ ôm chặt lấy miếng vết thương, dường như muốn níu giữ lấy sức sống đang nhanh chóng biến mất. Thế nhưng, mặc cho tên ma binh có cố gắng ra sao thì cái chết vẫn chẳng chịu buông tha cho hần, thậm chí tử vong đến với hần còn nhanh hơn.

Mà một kẻ sắp chết khác là Trần Duy lúc này lại chỉ lặng yên đợi chờ, chờ một cái kết cục đã được định trước của bản thân. Chỉ có đôi môi hần là vẫn còn mỉm cười, một nụ cười thanh thản tựa như đã hoàn thành được mỗi tâm nguyện bấy lâu.

“Trần Duy!”

Quát lên một tiếng đầy bi thương. Bảo Trung múa ngọn trường côn trong tay ào ạt như sóng dữ, đẩy lui toàn bộ đám ma binh mà mở ra một con đường tiến đến bên Trần Duy. Ngồi xuống cạnh người chiến hữu đã cùng vào sinh ra từ bấy lâu, Bảo Trung vốn còn muốn đặt ra muôn vàn câu hỏi, thế nhưng ngay khi nhìn thấy nụ cười thanh thản của Trần Duy thì trong lòng hắn dường như đã hiểu hết, lời ra đến miệng cũng chỉ còn lại hai chữ đơn giản:

“Tại sao?”

Không có hồi âm! Không có bất cứ câu trả lời nào! Duy chỉ có một nụ cười giản đơn vẫn còn đọng trên môi người đã mãi mãi ra đi.

*****

Chờ đến khi Trần Duy một lần nữa mở mắt ra thì cảnh vật trước mắt hắn đã lại thay đổi hoàn toàn. Bao quanh hắn lúc này chỉ có sương khói mông lung, cùng với tiếng gió xào xạc tựa như một bản nhạc buồn đầy sâu lắng.

“Ngươi đã tỉnh lại rồi!”

Một giọng nói trong trẻo bất chợt vang lên bên tai Trần Duy, khiến cho hắn không khỏi giật mình một phen. Trong vùng sương khói trước mặt hắn chẳng biết từ bao giờ đã xuất hiện một bóng người – một bóng nữ nhân. Dù rằng thân thể nàng đã ẩn kín trong màn sương, thế nhưng chỉ bằng một vài đường nét mơ hồ kia thôi cũng đã đủ để cho Trần Duy cảm nhận được vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng. Ngây ngẩn một lúc lâu, Trần Duy mới giật mình mà lên tiếng hỏi lại:

“Đây là đâu?”

“Đây là một không gian đã bị phong ấn sâu trong lòng núi Trúc Long.”

“Vậy cô là ai?”

“Ngươi có thể gọi ta là Bạch.”

“Vậy... Vậy ta còn sống hay đã chết?”

“Ngươi đã chết một lần rồi! Nhưng linh hồn ngươi may mắn lại tiến được vào trong không gian phong ấn này, thế nên ngươi vẫn còn cơ hội để sống!”

“Thật sao? Ta phải làm thế nào mới có thể sống lại được?”

“Mọi chuyện cần thiết ngươi đều đã làm xong hết rồi, bây giờ chỉ còn lại một bước duy nhất mà thôi!”

Nói rồi, nữ nhân nọ liền đưa tay điểm lên trán Trần Duy. Thuận theo ngón tay của nàng, từng đốm hào quang chậm rãi tiếng vào trong tâm trí của Trần Duy, dần dần liên kết với tinh thần của hắn mà biến hóa thành một chân hồn mới. Chân hồn này có hình dạng gần giống với loài rồng, chẳng qua nó không có chân, lại thêm cặp sừng trên đầu mới chỉ là hai cái bướu thịt nhô cao, có lẽ còn phải trải qua một quá trình lột xác thì nó mới có thể biến thành rồng chân chính.

Cẩn thận cảm nhận chân hồn mới của bản thân, Trần Duy lúc này lại chẳng hề có lấy một chút cảm giác mừng rỡ. Trái lại, trong lòng hắn còn cảm thấy bi thương và xót xa lạ thường, không chỉ vì chân hồn kia thật quá giống với Trúc Long, mà còn bởi những mảnh ký ức rời rạc đã theo ánh hào quang mà thẩm thấu vào tâm trí hắn, làm cho cõi lòng hắn trong một giây phút ngắn ngủi đã chẳng còn là của mình.

Chẳng cần phải hỏi, Trần Duy cũng có thể biết được rằng: những đốm sáng kia chính là chút tàn hồn còn sót lại của Trúc Long. Mà nữ nhân đang đứng trước mặt hắn kia rất có thể là... Cô gắng hít một hơi thật sâu để ổn định tâm tình, Trần Duy lại chấp tay với nữ nhân kia mà nói lời cảm tạ:

“Cảm ơn cô, Bạch Long!”

Lần này lại đến phiên nữ nhân nọ phải ngạc nhiên, nhưng chút ngạc nhiên ấy cũng chỉ là thoáng qua mà thôi:

“Đã lâu rồi không có ai gọi ta như vậy!”

Trong giọng điệu của Bạch Long giờ đây đã nhiều thêm một nỗi buồn thật đượm, tựa như chính tiếng lòng của một kẻ đã sống với nỗi cô đơn suốt hàng ngàn năm. Nàng vừa dứt lời, cả hai lại đột nhiên cùng im lặng, không biết nên nói gì cho phải. Mãi một lúc lâu sau, Trần Duy mới lên tiếng:

“Sau trận chiến ấy, tại sao cô không rời đi mà lại phong ấn bản thân ở nơi này?”

“Lâu quá rồi, ngay cả nguyên nhân thực sự ta cũng đã không còn nhớ nữa! Có lẽ, một phần nguyên do là vì vết thương của ta quá nặng, không tiện đi xa nên mới phong ấn bản thân ở nơi đây để tĩnh dưỡng. Mà một phần nguyên nhân khác là vì ta muốn đợi một người!”

“Cô thực sự là muốn đợi một người sao?”

“Có lẽ là vậy...”

Câu nói còn bỏ lửng chẳng biết còn ẩn chứa những cảm xúc gì? Bầu không khí một lần nữa lại lâm vào sự trầm mặc đậm nét cô đơn, một nỗi cô đơn sâu

thăm. Rút cục, vẫn là Trần Duy mở lời phá vỡ tình thế bế tắc này:

“Bạch Long, ta muốn hỏi về tình hình của Bảo Trung. Cậu ấy bây giờ thế nào rồi?”

“Người muốn hỏi về người chiến hữu của người sao? Hắn đã chết rồi!”

“Cái gì? Bảo Trung đã chết rồi?”

“Đúng thế!”

“Vậy, linh hồn cậu ấy có may mắn lọt vào không gian phong ấn này như tôi không?”

“Điều đó là không thể! Không gian phong ấn này chỉ có thể tiếp nhận thêm một linh hồn duy nhất mà thôi.”

“Vậy, cô có cách nào để cứu cậu ấy không?”

“Có một phương pháp, thế nhưng với sức lực của ta bây giờ thì chỉ có thể giúp hắn giữ được tính mạng mà thôi. Mà hẳn sau khi được cứu thì sẽ lâm vào tình trạng hôn mê sâu, có thể tỉnh lại được hay không thì đành phải xem cơ duyên của hắn vậy!”

“Ồ, vậy là tốt rồi, ít ra cậu ấy vẫn còn cơ hội!”

Nói rồi, Trần Duy lại chấp tay cảm tạ Bạch Long:

“Một lần nữa xin được cảm ơn sự giúp đỡ của cô.”

“Người không cần cảm ơn ta! Dù sao người cũng là người mà Trúc Long lựa chọn. Mà ta, cũng chỉ giúp được hắn hoàn thành một tâm nguyện cuối cùng này. Đã đến lúc rồi, người hãy rời khỏi nơi đây đi thôi!”

Vừa dứt lời, Bạch Long liền nhẹ nhàng phát tay về phía Trần Duy. Cảnh vật trước mắt Trần Duy đột nhiên tối sầm, bên tai chỉ còn tiếng gió xào xạc được buồn dần xa mãi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 233: Thích ứng!

Thời gian vốn mang tính tương đối. Một chớp mắt, một trăm năm, có đôi khi cũng chỉ là một khái niệm mà thôi!

Vào giây phút mà Trần Duy mở mắt ra, điều đầu tiên ập vào mắt hắn chính là hình dáng của lũ ma binh. Sau một đòn liều chết của Bảo Trung, giờ chỉ còn hơn chục tên địch bao vây xung quanh hai người, thế nhưng tên nào tên nấy về mặt đều dữ tợn vô cùng, lòng bàn tay cũng nghiến chặt không buông, chỉ trực bóp nát hai tên nhân loại xấu số kia thành muôn ngàn mảnh. Chẳng qua, trong mắt Trần Duy thì động tác của lũ ma binh ấy thật chậm, chậm đến mức ngay cả tiếng nghiến răng kèn kẹt cũng trở nên đứt quãng, khiến cho ngay chính hắn khi nghe thứ âm thanh này cũng phải cảm thấy sốt ruột thay cho đối phương.

Nhìn về phía Bảo Trung đang nằm yên trên mặt đất, Trần Duy khẽ thở phào một hơi dài. Mặc dù hơi thở của Bảo Trung còn yếu, thế nhưng nhịp thở đã dần trở nên ổn định, tính mạng cũng không còn đáng lo nữa. Chẳng qua, một vết thương trí mạng dù được chữa trị cũng không thể hồi phục ngay, huống chi Bảo Trung vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, không có khả năng tự bảo vệ mình trước lũ ma tộc kia.

“Thời gian cũng chẳng dư dả gì, cần phải hành động nhanh hơn mới được!”

Tự nhủ trong lòng như vậy, hắn liền cúi xuống định nhặt lấy thanh kiếm mà hắn vẫn sử dụng bấy lâu. Vậy mà chẳng biết tại sao, khi kiếm vào tay thì trong lòng Trần Duy lại chột sinh ra một cảm giác bài xích lạ kỳ. Thứ cảm giác ấy ban đầu rất nhỏ bé, chỉ như một vết kiến cắn khiến lòng bàn tay cảm kiếm của hắn hơi tê. Thế nhưng, hắn càng cố nắm chặt thanh kiếm thì cảm giác bài xích ấy lại càng dữ dội hơn, khiến cho tay hắn đau nhức như thể bị muôn nghìn gai nhọn cứa vào.

Con đau khiến hắn buộc phải buông tay, để mặc cho thanh kiếm một lần nữa rơi xuống mặt đất. Mà ngay lúc này, đòn công kích của đám ma binh cũng đã ập đến. Dù rằng tốc độ của chúng rất chậm, thế nhưng lại vây kín chẳng để cho Trần Duy có một con đường lui.

Trong lúc vội vàng, Trần Duy chỉ có thể nắm lấy một đoạn trúc gãy trên mặt đất để bảo vệ bản thân. Nào ngờ, ngay khi đoạn trúc vào tay, trong lòng Trần Duy nhất thời lại dâng lên một thứ cảm giác hài hòa và thân thích vô cùng. Nguyên lực trong thân thể hắn lúc này đã tự vận hành theo một quỹ tích mà hắn chưa từng biết. Đôi tay hắn cũng tự động múa lên những quỹ tích kì dị mà lại rất dẻo dai và mạnh mẽ. Đường như vô tình, thân thể hắn lúc này đã hòa nhập hoàn toàn vào khung cảnh rừng trúc nơi đây. Muôn vạn trúc xanh theo gió mà động, mà tung bay, mà múa lên những quỹ tích huyền ảo, dẻo dai mà mạnh mẽ.

“Rào rào!”

Trong một cơn gió lạnh cuối đông, khắp núi Trúc Long đều vang lên tiếng lá trúc rì rào. Tựa như thì thầm, tựa như nhún nhủ đến cuộc đời này một câu chuyện đã rất xưa! Giọng kể đều đều dẫn dắt người nghe vào trong một giấc mộng yên vui, về nhân sinh, về cuộc đời, và để rồi tất cả lại bị đánh thức bởi một tiếng ngân vang dội!

“Grào!”

*****

Trong một không gian mênh mông khói sương, có một bóng nữ tử xinh đẹp tuyệt trần! Trên khuôn mặt đã bình lặng suốt ngàn vạn năm qua vào lúc này không ngờ lại để lộ ra một nét ngạc nhiên, và hình như còn có cả một chút xúc động vui sướng. Chẳng biết từ lúc nào, trên khóe mắt nàng đã đọng lại một giọt lệ long lanh. Có lẽ ngay chính nàng cũng chẳng hề nhận ra điều ấy, hoặc là nàng cũng muốn để mặc cho những giọt nước mắt được vỡ òa, được tuôn trào trong chính những cảm xúc miên man của bản thân mình:

“Trúc Long, xem ra anh đã thích ứng được với hoàn cảnh mới này rồi! Còn tôi, phải chăng tôi cũng nên thay đổi chính bản thân mình? Phải chăng tôi cũng nên đi ra ngoài thế giới kia, để nhìn ngắm xem mảnh lãnh thổ mà chúng ta từng bảo vệ giờ đã phát triển đến thế nào? Ừ, tôi cũng nên đi thôi!”

Vừa dứt lời, bóng dáng nữ tử ấy đã lập tức biến mất, chỉ còn lại một vệt trắng mờ mờ đang dần bị sương khói che khuất đi, cùng với một tiếng tí tách của giọt lệ vỡ tan trên nền đất.

*****

“Ồ, chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

“Tôi cũng không rõ nữa. Phải chăng là có cao thủ nào vừa sử dụng tuyệt chiêu?”

“Cậu thật đúng là kém hiểu biết? Vừa rồi không cậu không nghe thấy tiếng rỗng ngâm à? Mà theo truyền thuyết, núi Trúc Long này vốn là do một con rồng hóa thành. Có khi vừa rồi vị rồng này bị đám ma tộc làm cho nổi giận nên mới ra oai đó thôi.”

“Đoán già đoán non ít thôi, mau tập trung đánh bại đám ma tộc trước mắt đi. Chút nữa lên núi xem thử chẳng phải là sẽ biết được đáp án hay sao?”

“Đại sư huynh nói đúng đó! Mọi người mau tập trung tinh thần, chớ để mất ưu thế mà chúng ta giành được!”

Dưới chân núi, đội ngũ viện binh đã chiếm được ưu thế trong trận chiến với đám ma binh. Lũ ma tộc tuy có được địa lợi, thế nhưng tác chiến ở một nơi dày đặc nguyên khí như Trúc Long khiến lực chiến đấu của bọn chúng cũng bị hạn chế phần nào. Lại thêm quân số vốn kém hơn so với viện binh, thế nên bọn chúng rút cục cũng không ngăn nổi kẻ địch, đành phải rút lui để hạn chế thương vong.

Đội viện binh giành được thắng lợi trận đầu thì sĩ khí càng tăng cao. Sau một phút giây điều chỉnh lại đội hình thì lập tức xông thẳng lên đỉnh núi, không quên dò xét xem động tĩnh mãnh liệt vừa rồi xuất phát từ đâu. Thế nhưng, kết quả lại khiến bọn họ kinh ngạc vô cùng. Mặc dù đội viện binh đã dò xét cẩn thận vô cùng mà vẫn chẳng thể phát hiện ra bất cứ manh mối nào về tiếng rỗng ngâm, có chăng họ cũng chỉ tìm được một khu vực trúc xanh mọc dày che kín tầm mắt.

“Sur tỷ, khoảng rừng trúc này thật là lạ, không những mật độ trúc mọc vượt xa những khu vực khác mà nồng độ nguyên tố mộc hệ trong không khí cũng cao vô cùng. Phải chăng động tĩnh vừa rồi xuất phát chính từ nơi này?”

“Đúng thế, mọi người thử nhìn xem! Tuy trúc nơi đây mọc dày, thế nhưng màu xanh trên thân trúc lại rất tươi, cứ như thể vừa có người dùng nguyên lực để kích thích sự phát triển của những cây trúc này vậy.”

“Vậy chúng ta có nên tiến vào trong đó dò xét không?”

“Không cần vội! Mọi người chỉ cần nhớ kỹ vị trí nơi này chờ khi chúng ta đánh bại đám ma tộc rồi lại đến đây kiểm tra cũng được.”

“Sur tỷ nói phải, nhiệm vụ chính của chúng ta bây giờ là cứu viện cho Hoàng Lăng, chúng ta mau đi thôi!”

Lời ấy vừa dứt, đoàn người liền cất bước rời đi, nhanh chóng tiến về phía Hoàng Lăng. Đợi cho bọn họ đã đi thật xa, từ trong khoảng rừng trúc rậm rạp lúc này mới xuất hiện một bóng người: Trần Duy.

“Nếu có thêm bọn họ tham chiến thì tình thế trên Hoàng Lăng hẳn là sẽ sớm ổn định. Thôi, đành bỏ lỡ trận chiến này vậy!”

Tự nhủ như vậy, Trần Duy liền công Bảo Trung còn đang hôn mê đi xuống chân núi. Sau khi hắn rời đi, cả một mảnh rừng trúc vốn luôn tĩnh lặng bỗng nhiên xôn xao, như muốn nhún nhủ đến ai lời chào tiễn biệt.

*****

Sau những cuộc đấu tay đôi giữa các vị chủ tướng, trận chiến nơi sâu rỗng lại một lần nữa lâm vào tình thế quân chiến ác liệt. Quân đội Kim Long do quân số ít hơn nên chỉ có thể co cụm lại để phòng thủ, chờ đợi cơ hội phản công. Thế nhưng, thủ lâu tất bại, đạo binh gia ấy vốn chưa từng sai. Đám ma

bình càng đánh càng hăng, sĩ khí ngày càng tăng cao đến mức áp đảo khí thế của phe nhân loại. May mắn là trong phe nhân loại còn có những bậc cao thủ chống đỡ, lại thêm trận thể huyền diệu do hơn bốn trăm sĩ tử tạo thành nên vẫn chưa bại.

“Hãy!”

Trong chiến trường, tại vị trí chiến đấu đang diễn ra ác liệt nhất, một ngọn thương bạc vẫn không ngừng tung bay. Dù thân thương đã oằn sau cả trăm ngàn lần va chạm với lũ ma binh, dù mũi thương đã sứt mẻ chẳng còn chút bén nhọn, thì ngọn thương ấy vẫn cứ nhắm đến những yếu điểm của kẻ địch mà xia, mà đâm, mà quết, mà khắc lên cuộc đời này một tinh thần bất khuất chưa từng biết đầu hàng.

Bên cạnh ngọn thương ấy, còn có một thanh đao cũng chẳng hề thua kém. Thân đao giờ đây đã gãy mất một đoạn dài đến cả gang tay, lưỡi đao cũng chỉ chít đầy những vết rạn vỡ, tưởng như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Thế nhưng, thanh đao ấy chưa từng dừng lại dù chỉ một giây, dù cho thân đao có phải vỡ tan cũng quyết tiêu diệt toàn bộ lũ ma tộc dám xâm phạm nơi Hoàng Lăng thiêng liêng này.

Như một lẽ dĩ nhiên, cây cao ắt phải đón gió cả. Đám ma tộc quyết chẳng để cho hai người được tung hoành. Từng lớp từng lớp ma binh không ngừng đổ dồn về phía họ, kẻ này vừa ngã xuống đã lập tức có kẻ khác lao lên bao vây, cố gắng tiêu hao sức lực của hai người.

“Càn Hiếu, tôi thấy nếu tình hình cứ tiếp tục phát triển như thế này thì chỉ bất lợi cho chúng ta mà thôi!”

“Thế anh đã nghĩ ra phương pháp nào hay chưa?”

“Tôi chưa! Còn anh thì sao?”

“Tôi nghĩ chúng ta cứ nên cố thủ thêm một lúc nữa đi, viện binh từ kinh thành chắc cũng sắp tới rồi.”

Vừa dứt lời, Càn Hiếu lại vung đao gạt bay một mũi tên bắn lén của kẻ địch, thuận đà bỏ mạnh lưỡi đao về phía một tên ma binh ở gần hần. Mà Nguyễn Phong lúc này cũng vừa tiêu diệt một gã ma binh, ngọn thương trong tay mới rút về đến nửa chừng đã lại biến chiêu, quết mạnh sang hai bên đánh ngã thêm ba bốn tên ma binh nữa. Đường như cảm nhận được điều gì, Nguyễn Phong đột nhiên bật cười mà thốt lên:

“Ha ha, anh nói đúng đấy Càn Hiếu. Viện binh tới rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 234: Hiểm nguy.

Nguyễn Phong vừa dứt lời thì từ phía cửa Hoàng Lăng đã vọng lại tiếng bước chân dồn dập, hòa cùng với tiếng trống trận hào hùng của Trần thái phó mà tạo nên một khúc cổ vũ cao trào, kích thích sĩ khí của quân sĩ Kim Long dâng cao. Được tiếp thêm sức mạnh tinh thần, động tác của mỗi binh sĩ cũng trở nên mạnh mẽ hơn, trận hình phối hợp giữa bọn họ lại càng thêm liên lạc chặt chẽ, chậm rãi mà vững vàng chặn đứng thế công mãnh liệt của đội quân ma tộc.

“Hừ, một đám sâu kiến mà cũng muốn chống cự lại ta sao?”

Đứng giữa trời cao quan sát tình thế trận chiến đang dần biến chuyển, gã ma tướng họ Đoạt không khỏi tức giận mà gầm lên một tiếng điếc tai. Sau một tiếng gầm ấy, ma khí vẫn vũ khắp trời dường như cũng nổi giận mà xoáy tròn, nhanh chóng ngưng tụ thành một đám khói đen như mực ngay trước ngực tên ma tướng. Ba cặp cánh khổng lồ trên mình rắn cũng giương cao, sau đó liền vỗ mạnh về phía đám khói đen làm đẩy lên từng trận cuồng phong dữ dội.

Cuồng phong tựa như những lưỡi đao sắc bén, chỉ cần thoáng lướt qua thân thể không lấy gì làm mạnh mẽ của những nhân loại kia cũng đã đủ để biến bọn họ thành kẻ tàn phế, thậm chí là cướp đoạt đi sinh mạng quý giá nhất của mỗi người. Đã vậy, ma khí ẩn trong từng trận cuồng phong lại cũng là một thứ kịch độc đáng sợ vô cùng. Nếu có binh sĩ nào không may mà chạm phải thứ chất độc ấy thì thân thể hẳn sẽ nhanh chóng héo khô, toàn bộ xương cốt máu thịt trong thân thể rồi sẽ bị hòa tan, hóa thành một phần của thứ khói độc chết người này.

“Mọi người cẩn thận!”

“Mau dùng lá chắn ngăn cản cuồng phong!”

“Đề ý bảo vệ hoàng thượng cùng các vị quan lớn!”

“...”

Tiếng hô hào vang lên khắp nơi, hòa lẫn cùng tiếng gió, tiếng trống trận, tiếng bước chân và đủ mọi loại thanh âm trên chiến trường mà hình thành lên một thứ thanh âm đặc trưng của sự hỗn loạn. Và trong bầu không khí rối ren ấy, một trận cuồng phong chợt len lỏi qua những khe hở nhỏ nhoi giữa trận hình của binh sĩ Kim Long, không một tiếng động mà lướt về phía vị hoàng đế của Đại Việt. Nhưng đáng lo thay, Lý Hiền Tông giờ đây lại chẳng còn giữ

được sự bình tĩnh và tinh táo cần thiết của một vị vua. Trong ánh mắt từng rất anh minh của ông chỉ còn lại một nỗi thương cảm sâu sắc, khiến cho ông chẳng thể nhận ra mối nguy hiểm đang đến gần.

“Hoàng thượng, xin hãy cẩn thận!”

Đúng lúc này, một tiếng gọi dịu dàng bất chợt vang lên bên tai vị hoàng đế, kịp thời thức tỉnh ông từ trong cơn buồn đau. Lời nhắc nhở đúng lúc khiến Lý Hiền Tông ý thức được mối hiểm nguy đang rình rập quanh bản thân, nhưng có lẽ là vì tâm lý vẫn còn chưa ổn định hoàn toàn cho nên hành động của ông đã chậm mất một nhịp. Chỉ một nhịp này cũng đủ để cơn gió dữ ập đến sát người Lý Hiền Tông, vờn đôi tay đáng sợ của nó ra mà cuốn lấy thân thể của vị hoàng đế ấy. Bộ hoàng bào quý giá vừa tiếp xúc với đám ma khí ẩn trong cơn gió liền tan rã, để lộ ra thân hình vẫn còn rất cường tráng của Lý Hiền Tông. Chỉ có điều, da thịt ông cũng chẳng thể chịu được thứ độc tính đáng sợ kia! Gần như ngay lập tức, những vùng cơ thể chạm phải khói độc đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu khô héo.

“Hây!”

Không biết là do bị thương dồn nén trong lòng quá sâu cần được giải phóng, hay là do sự phẫn nộ đối với hành vi đáng căm hận của lũ ma tộc, Lý Hiền Tông đột nhiên quát lên một tiếng vang dội, nguyên lực lõi hệ cũng theo mọi lỗ chân lông trên cơ thể ông bộc phát ra ngoài, quét tan cơn gió độc đang cuốn lấy thân thể ông. Cơn gió dữ đã bị đánh tan, còn đám ma khí lại dai dẳng không chịu biến mất. Trái lại, chúng còn tỏa ra khắp bốn phương, quét cả về phía các vị quan lại và phi tần.

“A!”

Một tiếng kêu thất thanh đột nhiên vang lên ngay bên cạnh Lý Hiền Tông, chính là thanh âm của hoàng hậu! Vốn là một người phụ nữ chân yếu tay mềm nửa đờn một thể cũng chẳng biết, lại thêm hoàn cảnh vốn bất ngờ thế nên hoàng hậu chẳng thể tránh khỏi đám khí độc kia, chỉ có thể trở mặt nhìn chúng ngày càng tiến đến gần mình. Mà Lý Hiền Tông lại chẳng thể nào ra tay trợ giúp cho người phụ nữ đã cùng mình đầu gối tay ấp suốt nửa đời người, bởi nguyên lực trong thân thể ông sau phút bộc phát vừa rồi cũng đã trở nên vô cùng hỗn loạn.

“Hộc!”

Đúng lúc này, Lý Hiền Tông đột nhiên hộc ra một ngụm máu tươi. Vậy mà, nét mặt của vị hoàng đế ấy vẫn cứ bình tĩnh một cách lạ thường! Hoặc có lẽ nên nói là khuôn mặt ông đã chẳng còn biểu hiện được bất cứ cảm xúc nào nữa, bởi nỗi đau trong lòng ông giờ đây đã quá lớn rồi. Có chăng, trong ánh mắt ông vẫn còn ánh lên nét ân hận. Chỉ trong một ngày hôm nay, vị hoàng đế ấy đã phải ân hận quá nhiều!

Trong giây phút này, cõi lòng ông chỉ có một mong muốn duy nhất: ông hy vọng sẽ có người kịp thời ra tay giải cứu hoàng hậu của ông. Nếu như điều ấy thật xảy ra, dù người nọ có muốn một nửa giang sơn này thì ông cũng sẽ chấp thuận, bởi nếu một vị vua mà ngay cả người thân nhất cũng chẳng thể bảo vệ, thì còn có tư cách gì mà cai quản cả một giang sơn?

“Vút!”

Có lẽ các vị tiên hoàng đang an nghỉ tại Hoàng Lăng đã nghe thấy lời nguyện cầu của Lý Hiền Tông mà phù hộ cho ông, hoặc cũng có lẽ đây vốn chỉ là một sự trùng hợp vốn đã được số phận sắp đặt. Ngay lúc Lý Hiền Tông tưởng như đã mất đi người phụ nữ mà ông yêu quý nhất, thì một giải lụa trắng bỗng rủ xuống bên cạnh hoàng hậu, xua tan đi đám ma khí tàn dư đang vây quanh bà.

Thu lại dải lụa trắng, một bóng nữ tử nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh hoàng hậu, chấp tay mà nói:

“Dân nữ cứu giá chậm trễ, kính xin hoàng hậu thứ tội!”

“Ồ không, cô nào có tội gì! Trái lại, ta còn phải cảm ơn cô vì đã trợ giúp ta trong lúc nguy cấp đấy chứ. Liệu cô có thể ngừng đầu lên để cho ta nhìn rõ dung nhan của ân nhân được không?”

Dịu dàng đưa tay đỡ lấy nữ tử nọ, hoàng hậu nhẹ nhàng nói lời cảm tạ với cô. Đến tận lúc này nữ tử nọ mới ngẩng mặt lên, trên khuôn mặt đã được che bằng một lớp lụa trắng vẫn còn lộ ra đôi mắt đẹp như mặt nước hồ thu, khiến cho người khác nhìn vào không khỏi phải cảm thán và tò mò về dung nhan sau lớp lụa mỏng ấy. Chấp tay hành lễ với hoàng hậu một lần nữa, nữ tử ấy mới nói:

“Tạ ơn hoàng hậu quan tâm, chỉ có điều dung nhan của dân nữ không được xinh đẹp nên không dám để hoàng hậu nhìn thấy. Huống chi, giờ còn là lúc nước sôi lửa bỏng, dân nữ còn muốn đem tài sức của mình ra trợ giúp nước nhà một phen. Kính mong hoàng hậu thông cảm cho dân nữ!”

“Thôi được rồi, nếu ý cô đã như vậy thì ta cũng không làm cô chậm trễ thêm nữa.”

“Tạ ơn hoàng hậu!”

Vừa dứt lời, nữ tử nọ liền chuyển mình rồi đi, nhanh chóng gia nhập vào chiến trường ác liệt. Thế nhưng, ngay cả trong hoàn cảnh hỗn loạn như thế thì bóng dáng của nàng vẫn nổi bật lên một cách rất tự nhiên, tựa như đóa sen mọc giữa chốn bùn lầy tanh hôi mà vẫn tỏa ra hương thơm thanh nhã. Chẳng biết đã có bao ánh mắt bị những động tác chiến đấu đẹp như một điệu múa của nàng thu hút, cũng chẳng biết đã có bao kẻ đem hình dáng của nàng khắc ghi vào tâm trí mình. Chỉ biết rằng, từ khi cô gái ấy xuất hiện, Nguyễn Phong vẫn chưa từng rời mắt khỏi bóng hình của nàng, dù rằng hình dáng này hẳn vốn đã rất quen thuộc – hình dáng của Thanh!

“Vút!”

Trong một thoáng Nguyễn Phong thất thần, một lưỡi đao đã lướt qua sát bên người hắn, cắm thẳng vào ngực một tên ma binh đang định đánh lên từ sau lưng. Cảm giác sắc lạnh gần kề bên người khiến cho hắn lập tức tỉnh táo lại, mũi thương trong tay cũng linh hoạt hẳn lên, liền tiếp đâm vào yếu điểm của ba bốn tên ma binh. Chờ đến khi đã đẩy lui được lũ ma binh đang bao quanh mình, Nguyễn Phong mới quay sang bên cạnh mà lên tiếng:

“Cảm ơn anh, Càn Hiếu!”

“Không có gì! Thế nhưng chúng ta đang ở giữa chiến trường đấy nhé, có thấy người đẹp thì cũng đừng thất thần ra như vậy chứ.”

“Ha ha, anh cứ yên tâm. Nếu anh có thất thần vì một bóng hồng nào đó thì tôi chắc chắn cũng sẽ bảo vệ cho anh thôi.”

“Thôi được rồi, tôi không tranh cãi với cậu nữa, có điều cậu nên tập trung đi!”

“Vút!”

Càn Hiếu vừa dứt lời, mũi thương của Nguyễn Phong đã lướt qua sát eo hắn, đâm trúng ngay một gã ma binh định tấn công hắn từ phía sau.

“Anh cũng nên tập trung đi, ha ha ha!”

Sau một thoáng vội vàng ấy, cả hai người lại một lần nữa dồn toàn bộ tâm trí vào công cuộc chiến đấu với lũ ma binh. Mặc dù có thêm sự hỗ trợ của đội viện binh đã khiến cho ưu thế trên chiến trường dần nghiêng về phía nhân loại, thế nhưng áp lực lên Càn Hiếu và Nguyễn Phong, cũng như tất cả các cao thủ khác vẫn còn rất lớn. Chỉ cần hai người bọn họ sơ sẩy một chút thôi, thì tính mạng của họ e rằng đã không còn thuộc về mình. Ngay như lúc này đây, có đến ba gã ma binh đang phối hợp tấn công về phía Càn Hiếu. Mà vị hoàng tử này phản ứng cũng chẳng hề kém, chỉ thấy hắn xoay đao quét một vòng quanh thân mình đã gạt được đòn tấn công của hai tên ma binh, còn một đòn cuối cùng thì hắn lại dùng chính sống đao để ngăn cản.

“Vút!”

Bất chợt, một ngọn roi khổng lồ đột nhiên quất thẳng về phía đỉnh đầu Càn Hiếu, khiến cho hắn buộc phải buông đao mà lui về phía sau để tránh đòn. Mất đi binh khí, sức chiến đấu của hắn cũng lập tức sụt giảm đi mấy phần. Mà lũ ma binh nào chịu bỏ qua cơ hội này, phải đến cả chục tên cùng lúc tấn công về phía Càn Hiếu, quyết tâm tiêu diệt cho bằng được kẻ địch đáng gờm ấy.

“Hây!”

Một tiếng quát to bất chợt vang lên, khiến cho đám ma binh hung dữ cũng phải giật mình. Và cũng chỉ trong một thoáng giật mình ngẩn ngơ ấy thôi, một lưỡi đao sắc bén đã lướt qua cổ lũ ma binh kia, chỉ để lại một mảnh da mỏng manh giữ cho đầu bọn chúng không rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 235: Thắng? Bại?

Vừa nhìn thấy người mới đến, Nguyễn Phong không khỏi kinh ngạc mà thốt lên:

“Đức Minh!”

“Ha ha, lâu rồi mới gặp lại, anh làm gì mà kinh ngạc thế? Không chào đón tôi sao?”

“Ồ không! Gặp anh ở chốn này, tôi mừng còn chẳng kịp ấy chứ. Anh cũng đi cùng với đội viện binh à?”

“Không phải, tôi đến một mình thôi. À, giờ thì có thêm vài người bạn nữa rồi đấy!”

Đức Minh vừa dứt lời thì trên không trung lại vang lên một hồi tiếng gió rít chói tai, hòa chung với tiếng sét nổ đi dưng mà hình thành lên một loại khí thế hùng mạnh đầy áp lực. Ngay khi thứ áp lực ấy vừa xuất hiện, đám ma binh đột nhiên trở nên hoảng loạn lạ thường, trong ánh mắt tên nào tên nấy đều xuất hiện một vẻ bối rối khó yên. Chẳng chờ cho bọn chúng kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, năm tiêu đội ma binh đã liền tiếp gục ngã, khiến cho nỗi sợ hãi trong lòng những tên còn lại càng thêm tăng cao, dường như chỉ muốn quay đầu bỏ chạy thật nhanh khỏi chốn này.

“Rít!”

Đúng lúc này, gã ma tướng đột nhiên hướng về chính trận hình của mình mà rít lên một tiếng chói tai. Tiếng rít gào như hóa thành thực chất, làm đầy lên từng đợt sóng không khí đáng sợ mà ép về phía đám ma binh. Chẳng ngờ, đón nhận một đòn công kích sóng âm mạnh mẽ đến vậy mà lũ ma binh vẫn bình yên chẳng hề hấn gì, thậm chí nỗi hoảng loạn trong lòng chúng cũng nhờ đó mà được dẹp yên. Theo một tiếng hiệu lệnh của gã tướng ma, đám ma binh liền nhanh chóng chỉnh đốn lại trận hình của mình, vững vàng chống đỡ lại thứ áp lực đáng sợ đến từ bầu trời kia.

“Một lũ ruồi bọ mà cũng muốn làm trò hay sao?”

Vừa dứt lời, tên ma tướng liền chuyển mình quật đuôi về phía một cụm mây đen. Chiếc đuôi xé gió mà lao đi vun vút, dù còn chưa đến nơi nhưng áp lực mà nó tạo ra cũng đã đủ khiến cho cụm mây kia tan tác thành muôn mảnh.

“Xoẹt!”

Chẳng chờ cho chiếc đuôi kịp đến gần, năm ánh đao sáng rực đã rạch nát màn mây đen mà bỏ về phía gã ma tướng, nhằm thẳng vào yếu điểm nơi ba tấc trên mình con rắn khổng lồ. Nào ngờ, đòn tấn công ấy lại chẳng thể khiến cho gã ma tướng phải thu chiêu, trái lại gã còn bật cười, một tiếng cười đầy hiểm ác tàn độc khiến cho tất cả những người có mặt tại sân rồng đều cảm thấy lạnh cả sống lưng.

“Choang!”

Gần như cùng một lúc, năm ánh đao đều chém trúng mục tiêu của mình. Thế nhưng, ngay tại khoảnh khắc va chạm ngắn ngủi ấy, trên mình rắn đột nhiên xuất hiện một lớp vảy mỏng mịn mà chắc chắn vô cùng. Năm đòn công kích sắc bén đã bị lớp vảy đó vô hiệu hóa hoàn toàn, thậm chí những người tấn công còn bị lực lượng phản lại khiến cho khí huyết trong thân thể cũng trở nên rối loạn một phen. Mà gã ma tướng dường như đã chờ đợi cơ hội ấy từ lâu, chiếc đuôi rắn lập tức cuộn lại hồng quấn chặt lấy cả năm người rồi nghiền nát.

“Hừ, dùng hồng!”

Thế nhưng, năm người vừa ra tay cũng chẳng phải hạng xoàng. Mặc dù khí huyết trong thân thể còn bất ổn, bọn họ vẫn nén đau mà hợp lực đánh ra một đòn phối hợp mạnh mẽ. Chỉ thấy ánh đao loang loáng tung bay khắp trời bỗng quện lại với nhau, hình thành nên một con lốc xoáy sắc bén phá tan vòng kềm kẹp của gã ma tướng. Năm người nhân cơ hội này mà rút lui đến bên cạnh Đức Minh, cố gắng điều hòa nguyên lực của bản thân mình. Mà gã ma tướng biết rằng cơ hội đã qua nên cũng chẳng cố gắng đuổi giết bọn họ nữa, chẳng qua ánh mắt hắn khi nhìn về nhóm người Nguyễn

Phong lại càng thêm mấy phần tàn độc hiểm ác, dường như muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ vậy.

Chờ đến khi sắc đỏ trên khuôn mặt năm người nọ đã dịu bớt, Đức Minh mới lên tiếng giới thiệu bọn họ với Nguyễn Phong:

“Năm người bọn họ đều là con trai của chú tôi. Bởi vì từ nhỏ đã luyện tập cùng nhau nên bọn họ có được sự phối hợp rất ăn ý, nếu không có kỳ chiêu để đối phó thì ngay cả cao thủ cấp ngũ hành cũng có thể bị bọn họ đánh bại đấy.”

Thế rồi, hắn lại quay sang giới thiệu Nguyễn Phong với năm người kia:

“Các cậu, người này chính là Nguyễn Phong mà tôi vẫn hay kể với các cậu đấy. Hôm nay có duyên gặp mặt tại đây, không bằng mọi người kết giao với nhau đi!”

“Ày, khoan đã! Giờ đang là lúc nước sôi lửa bỏng, chúng ta tốt hơn hết là nên tập trung đối phó với kẻ địch trước mắt đi. Chờ sau khi giành được chiến thắng rồi, chúng ta lại chuẩn bị đầy đủ nghi lễ để kết giao, vậy chẳng phải là tốt hơn sao?”

“Ừ, anh nói phải. Xem ra là tôi đã vội vã quá rồi!”

“Không sao! Vừa hay tôi có một kế hoạch cần có sự giúp sức của các anh. Nếu kế hoạch này thành công, vậy thì chúng ta đã nắm chắc chiến thắng trong tay rồi!”

Vừa dứt lời, Nguyễn Phong liền sử dụng phong hệ nguyên tố phong tỏa toàn bộ âm thanh trong phạm vi một mét xung quanh tám người bọn họ, sau đó mới đem kế hoạch của mình nói ra cho những người khác nghe. Chỉ thấy mấy người còn lại liên tục gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, thế rồi cả tám người lại nhanh chóng tách ra, tiến đến trợ giúp chiến đấu tại khắp các khu vực trên chiến trường.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, tình thế chiến đấu trên chiến trường đã bị bọn họ thay đổi hoàn toàn. Tất cả các cao thủ bên phía nhân loại giờ đây đều đã thoát khỏi vòng bao vây của đám ma binh, mà quân sĩ của binh đoàn Kim Long lại càng củng cố được ưu thế của bọn họ trên chiến trường. Dần dần, đám ma binh đã bị dồn lại thành một cụm ở chính giữa sân rồng, mà quân sĩ Kim Long cùng các tu luyện giả lại hình thành lên một vòng bao vây chặt chẽ quanh đám ma binh.

“Mọi người, mau hành động thôi!”

Một tiếng hiệu lệnh bất chợt vang lên, theo gió mà vọng ra khắp sân rồng. Ngay khi tiếng hiệu lệnh ấy vừa dứt, toàn bộ binh sĩ Kim Long đột nhiên lui hẳn về phía sau, nhường lại khu vực chính giữa sân rồng cho đám ma binh và toàn bộ những tu luyện giả của phe nhân loại. Trong khi đám ma binh còn chưa kịp phản ứng trước sự biến đổi bất ngờ, thì các tu luyện giả đã lập tức tách ra thành tám tổ với nhân số tương đương nhau, phân biệt chiếm lấy tám phương xung quanh đội quân ma tộc. Chỉ thấy tám tổ tu luyện giả đồng loạt vận chuyển nguyên lực theo những quỹ tích đặc biệt, mơ hồ vẽ nên một đồ án bát quái không lồ vây chặt lấy thân hình của gã ma tướng.

Chờ khi đồ án đã thành hình, Nguyễn Phong mới bước lên giữa không trung, vững vàng đứng ở vị trí đối diện với gã ma tướng. Trong ánh mắt hắn giờ đây đã chẳng còn những cảnh phản tranh, cũng chẳng còn ma khí hay các loại nguyên tố. Trong ánh mắt hắn lúc này chỉ còn lại một thứ duy nhất: một mũi thương.

Lấy mũi thương làm ngọn bút, lấy nguyên lực của cả bát quái đồ làm mực, Nguyễn Phong chậm rãi vạch lên nền trời một nét sổ dọc không lồ, nối liền bởi một nét gạch ngang sắc bén tưởng có thể phân đôi trời và đất. Theo từng nét bút của Nguyễn Phong, bát quái đồ cũng dần xoay tròn với tốc độ ngày càng nhanh, hình thành nên một con lốc nguyên lực không ngừng xoắn chặt lấy con rắn khổng lồ. Lốc xoáy đạt đến tốc độ tối đa thì chợt ngưng, ngọn

thương điểm xong một nét cuối cùng rồi cũng ngừng. Trong một tích tắc này, cả thế giới dường như đã ngừng vận động, chỉ còn lại một tiếng thương ngân vang vọng mãi trong một mảnh đất trời nơi đây.

“Tĩnh!”

Tiếng thương ngân vừa dứt, cả bát quái đồ cũng đã tan biến tự bao giờ. Bất kể là ma khí, hay tất cả mọi dấu vết về sự tồn tại của con gã ma tướng giờ đây đều đã bị biến mất.

Bầu trời nơi Hoàng Lăng lại đột nhiên sáng bừng!

Những tia sáng của một buổi chiều đông thật nhẹ nhàng và mờ nhạt, nhưng chỉ vậy thôi cũng đã đủ để khiến cho những con người đang đứng tại nơi này phải nheo mắt lại một phen. Mãi đến một lúc sau, đôi mắt bọn họ mới thích ứng được với ánh sáng ban ngày. Và cũng phải đợi đến giây phút này, bọn họ mới dám tin tưởng rằng bọn họ đã chiến thắng. Không ít binh sĩ bỗng nhiên bật khóc. Những giọt nước mắt mặn chát không ngừng tuôn rơi, ẩn chứa bên trong không biết bao nhiêu thứ cảm xúc của một con người. Nhưng chỉ ít, bọn họ cũng biết rõ trong lòng mình có một nỗi vui mừng, bởi: bọn họ đã chiến thắng!

Trong một trận chiến sẽ luôn có kẻ thắng người thua, và trong khi những người con của đất Đại Việt còn đang rơi lệ trong niềm vui chiến thắng, thì đám ma binh lại gần gờ vì thất bại đến quá bất ngờ. Trên nét mặt của bọn chúng giờ đây chẳng hề có cảm giác đau buồn, bởi bọn chúng còn chưa thể tin rằng mình đã thất bại. Mãi đến khi những tia sáng ban ngày chiếu rọi lên khuôn mặt đám ma binh, thì nét kinh ngạc và khó tin trong ánh mắt chúng mới dần chuyển biến thành nỗi bàng hoàng. Chúng đã thua, chúng đã thua!

“Không! Chúng ta còn chưa thua!”

Đúng lúc này, viên phụ tá của gã ma tướng đột nhiên gầm lên một tiếng vang dội, mang theo niềm quyết tâm và tin tưởng vô cùng vững chắc mà lần át đi nỗi bàng hoàng trong nội tâm của lũ ma binh. Chẳng kẻ nào bảo kẻ nào, tất cả những tên ma binh ấy đồng loạt nhìn về phía viên phụ tá bằng một ánh mắt khẩn khoản cầu xin, chờ đợi một lời khẳng định có thể khiến bọn chúng tin tưởng.

“Đúng thế, chúng ta còn chưa thua. Đoạt tướng quân của chúng ta làm sao có thể thất bại dễ dàng đến vậy chứ? Các ngươi chẳng hề không cảm nhận được sao, lời thề trung thành trong tim mỗi chúng ta đến giờ vẫn còn vẹn nguyên! Điều ấy mang ý nghĩa gì, hỡi các người đều biết rõ chứ!”

“Ồ, đúng vậy, lời thề trong tim ta vẫn chưa phai mờ!”

“Ta cũng vậy!”

“Ta cũng vậy...”

“Điều đó có nghĩa là Đoạt tướng quân vẫn chưa hy sinh! Chúng ta còn chưa thua!”

“Ha ha ha, khá lắm, các binh lính của ta! Tướng quân của các ngươi làm sao có thể thất bại một cách dễ dàng như vậy chứ!”

Như để đáp lại niềm tin của đám ma binh, giọng nói của gã ma tướng lại bất chợt vang vọng khắp trời. Thế rồi, giữa không trung đột nhiên xuất hiện một vết nứt màu đen. Theo khe nứt ấy chậm rãi lan rộng, ma khí đen kịt cũng không ngừng tuôn ra, chỉ trong chốc lát đã che phủ toàn bộ bầu trời nơi sân rồng.

“Hộc!”

Kể từ lúc vết nứt kia xuất hiện thì sắc mặt của Nguyễn Phong đã tái hân đi. Đến khi ma khí một lần nữa chiếm giữ bầu trời nơi đây thì hắn đã không kìm được mà phải học ra một búng máu tươi, thân thể cũng lão đảo mất thăng bằng mà hạ xuống mặt đất. Thế nhưng, chẳng chờ cho hắn kịp đứng vững, một ngọn roi không lồ đã xuyên qua khe nứt quét mạnh về phía Nguyễn Phong. Tốc độ của ngọn roi rất nhanh, chớp mắt đã phủ xuống đầu hắn, mà với tình trạng hiện tại của hắn thì làm sao có thể tránh thoát khỏi đòn tấn công này? Phải chăng, số phận lại một lần nữa muốn thử thách Nguyễn Phong?

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 236: Sứ mệnh – Nụ cười!

“Nguyễn Phong!”

“Cẩn thận!”

Từng tiếng kêu gọi bất chợt vang lên, khiến cho bầu không khí nơi sân rồng càng nhiều thêm mấy phần gấp gáp. Thế nhưng, mặc cho hoàn cảnh xung quanh có thay đổi ra sao, thì trong cảm nhận của Nguyễn Phong giờ đây cũng chỉ còn lại từng tiếng gió rít vội vàng. Tiếng gió kia xuất phát từ đâu? Phải chăng là từ phía ngọn roi đang quét về phía hắn kia? Hay có lẽ, tiếng gió ấy xuất phát từ chính trong tâm hồn hắn – tâm hồn của một kẻ đã mang theo trí

nhớ của hai kiếp làm người?

Trong một phút giây này, Nguyễn Phong chợt nhớ đến một câu nói: mỗi con người sống trên đời này đều có một sứ mệnh riêng của bản thân. Nguyễn Phong biết điều ấy là chính xác, và hắn cũng biết rằng trên vai mình còn gánh vác một sứ mệnh mà có lẽ là rất nặng nề. Thế nhưng, sứ mệnh của hắn là gì? Cho đến tận bây giờ, Nguyễn Phong vẫn chẳng thể giải đáp được câu hỏi này! Chỉ có điều, câu hỏi ấy hắn sẽ sớm chẳng thể làm phiền được hắn nữa, bởi Nguyễn Phong cảm nhận được cái chết đã tiếp cận hắn rồi, gần, gần lắm!

“Phong công tử!”

Chính trong khi hắn tưởng rằng sứ mệnh của mình đã kết thúc, thì Nguyễn Phong chợt nghe được một tiếng gọi. Tiếng gọi ấy vô cùng dịu dàng, tựa như làn suối trong róc rách giữa rừng sâu thăm mịt tâm trí đã mỏi mệt của Nguyễn Phong, đồng thời còn đánh thức cả ước niệm cầu sinh từ sâu thẳm trong linh hồn hắn.

“Thanh!”

Vô thức gọi lên một cái tên mà hắn vẫn luôn ấp ủ trong tim, Nguyễn Phong lại gắng gượng chịu đựng nỗi đau đang hoành hành trong thân thể mình, chậm rãi lê từng bước về phương hướng của tiếng gọi kia. Thế nhưng, khoảng cách tưởng như ngắn ngủi giữa hai người giờ đây bỗng trở nên xa cách muôn trùng. Mặc cho Nguyễn Phong cố cố gắng ra sao, hắn vẫn chẳng thể đuổi kịp tà áo trắng tinh khôi ấy. Tà áo kia sao mà trắng quá, hay đó vốn chỉ là một vầng sương khói mộng ảo mà thôi? Suy nghĩ ấy bất chợt hiện lên trong tâm trí Nguyễn Phong, khiến cho niềm tin của hắn về cuộc sống cũng chợt lung lay muốn sụp đổ.

Chẳng nhẽ, tất cả những chuyện này đều là do hắn tưởng tượng ra?

Hay có lẽ, từ đầu đến giờ, hắn vẫn luôn theo đuổi một mảnh ký ức vốn không hề có thực?

Bước chân của Nguyễn Phong đã dừng lại, chút động lực cuối cùng thôi thúc hắn níu giữ lấy sinh mạng của mình cũng dần tan biến. Cảnh vật trước mắt là thực hay ảo, hắn đã chẳng thể phân biệt. Ngay cả mối hiểm nguy cận kề, hắn cũng chẳng thể nhận rõ. Hay có lẽ chẳng, chỉ khi nào ngọn roi không lồ kia phủ xuống thân mình Nguyễn Phong, thì hắn mới có thể phát hiện ra chân tướng của mọi việc?

Nhắm lại đôi mắt đã chẳng thể nhìn rõ sự thật, Nguyễn Phong đột nhiên giang rộng vòng tay, đợi chờ ngọn roi kia giáng lên thân thể mình, đợi chờ cái kết cho một mộng ảo đã chẳng còn tồn tại.

“Bụp!”

Thanh âm ngọn roi quật vào da thịt đã vang lên, nặng nề đúng như bản chất của nó. Thế nhưng, Nguyễn Phong lại chẳng hề cảm nhận được nỗi đau đớn như hắn đã từng tưởng tượng. Trái lại, bên tai hắn giờ đây còn vang vọng một giọng nói, nhẹ nhàng và mong manh như một cánh hoa giữa giông tố bão bùng:

“Phong công tử... Xin anh... hãy... tỉnh lại đi!”

Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Nguyễn Phong đột nhiên mở bừng hai mắt. Trước mắt hắn giờ đây đã xuất hiện một bóng dáng thân quen – là Thanh!

Thanh vẫn đang múa, một điệu múa đẹp vô cùng. Trong ánh mắt của hàng vạn kẻ đang đứng tại sân rồng, động tác của nàng thật mỹ miều biết bao, có khác nào một nàng tiên đang phô bày ra điệu múa đẹp nhất của bản thân! Chỉ có điều, sân khấu bầu trời dành cho nàng lại chẳng hề bình lặng, và xung quanh nàng tiên ấy cũng chẳng phải là muôn vàn cánh hoa rực rỡ hay những ánh hào quang lộng lẫy. Bao quanh Thanh giờ đây chỉ có một bóng roi không lồ đang không ngừng siết chặt vòng vây, chậm rãi mà tàn nhẫn vùi dập đi một đóa hoa thanh nhã của cuộc đời.

Vòng vây siết chặt khiến cho phạm vi hoạt động của Thanh cũng bị hạn chế, mà những động tác tuyệt đẹp của nàng cũng ngày càng trở nên yếu ớt và mong manh, tưởng như sẽ bị ngọn roi kia nghiền nát bất cứ lúc nào.

“Thanh!”

Lại một lần nữa Nguyễn Phong gọi cái tên ấy, chỉ có điều, trong giọng nói của hắn giờ đây lại ngập tràn sự lo lắng và hối hận. Hắn lo lắng cho sự an nguy của Thanh, hắn lại càng hối hận vì đã hoài nghi cuộc sống này. Đến bây giờ thì hắn đã rõ, cuộc sống của hắn hoàn toàn chân thực, và cả những hiểm nguy kia cũng chân thật vô cùng. Thế nhưng, sự giác ngộ ấy dường như đã muộn, bởi ngay lúc này thì ngọn roi không lồ kia đã quấn chặt lấy Thanh, chuẩn bị cướp đoạt đi tính mạng quý giá của nàng.

“Ôi, nhìn các ngươi kia, thật khiến ta phải mỉm lòng đấy! Một cô gái ngọc ngà chấp nhận hy sinh để cứu người mình yêu, mà chàng trai thì lại nhận ra tình cảm ấy quá muộn màng, cảm động, cảm động quá đi mất thôi! Giả như mối tình của các ngươi mà được truyền ra ngoài, thì biết đâu lại trở thành một thiên tình sử được người người ngưỡng mộ ấy chứ? Đáng tiếc, thật đáng tiếc! Tiếc rằng câu chuyện này sẽ chẳng thể lưu truyền ra ngoài, bởi tất cả các ngươi ngày hôm nay đứng mong thoát khỏi tay ta! Ta sẽ giết, giết, giết hết lũ nhân loại các ngươi, bắt đầu từ chính con bé ngu ngốc này, khắc khắc khặc!”

Trong bầu không khí lạnh yên đầy áp lực tại chốn này, tiếng cười của gã ma tướng lại thản nhiên vang lên, mang theo ý chế giễu và châm chọc sâu sắc mà xoáy vào lòng người nghe, khiến cho ngay cả những kẻ bình tĩnh nhất cũng phải nổi giận. Thế nhưng, Nguyễn Phong lại chẳng hề nổi giận, hay có lẽ nên nói là hắn đã không còn lòng nào để tức giận. Trong tâm trí hắn giờ đây chỉ còn lại duy nhất một quyết tâm, một sứ mệnh mà hắn tự đặt ra cho chính bản thân mình: giải cứu Thanh!

Quyết định ấy vừa xuất hiện trong lòng Nguyễn Phong thì nguyên tố hệ phong quanh thân thể hắn cũng đột nhiên sôi lên sùng sục. Lấy vị trí của hắn làm tâm, toàn bộ phạm vi năm mét xung quanh Nguyễn Phong nhảy mất đã bị những cơn cuồng phong chiếm giữ. Gió dữ sắc bén như đao không ngừng rạch lên mặt đất từng “vết thương” vừa sâu vừa dài. Thế nhưng, cũng những cơn gió dữ ấy lại chẳng hề gây ra bất cứ thương tổn nào cho Nguyễn Phong, trái lại, gió còn bao bọc lấy thân thể của hắn, khiến hình dáng của hắn cứ mờ dần đi, cho đến khi chỉ còn lại một bóng ảnh mơ hồ.

“Vụt!”

Một cơn cuồng phong bất chợt cuốn ngang sân rộng, làm dấy lên một trận khói bụi mịt mù che khuất tầm mắt. Không kịp chờ cho khói bụi tan đi, từ trên bầu trời Hoàng Lăng đã vọng lại một loạt thanh âm va chạm nặng nề, khiến cho kẻ khác dù mới chỉ nghe thôi thì cũng đã phải run lòng vì sợ hãi. Nhìn theo phương hướng vọng lại tiếng va chạm, người ta chỉ thấy một cái bóng mờ đang không ngừng công kích ngọn roi khổng lồ, ngăn không cho nó siết chặt thêm hồng cứu lấy nàng tiên nữ đang bị ngọn roi khổng lồ chế. Thế nhưng, cái bóng ấy dường như cũng phải thúc thủ trước lực phòng ngự của ngọn roi, bởi đã năm phút trôi qua mà ngọn roi vẫn cứ trơ ra, chẳng hề lay chuyển một chút nào trước những đòn công kích liên tục của hắn.

Tinh thể giăng co cứ thế kéo dài, chỉ có điều ai cũng biết rằng cái bóng đang dần lâm vào hoàn cảnh bất lợi. Một khi thể lực và nguyên lực của hắn tiêu hao hết, hay thậm chí chỉ cần hắn chậm lại một chút thôi, thì số phận của cả Nguyễn Phong và Thanh có lẽ đều sẽ phải chấm dứt tại nơi này. Và cũng chính vì biết rõ điều ấy mà Nguyễn Phong lại càng đẩy nhanh tốc độ của bản thân, mặc cho thân thể hắn đã bắt đầu xuất hiện những vết thương vì lực ma sát khổng lồ.

Dần dần, ngay cả cái bóng mờ ấy cũng tan biến, giữa không trung chỉ còn lại từng cơn cuồng phong không ngừng dội lên ngọn roi khổng lồ. Thứ áp lực kinh người từ truyền lại từ những vụ va chạm khiến cả ngọn roi cũng phải run lên bần bật. Dù cho gã ma tướng có thực lực khó lường, thế nhưng hắn cũng khó có thể không chế được ngọn roi đang dao động với biên độ cực lớn kia. Rốt cuộc, gã đành phải buông lỏng lực siết của ngọn roi thì mới có thể phần nào nắm được quyền chủ động.

“Bụp!”

Đúng lúc này, một thanh âm vô cùng trầm trọng chợt vang lên, khiến cho những kẻ có thực lực dưới cấp tu tiên khi nghe thấy đều phải tức ngực thở dốc một hồi. Chờ đến khi nhịp thở của bọn họ đã bình thường trở lại thì cuồng phong khắp trời chẳng biết đã biến mất tự bao giờ. Giữa không trung giờ đây chỉ còn lại một bóng dáng vạm vỡ đang đứng thẳng tắp, mà một nắm tay của người ấy vẫn còn ấn chặt trên ngọn roi khổng lồ.

Bóng người kia chính là Nguyễn Phong, chỉ có điều lần này lại đang ở trần thân trên, để lộ ra hàng chục vết thương vẫn còn đang rỉ máu. Thế nhưng, trên khuôn mặt hắn giờ đây lại chẳng hề có một chút biểu lộ đau đớn nào, thậm chí hắn còn đang mỉm cười một cách rất tươi, một nụ cười của sự thắng lợi!

“Xoạt!”

Nguyễn Phong chậm rãi thu lại nắm tay, ngọn roi khổng lồ kia cũng theo đó mà rơi lỏng dần, vừa đủ để cho hắn đỡ lấy thân thể Thanh. Nhẹ tựa đầu lên bờ vai vững chắc của Nguyễn Phong, Thanh khẽ mỉm cười. Dù rằng sắc mặt nàng còn tái nhợt vì khí huyết bị tắc nghẽn, thế nhưng nụ cười của nàng lại rất tươi, tựa như cánh hoa hé nở trong nắng ban mai, đem đến cho đời một nét đẹp vô cùng thuần khiết.

Nguyễn Phong chợt ngẩn người vì ngắm nhìn nụ cười của Thanh, chỉ chút nữa thôi là hắn đã mãi mãi không thể nhìn thấy nụ cười ấy. Mà ánh mắt nàng giờ đây lại đang nhìn thật sâu vào trong đôi mắt hắn, cứ như thể nàng đang muốn tìm kiếm một điều gì, hay cũng có lẽ là nàng đang muốn trao cho hắn một thông điệp chỉ của riêng hai người mà thôi!

Đáp lại ánh mắt và nụ cười của Thanh, Nguyễn Phong cũng thoáng mỉm cười. Chỉ có điều, giây phút tình tứ của hai người rất nhanh đã bị cắt ngang. Bởi gã ma tướng giờ đây đã hoàn toàn thoát khỏi khe nứt không gian kia, và đang chuẩn bị cho một đòn mạnh nhất của bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 237: Thắng!

Một buổi chiều cuối đông.

Trên bầu trời, mây xám vẫn lững lờ trôi, che khuất đi toàn bộ sức sống của ánh mặt trời. Mấy cơn gió lạnh uể oải cuốn qua từng ngọn núi trong dãy Cửu Long, như muốn reo rắc vào tất cả những sự vật nơi đây một cảm giác mệt mỏi buồn phiền. Trong những ngày cuối cùng của một năm cũ này, dường như đến cả trời đất cũng trở nên chậm chạp hơn, nhưng dù vậy, trong lòng những con người chân chất nơi thôn làng Vĩnh Thái giờ đây lại đang tràn ngập một niềm hân hoan, thậm chí còn có chút vội vàng, bởi: Tết đã sắp đến!

Đối với những người dân ở vùng sơn dã thì Tết quả là một dịp vô cùng đặc biệt! Không chỉ vì Tết đánh dấu cho sự bắt đầu của một năm mới với muôn vàn điều ước tốt tươi, mà còn bởi Tết là một dịp để cho gia đình sum vầy bên nhau, cùng hưởng thụ niềm vui và sự ấm áp của tình thân! Nhất là đối với

những nhà có người thân ở nơi xa thì họ lại càng mong ngóng cho Tết nhanh đến, để họ có thể kể cho nhau nghe về những niềm vui và nỗi buồn trong một năm qua, cùng có thêm mối liên hệ bền chặt mang tên “gia đình”.

Năm nay, trong thôn có gần hai chục gia đình đã chuẩn bị đón Tết từ rất sớm, mới ngày mười ba mà đã thu xếp mọi thứ tươm tất và gọn gàng rồi. Chẳng qua, người trong thôn cũng chẳng lấy điều đó mà làm lạ, bởi đây dường như đã thành thông lệ mỗi ba năm một lần, khi mà các sĩ tử trong làng lên kinh dự thi. Chỉ có điều, bầu không khí đón Tết của thôn Vĩnh Thái năm nay dường như lại càng tất bật hơn, bởi trong số những sĩ tử của làng lên kinh dự thi cũng có đến mấy người rất có khả năng đạt được công danh, mà trưởng thôn Nguyễn Bảo cũng đã hứa: chỉ cần có người vinh quy bái tổ thì cả làng sẽ mở hội ăn mừng.

Trong nhà trưởng thôn, Nguyễn Bảo giờ này đang ngồi tại thư phòng của mình, mà trước mặt ông lại đang bày một đôi câu đối vừa mới viết xong, nét mực thậm chí vẫn còn chưa khô hẳn. Từ ngữ được sử dụng trong đôi câu đối này cũng không có vẻ hoa mỹ hay cao siêu, thậm chí còn gần gũi và bình dị vô cùng, tựa như chính tấm lòng của người đã viết ra vậy. Thế nhưng, dù cho có là người không hiểu gì về đạo thư pháp một khi nhìn đến đôi câu đối này thì cũng sẽ phải ngạc nhiên, bởi từng nét chữ viết lên câu đối vừa có lực lại vừa có thần, khiến cho người ta mơ hồ cảm nhận được một niềm vui sướng và chờ mong về một mùa Tết sắp đến.

Xem đi xem lại đến hai ba lần, thế nhưng có lẽ vì tâm tình vui sướng mà Nguyễn Bảo càng xem lại càng thấy hai câu đối này vừa mắt. Mà sở dĩ ông vui mừng đến vậy, là vì ông vừa mới nhận được thư từ kinh đô gửi về, trong thư báo rằng con trai ông đã đạt đến hạng sáu trong vòng thi võ đầu tiên. Dù rằng chưa từng đi thi, thế nhưng Nguyễn Bảo cũng hiểu rõ luật lệ và quy định về khoa cử: mười hạng đầu trong các vòng thi gần như chắc chắn sẽ được triều đình bổ nhiệm! Ngay khi nghe xong tin ấy, ông dường như vui mừng đến muốn phát khóc, bởi dòng họ Nguyễn nhà ông đã bốn năm đời nay chưa từng có người ra làm quan, mà mãi đến đời ông thì tâm nguyện ấy mới được hoàn thành!

Đúng lúc này, ngoài cửa thư phòng chợt vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng. Nguyễn Bảo vừa ngẩng đầu lên thì liền nhìn thấy vợ ông đang đi tới. Mặc dù đôi vợ chồng già cũng đã phải đến bốn năm mươi tuổi rồi, thế nhưng ánh mắt hai người khi nhìn nhau vẫn cứ thấm thiết tựa như một đôi vợ chồng son, khiến cho không biết bao kẻ phải cảm thấy hạnh phúc thay họ.

“Lan à, em hôm nay dường như có chuyện vui phải không?”

“Anh cũng biết rõ rồi mà còn hỏi à!”

“Ha ha, nếu em đã nói vậy thì anh không hỏi nữa, không hỏi nữa!”

“Cái anh này, thật rõ là... À, anh Bảo này! Em tính đợt này nếu Phong nhi được vinh quy thì chúng ta nên đi xem ngày lành luôn, nếu được thì qua Tết chúng ta sẽ tổ chức lễ cưới cho nó với Tiểu Yến, đặt hai đứa sớm sinh cháu cho vợ chồng mình bé. Anh xem thế có được không?”

“Ồi dào, mấy việc này em cứ tự quyết đi thôi, em định thế nào thì anh cũng đồng ý cả. À mà anh nghĩ chúng ta cũng chẳng cần phải đi đâu xa đâu, cần xem ngày lành thì cứ hỏi ngay thầy đồ Vũ chẳng phải là được rồi sao?”

“Anh nói cũng phải, nếu làm vậy thì đúng là càng tiện cho cả hai nhà!”

Đúng lúc hai vợ chồng Nguyễn Bảo bàn đến đây, thì trên trời chợt vang lên một tiếng sấm, như muốn báo hiệu cho vạn vật biết rằng mùa xuân đã sắp đến rồi. Ngán người nghe tiếng sấm xuân, cả hai vợ chồng Nguyễn Bảo lại cùng hướng ánh mắt nhìn về phía nam, như muốn trông về chốn kinh thành đô hội phồn hoa mà tìm lấy một bóng hình thân thuộc.

*****

“Đi đừng!”

Trong khi thôn Vĩnh Thái còn đang chìm ngập trong tiếng sấm xuân, thì trên bầu trời nơi Hoàng Lăng lại cũng đang vang lên từng tiếng sấm nặng nề. Bắt đầu từ khi gã ma tướng thoát khỏi vết nứt không gian thì tiếng sấm ấy đã vang lên, kéo dài cho đến tận bây giờ mà vẫn chưa hề có ý định dừng lại. Theo từng tiếng sấm nổ vang, người ta cũng mơ hồ cảm nhận được một thứ sức mạnh khổng lồ mà tà ác đang chậm rãi thành hình. Áp lực mà thứ sức mạnh ấy tỏa ra ngày càng đè nặng trong tâm trí những người đang có mặt tại nơi đây, và điều khiến bọn họ càng cảm thấy lo lắng hơn là cho đến tận lúc này mà thứ sức mạnh ấy vẫn còn ẩn mình trong tầng mây đen sâu thẳm, như thể đang chờ đợi một cơ hội hợp lý để hủy diệt tất cả.

Đã có một vài đợt tấn công được binh đoàn Kim Long phát động, cũng đã có không ít cao thủ dốc sức tấn công về phía tầng mây đen. Thế nhưng, tất cả mọi nỗ lực của bọn họ dường như đều vô ích, bởi tầng mây đen sau khi hứng trọn những đòn công kích ấy thì vẫn sừng sững chiếm lĩnh bầu trời, thậm chí nó còn chẳng hề suy chuyển dù chỉ một chút. Sức mạnh của một vài người đã không thể tạo ra được hiệu quả khả quan, vậy thì bọn họ sẽ sử dụng đến sức mạnh của cả tập thể!

Theo sự chỉ đạo của Nguyễn Phong, cả vạn người có mặt tại Hoàng Lăng – bất kể là cao thủ tu luyện hay binh lính phổ thông – đều đang dốc sức chuẩn bị cho một đòn tấn công triệt để nhất. Vào lúc này, bất cứ ai trong bọn họ đều hiểu được rằng: đây chính là một cuộc chạy đua về thời gian! Và nếu như bọn họ thất bại, thì có lẽ số phận của cả Đại Việt rồi cũng sẽ phải thay đổi!

Trong giây phút vội vàng này, chẳng có một ai kịp để ý đến biểu hiện của đám ma binh. Mặc dù trên khuôn mặt bọn chúng vẫn giữ nguyên nét nghiêm trang, và trận hình của bọn chúng thì vẫn chỉnh tề vô cùng; thế nhưng tên nào tên nấy giờ này đều đang nhắm chặt hai mắt, còn thân hình của bọn chúng dường như đã tách biệt hoàn toàn khỏi thế gian, dù cho có gió mạnh thổi qua cũng chẳng thể khiến cho râu tóc bọn chúng lay động.

“Đừng hoảng!”

Một tiếng sấm bất chợt rền vang, dữ dội và mãnh liệt hơn toàn bộ những tiếng sấm trước đây. Chờ khi tiếng sấm ấy vừa dứt, tất cả thanh âm trong đất trời này dường như đều bị xóa sạch, khắp Hoàng Lăng chỉ còn lại một sự tĩnh lặng thê lương mà chết chóc. Đúng vào lúc này, đám ma binh đột nhiên mở bùng hai mắt, thế nhưng trong ánh mắt của bọn chúng lại chẳng hề có một chút thần thái nào của trí tuệ. Gần một vạn tên ma binh, gần một vạn “cỗ máy” vô hồn chỉ còn biết làm một việc duy nhất: dùng toàn bộ ma khí trong thân thể chúng cung cấp cho đám mây đen.

Giữa mảnh sân rộng, người ta chỉ còn thấy vạn dải ma khí cùng bốc thẳng lên trời cao, tựa như những sợi tơ đen tuyền nối liền bầu trời và mặt đất. Đám mây đen dường như cũng bị cả vạn sợi ma khí ấy kéo xuống, mờ hồ có xu thế sà hẳn xuống sân rộng, khiến cho áp lực đè lên tâm trí mỗi người lại càng tăng mạnh.

Theo lượng ma khí ồ ạt tuôn vào, đám mây đen đang ngày càng sẫm sù u tối. Bắt đầu từ những dải mây ở ngoài cùng, cả tầng mây đen rùng rùng xoay chuyển, tốc độ càng lúc càng nhanh làm đẩy lên từng trận cuồng phong dữ dội. Tại vị trí chính giữa tầng mây, chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện một vòng xoáy đen ngòm đang không ngừng mở rộng. Chỉ trong chớp mắt mà vòng xoáy đã lan rộng ra khắp cả tầng mây, và bắt đầu hướng lực hút khủng khiếp của nó xuống bên dưới.

Đến tận lúc này, người ta mới có thể nhìn rõ được: vòng xoáy kia không ngờ lại chính là miệng của con rắn khổng lồ. Đầu rắn bất chợt vươn cao, ba cặp cánh sau lưng cũng giang rộng mà nâng cả thân rắn bay lên, tạo điều kiện cho con rắn khổng lồ tập trung lực hút của mình vào khu vực sân rộng.

Lực hút khổng lồ chẳng khác nào một con lốc xoáy khủng khiếp, ngay cả những hàng cây cổ thụ chẳng biết đã tồn tại bao năm cũng phải run rẩy trước sức hút cuồng bạo kia. Mà trên vách tường hoàng lăng, từng mảng gạch ngói lâu năm đều bị gió lốc bốc lên cao, còn chưa kịp chui vào trong miệng rắn thì đã bị nghiền nát ra thành vô vàn mảnh vụn. Thậm chí cả những dãy gạch lát nền cũng phải run lên bần bật, tưởng như bất cứ lúc nào cũng có thể bị cuồng phong cuốn thẳng lên trời rồi chui tọt vào trong vòng xoáy đen ngòm kia.

Trong hoàn cảnh khốc liệt như vậy thì con người lại càng bị ảnh hưởng nặng nề. Chẳng nói đến các vị quan văn hay những phi tần thân thể vốn yếu ớt, mà ngay cả đám binh sĩ Kim Long đã được rèn luyện một cách bài bản vào lúc này cũng chẳng thể đứng vững trước sức hút kinh người của con rắn. Còn may là bọn họ đang đứng trong phạm vi trận hình của các tu luyện giả nên lực hút tác động lên họ cũng đã bị giảm đi phần nào, bằng không thì những người bình thường này chỉ e đã sớm bị gió lốc cuốn thẳng vào trong miệng rắn.

Đúng lúc này, trận hình của phe nhân loại chợt lóe sáng. Bắt đầu từ vị trí chính giữa trận hình, ánh sáng bảy màu nhanh chóng lan ra xung quanh, tựa như cầu vồng sau cơn mưa mang đến cho lòng người một cảm giác tươi mới. Chờ khi ánh sáng ấy đã hoàn toàn phủ kín mọi góc ngách của trận thì nguyên tố trong khắp núi Trúc Long cũng bị hấp dẫn mà không ngừng đổ về phía trận pháp, hình thành lên một áng mây rực rỡ bảy màu.

Đột nhiên, áng mây bảy màu chợt tách ra, để lộ ra một vầng sáng hình cầu lung linh sắc trắng thuần khiết. Chỉ thấy, từ khi vầng “mặt trời” màu trắng ấy xuất hiện, lực hút của vòng xoáy màu đen lại bắt đầu bị kìm chế, không thể hoành hành một cách dữ dội như trước nữa. Thế nhưng, gã ma tướng cũng chẳng vội chịu thua. Từ khắp thân rắn khổng lồ lúc này chợt tuôn ra một làn khói đen đặc có tính đồng hóa vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần nguyên tố trong tự nhiên vừa tiếp xúc với chúng thì sẽ lập tức bị biến thành ma khí, sau đó liền bị gã ma tướng hấp thu để gia tăng thêm sức mạnh cho vòng xoáy khổng lồ.

Một chiêu này của gã ma tướng quả nhiên là rất cao minh, không những đề cao sức mạnh của bản thân mà còn hạn chế lượng nguyên tố tập trung vào trận hình của phe nhân loại. Vòng xoáy chiếm được ưu thế nên lực hút càng tăng mạnh, thậm chí còn có xu thế muốn nuốt chửng vầng mặt trời màu trắng kia. Nào ngờ, đúng lúc này thì trận hình của phe nhân loại có sự chuyển biến. Chỉ thấy quỹ đạo vận hành của vầng ánh sáng bảy màu đột nhiên đảo ngược, khiến cho vầng sáng màu trắng cũng phải xoay tròn.

Quá trình đảo ngược diễn ra rất nhanh, chỉ trong vòng vài cái chớp mắt thì đã hoàn thành. Mà tại vị trí chính giữa trận hình, khối cầu ánh sáng vẫn còn đang xoay tròn với tốc độ cực nhanh. Rút cục, nguồn năng lượng khổng lồ ấy cũng đã đạt tới điểm giới hạn để biến đổi. Ánh sáng trắng bao trùm cả khối cầu đột nhiên mờ đi, thế nhưng tình trạng ấy chỉ duy trì trong giây lát thì vầng sáng ấy lại bộc phát càng thêm mãnh liệt. Năng lượng trong khối cầu hóa thành một cột sáng xồng thẳng lên trời cao, dùng mãnh đảm vào chính giữa vòng xoáy đen ngòm do con rắn tạo thành.

“Rít!”

Bị tập kích bất ngờ, thân thể khổng lồ của con rắn cũng phải quặn quại một phen. Thế nhưng con rắn này cũng chẳng phải dạng vừa, chẳng bao lâu sau đã tìm được phương pháp thích hợp để đối phó. Chỉ thấy một trong ba cặp cánh khổng lồ chợt động làm đẩy lên một trận cuồng phong cuốn qua đám khói đen, khiến cho chúng ngưng tụ lại tại chính giữa vòng xoáy, hình thành nên một tấm màng không ngừng “lọc” nguồn năng lượng khổng lồ kia thành ma khí để con rắn hấp thu.

Kể từ khi hấp thu được nguồn “chất bổ” vô cùng to lớn ấy, thân rắn liền lập tức bành trướng với một tốc độ kinh người. Chỉ mới không đến mười phút mà thân rắn đã đạt đến kích thước to gấp rưỡi so với trước đây. Đã vậy, trên mình rắn lúc này cũng hiện lên những đường nét hoa văn lạ thường kéo dài từ chóp đuôi lên đến tận đỉnh đầu rồi tụ lại tại vị trí giữa hai mắt rắn, mờ hồ tạo thành một cái đồ án hình lốc xoáy vô cùng sống động.

Ngay khi những hoa văn ấy vừa xuất hiện, lực hút của con rắn cũng đột nhiên tăng cao, khiến cho toàn bộ trận hình của phe nhân loại cũng thoáng lung lay một phen, suýt chút nữa thì đã bị phá vỡ. Dù vậy, phe nhân loại vẫn không chịu đôn công kích của mình, thậm chí Nguyễn Phong còn truyền lệnh cho mọi người tăng nhanh tốc độ vận chuyển của nguyên lực, khiến cho cột sáng cũng bành trướng một cách chậm rãi. Sở dĩ hắn đưa ra quyết định như vậy bởi Nguyễn Phong hiểu rõ: bỏ quá cũng không tốt! Nếu như nguồn năng lượng này có vượt quá khả năng chịu đựng của con rắn thì thân xác nó rất có thể sẽ nổ tung, hoặc ít nhất thì cũng sẽ bị thương nặng, tạo cơ hội cho phe nhân loại tiêu diệt kẻ địch hùng mạnh này.

Có lẽ là do cả hai bên đều ý thức được tính nghiêm trọng của cuộc tranh đấu này, thế nên bất kể là phe nhân loại hay con rắn khổng lồ đều gồng mình mà chiến đấu. Nếu thất bại thì kết cục của con rắn khổng lồ hẳn không cần phải nói. Thế nhưng, nếu nó thành công thì sức mạnh của bản thân không biết sẽ tăng lên bao nhiêu lần, thậm chí có khả năng vượt qua cả những gã ma tướng mạnh nhất trong ma tộc hiện giờ. Đến lúc đó thì những nhân loại kia sao còn có thể là đối thủ của gã ma tướng họ Đoạt? Mà nếu chiến thắng trận này thì linh hỏa và linh phong rồi cũng sẽ đến tay hắn, khiến cho thực lực của hắn lại càng thêm tăng cao, rất có thể sẽ đạt tới trình độ ma vương đứng đầu ma tộc.

Có lẽ là do bản tính liều lĩnh thôi thúc, hay có lẽ là bởi loài rắn vốn dĩ tham lam, thế nên ngay cả trong hoàn cảnh giằng co khốc liệt này mà gã ma tướng vẫn đưa ra một quyết định vô cùng nguy hiểm. Chỉ thấy toàn thân rắn đột nhiên lại thu nhỏ đi một phần, mà dọc theo những đường hoa văn lúc này lại không ngừng tỏa ra khói đen nồng đậm để cho cuồng phong cuốn đi khắp sân rồng, hình thành nên một lớp vách ngăn không để cho nguyên tố tự nhiên tụ tập lại đây.

Hành động của con rắn lập tức tạo ra một bước ngoặt trong cuộc tranh đấu quyết liệt.

Ngay khi vách chắn ấy vừa được dựng lên, trận hình của phe nhân loại cũng lập tức mất đi nguồn động lực đến từ tự nhiên. Toàn bộ trận hình còn vận hành được đến lúc này hoàn toàn dựa vào nguyên lực của hàng ngàn tu luyện giả kết trận, thế nhưng tốc độ tiêu hao quá nhanh khiến cho sắc mặt ai nấy đều tái hắc đi, chỉ e khó có thể duy trì được lâu hơn.

Chỉ có điều, nguy hiểm thường gắn liền với cơ hội, dù phe nhân loại gặp khó khăn nhưng gã ma tướng cũng chẳng dễ chịu hơn là mấy. Sau khi thân thể con rắn thu nhỏ đi thì khả năng chịu đựng của nó cũng suy giảm, khó có thể chịu đựng nổi nguồn năng lượng khổng lồ kia. Đã vậy, phe nhân loại giờ đây lại đang phát huy tinh thần bất khuất của họ một cách triệt để, không ít người thậm chí còn liều mình thiêu đốt sức sống để cung cấp nguyên lực cho trận hình, dù tốc độ bạc trắng đi cũng chẳng hề nuối tiếc.

*****

“Trúc Long, anh có thấy hay không? Mảnh đất mà anh đã từng hy sinh thân mình để gìn giữ, đến lúc này lại đang được vô số người dùng cả tính mạng để bảo vệ! Phải chăng, tinh thần của anh đã xuyên qua cả không gian và thời gian, trợ giúp cho những con người này một phần niềm tin và ý chí? Hay có lẽ là anh đã sớm biết, sau anh vẫn còn có vô số người quyết tâm bảo vệ thế giới này khỏi sự xâm lăng của ma tộc? Thôi, tôi sẽ thay anh mà giúp bọn họ một phen vậy!”

Một tiếng thở dài bất chợt vang lên từ tận chín tầng mây, tuy mơ hồ nhưng lại mang theo một phần hoài niệm sâu sắc. Một cơn gió nhẹ chợt cuốn qua khắp đất trời, mang theo một giọt sương long lanh bay về phía Hoàng Lăng, bay về phía sân rồng, hòa nhập vào trong trận hình của phe nhân loại.

Nhất thời, cường độ của cột sáng đột nhiên gia tăng, dù rằng mức chênh lệch vô cùng nhỏ nhưng cũng đã đủ để quyết định kết quả của cả cuộc chiến này.

“Bụp! Lực bực!”

Từ trong thân thể con rắn, những thanh âm nghe như tiếng bong bóng vỡ tan bất chợt vang lên, tựa như một hồi thanh âm báo hiệu cho sự thất bại của gã ma tướng họ Đoạt. Đến giờ phút này, con rắn rút cục đã không chịu đựng nổi nguồn năng lượng khổng lồ kia! Bắt đầu từ hoa văn xoắn ốc ở giữa hai mắt con rắn, một loạt vết nứt đột nhiên xuất hiện rồi nhanh chóng lan rộng ra khắp khu vực đỉnh đầu, không ngừng kéo dài mãi về phía cổ và thân rồi tràn đến tận chóp đuôi. Ba cặp cánh trên lưng rắn vốn rất dày và chắc, vậy mà lúc này chẳng khác nào một đám lá khô đã hong nắng lâu ngày, giòn đến mức chỉ cần một cơn gió thổi qua đã bắt đầu vụn vỡ.

Mất đi bộ cánh, thân thể khổng lồ của con rắn liền rụng thẳng xuống nền gạch nơi sân rồng, xô đổ cả mấy bức tường làm dấy lên một trận khói bụi mù mịt. Chờ khi khói bụi đã tan đi, người ta chẳng còn nhìn thấy hình dáng to lớn mà dữ tợn ấy đâu nữa, thay vào đó chỉ còn lại một thân xác vô cùng tàn tạ đang nằm vật vờ giữa một đám gạch ngói tan hoang. Gã ma tướng đã bị đánh cho trở về nguyên hình, lại thêm thương thế nặng nề mà hẳn phải chịu thì quả thật là khó mà giữ nổi tính mạng.

“Thắng rồi! Chúng ta thắng rồi! Lần này thì chúng ta thật sự thắng rồi!”

Chẳng biết là ai lên tiếng trước tiên, dù rằng trong thanh âm vẫn tràn ngập sự mệt mỏi sau một trận khổ chiến nhưng lại càng khiến người ta cảm nhận được một cách rõ ràng hơn niềm vui thắng trận. Nhất thời, tất cả những người đang có mặt tại sân rồng đều vỡ òa trong niềm vui chiến thắng, tiếng hoan hô ăn mừng không ngừng vang lên, xen lẫn những tiếng binh khí gõ vào nhau mà dậy khắp cả một vùng đất trời. Vào cái giây phút mà niềm hân hoan đã chiếm trọn suy nghĩ của những con người ấy, thì chẳng một ai kịp nhận ra rằng: vừa có một bóng rồng trắng lướt qua trên chín tầng mây!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 238: Ma tộc rút lui..

“Ha ha ha, đám nhân loại các ngươi dường như đã vui mừng quá sớm đấy!”

Đúng lúc này, một giọng cười mang đầy vẻ thần nhiên bất chợt vang lên, dù rằng thanh âm không quá lớn nhưng lại có thể lấn át toàn bộ những tiếng hò reo ăn mừng của binh sĩ Đại Việt.

“Long Triệt!”

Nhìn về phía kẻ vừa lên tiếng, Nguyễn Phong không kịp nhận ra mà thốt lên một cái tên. Cho đến tận giờ phút này, nét mặt của kẻ được gọi là Long Triệt

kia vẫn luôn biểu lộ một vẻ bình tĩnh đến tuyệt đối, cứ như thể chính hắn - chứ không phải những nhân loại kia - mới là kẻ đang khống chế toàn bộ cục diện tại nơi này.

Chỉ có điều, lời hắn nói cũng chẳng hề sai! Mặc dù phe nhân loại đã đánh bại được gã ma tướng họ Đoạt, thế nhưng bên phe ma tộc vẫn còn đến gần một vạn tên ma binh - một con số không hề nhỏ chút nào. Dù rằng chủ tướng đã bị đánh bại nhưng sắc mặt của lũ ma binh này vẫn bình tĩnh vô cùng, và chỉ khi nào nhìn vào ánh mắt của bọn chúng thì người ta mới phát hiện được một chút lạnh lẽo và giận dữ, cùng với đó là một niềm quyết tâm báo thù cho chủ tướng của phe mình. Chẳng cần phải suy xét quá lâu, tất cả mọi người đều biết được rằng: một khi thực sự chiến đấu thì phe nhân loại lập tức sẽ phải đối mặt với hoàn cảnh vô cùng khó khăn, bởi vì bất kể là tu luyện giả hay binh lính Kim Long đều đã kiệt sức sau trận chiến vừa rồi.

“Mọi người không cần phải sợ! Vừa mới rồi đám ma binh kia đã sử dụng toàn bộ ma khí của bản thân để trợ giúp chủ tướng của bọn chúng, đến bây giờ chắc cũng chẳng còn lại bao nhiêu sức lực đâu!”

Một binh lính Đại Việt bất chợt hô lên. Dù rằng giọng của hắn vẫn còn run run, và lời lẽ dường như đang để an ủi tâm lý của chính bản thân mình, nhưng tiếng hô của hắn cũng đã mang đến cho những binh sĩ còn lại một chút tin tưởng và quyết tâm – một điều rất cần thiết đối với bọn họ vào lúc này.

“Đừng vậy! Mặc dù chúng ta đã kiệt sức, thế nhưng bọn chúng cũng chẳng khá hơn là bao. Nếu bọn chúng đã muốn đánh tiếp thì chúng ta cũng chẳng có gì phải sợ, cùng lắm thì liều cái mạng này mà thôi!”

“Các anh em, dù có phải hy sinh thân mình thì chúng ta cũng quyết phải đánh đuổi lũ ma binh ra khỏi Hoàng Lăng, quyết quét sạch bóng dáng ma tộc khỏi bờ cõi Đại Việt!”

“Quyết đánh đuổi lũ ma tộc ra khỏi Hoàng Lăng! Quyết quét sạch bóng dáng ma tộc khỏi bờ cõi Đại Việt!”

Nhất thời, tiếng hô hào vang dậy khắp đất trời, mà sĩ khí của binh sĩ Đại Việt lại càng dâng cao, mơ hồ còn tạo thành một thứ khí thế khổng lồ ép về phía đám binh lính ma tộc. Nhưng, dù đối mặt với khí thế ấy thì Long Triệt vẫn chỉ mỉm cười, tựa như tất cả mọi chuyện diễn ra trước mắt hắn đều chỉ là gió thoảng mà thôi:

“Ha ha, lòng quyết tâm của các ngươi thật khiến cho ta phải cảm phục đấy! Chỉ tiếc rằng các ngươi lại quá thiên cận, không hề biết rằng ma tộc chúng ta lấy tu luyện thân thể làm chính, còn ma khí chỉ là phụ mà thôi. Thế nên, cho dù chúng ta có tiêu hao toàn bộ ma khí thì vẫn có thể đánh thắng các ngươi, chỉ bằng sức mạnh thân thể mà thôi!”

Như để minh chứng cho lời nói của Long Triệt, đám ma binh lúc này lại đồng loạt dậm mạnh chân xuống nền sân rộng, tạo nên một cơn địa chấn làm cho cả Hoàng Lăng cũng phải rung chuyển.

Chỉ với một đòn này, đám ma binh đã lập tức chèn ép được khí thế của binh sĩ Kim Long, khiến cho quyết tâm liều chết của phe nhân loại cũng giảm đi ít nhiều. Thế nhưng, không đợi cho bọn chúng kịp đắc ý thì từ phía bắc Hoàng Lăng đã vọng lại hàng loạt tiếng xé gió chói tai, xen lẫn cùng tiếng vỗ cánh phàn phật.

“Ó ó ó.”

Một tiếng chim hót cao vút bất chợt vang lên, mang theo một thứ tâm tình kỳ lạ vọng vào tận sâu trong tâm tình mỗi một binh sĩ Đại Việt. Tiếng hót ấy không thánh thót, không xinh đẹp, không dịu dàng như tiếng oanh tiếng yến. Tiếng hót ấy cũng chẳng cao ngạo, chẳng xa vời, chẳng đơn độc như tiếng hạc, tiếng ưng. Nếu so sánh một cách chân thật và giản đơn nhất, thì tiếng hót ấy tựa tựa như tiếng gà gáy sáng: đồng dạng và thân quen, kích thích lòng người trông chờ vào một ngày mai tươi sáng. Tiếng gáy ấy mang theo động lực và sự khích lệ, khiến cho tinh thần của những binh sĩ Đại Việt bỗng nhiên phấn chấn hẳn lên, tràn ngập khí thế và một niềm tin quyết thắng. Và tiếng gáy ấy càng khiến cho các binh sĩ phấn chấn hơn nữa, bởi nó còn báo cho bọn họ biết rằng: viện binh đã đến rồi!

Ngay khi tiếng gáy vừa dứt thì đàn chim lạ đã bay đến trên bầu trời Hoàng Lăng, và cũng phải đến tận lúc này thì tất cả mọi người mới được chiêm ngưỡng hình dáng của loài chim khổng lồ này. Mặc dù thân hình của loài chim này nhìn qua có phần giống với loài gà, thế nhưng sải cánh của bọn chúng lại rất dài, ngay cả con bé nhất thì sải cánh cũng đã đạt đến sáu bảy mét. Đã vậy, phần lưng của bọn chúng cũng có diện tích rất lớn, đủ chỗ cho cả sáu bảy mươi người cùng ngồi. Phải thừa nhận rằng loài chim này quả là một phương tiện chuyên chở rất tốt! Và quả thật nó cũng đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình, bởi trên lưng mỗi con chim lúc này chính là hàng chục binh sĩ mặc giáp đen xếp hàng chỉnh tề, người nào người nấy đều gùm gùm nhìn về phía đám ma binh, như chỉ cần một tiếng hiệu lệnh của thủ lĩnh thì bọn họ sẽ lăn xả vào trận hình của đối phương bất cứ lúc nào.

Sự xuất hiện của đội quân mặc giáp đen kia lập tức đã tạo thành sự kiểm chế đối với đám ma binh, mà cũng ngay lúc này, một bóng người đã đáp xuống sân rộng hành lễ với Lý Hiền Tông:

“Thần, Lý Hồng Đức, xin bái kiến hoàng thượng!”

“Thì ra là Lý ái khanh, đến đúng lúc lắm, mau bình thân!”

“Tạ ơn hoàng thượng!”

Nói rồi, vị tướng quân này liền đứng dậy, bình thân tiến đến một vị trí trong ban võ của triều đình. Chẳng qua, ánh mắt ông lúc này lại đột nhiên đảo qua gương mặt của các sĩ tử khắp một lượt, mãi đến khi nhìn thấy Lý Nguyên Kiệt thì mới khẽ gật đầu mà thu lại ánh mắt.

Mà ở phía đối diện với triều đình Đại Việt, đám ma binh lúc này lại một lần nữa bị vây vào thế yếu. Quan sát tình hình toàn cục một phen, Long Triệt bất chợt lắc đầu thở dài, sau đó nhìn thẳng về phía triều đình Đại Việt mà nói:

“Lần này chúng ta thất thế, đành phải rút lui vậy! Hẹn gặp lại các người vào lần sau!”

Giọng nói của hắn vẫn rất thản nhiên, dường như thất bại vốn là một chuyện hết sức bình thường. Thế rồi, hai tay Long Triệt chọt chập lại với nhau, sau khi thay đổi liên tiếp mấy thủ ấn thì hai lòng bàn tay chọt ấn mạnh xuống đất. Chỉ thấy mặt đất đột nhiên lõm hẳn xuống tạo thành một hố sâu thăm thẳm, từ trong lòng hố mờ mờ còn bốc lên một vài tia khói đen nhánh, rõ ràng chính là ma khí được ngưng tụ ở mức độ cao.

“Mọi người mau tấn công, không để cho bọn chúng rút lui!”

Nhìn thấy hành động của Long Triệt, Nguyễn Phong liền hô lên một tiếng nhắc nhở mọi người. Đồng thời, hắn cũng chẳng chút chần chừ mà vùng thương tấn công về phía đám ma binh, quyết không để cho bọn chúng có cơ hội chạy thoát. Thế nhưng, mũi thương còn chưa tiến được bao xa thì đã liên tục gặp phải lực cản. Long Triệt có lẽ đã sớm tính đến tình huống này, vì vậy nên sau khi mở được đường rút lui thì hắn lại liên tiếp tạo ra hàng chục tảng ma khí phủ kín phạm vi mười mét quanh miệng hố, ngăn cản toàn bộ những đòn công kích của phe nhân loại.

Chờ đến khi tất cả binh lính ma tộc đều đã rút lui an toàn thì sắc mặt Long Triệt cũng đã trở nên trắng bệch vì quá sức, chỉ có điều trên mặt hắn lúc này vẫn còn ẩn hiện một nụ cười mỉm rất bình thản. Chậm rãi bước đến bên miệng hố, hắn lại bắt chọt nhìn về phía Nguyễn Phong mà “từ biệt”:

“Nguyễn Phong! Nể tình chúng ta đã từng ăn chung bàn, trước khi chia tay tôi cũng có lời muốn nhắc anh.”

“Hãy cẩn thận, nơi đây sắp sụp đổ rồi!”

Lời ấy vừa dứt thì thân hình Long Triệt cũng đã biến mất trong bóng đen sâu thẳm. Mà ngay sau khi hắn rời đi thì miệng hố cũng đột nhiên biến mất, trả lại cho sân rồng vẻ tĩnh lặng quen thuộc. Chẳng qua, sự bình yên ấy còn chưa duy trì được bao lâu thì cả Hoàng Lăng đã lại phải hứng chịu một trận rung chuyển mới.

“Rầm rầm rầm!”

Con chấn động nhanh chóng lan rộng ra khắp ngọn Trúc Long, khiến cho thế núi đã mấy nghìn năm dường như cũng muốn thay đổi. Dọc theo sườn núi, từng vạt rừng trúc không ngừng ngã rạp, khiến cho người ta không khỏi nuối tiếc cho một màu xanh biêng biếc nay đã chẳng còn. Thế nhưng, trong số những người đang có mặt tại sân rồng vào giờ phút này, liệu còn có ai quan tâm đến loài thực vật dẻo dai kia, nhất là khi mà chính tính mạng của họ cũng đang bị uy hiếp?

Chắc hẳn, người ta sẽ quan tâm nhiều hơn đến vấn đề bảo toàn sinh mạng của bản thân, hoặc cũng có thể là vấn đề về sự bình yên của cả đất nước Đại Việt này. Bởi nếu như mà ngọn Trúc Long thật sự sụp xuống, chôn vùi đi toàn bộ những nhân vật đầu não của quốc gia, thì chỉ e sự bình yên của cả đất nước này rồi cũng sẽ sụp đổ theo ngọn núi. Và rất có thể đây sẽ là tiền đề cho một cuộc nội chiến kéo dài không biết bao nhiêu năm, hoặc thậm chí là tiền đề cho một cuộc xâm lăng của những nước láng giềng, và cả lũ ma tộc nữa? Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, một khi đất nước đã lâm vào chiến loạn thì nhân dân rồi sẽ bị đẩy vào cảnh lầm than, và cũng chỉ có nhân dân mới là người phải chịu đựng nhiều đau khổ nhất trong mỗi một cuộc chiến!

Có lẽ là do phúc đức mà các vị tiên hoàng để lại cho con cháu vẫn còn rất dày, hay có lẽ là do anh linh của vị rồng đã yên nghỉ tại nơi đây cũng không muốn để cho âm mưu của lũ ma tộc thành công. Ngay vào giây phút mà ngọn Trúc Long tưởng như đã sụp đổ đến nơi thì một tiếng gió rít bất chợt vang lên, lấn át đi tất cả những chấn động đang diễn ra trong lòng núi.

Trên bầu trời Hoàng Lăng chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện thêm một bóng người, cùng với đó là một ngọn bút khổng lồ mà sắc bén. Mặc cho thế núi có trùng điệp lên xuống, mặc cho cả ngọn núi có rung chuyển dữ dội, thì ngọn bút ấy vẫn đều đặn và dứt khoát mà viết lên một hàng chữ khổng lồ. Từng chữ một sau khi thành hình liền ẩn sâu vào lòng núi, nhanh chóng bình ổn con chấn động đang hoành hành. Chờ đến khi nét bút đã ngừng thì sự bình yên cũng một lần nữa trở lại với ngọn Trúc Long, còn bóng người nọ sau khi đã ra tay cứu giúp hoàng thất một phen thì lại thản nhiên rời đi, chẳng hề cầu lấy một chút báo đáp. Chỉ có ngọn bút khổng lồ lúc này là đã thu nhỏ lại, và lẳng lặng bay đến trước mặt Nguyễn Phong trong ánh mắt ngạc nhiên của tất cả những người đang có mặt tại sân rồng.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 239: Ban thưởng.

Đêm mười ba tháng chạp, một đêm cuối đông!

Tại một nơi nào đó ở trung địa, đêm đang lặng lẽ trôi qua một cách chậm chạp và ảm đạm nhất. Phải chăng, sau một năm làm việc đàng đàng, bánh xe thời gian cũng đã đến lúc cần được nghỉ ngơi? Hay chỉ vì tâm tình một ai đó không được bình yên, thế nên ngay cả cảm nhận về thời gian cũng chẳng còn chính xác? Câu trả lời chỉ có lòng người mới biết rõ! Còn đêm nay, cả đất trời dường như cũng đã trở thành lãnh địa của tuyết trắng và mây mù, miên man một mảnh sầu thương.

“Vút vút!”

Một tiếng gió bất chợt vang lên, xua tan đi sự đơn điệu và nhàm chán đang hiện hữu khắp mảnh không gian này. Phải chăng gió cũng biết buồn, nên gió mới phiêu du khắp thế gian? Hay bởi gió vẫn luôn lang thang, nên gió sẽ chẳng bao giờ dừng lại để cảm thán?

Lướt qua mặt hồ đã đóng băng, lướt qua ngọn giả sơn đã bạc màu vì tháng năm, lướt qua cả trăm ngàn vệ binh đang làm tròn nhiệm vụ canh gác, con gió lại cuốn theo những vụn tuyết trắng vội vã ùa vào trong một tòa cung điện uy nghi; để rồi gió lại vô tình bỏ mặc tuyết trắng tại nơi đây, nhanh chóng hòa tan bản thân vào trong đất trời bao la vô tận.

“Lạ khụ!”

Con gió đến đi quá vội vàng, khiến từng hàng nền thảm trong tòa cung điện cũng phải chấp chòn hoang mang. Đầu đó, một tiếng ho gió nặng nề bất chợt vang lên, xen lẫn cùng vài tiếng đánh răng lập cập, tiếng vài vốc cọ xát vào nhau khi thân thể run rẩy vì lạnh giá... Tất cả đã khắc họa nên hình ảnh của một người đang ngồi giữa tòa cung điện trống trải, một môi khi phải chống đỡ với cơn lạnh cuối đông, và cả những cơn lạnh cuối cuộc đời.

“Hoàng thượng, xin hãy bảo trọng long thể!”

Một giọng nói đầy ý quan tâm đột ngột vọng vào trong cung điện, dịu dàng và êm ái mà thấm sâu vào lòng người. Người đang suy tư bất chợt ngừng đầu nhìn về phía người vừa lên tiếng, trong ánh mắt lộ rõ vẻ yêu thương:

“Hoàng hậu, nàng chưa nghỉ sao?”

“Hoàng thượng cũng chưa đi nghỉ mà!”

“À, ta vẫn còn mấy việc chưa nghĩ thấu, thế nên không yên tâm nghỉ ngơi được!”

“Hoàng thượng tuổi cũng đã cao rồi, cần gì phải làm khổ bản thân như thế chứ?”

“Có đôi lúc ta cũng muốn mặc kệ những công việc này lắm chứ! Thế nhưng, thân là vua một nước, ta lại chẳng thể làm theo ý mình được.”

“Hoàng thượng, ngài quá cố chấp rồi! Thần thiếp thấy, các vị hoàng tử giờ đây đều đã trưởng thành, đã có thể giúp người san sẻ nỗi lo xã tắc. Hà có gì mà ngài lại...”

Hoàng hậu còn đang nói dở chừng thì hoàng đế đã kéo nàng vào lòng, nhẹ nhàng đặt một ngón tay lên môi nàng rồi nói:

“Đêm nay chúng ta đừng nói về chuyện này nữa được không!”

Sau khi hoàng đế dứt lời, cả hai người cùng lặng yên mà thưởng thức phút giây “bình thường” hiếm hoi này. Có lẽ là một thói quen đã có từ lâu, hay có lẽ là do nỗi lòng bất chợt muốn tìm về chút kỷ niệm xưa, nên vị hoàng đế được muôn người kính ngưỡng kia mới đột nhiên đưa tay vuốt ve mái tóc suôn dài của hoàng hậu. Thế rồi, ông nhẹ nhàng ghé vào tai người phụ nữ đã đi cùng mình suốt ba mươi năm qua mà thì thầm:

“Ngọc Lan à, cảm ơn nàng!”

Lời thì thầm ấy chẳng khác nào một câu thần chú, khiến cho hoàng hậu vừa nghe được liền mỉm cười một cách rất dịu dàng. Và có lẽ bởi cõi lòng đã được xoa dịu, hay bởi vòng tay của người đàn ông tóc đã lốm đốm bạc kia quá ấm áp, nên chẳng biết từ lúc nào mà hoàng hậu đã thiếp đi, trên gương mặt vẫn còn đọng lại một nét bình yên.

Đúng lúc này, từ phía sau lưng vị hoàng đế ấy chợt xuất hiện một bóng đen, thế nhưng nét mặt ông vẫn cứ bình thản như thường, tựa như đã sớm đoán trước được mọi việc:

“Kế hoạch của các ngươi đã thất bại rồi sao?”

“Hệ thống tình báo của ngài cũng nhanh thật đấy, việc mới vừa xảy ra mà ngài đã có tin tức rồi! Thế nhưng, tôi vẫn muốn đính chính lại rằng: chúng tôi còn chưa thất bại! Sau sự kiện lần này, triều đình Đại Việt ít nhất sẽ phải điều chỉnh hai mươi vị trí. Những điều chỉnh này sẽ dẫn đến nhiều hệ quả khác nhau, và có lẽ sẽ phải diễn ra trong một khoảng thời gian khá lâu đấy.”

“Lâu nhưng không nguy! Chút sóng gió mà các ngươi tạo ra vẫn chưa đủ để đẩy Đại Việt vào tình thế nguy hiểm, còn cơ hội mà ngươi đã nói đến thì vẫn quá nhỏ bé, không đủ để cho hành động của chúng ta thành công!”

“Ha ha, xem ra ngài đã quá coi thường ma tộc chúng tôi rồi. Ngài thử nghĩ xem, nếu như tin tức ma tộc xuất hiện mà đến tai dân thường thì họ sẽ có phản ứng như thế nào? Đến lúc đó chỉ cần chúng ta tạo ra một chút sự kiện nho nhỏ là đã đủ để cho tình thế trong nước Đại Việt trở nên rối ren rồi! Cơ hội như vậy, chẳng nhẽ vẫn chưa đủ hay sao?”

Vừa nghe được những lời ấy, vị hoàng đế không khỏi trầm ngâm suy tư một phen. Nhưng cũng chẳng mất bao lâu thì ông đã đưa ra được quyết định của mình, trong ánh mắt già nua bất chợt lại hiện lên vẻ hào hùng hiếm thấy:

“Được, nếu các ngươi thật có thể làm được như đã nói thì ta sẽ hành động!”

“Ha ha ha, quyết định của ngài quả là rất sáng suốt!”

Tiếng cười vừa dứt, cái bóng cũng đã tan biến hoàn toàn. Trong tòa cung điện rộng lớn và trống trải chỉ còn lại một tiếng thở dài, và một đôi vợ chồng già đã cùng nhau đi qua bao tháng năm.

*****

Trong khi nơi Trung địa đã chìm vào bóng đêm thì sắc trời tại kinh đô Đông Long của Đại Việt vẫn còn chưa tối hẳn. Chút ánh sáng le lói cuối ngày tuy đã mờ nhạt nhưng vẫn đủ để đem đến cho lòng người một chút bình an, nhất là sau khi họ đã vật lộn với bóng tối và hiểm nguy suốt cả một ngày dài.

Dọc theo những dãy phố đã tan hoang đổ nát, dọc theo những con đường gạch đá ngổn ngang, người ta có thể dễ dàng bắt gặp từng tốp lính tráng và dân thường đang chung tay dọn dẹp tàn tích của chiến tranh, tu bổ và xây dựng nên một tương lai tràn đầy lạc quan và hy vọng. Chiến tranh đã qua đi, nhưng nỗi đau vẫn còn lại! Vậy thì vì có gì mà những con người ấy vẫn có thể lạc quan đến thế? Phải chăng vì nỗi đau còn chưa đủ? Hay bởi vì bọn họ vốn đã chai lỳ với nỗi đau?

Không!

Tất cả những phán đoán ấy đều sai!

Những con người ấy còn có thể giữ vững niềm tin vào cuộc sống là vì họ biết rằng: họ vẫn còn có ngày mai!

Đã một lần trải qua cảnh lầm than của chiến tranh, và cũng đã hơn một lần phải trải nghiệm thứ cảm giác sinh ly tử biệt, những người dân Đông Long giờ đây lại càng biết trân trọng hơn những gì mình đang có, bao gồm cả quá khứ, hiện tại và tương lai. Và cũng chính vì lẽ ấy nên bọn họ mới càng cố gắng để sống tốt hơn, sống không chỉ vì bản thân mà còn vì cả những người thân đã ra đi trong cuộc chiến vô nghĩa này.

Và trong khi người dân còn đang rộn ràng xây dựng lại cuộc sống của mình, thì tòa hoàng cung vốn thâm nghiêm cũng đã bắt đầu có những sự thay đổi.

Điện Càn Nguyên.

Trên tấm bảng son son thép vàng treo trước cửa điện, từng nét chữ cổ kính vẫn không ngừng tỏa ra một thứ khí thế hùng vĩ và uy nghiêm, tựa như một minh chứng rõ ràng nhất cho lịch sử huy hoàng của dân tộc Đại Việt. Và ngay lúc này đây, những đường nét ấy lại một lần nữa được chứng kiến một sự kiện trọng đại của đất nước này, một sự kiện có lẽ sẽ đánh dấu cho sự bắt đầu của một trang sử vẻ vang nhưng cũng nhuộm đầy đau thương.

Trong đại điện, bầu không khí lúc này lại lặng yên và nghiêm trang đến lạ. Kể từ hoàng đế cho đến bá quan văn võ, và còn cả những sĩ tử đã góp mặt trong trận chiến tại Hoàng Lăng, trên mặt ai cũng lộ rõ vẻ thương tiếc xót xa. Vào một khoảnh khắc này, ngay cả thời gian dường như cũng đã lắng đọng lại, để cho tình cảm của họ đến được với Mạc thái sư, đến được với những binh lính và sĩ tử đã hy sinh trong trận chiến này, và hơn hết là đến được với những người dân vô tội đã bị lũ ma tộc tước đoạt đi quyền cơ bản nhất của con người – quyền được sống.

“Các khanh! Ngày hôm nay chúng ta đã phải chứng kiến quá nhiều sự hy sinh, và cũng đã có rất nhiều người con ưu tú của dân tộc Đại Việt phải nằm xuống. Thân làm hoàng đế cai quản cả xã tắc này, trẫm cũng rất đau lòng!

Thế nhưng, bên cạnh những sự hy sinh ấy, chúng ta cũng đã được chứng kiến biết bao chiến công đầy vinh quang, chứng kiến biết bao người đã kiên cường chiến đấu để bảo vệ sự bình yên cho tổ quốc này.

Công lao của các khanh, sẽ mãi mãi được lưu vào sử sách của Đại Việt. Và trẫm cũng muốn thay mặt cho tất cả nhân dân Đại Việt trao tặng các khanh niềm vinh quang xứng đáng.”

Lý Hiền Tông vừa dứt lời thì đã có một vị thái giám tiến lên phía trước, nâng cao một tờ thánh chỉ mà đọc:

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế ban chỉ.

Sắc phong Trương Chính làm Uy vệ phó vũ úy, ban thưởng ba năm bổng lộc.

Sắc phong Dương Việt làm Định Thắng phó vũ úy, ban thưởng ba năm bổng lộc.

...

Truy phong Bùi Khai Minh làm Kiêu vệ vệ úy, cho phép lập miếu thờ tại nguyên quán, miễn giảm thuế cho thân nhân trong ba mươi năm.

...

Truy phong Trần Quang Định làm Vũ vệ vệ úy, cho phép lập miếu thờ tại nguyên quán, miễn giảm thuế cho thân nhân trong ba mươi năm.

Những người vì nước mà phải chịu thương tật suốt đời thì sẽ được hưởng chế độ bổng lộc tòng bát phẩm từ nay cho đến cuối đời.

Khâm thờ!”

Thánh chỉ đã ban, tất cả những người được nêu tên đều quỳ xuống bái tạ. Gần sáu trăm cái tên, gần sáu trăm sĩ tử đã không ngại hiểm nguy mà cống hiến cho tổ quốc, rút cuộc cũng đã được đền đáp xứng đáng. Thế nhưng, vào giây phút này, công danh lợi lộc mà bọn họ đã từng cố gắng để đạt được lại chẳng thể đem đến cho bọn họ bao nhiêu niềm vui. Có chăng, trong lòng mỗi người giờ đây đều vương vấn một niềm trống vắng và cô độc khi đã mất đi

bằng hữu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 240: Ban hôn!

Trong khi các sĩ tử khác còn đắm chìm trong những cảm xúc vui buồn lẫn lộn thì Nguyễn Phong lại đang cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, bởi trong hơn sáu trăm cái tên vừa được nêu lại chẳng hề có tên của hắn, Trần Duy hay Văn Thái. Đúng lúc này, vị thái giám vừa tuyên đọc thánh chỉ lại cất cao giọng mà gọi:

“Truyền Nguyễn Phong vào tiếp chỉ!”

“Có học trò!”

Đáp lại một cách thật đồng dạng, Nguyễn Phong liền bước ra hành lễ với Lý Hiền Tông. Nhưng bởi vì cách hành lễ của hắn không đúng theo quy củ của triều đình, nên không ít quan viên đang có mặt tại điện Càn Nguyên đã phải thầm lắc đầu thay cho hắn. Chẳng qua, Lý Hiền Tông lại không mấy quan tâm đến biểu hiện thiếu lễ nghĩa của Nguyễn Phong, thậm chí ông còn mỉm cười mà nói:

“Lúc ở Hoàng Lăng ta đã được chứng kiến biểu hiện anh dũng của khanh, mà nay ở trên điện Càn Nguyên thì tác phong của khanh vẫn mạnh mẽ dứt khoát như vậy, quả đúng là bậc anh hùng trời sinh! Khá lắm, mau bình thân!”

“Tạ ơn hoàng thượng!”

Mơ hồ nghe ra được ý nhắc nhở trong lời nói của Lý Hiền Tông, trong lòng Nguyễn Phong cũng thoáng cảm thấy lo lắng. Chỉ có điều chút lo lắng ấy cũng chẳng thể làm lòng hắn vương bận, mà trái lại, Nguyễn Phong giờ đây lại càng bình tĩnh hơn khi ứng đối với vị hoàng đế đầy quyền uy này.

Sau khi ban cho Nguyễn Phong được bình thân, Lý Hiền Tông cũng không vội nói bất cứ điều gì với hắn. Thay vào đó, ông lại nhìn sang phía Trần Kiến Quốc, nhẹ giọng mà hỏi:

“Trần thái phó, thương thế của khanh đã đỡ chưa?”

“Đa tạ hoàng thượng quan tâm! Sau khi được các vị thái y điều trị, thương thế của thần đã không còn đáng lo ngại nữa rồi.”

“Nếu vậy thì quả thật là rất tốt! Nhân đây ta cũng muốn hỏi khanh một chuyện. Trong cuộc chiến chống lại âm mưu của ma tộc, khanh thấy biểu hiện của Nguyễn Phong như thế nào?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, theo như đánh giá của thần thì chiến thắng lần này có một phần rất lớn là nhờ vào những cống hiến của Nguyễn Phong. Bất kể việc chiến đấu chống lại thủ lĩnh của kẻ địch hay chủ trì trận pháp để đánh bại lũ ma binh đều là những công lao lớn khó có người sánh bằng. Thậm chí, nếu nói rằng Nguyễn Phong là người có cống hiến lớn nhất trong chiến thắng này cũng không quá.”

“Xem ra khanh đánh giá những cống hiến của Nguyễn Phong rất cao. Lê thượng thư, khanh có đồng ý với đánh giá của Trần thái phó không?”

“Muôn tâu bệ hạ, theo ý kiến của thần thì những nhận xét của Trần thái phó là hoàn toàn chính xác!”

Lúc này, Lý Hiền Tông lại chợt nhìn về phía Lâm thái bảo – cũng chính là gia chủ của dòng họ Lâm, trong ánh mắt thoáng qua một nét ý tứ như đã hiểu thấu. Cảm nhận được ánh mắt của hoàng đế, Lâm thái bảo cũng chỉ đành cúi đầu. Mà Lý Hiền Tông cũng không hỏi ý kiến của vị thái bảo này, thay vào đó, ông lại nhìn về phía toàn thể bá quan trong điện Càn Nguyên mà hỏi:

“Trong số các khanh, có ai không đồng ý với ý kiến của Trần thái phó hay không?”

Quần thần đã phần nào hiểu được ý hoàng thượng, thế nên tất cả mọi người đều chấp tay mà tâu:

“Chúng thần hoàn toàn đồng ý với ý kiến của Trần thái phó.”

Khẽ gật đầu tỏ vẻ hài lòng, Lý Hiền Tông lại nhìn về phía các sĩ tử mà hỏi:

“Các khanh có đồng ý với ý kiến của Trần thái phó hay không?”

Toàn bộ các sĩ tử khi được hỏi thì đều lộ vẻ kính cẩn, thế nhưng trong thâm tâm mỗi người lại đã sớm đồng ý từ lâu, bởi vì chính bọn họ mới là những người đã kề vai sát cánh chiến đấu cùng Nguyễn Phong, và cũng chính bọn họ mới cảm nhận được một cách rõ nhất tầm quan trọng của Nguyễn Phong

trong trận chiến này. Thế nên, tất cả bọn họ vào lúc này lại đồng lòng mà trả lời câu hỏi của hoàng đế:

“Chúng thần hoàn toàn đồng ý!”

Sau khi đã hỏi ý kiến của toàn bộ mọi người, Lý Hiền Tông lúc này mới lại nhìn về phía Nguyễn Phong mà nói:

“Những lời nhận xét của các khanh về Nguyễn Phong rất đúng! Thế nhưng, công lao của Nguyễn Phong lại to lớn hơn rất nhiều so với những gì mà các khanh đã thấy. Có thể nói, trong cuộc chiến lần này, toàn bộ hoàng thất Đại Việt đều mang ơn của Nguyễn Phong, bởi vì chính chàng trai trẻ này đã báo trước cho chúng ta biết về những dấu hiệu của một âm mưu đáng sợ. Nếu như không nhận được lời cảnh báo ấy thì chúng ta đã không thể kịp thời ứng phó với âm mưu của đám ma tộc, và rất có thể, ngày hôm nay sẽ đánh dấu sự chấm dứt cho cả một vương triều, thậm chí là sự chấm dứt của cả một đất nước.”

Nói đến đây, Lý Hiền Tông lại nhìn thẳng về phía Nguyễn Phong chậm rãi mà nói:

“Nguyễn Phong! Vì những đóng góp to lớn của khanh đối với vương triều Đại Việt, nay trẫm sắc phong khanh làm Kinh Bắc vệ quân chánh vũ úy, ban thưởng bổng lộc năm năm, ban thưởng trăm khoảnh ruộng tốt, trăm lạng vàng ròng. Ngoài ra, trẫm còn đặc cách ban cho khanh một tấm kim bài miễn tử. Trừ khi khanh phạm phải tội phản nghịch, bằng không thì tấm kim bài này sẽ giúp khanh miễn trừ được mọi tội lỗi.”

Lý Hiền Tông vừa dứt lời, không ít quan lại đều lộ rõ vẻ kinh ngạc. Quả thật không một ai trong số họ có thể ngờ được rằng hoàng đế sẽ ban thưởng cho Nguyễn Phong nhiều đến thế. Đúng lúc này, Lâm thái bảo đột nhiên bước ra khỏi hàng, quỳ xuống mà tâu:

“Bẩm hoàng thượng, vi thần cho rằng quyết định của hoàng thượng có điểm chưa thỏa đáng!”

“Nếu vậy thì khanh hãy nêu ý kiến của mình cho trẫm nghe!”

“Bẩm hoàng thượng. Theo vi thần thấy thì Nguyễn Phong vốn là người xuất thân nơi sơn dã, chưa nắm rõ lễ nghi, cần phải cho học lễ nghĩa đầy đủ thì mới có thể bổ nhiệm.”

“Ý của khanh cũng đúng, thế nhưng nhân tài nếu để mai một thì cũng là một điều lãng phí. Chi bằng trẫm sắc phong Nguyễn Phong làm Giám quan tuần sử, để cho Nguyễn khanh đi khắp Đại Việt ta mà học tập lễ nghĩa các vùng miền, đồng thời giám sát công vụ của quan lại địa phương, trừng trị kẻ ác, bảo vệ lẽ phải. Lâm khanh thấy thay đổi như vậy đã phù hợp chưa?”

Lâm thái bảo nghe vậy thì đã biết ý hoàng đế khó đổi, chỉ đành chấp tay mà đáp:

“Muôn tâu hoàng thượng, thần không còn ý kiến gì khác cả!”

Thế rồi, Lý Hiền Tông lại nói:

“Theo quy định của Đại Việt ta, mỗi một tuần sử đều cần phải có ít nhất là hai người phụ tá. Vậy nên, trẫm sắc phong cho Trần Duy và Phạm Văn Thái làm Giám quan phó tuần sử, chịu trách nhiệm hỗ trợ cho công việc của Nguyễn tuần sử. Lại xét đến công lao của hai người bọn họ trong trận chiến này vốn không nhỏ, nên trẫm quyết định ban thưởng cho mỗi người ba năm bổng lộc, năm mươi lạng vàng ròng, năm mươi khoảnh ruộng quý.”

Chờ cho hoàng đế vừa dứt lời, hai người Trần Duy và Văn Thái cũng tiến đến bên Nguyễn Phong, rồi cả ba lại cùng bái tạ Lý Hiền Tông:

“Tạ ơn hoàng thượng!”

Sau khi nhận được sự đồng ý của Lý Hiền Tông, cả ba người lại cùng lùi về vị trí của mình. Mà lúc này, vị thái giám bên cạnh Lý Hiền Tông lại hô lớn:

“Truyền dân nữ Thanh và tiếp chi.”

“Có dân nữ!”

Nhận được ý chỉ của hoàng đế, Thanh mới từ trong hàng ngũ các tu luyện giả bước ra hành lễ với Lý Hiền Tông. Tấm lụa trắng mà nàng vẫn đeo trên mặt đã rơi mất từ khi chiến đấu với gã ma tướng, thế nên lúc này đây, tất cả mọi người đang có mặt tại điện Càn Nguyên đều được chiêm ngưỡng dung mạo xinh đẹp của nàng. Không ít sĩ tử sau khi nhìn thấy dung nhan ấy thì đều trầm trồ, mà ngay cả các quan viên lớn tuổi cũng phải thoáng kinh ngạc một phen. Trong số toàn bộ những người đang có mặt tại nơi đây, chỉ có một số rất ít người là không bị nét đẹp ấy làm cho rung động, mà Lý Hiền Tông lại vừa khéo là một người trong số ít ấy:

“Các khanh! Trong số tất cả những người đã cống hiến cho Đại Việt vào ngày hôm nay, thì người trẫm muốn cảm ơn nhất hẳn sẽ là Nguyễn Phong. Nhưng đồng thời, trẫm còn muốn tự mình cảm ơn một người khác, chính là thiếu nữ tên Thanh này. Nếu không có nàng trợ giúp kịp thời, vậy thì rất có thể ngày hôm nay trẫm sẽ mất đi một người mà trẫm yêu quý nhất. Vậy nên...”

Nói đến đây, Lý Hiền Tông chợt đứng dậy, đưa ánh mắt nhìn về phía Thanh một cách rất chân thành mà nói:

“Trẫm cảm ơn khanh!”

Nhận ra được những lời của vị hoàng đế này là xuất phát từ chính nội tâm, Thanh chợt khẽ mỉm cười, chấp tay mà nói:

“Tâm chân tình của hoàng thượng dành cho hoàng hậu thật khiến dân nữ phải cảm động.”

Nghe được lời ấy, Lý Hiền Tông chỉ khẽ gật đầu. Sau khi đã ngồi xuống ngai vàng, ông mới lại nói:

“Khanh đã có công cứu giá hoàng hậu, lại không ngại nguy hiểm mà chiến đấu với chủ tướng của đối phương, trợ giúp Nguyễn Phong lập lên công lớn. Nếu xét một cách cẩn thận thì ngay cả những đảng mây râu cũng chưa chắc đã làm được như khanh. Nhưng vì quy định của Đại Việt ta vốn không cho phép phụ nữ làm quan, thế nên trẫm không thể sắc phong cho khanh một chức danh phù hợp với công trạng được. Mà nếu như dùng vàng bạc để ban thưởng thì lại không thể hiện được hết những công lao to lớn của khanh. Nếu đã vậy, trẫm sẽ ban cho khanh quyền được đưa ra một yêu cầu. Chỉ cần trẫm có thể hoàn thành được yêu cầu này, vậy thì trẫm nhất định sẽ đáp ứng khanh.”

Lại một lần nữa, lời nói của Lý Hiền Tông đã khiến cho tất cả quan viên trong triều phải kinh ngạc. Mặc dù ông chỉ ban cho Thanh quyền được đưa ra một yêu cầu, thế nhưng nếu xét đến khả năng của hoàng đế một nước thì phần thưởng này quả thật là rất lớn. Thế nhưng, Thanh dường như chẳng hề quan tâm đến giá trị to lớn của phần thưởng này, bởi nàng rất nhanh đã đưa ra yêu cầu của bản thân mình:

“Khởi bẩm hoàng thượng, dân nữ chỉ có một thỉnh cầu! Kính xin hoàng thượng mở một trường dạy học miễn phí dành cho trẻ mồ côi tại thành Đông Long, để bọn họ có cơ hội được học tập và trở thành người lương thiện, có cơ hội cống hiến cho đất nước Đại Việt này.”

Nghe được yêu cầu của Thanh, Lý Hiền Tông không ngờ lại thoáng trầm ngâm. Thế rồi ông lại khẽ gật đầu một cái, tỏ ý tán thưởng với Thanh mà nói:

“Thỉnh cầu của khanh rất hay! Trẫm đồng ý với khanh sẽ cho xây dựng một trường dạy học miễn phí dành cho các cô nhi tại thành Đông Long làm thí điểm. Nếu như các học sinh của trường học này đạt được thành tích tốt thì trẫm sẽ cho mở càng nhiều trường học như vậy trên khắp đất Đại Việt này!”

“Tạ ơn hoàng thượng!”

“Hoàng thượng anh minh!”

“...”

Sau khi Lý Hiền Tông ban bố quyết định này, toàn bộ quan viên và sĩ tử tại điện Càn Nguyên, cũng như tất cả các tu luyện giả có mặt tại nơi này đều đồng loạt tán tụng. Thấy vậy, Lý Hiền Tông chỉ khẽ mỉm cười. Đúng lúc này, hoàng hậu đột nhiên lên tiếng:

“Khởi bẩm hoàng thượng, thần thiếp có một thỉnh cầu!”

Có lẽ là vì trong lòng đang vui, hoặc cũng có thể vì tình cảm nồng đậm giữa hai người, Lý Hiền Tông liền bật cười mà nói với hoàng hậu:

“Nàng nói thử cho ta nghe xem nào!”

“Bẩm hoàng thượng, thần thiếp thấy Thanh là một cô gái vừa đẹp người lại vừa đẹp nết, càng nhìn càng thấy ưa. Mà thần thiếp lại vốn không có con gái, thế nên thần thiếp muốn thỉnh cầu hoàng thượng nhận Thanh làm con gái nuôi, không biết có được hay không?”

Nói đến đây, hoàng hậu không ngờ lại khẽ nháy mắt với hoàng đế một cái. Mà ngoại trừ Lý Hiền Tông ra, không một ai có thể phát hiện ra cái nháy mắt rất tinh ý này. Cũng chính vì lẽ ấy, Lý Hiền Tông sau khi suy nghĩ trong thoáng chốc thì liền gật đầu đồng ý, sau đó nhìn về phía Thanh mà nói:

“Trẫm muốn nhận khanh làm con gái nuôi, khanh có đồng ý hay không?”

Thanh nghe được lời ấy thì rất lấy làm ngạc nhiên, bối rối suy nghĩ một hồi lâu mà vẫn không biết nên quyết định thế nào. Đúng lúc này thì hoàng hậu đã bước đến bên nàng, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nàng mà nói:

“Con à, ta biết con có lẽ cũng là một cô nhi, từ bé hẳn đã thiếu thốn tình thương của cha mẹ. Mà ta vốn cũng không có con gái, những khi cần một người để tâm sự thì lại chẳng biết phải tìm ai. Thế nên, nếu như con đồng ý thì hãy làm con gái của ta nhé, được chứ?”

Chỉ vài lời thủ thi rất giản đơn - nhưng cũng vô cùng chân thành và tình cảm - đã đủ để khiến cho cõi lòng của Thanh rung động. Mười bảy năm sống trên cõi đời này, mười bảy năm không biết đến tình mẹ bao la. Nay bất chợt cảm nhận được thứ tình cảm mẫu tử ấy từ hoàng hậu, hai mắt Thanh chẳng biết đã ứa lệ từ bao giờ. Một giọt nước mắt nhẹ lăn dài trên má Thanh, còn nàng giờ đây cũng chỉ biết nghẹn ngào mà gật đầu, cố gắng lắm mới nói được ba chữ:

“Con đồng ý!”

Hoàng hậu nghe vậy thì rất vui mừng, khẽ lấy tay lau đi giọt nước mắt trên má Thanh, sau đó liền kéo nàng đến chỗ ngồi của mình. Mà Lý Hiền Tông khi chứng kiến cảnh này thì trên gương mặt đã nhuộm màu phong sương bất chợt lại lộ ra một nét trầm mên hiem thấy. Sau đó ông mới nhìn về phía tất cả quan viên bên dưới mà truyền chỉ:

“Các quan viên bộ Lễ nghe chỉ. Trẫm lệnh cho các khanh sớm ngày chuẩn bị nghi lễ sắc phong công chúa, cũng như truyền chỉ của trẫm đến khắp các vùng miền trên đất Đại Việt này. Từ ngày hôm nay, trẫm nhận Thanh làm con gái nuôi, phong hiệu làm Ngọc Thanh công chúa.”

“Ngọc Thanh!”

Ngay khi Lý Hiền Tông vừa dứt lời, Nguyễn Phong đã không kìm nổi mà bật thốt lên một tiếng đầy vẻ ngạc nhiên. Hành động của hắn ngay lập tức đã

thu hút sự chú ý của tất cả mọi người tại điện Càn Nguyên, bao gồm cả hoàng đế và hoàng hậu. Và chẳng biết có phải trùng hợp hay không, thế nhưng khi hoàng hậu vừa nhìn thấy Nguyễn Phong thì trong lòng nàng bất chợt nảy ra một chủ ý:

“Hoàng thượng, theo thần thiếp thấy thì Thanh và Nguyễn Phong quả thật là một đôi trai tài gái sắc. Mà từ những biểu hiện của hai người bọn họ khi chiến đấu với ma tộc thì có lẽ cả hai đã sớm tâm đầu ý hợp, dù có phải hy sinh vì người còn lại cũng chẳng ngại ngần. Thế nên, thần thiếp nghĩ rằng hoàng thượng nên ban cho bọn họ một hôn lễ, để mối lương duyên giữa hai người sớm ngày đơm hoa kết quả, trở thành một giai thoại đẹp đáng để dân gian lưu truyền. Không biết hoàng thượng nghĩ sao?”

Tạm không nói đến biểu hiện của Lý Hiền Tông vào lúc này, thế nhưng ngay khi nghe được lời đề nghị của hoàng hậu thì cả Thanh và Nguyễn Phong đều lộ rõ vẻ bối rối. Mà Lý Hiền Tông dường như cũng đã nhìn ra được cảm xúc trong lòng hai người, không khỏi bật cười mà nói với tất cả các quan viên:

“Các khanh xem kia, ngay đến cả một người gan dạ như Nguyễn tuần sử cũng phải bối rối trước những lựa chọn liên quan đến hôn nhân, thật đúng là chuyện khó tin nổi mà. Ha ha ha, Nguyễn Phong, trẫm quyết định ban cho khanh hôn lễ với công chúa Ngọc Thanh, khanh thấy thế nào?”

Mặc dù Lý Hiền Tông đang hỏi Nguyễn Phong, thế nhưng ý khẳng định trong lời nói của ông thì ai cũng nghe rõ. Ấy vậy mà, ngay lúc mọi người tưởng rằng Nguyễn Phong sẽ đồng ý, thì hần lại tâu rằng:

“Bẩm hoàng thượng, mặc dù thần và Thanh đã sớm tâm đầu ý hợp, thế nhưng hôn lễ này chỉ e là thần không thể nào chấp nhận được.”

“Tại sao?”

Nghe thấy câu trả lời của Nguyễn Phong, cả hoàng đế và hoàng hậu đều lộ rõ vẻ không hài lòng. Mà nét mặt bối rối của Thanh thì lại nhanh chóng chuyển thành vẻ lo lắng và khó tin, quả đúng như những gì người ta đã nói: bất kỳ cô gái nào cũng trở nên ngốc nghếch khi đã yêu. Thế nhưng, Nguyễn Phong lúc này dường như đã tìm được câu trả lời xác đáng cho chính nỗi lòng của mình, vậy nên biểu hiện của hần lại dần trở nên bình tĩnh:

“Bẩm hoàng thượng. Theo quy định của Đại Việt thì phò mã chỉ được phép cưới một mình công chúa, thế nhưng trước khi lên kinh thì thần đã có hôn ước với một người con gái khác rồi. Nếu bây giờ thần chấp nhận hôn lễ do hoàng thượng ban, vậy thì thần sẽ buộc phải hủy bỏ hôn ước đã định trước. Như vậy thần há chẳng phải là một kẻ có mới nới cũ, vô tình vô nghĩa hay sao? Mà nếu thần thật sự là một kẻ như vậy, thì thần sẽ không còn xứng đáng với công chúa Ngọc Thanh nữa, và cũng không xứng đáng với sự kỳ vọng của hoàng thượng.”

Huống chi, hôn ước của thần là do cha mẹ sắp đặt, mà người đính hôn với thần lại chính là con gái của sư phụ thần. Nếu thần hủy bỏ hôn ước này, thì thần sẽ lại mắc thêm tội bất hiếu bất nghĩa, càng không xứng đáng với công chúa Ngọc Thanh. Thế nên, thần chỉ đành từ chối ý tốt của hoàng thượng và hoàng hậu, kính xin hoàng thượng nể lòng.”

“Ha ha ha, thì ra là khanh đã sớm có hôn ước do cha mẹ đặt ra, vậy thì quả thật không thể trách khanh được. Thấy khanh là một người thấu tình đạt lý, có hiếu có nghĩa, có dũng có trung, lại rất trọng chữ tín, cho nên trẫm cũng không ép buộc khanh nữa. Thấy nhưng, nếu chỉ vì trẫm nhận Ngọc Thanh làm con gái mà lại chia rẽ mối lương duyên giữa hai khanh thì quả thật là trẫm cũng cảm thấy không vừa lòng. Vậy nên trẫm đặc biệt cho phép khanh được cưới công chúa Ngọc Thanh, đồng thời cũng được phép hoàn thành hôn ước do cha mẹ khanh sắp đặt. Chỉ có điều, không biết ý kiến của con gái ta thế nào?”

Nhìn thấy nét mặt đã ửng đỏ của Thanh, cùng với vẻ tươi cười đầy e thẹn của nàng, hoàng hậu biết cô gái này đã đồng ý với quyết định của Lý Hiền Tông rồi, chẳng qua là còn xấu hổ chưa dám đáp lời mà thôi. Chính vì thế nên hoàng hậu mới thay Ngọc Thanh đáp lời Lý Hiền Tông:

“Hoàng thượng, thần thiếp nghĩ rằng Ngọc Thanh cũng đồng ý với quyết định của hoàng thượng rồi đó.”

“Ha ha, nếu vậy thì tốt! Thượng thư bộ Lễ! Trẫm lệnh cho khanh đốc thúc các quan viên thuộc bộ Lễ nhanh chóng lựa chọn ngày lành, chuẩn bị đầy đủ các nghi thức cho hôn lễ này...”

Đây là những lời cuối cùng mà Nguyễn Phong còn nghe rõ, bởi tâm trí hần sau đó đã bị những dòng cảm xúc mãnh liệt chiếm trọn. Thậm chí hần cũng chẳng biết mình đã rời khỏi điện Càn Nguyên từ lúc nào. Chỉ biết rằng, đêm hôm đó hần đã uống cùng Trần Duy và Văn Thái rất nhiều, nhiều đến nỗi chính hần cũng chẳng thể nhớ nổi mình đã uống bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 241: Đôi mới – Vinh quy.

Ngày mười sáu tháng chạp, sáng sớm!

Vậy là đã hai ngày trôi qua kể từ khi âm mưu của đám ma tộc bị đánh bại, thế nhưng khoảng thời gian ấy vẫn là quá ngắn để xoa dịu nỗi đau mà bọn chúng đã gây ra cho người dân Đông Long. Quanh một khúc phố nào đó, người ta vẫn mơ hồ nghe được tiếng khóc ai oán của những người vợ đã mất

chông, tiếng bập bẹ đòi cha của những đứa con thơ, và còn cả tiếng thở dài náo nức của những người đã chẳng còn ai để yêu thương!

Thế nhưng, hy vọng vẫn chưa bao giờ bị dập tắt. Ngay cả trong những giây phút tăm tối nhất, thì nơi con tim mỗi người vẫn luôn le lói ánh sáng của niềm tin. Và cũng chính những tia sáng ấy đã trở thành động lực cho người dân Đông Long vượt qua nỗi đau, để rồi sáng ngày hôm nay, dọc theo các tuyến đường lớn trong kinh thành là từng hàng người đông nghìn nghịt nhưng vẫn xếp hàng một cách chỉnh tề, ai ai cũng đôi mắt chờ mong được nhìn thấy những vị tiến sĩ của khoa thi năm nay – những người sẽ giúp họ xây dựng lại một chốn quê nhà bình yên và giàu đẹp.

Hoàng cung!

Ngay từ sớm tinh mơ, các sĩ tử đạt được công danh trong khoa thi năm nay đã xếp hàng trước cửa đông hoàng thành, tổng cộng cũng phải đến bốn trăm người, bao gồm cả hai ban văn võ. Hơn bốn trăm người là một con số không lớn cũng không nhỏ, nhưng đối với lịch sử khoa cử của Đại Việt suốt mấy nghìn năm nay thì đây lại là một con số kỷ lục, bởi từ khi triều đình Đại Việt bắt đầu đặt ra chế độ khoa cử thì chưa có một khoa thi nào có đến hơn hai trăm người đỗ đạt công danh. Và khoa thi năm nay càng đặc biệt hơn khi ban võ không có tam khôi(*) hay bất cứ vị tiến sĩ nào, bởi tất cả những sĩ tử dự thi ban võ có thể đứng đây ngày hôm nay đều đã sớm được hoàng đế bổ nhiệm làm quan rồi.

“Boong!”

Đúng lúc này, một tiếng chuông bất chợt ngân lên, vang vọng ra khắp cả kinh thành. Tiếng chuông báo hiệu giờ lành đã đến, cũng đồng thời báo cho toàn bộ nhân dân Đông Long biết rằng: nghi lễ đã sắp bắt đầu.

“Kéo kẹt, kéo kẹt!”

Tiếng chuông vừa dứt, cánh cửa hoàng thành to dày đã được mở ra. Một vị thái giám cầm tay cầm phát trần nhanh chóng tiến ra, đến tận trước mặt các sĩ tử thì mới dừng lại, cất cao giọng mà hô:

“Thánh chi đến!”

Chờ khi toàn bộ các sĩ tử đều đã quỳ xuống tiếp chỉ, vị thái giám này mới mở cuộn lụa vàng ra mà đọc:

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết!

Khoa thi năm Giáp Ngọ đã kết thúc một cách tốt đẹp. Trong số hàng vạn sĩ tử dự thi, trẫm đã chọn ra được những người có tài năng và phẩm hạnh cao cả nhất - những người sẽ giúp trẫm xây dựng đất nước Đại Việt ngày càng vững mạnh giàu đẹp hơn. Nay, nhằm vinh danh các sĩ tử đã đạt được thành tích tốt trong kỳ thi vừa qua, trẫm ban cho các khanh được cưỡi ngựa dạo quanh kinh thành, để dân chúng khắp chốn đô thành được nhìn thấy dung mạo của các vị hiền tài, cũng là những rường cột tương lai của đất nước.

Khâm thủ!”

“Chúng thần tạ ơn hoàng thượng!”

Chúng sĩ tử sau khi nhận được thánh chỉ liền đồng loạt cảm tạ ân điển của hoàng đế, rồi tất cả lại đồng loạt đứng lên theo hiệu lệnh của vị thái giám. Ngay lúc này, một đội binh mã đã tiến đến trước mặt các sĩ tử, mỗi binh sĩ đều dẫn theo ba bốn con ngựa tốt đã được thắng những bộ yên cương đẹp mắt. Các sĩ tử cũng đã sớm biết thông lệ này, thế nên mỗi người đều nhanh chóng tiếp nhận ngựa từ tay các binh sĩ. Chờ khi toàn bộ các sĩ tử đều đã lên ngựa, vị tướng quân dẫn đầu đội binh sĩ mới ra hiệu cho bọn họ đi theo sau mình, chính thức bắt đầu quá trình vinh danh các sĩ tử.

Lộ trình của các sĩ tử cũng tuân thủ theo thông lệ bao đời nay: xuất phát từ cửa đông của hoàng cung, sau đó sẽ đi dọc theo tuyến đường chính phía đông, mãi cho đến khi tiến vào chợ Đông Thăng thì mới rẽ dần về phía nam, rồi lại vòng qua chợ Tây Trường mà đi lên phía bắc. Sau khi đi hết một vòng lớn quanh kinh đô, đội ngũ sĩ tử sẽ trở về hoàng cung, tiếp nhận ly rượu tiễn biệt do đích thân hoàng đế ban tặng rồi mới lên đường vinh quy.

Cũng như bao năm trước, ngay khi các sĩ tử vừa tiến vào trục đường chính phía đông kinh thành thì cũng là lúc họ nhận được những lời chúc mừng của nhân dân. Không chỉ có những lời chúc tràn đầy niềm hân hoan, nhân dân Đông Long còn không ngừng tung những cánh hoa tươi về phía các sĩ tử để mừng cho thành tích mà họ đã đạt được, và cũng là để gửi gắm niềm kỳ vọng của mỗi người dân đến những vị quan mới này. Trong bầu không khí náo nức ấy, lòng người bất chợt cũng trở nên nhẹ nhàng hơn. Đầu đó, một tiếng trẻ em vui cười chột vọng lại, khiến cho những người trưởng thành cũng cảm thấy thêm ấm lòng, trong đáy mắt mỗi người khi nhìn về những sĩ tử đang cưỡi ngựa kia cũng đã nhiều thêm một nét cảm kích và trông mong.

Đoàn sĩ tử diễu hành khắp một vòng quanh kinh đô, không chỉ đón nhận tấm thịnh tình của dân chúng mà còn được tận mắt nhìn thấy sự phục hồi của cả thành Đông Long này. Mới chỉ qua hai ngày, thế nhưng những tàn tích sau cuộc chiến đã hoàn toàn được thu dọn. Trên nền đất cũ ẩn chứa bao đau thương và mất mát, từng tòa nhà mới đã được dựng lên, không chỉ mang đến cho thành Đông Long một bộ mặt hoàn toàn khác biệt mà còn phả vào tòa kinh đô ngàn năm văn hiến này một luồng sức sống trẻ trung tươi mới.

Dù đã đi khắp kinh thành, nhưng người ta vẫn thoang thoảng ngửi được hương vừa mới: thơm, chân chất và nhẹ nhàng! Đôi mắt về phía tây kinh thành, tại nơi đã từng là khu xóm liễu nghèo khổ và tăm tối, người ta lại nhìn thấy nền móng của một ngôi trường rộng rãi khang trang – nơi sẽ thấp sáng niềm hy vọng và chấp cánh cho ước mơ của những đứa trẻ có hoàn cảnh khó khăn. Và không chỉ có lũ trẻ nhận được điều may mắn, mà ngay cả những người dân sống ở các xóm liễu cũng đã được triều đình ban cho công ăn việc làm. Những người đàn ông khỏe mạnh thì tham gia xây dựng trường học, còn những người phụ nữ tần tảo rồi sẽ trở thành những người phục vụ trong trường. Cuộc sống của họ rút cục cũng có được một chỗ dựa ổn định, chẳng còn phải tất bật chạy vạy vì miếng cơm manh áo như trước đây. Và có lẽ cũng vì lý do ấy mà trong một ngày cuối đông ấm đậm như hôm nay, các sĩ tử vẫn mơ hồ thấy được những tia nắng mới rạng ngời trong nụ cười của những người dân nơi kinh thành.

Cuộc diễu hành kéo dài đến tận giờ Tý mới kết thúc, đoàn sĩ tử cũng đã trở lại nơi hoàng cung đầy vẻ trang nghiêm. Khác với lúc sáng sớm phải đứng chờ ngoài cửa đông, các sĩ tử giờ đây đã được dẫn vào sân rồng để hoàng đế gặp mặt. Trên sân rồng chẳng biết từ bao giờ đã bày ra hàng chục dãy bàn dài, trên bàn lại đã sớm được bày những ly rượu Thập Trạng với nước men sáng bóng như ngọc. Chờ khi các sĩ tử đã an vị thì tiếng nhạc mới bắt đầu nổi lên. Đồng thời, một đoàn cung nga mang theo lọng, tán, cờ, quạt hộ tống Lý Hiền Tông tiến vào sân rồng. Ngồi trên ngai vàng, đôi mắt nhìn khắp một lượt hơn bốn trăm sĩ tử, Lý Hiền Tông chậm rãi lên tiếng:

“Các khanh. Trong khi diễu hành qua các tuyến đường lớn tại kinh đô, các khanh có cảm nhận được niềm trông mong và kỳ vọng to lớn của dân chúng hay không?”

“Bẩm hoàng thượng, chúng thần có cảm nhận được ạ!”

“Nếu vậy thì tốt! Trẫm cũng sẽ không nói nhiều lời với các khanh, bởi chính các khanh cũng đã cảm nhận được niềm kỳ vọng mà dân chúng đặt vào lên các khanh rồi. Và niềm kỳ vọng ấy cũng chính là trách nhiệm mà sau này các khanh phải gánh vác. Trẫm hy vọng rằng, sau ngày hôm nay, trong lòng các khanh đều sẽ tồn tại một tinh thần trách nhiệm cao cả, sẵn sàng cống hiến toàn bộ sức mình vì nước vì dân. Chén rượu này là trẫm chúc các khanh sẽ trở thành những vị quan thanh liêm chính trực, tạo phúc cho dân chúng Đại Việt ta. Người đâu, ban rượu!”

Lý Hiền Tông vừa dứt lời, một đoàn cung nữ xinh đẹp liền tiến vào sân rồng, nhanh chóng đi qua từng dãy bàn mà rót rượu cho các sĩ tử. Sau khi tất cả các sĩ tử đều đã nhận được rượu của mình, Lý Hiền Tông mới nâng chén rượu trong tay lên, ra hiệu cho các sĩ tử được phép cạn chén.

Một chén rượu này vốn không phải loại rượu quý hiếm khó tìm, trái lại, một chén rượu này chỉ đơn giản là một chén rượu trắng mà thôi. Thế nhưng, thứ rượu trắng ấy đã được ủ qua rất nhiều năm, khiến cho hương vị rượu cũng trở nên thơm ngon vô cùng. Hơn nữa, độ rượu ủ lâu năm lại càng mạnh. Rượu vừa vào họng đã khiến cho người ta cảm thấy nóng rùng rục, đồng thời cũng khiến cho bầu nhiệt huyết trong tim mỗi người sục sôi. Chỉ nam nhi là phải lập công danh đền nợ nước, nay quyết tâm lập công danh đã thành, các sĩ tử lại càng muốn đem đến cho muôn dân một cuộc sống êm ấm yên vui. Có làm được như vậy, họ mới không thấy uổng công sinh ra làm một đấng mày râu, mới không thấy hổ thẹn với niềm hy vọng của nhân dân và hoàng đế.

Rượu trong chén đã cạn từ lâu, nhưng ngọn lửa nhiệt tình trong lòng mỗi người lại chưa bao giờ tắt. Sau khi bái tạ hoàng đế một lần nữa, các sĩ tử lại được một vị thái giám dẫn đường rời khỏi sân rồng. Phía ngoài hoàng cung, một đội binh mã đã sớm đứng chờ sẵn. Nhiệm vụ của đội binh mã này là hộ tống các sĩ tử vinh quy bái tổ, mà cũng vì trọng trách lớn lao ấy nên các binh lính có mặt tại đây đều là kẻ tinh nhuệ hơn người. Gần bốn trăm sĩ tử, gần một nghìn binh sĩ, cả một đoàn người lớn như thế chậm rãi tiến bước trên đường lớn phía đông, bắt đầu hành trình vinh quy của các sĩ tử.

Cửa thành phía đông đã sớm được mở rộng, trên tường thành treo hàng loạt những lá cờ với hai màu đỏ vàng. Trong làn gió nhẹ cuối đông, những lá cờ ấy vẫn rộn ràng tung bay, như vậy chào tiễn bước những người sĩ tử. Bên cổng thành, chẳng biết từ bao giờ đã có một chiếc xe ngựa hoa lệ đứng đợi sẵn. Ngay khi vị tướng dẫn đầu đoàn hộ tống nhìn thấy chiếc xe ngựa ấy thì ông liền lập tức ra hiệu cho mọi người dừng lại, còn các binh sĩ cũng lập tức tách sang hai bên, nhường ra một lối đi ở chính giữa.

“Lạch cạch!”

Cánh cửa bên chiếc xe ngựa bỗng nhiên bật mở. Từ trong buồng xe ngựa, một bóng hình yếu điệu chậm rãi bước ra, tiến về phía các sĩ tử. Vẫn là những bước đi duyên dáng mà thanh nhã, vẫn là mái tóc dài suôn mượt như một dải lụa đen óng ả, và còn cả cánh môi hồng chum chím như nụ sen; tất cả những đường nét ấy đã tạo nên một sức hấp dẫn tuyệt đối với những sĩ tử tuổi đời còn rất trẻ này, khiến cho họ mỗi lần ngẩng nhìn dung nhan ấy đều phải ngậm ngẩn một phen. Và trong khi bọn họ còn đang ngơ ngác ngẩng nhìn người con gái xinh đẹp kia, thì một cơn gió nhẹ đã cuốn qua tất cả mọi người mà tiến đến trước mặt nàng.

Mặc cho phía sau còn cả nghìn người đang quan sát, Nguyễn Phong vẫn can đảm tiến đến trước mặt Thanh, để nhìn thật sâu vào trong mắt nàng, để thấy được đôi mi còn khẽ run rẩy vì lo lắng, và để cảm nhận được từng nhịp tim đang đập loạn trong lồng ngực mình. Mà trên đôi má Thanh giờ đây cũng đã ửng lên hai rặng hồng nhàn nhạt, hàm răng ngà khe khẽ cắn nhẹ vào cánh môi xinh, tựa như có lời muốn nói ra nhưng lại chưa dám nói. Rút cục, Nguyễn Phong vẫn là người mờ lời trước. Chỉ thấy hần rất cố gắng mới có thể mỉm cười, chậm rãi nói ra ba từ:

“Chờ anh nhé!”

Chỉ ba từ đơn giản vậy thôi, nhưng lại khiến cho rặng hồng trên khuôn mặt Thanh càng thêm đậm sắc. Và có lẽ, bởi Nguyễn Phong đã gánh lấy áp lực khi phải mờ lời trước, nên giờ đây Thanh cũng bớt đi phần nào nỗi lo lắng trong lòng, cố gắng mà nói với Nguyễn Phong:

“Em chờ anh đấy!”

Sau khi Thanh dứt lời, hai người lại lặng yên mà nhìn vào mắt nhau thật lâu, để rồi lại tìm được bóng dáng mình đã in dấu thật sâu trong đáy mắt người còn lại. Bất chợt, Nguyễn Phong lại mỉm cười rồi gật nhẹ đầu với Thanh, mà nàng cũng mỉm cười với hần một cách thật duyên, sau đó liền quay về trở về xe ngựa.

Chờ khi chiếc xe ngựa đã khuất sau một khúc quanh, đoàn sĩ tử mới lại tiếp tục cuộc hành trình. Thế nhưng, họ còn chưa đi được bao xa thì đã phải dừng lại, bởi từ trên con đường phía sau họ lúc này đang không ngừng vọng lại những tiếng vỗ ngựa phi nhanh, xen lẫn cùng những tiếng gọi đầy vẻ gấp gáp:

“Khoan đã! Dừng đi vội!”

Tiếng vỗ ngựa càng lúc càng gần, nháy mắt đã vượt lên trước đoàn sĩ tử rồi mới dừng lại. Chặn trước đoàn sĩ tử lúc này là một con ngựa với bộ lông đen tuyền, mà trên lưng con ngựa ấy lại là một cô gái đầy vẻ cá tính. Chẳng chờ cho vị tướng dẫn đầu đoàn hộ tống kịp lên tiếng, cô gái đã nói:

“Làm ơn hãy cho tôi gặp Phạm Văn Thái!”

Lời này vừa dứt, từ trong đoàn sĩ tử chợt vang lên một tiếng hô to đầy vẻ kinh ngạc. Người vừa hô lên chính là Trần Duy. Dù rằng sau trận chiến tại Hoàng Lăng thì hẳn đã có vẻ chín chắn trưởng thành hơn, nhưng cái tính hấp tấp thì vẫn chưa thể bỏ ngay được. Sau khi hô lên một tiếng ấy, toàn bộ các sĩ tử khác đều quay đầu mà nhìn về phía Trần Duy, trong khi Trần Duy thì lại đang nhìn sang Văn Thái với một ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ:

“Văn Thái, thật không ngờ đó nha. Người linh hoạt như tôi còn chưa kịp tìm được một người thương, thế mà anh đã có người tiền đến tận cổng thành rồi đây! Đúng là bất công quá đi mà!”

“Hừ, cậu cứ liệu hồn đấy, chỉ toàn nói năng lung tung thôi.”

Bực mình bỏ lại một câu như vậy, Văn Thái liền tách đoàn sĩ tử ra mà tiến về phía cô gái mới đến. Đến tận lúc này hẳn mới có cơ hội quan sát cô gái kia một cách cẩn thận hơn, thế nhưng ngay lúc vừa nhìn thấy dung mạo của cô gái này, Văn Thái đã không kìm được mà phải hô lên một cách ngạc nhiên:

“Sao lại là cô?”

Thì ra cô gái kia chính là Phương Thanh Mộc, chỉ có điều giờ đây cô nàng đang diện một bộ quần áo đậm chất nữ tính nên nhìn khác hẳn với trước kia. Cảm nhận được sự ngạc nhiên trong ánh mắt Văn Thái, nàng ta không khỏi bối rối mà đỏ ửng hai má, mãi mới nói được một câu:

“Tôi đến đây là muốn... muốn cảm ơn anh vì đã cứu tôi khỏi tay lũ ma tộc.”

“Thì ra là vậy. Cô không cần cảm ơn đâu, dù sao đây cũng là việc mà tôi nên làm thôi. Cô còn gì muốn nói với tôi nữa chẳng?”

“Không... không còn gì cả!”

Khi Phương Thanh Mộc nói ra lời này, chẳng biết vì lý do gì mà trong lòng cả hai người đều dâng lên một sự luyến tiếc khó nói. Sau một hồi trầm lặng, rút cục Văn Thái lại lên tiếng trước:

“Nếu đã vậy thì, tạm biệt cô. Tôi đi đây!”

Sau khi dứt lời, Văn Thái liền xoay bước trở về hàng ngũ sĩ tử. Nhưng nào ngờ, ngay lúc này Phương Thanh Mộc lại đột nhiên hét to, khiến cho Văn Thái không khỏi ngẩn người:

“Văn Thái, tôi... tôi nhớ anh! Sau này anh nhớ phải quay lại kinh đô gặp tôi đây!”

Sau khi hét lên như vậy, Phương Thanh Mộc liền vội vàng leo lên ngựa mà rời đi thật nhanh, thế nhưng ngay cả những làn gió lạnh lướt qua bên tai cũng chẳng thể khiến nàng cảm thấy khuôn mặt mình bớt nóng. Nghe được lời ấy, Văn Thái đột nhiên sững người lại, chỉ có điều chính hắn cũng chẳng biết rằng khước môi mình đang mỉm cười một cách khó hiểu. Thế rồi, chẳng biết trong tâm trí hắn nghĩ gì mà Văn Thái đột nhiên hét lên thật to với Phương Thanh Mộc:

“Tôi hứa, sau này nhất định sẽ đến gặp cô. Tôi hứa đấy!”

Liên tục bị dừng lại vì có người đến chia tay, liên tục chứng kiến những cảnh tình cảm lãng mạn như vậy, không ít chàng sĩ tử trẻ tuổi cũng không khỏi cảm thấy hơi tiếc nuối vì bản thân chẳng có ai đến đưa tiễn, xen lẫn cùng một chút ghen tị với hai người Văn Thái và Nguyễn Phong. Chỉ có Trần Duy lúc này lại chẳng hề cảm thấy như vậy, thậm chí hắn còn đang mỉm cười mừng cho hai người anh em kết nghĩa của mình. Chẳng qua, trong ánh mắt Trần Duy mơ hồ có một nét buồn biệt ly, xen lẫn cùng một niềm quyết tâm vô cùng chắc chắn. Chờ khi đoàn sĩ tử đã đi qua cửa Đông, hắn mới đột nhiên nói với Nguyễn Phong và Văn Thái rằng:

“Đại ca, Văn Thái. Lần này tôi không thể về cùng hai người được, bởi tôi còn có một việc quan trọng cần phải làm. Khi nào các anh về đến làng rồi thì hãy giúp tôi nhắn với cha mẹ tôi rằng: ‘Tết năm nay có lẽ con sẽ về muộn, thậm chí là không về. Thế nhưng xin cha mẹ hãy yên tâm, bởi con biết rõ việc con cần làm là gì. Và nhất định, con sẽ trở về thăm cha mẹ đấy.’”

“Này Trần Duy, tôi không biết là cậu định làm gì, nhưng nhớ là cẩn thận đấy. Hai bác ở nhà có mỗi mình cậu là con trai, đừng để cho họ phải lo lắng quá.”

Nghe được lời nhắc nhở của Nguyễn Phong, Trần Duy chỉ khẽ gật đầu. Thế rồi, sau khi đã vẫy tay từ biệt hai người anh em kết nghĩa, hắn liền rời khỏi đội ngũ sĩ tử vinh quy, tiến về một gò đất phía xa. Ở nơi đó, chẳng biết từ bao giờ đã có một chiếc xe ngựa đứng chờ. Ngay khi Trần Duy vừa bước vào trong buồng xe, người đánh xe cũng lập tức ra roi giục ngựa. Chiếc xe chuyển bánh, nhanh chóng chạy theo đường quan đạo mà tiến về phía nam.

*****

(*) Tam khôi chính là ba vị trí đầu trong một khoa thi, lần lượt là trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 242: Hai bản thánh chỉ.

Sáng sớm tinh mơ!

Trong khi đất trời vẫn còn mờ mịt tranh sáng tranh tối thì tại một nơi sơn dã như thôn Vĩnh Thái, người dân đã bắt đầu một ngày làm việc bận rộn. Từ những nóc nhà đơn sơ mộc mạc, từng sợi khói trắng nhẹ nhàng bay lên cao, mãi cho đến khi gặp được những cơn gió đông lạnh lẽo mới tan ra, hòa mình vào trong thiên nhiên bao la rộng lớn.

Cuối năm, thời gian bỗng trở nên dư giả hẳn. Chờ cho qua bữa cơm sáng vốn cũng chẳng lâu là gì, người dân trong thôn mới lục tục ra khỏi nhà. Có người tranh thủ ra đồng xem qua vụ lúa mới cấy, có người thì ra chợ bày hàng buôn bán, lại có cả những kết bạn vào rừng săn bắt một phen. Chẳng qua, dù rằng họ không trực tiếp biểu hiện ra ngoài thì bầu không khí rạo rực đón tết vẫn đã lan tỏa khắp cả thôn xóm. Vào những ngày cuối cùng của một năm cũ này, người ta đi làm vốn đã không phải là để làm, mà là để gặp gỡ nhau, để chia sẻ với nhau chút niềm vui rạo rực đầy mong chờ, cùng với những nỗi lo về một năm mới sắp đến.

Người nông dân thì tụ tập lại bàn luận về chuyện thời tiết, về vụ mùa sắp tới sẽ được hay mất. Người bán hàng thì đơn giản tán chuyện với khách, cũng chẳng còn cảnh mặc cả gắt gao như ngày thường. Và có lẽ, đến ngay cả đám dã thú trong rừng giờ đây cũng trở nên dễ tính, bởi những người thợ săn kia đi vào rừng chẳng bao lâu thì đã trở về, tuy rằng thu hoạch không đầy bao giỏ đầy bao, nhưng cũng coi như là đủ cho một mùa Tết. Mà cũng vì thế nên mấy quán nước lại được dịp đắt hàng, bởi những anh thợ săn còn trẻ tuổi đều đã ghé vào đây mà nghỉ ngơi, mà lắng nghe những kinh nghiệm xưa của người thợ săn lão làng nhất trong hội. Từ những chuyện như bắt ngờ gặp phải gấu lớn, hay là lần đặt bẫy săn vua lợn rừng, cho đến chuyện bị lạc trong rừng mà gặp được thuốc quý, qua lời kể trầm trầm của người thợ săn già đều trở nên hấp dẫn đến lạ, khiến cho cánh thanh niên ngồi xung quanh chỉ biết trầm trồ xuýt xoa.

“Lộp cộp, lộp cộp...”

Gần trưa, phiên chợ cũng đã sắp tàn. Trong chợ giờ này chỉ còn lưa thưa một vài hàng quán là vẫn chưa dọn, cùng với gần chục vị khách mà đa phần là cánh thợ săn còn đang ngồi tán gẫu. Bất chợt, một tiếng vỗ ngựa đột ngột vọng về, khiến cho ý định dọn hàng của mấy bà chủ quán, cũng như ý định rời đi của nhóm thợ săn lập tức bay đi đâu mất. Ai nấy giờ này đều cố gắng nán lại thêm một lúc nữa, để mà xem cho rõ người sắp đến là ai, bởi ở cái thôn Vĩnh Thái cho vợ giữa núi rừng này, một năm có lẽ cũng chẳng được đến ba bận nghe thấy tiếng vỗ ngựa ấy chứ!

“Hí hí hí!!!”

Con tuấn mã đang phi nhanh đột nhiên bị người khách lạ ghim chặt cương lại, khiến cho nó không khỏi phải hí lên một tràng dài để phát tiết nỗi uất ức. Mà người khách lạ dường như đã quen với tính của con ngựa, khẽ vỗ về nó mấy cái rồi lập tức rời yên. Buộc dây cương ngựa vào một góc hồng trước cổng chợ, người khách lạ tiến vào một quán nước đông khách nhất, lên tiếng hỏi:

“Bà chủ, cho tôi một chén chè nóng nào.”

“Có đây, có đây. Xin mời quan ngồi xuống đây uống chén nước.”

Vừa nói, bà chủ vừa rót cho người khách lạ một chén nước chè nóng hổi. Chè pha từ sáng, đến giờ cũng đã bốn năm tiếng đồng hồ, lại thêm tiết trời cuối đông còn se se lạnh, ấy vậy mà chẳng biết bà chủ quán làm sao vẫn giữ được cho nước chè nóng thơm như vừa mới pha. Vị khách lạ đưa tay đón lấy chén chè, sau khi uống thử một ngụm mới tấm tắc khen:

“Chè ngon, chè ngon! Uống một ngụm mà ấm cả bụng!”

Giọng nói của người khách vốn chẳng phải giọng vùng Kinh Bắc này, mà nghe cái cách người ấy nói chuyện còn có mấy phần nhã nhặn, thật giống với người vốn quen ở chốn xa hoa. Đến tận lúc này, dân làng còn nán lại trong chợ mới để ý đến trang phục của người khách này. Bộ áo gấm mà người khách đang mặc dù rằng đã bám đầy bụi đường thế nhưng vẫn toát ra được vẻ trang nghiêm, quyền uy. Chiếc mũ mà hắn đang đội lại rõ ràng là mũ quan, tuy chỉ khảm một viên ngọc tượng trưng cho chức quan cửu phẩm, nhưng như vậy cũng đã đủ để cho những người dân làng chắt phác này phải kính sợ.

Uống hết chén chè, viên quan nọ mới lại lên tiếng:

“Này bà chủ, bà có thể chỉ cho tôi đường đến nhà trưởng thôn được chăng?”

“Ồ, chuyện này thì đơn giản thôi. Quan cứ đi thẳng đến cuối con đường này rồi rẽ phải, đến lúc nào nhìn thấy một tòa nhà có cổng sơn màu đỏ thì chính là nhà của trưởng thôn đây.”

“Thì ra là thế, cảm ơn bà!”

Nói rồi, viên quan nọ liền lấy ra mấy đồng tiền đặt lên trên bàn nước, miệng thì nói:

“Tôi còn có việc không tiện ngồi lại đây lâu, tiền này là để trả cho chén nước chè vừa rồi. Chào bà!”

Dứt lời, người khách lạ liền xoay mình ngồi lên ngựa, phóng thẳng về phía nhà trưởng thôn, mặc cho bà hàng nước gọi mấy lần cũng không buồn quay lại.

lấy tiền thừa. Chờ cho bóng ngựa đã khuất sau ngã rẽ, dân làng còn ngồi lại trong quán mới xôn xao bàn tán:

“Không biết quan trên đến nhà trường thôn làm gì nhỉ?”

“Quan trên đến đây có một mình, bộ dáng lại có vẻ vội vã, xem ra có khi là đến báo tin rồi. Không biết là báo tin lành hay tin dữ nữa?”

“Chắc là báo tin lành rồi! Nếu không thì quan trên cũng chẳng rảnh rồi ngồi lại đây uống chè đâu?”

“Chưa chắc! Người ta làm quan, anh là dân thường làm sao hiểu được họ nghĩ gì. Có khi là người ta cố ý ra vẻ bình tĩnh như vậy để che giấu mà thôi.”

“Gớm, nói cứ như cậu biết rõ sự đời lắm ấy. Chỗ quen biết nên tôi nói thẳng nhé! Ở cái làng này có ai mà không biết cậu suốt ngày cắm mặt vào chuyện chế tạo mấy cái bẫy, nhiều lắm thì cũng được vài bận đi săn với anh em tụi tôi là hết. Đã bao giờ cậu ra khỏi cái làng này đâu chứ? Rõ là được mỗi cái mồm.”

“Này, anh bảo ai được mỗi cái mồm đấy hả? Nếu không nhờ có bẫy của tôi thì lần trước anh chả bị con lợn rừng nó húc cho lòi ruột ra rồi ý chứ. Mà tôi vẫn còn nhớ hồi trước anh suốt ngày kể mình biết võ này võ nọ đấy nhé, thế mà đến lúc vào rừng thì anh chỉ giòi cái ngón võ nấp, cùng lắm là thêm được cái võ miệng mà thôi!”

“A, thằng này láo. Mày ăn nói với tao thế đấy hả? Không có tao dẫn mày vào rừng đi săn thì bây giờ mày chả chết đói rồi ý chứ...”

“Thôi, thôi, năm hết tết đến đến nơi rồi, các cậu cãi nhau làm gì. Anh em với nhau bao nhiêu năm, chả nhẽ chỉ vì tí chuyện thế mà quay ra đánh nhau à? Đẳng nào cũng là người làng với nhau cả, các cậu nghe lời tôi, cứ bình tĩnh ngồi xuống uống chén nước, ăn miếng bánh đi đã rồi bàn tiếp. Mà tôi nói thật nhé, các cậu cứ ngồi đây bàn ra tán vào thì được tích sự gì? Muốn biết thì đi đến nhà trường thôn mà xem, chả phải là biết ngay sao?”

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, bà hàng nước vội vàng lên tiếng khuyên can, mà mấy người còn lại trong nhóm thợ săn cũng vội vàng can hai người nọ ra. Chờ một lúc sau khi cả hai đã bình tĩnh lại, bà hàng nước mới lục tục thu dọn hàng, chuẩn bị ra về. Cánh thợ săn thấy vậy thì cũng lần lượt rời đi, chẳng ai bảo ai nhưng tất cả bọn họ đều tiến về phía cuối làng, nơi có một tòa nhà lớn với đôi cánh cửa được sơn màu đỏ rực.

Trước cửa nhà trường thôn lúc này cũng đã tụ tập không ít dân làng, ai nấy đều cố gắng nhìn vào bên trong xem đang có chuyện gì xảy ra. Chỉ thấy trong sân lúc này đã bày sẵn hương án, trên có ba nén hương đang tỏa khói nghi ngút. Còn viên quan nọ lúc này lại đang đứng trước bàn thờ, hai tay cẩn thận nâng một cuộn lụa vàng, bộ dáng vô cùng trang nghiêm kính cẩn.

“Xem kia, thánh chỉ đấy! Xem ra lần này nhà trường thôn có việc mừng rồi.”

“Tính ngày thì các sĩ tử đi thi chắc cũng sắp về tới đây rồi, giờ lại có thánh chỉ đến tận nhà thế này, xem ra là thánh chỉ ban công danh đây.”

“Mấy cái bà này, nói be bé thôi. Trong sân người ta còn đang làm lễ, ngoài này lại rì rào bàn tán như thế thì còn ra cái thể thống gì?”

Người vừa lên tiếng chính là một vị bà lão trong làng, lời nói của ông lập tức khiến cho mọi người bình tĩnh lại, tiếng xì xào bàn tán cũng vì thế mà lắng xuống. Mà ngay lúc này, viên quan nọ đột nhiên mở thánh chỉ ra, lớn tiếng đọc:

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết.

Nhân khi nước nhà gặp phải con nguy nan, ba người Nguyễn Phong, Trần Duy, Văn Thái đã ra sức cống hiến cho quốc gia, giúp ngăn chặn mối hiểm họa to lớn ấy. Xét thấy công lao của ba người rất đáng trân trọng, nay trẫm sắc phong cho Nguyễn Phong làm Đại Việt giám quan tuần sử, sắc phong cho Phạm Văn Thái và Trần Duy làm Đại Việt giám quan phó tuần sử. Đồng thời, ban thưởng cho thôn Vĩnh Thái một tấm bia công danh, vĩnh viễn lưu truyền sự tích công lao của cả ba người.

Khâm thủ!”

Thánh chỉ vừa tuyên, không chỉ có người nhà trường thôn kinh ngạc, mà ngay cả những người dân đang đứng ngoài cửa cũng sửng sốt. Họ bất ngờ vì công danh của ba người Nguyễn Phong, lại càng bất ngờ hơn vì danh tiếng mà hoàng thượng ban thưởng. Thế là từ nay, cái tên Vĩnh Thái đã mang trên mình cả một đoạn giai thoại, và đó cũng là niềm tự hào cho mỗi người dân trong làng, để cho bọn họ có thể kể với người đến từ nơi khác rằng: “Làng Vĩnh Thái chúng tôi đã sinh ra ba vị anh hùng.”. Đối với những người dân quê chất phác, danh tiếng ấy thật đúng là to lớn hơn bất cứ phần thưởng hiện vật nào khác. Phải mãi đến khi viên quan nọ khẽ hắng giọng một tiếng thì tất cả mọi người mới chợt bình tĩnh. Thế rồi, không chỉ có gia đình Nguyễn Bảo, mà toàn bộ dân làng Vĩnh Thái đang có mặt tại đây đều quỳ xuống đồng thanh hô:

“Tạ ơn hoàng thượng ban thưởng.”

Tin vui này đã đủ để cho cả làng mở hội ăn mừng, ấy thế nhưng chuyện lại không chỉ có vậy. Không chờ cho Nguyễn Bảo kịp đứng lên tạ lễ cho vị quan truyền chỉ, viên quan nọ đã lại lên tiếng:

“Mọi người khoan hãy đứng dậy đã. Lần này bề trên truyền xuống hai thánh chỉ cùng một lúc, thế nên bây giờ tôi xin được tuyên đọc bản thánh chỉ còn lại.”

Dứt lời, vị quan nọ khẽ hắng giọng một tiếng rồi mới mở cuộn thánh chỉ tiếp theo ra đọc:

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết.

Để thể hiện sự trân trọng của trăm đối với những công lao của Nguyễn Phong, cũng là để tác hợp cho mối lương duyên giữa Nguyễn Phong và công chúa Ngọc Thanh, nay trăm ban cho hai người được kết thành phu thê. Lễ cưới sẽ được tổ chức vào ngày mùng một tháng sáu năm Ất Mùi, tin mừng được truyền đi khắp nước Đại Việt.

Khâm thờ!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 243: Trở về.

Tiếng lành đồn xa, tiếng dữ đồn xa!

Cái tin Nguyễn Phong được nhà vua ban hôn chẳng mấy chốc đã lan ra khắp cả thôn làng Vĩnh Thái. Đầu đường cuối chợ, đâu đâu cũng có thể bắt gặp được từng nhóm dân làng tụm năm tụm ba mà bàn tán về lễ cưới này. Có người hiếu kỳ, có người chê bai, có người lo lắng, mà cũng có cả những người mừng rỡ. Chính vì sự quan tâm đặc biệt của dân làng đến tin tức này, thế nên cái tin làng Vĩnh Thái được vua ban cho bìa công danh đã vô tình bị người ta bỏ qua. Có chăng, cũng chỉ còn lại vài vị bô lão đã gần đất xa trời là còn quan tâm đến niềm vinh dự lớn lao ấy. Nhưng đáng tiếc rằng, sự cách biệt giữa các thế hệ khiến cho các cụ chẳng biết tỏ nỗi niềm ấy với ai. Thành ra, vào buổi chiều hôm ấy lại có gần chục vị bô lão đột nhiên tụ tập ở sân đình làng. Dù có vài cụ tay chống gậy mà chân còn run lẩy bẩy, thế nhưng các cụ vẫn cố đến, đến để mà gặp mặt bạn bè cũ, đến để mà chia sẻ cái niềm vui trong lòng mỗi người – một thứ niềm vui mà chỉ có riêng người già mới thấu hiểu.

Lại nói, cuộc đời có lắm khi cũng buồn cười. Dù rằng tin tức về lễ cưới của Nguyễn Phong đã được lan truyền ra khắp làng Vĩnh Thái, thế nhưng một trong những người có liên quan trực tiếp đến chuyện này lại chẳng hề hay biết gì. Bất kể là bà Ba hàng thịt nói nhiều nhất chợ, hay là cô Lục bán cá có tính chanh chua, hoặc cho đến cả anh Chí nát rượu không bao giờ giữ nổi cái mồm thì ngày hôm nay cũng đều biết điều mà ăn nói cẩn thận, tuyệt không để lộ một chút hơi tiếng nào về cái tin này trước mặt một người: Tiêu Yên.

Dân làng vẫn nhớ rõ, mới đầu năm trước thôi, nhà ông trưởng thôn Nguyễn Bảo đã sắm sửa đồ lễ mang đến nhà thầy đồ Vũ để hỏi cưới con gái của thầy về cho cậu cả. Và cũng chỉ mới đầu năm nay đây, lúc mà dân làng tiễn các sĩ tử đi thi thì hai người bọn họ còn quyền luyến nhau lắm. Đến nỗi mà cậu cả Phong khi rời đi vẫn cứ ngoái đầu nhìn về phía thôn làng mãi, còn cô Yên thì cứ đứng nhìn theo đoàn sĩ tử đi xa dần, đến tận lúc bóng đoàn sĩ tử đã hòa vào trong khung cảnh núi rừng thì cô vẫn chưa chịu rời đi. Ấy vậy mà giờ lại có cái tin trời ơi này, thật đúng là đời lắm chuyện khó ngờ!

“Này, bà biết tin gì chưa?”

Bà cụ Còng - thực ra thì tên bà vốn chẳng phải là Còng, chỉ vì cái lưng của bà nó bị còng do ngày trẻ làm việc nặng nhiều quá nên mọi người mới gọi bà như vậy – vừa bước vào quán nước đầu chợ thì đã nghe chủ quán hỏi như vậy. Khẽ chép miệng một cái, bà mới nói:

“Biết rồi, lại cái tin cậu cả Phong được vua ban hôn chứ gì? Cả làng Vĩnh Thái này chắc chỉ còn mỗi cô Yên nhà thầy đồ là chưa biết tin ấy mà thôi.”

Nói rồi, bà lại chép miệng thêm cái nữa. Chủ quán nước cũng hiểu ý, nhanh tay rót cho bà một chén nước với đặc rồi mới nói tiếp:

“Ừ, bà nói cũng phải, đến cả ông nhà tôi còn biết tin ấy thì đúng là cả làng đều biết hết rồi.”

Đúng lúc này, một ông thợ săn tuổi đã trung niên lại bước vào quán nước. Cánh thợ săn vào dịp cuối năm này cũng rảnh rồi, ngoại trừ buổi đi săn lúc sáng ra thì cả ngày cũng chẳng bận bịu gì, thành ra mấy tay thợ săn lại suốt ngày lê la chỗ quán nước này để mà tán chuyện. Sau khi đã gọi một chai rượu trắng và một đĩa *lắm(*)* luộc để nhắm, ông ta mới nói:

“Này, hai bà đang nói chuyện gì thế, lại nói về cái tin cậu cả Phong được vua ban hôn hả?”

“Chứ còn gì nữa! Ông thử ngó xem, trong khắp cái chợ này còn ai không nói về chuyện ấy không?”

“Gớm cái bà này, nói năng gì mà chưa thể. Phụ nữ gì mà đánh đá như bà thì chả trách sao cái lão chồng nhà bà lại suốt ngày than vãn với anh em chúng tôi. Mà này, tôi bảo thật nhé, các bà nghĩ trong chuyện này có cái ân tình gì không? Chứ tôi nghe nói làm phò mã thì chỉ được cưới một mình công chúa thôi đấy. Chả nhẽ cậu cả Phong lại là loại người có mối nối cũ hay sao?”

“Đúng là đồ đàn ông, chỉ suốt ngày biết bao che cho nhau. Cái cánh đàn ông các ông thì tôi còn lạ gì, có ông nào mà không ham của lạ, của mới đâu chứ? Đã thế đây lại còn là cưới con vua! Làm phò mã rồi thì có mà sung sướng cả đời ấy chứ. Bảo sao người ta chẳng bỏ vợ ở nhà.”

“Này, bà đang nói ông chồng nhà bà đấy à? Ai thì tôi không biết chứ cậu cả Phong thì chắc chắn không phải là loại người như thế!”

“Thế thì ông còn hỏi ân tình cái gì? Chả nhẽ ông muốn hỏi xem cậu cả Phong cưới công chúa rồi thì có còn qua lại với cô Yên không hả?”

“Bậy nào, bà nói thế mà nghe được à? Tôi hỏi là hỏi về cái thánh chi ban hôn ấy. Có khi nào nhà vua ép gả công chúa cho cậu cả Phong hay không? Tôi

nghe nói ngày xưa có mấy cô công chúa xấu xí toàn được gả đi bằng cách này đấy.”

“Có phải hay không thì tôi chả biết, nhưng nếu đúng như ông nói thì tôi chỉ thấy khổ thay cho cô Yến thôi. Cô bé ấy với cậu cả Phong vốn là một đôi rồi, giờ lại bị chia lìa như vậy thì bảo cô ấy làm sao chịu được. Đúng thật là, rõ khổ...”

“Suyt!”

Bà cụ Còng còn chưa nói dứt lời thì đã bị ông thợ săn chặn tay trước miệng, kèm theo một tiếng “suyt” ra hiệu cho bà đừng nói nữa. Cánh thợ săn vốn quanh năm suốt tháng đi vào rừng săn bắt, thành ra người nào người nấy đều vạm vỡ khỏe mạnh, lực cánh tay cũng chẳng hề nhỏ chút nào. Bà cụ Còng bị bịt miệng đến phát đau, giằng mãi mới thoát ra được nên không khỏi bực mình mà gắt:

“Này, ông làm cái gì thế hả? Có thích bịt miệng thì về nhà mà bịt miệng vợ ông, sao lại đi bịt miệng tôi?”

Gắt xong một câu như vậy, bà mới phát hiện ra ánh mắt của bà hàng nước cũng đang ra hiệu cho bà. Đến lúc này thì bà cũng đã lờ mờ hiểu ra được có chuyện gì xảy ra. Quả vậy, ngay lối vào quán nước giờ đã có thêm một người, chính là Tiểu Yến.

“Tiểu Yến đây à, cháu mau vào quán uống chén nước đi cho mát. Cháu...”

Bà hàng nước ngập ngừng cất tiếng mời gọi, thế nhưng tiếng của bà càng lúc càng nhỏ. Nhìn bộ dáng của Tiểu Yến lúc này, bà thật chẳng biết nên nói gì cho phải, rút cục bà đành bỏ dở câu mời, lảng lảng nhìn về phía cô gái đáng thương kia bằng một ánh mắt đầy lo lắng. Nét bàng hoàng trên khuôn mặt của Tiểu Yến vẫn chưa tan biến, còn bó hoa trong tay đã bị nàng nắm chặt quá mà gãy vụn ra. Mấy bông hoa còn chưa kịp cất tia nên vẫn còn gai, những cái gai ấy giờ lại đang đâm vào tay nàng, khiến cho bàn tay Tiểu Yến chảy máu đầm đìa. Nhưng kể cả khi lòng bàn tay bị gai cào nát thì nàng cũng sẽ chẳng kêu lên một tiếng, bởi trong lòng nàng có một nỗi đau còn to lớn hơn nhiều. Mãi một lúc sau, ánh mắt nàng mới dần trở nên có thần, thế nhưng ẩn sâu trong đáy mắt lại là một vẻ hoang mang đầy yếu ớt:

“Bác... bác nói thật chứ? Anh Phong... anh Phong đã được hoàng đế ban hôn ư?”

Nhìn vẻ mặt lo lắng đến mức tội nghiệp của Tiểu Yến, cả khách lẫn chủ quán nước đều không đành lòng đáp lại câu hỏi của nàng. Rút cục, tất cả mọi người đều lặng yên, thế nhưng chính sự im lặng ấy lại trở thành câu trả lời chuẩn xác nhất. Sắc mặt Tiểu Yến bỗng dưng tái nhợt, khóe môi khẽ run rẩy như thể còn muốn nói gì đó, nhưng rút cục nàng vẫn chẳng nói thành lời.

“Thôi cháu ạ, sự cũng đã rồi, chẳng bằng cháu cứ đợi thằng Phong nó trở về rồi trực tiếp gặp mặt hỏi cho ra nhẽ. Biết đâu trong chuyện này còn có lẽ gì khác thì sao?”

Bà cụ Còng chậm rãi lên tiếng an ủi Tiểu Yến, hay nói đúng hơn, bà đang ra sức xoa dịu tâm lý tuyệt vọng của cô gái trẻ. Kinh nghiệm đúc kết sau hơn sáu chục năm sống trên đời đã cho bà biết rằng: trong những giây phút như thế này thì biện pháp tốt nhất để an ủi chính là cố gắng kéo dài thời gian, để cho cô gái trẻ kịp thời điều chỉnh lại tâm lý, tránh cho nàng làm ra những việc dại dột. Và lần này, kinh nghiệm ấy dường như là chính xác, bởi Tiểu Yến sau khi nghe được lời an ủi của bà cụ thì đã bình tĩnh hơn nhiều. Chẳng qua, nhìn vào đáy mắt nàng, ai cũng có thể cảm nhận được một nét buồn sâu thẳm và sự trống vắng vô cùng:

“Vâng, có lẽ cháu nên đợi đến lúc gặp mặt anh Phong để hỏi cho rõ ràng. Cảm ơn bà, cảm ơn mọi người, cháu xin phép về trước.”

Dứt lời, Tiểu Yến liền xoay bước rời đi, thẳng về phía giữa làng nơi có một ngôi trường học đã trở lên vắng lặng trong kì nghỉ tết.

Cùng lúc ấy, trong nhà trường thôn Nguyễn Bảo cũng đang diễn ra một cuộc tranh luận vô cùng phức tạp. Nơi phòng khách, Nguyễn Bảo đang ngồi ở vị trí chủ vị, mà ở phía đối diện với ông chính là ông ngoại của Nguyễn Phong. Trên khuôn mặt cả hai người lúc này đều hiện rõ nét lo lắng sâu sắc, bởi bọn họ đang gặp phải một vấn đề hết sức khó khăn. Rút cuộc, Nguyễn Bảo lên tiếng trước:

“Bố à, bố nghĩ sao về thánh chỉ này? Rút cục chúng ta có nên tuân theo thánh chỉ, chuẩn bị đồ lễ cho thằng Phong hỏi cưới công chúa hay không? Con thấy nếu nhà mình mà làm vậy thì quả thực là có lỗi với nhà thầy Vũ quá? Đã vậy lại còn chuốc thêm cái tiếng có mới nới cũ, ham giàu chê nghèo. Đã mang cái tiếng ấy rồi thì thử hỏi sau này bố con mình, và cả thằng Phong nữa, chúng ta còn dám gặp mặt ai trong cái thôn này nữa?”

“Ài, bố cũng biết rằng làm vậy là không tốt, thế nhưng nếu giờ chúng ta kháng chỉ thì có lẽ cả nhà ta sẽ gặp họa mất. Mà dù cho nhà vua nhân từ bỏ qua cho chúng ta, thì đường công danh của thằng Phong sau này cũng sẽ gặp nhiều trắc trở, khó mà thăng tiến được. Ôi, giá mà không có đạo thánh chỉ này thì tốt biết mấy!”

Lại một lần nữa, cuộc bàn bạc đi đến chỗ bế tắc. Thế rồi, có lẽ là đã quá mệt mỏi với vấn đề phức tạp này, ông ngoại Nguyễn Phong chợt lên tiếng:

“Thôi con ạ, sự đâu còn có đó, chúng ta cứ chờ thằng Phong về đến nhà đã, để xem tình hình thế nào rồi mới tìm ra cách giải quyết được.”

“Dạ, bây giờ bố con mình cũng chỉ biết chờ đợi thôi chứ có làm gì khác hơn được?”

Đúng lúc này, từ phía ngoài chợt vọng lại tiếng đập cửa dồn dập cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người. Không đến một phút sau, đứa nhóc giúp việc trong nhà đã hốt hải chạy vào phòng khách, vừa thở hổn hển vừa thưa vội với Nguyễn Bảo:

“Thưa ông... thưa ông, có người vừa mới đến báo rằng... cậu cả... cậu cả đã về đến đầu làng rồi ạ.”

*****

(*): Lằm - một loại củ chỉ có riêng ở đại lục Hồng Bàng. Hình dáng gần giống với củ lạc ở Trái Đất, nhưng có vị hơi chát, thích hợp làm đồ nhắm rượu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 244: Hiểu lằm.

Một chiều cuối năm.

Khi những tia sáng lửa thừa của ban ngày đã sắp tan biến, và đầu đó đã vọng lại tiếng bìm bịp kêu chiều; thì ngay tại giữa chốn rừng núi Cửu Long, trong một thôn làng nhỏ mang tên Vĩnh Thái lại đang diễn ra một sự kiện vô cùng náo nhiệt: lễ vinh quy!

Mặc dù đoàn sĩ tử vẫn còn chưa vào đến làng, và phiên chợ chiều thì còn chưa kết thúc; ấy thế nhưng, dân làng lúc này đã bỏ hết những công việc còn đang dang dở để mà đổ dồn ra đường, để mà chen chúc nhau xếp thành từng hàng dài dọc theo hai bên con đường cái, để mà vuton cổ ngược nhìn về phía xa xa, nơi mà tiếng chiêng tiếng trống đang vọng lại thành từng hồi rộn rã.

Đây đó thì thoảng vang lên một hồi tiếng con nít reo hò, này kia lại không ngừng xì xào tiếng bàn tán của các bà các chị. Và có lẽ, chủ đề chung cho tất cả những câu chuyện phiếm của dân làng trong lúc này lại chính là cái tin về hai bản thánh chỉ mới được tuyên lúc sáng, hay nói đúng hơn là về bản thánh chỉ thứ hai: bản thánh chỉ ban hôn. Thành ra, điều mà người ta chờ mong nhất lại chẳng phải là cái lễ vinh quy mấy chục năm không được một lần kia, cũng chẳng phải là thành tích của những sĩ tử còn lại hay là bất cứ điều gì khác. Vào giây phút này, điều mà người dân làng Vĩnh Thái muốn thấy nhất chính là bộ dáng của Nguyễn Phong – chàng rể mới của nhà vua.

Và, dân làng cũng chẳng phải đợi quá lâu, bởi đoàn vinh quy lúc này đã tiến vào đến cổng làng. Đi đầu là hai người lính lệ tay cầm cờ, vừa đi vừa cất tiếng rao truyền về thành tích của các sĩ tử. Ngay phía sau bọn họ là bốn con ngựa quý được thắt lên những bộ yên cương đầy uy nghi, mà người cưỡi chúng cũng là những nhân vật chính của nghi lễ vinh quy ngày hôm nay – những sĩ tử đã đỗ đạt công danh trong kỳ thi vừa rồi. Ở cái thôn làng heo lánh này, hiếm hoi lắm mới có được một lần sĩ tử vinh quy. Ấy vậy mà xem ra, dân làng Vĩnh Thái năm nay có thể nói là nở mày nở mặt, bởi ngoại trừ ba anh em Nguyễn Phong ra thì trong làng còn có hai sĩ tử nữa cũng đỗ được danh tiến sĩ. Chỉ có điều, Trần Duy lại không quay về cùng đoàn lễ vinh quy lần này, thế nên trong đoàn lễ cũng chỉ có bốn con ngựa quý ấy mà thôi.

Ở vị trí sau cùng là một đoàn binh sĩ giáp trụ chỉnh tề, người nào người nấy sắc mặt nghiêm túc cẩn thận, tay lại để sẵn trên cán đao bên hông, sẵn sàng ứng phó với mọi tình huống bất ngờ có thể xảy ra. Nhiệm vụ của đoàn binh sĩ này chính là hộ tống cho các sĩ tử về đến quê nhà, chẳng qua, trong cái thời đất nước an bình như thế này thì nhiệm vụ của bọn họ cũng đơn giản hơn nhiều.

Đoàn sĩ tử vừa đi vào làng, bà con hai bên đường đã lập tức cất tiếng hò reo chúc mừng, thì thoảng lại còn có vài đứa nhóc chạy theo hai bên đội nghi lễ, hy vọng được lấy một chút vinh quang để sau này cũng có ngày vinh quy. Nhìn vào những gương mặt thân quen đang rạng rỡ với lời chúc tiếng cười, nhìn vào bóng lưng mấy đứa nhóc đang vuton cao đôi cánh ước mơ, trong lòng những kẻ vinh quy không khỏi nảy sinh chút cảm giác khó nói thành lời. Trong lúc này, bọn họ hẳn là đang cảm thấy tự hào vì những gì mình đã đạt được, hoặc cũng có thể là họ đang cảm thấy vinh hạnh vì đã đền đáp được sự kỳ vọng của hàng xóm láng giềng. Hay có lẽ, đơn giản hơn một chút, trong lòng bọn họ giờ này đang trào dâng một thứ tình yêu nồng nàn đối với quê hương, đối với mảnh đất chôn rau cắt rốn đã gắn bó từ khi còn thơ bé.

Trong số bốn sĩ tử vinh quy, có lẽ chỉ có mình Nguyễn Phong là còn giữ được vẻ bình tĩnh cho đến lúc này. Nhưng đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi, bởi cõi lòng hẳn giờ đây đang thổn thức với muôn vàn thứ cảm xúc khó có thể diễn tả. Những tình cảm ấy có khác nào từng cơn sóng, đang không ngừng vỗ vào bờ là tâm trí của Nguyễn Phong. Và, trong những giây phút như thế thì chẳng riêng gì hắn mà bất cứ ai cũng cần có một người để sẻ chia, để ghi nhớ, để mãi lưu giữ lại những kỷ niệm đẹp sẽ đi theo suốt cuộc đời này. Nguyễn Phong biết, cha và ông nội hẳn giờ này có lẽ đã ra ngoài sân đình để chuẩn bị cho lễ vinh quy rồi, thế nên, hắn lại càng mong được nhìn thấy một bóng dáng nhỏ gầy mà nhu mì, yếu điệu đã khắc sâu trong tâm trí hắn bấy lâu. Ấy vậy mà, mặc cho hắn tìm kiếm suốt cả chặng đường lại vẫn chẳng thể nào nhìn thấy dáng hình nhưng nhớ ấy, và ngay cả lúc đi qua ngôi trường học giữa làng, hắn cũng chẳng thể tìm thấy được một ánh mắt nụ cười thân quen đã khiến tâm trí hắn bao lần xốn xang.

Đúng như người ta vẫn nói, kỳ vọng càng nhiều thì thất vọng lại càng lớn. Khi mà đoàn sĩ tử đã sắp đi hết một vòng quanh làng, thì cái nỗi niềm chờ mong trong lòng Nguyễn Phong cũng đã dần chuyển thành sự lo lắng và nhớ nhung. Nét hào hứng của một sĩ tử được vinh quy đã chẳng còn đọng lại mấy phần trên khuôn mặt hắn, trái lại, hắn chỉ lặng lẽ đưa ánh mắt nhìn về khoảng trời đêm xa xa, mơ hồ dõi theo một cánh doi đêm lẻ loi cô độc.

Làm bạn với Nguyễn Phong đã lâu, Văn Thái rất nhanh đã phát hiện ra vẻ khác thường của người anh em kết nghĩa này. Khẽ thúc ngựa tiến lại gần, hắn hạ thấp giọng mà hỏi Nguyễn Phong:

“Này đại ca, anh làm sao thế? Lúc trước chẳng phải anh chờ mong giây phút vinh quy này lắm cơ mà, giờ phải vui lên đi chứ, sao lại cứ bí xì ra thế kia?”

“Ừ!”

“Anh đang tìm Tiểu Yến à?”

“Ừ.”

“Ừ cái gì mà ừ? Ngày vui thì phải cười lên chứ, cứ lẩn thẩn bần thần thế kia thì còn nhìn thấy được ai nữa? Tồi vừa mới thấy Tiểu Yến đang đứng kia kia, anh không thấy hay sao?”

“Đâu, Tiểu Yến đang đứng đâu?”

“Đi qua rồi! Chờ tí nữa đến lúc trong làng mở tiệc ăn mừng, thế nào mà hai người chả gặp lại nhau. Huống hồ, cả một năm vừa rồi không được gặp mặt, giờ đợi thêm có vài tiếng cũng khó khăn thế à?”

Nói rồi, Văn Thái lại khẽ vỗ vai Nguyễn Phong mà nói:

“Hôm nay Trần Duy đã không tham gia vào nghi lễ vinh quy được rồi, còn có hai anh em mình thì phải vui hộ cả phần của cậu ấy nữa chứ. Thôi, anh xem mà chấn chỉnh lại tinh thần cho vui lên đi.”

“Ừ, cậu nói cũng phải. Cảm ơn!”

“Anh em với nhau mà còn nói lời đấy à? Mà thôi, cũng sắp đến đình làng rồi đấy.”

Nói đến đây, Văn Thái lại thúc ngựa tiến về phía trước một bước, vừa đi vừa chấp tay chào bà con xóm giềng. Nguyễn Phong cũng thôi không suy nghĩ vẩn vơ nữa, thoáng cái đã chỉnh lại tư thế của bản thân, lưng dựng thẳng, hai mắt nhìn về phía trước để lộ rõ sự tập trung và tự tin.

Vừa lúc ấy, đoàn sĩ tử cũng đã đi đến trước cửa đình làng. Trong sân đình, trưởng thôn Nguyễn Bảo đã sớm đứng chờ sẵn. Phía sau ông còn có gần chục vị bộ lão đã mặc lễ phục chỉnh tề, thần thái ai nấy đều kính cẩn trang nghiêm nhưng vẫn khó dấu được vẻ mừng vui. Tuy nhiên, nếu cẩn thận để ý thì sẽ phát hiện ra, trong giờ phút này mà trưởng thôn Nguyễn Bảo vẫn khẽ cau mày, như thể trong lòng ông còn đang có điều lo lắng.

Bắt đầu nghi lễ, trưởng thôn tiến lên dâng ba nén hương, sau đó ông liền đọc một bài sớ dài để trình bày về thành tích của các sĩ tử với thần linh cai quản xứ này. Chờ khi bài sớ kết thúc, các vị bộ lão mới lần lượt tiến lên dâng hương, tiếp theo là đến các sĩ tử được vinh quy, rồi cuối cùng tất cả mọi người đều chấp tay vái ba vái để hoàn tất nghi lễ.

Gần như chỉ chờ có vậy, dân làng liền lập tức hò reo ăn mừng. Cánh thợ săn nhanh tay nhanh chân thì đi mổ gà mổ lợn, mấy ông nông dân chậm hơn một chút thì bày biện bàn ghế ra sân đình, chuẩn bị mở tiệc liên hoan. Cánh các bà các chị thì lo từ việc bếp núc nấu nướng đến đun nước pha chè. Đám trẻ nhỏ thì lăng xăng chạy xung quanh, hò reo mừng vui khiến cho bầu không khí càng thêm phần náo nhiệt. Mà không chỉ có dân làng bận rộn, ngay cả mấy anh lính trong đoàn vinh quy lúc này cũng giúp một chân một tay để cho công việc được hoàn tất nhanh hơn.

Và trong cái lúc cả làng còn đang tất bật rộn ràng chuẩn bị mở tiệc, thì trưởng thôn Nguyễn Bảo lại đang ngồi đối diện với con trai mình, cận kề thăm hỏi:

“Phong này, hồi sáng bố vừa nhận được thánh chỉ ban hôn rồi.”

“Dạ, vâng!”

“Thế là con sắp thành phò mã rồi phải không?”

“Vâng!”

“Thế còn hôn ước giữa nhà với nhà thầy Ngôn thì sao?”

“Chuyện này thì, con nghĩ là để qua Tết rồi hãy nói.”

“Cái gì? Để qua Tết làm sao được? Sáng nay thánh chỉ đã tuyên nhà ta phải chuẩn bị sinh lễ rồi kia kia?”

“Ồ, chẳng nhẽ chuyện sinh lễ có gì khó khăn hả bố?”

“Không có gì khó cả! Nhà vua cũng không yêu cầu quá cao, thế nhưng mà... Nhưng mà còn cái hôn lễ với nhà thầy Ngôn nữa, con tính làm sao? Mà thôi, dù sao con cũng lớn rồi, bố cũng không can thiệp vào chuyện riêng của con nữa, con muốn chọn cưới ai thì cứ chọn!”

“Ồ kia, sao lại phải chọn hả bố?”

“Thế chứ chẳng nhẽ anh định cưới cả hai? Anh có biết làm thế là phạm tội bất kính với hoàng đế không hả?”

“Thì ra là bố lo về chuyện này! Ha ha, không sao đâu bố ạ, hoàng thượng cũng cho phép con cưới cả hai người rồi.”

“Hả, lại còn có chuyện như thế nữa cơ à? Anh nói rõ ra cho bố nghe thử xem nào?”

“À, chuyện là thế này...”

Thế rồi, Nguyễn Phong kể lại toàn bộ mọi chuyện với Nguyễn Bảo. Sau khi nghe xong, ông khẽ thờ phào một hơi rồi nói:

“Thôi, thế là may rồi. Chỉ tại cái bản thánh chỉ không nói rõ việc này, làm cho bố với ông ngoại con từ sáng đến giờ cứ lo lắng mãi.”

“Thôi bố à, giờ mọi chuyện đều rõ ràng rồi, bố cũng nên vui lên mới phải chứ.”

“Ừ, con nói đúng!”

Vừa lúc ấy, từ phía ngoài sân đình chợt có người hốt hải chạy vào tìm Nguyễn Bảo. Người này hóa ra lại chính là mẹ của Tiểu Yên. Vừa nhìn thấy Nguyễn Phong, bà liền vội nói:

“Phong à, cháu mau giúp cô đi tìm Yên với. Cô chạy đi tìm khắp cả làng rồi mà vẫn không thấy con bé đâu. Không biết con bé nó đi đâu rồi nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 245: Tìm kiếm!

Lúc này đã là quá nửa giờ thân, hay, nếu tính theo giờ đồng hồ thì có lẽ là đã qua tám giờ tối. Cứ như mọi ngày thì giờ này cả làng Vĩnh Thái đã phải yên tĩnh lắm rồi, có đi khắp đường làng ngõ xóm cũng chưa chắc đã gặp được ai, nhà nào nhà nấy khép cửa im ỉm mà đi ngủ cả. Không chỉ lúc rồi việc mới vậy, ngay cả những khi việc nhà nông vẫn còn lu bù thì đi ngoài đường làng cái tầm này cũng hiếm lắm mới bắt gặp được bóng người. Và lại, nếu có gặp thì chắc cũng chỉ gặp được mấy anh nông dân đi tát nước ngoài ruộng, mà lại còn là đi thành từng nhóm, ít thì cũng dăm ba người, nhiều thì chắc độ chục người. Kể ra thì như vậy cũng phải thôi, bởi về đêm cái làng Vĩnh Thái này yên ắng quá, lại thêm hoàn cảnh bốn bề xung quanh toàn là rừng, thành ra trong lòng ai cũng cảm thấy sợ, một cái nỗi sợ rất mơ hồ nhưng lại không cách nào xua đi được

Ấy vậy mà, ngày hôm nay làng Vĩnh Thái lại rộn đến lạ. Dù trời đêm nay không trăng không sao, nhưng cả làng vẫn cứ sáng rực bởi ánh đèn ánh đuốc. Đã vậy, người đi lại trên đường làng cũng tấp nập vô cùng, ngay cả đám trẻ con cũng lăng xăng chạy qua chạy lại khắp cả làng. Thậm chí, người trong làng còn kết thành từng đoàn mà đi ra ngoài làng, vào sâu trong rừng nữa ấy chứ.

Xét ra thì đêm nay làng Vĩnh Thái có rộn ràng như vậy cũng là hợp lý, bởi vì mấy sĩ tử đồ đạt công danh vừa mới vinh quy lúc chiều thôi. Chẳng qua, nếu nhìn đến nét mặt dân làng thì xem ra họ cũng chẳng vui vẻ gì, thậm chí còn có người lo đến cuống cả lên vậy. Mà nguyên do khiến cho họ phải lo lắng như vậy thực tế ra cũng bắt nguồn từ cái lễ vinh quy ngày hôm nay, hay nói đúng hơn là bắt nguồn từ cái bản thánh chỉ ban hôn lúc sáng ấy.

*****

“Thế nào, đã tìm được chưa?”

Trên con đường làng, một người đàn ông trung niên bắt chợt hỏi một người đàn ông trung niên khác. Hai người này vốn là hàng xóm sát vách, ngày thường cũng qua lại cũng thân thiết vô cùng, thế nên giờ nghe bạn hỏi thì người đàn ông còn lại liền trả lời:

“Chưa, đến giờ vẫn chưa thấy chút tăm hơi nào cả!”

“Thế đằng ấy tìm đến đâu rồi? Có đi sâu vào rừng chưa?”

“Chưa! Trời đêm thế này, có mấy ai dám đi sâu vào rừng chứ? Bọn tôi chỉ cố tìm được đến hết vòng ngoài rừng thôi, đến tận chân núi Thanh Long thì mới quay về. Thế còn bên ấy thì thế nào?”

“Bên này cũng chẳng thấy dấu vết gì cả! Bọn tôi tìm hết cả đoạn đường núi dẫn ra đến đường cái rồi, thậm chí còn nhờ mấy anh lính cưỡi ngựa đi dò hỏi thử xem sao, nhưng đến giờ vẫn chẳng hỏi ra được chút gì. Xem chừng thì cô Yên không đi về phía này đâu, mà tôi nghĩ, có khi là cô Yên đi sâu vào trong rừng rồi ấy chứ.”

“Nếu thế thì gay đấy! Cái tầm giờ này chắc bọn thú trong rừng cũng bắt đầu đi săn rồi, mà cô Yên lại là phận con gái chân yếu tay mềm, nhờ chẳng may gặp phải cái bọn quái ác kia thì đúng là...”

“Này, phải phải cái mồm nhà ông đi nhé. Ông nói thế mà nghe được à? Thôi, đừng có đứng đây mà nói lung tung nữa, mau đi tìm cô Yên tiếp đi.”

“Ồ này! Là ông hỏi tôi trước cơ mà! Này...”

Gọi một hồi mà thấy ông hàng xóm chẳng buồn thưa, người đàn ông nọ cũng chán chẳng buồn gọi nữa, chỉ có điều ông vẫn bực mình lắm bầm vài câu:

“Khí gió, chẳng biết là ai mau mồm mau miệng, mau đến mất cả phần người khác như thế chứ! Ngựa mồm quá hay sao mà phải đem chuyện nhà vua ban hôn cho cậu cả Phong đi nói với cô Yên chứ lại? Tự dưng làm khổ ông đây, từ tối đến giờ chưa kịp có gì bỏ vào bụng mà đã phải chạy đi chạy lại đến bỏ cả hơi tai ra. Cứ mà để ông biết được ý, thì ông...”

Còn đang nói dở câu thì người đàn ông chợt bắt gặp mấy thằng nhóc vừa chạy từ hướng bìa rừng về. Thế là, ông ta túm vội lấy một đứa mà hỏi chuyện:

“Này cu Tí, các ông các bác bên đó đã tìm được cô Yến chưa?”

“Ừ giờ ị ạ, hóa ra là bác Hành. Bác tự nhiên túm vai con làm con giật hết cả mình.”

“Đền đuốc sáng trưng cả làng thế này mà mày sợ cái gì? Thôi, mau nói tình hình bên đấy cho tao nghe đi.”

“Dạ, vâng. Bên đó các bác bắt đầu tìm sâu vào rừng rồi đấy ạ.”

“Cái gì, tìm sâu vào rừng cơ à? Mấy cái lão này cũng gan nhì! Thế có những ai đi vào rừng rồi?”

“Giờ thì mới có mấy bác thợ săn với cả anh Phong, anh Thái thôi ạ. À, còn có cả mấy ông lính chiều nay đi cùng anh Phong về nữa.”

“Ừ, thế thì còn tạm được! Thôi, đây, bác cho mấy đứa vài đồng mà ăn quà này. Mau đem tin này đi báo với mọi người đi.”

“Dạ vâng, chúng cháu xin ạ!”

Nói rồi, mấy đứa nhóc liền chạy tót vào trong làng, đem cái tình hình tìm kiếm nói cho những người khác biết. Còn ông Hành cũng chẳng nán nà lại lâu mà chạy thẳng về phía ven rừng, xem xem còn giúp được việc gì thì cũng góp một chân một tay vào với mọi người.

*****

Trong lúc ấy, tại một khoảng rừng thưa gần chân núi Phong Long lại đang có một bóng người lặng yên ngồi bên bờ suối. Người nọ là một cô gái, hay nói đúng hơn, là một cô gái đẹp. Đôi mắt cô trong veo như mặt nước hồ thu, lúc này lại đang lơ đãng nhìn vào đáy nước trong suốt, để lộ ra một chút vẻ buồn thương nhàn nhạt. Mái tóc dài suôn mượt buông thông, che phủ lên tấm lưng ơng mảnh mai gọn gàng. Đôi chân trần trắng muốt thì thoảng lại khóa xuống dòng nước mát lạnh, làm khuấy lên từng trận bọt nước mong manh. Khuôn mặt trái xoan thanh tú, chiếc mũi dọc dừa cao cao, lại thêm cả cái cằm tinh tẽ thì thoảng mới lộ ra sau chiếc khăn che mặt. Tất cả những điều ấy đã tạo nên một dung nhan đẹp mơ hồ như sương khói, nhưng lại cũng rực rỡ như ánh trăng rằm. Quả thật, bất cứ gã đàn ông nào nếu chẳng may bắt gặp được dung nhan tuyệt vời này, thì dù là kẻ phàm phu hay những tao nhân mặc khách, hay là đám lãng tử thích nay đó mai đây, hoặc kẻ như những kẻ khách làng chơi đã quen thói ghẹo má hồng, thì hẳn đều sẽ phải ngây ngẩn đến mất hồn, để rồi từ đây mãi tương tư một bóng hồng khó có ngày gặp lại.

Đúng lúc này, từ phía xa chợt vọng lại tiếng bước chân đang đến gần. Tiếng bước chân nhẹ nhàng nhưng chắc chắn, lại thoản thoắt vọng lại không ngừng khiến cho cô gái nọ cũng bị đánh động. Người đang đến gần cũng lại là một cô gái, một cô gái xinh xắn mà dịu dàng. Vẻ đẹp của cô không tuyệt sắc như người đang ngồi bên suối, nhưng như thế lại càng khiến cô trở nên chân thực hơn so với cái vẻ mờ ảo xa xăm của người nọ. Cô gái mới tới này chắc chỉ chừng đôi tám, trên khuôn mặt bầu bĩnh vẫn còn lộ rõ vẻ ngây thơ đáng yêu, hòa cùng nét nhu mì ngọt ngào như trái cây đang độ chín tới. Vóc người cô tuy mảnh mai gọn gàng, nhưng lại vẫn có nét khỏe khoắn và mạnh mẽ hiếm thấy. Mà cũng chính cái nét khỏe khoắn nhưng rất dịu dàng ấy lại càng tạo cho cô một sức cuốn hút lạ kỳ, khiến người ta gặp một lần là khó có thể quên được.

Cô gái mới đến chính là Tiểu Yến, chẳng qua, nhìn bộ dáng của cô lúc này thì dường như tâm tình cũng chẳng được tốt cho lắm. Xét ra thì có rất nhiều nguyên nhân để một người cảm thấy bức bối, nhưng đối với Tiểu Yến thì có lẽ nguyên nhân khiến cô cảm thấy khó chịu chính là cái bản thánh chỉ rất đột ngột kia. Và có lẽ, cũng vì nguyên nhân ấy mà giờ này Tiểu Yến vẫn còn đang đi “đạo” ở cái chốn rừng sâu núi thẳm này.

Cũng chẳng mất bao lâu thì hai cô gái đã gặp mặt nhau. Vừa nhìn thấy người con gái bên bờ suối, Tiểu Yến đã phải kinh ngạc đến ngẩn ra, phần vì vẻ đẹp tuyệt vời của cô, phần lại vì sự xuất hiện của cô gái ấy tại giữa chốn rừng sâu núi thẳm này. Còn cô gái nọ khi nhìn thấy Tiểu Yến thì chẳng những không tỏ ra kinh ngạc, mà thậm chí nàng còn thoảng cười. Dù rằng nụ cười ấy đã bị tấm khăn che mặt giấu đi, nhưng tiếng cười thanh thúy như tiếng suối mát thì vẫn còn quanh quẩn khắp cả khoảng rừng này.

“Chị... Chị là ai? Tại sao đã muộn thế này rồi mà chị vẫn còn ở lại trong chốn rừng sâu này?”

Tiểu Yến ngạc nhiên lên tiếng trước tiên, giọng nói dường như còn thoảng run rẩy vì một nguyên nhân nào đó. Cô gái nọ nghe thấy vậy thì đột nhiên bật cười to, sau đó liền làm bộ dửng dưng mà nói:

“Ha ha, không ngờ hôm nay đi săn lại bắt được con mồi tươi ngon thế này. Nói cho người biết, ta là hồn thú đã biết hóa hình đây. Ta khuyên người đừng nên chống cự làm gì, chỉ phí sức mà thôi. Ha ha ha.”

Nói đến mấy lời cuối cùng, tiếng cười của cô gái nọ lại đột nhiên cao vút, vô tình để lộ ra ý định đùa giỡn của mình. Tiểu Yến nghe thấy vậy thì cũng thoảng thờ phào, trong lòng cũng bớt lo lắng, chỉ có điều vẫn cẩn thận đề tâm cảnh giác:

“Chị đừng có trêu em nữa. Vùng rừng núi này cũng chẳng xa lạ gì với em, thế mà trước giờ em có nghe ai đồn thổi về chuyện hồn thú biết hóa hình người đâu?”

“Ồ, hóa ra là dân bản xứ à! Ha ha, xem ra trò đùa của chị không có tác dụng gì rồi. À, mà trời cũng đã muộn thế này rồi, sao em lại vẫn đi vào trong rừng sâu thế?”

“Em cũng đang định hỏi chị câu này đấy! Em nhìn chị lạ lắm, chắc chẳng phải dân vùng này. Tối muộn thế này, chị còn định vào rừng làm gì vậy?”

“À, bọn chị lần này vào rừng vốn là để tìm hồn thú. Mấy người đi cùng chị giờ này đều bận rộn chuẩn bị cắm trại qua đêm cả rồi. Vì chị không thích cái

cảm giác bí bách khi đi cùng họ cả một ngày nên mới ra bờ suối này cho khuây khỏa. Còn em thì sao?”

“Em, em cũng định đi dạo cho đỡ buồn mà thôi.”

Nói đến đây, nét mặt của Tiểu Yến bất chợt lại lộ ra vẻ buồn man mác. Cô gái nọ thấy vậy thì khẽ nhú mồm, sau đó liền nói:

“Chị thấy em hẳn là đang có tâm sự trong lòng, nếu không ngại chị là người lạ thì em cứ nói cho chị nghe đi. Biết đâu chị có thể giúp em tìm ra hướng giải quyết thì sao? Mà nếu như chị không giúp gì được cho em, thì ít ra cũng có thể chia sẻ được phần nào nỗi buồn này.”

Lời nói của cô gái tuy có hơi đột ngột, thế nhưng bất kể là ánh mắt, giọng nói, hay thái độ của cô đều lộ ra một vẻ chân thành và thân thiết, khiến cho Tiểu Yến tự nhiên lại muốn đem chuyện của bản thân mà kể với cô. Sau khi nghe xong chuyện của Tiểu Yến, cô gái thoáng lộ ra vẻ trầm ngâm một lúc lâu rồi mới nói:

“Chị nghĩ trong chuyện này nhất định còn nhiều điều khó hiểu, ví dụ như nguyên do của bản thánh chi kia chẳng hạn. Hoặc là người đã đến truyền thánh chi cũng có điểm đáng nghi. Mà thậm chí ngay cả vị công chúa được hứa hôn kia cũng rất có thể là giả, bởi theo như chị biết thì nhà vua hiện tại chỉ có bốn người con trai mà thôi. Và dù cho bản thánh chi ấy có là thật, thì em cũng nên quay về gặp “chàng trai của em” để nói cho rõ mọi chuyện đi. Biết đâu trong chuyện này vốn có sự hiểu nhầm thì sao? Và lại, một khi em đã thương yêu ai thì cũng nên đặt niềm tin vào người ấy chứ, sao chưa gì đã vội thất vọng thế?”

“Chị nói cũng phải, có lẽ em nên quay về gặp mặt anh ấy thử xem sao. Cảm ơn chị nhiều lắm, nhờ có chị mà giờ em cảm thấy nhẹ lòng hơn nhiều rồi. Tạm biệt chị!”

Nói rồi, Tiểu Yến liền xoay người rời đi. Chờ cho nàng đã đi khuất tầm mắt, cô gái nọ mới đột nhiên lên tiếng:

“Các người đã về rồi sao?”

“Hừ, thật không ngờ trong lúc chúng ta mất công đi thăm dò thì người lại ngồi đây tán dóc với một con bé.”

“Như ta đã nói rồi đấy, ta cảm thấy bức bối khi suốt ngày phải đi chung với các người, thế nên ta mới đến đây cho khuây khỏa.”

“Hừ, các người hãy thôi cãi nhau đi! Có mà làm cho xong chuyện này đi, chứ đợi đến lúc bề trên hỏi đến mà vẫn không có kết quả gì thì các người cứ liệu hồn.”

“Ha ha, người đừng có đem mấy lời này ra mà dọa ta. Trước khi đi chẳng phải bề trên cũng đã nói rõ rồi sao? Lần thăm dò này của chúng ta coi như là một phép thử mà thôi, cũng chưa cần phải tìm ra được kết quả cụ thể đâu!”

“Nhưng ta không thích làm việc vô ích!”

Lời này vừa dứt, một trận gió rét căm căm đột nhiên quét ngang cả khoảng rừng, khiến cho dòng suối trong kia lập tức bị đóng băng. Bất kể là tiếng tranh cãi hay tiếng đùa cợt lúc này đều đã ngưng bật. Kẻ vừa ra tay cũng chẳng nói nhiều với những kẻ còn lại, chỉ thoáng liếc mắt nhìn lướt qua cả bọn sau đó liền đi thẳng vào sâu trong rừng. Mấy bóng đen còn lại cũng lần lượt đuôi theo, chỉ có mình cô gái là còn nán ná lại nơi bờ suối mà nhìn theo phương hướng Tiểu Yến rời đi, trong miệng còn khẽ lầm bầm:

“Thật đáng tiếc, một cô bé đáng yêu đến vậy mà...”

Dứt lời, cô gái cũng nhanh chóng đuôi theo đồng bọn. Mảng rừng rậm lại một lần nữa trở về với khung cảnh yên tĩnh vốn có, chỉ có điều, trên mặt băng do dòng suối kết thành giờ đây đã xuất hiện thêm một cái xoáy nước dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 246: Tìm kiếm (2).

Đêm dần về khuya, từng mảng rừng núi trong dãy Cửu Long vốn đã tĩnh mịch giờ lại càng trở nên im ắng lạ. Thi thoảng trong rừng mới chợt vang lên một tiếng gáy của loài chim ăn khuya không ai biết tên, thế nhưng tiếng gáy ấy lại càng tô đậm thêm cái vẻ cô độc và lạnh lẽo của chốn rừng hoang núi vắng, khiến cho khung cảnh nơi đây cũng bị nhuộm một sắc u ám buồn. Thế nhưng, có mấy ai biết được rằng: ẩn sau tấm màn che thâm trầm, muôn vàn loài động vật trong vùng rừng núi này lại đang tham gia vào một bữa tiệc về đêm, một bữa tiệc chỉ gồm hai màu đen và đỏ, của kẻ đi săn và kẻ bị săn.

“Grào!”

Đâu đó, một tiếng hô gầm chợt vang lên, mượn nhờ cơn gió lạnh đêm đông mà vọng ra khắp cả một mảng rừng. Tiếng gầm trầm thấp mà dữ tợn, mang

theo một thứ khí thế hung mãnh độc hữu của vị chúa sơn lâm, khiến cho vô vàn kẻ “bê tôi” phải run lẩy bẩy vì sợ hãi.

Trong một mảng rừng thưa nằm ở vị trí giáp ranh giữa núi Thanh Long và núi Hòa Long, lúc này lại đang có một đoàn người lặng lẽ tiến sâu vào trong rừng rậm. Dẫn đầu nhóm người này là hai chàng thanh niên khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, phía sau bọn họ còn có gần hai chục người thợ săn cùng một tiểu đội binh sĩ. Vừa nghe thấy tiếng hô gầm, người thợ săn dẫn đường liền ra hiệu cho tất cả mọi người dừng lại, bản thân hấn lại tiến về phía trước một mình, cẩn thận thăm dò khoảng rừng rậm thăm thẳm trước mặt. Sau khi đã xác nhận mảnh rừng rậm này an toàn, gã thợ săn mới ra hiệu cho mọi người tiếp tục tiến bước.

“Anh em xem kìa, thằng út nhà lão Dân mới nghe tiếng hô gầm đã sợ đến nỗi đánh răng lập cập rồi này, ha ha ha ha.”

Đúng lúc này, một gã thợ săn chợt hô lên một tiếng, khiến cho tất cả đồng bạn ở xung quanh đều phải quay đầu nhìn lại một phen. Vừa nhìn thấy bộ dáng sợ sệt của tay thợ săn trẻ tuổi, mấy lão thợ săn già đời đều bật cười to, còn đám thợ săn trẻ hơn thì lại chỉ thoáng mỉm cười. Tuy rằng nụ cười của mọi người chẳng hề mang chút ý chế nhạo nào, thế nhưng trên khuôn mặt tay thợ săn trẻ tuổi lúc này vẫn lộ rõ vẻ xấu hổ, xen lẫn cùng một chút khiếp hãi vẫn còn chưa tan biến. Rút cục, hấn cũng không dám nhìn mọi người nữa mà chỉ đánh cúi gầm mặt xuống, lăm lăm bước nhanh về phía trước. Mấy gã thợ săn lớn tuổi thấy vậy thì lại càng cười to, nhưng đồng thời, họ cũng vỗ vai anh chàng mà nói:

“Ha ha, xấu hổ làm cái gì, đám thợ săn mới vào rừng có ai mà chả thế. Nhớ ngày xưa lần đầu chú nhìn thấy hổ còn sợ đến nỗi đứng chết trân cơ, may mà con hổ nó không nhìn thấy chú chứ không thì...”

“Chú Tư nói đúng đấy, làm gì có ai mới vào rừng đã lý ngay được với cái bọn thú dữ này. Nhưng mà, cứ vào rừng nhiều rồi cũng quen thôi áy mà, đến lúc ấy gặp được hổ khèo còn mừng nữa ý chứ.”

“Ừ, cũng phải. Nghe đầu mùa này dân thành thị hiếm khi đi săn, thành ra cánh thợ săn làng như bọn mình lại dễ kiếm tiền. Săn được một tấm da hổ đầy đủ rồi đem vào thành bán thì cứ phải gọi là phát.”

“Này, mấy cậu thôi tán phét đi. Bên phía đây đã tìm được dấu vết gì của cô Yến chưa?”

“Chưa thấy gì cả! Thế còn bên anh thì sao?”

“Cũng thế thôi! Mà tôi nghĩ cứ tìm vậy thì khó có kết quả lắm, bởi tầm này tuyết bắt đầu tan rồi, nếu có lưu lại dấu vết gì trên mặt đất thì chỉ chừng một hai tiếng sau là đã bị nước rửa trôi đi mất. Lại thêm khu vực này hay có thú rừng sống thành đàn qua lại, dấu vết do cô Yến để lại có khi cũng bị bọn nó xóa đi mất áy chứ.”

Lời này được nói rất to, cho nên tất cả mọi người đều nghe thấy. Nguyễn Phong sau khi nghe được thì thoáng trầm ngâm một phen rồi mới nói:

“Nếu chú đã nói vậy thì cháu nghĩ có lẽ chúng ta nên đẩy nhanh tốc độ lên, biết đâu tiến vào sâu hơn trong rừng lại bắt gặp được dấu vết Yến để lại!”

Nghe thấy đề nghị ấy, cánh thợ săn đều thoáng nhăn mày một phen, nét mặt ai cũng lộ ra vẻ khó xử. Rút cục, người thợ săn lớn tuổi nhất trong nhóm đành phải thay mặt mọi người mà lên tiếng:

“Cậu cả Phong này, nếu cậu định tiến sâu hơn nữa thì chúng tôi chắc không theo được các cậu đâu. Cánh thợ săn chúng tôi bình thường cũng chỉ dám vào sâu nhất là đến chỗ này thôi. Cậu xem, đằng kia còn có cả cột mốc do bậc cha ông thuở xưa để lại kìa. Vượt quá cột mốc này thì đám thú trong rừng toàn là loại hung hãn cả, kể cả là năm mười người như tôi hợp sức lại cũng chưa chắc đã sống nổi với chúng nó. Lại thêm, khoảng rừng phía sau cột mốc vốn chẳng có mấy người dám vào thăm dò, thành ra chúng tôi cũng chẳng biết được tình hình ở chỗ ấy nó ra sao. Thế nên, xin lỗi cậu, chúng tôi chỉ có thể đi cùng cậu đến đây thôi!”

Nguyễn Phong nghe vậy thì hơi bất ngờ, nhưng rồi hấn vẫn gật đầu với mọi người mà nói:

“Thực ra thì cháu nên xin lỗi các bác mới phải. Đêm hôm khuya khoắt thế này còn làm khổ mọi người phải theo cháu vào rừng, thật cháu cũng thấy áy náy lắm. Thôi, mọi người cứ về trước đi, để cháu với Văn Thái tiếp tục tìm kiếm là được rồi. Chỉ có điều, xin làm phiền mọi người nếu thấy Yến trở về thì hãy đốt lá bùa này lên để báo hiệu cho cháu nhé.”

Nhận lấy lá bùa của Nguyễn Phong, cánh thợ săn lại càng thêm tỏ ra áy náy. Thành ra tất cả bọn họ cứ đứng mãi ở chỗ này mà chưa chịu về, mặc cho Nguyễn Phong khuyên giải mấy lần cũng chẳng chịu rời đi. Nguyễn Phong thật chẳng biết nói gì hơn nên đành phải rời đi trước, cùng Văn Thái tiến sâu vào trong rừng.

Chờ khi hai người bọn họ đã rời đi khá xa, một vài người trong đám thợ săn mới lên tiếng:

“Này, chẳng lẽ giờ chúng ta lại bỏ về như vậy? Dù sao cũng mang tiếng trợ giúp cậu cả Phong rồi, giờ lại bỏ về giữa chừng thì cũng không tốt.”

“Thế nhưng, trong số chúng ta có ai đủ tài càn để tiến sâu hơn vào rừng đâu? Phải như anh em mình có sức, có võ thì mới dám hỗ trợ người ta. Đằng này, tôi với ông, với tất cả mọi người ở đây đều chỉ biết có vài ba ngón võ quèn, đem ra đánh mấy con thú bình thường thì còn được, chú mà gặp cái bọn quái thú trong rừng kia thì chỉ có nước làm mồi cho chúng nó. Đã vậy mà còn muốn đi theo cậu cả Phong thì có khác nào chồng thêm gánh nặng lên lưng người ta?”

“Thôi, cứ đứng đây tranh luận cũng có ích gì đâu. Chẳng bằng mọi người góp sức đốt lên một đồng lửa lớn, coi như làm hiệu chỉ đường cho người đi trong rừng. May ra cô Yến thấy được ánh lửa thì lại quay về theo hướng này áy chứ.”

“Ừ, cũng đúng đấy. Thôi, mọi người mau đi góp củi mà đốt lửa lên đi. Chúng ta đã không vào sâu hơn được thì cứ đứng đây chờ họ về vậy.”

Đám thợ săn nhanh chóng tản ra tìm củi khô, chẳng mấy chốc bọn họ đã gom đủ số để đốt lên một đồng lửa lớn. Ánh lửa sáng rực ngay lập tức hấp dẫn sự chú ý của các loài thú săn mồi, thế nhưng chẳng có mấy con dám bén mảng đến gần đám thợ săn cả. Hiếm hoi lắm mới có một con báo gan tiếp cận đoàn thợ săn, nhưng hề bọn chúng tiến vào đến phạm vi hai mươi mét xung quanh đồng lửa là lại bị một thứ mùi “lạ” dọa cho phải trốn ra thật xa.

Trong khi ấy, Nguyễn Phong và Văn Thái lại đã tiến sâu vào trong rừng. Lúc này cả hai người đều cười lên lưng phong sí hổ Phong Thiên, dùng tốc độ nhanh nhất để truy tìm dấu vết của Tiểu Yến. Thế nhưng, sức người thì có hạn mà rừng rậm lại như vô tận vô bờ, mặc cho bọn họ có cố công tìm kiếm nhưng vẫn chẳng thể phát hiện ra được chút dấu hiệu nào. Vừa lúc bọn họ vượt qua phạm vi núi Hòa Long, tiến vào đến mảnh rừng rậm giáp ranh với núi Thổ Long thì Văn Thái đột nhiên lên tiếng:

“Này đại ca, nói thật thì tôi thấy phương pháp tìm kiếm này không có hiệu quả đâu.”

“Tôi biết chứ, nhưng ngoại trừ tìm kiếm kiểu này ra thì chúng ta đâu có cách nào khác?”

“Đành rằng vẫn phải đi tìm, nhưng ít ra chúng ta cũng nên tìm có mục đích chứ. Cứ tìm loang quanh kiểu này thì có khác gì con ruồi bay loạn? Chẳng bằng thử đặt ra một phương hướng cụ thể rồi đi tìm xem sao. Để tôi hỏi anh nhé, nếu anh là Tiểu Yến thì trong hoàn cảnh nhận được cái tin ấy, anh sẽ đi đâu?”

“Câu hỏi của cậu chẳng liên quan gì đến vấn đề này cả. Tôi là tôi, Yến là Yến, mỗi người có một cách nghĩ khác nhau, làm sao so sánh như thế được!”

“Thôi được rồi, vậy để tôi thay đổi câu hỏi khác nhé. Anh có biết Tiểu Yến có nơi quen thuộc nào ở trong rừng núi Cửu Long này không?”

“Chắc là không, bởi Tiểu Yến từ trước đến giờ vẫn ở trong làng suốt, có mấy khi đi ra ngoài đâu? Cùng lắm chỉ có một lần tôi và Tiểu Yến cùng sự phụ đi vào trong rừng... À, đúng, thế mà tôi lại không nghĩ đến chuyện này! Văn Thái này, có lẽ, tôi biết Tiểu Yến đi đến đâu rồi!”

“Vậy thì anh còn đợi gì nữa, chúng ta mau đi thôi!”

“Này Phong Thiên, còn nhớ con suối nơi chúng ta gặp nhau lần đầu không? Nếu cậu vẫn còn nhớ rõ thì mau đưa tôi đến nơi ấy đi. Tiểu Yến giờ này có lẽ đã đến đó rồi.”

Phong sí hổ ngay vậy thì khề gật gù, sau đó nó liền vỗ mạnh cặp cánh trong suốt của mình, tăng tốc đến mức tối đa mà bay vút về phía ngọn Phong Long. Dọc một đường bay gần cả trăm cây số, Nguyễn Phong vẫn cẩn thận dõi mắt nhìn xuống khoảng rừng rậm mênh mông phía dưới, cố gắng tìm kiếm một bóng dáng thân quen mà hắn đã nhưng nhớ bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 247: Niềm tin.

Khuya, cả một vùng rừng núi Cửu Long vốn rộng lớn là vậy mà giờ đã hoàn toàn chìm vào sự tĩnh mịch. Thi thoảng mới có vài con gió lạnh cuốn qua những mảnh rừng thưa, vội vã mon man từng đám cành cây khẳng khiu đã rụng hết lá, hắt tung đi từng chút tuyết lạnh sau cùng còn sót lại từ mùa đông cũ xuống nền đất vô tình. Từ trên những cành cây ấy, người ta đã lơ mơ có thể nhìn thấy những chồi biếc mới nhú tràn ngập sức sống tươi non, chuẩn bị chào đón một mùa xuân đương đến gần. Nhưng có lẽ, như một phương pháp cuối cùng để lưu lại dấu ấn của bản thân, khí trời lạnh lẽo của mùa đông cũng nương theo từng cơn gió mà vươn ra khắp vùng rừng núi nơi đây, khiến nhiệt độ của đêm đông cũng dần hạ thấp, ngăn không cho những chồi non kia được nở ra. Đáng tiếc rằng, cố gắng níu kéo ấy lại chỉ có thể khiến cho những chồi non càng có thêm thời gian để ập ụ sức sống của bản thân. Để rồi khi mùa xuân vừa đến thì những đóa lộc xuân ấy cũng chợt nở bung, tô điểm cho sắc xuân càng thêm tươi, thêm mới.

Có điều, nàng xuân lúc này vẫn còn chưa tới, mà đêm nay thực sự đã trở nên lạnh lẽo hơn hẳn. Trong một khoảng rừng thưa gần ngọn Phong Long, một bóng người đang lặng lẽ bước đi đầy đơn độc giữa đêm đen. Từ dáng đi nhanh nhẹn mà nhẹ nhàng của nàng, người ta có thể đoán được cô gái này hẳn là đã từng luyện võ, thậm chí còn có thể là một tu luyện giả. Ấy thế nhưng, mặc cho thể chất của người luyện võ có mạnh mẽ hơn hẳn người thường thì lúc này cũng phải cảm thấy lạnh vì cái rét căm căm của đêm cuối đông. Hai lớp vải vốn tưởng đã là đủ, mà sao giờ đây lại trở nên mong manh đến lạ!

Phải chăng là vì cái lạnh đêm nay rất khác biệt? Nó nương theo từng cơn gió đêm mà tấp vào người nàng - dữ dội nhưng gấp gáp. Nó len lỏi qua từng lỗ chỉ nhỏ bé, thẩm thấu qua từng làn vải mỏng mà chụp lấy thân thể nàng - gian trá mà cũng thật sắc. Cái lạnh khiến cô gái trẻ phải rung mình một phen, rút cục không kim được mà hắt hơi liên mấy tiếng. Khẽ vuốt cái mũi đã hơi đỏ lên vì lạnh, cô gái trẻ không khỏi ngần ra nhìn vào con đường về nhà, cứ như thể nàng đã bắt đầu cảm thấy hối hận vì cái quyết định có phần đại dốt của mình vậy.

Thứ duy nhất có thể giúp nàng giữ ấm vào lúc chính là một con thú nhỏ đang được nàng ôm trước ngực. Con thú này có bộ dáng tròn vo rất đáng yêu, lại thêm bộ lông trắng vừa dày vừa mượt khiến cho nó trông như một quả bóng lông mềm mại mà ai nhìn thấy cũng phải yêu thích. Đã vậy, mỗi lần nó ngược nhìn thứ gì thì cặp mắt to tròn lại chợt sáng long lanh, tạo thành bộ dáng đáng yêu vô cùng. Nhìn vào ánh mắt của con thú nhỏ, cô gái trẻ không khỏi mỉm cười nựng yêu chủ ta một cái mà nói:

“Bông muốn nói gì với chị cơ? Sắp về đến nhà rồi à? Ừ, phải rồi, chị em mình sắp về nhà rồi đấy!”

Nghe cô gái nói vậy, con thú nhỏ lại chột lắc lắc đầu như muốn phủ nhận. Đồng thời, chú ta còn liên tục kêu lên mấy tiếng gấp gấp, cặp mắt to tròn cũng dè dặt nhìn khắp xung quanh, làm ra vẻ lo lắng vô cùng. Nhìn thấy biểu tình khác thường của chú, trong lòng của cô gái trẻ không biết vì sao lại chột cảm thấy bất an. Thoáng đưa mắt nhìn ra xung quanh, cô gái mới phát hiện ra rằng mảnh rừng này dường như quá yên tĩnh, yên tĩnh đến lạ thường. Đã vậy, cái cảm giác lo lắng trong lòng cô lại ngày càng trở nên rõ ràng hơn, khiến cho tâm lý của cô cũng dần căng thẳng. Cô gái đột ngột tăng nhanh tốc độ của bản thân, bước chân vốn đã nhanh nhẹn nay lại càng trở nên gấp gáp, cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất có thể để rời khỏi khoảng rừng thưa.

Từng hàng cây vùn vụt lướt qua trong tầm mắt của cô, ấy vậy mà, trong lòng cô lại chột cảm thấy những hàng cây này sao quen thuộc quá, cứ như thể cô vừa gặp chúng mới đây thôi vậy. Bỗng nhiên, cô nhớ tới một câu chuyện mà người lớn trong làng vẫn thường kể cho đám trẻ con. Câu chuyện ấy nói về một loài yêu quái thường ẩn nấp trong rừng sâu, mỗi khi bắt gặp được người đi một mình vào buổi đêm thì nó sẽ dùng phép thuật để đánh lừa họ, khiến họ cứ đi mãi trong rừng cho đến lúc chết vì kiệt sức. Nghĩ đến đây, cô gái chột dừng lại, nhanh tay lấy từ trong chiếc túi đeo bên hông ra một ngọn roi dài rồi thủ thế vững vàng. Cô biết, câu chuyện trên chắc chắn là thật; và có lẽ, đêm nay cô đã xui xẻo mà gặp phải con yêu quái kia rồi.

“Ooooooooo!”

Đúng lúc này, từ trong những mảng tối mà cô gái không thể nhìn tới chột vọng lại một tràng thanh âm khó nghe. Tiếng vọng mới đầu còn nhỏ bé không đáng kể, nhưng cường độ âm thanh chẳng mấy chốc đã tăng vọt, hóa thành một trận sóng âm dội thẳng về phía cô gái. Luồng sóng âm này dễ dàng lướt qua từng hàng cây khẳng khiu mà chẳng gặp phải chút trở ngại nào, thậm chí những vụn tuyết còn sót lại trên thân cây cũng chẳng hề bị lay động dù chỉ một chút, khiến cho người ta không khỏi tưởng rằng từng cơn sóng âm kia chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Ấy thế nhưng, hóa ra cái ý tưởng kia mới lại là không thực. Ngay lúc sóng âm đổ ập lên mình cô gái trẻ thì tinh thần của cô cũng phải hứng chịu một thứ áp lực vô cùng khủng khiếp. Thứ áp lực dồn dập như sóng biển ngày bão ấy lại còn mang theo một loại ám ảnh tối đen thăm thẳm - một loại ám ảnh có thể dễ dàng kích thích những cảm xúc tiêu cực trong lòng mỗi người, không ngừng đầu độc tâm hồn họ bởi những nỗi sợ vô danh, những thù hận không có mục đích, và còn cả những đau khổ không lời nào có thể diễn tả.

Trán cô gái thoáng rịn ra từng giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu. Hàm răng ngà lúc này cũng đã cắn chặt, hai nắm tay vò chặt ngọn roi da như thể đó là chỗ bám víu duy nhất của cô. Thế nhưng, cô đâu dễ dàng chịu thua đến thế? Ăn sau cái vẻ ngoài mảnh mai hóa ra lại là một tâm hồn kiên cường đến lạ. Ngay cả trong cái giây phút tâm thần đang bị tra tấn bởi loại sóng âm đáng sợ này, cô gái vẫn cố gắng vung ngọn roi trong tay lên, chậm chậm quét ra một đòn toàn diện.

Trong màn đêm đen kịt thiếu thốn ánh sáng này, bóng roi của cô dường như cũng đã hòa tan vào trong bóng đêm mà biến mất. Xung quanh cô gái chỉ còn lại từng “dải lụa trắng” đang chậm chậm kéo dài, mang theo hơi nước mát lạnh tỏa đi khắp cả mảnh rừng thưa ấy. Hơi nước vừa gặp khí lạnh đã bị ngưng kết thành vụn băng. Vô số vụn băng lại liên kết chặt chẽ với nhau, hóa thành một mặt gương trong suốt – một lát cắt ngang suốt vùng không gian này.

Sóng âm kinh khủng chột ngưng lại trong thoáng chốc, tinh thần của cô gái cũng nhún cơ hội này mà thả lỏng. Thế nhưng, sắc mặt của cô chẳng mấy chốc đã lại biến đổi, bởi trong màn đêm đen tĩnh mịch giờ đây lại đột nhiên vang lên tiếng gầm gừ khe khẽ, và trong những mảng tối tăm kia lại đã nhiều thêm hàng chục cặp mắt xanh đen.

“Lịch bạch...”

Hàng chục tiếng bước chân vang lên một cách nặng nề, đám quái vật chậm chậm rời khỏi bóng đêm đen, để lộ ra thân hình còn đen đúa hơn cả màn đêm của chúng. Vừa nhìn thấy chúng, cô gái không khỏi giật mình kinh ngạc, bởi lũ quái vật này dường như chưa từng xuất hiện tại rừng núi Cửu Long. Hay nói đúng hơn thì bọn chúng vốn không thuộc về nơi này!

Nước da đen đui sần sùi đầy những mụn cóc, cái mõm dài ngoằng nham nhò những răng là răng, bốn chân khẳng khiu quắt queo nhưng bước đi vẫn thoăn thoắt, cặp đuôi dài lượn lờ tựa như một trận khói đen. Tất cả những đặc điểm ấy đã phác họa nên hình ảnh về một loài quái vật mà cô chỉ từng nhìn thấy trong sách, một loài quái vật vốn chưa bao giờ nên xuất hiện ở thế giới này: sói ma!

Ngay khi cô gái thất thần, lũ sói ma đã lao bỏ về phía cô. Bọn chúng tấn công từ tất cả mọi phương hướng, bọn chúng phối hợp theo một phương pháp nhất định, bọn chúng ra đòn hiểm độc còn hơn cả lũ chó sói hung ác nhất trong khu rừng này. Bọn chúng nhất định đã từng được huấn luyện!

Chỉ một thoáng thất thần ngắn ngủi cũng đã khiến cô gái trở nên bị động trước đòn tấn công của lũ sói. Ngọn roi trong tay cô vốn là loại vũ khí chuyên để không chế ở tầm trung, thế nhưng lúc này lũ sói lại đã kịp thời áp sát, khiến cho thứ vũ khí duy nhất của cô cũng mất đi tác dụng. Dù vậy, cô gái vẫn nhanh trí sử dụng nguyên lực hệ thủy bao lấy ngọn roi, lại mượn hơi lạnh của đêm đông khiến cho ngọn roi bị đông cứng thành một cây côn – một thứ vũ khí thích hợp hơn trong hoàn cảnh này.

Sau khi sử dụng cây côn băng gạt bay lũ sói ra xa, cô gái lại nhanh chóng múa tít ngọn côn quanh người, tạo nên một vòng phòng ngự kín kẽ để ngăn chặn những đòn công kích của bầy sói. Nhưng như người xưa đã đúc kết, thủ lâu tất bại, phương án phòng thủ kín kẽ của cô vốn cũng không thích hợp trong hoàn cảnh hiện nay. Còn may, bên cạnh cô lúc này còn có một người bạn, hay nói đúng hơn là một chú thú nhỏ tròn vo như quả cầu bông. Chú ta lúc này đã leo lên vai cô gái trẻ, trừng mắt nhìn chăm chăm về phía lũ sói ma. Trong cặp mắt long lanh đáng yêu kia không biết từ bao giờ đã ánh lên từng mảng hơi nước, lại thêm cái bộ dáng đáng thương khiến cho người ta tưởng như “quả bóng lông” ấy sắp khóc đến nơi vậy.

Và quả thật, chú ta đã khóc! Từng dòng nước mắt chảy dài trên quả bóng lông, ấy thế mà bộ lông mềm mượt kia vẫn cứ bông xốp một cách lạ thường. Và, trong khi chú ta còn đang ngậm nga khóc một cách đáng thương, thì tình hình trận chiến cũng đã xuất hiện những biến hóa bất ngờ. Ngay khi hai dòng nước mắt của bóng lông vừa chạm xuống đất, thì mặt đất đã nhanh chóng hóa thành bùn lầy cản trở bước tiến của đám sói ma. Không để cho bọn chúng kịp thích ứng, hai dòng nước mắt ấy đã lại bắn mạnh về phía lũ sói ma, để rồi trong nháy mắt đã bị hơi lạnh hóa thành từng mũi lao băng lạnh lùng mà sắc

bén.

Quả thật, đám sói ma cũng bị bất ngờ bởi đòn tấn công này, vài con không kịp tránh còn bị ngọn lao băng ghim xuống nền đất tối. Nếu con nào trúng đòn chí mạng thì lập tức hóa thành từng đọt khói đen, quanh quẩn tại vùng rừng núi này trong vài giây rồi tan biến. Rất rõ ràng, đám sói ma này dù có bị tiêu diệt cũng chưa chết hẳn, những làn khói đen kia nếu còn có thể tụ tập lại thì chắc chắn bọn chúng sẽ được “hồi sinh”. Ấy thế nhưng, chẳng biết vì lý do gì mà khói đen không thể nào tụ tập lại, và đám sói ma cũng đã mất đi khả năng tái sinh của mình.

Những con sói ma còn sống lúc này đã biết điều mà lui lại. Thế nhưng, ánh mắt dữ tợn của lũ sói vẫn cứ nhìn chăm chăm vào con mồi đang bị bao vây. Trong bầy sói ma, một con có vẻ như là sói đầu đàn lúc này đột nhiên tru lên một tiếng hung tợn, gần chục con sói ma xung quanh nó cũng đồng loạt tru lên như thế, hóa tiếng tru thành từng đọt sóng âm ập về phía cô gái trẻ.

Con thú nhỏ trên vai cô gái vừa nghe thấy tiếng tru ấy thì đột nhiên run lên, không làm sao mà khóc tiếp được. Mà cô gái trẻ cũng bị tiếng sói tru làm cho đau đầu chóng mặt, không thể nào giữ vững thể phòng thủ. Những con sói ma còn lại nắm chuẩn cơ hội này, nháy mắt đã lao bỏ về phía cô gái trẻ với tốc độ cực nhanh, hàm răng nhọn hoắt cũng đã há rộng, sẵn sàng cắn xé con mồi ngay khi tiếp xúc.

Đúng lúc này, từ phía bầu trời chợt vọng lại một tiếng nổ vang. Tiếng nổ trầm mà nặng nề dội thẳng vào trong đầu lũ sói ma, khiến cho động tác của bọn chúng bỗng trở nên rối loạn. Ngay khi tiếng nổ vừa dứt, một vòng thương ảnh sắc bén đã lập tức quét ra xung quanh, đánh cho tất cả những con sói ma đám xông lên tan biến thành khói đen. Cùng lúc ấy, một vòng tay ấm áp cũng ôm chặt lấy cô gái, mà bên tai cô cũng mơ hồ nghe được một giọng nói nhẹ nhàng nhưng đủ để cô cảm thấy yên tâm.

“Yến à, anh đến rồi đây!”

Chẳng biết vì sao, ngay trong giây phút nguy hiểm này mà cô lại cười.

Đó là một nụ cười rất tươi, đủ để cho người khác biết được cô đang vui đến thế nào.

Đó là một nụ cười rất thoải mái, cứ như thể cô đã trút bỏ được gánh nặng trong lòng bấy lâu.

Và, đó còn là một nụ cười chan chứa nước mắt – những giọt nước mắt của tủi hờn ghen giận, của lo lắng nhớ mong, và cả sự mệt mỏi khi phải đợi chờ suốt một năm dài đằng đẵng.

Rút cục, cô chỉ có thể thốt lên hai tiếng thật nghẹn ngào:

“Anh Phong!”

Nghe được tiếng gọi ấy, vòng tay ấm áp kia lại càng ôm chặt lấy cô, cứ như thể nếu đôi tay ấy buông lỏng dù chỉ một chút thôi thì sẽ mất cô mãi mãi. Và, chẳng biết từ lúc nào, những hoảng sợ lo lắng trong lòng cô đã biến đi đâu mất, chỉ còn lại một niềm vui nhẹ nhàng nhưng lại cứ đọng mãi trong tâm trí cô. Tiếng gầm gừ của lũ sói ma kia cũng chẳng thể làm cô giật mình nữa, bởi lúc này đã có một bờ vai rộng rãi mà chắc chắn để cô dựa vào, mãi mãi!

“Uuuuuu.”

Bấy giờ, con sói đầu đàn lại bất chợt tru lên một tiếng thật dài mà cao vút. Tiếng tru tràn ngập một thứ sắc thái hung tợn đầy kích động khiến cho lũ sói ma còn lại đồng loạt nổi điên, cặp mắt của chúng cũng vì thế mà càng thêm đen đậm, chẳng khác nào một cái hố sâu không đáy có thể nuốt gọn linh hồn người ta. Cặp đuôi lơ lửng như khói đen của chúng giờ bỗng trở nên chân thực hẳn, hóa thành một thứ vũ khí nhọn hoắt có thể xuyên thủng cả sắt thép.

Tiếng tru vừa dứt, đám sói cũng đồng loạt xông lên tấn công kẻ vừa xuất hiện. Tốc độ của lũ sói lúc này đã nhanh hơn hẳn khi bọn chúng tấn công cô gái trẻ, chỉ thấy bốn chân của chúng vừa động thì lũ sói đã vọt đến trước mặt hai con mồi kia. Cái nồm dài ngoằng của những con sói ma đều nhắm thẳng đến vị trí cổ của mục tiêu, chỉ cần một con cắn trúng thôi thì lũ sói còn lại sẽ dón dập xâu xé kẻ xâu sỏ, khiến cho hán biến mất một cách nhanh chóng vô cùng. Đã vậy, để đảm bảo thành công, con sói đầu đàn lúc này còn hú nên một làn sóng âm thanh đồ ập vào kẻ địch vừa mới xuất hiện. Tuy rằng đòn công kích tinh thần này không thể khiến đối phương bị rối loạn, nhưng chỉ cần làm cho phản ứng của hán bị chậm một nhịp thôi cũng đã đủ để cho lũ sói còn lại hoàn thành nhiệm vụ.

Đối mặt với lũ sói hung hãn là vậy, thế mà người kia vẫn cứ trơ trơ ra chẳng chút sợ hãi. Một tay của hán lúc này đã bặn ôm lấy cô gái trẻ, thế nên hán chỉ dùng một tay mà vùng thương. Thoạt nhìn thì tốc độ múa thương của hán rất chậm, nhưng kỳ lạ thay, mũi thương chỉ đến đâu thì lũ sói ở nơi đó đều phải đứng yên, không cách nào tiến lên dù chỉ một bước nhỏ.

“Rào rào, grào!”

Mảnh rừng thưa bắt đầu nổi gió. Trong tiếng gió, người ta mơ hồ nghe được một tiếng hổ gầm đầy uy nghiêm. Tiếng gầm vang xa qua mấy mảnh rừng già, khiến cho không ít loài động vật đang yên giấc ngủ ngon cũng phải nháo nhác bật dậy, con nào con nấy đều run lên như cây sậy. Từ trên trời cao, bóng hình một con hổ dần trở nên rõ ràng trong tầm mắt của lũ sói. Toàn thân con hổ này gần như trong suốt. Giữa đêm đen, thân ảnh ấy lại càng trở nên mờ nhạt mơ hồ. Nếu không phải trên thân thể con hổ thì thoảng lại lóe lên hào quang màu xanh nhạt thì hẳn là khó có ai phát hiện ra được sự tồn tại của nó vào lúc này.

Trên lưng con hổ dường như còn có một bóng người, thế nhưng vì khoảng cách quá xa nên khó mà nhìn rõ được hình dáng của người nọ. Đúng lúc này, bóng người nọ đột nhiên lẩy dờ rồi phóng vọt lên không trung, mà con hổ thì lại mượn phản lực từ cú nhảy ấy mà đáp thẳng xuống mặt đất. Bốn chân con hổ vừa chạm đất thì những con gió trong mảnh rừng thưa này cũng đột nhiên trở nên dữ dội. Gió ào ạt cuốn qua tất cả lũ sói ma đã bị khóa cứng, hất tung bọn chúng về phía sau như một đám lá khô. Còn không chờ cho lũ sói kịp đứng vững, thì một bóng người lấp lánh hào quang màu vàng đã hạ xuống

mặt đất. Cả mảnh rừng dường như cũng phải chấn động vì cú tiếp đất này, trên nền đất nháy mắt đã xuất hiện mấy một hàng chục khe nứt sâu hoắm, nuốt trọn tất cả lũ sói ma vào trong lòng đất thăm thẳm.

*****

“Hử!”

Tại phía bên kia ngọn núi Phong Long, một bóng người quần khăn kín mít lúc này đột nhiên kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc. Mấy kẻ đồng bọn đi phía sau hắn thấy vậy thì không khỏi ngạc nhiên, thế nhưng không một tên nào dám lên tiếng hỏi han cả. Chỉ có một bóng dáng đi cuối đoàn lúc này lại ngược mắt nhìn về phía còn lại của ngọn Phong Long, cặp lông mày thoáng nhúu lại một chút nhưng rồi lại mau chóng giãn ra, lộ ra vẻ hiểu kỳ và chờ mong. Sự kiện nhỏ này cũng chẳng chiếm nhiều thời gian của bọn họ, ngay khi kẻ quần khăn tiếp tục cất bước thì những kẻ còn lại cũng chẳng có lí do gì để nán ná thêm nữa. Họ cứ thế tiến sâu vào trong dãy Cửu Long, vừa đi vừa cẩn thận dò xét từng tác đất, như thể đang muốn tìm kiếm một dấu vết nào.

*****

Lúc này đã là quá nửa đêm, ấy thế nhưng trên bầu trời núi rừng Cửu Long vẫn có một con hổ đang lặng lẽ bay về hướng ngọn núi Thanh Long. Trên lưng hổ lúc này đang chở ba người, hai nam và một nữ! Hai chàng trai đương nhiên là Nguyễn Phong và Văn Thái, mà cô gái kia thì chính là Tiểu Yến đã “bỏ đi” từ chiều hôm qua.

Tiểu Yến và Nguyễn Phong lúc này đang ngồi dựa lưng vào nhau, ghé sát đầu mà thủ thỉ tâm sự những tình cảm vẫn chất chứa trong lòng suốt năm rồi. Mới đầu, hai người chỉ nói về những cảm xúc chờ mong nhưng nhớ trong lòng, thế rồi chủ đề câu chuyện dần chuyển sang hành trình của Nguyễn Phong. Khi hắn kể đến đoạn được nhà vua ban thưởng thì nét mặt Tiểu Yến cũng trở nên buồn hơn hẳn. Nàng hỏi:

“Vậy là anh đã được nhà vua chọn làm phò mã rồi nhỉ?”

“Ừ, đúng vậy. Nhưng mà em đừng lo, anh nhất định sẽ không để em thất vọng đâu.”

“Thế thì anh sẽ không được cưới em nữa nhỉ?”

“Không đâu, anh nói thật đấy! Khi được nhà vua tuyển chọn làm phò mã, anh đã từng từ chối ngai một lần rồi, nhưng nhà vua vì quá quý mến anh nên mới cho phép anh cưới cả công chúa và em đấy.”

Nghe được lời bông đùa của Nguyễn Phong, Tiểu Yến chỉ khẽ mỉm cười, thế nhưng nụ cười ấy vẫn không sao xóa đi được cái nét buồn đang đọng trong mắt cô:

“Thế nhưng, em nghe người ta nói phò mã không được phép cưới thêm vợ, cả đời chỉ có thể ở chung với công chúa mà thôi. Có phải... có phải anh chỉ nói vậy để an ủi em hay không?”

“Anh đã nói rồi mà, tất cả những lời anh nói đều là thật đấy! Anh dám thề với cả cuộc đời này rằng anh không hề nói dối em.”

Đúng lúc này, Tiểu Yến đột nhiên đặt một ngón tay lên môi Nguyễn Phong, ngăn không cho hắn nói nữa. Thế rồi, nàng quay sang nhìn hắn thật lâu, mãi đến khi hai mắt nàng đã díp lại vì những mệt nhọc suốt một ngày qua thì nàng mới nói:

“Em tin anh, em tin anh suốt cuộc đời này!”

Lời ấy vừa dứt, Tiểu Yến cũng đã thiếp đi. Nguyễn Phong lúc này chỉ còn biết nắm lấy tay nàng thật chặt, khẽ nói:

“Cả cuộc đời này, anh cũng sẽ không để em phải thất vọng đâu!”

Phía xa xa, một đồng lửa lớn vẫn đang cháy rừng rực, tựa như một tín hiệu dẫn đường: đường về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 248: Một câu chuyện xưa (1)

“Ngày hai mươi tám tết!

Thế là chỉ còn hai ngày nữa là sẽ sang năm mới. Như mọi năm thì có lẽ giờ này ở nhà đang luộc bánh chưng rồi. Năm nay mình không về nhà, không biết đại ca đã chuyển tin cho bố mẹ chưa? Hy vọng là bố mẹ sẽ không lo lắng quá để đến nỗi ăn tết cũng mất vui.

Lại nói đến chuyện bánh chưng, ở cái làng chài ven biển này hóa ra lại hiếm lá dong cơ chứ! Cũng vì thế mà người ở đây chỉ có thể gói bánh chưng bằng một loại rong biển khô lớn, thành ra bánh chưng nơi này không có màu xanh như bánh chưng ở nhà. Nhưng có lẽ, như đại ca vẫn nói, mỗi vùng đều có đặc trưng riêng. Bánh chưng nơi đây có màu vàng nâu rất riêng biệt, lại thêm cả cái hương vị mặn mặn, chua chua độc đáo của rong biển, tuy lạ miệng nhưng cũng khá ngon đấy chứ!

Mà sắp tết rồi, không ngờ vùng biển này lại vẫn còn bão. Cứ theo kinh nghiệm của các cụ già trong làng chài nói, thì chắc ngày mai hoặc ngày kia bão sẽ về. Mà Bảo Trung đến giờ vẫn còn chưa tỉnh lại, trong nhà hẳn giờ cũng chỉ còn có mẹ và em gái. Có lẽ, mình nên ở lại đây giúp họ vượt qua đợt bão này.

Xem ra, cái kế hoạch về nhà kịp trước rằm cũng phải thay đổi rồi! Lần đầu tiên ăn tết xa nhà, nhưng lại phải đối mặt với bão biển, thì ra mình cũng chẳng may mắn lắm. Mà thôi, kệ! Cứ theo như cái cách mà đại ca từng nói thì đây quả thật là một kỷ niệm đáng để ghi nhớ suốt cuộc đời này!

Mà xét ra thì dạo này mình viết nhật ký hơi nhiều! Nhớ ngày trước thấy đại ca làm cái việc này, mình và Văn Thái còn chê hán là ủy mị như đàn bà, thế mà không ngờ cũng có lúc mình học hán làm cái loại việc ủy mị này. Nếu mà để cho hai người bọn họ biết được mình cũng viết nhật ký thì chắc là...”

Trang nhật ký chỉ mới viết đến đây thì từ phía ngoài phòng đã vọng lại tiếng gọi:

“Anh Duy ơi!”

Trần Duy vừa nghe thấy có người gọi mình liền vội vàng vàng gấp ngay lại cuốn nhật ký, sau đó còn nhanh tay lật một cuốn sách khác ra rồi làm bộ như đang đọc sách rất chăm chú. Không thấy có tiếng đáp lại, người đứng ngoài phòng lại một lần nữa lên tiếng gọi:

“Anh Duy ơi!”

“Loan đấy à, có chuyện gì thế hả em?”

Đáp lại một tiếng, Trần Duy liền đứng dậy đi ra khỏi phòng. Ngoài cửa phòng lúc này đã có một cô gái đứng đợi sẵn. Cô gái này chỉ chừng mười sáu mười bảy tuổi, vóc người nhỏ nhắn chỉ cao đến ngang vai Trần Duy, ấy thế nhưng cô lại chẳng hề có vẻ mảnh mai yếu đuối như những nàng tiểu thư con nhà quyền quý. Trái lại, cô còn tạo cho người ta một ấn tượng khỏe khoắn tràn đầy sức sống của một cô gái vùng biển: nước da ngăm ngăm màu bánh mật; mái tóc dài được búi lại gọn gàng; bộ quần áo giản dị đơn sơ; cặp mắt đen bao la cảm xúc:

“À, các cụ trong làng có chuyện muốn nói với anh đấy. Anh mau đi gặp các cụ xem sao?”

“Ừ được rồi, anh đi luôn đây.”

Vừa nhìn thấy cô gái, Trần Duy bỗng tỏ ra mất tự nhiên hơn hẳn. Cái vẻ láu lỉnh tinh ranh ngày thường cũng chẳng biết đã bị vứt đi đâu mất, lúc này hán chỉ còn biết ngây ngô mà đáp lời cô gái một cách cứng nhắc. Cô gái thấy cái bộ dáng có phần “ngốc nghếch” của Trần Duy thì không khỏi bật cười, khiến cho hán phải ngượng ngùng đỏ mặt mà bước đi thật nhanh. Thấy vậy, cô nàng còn gọi với theo, giọng điệu có mấy phần nhí nhảnh vui đùa:

“Này chàng sĩ tử hay đi lạc kia ơi, hôm nay anh đừng có đi lạc nữa nhé, nếu không thì em và mẹ sẽ không chờ com anh đâu.”

Nghe thấy mấy lời này, Trần Duy càng ngượng chín cả mặt mà cầm đầu chạy đi thật nhanh, ấy thế mà bên tai lại vẫn cứ vang vọng mãi tiếng cười hi hi ha ha của cô bé tên Loan kia. Thật tình mà nói thì hán xấu hổ như thế cũng là phải thôi. Ai đời thanh niên mười tám mười chín tuổi đầu, thế mà hôm đầu tiên đến làng chài này hán lại còn bị lạc đường. Đáng nhẽ ra như người ta đi thẳng đường là về đến nơi, thế mà chẳng biết hán đi kiểu gì lại lạc ra tận ngoài bãi biển, thậm chí còn ra cả cái cồn cát xa bờ mà đứng ngẩn ngơ một hồi lâu, để rồi đến lúc thủy triều lên thì hán chẳng biết đường nào mà lần về. Thành ra, ngày hôm ấy dân làng chài lại được một phen hồi hã đi tìm vị khách lạc đường là hán đây, mà cũng từ sau hôm ấy thì hán gặp ai trong làng chài này cũng được nghe người ta “chỉ đường” một phen, đúng là không đề đâu cho hết ngượng!

Thực tế ra thì hán cũng chỉ bị lạc đường đúng một lần đầu tiên đấy mà thôi, bởi sau ngày hôm đó thì hán đã dần quen thuộc với nơi đây rồi, dù có “đi lạc” thêm vài lần nữa thì ít ra hán vẫn biết được phương hướng để mà tìm đường về. Lại nói, nguyên do của việc “đi lạc” này cũng chẳng phải là vì trí nhớ của hán kém hay là hán bị mù phương hướng, mà là vì tâm hồn hán gần đây hơi có xu hướng “hòa cùng thiên nhiên” quá mức. Từ sau cái lần chiến đấu với ma tộc tại núi Trúc Long đến giờ, cái triệu chứng “hòa cùng thiên nhiên” ấy thi thoảng lại “phát tác”, làm cho hán đã không ít lần ngẩn ngơ mà đi lung tung rồi. Nhưng được cái là, sau mỗi lần “ngẩn ngơ” như vậy thì hán lại cũng ngộ ra thêm được một số thứ, thực lực bản thân dạo gần đây cũng được tăng lên với tốc độ khó tin. Phải chăng, tình huống của hán giờ cũng giống như người xưa đã nói: “đi một ngày đàng, học một sàng khôn”? Hoặc nói đúng hơn thì phải là: “đi lạc một ngày đàng, học được một sàng khôn”!

Vừa bước đi trên con đường làng phủ đầy cát vàng, vừa lắng nghe tiếng gió biển rì rào hòa cùng tiếng sóng vỗ bờ đều đặn như muôn thưở, Trần Duy rút cục cũng bình ổn được những cảm xúc ngổn ngang trong lòng. Tính từ lúc hán đến làng chài này đến giờ đã là bốn ngày rồi. Bốn ngày, chẳng ngắn cũng chẳng dài! Bốn ngày, không đủ để hán nhớ được tất cả mọi thứ, nhưng cũng đã đủ để cho hán khắc ghi rất nhiều điều.

Hán chưa thể nhớ hết được cảnh vật nơi đây, cũng chưa nhớ rõ khuôn mặt của từng người trong cái làng chài này. Hán còn chẳng nhớ nổi cái cách đan lưới đơn giản nhất, cũng không biết cách phân biệt những vùng nước có nhiều cá để mà đánh bắt. Thế nhưng, hán lại nhớ được, người dân nơi đây rất chất phác hiền hậu. Có phải chăng là vì, dân làng chài quanh năm gắn bó với biển nên tâm hồn họ cũng bao la như biển, chẳng bao giờ bị vướng bận bởi những toan tính mưu lợi, lọc lừa như những người sống tại thành thị xa hoa? Và hình như, cũng vì cái lẽ ấy nên dân làng nơi đây vô cùng đoàn kết, hề ai có việc gì thì tất cả những người còn lại đều sẽ giúp một tay, bất kể rằng hoàn cảnh của dân làng cũng chẳng lấy gì làm khá giả. Dường như, khi con người ta phải đối mặt với thiên nhiên lớn lao quá, thì họ mới lại càng gắn bó chặt chẽ với nhau, để mà sinh tồn, để mà phát triển, để mà sống – sống cho những hy vọng của một đời người!

Nói thực lòng thì hẳn rất thích cái cảm giác yên bình của làng chài này, bởi nó phần nào gọi cho hẳn nhớ đến quê hương xa cách. Nhưng đồng thời, hẳn cũng càng hâm mộ những con người đã sinh ra tại nơi đây, bởi cuộc sống của họ tuy có nhiều khó khăn vất vả, nhưng tình người lại càng được đề cao, con người ta sống lại càng hồn nhiên, hòa thuận với đất trời.

Vừa đi vừa suy ngẫm, chẳng biết từ lúc nào Trần Duy đã đến trước nhà trưởng làng. Cũng như những căn nhà khác trong làng, nhà của trưởng làng chỉ là một gian nhà tranh đơn sơ quay mặt về phía biển. Theo như lời người dân trong làng nói thì thời tiết vùng biển này vốn dữ dội, nhà ở đây cũng chỉ dựng tạm như vậy để che nắng che mưa mà thôi. Chứ nếu có xây nên nhà cao cửa đẹp thì cũng chẳng chịu được cái thời tiết vùng biển này, bởi chỉ qua vài mùa bão thì nhà có chắc đến mấy rồi cũng sập. Thành ra cứ xây nhà tạm như vậy, vừa đỡ tốn, vừa đỡ nguy hiểm mỗi khi bão về.

Lại nói, nhà ở làng này vốn không cần cửa, thế nên Trần Duy cũng tự nhiên bước vào trong nhà. Sau khi đã chào hỏi tất cả các vị bô lão một lượt, hẳn mới hỏi:

“Cháu nghe Loan bảo các cụ có chuyện muốn nói với cháu, không biết là chuyện gì thế ạ?”

“À, đúng là chúng tôi đang có chuyện muốn nói với cậu đây. Cậu Duy này...”

Nói đến đây, trưởng làng đột nhiên ngập ngừng trong thoáng chốc, sau đó mới lại nói tiếp:

“Tôi biết là cậu là bạn tốt của Bảo Trung, trong lúc gia đình nó gặp khó khăn thì cậu lại nhiệt tình giúp đỡ, ầu cũng là một việc may mắn cho ba mẹ con nó. Thế nhưng, có một việc này tôi vẫn phải nói thẳng với cậu. Tôi hy vọng cậu có thể rời khỏi ngôi làng này càng sớm càng tốt, không chỉ là vì dân làng mà còn là vì chính bản thân cậu nữa!”

Nghe trưởng làng nói vậy, Trần Duy không khỏi kinh ngạc đến ngật người. Mãi một lúc lâu sau, hẳn mới nói:

“Bác trưởng làng, bác nói vậy là có ý gì? Đang yên đang lành, sao tự dưng bác lại đuổi cháu đi như thế?”

“Thực ra thì cũng không phải là chúng tôi đuổi cậu đi, chẳng qua chúng tôi muốn tốt cho cậu thôi.”

“Các bác có thể nói cho cháu rõ nguyên nhân được hay không? Tại sao cháu lại phải rời khỏi cái làng này hả các bác?”

Nghe Trần Duy hỏi vậy, mấy vị bô lão trong làng chài liền thoáng đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt ai cũng lộ vẻ phân vân khó xử. Sau cùng, trưởng làng mới thay mặt mọi người mà nói:

“Thôi được rồi! Nể tình cậu với Bảo Trung là bạn tốt, lại thêm mấy ngày này cậu cũng giúp đỡ ba mẹ con họ nhiều việc, chúng tôi sẽ nói cho cậu biết nguyên do của việc này. Thế nhưng, trước khi nói rõ mọi chuyện với cậu thì tôi hy vọng cậu có thể hứa với chúng tôi rằng sẽ không đem chuyện này nói với bất cứ một ai khác. Cậu có đồng ý với điều kiện này không?”

“Dạ, được. Cháu xin hứa với các bác rằng cháu sẽ không nói chuyện này cho bất cứ một ai khác.”

“Tốt, chúng tôi tin vào lời hứa của cậu. Hy vọng rằng cậu không phụ sự tín nhiệm của chúng tôi.”

Nói rồi, ông trưởng làng lại trầm ngâm trong giây lát như đang nhớ lại chuyện xưa. Sau một hồi lâu, ông mới chậm chậm mà kể:

“Nói đến chuyện này, thì tất phải kể đến một câu chuyện xưa của cái làng này...”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 249: Một câu chuyện xưa (2).

“Chuyện xưa kể rằng, thuở loài người mới đặt chân đến vùng này thì biển nơi đây đã bị ngự trị bởi một con quái vật khổng lồ. Thân hình con quái vật này nhìn giống loài cá, từ đầu đến đuôi dài hơn trăm mét, vây của nó to như cánh bướm, miệng nó rộng đến mức có thể nuốt chửng hàng chục người cùng một lúc. Khi nó bơi thì sóng dậy ngất trời, mỗi lần nó quẫy mình đều khiến cho biển cả gầm thét. Khi nó quạt vây thì gió lốc cuốn cuộn, khi nó há miệng thì mặt biển xuất hiện xoáy nước.

Con quái vật này tính tình vốn hung ác, thường xuyên gây ra bão biển nhấn chìm thuyền bè qua lại, người trên thuyền cũng bị nó nuốt sống, quả thật là khổ lắm thay. Tổ tiên chúng ta ngày ấy rất sợ con quái vật này, thế nên các cụ gọi nó là ngư tinh, lại đều đặn cúng tế cho con quái vật để đổi lấy sự bình an.

Lại nói, ở giữa biển vốn có một dải đá nhô cao ngăn vùng duyên hải thành hai phần nam bắc. Bên dưới dải đá vốn có một cái hang sâu tiếp giáp với mặt nước, lại thông suốt từ đông sang tây, cũng chính là chỗ mà ngư tinh náu mình. Thường thường cứ có thuyền bè đi ngang qua hang thì sẽ bị ngư tinh đánh

chìm, thành ra người ta cứ phải vòng qua đường đất liền mới có thể an toàn. Nhưng vì đường trên mặt đất vốn gập ghềnh khó đi, thế nên cũng có người đã định đục đá thông đường cho thuyền bè qua lại. Hiềm một nỗi, bề mặt đá vốn lổm chổm rặng cưa, lại thêm chất đá cứng rắn vô cùng, người thường không thể nào đục đẽo được. Cuối cùng, người ta cũng chỉ còn nước bỏ qua con đường biển này mà thôi.

Thực ra cũng từng có người thỉnh được người biết phép thuật đến để thông đường, thế nhưng đa phần những người được mời đến đều bị con ngư tinh dọa chạy. Lại có đêm người tiên cũng từng hạ phàm để giúp dân phá đá mở đường, thì con ngư tinh lại hóa thành con gà trắng đậu trên mỏm đá mà gáy. Người tiên nghe được thì ngỡ rằng trời đã sáng rồi, lại lục tục kéo nhau về trời.

Con ngư tinh cứ tác oai tác quái như thế mãi, làm cho dân chài nơi đây cũng đành phải bỏ xứ đi chôn khác kiếm miếng ăn. Vùng biển này cũng suy kiệt nữa đã bị bỏ hoang, may sao sau này Long Quân nghe được tin đồn, mới quyết tâm ra tay trừ hại cho dân. . .”

Ông trưởng làng kể chuyện xưa một cách hăng say, thế nhưng người nghe thì lại chẳng được hào hứng đến thế. Sự tích ngư tinh này vốn chẳng xa lạ gì với người dân Đại Việt, thành ra, Trần Duy mới nghe đến đây thì đã lên tiếng cắt ngang lời kể của trưởng làng:

“Bác ạ, chuyện bác đang kể thì cháu cũng nghe rồi. Sau khi Long Quân đến đây thì tự mình chèo thuyền ra giữa biển, lại rút đao chém vỡ dải đá ngư tinh, mở thông đường biển cho nhân dân. Con ngư tinh bị mất chỗ ở thì tức lắm, liên tục làm phép dâng bão lên hòng nhấn chìm thuyền của Long Quân. Thế nhưng, hễ thuyền của Long Quân đi đến đâu thì nơi ấy sóng yên gió lặng, phép của con ngư tinh cũng bị ngai phá tan.

Con yêu quái thấy thế thì sợ hãi mà lặn xuống biển sâu để trốn. Long Quân lúc này lại làm bộ như định nhảy xuống biển để đuổi theo ngư tinh. Ngư tinh thấy có người dám nhảy xuống biển đuổi nó thì liền quay ngược đầu lại, định nuốt chửng Long Quân. Nào ngờ Long Quân lại ném một khối sắt đã nung đỏ vào miệng con quái vật, khiến cho nó bị bỏng họng cháy miệng.

Con quái mấu mư bị trúng phải đòn đau thì tức giận quay lại đánh nhau với Long Quân, nhưng phép thuật của nó không địch được ngài, cuối cùng bị Long Quân chém làm ba đoạn. Khúc đầu hóa thành con chó biển, định cưỡi lên sóng biển mà chạy trốn. Nào ngờ Long Quân lại dùng đá ngăn biển lại, chặn đường chém chết con chó biển, sau đem xác nó vớt lên ngọn núi cao, nay núi ấy gọi là Cầu Đầu Sơn. Khúc thân ngư tinh trôi ra đất Mạn Cầu Thủy. Khúc đuôi ngư tinh vốn to lớn nhất thì bị Long Quân lột da đem phủ lên một hòn đảo giữa biển khơi, giờ chỗ đảo ấy gọi là Bạch Long Vĩ.

Bác xem, cháu kể như thế đã đúng hay chưa ạ?”

Ông trưởng làng bị ngắt lời thì cũng không tỏ ra bức mình, chỉ lẳng lặng nghe Trần Duy kể hết câu chuyện. Thế rồi, ông mới nói:

“Thanh niên ngày nay thật là, chẳng biết kiên nhẫn tí nào cả! Câu chuyện cậu kể thì đúng đấy, nhưng mà còn chưa đủ. Sự tích mà mọi người từng được nghe, thực ra chỉ là một phần mờ đầu mà thôi.”

Lời của trưởng làng khiến Trần Duy không khỏi sùng sốt:

“Cứ như lời bác nói thì chẳng phải là tất cả sách vở có nói đến tích ngư tinh này đều bị thiếu sót hay sao?”

“Đúng, nhưng mà cũng là sai. Sách vở nói đến tích ngư tinh thường gắn liền với truyền thuyết về Long Quân, mà truyền thuyết thì chỉ kể đến chiến công của Long Quân là đã đủ rồi. Còn như những chuyện mà tôi sắp kể với cậu đây thì lại là bí mật của riêng một vùng biển này thôi. Mà đã là bí mật, thì làm sao có thể tuyên truyền rộng rãi được? Thế nên, sách vở thường cũng không đề cập đến bí mật này, mà những người biết chuyện thì đều phải hứa sẽ không nói chuyện này với bất cứ ai khác. Cậu đã hiểu rồi chứ?”

“Vâng, giờ thì cháu đã hiểu rồi. Vậy, bác có thể kể phần sau của câu chuyện cho cháu được không ạ?”

Trưởng làng nghe vậy thì thoáng gật gù, sau đó ông mới kể:

“Kỳ thực, cả ba chỗ Cầu Đầu Sơn, Mạn Cầu Thủy và đảo Bạch Long Vĩ đều là do xác con ngư tinh biến thành. Lại nói, con ngư tinh này vốn tu hành đã lâu, phép thuật tuy không bằng được Long Quân nhưng sức sống thì vô cùng bền bỉ. Ngay khi bị Long Quân chém làm ba đoạn thì con ngư tinh đã kịp dùng phép để cho linh hồn thoát khỏi thân thể. Đồng thời, nó còn dùng phép điều khiển khúc đầu hóa thành con chó biển hòng đánh lạc hướng Long Quân. Mặc dù Long Quân phát hiện ra mưu kế của con ngư tinh, nhưng vì muốn thuần hóa con ngư tinh để nó bảo vệ cho dân chúng vùng này nên ngài cũng không đuổi giết linh hồn nó. Trái lại ngài còn truyền cho con ngư tinh phương pháp tu hành để nó trừ đi ác niệm của bản thân.

Dù rằng Long Quân tha cho linh hồn con ngư tinh, nhưng vì để trừng phạt con yêu quái, ngài vẫn sử dụng phép thuật để trấn áp ba đoạn thân thể của nó. Khối sắt nóng trước dùng để lừa con ngư tinh thì giờ bị Long Quân chia làm ba phần, lại được ngài phủ phép thành vật trấn giữ ở Cầu Đầu Sơn, dòng Mạn Cầu và đảo Bạch Long Vĩ. Sau khi làm xong những việc này, Long Quân còn căn dặn con ngư tinh, chỉ khi nào nó tu luyện thành công, linh hồn đã trở nên thanh tịnh thì mới có thể khôi phục lại được thân thể.

Con ngư tinh ban đầu cũng vâng lời Long Quân mà tu luyện, lại thường trợ giúp người dân vùng này đánh đuổi lũ yêu ma định làm hại dân chúng. Người dân vì cảm kích công lao của con ngư tinh nên cũng hàng năm vẫn làm lễ cúng tế cho nó. Nhưng nào ngờ, nó tu luyện suốt ba nghìn năm mà vẫn chưa lấy lại được thân thể, lại thêm đắm yêu ma thường hay xúi giục con ngư tinh bỏ thiện làm ác, cho nên ác niệm trong lòng nó lại dần phát tác. Rút cục, con ngư tinh cũng không còn bảo vệ cho dân chúng vùng này nữa, trái lại nó còn tác oai tác quái dữ dội hơn trước kia. May mà khi ấy nó chỉ còn lại linh hồn, phép thuật cũng đã yếu hơn trước nhiều, bằng không thì người dân vùng này e rằng khó mà sống nổi.

Sau nhiều năm tác quái, con ngư tinh rút cục cũng nghĩ ra một phương pháp để đoạt lại thân thể mình, đó là mượn nhờ sự hy vọng của người dân nơi đây để đánh lừa phép thuật của Long Quân. Thế nên, cứ đến cuối năm thì con ngư tinh lại tạo ra bão biển đe dọa nhân dân nơi đây, để cho họ phải cúng tế nó, cầu khẩn nó, hy vọng nó để cho người dân được bình an trong năm tới.

Lại nói, con quái tuy có thể làm mưa làm gió, tác oai tác quái như thế nhưng thực chất trong lòng nó vẫn còn tồn tại nỗi sợ đối với những kẻ ngoại lai. Nỗi sợ này hình thành kể từ khi nó bị Long Quân đánh bại, thành ra bây giờ hễ nó cảm nhận được sự hiện diện người đến từ vùng khác thì sẽ nổi điên, dâng nước lên nhấn chìm bọn họ. Mỗi lần như thế, cả một vùng ven biển này sẽ bị sóng lớn nhấn chìm. Nhà cửa, làng mạc rồi cũng sẽ trôi theo dòng nước. Mà người dân thì lại trở thành thức ăn của con ngư tinh!”

Nghe đến đây Trần Duy rút cục cũng hiểu được nguyên do tại sao trưởng làng lại bảo hấn rời đi. Vốn hấn định ở lại đây giúp đỡ gia đình Bảo Trung vượt qua đợt bão này, nhưng xem ra giờ hấn ở lại chỉ càng làm khổ họ mà thôi. Trầm ngâm hồi lâu, rút cục Trần Duy mới nói với trưởng làng:

“Nếu quả thật mọi chuyện đúng như lời bác nói, thì cháu đành phải rời khỏi làng mình mà thôi. Nhưng mà trước khi đi cháu còn muốn nhờ các bác một việc. Bão sắp về rồi, mà Bảo Trung đến giờ vẫn còn đang hôn mê. Trong nhà cậu ấy lúc này thật đúng là không có lấy một người đàn ông làm trụ cột, chỉ e khó chống chọi qua được đợt bão này. Cháu hy vọng các bác và mọi người trong làng có thể giúp đỡ gia đình họ một phen, cháu xin cảm ơn các bác.”

Trưởng làng nghe vậy thì khẽ gật đầu với Trần Duy mà nói:

“Bảo Trung có được người bạn như cậu thật đúng là phúc của nó. Thôi, cậu cứ yên tâm mà đi đi, chúng tôi nhất định sẽ giúp cho ba mẹ con Bảo Trung vượt qua đợt bão này. Chờ ra Giêng sóng yên bể lặng, nếu cậu có rảnh thì lại ghé qua làng này chơi.”

“Vâng thưa bác. Vậy thôi, cháu xin phép được rời đi trước đây ạ.”

Nói rồi, Trần Duy chào tạm biệt các vị bô lão một lượt, sau đó mới rời khỏi nhà trưởng làng. Nhìn lên sắc trời đã sắp tối, trưởng làng không đành lòng mà gọi với theo một câu:

“Duy này, hay là cậu cứ ở lại nhà Bảo Trung đến sáng mai rồi hãy đi.”

“Dạ, cháu biết rồi.”

Đáp lại trưởng làng một tiếng, Trần Duy lại đi thẳng về hướng nhà Bảo Trung. Nghe trong gió đã mơ hồ có tiếng sấm đi đùng, chắc cũng chỉ đến trưa mai là bão đã về rồi. Cũng may lần này hấn đến đây chỉ mang theo chút hành trang gọn nhẹ, thu dọn chẳng mất bao lâu, chờ ngày mai trời vừa sáng thì hấn sẽ rời đi luôn, sớm được lúc nào hay lúc đó vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 250: Đêm trước cơn bão.

Lúc Trần Duy về đến nhà Bảo Trung thì trời cũng đã chập choạng tối. Trong nhà lúc này đã lên đèn, mặc dù thứ ánh sáng phát ra từ ngọn đèn đốt bằng mỡ cá chỉ tù mù, nhưng chẳng biết vì sao mà hấn lại chợt cảm thấy ánh đèn kia rạng rỡ quá! Là bởi vì, giữa một khoảng đất trời bao la mà thăm thẳm này, ánh đèn ấy vẫn tỏa rạng như ngọn hải đăng chỉ đường cho hấn? Hay là vì, bên ngọn đèn lúc này vẫn còn một bóng hình đang ngóng đợi hấn về?

Đột nhiên, Trần Duy nhận ra rằng mình chẳng thể trả lời được câu hỏi trong lòng, và hình như hấn cũng chẳng thể khống chế nổi bản thân mình nữa. Đôi chân dẻo dai đã đi qua hơn nửa chiều dài tổ quốc mà không biết mệt mỏi sao lúc bỗng trở nên nhẹ bẫng! Những bước chân vững chãi từng băng núi vượt sông, sao giờ đây lại hụt hẫng đến lạ! Hấn muốn đi đến bên nàng, nhưng sao bóng hình nàng lại ngày càng rời xa hấn, xa ngút ngàn.

Và rồi, hấn dừng bước!

Dù cho lòng hấn chỉ muốn được đi đến bên bóng hình kia, được dùng bờ vai rộng để che chắn cho nàng khỏi mọi bão táp cuộc đời, được gắn bó và bầu bạn bên nàng suốt những ngày này, những ngày sau, và mãi mãi; thế nhưng, lý trí lại buộc hấn phải rời khỏi nàng.

Hấn hiểu rõ, nếu như hấn cứ cố chấp ở lại ngôi làng này, thì không chỉ có nàng mà tất cả những con người hiền hậu nơi đây đều sẽ bị hấn hại chết. Và dù hấn có ích kỷ đến mấy, thì hấn cũng chẳng thể nào cho phép mình cướp đi cuộc sống của nhiều người đến vậy. Thế nên, hấn buộc phải rời đi!

Chợt, hấn giật mình.

Hấn giật mình vì chính những suy nghĩ vừa rồi của bản thân, hấn giật mình vì chính hấn cũng không hiểu nổi tại sao mình lại có những suy nghĩ ấy. Rõ ràng, hấn chỉ cần rời khỏi nơi đây một vài hôm chứ đâu phải rời xa mãi mãi. Chờ đến khi biển yên gió lặng, hấn lại quay về đây thăm nàng cũng đâu có sao. Và lại, hấn và nàng lúc này vẫn còn rất trẻ kia mà. Năm tháng trong cuộc đời mỗi người vẫn còn rộng dài, thế thì sợ gì sau này không có cơ hội để gặp lại nhau nữa. Thế thì vì sao, vì sao hấn lại lo lắng vẩn vơ đến vậy? Là vì hấn sợ rằng mùa xuân chẳng mãi đợi người, hay vì trong lòng hấn còn có một dự cảm không yên nào khác? Hấn không ngừng tìm cho mình những câu trả lời, thế nhưng đâu mới là đáp án mà hấn mong muốn? Hấn, cũng không biết nữa!

Đúng lúc này, ánh đèn dầu leo lét trong gian nhà chợt lung lay vì gió lạnh. Từ phía ngoài khơi xa, những con gió cuối cùng của một mùa đông cũ đã lặng lẽ

len vào mọi ngõ ngách trong cái làng chài nhỏ bé này, len cả vào từng gian nhà đơn sơ trống trải để mà thám lên mình người ta làn hơi lạnh thấu thịt thấu da, hòa lẫn cùng chút hơi ẩm buốt giá đến tận xương tủy. Bóng dáng trong căn nhà chợt run lên khe khẽ, đôi tay khô khoát không nhận được mà phải ôm chặt lấy người, như để giữ lại chút hơi ẩm sau cuối của những lớp áo mỏng manh mà nàng đang mặc.

Và không chỉ có nàng, mà ngay chính hân cũng lạnh. Thế nhưng, cái lạnh ấy chẳng thể khiến hân cảm thấy buốt giá. Cái lạnh ấy chỉ khiến cho hân tỉnh táo lại, để cho hân nhận ra rằng, trời đã tối rồi!

“A, anh Duy. Anh về rồi đấy à, mau vào ăn cơm đi thôi.”

Trần Duy vừa bước vào nhà thì Loan đã nhận ra. Vui vẻ chào hân một câu, cô liền đứng ngay dậy đi chuẩn bị cơm nước. Luôn tay luôn chân sắp bát đĩa và các món ăn ra bàn, cô còn không quên trêu đùa Trần Duy:

“Này anh Duy, hôm nay anh lại đi lạc đến tận đâu mà giờ này mới về thế?”

Nghe thấy lời bông đùa ấy, Trần Duy chợt cảm thấy nhẹ lòng hân. Giá hân lòng hân chẳng vướng bận bởi vô vàn câu hỏi, thì chỉ cần được nghe giọng nàng mỗi ngày cũng đã đủ để hân thấy cuộc đời này thật tươi đẹp biết bao. Đẹp những suy nghĩ vẩn vơ của mình sang một bên, hân chợt mỉm cười mà đáp lại Loan:

“Đâu có, anh rời khỏi nhà trường làng là đi về nhà mình ngay đây chứ. Chỉ có điều lúc về đến cửa nhà thì anh lại thấy Loan đang chờ cơm, làm anh tưởng nhầm là mình đi lạc đến nhà người khác rồi. Tại hồi chiều Loan cũng bảo rằng sẽ không chờ cơm anh mà.”

Bất ngờ bị “phản pháo”, Loan không khỏi sững ra hồi lâu. Suốt mấy hôm rồi, chỉ có nàng trêu đùa chàng sĩ tử “ngốc” này, chứ đã có bao giờ hân nói đùa với nàng như vậy! Mãi một lúc sau, nàng mới chợt bật cười e thẹn, nhẹ giọng đáp lời:

“Thực ra thì... Thực ra em cũng định ăn cơm từ sớm rồi, nhưng tại mẹ em hôm nay về muộn nên mới chờ anh luôn đấy chứ.”

Nào ngờ, nàng vừa dứt lời thì bác gái cũng ra đến ngoài phòng khách, nhìn thấy Trần Duy thì bà niềm nở nói:

“Duy về rồi đấy hả cháu! Ra sau nhà rửa mặt rồi chuẩn bị ăn cơm đi, nay cháu về muộn làm con bé Loan cứ ngồi chờ suốt.”

Nghe vậy, nét đỏ trên mặt Loan lại càng đậm:

“Ồ kia mẹ, mẹ nói gì vậy?”

“Thế lại còn không phải à? Vừa nãy mẹ bảo dọn cơm thì con chẳng bảo chờ cậu Duy về rồi ăn luôn một thể còn gì?”

“Mẹ!”

Gọi một tiếng như vậy rồi Loan lại chạy ngay xuống bếp dọn cơm, mà bác gái thì cứ nhìn mãi theo rồi mới nói:

“Ồ, cái con bé này hôm nay làm sao thế nhỉ?”

Thế rồi, bà lại quay sang nói với Trần Duy:

“Thôi cứ kệ nó cháu ạ, chắc là nó ngượng thôi ấy mà.”

“Dạ, cháu biết rồi. À, tình hình Bảo Trung thế nào rồi hả bác?”

“Vẫn vậy thôi cháu ạ, chẳng biết đến bao giờ nó mới tỉnh lại nữa!”

“Bác đừng lo lắng quá, cậu ấy chắc chắn sẽ tỉnh lại thôi.”

“Ừ, cảm ơn cháu! Cũng may mà có cháu, nếu không thì...”

“À, bác đừng nói thế. Cũng nhờ có Bảo Trung nên cháu mới còn sống đến bây giờ đấy ạ. Mà cháu thấy Loan dọn cơm xong rồi đấy ạ, bác cháu mình cũng đi ăn cơm đi thôi.”

Bữa cơm tối diễn ra trong bầu không khí ấm cúng của một gia đình. Cũng đã gần một năm nay rồi, Trần Duy mới lại cảm nhận được cái bầu không khí hòa thuận và êm đềm ấy. Con người thường không biết quý trọng những gì mình đang có, và họ chỉ nhận ra giá trị của chúng khi đã đánh mất. Và mặc dù Trần Duy chưa từng đánh mất thứ tình cảm quý giá này, nhưng gần một năm rồi xa gia đình cũng đủ khiến cho hân càng biết trân trọng những bữa cơm gia đình ấm cúng, trân trọng cả những con người hiền hậu và chất phác nơi đây – những con người dù mới chỉ gặp lần đầu nhưng đã cho hân cảm giác vô cùng thân thiết.

Cũng vì lẽ ấy, nên quyết định rời đi trong lòng hân lại càng trở nên vững vàng. Chờ khi bữa cơm đã kết thúc, Trần Duy mới thưa với bác gái và Loan:

“Thưa bác, có lẽ sớm mai cháu sẽ rời khỏi nhà mình ạ.”

“Hả, sao cậu đi vội thế? Mai đã là hai chín Tết rồi, cậu có đi nhanh thì e là cũng không kịp về đến nhà trước giao thừa. Hay là cậu ở lại đây cho qua Tết

rồi hãy về cũng được?”

“Đạ, lúc trước cháu cũng định ở lại ăn Tết với nhà mình, nhưng nay cháu nhận được tin từ gia đình nên đành phải về sớm hơn dự định ạ. Và lại, gần đây cũng có một điểm huấn luyện chim bằng, nếu cháu thuê một con rồi cưỡi về nhà thì cũng chỉ mất có hơn một ngày thôi bác ạ. Nếu tính cả thời gian nghỉ ngơi nữa thì chắc đến chiều ba mươi là cháu về đến nhà rồi. Thế nên, bác và Loan không cần phải lo lắng cho cháu đâu ạ.”

“Nếu đã vậy thì tôi cũng không giữ cậu thêm nữa. Thôi, cậu xem đi nghỉ ngơi sớm đi, đừng sáng mai còn kịp đi sớm.”

“Vâng thưa bác. Vậy bác cũng đi nghỉ sớm đi ạ.”

“Ừ, rồi, cậu cứ đi nghỉ trước đi.”

Nói rồi, bác gái liền đứng dậy thu dọn đồng bát đĩa trên bàn, Loan ở bên cũng phụ giúp mẹ một tay. Trong phòng khách bỗng chốc trở nên vắng lặng hẳn, chỉ còn mình Trần Duy vẫn đang lặng yên nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ngắm nhìn khung cảnh trời đêm trước khi bão về.

Đêm hôm ấy, hấn bỗng cảm thấy trần trọc đến lạ. Phần vì sự quyến luyến với cái làng chài này, phần lại vì sự lo lắng cho gia đình nhà Bảo Trung khi cơn bão đã sắp đến, lại thêm cả cái tâm tình háo hức khi sắp về nhà - dù đã vội bớt đi phần nào vì những lo toan nhưng vẫn chẳng thể nào biến mất được, thế nên hấn vẫn cứ thức mãi. Ngoài kia, tiếng gió thổi xào xạc càng lúc càng dày, và hình như, còn có cả những tiếng sấm vội vã. Bão đã về gần lắm rồi.

Cố nhắm mắt hồi lâu mà vẫn không sao ru mình ngủ được, Trần Duy lại lặng lẽ rời khỏi giường. Chợt, hấn phát hiện ra trong nhà vẫn còn người đang thức, là Loan.

“Loan, chưa ngủ hả em?”

“Đạ vâng, đêm nay em thấy hơi khó ngủ. Anh cũng không ngủ được à?”

“Ừ.”

“Có phải là vì anh sắp về nhà rồi nên cảm thấy háo hức đến không ngủ được hay không?”

“Ừ, chắc vậy. Thế em thì sao, sao đã muộn thế này rồi mà vẫn chưa đi ngủ?”

“Em... Em đang nhớ bố mà thôi!”

Nói đến đây, giọng Loan chợt trầm hẳn xuống, như thể trong lòng cô đang vương nghẹn một nỗi niềm vô cùng nặng nề. Trần Duy yên lặng hồi lâu, rồi hấn bước nhanh đến bên Loan, và ngồi xuống. Loan chẳng hề phản đối, và cũng chẳng đồng ý. Cô cứ để hấn tự nhiên ngồi bên mình, và hấn cũng cứ để cô ngồi yên như vậy. Dù cả hai người không nói một tiếng nào, nhưng dường như, khi ngồi bên nhau như vậy, họ lại cảm giác được lòng mình thoáng nhẹ nhõm hơn. Trong cái thế giới chỉ gồm tiếng gió và tiếng sấm này, hai người cứ bình lặng ngồi bên nhau, mỗi người đều tự theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình mà để mặc cho thời gian trôi qua một cách thản nhiên và lặng lẽ. Mãi sau, Trần Duy mới nhẹ giọng hỏi:

“Nếu trong lòng em có vương mắc thì kể cho anh nghe đi, có lẽ kể ra rồi, em sẽ thấy nhẹ lòng hơn đấy.”

“Có lẽ anh nói đúng. Thật ra thì năm nào cũng vậy, cứ đêm trước ngày bão về là em lại cảm thấy khó ngủ. Em vẫn còn nhớ, cái hồi mà em còn rất bé, cũng vào một ngày bão sắp về như thế này, bố em đã ra khơi một mình và dặn mẹ con em chờ đợi. Em không rõ, khi ấy bố em nghĩ gì mà lại ra khơi vào một ngày như thế. Phải chăng vì lúc ấy em còn quá nhỏ nên chẳng thể hiểu rõ mọi chuyện? Thế nên em chỉ biết chờ mà thôi. Và, sự chờ đợi ấy kéo dài mãi đến bây giờ đây!”

Tận sau này em mới biết, vào ngày hôm ấy, ngoài khơi xa chợt nổi sóng dữ, hình như là do bão về sớm hơn bình thường. Còn bố em, bố em lại chẳng bao giờ về nữa. Có lẽ thuyền của bố em đã gặp phải sóng dữ và bị nhấn chìm, cũng có lẽ là ông bị lạc giữa đại dương mênh mông kia. Bây giờ ông thế nào rồi, em cũng không biết nữa! Em chỉ biết hy vọng rằng, bố em rồi sẽ bình yên trở về với gia đình. Và cũng vì thế nên cứ mỗi đêm trước ngày bão về, em lại muốn thức để chờ đợi, chờ đợi bố em trở về. Anh Duy này, có phải em rất ngốc hay không khi cứ chờ đợi như vậy mãi, chờ trong vô vọng?”

“Không đâu em ạ. Có đôi khi, cuộc sống chính là như vậy đấy. Chúng ta cứ mãi chờ đợi một điều mình không biết chắc, và có lẽ điều ấy sẽ chẳng bao giờ xảy ra thật. Nhưng sự chờ đợi ấy không hoàn toàn là vô ích, bởi có chờ đợi, có hy vọng, thì chúng ta mới có động lực để bước tiếp, để sống tốt hơn, để sẵn sàng cho một ngày những gì mà ta chờ đợi sẽ trở thành sự thực.”

“Thật thế hả anh? Nhưng tại sao em lại không cảm nhận được nhỉ? Trước kia em chờ bố trở về, và giờ em lại chờ cả đến khi anh Trung tỉnh lại. Hình như em đã chờ nhiều lắm rồi, và có lẽ em sẽ còn phải chờ nhiều hơn nữa. Nhưng biết sao được, có nhiều chuyện vốn chẳng do mình. Em, chỉ biết chờ mà thôi!”

Nói đến đây, nét mặt Loan bỗng trở nên hoang mang lạc lõng vô cùng. Ai có thể ngờ được, một cô gái vốn vẫn luôn mạnh mẽ lại cũng có lúc yếu mềm đến thế. Nhìn vào dáng hình Loan chất chứa đầy nỗi cô đơn, Trần Duy không kìm được mà cảm thấy thương xót thay cho cô. Hấn muốn cho cô mượn bờ vai để dựa vào, thế nhưng những suy nghĩ vẩn vơ lúc chiều lại đột nhiên trỗi dậy trong lòng hấn. Hấn thoáng bối rối, thoáng đắn đo, thoáng lạc lõng giữa vô vàn suy nghĩ. Và rồi, hấn chợt dứt khoát hẳn! Nhẹ nắm lấy tay Loan, Trần Duy khẽ nói:

“Loan này, nếu em tin anh thì hãy chấp nhận chờ đợi thêm một lần nữa được không? Chờ lần này anh xử lý xong mọi chuyện ở quê nhà rồi, anh sẽ quay lại nơi đây để cùng em chờ đợi. Dù sao thì, hai người cùng chờ đợi sẽ bớt mệt mỏi hơn một người mà em.”

Nói xong những điều này, khuôn mặt Trần Duy bỗng đỏ rực vì ngại ngùng. May thay, đêm nay không trăng cũng không sao, thế nên chẳng ai nhận ra được rằng hán đang đỏ mặt. Có lẽ, Loan sẽ nhận ra được điều ấy chăng? Nhưng đó chỉ là có lẽ mà thôi, bởi lúc này, chính cô cũng đang bối rối bởi những lời mà Trần Duy vừa nói.

“Anh...”

Cô chỉ có thể thốt lên một tiếng như vậy, sau đó cả hai người lại chìm vào im lặng. Bầu không khí ngưng đọng này có lẽ sẽ kéo dài đến hết đêm nay. Nhưng không, một tiếng sấm bất chợt nổ vang đã kéo cả hai ra khỏi thế giới riêng của mình. Sau tiếng sấm ấy, gió cũng trở nên dữ dội hơn hẳn. Từng cơn gió điên cuồng quét qua cái làng chài bé nhỏ, hất tung lên từng đám cát bụi mịn mờ che kín tầm mắt người ta. Ngoài khơi xa, mây đen đã che kín tầng không bao la. Trong tầng mây nặng nề ấy, từng tràng tiếng sấm thi nhau nổ rền, như để báo hiệu cho cả đất trời này biết rằng: bão đã về!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 250: Bão về.

Bão biển!

Hai từ ấy tưởng như đã quá quen thuộc với bất cứ một người dân làng chài nào, thế nhưng mỗi lần nhắc đến nó, người ta vẫn không kìm được mà phải rùng mình sợ hãi. Chẳng nói đâu xa, chỉ tính riêng trong những làng chài dọc theo một dải duyên hải Định Yên này, bình quân mỗi năm cũng phải có đến hàng chục con thuyền bị bão biển nhảm chìm, hàng trăm người thiệt mạng trong những làn sóng dữ, hàng ngàn người phải chịu nỗi đau mất đi người thân... Và đây mới chỉ là con số ước tính trong những năm thời tiết khá yên ổn mà thôi. Còn như năm nào nhiều bão, hay những năm gặp phải bão lớn thì hậu quả mà người dân nơi đây phải chịu còn nặng nề hơn nữa. Thành ra, cho đến bây giờ, trong những câu truyện mà người già vẫn kể, và trong cả nhận thức chung của biết bao người dân làng chài, bão biển đã trở thành một nỗi ám ảnh sâu sắc nhất.

Và có lẽ, cũng bởi nỗi ám ảnh ấy đã ăn sâu vào tiềm thức của những người dân làng chài, thế nên trong cái đêm trước cơn bão này, họ không ngủ. Ngay khi những cơn gió dữ đặt bước lên mảnh đất này, thì gần như tất cả những người dân trong làng cũng rời khỏi giường của mình, chuẩn bị sẵn sàng cho công tác đón bão về.

Tiếng keng báo bão chẳng mấy chốc đã vang vọng khắp cả cái làng chài bé nhỏ. Ánh đèn ánh đuốc cũng nhanh chóng được thắp sáng trưng, soi rọi khắp từ đầu đến cuối làng, soi cả ra phía bờ cát đang dần bị nước biển xâm chiếm, đồng thời cũng soi rõ những gương mặt đầy lo âu của người dân nơi đây mỗi khi họ nhìn về phía cơn bão ngoài khơi xa.

Bão năm nay đổ bộ đột ngột quá, và cũng dữ quá!

Mặc dù người dân trong làng đã sớm chuẩn bị cẩn thận để chống bão, nhưng sức người vốn có hạn, mà sức mạnh của thiên nhiên thì vô cùng, liệu mấy ai dám chắc chắn rằng họ có thể vượt qua được cơn bão một cách bình yên? Thế nên, sau khi đã chuẩn bị hết mọi thứ có thể, dân trong làng lại lặng lẽ thấp hương cúng bái tổ tiên, cúng bái cả “ông ngư” cai quản vùng biển xứ này phù hộ cho họ qua được cái nạn bão năm nay.

Chẳng biết rằng lời cầu khẩn của dân làng có đến được với tổ tiên, với “ông ngư” của cái vùng biển này hay không, nhưng ngoài kia, tiếng sấm vẫn liên tục nổ vang từng hồi, khiến cho tâm tình của những người dân làng chài cũng rộn lên đầy lo lắng. Và nếu như vào lúc này mà có ai đó ngược nhìn lên bầu trời, thì họ sẽ dễ dàng phát hiện ra tầng mây đen ngoài khơi xa đã sà xuống rất sát với mặt biển, sát đến nỗi người ta lầm tưởng rằng mỗi cơn sóng biển đều được hình thành bởi cả nước và mây đen vậy.

Thế rồi, trời đổ mưa!

Từng hạt mưa rơi xuống mặt biển nghe tí tách, từng hạt mưa rơi xuống mái nhà nghe lộp độp. Trong đất trời lúc này chỉ còn lại một thứ âm thanh là tiếng mưa, rộn ràng mà đồng điệu. Nhưng, chớ nên để giai điệu vui tai ấy đánh lừa, bởi ẩn giấu sau những âm thanh hòa hợp và cuốn hút ấy lại là một thứ sức mạnh tàn phá vô cùng đáng sợ. Thứ sức mạnh ấy có thể dễ dàng vùi dập những thứ cây bụi lùm xùm mọc hoang quanh làng, cũng có thể hất tung cả những tảng đá nặng hàng chục cân đã chôn mình sâu trong lớp cát. Và dù rằng những căn nhà trong làng đã được chủ nhân của chúng cột kèo chắc chắn, thế mà giờ cũng thoáng lung lay khi phải đối mặt với từng đợt gió táp mưa sa. Cũng may, dân làng đã có kinh nghiệm chống bão nhiều năm, thế nên ngay khi trận mưa bắt đầu thì họ đã kịp áp dụng những biện pháp che chắn, ngăn không cho mưa gió xô đổ tường nhà.

Và trong khi dân làng còn đang bận rộn chống mưa chống gió, thì tầng mây đen cuộn cuộn trên bầu trời cũng đã bắt đầu những bước biến chuyển của riêng mình. Tại vị trí chính giữa tầng mây, chẳng biết từ khi nào đã hình thành một điểm xoáy – mắt bão. Lấy mắt bão làm tâm, từng cuộn mây dày nặng không ngừng xoay tròn, tạo thành một vòng xoáy hình tháp nổi lên từ mặt biển lên đến tận trời. Ngay tại vị trí tiếp giáp giữa mặt biển và vòng xoáy, nước biển đã bắt đầu sôi lên sùng sục, không ít bọt nước còn bốc cả lên không trung, tạo thành một cột nước xoáy trong suốt ngay trên mặt biển.

Sau khi mắt bão hình thành thì gió mưa lại càng thêm dữ dội, từng hàng phi lao trồng quanh làng cũng bị gió quật ngã quật nghiêng, thậm chí có những cây còn bị gió đánh bật cả gốc lên rồi hất văng về phía biển. Giá như những thân cây ấy chìm hẳn xuống biển luôn lại hay, bởi ít ra chúng sẽ không thể gây ra thiệt hại đáng kể cho làng chài. Nhưng đáng tiếc rằng, trong cơn giông bão thế này thì gió lại quẩn. Từng cơn gió điên cuồng tấp từ đầu đến cuối

làng, rồi chúng lại rẽ ngang, lại xoáy tròn, lại bốc lên cao rồi chìm cả xuống nền cát ẩm ướt. Những thân cây, bụi cây đã bị gió đánh bật gốc thì giờ lại bị chúng kéo lê đi khắp nơi, vể lên mặt cát từng đường nét ngoằn ngoèo rồi rầm - rối như chính cái nổi lòng của dân làng trong lúc này.

*****

Nhà Bảo Trung nằm ở phía cuối làng, lại xây trên một bãi đất thừa nên phải hứng chịu mưa gió rất dữ dội. Căn nhà tranh vốn đã chẳng lấy gì làm khang trang, giờ lại bị gió bão thổi tốc mất một góc mái nên càng thêm khốn khó. Đã vậy, cột kèo trong nhà cũng chưa được giằng cẩn thận để chống bão, thế nên cứ mỗi khi có gió mạnh thổi qua là cả ngôi nhà lại rung lên từng chập như người mắc bệnh sốt rét kinh niên.

Căn nhà vốn có bốn gian thì lúc này đã có ba gian bị nước mưa thấm ướt, phần vì mái nhà đã dột, phần lại vì vách tường dựng bằng phen nứa thật mỏng manh trước mưa dữ gió rền. Còn may, Trần Duy đã kịp thời dựng lên từng hàng trúc xanh bên ngoài căn nhà, cản bớt đi phần nào sức gió và sức mưa. Thế nhưng, con bão kia cũng chỉ mới đồ bộ mà thôi. Cứ theo xu thế này thì chẳng mấy mà căn nhà sẽ bị bão kéo sập!

Ấy thế nhưng, dù biết rằng căn nhà đã sắp đổ mà người trong nhà vẫn chẳng hề lo lắng chút nào, trái lại, bác gái và Loan lúc này còn bình tĩnh thu dọn tươm tăt đồ đạc trong nhà. Được một lúc, Loan chợt quay sang bảo với Trần Duy:

“Anh Duy này, anh ngừng tay nghỉ ngơi một lúc đi. Em với mẹ thu dọn đồ đạc xong rồi, chờ lúc nào gió dịu đi thì mình sang nhà hàng xóm trú nhờ anh ạ.”

“Ừ, anh biết rồi.”

Đáp lời Loan một cách bình tĩnh, Trần Duy lại sử dụng nguyên lực biến ra thêm một dãy tre xanh chắn gió chắn mưa. Xung quanh căn nhà lúc này đã mọc dày một mảng tre xanh, nhưng dường như Trần Duy vẫn còn có ý định biến ra nhiều hơn nữa. Loan thấy vậy thì không khỏi buồn cười mà bảo:

“Anh Duy ạ, anh biến ra nhiều tre như vậy thì chút nữa làm sao mình rời đi được?”

Nói xong, Loan còn khẽ bật cười thành tiếng, khiến cho Trần Duy cũng thoáng trở nên bối rối một phen. Sau rớt thì hắn chợt đưa tay gãi gãi đầu rồi cười xòa, bảo:

“Ừ, em nói cũng phải. Tại anh lo nếu bão mà dữ quá thì căn nhà này không trụ được đến lúc gió dịu đi mất.”

“Góm, xem anh kia! Rõ là còn lo lắng hơn cả em với mẹ ấy chứ.”

Khẽ nguyệt Trần Duy một cái, Loan lại bật cười hi hi mà bảo:

“Chắc đây là lần đầu tiên anh Duy chống bão phải không? Xem bộ dạng anh cứ lo lắng thế kia thì chắc là không sai vào đâu được rồi. Thôi, anh cứ yên tâm ngồi nghỉ đi, căn nhà này nhìn thì ọp ẹp vậy chứ chịu bão tốt lắm đấy.”

Nói rồi, Loan lại ghé mắt qua khe cửa sổ mà nhìn ra bên ngoài. Mặc dù những hàng tre ken dày quanh nhà đã phần nào ngăn cản tầm nhìn của cô, nhưng bằng kinh nghiệm chống bão suốt mười mấy năm qua, Loan vẫn nhận ra được cơn bão đã có xu thế chững lại. Kéo tấm phen che kín khung cửa sổ lại, cô mới nói với Trần Duy:

“Anh ạ, bão bắt đầu chững lại rồi đấy, chắc cũng chỉ chốc lát nữa là gió sẽ dịu đi thôi. Anh xem, mấy hàng tre ngoài kia...”

“Ừ, anh biết rồi. Mấy hàng tre quanh nhà thì cứ để anh lo!”

Khẽ gạt đầu với Loan, Trần Duy lại vung tay về phía những hàng tre xanh bên ngoài căn nhà. Chỉ thấy đám tre trúc mọc kín quanh nhà đột nhiên lóe sáng, sau đó liền hóa thành vô số điểm sáng màu xanh nhạt, nháy mắt đã bị gió thổi tan.

Ngay lúc này, cường độ gió bên ngoài chợt giảm hẳn, và cơn mưa thì cũng thưa dần, tưởng như đã sắp tạnh đến nơi. Loan thấy vậy thì vội vàng hô:

“Gió dịu rồi! Mẹ ơi, anh Duy ơi, mình mau đi thôi.”

Nói rồi, cô liền xách một túi vật dụng cần thiết và chạy đi trước. Bác gái thu dọn nốt những món đồ đã chuẩn bị rồi cũng bước vội ra ngoài nhà. Mà Trần Duy lúc này lại nhận “nhiệm vụ” công Bảo Trung đi theo hai mẹ con họ. Cả ba người còn chưa đi được bao xa thì đã thấy có người trong làng chạy về phía họ. Đến gần thì họ mới nhận ra, người kia chính là ông trưởng làng.

“Ồ, cô Bích, cô định đi đâu đây?”

“Tôi cứ tưởng là ai, ra là bác trưởng làng đấy à. Năm nay tôi không kịp chuẩn bị chống bão, mà căn nhà thì cũng sắp đến lúc sập rồi, thế nên tôi định cứ để cho nó sập luôn. Giờ tranh thủ lúc mưa gió tạm ngưng, tôi định dẫn cái Loan với cậu Duy đây sang nhà hàng xóm trú bão nhờ. O thế giờ bác đi đâu đây?”

“À, tôi cũng định sang tìm cậu Duy để nhờ chút việc. Mà giờ gặp cô ở đây thì cũng tiện quá. Hay là cô sang nhà tôi trú bão qua bận này đi, tiện đường tôi vừa đi vừa nói chuyện với cậu Duy luôn.”

“Thế thì mẹ con tôi nhờ bác một hôm vậy.”

Nói rồi, bác gái và Loan lại bước lên trước một đoạn, nhường ra chỗ trống cho ông trưởng làng nói chuyện với Trần Duy. Chờ khi khoảng cách đã đủ

xa, ông trưởng làng mới nói:

“Cậu Duy này, chuyện tôi nói với cậu lúc chiều chắc cậu đã hiểu rõ rồi nhỉ. Giá kẻo như ngày mai bão mới về thì cũng thôi, nhưng năm nay bão về vội quá, nên tôi đành phải dày mặt sang đây giục cậu rời đi vậy. Cũng may, lâu nay không có ai đến làng này vào dịp bão, thế nên con ngư tinh cũng lo là ít nhiều, giờ cậu mà đi thì có lẽ còn kịp đấy.”

“Nếu bác đã nói vậy thì chờ cháu công Bảo Trung sang nhà bác rồi cháu sẽ đi ngay ạ.”

“Ừ, hy vọng là kịp.”

Ông trưởng làng vừa nói dứt lời thì trên bầu trời chợt vang lên một tràng tiếng sấm rền vang. Sau khi sấm dứt, tầng mây đen phía ngoài khơi xa chợt cuộn trào như sóng dữ. Tại vị trí trung tâm tầng mây, mặt bão đột nhiên tách ra làm đôi, hóa thành hai vòng xoáy sâu thẳm thẳm. Nhìn thấy cảnh ấy, sắc mặt ông trưởng làng chợt tái hẳn đi, run giọng thì thào:

“Con ngư tinh... Con ngư tinh phát hiện ra rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 251: Bão về.

Bão biển!

Hai từ ấy tưởng như đã quá quen thuộc với bất cứ một người dân làng chài nào, thế nhưng mỗi lần nhắc đến nó, người ta vẫn không kìm được mà phải rùng mình sợ hãi. Chẳng nói đâu xa, chỉ tính riêng trong những làng chài dọc theo một dải duyên hải Định Yên này, bình quân mỗi năm cũng phải có đến hàng chục con thuyền bị bão biển nhấn chìm, hàng trăm người thiệt mạng trong những làn sóng dữ, hàng ngàn người phải chịu nỗi đau mất đi người thân... Và đây mới chỉ là con số ước tính trong những năm thời tiết khá yên ổn mà thôi. Còn như năm nào nhiều bão, hay những năm gặp phải bão lớn thì hậu quả mà người dân nơi đây phải chịu còn nặng nề hơn nữa. Thành ra, cho đến bây giờ, trong những câu chuyện mà người già vẫn kể, và trong cả nhận thức chung của biết bao người dân làng chài, bão biển đã trở thành một nỗi ám ảnh sâu sắc nhất.

Và có lẽ, cũng bởi nỗi ám ảnh ấy đã ăn sâu vào tiềm thức của những người dân làng chài, thế nên trong cái đêm trước cơn bão này, họ không ngủ. Ngay khi những cơn gió dữ đặt bước lên mảnh đất này, thì gần như tất cả những người dân trong làng cũng rời khỏi giường của mình, chuẩn bị sẵn sàng cho công tác đón bão về.

Tiếng kèng báo bão chẳng mấy chốc đã vang vọng khắp cả cái làng chài bé nhỏ. Ánh đèn ánh đuốc cũng nhanh chóng được thắp sáng trưng, soi rọi khắp từ đầu đến cuối làng, soi cả ra phía bờ cát đang dần bị nước biển xâm chiếm, đồng thời cũng soi rõ những gương mặt đầy lo âu của người dân nơi đây mỗi khi họ nhìn về phía cơn bão ngoài khơi xa.

Bão năm nay đồ bộ đột ngột quá, và cũng dữ quá!

Mặc dù người dân trong làng đã sớm chuẩn bị cẩn thận để chống bão, nhưng sức người vốn có hạn, mà sức mạnh của thiên nhiên thì vô cùng, liệu mấy ai dám chắc chắn rằng họ có thể vượt qua được cơn bão một cách bình yên? Thế nên, sau khi đã chuẩn bị hết mọi thứ có thể, dân trong làng lại lặng lẽ thấp hương cúng bái tổ tiên, cúng bái cả “ông ngư” cai quản vùng biển xứ này phù hộ cho họ qua được cái nạn bão năm nay.

Chẳng biết rằng lời cầu khẩn của dân làng có đến được với tổ tiên, với “ông ngư” của cái vùng biển này hay không, nhưng ngoài kia, tiếng sấm vẫn liên tục nổ vang từng hồi, khiến cho tâm tình của những người dân làng chài cũng rộn lên đầy lo lắng. Và nếu như vào lúc này mà có ai đó ngược nhìn lên bầu trời, thì họ sẽ dễ dàng phát hiện ra tầng mây đen ngoài khơi xa đã sà xuống rất sát với mặt biển, sát đến nỗi người ta lầm tưởng rằng mỗi cơn sóng biển đều được hình thành bởi cả nước và mây đen vậy.

Thế rồi, trời đổ mưa!

Từng hạt mưa rơi xuống mặt biển nghe tí tách, từng hạt mưa rơi xuống mái nhà nghe lộp độp. Trong đất trời lúc này chỉ còn lại một thứ âm thanh là tiếng mưa, rộn ràng mà đồng điệu. Nhưng, chớ nên để giai điệu vui tai ấy đánh lừa, bởi ẩn giấu sau những âm thanh hòa hợp và cuốn hút ấy lại là một thứ sức mạnh tàn phá vô cùng đáng sợ. Thứ sức mạnh ấy có thể dễ dàng vùi dập những thứ cây bụi lùm xùm mọc hoang quanh làng, cũng có thể hất tung cả những tảng đá nặng hàng chục cân đã chôn mình sâu trong lớp cát. Và dù rằng những căn nhà trong làng đã được chủ nhân của chúng cột kèo chắc chắn, thế mà giờ cũng thoáng lung lay khi phải đối mặt với từng đợt gió táp mưa sa. Cũng may, dân làng đã có kinh nghiệm chống bão nhiều năm, thế nên ngay khi trận mưa bắt đầu thì họ đã kịp áp dụng những biện pháp che chắn, ngăn không cho mưa gió xô đổ tường nhà.

Và trong khi dân làng còn đang bận rộn chống mưa chống gió, thì tầng mây đen cuộn cuộn trên bầu trời cũng đã bắt đầu những bước biến chuyển của riêng mình. Tại vị trí chính giữa tầng mây, chẳng biết từ khi nào đã hình thành một điểm xoáy – mắt bão. Lấy mắt bão làm tâm, từng cuộn mây dày nặng không ngừng xoay tròn, tạo thành một vòng xoáy hình tháp nổi lên từ mặt biển lên đến tận trời. Ngay tại vị trí tiếp giáp giữa mặt biển và vòng xoáy, nước

biển đã bắt đầu sôi lên sùng sục, không ít bọt nước còn bốc cả lên không trung, tạo thành một cột nước xoáy trong suốt ngay trên mặt biển.

Sau khi mất bão hình thành thì gió mưa lại càng thêm dữ dội, từng hàng phi lao trồng quanh làng cũng bị gió quật ngã quật nghiêng, thậm chí có những cây còn bị gió đánh bật cả gốc lên rồi hất văng về phía biển. Giá như những thân cây ấy chìm hẳn xuống biển luôn lại hay, bởi ít ra chúng sẽ không thể gây ra thiệt hại đáng kể cho làng chài. Nhưng đáng tiếc rằng, trong cơn giông bão thế này thì gió lại quẩn. Từng cơn gió điên cuồng tấp từ đầu đến cuối làng, rồi chúng lại rẽ ngang, lại xoáy tròn, lại bốc lên cao rồi dìm cả xuống nền cát ẩm ướt. Những thân cây, bụi cây đã bị gió đánh bật gốc thì giờ lại bị chúng kéo lê đi khắp nơi, vể lên mặt cát từng đường nét ngoằn ngoèo rối rắm - rối như chính cái nổi lòng của dân làng trong lúc này.

*****

Nhà Báo Trung nằm ở phía cuối làng, lại xây trên một bãi đất thừa nên phải hứng chịu mưa gió rất dữ dội. Căn nhà tranh vốn đã chẳng lấy gì làm khang trang, giờ lại bị gió bão thổi tốc mất một góc mái nên càng thêm khốn khổ. Đã vậy, cột kèo trong nhà cũng chưa được giằng căng thật để chống bão, thế nên cứ mỗi khi có gió mạnh thổi qua là cả ngôi nhà lại rung lên từng chập như người mắc bệnh sốt rét kinh niên.

Căn nhà vốn có bốn gian thì lúc này đã có ba gian bị nước mưa thấm ướt, phần vì mái nhà đã dột, phần lại vì vách tường dựng bằng phen nứa thật mỏng manh trước mưa dữ gió rền. Còn may, Trần Duy đã kịp thời dựng lên từng hàng trúc xanh bên ngoài căn nhà, cản bớt đi phần nào sức gió và sức mưa. Thế nhưng, cơn bão kia cũng chỉ mới đổ bộ mà thôi. Cứ theo xu thế này thì chẳng mấy mà căn nhà sẽ bị bão kéo sập!

Ấy thế nhưng, dù biết rằng căn nhà đã sắp đổ mà người trong nhà vẫn chẳng hề lo lắng chút nào, trái lại, bác gái và Loan lúc này còn bình tĩnh thu dọn tươm tăt đồ đạc trong nhà. Được một lúc, Loan chợt quay sang bảo với Trần Duy:

“Anh Duy này, anh ngừng tay nghỉ ngơi một lúc đi. Em với mẹ thu dọn đồ đạc xong rồi, chờ lúc nào gió dịu đi thì mình sang nhà hàng xóm trú nhờ anh ạ.”

“Ừ, anh biết rồi.”

Đáp lời Loan một cách bình tĩnh, Trần Duy lại sử dụng nguyên lực biến ra thêm một dãy tre xanh chắn gió chắn mưa. Xung quanh căn nhà lúc này đã mọc dày một mảng tre xanh, nhưng dường như Trần Duy vẫn còn có ý định biến ra nhiều hơn nữa. Loan thấy vậy thì không khỏi buồn cười mà bảo:

“Anh Duy ạ, anh biến ra nhiều tre như vậy thì chút nữa làm sao mình rời đi được?”

Nói xong, Loan còn khẽ bật cười thành tiếng, khiến cho Trần Duy cũng thoáng trở nên bối rối một phen. Sau đó thì hắn chợt đưa tay gãi gãi đầu rồi cười xòa, bảo:

“Ừ, em nói cũng phải. Tại anh lo nếu bão mà dữ quá thì căn nhà này không trụ được đến lúc gió dịu đi mất.”

“Gớm, xem anh kia! Rõ là còn lo lắng hơn cả em với mẹ ấy chứ.”

Khẽ nguyệt Trần Duy một cái, Loan lại bật cười hi hi mà bảo:

“Chắc đây là lần đầu tiên anh Duy chống bão phải không? Xem bộ dạng anh cứ lo lắng thế kia thì chắc là không sai vào đâu được rồi. Thôi, anh cứ yên tâm ngồi nghỉ đi, căn nhà này nhìn thì ọp ẹp vậy chứ chịu bão tốt lắm đây.”

Nói rồi, Loan lại ghé mắt qua khe cửa sổ mà nhìn ra bên ngoài. Mặc dù những hàng tre ken dày quanh nhà đã phần nào ngăn cản tầm nhìn của cô, nhưng bằng kinh nghiệm chống bão suốt mười mấy năm qua, Loan vẫn nhận ra được cơn bão đã có xu thế chững lại. Kéo tấm phen che kín khung cửa sổ lại, cô mới nói với Trần Duy:

“Anh ạ, bão bắt đầu chững lại rồi đấy, chắc cũng chỉ chốc lát nữa là gió sẽ dịu đi thôi. Anh xem, mấy hàng tre ngoài kia...”

“Ừ, anh biết rồi. Mấy hàng tre quanh nhà thì cứ để anh lo!”

Khẽ gạt đầu với Loan, Trần Duy lại vung tay về phía những hàng tre xanh bên ngoài căn nhà. Chỉ thấy đám tre trúc mọc kín quanh nhà đột nhiên lóe sáng, sau đó liền hóa thành vô số điểm sáng màu xanh nhạt, nhấp nháy đã bị gió thổi tan.

Ngay lúc này, cường độ gió bên ngoài chợt giảm hẳn, và cơn mưa thì cũng thưa dần, tưởng như đã sắp tạnh đến nơi. Loan thấy vậy thì vội vàng hô:

“Gió dịu rồi! Mẹ ơi, anh Duy ơi, mình mau đi thôi.”

Nói rồi, cô liền xách một túi vật dụng cần thiết và chạy đi trước. Bác gái thu dọn nốt những món đồ đã chuẩn bị rồi cũng bước vội ra ngoài nhà. Mà Trần Duy lúc này lại nhận “nhiệm vụ” công Báo Trung đi theo hai mẹ con họ. Cả ba người còn chưa đi được bao xa thì đã thấy có người trong làng chạy về phía họ. Đến gần thì họ mới nhận ra, người kia chính là ông trưởng làng.

“Ồ, cô Bích, cô định đi đâu đây?”

“Tôi cứ tưởng là ai, ra là bác trưởng làng đấy à. Năm nay tôi không kịp chuẩn bị chống bão, mà căn nhà thì cũng sắp đến lúc sập rồi, thế nên tôi định cứ để cho nó sập luôn. Giờ tranh thủ lúc mưa gió tạm ngưng, tôi định dẫn cái Loan với cậu Duy đây sang nhà hàng xóm trú bão nhờ. Ở thế giờ bác đi đâu đây?”

“À, tôi cũng định sang tìm cậu Duy để nhờ chút việc. Mà giờ gặp cô ở đây thì cũng tiện quá. Hay là cô sang nhà tôi trú bão qua bận này đi, tiện đường tôi

vừa đi vừa nói chuyện với cậu Duy luôn.”

“Thế thì mẹ con tôi nhờ bác một hôm vậy.”

Nói rồi, bác gái và Loan lại bước lên trước một đoạn, nhường ra chỗ trống cho ông trưởng làng nói chuyện với Trần Duy. Chờ khi khoảng cách đã đủ xa, ông trưởng làng mới nói:

“Cậu Duy này, chuyện tôi nói với cậu lúc chiều chắc cậu đã hiểu rõ rồi nhỉ. Giá kể như ngày mai bão mới về thì cũng thôi, nhưng năm nay bão về vội quá, nên tôi đành phải dày mặt sang đây giục cậu rời đi vậy. Cũng may, lâu nay không có ai đến làng này vào dịp bão, thế nên con ngư tinh cũng lo là ít nhiều, giờ cậu mà đi thì có lẽ còn kịp đấy.”

“Nếu bác đã nói vậy thì chờ cháu công Bảo Trung sang nhà bác rồi cháu sẽ đi ngay ạ.”

“Ừ, hy vọng là kịp.”

Ông trưởng làng vừa nói dứt lời thì trên bầu trời chợt vang lên một tràng tiếng sấm rền vang. Sau khi sấm dứt, tầng mây đen phía ngoài khơi xa chợt cuộn trào như sóng dữ. Tại vị trí trung tâm tầng mây, mắt bão đột nhiên tách ra làm đôi, hóa thành hai vòng xoáy sâu thẳm thẳm. Nhìn thấy cảnh ấy, sắc mặt ông trưởng làng chợt tái hẳn đi, run giọng thì thào:

“Con ngư tinh... Con ngư tinh phát hiện ra rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 252: Ngư tinh (1).

Đêm nay là một đêm dài. Có lẽ bởi đây là một đêm cuối năm, và đất trời còn đang bận tiễn biệt những gì còn sót lại của năm cũ nên mới để mặc cho thời gian trôi lênh khênh khỏi quỹ đạo vốn có. Mà cũng vì thời gian trôi qua quá chậm, nên người ta mới lại rảnh rỗi để thẩn thức, để nhớ nhung, để thờ dài, và để buồn.

*****

Đêm nay, làng Vĩnh Thái đã trở về với cái vẻ tĩnh lặng thường thấy của mình sau ba ngày ăn mừng náo nhiệt. Kỳ thực thì dân làng cũng mới chỉ ăn mừng có hai ngày thôi, bởi tối hôm sớ tử vinh quy, cả làng chẳng đã bận rộn suốt một đêm đi tìm Tiểu Yến còn gì. Nhưng dân làng cũng chẳng so đo chuyện ấy, bởi nếu xét ra thì ngày từ đêm hôm hai sáu thì người ta đã bắt đầu chuẩn bị tiệc mừng. Và lại trong số năm sớ tử đồ đạt công danh còn có một người không kịp về làng báo tổ, thành ra, nhà Trần Duy lần này lại được dân làng cho khát đến tận rằm tháng giêng – cũng là ngày hội làng mừng năm mới.

Với nhiều người, cái việc mở tiệc mừng vừa rầy rà lại vừa tốn của này cứ khát được ngày nào thì hay ngày ấy. Nhưng cũng có người – như bố mẹ Trần Duy chẳng hạn – lại chẳng muốn khát một tí nào, bởi ông bà còn nhớ con. Suốt một năm trời hai ông bà đã chẳng được gặp mặt thằng con trai quý tử lấy một lần, thế nên nỗi nhớ con của ông bà đã da diết lắm. Giả như bây giờ mà hỏi ông bà, thì có lẽ cả hai người sẽ đồng ý đánh đổi cái công danh xa xăm kia để được nhìn thấy mặt con ngay – ít nhất thì bà cũng nghĩ như vậy. Thế nên, đang khi đêm khuya vắng lặng, bà lại chợt bật dậy mà hỏi chồng mình:

“Bố nó này!”

“Gi thế hà bu nó.”

“Ngày mai là hai chín Tết rồi đấy.”

“Ừ, thì sao? Bà lại định đi sắm đồ gì nữa hả?”

“Không, giờ này còn sắm sửa gì nữa!”

“Thế đang đêm đang hôm thế này bà còn gọi tôi làm gì?”

“À, không biết thằng Duy có kịp về ăn Tết không nhỉ?”

“Gớm, lằng nhằng! Hôm qua thằng Thái nhà ông Hùng chả bảo rồi còn gì, thằng Duy năm nay có việc bận, có lẽ qua Tết mới về nhà được.”

“Con với cái! Đi biệt biệt cả năm trời, đến ngày vinh quy thì lại chẳng buồn về nhà. Đúng là, chỉ giỏi làm cho bố mẹ nó lo lắng mà thôi!”

“Ồ, cái bà này! Thằng Duy nó cũng lớn rồi đấy, bà còn định quản nó đến bao giờ nữa? Mà biết đâu đấy, qua Tết nó về, nó lại dẫn theo cả con dâu của bà ấy chứ. Chả phải bà vẫn muốn nó lấy vợ sớm còn gì.”

“Tôi chả cần! Làng này thiếu gì con gái ngoan hiền, muốn lấy đứa nào thì cứ lấy. Việc gì lại cứ phải đi xa đi xôi cho tội ra, đến Tết lại còn chẳng thèm về nhà. Tôi á, tôi chả cần!”

Nói rồi, bà lại co mình nằm xuống bên cạnh ông, như thể trong lòng còn đang giận dỗi thằng con trai quý tử lắm. Nhưng chỉ được một lúc, bà lại bật dậy, nói với ông:

“Ông ạ, chẳng biết sao đêm nay tôi cứ thấy nóng ruột quá?”

“Cái bà này, chỉ vợ vắn, trời lạnh thế này thì nóng với sốt cái gì?”

“Nhưng mà tôi thấy lo cho thằng Duy lắm ông ạ.”

“Thì đấy là tại bà nhớ nó quá mà thôi. Mà bà ngủ đi, đêm rồi đấy.”

“Ồ cái ông này...”

Gọi mấy lần mà chẳng thấy ông đáp lại, chán quá, bà cũng làm thinh luôn. Nằm bên bà, ông cứ giả vờ nhắm mắt mà ngủ vậy thôi, nhưng thực ra, ông cũng nóng bụng lắm chứ. Ủ, chả biết làm sao mà đêm nay hai ông bà đều thấy sốt ruột cả!

*****

Có lẽ, chưa từng có một ai trên cái đại lục Hồng Bàng này thử đi thống kê xem mỗi đêm có bao nhiêu người mất ngủ, và có lẽ cũng chẳng có ai rồi hơi đến nỗi quan tâm cả đến giấc ngủ của những người mà họ chẳng hề thân quen. Hay chẳng, chỉ có những người thân trong cùng một gia đình mới lo lắng cho từng giấc ngủ của nhau. Hoặc, hiếm hoi hơn, như những người dân ở cái làng chài không tên nằm bên bờ Định Hải này, cứ mỗi năm lại có một lần bọn họ cùng thức đêm chống bão. Và rõ ràng, đêm nay là một đêm như thế!

Nếu so với những năm trước thì con bão năm nay dữ dội hơn hẳn, nhất là từ sau khi trên bầu trời xuất hiện thêm một tâm bão thứ hai thì cường độ của con bão lại càng tăng vọt một cách điên cuồng. Đọc một dải duyên hải Định Yên giờ đây đã trở thành thế giới của gió và sấm sét.

Trong đất liền, ngoài biển cả, trên bầu trời... Bất cứ nơi nào mà tầm mắt của con người có thể dõi đến đều đã tràn ngập những trận gió dữ sắc lẹm như dao. Ven bờ, mấy hàng phi lao chắn bão đã thôi ngả nghiêng trong gió dữ, hay nói đúng hơn, chúng đã không còn đủ sức để chống cự lại con bão đáng sợ kia. Giờ phút này, ngay cả những thân cây phi lao dẻo dai nhất cũng chỉ biết đứng yên cam chịu, mặc cho gió dữ khứa lên mình từng vết thương sâu hoắm. Và dường như, gió còn thích đùa ác với đám phi lao, bởi vô số vết khứa đều nhằm vào những vị trí khác nhau trên thân cây, khiến cho chúng phải chịu đựng nỗi đớn đau vô cùng mà mãi vẫn chẳng được giải thoát. Mãi đến tận khi những thân cây ấy đã xác xơ toi tã thì kẻ thù ác mới tặng cho chúng một nhát sắc bén nhất, gọn gàng nhất để kết thúc một kiếp sống quằn quại đau thương.

Ấy thế nhưng, từ đầu cho đến giờ, gió dữ vẫn chỉ mới chạm đến vòng ngoài của ngôi làng mà thôi, cứ như thể chúng đã nhận được một mệnh lệnh từ nơi vô hình nào đó mà không dám may xâm phạm cái làng chài nhỏ bé. Hoặc cũng có thể, những cơn gió dữ đêm nay chỉ đóng vai một đám lính quèn với nhiệm vụ ngăn không cho đám người trần mắt thịt kia chạy thoát khỏi bàn tay của kẻ thống lĩnh chúng mà thôi. Và quả thật, chúng đã hoàn thành rất xuất sắc nhiệm vụ của mình, bởi tất cả dân làng giờ này đã quá khiếp sợ cái uy của gió bão mà không dám bước chân ra khỏi nhà dù chỉ nửa bước.

Nhưng, gió cũng mới chỉ là đòn phủ đầu của kẻ thống lĩnh vô hình. Để củng cố thêm cho cái nỗi sợ đã rất lớn lao trong lòng những người dân nơi đây, hấn – cái kẻ mà chẳng mấy ai biết là ai kia - còn sai khiến từng đợt sấm sét oanh tạc cái làng chài bé nhỏ này một cách điên cuồng nhất.

Bắt nguồn từ tầng mây đen cuộn cuộn trên trời cao, từng tia sét thô dày như thân cây phi lao liên tục giáng xuống mặt đất nơi đây, để lại trên nền cát nửa vàng nửa đen từng vết cháy xém khét lẹt, xen lẫn cùng những thứ bột vụn ánh lên một vẻ đẹp long lanh mà cũng rất hoang tàn. Và mặc dù tần suất sấm sét oanh tạc dày đặc, thế nhưng chẳng mấy may có lấy một tia sét đánh trúng vào nhà dân. Có lẽ, cũng như những cơn gió chỉ làm nhiệm vụ bao vây ngôi làng bé nhỏ này, những đợt sét dữ dội ấy chỉ đóng vai trò của một loạt tấn công mang tính áp bức.

Loài người là một chủng loài rất mạnh mẽ nhưng cũng rất yếu đuối. Họ có thể vượt qua muôn vàn loài sinh vật khác để trở thành kẻ thống trị thế giới này, họ có thể dời núi lấp biển chỉ để thuận tiện cho việc đi lại, ấy thế nhưng họ lại chẳng thể nào chống cự lại một cơn bão dữ, chỉ đành phó mặc mạng sống của mình cho số phận vốn thích trêu ngươi. Vào giờ phút này, khi phải đối mặt với sức mạnh khổng lồ của tự nhiên, con người bỗng trở nên nhỏ bé và yếu đuối đến vô cùng. Và trong khi tính mạng của họ đã bị đe dọa bởi thứ sức mạnh khủng khiếp ấy, thì ai sẽ là người cứu giúp cho số phận của họ đây? Có lẽ, cũng chỉ có cái số phận vốn thích đùa cợt kia mới biết được đáp án cho câu hỏi ấy.

Trần Duy vốn chẳng phải là số phận, nên hẳn đương nhiên sẽ không biết được câu trả lời. Nhưng hẳn lại biết rõ hẳn chính là nguyên nhân khiến cho cơn bão năm nay trở nên dữ dội đến thế. Vậy nên bây giờ hẳn mới phải đau đầu tìm cách ngăn không cho cơn bão tàn phá ngôi làng này. Nhưng có vẻ như, đây là một nhiệm vụ bất khả thi, bởi ngay cả ông trưởng làng – người hiểu rõ nhất về cơn bão – cũng chẳng thể cho hẳn một câu trả lời thỏa đáng.

Một khi lối suy nghĩ của con người ta đã đi vào ngõ cụt, thì càng suy nghĩ lại càng khiến lòng người thêm rối. Và nếu như cứ để mặc cho những suy nghĩ rối rắm không hồi kết ấy phát triển, thì con người ta rất có thể sẽ nghĩ đến những phương pháp rất tiêu cực – như quyền sinh chẳng hạn. Trần Duy chắc chắn không phải là một người có tính cách tiêu cực, bởi thế nên ngay khi trong lòng hắn xuất hiện những ý nghĩ không thích hợp thì hắn đã kịp ép mình dừng cái việc suy nghĩ chẳng đi đến đâu này.

Khẽ liếc mắt nhìn về phía gian phòng của Loan và bác gái, rồi lại nhìn sang gian phòng của chủ nhà – cũng chính là ông trưởng làng, Trần Duy không khỏi thờ dài một hơi đầy mệt mỏi. Nếu biết trước kết quả sẽ như thế này, thì có lẽ hẳn đã sớm rời đi từ lúc chiều tối, hoặc có thể còn sớm hơn nữa để tránh cho dân làng một kiếp nạn. Nhưng việc đòi ai mà biết trước được chứ, và dân vật hối hận thì có ích gì? Thế nên, hẳn lại đưa mắt nhìn thẳng vào đôi mắt bão khổng lồ treo lơ lửng giữa trời, trong ánh mắt thoáng lộ ra một nét quyết tâm đến tận cùng.

Thế nhưng, cái sự quyết tâm ấy rất nhanh đã bị thay thế bởi nét kinh ngạc. Bởi chỉ vừa mới đây thôi, hần chợt phát hiện ra một tia sáng le lói ẩn sâu trong mắt bão. Dù rằng tia sáng ấy chỉ vụt lóe rồi biến mất, nhưng cái ấn tượng mà nó để lại trong lòng Trần Duy lại sâu đậm vô cùng.

Tia sáng ấy tựa như một ánh mắt – một ánh mắt rất xa xăm, rất sâu sắc nhưng lại cũng vô cùng xảo quyệt và tàn nhẫn. Ánh mắt ấy tuy chỉ thoáng qua nhưng lại ẩn chứa biết bao khía cạnh trái ngược nhau, khiến cho người ta khó có thể hiểu được đâu mới là ý chí thật sự của chủ nhân ánh mắt.

“Tại sao mình lại nghĩ đó là ánh mắt?”

Trong cõi lòng Trần Duy đột nhiên xuất hiện một câu hỏi như vậy, và gần như cùng một lúc, tâm trí hần cũng tự bật ra một câu trả lời – một câu trả lời rất khó tin nhưng cũng rất hợp lý:

“Có khi nào, đó chính là ánh mắt của con ngư tinh nhì!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 253: Ngư tinh(2)

Có nhiều lúc, tư tưởng của người ta vận hành rất theo một cách rất ngược đời. Giả như khi một ý tưởng đã ăn sâu vào tâm trí họ thì con người thường khó có thể xua đuổi nó đi trong phút chốc. Thậm chí, nếu người ta cứ cố ép mình quên đi ý tưởng ấy, thì chẳng những họ sẽ không thể nào quên đi được, mà cái ý tưởng ấy còn bám rễ sâu hơn trong tâm trí người ta, đồng thời cũng thôi thúc lòng tò mò của họ tăng vọt đến một mức bất thường.

Ngay lúc này, tư tưởng của Trần Duy cũng đang vận hành theo một cách như thế. Kể từ khi cái ý tưởng về con ngư tinh hiện hữu trong đầu hần, thì hần đã chẳng thể nào đuổi nó ra khỏi tâm trí mình. Và mặc dù hần đã nhiều lần ép mình phải cố quên đi cái suy nghĩ có phần điên rồ này, thế nhưng cái sự tò mò quá to lớn trong lòng lại khiến Trần Duy không thể kìm được mà phải liếc nhìn đôi mắt bão. Tuy rằng mỗi lần hần đều chỉ nhìn thoáng qua, nhưng cái tia sáng le lói ẩn hiện trong mắt bão – hay có lẽ chính là cái ánh mắt như hần đã từng khẳng định – lại vẫn cứ tạc vào lòng hần một nỗi ám ảnh lớn lao:

“Phải chăng con ngư tinh đang cười?”

Trần Duy vốn chưa bao giờ nhìn thấy ngư tinh, nên đương nhiên, hần cũng chẳng thể biết được bộ dáng con ngư tinh ra thế nào, hay liệu rằng con quái vật này có biết cười hay không. Thế nhưng, chỉ trong vùn vụt vài lần giao tiếp bằng ánh mắt giữa hần và con ngư tinh – cứ tạm cho là vậy đi, hần lại cảm nhận được một cách rõ ràng rằng con ngư tinh đang cười.

Đó là một nụ cười rất khó hiểu! Nó vừa giống như cái cười nhếch mép chứa đầy sự khinh miệt với những con người bé nhỏ, lại vừa giống như một cái cười khà đầy khoái trá khi phát hiện ra một món đồ chơi. Hoặc nếu nhìn theo một khía cạnh nào đó, thì đó lại là một cái cười gần đây tàn nhẫn và giận dữ, nhưng đồng thời cũng có chút hao hao một cái cười ruồi đầy vẻ mỉa mai... Cái cười ấy mang theo đủ mọi sắc thái cảm xúc, từ vui - buồn - hờn - giận - ghen, cho đến sợ - thương - mong - nhớ... Và có lẽ, khắp cả thế giới này cũng chẳng có một ai thấu hiểu được hàm ý ẩn giấu đằng sau nụ cười của con yêu quái.

Trần Duy cũng không hiểu thấu được nụ cười ấy, thế nên tâm trí hần lúc này mới đầy một bầu mịt mờ và nghi hoặc. Nhưng có lẽ, hần lại may mắn hơn phần lớn những người trên thế giới này – hoặc là đen đui hơn họ, bởi trong cái giây phút mà cõi lòng hần đang bị chiếm lĩnh bởi một dấu hỏi to tướng, thì hần lại được tận mắt nhìn thấy khuôn mặt của con ngư tinh.

Bắt đầu từ chính đôi mắt bão xa xăm sâu thẳm kia, những đường nét của một cái mặt cá dần hiện rõ trên tầng mây đen dày nặng. Cái mặt ấy to phè mà cũng lấm gai góc, lại thêm một cặp râu vừa dài vừa thô dính ngay trên cái mõm rộng hoác tua tủa những răng là răng. Tổng hợp tất cả những đường nét trên lại, người ta dễ dàng hình dung được một cái mặt vô cùng dữ dằn, một cái mặt đủ để dọa cho trẻ con đang khóc cũng phải nín lặng, một cái mặt đủ để trở thành hình tượng phản diện nhất trong bất cứ một câu truyện nào. Nhưng chỉ mới thế thôi thì vẫn chưa đủ để lột tả hết được cái bản chất của con yêu tinh, thế nên cái mặt ấy lại còn cười, khiến cho cái vẻ hung tợn vốn có lại được xen lẫn thêm một nét ranh ma xảo quyệt.

Lần đầu tiên được chứng kiến cái bản mặt của con ngư tinh, nhất là khi nhìn thấy cái điệu cười đầy khó hiểu của con yêu quái, Trần Duy đã không kìm được mà phải giật mình đánh thót một cái. Và dù rằng hần đã lấy lại bình tĩnh rất nhanh, nhưng khi hần một lần nữa nhìn lên bầu trời thì khuôn mặt ma quái kia đã biến đi đâu mất, chỉ còn lại một tầng mây đen vùn vụt cùng một đôi mắt bão sâu thẳm thẳm.

Dù lòng hần biết rõ những điều vừa xảy ra không phải là tưởng tượng, và hần cũng biết ẩn sau khuôn mặt kia là một mối nguy cơ to lớn, thế nhưng Trần Duy vẫn cứ nhìn chăm chăm lên bầu trời, nhìn chăm vào đôi mắt bão. Lòng tò mò đã chiến thắng lý trí của hần, nhưng may thay, lần này hần chưa phải trả giá cho hành động của mình. Sau một hồi lâu ngược nhìn lên bầu trời mà vẫn không tìm được điều mình muốn thấy, Trần Duy chỉ đành thờ dài mà từ bỏ cái mong muốn chẳng hề hợp lý này.

Vừa lúc ấy, Trần Duy chợt cảm nhận được có người đang đến gần, là Loan:

“Đêm muộn rồi đây, sao em còn chưa đi nghỉ đi?”

Hạ thấp giọng để không làm ảnh hưởng đến những người khác, Trần Duy khẽ hỏi.

“Thì anh cũng chưa đi nghỉ kia mà. Cả đêm nay đã bận bịu rồi, giờ anh cũng nên đi nghỉ một lúc đi. Anh còn phải giữ sức để mai về nhà nữa chứ!”

“Mai chắc gì bão đã kịp tan hả em? Nếu trời mà cứ bão thế này thì khéo anh phải ở lại làng mình ăn Tết ấy chứ.”

“Hi, nếu vậy thì tốt quá rồi còn gì! Mà anh cứ mong đi, chứ trong làng chắc gì đã có chỗ cho anh ở lại.”

“Không có thì anh tự xây, lo gì.”

“Thế ăn Tết xong anh lại đi thì căn nhà ấy để không à?”

“Thì anh nhờ em trông hộ chứ có sao đâu!”

Nghe Trần Duy nói vậy thì mặt Loan chợt ửng hồng, không biết làm sao để đáp lại lời của chàng sĩ tử. Trần Duy nói xong cũng chợt nhận ra, hình như lời này còn có hàm nghĩa khác thì phải. Thế là, cả hai lại cùng im lặng mà chẳng nói tiếng nào, chỉ đành để mặc cho thời gian trôi qua một cách vô nghĩa.

Đúng lúc này, một tia sét chợt giáng xuống khoảng đất trống ngay trước căn nhà, khiến cả hai người cùng giật mình nhận ra rằng cơn bão còn đang tiếp diễn. Thoáng nhìn về phía ngoài khơi xa đã bắt đầu dấy lên những cơn sóng dữ, Trần Duy không khỏi hít sâu một hơi rồi mới quay sang hỏi Loan:

“Loan này, nếu làng mình không qua được trận bão năm nay thì sao?”

Nghe câu hỏi của chàng sĩ tử trẻ tuổi, cô gái làng chài chợt trầm ngâm. Hồi lâu sau, cô mới buồn buồn mà nói với Trần Duy:

“Nếu vậy thì cũng đành chịu thôi anh ạ. Dân làng chài như em từ trước đến giờ vẫn sống nhờ vào biển cả, mình lấy của biển cũng nhiều rồi nên nay biển có đòi lại thì mình cũng đành phải trả thôi.”

“Nhưng, chẳng lẽ mọi người cứ buông xuôi như vậy hay sao? Chẳng nhẽ mọi người không quý trọng tính mạng của mình?”

“Ai mà chẳng quý trọng tính mạng của mình hả anh. Nhưng sức người vốn cũng chỉ có hạn, mà biển cả thì bao la vô cùng. Bằng sức người thì làm sao có thể chống lại được biển hả anh? Thế nên, nếu biển đã không thương người nữa, thì người cũng chỉ đành cam chịu mà thôi anh ạ.”

“Nhưng vẫn còn có những lựa chọn khác mà em? Ví dụ như dân làng mình lui sâu vào trong đất liền để sinh sống chẳng hạn.”

“Em cũng không biết nữa. Người làng em đã sống ở nơi này biết bao đời nay rồi, nếu giờ mà phải rời bỏ nơi quê cha đất tổ thì có lẽ mọi người cũng không nỡ. Mà dù có bỏ đi thì mọi người biết đi đâu đây? Một khi rời xa biển rồi, người làng em sẽ chẳng còn lại gì hết cả.”

Tiếng thở dài của Loan một lần nữa đẩy cuộc nói chuyện đi đến chỗ bế tắc, và lần này cả hai người đều không biết nên tiếp nói từ đâu. Như để trốn tránh cái bầu không khí có phần ngột ngạt và xấu hổ ấy, Trần Duy lại đưa mắt nhìn ra ngoài khơi xa, cố gắng tìm cho mình một lý do để tiếp tục câu chuyện.

Ngoài kia, biển vẫn gầm gào như chẳng biết mệt mỏi. Chưa bao giờ, biển cả mênh mông lại dữ dội đến thế. Biển bốc sóng lên cao, biển đổ dồn sóng dữ, biển dấy sóng vỗ bờ, biển cuộn trào!

Từ nơi đại dương xa xôi, từng đợt sóng cồn dâng cao hàng chục mét cứ liên tục tiến sát vào bờ rồi lại rút lui trong nháy mắt. Phải chăng sóng đang ra oai với những con người bé nhỏ trong cái làng chài quanh quê kia? Hay có khi nào, sóng lại đang khiêu khích sự bình tĩnh trong lòng mỗi người? Hình như là vậy đây, bởi người ta làm sao biết được con sóng nào trong số những con sóng dữ kia sẽ đổ ập vào bờ?

Nếu vào lúc bình thường mà gặp phải cảnh tượng như vậy thì có lẽ Trần Duy đã sớm tìm cách trốn tránh cho xong, bởi chả ai dại gì mà đi đương đầu với bão tố và sóng dữ cả! Thế nhưng lần này thì hẳn là không thể trốn tránh, hay nói đúng hơn là hẳn không dám trốn tránh, bởi chính hắn đã làm liên lụy đến những người dân trong cái làng chài này. Sự đời có lắm khi trái ngược như thế đấy! Cùng là một nỗi sợ hãi trước thứ sức mạnh vượt quá bản thân, nhưng có lúc nó khiến cho con người ta trở nên hèn nhát mà tìm cách trốn tránh, lại có lúc nó thôi thúc con người ta dũng cảm vượt qua chính mình để đương đầu với kẻ địch. Hay có lẽ chẳng, một khi trong lòng người ta đã tồn tại một nỗi sợ đủ lớn, họ sẽ có được động lực để làm tất cả mọi việc trên đời này, bao gồm cả việc đánh bại con ngư tinh!

Trong lòng đã quyết, Trần Duy cũng chẳng chần chừ thêm nữa. Nhanh tay lấy từ trong túi hành lý ra một đoạn trúc xanh bóng, hắn khẽ nhắm mắt lại rồi vuốt dọc theo thân trúc một lượt để tìm lại cảm giác thân quen bấy lâu. Quá trình này cũng chẳng tốn nhiều thời gian, chỉ chừng năm phút sau thì hắn đã lại mở mắt. Tại nơi đấy mắt sâu thẳm ấy, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng rỗng xanh biếc như ngọc.

Hành động bất ngờ của Trần Duy đã thu hút sự chú ý của Loan, và đến khi cô nhận ra ý định của chàng trai trẻ thì thân hình hắn đã lao vọt ra ngoài cửa, bước vào trong cơn bão đang hoành hành dữ dội vô cùng. Không kịp ngăn cản hành động có phần điên rồ của hắn, cô chỉ có thể gọi với theo:

“Anh Duy, trời đang bão thế này mà anh còn định đi đâu nữa? Mau quay vào nhà đi anh?”

“Em cứ trở vào trong nhà trước đi. Ngoài kia còn có việc cần anh hoàn thành, xong việc thì anh sẽ về ngay!”

Vùng đoạn trúc ngăn cản một tia sét vừa giáng xuống, Trần Duy chẳng ngoảnh đầu lại mà cứ hét to đáp lời Loan. Nhìn bóng dáng hần ngày càng xa, Loan chỉ có thể thầm nói với chính mình:

“Anh Duy, anh nhất định phải trở về đây. Em sẽ chờ anh!”

Bạn đang đọc truyện *Bút Về Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 254: Trận chiến biển và người (1).

Chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa là trời sẽ sáng, và có lẽ, cũng chỉ bằng chừng ấy thời gian thì cơn bão sẽ tan. Thế nhưng, như người ta vẫn thường nói, những phút giây cuối cùng của đêm đen lại là những phút giây tăm tối nhất, và điều tương tự dường như cũng có thể áp dụng cho cơn bão đêm nay – cơn bão dữ ở một làng chài không tên tuổi.

Trên bầu trời, công cuộc chiếm cứ lãnh thổ của tầng mây đen đã chấm dứt, nhưng từ giữa muôn vàn mây bão vẫn còn những tiếng động trầm đục lan truyền ra một cách mờ hồ, cứ như thể tầng mây kia còn đang thai nghén một thứ gì đó vô cùng khủng khiếp – một thứ gì đó có thể hủy diệt toàn bộ vùng duyên hải này.

Và để tạo thêm sự bất ngờ cho các nạn nhân, kẻ thao túng vô hình còn điều khiển hàng ngàn tia sét quần chặt lấy tầng mây đen, tạo nên một cơn bão sét chói lóa hồng làm lu mờ đi mối hiểm họa đáng sợ nhất. Nhưng, chắc hẳn kẻ thao túng này còn cảm thấy như vậy là chưa đủ, thế nên hắn còn khiến cho cơn mưa vốn ngừng lại đã lâu tiếp tục đổ xuống như trút nước.

Phía dưới mặt đất, trong những căn nhà dựng từ bùn đất và phân tre, người ta chỉ còn nghe thấy tiếng nước vỗ lên mái nhà lộp độp, hòa cùng những tiếng rì rào không ngớt mà tạo thành một giai điệu với chủ đề là mưa. Giai điệu ấy dữ dội mà mạnh mẽ. Nó mặc kệ mọi sự ngăn trở mà ồ ạt ập vào tai người ta, nó át đi tất cả những thứ âm thanh khác để độc chiếm cả một khoảng đất trời nơi đây. Và nếu như có ai đó muốn giao tiếp với những người xung quanh mình thì họ buộc phải hét lên thật to, hay thậm chí là sử dụng cả đến ngôn ngữ cơ thể để truyền đạt suy nghĩ của mình. Cách nói chuyện như thế thật mệt mỏi quá đỗi, thế nên, trong lúc này lại có rất nhiều người lựa chọn im lặng, như Loan.

Bấy giờ, Loan đang đứng bên thềm cửa mà dõi mắt nhìn ra xa, cố gắng trông theo một bóng hình đang dần tiến sâu vào trong cơn bão. Bóng hình nọ chính là Trần Duy – chàng sĩ tử ngây ngô mà Loan rất thích trêu chọc. Tất nhiên, Loan hiện giờ chẳng có lòng nào để nghĩ đến việc trêu chọc Trần Duy, mà trái lại, cô còn cảm thấy vô cùng lo lắng cho hắn. Thế nên cứ mỗi khi những tia sét giáng lên chàng sĩ tử, cô lại giật mình thon thót từng cơn. Và cũng chẳng biết từ lúc nào mà ánh mắt cô đã nhòa hẳn đi, là do mưa hay nước mắt nhỉ? Loan chẳng trả lời được, bởi tất cả sự chú ý của cô giờ đã đặt hết lên chàng sĩ tử kia rồi. Trong mắt cô, dáng hình Trần Duy lúc này thật cao lớn làm sao, chẳng khác nào một vị tướng quân dũng cảm đang vùng kiếm xông thẳng vào trong trận thế của kẻ địch, tung hết sức lực của mình ra để chiến đấu đòi lại sự bình yên cho ngôi làng này.

Như một lẽ đương nhiên trong binh pháp, muốn bắt giết thì trước hết phải bắt tướng. Thế nhưng, trước khi chạm mặt với tướng quân của kẻ địch, thì vị tướng họ Trần kia hãy còn phải chiến đấu với vô số binh lính đã.

Những kẻ địch đầu tiên mà Trần Duy phải tiếp chiến chính là những tia sét trên bầu trời. Sét đêm nay rất thô, rất dày. Sét đêm nay chẳng ngoằn ngoèo như chúng đáng phải thế. Sét đêm nay giống như những cây cột từ trời cao giáng xuống, và tất cả bọn chúng đều chỉ có một mục tiêu duy nhất: đè bẹp kẻ dám thách thức uy thế của bão giông!

Lúc này, Trần Duy thật chẳng khác nào một cây cột thu lôi, bởi cứ mỗi bước hắn tiến lên là lại có hàng chục tia sét bổ xuống. Mỗi đợt oanh tạc của sấm sét đều hết sức chóng vánh, nhưng sức công phá lại dữ dội vô cùng. Xung quanh Trần Duy, mặt đất đã bị đốt cháy đen. Những vết cháy nối liền thành một con đường, một con đường chỉ ngăn ngại mấy chục bước chân nhưng lại ghi dấu cho biết bao cuộc chạm trán đầy ác liệt.

Thứ vũ khí duy nhất mà Trần Duy nắm trong tay chỉ là một khúc tre, và chiến hữu duy nhất của hắn chính là chân hồn đang tồn tại trong tiềm thức. Có thể nói, hắn đang chiến đấu đơn độc. Nhưng cũng có thể nói, hắn được cả một đội quân hậu thuẫn! Và có lẽ Trần Duy sẽ chọn tin theo cách nói thứ hai, bởi ngay lúc này đây, tất cả dân làng đều đã đến bên cửa sổ để dõi theo hành trình của hắn, để gửi gắm trọn vẹn niềm tin và hy vọng của bản thân vào chàng trai trẻ mà họ chỉ mới gặp mấy ngày.

Cơn bão lại giáng xuống một đợt oanh tạc, và lần này thì bọn chúng đã đánh lui được viên tướng họ Trần hẳn bốn bước. Trên nền đất bị đốt cháy khét lẹt đã rướm máu! Những giọt máu tươi li ti nhanh chóng thấm vào nền cát, thấm cả vào những mảnh vụn kết tinh lấp lánh đầy góc cạnh.

Lòng bàn chân của Trần Duy đã bị cửa nát tự bao giờ, bây giờ những máu tươi và đất cát. Từ trên miệng vết thương đã vỡ ra tung tóe, một thứ cảm giác đau xót truyền theo những dây thần kinh mà xộc thẳng lên não Trần Duy, khiến cho hắn không kìm được mà phải rùng mình một phen. Nhưng cũng chỉ thế mà thôi! Sau thoáng rùng mình ấy, Trần Duy lại tiếp tục tiến bước, những bước tiến vững trãi mà ngay cả sấm sét cũng không thể ngăn cản!

Vượt qua vô số đợt oanh tạc dồn dập của sấm sét, rút cục Trần Duy cũng đến được bên bờ cát. Thế nhưng, chẳng để cho hắn kịp thở lấy hơi, vô số cơn gió từ khắp mọi nơi đã ập đến bao vây viên tướng không quân này.

Khác với những tia sét thô bạo cộc cằn, gió tuy hung dữ mà lại rất kiên trì và bền bỉ.

Xung quanh Trần Duy, những cơn gió cuộn cuộn thổi không ngừng, chúng đang dựng lên những bức tường dày ngăn lối viên tướng địch! Tiếng gió rền dần trở nên vang dội, những bức tường xây nên từ gió cũng ngày càng rõ nét. Trần Duy mới thử chạm tay vào một bức tường gió gần nhất, nhưng bàn tay hắn đã ngay lập tức bị hất văng về phía sau. Lòng bàn tay hắn bị gió cứa bỏng rát, thế nhưng lại cứ tiếp tục hành động có phần điên rồ này. Hết lần này đến lần khác, hắn liên tục ấn tay lên bức tường gió dày cộp. Thế nhưng, mặc cho hắn thử bao nhiêu lần thì kết quả vẫn vậy, cứ mỗi lần tiếp xúc là bàn tay hắn lại bị gió hất văng ngay tức khắc.

Sau nhiều lần thử mà không thu được kết quả vừa ý, Trần Duy lại suy nghĩ cách khác để vượt qua vòng vây này. Ngẫm nghĩ suốt một lúc lâu, chợt, hắn nhắm mắt lại, để mặc cho thân thể cảm nhận những biến đổi của gió. Dần dà, hắn cũng đã phát hiện ra được hướng thổi của gió, và thậm chí hắn còn tìm được một con đường xuyên qua vòng vây này. Chẳng chần chừ thêm một giây phút nào, Trần Duy nhanh chóng bước theo con đường mà hắn vừa phát hiện ra.

Càng tiến sâu vào trong vòng vây của gió, sức ép đè lên mình Trần Duy lại càng nặng nề. Ấy thế mà hắn vẫn đều đều tiến về phía trước, mặc cho gió dữ tấp lên mình lên mây đau rất. Rút cục, hắn cũng bước được hết con đường tưởng như xa tít tắp kia, hắn biết vậy bởi sức gió ép lên mình hắn đã biến mất tăm tít tích. Và để xác định suy đoán của mình, hắn lại phóng mắt quan sát khung cảnh xung quanh một lượt. Đáng tiếc rằng, lần này thì suy đoán của hắn đã sai, bởi càng quan sát thì Trần Duy càng cảm thấy khung cảnh xung quanh sao quen thuộc quá. Thì ra, hắn đã trở về điểm khởi đầu rồi!

Ngay khi Trần Duy còn đang giật mình vì kết quả của cuộc hành trình, thì những bức tường gió xung quanh hắn cũng chợt rung lên từng trận nhộn nhịp, cứ như thể chúng đang bật cười khoái trá vì âm mưu đã thành công, hay có khi chúng đang cười nhạo gã người trần kia sao ngốc nghếch quá.

À, ra vậy! Giờ thì Trần Duy đã hiểu rõ rồi. Hóa ra từ nãy đến giờ hắn đã bị dắt đi trong một cái mê cung – một cái mê cung không có lối thoát. Thật quá rõ ràng, cái mê cung này chính là một âm mưu, và kẻ chủ mưu thì không còn ai khác ngoài con ngư tinh xảo trá. Chắc hẳn giờ này con ngư tinh đang cười rất tươi, bởi mưu đồ tiêu hao sức địch của nó đã thành công rực rỡ cơ mà.

Trần Duy đột nhiên cảm thấy giận, không chỉ vì bị con ngư tinh lừa, mà còn bởi vô số những phiền phức mà con ngư tinh đã gây ra cho hắn, cho Loan và cho cả những người dân chài ở vùng duyên hải này. Con giận ấy như một ngọn lửa đang bốc cháy dữ dội. Nó xộc thẳng lên đầu Trần Duy, thôi thúc hắn mau chóng tiêu diệt con ngư tinh, trừ đi mối nguy hại cho vô số người dân sống bên bờ Định Hải.

Và trong khi lý trí Trần Duy còn đang bị khống chế bởi sự giận dữ, thì hắn đã chọn con đường ngắn nhất để đối mặt với con ngư tinh - đi thẳng. Mặc kệ những bức tường gió giầy cả mét, cũng mặc kệ những con đường ngoằn ngoèo đang ra sức gọi mời, và mặc kệ cả những cơn đau rất sau mỗi lần va chạm với cuồng phong, Trần Duy vẫn cứ gồng mình đi thẳng về phía trước, xuyên qua vô số vách tường của cái mê cung giông bão này.

Đương nhiên, đội quân gió dữ sẽ chẳng chịu nhường bước một cách dễ dàng như thế. Từ khắp mọi nơi trên khắp vùng duyên hải, vô số cơn gió nhanh chóng tụ tập lại với nhau, dựng lên một bức tường dày hàng chục mét chắn ngay trước mặt chàng sĩ tử. Cùng lúc ấy binh đoàn sấm sét lại một lần nữa tập kích Trần Duy, và lần này thì chúng đã có thêm những đồng minh mới – gió dữ.

Nhận được sự hậu thuẫn từ những đồng minh mới, đám binh lính sấm sét cũng bắt đầu triển khai những kế hoạch tập kích dữ dội nhất của mình. Khởi đầu với ngón đòn bao vây từ khắp mọi phía, cả trăm ngàn tia sét đồng loạt oanh tạc lên mục tiêu đang bị gió dữ cản chân. Nối tiếp với loạt đánh phủ đầu dữ dội là những đòn đánh thọc, đánh xiên vào chỗ hiểm hay những loạt đánh lẻ tẻ rời rạc với mục đích phân tán sức mạnh của đối phương, hoặc cũng có khi, bọn chúng lại tổ chức những đợt tổng tiến công mạnh mẽ và điên cuồng nhất nhằm triệt hạ kẻ địch.

Trong không gian đã bị bao phủ bởi ánh chớp chói lòa và những tiếng gầm rú dữ dội, hiếm có ai phát hiện ra vô số điểm sáng xanh mờ nhạt đang chậm rãi hòa mình vào trong gió dữ và sấm rền. Để rồi ngay khi hai binh đoàn gió và sét tung ra ngón đòn tấn công chiến lược của bản thân, thì những điểm sáng ấy cũng chợt bùng nổ ra sức sáng mãnh liệt nhất. Giữa muôn vàn gió và sấm chớp, những điểm sáng ấy như hóa thành vô số nhánh rễ cây li ti, mỗi chiếc lại đang ra sức hấp thu và chuyển hóa sức mạnh của giông bão thành những luồng nguyên lực thuần khiết nhất. Và ngay khi đòn tấn công ấy kết thúc, thì những điểm sáng li ti kia cũng đã bắt rễ vào nền cát nơi đây, nháy mắt đã mọc thành những bụi trúc, bụi tre dày kéo dài suốt cả một đoạn bờ biển.

Từ lúc những ngọn tre, trúc mọc lên trên bờ biển thì gió dữ cũng đã lặng thinh; và hình như, sấm sét trên bầu trời cũng đã thôi không rền vang như lúc trước. Hay, nếu nói theo một cách khác, thì sấm và gió đã bị khuất phục rồi, phải chăng?

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 255: Trận chiến biển và người (2).

Gió đã lặng, và sấm cũng đã ngưng. Trong màn đêm tăm tối chỉ còn tí tách mấy hạt mưa đang uể oải rơi xuống. Nếu không phải ngoài khơi xa biển vẫn đang gầm gào dữ dội, và nếu không phải tầng mây đen dày đặc trên cao vẫn đang cuộn cuộn xoay vần, thì hẳn người ta sẽ tưởng rằng bão đã tan rồi. Nhưng không, bão chưa tan! Và những giây phút tưởng như bình yên này chỉ là một khoảng lặng trước cơn bão, theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng.

Trần Duy bước đến bên thêm nước. Vượt qua vô số lần cản trở của gió và sét, rút cục hấn cũng đã đến được cái ranh giới giữa biển và đất liền, để có thể nhìn thẳng vào hai vòng xoáy kia - nhìn thẳng vào mắt con ngư tinh một cách thách thức.

Phải đón nhận cái nhìn khiêu khích của một kẻ phạm tục, một kẻ đầy quyền năng như con ngư tinh hấn sẽ phải nổi giận đến điên cuồng. Nhưng không, trời vẫn yên, và gió mưa vẫn lặng! Hay chẳng, cũng chỉ có những con sóng vỗ bờ dồn dập hơn trước; và trong đôi mắt bão tối tăm kia đã có thêm những dải mây nhạt nhòa, mờ mịt. Phải chăng, đôi mắt bão ấy đang híp lại để đánh giá đối phương một cách cẩn thận? Và phải chăng, sau bao thất bại trong việc ngăn cản bước tiến của gã người phạm kia, thì giờ đây con ngư tinh đã bắt đầu coi Trần Duy như một kẻ địch ngang tài?

Lúc này, Trần Duy cũng đang đánh giá con ngư tinh! Nhưng thay vì tập trung quan sát vào một đối tượng duy nhất, hấn lại để ý đến tất cả mọi yếu tố trong cái vùng biển này; từ sức gió, lượng mưa, cho đến cả nhịp độ của thủy triều hay tần suất sét đánh. Trần Duy buộc phải làm như vậy, bởi thứ mà hấn phải đối mặt không chỉ có mình con ngư tinh, hay gió, hay sét. Thứ mà hấn phải đối mặt là cả tự nhiên nơi đây, bởi con ngư tinh đã sớm hòa mình vào tự nhiên ngút ngàn.

Khoảng thời gian để đánh giá địch thủ thường vô cùng ngắn ngủi, có khi là một vài phút, có khi lại chỉ vài chục giây. Rút cục, ánh mắt của một người một cá lại giao nhau. Chẳng ai biết được, trong giây phút khi ánh mắt của hai địch thủ tiếp xúc thì mỗi người đã phát hiện được điều gì, nhưng những người dân trong làng lại biết, khoảnh khắc ngắn ngủi ấy lại chính là điểm mở màn cho cuộc chiến giữa người và biển.

Lần này thì Trần Duy ra tay trước. Chẳng sử dụng quá nhiều nguyên lực, hấn đã tung ra đòn đầu tiên là một cú đâm - đơn giản và trực tiếp - nhắm lên trời cao. Từ gióng trúc trong tay Trần Duy, một dải sáng màu xanh lục phóng thẳng vào trong tầng mây đen, kéo theo sau hơn chục thân trúc như những mũi tên - hoặc có lẽ nên gọi là những mũi lao - ồ ạt đâm vào đôi mắt bão.

Đòn đầu tiên thường là đòn thăm dò, thế nên uy lực cũng chẳng lấy gì làm mạnh mẽ. Cũng vì thế mà con ngư tinh chẳng cần tốn nhiều sức cũng đã có thể ngăn được đòn tấn công của Trần Duy. Một trận gió mạnh vụt lướt qua tầng không, hất văng toàn bộ những thân trúc xuống biển cả, đồng thời cũng thổi tan dải sáng xanh thành vô số điểm sáng tung bay trong gió.

Nhưng con ngư tinh chẳng thể ngờ được rằng, cách đánh của Trần Duy lại chẳng hề giống với lẽ thường. Hoặc cũng có thể là do nó đã quá mau quên bài học trong chiến dịch gió và sét, thế nên nó mới đối phó với dải sáng xanh kia một cách hơi hợt đến thế.

Ngay khi bị đánh tan, những điểm sáng li ti đã hòa mình vào trong con gió, lặng lẽ chờ đợi một cơ hội, một cơ hội để tiếp cận tầng mây đen. Và rồi, đúng vào thời điểm cái cơ hội ấy xuất hiện, thì những điểm sáng li ti ấy cũng bùng phát một thứ sức sống mãnh liệt vô cùng. Chỉ trong nháy mắt, chúng đã hóa thành gần một trăm cây trúc ngay giữa tầng không. Chẳng cần mặt đất nuôi dưỡng, cũng chẳng cần được tưới tắm để phát triển, toàn bộ những cây trúc ấy vẫn cứng cáp và khỏe mạnh, cây nào cây nấy thẳng tắp như những mũi lao - những mũi lao đâm thẳng vào đôi mắt bão.

Đòn tập kích bất ngờ khiến con ngư tinh chẳng kịp trở tay, chỉ có thể trơ mắt ra mà nhìn những thân trúc đâm xuyên qua tầng mây dày đặc. Trên tầng mây vốn đen như một mảnh nhung huyền chợt xuất hiện những lỗ thủng, mà qua đó người ta có thể nhìn thấy vầng sáng trắng của một ngày mới. Chút ánh sáng ấy tuy rằng nhỏ nhoi và ít ỏi, và chúng cũng còn rất mờ mịt khi bị che khuất bởi vô số mây - cả trắng và đen, nhưng chúng vẫn đem đến cho những người dân nơi đây một chút hơi ấm của sự sống, niềm tin, và hy vọng.

Ngôi làng vốn vẫn bị bao trùm bởi sự tĩnh lặng và lo lắng giờ chợt vỡ òa trong những tiếng reo hò. Thứ thanh âm huyền ảo mà cũng rất rộn ràng ấy càng tô điểm cho những mảng sáng mờ nhạt kia trở nên rõ ràng hơn, huy hoàng hơn, và cũng ngắn ngủi hơn. Con ngư tinh hấn đã bị chọc giận bởi hai lần thất bại liên tục, thế nên tầng mây đen khép lại càng nhanh hơn; và nó cũng sà xuống gần mặt biển hơn để phô ra tất cả những nét khủng khiếp nhất của mình.

Đến tận lúc này, người ta mới được chứng kiến cái bản mặt đáng sợ của con ngư tinh. Cái bản mặt ấy giống hệt như những gì mà Trần Duy đã từng nhìn thấy: nó to bè mà lăm gai góc, nó dữ dằn mà cũng rất gian; và nếu như có điểm nào trên cái mặt cá ấy khác với tưởng tượng của chàng sĩ tử, thì đó hẳn phải là sự thiếu vắng của một nụ cười - một nụ cười ranh ma xảo quyệt.

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều đã bị hấp dẫn bởi cái bản mặt của con ngư tinh; và dù cho có ai đó định dời ánh mắt của mình đi, thì những cố gắng ấy cũng sẽ thất bại một cách nhanh chóng. Hình như, có một thứ ma lực nào đó đang trói buộc sự chú ý của mọi người vào tầng mây đen, để chẳng một ai có thể nhận ra mực nước thủy triều đã sớm vượt qua mức bình thường, và cũng chẳng một ai nhận ra nền cát dưới chân Trần Duy đang dần trở nên lầy lội, bao gồm cả chính hấn!

Nước biển cứ từng bước xâm chiếm bờ cát, và phải đến tận khi mực nước đã dâng lên quá mắt cá chân của Trần Duy, thì hấn mới phát hiện ra mối hiểm họa đang rình rập trong dòng thủy triều dữ dội. Thế nhưng, nước đến chân mới nhảy thì đã quá muộn, huống chi hai chân hấn giờ đã ngập sâu trong những hốc sinh lầy, dù muốn nhấc chân lên cũng khó chứ đừng nói chi là nhảy.

Trên trời cao, những con gió vốn lặng yên đã lâu chợt nổi lên từng đợt dữ dội, như thể đang bật cười khoái trá vì gã người trần kia đã mắc mưu. Và trong tiếng sóng biển gầm gào, người ta còn mơ hồ nghe thấy cả những tiếng reo hò sục sôi, như một hồi hiệu lệnh bắt đầu cho đợt tấn công dồn dập.

Ngay khi hiệu lệnh được ban bố, hàng ngàn con sóng từ ngoài khơi xa liền thi nhau đổ bộ vào đất liền. Đội quân sóng chẳng dữ dội như sét hay liên miên như gió, và nếu so với cả hai thứ trên thì tốc độ của sóng chậm hơn rất nhiều. Thế nhưng, chúng lại rất đa dạng và hay biến hóa, và chúng lại còn rất dồn dập. Hay, nói cách khác thì sóng thẳng tại sức bền, và giả như có kẻ chống đỡ được những đợt công kích đầu tiên của sóng, thì hấn cũng sẽ chẳng thể kiên trì được bao lâu, bởi sức công phá của sóng sẽ tăng dần theo thời gian, thậm chí đạt đến một mức độ hủy diệt.

Sức mạnh của sóng là không thể bàn cãi, và cách tốt nhất để đối đầu với những con sóng chính là né tránh. Thế nhưng, chiêu thức khóa chân của con ngư tinh lại khiến Trần Duy chẳng thể tránh được đi đâu, vậy nên hấn chỉ còn nước đối chọi trực tiếp với những con sóng dữ - một biện pháp chẳng lấy gì làm thông minh.

Sóng rút cục cũng đổ ập lên đất liền! Có những con sóng lớn cuộn cao gần chục mét, cũng có cả những gợn sóng nhỏ lăn tăn; có những đợt sóng đôi

sóng ba, cũng có những đợt sóng đơn độc. Sóng triều dạt dào, sóng trước đè sóng sau, xô sóng sau, huých sóng sau rồi lại cùng ập xuống mục tiêu đã bị khóa chặt.

Từng khối nước nặng hàng tấn thi nhau đổ ụp lên người Trần Duy, tưởng như muốn đè bẹp hẳn, nghiền nát hẳn, vụn gãy hẳn ra thành vô số mảnh thì mới hả dạ. Lại thêm cả những lần nước tấp vào người hẳn đau rát, rồi quần lại, rồi giặt ra, đây nghiêng lên những vết thương cũ và khắc sâu thêm những vết thương mới. Đã thế, nước biển lại còn có muối, mà cái cảm giác xát muối vào miệng vết thương thì chỉ nghe thôi cũng đã đủ rùng mình, huống chi là phải trực tiếp chịu đựng.

Mới chỉ qua mấy đợt sóng càn, vậy mà toàn thân Trần Duy giờ đã ướt sũng, phủ nề vì ngấm nước. Thế nhưng, mặc cho từng đợt sóng mơn mòi gột rửa, những dấu máu đỏ thẫm vương trên quần áo hẳn vẫn chẳng thể xóa nhòa; và mặc cho từng đợt sóng điên cuồng đè ép, hai chân hẳn vẫn cứ đứng vững trên nền cát lầy lội. Trong trận chiến một chiều này, Trần Duy dù bị rơi vào thế yếu nhưng vẫn kiên cường chống đỡ. Và có lẽ, cái tinh thần bất khuất của hẳn cũng đã truyền cả vào những thân tre xung quanh, thế nên, dù mỗi đợt sóng qua đi lại có hàng chục thân tre bị dòng nước cuốn trôi về biển cả, thì vẫn có hàng trăm thân tre mọc lên trên nền cát mềm, phủ xanh cả một dải đất liền nơi đây.

Thế nhưng, biển cả vốn là sân nhà của con ngư tinh, còn Trần Duy lại chỉ là một kẻ ngoại lai - một kẻ thậm chí còn không hiểu rõ về kết cấu của mặt đất nơi đây - thì thử hỏi hẳn làm sao có thể chiến thắng được kẻ địch quá đồi hùng mạnh? Sóng vẫn càn, còn nguyên lực của Trần Duy lại dần cạn. Tốc độ phủ xanh của những cây tre đã dần chậm lại, nhưng sức tàn phá của sóng lại đang trở lên mạnh mẽ hơn. Rút cục, nguyên lực của Trần Duy cũng hao kiệt, thế mà ngoài khơi xa, sóng vẫn cuộn trào mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Thế rồi, sóng chợt ngưng, đột ngột chẳng báo trước! Nhưng, sự biến chuyển của sóng lại chẳng làm người ta thấy lòng nhẹ đi, trái lại, sự tĩnh lặng ấy chỉ càng khiến cho lòng người căng thẳng lo lắng.

Trần Duy cố gắng hít sâu vào một hơi, trong khi ánh mắt hẳn lại đang ngược nhìn lên khuôn mặt của kẻ địch. Khuôn mặt ấy chẳng biết đã ẩn đi từ bao giờ, và tầng mây đen lúc này đã phai nhạt như sắp tan biến. Thế nhưng, tại vị trí trước kia vốn thuộc về đôi mắt bão thì giờ lại xuất hiện một cuộn mây cao ngất với bộ dáng y hệt như những gì truyền thuyết đã kể lại về con quái vật xưng bá khắp vùng biển này - con ngư tinh.

Rút cục, cơn mây đen cuối cùng cũng đã tan biến, hay nói đúng hơn, con ngư tinh đã hấp thu toàn bộ số mây đen trên bầu trời. Và có lẽ, do đã tích tụ đủ năng lượng để tung ra đòn hủy diệt, con ngư tinh lúc này cũng chẳng cần chú thêm mà lao thẳng xuống biển sâu. Ngay khi bóng hình của nó vừa chìm vào trong nước biển bao la, thì mặt biển cũng sôi sục nên như bị ai đun nóng. Thế rồi, từ phía ngoài khơi xa tít tắp, một con sóng thần chợt dâng cao, mang theo thứ uy thế cuộn cuộn của một vị bá chủ mà lao nhanh về phía đất liền.

Con sóng càng lại gần, thì người ta lại càng cảm thấy run sợ vì thứ sức mạnh ẩn chứa bên trong nó. Con sóng ấy cao đến hàng trăm mét, và trải suốt cả chiều dài bờ Định Hải này. Con sóng ấy lại còn rất nhanh, chỉ trong mấy cái chớp mắt mà nó đã lướt đi được cả nghìn mét, khiến người ta dù muốn chạy trốn cũng chẳng thể nào thoát. Con sóng ấy quá lớn, quá dữ dội. Dù còn cách rất xa nhưng thứ sức ép mà nó tạo ra cho con người ta thật quá khủng bố. Người dân trong làng lúc này chỉ còn biết nhìn về con sóng ngoài khơi xa mà thở dài, mà chán nản, mà tuyệt vọng. Có lẽ, sau ngày hôm nay, mọi dấu tích về cái làng chài này sẽ biến mất hoàn toàn khỏi dòng lịch sử. Đáng buồn thay!

Đa số dân làng đã lựa chọn từ bỏ hy vọng, thế nhưng vẫn còn những người đặt niềm tin vào ngày mai, vào tương lai, vào chàng sĩ tử đang đối chọi với biển cả. Loạn chính là một người như vậy. Trong cái giây phút mà hầu như tất cả mọi người đều ở yên trong nhà chờ đợi kết cục, thì cô lại chạy về phía biển, chạy về phía chàng sĩ tử kia để tiếp thêm cho hẳn một chút niềm tin.

Chẳng hề có một tiếng nói nào, cũng chẳng hề có những lời động viên cổ vũ. Giữa đêm đen, chỉ còn lại những tiếng bước chân dẫm lên nền cát ướt, cùng những nhịp thở đồng điệu giữa cả hai người. Trần Duy thoáng quay đầu lại, và cười - một nụ cười rất tươi trên gương mặt đã trắng bệch vì mất máu và hao hụt nguyên lực. Thế rồi, hẳn cũng cất bước chạy. Những bước đầu tiên vô cùng vất vả và gian nan, nhưng rồi chân hẳn cũng vào guồng, và bước chạy của hẳn cũng ngày càng nhanh hơn, đưa hẳn tiến đến gần hơn với biển cả, với con ngư tinh, với con sóng dữ.

Bước những bước dài và mạnh mẽ, Trần Duy như đạp lên mặt biển mà đi. Và mặc dù nguyên lực trong thân thể đã chẳng còn bao nhiêu, nhưng hẳn lại vẫn cảm thấy bản thân mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Vung gióng trúc trong tay chỉ về con sóng dữ, Trần Duy chẳng khác nào một vị đô đốc đang vung kiếm chỉ huy quân đội của mình xông về phía kẻ địch. Theo hiệu lệnh của hẳn, hàng ngàn cây tre còn trụ lại đột nhiên phóng vọt lên không trung, hóa thành một trận mưa trên tới tấp đổ xuống con sóng dữ.

Đòn tiến công thần tốc ấy đã thành công, nhưng hiệu quả mà nó lại chỉ mang tính chiến lược gián tiếp. Sau đợt tấn công, con sóng vẫn tiếp tục bước tiến đều đặn như chưa hề bị tập kích. Có chăng, sâu trong lòng sóng lúc này đã có thêm hàng ngàn thân tre xanh biếc, và trên ngọn sóng cũng trôi nổi vô số thân tre đã bị cuốn trôi từ khi bắt đầu trận đấu đến giờ.

Dùng nốt chút nguyên lực ít ỏi còn sót lại trong cơ thể, Trần Duy lại ra sức điều khiển vô số ngọn tre khuấy đảo trong sóng dữ, cố hết sức mình hòng triệt tiêu sức mạnh của con sóng. Thế nhưng, lượng nguyên lực còn lại của hẳn quá ít, chỉ mới vận dụng được vài giây thì đã tiêu hao sạch. Trần Duy kiệt sức đổ gục xuống mặt biển, và mặt biển bao la thì có bao giờ từ chối bất kỳ ai? Thân thể hẳn nhanh chóng bị nước biển cuốn trôi, rồi lại nhấn chìm giữa dòng nước dữ.

Trong cái giây phút tính mạng đang bên bờ nguy ngập này, Trần Duy chợt nghe được hai tiếng thở dài. Một tiếng thở dài tràn ngập tiếc nuối, và một tiếng thở dài ulla một nhọc. Thế rồi, tâm trí hẳn chợt trở nên mơ màng, đúng như cái cảm giác khi hẳn tiến vào trạng thái "hòa cùng thiên nhiên" dạo trước. Trong lúc đầu óc hẳn còn mơ hồ, thì hẳn chợt nhìn thấy một bóng rờn xanh biếc, và cũng nghe thấy một tiếng rờn gầm đầy oai nghiêm. Tất cả những điều ấy chỉ diễn ra trong nháy mắt, rồi sau đó cả thế giới như cũng chìm vào im lặng trong dòng cảm nhận của chàng sĩ tử. Tiếng sóng biển, tiếng rờn gầm, tiếng sấm, tiếng gió... Tất cả đều đã lùi xa! Thứ cuối cùng mà hẳn nhìn thấy trước khi bất tỉnh chính là một bóng hình, một bóng hình nhỏ nhắn nhưng cũng căng tràn nhựa sống của tuổi thanh xuân - Loan!

Mà hình như trước khi chìm vào hôn mê, Trần Duy còn cảm nhận được một điều gì đó rất dịu ngọt thì phải!

Q.3 - Chương 256: Giao thời.

Nóng, rồi lại lạnh, rồi lại quẩn quại và đau đớn!

Có lẽ, trong cái giây phút mà con người ta đã không còn khống chế được suy nghĩ của bản thân, thì tất cả những khía cạnh cảm xúc cực đoan nhất sẽ nhảy bổ ra và chiếm lĩnh trọn vẹn cái dòng cảm nhận của họ. Trần Duy đã nghĩ vậy, bởi trong cảm nhận của hắn lúc này, đúng là chỉ còn lại những thứ cảm xúc cực đoan nhất, và cũng mãnh liệt nhất.

Trần Duy đã cảm nhận được rất nhiều thứ! Từ những cơn đau lòng lộn như bị dao khắc vào thịt, cho đến những trận nóng lạnh luân phiên như người bị bệnh sốt rét kinh niên, và còn cả cái cảm giác bất hoại một môi đến nỗi thờ cũng không ra hơi, mà hình như, hắn đâu có cảm nhận được nhịp thở của bản thân nhỉ?

Hay là hắn đã chết?

Trong cõi lòng Trần Duy đột ngột nảy ra một câu hỏi như vậy, nhưng rất nhanh hắn đã phủ nhận ngay, bởi nếu hắn chết rồi thì sao còn cảm nhận được cái đau đớn thấu ruột thấu gan kia nữa? Nghĩ đến đây, hắn chợt thấy nhẹ lòng hẳn, ra là hắn chưa chết!

Thế rồi, hắn chợt nhận ra, dòng suy nghĩ của bản thân chẳng biết từ lúc nào đã trở nên rõ ràng hơn hẳn? Hình như là đã được một lúc lâu, hay có khi chỉ vừa mới đây thôi nhỉ? Hắn cũng chẳng rõ nữa, bởi trong cái thế giới của những xúc cảm này, đâu có tồn tại thời gian!

Nghĩ đến đây, tâm trí hắn bỗng trở nên bông bênh nhẹ bẫng, đúng như cái cảm giác khi hắn bay lượn lần đầu tiên. Thế nhưng, cái cảm giác ấy chỉ kịp lướt qua trong vài giây, và nối tiếp nó chính là một cơn mệt mỏi vô tận. Dòng suy nghĩ của Trần Duy lại một lần nữa trở nên nặng nề và mơ hồ, còn tâm trí hắn chẳng biết từ bao giờ đã chìm sâu vào giấc ngủ.

*****

Trần Duy đột nhiên ngồi bật dậy, ngơ ngác phóng mắt nhìn ra bốn phía xung quanh. Trước mắt hắn giờ đây chỉ có sóng dữ vô biên đang gào thét, xen lẫn cùng vô số mây đen tăm tối, cùng gió dữ thét gào và sấm sét vang dội.

Hóa ra hắn vừa bị cơn ngư tinh đánh ngất, hóa ra từ nãy đến giờ hắn vẫn chưa thoát khỏi sự dày vò của cơn ngư tinh, hóa ra...

Trong khi cõi lòng còn mang đầy một thứ cảm giác trống rỗng chẳng rõ ràng, Trần Duy lại chống tay xuống nền cát để đứng lên. Tinh thể trước mắt không cho phép hắn nghỉ ngơi. Thế nhưng, toàn thân hắn lúc này đã tràn ngập những vết thương do sóng nước tạo thành, chỉ vừa cử động nhẹ cũng đã khiến cho hắn đau đến nỗi phải kêu lên thành tiếng. Và mặc cho hắn đã nghiền răng nghiền lợi để bản thân không kêu rên thêm một tiếng nào nữa, nhưng những thanh âm mang nặng sự đau khổ vẫn cứ rí lên qua những kẽ răng một cách vô thức.

Trên trán Trần Duy lúc này đã thấm đẫm mồ hôi vì đau, nhưng cơn đau càng dữ dội thì lại càng kích thích tinh thần chiến đấu trong lòng hắn. Rút cục hắn cũng đứng thẳng người dậy, thế nhưng còn chưa chờ cho hắn kịp quan sát tình thế xung quanh thì sóng dữ đã lại cuộn đến, nhấn chìm hắn trong dòng nước xiết.

Cùng bị nhấn chìm như hắn còn có cả những người dân sinh sống ở cái làng chài này. Trong cơn sóng gió mịt trời, những người dân làng dần bị nuốt chửng bởi biển sâu. Còn bám trụ được trên mặt biển cũng chỉ lác đác vài người, nhưng chính họ cũng chẳng thể biết được liệu mình còn kiên trì trong bao lâu?

Chẳng thể trông mắt nhìn dân làng bị nuốt chửng vào lòng biển sâu, Trần Duy lại bất chấp thương thế của bản thân mà vờn tay tóm lấy hai người gần mình nhất. Đến khi hắn nhìn lại mới nhận ra, hai người mà hắn cứu lại chính là Bảo Trung và Loan. Bảo Trung chẳng biết đã tỉnh lại từ bao giờ, nhưng nhìn vào cái sắc mặt đã tái nhợt của hắn thì Trần Duy biết hắn vẫn còn yếu lắm. Mà Loan giờ đây cũng chẳng khá hơn là bao, có lẽ bởi lạnh và đuối sức mà khuôn mặt nàng đã trắng bệch, làn môi đào cũng đã nhợt nhạt đi mấy phần.

Nắm chặt lấy tay hai người bạn họ, Trần Duy gồng mình dùng chút sức tàn định kéo cả hai người bơi vào đất liền. Nhưng có lẽ là do cơn ngư tinh đã nhận ra sự hiện diện của hắn, hay có lẽ bởi từ đầu đến giờ nó vẫn đang trêu đùa với Trần Duy – mà nó lại còn là một kẻ thích đùa dai – nên vào ngay lúc này, sóng nước xung quanh ba người bạn họ mới chợt cuộn trào dữ dội.

Sóng dữ từ khắp mọi phía đổ ập lên mình bọn họ, sóng đập vào nhau tạo thành từng cái xoáy nước nhỏ nhồi nứu chân người. Một cái xoáy nước có lẽ chẳng đáng là gì, nhưng mười cái, trăm cái, ngàn cái lại có thể dễ dàng nhấn chìm tất cả mọi thứ, chứ đừng nói chỉ là một nhân loại đã sức cùng lực kiệt

như Trần Duy. Đã mấy lần Trần Duy gồng mình định lao vọt lên không, nhưng hết đợt sóng này đến đợt sóng khác lại dễ dàng đè hấn xuống. Và kể cả khi hấn đã tìm được cơ hội để thoát khỏi sự vây khốn, thì Trần Duy lại đánh cấn rằng mà bỏ qua, bởi nếu hấn muốn thoát thân thì buộc phải bỏ rơi hai người còn lại.

Sóng ngày càng trở nên dữ dội, còn ba người bọn họ lại chìm xuống ngày càng sâu. Đã mấy lần, Loan và Bảo Trung định gỡ tay Trần Duy ra hòng tạo cơ hội cho hấn thoát thân, nhưng hấn lại nhất quyết không để cho bọn họ làm vậy. Chút thể lực mới hồi phục của Trần Duy đã lại sắp cạn sạch, mà bọn họ vẫn chẳng thể tiến gần bờ hơn một chút nào. Bao nỗ lực cố gắng cứu người của Trần Duy có lẽ rồi sẽ phải tan theo bọt nước, có lẽ chẳng?

Trong cái giây phút cận kề tử vong này, Trần Duy bỗng nhớ đến cái ngày mà hấn tham gia chiến dịch trên núi Trúc Long. Chẳng biết tại sao, hấn bỗng nhận ra hoàn cảnh hiện tại và lúc ấy sao có nhiều điểm giống nhau quá? Có chăng, điểm khác duy nhất chính là vai trò của từng người. Nếu như ngày ấy là Bảo Trung liều mình cứu hấn, vậy giờ này Trần Duy liệu có dám hy sinh vì bạn bè không? Chưa kể, bên cạnh hấn lúc này còn có cả Loan, người con gái mà hấn đã thầm thương trộm nhớ chẳng biết từ lúc nào?

Chợt, ánh mắt của Trần Duy trở nên sắc bén hơn hấn, hấn đã quyết định rồi! Cũng có lẽ bởi trong lòng đã vững, thế nên sức lực của Trần Duy mới trở nên mạnh mẽ hơn. Chỉ thấy hấn đột ngột quát lên một tiếng to, hai tay gồng mạnh rồi ném cả Bảo Trung và Loan lên một vách núi cao. Cú ném rất mạnh, nhưng cũng rất điệu, khiến cho cả hai người bọn họ đều tiếp đất một cách nhẹ nhàng.

Lặng nhìn theo bóng hình của Bảo Trung và Loan, suy nghĩ của Trần Duy cũng dần trở nên nặng nề và mệt mỏi, hấn đã kiệt sức rồi! Thân thể hấn càng lúc càng chìm sâu vào lòng biển bao la, thế nhưng hấn đã chẳng còn đủ tỉnh táo để cảm nhận được hoàn cảnh. Hai mí mắt Trần Duy nặng dần, tưởng như có thể khép chặt lại bất cứ lúc nào, và trong cái tầm mắt của hấn lúc này chỉ còn lại một màu xanh mờ hồ của biển nước.

Rút cục, hấn cũng chẳng thoát được cái chết!

Nghĩ đến đây, hấn lại thoáng nở nụ cười. Ít ra sự hy sinh của hấn lần này cũng chẳng phải vô nghĩa. Ít ra, hấn cũng đã đền đáp được cái ân cứu mạng của Bảo Trung khi xưa. Ít ra...

Nghĩ đến đây, trong lòng hấn đột nhiên cảm thấy là lạ, hình như ngọn núi mà hai anh em Bảo Trung đáp xuống rất giống với núi Trúc Long.

“Thế là sao?”

Câu hỏi này cứ quanh quẩn mãi trong lòng Trần Duy, thế nhưng hấn đã chẳng còn cơ hội để tìm câu trả lời nữa rồi.

Một tiếng rỗng ngâm chợt vang...

*****

Trần Duy lặng lẽ trở mình dậy, ánh mắt ngơ ngác nhìn khắp bốn phía một phen. Trước mắt hấn giờ đây nào còn thấy những sóng gió điên cuồng, những sấm gầm chớp giật, hay là những tầng mây đen nặng nề giăng kín tầng không? Nơi đây mắt hấn lúc này chỉ còn đọng lại một mái nhà tranh, một khung cửa sổ chan hòa ánh sáng, bốn vách tường mới còn vương mùi đất, và cả một bóng hình xinh đẹp đang lặng lẽ nhìn hấn với ánh mắt vui sướng:

“Anh Duy, anh tỉnh lại rồi!”

Loan chợt reo lên một tiếng vui vẻ, nhưng lại vội vã đưa tay bịt miệng lại như lo lắng tiếng reo của mình sẽ khiến Trần Duy tiếp tục ngủ say. Nhẹ nhàng bước đến bên Trần Duy, Loan ân cần lau đi mấy giọt mồ hôi còn vương trên trán chàng sĩ tử. Và đến tận lúc này, khi đã cảm nhận được sự dịu dàng của người con gái xứ biển, chàng sĩ tử mới chợt nhận ra, mọi thứ trước mặt đều chân thực.

Đợi cho Loan ngừng tay lại, Trần Duy mới lên tiếng:

“Hôm nay là ngày nào rồi hả em?”

Giọng nói của hấn khô khốc, và hơi khàn khàn, nhưng vẫn không giấu được sự háo hức chờ đợi nơi cõi lòng hấn. Loan nghe vậy khẽ mỉm cười, đáp:

“Nay là ba mươi rồi đấy anh. Anh đã ngủ say hơn một ngày nay rồi, nếu anh mà còn ngủ nữa là ngủ qua năm luôn đó.”

“Vậy à? Thế còn bao lâu nữa thì đến giao thừa hả em?”

“Giờ mới chừng giữa giờ Thân thôi anh ạ.”

“Ừ, anh biết rồi.”

Nói rồi, Trần Duy lại chuyển mình định đứng lên. Nhưng nào ngờ hấn vừa đặt chân xuống đất thì hai chân đã tê rần, cả thân thể cũng đau nhức đến nỗi đứng không vững. May sao, Loan đã kịp thời đỡ lấy Trần Duy rồi dìu hấn ngồi xuống giường, sau đó nàng mới nói:

“Anh bị thương nặng lắm đấy, giờ mà cử động mạnh là miệng vết thương lại vỡ ra mất. Thôi, anh cứ nằm nghỉ đi, đợi vài ngày nữa vết thương đã lên da non thì hãy xuống giường.”

Nghe Loan nói vậy, Trần Duy cũng đành gật đầu một cách yếu ớt rồi nằm ra giường. Thấy vậy, Loan mới yên tâm mà gật đầu một cái, sau đó nàng mới bưng bát cháo đến bên giường Trần Duy:

“Anh ăn bát cháo đi cho đỡ đói. Cháo hành tía tô ăn vào nóng người, giải cảm tốt đấy anh ạ.”

Vừa nói, Loan vừa cẩn thận múc từng thìa bón cho Trần Duy. Hành động ân cần của nàng khiến gã sĩ tử kia không khỏi ngượng chín cả mặt, nhưng hắn cũng chẳng biết làm cách nào để từ chối cả, nên chỉ đành để mặc nàng chăm sóc.

Ngoài kia, thời gian vẫn cứ lặng lẽ trôi qua như con gió, cuốn đi nốt những phút giây cuối cùng của một năm cũ xưa.

Giao thời!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 257: Xuân!

Xuân đến xuân đi xuân lại lại

Xuân vô tình nào chịu đợi chờ ai?

Quả thật, trong cảm nhận của một số người, mùa xuân năm nay sao trôi qua mau quá. Mới vừa qua ba ngày Tết Nguyên Đán, thoáng cái đã lại tới Tết Nguyên Tiêu. Cứ cái đà ấy thì chẳng mấy chốc mà hết tháng Giêng, rồi tháng hai, rồi lại đến tháng sáu. Ồ, có lẽ đến tháng sáu thì cái nhịp bay của thời gian sẽ chẳng lại chẳng? Câu hỏi ấy cứ luẩn quẩn mãi trong lòng ai đó, vì tháng sáu, có, một sự kiện rất quan trọng mà!

Ai đó tất nhiên chẳng phải là Nguyễn Phong – nhân vật chính của cái sự kiện kể trên, bởi sớm nay hắn vẫn còn thoải mái luyện quyền trong sân nhà, và giờ này thì hắn lại đang bày bàn tặng chữ nơi sân đình làng Vĩnh Thái.

Ai đó tất nhiên cũng chẳng phải là Tiểu Yến, bởi cô nàng lúc này còn đang tất bật phụ giúp các cô, các bác chuẩn bị cho dịp hội làng.

Mà có lẽ, cả hai người bọn họ giờ này cũng chẳng còn lòng dạ nào để quan tâm xem ai đó là ai, bởi ngay ngày hôm qua đây thôi, cha mẹ hai nhà đã chọn được ngày cưới cho họ rồi. Cái tin này đến quá bất ngờ, khiến cho lòng Tiểu Yến loạn hết cả lên, vừa mừng vừa lo, lại còn cả bối rối nữa chứ. Thành ra, từ sáng đến giờ nàng nào dám bắt chuyện với Nguyễn Phong, chỉ đành mượn cớ giúp đỡ các bác các cô để đỡ phải gặp mặt chàng. Nhưng ai bảo, lòng đã có ý thì tránh thế nào được chứ? Vậy nên mới có những lúc nàng không kìm được mà lén liếc mắt nhìn chàng, để rồi hai gò má lại ửng hồng cả lên, rõ là e thẹn.

“Này Yến, sao mặt cháu đỏ hết cả lên thế kia? Bị ốm hả cháu?”

Mấy cô mấy bác ngồi gần nhìn thấy biểu hiện khác lạ của Tiểu Yến liền lên tiếng hỏi thăm, nhưng Tiểu Yến đã nghe ra rồi, trong giọng điệu của họ còn giấu cả ý cười nữa đấy.

“Hay là họ phát hiện ra rồi?”

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Tiểu Yến chợt đỏ bừng, đỏ đến tận mang tai, cứ như thể vừa bị người ta bắt quả tang đang làm chuyện gì vụng trộm. Mấy bác gái ngồi quanh thấy vậy thì không khỏi cười rộ cả lên, có người còn nói:

“Gớm, sang tuần là về nhà người ta làm dâu đến nơi rồi mà vẫn còn ngượng hả cháu?”

Nghe vậy, Tiểu Yến lại càng ngượng ngùng, cứ cúi gầm đầu xuống chẳng dám nhìn ai. Được thể, các cô các bác lại càng cười tợn, cười đến rung cả rốn, khiến cho mọi người xung quanh đều phải ngó qua nhìn một phen.

Nguyễn Phong lúc này cũng ghé mắt nhìn qua, vừa hay bắt gặp ánh mắt Tiểu Yến đang liếc nhìn về phía hắn. Hai người khẽ nhìn nhau trong thoáng chốc, rồi lại vội vàng dời ánh mắt ra xa. Có lẽ bởi trong lòng cả hai vẫn còn đang bối rối vì cái quyết định quá vội vàng của các bậc phụ huynh chăng? Hắn là vậy đấy! Nhưng chắc chắn là sự bối rối trong lòng Nguyễn Phong nhỏ hơn Tiểu Yến nhiều, bởi lúc này hắn đã lại đưa ánh mắt nhìn về phía nàng rồi kia thôi, và trên môi hắn còn thấp thoáng một nụ cười hiền nữa chứ.

Như cảm nhận được điều gì đó, Tiểu Yến lại một liếc nhìn Nguyễn Phong. Ánh mắt của hai người một lần nữa tìm được đối phương, và lần này thì họ chẳng còn trốn tránh nữa. Nguyễn Phong khẽ bật cười một cách ngây ngô. Tiểu Yến lại che miệng cười e thẹn. Và ánh mắt họ vẫn cuốn lấy nhau, say đắm trong một thứ cảm xúc vừa lạ lùng lại vừa thân thuộc.

“Tình trong như đã, mặt ngoài còn e. Các cụ nói quả là cảm có sai thật!”

Đâu đó chợt vọng lại tiếng ngâm thơ như than như thở, kéo theo đó là một tiếng chép miệng tiếc nuối khiến cả Nguyễn Phong và Tiểu Yến đều thoáng giật mình. Vội đưa mắt nhìn quanh một lượt, Nguyễn Phong chợt lộ vẻ vui mừng mà bước nhanh về hướng công đình, vừa đi vừa gọi to:

“Duy, cậu về từ bao giờ thế hả?”

Hóa ra, người vừa ngâm thơ chính là Trần Duy. Lúc này hắn cũng đang bước nhanh về phía Nguyễn Phong, tay bắt mặt mừng một hồi rồi mới nói:

“Tôi cũng vừa về sáng nay thôi. May mà về kịp, không thì lỡ mất bữa cỗ cưới của anh rồi còn gì! Mà này, anh còn nợ tôi một bữa đấy nhé!”

Nghe thế, Nguyễn Phong chợt ngó người ra, hỏi:

“Sao? Tôi nợ cậu lúc nào nhỉ?”

“Thì đấy, tại anh cưới vợ sớm quá, làm tôi hôm nay vừa về đến nhà đã bị hai cụ bắt bẻ hỏi han đủ cả, nhức hết cả đầu rồi đây này.”

“Ồi dào, tưởng gì, chờ mai kia rảnh rồi tôi lại đãi cậu một bữa. Mà ngẫm ra thì cũng tại cậu cả, đi đâu mà Tết cũng chẳng về, bảo sao các cụ chẳng lo, chẳng nói. Mà thôi, cậu vào trong đình dâng hương cho sớm đi, xong việc rồi hãy ra ngoài nói chuyện tiếp.”

“Ừ, vậy để tôi đi dâng hương đã nhé.”

Nói rồi, Trần Duy liền hòa cùng dòng người tiến vào đình dâng hương, mà Nguyễn Phong cũng quay lại quầy viết chữ tặng dân làng.

Bởi hôm nay đông người dự hội, nên cũng phải một lúc lâu sau Trần Duy mới dâng hương xong. Vừa về đến trước quầy của Nguyễn Phong, hắn liền hỏi:

“Đại ca, anh có biết Văn Thái nay đi đâu không? Sao từ nãy đến giờ tôi chẳng thấy hắn đâu nhỉ?”

“Cậu hỏi thế thì tôi cũng chịu. Từ sáng đến giờ tôi đứng ngoài đây suốt, nào đã gặp cậu ấy đâu. Mà kể cũng lạ, hội làng năm nào Văn Thái cũng ra ngoài này sớm nhất, sao năm nay vẫn chưa thấy đâu nhỉ?”

“Hay là, Văn Thái có người thương rồi? Anh còn nhớ cái hôm chúng ta rời kinh đô không? Hôm ấy chả có một cô nàng cười ngửa đuổi theo đoàn vinh quy để tạm biệt Văn Thái còn gì. Thôi đúng rồi, Văn Thái chắc chắn là có người thương rồi! Có thể thì hắn mới quên cả giờ giấc như thế này chứ!”

Trần Duy nói xong rồi bật cười một cách bí ẩn, thế nhưng còn chưa cười được bao lâu thì hắn đã cảm thấy sau lưng nhột nhột, đến lúc quay lại nhìn mới biết, hóa ra Văn Thái đã đứng đó từ lúc nào. Ngượng ngùng cười khan mấy tiếng, hắn mới nói:

“Ồ, anh đến lúc nào thế Văn Thái?”

“Tôi cũng mới đến thôi, vừa kịp nghe cậu nói xấu về tôi đấy.”

“Ồ này, tôi có nói xấu gì anh đâu.”

“Ừ, cậu không nói xấu gì tôi, nhưng cậu vẫn nợ tôi một bữa đấy nhé.”

Lần này thì đến lượt Trần Duy ngó người ra, hồi lâu sau hắn mới hỏi:

“Tôi nợ anh lúc nào nhỉ?”

“Thì tại Tết vừa rồi cậu không về, làm hai bác bên nhà cứ sang hỏi tôi suốt đấy.”

Nói đến đây, Văn Thái chợt bật cười, vỗ vỗ vai Trần Duy rồi bảo:

“Tôi đùa đấy thôi. Cậu về đây là tốt rồi.”

Thế rồi, hắn lại quay sang bảo Nguyễn Phong:

“Đại ca này, mới có mấy ngày không gặp mà tôi thấy cái khiếu hài hước của Trần Duy kém hẳn đi đấy. Hay là, cậu ta cũng có người thương rồi nhỉ?”

Nghe vậy, sắc mặt Trần Duy thoáng đỏ bừng lên, không biết là vì bị Văn Thái “trả đòn”, hay là vì bị hắn nói trúng tim đen. Còn Nguyễn Phong và Văn Thái lúc này cũng bật cười nghiêng ngả, trong lòng mỗi người lại không khỏi trầm nghĩ:

“Xem ra cậu ba đã có người thương thật rồi!”

*****

Như người ta vẫn nói, “lễ cả năm không bằng rằm tháng giêng”. Bởi vậy nên vào dịp tết Nguyên Tiêu này, nơi nơi trên đất Đại Việt đều diễn ra những hội lễ rằm rộ vô cùng, nhất là tại những chốn thành trấn lớn, hội cũng rầm rộ lại càng được tổ chức cực kỳ náo nhiệt.

Vốn là chốn kinh đô của cả nước, lại là nơi nhà vua trực tiếp cai quản ngự trị, cho nên lễ hội tại thành Đông Long lại càng được chuẩn bị kỹ lưỡng hơn những nơi khác. Ngay từ khi sáng sớm tinh mơ, người ta đã thấy những hàng quán lớn trang đèn kết hoa, sửa soạn lễ vật cho hội cúng tế. Lễ vật thì ỏi thơm đủ cả, nào là những mâm ngũ quả, những vòng hoa tươi, cho đến cả những phượng những rồng đúc bằng bột bánh, sắc sỡ nổi bật mà cũng sống động vô cùng.

Dọc theo vài trục đường chính, người ta cũng dễ dàng bắt gặp được những đội binh sĩ đang hối hả dựng lên từng dãy cờ quạt năm màu của nhà Phật. Cờ nhà Phật tuy có năm màu, nhưng các màu sắc lại hòa hợp an tường, tạo cho người ta cảm giác bình yên tĩnh tại, hướng lòng người theo những điều thiện điều hay. Trên nền đường mới xây lại sau hồi tai họa vừa qua, những lá cờ năm màu như hòa cả vào trong cả khung cảnh nơi đây, lặng lẽ xoa dịu đi nỗi đau còn tươi mới của cả một thành trấn, khiến người ta càng thêm vững tin vào một tương lai tươi đẹp. Có lẽ cũng vì đạo lý nhà Phật vốn hướng đến cái thiện cái đẹp như thế, nên Phật giáo mới được các vị vua triều Lý tôn lên làm quốc giáo của cả Đại Việt này.

Ngoài đường đã náo nhiệt là vậy, mà trong cung lại càng được trang hoàng hoa lệ lạ thường, này một dãy cờ hoa ngũ sắc, kia một bàn lễ ngọt hoa thơm. Thoáng đi khắp một vòng hoàng cung, đâu đâu người ta cũng thấy được bầu không khí vui tươi phấp phới. Từ những cung nữ đang bận bịu tui bụi, cho đến cánh binh lính bảo vệ hoàng cung, ai ai cũng náo nức chờ mong cho lễ hội diễn ra, ai ai cũng gửi gắm nguyện ước của mình vào trong buổi lễ, cầu cho một năm tới mưa thuận gió hòa, an cư lạc nghiệp.

“Này Ngọc Thanh, con đang nghĩ gì mà thờ người ra thế?”

Hoàng hậu đột nhiên lên tiếng hỏi, khiến Ngọc Thanh giật mình thu hồi ánh mắt đã có phần mơ hồ của bản thân. Từ khi được phong làm công chúa đến nay, Ngọc Thanh cũng thường xuyên vào cung trò chuyện với hoàng hậu, hoặc cùng bà đi dạo như ngày hôm nay vậy. Chờ cho tâm tình đã ổn định lại, nàng mới nhẹ giọng trả lời:

“Thưa hoàng hậu, vừa nãy khi quan sát cảnh rộn rã chuẩn bị cho hội rằm của hoàng cung, con chợt nghĩ đến những người thân của mình nên mới thất thần như vậy ạ.”

Nghe vậy, hoàng hậu thoáng thờ dài một tiếng rồi nói:

“Ôi, con lại nghĩ đến hoàn cảnh của mình vốn là cô nhi phải không? Thật đáng thương thay cho con, giả mà ta gặp được con sớm hơn thì tốt biết mấy. Nhưng thôi con ạ, giờ ta đã nhận con làm con gái của mình, vậy con hãy cứ coi ta như mẹ ruột của con, chớ vì thấy người khác có gia đình mà chạnh lòng nữa con nhé.”

Những lời của hoàng hậu khiến Ngọc Thanh chợt thấy xúc động, nơi cánh mũi cũng thoáng cay cay. Hoàng hậu thấy thế thì chỉ mỉm cười hiền hòa, giang rộng vòng tay mà ôm lấy cô con gái nuôi đáng thương của mình. Ngọc Thanh tựa vào lòng hoàng hậu, nhẹ nhàng nói:

“Dạ, thưa mẹ!”

Sau một lúc lâu, Ngọc Thanh mới rời khỏi vòng tay của hoàng hậu. Nhìn vào khuôn mặt xinh xắn của nàng, hoàng hậu chợt cười mà bảo:

“Mẹ biết vừa nãy con nhớ đến gia đình mình, nhưng hình như, mẹ thấy con cũng nhớ đến phò mã nữa phải không?”

Hoàng hậu đột ngột hỏi như vậy khiến Ngọc Thanh không biết trả lời ra sao, hai gò má thoáng chốc đã đỏ ửng lên đầy vẻ e thẹn. Thấy vậy, hoàng hậu chỉ khẽ cười mà rằng:

“Mới không gặp nhau có một tháng mà con đã nhớ người ta đến vậy rồi sao? Thật đúng là một cô bé ngốc nghếch mà.”

Ngọc Thanh nghe vậy thì càng thêm xấu hổ, hai vành tai cũng thoáng đỏ ửng lên. Vừa lúc này, phía xa xa chợt truyền lại một tiếng gọi mừng vui:

“Chị Thanh, chiều tối nay trong thành có hội hoa đăng đấy, chị có đi xem với bọn em không?”

Cả Ngọc Thanh và hoàng hậu cùng nhìn lại, hóa ra người vừa lên tiếng gọi lại chính là thằng Tí. Mới qua có hơn một tháng mà thằng Tí đã cao lên thấy rõ, nhìn như sắp sửa thành thanh niên đến nơi vậy. Đến lúc tối gần, nhìn thấy Ngọc Thanh đang đi cùng hoàng hậu, trên mặt thằng Tí mới thoáng lộ ra chút vẻ e dè, cúi người nói:

“Con chào hoàng hậu ạ!”

“Ôi đứa nhóc này, thật không biết quy củ gì hết, trong hoàng cung nào được phép gọi lớn gọi nhỏ như thế chứ? Nhớ nhé, lần sau vào đây thì đi đứng từ tốn, ăn nói nhỏ nhẹ thôi nghe con.”

“Dạ, dạ, con biết rồi thưa hoàng hậu.”

Hoàng hậu vừa dứt lời, thì Ngọc Thanh đã vội nói:

“Dạ thưa mẹ, hay là để khi khác chúng con lại vào nói chuyện với mẹ có được không ạ? Giờ cũng đã sắp đến giờ mở hội rồi, nếu chúng con còn tiếp tục ở lại đây thì chỉ e sẽ làm chậm trễ việc của mẹ mất.”

“Con đã gọi mẹ là mẹ mà con còn khách sáo thế sao? Mà thôi, nếu con đã nhắc vậy thì mẹ cũng không tiện giữ hai con lại nữa. Nhớ khi nào rảnh thì lại vào cung nói chuyện với mẹ đấy nhé.”

Ngọc Thanh nghe vậy thì vâng dạ tạm biệt hoàng hậu, rồi vội vàng dẫn thằng Tí rời khỏi hoàng cung. Từ xa xa nhìn lại, hoàng hậu vẫn thấy rõ hai vành tai còn đỏ ửng của Ngọc Thanh, không khỏi mỉm cười mà lẩm bẫm:

“Đứa con gái này, thật là...”

Q.3 - Chương 258: Rèm hồng!

Mùa xuân, tháng giêng - tháng đầu tiên của một năm mới, mùa đầu tiên của sự sinh sôi.

Sáng, đã không còn sớm nữa, nhưng sắc trời vẫn phớt lại chút âm u từ đêm hôm qua, hòa lẫn trong làn mưa lất phất giăng khắp một dải núi rừng Cửu Long. Đâu đây, một mảnh chồi non vừa nhú. Đâu đây, một cánh hoa vừa chớm nở. Dưới một tán cây rục rịch cháy những đốm ngọc xanh biếc, có chú nai con nào đấy chột ngơ ngác thè lưỡi niếm giọt sương vừa rơi, nhắm nháp chút hương vị xanh tươi căng tràn sức sống của một mùa xuân mới.

Đất trời, vạn vật, giao hòa!

Trong cái tiết trời rất hợp lòng người ấy, không khó để người ta nghĩ đến những việc vui, như tình yêu đôi lứa, như tình cảm gia đình, như, việc cưới hỏi!

Suốt một tuần nay, người dân làng Vĩnh Thái đã râm ran bàn tán về một lễ cưới - lễ cưới của cậu cả nhà họ Nguyễn và con gái thầy Vũ Ngôn. Hôn lễ sẽ diễn ra vào ngày hai mươi ba, cũng chính là ngày hôm nay.

Ngày hai mươi ba, ngày Mậu Tí, thuận lợi cho việc dựng nhà, động thổ và cưới xin. Thanh Long hoàng đạo vào giờ Thân, cũng chính là lúc mà đoàn đón dâu khởi hành.

Dẫn đầu đoàn là ông ngoại của Nguyễn Phong, râu trắng mặt hồng, miệng cười phấp phới. Theo sau ông là một vài vị hương thân phụ lão khác, ai nấy đều mặc áo đồ thắm tươi, có cụ tay chống gậy, răng móm mém nhưng vẫn hớn hờ vui cười.

Sau nữa mới đến đội thanh niên trai trẻ rước lễ đón dâu, Trần Duy và Văn Thái cũng ở trong đội này. Gắn chục chàng trai mặc quần trắng áo the, vai bung mâm đồng bày lễ đi thành một hàng. Mâm lễ có cau có trầu, có đủ loại hoa quả xếp thành hình rồng hình phượng, lại có cả một mâm bánh phu thê trong văng ngoài đồ, tô điểm thêm cho lễ cưới chút màu sắc vui tươi.

Chính giữa đoàn là hai cha con Nguyễn Bảo và Nguyễn Phong, mỗi người cưỡi trên một con ngựa trắng được chắt lựa đồ thắm. Nguyễn Bảo đi trước, vừa đi vừa liên tục chào hỏi bà con làng xóm gặp trên đường. Nguyễn Phong cưỡi ngựa đi sau, mình mặc áo the xanh, ngực đeo hoa vải đỏ nổi bật. Chẳng biết lúc này lòng hắn đang nghĩ gì mà ánh mắt có phần xa xăm quá. Là nghĩ về đám cưới này chẳng, hay là hắn còn đang tưởng nhớ đến một gia đình ở thế giới khác? Đáng tiếc, cha mẹ hắn ở nơi ấy lại chẳng thể tham dự hôn lễ của con trai mình. Giả như họ biết được tin này, liệu sẽ buồn lắm chẳng?

Đang lúc Nguyễn Phong còn suy nghĩ miên man thì tiếng nhạc rộn ràng chột ngưng bật. Ra là đã đến trước ngõ nhà Tiểu Yến rồi. Trong ngõ, mấy đứa nhóc chừng năm sáu tuổi đã đứng đợi sẵn, vừa thấy người nhà trai đến là cả lũ liền hò reo thông báo cho nhà gái:

“Nhà trai đến rồi!”

Nói rồi, cả đám nhóc lại chạy ra kéo dây chặn lối vào, đứa nào đứa nấy đều chia những bàn tay bụ bẫm ra, ngược đôi mắt trông mong nhìn vào đoàn người nhà chú rể. Nguyễn Bảo thấy vậy thì bật cười, cho mỗi đứa một túi kẹo nhỏ, bảo:

“Đây, quà của mấy đứa đây. Giờ cho bác qua được chưa nào?”

“Vâng ạ!”

Dạ một tiếng rõ to rồi đám nhóc liền vọt vào trong ngõ, mở đường cho đoàn rước dâu đi qua. Đến lúc này thì phía nhà gái cũng có người ra đón, là mẹ của Tiểu Yến. Sau một thoáng chào hỏi xã giao, cả đoàn rước dâu liền tiến vào trong nhà làm lễ.

Trong phòng khách chính, Vũ Ngôn đã ngồi đợi sẵn từ bao giờ. Có lẽ vì nay là ngày vui của con gái, nên trên khuôn mặt có phần nghiêm nghị của ông cũng thấp thoáng nụ cười hiền. Thế nhưng, chẳng hiểu sao khi Nguyễn Phong nhìn thấy nụ cười ấy lại cảm thấy lo lo, bởi theo tục lệ thông thường thì trước khi được đón cô dâu, chú rể còn phải qua một cửa đối đáp cùng bố vợ đã!

Hắn là Vũ Ngôn cũng nhìn ra nỗi lo lắng trong lòng chàng rể, thế nên ông mới mở lời:

“Phong này!”

“Dạ, thưa thầy.” – Nguyễn Phong vội vàng đáp

“Thầy với con có duyên thầy trò cũng đã hơn chục năm, mà con và Yến quen nhau cũng đã bằng ấy năm rồi. Thật lòng mà nói, có lẽ con còn hiểu Yến hơn cả thầy, thế nên thầy sẽ không dặn dò con những chuyện có liên quan đến Yến nữa. Thầy cũng không yêu cầu con luôn nhường nhịn Yến trong tất cả mọi việc, bởi thầy biết cuộc sống gia đình không thiếu những khúc mắc cần cả hai người phải chung sức giải quyết. Nhưng có một điều thầy hy vọng

con làm giúp thầy, đó là chăm sóc cho Yến thật tốt. Liệu con có làm được điều này hay không?”

Nghe vậy, Nguyễn Phong chợt ngẩn cả người ra. Hắn không ngờ yêu cầu của bố vợ lại đơn giản đến thế. Nhưng rất nhanh, Nguyễn Phong đã bình tĩnh lại. Hắn biết, một khi trả lời câu hỏi này, hắn sẽ bắt đầu gánh vác trách nhiệm đối với gia đình mình – bắt đầu từ trách nhiệm với Tiểu Yến. Nguyễn Phong chợt hít sâu một hơi rồi nhìn thẳng vào mắt Vũ Ngôn, trả lời câu hỏi ông bằng giọng điệu chân thành nhất:

“Con xin hứa với thầy, con sẽ dành cả đời này để chăm sóc cho Yến!”

Vũ Ngôn nhận được câu trả lời vừa lòng nên mỉm cười càng tươi, càng hiền hậu. Thoáng vờ vai Nguyễn Phong một cái thật chắc, Vũ Ngôn nói:

“Tốt, nếu con đã nói vậy thì thầy sẽ giao Tiểu Yến cho con chăm sóc. Chúc hai con hạnh phúc đến đầu bạc răng long.”

“Dạ, con cảm ơn thầy.”

Rồi Nguyễn Phong được Vũ Ngôn dẫn vào đến trước cửa phòng Tiểu Yến. Trong phòng, Tiểu Yến đã sớm chuẩn bị đầy đủ. Đôi môi hồng tô son đỏ thắm, mái tóc huyền được vén cao, để lộ ra cái cổ kiều dãi. Hai gò má chẳng thoa phấn mà vẫn hồng hào quyến rũ, đôi hàng mi cong cong càng tô điểm thêm cho sóng mắt dịu dàng miên man.

Trong một thoáng chốc nào đó, Nguyễn Phong đã quên cả hít thở, chỉ bởi vì vẻ đẹp của Tiểu Yến. Đến tận hôm nay, hắn mới phát hiện ra cô bé ngày nào còn thích bám theo hắn đi chơi đã trưởng thành rồi!

Bị Nguyễn Phong nhìn mãi như thế khiến đôi gò má Tiểu Yến chợt đỏ rực ngượng ngùng. Nét đỏ ấy lại càng làm Nguyễn Phong mê đắm, khiến cho hắn gần như quên mất cả việc phải trao hoa cho cô dâu. Nào ai biết, một người lý trí như hắn cũng có lúc ngốc nghếch đến thế. Nhưng cũng chẳng ai biết được, chính cái vẻ ngốc nghếch của Nguyễn Phong lại phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng này.

Nhìn vào nét mặt ngây ngô của hắn, Tiểu Yến không kìm được mà bật cười. Nguyễn Phong bị tiếng cười ấy đánh động, gạt mình vội vã chỉnh lại sắc mặt của mình. Cái bộ dạng luống cuống của chàng trai trẻ trong ngày cưới càng khiến cho cô dâu của hắn cười tươi hơn. Rút cục, hai người vượt qua nỗi ngượng ngùng mà tiến đến gần bên nhau. Nguyễn Phong nhẹ nắm lấy bàn tay mềm của Tiểu Yến, quàng lên cổ nàng một vòng hoa lụa đỏ tươi. Đến lúc này thì hai người đã thật sự được gắn kết với nhau bởi tình yêu và trách nhiệm.

“Cốc cốc.”

Chợt có tiếng gõ cửa vang lên, như đang thúc giục đôi bạn trẻ. Nguyễn Phong nhìn Tiểu Yến rồi cả hai cùng mỉm cười. Hắn nắm lấy tay nàng, nàng dựa vào vai hắn. Hai người như thờ cùng một nhịp, tay trong tay tiến bước ra ngoài.

Nơi phòng khách, bố mẹ Tiểu Yến đã sửa soạn hương hoa đầy đủ để đôi bạn trẻ thắp hương báo cáo tổ tiên. Có lẽ bởi thấy con gái được hạnh phúc nên mẹ Tiểu Yến cũng bớt phần thương cảm. Nhưng, như mọi bà mẹ khác trên thế gian khi để con gái về nhà chồng, bà cũng nước mắt sụt sùi, dặn dò con gái và con rể đủ điều rồi mới để bọn họ đi.

Tiếng nhạc lại một lần nữa nổi lên, đoàn rước dâu quay về nhà chú rể. Bởi cuộc sống nơi thôn dã vốn chẳng mấy giàu sang, thế nên các loại nghi thức cũng được tối giản. Đoàn rước dâu chẳng có xe ngựa kết hoa, cũng chẳng có kiệu tám chỗ ngồi, chỉ có một con ngựa trắng được buộc lụa đỏ chờ cả chú rể và cô dâu. Tiểu Yến mặc bộ áo cưới màu đỏ tươi, Nguyễn Phong mặc áo the xanh màu mực. Ba thứ sắc màu đỏ, trắng, xanh hòa quyện vào nhau, vẽ nên một khung cảnh êm đềm mà tươi vui, hòa thuận.

Chờ khi đã đến nhà họ Nguyễn, đôi vợ chồng trẻ lại thấp lùn bàn thờ nén hương kính báo, báo cho tổ tiên biết họ đã thành vợ thành chồng, đã mãi mãi gắn kết. Phía ngoài sân nhà họ Nguyễn, khách khứa đã ngồi kín chỗ tự bao giờ, chỉ chờ cặp vợ chồng trẻ vừa hoàn tất các loại nghi lễ là họ ùa lên chúc mừng. Đây đó râm ran từng câu chúc phúc, này kia rộn ràng lời nhạc tiếng ca. Chén rượu nồng thắm vị ngọt tình yêu, mâm cỗ mặn mà hạnh phúc lứa đôi.

Trong men say rượu nồng, hay men say tình ái, Nguyễn Phong đã quên mất cả thời gian, chỉ còn biết vui say đáp lại từng câu chúc của khách khứa. Tiểu Yến lại đã sớm lui vào phòng cưới, chờ đợi giây phút nồng nàn của đôi vợ chồng son. Trong cái ngày trọng đại này, thời gian chờ đợi dường như càng trở nên khó chịu hơn so với lúc bình thường. Nhưng nàng đã đợi hắn suốt cả năm trời được, thì chút thời gian ngắn ngủi ấy có đáng gì!

Bất chợt, nàng nghe thấy tiếng ồn ào ngoài cửa ngày càng rõ, ngày càng gần. Phải chăng, giờ phút ấy đã sắp đến? Tiểu Yến đột nhiên thấy mặt mình nóng rực, ánh mắt trong cứ mãi nhìn đi đâu xa, cố gắng trốn tránh nơi cánh cửa. Thế nhưng, nàng lại cũng hồi hộp mong chờ, hai vành tai đỏ hồng cứ chờ đợi mãi một tiếng mở cửa.

“Lạch cạch!”

Cánh cửa phòng rút cục được mở ra, Nguyễn Phong đã ngây ngất men say bị đám bạn bè hò reo đẩy vào trong phòng. Hai người bỗng chốc lại đối mặt nhau, nhìn nhau, say đắm.

Đầu đây, có tiếng gió khê lùa qua khe cửa.

Đầu đây, có tiếng tim đập nồng nàn.

Nơi ấy, rèm hồng chợt buông!

Bạn đang đọc truyện *Bút Vẽ Giang Sơn Mực Tô Xã Tắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.